

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ و شہنوں بھگوان دی ہے

نہ کلنک ہر شہد

پندرواں بھاگ

- ۲۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ ڈھلوواں کپورتھلہ ۵
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ دراہا لدھیانہ ۷
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بٹن سنگھ سیوا سنگھ گڑگاؤں ۹
- ۲۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بٹن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں گڑگاؤں ۱۷
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پہاڑ گنج شبد سنگھاسن دلی ۱۹
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گر میچ سنگھ دے گرہ ونے نگر دلی ۲۲
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی ۲۵
- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی رامیشور داس دے گرہ کھتولی ۳۲
- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی تیز بھان انبالہ چھاؤنی ۳۳
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ گھڑواں انبالہ ۳۹
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سرجیت سنگھ دے گرہ گھڑواں انبالہ ۴۸
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سکھونت کور دے گرہ لدھیانہ ۵۱

- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی زرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۵۳
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ڈلیوال جاندھر ۵۴
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سنتوگھ سنگھ دے گرہ سوڈھیاں جاندھر ۵۸
- ۲۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ دوسانجھ کھرد جاندھر ۶۵
- ۲۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ سادھو سنگھ جھنڈیر کلاں جاندھر ۷۱
- ۲۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سادھو سنگھ دے گرہ جھنڈیر کلاں جاندھر ۷۶
- ۲۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پریتم کور دے گرہ کرتار پُر جاندھر ۷۷
- ۲۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر جاندھر ۷۹
- پہلی ساون ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۸۵
- ۲ ساون ۲۰۲۰ بکرمی بیبی بلونت کور دے گرہ امرتسر ۹۳
- ۲۵ ساون ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۱۰۲
- ۲۶ ساون ۲۰۲۰ بکرمی مادھا سنگھ دے گرہ چیمہ کلاں امرتسر ۱۳۸
- ۲۷ ساون ۲۰۲۰ بکرمی سڑک تے اکالیاں نال پنچن ہوئے ٹھکر پُر ۱۵۰
- ۲۷ ساون ۲۰۲۰ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۵۲

- ۲۸ ساون ۲۰۲۰ بکرمی ہر بنس سنگھ بلونت سنگھ ماہل امرتسر ۱۶۳
- ۲۸ ساون ۲۰۲۰ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ امرتسر ۱۶۷
- ۳۲ ساون ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۷۰
- پہلی بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۲
- ۲ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۸
- ۲ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے نوت نجام پرا امرتسر ۲۰۵
- ۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار (بی بی چرنی روپو والی نوت) جیٹھووال ۲۱۳
- ۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سرجن سنگھ مہندر سنگھ گر بچن سنگھ بسنت کور مانگا سرائے امرتسر ۲۱۸
- ۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ، دلپ سنگھ مانگا سرائے امرتسر ۲۲۷
- ۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گردھارا سنگھ بلووالی دے نوت جیٹھووال امرتسر ۲۳۱
- ۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بخشیش سنگھ دے گرہ کادرباد امرتسر ۲۳۶
- ۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی کرنیل سنگھ دے گرہ کادرباد امرتسر ۲۴۵
- ۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ کادرباد امرتسر ۲۴۹
- ۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ کادرباد امرتسر ۲۵۱

- ۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی مسّا سنگھ دے گرہ بل امرتسر ۲۵۴
- ۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی امرّاؤ سنگھ دے گرہ بل امرتسر ۲۶۲
- ۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بل امرتسر ۲۶۳
- ۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ماتا رنجیت کور دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۲۶۵
- ۸ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گر بخش سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۲۶۹
- ۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھجن سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۲۷۳
- ۱۰ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۲۷۷
- ۱۱ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر سنگت دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال ۲۸۲
- ۱۲ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی لنگر دی سیوا سماپت ہون سے دنیا کیتی ۲۸۸
- ۱۲ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گردت سنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۲۹۶
- ۱۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی فوجا سنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۳۰۴
- ۱۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۳۰۶
- ۱۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی چندر سنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۳۰۷
- ۱۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی لکھا سنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۳۰۸

- ۲۲ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سَنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۱۰
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سَنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۲۲
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سنوگھ سَنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۲۵
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سُرین سَنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۲۷
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سورن سَنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۳۱
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی نرندر سَنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۳۲
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سُرین سَنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۳۳
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بوٹا سَنگھ دے گرہ ایکل گڈا امرتسر ۳۳۶
- ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گیان سَنگھ دے گرہ بھورچھی امرتسر ۳۴۲
- ۲۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بھورچھی امرتسر ۳۵۱
- ۲۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ڈاکٹر پال سَنگھ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۳۵۵
- ۲۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرگھ سَنگھ پال سَنگھ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۳۶۱
- ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی فوجا سَنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۳۶۶
- ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سَنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۳۶۹

- ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۳۶۹
- ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۳۷۲
- ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی دھر میر دے گرہ جلالاباد امرتسر ۳۷۴
- ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ رام پڑ امرتسر ۳۷۶
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سکھدیو راج دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۲
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۵
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی کندن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۶
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی اروڑ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۷
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۸
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۰
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۱
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۱
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۲
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۲

- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۳
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۵
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سرگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۶
- ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سکھدیو راج دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۷
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۰۶
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرجش سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۰۸
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۰۹
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۱۰
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرگھ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۱۱
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی نرین سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۴۱۳
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۴۲۰
- ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی کندن سنگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۴۲۳
- ۲۸ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ باٹھ امرتسر ۴۳۱
- ۲۸ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی مسسا سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۴۳۲

- ۲۸ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد امرتسر ۴۳۸
- ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی رادھاسُعامی ڈیرے ترن تارن امرتسر ۴۴۲
- ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۴۶
- ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۴۸
- ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بڈھا سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۵۰
- ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پال سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۵۱
- ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ترلوک سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۵۳
- پہلی آسو ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۴۵۴
- ۲ آسو ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۴۶۲
- ۳ آسو ۲۰۲۰ بکرمی فوجا سنگھ دے گرہ سرہالی امرتسر ۴۶۶
- ۳ آسو ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ گردیپ سنگھ سرہالی امرتسر ۴۶۷
- ۳ آسو ۲۰۲۰ بکرمی گرداس سنگھ دے گرہ شاہ والا امرتسر ۴۶۸
- ۳ آسو ۲۰۲۰ بکرمی کرنیل سنگھ نچھتر سنگھ شاہ والا امرتسر ۴۷۱
- ۴ آسو ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ شاہ والا امرتسر ۴۷۹

- ۴۸۱ ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا امرتسر
- ۴۸۴ ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی امرتسر
- ۴۸۷ ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ مناوا فروزپُر
- ۴۹۵ ۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ کھوسے فروزپُر
- ۴۹۹ ۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی کيسهر سنگھ دے گرہ رجي والا فروزپُر
- ۵۰۳ ۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی مل سنگھ دے گرہ رجي والا فروزپُر
- ۵۰۶ ۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ ندھاں والی فروزپُر
- ۵۱۳ ۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی میلہ سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر
- ۵۱۵ ۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی دھنا سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر
- ۵۱۷ ۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سیتل سنگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر
- ۵۲۴ ۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گر بچن سنگھ دے گرہ سدے والا فروزپُر
- ۵۳۰ ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی زورا سنگھ دے گرہ سدے والا فروزپُر
- ۵۳۲ ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سدے والا فروزپُر
- ۵۳۴ ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی حاکم سنگھ دے گرہ بھائی کی ڈرولی فروزپُر

- ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سِپوَرَن سِنگھ دے گرہ پھروز شاہ فروز پُر ۵۴۴
- ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سُنڈر سِنگھ دے گرہ پھیر و فروز پُر ۴۴۸
- ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سِنگھ مہندر سِنگھ بستی خلیل فروز پُر ۵۵۰
- ۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہری سِنگھ دے گرہ بستی خلیل فروز پُر ۵۵۶
- ۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی رکھا سِنگھ دے گرہ بستی خلیل فروز پُر ۵۵۹
- ۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی رام سِنگھ دے گرہ فروز پُر چھونی فروز پُر ۵۶۷
- ۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی آگیا سِنگھ دے گرہ فروز پُر ۵۷۷
- ۹ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی دھرم سِنگھ دے گرہ بستی حبیب فروز پُر ۵۷۹
- ۹ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سُر جن سِنگھ دے گرہ فروز پُر ۵۸۵
- ۱۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی تارا سِنگھ دے گرہ فروز پُر ۵۹۵
- ۱۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہر جیت سِنگھ دے گرہ بستی تیغا سِنگھ فروز پُر ۵۹۸
- ۱۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی دلباگ سِنگھ دے گرہ اٹاری فروز پُر ۶۰۵
- ۱۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سلکھن سِنگھ دے گرہ رُکنا مونگلا فروز پُر ۶۱۲
- ۱۱ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر سِنگھ دے گرہ توت فروز پُر ۶۲۰

- ۱۱ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی گردیپ سنگھ دے گرہ توت فروزپُر ۶۲۸
- ۱۱ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپُر ۶۲۹
- ۱۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی بیبی نہال کور دے گرہ گولے والا فروزپُر ۶۳۸
- ۱۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی کرپال سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپُر ۶۳۰
- ۱۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی گولے والا فروزپُر ۶۳۵
- ۱۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی اندر کور دے گرہ کوٹ کپورا فروزپُر ۶۳۸
- ۱۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ صادق فروزپُر ۶۵۲
- ۱۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی اجائب سنگھ، راج سنگھ دے گرہ فرید کوٹ فروزپُر ۶۵۹
- ۱۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوال فروزپُر ۶۶۶
- ۱۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی سو داگر سنگھ دے گرہ ناتھیوال فروزپُر ۶۷۵
- ۱۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ راج وال فروزپُر ۶۷۷
- ۱۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی کوٹلہ فروزپُر ۶۸۴
- ۱۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ چنوں والا فروزپُر ۶۸۸
- ۱۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ، ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ ماڑی مُستفا فروزپُر ۶۹۴

- ۱۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی راموُ والا فِرُو زپُر ۷۰۱
- ۱۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سُہاوا سِنگھ، مگھتار سِنگھ، شیر سِنگھ دے گرہ پنچ گرائی فِرُو زپُر ۷۰۴
- ۱۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گلزار سِنگھ دے گرہ شاہو فِرُو زپُر ۷۰۹
- ۱۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی شاہو فِرُو زپُر ۷۱۴
- ۱۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بگر سِنگھ دے گرہ برگاڑی فِرُو زپُر ۷۱۵
- ۱۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سِنگھ دے گرہ دبڑی خانا بٹھنڈہ ۷۱۹
- ۱۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہرچند سِنگھ دے گرہ ہررائے بٹھنڈہ ۷۲۸
- ۱۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر داس دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۳۱
- ۱۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بختار سِنگھ دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۳۴
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام کور دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۴۳
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام کور دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۴۶
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گردوارے وِچ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۴۸
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی فتح سِنگھ، لائبھ سِنگھ دے گرہ چک بٹھنڈہ ۷۴۹
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی مگند سِنگھ دے گرہ مراج بٹھنڈہ ۷۵۲

- ۱۹ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی روشن لال دی دوکان وچ رام پُرا پھول بٹھنڈہ ۷۶۱
- ۱۹ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی سنگھ راج دے گرہ چکر بٹھنڈہ ۷۶۶
- ۲۰ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بدھنی فروزپُ ۷۷۵
- ۲۰ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ بدھنی فروزپُ ۷۸۳
- ۲۰ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی اجاگر سنگھ دے گرہ نوال رامو والا فروزپُ ۷۸۷
- ۲۰ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی گردیال سنگھ دے گرہ رامو والا فروزپُ ۷۹۰
- ۲۰ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی مہندر کور دے گرہ چڑک فروزپُ ۷۹۲
- ۲۰ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ چڑک فروزپُ ۷۹۶
- ۲۱ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہر سنگت دا اکٹھ ہویا پکھووال لدھیانہ ۸۰۴
- ۲۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۳۶
- ۲۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۳۸
- ۲۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی بی بی بھگوان کور دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۴۱
- ۲۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۴۱
- ۲۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی سرجن سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۴۴

- ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال لدھیانہ ۸۴۵
- ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی عدالت سنگھ دے گرہ آڈلو لدھیانہ ۸۴۶
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گلاب کور بُرج حکیمان لدھیانہ ۸۵۴
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی دھنا سنگھ دے گرہ ڈھے پئی لدھیانہ ۸۵۷
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ گجروال لدھیانہ ۸۶۱
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ میہماں سنگھ والا لدھیانہ ۸۶۲
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بابو سنگھ دے گرہ ڈیہلوں لدھیانہ ۸۶۳
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سرون سنگھ دے گرہ رام گڑھ سرداراں لدھیانہ ۸۷۰
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سری رام دے گرہ مکسوڈڑا لدھیانہ ۸۷۷
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بابورام دے گرہ مکسوڈڑا لدھیانہ ۸۸۳
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بشن سنگھ دے نال گردوارا گاڑھے والا لدھیانہ ۸۸۳
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ جیرکھ لدھیانہ ۸۸۵
- ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ دبورجی لدھیانہ ۸۹۲
- ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی پدی لدھیانہ ۸۹۶

- ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بگا سنگھ دے گرہ نت لدھیانہ ۹۰۴
- ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ اجنود لدھیانہ ۹۰۹
- ۲۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی مدن لال دے گرہ وشکرما پری لدھیانہ ۹۱۶
- ۲۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۹۱۹
- ۲۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی زرنجن سنگھ دے گرہ اُچی آبادی لدھیانہ ۹۲۰
- ۲۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جاندھر ۹۲۶
- ۲۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گر بجن سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جاندھر ۹۳۵
- ۲۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بی بی چرن کور دے گرہ ہردو پھرا لا جاندھر ۹۳۶
- ۲۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی منسا سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جاندھر ۹۳۸
- ۳۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی پچھمن سنگھ دے گرہ سلتان ونڈکتے امرتسر ۹۳۹
- ۳۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۹۴۴
- پہلی سنگھ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۹۴۶
- ۳ سنگھ ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جاندھر ۹۵۵
- ۴ سنگھ ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جاندھر ۹۷۵

- ۵ سَنک ۲۰۲۰ بکرمی لال سَنگھ دے گرہ ہیر جاندھر ۹۹۳
- ۵ سَنک ۲۰۲۰ بکرمی گیان سَنگھ دے گرہ سُر نچر جاندھر ۹۹۷
- ۷ سَنک ۲۰۲۰ بکرمی امر سَنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۷
- ۱۱ سَنک ۲۰۲۰ بکرمی ماہلا سَنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۹
- ۱۲ سَنک ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھجن سَنگھ کھجلا دے نال اچل نگر بٹالا ۱۰۱۲
- ۱۴ سَنک ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وِچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۴
- ۱۵ سَنک ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وِچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۲۳
- ۱۶ سَنک ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وِچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۹
- پہلی گھٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وِچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۱
- ۲ گھٹھ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وِچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۸۰
- ۷ گھٹھ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سَنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱۰۸۶
- ۷ گھٹھ ۲۰۲۰ بکرمی بنتا سَنگھ دے گرہ پنج گرائیں گرداس پُر ۱۰۸۴
- ۸ گھٹھ ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سَنگھ دے گرہ دیا گرداس پُر ۱۰۹۴
- ۸ گھٹھ ۲۰۲۰ بکرمی نورنگ سَنگھ سوندر سَنگھ دے گرہ دیا گرداس پُر ۱۰۹۸

- ۹ مگھّر ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۱۱۰۵
- ۹ مگھّر ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ سوہل گرداس پُر ۱۱۱۱
- ۱۰ مگھّر ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ نیاشالا گرداس پُر ۱۱۱۹
- ۱۰ مگھّر ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کتوال گرداس پُر ۱۱۲۵
- ۱۱ مگھّر ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کتوال گرداس پُر ۱۱۳۱
- ۱۱ مگھّر ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ کتوال گرداس پُر ۱۱۳۴
- ۱۱ مگھّر ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۱۱۳۶
- ۱۱ مگھّر ۲۰۲۰ بکرمی دُرگا دیوی دے گرہ گجرات گرداس پُر ۱۱۳۹
- ۱۱ مگھّر ۲۰۲۰ بکرمی گرگھ سنگھ دے گرہ گوار گرداس پُر ۱۱۴۰

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان دی بے

❖ ۲۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ❖

سنگر داتا کرنی کرن، ہر کرتا کھیل کرانیندا۔ جگ چوکڑی منتر ہرن پھرن، فرنا اپنے نام سنانیندا۔ دو جہاناں ترنی ترن، تارنہارا ویکھ وکھانیندا۔
 بھگت بھگوان دیوے اک سرن، سرنگت اک جنانیندا۔ جگ جنم وچھڑے آئے پھڑن، پھڑ اپنا میل ملانیندا۔ ساچے پوڑے آئے چڑھن، گرہ مندر کھوج
 کھوجانیندا۔ اپنی کرنی آئے کرن، دوجا سنگ نہ کوئے ملانیندا۔ پارس نال چھہائے سورن، پر بھ اپنی دیا کمانیندا۔ جیون وچوں ملیا مرن، مرن وچوں جیون
 آپ بدلانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرنی آپ کمانیندا۔ سنگر پورا صاحب سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیا نیا۔ جگ چوکڑی مہما اکھ، کتھنی
 کتھ نہ سکے رانیا۔ زرویر پڑکھ ہو پرگٹ، زرگن سرگن دھار چلایا۔ شبد اگم اکو وتھ، سو صاحب آپ ورتایا۔ لکھ چوراسی وچوں گرکھ سجن رکھ، آپ اپنا
 بھو کھلایا۔ کایا چولی رنگے رت، رنگ رتڑا بے پرواہیا۔ ڈھر درگا ہی دیوے مت، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ امرت پینا اکو رس، سر سرور تال سہانیا۔ نام
 ندھان لینارٹ، آتم پر ماتم کرے پڑھانیا۔ گرہ مندر وکھائے ساچا ہٹ، بن ترازو تول تھلایا۔ جن بھگتاں کھول اپنی اکھ، آخر اپنا میل ملانیا۔ نت نوت
 دیوے حق، دیونہار سرب سکھدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ سنگر پورا سدا دیال، اپنی دیا کمانیندا۔ گرکھ گر گر ویکھے

لال، لال اپنا رنگ رنگائیندا۔ آتم پر ماتم چلے نال نال، جگ چوکڑی سنگ نبھائیندا۔ کلجگ انتم کھیل کرے کمال، کرنی اپنے ہتھ وکھائیندا۔ ناد دُھن شبد راگ و بے تال، تلوڑا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ویکھنہارا سچ سچ دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک سُبھائیندا۔ نرمل دیا جوتی بال، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی نظر اٹھائیندا۔ سنگر پورا درد دکھ بھجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیتز نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر چکائیا۔ آتم پر ماتم بنائے سجن، سگلا سنگ نبھائیا۔ چرن دھوڑ وکھائے اکو مجن، دُرمت میل دھوایا۔ گرگھ گرگھ جگت ناتا کوڑا تجن، ساچا بندھن اکو پائیا۔ ہر سرنائی رہن لگن، انتر آتم اک لو لائیا۔ کرپا کر پر بھ آپ آئے سدن، صدّا اپنا نام دوائیا۔ کوڑی کرپا پار حدن، ساچا مندر دے وکھائیا۔ جس دوارے کوٹن کوٹ در درویش بن کے لبھن، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ تس گرہ سنت سہیلے ساچے سجن، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ ٹھاکر سوامی پڑدا آئے پر بھ آپ کجن، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا مارگ آئے دسن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ خوشیاں اندر آئے ہسن، غمی رہن کوئے نہ پائیا۔ جن بھگت دوارے آئے وسن، گھر اکو اک وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سنگر پورا گہر گسپیر، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے وکھائیندا۔ جگ چوکڑی بنھے ریت، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ لیکھا جانے مندر مسیت، گرودوارے شو دوالے ونڈ ونڈائیندا۔ بھننہارا کوڑا ریٹھ، امرت رس گھ چوائیندا۔ لکھ چوڑاسی پر کھنہار نیت، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیندا۔ لہنا دینا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنک کھوج کھوجائیندا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیندا۔ گرگھ ویکھ گرگھ گرگھ اجیت، جیت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ کرنی سچ چرن کول بندھائی پریت، پریتوان پریتم اپنا رنگ رنگائیندا۔ لیکھا چکائے وچ بیس، بیس یسا پڑدا لاہندا۔ مہروان ہو جگدیش، جگدیش اپنا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ سنگر پورا کھیلے کھیل، کھیلنہار اک اکھوائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے میل، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوت نرنجن چاڑھ تیل، گھر ساچے سگن وکھائیا۔ وسنہارا دھام نویل، لوکمت پھیرا پائیا۔ ناتا جوڑا گرگھ چیل، بندھن اکو نام رکھائیا۔ جگ چوکڑی تھت وار جانے اپنا میل، رت رتڑی آپ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشنہار اک سرنائیا۔

سَنگَر پُورا سرب سکھداتا، ایکنکارا وڈ وڈیائیندا۔ بھگت وچھل گرور گردھار دیونہارا ساچا داتا، داتا دانی آپ ورتائیندا۔ نرگن سرگن جوڑنہارانا، بدھاتا اپنا بندھن پائیندا۔ سہاونہارا آتم سیجا ساچی کھانا، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ کرے کھیل جوتی جاتا، جاگرت جوت اک جگانیندا۔ شبد اگم سَنائے گاتھا، بودھ اگادھ آپ پڑھائیندا۔ اکو منتر اکو پوجا پاٹھا، ایشٹ دیواک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ چڑھے چاؤ گھنیرا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پاربرہم کہے برہم میرا، میرا تیرا ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال کہے گرکھ گر گر میرا چیرا، چیل اکو نظری آئی۔ ابناشی کرتا کہے میرا وقت سہیلا، سوہنی رت سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سَنگَر وڈیائی دیوے آپ، پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ جگت جہان پت لئے راہ، مہر نظر اٹھائیا۔ نرگن ہو کے بنیاساک، سرگن سنگ نبھائیا۔ مہروان ہو کے کھولے تاک، گھر مندر کُنڈا لاہیا۔ سَنگَر ہو کے پورا کرے بھوکھت واک، پورب لہنا جھولی پائیا۔ دیال ہو کے وسے پاس، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھانیا۔ سَنگَر ہو کے دھارے بھیکھ، اولٹرا بھیکھ آپ جنائیا۔ دُھر درگا ہی لکھے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان بن درویش، در ٹھانڈے لکھ جگانیا۔ نیوں نیوں سپس جھکاون وشن شو برہما مہیش، نیتز نین نین شرمائیا۔ سری بھگوان کلجگ انت جن بھگتاں کرے ہیئت، بن ہتکاری میل ملائی۔ ویکھنہارا پرہہ نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ آتم پر ماتم جو جن کرے ہیئت، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ مولے رت کھڑے گلزار رت سہنجنی چیت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ گرکھ گر گر دوویں لین پیکھ، گھر پیکھت خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دئے اٹھائیا۔ سَنگَر پورا پڑدا کھول، اپنا بھو جنائیا۔ نجھر دھاروں پئے بول، نرکار ناد سَنائیا۔ داتا ہو کے تولے تول، گھر ساچے سو بھا پائیا۔ ابناشی ہو کے بیٹھے اڈول، نہ کوئی ڈول ڈلائیا۔ بھگت وچھل ہو کے وسے کول، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے جائے مول، مولا اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ ہرجن وڈیائی سچ دوار، ہر دواری آپ جنائیندا۔ جس دا لہنار ہے جگ چار، دیونہار بھل کدے نہ جائیندا۔ دروپد ست تاری دروپد نار، نر نرائن ویکھ وکھائیندا۔ اندرے اندر کر پیار، پکار پیار وچ بدلانیندا۔ جنم جنم دا کر ادھار، کرم کرم دی گنڈھ پوائیندا۔ تیرا کھیل کرے کرتار،

ہر کرتا آپ سمجھائیں۔ ساچا ناتا وچ سنسار، وڈ سنساری آپ جڑائیں۔ چوتھے جگ دے دن چار، چار دن تیری مہمانی، اپنے گھر دکھائیں۔ پر م پڑھ دی
 ایہہ نشانی، داتا ہو کے دیا کمائیں۔ جگت و دیا نہیں کہانی، دھر دی کرنی آپ کمائیں۔ پاربرہم پر بھ صوفی ہو کے بنے سوانی، سنگھڑ سنجی اپنی دھار
 دکھائیں۔ دیونہار پد زبانی، زربان پد اک جنائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا آپ مکائیں۔ پورب لیکھا جھولی پا، پچھلا مول
 چکایا۔ سری بھگوان دیا کم، دیناں ناتھ ہوئے سہایا۔ آتم پر ماتم آپ پرنا، پڑدا اوہلا جگت تجایا۔ ساچا مارگ اک دکھا، پر بھ رہبر نظری آیا۔ جس دے
 نالوں ہوئے جڈا، سو اتم اپنی گنڈھ پوایا۔ جس نوں مندے نوری خد، سو نور نورانہ دیکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا
 اپنے ہتھ رکھایا۔ پچھلا لہنا گیا لٹھ، پر بھ ساچے دیا کمائیا۔ اگلا مارگ جگت دس، جگت کری گڑمائیا۔ نارکت کھیل سمرتھ، ہر ساچی بنت بنائیا۔ سوہرے
 پیئے اکو رس، رس رسیا دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کارج آپ دکھایا۔ ساچا کارج جگت دنی، دنی نال چلائیں۔ اپنے سر
 توں لہ کے چٹھی، صاحب سنگر اپنا بھیس وٹائیں۔ کوئی نہ جانے وڈا گنی، رکھی منی سمجھ کوئے نہ پائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 سنگھاسن سو بھ پائیں۔ سچ سنگھاسن چڑھ بھگوان، اپنی دیا کمائیا۔ جگت کارج جگت نشان، پڑکھ بدھاتا آپ بنائیا۔ گرگھ کیتا گرگھ دان، گرگھ گرگھ جھولی
 پائیا۔ دوہاں میلا وچ جہان، جیون جگت سمجھایا۔ پر م پڑکھ دا اک دھیان، پاربرہم سرنائیا۔ ساچا مندر اک مکان، کایا بنک وڈیائیا۔ سوہلا ڈھولا اکو گان،
 گاونہار جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر پورا ہوئے سہائیا۔ سنگر پورا ٹھانڈا سینا، امرت دھار وٹائیں۔ جن بھگت
 جنائے اپنی ریتا، ریتوان ویس وٹائیں۔ لکھ چوراسی پرکھے نیتا، سنت سہیلے اپنا میل ملائیں۔ پچھلا لیکھا پچھے بیتا، آگے اپنا راہ دکھائیں۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیں۔ ساچی کرنی کر کر جوڑے جوڑ، جوڑی جگت جگ جنائیا۔ اک دوجے نال دیوے تور، ثرت اپنا حکم منائیا۔
 صاحب سنگر جن بھگت رکھے سدا لوڑ، لوڑینڈا ور اکو اک رکھایا۔ جس اپنے ہتھ رکھی ڈور، بن تندی تند اٹھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ وسائے اکو گھر، گرگھ گرگھ نال ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچی کرنی آپ کر، کرتا قیمت آپے پائیا۔

* ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلوواں ضلع کپور تھلا *

سروپا بھگت بھگوان، مہروان جنائندا۔ چرن کول اک دھیان، سنگر صاحب دیا کمائندا۔ انتر آتم برہم گیان، پاربرہم سمجھائندا۔ نرمل دیا جوت مہان، نور نورانہ نور دکھائندا۔ آتمک ناد شبد دھنکان، انراگی راگ الائندا۔ کایا مندر سچ مکان، بند کواڑی تاک گھلائندا۔ ساچی سیجا کر پروان، سوبھاؤنت سہائندا۔ دیونہارا ساچا دان، داتا دانی دیا کمائندا۔ ست دھرم دا اک نشان، نرویر پڑکھ دکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن مینا اک اتینا ٹھانڈا سیتا گہر گبھیر گر اپنا بھو گھلائندا۔ سروپا بھگت نلیر، لال بھوشن نال دکھائیا۔ آد شکت کر کر مہر، ڈرگا روپ اک درسائیا۔ اشٹ بھج سد سے نیڑ، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیا۔ میا نانا چکائے میر تیر، دئی دویت نہ کوئے جنائیا۔ گھر پرکاش کرے نہ لائے دیر، دیا باقی کملاپاتی اکو اک دکھائیا۔ اندھ اندھیر مٹے اندھیر، چند چاندنا اک چکائیا۔ پورب جنم دا لہنا دئے نیڑ، کرم کانڈ کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگنتر جن بھگتاں دیونہار وڈیائیا۔ نلیر کہے پر بھ میرے ایک، چرن تیری سرنائیا۔ دو جہان ساچی ٹیک، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ بیٹھے سیس نوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کروڑ تیتیسائیتوں رہے ویکھ، بن نیتز نین اٹھائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ صاحب سنگر تیرا بھیکھ، اکال مورت اکل کل دھاری نظر کسے نہ آیا۔ سچ سوامی سدا نہہکامی نہہکرمی و سیس سچکھنڈ دیس، دیس سہنجنا اکو اک سہائیا۔ کر کرپا مہروان ٹھا کر جن بھگتاں ول ویکھ، لوکما تیرا دھیان لگائیا۔ اندر وڑ کے کھول بھیت، باہروں سمجھ کسے نہ آیا۔ مہروان ہو کے کر ہیت، جوں پتا پوت پیار جنائے مایا۔ نت نوت تیری کھید، نرگن سرگن کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جگت نلیر واسطہ پائیا۔ نلیر کہے میرے نال ڈپٹا، سوہنا لالن رنگ رنگائیا۔ جس دے اندر سے پڑکھ سمر تھا، صاحب سنگر ڈیرہ لایا۔ سوگر کھ ہر جن بھگت خوشیاں اندر پھرے نٹھا، چنتا روگ سوگ نظر کوئے نہ آیا۔ آتم پریتی پر ماتم چرن ڈھٹھا، لے سرن سچی سرنائیا۔ لیکھا چکے ت اٹھا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جس جن دیوے چیتن ستا، چیتن سرتی سرت شبد ملایا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ رتا، رنگ رتا بے پرواہیا۔ آون جاون لکھ چورا سی جم کی پھاسی میٹے رتا، جس اپنا نام

رٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سروپا سر بھگتاں آپ رکھائیا۔ سروپا سوہے جن بھگت، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ ہر جن لیکھے لگے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی پنجر کھوج کھوجائیندا۔ میل ملائے اوندھا کول پرت، گھر ساچا سنگ رکھائیندا۔ ناتا توڑ سوگ ہرکھ، گھر سنگر درس دکھائیندا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ گر کرتا سد کرے ترس، دیاوان دیا کمائیندا۔ لیکھا جانے عرش فرش، کایا گرہ کھوج کھوجائیندا۔ پر بھ درشن جو رہے بھٹک، دے درس تر کھا بھجھائیندا۔ نو دوارے سکھن ٹیڈھی بنک کوئی نہ رہے اٹک، جس جن اپنا راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک رکھائیندا۔ سروپا جگت مایا، مایا جگت نال پرنائیا۔ پر بھ کا کھیل بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ سنگر پریم بھکھا پیار تہایا، دوجی دست کوئے منگن نہ آئیا۔ دیونہار سرب سکھدایا، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ کرپا پر بھ میل ملایا، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ پریم میل پریم پایا، پریم مندر پریم گرہ پریم وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دست امولک جھولی پائیا۔ دست امولک سنگر نام، جگت بازار ہتھ کسے نہ آئیندا۔ دیونہار سدا مہروان، جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ امرت آتم نچھر جھرنایاے جام، رس اکو اک دکھائیندا۔ ست دھرم دے نشان، دھر نشانہ اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر ہر اکو گھر وسائیندا۔ سروپاؤ بھگتی رنگ، ہر بھگوان آپ چڑھائیا۔ انتر آتم سچ پلنگ، سوبھاؤنت سہائیا۔ شبد اناد وجے مردنگ، دُھن آتمک راگ الائیا۔ اٹھے پہر اک انند، دوس رین خمار چڑھائیا۔ بن سورج بن چند چاڑھے چند، چند اپنا نور چکائیا۔ سنگر پورا سدا بخشند، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ آون جاون جم کی پھاسی گھ چوراسی کٹے پھند، مات گر بھ دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ لیکھا جانے جیو ہنگ، برہم اپنا بھجو جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ دھن، دست انڈٹھ گرکھ جھولی پائیا۔ سروپاؤ رکھنا سنبھال، گر سنگر دے وڈیائیا۔ شاہوں کرے کنگال، شاہ پاتشاہ ہوئے سہائیا۔ گھر رنگ چڑھے لال گلال، جو بن اکو اک دکھائیا۔ سُننہار مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ بھے چکائے جگت کال، مہاکال ویکھ دکھائیا۔ کایا مندر ست دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک وڈیائیا۔ جس نالوں وچھڑی رُوح تس نال ملے آن، میل ملاواں سچ سُبھائیا۔ لیکھے لگے بستر لال، لال ہر جن ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سہیلا اک اکیلا اکل کل دھاری جوت نرنکاری نرویر پُرکھ پُرکھ اگم، لیکھا جانے پون سواسی دم، ہر جن دم دماں لیکھا آپے پائیا۔

* ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ ڈراہا شہر ضلع لدھیانہ *

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربار، سکھنڈ نواسی آپ لگانیدا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، لوکات ویس وٹائیندا۔ شبد اگم ڈھر دی دھار، جیون جگت جگت جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ٹھانڈا سیتا، آد جگاد وڈی وڈیائی۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھا، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ نت نوت چلائے اپنی ریتا، رہبر اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن سرگن جنائے سچ پریتا، پریتوان وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ایکنکارا کھیل اول، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ وسنہارا سچ محلا، سچ دوارے سو بھا پائیندا۔ نرگن نور جوتی دیک آپے بلا، پرکاش پرکاش نظری آئیندا۔ شبدی دھار پھڑائے پلا، گر گر اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ لیکھا جانے جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ انتر پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ آد نرنجن جوت پرکاش، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ کھیلنہار کھیل تماش، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ داتا دانی سرب گنتاس، بے انت بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائی۔ نرگن سرگن پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائی۔ نرویر ہو کے وسے پاس، سگلا سنگ نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ نرگن سرگن ہو پردھان، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ گر گر روپ وچ جہان، سنگر ساچا سیو کمائیندا۔ بودھ اگادھ نام ندھان، ناؤں نرنکارا آپ پرگمائیندا۔ آتم پر ماتم جیو جنت دے دان، سادھ سنت اپنا راہ وکھائیندا۔ پاربرہم برہم کر پروان، سچ پروانہ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی دھار چلائی۔ جگ جگ

دھار چلائے پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنی کار کمانیندا۔ جگ چو کڑی سجن ساجھی، سگلا سنگ نبھانیندا۔ شاستر سمرت وید پُران چُکائے پاٹھی، پوجا اکو اک
 وڈیانیندا۔ لیکھا جان تیرتھ تاٹی، سر سرور اک بنانیندا۔ لہنا دینا چُکائے باقی، پچھلا لیکھا جھولی پانیندا۔ ویکھنہارا دوس راتی، گھڑی پل لیکھے لانیندا۔ چرن
 کول اُپر دھول بندھے ناتی، ساچا ناتا جوڑ بڑانیندا۔ زرگن سرگن پچھے واتی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان آپ اکھوانیندا۔ مہروان
 پاربرہم، پر بھ وڈا وڈ وڈیا۔ نت نوت کرے کرائے اپنا کم، ہر کرتا بھيو چُکائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون مرن وچ کدے نہ آئیا۔ ہرکھ سوگ نہ
 کوئی غم، چنتا روگ نہ کوئے ستائیا۔ زرگن سرگن بیڑا دیوے بنھ، بن کھیوٹ کھیٹا پار کرائیا۔ جگ چو کڑی دیونہارا نام دھن، دست امولک آپ ورتائیا۔
 بھگت بھگوان چاڑھے ساچا چن، چند چاندنی اک چکائیا۔ کر پرکاش اندھیر اندھ، زرگن نور جوت رُشائیا۔ جنم کرم کٹ پھند، کوڑا بندھن دے تڑائیا۔ آتم
 پر ماتم جوڑی گنڈھ، گنڈھ اکو وار پوائیا۔ سینتل دھار دکھائے ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ گرگھ سوانی ہووے نہ مات رنڈ، کنت کنتوبل اک پرنائیا۔
 گیت سہاگی سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ آون جاون مکے پنڈھ، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ کلجگ انت سورا سربنگ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ لکھ
 چوراسی دیوے دنڈ، ڈنکا اکو نام وجائیا۔ کوڑی کریا بھانڈا بھرم بھو ڈھاہے دوتی کندھ، ہنگتا بُرج رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اتھاہ، سمجھ کوئے نہ پانیندا۔ زرگن ہو چلائے راہ، سرگن مارگ آپ دکھانیندا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت
 جوت ڈمگائیندا۔ سنت سہیلے لئے اٹھا، گر چیلے آپ جگائیندا۔ گرگھ گودی لئے بہا، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ گرگھ ساچے مندر لئے بہا، ہر مندر اکو اک
 دکھانیندا۔ ڈونگھی کندر بھاگ لگا، بھاگ گرگھوں حصہ آپ وندائیندا۔ نرمل دیپک جوتی چراغ جگا، اندھ اندھیر گوانیندا۔ انحد انادی ناد وجا، دُھن آتمک
 راگ سنائیندا۔ برہم برہمادی کھوج کھوجا، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گرگھ ہرجن
 ہر بھگت ہر سنت سہیلے ہر گھر میل ملائیندا۔

* ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ یکرمی بشن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں سیوا سنگھ دی پرتھائے *

شاہ پاتشاہ ہر نرنکار، نرنکارا وڈ وڈیاںیا۔ سنگر کھیل اگم اپار، گر گر اپنی دھار چلاںیا۔ نوجوانا شاہ سوار، بے پرواہ سدا بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، درگاہ ساچی سو بھاپاںیا۔ آد جگادی سانجھیا، نت نوت ساچی کار کماںیا۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر ونڈ ونڈاںیا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، محل اٹل اک سہاںیا۔ کرنی کرتا کرنیہار، پرم پڑکھ اک اکھواںیا۔ پورب جنم قول اقرار، کیتا آپ نبھانیا۔ پشکر لے کے آیا شاہ سوار، پنج تت نظر کوئے نہ آںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیاںیا۔ شاہ سوار سنگر پورا، پڑکھ ابناشی کھیل کرائیندا۔ جگ چوکڑی حاضر حضورا، نرگن سرگن دیکھ وکھانیندا۔ شبد ناد اگمی تورا، دھر دانا آپ سنانیندا۔ ایختے اوتھے حاضر حضورا، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جس جن دیوے مستک دھوڑا، ٹکا اکو نام وکھانیندا۔ چاڑھے رنگ چلوں گوڑھا، اتر کدے نہ جانیندا۔ وسنہارا نیڑ دورا، دور دواڈا پندھ مکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھانیندا۔ دھر دا لیکھا سری بھگوان، سو صاحب آپ جناںیا۔ آد پڑکھ سدا مہروان، مہر نظر اٹھانیا۔ سنگر روپ انوپ مہان، مہما اکھ کتھی نہ جانا۔ گر گر دیونہارا دان، داتا دانی اک ہو جانا۔ پشکر لیکھا لیکھے لائے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی کرنے جوگ، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ ست سروپی درس اموگھ، نرمل نور جوت دھرائیندا۔ پرم پڑکھ پرماتم دھر سنجوگ، نت نوت جوڑ جڑانیندا۔ پڑکھ اکال ایک اوٹ، اکل کل دھاری آپ سمجھانیندا۔ سچ نگارے نام چوٹ، اگم اتھاہ لگانیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر مٹانیندا۔ دیکھنہارا لوک پرلوک، دو جہاناں کھوج کھوجانیندا۔ نام ندھانا سچ سلوک، ساچا راگ لائیندا۔ دیونہارا اپنی موکھ، مفت اپنی دیا مکھانیندا۔ ناتا توڑ ہرکھ سوگ، چنتا غم مٹانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ مکھانیندا۔ ساچی کرنی کر کرتا، ہر کرتا آپ جناںیا۔ گو بند کیتا اک اقرار، قول کول نال جڑانیا۔ انتر سچ پیار، بسنتر باہر نظر کوئے نہ آںیا۔ منتر سوبلا سچ جیکار، نام ندھان سنانیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں میلا اک دربار، در دروازے وچے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ مکھانیا۔ ساچی کرنی کرے گر سورا، سنگر داتا وڈ وڈیاںیا۔ گرگھ دیوے ایک نور، نور

نورانہ نور رُشائیا۔ کوڑی کریا میٹے کوڑا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سچ سہاگی چاڑھے چوڑا، بندھن اکو نام رکھائیا۔ رنگ گُلاا دکھائے گوڑھا، مہر نظر اٹھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا رہیا جنائیا۔ پورب لیکھا گو بند میت، متر پیرا اک جنائیدا۔ تیری میری ساچی ریت، مہما اپنے وچ
 رکھائیدا۔ رکھنہار سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہندا۔ مٹھا کر کوڑا ریٹھ، امرت رس بھرائیدا۔ ساچا ڈھولا سُنھنجاگیت، گو بند نام درڑائیدا۔ چرن کول
 بٹھے پریت، پریتوان آپ دکھائیدا۔ تتوت ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے جنائیدا۔ سنت سہیلے رکھنی اڈیک، سو صاحب آپ سُنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیدا۔ رکھنی اڈیک لوکمت، سَنگُر پورا آپ جنائیا۔ چوٹھے جگ دیوے دات، چارے کٹناں ویکھ دکھائیا۔ چار
 ورن ٹٹے ساک، سچن نظر کوئے نہ آئیا۔ چار کھانی لہنا ہوئے بے باق، باقی دینا کوئے رہن نہ پائیا۔ چار بانی نہ کوئے آواز، پرا پستی مدھم بیکھری راگ
 نہ کوئے سُنائیا۔ چار یاری نہ کوئی ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نظر نہ آئے مائی باپ، بھین بھیا نہ کوئے وڈیائیا۔ نارکت نہ کوئے سہاگ، سُنھنجی
 رت نہ کوئے سہائیا۔ پتر دھی نہ کوئے ویراگ، سری بھگوان ساچی کھیل سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا رہیا سمجھائیا۔ ساچا
 لیکھا سَنگُر دیو، سو صاحب آپ جنائیا۔ پورب جنم دی ساچی سیو، نہ ہر لیکھے لائیا۔ جنم جنم دارس امرت میو، پھل اکو اک کھوائیا۔ مہروان سدا نہکیو،
 نہچل دھام دئے وڈیائیا۔ لکھ نہجن کھولے بھو، بھید اپنا دئے سمجھائیا۔ جگ چو کڑی اچھل اچھید، ول چھل دھاری اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، چوٹھے جگ لہنا لہنے پائیا۔ چوٹھے جگ لہنا دینا، سو سَنگُر آپ جنائیا۔ مہا سَنگھ ویکھنا نیناں، نیتز نیناں دئے درسائیا۔ سچ دوارے نیا کہنا،
 پُشکر سو بھا پائیا۔ محل اٹل اکو بہنا، اکو گھر وئے ودھائیا۔ نہ اوتار سچن سینا، ساک اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا میلا
 لئے ملائیا۔ تیرا میلا انت ملاؤنا، سو صاحب سچ جنائیا۔ جنم وچ جنم بدلاؤنا، مانس مانس رنگ رنگائیا۔ کرم وچ کرم رکھاؤنا، کرم کاند ویکھ دکھائیا۔ دھرم وچ
 دھرم دھراؤنا، دھرنی دھرت دھول سو بھا پائیا۔ جوت جگ جیون داتا ملاؤنا، پھر باہوں گلے لگائیا۔ مرن جنم دا لیکھا نکاؤنا، جرم مرن رہن نہ پائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، دو اک جوڑ جڑائیدا۔ ایکا اگی کرتار، ساچی سکھی

نال ملائیندا۔ ساچی سیکھی سرجنہار، سر سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ دھاروں تکھی وچ سنسار، چار ورن وچوں اک اُپجائیندا۔ نکی نکی کرگفتار، انتر اپنی بوجھ
 بُجھائیندا۔ گرگھ گرگھ لائے پار، گر سنگر ویکھ وکھائیندا۔ پتا پوت جانے دھار، دھر درباری پڑدا لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے پار کرائیندا۔ ہر جن بیڑا تارے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ گرگھ تیرا وڈ پرتاپ، وڈ پرتاپی ویکھ وکھائیندا۔ پچھلا ناتا تٹا
 ساک، سجن کوئے نظر نہ آئیندا۔ بشن سنگھ تیرا باپ، بلونت کور مات گود سہائیندا۔ پُرکھ ابناشی اپنا بٹھے آپے نات، ناتا بدھاتا جوڑ بڑائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جیون وچوں جیون سنگر جھولی پائیندا۔ مات پتا دا مٹھیا ناتا، لوکمت رہن نہ پائیا۔ پر م پُرکھ دا کھیل تماشا،
 جن بھگتاں آپ وکھائیا۔ جنم کرم دی پوری آسا، منسا اپنے نال رکھائیا۔ کایا چولی بھرنا کاسہ، گھر گسپھر ہوئے سہائیا۔ دیوے دات پُرکھ ابناشا، داتا دانی وڈ
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر پر بھ پائے بندھن، بندگی اکو نام جنائیا۔ گرگھ لکلائے چندن، سچ سنگدھی آپ
 وکھائیا۔ آتم پر ماتم دے انندن، اند اکو اک سمجھائیا۔ جنم کرم دی تٹی آیا گندھن، گندھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ گیت سنائے سہاگی چھندن، ساچا
 راگ الاٹیا۔ سچ پریتی آوے منگن، در درویش پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ ساچے گھر ساچے دے
 پرگٹائیا۔ گرگھ پرگٹیا سنگر گھر، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ مستک لالی ملیا ور، نور نور نال رُشنائیا۔ جم کا بھے چکھیا ڈر، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ دیوے مان وڈیائیا۔ گرگھ گرگھ گر گر سیوا، سنگھ سیواست جنائیا۔ پورب جنم دا ملیا میوہ،
 پھل اکو اک کھوائیا۔ پُرکھ اکال وڈ دیوی دیوا، دیونہار آپ ہو جائیا۔ کیا کوئی گائے رسنا جہوا، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی گود اپنی آپ سہائیا۔ ساچی گود سوہے گھ، سری بھگوان آپ سہائیا۔ بھگت سہیلا کرے اُجل کھ، کھ کھڑا رہیا
 وڈیائیا۔ پچھلے جنم دا مٹیا دُکھ، اگلا جنم گر سنگر جھولی پائیا۔ مات گر بھ نہ ہو یا اٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ ماما سیر نہ لگی بھکھ، امرت دھار اک
 چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر پر بھ کرے آپ، اپنی دیا کمائیندا۔ جنم جنم داروگ سنتاپ، سنسا آپ مٹائیندا۔

نرگن سرگن میلا ساک، سجن اکو اک اھوائیندا۔ گھر وچ گھر کھول تاک، پڑدا دویت چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جنم اپنے
 ہتھ رکھائیندا۔ ساچا جنم دیوے نرکار، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ جننی جن بن وچ سنسار، گود سہنجی آپ سہائیا۔ امرت رس ٹھنڈا ٹھار، ساچا سیرکھ
 چوایا۔ نیتز لوچن نین درس دیدار، دید عید چند چکائیا۔ کرپا کرے کر نیہار، کرپن اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، اگی اساڑھ اصل اپنا بھو کھلایا۔ اگی ہاڑ کر دھیان، شکر نیناں نیر وہائیا۔ آہ لے ترسول سیری بھگوان، میرے کم کسے نہ آئیا۔ اپنی کیتی لگوں آپ
 اٹان، لوکمت پھیرا پائیا۔ ساڈی سیوانہ ہوتی پروان، پروانہ تیرا اپنے ہتھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کیوں
 چیوندیاں جیوت رہیا کر اییا۔ شکر آگوں مارے دہا، نیناں نیر وہائیندا۔ میری سیوا صاحب دتی لا، جو گھڑیا بھن دکھائیندا۔ چار جگ کوئی پچیانہ، تھر نظر
 کوئے نہ آئیندا۔ سب دالہنا دتا مکا، پنج تت رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کیوں اپنی اچرج کھیل
 ورتائیندا۔ سیری بھگوان کہے سُن بھولے ناتھ، ہر بھولے بھاؤ جنائیا۔ کلجگ انتم کھیل تماش، ہر کرتا آپ دکھائیا۔ جنہاں سنگ میرا ساتھ، تنہاں انت کوئی
 مار نہ سکے رایا۔ مارے جوالے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا سیوا تیری اک لگائیا۔ سب کچھ رکھے اپنے ہاتھ، دیونہار سرب وڈیایا۔ ساچے بھگت میری آس،
 پونجی اکو اک جنائیا۔ دوس زین وساں پاس، اٹھے پہر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ میرے ملن دی رکھدے آئے آس، انتم آسا پور
 کر اییا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی منگدی رہی دوئے کر کے خالی ہاتھ، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ بھولے
 ناتھ سُن کر دھیان، ہر سنگر آپ جنائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کھیل مہان، سو کرتا آپ کمائیا۔ گرگھ مارگ لائے وچ جہان، سنگھ سیوا ملے وڈیایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شکر سُن نیتز کھول، ہر سنگر آپ سمجھائیندا۔ کلجگ انتم جنہاں تولیا اپنے تول، سو اپنے کندھ
 اٹھائیندا۔ کلجگ انتم لے کے جاواں اپنے کول، گھر ساچے آپ بہائیندا۔ تیرا وچے نہ کوئی ڈھول، مردنگا ہتھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ جن بھگتاں لگھ چوراسی
 وچوں لواں وروں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درٹائیندا۔ بھولے ناتھ کر خیال، ہر سنگر آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناشی جنہاں

بنیا آپ دلال، لوکات ویکھے چائیں چانیا۔ اتم لے کے جائے نال، ادھ وچکار نہ کوئے رکھانیا۔ بھگت بھگوان سنت سچن بنائے اپنے لال، گر سکھ ساچے چند چمکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں شبد بانے لئے بیٹھانیا۔ بھولا ناتھ ہويا چپ، سن سادھ سمانیا۔ کون پر بھ تیتوں لئے پُچھ، سب تیرے ہتھ وڈیانیا۔ ڈردے تیتھوں سارے رہے لگ، سیس سکے نہ کوئی اٹھانیا۔ ساڈی کرنی گئی لٹ، تیرے بھگتاں نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جوں بھاوے توں گودی لینا چک، سچکھنڈ لے کے جانا چائیں چانیا۔ ادھ وچکار کوئی نہ لئے پُچھ، بچھنہار نظر کوئے نہ آئیا۔ اسیں دیکھیا گرگھ بنایا اپنا پت، بن جننی جن گود لکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگانیا۔ ساچا مارگ دیکھ بھگوان، پتر گپت راہ تکائیندا۔ رائے دھرم ہوئے خیران، ہر جو ایہہ کی کھیل رچائیندا۔ لاڑی موت نین شرمان، اٹھ ستمکھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ جنہاں ملیا سنگر نوجوان، تنہاں بھے نظر کوئے نہ آئیندا۔ جیوندیاں جگ دیوے دان، مرن وچوں مرن آپ بدلائیندا۔ گھر گوپی ملے کاہن، گرہ بنسری نام سٹائیندا۔ گھر سرتی میلا رام، گرہ ساچا راگ الائیندا۔ گھر مندر سوہے مکان، سچ سہنجنی اک ہنڈھائیندا۔ گھر سجدہ کرے پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ گھر پیغمبر نظری آئے امام، حضرت اپنی کھیل کرائیندا۔ گھر جھک جھک کرے سلام، بردا غلام آپ اکھوائیندا۔ گھر دیونہار پیغام، گرگھ سوئے مات اٹھائیندا۔ گرہ پکڑنہارا دام، دامنگیر آپ ہو جائیندا۔ گھر لیکھے لائے ماٹی چام، کنچن کایا گڑھ وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا آپ مکائیندا۔ لیکھا نہیں ایہہ لختے جگر، ہر جگت جگت جنائیندا۔ پاربرہم پر بھ لگا مگر، پچھے پچھے سیو مکائیندا۔ پورب جنم دی پوری کرے سدھر، سنساروگ چکائیندا۔ جیون وچوں جیون دیوے بدل، مستک ریکھا آپ چکائیندا۔ پر م پڑکھ دانام کجل، نیتز نیناں دھار دکھائیندا۔ بے پرواہ ہو کے بنیا سچن، گھر ساچے پھیرا پائیندا۔ گرگھ بھانڈے کدے نہ بھججن، گھرن بھننہار دیا مکائیندا۔ جنہاں سنگر آپ آئے سدن، تنہاں اپنا میل ملائیندا۔ سنت سہیلا کوئی نہ پھرے نگن، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ گرگھ دیک ساچے جگن، سری بھگوان آپ جگائیندا۔ پریم پریتی ساچا سگن، سیہرا سیس جگدیش سہائیندا۔ پر م پڑکھ دی اکو لگن، پریم اپنا راہ جنائیندا۔ چرن کول جچھے پدم، پاربرہم پر بھ کھیل رچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلا جنم لائے لیکھے، دوجی دھار پھیر ویکھے، تیجے اپنا کرم

کمانیندا۔ پہلا جنم گیا مک، اکی ہاڑ وٹی ودھائیا۔ جگت بھائی لے گئے چک، جگت مسانی ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کریا مٹی بھکھ، ترسنا کوئے رہن نہ پائیا۔ مکھ ویکھن لگ لگ، پرانی نظر کسے نہ آئیا۔ اک دوجے نوں رہے بچھ، کیوں سیوا سنگھ کر کے گیا جدائیا۔ بھائی چارا کہے ان پانی گیا مک، لہنا جگت کوئے نظر نہ آئیا۔ چھوٹیاں بچیاں نالوں گیا رس، نارپیار نہ کوئے دکھائیا۔ بھیناں بھائیاں کولوں گیا رُٹھ، اپنا مکھ بھوئیا۔ ماں پیو دانا تا گیا ٹٹ، لوکمت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پنج تت کایا جگت سڑیا، لوکمت رہن نہ پائیا۔ مڑھی مسانی جیو جنت وڈیا، بھے بھوؤ اک جنائیا۔ انت نوں سوہلا اکو پڑھیا، کیرتن راگ سنائیا۔ جگت کہے جگ پرانی مریا، مر جنمے نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پہلا جنم گیا مک، مکی جگت لوکائیا۔ سری بھگوان صاحب ٹٹھ، اپنی دیا کمائیا۔ کرپا ندھان گودی چک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اُجل کرے مات مکھ، مکھ سکھڑا آپ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، بھگتن سیہرا سیس گندائیا۔ بھگتن سیہرا سوہیا سیس، ہر سنگر آپ سہائیندا۔ کرپا کر پُرکھ جگدیش، جگدیش ویکھ دکھائیندا۔ ساچی دھارا بیس بیس، بیس پیسا آپ چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیندا۔ ساچا مارگ لگے جگ، ہر سنگر آپ لگائیا۔ گر مکھ میل سورا سر بگ، شاہ پاتشاہ ہوئے سہائیا۔ ترے گن مایا نہ لگے اک، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سیہرا مکھ سہائیا۔ ساچا سیہرا لگے کھڑا، رت سہنجی آپ سہائیندا۔ جرم کرم دا گیا ڈکھڑا، ڈکھ درد آپ ونڈائیندا۔ پار برہم کہے اٹھ میرے سچے پترا، پتا پوت رنگ رنگائیندا۔ لوکمت نہ ہونا ناشکرا، شکر یہ اکو اک سمجھائیندا۔ لگیا رہن نہ دیوے کسے نکرا، چارے کنتاں پھول پھولائیندا۔ جنم کرم گر مکھ کدے نہ رُٹھڑا، ہر رُٹھیاں آپ منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ چوتھا سیہرا سیس بندھن، ہر بندگی اک سمجھائیا۔ تیرا نور نورانہ چندن، چند چاندنی اک چکائیا۔ جرم کرم دا کٹیا پھندن، پھاندنی کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، گر مکھ جنم سنگر گھر آپ دوئیا۔ سنگر گھر ہو یا جنم، دائی دایا نظر کوئے نہ آئیا۔ کرم کانڈ نہ کوئی کرم، پر کرتی کرے نہ کوئے گڑمائیا۔ ذات پات نہ کوئی ورن، برن ونڈ نہ کوئے دکھائیا۔ پُرکھ اکال اکو سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے چرناں وچ بہانیا۔ چرن کول پر بھ ساچے بہنا، ہر سترگر آپ جنائندا۔ نت نوت درشن نیناں، نچ
 نیز آپ گھائندا۔ پچھلی بھگتی دا نیا کہنا، سو پورب جھولی پائندا۔ آگے باقی رہیا دینا، دیونہار ویکھ وکھائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پگ وٹی دا دتا دان، پگ نال پگ پھیر بندھائندا۔

اکی سکھاں چڑھے برات، وچ براتی سترگر نظری آئی۔ جن بھگتاں بنی اک جماعت، ورن برن نہ کوئے رکھائیا۔ اتم سریشٹ بنیا ساک، ناتا بدھاتا
 جوڑ جڑائیا۔ پتن میلا اکو گھاٹ، ماہی ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن پڑکھ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہر جن ساچے رکھنا یاد، یادداشت رہیا بنائیا۔ ویلے
 انت سنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بٹھے مولی تند، گانا اکو اک
 وکھائندا۔ گرگھ گرگھ بنے سنگ، سگلا سنگ بنائندا۔ سترگر دوارے چڑھے چند، نور نورانہ چند چکائندا۔ پریم پریتی گاؤنا چھند، ساچا راگ سنائندا۔ پچھلے جنم
 دی تھی گنڈھ، آگے اپنے نال جڑائندا۔ لکھ چوراسی گئی ہنڈھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے سنگ رکھائندا۔ ہر جن ساچے تند
 مولی، اکو گنڈھ پوائیا۔ کرے کھیل ہر جو ہولی ہولی، ہلکا سب دا بھار وکھائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولی، دھرنی بیٹھی نین شرمائیا۔ کلجک انت ویاہے بولی،
 بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ گرگھوں چھے آپ ڈولی، بن کہار کندھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی تند اک وکھائیا۔ ساچی تند رنگ
 امولا، ہر سترگر آپ رنگائیا۔ زوریر ہو کے بن وچولا، سوہرے پیئے جوڑ جڑائیا۔ سچ دوار اکو کھولا، در دروازہ دے وکھائیا۔ جس گھر ڈوم نائی کوئی نہ پائے
 رولا، سُن سادھ سرب وکھائیا۔ تس دھام جن بھگتاں بدلے چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ساچے سنگ
 رکھائیا۔ گرگھ ساچے وڈ براتی، سو صاحب نال ملائندا۔ سارے مل کے گاؤن گاتھی، سوہلا اکو راگ سنائندا۔ پریم پڑکھ بنیا ناتی، ناتا اپنے نال جڑائندا۔
 کلجک میٹ اندھیری راتی، سترجگ ساچا چند چکائندا۔ اُپر چڑھائے اوکھی گھاٹی، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائندا۔ لہنا دینا دیوے باقی، وست اپنی جھولی پائندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ براتی ویکھ وکھائیندا۔ بھگت براتی ہوئے تیار، پر بھ ساچے سیس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی کرپا دھار، در تیرے
 آس رکھائیا۔ دُھر دا لاڑا دئے وکھال، جس ملے مان وڈیائیا۔ بھاگ لگے اگی ہاڑ، دوآ ایکا گنڈھ پوائیا۔ جس پرناؤنی سٹکھنی نار، جوت اکالن سنگ رکھائیا۔
 ویکھنہار سرجنہار، گرہ گرہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا سمجھائیا۔ آؤ بھگتو بن براتی، وطن بے وطن
 آپ سمجھائیندا۔ جس دی سُنڈے رہے ساکھی، سو ساکھیا ت کھیل کرائیندا۔ جس دی سکھیا گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھاکھی، دُھر سندیس راگ الائیندا۔ سو
 صاحب بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جس دی چال اوٹڑی بانگی، نیتز نین ویکھ کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچا دُلہا آپ وکھائیندا۔ گرگھ آؤ ویکھو دُلہا، سو صاحب آپ وکھائیا۔ جس مستک ہار پھولا، چند چاندنی نور چکائیا۔ دین دیال پچھلا لہنا کدے نہ
 بھولا، اُبھل ویکھ وکھائیا۔ دھرم کھنڈ دا بنے اصولا، ساچا مارگ اک لگائیا۔ دیوے تھم سچ معقولا، اکو وار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ویکھ کے لاڑا ہوئے حیران، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جس دے مستک وچ نشان، نور نور رہیا درسائیا۔ اُس دے اندر وسیا بھگوان،
 بھگوان اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس دا مندر سہایا مکان، بنک دوارے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ویلا دئے
 سہایا۔ ویکھ دُلہا ہوئے خوش، خوشیاں وچ سرب سہایا۔ رسن بولنو ہوئی چپ، اچی کوک نہ کوئے الائیا۔ دھن بھاگ کلجگ انت جن بھگتاں ول کیتا اپنا
 رُخ، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا وچوں لئے چک، چک اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، بھگت
 براتی لائے لڑ، گرگھ لاڑا ویکھے کھڑ، دوہاں وچولا مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکنکار اک اکھوائیا۔

* ۲۲ ہاڑ ۲۰۲۰ یکرمی بشن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں *

وشنوں کہے ہر کھیل انوکھا، اک اکلآ آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی کردا رہیا دھوکھا، نرگن سرگن ناچ نچائیندا۔ کلجگ انت اک رکھائے اپنی اوٹا،
 در اکو اک سمجھائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دسے سوکھا، پھڑ باہوں راہے پائیندا۔ اپنے ملن دا جنائے سچا موقع، مکمل اپنا بھو کھلائیندا۔ ہر جن کوئی نہ جائے
 اونتا، ساچا ناتا اپنے نال بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ برہما کہے پر بھ کھیل اولا، سو صاحب آپ کرائیا۔
 پار برہم پر بھ اک اکل کلا وڈیائیا۔ وسنہارا جلا تھلا، دو جہان سمائیا۔ نرگن ہو پھڑاوے پلا، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ انتم ہو کے جھلا، بے پرواہ اپنی
 جھلک وکھائیا۔ بھگت دوار اکو ملا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ ڈھر دی دھار دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنی دیا کمائیا۔ شکر کہے پر بھ کھیل اگم، سمجھ وچ نہ آئیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہو سیری بھگون، بھگون اپنی کار کمائیا۔ سنت سہیلے ویکھے جن، گرگھ اپنے نال
 ملائیا۔ نرگن نور چڑھاوے چن، چند چاندنی اک چکائیا۔ ساچا بیڑا دیوے بٹھ، بننہار گوسائینا۔ ایکا راگ سنائے کن، ہر کرنی کرتا دے جنائیا۔ کر پرکاش
 اندھیر اندھ، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ پورب جنم میٹے پندھ، اگے اکو راہ وکھائیا۔ آتم سوبلا ساچا چھند، سوہنگ راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ وشنوں کہے مینوں آوے ہاسا، خوشیاں نال جنائیندا۔ برہما کہے میں ویکھاں تماشا، پر بھ کی کی کھیل ورتائیندا۔ شکر کہے میرا
 لگیا اداسا، اداسی وچ کوئے نہ آئیندا۔ سیری بھگون جن بھگتاں پورا کرے گھاٹا، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ ست پرکھ نرنجن ہو کے کٹے واٹاں، بن پاندھی پھیرا
 پائیندا۔ در در گھر گھر پچھے واٹاں، بے پرواہ ویس دھرائیندا۔ جھل نہ سکے وچھوڑے راتاں، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ شکر کہے میں حیران ہويا، اچرج ہر جی کھیل رچائیا۔ برہما کہے میں اٹھیا سویا، نین اٹھ کھلائیا۔ شکر کہے میں سچ دوارا ٹوہیا، در
 گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ پرم پرکھ پر بھ نواں نرویا، ایکا رنگ سمائیا۔ کلجگ انتم جن بھگتاں دُرمت میل دھویا، امرت نیر سیر وکھائیا۔ کوڑ گڑیا را گھر گھر
 کھویا، ممتا اپنی جھولی پائیا۔ ست دھرم دا نیچ بویا، سوہنگ بوٹا لائیا۔ ڈھر درگا ہی لے کے آیا ڈھویا، دیونہار آپ ہو جائیا۔ نہ جنم نہ کدے مویا، جنم

مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھاں ہو دلیر، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ برہما کہے میں چُکایا میر تیر، میرا تیرا نہ کوئے رکھائیا۔ شکر کہے میں لیاواں گھیر گھیر، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ انت سری بھگونت جن بھگتاں لہنا دیوے نیڑے، میری چلے نہ کوئے چترائیا۔ لکھ چوراہی کراں ڈھیر، چار کھانی خاک ملائیا۔ جگ چوکڑی لیاواں پھیر پھیر، پھیرا اکو وار رکھائیا۔ کلج پرگٹ ہو کے نہ ہر شیر، شہنشاہ اپنی بھبک لگائیا۔ مہروان ہو کے کرے مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ شکر کہے میں ہو یا بلہین، بل نظر کوئے نہ آئیا۔ برہما کہے میں بن مسکین، اپنا سیس نوایا۔ شکر کہے میرا وچھوڑا جوں جل مین، جھل نہ سکاں رائیا۔ پُرکھ اکال کہے پرین، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ سُن وشنوں کھول اٹھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ برہما اٹھ کے چارے گھ ہس، چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ شکر ہتھ ترسول لے نٹھ، پنڈھ مکے واہو داہیا۔ ابناشی کرتا ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کمائیا۔ بھگت دوارا کھول ہٹ، ونج اکو اک جنائیا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شبد اناد پون سواس، دُھن انادی راگ الائیا۔ ساچے منڈل اگئی

راس، گرہ گونپ کاہن نچائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ دسے پاس، سگلا سنگ ہو آئیا۔ جرم کرم دی مٹے خواہش، آسا ترسنادے گوائیا۔ آتم سیجا بھوگ بلاس، پر م پُرکھ پُرکھو تم آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا سد جنا، وشن برہما شو رہیا سمجھائیا۔ کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ جس تہاڈی بنت دتی بنا، گھٹن بھننہار سو اکھوائیا۔ سو کلج انتم پھیرا پا، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جاتا ڈگمگا، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ ساچا مندر اک سہا، سمبل اکو نور دھرائیا۔ ہر جن ساچے میل ملا، ملنی جگدیش کرائیا۔ ساچے راہے دیوے پا، ہر رہبر اکو نور خدائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ بن ملاح، بیڑا لوکات چلائیا۔ ساچی نیالے چڑھا، نوکا اکو اک وکھائیا۔ تٹ کنارہ پار کرا، تیر تھ سرور اک سہائیا۔ مہروان محبوب بن خُدا، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ شکر سُن، دسے بھگونت، ایکو ایک جنائیا۔ برہم پار برہم پربھ کھیل مہنت، مہما اگنت گنی نہ جائیا۔ وشنوں کھیل ویکھ انت، انت کل دھاری رہیا وکھائیا۔ ہر جن میلا ساچی سنگت، ہر سنگت سنگ سمائیا۔ بودھ

اگادھا اِکو پنڈت، پرَم پُرکھ کرے پڑھائیا۔ دیوے مان لکھ چوڑاسی وچوں جنت، جیون جگت جگت جنائیا۔ آتم پر ماتم نام ندھانا منت، منتر اِکو اِک پڑھائیا۔ مٹے وچھوڑا وچھٹی نارکت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیکھے چائیں چائیا۔ وشنوں ہر ہر چاؤ گھنیرا، گہر گمبھیر جنائیا۔ برہے ناتا تیرا میرا، مہروان جڑائیا۔ شکر تیرا دیکھے کھیڑا، کھنڈا کھڑگ ہتھ اُٹھائیا۔ کلجگ انتم پایا پھیرا، نہکلنک ویس وٹائیا۔ بھو کھلائے گرو گرو چیرا، چیلار وٹ وٹ وٹائیا۔ دُور دُراڈا آئے نیرا، نیرن نیرا درس دکھائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے سنگ نبھائیا۔ وشنوں ہر جن ہر کا سنگ، سگلا آپ نبھائیا۔ برہے آتم پر ماتم ڈور پتنگ، گڈیا اِکو اِک دکھائیا۔ شکر کھیڑا ہوئے نہ بھنگ، سو سنگر آپ وسائیا۔ پرَم پُرکھ دا اِکو چند، گرکھ نظری آئی۔ رسنا ڈھولا گائے سوہنگ چھند، سنساروگ مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی مٹے چند، چنتا کوئے رہن نہ پائیا۔ ہر سنت بھگونت آپ بنائے اپنی بند، سوت انادی رُپ وٹائیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر گنی گہند، گور اِکو اِک اکھوائیا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، بے پرواہ اتھاہ آپ چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر سکھ اپنی گود بہائیا۔ گر سکھ گودی ساچی بہنا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پرَم پُرکھ دا درشن نیناں، سچ نیتراک کھلائی۔ ناتا جوڑے سچے ساک سجن سینا، سگلا سنگ نبھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن نیا کہنا، سو گرکھ گر گر رنگ سمائیا۔ کرم کرم دا چکے دینا لہنا، پھڑ پھڑ جھولی رہیا بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر ہر ہر رُپ سمائیا۔

* ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پہاڑ گنج دلی شبد سنگھاسن *

سنگھ آسن کہے پرہہ پایا ایک، ایکنکار وجے ودھائیا۔ پُرکھ ابناشن ساچی ٹیک، سری بھگوان سدا سہائیا۔ بچھنڈ نواسی رہیا دیکھ، زرویر رُپ دھرائیا۔ دو جہاناں جانے لیکھ، شاہو بھوپ سچا شہنشاہیا۔ ست دھرم سد کرے ہییت، نیت نوت ویس وٹائیا۔ جگ چوکڑی جانے ریکھ، بھو ابھیدا آپ

گھلایا۔ دُور دُراڈا نیتن نیت، نیرن نیرا ڈیرہ لایا۔ زِرنِگن ہو کے کھیلے کھیڈ، کھیڈنہارا نظر کسے نہ آئیا۔ گرگھ ورلے دتے بھیت، بھگت بھگوان آپ
 سمجھایا۔ آتم پر ماتم اکو بھیت، دُوجی پریت نہ کوئے لگایا۔ مایا ممتا کوئی نہ لائے سیک، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ جگ چو کڑی رُت بسنتی رکھے چیت، پھل
 بھلو اڑی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ سَنگھاسن کہے میرا سوہیا بنک، گرہ مندر وجے ودھایا۔ پر بھ پایا اک
 بے انت، بے پرواہ سچا بے پرواہیا۔ نام جنائے اپنا منت، منتر اکو اک درڑایا۔ سچ سمجھائے اگنی انک، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ بھيو گھلایے ورلے سنت،
 گرگھ گر گر بوجھ بوجھایا۔ میل ملاوا نر ہر کنت، در ساچے رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سَنگھاسن کہے میرا
 صاحب سلطان، سو پُرکھ نرنجن ناؤں دھرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن مہروان، مہر نظر اٹھائیندا۔ اینکار وڈ بلوان، بلدھاری رُپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نُو
 مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا بے پچان، جگت نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ سری بھگوان راج راجان، دو جہاناں تھم منائیندا۔ پاربرہم پر بھ کھیل
 مہان، خالق خلق رُپ وٹائیندا۔ زِرنِگن سرگن کر پردھان، جگت پردھانگی آپ کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا اک سہائیندا۔
 سَنگھاسن کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھر ساچے وجے ودھایا۔ پاربرہم پر بھ پایا نیرن نیرا، دُور دُراڈا نظر کوئے نہ آئیا۔ زِرنِگن ہو کے لایا ڈیرہ، سرگن سچ سچ
 سمجھایا۔ مہروان ہو وسایا کھیڑا، بنک دوارا سو بھاپایا۔ کوڑی کرپا چکلیا جھیرا، مایا ممتا نہ کوئے لڑایا۔ حق حقیقت کرے نیڑا، لاشریک ویکھ دکھایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سَنگھاسن کہے پر بھ ملیا شاہ، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ ست ستوادی سچ چلائے راہ، رہر بنیا
 بے پرواہیا۔ ورن برن ایک رنگ دئے رنگا، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دُھر سندیسہ ایک تھم دئے سنا، دین مذہب حد نہ کوئے رکھایا۔ لکھ چوڑا سی چو
 جنت پڑا دئے اٹھا، مایا ممتا موہ مٹایا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ دئے تڑا، نون-سو-اکھڑا پڑھایا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے تھاوں تھان، تھان تھنتر کھوج
 کھوجایا۔ زمیں اسماناں پھیرا پا، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ سندیسہ دیوے آ، نر نریشا اک اکھوایا۔ آتم پر ماتم سارے ڈھولا لو گا، سوہنگ ناد شبد دُھن
 شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ سَنگھاسن کہے پر بھ گاؤ وار، وارتا اکو اک سمجھایا۔ جس دا لیکھا رہے جگ چار،

چو کڑی اپنا بندھن پائیا۔ جس دا کھیل وشن برہما شو دھار، ترے گن مایا گنڈھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا گر اوتار، سپر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ جس دا نام بودھ
 اگادھ جیکار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان رہیا درڑائیا۔ جس دا محل اٹل مندر اپار، نرمل نور دیا باقی ڈمگائیا۔ جس دا امرت ٹھنڈا ٹھار،
 سر سرور گھر گھر رہیا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب ہوئے سہائیا۔ سنگھاسن کہے پر بھ پایا اگم، گھر ساچی وٹی ودھائیا۔ نام
 امولک دتا دھن، سچ خزینہ اک ورتائیا۔ دو جہاناں بیڑا بنھ، مہر نظر اٹھائیا۔ ایک راگ سنائے کن، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ بھگت اُپجائے بھگون جن،
 جن جننی روپ وٹائیا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی تن، تتوت ویکھ وکھائیا۔ کرے پرکاش اندھیرا اٹھ، آتم جوت کرے رُشائیا۔ پنج وکارا دیوے ڈن، بھانڈا بھرم
 بھو بھٹائیا۔ سنت سہیلے چاڑھے چن، چند چاندنی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سنگھاسن کہے میرے جاگے
 بھاگ، وڈبھاگی ہر پایا۔ جنم کرم دا مٹیا داغ، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ پُرکھ اپناشی ملیا کنت سہاگ، گھر ساچے وجے ودھایا۔ کوڑی کریا مٹے آگ،
 امرت میگھ اک برسایا۔ پریم پریتی بھتے تاگ، ساچا سگن منایا۔ دُھر درگا ہی بخشے راج، لوکات کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا لاڈ، سر اپنا
 ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سنگھاسن کہے میری لٹھی اڈیک، آس اور رہی نہ رانیا۔ گر اوتار جو دس
 کے گئے تاریخ، تاریخ انتم رہیا وکھائیا۔ بیس بیس پر کھنہار انیت، ہر جگدیشا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں کایا کرے ٹھانڈی سیت، سیتل دھارا اک وہائیا۔ ست
 ستوادی برہم برہادی ست دھرم چلائے ساچی ریت، ساچا مارگ اک رکھائیا۔ آتم پر ماتم گاؤنا گیت، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ کایا مندر سچ مسیت،
 کعبہ گھر گھر دئے وکھائیا۔ اٹھے پہر وسے چیت، چتوت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ گر گھ گر سکھ دوجے در نہ منگے بھیکھ، بھچھیا دیوے بے پرواہیا۔ سجن بیٹھا
 رہے انیت، ترے گن ڈیرہ سنگر پورا ڈھابیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوج نیچ اپنے لیکھے لایا جس جن بخشے سچ پریت، پریتوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن آپ سہائیا۔ سچ سنگھاسن ہر جو چڑھیا، چرن کول ٹکائیا۔ دُھر دا ڈھولا اکو پڑھیا، تیرا میرا راگ
 الایا۔ نہ جنم نہ کدے مریا، آون جاون کھیل وکھائیا۔ سچ دوارے آپے کھڑیا، محل اٹل سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساجا ور، سچ سنگھاسن آپ سہانیا۔ سچ سنگھاسن کھیل سمرتھ، سو پُرکھ آپ جنانیا۔ سگل وسورے گئے لٹھ، ڈکھ درد نیڑ نہ آئیا۔ وست امولک پھڑائے ہتھ، مہروان دیا کمائیا۔ سنجگ مارگ ساچا دس، چار ورن سمجھائیا۔ امرت آتم پیورس، گھر نجھربھرنارہیا وہانیا۔ نرمل جوت کرو پرکاش، گھٹ گھٹ دپیک رہیا ڈکائیا۔ آتم پر ماتم کرو پاٹھ، اجپا جاپ اک سمجھائیا۔ کلجک مٹے اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چمکائیا۔ پاربرہم برہم گائے گاتھ، ڈھولا اکو اک سمجھائیا۔ گرہ مندر ملے انا تھاں ناتھ، ناتھ انا تھاں ویس وٹانیا۔ نرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ سچ سنگھاسن بخشے اوٹ، پر بھ چرن دھیان اک رکھائیا۔ سچ سہائے تیرا کوٹ، بنک ملے وڈیائیا۔ نام نگارے وجے چوٹ، ڈنکا اکو اک سنائیا۔ بھگت بھگوان ملائے جوت، جوتی جوت جوت سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ سچ سنگھاسن تیرا لتھیا آلس، نندرا اور رہن نہ پائیا۔ تیرا روپ نر ویر خالص، ہر خالص آپ بنائیا۔ بے پرواہ بن کے ثالث، ساچی ثالثی جگت کمائیا۔ نور نورانہ بن کے آیا خالق، خلق ویکھے تھاؤں تھانیا۔ بھگت بھگوان ہوئے پرتپالک، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچ سنگھاسن سُن لے میت، سو صاحب آپ جنانیا۔ سچ دھرم دی تیری ریت، رہبر نور خدائیا۔ گرگھ گر لائے پریت، پریتوان جنانیا۔ انتر انتر اگمی گیت، سو ہنگ راگ الائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ گھر گھر سٹا دے کے پٹھ، کروٹ بدلے نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن، لیکھا جان پر تھی آکاشن، نرگن سرگن ہووے ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔

* ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گریج سنگھ دے گرہ ونے نگر دلی *

گرگھ در سوہنا اک لگدا اے۔ گرہ سنگر بہہ کے سجدا اے۔ پریم پیار دا دپیک جگدا اے۔ سچ وہار دا مارگ دسدا اے۔ امرت امیوں رس اکو چکھدا اے۔ سچ پریتی اندر ہسدا اے۔ ڈھر دی ریتی ویکھ تھدا اے۔ پچھلی پیتی اپنی دسدا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے

آپے رکھدا اے۔ گرگھ دوار سچ محلا، سو صاحب آپ وسائیندا۔ پُرکھ ابناشی اک اِکلا، اینکارا ڈیرہ لائیندا۔ شبدی دھار پھڑائے پلا، ست ستوادی گنڈھ پوائیندا۔ جوت پرکاش دیک بلاء، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ پریم پریتی اندر رلا، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ جنم کرم دا میٹے سلا، دُئی دویت پنڈھ مٹائیندا۔ سچ سندیس اِکو گھلا، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ گرگھ دوارا سوہنا رنگ، گھر وجے نام ودھائیا۔ میل ملاواں بھگت بھگونت، سنت سنگر رنگ چڑھائیا۔ سچ سہنجنی سوبھاؤنت، نارکت خوشی منائیا۔ نام ندھانا نیا منت، ڈھولا اِکو راگ منائیا۔ سچ وڈیائی جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ کوڑی کرپا گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ صاحب سنگر آد جگادی پنڈت، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ مائس جنم بنائے بنت، گھرن بھٹنہار آپ اھوائیا۔ در درویش نہ جائے منگت، رسنا جہوانہ الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ گرگھ دوار سوہنا چنگا، چند چاندنی نور چکائیا۔ اندر باہر بہدھ رنگا، بہتر اپنی دھار وکھائیا۔ ست دھرم دا اِک اندا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ اُچ محل ساچا ڈنڈا، گھر ساچے دے وکھائیا۔ مائس جنم دا پار کنڈھا، کنڈھی پتن ویکھ وکھائیا۔ دو جہان دا ساچا چھندا، گیت گوہند منائیا۔ بن بندگیوں بنائے اپنا بندہ، بندنا اِکو اک سمجھائیا۔ جگت واسنا کوڑا گندہ، نرل نرور آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وسنہارا سدا سنگا، ہر جن لیکھا لیکھے لائیا۔ گرگھ دوار اُچ منار، اوچو اوچ اوچ جنائیندا۔ جس گرہ وسے آپ کرتار، ہر کرتا کھیل کھلائیندا۔ اندر باہر کھول کوڑا، بنک دوارا اِک سہائیندا۔ مارگ پنٹھ جنائے سرجنہار، گھاٹی اِکو اک چڑھائیندا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ کمائیندا۔ جگ چوکڑی ہو اُجیار، سچجک تریتا دوا پر کلجک آپ ہنڈائیندا۔ نام سندیسہ دینا گیا وارو وار، نت نوت سرب سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر گئے پکار، پنے پنے سپس سرب جھکائیندا۔ دوئے دوئے جوڑ منگدے گئے چرن دھوڑی چھار، مستک ٹکا خاکی خاک وکھائیندا۔ کون ویلا پرہہ نرگن لئے اوتار، نہہکلنکا ناؤں رکھائیندا۔ سنت سہیلے لئے اُبھار، گرگھ گر گر گود بہائیندا۔ گر سکھ سچن کر پیار، ساچی ریتی مات وکھائیندا۔ دُبدے پاہن لا پار، پاتھر اپنے انگ لگائیندا۔ ساچا کاہن نرگن دھار، بنسری اِکو نام وجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دوارا آپ سہائیندا۔ گرگھ دوارا رنگ گوڑھا، اتر کدے

نہ جائیۓ۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھا، مورکھ موڑھے اپنے دھندے لائیا۔ کر پرکاش دیوے جوتی نور، نور ظہور اک درسایا۔ کرم کانڈ دا ہوئے کوڑا،
 دُرمت میل سرب دھوایا۔ کرپا کرے سنگر پورا، مہر نظر اٹھایا۔ پینڈا میٹے دُور دُراڈا دُورن دُورا، نیرن نیرا نظری آئیۓ۔ محل وسائے ساچا کھیڑا، گھر
 ساچے خوشی منایا۔ صاحب سنگر لائے ڈیرہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمایا۔ گرکھ دوارا سچ دروازہ، دو جہانا والی آپ
 کھلائیندا۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، شہنشاہ اپنی کھیل دکھائیندا۔ زرگن سرگن رچ رچ کاجا، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ شبد گرگڑ مارے واجا، ناد دُھن
 راگ اپنا آپ جنائیندا۔ پریم پریتی اندر پھرے بھاجا، بن پاندھی پندھ مکھائیندا۔ ہر جن تیرا رچ رچ کاجا، ہر کرتا ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ دکھائیندا۔ گرکھ گھر وڈا وڈ، صفتی صفت صلاحیا۔ لکھ چوراسی نالوں کیتا اڈ، وکھری دھار دکھایا۔ دھرم دوار دی دھرمی
 حد، نہکرمی آپ بندھایا۔ صاحب سنگر ہے سچ، سچ سنگھاسن اک لگایا۔ مارگ دیوے اپنا دس، نام ندھان کر پڑھایا۔ ہر دے اندر آپے وس، ہر ہر
 دھار دے سمجھایا۔ پورب کرے پوری آس، جنم کرم ترسنا میٹ مٹایا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، گرکھ گھر دیوے وڈیایا۔ گرکھ گھر وسے گرکھ، مکھ اُجل آپ کرائیا۔ پر بھو ملن دی رکھے بھکھ، دوجی اوٹ نہ کوئے تکایا۔ آون جاون مٹے
 ڈکھ، ناتا کوئے رہن نہ پانیا۔ آپے پر بھ گودی لئے چک، زرگن سرگن لئے اٹھایا۔ اندر وڈ کے لئے بچھ، بھو ابھیدا آپ سمجھایا۔ بچھلا پینڈا جائے مک،
 آگے لیکھا آپ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا سچ سبھایا۔ گرکھ دوارے گرکھ سویا، شکھ ساگر وچ سمانیا۔ ہر کرپا ہر جیہا
 ہویا، ہر ہر رنگ رنگایا۔ دیک پرکاش اک بلویا، اگیان اندھیر چکایا۔ دھر درگاہی دیوے ڈھویا، وست امولک جھولی پانیا۔ ساچا جاکو بویا، پھل پھلواری
 آپ مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لہنا جھولی پانیا۔ گرکھ گھر گرکھ وڈیا، گرگر ویکھ دکھایا۔ گرکاشد گرکھ پڑھیا، گر سنگر رہیا
 سنایا۔ اپنا وچولا آپے بنیا، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرکھ
 گرگر دیوے مان، ابھمان رہن کوئے نہ پانیا۔

* ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی *

ساچا تخت ویکھ شاہ سلطان، دو جہان و بے ودھائیا۔ زرگن زوریر کھیل مہان، سو پڑکھ زرنجن بے پرواہ آپ کرائیا۔ ہر پڑکھ زرنجن نوجوان، ایککارا بل آپ پرگٹایا۔ آد زرنجن نور مہان، ابناشی کرتا ساچی کار کماٹیا۔ سری بھگوان جودھا سوربیر ملی بلوان، نور نورانہ نور دکھایا۔ پاربرہم پر بھ بن پردھان، سچ پردھانگی اک کماٹیا۔ تخت نواسی نوجوان، انبھو اپنی کھیل رچایا۔ سچ دوارا کر پروان، سچھنڈ ساچے سو بھاپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساچا کھیل شاہ سلطان، ہر سنگر آپ کرائیندا۔ پر م پڑکھ پر بھ بن پردھان، دھر فرمانا حکم سٹائیندا۔ آد جگادی کھیل مہان، جگ چوکڑی دھار بندھائیندا۔ زرگن سرگن پاوے آن، برہمنڈ کھنڈ پڑی لوء آکاش پرکاش اپنا نور دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ ساچا تخت ویکھ بھگوان، گھر ساچے وٹی ودھائیا۔ گر اوتار ہوئے حیران، نیتز نین سرب کھلایا۔ پیر پیغمبر کرن دھیان، چاروں کُنٹ ویکھ دکھایا۔ بھگت بھگوان گان گان، گیت گو بند اک الایا۔ سنت ساچے منگن دان، خالی جھولی رہے دکھایا۔ گرگھ مستک دھوڑی ٹکا لان، خاکی خاک خاک رمایا۔ گر سکھ نڈھے بال آنجان، نیتز نیناں نیر نیر وہایا۔ کر کرپا سری بھگوان، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جگ چوکڑی سبتجگ تریتا دواپر کھجگ شاستر سمتر وید پڑان تیرا گاؤندے رہے گان، صفتی صفت صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ ساچا تخت ویکھ بھگونت، چار کُنٹ وٹی ودھائیا۔ وشن برہما شو گاون ایکا منت، منتر ہر ہر نام درڑایا۔ آتم پر ماتم کہے پر بھ میلانا رکت، گھٹ گھٹ و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھایا۔ ساچا تخت سوربیر، سو صاحب آپ سٹائیندا۔ داتا دانی گنی گہیر، گھر گور اپنی کار کماٹیندا۔ پنج تت نہ کوئے سریر، ترے گن بندھن نہ کوئے رکھائیندا۔ بستر بھوشن نہ کوئے لیر، چولاتت نہ کوئے ہنڈائیندا۔ کرے کھیل بے نظیر، جگ نیتز نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھو پت بھوپ شاہ حقیر، شہنشاہ اپنی کار کماٹیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت اک وڈیائیندا۔ ساچا تخت پاربرہم، پر بھ اپنا آپ جنایا۔ نہکرمی ہو کے کرے کم، کرنی کرتا آپ جنایا۔ آد جگادی اکو سرن، ایشٹ دیو اک سمجھایا۔ آتم پر ماتم

ساچا ورن، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ سچ نیز میلا ہرن پھرن، نورو نور نور رُشائیا۔ پڑدا کھولے بھن گھرن، گھرن بھنہار آپ ہو جائیا۔ ساچے تخت
 آوے چڑھن، تخت نواسی پھیرا پائیا۔ نام اگما آئے پڑھن، ساچا ڈھولا راگ سٹائیا۔ سنت سہیلے آئے ورن، جگ چو کڑی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اک سہائیا۔ سچ سنگھاسن سہائے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیدا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، دو جہاناں ویکھ وکھائیدا۔
 لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دیونہار گیان، دُھر سندیسہ آپ سٹائیدا۔ وشن برہما شو کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیدا۔ ترے گن مایا دیوے دان، داتا
 دانی دیا کمائیدا۔ پنج تت کھیل مہان، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ونڈ ونڈائیدا۔ نرگن سرگن ناتا جوڑ وچ جہان، جاگرت جوت نور دھرائیدا۔ چارے
 کھانی دے نشان، اندج جیرج اتبج سیتج رنگ رنگائیدا۔ چارے بانی بول بن زبان، ساچا سوہلا راگ سٹائیدا۔ چارے گنٹ مار دھیان، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیدا۔ سچ سنگھاسن ہر جو چڑھ، شاہ پاتشاہ سوہا پائیا۔ دو جہان وکھائے ڈر، بھے بھو اکو گھر سمجھائیا۔ کرے
 کھیل نرائن نر، نر ہر کرتا بے پرواہیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کمائیا۔ نہ جنمے نہ جائے مر، جیون مرن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت اک سہائیا۔ ساچا تخت ہر سہنجنا، سوہاؤنت آپ سہائیدا۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھے بھنجنا، سو صاحب ڈیرہ لائیدا۔ جگ
 چو کڑی نرگن امرت کرائے ساچا مجنا، بھگت بھگوان دُرمت میل دھوائیدا۔ پر بھ پریم پیارا نیز پائے گیان انجنا، اگیان اندھیر مٹائیدا۔ آتم پر ماتم بنائے
 ساچا سبجنا، پار برہم برہم ساچا سنگ نبھائیدا۔ جوتی جوت پرکاش اکو جگنا، گھر گھر اپنا کھیل وکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن
 اک صلاحندا۔ سچ سنگھاسن صفت صلاح، سنگر ساچا آپ جنائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ بن ملاح، جگ جگ بیڑا پار کرائیا۔ نرویر ہو جنائے اپنا ناں، ناؤں نر نکارا
 ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا تھاں، چرن کول سچ سرنائیا۔ آتم پر ماتم پکڑے بانہہ، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ بن سہائی دیوے سر ٹھنڈی
 چھاں، سمترھ اپنی دیا کمائیا۔ ہنس بنائے جگت کاں، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن اک سمجھائیا۔ سچ
 سنگھاسن صاحب سو، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیا۔ کر پرکاش نر مل لو، جوتی جاتا جوت رُشائیا۔ اپنے جیہا آپے ہو، پر بھ اپنی کل دھرائیا۔ نرگن کرے

نرگن موہ، مُجّت سرگن نال بندھائیا۔ آتم پر ماتم جاوے چھوہ، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیا۔ دُھر درگاہی دیوے ڈھو آ ڈھو، نام امولک جھولی پائیا۔ نچھر جھرننا امرت رس دیوے چو، انرس اپنا رس وکھائیا۔ کوڑی کریا لوے کھوہ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سچ سگھاسن دیوے مان، پر بھ ابناشی دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی وینہدا رہیا نوجوان، نرگن اپنی کار کمائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیندا رہیا دان، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ اکھر وکھر لکھ لکھ کردا رہیا گیان، انک انک میل ملائیندا۔ مارگ دسدا رہیا ہو پردھان، رہبر اکو راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتا، درگھر ساچا اک سہائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ گر اوتار کردے گئے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ پیر پیغمبر نیوں نیوں سپیس سجدہ کر کے بن دے گئے برخوردار، بے پرواہ اکو اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولّا، سو صاحب آپ کرائیا۔ مقامے حق وسائے سچ محلا، محفل اپنی آپ لگائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اوچو اوچ وڈ وڈیائیا۔ سچ سندیس جگ جگ گھلا، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ چار جگ پھڑاؤندا رہیا پلا، ساچی پلو گنڈھ بندھائیا۔ جل تھل مہینل سمند ساگر اچے ٹلے پر بت آپے رلا، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ در درویش نر زیش سچ دوارے آپے کھلا، چوہدار اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اتھاہ، سو صاحب آپ کرائیندا۔ جگ جگ دیندا رہیا صلاح، صلاحیر آپ سمجھائیندا۔ کلجگ انتم جاوے آ، لوک مات پاندھی پندھ مکائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان بنے گواہ، کھانی بانی نال رلائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جگت سندیسہ گئے سنا، دُھر فرمانا سرب جنائیندا۔ بیس بیس ہر جگدیشا نر زیشا جائے آ، نرگن اپنا نور دھرائیندا۔ ہست کیناں اوچاں نیچاں راؤ رنگاں ویکھے تھاؤں تھاں، لکھ چوڑاسی پھول بھلائیندا۔ نردھن سردھن پکڑے بانہہ، غریب نمائے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سگھاسن آپ وکھائیندا۔ سچ سگھاسن وکھائے چوڑاں لوک، ترے بھون دھنی وڈی وڈیائیا۔ چوڑاں طبق جنائے اک سلوک، سوہلا اکو نام پڑھائیا۔ چوڑاں ویدا دیوے موکھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چوڑاں چند رہیا سوچ، جگت چاندنا کم کسے نہ آئیا۔ چوڑاں صدیاں رکھدے رہے اوٹ، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ زرگن داتا تخت نواسی، ایکنکار وڈی وڈیا پائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی دھار چلا پائیا۔ پرگٹ ہو گھنک پُر واسی، زرگن نُوَر جوت رُشنا پائیا۔ شاہو بھوپ شاہو شاباسی، شہنشاہ اپنی کل دھرا پائیا۔ جن بھگتاں جنائے دُھر دی ساکھی، بھيو ابھیدا آپ کھلا پائیا۔ لہنا دینا چکائے باقی، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ بند کوڑا کھولے تاکی، بجر کپائی توڑ تڑا پائیا۔ امرت جام پیائے بن کے ساتی، سچ پیالہ نام ہتھ اٹھایا۔ شبد چڑھائے اگم راکی، شاہ سوارا ہوئے سہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ سرنا پائیا۔ سچ سرنائی ایکنکار، ایکا ایک جنائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھ سنسار، زرگن سرگن رنگ رنگائیندا۔ کھجگ انت سری بھگونت کل کلکی لے اوتار، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ پنج تت نہ کوئے آکار، ہڈ ماس ناڑی چم سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ سمبل نگر دھام نیار، کرے کھیل آپ کرتار، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ نام ڈنکا اپر اپار، آپ سنائے سناونہار، دو جہاناں آپ جنائیندا۔ راو رنگاں جیواں جنناں سادھاں سنتاں کرے خبردار، آلس نندرا کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا مایا ممتا میٹ مٹائیندا۔ نام ڈھولا سوہلا دُھر دا بولا بول جیکار، سوہنگ راگ آپ الائیندا۔ پڑدا اولہا دے نوار، آتم پر ماتم کرے پیار، پاربرہم برہم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیا پائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے یار، پریمی لئے ملا پائیا۔ کرم کرم داروگ نوار، سوگ چننا دے چکایا۔ بھو ساگر کھجگ دیوے تار، تارنہار وڈ وڈیا پائیا۔ ایکا بخشے نام ادھار، انتر باہر گپت ظاہر لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جگت بسنتر کرے ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت نہ لاگے راپا۔ گھر دیک جوتی دیوے بال، جوت زرنجن کرے رُشنا پائیا۔ بوند سوانتی دے پیال، نچھر جھرنا آپ جھرا پائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، پر بھ بخشے اک سرنا پائیا۔ رائے دھرم نہ مارے مارے، چتر گپت نہ لیکھا سکے کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن آپے چڑھ، ہر جن ساچے آپے لئے اٹھایا۔ ہر جن ساچے اٹھائے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ اندر وڑ کے دتے جاپ، بن رسنا جہوا میل ملا پائیندا۔ پورب جنم دا میٹے پاپ، کرم کانڈ نہ کوئے دکھائیندا۔ زرگن زرگن جوڑے ساک، سرگن سرگن بندھپ روپ دکھائیندا۔ میل ملاوا نر ہر نرائن ساچے کنت سہاگ، رت سہنجینی آپ سہائیندا۔ جنم کرم دا دھووے داغ، دُرمت میل میٹ مٹائیندا۔ شبد اگم دُھن آتمک سنائے ساچی آواز، انحد نادی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سُہیلے انگ لگانیندا۔ سنت سُہیلے لائے انگ، انگیکار آپ اھوائیا۔ دوس رین جنائے پرسنگ، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ اٹھے پہر رہے اند، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبد ہانی جوڑ جڑائیا۔ مانس جنم ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گھر پرکاش نوری چند، زرگن جوت کرے رُشائیا۔ گیت گائے نہ بتی دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلائییا۔ ناتا توڑے جیرج اند، اُتبیج سیتیج بھگڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ میل ملائے سورا سربنگ، پر بھ اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیا۔ ہر جن ساچے ویکھے پر بھ، ویکھنہار اھوائیندا۔ جگ چوکڑی لئے لبھ، لکھ چوڑاسی پھول بھلائیندا۔ جگت دوارا پار کرے حد، گھر اپنا اک سمجھائیندا۔ دُھن راگ سنائے ند، انحد ساچی سیو لگانیندا۔ گھر مکہ کعبہ ساچے حجرے کرائے جج، محراب محبوب اکو اک سہائیندا۔ ڈھولا گیت چھند سنائے سد، ہر جن سد اپنا بھو چکانیندا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پیتا آپ ہو جائیندا۔ بھگتن پیتا متر پیارا، ہر ستگر اک اھوائیا۔ نیتز دیوے نچ دیدارا، نین اکو اک گھلائیا۔ نور مارے چتکارا، کوٹن کوٹ سور یہ چند شرمائیا۔ منڈل منڈپ شرمسارا، نیتز اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ ۲۹

گرگھ مندر سوہے بنک دوارا، جس گھر آوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، جن بھگتاں لئے ملایا۔ جن بھگتاں میلا کرے پر بھ میت، ہر ستگر کھیل رچائیندا۔ زرگن داتا ہو اتیت، ترے گن لیکھا آپ مکائیندا۔ اتم پر ماتم مل امرت برکھے ٹھانڈا سیت، سیتل دھار اک وہائیندا۔ سچ پریتی ڈھولا گائے اگئی گیت، ٹوں میرا میں تیرا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ تیرا میرا گیت اک، ایکنکار آپ جنائیا۔ جیو آتما ساچی سکھیا سکھ، سری بھگوان کرے پڑھائیا۔ گھر مندر گرہ آوے دس، نچ وچے سچ ودھائیا۔ کروٹ لے جو ستا دے کر پٹھ، آپ اپنا گھ دکھائیا۔ سچ پریتی کرے ہت، ہتکاری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جگائیا۔ جن بھگت جگائے آپ ہر، ہر اپنی دیا کمائیا۔ کایا مندر اندر جائے وڑ، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئییا۔ ڈوگھی بھوری سوئی سرتی لئے پھڑ، نام ہلونے نال اٹھائیا۔ اٹھ سوانی ڈھولا پڑھ، پر بھ ہانی رہیا پڑھائیا۔ گھر ویکھ کنت کنتوہل اگئی ور، دلہا اکو نظری آئییا۔ نیتز کھول پھڑ لڑ، کئی اپنی گنڈھ گنڈھائیا۔ سچ

رنگیلے ڈولے چڑھ، کہار بنیا بے پرواہیا۔ محل اگم اپنے وڑ، کیوں بیٹھی مکھ بھوئیا۔ لین آیا نرائن نر، ہر کرتا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر چار جگ دیندے
 رہے ور، جگت سکھیا کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا لیکھے لائیا۔ گر مکھ سوانی چڑھے چا، گھر اپنے خوشی منائیا۔
 پاربرہم پر بھ ملے بے پرواہ، بے پرواہی کھیل سمجھائیا۔ ساچا مارگ دیوے لاء، رہبر اکو نور خدائیا۔ ساچا کلمہ دے پڑھا، کائنات ناتا دے تڑائیا۔ ثابت
 ایمان لئے رکھا، اسم اپنا آپ سمجھائیا۔ اشٹ دیو دے سمجھا، درشت اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ گر مکھ
 آتم منگے منگ، گھر اپنے دھیان لگائیا۔ کون ویلا پر بھ دیوے سنگ، سگلا سنگ رکھائیا۔ جنم جنم دی کٹے بھکھ ننگ، میری ترشنا میٹ مٹائیا۔ میرا روپ بنیا
 ہنگ، برہم اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سری بھگوان میرا چن، میں کرن روپ رُشنائیا۔ بن صاحب میں ہوئی اندھ، نظر کچھ نہ آئیا۔ ترے گن مایا پنج تت کیتی چولا
 ہنڈایا گند، کوڑی کریا کری گڑمائیا۔ بن پریتم پیارے کوئی نہ پائے ٹھنڈ، انگیکار نہ کوئے کرائیا۔ جگ چوکڑی گئی ہنڈ، کلجگ اتم راہ تکائیا۔ کون ویلا ٹھا کر
 سوامی کٹ کے آئے پندھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ زرگن ہو سنائے اپنا چھند، سوہنگ راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا
 لئے مکائیا۔ بھگت بھگوان لیکھ مکاؤنا، باقی انت رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑاؤنا، جڑیا جوڑ نہ کوئے چھڈائیا۔ چرن پریتی ناتا توڑ نبھاؤنا، ادھ وچکار نہ
 کوئے تڑائیا۔ ساچے گھوڑ گر مکھ چڑھاؤنا، شبدي گھوڑا اک وکھائیا۔ ٹھگ چور یار کوئی نظر نہ آؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا لہنا
 جھولی پائیا۔ ہر جن لہنا پائے جھولی، سو پڑکھ زرنجن دیا کمائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت اپنے کندھ اٹھائے ڈولی، دو جہاناں پار کرائیندا۔ درگاہ ساچی سچھنڈ
 دوار لے کے جائے ہوئی ہوئی، وشن برہما شو راہ وچ سیس جھکائیندا۔ گوہند دھار جنہاں پریم پریتی تند بدھا موئی، تنہاں مہروان مہر نظر دکھائیندا۔ لکھ
 چوڑاسی جیو جنت کوڑی کریا پاون روئی، آتم انتر ساچا منتر نام نہ کوئے درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچا اپنے گھر
 وسائیندا۔ ہر جن ساچے گھر وساؤنا، گھر گبھیر دیا کمائیا۔ آون جاون پندھ مکاؤنا، لکھ چوڑاسی رہن نہ پائیا۔ مات گر بھ دا پندھ کٹاؤنا، دس دس ماس نہ
 اگن تپائیا۔ اتم جوتی جوت رلاؤنا، جن جوتی جوت سمائیا۔ تھر گھر ساچے کڈا لاہنا، شبدي سٹ سمجھائیا۔ ساچا منگل اکو گاؤنا، گھر وجے ہر ودھائیا۔ چرن

کول ہر راہ درساؤنا، در دروازہ اک گھلایا۔ سچ سنگھاسن اک وڈیاؤنا، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لایا۔ نوری نور ڈگمگاؤنا، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ سیس جگدیش تاج
سہاؤنا، پنجم مکھ صفت صلاحیا۔ سوہنگ رُپ نظری آؤنا، توں میرا میں تیرا دوہاں اکو دھار بندھایا۔ ایکا دوآ بھیو چکاؤنا، دوآ ایکا اکو نظری آئی۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، جن بھگتاں میلا سہج سُبھائی۔ بھگت ملاواں سچکھنڈ، گھر ساچے وے ودھایا۔ جرم کرم دی کے
ونڈ، آگے لیکھا کوئے رہن نہ پائی۔ رائے دھرم نہ کوئی دنڈ، چترسپت نہ کوئے سزائی۔ لاڑی موت نہ منگے منگ، در الکھ نہ کوئے جگایا۔ اکو صاحب سنگر
ہووے سنگ، ایٹھے اوٹھے اپنا سنگ نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دین دیال ہوئے سہائی۔ ہر جن بھگت قبیلہ،
سری بھگوان آپ بنایا۔ کلجگ انتم بن وسیلہ، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ ساچی دیوے نام دلپلا، دلبر دلدار دے سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن سنگر پورے پار نہ کوئے لنگھائی۔ سنگر پورا اک اکال، اکل کل دھاری آپ جنائندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھر مسال، دھرم
دوارا اک وڈیائندا۔ جن بھگتاں وسے سدا نال، وچھڑ کدے نہ جائندا۔ کلجگ انتم بن دلال، جگت دلالی سیو کمائندا۔ نوری جلوہ دے وکھال، ظاہر ظہور
نظری آئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار کرئندا۔ ہر جن پار کرے کرتار، کرتا اپنی دیا کمائی۔ سر رکھ ہتھ نرنکار،
نرگن سرگن لیکھ چکایا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے وکھ سرجنہار، درگاہ ساچی دے وڈیایا۔ انتم میلا نر ہر نرائن کنت بھتار، گرگھ ناری آپ پرناہیا۔ پریم
پریتی پھولن سوہنا ہار، کلی کلی نال گندایا۔ لے کے جاوے دھر دربار، دھر درباری وڈ وڈیایا۔ سچکھنڈ دوارے دے بہال، چرن کول دے سرنایا۔ لیکھا
چکھے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے جنایا۔ آپے سنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائی۔ سنت سہیلے سجن بہال، گر چیلے لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اگم، اگمڑی کار کمائندا۔ بھگتاں بیڑا آپے بنھ، بن ملاح کندھ اٹھائندا۔
وست اموک اکو دھن، سو صاحب جھولی پائندا۔ ہنگ برہم جائے من، من منسا مار مکائندا۔ ہوئے ملاوا کایاتن، گھر ساچی گنڈھ پوائندا۔ آتم کہے پر ماتم

دھن، پر ماتم کہے آتم دھن، دھن دھن اپنا آپ سرب دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، نرگن نور اک ظہور، ظاہر اپنی کل دھرائیندا۔

* ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی رامیشور داس دے گرہ ختولی *

گرہ میلا منوہر مگند، لکھی نرائن دیا کمائیا۔ آتم انتر اک انند، پرمانند دکھائیا۔ پورب جنم دا گایا چھند، جنم کرم لیکھے پائیا۔ آتم پر ماتم پائے گنڈھ،
 نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ دئی دویت بھانڈا بھرم بھو ڈھاپے کندھ، سائتک ست ست ورتائیا۔ گھر پرکاش دیک چنڈ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ ہر سوامی ٹھاکر
 میٹے پنڈھ، جنم اجنم نہ کوئے بھوایا۔ کایا بھیترو سے سنگ، باہر اکو نظری آئیا۔ آسا منسا پوری کرے منگ، ترسنا بھکھ پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا بے پرواہیا۔ گھر میلا ہر سچے کاہن، بنسری اکو نام سناہیندا۔ سیتا سرتی ملے رام، رگھپت اپنی دیا کمائیندا۔ گھنگھور خوشی کرائے
 شام، گھر گمبھیر ویکھ دکھائیندا۔ امرت مد پیالہ جام، نام اکورس دکھائیندا۔ کایا نگر کھیڑاوسے گرام، گھر مندر ٹھاکر دوارا سو بھاپائیندا۔ شکھ آسن بیٹھ
 سری بھگوان، آتم سیجا آپ سہائیندا۔ آتم پر ماتم کر پروان، پریم پریتی توڑ نبھائیندا۔ پورب لیکھا ویکھے آن، جگ لہنا دینا جھولی پائیندا۔ دیونہارا سچ گیان،
 نام ندھان اک سمجھائیندا۔ چرن کول کول چرن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائیندا۔ ملے کاہن پر بھو
 کنتوبل، نر ہر نرائن وڈی وڈیائیا۔ لیکھے لائے تند ڈوری مالا پھول، سنگدھی اکو نام بھرائیا۔ آد جگادی جگ چوکڑی بھگت بھگوان کدے نہ جائے بھول،
 بھلیاں لئے ملائیا۔ نیتریکھے شکر ہتھ لے ترسول، برہم ویتا اپنائین اٹھائیا۔ وشنوں وشو چکا ونہارا مول، دیونہارا سچ سکھائیا۔ - - پاربرہم پتیر میشور سدا
 سوامی، ہرجن ویکھے تھائوں تھانیا۔ آتم پر ماتم پڑھائے سچ کہانی، سوہنگ ڈھولا اک الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے
 اٹھائیا۔ ہرجن اٹھے کوڑی جاگ، آلس نندرانہ کوئے رکھائیندا۔ آتم اچے اک ویراگ، ویراگی روپ آپ سمجھائیندا۔ جگت ترشنا بھجے آگ، مایا متا ڈیرہ

ڈھاہندا۔ کوڑی کریا دُرمت میل دھو داغ، نرمل نور سوچھ سرُپ پرگٹائندا۔ سچ پرکاش دِپک جوت جگے چراغ، جگت اندھیر مٹائندا۔ گھر میلانر ہر نرائن کنت سہاگ، سچ سُنہنجی سوبھا پائندا۔ ہرجن ہر بھگت ہونن وڈ وڈ بھاگ، وڈبھاگی سو پُرکھ نرنجن دیکھ وکھائندا۔ دُور دُراڈے نیرن نیرے لکھ چوڑاسی وچوں لائبھ، بھيو اچھد آپ گھلائندا۔ میل ملاوا موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن اپنا راگ سُنائندا۔ سوت جاگت مارے نام آواز، انحد نادی ناد سُنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگائندا۔ ہرجن رنگ رنگ امولا، سری بھگوان آپ چڑھائیا۔ چڑھاونہارا کایا چولا، پنچتت سوبھا پائیا۔ نرگن ہو کے بنے وچولا، سرگن بندھن اک رکھائیا۔ انتر وڈ کے گائے ڈھولا، سوہنگ راگ الائیا۔ دُھر درگاہی سچا بولا، پاربرہم برہم کرے اک پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دوہاں چکے پڑدا اولہا، تیرا میرا نظر کوئے نہ آئیا۔ گیت گوبند گائن سہاگی سوبلا، سو پُرکھ نرنجن ایکنکار اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا لیکھے وچ رکھائیا۔

* ۲۵ ہاڈ ۲۰۲۰ یکرمی تیج بھان دے گرہ انبالہ چھاؤنی *

سچھنڈ دوارے سچ دربار، ست ستوادی سوبھا پائندا۔ سو پُرکھ نرنجن شاہ سِکدار، شہنشاہ اکو نظری آئندا۔ ہر پُرکھ نرنجن سیوادار، گھر ٹھانڈے لکھ جگائندا۔ ایکنکارا وڈ بکار، بل اپنا آپ پرگٹائندا۔ آد نرنجن نور اُجیار، نرگن نر ویر جوتی جاتا ڈگمگائندا۔ سری بھگوان کھول کواڑ، ساچا مندر اک سہائندا۔ ابناشی کرتا کر پسا، نرکار ویکھ وکھائندا۔ پاربرہم پر بھ پاوے سار، آپ اپنا بھيو چکائندا۔ محل اٹل اک منار، اگم اتھاہ ویکھ وکھائندا۔ کرے کھیل سرجنہار، بے پرواہ اپنی کار کمائندا۔ مقامے حق میت مُرار، لاشریک نور پرگٹائندا۔ نور الایہی سانجھ یار، محبوب اکو نظری آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا آپ سہائندا۔ سچھنڈ دوار سری بھگوان، سو صاحب کھیل کھلائیا۔ دیا باقی اک مہان، کملا پاتی نور رُشائیا۔ سچ نشان جھلائے آن، آپ اپنی بنت بنائیا۔ نر نرکار بن کے کاہن، درگھر ساچا اک وڈیائیا۔ بودھ اگادھا دُھر فرمان، بھچھیا اپنی آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہایا۔ سچ دوارا سوبھاؤنت، سو سنگر آپ سہایا۔ آد جگادی مہا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئی۔ اپنا کھیل کرے
 بے انت، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ ناؤں نرنکارا ایک منت، منتر اپنا آپ پرگٹایا۔ کھیلے کھیل نارکت، سچ سہنجی اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائی۔ سچکھنڈ دوارے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کھیل کرانیدا۔ دیناں بندھپ دین دیاں، دیندھ ٹھا کر سوامی اپنی کار
 کمانیدا۔ نرمل نور جوت جلال، جلوہ ظاہر ظہور پرگٹانیدا۔ کرے کھیل بے مثال، مسل وچ کدے نہ آئیدا۔ دھرم دوار کر پردھان، سچ پردھانگی آپ
 کمانیدا۔ آد پُرکھ اپر پیر سوامی نوجوان، بردھ بال روپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار آپ
 وسائیدا۔ سچکھنڈ دوار وسائے ایک، ایک ایک وڈی وڈیائی۔ جگ چوکڑی ساچی ٹیک، مہروان ہوئے سہایا۔ کرے کھیل بہندھ بھانت انیک، بھو ابھید نہ
 کسے جنایا۔ نرگن سرگن سرگن دھارنہارا بھیکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی کرتا کرتا، سچ
 دوارے آپ کرانیدا۔ نرگن نور نور ہو اجبار، جوتی جوت ڈگمگانیدا۔ ساچی اچھا کر پیار، بھچھیا اکو اک ورتانیدا۔ دیونہار ڈھر دربار، ڈھر درگاہی کھیل
 کرانیدا۔ جننی جن بن نرنکار، سُت ڈلارا اکو جانیدا۔ شبدی شبد کر پیار، پوت سپوتا گود اٹھانیدا۔ دیونہار اک آدھار، سر اپنا ہتھہ اٹھانیدا۔ ساچا مندر کر
 تیار، تھر گھر بنک وڈیائیدا۔ کھولنہارا آپ کواڑ، بند تاکی پڑا لائیدا۔ چھوٹا بالا نڈھاسُت ڈلارا اندر واڑ، ساچی سکھیا اک سمجھانیدا۔ تیرا میرا اک پیار، ہر
 کرتا آپ بندھانیدا۔ سچکھنڈ وسے وسنہار، نرنکارا سوبھا پانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہانیدا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر، سو
 صاحب آپ پرگٹایا۔ ابناشی کرتا دے ور، سُت ڈلارے رہیا سمجھایا۔ چرن کول سچ سرنائی جانا پڑ، سرنگت اک رکھایا۔ ساچا ڈھولا لینا پڑھ، توں میرا
 میں تیرا گ الائی۔ نہ جنمے نہ جائے مر، جیون جگت نہ کوئے رکھایا۔ ست ستوادی اک دکھائے سرور سر، امرت تال اک سہایا۔ اگم اتھاہ اوجو اوچ
 پوڑے جانا چڑھ، محل اٹل اکو سوبھا پائی۔ صاحب سنگر دین دیاں ٹھا کر سوامی درشن کرنا کھڑ، سوچھ سرپنی شاہو بھوپنی اکو نظری آئی۔ نہ چوٹی نہ کوئی جڑ،
 نرگن نراکار اجونی رہت انجو پرکاش اک درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اندر ساچی کار کمائی۔ سچکھنڈ اندر تھر دروازہ، ابناشی

کرتا آپ گھلایا۔ مہروان وڈ غریب نوازا، دیناں ناتھ دیا کمائیآ۔ سُت دُلا رے سا جن سا جا، شبدی شبد ناؤں پر گٹائیآ۔ بھيو گھلائے بودھ اگا دھا، اگم اتھاہ
 پڑھائیآ۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، دُھر فرمانا اک سنائیآ۔ سچ دوارے رچ رچ کاجا، ہر کرتا وکھ وکھائیآ۔ تیرا میرا اکو ناتا، پُرکھ بدھاتا آپ جنائیآ۔ پُرکھ
 اکال پتاما، بالک ساچی گود اٹھائیآ۔ اکو نور اکو جاتا، اذاتی ہور نہ کوئے وٹائیآ۔ اکو مندر سچ دوار شبدی آحاطہ، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیآ۔ اکو نام ندھان
 اکو دُھر دی گاتھا، اکو سچ پڑھائیآ۔ اکو ترسنا اکو پوری کرے آسا، اکو حرص ہو س میٹ مٹائیآ۔ اکو اینکار وسے پاسا، سد اپنا سنگ نبھائیآ۔ اکو آد سُت شبد
 دیوے بھرواسا، تھر گھر ساچے ملے وڈیائیآ۔ اکو نام اکو پوجا پاٹھا، اکو مارگ رہیا سمجھائیآ۔ اکو وار اکو ہانا، اکو ونج رہیا وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، شبد سُت سچ سچ سمجھائیآ۔ سُت شبد سچ دُلا رے، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیآ۔ استھل سوہن تیرے دوارے، تھر گھر اکو رنگ وکھائیآ۔ نرگن دیا
 باقی کر اُجیارے، جوتی جوت ڈگگائیآ۔ ابناشی کرتا ویکھنہارے، سچ دوارے بیٹھا سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت سچ سچ
 جنائیآ۔ شبد سُت سُن ساچے لال، ہر سنگر آکھ جنایا۔ تھر گھر تیری دھر مسال، آد مندر اک وکھایا۔ جگ چوکڑی چلے نال، نیت نوت وکھ وکھایا۔ بھيو
 ابھیدا سے اگم احوال، پڑدا اپنا آپ چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے رہیا وڈیایا۔ سُت دُلا ر شبدی سُت، دوئے جوڑ پیا
 سرنایا۔ کرپا ابناشی اچت، پار برہم پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ اپنی گودی لینا چک، ہوں بالک رُپ سکھائیآ۔ تھر گھر ویکھاں سوہنی رت، رتڑی تیرے
 نال مہکائیآ۔ ہوئے پرکاش ساچی کوٹ، چار کُنٹ دہ دشا و بے ودھائیآ۔ میرا کوئی نہ دے پنچ تت بت، ترے گن تت نظر نہ آئیآ۔ تیری دھار اندر جاواں
 لگ، چھپر چھن چار دیوار نہ کوئے بنائیآ۔ تیرے حکمے اندر آواں اٹھ، بن سیوک سیو کمائیآ۔ تُوں صاحب میرے جانا تھ، بے نظیر مہر نظر اٹھائیآ۔ میرے
 کول نہیں کُچھ، خالی جھولی دینی بھرائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے دیا کمائیآ۔ سُت دُلا رے دیا کماوانگا۔ سر
 تیرے ہتھ رکھاوانگا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کھلاوانگا۔ دیا باقی اک جگاوانگا۔ کملاپاتی ہو کے وکھ وکھاوانگا۔ ساچی ساکھی اک پڑھاوانگا۔ اپنی ذاتی تیرا نور جاناوانگا۔
 دُھر دی داتی، تیری جھولی پاوانگا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ اکانتی، اکل کل تیری دھار وکھاوانگا۔ وشن برہما شو بال انجانے تیرے ساتھی، سگلا سنگ وکھاوانگا۔

ترے گن مایا کھیل تماش، تیرا رنگ رنگاوانگا۔ پنج تت پوری کراں آسی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ونڈ ونڈاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء پاتال آکاش پاواں
 راسی، منڈل منڈپ تیرا ناچ نچاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول جل تھل مہینل پوری کراں آسی، سورج چند تیرا نور چکاوانگا۔ کھیل کھیل وچ برہمنڈ، لیکھا
 جان جیرج انڈ، اُتہج سیتج تیری گنڈھ پواوانگا۔ چارے کھانی وسے سنگ، چارے بانی تیرا پر سنگ، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ جناوانگا۔ لکھ چوراسی تیری
 ونڈ، نرگن سرگن تیرا انند، تتوت ویکھ دکھاوانگا۔ آتم پر ماتم تیرا چھند، برہم پار برہم ساچا رنگ، سچ سہنجنی اک وڈیاوانگا۔ جگ چوکڑی تیری منگ،
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری منسا پور وکھاوانگا۔ تیری منسا پور وکھاوانگا۔ نرگن سرگن دھار چلاوانگا۔ لکھ چوراسی ڈیرہ
 لاوانگا۔ وشن برہما شو پڑھاوانگا۔ شاستر سمرت وید جناوانگا۔ گر اوتار رنگ رنگاوانگا۔ دھر دی بانی بول جیکار، تیرا نام صفت صلاحوانگا۔ کاغذ قلم بن لکھار،
 کاتب اکو بھیو چکاوانگا۔ کھیل کھیل جگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلج تیری گنڈھ پواوانگا۔ میرا تیرا جگت پیار، تیئی اوتار بندھ دکھاوانگا۔ بھگت
 اٹھاراں کھول کوڑا، گھر مندر اک بہاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد یار، یاری یاراں نال نبھاوانگا۔ مرید مرشد دے دیدار، دید عید چند چکاوانگا۔ نانک نرمل جوت
 کر اجیار، دو جہاناں نور وکھاوانگا۔ دھر دی دھار بول جیکار، ست نام درڑاوانگا۔ ساچا کھیل سچے گھر بار، اک دس ونڈ ونڈاوانگا۔ دہ دشا ویکھ وچار، گوہند
 اپنا ست بناوانگا۔ رت سوہے وچ سنسار، شبدی شبد تیرا رپ جناوانگا۔ لیکھا جان دھر دی دھار، دھر مستک لیکھ لیکھاوانگا۔ ساچی سکھیا انتم وار، ساکھیات
 اک سمجھاوانگا۔ دھر سندیسہ دے سر جنہار، سر سر حکم مناوانگا۔ کلغی توڑا سیس دستار، شستر بستر اک سجاوانگا۔ شاہ سوارا اگم اپار، اسو اکو اک دوڑاوانگا۔
 بھیو ابھیدا کھول کوڑا، بودھ اگادھ جناوانگا۔ کل کلکی لے اوتار، نو نو چار پنڈھ مکاوانگا۔ سمبل وسے دھام نیار، ہر مندر اک وکھاوانگا۔ کملاپاتی ہو اجیار،
 دیا باتی اکو ڈمگاوانگا۔ شبد ست تیرا کراں سچ وہار، آدانت تیرا حکم ورتاوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے کھڑ، ساچا
 کھیل وکھاوانگا۔ ست دُلا رے چڑھیا چا، سچکھنڈ وٹی ودھانیا۔ جگ چوکڑی پار برہم پر بھ بنے میرا ملال، نت نوت بیڑا پار کرائیا۔ ست پڑکھ نرنجن ہو کے
 دیوے ست صلاح، ساچی سکھیا کرے پڑھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوالا، ساچی سکھیا اک سمجھانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دے سمجھا، بھیو

ابھیدا آپ گھلایا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب ونڈ ونڈا، لیکھا جانے تھاون تھانیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ اپنی گنڈھ پوا، گنڈھنہار آپ گوسائینا۔
 کھڑگ کھنڈا تیر چمکا، چند پر چند اک وکھایا۔ تیر ترکش کمان ٹنک ہتھ اٹھا، بھتھا اکو نام جنایا۔ آتم پر ماتم نشانہ دے لگا، انیلا تیر اک اٹھایا۔ شاہ کنگلاں
 ویکھے تھاون تھان، بے پرواہ پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سوت رہیا سمجھایا۔ سوت ڈلارا منگے آدیش، دوئے
 جوڑ سیس جھکایا۔ پُرکھ اکال اک نریش، نر نرکار نظری آتیا۔ جگ چوکڑی دھرے ویس، نرگن سرگن روپ وٹایا۔ کلجگ انتم دھارے بھیکھ، بھیکھ
 اولٹا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ روپ رنگ نہ کوئے رکھ، انہو اپنی کار کمایا۔ وسنہارا سبجگنڈ ساچے دیس، لومکات نرگن جوت کرے رُشانیا۔ لیکھا جانے گر
 اوتار پیر پیغمبر اولیئے ملا شیخ، پنڈت پاندھے قطب غوث ویکھے تھاون تھانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اندر باہر گپت ظاہر ویکھنہارا رکھ، ڈھر دا
 پڑا آپ اٹھایا۔ نرویر پُرکھ اکال دین دیال ہو کے کھیلے کھید، کھیلنہارا اکو اک اکھوایا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا جن بھگتاں نظری آئے نیتن نیت، نچ گھر
 اپنا آسن لایا۔ اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے سرت سوانی پھڑ کے دسم دواری کھولے بھیت، بھيو ابھیدا آپ جنایا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت شبدی
 دھار سنگر ویکھ، گھر ساچے سو بھاپانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا لیکھ، سو لیکھا آپ مٹایا۔ آتم پر ماتم پر م پُرکھ پر یتم پیارا دتے ساچا ہیت، ہتکاری اکو
 نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ڈلارے دیوے ور، تیرا لہنا انتم کلجگ تیری جھولی پانیا۔ شبد سوت تیرا لہنا میت، ہر متر پیارا
 آپ جنائیندا۔ کلجگ انتم سری بھگوان چلائے اکو ریت، ریتوان ویکھ وکھائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیندا۔
 گھر سوامی نظر آئے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاپندا۔ پنچ تت رہے نہ کوئے شریک، لاشریک اپنا رنگ وکھائیندا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نزدیک، نیرن نیرا
 میل ملائیندا۔ سچ نشانہ مارے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر واک بھوکھت لکھ کے گئے تاریخ، بیس بیس ہر جگدیشا اپنی کار کمائیندا۔ ایکا
 چھتر جھلے ہر ساچے سیس، شاہ سلطان راج راجن دو جہان دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ ویکھنہارا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں راو رنگاں اپنا رنگ رنگائیندا۔
 جگ چوکڑی جو ستا رہیا دے کر پیٹھ، سو صاحب کلجگ انت اپنی کروٹ آپ بدلاییندا۔ جن بھگتاں سنائے سوہلا ڈھولا اکو گیت، آتم پر ماتم سوہنگ راگ

پڑھائیندا۔ کایا مندر اندر شودوالا مٹھ جنائے سچ مسیت، حُجرہ حق حق دکھائیندا۔ آتم پر ماتم شبد انادی گائے گیت، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ پار برہم برہم دیونہارا بھیکھ، بھکھیا اپنا نام جھولی پائیندا۔ ساچی سکھیا اکو لینی سکھ، دوجی پٹی نہ کوئے پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو گردیو سوامی، آد جگاد سدا نہ کامی، نہچل دھام سچ سنگھاسن اکو سوبھا پائیندا۔ سوت ڈلارے تیرا سچ سنگھاسن، سو صاحب آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، خالق خلق ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پوری کرے آسن، آسا ترسنا پور کرائیا۔ آتم سیجا کرے بھوگ بلاسن، بھسمر اپنی کار کمائیا۔ ویکھنہارا کھیل پر تھی آکاسن، گگن منڈل دو جہاناں اپنی راس رچائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن داتا پُرکھ بدھاتا کرے کھیل بن داسی داسن، سیوک سیوا اپنی اک جنائیا۔ جن بھگتاں پورا کرے گھاٹن، پورب لہنا دیوے تھاؤں تھانیا۔ ناتا توڑے آن باٹن، لکھ چوراسی مات گر بھ پھند کٹائیا۔ کلجگ میٹے رین اندھیری راتن، سنگر چند اکو نور چکائیا۔ بھيو کھولے اپنا باطن، بیتلمقدس اکو دھام دکھائیا۔ مُرید مرشد ہووے سا تھن، گر چیل گنڈھ پوائیا۔ لہنا دینا چکے پوجا پاٹھن، جس جن اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد شبد شبد سوت اناد، کھیلے کھیل برہم برہماد، برہمانڈ اپنی رچنا آپ رچائیا۔ برہم برہمانڈ رچنا انیک، اکل کل دھاری آپ رچائیندا۔ نرگن ہو کے رہیا ویکھ، سرگن کھیل کھلائیندا۔ کلجگ انتم دھرنی دھرت دھول دھرے بھیکھ، جننی جن مات پت روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ پُرکھ اکال نر نریش، نر ہر نرائن اکو نظری آئیندا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے بھگت بھگوان کرے ہیت، بن ہتکاری میل ملائیندا۔ نام دوت دیوے بھیج، گھر گھر صدا آپ سٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی بھگت بھگوان، اکو وار جنائیا۔ انتر آتم دیوے برہم گیان، ست دھرم کرے سچ پڑھائیا۔ دھرم دکھائے اک نشان، دو جہاناں آپ جھلائیا۔ ساچی سرتی ملے کاہن، گھر وچے اک ودھائیا۔ پورب لیکھا چکائے آن، لہنا دینا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں دیوے بھگتی دان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ بھگوان دیا کمائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی گرو اوتار پیر پیغمبر دیونہارا جاپ، نش اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ میٹنہارا تینو تاپ، ترے گن ڈیرہ رہیا ڈھایا۔ کوڑی کریا مٹاؤنہارا روگ سنتاپ، سنسا روگ رہیا

چُکائی۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ جس جن جنائے اپنا آپ، دُئی دویتی پڑدا آپ اٹھائیا۔ سو گرگھ جے سوہنگ جاپ، توں میرا
 میں تیرا آتم پر ماتم پر ماتم تیرے نال پرنائیا۔ ایہتھے اوتھے دو جہاناں سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ نچ نیز کھولے اکو اکھ، آخر اپنا گھر وکھائیا۔ نظری
 آئے شبد گرو پر تکھ، جوتی نور ڈگمگائیا۔ بھگت بھگوان چرنی جائے ڈھٹھ، مستک دھوڑی ٹکا اکو لائیا۔ اکو اُتجے برہم مت، دوجی دھار نہ کوئے وکھائیا۔ بہتر
 ناڑ نہ اُبلے رت، رتی رت دے سکائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دا گاون گھ، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سنج مارگ ایکا دس، دہ دشا رہیا سمجھائیا۔

* ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ گھروآں انبالہ *

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، ست ستوادی کھیل کرانیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ مہروانا، مہروان دیا کمانیندا۔ ایکنکار وڈ بلوانا، بلدھاری روپ پرگٹانیندا۔
 آد نرنجن نور مہانا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا راج راجانا، شاہو بھوپ ویس وٹانیندا۔ سری بھگوان مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمانیندا۔ پاربرہم
 پر بھ ہو پردھانا، نرگن نرنکار نرنکار کھیل وکھائیندا۔ ساچی اچھیا کر پروانا، بھچھیا اپنی جھولی پانیندا۔ سچھنڈ دوار سچ مکانا، سو صاحب آپ پرگٹانیندا۔ ست
 ستوادی اک سنگھاسن نوجوانا، نر نرائن آپ اپانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ سچ سنگھاسن ایکا ایک، سو صاحب
 آپ پرگٹائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دیوے ساچی ٹیک، وڈ داتا بے پرواہیا۔ نرگن نروریر نرنکار آپے لئے ویکھ، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی نور دھر دھر
 بھیکھ، نور نورانہ سو بھاپائیا۔ وسنہارا ساچے دیس، گھر ساچے خوشی منائیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ بھوپت بھوپ بن نریش، در درویش
 اپنی سیو کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ سچھنڈ دوارا سو بھاؤنت، سو صاحب آپ سہائیا۔ سری بھگوان مہما
 اگنت، لیکھا کھت وچ نہ آئی۔ کرے کھیل آپ بے انت، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ ناتا جوڑ نارکت، سچ سہنجنی اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولاً، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیندا۔ پاربرہم پر بھ اک اِکلا، زرنجن اپنی دھار پر گٹائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن وسنہارا سچ محلّا، محل اٹل اک رُشائیندا۔ آد زرنجن جوتی جوت آپے بلا، تیل باقی نظر کوئے نہ آئیندا۔ ایکنار دُھر سندیس ساچا گھلا، شبد انادی راگ الائیندا۔ سری بھگوان اپنا پھڑے آپے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ ابناشی کرتا وسنہارا نچل دھام اٹلا، محل اٹل اکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار اک وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سو بھنیک، ہر ستگر بے پرواہیا۔ دوسر نہ کوئی دسے شریک، لاشریک نور خدائیا۔ مقامے حق وسنہارا ٹھیک، پروردگار بے پرواہیا۔ نہ اندھیرا نہ تاریک، نوری چند نور رُشائیا۔ آد جگاد رہے اتیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ دیوے ہر جو مان، مہروان دیا کمائیندا۔ دُھر درگا ہی اک نشان، داتا دانی آپ اٹھائیندا۔ ویکھنہارا نوجوان، جو بن اپنے رنگ رنگائیندا۔ آد جگادی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا سچ دوار آپ پرگٹا، ہر کرتا کرتا اپنی کار کمائیندا۔ سچ کار کمائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ پاربرہم پتر میثور وڈ وڈا وڈ پرتاپ، بے انت انت کہن کوئے نہ پائیا۔ زرنجن زرنجن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ زرنجن نینا زرنجن راتھ، زرنجن کھیوٹ کھیٹا رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ وجے ودھائی آد، آد پُرکھ آپ وجائیندا۔ دُھر درگا ہی اکو ناد، انادی ایکا ایک جنائیندا۔ سدا سوامی ہو وساد، نسمل اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا ہر زرنکارا سچ سنگھاسن اک سہائیندا۔ سچ سنگھاسن سچکھنڈ، ست ستوادی آپ لگائیا۔ کرے پرکاش بن سورج چند، زرنجن نور جوت رُشائیا۔ گائے گیت بن رسنا جہوا بتی دند، سوہلا ڈھولا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا دوئے جوڑ، پر بھ اگے سیس نوائیا۔ سچ پریتی ہر جو مور، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ جگ چوکڑی رہے لوڑ، تیری آس اک رکھائیا۔ زرویر پُرکھ تیرے ہتھ ڈور، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ دوارا منگے منگ، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ سری بھگوان وسنا سنگ، تیرا سنگ موہے بھائیا۔ پریم پریتی چاڑھ رنگ، اتر کدے نہ جائیا۔ آد جگاد رہے انند، انند انند وچوں

پرگٹائیا۔ ہوئے پرکاش تیرا نور چند، ساچی کرن ڈگمگائیا۔ تیرا کھیل کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ تیرے چرن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ سچکھنڈ دوارا ہو ادھین، پر بھ آگے سپس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرا میرا میلا جوں جل مین، میل ملاوا سچ سُبھائیا۔ تیرا نور ٹھانڈا سین، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سد تیری وِج دی رہے ودھائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، پر بھ اپنی دیا کمائندا۔ سچکھنڈ دوار دے سچ مکان، گھر تیرا اک سُبھائندا۔ گھر وِج گھر پرگٹائے سری بھگوان، مہماگنت اگنت جنائندا۔ تھر گھر دیونہارا مان، سر اپنا ہتھ ٹکائندا۔ سْت ڈلارا بال آنجان، شبدی شبد آپ پرگٹائندا۔ تیرے گھر وسائے آن، ساچا جوڑا جوڑا جڑائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے آپ سمجھائندا۔ سچکھنڈ دوارے کر دھیان، سو صاحب آپ جنائیا۔ شبد سْت میرا بلوان، تیرا سنگ نبھائیا۔ گھر وِج گھر ہوئے پردھان، تھر گھر اپنی ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا جان دو جہان، نرگن نرگن نر ویر اپنا بھو چکائیا۔ سور پیر وڈ بلوان، بلدھاری سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی سْت جوڑا جڑائیا۔ شبد سْت سچا بلکار، سو پُرکھ نرجن آپ جنائندا۔ سچکھنڈ تیرا کرے پیار، تھر گھر تیرا رنگ دکھائندا۔ لیکھا جان آپ نرکار، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بے پرواہ پڑدا لاہندا۔ ڈھر سندیسہ دیوے اکو وار، دُجی وار نہ کوئے سنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا محل اک وسائندا۔ تیرا محل وسائے پر بھ، اپنی دیا کمائیا۔ تھر گھر دکھائے ساچی حد، شبدی ونڈ ونڈائیا۔ آد جگاد وے ند، انراگی اپنا راگ الائیا۔ جگت نیتز کوئی نہ سکے لبھ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہو مہروان، مہر نظر اٹھائندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو دان، داتا دانی جھولی پائندا۔ تھر گھر ہوئے پردھان، گر شبدی آپ پرگٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ سمجھائندا۔ ساچی کار جنائے پر بھ ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ نرگن نرگن بنخشے ٹیک، بے پرواہ بے پرواہیا۔ شبدی سْت دھارے بھیکھ، وِشن برہما شو ونڈ ونڈائیا۔ ترے گن مایا کھیا لیکھ، پنچ تت کرے کُرمائیا۔ لکھ چوراسی تیری بھیٹ، انڈج جیرج اُتھج سیتج ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھید، سنجج تریتا دواپر کلج آپ ہنڈائیا۔ شبد اگئی تیرا ناؤں بھیج،

پراپنتی مدھم بیکھری چارے بانی راگ الائیا۔ پنخ تت ہندائے اگئی سچ، آتم پر ماتم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ
 آپ رنگائیا۔ سچھنڈ دوارے رنگ امولا، سو صاحب آپ چڑھائیا۔ زرگن ہو کے سرگن بدلے چولا، لوکمت ویس وٹائیا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ بودھ اگادھا
 بولے ڈھولا، ناؤں زرنکارا اک پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم بن وچولا، ڈھر دی سیو آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا
 شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کراؤنا، سچھنڈ دوارے آپ سنائیا۔ لکھ چوراسی ناتا جوڑ جڑاؤنا، گھر گھر اپنا بنک سہائیا۔ نو دوار جگت بندھن پاؤنا، آسا ترشا ہوئے
 ہنگتا مایا متا میل ملائیا۔ گھر وچ گھر آپ وڈیاؤنا، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائیا۔ ٹیڈھی بنک راہ وکھاؤنا، ایڑاپنگل سیوادر در ساچے آپ جنائیا۔ امرت سرور
 اک بھراؤنا، کایا مندر آپ ٹکاؤنا، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ دیا باقی ڈمگاؤنا، جوت زرنجن نور رُشناؤنا، اندھ اندھیر گوائیا۔ بجر کپاٹی پڑدا لاہنا، ساچی ہاٹی
 دشا وکھاؤنا، نام بھنڈار اک جنائیا۔ آتم سیجا سویا ہلاؤنا، شبد انادی ڈھولا گاؤنا، انحد راگی راگ الائیا۔ گھر وچ گھر آپ بناؤنا، سچھنڈ دوارے تیرا مان
 ودھاؤنا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سچھنڈ دوارے تیرا مان رکھاؤنا۔ لوکمت ویس وٹاوانگا۔ زرگن سرگن ہو کے
 جاوانگا۔ گرو گرو گردیو آپ اکھواوانگا۔ پنخ تت چولا آپ ہنڈاوانگا۔ پڑدا اولہا سرب تجاوانگا۔ ساچا ڈھولا اکو سناوانگا۔ بن وچولا لکھ چوراسی وچوں بھگت سچا
 اٹھاوانگا۔ ڈھر دا بولا اکو راگ انمولا آپ سناوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ دوارا کایا بنک آپ وڈیاوانگا۔ سچھنڈ
 دوار پر بھو بنائے گا۔ جس گھر اندر اپنا ڈیرہ لائے گا۔ زرگن نور ڈمگائے گا۔ شبدی ناد دھن سنائے گا۔ تیرا میرا بھو چکائے گا۔ ساچا کھیڑا اک وسائے گا۔ پنجم
 جھیرا رہن کوئے نہ پائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈیرہ، گھر گھر آپ لگائے گا۔ زرگن ہو کے پاوے پھیرا، سرگن اپنا بھو جنائے گا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ دوار اکو اک وڈیائے گا۔ سچھنڈ دوارے تیرا روپ، سو صاحب سچ جنائیا۔ نظر نہ آئے چارے کوٹ، دہ دشا
 ویکھن کوئے نہ پائیا۔ شبدی دھار ست سرپ، گر اکو ایک ایک وڈیائیا۔ ویس وٹائے شاہو بھوپ، اکل کل دھاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے تیرا گھر آپ وسائے زرائن زر، زہر اپنی دیا کمائیا۔ سچھنڈ دوارے تیری دھار، آد پڑکھ آپ پرگٹائیا۔ لوکمت کرے

اُجیار، زرِگنِ زرویر سچا شہنشاہیا۔ مان دیوے تینی اوتار، میل ملاوا سچ سُبھانیا۔ گھر دیا باقی کر اُجیار، کملاپاتی ویکھ وکھانیا۔ شبد اناد سچّی دُھنکار، دُھن آتمک
 راگ الانیا۔ ساچی سکھیاں منگلاچار، گیت گوہند الانیا۔ دُھر دا میلا دُھر دی کار، گر چیل ویکھ وکھانیا۔ سچن سُهیل ایلنکار، ساچا سنگ نبھانیا۔ جس گھر جس
 مندر جس گرہ وسے آپ کرتار، سو سچکھنڈ وکھانیا۔ سورج چن کرن نمسکار، وشن برہما شو سپس جُھکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار
 وڈیانیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا میل بھگت، ہر بھگوان دیا کمائندا۔ جنہاں لیکھے لائے بوند رکت، رتی رت ویکھ وکھائندا۔ سری بھگوان زرِگن ہو کے آتم سیجا
 آئے پرت، پرتیندھ ہو کے ڈیرہ لائندا۔ بیٹھا رہے سدا ندھڑک، بھے بھو نہ کوئے جنائندا۔ ادھ وچکار نہ جائے اٹک، ساچے مندر سو بھا پائندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر مندر تیرا ناؤں وڈیانندا۔ ہر مندر تیرا ناؤں انڈٹھ، دس کسے نہ آئندا۔ ابا ششی کرتا تیرے اندر سٹا دے کر پٹھ،
 بن بھگتاں کروٹ نہ کوئے بدلائندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کرے کرائے ساچا ہت، ہتکاری اپنی دیا کمائندا۔ پُرکھ اکال دین دیال سرب سوامی بنے پت،
 پتیر میثور اپنا بھو کھائندا۔ سنت سُهیل لکھ چوڑا سی جائے جت، جیون جگت سنگر جھولی پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوار سچ
 پسار، دیا دیک اک اُجیار، امرت دھارا ٹھنڈا رس وکھائندا۔ سچکھنڈ دوارا مقامے حق، حقیقت ہر جنانیا۔ پیر پیغمبر راہ رہے تک، نچ نیز دھیان لگانیا۔
 مارگ مارگ چلدے چلدے گئے تھک، پوڑی پوڑا پندھ نہ کوئے مُکانیا۔ صاحب سرنائی گئے ڈھٹھ، دوئے جوڑ نیز نیناں نیر وہانیا۔ ساچا جُجرہ حق محبوب
 اکو دس، محراب دوجی نظر کوئے نہ آئیا۔ جس کعبے حضرت رہیا وس، حضور اپنا ڈیرہ لائیا۔ بے نظیر زرِگن نور کرے پرکاش، جوتی جلوہ اک وکھانیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اکو اک جنانیا۔ سچکھنڈ دوارا دستگیر، سو صاحب آپ بنانیا۔ جس گرہ وسے ساچا پیر، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ کٹنہارا شرع زنجیر، لاشریک نور خدائیا۔ بدلنہار تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھانیا۔ دو جہاناں چووداں طبقات کٹنہارا بھیر، اوکھا پندھ نہ کوئے
 وکھانیا۔ کھنڈا تیر نام شمشیر، بھتھا اکو نور چکانیا۔ چوٹی چٹھ کے بیٹھا اخیر، آخر اپنا نور دھرائیا۔ مقامے حق نہ ہو دلگیر، دلبر اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا جُجرہ اکو اک سُبھانیا۔ ساچا جُجرہ سُبھائے محبوب، عیسیٰ موسیٰ محمد بھو چکانندا۔ شاہ سلطانا اُچ عروج،

عرش فرش ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے محفوظ، مجلس اپنے گھر لگائیندا۔ کسے نظر نہ آئے حدود، پار کنارہ بھیو کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے تیری دیوے ساچی سوُجھ، سُجان پُرکھ دیا کمائیندا۔ سچھنڈ دوارے تیرا دوارا، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کر پیارا، پنچ تت و بے ودھائیا۔ زرگن نور کر اُجیارا، زرنکار خوشی منائیا۔ نانک نانک نانک تت کر پیارا، پر م پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ سو مندر سوہیا ٹھا کر دوارا، جس گھر ہر جو ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ اکو رنگ وکھائیا۔ سچھنڈ رنگ ویکھ انوکھا، گھر ساچے آپ رنگائیا۔ پر م پُرکھ نہ دیوے دھوکھا، گر گر اپنا بھیو کھلایا۔ جن بھگتاں بخشے ساچی اوٹا، اوٹ اک اکال وڈیائیا۔ شبد نگارے لائے چوٹا، اناد انادی ناد سناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ سچھنڈ دوار نانک دھار، پُرکھ اکال آپ پرگٹایا۔ دیا باقی جگے اگم اپار، دوس رین ہوئے رُشناٹیا۔ امرت بھریا ٹھنڈا ٹھار، سر سرور اکو سوہیا پائیا۔ انحد ناد پتی دھنکار، شبد انادی گیت لائیا۔ گھر مندر سوہیا بنک دوار، گرہ وٹی نام و دھائیا۔ پُرکھ اکال ویکھنہار، پر بھ ویکھے چائیں چائیا۔ سچج تریتا دوار پر کھجک جگ چوکڑی کردا رہیا پیارا، گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے اپنا ڈیرہ لائیا۔ بند تاکی کھول کواڑ، در دروازہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا پُرکھ ابناش، ایکا ایک جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ زرگن سرگن ہو کے داس، بن داس سیو کمائیا۔ جن بھگتاں پوری کر کر آس، سناتا ترسنا بھکھ مٹائیا۔ گرکھاں دیونہارا دات، نام امولک جھولی پائیا۔ گر سکھاں چرن پریتی بنھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر پچھے وات، دوس رین ویکھ وکھائیا۔ کایا بھوری ڈونگھی کوری ویکھے مارے جھات، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے تیرا ناں، ناؤں زرنکارا آپ پرگٹایا۔ سچھنڈ دوار ناؤں امولا، ہر املٹی کار کمائیندا۔ جس گھر وسے صاحب سچ تولا، دو جہاناں تول ٹلائییندا۔ آد جگاد رہے اڈولا، جگ چوکڑی نہ کوئے ڈلائییندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں اپنا نام دسدا رہے ڈھولا، سوہلا ساچا راگ سنائییندا۔ نت نوت بدلدار ہے کایا چولا، زرگن سرگن اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم لیکھا آپ لکھائیندا۔ انتم لیکھا سچھنڈ دوار، پر بھ تیرا آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، نو نو

چار پندھ مُکائیا۔ سیوا کر کر جان گر اوتار، پیر پیغمبر کار کمائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، گیتا گیان کوک سنائیا۔ انجیل قرآنا ہاہاکار، کھانی بانی بھیو
کھلایا۔ کلجگ انتم چاروں کُنٹ ہوئے اندھیار، کوڑی کریا اندھیرا چھائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی میت مُرار، سجن نظر کوئے نہ آئیا۔ اٹھ سٹھ تیرتھ ہون خوار،
گنگا گوداوری جمنا سُرسی دوارے مارے دھائینا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہاہاکار، ہر کانوں ہردے نہ کوئے وسائیا۔ کلجگ جیو کوڑی کریا کرن وہار، سچ سچ
نہ کوئے وڈیائیا۔ گر کاشد نہ کوئے پیار، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ دین مذہب روندے زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا لیکھے سب دا پائیا۔ سچکھنڈ دوارے سُن لاکن، سو صاحب آپ جنائیا۔ کلجگ انتم لکھ چوراسی کولوں کھسے نام دھن، ساچا ونج
نہ کوئے وکھائیا۔ ابناشی کرتا کوڑی کریا دیوے ڈن، ڈنکا اکونا نام وجائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی شبد انادی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اک چڑھائے
اگنی چند، چند چاندنا نور چکائیا۔ دو جہان سری بھگوان بیڑا دیوے بٹھ، نینا نوکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
ور، سچکھنڈ تیرا پڑا دئے اٹھائیا۔ سچکھنڈ تیرا پڑا لاہنا، سو صاحب سچ جنائیندا۔ گوبند میلا میل ملاؤنا، بلیا میل نہ کوئے مٹائیندا۔ نرگن نرگن ڈھولا گاؤنا،
گیت گوبند لائیندا۔ ساچا مندر اک وساؤنا، سمبل اکو گھر وکھائیندا۔ چھپر چھن نہ کوئے چھہاؤنا، سورج چند نہ کوئے چکائیندا۔ منڈل منڈپ نظر نہ آؤنا،
برہمنڈ کھنڈ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا اک وساؤنا۔ ساچا گھر وسے سچ دوار، کلجگ انت
آپ وساؤنا۔ پرگٹ ہو ہر کرتار، کرتا کھیل کرے بے پرواہیا۔ سمبل ویکھ دھام نیار، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ گھر ٹھانڈا سوہے دربار، دُھر دی دھار آپ
جنائیا۔ مجلس کرے پروردگار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ اکو اک وڈیائیا۔ سچکھنڈ مات سہاؤنا انت، انتشکرن سرب ویکھ وکھائیا۔
پرگٹ ہو سری بھگونت، بھگون اپنی دھار چلائیا۔ لیکھا جان لکھ چوراسی جیو جنت، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ گھٹ گھٹ ویکھے نیا منت، من واسنا جگت
کھوجنہار لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ تیرا دوارا اکو اک درسائیا۔ سچکھنڈ تیرا دوار سہاؤنا، کلجگ انت وے ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی
ڈیرہ لاؤنا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ رُپ رنگ کوئی نظر نہ آؤنا، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیا۔ بیج ت نہ کوئے ہنڈاؤنا، ترے گن نہ کوئے گڑمائیا۔ دُھر داناد

اک و جاؤنا، راگی راگ سنايا۔ وشن برہا شو اٹھاؤنا، سویا کوئے رہن نہ پانیا۔ گر اوتار در بلاؤنا، گھر ساچے خوشی منانیا۔ پیر پیغمبر بھيو چکاؤنا، پڑدا اوہلا آپ
 اٹھانیا۔ ساچا مولا نظری آؤنا، نرگن نور نور الہيا۔ پچھلا لیکھا سب دی جھولی پاؤنا، باقی کوئی نظر نہ آيا۔ ساچا مارگ اک سمجھاؤنا، چار جگ دا لیکھا انت
 کرايا۔ ورن برن دا ڈیرہ ڈھاہنا، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملايا۔ پُرکھ اکال ایشٹ دیو سرب مناؤنا، آتم پر ماتم گنڈھ پوانیا۔ پاربرہم برہم اک ہنڈھاؤنا، دوجی نار نظر
 کوئے نہ آيا۔ سنجگ ساچا راہ چلاؤنا، ست ستوادی کھیل کرايا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے اکو اک وڈيانیا۔ سچکھنڈ دوارے
 اکو ناتا، بھگت بھگوان جوڑ جڑانندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو گاتھا، آتم پر ماتم آپ پڑھانندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو داتا، سو صاحب دیا کمائندا۔ سچکھنڈ دوارے
 اکو راکھا، لکھ چوراسی ویکھ وکھانندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو ساکا، ہر سہنجنا نظری آيندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو باٹا، پریم پیالہ نام وکھانندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو
 آقا، شہنشاہ اپنا حکم منانندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو کھانا، سیج سہنجنی اک وڈيانندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو کملاپاتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے تیرا راہ، نرگن زوریر بن ملاح، لوکمت آپ سمجھانندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو رنگ، سو صاحب آپ رنگانیا۔ سچکھنڈ دوارے
 اکو منگ، مانگت منگے نام بے پرواہيا۔ سچکھنڈ دوارے اک مردنگ، ہر مردنگا آپ وجانیا۔ سچکھنڈ دوارے اکو چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ سچکھنڈ
 دوارے نام چند پر چند، تیز دھار دھار پر گٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ چند نور رُشانیا۔ سچکھنڈ تیرا سنجگ
 میت، متر پیارا نظری آيا۔ چار ورن اکو ریت، کھتری براہمن شور ویش ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ کایا مندر اندر ٹھا کر شو دوالا مسیت، گرودوار اکو نظری
 آيا۔ پُرکھ اکال بیٹھا سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آيا۔ من واسنا کوڑی کریا لئے جیت، بدھ بیسی روپ وٹانیا۔ کایا چولا کرے ٹھنڈا سیت، امرت
 دھار میگھ برسائیا۔ سچ بندھائے ہر چرن کول پریت، ناتا اکو اک جڑانیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ایکا گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے سے بے پرواہيا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا سوہنا بنک، بنک دوا ری آپ بنانندا۔ ملے وڈیائی راؤ رنک، راج راجان ونڈ نہ کوئے
 ونڈانندا۔ اکو نام اکو ڈھولا اکو چھند اکو سٹکھ، ناد راگ اک الایندا۔ اکو صاحب اکو پُرکھ اکو ناراکو کنت، اکو سیج سہنجنی سوہا پانندا۔ اکو بھوشن اکو بستر اکو

چاڑھے رنگ بسنت، اِکو نیتز ویکھ وکھائیندا۔ اِکو در اِکو درویش اِکو ہووے منگت، بھکھاری داتاری اِکو نظری آئیندا۔ اِکو مان اِکو تان، اِکو صاحب سِری بھگوان، اِکو شبد نام نشان، اِکو دو جہان وکھائیندا۔ اِکو سچھنڈ مکان، دیوا جوتی جگے مہان، اِکو مندر سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے سچ پسار، جن بھگت جنائے بھگت دوار، بھگوان اِکو اک نظری آئیندا۔ سچھنڈ دوار بھگت پیار، ہر بھگوان آپ جنائیا۔ کلجگ انت ہو تیار، ترے بھون دھنی سمجھائیا۔ سرب جیاں دا سانجھیا، پُرکھ اکال اِک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم ویکھو مار دھیان، دُئی دُیتی پڑا رہیا ہٹائیا۔ بودھ اگادھا ہر جو پنڈت دیوے اِک گیان، نش اکھر اکھر نال پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، کلجگ آتم ویکھ وکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ مایا متا لگی کوڑی بسنتر، بن سنتر پورے نہ کوئے بھجھائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن رسنا جہوا گائے گائتری منتر ، آتم پر ماتم گنڈھ نہ کوئے پوائیندا۔ پر م پُرکھ پر بھ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ویکھنہار گگن گگنتر، کایا بھیتز کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچھنڈ دوارا اِکو سو بھاپائیندا۔ سچھنڈ دوارے ہر جو وڑیا، نرگن نور نور دھرائیا۔ اچے ٹلے پر بت چڑھیا، چوٹی نظر کسے نہ آئیا۔ زرویر ہو کے ڈھولا پڑھیا، بھگت بھگوان رہیا سمجھائیا۔ آتم پر ماتم لڑا اِکو پھڑیا، دُجی پلو گنڈھ کوئے نہ پائیا۔ کرے کھیل نرائن زریا، نہ ہر اپنی دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری آتم ور، نہ کھنک نرائن زر، سنجگ ساچا چند سچھنڈ واسی آپ چکائیا۔ سچھنڈ دوارے اُتجے ساچا نور، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈائیا۔ پرگٹ ہوئے سرب کلا بھر پور، ہر بھر پوری پھیرا پائیا۔ نیرن نیرا آئے جو وسنہارا دور، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جو بنیا رہیا مفرور، لہجیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سِری بھگوانت کرے کھیل حاضر حضور، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اِک ور، سچ دوارا گھر گھر دئے وکھائیا۔ گھر گھر سنتر دیا کما، مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت بھگوانت لئے جگا، جاگرت جوت کر زشائیا۔ دُھر داناد دئے سنا، انادی ناد وچائیا۔ آتم پڑا دیوے لاه، پر م پُرکھ بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا رنگ وکھائیا۔ سنجگ ساچا رنگ وکھاؤنا، سو صاحب کھیل کرائیا۔ چار ورن رنگ اِک

چڑھاؤنا، اتر کدے نہ جائیا۔ ذات پات دا پندھ مُکاؤنا، دین مذہب نہ کوئے لڑائیا۔ دُھر دا راگ اک سناؤنا، اِکو ڈھولا گائیا۔ غریب نواز نظری آؤنا، غریب بنائیاں ہوئے سہائیا۔ جنم کرم دا پاپ دھواؤنا، دُرمت میل مٹائیا۔ ہر جن پھڑ کے ہنس کاگ بناؤنا، کاگوں ہنس وکھائیا۔ دِپک دِیاجوت چراغ جگاؤنا، جوت نرنجن نُور رُشنائیا۔ ساچا مجن اک کراؤنا، سر سرور اک سہائیا۔ آد پُرکھ اپر مپر سوامی اپنا میل ملاؤنا، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ سچ سو مبر اک رچاؤنا، سُرتی شبد کرے گُرمائیا۔ ساچی ڈولی آپ بہاؤنا، بنے کہار بے پرواہیا۔ گرگھ ساچا سنگ رکھاؤنا، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، انتم لیکھا لیکھے لائیا۔ انتم لیکھا لائے مات، سری بھگوان دیا کمائیا۔ جن بھگتاں میٹ اندھیری رات، سنجگ ساچا نُور درسائیا۔ اندر وڑ سنائے گاتھ، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ بجر کپاٹی جائے پاٹ، ساکھیات اِکو نظری آئیا۔ دوس رین رہے نہ کوئی پر بھات، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی وسے ساتھ، صاحب سنگر سنگ نبھائیا۔ سنجگ ساچی اک جماعت، چار ورن رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارا سچ پسارا، سو صاحب ویکھ وکھائیا۔ سچھنڈ دوارا بھگتاں اندر، ہر ہر جو آپ بنائیا۔ سچ سہنجنا سوہے مندر، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائیا۔ گڑھ ہنکاری تھے جندر، ترے ترے ناتا رہن نہ پائیا۔ من واسنا نہ کوئی بندر، ترسنا جگت نہ کوئے وکھائیا۔ نہ کوئی پرکاش سورہ چندر، چند چاندنی نہ کوئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک سہائے سچا مندر، جس گھر اپنا نُور دھرائیا۔ بھگوان کہے بھگت تیرا دوارا، آد جگاد موہے سد بھائیا۔ کلجگ انتم لگے پیارا، پر م پُرکھ خوشی منائیا۔ جس دے انتر اِکو دھارا، دُجی دھار نہ کوئے پرگٹائیا۔ آتما بولے پر ماتم نعرہ، برہم پار برہم منگ منگائیا۔ سوہنگ روپ آپ نرنکارا، نرگن سرگن کھیل کھلائیا۔ سچھنڈ دا کھول کواڑا، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال سرب دا لاڑا، لکھ چوڑا سی نارکت بھگونت آپ پرنائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ میٹے کوڑ پسارا، کوڑ کرایا دے کھپائیا۔ سرب جیاں دا اِکو اشٹ گردیو سوامی پریتم پیارا، پر م پُرکھ پر ماتم نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہہکنک نرائن نر، سچ دروازہ غریب نواز، اِکو اک گھلائیا۔ سچ دروازہ کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سرب جیاں دا اِکو جاپ، جگ جیون داتا رہیا سمجھائیا۔ لکھ چوڑا سی اِکونات، ناتا

بدھاتا جوڑ جڑا۔ اتم پر ماتم سچا پاٹھ، پوجا ہون آپ سمجھایا۔ تٹ کنارہ دتے گھاٹ، پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ کلجگ انتم کئے واٹ، میں پیسا خوشی منایا۔
 صدی چودھویں کئے رات، چوداں طبق رہے جس گایا۔ چوداں لوک دیکھن کھول تاک، نیتزنن دھیان لگایا۔ وشن برہما شو رکھ کے بیٹھے آس، اوٹ
 اکو اک تکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ گئے لکھاش، کاتب بن بن قلم شاہیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے پر م پڑکھ ابناش، اچے ٹلے پر بت براہمن گوڑا
 پوت سپوتا اپنا ڈیرہ لایا۔ عیسیٰ کہے میرا پتا میٹوں دیوے شاباس، رہبر بن کے آوے واہو داہیا۔ محمد کہے میں اُس دی شاخ، جو امام اپنے رنگ سمایا۔
 انتم دیوے میرا ساتھ، نرگن ہو کے ویس وٹایا۔ سنگر نانک کہہ کے گیا نہکھنک کھیل تماش، نرگن اپنی دھار چلایا۔ گوبند لکھیا پڑکھ اکال آوے خاص،
 کل کلکی پھیرا پائیا۔ جگ چوکڑی پوری کرے آس، سمبل اپنا دھام سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت
 سہیلے سجن ور، گر چیلے اپنا بھیو کھلایا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑواں ضلع انبالہ *

مانس مانکھ اتم ذات، منس ملے وڈیایا۔ گر سنگر صاحب دیونہار دات، نام امولک جھولی پائیا۔ پار برہم برہم بندھا ونہارا ساچا نات، ناتا چرن کول
 جڑا۔ اتم پر ماتم سنا ونہارا گاتھ، ساچا سوہلا راگ لایا۔ لہنا دینا پورب چکاوے مستک ماتھ، بھرم بھلیکھا دور کرایا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دینن دیا
 آپ کمایا۔ انتر اتم میٹ اندھیری رات، سچ پرکاش اک پرگٹایا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، آسا ترسنا دئے گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ہرجن دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی سنگر میت، پر بھ اپنی دیا کمائیدا۔ سنت سہیلے پرکھ نیت، نیتوان ویکھ دکھائیدا۔ نام جیکارا اکوگیت، راگ
 انادی آپ سنا ئیدا۔ پنج تت وکارا ٹھانڈا سیت، اگنی اگ نہ کوئے لگائیدا۔ من واسنا لئے جیت، مت بدھ بھیو چکائیدا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے بھون
 دھنی سوہا پائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اک پریت لگائیدا۔ ہرجن پریتی سنگر چرن، چرن کول سرنایا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول،

دھرنی دھرت خوشی منایا۔ اُلٹا کرے اوندھا کول، گھر امرت جھرنا آپ جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا سہج سُبھایا۔ اُلٹے کول امرت رس، رس رسپا آپ چکھائیندا۔ سُرَت سوانی ہوئے وس، گر شبدی بندھن پائیندا۔ آتم پر ماتم میل ملاواں نس نس، ہر پاندھی اپنا پندھ مکھائیندا۔ ست ستوادی مارگ اِکو دس، ساچا راہ آپ سمجھائیندا۔ لیکھا جان تت اٹھ، ترے پنج پڑدا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے بھو کھلائیندا۔ ہر جن کھولے بھو آپ بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھرائیا۔ شبدی شبد دے گیان، اگیان اندھیر مٹایا۔ ست دھرم دا اک نشان، گھر ساچے آپ پر گٹایا۔ لیکھا چکے دو جہان، زرگن سرگن سرگن اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا در، تس مندر اِکو نظری آئی۔ گرگھ مندر سدا ایک، اینکار نظری آئیندا۔ پُرکھ اکال ساچی ٹیک، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے دکھائیندا۔ کایا مندر ساچے پوڑے چڑھ کے دتے بھیت، انھو اپنا کھیل سمجھائیندا۔ سُرَتی شبدی ساچا ہیت، ساچی بندنا بندگی اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لکھنہار اگنی لیکھ، لکھیا لیکھ اپنے ہتھ دکھائیندا۔ گرگھ لیکھا سنگر ہتھ، ہر دیونہار وڈایا۔ جگ چوکڑی چلا رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلج مارگ دس، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کری پڑھایا۔ کلج انتم ہو پرگٹ، اپنا منتر نام سمجھایا۔ ٹوں میرا میں تیرے وس، دوجا راہ نہ کوئے چلائی۔ سوہنگ شبد دھار انرس، اندھڑی کار کمائیا۔ آتم پر ماتم اک دوارے ہوئے اٹھ، گر سکھ گر گر روپ سمائی۔ ناڈ بہتر نہ ابلے رت، برہم مت اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس جن دیوے نام دان، تس جن بیتھے اوتھے تتی وا نہ لاگے رایا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بیبی سکھونت کور دے گرہ لدھیانہ *

سری بھگوان کدے نہ رُسیا، روسا جگت نہ کوئے رکھائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں آکے بچھیا، زرگن سرگن بوجھ بُجھائیا۔ جنم جنم دے مٹا ونہارا
 عُصیا، گہر گبھیہر سچ سکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ کڈھے لکھا، پھڑ باہوں میل ملائیا۔ کایا چولی رنگ سہائے ساچی رُتیا، رُوپ بسنتی اک وکھائیا۔ درگاہ
 ساچی جو جن پھرے گھسیا، تس مارگ پنٹھ آپ وکھائیا۔ پریم پریتی اندر پھرے بھکھیا، وڈ داتا واہو داہیا۔ سنت سہیلا صاحب سترگر گودی چکھیا، دو جہان
 ہلارا اک وکھائیا۔ دین دیال ٹھا کر سوامی پریم پُرکھ پر ماتم ایکا اٹھیا، آتم انتر جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان ہوئے سدا
 سہائیا۔ سری بھگوان نہ کوئی روسا، مہروان دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں اپنے ملن دا دیوے موقع، لکھ چوراسی گوڑھی نیند سوائیا۔ شبد اناد اگم اتھہ
 دیوے ہوکا، دو جہاناکو کوک سنائیا۔ سنت ساجن ملن داسدا رکھے شوقا، شاہ پاتشاہ اپنا ویس دھرائیا۔ زرگن زرویر پُرکھ اکال دینا بندھپ نیت نوت
 کدے نہ کرے دھوکھا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن اک جنائیا۔ آد جگاد نہ رُسے گوپال، گو بند اپنی دیا کمائیا۔ بھگت بھگونت
 رکھے نال، نیت نوت سنگ نبھائیا۔ ناتا توڑ کوڑا جنجال، جاگرت جوت اک رُشائیا۔ کایا مندر سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ نرمل دیا دیکھ
 جوتی بال، اگیان اندھیر مٹائیا۔ امرت آتم جام پیال، ساتک ست ست ورتائیا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، اوچ نیچ بھیو چکائیا۔ شبد سرُوپی بن دلال، گر
 سترگر سیو کمائیا۔ لیکھا جانے حق حلال، حقیقت اپنے ہتھ وکھائیا۔ دیونہار سچّا دھن مال، نام ندھانا جھولی پائیا۔ گرگھ ویکھے بال انجان، جگت ڈکھرا
 آپ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان پر بھ مہر نظر اٹھائیا۔ سری بھگوان رُسے نہ جگ، بے پرواہ کھیل کھلائییا۔ جن بھگتاں
 درشن دیوے اُپر شاہ رگ، کوڑی کر یا ناتا توڑ تڑائیا۔ جنم کرم دی میٹے اگت، امرت میگھ اک برسائیا۔ سچ دوار وکھائے حد، دھرم دوارا اکو نظری
 آئیا۔ شبد اناد وجے انحد، دُھن آتمک راگ لائیا۔ پریم پیار پیائے مد، رس اکو اک چکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، ہر جن اپنا میل ملائییا۔ لیکھے
 لائے کایا مائی ہڈ، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا رنگ وکھائیا۔ صاحب سترگر رُسے نہ میت، متر پیارا دیا

کمائیا۔ جگ چوکڑی ساچی ریت، لوکات آپ دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جنائے ڈھولاگیت، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ لیکھا جان مندر مسیت، شو دوالے مٹھ
 کھوج کھوجائیا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی پر کھنہارا نیت، گھٹ گھٹ اپنا بھیو کھلائیا۔ گر گھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت
 دیوے نام انڈیٹھ، وست امولک جھولی پائیا۔ چرن پریتی پر م پڑکھ دی پریت، پار برہم برہم اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہار سدا وڈیائیا۔ کدے نہ رُسے ہر گوہند، گر گہر گبھیہر اکھوائیندا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، ہر جن ساچے ایکار س چکھائیندا۔ سنت سہیلے اپنی
 پند، سُت انادی ناؤں دھرائیندا۔ ویکھنہارا جیو پند، کایا مندر کھوج کھوجائیندا۔ دین دیاں ہو بخشند، بخشش اپنی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، سدا سدا سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ کدے نہ رُسے سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل اگت، لیکھا کھت وچ نہ
 آئیا۔ ہر جن ویکھے اپنے سنت، سنگر ساجن میل ملائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھائیا۔ بودھ اگادھا اکو پندت، پر م پڑکھ پر میشور کرے
 پڑھائیا۔ گر گھ میلا گر گر سنگت، ہر سنگت اپنا رپ دکھائیا۔ لیکھا چکے جیرج انڈج، اُتھج سیج اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا لیکھا لیکھے لائیا۔ ہر نہ رُسیا آد جگاد، رُسیاں لے منائیا۔ ویکھنہار کوٹ برہما، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلائیا۔ لیکھے لائے سنت سادھ، سری بھگونت دیا
 کمائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لادھ، بھیو ابھید کھلائیا۔ آتم پر ماتم کر وساد، سہیل اپنا رنگ رنگائیا۔ انرس دیوے اک سواد، رسنا جہوا سار نہ پائیا۔ ست پڑکھ
 زرنجن دھرم دوارے کرے لاڈ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ زرنجن سرگن کدے نہ بھلے یاد، یاد اپنے وچ چھپائیا۔ جو جن سرنائی گیا لاگ، تس دیونہار وڈیائیا۔
 ایٹھے اوتھے رکھے لاج، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جن بھگتاں پورن کرے کاج، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ میٹنہارا واد وواد، وکھ امرت رپ بنائیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ جگت نال رُسے بھگوان، جن بھگتاں اپنی دیا کمائیندا۔ لکھ چوراسی کرے ویران،
 جو گھڑیا بھن دکھائیندا۔ جون اجونی کھیل مہان، جیو جنت آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جنہاں نال رُسے
 تنہاں لکھ نہ کدے دکھائیندا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی زرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ *

پورب جنم لہنا چکھیا سوکر، سرتی سدھ کرائیا۔ آگے میل ملے اکال مورت، نور اکو کرے رُشنائیا۔ مانس جنم بدلی صورت، دیونہار وڈیائیا۔ گرگھ بناؤن دی سچ مہورت، سری بھگوان آپ سمجھائیا۔ پہلا ناتا تھاکوڑو کوڑت، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ چتر سنگھڑ بنے مورکھ موڑھت، مورکھ موڑے اپنے دھندے لائیا۔ نور ظہور بخشے اکو نورت، زرنائن بھيو چکائیا۔ آسا منسا آسا پورت، پوری اچھیا آپ کرائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ گوڑھت، رنگن اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ پچھلا لہنا چکھیا چکے پاپ، پتت پاپی آپ ترائیندا۔ پر م پڑکھ پر میثور بن کے سجن ساک، بھگت وچھل دیا کمائیندا۔ چرن پریت بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ بند کوڑی کھول تاک، انتر آتم گنڈا لائیندا۔ دُرمت میل در تے کاٹ، سوچھ سروپی روپ وٹائیندا۔ آتم سچ سہنجی کھاٹ، سوبھاؤنت آپ سہائیندا۔ پورب جنم مگی واٹ، اگلا جنم کرم اپنے لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے مہروان، دین دیال بے پرواہیا۔ جنم وچوں جنم دیوے دان، کرم وچوں کرم دے بدلایا۔ برن وچوں برن کرے پروان، سرن وچوں سرن ملے سرنایا۔ لیکھا جان جیو جہان، جیون جگت آپ سمجھائیا۔ سچ منتر دُھر فرمان، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ جگت و دیا ہوئے خیران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتت پاپی اپنے لیکھے پائیا۔ گرگھ رہے نہ کوئی پاپ، پر م پڑکھ پر بھ دیا کمائیندا۔ جنہاں صاحب سنگر ملیا آپ، اپنے رنگ رنگائیندا۔ ترے گن مایا میٹے تینو تاپ، ترے کال درسی اپنا کرم کمائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے ساچا جاپ، سوہنگ منتر اک پڑھائیندا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، پاکیزہ اپنا گرہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلا لیکھا کرے پاک، آگے جھولی نام بھرائیندا۔ آگے جھولی نام بھرپور، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ درس دکھائے حاضر حضور، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ جنم کرم پورب بخشہنہار قصور، کوڑی کریا ناتا دے تڑائیا۔ مستک کلا لائے نوری دھوڑ، چک نور اکو اک رُشنائیا۔ جنم نہ رہیا پچھلا سور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مانکھ مانس منس اپنے رنگ رنگائیا۔ منس رنگ انمول، مانکھ اپنی دھار جنائیندا۔ مانس بن وچولا، مہروان ساچا سنگ رکھائیندا۔

دیکھنہارا کایا چولا، ساڈھے تن ہتھ بنک پھول بھلائیندا۔ بھيو چُکائے پڑدا اولہا، دُئی دوتی میٹ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، آتم انتر آپے مانا، مالک اپنا گھر وکھائیندا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیوال ضلع جالندھر *

نو نو چار دے سندیسہ، نت نوت اپنی دھار چلائیندا۔ جگ چوکڑی دھرے بھسیا، نر ہر نرائن ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن کھیلے کھیڈا، دو جہاناں
ناچ نچائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے بھیتا، بھيو ابھید آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی جانہارا ریکھا، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ نو نو چار کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، اکل کل اپنا ویس وٹائیا۔ ناؤں
دھر گرو اوتار، گر گر شبدی ناد سنائیا۔ پیر پیغمبر کھیل اپار، پروردگار آپ جنائیا۔ کلمہ نبی رسول کرے خبردار، بے خبر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ نو نو چار پُرکھ سمرتھ، سو صاحب دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ گر اوتاراں
مارگ دس، ایکا کرے سچ پڑھائیا۔ پیر پیغمبر کر کر وس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ دو جہاناں پاوے نتھ، برہمنڈ کھنڈ اکو ڈوری تند بندھائیا۔ لکھ چوراسی گیتنہارا
لٹھ، حکمے حکم آپ بھوائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا دیکھے نٹھ نٹھ، نرگن سرگن اپنی کار کمائیا۔ گھٹ گھٹ اندر جوتی دھار رنج رنج،
شبدی ناد ڈنک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ نو نو چار صاحب سلطان، سنگر اپنا کھیل رچائیندا۔ جودھا سورہر
بلوان، بلدھاری ویکھ وکھائیندا۔ داتا دانی مرد مردان، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔ نرگن سرگن کر پروان، پر م پُرکھ پر بھ اپنا حکم ورتائیندا۔ سچجک تریتا
دوا پر کجک ویکھے مار دھیان، نیتز نین اکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ دیونہارا دھر فرمان، سچ سندیسہ شبد سنائیندا۔ دھر دی بانی شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان
بھيو چکھائیندا۔ انجیل قرآن دیوے مان، کھانی بانی اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ نو نو چار کھیل

کرتار، ہر کرتا آپ رچائیا۔ زرگن سرگن کر پیار، سچ پریتی اک رکھائیا۔ سیوا لاگرو اوتار، پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ ساچی سکھیا جگت سکھال، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیا۔ نو نو چار بھیو اولا، سو صاحب آپ جنائیا۔ اینکارا اک اکلّا، نت نت کار کمائیا۔ جوتی نور آپے بلا، شبدي دھار وہائیا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ دین مذہب ذات پات پھڑایا پلا، جلوہ نور نور الایا۔ سچ سندیس زر زرش آد جگاد جگ چوکڑی گھلا، نام ندھان کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ نو نو چار کھیل شہنشاہ، سو سنگر آپ کھلائیا۔ ہر پُرکھ زر نجن بن ملاح، بیڑا دو جہان چلائیا۔ اینکارا دے صلاح، صفتی صفت سمجھائیا۔ آد زر نجن بے پرواہ، پردا نشیں پردہ اپنا دے اٹھائیا۔ ابناشی کرتا ہو سہا، سہانک اپنی سیوا آپ لگائیا۔ سری بھگوان سچ نشان اٹھا، زرگن سرگن دے دکھائیا۔ پاربرہم پر بھ سنگ نبھا، سگلا ساتھی آپ اکھوائیا۔ برہم میلا سچ سُبھا، گر چیلّا ونڈ ونڈائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ جو دسدا رہیا راہ، رہبر اکو نور خدائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن جوت اگئی ویس وٹا، الکھ اگوچر اپنا پھیرا پائیا۔ ڈھر دا لیکھا پور کرا، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو نو چار لیکھے لائیا۔ نو نو چار لیکھا پور، پوری آسا آپ کر ایندا۔ سرب کلا ہو بھر پور، پر بھ اپنا کھیل رچائیندا۔ دور دراڈا نیرن نیرا ہوئے حاضر حضور، ہر جو اپنا گھر وسائیندا۔ کوڑی کرپا ناتا توڑے کوڑو کوڑ، سچ سچ اکو ونڈ ونڈائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ کر جوتی نور، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک سہائیندا۔ نو نو چار سہائے بنک، بنک دواری پھیرا پائیا۔ جس دی اوٹ رکھدے گئے انت، گر اوتار دھیان لگائیا۔ جس نوں پاربرہم کہندے سری بھگونت، پتپر میثور سچا شہنشاہیا۔ جس دا کھیل آد جگاد جگ جگنت، جگ چوکڑی کار کمائیا۔ جس دا دو جہان وشن برہما شو گائن نام منت، کروڑ تیتیسای بیٹھا دھیان لگائیا۔ جس نوں لکھ چوراسی زر نرائن کہندے کنت، سو صاحب سنگر اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا نام ندھان سدا بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ جو دین دیال بودھ اگادھا اکو پنڈت، برہمنڈ کھنڈ کرے پڑھائیا۔ جس دا واسا جیرج انڈج، اُتھج سیتج رہیا سمائیا۔ سو دین دیال کلجگ انت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار لیکھے لائیا۔ نو نو چار لیکھے لائے، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کل کلکی ہر پھیرا پائے، نہکلنک وجے ودھائیا۔ ساچی کرنی

آپ کماے، کرنہار آپ اکھوائیا۔ بھگت بھگونت لئے جگائے، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ ساچا مندر اک سہائے، گرہ بنک ملے وڈیائیا۔ دیا باقی اک ٹکائے، مکلاپاتی ویکھ وکھائیا۔ ساچا ساقی جام پیائے، امرت رس اک چکھائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا باقی جھولی پائے، دیونہار آپ پر بھ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو نو چار پنڈھ مُکائیا۔ نو نو چار مُکاؤنا پنڈھ، ہر پاندھی پھیرا پائیندا۔ کوڑی کریا میٹنا گند، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ ست ستوادی اک چڑاؤنا چند، سبجگ ساچا نور چکائیندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گاؤنا چھند، سوہنگ اکو راگ الائیندا۔ بندی خانہ توڑے لکھ چوڑاسی پھند، آون جاون گیٹ کٹائیندا۔ کرے پرکاش اندھیرے اندھ، آپ اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اکو اپنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل کرے گو بند، گو بند اپنا رنگ رنگائیا۔ مائس جنم میٹے چند، جس جن اپنا درس کرائیا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، سر سروور اک بنائیا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش نام جھولی پائیا۔ بھاگ لگائے جیو پنڈ، پنج تت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ نو نو چار چکے لہنا، لوکات انت رہن نہ پائیا۔ جن بھگت بستر بھوشن سہائے تن نام گہنا، رنگ اکو اک رنگائیا۔ نیتز نچ نین درس کرائے ساچے نیناں، دوئے لوچن بند وکھائیا۔ محل اٹل اُچ منار گرگھ بہنا، سچھنڈ دوار وجے ودھائیا۔ ناتا تئے مات پت بھائی بھین ساک سبجن سینا، نارکنت سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت لاڑی موت کھائے ڈائنا، جو گھڑیا سو انتم بھن وکھائیا۔ بھگت بھگوان دو جہان آد جگاد جگا جگنتر نت نوت سدا رہنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گرگھ گر گر اک دو بے دا مٹن کہنا، من من شکر منائیا۔ سب نے بھانا ہر دا سہنا، گر اوتار پیر پیغمبر پیٹھن سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیا۔ نو نو چار نیتز روئے، نیناں نیر وہائیا۔ دُرمت میل نہ کوئی دھوئے، چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ کلجک ملے نہ کوئی ڈھوئے، چار یاری سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ مورکھ موڑھ گوڑھی نیند سوئے، غفلت وچ سٹی لوکائیا۔ نہ جیوندے نہ دسن موئے، مرن جیون سمجھ کسے نہ آئیا۔ مائس جنم بیٹھے کھوئے، خالق خلق نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زرویر اپنی کل دھرائیا۔ نو نو چار مارے دھاہ، کوک کوک سٹائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند سنگر نظر کسے

نہ آیا۔ پُرکھ ابناشی ملے نہ کوئی ملاح، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ دھرنی دھرت دھول رووے اُبھے ساہ، سسکیاں لے لے وقت لنگھائیا۔ میرا نظر نہ آئے
 شہنشاہ، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار دے وڈیائیا۔ نو نو چار دیکھے انت، جن بھگت
 خوشی منائیندا۔ پاربرہم جس ملیا کنت، سو گرگھ سو بھا پائیندا۔ اکو نام دھیائے نیا منت، سو ہنگ راگ الائیندا۔ ملے وڈیائی وچوں جیو جنت، لکھ چوڑا سی موہ
 تڑائیندا۔ پُرکھ ابناشی ملائے اپنی سنگت، ہر سنگت اپنا روپ دکھائیندا۔ لیکھا چکے بھکھ ننگت، نام ندھان جھولی پائیندا۔ سنت سہیلا دُوبے در نہ جائے منگت،
 بھکھاری روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے خوشی دکھائیندا۔ ہر جن ساچے گاؤندے گیت، پر بھ چرن دھیان
 لگائیا۔ نو نو چار دی اتنم ریت، سری بھگوان دیکھ دکھائیا۔ سنت ساجن ملیا میت، متر پیارا پھیرا پائیا۔ گھر گھر اندر دیکھے نیت، نیتوان دیا کمائیا۔ کرے
 کھیل آپ انڈیٹھ، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ ہر جن کایا ٹھانڈی سیت، امرت دھار میگھ برسائیا۔ آتم پر ماتم جنائے سچ پریت، پریتم اکو نظری آئیا۔ بیٹھا
 رہے سدا اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو رنگ دکھائیا۔ نو نو چار گیت گو بند گاؤندے جن
 بھگت، سری بھگوان دھیان لگائیا۔ ناتا توڑ کوڑا جگت، جگ جیون داتا رہے منائیا۔ جس گرہ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ اٹھے پہر
 آتم پر ماتم درس، نج نیز نظری آئیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم داروگ گوائیا۔ امرت میگھ اکو برس، لکھ سیتل دھار وہائیا۔ لکھ چوڑا سی رہی
 بھٹک، سنگر نظر کسے نہ آئیا۔ جگت وکارے رہی لٹک، ساچا پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے خوشی منائیا۔
 ہر جن ساچے خوشی مناؤندے، اک دھیان لگائیا۔ پر م پُرکھ دا ڈھولا گاؤندے، گو بند میلا سہج سُبھائیا۔ پچھلا دُکھ سرب بھلاؤندے، بھلی جگت لوکائیا۔
 سچکنڈ داراہ نکاؤندے، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ بیس پیسا دیکھ دکھاؤندے، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ نج نیز ساچے درشن پاؤندے، دید عید چند چکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ بھلک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں دیوے نام دان، نادان اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سنتو کھ سنگھ دے گرہ پنڈ سوڈھیاں *

سو پُرکھ زرنجن ہو مہروان، ہر دیونہار وڈیاںیا۔ ہر پُرکھ زرنجن ساچا دان، داتا دانی آپ ورتاںیا۔ ایکنکار کر پروان، پر بھ مہر نظر اٹھایا۔ آد زرنجن
چتر سجان، ست ستوادی بوجھ بُجھایا۔ ابناشی کرتا دیوے مان، ابھمان نظر کوئے نہ آیا۔ سری بھگوان کھول دکان، سچھنڈ نواسی ساچا ہٹ چلاںیا۔ پاربرہم
پر بھ کھیلے کھیل مہان، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ سچھنڈ نواسی شاہ سلطان، زرنجن داتا پھیرا پانیا۔ دھر سندیسہ حکمران، بھوپت بھوپ آپ پرگٹایا۔ لیکھا جان
چیو جہان، لکھ چوڑاسی رہیا جناںیا۔ چار ورن کرو دھیان، دھر دی دھار آپ سمجھایا۔ اٹھاراں برن سُنو لا کر کان، اناد انادی ناد وجایا۔ جگ چوکڑی میتے
وچ جہان، سنجگ تریتا دوپر کلجگ گئے ویس وٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوا کردے رہے آن، زرنجن سرگن رنگ رنگایا۔ سوہلا ڈھولا گاؤندے رہے گان،
گیت گوہند جناںیا۔ دین مذہب ونڈاں ونڈدے رہے مہان، ذات پات گنڈھ پوایا۔ شاستر سمرت وید پُران، لیکھا کھدے رہے انجیل قرآن، بن بن
کاتب قلم شاہیا۔ کھانی بانی دسدے رہے نشان، نشانہ دو جہان جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک سناںیا۔ دھر سندیسہ
صاحب سلطانا، ہر سجن آپ جناںیدا۔ جگ چوکڑی کھیل مہانا، ہر کرتا آپ کرائنیدا۔ لیکھا جان دو جہاناں، دوئے دوئے اپنے رنگ وکھائیدا۔ زرنجن
سرگن پہر بانا، چولا پنچ تت کا یا ہنڈائیدا۔ دھر سندیسہ شبد گیانا، بودھ اگادھا آپ سناںیدا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ ہو پردھانا، گر گر اپنا ناؤں وڈائیدا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیدا۔ ساچی کھیل ہر کرتا، ہر کرتا آپ جناںیا۔ ویکھنہارا دھام نیار، سچھنڈ نواسی
بے پرواہیا۔ تھر گھر کھولنہار کواڑ، شبدی ناد دُھن شنوایا۔ وشن برہما شو دیونہار سہار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ترے گن بھر نہار بھنڈار، پنچ تت ویکھے چائیں
چائیا۔ لکھ چوڑاسی کر پیار، اندج جیرج اتبھج سیتج ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچایا۔ ساچی کھیل رچ بھگوان،
سو صاحب ویکھ وکھائیدا۔ جگ چوکڑی دیونہارا دان، داتا دانی آپ ہو جائیدا۔ سچھنڈ نواسی نوجوان، پرم پُرکھ پر بھ بھو مٹائیدا۔ نت نوت بن بن کاہن،
ساچی بنسری نام وجائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائنیدا۔ ساچی کھیل کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جناںیدا۔

جگ چو کڑی ہو ہو وکھ، زرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ لکھ چوڑاسی چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کمانیندا۔ آتم پر ماتم شبد ڈوری پائے نتھ، چاروں کُنٹ آپ بھوائیندا۔ وست امولک کایا گوک اکو گھت، جیو جنت سرب سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیونہارا ساچی مت، گرمت اک درڑائیندا۔ کایا چولی رنگے ساچی رت، رتی رت ویکھ وکھائیندا۔ سرب جیاں پر بھ جانہارا مت گت، گھر گھر اپنا بھيو مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ورتائے آپ، پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ چار جگ چار ورن جاپ، چاروں کُنٹ کُنٹ سمجھائیا۔ زرگن سرگن دیوے ساتھ، گر اوتار روپ دھرائیا۔ لیکھا جان ترلوکی ناتھ، لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کھوج کھوجائیا۔ شبد اگم مار آواز، آتم پر ماتم آپ جگائیا۔ دُھر دی دھار کھولے راز، رازق رحیم پھیرا پائیا۔ نت نوت رچ رچ کاج، کرتا پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ جگ چو کڑی بناونہار سماج، جگت بندھن بندھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ درسائیا۔ ساچا لیکھا دتے حال، سری بھگوان دیا کمانیندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی لکھ چوڑاسی کھائے کال، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ دُھر درگاہی بے پرواہی شبدی دھار بنے دلال، نت نوت اپنی سیو کمانیندا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے بھگت بھگوان لئے بھال، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال، صاحب ساچا سنگ نبھائیندا۔ سُننہار مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی آپ اٹھائیندا۔ سرشٹ سبائی اٹھ اٹھ جاگ، سو صاحب آپ جگائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک ویراگ، ویراگی دھار وکھائیا۔ شبد اگم وجائے ناد، انادی دُھن شنوائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، سوہنگ اجپا جاپ جپائیا۔ جس نے رچنا رچی آد، سو اتم ویکھن آئیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر کرن یاد، دوئے جوڑ بیٹھن سیس جھکائیا۔ سو پُرکھ اگم سُننہار فریاد، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا سُنو میت، سو صاحب آپ جنائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش گاؤ اکو گپت، چار ورن آپ پڑھائیندا۔ سبجگ جنائے ساچی ریت، ریتوان پھیرا پائیندا۔ گھر مندر ٹھا کر دوارا نظر آئے مسیت، حُجرہ اکو اک وڈیائیندا۔ پر م پُرکھ پر بھ بیٹھا رہے اتیت، ترے بھون دھنی اپنا آسن لائیندا۔ آتم پر ماتم جنائے سچ پریت، ناتا بدھاتا اک وکھائیندا۔ لہنا دینا چکے ہست کیٹ، اُوچ نیچ

راؤ رنک ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سچ دوارے مانگو بھیکھ، دوجا در نظر کوئے نہ آئیندا۔ مانس جنم لو جیت، جیون جگت آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ چار ورن کرو خیال، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اٹھاراں برن لہجو دلال، ہر سنگر بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی سرتے
 کوکے کال، چاروں گنٹ ڈنک وجائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، دھیرج دھیر نہ دھرائیا۔ پر م پڑکھ پر ماتم کایا مندر اندر لو بھال، باہر کھوجیاں ہتھ کسے
 نہ آئیا۔ پھل لگاؤ کایا ڈال، امرت رس اک بھرائیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کھال، گھر وچ گھر ہوئے
 رُشنائیا۔ امرت آتم لو اچھال، سر سرور اکو نظری آئیا۔ سچ دھرم دی گھالنا لو گھال، جنم کرم کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ چار ورن سُنو سندیسہ، نو کھنڈ پر تھی آپ جنائیندا۔ پر م پڑکھ پر بھ اک نریشا، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ کلجگ انتم دھارے بھیکھا،
 کل کلکی پھیرا پائیندا۔ پورب جنم جنائے لیکھا، لہنیدار آپ ہو آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ چار ورن جاؤ
 اٹھ، ہر سووت جاگت آپ اٹھائیا۔ پھرے دروہی چار گنٹ چار گٹھ، دہ دشا پئے ڈھائیا۔ ڈھر درگا ہوں جو گئے رُٹھ، کلجگ بیٹھے مکھ بھوایا۔ تنہاں ویکھنہار
 ابناشی اچت، سری بھگوان گھٹ گھٹ رہیا سمائیا۔ سہاونہارا ساچی رُت، کایا رُتری آپ مہکائیا۔ ہر جن ہر بھگت اک دوجے تو لو بچھ، کون دوارے ملے
 بے پرواہیا۔ دیونہار نام اٹھ، سچ بھنڈار رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ چار ورن منگو دات، ہر داتا دانی دیا
 کمائیندا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ اوچ نیچ بنائے اکو جماعت، دوجی پیٹی نہ کوئے پڑھائیندا۔ پڑکھ اکال سچانات، ناتا اپنے نال
 ملائیندا۔ رائے دھرم نہ ویکھے کھات، چتر سکت نہ لیکھ جنائیندا۔ پورب جنماں پورا کرے گھاٹ، جو جن سرنائی آئیندا۔ بچھلی اگلی میٹے واٹ، پھڑ باہوں گود
 بہائیندا۔ پاربرہم برہم دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، غریب نمائیاں دیا کمائیندا۔ لہنا دینا چکے ذات پات، ورن گوت کرم
 کانڈ نہ کوئے رکھائیندا۔ سنت سہیلے پوری کرے آس، کوڑی ترسنا میٹ مٹائیندا۔ لیکھے لائے پون سواس، پون پونا ویکھ وکھائیندا۔ لہنا دینا مکے پر تھی
 آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھائیندا۔ آپ اتارے اپنے گھاٹ، ساچا پتن اک وکھائیندا۔ جس دوارے وسے پڑکھ سمرا تھ، سو دوارا سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سِکھیا اک سمجھائیندا۔ چار ورن سُنو کن لا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کھج آیا انتم بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرانیا۔ کھج
 کوڑی کرپا ڈیرہ دیوے ڈھاہ، لوکمت رہن نہ پانیا۔ سنجگ مارگ دے دکھا، سچ سچ اک ورتانیا۔ راؤ رنگ ایکا رنگ دے رنگا، شاہ پاتشاہ سیس تاج نہ
 کوئے اٹکانیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت لئے اٹھا، بھاکھیا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جنم کرم دے وچھڑے لئے ملا، دُھر سنجوگی میل ملانیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار ورن اِکو راہ دکھانیا۔ چار ورن نیتز کھول، پر بھ اِکو اٹھ کھلائیندا۔ سری بھگوان تولن آیا تول، نام کنڈا ہتھ
 اٹھائیندا۔ کھج انتم لکھ چوڑاسی لئے وِروں، نام مدھانا اِکو پائیندا۔ بھگت بھگوان رکھے اڈول، سر اپنا ہتھ اٹھائیندا۔ ساچی دست دیوے انمول، سوہنگ دات
 جھولی پائیندا۔ بجر کپائی کنڈا کھول، گھر گھر وِچ آپ دکھائیندا۔ سرتی شبدی جائے مَوَل، مَوَل اپنا رنگ رنگائیندا۔ پورا کرے کیتا قول، کرنی کرتا آپ
 کمانیندا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک دکھائیندا۔ چار ورن ویکھ دوار،
 دُھر درباری آپ جنائیا۔ جس گرہ وسے آپ کرتار، سو مندر ملے وڈیائیا۔ تِس مندر ہوئے اُجیار، دیا باقی کملاپاتی اِکو جوت نور رُشائیا۔ ساچی سکھیاں
 منگلا چار، ڈھولا گائے آپ زرنکار، گیت گو بند اک سُنائیا۔ وِجدی رہے نام ستار، سُنے سُنوے سُننہار، دُو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ ویکھنہار گر اوتار، پیر پیغمبر
 دے آدھار، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جگ چو کڑی پیتے چار، نو نو چار گیا ہار، لکھ چوڑاسی کرے پکار، انتر رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرنگ اپنا پھیرا پانیا۔ زرنگ پھیرا پائے پار برہم، برہم ناتا لئے جڑائیا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کانڈ میٹے تھاؤں
 تھانیا۔ چار ورن دکھائے اِکو دھرم، دُھر دی دھار آپ بندھائیا۔ بخشنہارا ساچی سرن، چرن کول دے سرنائیا۔ لہنا دینا چُکائے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی پھند
 کٹائیا۔ گرگھ وِر لے سوہنگ ڈھولا پڑھن، گیت گو بند اک سُنائیا۔ ساچے پوڑے ساچے مندر چڑھن، راہ وِچ نہ کوئے اٹکانیا۔ سری بھگوان درشن کرن،
 جوتی جاتا نظری آئیا۔ دوئے جوڑ چرنی پڑن، مستک اِکا دھوڑی لائیا۔ کھج اگن وِچ نہ سڑن، ترے گن لیکھا مکے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر اک دکھانیا۔ چار ورن مندر دے دکھا، گھر ساچا اک سُنائیا۔ کرپا کر دین دِیال، دینن اپنے گلے لگائیا۔ ناتا

توڑ کال مہاکال، جگت جنجال دے گوانیا۔ سُننہار مُردیاں حال، مُرشد اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک تیری اتم ور، نہکلتک نرائن نر، ساچا لیکھا دے سمجھانیا۔ چار ورن ساچا لیکھا، ذات اذاتی میٹ مٹانیندا۔ چوتھے جگ کڈھے بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیندا۔ نرگن ہو کے دھارے ویسا، سرگن اپنا میل ملائیندا۔ سمبل وسے ساچے دیسا، ساڈھے تن ہتھ وند وندائیندا۔ گر گوہند لے کے گیا ٹھیکا، اتم اپنا حق جمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در اک سہائیندا۔ ساچا در کھول دروازہ، دُھر در گاہی دیا کمائیا۔ کرے کھیل غریب نوازا، غریب نمانیاں ہوئے سہائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اپنا ویس دھرائیا۔ کھجک اتم رنج کے کاجا، سنجک ساچی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کرے کھیل، کھیلنہار آپ ہو آئیا۔ گرگھ گرگھ ساچے میل، گرمت آپ پڑھائیا۔ کرے پرکاش بن باقی بن تیل، دیک جوت اک رُشائیا۔ گھر ملے سجن سہیل، نر ہر نرائن ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی بھگت جن، جن جننی آپ اکھوائیندا۔ ایکا راگ سنائے کن، سنسا روگ سرب مٹانیندا۔ بھاگ لگائے پنج تت تن، تتوت اک درڑائیندا۔ کر پرکاش اندھیر اٹھ، نرگن ساچا چند چکائیندا۔ کر وسیرا بن چھپر چھن، سچکھنڈ دوارے سوبھاپائیندا۔ کوڑی کریا دیونہارا ڈن، اپنا ڈنکا نام وچائیندا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، گھرن بھننہار اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام دھن، شبد خزانہ جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلتک نرائن نر، چار ورن اکو سرن، گھر مندر اک دکھائیندا۔ چار ورن پر بھ کھول تاک، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورا کرے بھوکھت واک، واسطہ اپنے نال بندھائیا۔ نرگن سرگن بنے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ سجن آپ اٹھائیا۔ گرگھ سجن اٹھائے جگ، جگ جیون داتا دیا کمائیا۔ جنم جنم دی بُجھائے اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ دُھر در گاہی سچا کرائے اکو جج، حُجرہ حق دے دکھائیا۔ پروردگار رہیا تک، بے نقاب پڑدا لاہیا۔ سچ محلے رہیا سچ، اُنچ مقامے ڈیرہ لائیا۔ چوڈاں لوک رہیا بھج، چوڈاں طبق رہیا سمجھائیا۔ شبد نگارہ رہیا وچ، پُری لوء کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ دکھائیا۔ ساچی کرنی اتم کل، ہر کرتا آپ

کرائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھل دھاری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں اندر گیارل، جوتی جوت جوت ملائیا۔ شبد سنسپہرا رہیا گھل، دُھن انادی ناد الائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، کھجگ انتم ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے میل ملائیا۔ سنت سہیلے ملے ملاح، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیندا۔ بیس میسا پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں باہر کڈھائیندا۔ ہر جگدیشا اک چپائے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیندا۔ سدا سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نتھادیاں دیوے اگمی تھاں، چرن دوارا اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن رنگ رنگائیندا۔ چار ورن رنگ چلوں، رنگ راتا آپ رنگائیا۔ کھجگ انت نہ جائے بھول، پورا لہنا رہیا ورتائیا۔ نانک گوہند پورا کرے اصول، اصلیت سب نوں دے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی کرنا پئے قبول، تھم حاکم اک لگائیا۔ دُھر سندیسہ کوئی نہ سکے ادول، دُھر درگا ہی ایکا ڈنکا نام وجائیا۔ دو جہاناں اندر جھولا لئے جھول، پون انجا سیو کمائیا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان برسائن پھول، برکھا اکو دھار دکھائیا۔ ہر سنتاں میلا کنت کنتوبل، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، گرگھ گر سکھ ہر جن ہر ہر اپنے نال ملائیا۔ نال ملائے پر بھ ایک، ایکنکارا دیا کمائیندا۔ ایتھے اوتھے بخشے ٹیک، دو جہاناں ویکھ دکھائیندا۔ ترے گن نہ لائے مایا سیک، کوڑا ناتا توڑ تڑائیندا۔ سچ دکھائے اپنا دیس، گھر مندر اک سہائیندا۔ تخت نواسی نظری آئے نرنیش، نرنرائن اکو سوبھاپائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کھجگ چار ورن اٹھاراں برن کھیلاں رہیا کھیڈ، بن کھلاری اپنی کھیڈ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اپنا بھیت، اندر وڑ کے پڑدا لائیندا۔ اندر وڑ کے پڑدا کھولے، خالق خلق دے سمجھائیا۔ نرگن نر ویر ہو کے آپے بولے، ڈھولا سوبھلا راگ سنائیا۔ بھاگ لگاوے کایا چولے، چولی اپنے رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی ایکا کنڈے تولے، تولا بنیا بے پرواہیا۔ گر سکھ اٹھائے بھالے بھولے، بھولے بھاؤ گوہند ملائیا۔ سچکھنڈ وسائے سچی دھر مسالے، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ آد انت سد چلے نالے، جگت وچھوڑا نہ کوئے دکھائیا۔ ساچا منتر اک سکھالے، سوہنگ راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان لگائے لڑ، پلو اپنے نال بندھائیا۔ پلو بھے نام ڈور، ڈوری تند اک جنائیندا۔ کر پرکاش اندھیر گھور، نور اکو اک دکھائیندا۔ ڈھاپے

ڈھیری پنج چور، پنچم اپنا پڑدا پائیندا۔ پنچم ناد شبد گھنگھور، انحد راگی راگ سنائیندا۔ لیکھا چھکے تور مور، میرا تیرا اکو روپ نظری آئیندا۔ کوڑی کریا نہ پائے شور، مایا مٹا میٹ مٹائیندا۔ لگی پریتی نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے رکھائیندا۔ جنہاں اپنے نال لیا جوڑ، تنہاں لکھ چوڑا سی پندھ مٹائیندا۔ کلجگ انتم جاوے بہڑ، زرگن ہو کے دیکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ساچے کر پروان، درگاہ ساچی دیوے تھان، آون جاون چکے جہان، انتم جوتی جاتا اپنا میل کرائیندا۔

سجگ دی چلے دھارا، بیس یسا نینہ رکھائیا۔ آتم پر ماتم کر پیارا، سوہنگ شبد ناد سنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ جیکارا، دو جہان رہیا جس گائیا۔ وشن برہما شو دوئے جوڑ کرے نمسکارا، نیوں نیوں لاگے پائینا۔ سری بھگوان تیرا آد جگاد سچ پسارا، بے جیکار سرب لوکائیا۔ سو پڑکھ زرنجن کرے کھیل نیارا، ہنگ برہم آپ پڑھائیا۔ سجگ ورتے وچ سنسارا، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ داتا دانی دات دیوے دیونہارا، اپنی ہتھیں آپ ورتائیا۔ جڑ لائے اگم اپارا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سجگ ساچی دھار جنائیا۔ سجگ ساچا چلے راہ، سو پڑکھ زرنجن آپ چلائیا۔ پڑکھ ابناشی بن ملاح، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نانک گوہند دے کے گئے صلاح، کل کلکی کلجگ انتم پھیرا پائیا۔ وید ویاسا گیا سمجھا، گوڑ براہمن اچے ٹلے پر بت پھیرا پائیا۔ محمد راہ رہیا تکا، میرا پیر آوے واہو داہیا۔ عیسیٰ جھولی رہیا ڈاہ، سچ پیغمبر خالی جھولی دے بھرائیا۔ موسیٰ جلوہ رہیا تکا، نیر نین نین اٹھائیا۔ وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن ساچی کھانی اکو اک پڑھائیا۔ چارے بانی لیکھا لیکھے لئے لگا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اُکھڑے کوڑی جڑ، سجگ ساچا راہ چلائیا۔ سجگ ساچا لگے جگ، ہر ساچا آپ لگائیندا۔ کوڑی کریا مٹے اگ، مایا مٹا موہ مٹائیندا۔ ست ستوا دی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی وجائے وچ، دو جہاناں آپ سنائیندا۔ تخت نواسی پڑکھ ابناشی راج راجان شاہ سلطان لاؤن نہ دیوے کوئی انج تچ، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں اکو گیت سنائیندا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے لئے سد، صدا اکو نام جنائیندا۔ جنہاں دکھائے سجگ حد، سو گرگھ سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ پھڑ

پھڑ ہنس بنائے گت، بدھی کاگ آپ بدلائیندا۔ گرگھاں اندر دپک جوت ہو کے جائے جگ، اپنا روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ سوہنگ چلیا دو زیرو، زیرو زیرو نال ملائیا۔ ویہہ سال وچ لیکھا مکایا پیر پیغمبراں پیرو، گر اوتاراں لہنا دینا جھولی پائیا۔ پندراں کنگ سب نوں دکھائے سچی تصویر، لا تصویر دیا کمائیا۔ شرع شریعت کٹے آپ زنجیرو، نام کٹارا ہتھ اٹھائیا۔ چوٹی چڑھ دیکھے آخیر، آخر اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دی لگائے آپ جڑ، تس نوں دیکھے آپ رگھرائیا۔ پہلوں اُکھیرے کھج جڑ، بوٹا لوکمت رہن نہ پائیا۔ چار جگ دے تینی اوتار اٹھاراں بھگت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گر سارے کلمہ حدیث اکو لو پڑھ، اللہ رام واگرو ایکا نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ذات پات دین مذہب رہے لڑ، گر کاشد نہ کوئے کمائیا۔ منمکھ جیو جیوتیاں جگ گئے مر، مرنا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا کھیل اپنے حکم وچ رکھائیا۔

* ۲۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ دوسا نچھ خرد *

تیرا کھیل پُرکھ ابناش، جگ چوکڑی بھو کوئے نہ آئیا۔ جگ جگ رکھدے گئے آس، نت نت تیرا دھیان لگائیا۔ سدا سہیلے لگی رہی پیاس، ترسنا اکو اک اُپجائیا۔ یاد اندر لیندے رہے سانس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ منگدے رہے نور پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ لوچدے رہے سچا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ویندے رہے پتن گھاٹ، نیر نین نین اٹھائیا۔ پھسے رہے ذات پات، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ تیرا ناؤں لکھدے رہے نال قلم دوات، کاغذ شاہی سنگ جنائیا۔ گاؤندے رہے بہبہد بھانت، ڈھولا رسنا جہوا گائیا۔ پنج تت بندھاؤندے رہے نات، تتوت گنڈھ رکھائیا۔ تیرا نور نظر نہ آیا ساکھیات، بے پرواہ سچے شہنشاہیا۔ انت بھگونت آویکھ سرب حالات، حالت اپنی سرب رہے دکھائیا۔ کوئی مان نہ رہیا مات، لوک پرلوک نہ کوئے وڈیائیا۔ ساچی گان نہ کوئے گاتھ، کلمہ حق نہ کوئے پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراہی کوڑی کرپا چھانے خاک، پاک رُوح نہ کوئے دکھائیا۔ سچ دوارا کسے نہ جائے بھاکھ،

مایا ممتا موہ ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے آئے آکھ، اُچی کوک کوک سٹائیا۔ کل پرگٹ ہووے پر بھو آپ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا کردے
 رہے جاپ، جگ چوکڑی نام دھیائیا۔ سو صاحب اکو دتے پاٹھ، ساچا نام آپ وڈیائیا۔ چار ورنان دیوے دات، انملڑی دات آپ ورتائیا۔ آتم پر ماتم
 جنائے سچ کرامات، کرم کانڈ میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھنہارا ہر گھٹ تھانیا۔ مہروان تیرا سہارا، جگ چوکڑی اوٹ تکائیا۔
 در درویش بن بھکھارا، منگدے رہے واہو داہیا۔ جگ چوکڑی لگا رہیا اکھاڑا، لکھ چوراسی ناچ نچائیا۔ لہدے رہے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پر بت
 پھول بھلایا۔ وڈدے رہے ڈونگھی غارا، سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیا۔ تیرا نظر نہ آیا حق نظارہ، بے نظیر نور نہ کوئے رُشنائیا۔ کسے نہ کریا پار کنارہ، ادھ
 وچکار بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ جو آیا سو دیکھ تیرا پسارا، توہے بیٹھا سیس جھکائیا۔ تیرے نام دا بن ونجارا، ہٹ اکو جگت چلایا۔ شبدي دے دے گیا اشارہ،
 اشارہ اکو نام سمجھایا۔ سارے کہندے گئے کل کلکی آئے ہر اوتارا، نہکلنک ناؤں دھرائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت بے پرواہیا۔ شاہو بھوپ بن
 سکدارا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ دو جہاناں پاوے سارا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ جو دیندا رہیا لارا، سو لہر اپنی لئے پرگٹائیا۔ رہبر
 بنے پروردگارا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ سرب جیاں دا سانجھیا، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچا دیکھ دکھایا۔ جگ
 چوکڑی تیرا تگدے رہے راہ، نیز اکھ نین اٹھایا۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاح، بیڑا آپ چلایا۔ کھانی بانی دیندے رہے صلاح، جیو جنت کر پڑھایا۔ آد
 جگادی رہبر بنے اک خد، خالق خلق دیکھ دکھایا۔ صبر پیالہ جام دئے پیا، مخموری اپنا نام چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر
 اٹھایا۔ جگ چوکڑی تیرا گاؤندے رہے ڈھولا، نام ناما وڈ وڈیائیا۔ نرگن سرگن پڑدا رکھیا اوہلا، بھيو ابھید نہ کوئے جنائیا۔ نت نوت بنیا رہوں تولاء، نام
 کنڈا ہتھ اٹھایا۔ ساچا گاؤندا رہوں سوہلا، گر اوتار پیر پیغمبر کر پڑھایا۔ آپ لگیا رہو کایا چولا، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ بن کہار چکدا رہوں ڈولا، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ کمائی۔ بے پرواہ تیرا منگیا در، در درویش لکھ جگائیا۔ جگ جگ تیتھو رہے ڈر، بھو سر رکھایا۔
 نون سو اکھر رہے پڑھ، تیرا راگ الائیا۔ چرن کول رہے پھڑ، دوئے جوڑ جوڑ سرنایا۔ چار کٹ لہدے رہے تیرا گھر، کون مندر ملے وڈیائیا۔ نظری

آئے نرائن نہ، نہ ہر اپنا پھیرا پائیا۔ اپنی کرپا دیوے کر، کر کرپا میل ملائیا۔ ساچے پوڑھے جائے چڑھ، اُچاٹلا سوبھا پائیا۔ درشن کریئے آگے کھڑ، حاضر حضور نظری آئیا۔ پٹو نال بندھائیے لڑ، لڑی اپنی گنڈھ دکھائییا۔ برہوں ویراگ سچ پریتی اندر جائے مر، مر جپوت رُپ وٹائییا۔ گھولی گھول سیو لئیے کر، مان ابھمان کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینی سچ وڈیائییا۔ جگ چوکڑی تیری منگدے رہے اوٹ، پر بھو اک دھیان لگائییا۔ درشن کردے رہے نرمل جوت، جوتی جوت نور رُشائییا۔ کھیل وینہدے رہے چو داں لوک، پر لوک تیری شنوائیا۔ تیرا ناؤں گاؤندے رہے رسنا جہوانال ہونٹ، بتی دند صفت صلاحیا۔ تیری پریم پریتی اندر ماندے رہے مَوج، مَوجودہ تیرا راہ تکائییا۔ ڈو نگھی کندر اندر کردے رہے کھوج، گھر گھر در در تیرا راہ تکائییا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ سوچدے رہے تیری سوچ، سوچ سمجھ سکے نہ کوئے رائیا۔ تیرا درشن دیدار رہے لوچ، لوچن اپنے نین اٹھائییا۔ پاربرہم پر بھ گھر ساچے پہنچ، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیری سچ سچ سرنائیا۔ جگ چوکڑی منگی سرنگت، ملے سرن سرنائیا۔ پاربرہم پر بھ دیوے مت، اکوگن سمجھائییا۔ انتر دھیرج بخشے ست، ست سنتو کھ جھولی پائیا۔ دست امولک پھڑائے ہتھ، نام دھن لٹائییا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، رت اپنے رنگ دکھائییا۔ سچ سہنجنی سہائے پلنگ، گھر ملے بے پرواہیا۔ وچھوڑا کٹے کوڑی بھکھ ننگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے دھیان لگائییا۔ جگ چوکڑی منگدے رہے بھکھ، پر بھ تیرا دھیان لگائییا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ سکھیا رہے سکھ، ساچی سکھیا اک جنائییا۔ کون ویلا پر بھ کرے ہت، گھر آوے چائیں چائیا۔ اٹھے پہر درشن دیوے نت، نوٹ اپنی دھار بندھائییا۔ کوئی نہ دے رس بھکھ، رس بھکا امرت رُپ وٹائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ چار جگ پر بھ رہے گاؤندے، تیرا دھیان لگائییا۔ لوک لجیا وچ شرماؤندے، نیتز نین نین چھپائییا۔ چار کُنٹ اٹھ اٹھ دھاؤندے، جنگل جوہ پھیرا پائیا۔ تن جل دھار پانی ٹھراؤندے، سر چھار خاک رمائیا۔ ڈو نگھی کندر وڈ وڈ راہ تکاؤندے، نیتز میٹ ویکھ دکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائییا۔ چار جگ تیرا گاؤندے رہے گیت، جن بھگت رہے جنائییا۔ کوئی مندر وڈیا مسیت، شودوالا مٹھ کوئے منائییا۔ کوئی جل دھارا ٹھریا ٹھانڈا مسیت، اگنی تت کوئے تپائییا۔

کوئی گائے اندر وڑ کے گیت، کوئی اُچی کوک سنائی۔ کوئی بھٹیا وانگ کباب اُپر سیخ، کوئی پُٹھری کھل لہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے اک عرضویا۔ بھگت سنت صوفی کہندے، پر بھ اکو دھیان لگایا۔ چار جگ تیرا بھانا سہندے، ڈکھڑے جگت اٹھایا۔ ڈونگھی دھار وہن وہندے، رڑھدیاں رڑھدیاں چار جگ لنگھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے انت وڈیایا۔ بھگت سنت گرگھ رو، در ساچے حال سنایا۔ پُرکھ ابناشی سہائی آپے ہو، ہوکا تیرے نام وڈیایا۔ تھدھ بن نظر نہ آوے کو، کوڑی دے سرب لوکایا۔ آتم پر ماتم آ کے چھوہ، شہنشاہ اپنے انگ لگایا۔ کر مُجبت پاموہ، مہر نظر اک اٹھایا۔ اپنے پرکاش کر لو، دیکھ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، انتم تیرا دھیان لگایا۔ جگ چوکڑی ہوئی اخیر، آخر تیری آس رکھایا۔ در آ ساخجے پیر، پیرن پیر تیری وڈیایا۔ پرگٹ ہو گھر گسپھر، بے نظیر پھیرا پایا۔ کلجگ اگن تپے سریر، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ ساچا بھوشن بستر پہنے نہ کوئے چیر، چولی تن نہ کوئے رنگایا۔ لکھ چوڑاسی کٹے نہ کوئے بھیر، اگلا پندھ نہ کوئے مکایا۔ مانس جنم کوئی نہ بٹھے بیڑ، سر ہتھ نہ کوئے لگایا۔ تیرے بھگت ہوئے دلگیر، دل دلاسا کوئے نظر نہ آیا۔ ایک پکڑ ہتھ شمشیر، شاہ پاتشاہ اپنا بل دکھایا۔ لیکھے لاشاہ حقیر، حقیقت اپنی دے جنایا۔ در وہی خدا بدل تقدیر، تصویر اپنی سچ دکھایا۔ شرع توڑ آن زنجیر، جابر جبر پھیرا پایا۔ تیرا تکیا راہ یامین، مفلس بیٹھے دین ڈھایا۔ نہ کوئی مشال وچھوڑا مین، مین وچھوڑا جل نظر کوئے نہ آیا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے ادھین، توں پتا پُرکھ بے پرواہیا۔ سانوں تیرے اُتے یقین، ویلے انت ہوئیں سہایا۔ بردے بنے غلام مسکین، مشکل انتم حل کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لہنا جھولی پایا۔ تک تک راہ گئے تھک، جگ چوکڑی پندھ مکایا۔ پڑھ پڑھ کلمے گئے اک، دیکھ لیکھا قلم شاہیا۔ بن بن پاندھی رہے نٹھ، تیرا پندھ نہ کوئے مکایا۔ پھر پھر دیکھے تیر تھ تٹ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ سور یہ چندر پانی جھٹ، جل دھارا بھیٹ چٹھایا۔ منکا منکا مالا اٹھوتری رٹ، اکوتری تیری گنڈھ دکھایا۔ سچ دارا نظر نہ آیا کوئی ہٹ، چار گنٹ پھرے واہو داہیا۔ انتم کھیڑا ہندا دے بھٹھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ تھدھ بن کوئی نہ رکھے پت، پتیر میثور سچ گوسائینا۔ ساچا مارگ آ کے دس، در بیٹھے لکھ جگایا۔ زرگن ہو کے ہر دے وس، سرگن دیونہار وڈیایا۔ مہروان ہو

کے گا جس، تیرا اک دھیان رکھائیا۔ کلجگ انتم ساڈی ہوئی بس، بستہ بدھا ولوں لوکائیا۔ دھیرج کوئی نہ رہیا ہٹھ، تپ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے دے دے ساڈا حق، اکو اپنی منگ منگائیا۔ جگ چوکڑی تیرا ناؤں رہے پڑھدے، رسنا جھوانا ملایا۔ ہو کے رہے درویش بردے، بندے بندگی وچ سمائیا۔ در در پانی تیرا رہے بھردے، پگھٹ اکو پھیرا پائیا۔ دین مذہب نال رہے لڑدے، چھری شرع ویکھی جگت قصائیا۔ اگنی ہون رہے سڑدے، جل دھارا روڑھ وہائیا۔ تیرے پچھے رہے مردے، تیتوں ترس کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے ساچا ور، کل انتم منگ منگائیا۔ انتم منگدے تیتھوں نرنکار، جن بھگت آکھ جنائیا۔ در آئے تیرے دربار، گھر ساچے الکھ جگائیا۔ آد جگادی میت مرار، سچ پریتی توڑ نبھائیا۔ جگ چوکڑی کردے رہے پیار، انند ویکھے چائیں چائیا۔ نہیں تے کہہ دے میں گیا ہار، میرا بل کوئے رہن نہ پائیا۔ پھیرا میں بھریئے تیرا بھنڈار، تیرا نام تیری جھولی پائیا۔ آپا آپ تیتھوں وار، تیری سیوک سیوکمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے چکائیا۔ بھگت کہن پر بھ سچ دس، کیوں بیٹھا گھ شرمائیا۔ کی توں ساڈا کہہ میں تیرے وس، دوہاں پڑدا دے گھلائییا۔ کی سب کچھ تیرے ہٹھ، کی دیونہار بھگت ہو جائیا۔ جے کہیں میں نہیں پڑکھ سمرتھ، تیری سمرتھیا دیئے بنائیا۔ جو مارگ سانوں دتا دس، سومات لوک پرگٹائیا۔ کلجگ انتم کر کے آئے ہٹھ، بل اپنا آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، سد اپنے نال رکھائیا۔ سمری بھگوان کہے میں سمرتھ، سمرتھ میری وڈیائییا۔ جن بھگت چڑھاواں اپنے رتھ، بن رتھوا ہی سیوکمائیا۔ جگ چوکڑی جو مارگ آیا دس، انتم نیتز نیناں دیاں دکھائیا۔ میل ملاواں ہس ہس، گھر ساچے جوڑ جڑائیا۔ انتر آتم دیواں رس، امرت جھرنا اک جھرائیا۔ پریمی ہو کے ہوواں وس، پریتی اکو توڑ نبھائیا۔ تیرا انیلا ماراں کس، بجر کپائی پار کرائیا۔ مندر بہہ کے گاواں جس، ڈھولا راگ سنائیا۔ ناتا تڑاواں تت اٹھ، نو در پندھ مکائیا۔ دسویں گھر بول الکھ، الکھ الکھنا بھو چکائیا۔ میل ملاواں کلاپت، پتر میثور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آپ ترائیا۔ جن بھگت انتم میل ملاوانگا۔ گر چیلاروپ وٹاوانگا۔ سجن سہیلا سنگ نبھاوانگا۔ ساچا ویلا آپ سہاوانگا۔ اچرج کھیل آپ کھلاوانگا۔ آون جاون لکھ چوراسی کوڑی جیل پندھ مکاوانگا۔ دھام دکھاواں اک نویل، جس

گھر اپنا آسن لاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار جگ دی کرنی کیتی جھولی پاوانگا۔ چار جگ دی جھولی بھراوانگا۔ پھڑ باہوں پار لنگھاوانگا۔ ساچے مندر آپ بہاوانگا۔ مستک چندن ٹکا نام لگاوانگا۔ دُھر درگاہی ساچا سگن، سچھنڈ دوارے آپ وکھاوانگا۔ اٹھے پہر جوتی گھن، پنج تت ناتا توڑ تڑاوانگا۔ لوکمت کوئی نہ آوے سدن، صدّا اپنا نام رکھاوانگا۔ پر م پُرکھ دا اکو بھجن، ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا گاوانگا۔ سنت سہیلے گرگھ سجن، درگاہ ساچی بہہ کے نجن، خوشیاں اپنا رنگ وکھاوانگا۔ پورب جنم دا کیتا قول پورا کراں بجن، بچت اپنے کول نہ کوئے وکھاوانگا۔ گھاٹ اتاراں ساچے پتن، ڈیرہ اکو گھر لگاوانگا۔ کلجگ اتم آیا رکھن، راکھا ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے کول بہاوانگا۔ ہرجن ساچے کول بہائے گا۔ پر بھ اپنی دیا کمائے گا۔ چار جگ دا لیکھا انت مکائے گا۔ مٹھا کر کے کوڑا ریٹھا، امرت رس آپ بھرائے گا۔ بن کے دو جہاناں نیتا، دُھر فرمانا تھم سنائے گا۔ جن بھگتاں کرے اگئی پیتا، اتم پر ماتم میل ملائے گا۔ نج نیتا اپنے پیکھا، پیکھ پیکھ خوشی جنائے گا۔ سچھنڈ دوار کرائے پچھلا چیتا، پورب جنم بو جھ بھجھائے گا۔ بھگت بھگوان ناتا پو پت جگ بیٹا، جگ جیون داتا اپنا گھر وسائے گا۔ ویکھنا کھیل سچھنڈ سچ دیسا، چھپر چھن نہ کوئے چھہائے گا۔ سد رکھے چرناں بیٹھاں، دھوڑی ٹکا مستک اکولائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا سب دا پور کرائے گا۔ پر بھ منسا پور کراویگا۔ جوتی نور چکاویگا۔ حاضر حضور نظری آویگا۔ نیڑے دُور پندھ مکاویگا۔ ناتا کوڑو کوڑ تڑاویگا۔ مورکھ موڑھ چتر سگھڑ بناویگا۔ دے مستک دھوڑ، ٹکا اپنا نام لگاویگا۔ جنم کرم دی آسا پور، بھانڈا بھرم بھو بھتاویگا۔ گر بھلیاں جو کیتے قصور، سو قصور معاف فرماویگا۔ سرب کلا ہو بھر پور، پر بھ اپنی دیا کمایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دا چندن مستک نام سنگندھی تلک لگاویگا۔ نام سنگندھی تلک للاٹ، ترسول نہ کوئے وڈیائیا۔ اٹھے پہر جوت پرکاش، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ نرگن ہو کے وسے ساتھ، نرگن میلا سچ سُبھائیا۔ نرگن نظری آئے ساکھیات، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ بھگت جن سارے مکھوں کہن آکھ، واہوا بھگون تیری وڈیائیا۔ تیرے درتے ہوئے داس، آس پُنی خوشی منائیا۔ تیرے مندر ملیا نواس، گھر ساچے وٹی ودھائیا۔ تیرے اُپچی وچوں شاخ، اتم تیری گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وکھایا اکو گھر،

جس گھر تیرا رُوپ نظری آیا۔ بھگت ویکھ رُوپ سچ، ہر سچ سچ درڑائندا۔ توں میرا میں تیرا اک دُوبے اندر گئے رنج، رچنا اپنی پھیر سمجھائندا۔ بھگت دوارے بھگوان نچ، ناچ بھگتاں اپنے گھر وکھائندا۔ دُھر دامارگ دُھر درگاہی دس، دُھر دامیلا میل ملائندا۔ اگے رہن نہ دیواں اڈ، بچھلا وچھوڑا پندھ مکھائندا۔ کوڑے ناتے دینے چھڈ، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائندا۔ جس دا لبھدے رہے چوٹھا پد، سو پر م پُرکھ پر بھ اپنا گھر وکھائندا۔ بن کے حاجی کرو ج، حُجرہ اکو نظری آئندا۔ پر بھ نیز نچ درشن کرو رنج رنج، انتم ترسنا بھکھ بھجھائندا۔ سچ محلے وڑو بھج بھج، سنگر دوارا اک کھائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پھیر وکھاوے اوہ گھر، جس گھر وچوں گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان باہر کڈھائندا۔

* ۲۸ ہاڑھ ۲۰۲۰ پکرمی پریم سنگھ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ جھنڈیر کلاں *

ہر سنگت تیرا ہوئے وادھا، ودی سدی نہ کوئے وڈیائیا۔ گو بند پتا پُرکھ اکال دادا، گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ دو جہاناں پھرے بھاجا، بھگوان اپنی سیو کمائیا۔ نو نو چار بچھو رچیا کاجا، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ بھوپت بھوپ وڈشاہو راجن راجا، شہنشاہ اپنا کھیل وکھائیا۔ ساچے تیرا لاوے بھاگا، وڈبھاگی خوشی منائیا۔ بھگت بھگونت ساجن ساجا، سچ سمگری وچ ٹکائیا۔ نام ندھان وجائے واجا، سُر تال سمجھ کسے نہ آئیا۔ پھڑ ہنس بنایا کاجا، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیا۔ ناتا تٹا جگت ساجا، چار ورن ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتر اُتے اک ویراگا، ہر ویراگی آپ اُپجائیا۔ پورب جنم دا ملیا سجن ساکا، سگلا سنگ نبھائیا۔ نرگن نر ویر نظری آیا اکو آقا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ ہوئے سہائی ناتھ انا تھا، نتھاوایاں دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم جنائے گاتھا، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد مہر نظر اٹھائیا۔ ہر سنگت تیرا ویکھے مان، من منسا پور کرائیا۔ گر اوتار کرن دھیان، نچ نیز نین کھائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے حیران، نیز نین نین شرمائیا۔ کھجگ انت سری بھگونت کریا کھیل مہان، مہما کتھ کتھی نہ جائیا۔ سچھنڈ نواسی داتا دانی دیوے دان، انملڑی وست آپ ورتائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں کر پچان، ہر جن ساچے باہر کڈھائیا۔ انتر آتم دے گیان، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ ناتا چھٹے جگت جہان، کوڑا

بندھن کوئے رہن نہ پائیا۔ نظری آوے اک نشان، دو جہاناں والی آپ جھلایا۔ دیا دیک جوت جگے مہان، تیل باقی وچ نہ کوئے کائیا۔ پُرکھ ابناشی ملے سچا کاہن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ ہر سنگت تیرا سوہنا روپ، سری بھگوان آپ اُپائندا۔ تیرا ڈکا دو جہاناں چار کوٹ، دہ دشا آپ سنانندا۔ صاحب سلطانا ست سروپ، ست ستوادی تیرے اندر آسن لائندا۔ جنم کرم دی میٹے بھوگھ، مایا ممتا ترسنا روگ گوانندا۔ گھر آتم اُتے ایکا سوگھ، سکھ ساگر روپ وٹائندا۔ سو گرگھ سو ہر جن سچا پوت، جس جن اپنی گود بٹھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کمانندا۔ ہر سنگت تیرا سچا نور، نور نورانہ آپ دھرائیا۔ سری بھگوان سرب کلا بھرپور، خالی بھانڈے رہیا بھرائیا۔ جنم جنم دے کٹے جوڑے، جوڑی اپنے نال جڑائیا۔ مستک کٹا بخشے دھوڑ، تلک للائی جوت چکائیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ داتا دانی جودھا سور، سورپ ہر ہوئے سہائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر بخشے کلجگ انت قصور، قسم ساچے نام پوائیا۔ اسم اعظم اکو دتے حاضر حضور، ہر حضرت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہار ایکا ایک اپنی سیو کمائیا۔ ہر سنگت تیرا اتم ناتا، نو نو چار نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ دی پڑھدے گئے گاتھا، اُج اگم اتھاہ چرن دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرن روپ ویکھن آیا آپ تماشا، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ دین دیال ہو کے جن بھگتاں دیوے سچ بھرداسا، چرن کول کول سرنائیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان آپ گائے گاتھا، گرگھ گوڑھی نیند سوائیا۔ بن کرنیوں پورا کرے گھاٹا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ کایا بھرے ساچا کاسہ، وست امولک وچ کائیا۔ اگلا کھولے بھو خلاصہ، خودی تکر کوئے رہن نہ پائیا۔ دسن آیا اپنا ساکھ، ساتی ساچا نام سنانیا۔ لیکھا جانے جوتی جاتا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں پورا کرے کھاتہ، گھاٹا کوئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال بنیا داتا، داتا دانی اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت تیرا اُج محلا، سری بھگوان آپ سہائیا۔ ویکھنہارا اک اگلا، ایکنکار اگھ گھلائیا۔ سچ پرکاش دیک بلاء، جوتی نور نور رُشنائیا۔ دھر سندیسہ اکو گھلا، کرے نام پڑھائیا۔ زرن ہو پھڑائے پلا، سرگن اپنے انگ لگائیا۔ برہوں ویراگی پھرے جھلا، جھلک اکو نور جنائیا۔ مورکھ ہو کے وڑ جائے کایا ڈو گھئی ڈلا، اندھ اندھیرے اپنا آسن لائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھلا، ول چھل دھاری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ مہروان

ہو کے مارے اِکو نام ہلا، ہولا سب دا بھار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سوہناکھ، مکھ اُجل آپ کرائیا۔ سری بھگوان لاہے اپنی بھکھ، ہر جن تیرا درشن پائیا۔ پریم پریتی اندر لئے چک، ساچی گود آپ اٹھائیا۔ اگے ہو کے ویکھے نیڑے ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سچ مینار، مُنی رکھی بیٹھے دھیان لگائیا۔ چار جگ کردے رہے وچار، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ گر اوتار دیندے رہے اشار، اشاریاں نال سمجھائیا۔ پیر پیغمبر دسدے رہے دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ سارے کہندے رہے سانجھا یار، یاری اِکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب ویکھ وکھائیا۔ ہر سنگت پر بھ ویکھے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جس دی اتم ساچی ٹیک، سرنگت اک سمجھائیا۔ تس دا لیکھ سدا لیکھ، لیکھا لکھ سکے کوئی نہ رائیا۔ سو سنگر دھر کے آیا بھیکھ، بھیکھا دھاری ویس وٹائیا۔ سچھنڈ نو اسی رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ حکمے اندر بھوائے وشن برہما شو مہیش، دُھر سندیسہ حکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ ہر سنگت تیرا سچا سنگ، سو صاحب آپ نبھائیندا۔ در درویش ہو کے نچے ملنگ، گھر گھر اپنا ڈور وڈنک و جائیندا۔ دُھر دی ریتی منگے منگ، مانگت اِکو نظری آئیندا۔ گرہ مندر و جا سچ مردنگ، سوئی سرت شبد اٹھائیندا۔ اٹھ سوانی ویکھ اند، اند آتم اک جائیندا۔ پرمانند سچ سنگدھ، ساچی دھار وچ وکھائیندا۔ ساچا ڈھولا گاؤ چھند، گیت گوہند آپ سمجھائیندا۔ دُور دُراڈا کٹ کے آیا پندھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت ویکھ وکھائیندا۔ ہر سنگت تیرا در اپار، اپر پیر دے وڈیائیا۔ جس دی سیوا کری سدا جگ چار، نو نو چار دھیان لگائیا۔ چھٹی جگ کردے گئے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ اِکو نجا بونجا بن دے گئے بھکھار، پنچ اک دو سیس جھکائیا۔ نو در روندے گئے زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ دسویں دہ دشا منگدے رہے سچا دیدار، دید عید چند کون چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر سنگت تیرا پریم ساگر، لہر لہر نال لہرائیا۔ سری بھگوان کلجگ انت کرے اُجاگر، اُجرت مول نہ لائے رائیا۔ سیوا کر کے گیا تیغ بہادر، گوہند بنس سر بنس بھیٹ چڑھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرمل کرم کرے اُجاگر، مکھ اُجالا آپ وکھائیا۔ لوکمت دیوے دات سچ دوارے بخشے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا سرناہیا۔ ہر سنگت تیرا پُرکھ اکال، گوہند پتا گیا سمجھائیا۔ کلجک ویکھے اپنے لال، لال رنگیلا بے پرواہیا۔ جوتی نور بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بناہیا۔ پرگٹ ہوئے وچ جہان، زرگن اپنا ویس دھرائیا۔ بھگت بھگوان ویکھے آن، بھيو ابھیدا آپ جناہیا۔ سچ دوارے اکٹھے کرے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ گاؤ ساچا گان، گہر گمبھیر آپ پڑھائیا۔ آتم پر ماتم منگو دان، داتا دانی رہیا سمجھائیا۔ سرتی شبد ملاواں کاہن، گہر بنسری نام سناہیا۔ پیر پیغمبر دیوے الہی پیغام، دُھر سندیسہ اک جناہیا۔ کلمہ نبی رسول پڑھو کلام، کائنات خوشی منائیا۔ چار یاری کرو پرنام، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ در درویش بنو غلام، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ نظری ویکھو اک امام، بے پرواہ نور خدائیا۔ **آب** حیات پیو جام، کایا جامہ دے بدلایا۔ ہر سنگت جنائے اکو نام، سوہنگ نام سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا نام کرتار، کرتا آپ جناہیا۔ سوہنگ رُپ اگئی دھار، پنچ تت نظر نہ آہیا۔ آتم پر ماتم کھیل سچی سرکار، شاہ پاتشاہ آپ کھلایا۔ ونڈاں ونڈا رہیا سدا جگ چار، چوکڑی اپنا راہ دکھائیا۔ ہوکا دیندا رہیا وچ سنسار، گر اوتار پیر پیغمبر رُپ وٹایا۔ کلجک آوٹا کل کلکی اوتار، نہہکلنک پھیرا پائیا۔ چار ورنان کرے سچ پیار، ساچا گھر اک دکھائیا۔ بچھلا لیکھا دے نوار، اگے اپنا رنگ رنگائیا۔ نر زیشا کرے سچ پیار، نرائن اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت جس ہو یا میلا، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ گر گوہند دا بنیا چیلہ، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ کلجک انتم اکو ویلا، اخیر آخر رہیا جناہیا۔ سچ سوامی چاڑھے تیلہ، گھر ساچے سگن منائیا۔ لکھ چوڑا سی نالوں ہو کے وہلا، پیار بھگتاں نال رکھائیا۔ ڈھونڈ نہار جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت بیلا، ڈونگھی کندر سمند کھائی ویکھ دکھائیا۔ سد و سنہارا دھام نویلا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت اکو گنڈھ پوائیا۔ ہر سنگت تیری نام گنڈھ، تندی تند آپ بندھائیندا۔ چار ورن پاوے ٹھنڈ، اوچ نیچ نہ کوئے رکھائیندا۔ آتم ناتا جڑیا ہنگ، برہم اپنا میل ملائیندا۔ لیکھا جانے ڈوری سنگ پتنگ، آکاش پرکاش آپ جناہندا۔ دُور دُراڈا بے پرواہی ساچا ماہی گئی گہیرا کٹ کے آیا پندھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نالوں ہو الگ جنایا چھند، سوہنگ ڈھولا آپ الایا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے داما نو انند، انند اپنا آپ جناہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت

میل ملائیا۔ ہر سنگت میلا سچ دربار، ڈھر درباری آپ ملائیندا۔ کوڑی کریا کرم وچار، گھر ساچا اک سہائیندا۔ ورن برن داروگ نوار، ڈکھ سنسانہ کوئے رکھائیندا۔ امرت سرور اک نہال، ڈرمت میل دھوائیندا۔ چرن سرنائی سچی دھر مسال، دھرم دوارا آپ دکھائیندا۔ جس گرہ وسے شاہ کنگال، سو مندر سو بھاپائیندا۔ نو نو چار پچھوں کر کر بھال، گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت میل ملائیندا۔ نرگن ہو کے بن دلال، ہر سنگت اکو گنڈھ پوائیندا۔ پُرکھ اکال ہو کے گھالے گھال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ہر سنگت تیرا ناتا جوڑ، ساچا رنگ رنگائیا۔ جگت وکار درتوں ہوڑ، ساڈھے تن ہتھ وچوں باہر کڈھائیا۔ آپ دیکھے کر کے غور، اندر وڑ وڑ پھیرا پائیا۔ لیکھا لکھے رواداس چمارا جو ڈھوئے ڈھور، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ صاحب سوامی وسے کول، کول نین نور رُشائیا۔ ہر سنگت دیوے نام انمول، انملڑی وست ورتائیا۔ امرت رس بھرے کول، کول ناہ بھوائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سدا سہائیا۔ مہروان سدا سوامی، مہر نظر اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی انترجامی، ہر گھٹ ویکھ دکھائیا۔ لیکھ چکائے چار کھانی، بانی اپنا نام چپائیا۔ شبد ملاوا ساچے ہانی، گھر مندر خوشی کرائیا۔ داتا ہو کے آیا دانی، دیونہار دیا کمائیا۔ گرگھ ویکھے گرگر پرانی، پران آدھار سچ سکھدائیا۔ دھرم دوار دی اک نشانی، سچ پریتی دے دکھائیا۔ بھو نہ جانے کوئے ودوانی، ودت سار کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت بنائے پُرکھ سُبجانی، ساچا راہ اک دکھائیا۔ ساچا راہ جگت نرالا، نر ہر نرائن آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال بن دلال، سچ دلالی مات کمائیندا۔ چار ورن بنائے اکو دھر مسالا، دھرم دوارا آپ پرگٹائیندا۔ سچ پرکاش دپک ہوئے نرالا، جوتی جاتا نور ڈگمگائیندا۔ ساچا مارگ جگت سکھالا، سبج سچ سچ سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم پائے ساچی مالا، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک وسائیندا۔ ہر سنگت گھر وسے کھیڑا، کھڑکی تاکی بند آپ گھلائیا۔ چار جگ دا مکے جھیڑا، چار ورن نہ کوئے لڑائیا۔ پُرکھ ابناشی ملیا کر کے اپنی مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ ناتا جوڑیا تیرا میرا، میرا تیرا اپنا روپ درسائیا۔ سچکھنڈ دکھایا گھلا ویہڑا، بن بھگتاں دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت پیکھ ساچا گھر، سچکھنڈ نواسی آپ دکھائیا۔ آگے پچھے پلو لینا پھر، سری بھگوان رہیا

پھڑائی۔ واری واری پوڑے جانا چڑھ، ہر کرتا آپ چڑھائی۔ ساچے مندر جانا وڑ، گھر وجے نام ودھائی۔ پُرکھ اکال آگے بیٹھا ہر، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔
 پریتم سنگھ لوکما پت ویراگ نہ کر، جس دا پت پر بھ اپنی گود بہائی۔ ہر سنگت ساری لے جائے پھڑ، بھائیاں نال بھائی لئے ملائی۔ رل مل ڈھولا سو ہنگ
 مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان لو پڑھ، پڑھیاں انتم لیکھے لائی۔

* ۲۹ ہاڑھ ۲۰۲۰ پکرمی سادھو سنگھ دے گرہ جھنڈیر کلاں *

ہر کرپا گر پرساد، گر پرسادی سنگت دیا کمائی۔ ہر کرپا گر سجن لادھ، گر سجن گرکھ دیونہار وڈیائی۔ ہر کرپا گر دیوے داد، سنگر داد جن بھگتاں
 جھولی نام بھرائیا۔ ہر کرپا گر رکھے لاج، بھگت بھگوان ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ہر کرپا گر مار آواز، سنت سہیلے اٹھائے چائیں چانیا۔ ہر کرپا گر کرائے وڈ وڈ
 بھاگ، وڈ بھاگی اپنا رنگ دکھائی۔ ہر کرپا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگر دیا کمائی۔ ہر کرپا گر پرساد اموگھ، دین
 دیال آپ جنائندا۔ گر گر ناتا دھر سنجوگ، دھر درباری میل ملائندا۔ وستو ست دیوے چوگ، دھار امرت نال ملائندا۔ جنم اجنم کٹے روگ، چنتا سوگ
 گوانندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائندا۔ ہر کرپا گر دیوے پرساد، پرسادی اپنی دیا کمائی۔ گر پرساد انرس سواد،
 رسنا جھوا چکھ نہ سکے رائیا۔ سو کھائے جو ہوئے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گر پرساد کہے
 میرا پریم مٹھا، مٹھت میرے وچ سمائی۔ میرا رس بن گرکھاں کسے نہ ڈٹھا، لکھ چوڑا سی پھرے تھائی۔ میں اندر باہر پریم پریتی اندر بناں ساچا مٹھا، متر
 پیارا ناؤں دھرائیا۔ جگ چوکڑی کراں پوتا، بن ہتکاری سیو کمائی۔ جگت دوار رس ہوئے پھکا، پھکی دے سرب لوکائی۔ جس گرکھ رس میرا ڈٹھا، سو
 گرکھ گر گر گھولی گھول گھمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائی۔ گر پرساد کہے میری بناوٹ، نظر کسے نہ آئی۔ ترے گن
 میل سچ ملاوٹ، میل ملاوے بے پرواہیا۔ میٹوں کھادیاں گرکھاں کدی نہ آئے تھکاوٹ، سکھ سکھ نال اچجائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سد میرا سنگ نبھایا۔ گر پرساد کہے میرا ساچا رس، ہر پُرکھ زرنجن آپ بھرائیا۔ جگ چوکڑی میں آواں بھگتاں ہتھ، دوسر چھوہ نہ سکے رانیا۔ میرے کول بہہ کے پہلوں گاؤن پر بھ دا جس، نچ نیتز دھیان لگانیا۔ دوئے جوڑ اپنی آگے رکھن آس، آسا پر بھ چرن ملانیا۔ نون پریتی کرن ہو کے داس، داسی رُوپ وٹانیا۔ رسنا گاؤن پون سواس، نیتز نین نین شرمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیکھنہار آپ ہو جائیا۔ گر پرساد کہے گرکھ رکھن چا، میرے ول دھیان لگانیا۔ جگ چوکڑی تکرے رہے راہ، نیتز نین اٹھانیا۔ کون ویلا سری بھگوان پر م پُرکھ پر بھ زرنجن اپنا بھوگ لئے لگا، سرگن دیوے آپ ورتانیا۔ گرکھ گرکھ گرکھ گرکھ ہر جن ہر جن ساچے سجن لین کھا، خواہش اور رہن نہ پانیا۔ پر بھ ملن دا ایہو لاه، خالی بھنڈارے رہیا بھرائیا۔ دیونہار سچا شہنشاہ، داتا دردیاں درد وندانیا۔ گر پرساد ساتک ست سیتل دے بنا، ست سرُوپ وچ سمانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم مرن دکھ کٹن دی دیوے اکو وار اک دوا، دوجی وار دکھ جنم کرم نہ لاگے رانیا۔

* ۲۹ ہاڑھ ۲۰۲۰ بکرمی کرتار پُر ضلع جالندھر بی بی پریتم کور دے گرہ *

گرکھ آتم کمی جدائی، آون جاون رہن نہ پانیا۔ صاحب سنگر بے پرواہی، بے پرواہ دیا کمانیا۔ پر م پُرکھ ایکا گھر کرے کڑمانی، بندھن اپنا آپ رکھانیا۔ سوہرے پیئے دھی جوائی، سری بھگوان رُوپ وٹانیا۔ دیکھنہارا چائیں چائیں، دو جہاناں پڑدا لاہیا۔ غریب نمائیاں پکڑے باہیں، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ دیونہارا ٹھنڈیاں چھائیں، مہر نظر تکانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لیکھا لیکھے لایا۔ آتم پر ماتم ناتا بٹھ، سنسا روگ چکانیا۔ بھاگ لگائے کایا تن، تن تندور اگن بھجھانیا۔ من واسنا بٹھے من، ممتا موہ مٹانیا۔ نام امولک دیوے دھن، ساچی وست آپ ورتانیا۔ لیکھا جانے بھگتی جن، بھگوان ہوئے سہانیا۔ کر پرکاش اندھیر اٹھ، زرنجن نور جوت رُشنانیا۔ ساچا ناؤں سناکن، سوہنگ کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے ترانیا۔ آتم آون جاون جائے چک، چکے لیکھا سرب لوکانیا۔ جنم جنم دی مٹے بھکھ، ترسنا رہن نہ

پایا۔ مات گربھ نہ اُٹا رُکھ، جوئی جوُن نہ کوئے رکھایا۔ کرم ورن نہ کوئے دُکھ، مرن نظر کوئے نہ آیا۔ صاحب سَنگر اپنی گودی لئے چک، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ اُجل کرے مات کُھ، گھڑا جگت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لہنا جھولی پایا۔ آتم پچھا جائے چھٹ، پر ماتم دئے وڈیایا۔ اگلا گھر جا کے پچھ، جس گھر وجدی رہے ودھایا۔ ویکھنہار ابناشی اچت، ست سرُپ سو بھاپایا۔ مہروان ہو کے جائے تھ، دین دیال دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ وچھنی میل ملایا۔ آتم ویکھ سچ دروازہ، پر ماتم آپ کھلایا۔ جس گھر وسے غریب نوازا، پر م پُرکھ پر بھ ڈیرہ لایا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اکو تھم ورتایا۔ آد آد جس ساجن ساچا، انتم اپنا رنگ وکھایا۔ پریم پریتی اندر پھرے بھاجا، نرگن نرور نظر کسے نہ آیا۔ بھگت سہیلا رکھے لاجا، لاجاوت اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ سچ دوارے رنج کے کاجا، ہر کرتا کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میل ملایا۔ آتم پر ماتم انت سنجوگ، دھر سنجوگی آپ کر اینیدا۔ جنم جنم دا کٹے روگ، کوڑی کریا موہ مٹاینیدا۔ دیوے درس اک اموگھ، نرگن نور نظری آئیندا۔ نام چُکائے اپنی چوگ، سوہنگ امرت رس کُھ بھرائیندا۔ سچ دوارے ایکا بھوگ، پر م پُرکھ پر بھ آپ جنائیندا۔ لہنا چکے چو داں لوک، پر لوک اپنی گنڈھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا اگم کوٹ، بنک اکو اک وڈیائیندا۔ جس مندر جگے نرل جوت، اندھ اندھیرا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سو صاحب سَنگر آتم پر ماتم ملن دار کھے شوق، شہنشاہ نت نوت راہ تکائیندا۔ جن بھگتاں بخشے ایکا اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن سرگن اکو گھر وسائیندا۔ آتم گھر سچ وسیرا، پر ماتم دئے کرائیا۔ لوک مات بٹھ بیڑا، دو جہان لئے ترایا۔ سچکھنڈ وکھائے ساچا کھیڑا، گھر ساچا اک سہایا۔ بھگت وچھل جن بھگتاں لائے ڈیرہ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جگ چوکڑی کھلا رکھے ویڑا، بند تاکی نہ کوئے کرائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، گھر سجن صاحب سچا پایا۔ کجگ انتم سری بھگوان پایا پھیرا، پُرکھ اکال ویس وٹایا۔ جن بھگتاں ناتا جوڑیا تیرا میرا، سوہنگ کرے سچ پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا لیکھے لایا۔ آتم پر ماتم لیکھا ل، لہنا دئے چُکایا۔ پار برہم پر بھ بن ملاح، برہم بیڑا پار کرائیا۔ ساچا پتن دئے وکھا، تٹ کنارہ اکو نظری آئیا۔ ساچے گھر دئے وساء، در دروازہ آپ

گھلایا۔ چرن کول لئے بہا، دیونہار سچی سرنایا۔ مہر نظر لئے اٹھا، نیتز نین نین ملایا۔ بچھلا لیکھا دئے مُکا، اگے اپنا رنگ دکھایا۔ سچکھنڈ دوارے لئے وسا، گھر اکو سو بھاپایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میلا سچ سُبھا، گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ہر ہر وچ سمانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن چپائے اپنا ناں، تنہاں اتم اپنے وچ سمانیا۔

* ۲۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر *

سو پُرکھ نرنجن ویہہ سو ویہہ، دو جہاناں ویکھ دکھائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوڑا سی جی، جیو جنت ویکھ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کردے رہے کی، جگ چوکڑی پڑدا لاہندا۔ بھگت بھگوان ونددے رہے سیں، لوکات کھیل کھلاییندا۔ چار جگ سبجے رہے بی، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو آپ سمجھائیندا۔ ویہہ سو ویہہ سو پُرکھ نرنجن، صاحب اپنی دیا کمائیا۔ داتا دانی درد دکھ بھے بھجن، بھو ابھیدا آپ گھلایا۔ جگ چوکڑی بندارہیا سجن، گر اوتاراں پیر پیغمبر اں بنت بنایا۔ نام ندھانا دسدا رہیا بھجن، رسنا جہوا کر گڑمائیا۔ چرن دھوڑ جناؤندا رہیا مجن، مستک ٹکا خاک رمایا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہیا مگن، نرگن نظر کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی پیر پیغمبر پنچ تت چولا رہیا بدل، بدلی اپنا نام کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کمائے اکو عدل، عدالت ساچے گھر لگایا۔ نام ندھان سری بھگوان جناؤندا رہیا غزل، نغمہ اکو اک پرگٹایا۔ سادھاں سنتاں دسدا رہیا منزل، رہبر بن بن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی شاہ سلطانا، شہنشاہ اپنی دھار چلائی۔ سچکھنڈ نواسی ہو پردھانا، پُرکھ ابناشی ویس وٹائیندا۔ جودھا سوربیر ملی بلوانا، بلدھاری اپنا بل رکھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ بھو ابھید چکائیندا۔ دیونہارا دھر فرمانا، سچ سندیسہ نام الائیندا۔ وشن برہما شو بخشے اک دھیانا، چرن کول آپ سمجھائیندا۔ گر اوتاراں دیوے دانا، داتا دانی دیا کمائیندا۔ پیر پیغمبر اں بٹھے گانا، مولی تند ہتھ اٹھائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی کھیلے کھیل مہانا، خالق خلق وچ سمانیندا۔ ساچا مندر اک مکانا، سچکھنڈ دوار آپ وندائیندا۔ شبد

اناد دُھر ترانہ، انراگی راگ سنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی دُھر دی دھار، سو پُرکھ
 زرنجن آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی پیٹے وچ سنسار، کلجک ویلا اتم آئیآ۔ گر اوتار بن بھکھار، در بیٹھے سیس جھکائیآ۔ پیر پینمبر سجدہ کرن وارو وار، نیوں نیوں
 لاگن پائیآ۔ اچی کوک کوک کرن پکار، دروہی دروہی تیرا نام خدائیآ۔ کرپا کر پروردگار، بے نظیر تیری وڈیائیآ۔ طوبی طوبی سارے گئے ہار، طلبا نظر کوئے
 نہ آئیآ۔ گر اوتار واجاں رہے مار، نیتز نین نین اٹھائیآ۔ پُرکھ ابناشی لے اوتار، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیآ۔ ساچا نور نہ کوئے اجیار، زرنجن جوت چند نہ
 کوئے چکائیآ۔ گر کاشد سکے نہ کوئے وچار، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیآ۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، سچ پرکاش نہ کوئے کرائیآ۔ پڑھ پڑھ
 پُستک جیو جگت گئے ہار، ہر کارُپ ست سرُپ نظر کسے نہ آئیآ۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راو رنک راج راجاں روون زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔
 نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سرشٹ سبائی ہوئے خوار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی گھر لے نہ میت مُرار، ہر سجن نظر کسے
 نہ آئیآ۔ دُکھاں بھریا سرب سنسار، آتم سکھ نہ کوئے اُجائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تنکے
 راہ، نیتز نین نین اٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پینمبر دُھر لیکھا گئے سمجھا، بن کاتب قلم شاہیا۔ کلجک اتم ویلا جائے آ، چار یاری سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ پُرکھ ابناشی
 بے پرواہ، بھيو ابھیدا آپ جنائیآ۔ زرنجن زرویر پُرکھ اکال دین دیال جوتی جامہ ویس لئے وٹا، پاربرہم برہم اپنا بھيو چکائیآ۔ دُھر سندیسہ زرنیشا اینکار دئے
 سنا، ساچا ڈھولا راگ الائیآ۔ ساچا ویلا دئے وڈیا، گر چیللا اکو گھر بہائیآ۔ دُھر سنجوگی میللا لئے ملا، جنم کرم دے وچھڑے گھر ساچے گنڈھ پوائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی دیکھ تماشا، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیآ۔ ہر پُرکھ زرنجن کرے ہاسا، نو کھنڈ
 پر تھی رہی گر لائیآ۔ اینکار دیوے نہ کسے دلاسا، دھیرج دھیر نظر کسے نہ آئیآ۔ آد زرنجن نور نہ کوئے پرکاسا، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیآ۔ سری بھگوان
 کسے نہ وسے ساٹھا، سنجی سچ سرب لوکائیآ۔ ابناشی کرتا لگھ چوراسی جیو جنت کرے زراسا، آسا پور نہ کوئے دکھائیآ۔ پاربرہم پر بھ کروٹ لے نہ بدلے
 پاسا، برہم برہما دمان نہ کوئے رکھائیآ۔ چاروں گنٹ آیا گھاٹا، ساچا ہٹ نہ کوئے چلائیآ۔ پر م پُرکھ پر بھ ملیا کسے نہ سجن ساکا، خوشیاں ناد نہ کوئے سنانیآ۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی دیوے دھوکھا، سرشٹ سبائی رہی گرلایا۔ ویکھ وکھائے چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق پھیرا پائیا۔ چار جگ دا گایا گر اوتاراں پیر پیغمبراں سنے سلوکا، سُننہار اپنا ناؤں وٹایا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی کاغذ قلم شاہی لیکھا دیکھے پوتھا، بودھ اگادھا اپنا بھيو چُکایا۔ کلج جیو جگت ہنکاری انتم ہویا تھوتھا، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ نرمل نور جگے نہ کوئی دپیک ساچا جوتا، جوتی نور نہ کوئے رُشٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی لیکھا دھرنی دھرت دھول، دھولا بھيو نہ کوئے چُکایا۔ نو نو چار پورا کرے کیتا قول، کیتا اقرار بھل کدے نہ جائیا۔ سری بھگوان کھیلے کھیل آپ انبول، انبھل اپنی کار کماپیا۔ لکھ چوڑا سی رہی ڈول، سو صاحب کلج انت رہیا ڈلایا۔ سچ دست نہ کسے کول، خالی جھولی سرب کرایا۔ ہر کا بھيو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مسانک انت کہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے وجے ودھایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی منگے منگ، پر بھ اگے دھیان لگایا۔ سری بھگوان تیرا سچ سنگ، آد جگاد وچھڑ نہ جائیا۔ کلج انتم رہیا لنگھ، پاندھی اپنا پنڈھ مکایا۔ سرشٹ سبائی ہوئی رنڈ، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ نو کھنڈ پر تھی بھیکھ پکھنڈ، ساچا راہ نہ کوئے جنایا۔ آتم بھلیا سب نوں انند، پرمانند وچ نہ کوئے سمایا۔ تیرا ڈھولا گیت گوہند نہ گائے کوئی چھند، سنساروگ نہ کوئے چُکایا۔ کوڑی کریا گھر گھر وڑیا گھمنڈ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ مانس جنم سب داد سے بھنگ، انتم کرتا قیمت کوئے نہ پائیا۔ صاحب سنگر دین دیال سوامی ٹھا کر تیرا وجے اک مردنگ، نام ندھانا آپ سٹایا۔ لکھ چوڑا سی وچوں گرگھ ورا چڑھے انوکھا چند، سورج چند دیکھ نین شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کہے بھگوان، تیرے ہتھ وڈیایا۔ جن بھگتاں دے اپنا دان، دست امولک نام ورتایا۔ اندر باہر گپت ظاہر نج آتم کرے تیرا دھیان، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ بن پڑھیاں دے گیان، چوڈاں و دیا کم کسے نہ آیا۔ ناتا تھے پنج شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کرے لڑایا۔ گھر دپیک جوت جگے مہان، جوت نرنجن کرے رُشٹایا۔ انحد شبد وجے ڈھنکان، دُھن آتمک راگ الاپیا۔ امرت ملے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہے نہ راپیا۔ ساچی سیجا کر پروان، آتم پر ماتم اپنی دیا کماپیا۔ گھر مل

آ کے ساچے کاہن، بنسری اپنا نام سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی رکھے آس، پر بھ تیرا دھیان لگائیا۔ جن بھگت پُجا پورب آس، پچھلا لیکھا دے مکائیا۔ آگے بخش اپنا ساتھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ پاربرہم کرے بھوگ بلاس، ساچی سیجا سو بھاپائیا۔ گھر مندر دیکھے ساچی راس، گوپی کاہن نچائیا۔ نرمل جوت ہوئے پرکاش، نورو نور نور رُشنائیا۔ لہنا دینا چکے پر تھی آکاش، گنگن لگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ لیکھا چکے پوجا پاٹھ، ہون دیپ نہ کوئے جگائیا۔ نظری آئے اکو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر اکو نور رُشنائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کرے یاد، پچھلی یاد آپ جنائیا۔ کلجگ انت سُن فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دے اپنی داد، دولت اکو نام ورتائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، آون جاون گیار کٹائیا۔ نام سنا گم ناد، تریا بیٹھے نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی رہی تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا مارگ گئے دس، واک بھوکھت جگت جنائیا۔ پنچ تت کایا چولا چھڈ کے گئے نٹھ، در تیرے جا کے الکھ جگائیا۔ نام ندھان سری بھگوان تیرا سنا جہوا گئے رٹ، من کا منکا آپ بھوائیا۔ کھانی بانی کھول کے گئے ہٹ، جگت ونجارا راہ چلائیا۔ انتم کلجگ کھیڑا ہو یا دسے بھٹھ، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ اُچے ٹلے پر بت ڈونگھی کندر دیکھیا نٹھ نٹھ، گرگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ ناڑ بہتر سب دی اُبلے رت، رتی رت نہ کوئے سُنکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بھلی برہم مت، من مت کری گڑمائیا۔ ذات پات شرع مذہب وچا پھٹ، پیٹی نام نہ کوئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا اپنا در، در ساچے الکھ جگائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، بیس پیسا آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کر پروان، کل انتم ویس وٹائیا۔ نہکلنک نوجوان، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ دو جہاناں سچا کاہن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی دیکھے آن، گھر گھر اندر پڑدا لاہیا۔ بھگت بھگونت لئے پہچان، جیو جنت کھوج کھوجائیا۔ چرن کول بخشے اک دھیان، سرتی شبد شبد جڑائیا۔ آتم پر ماتم میلے آن، دُئی دویتی پڑدا لاہیا۔ ساچا مندر دکھائے سری بھگوان، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ دیک جوت جگے مہان، نرگن نور نور رُشنائیا۔ سر سرور اشان کرائے مہان، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ آون

جاون چُکائے کان، لکھ چوڑا سی بھند کٹائیا۔ اندر وڑ کے دیوے گیان، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ نام چپائے بن رسنا جہوا زبان، اجپا جاپ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی بھگت پیارا، ہر بھگوان ویس وٹائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، سگلا سنگ رکھائیا۔ غریب نمائیاں پاوے سارا، ناتھ انا تھاں دے وڈیائیا۔ ساچا مندر دکھائے اک دوارا، پر بھہ چرن سچی سرنائیا۔ چھپر چھن نہ کوئے سہارا، چار دیوار نہ کوئے بنائیا۔ سورج چند نہ کوئے اجیارا، زرگن جوت دیپ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گاون ساچی وارا، واہوا تیری وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا وسدا رہے سچا گھر بارا، مندر اکو سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے اٹھائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی لائے بھاگ، وڈ بھاگی آپ جنائیا۔ جن بھگتاں کھولے کوڑی جاگ، نج نیز تین آپ کھلائیا۔ راتیں سٹیاں مار آواز، شبدی ناد دُھن شنوائیا۔ ترے گن مایا بُجھا آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ آتم پر ماتم رچ کے کاج، ساچا ناتا جوڑ جڑائیا۔ پورب جنم دا دھو داغ، نرل نیر نیر دکھائیا۔ کرے کھیل گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گھر ملاوا کنت سہاگ، جگت رنڈیا دُور کرائیا۔ میل ملاوا موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن نام سنائیا۔ لیکھا چکے جگت سماج، جس جن اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تیرا وقت سہاونا، سوہنی رتڑی نال ملائیا۔ بھگت بھگوان ویکھ دکھاونا، در ویکھے چائیں چائیا۔ مانس جنم لیکھے لاونا، مانکھ اپنا در بُجھائیا۔ ساچا راگ اک سناونا، ڈھولا تیرا نام وڈیائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم ساچی سیجا آپ بہاونا، سیج سہنجی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی بھگتن میلا، ہر بھگوان آپ کرائیا۔ ایکا گھر وسے گرو گر چیلہ، چیلہ گر اکو نور رُشنائیا۔ پر م پُرکھ پر بھہ سجن سہیلا، صاحب سَنگر آپ ہو جائیا۔ گر گھ جنائے اپنا ویلا، وار تھت نہ کوئے وڈیائیا۔ سد وسنہارا دھام نوویلا، زرگن داتا بے پرواہیا۔ اچرج کھیل کلو کل کھیلا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت آپ ترائیا۔ بھگت جن آپ تراونا، ترنی ترن آپ جنائیندا۔ پھڑ پھڑ ساچے مارگ لاونا، سنجگ راہ اک دکھائیندا۔ چار ورن دا ڈیرہ ڈھاونا، برن اٹھاراں پندھ مُکائیندا۔ آتم پر ماتم ہر گھٹ نظری آونا، گھر گھر اپنا پڑا لاہندا۔ سوہنگ ڈھولا راگ جنائونا، دو جہاناں آپ پڑھائیندا۔ وشن برہما شو شکر مناونا، جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچا آپ اٹھائیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تیرا سوہنا رنگ، ہر محبوب آپ چڑھائیا۔ شاہ سوارا اسو گھوڑے کس تنگ، دو
 جہاناں والی جوت اکالی پھیرا پائیا۔ نام ندھان لے مردنگ، پُری لوء آکاش پاتال برہمنڈ کھنڈ آپ جگائیا۔ ویکھ وکھانے ہر ور بھنڈ، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ
 اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی گیت سنائے سہاگی چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ سنجگ دوارے آتم پر ماتم اکو گھر ملے اند، اند اند وچوں جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت انتم پار کرائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تیرا کھیڑا، نگر گرام آپ وسائیا۔ ابناشی کرتا بنھے بیڑا، شوہ دریا نہ
 کوئے رُڑھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج گرگھ جو بیٹھے رہے کر کے جیرا، سری بھگوان چرن اوٹ نکائیا۔ کلج انتم کرے حق نیڑا، حق حقیقت ویکھ
 دکھائیا۔ ناتا جوڑے تیرا میرا، میرا تیرا بھیو رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے پار لنگھائیا۔ ویہہ سو
 ویہہ بکرمی جن بھگتاں پیتا، سو پُرکھ نرنجن پھیرا پائیا۔ دُھر دربار دکھائے ٹھانڈا سینتا، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ اکو رنگ رنگائے ہست کیٹا، اوج نیچ نہ
 کوئے رکھائیا۔ سوہنگ شبد مان چُکائے اٹھاراں دھیائے گیتا، اٹھ دس کرے پڑھائیا۔ دھام دکھائے اک انڈیٹھا، گھر مندر پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انگ لگائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی سچ پیار، پر م پُرکھو تم آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں کرے انگیکار، انگن اپنا آپ سہائیندا۔
 واسنا گندی دئے نکال، سچ سگندھی نام بھرائیندا۔ چند نوچندی دیوے چاڑھ، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ پورب لیکھا لہنا دیوے پاڑ، رائے دھرم لہنا نظر کوئے نہ
 آئیندا۔ ساچے پوڑے دیوے چاڑھ، چوتھے پد آپ بہائیندا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، ناڑی ناڑی نور دکھائیندا۔ آپے پھرے پچھے اگاڑ، سوچھ سروپی روپ آپ
 پرگٹائیندا۔ بھگت سہیلا اک اکیلا انتر آتم کرے پیار، پر ماتم اپنی دیا کمائیندا۔ ساچے مندر اُچ محل اٹل دیوے واڑ، مقامے حق سو بھاپائیندا۔ میل ملاوا
 پروردگار نظری آئے اک نرنکار، کرتا پُرکھ اپنی کھیل دکھائیندا۔ دیوا باقی کملا پاتی جوتی نور کر اجیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن
 بھگتاں دیوے اکو ور، انتم ساچے گھر وسائیندا۔ بھگت وسیرا ساچے گھر، ملے انت وڈیائیا۔ صاحب سنگر لے جائے پھڑ، در اپنی سیو کمائیا۔ کرپا کرے

نرائن نر، نر ہر سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، چرن پریتی سچ دھیان، دھیان دھیان نال ملانیا۔

* پہلی ساون ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

سو پُرکھ نرنجن بنیا آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیانیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بنیا آپ، پر بھ اپنی کھیل رچانیا۔ اینکار بنیا آپ، اکل کل دھار بھو نہ رانیا۔ آد نرنجن بنیا آپ، نرگن نور جوت رُشانیا۔ ابناشی کرتا بنیا آپ، آون جاون نہ کوئے رکھانیا۔ سری بھگوان بنیا آپ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پاربرہم بنیا آپ، نہ کوئی پتا نہ کوئی مانیا۔ تے پرکاش کریا آپ، رُپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آنیا۔ نرگن نور پرکھ اکال ہويا آپ، آپ اپنی کھیل رچانیا۔ اجونی رہت ہويا پر بھ آپ، مات گر بھ نہ کوئے ہنڈانیا۔ انھو پرکاش کریا آپ، آپ اپنا نور پرگٹانیا۔ اپنی اچھیا پرگٹی آپ، آپ اپنی دیا کمانیا۔ اپنا بھو گھلائے آپ، ابھو ساچا سچ سمجھانیا۔ سچھنڈ دوار بنیا آپ، آپ اپنی سیو لگانیا۔ شاہو بھو بنیا آپ، راجن راج ناؤں وڈیانیا۔ در درویش بنیا آپ، نر نریش آپ اکھوانیا۔ نرکار بنیا سجن ساک آپ، سگلا سنگ نبھانیا۔ سچ سہنجنی سہائے آپ، سوبھاوت ڈیرہ لایا۔ دیناں بندھ پ بنے آپ، بندھن اپنے نال رکھانیا۔ اپنا سگن مناوے آپ، اپنی خوشی نال سمجھانیا۔ اپنی رنگن چڑھاوے آپ، رنگ رنگیلا آپ اکھوانیا۔ اپنا کنت بنے آپ، نار اپنا آپ آپ ہنڈھانیا۔ اپنا ویس دھرے پرتاپ، وڈ پرتاپی بھو گھلانیا۔ اپنا ویکھے کھیل تماش، جوتی جاتا پڑدا لاہیا۔ اپنا نور کرے پرکاش، گھر دیا باقی آپ جگانیا۔ اپنی پوری کرے آس، آسا پورن آپ وکھانیا۔ اپنی آپے پائے راس، منڈل منڈپ دے وڈیانیا۔ اپنا آپے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ اپنا آپ چلائے راتھ، بن رتھو ہی کھیل وکھانیا۔ اپنا آپے ہوئے ناتھ، اتاھ اپنا رُپ وکھانیا۔ اپنا آپے لیکھائے بھاکھ، دھر سندیس آپ جنانیا۔ اپنا مندر آپے کرے صاف، سجن صاحب سچ سکھانیا۔ اپنا کھولے آپے تاک، گھر گھر وچ آپ پرگٹانیا۔ اپنا حکم دیوے بھوکھت واک، دھر سندیسہ آپ سنانیا۔ اپنی اچاوے آپے ذات،

ظاہر ظہور و لیس وٹایا۔ اپنا آپے کرے بھوگ بلاس، گھر ساچے خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار آپ کمایا۔ آپے ہوئے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمانیدا۔ اپنا مارگ آپے دس، رہبر اپنی دھار چلانیدا۔ اپنے مندر آپے وس، سچ محل آپ سہانیدا۔ اپنے گرہ آپے دیوے رس، رس رسیا آپ ہو جائیدا۔ اپنی کرنی اپنے رکھے ہتھ، ہر کرتا آپ اکھوانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمانیدا۔ ساچی کار کرے پر بھ آپ، اپنی دیا کمایا۔ سچھنڈ اندر تھر گھر تھاپ، ویکھنہارا ویکھے چائیں چانیا۔ پتا پوت بنائے وڈ پرتاپ، آپ اپنا نور اُچانیا۔ سُت دُلا راشدی ساک، سچن اِکو اِک اکھوانیا۔ گرہ مندر کھول تاک، گھر ساچے دئے بہانیا۔ مہروان ہو اکھنا الاکھ، اکھ اِکو اِک جنایا۔ تُوں میرا میں تیرے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ سچھنڈ دوار پاوے راس، تھر گھر اپنا ناچ نچانیا۔ پرم پُرکھ پر بھ کھیل تماش، اپنا آپ وکھانیا۔ دُھر دا بھو کھولے خاص، بن ہر سمجھ کسے نہ آنیا۔ جس ویلے رچنارچی آد، سو صاحب خوشی منایا۔ خوشی وِچ دتی داد، اپنی جھولی آپ بھرانیا۔ تُوں میرا میں تیرا میری تیری بھلے کدے نہ یاد، سَت سرُپ سوہنگ دھار سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ جنایا۔ سوہنگ دھار بنیا آپ، نرگن نرور دیا کمانیدا۔ سُت دُلا رانیا جاپ، پتا پوت آپ پڑھانیدا۔ تھر گھر دوارے ہو یا پاک، پتت روپ نہ کوئے وکھانیدا۔ نور اُجالا اِکو ذات، گھر گمبھیر آپ سمجھانیدا۔ دیونہار سدا شاباس، مہر نظر اُٹھانیدا۔ سلطان سوامی پوری آس، ہر کرتا آپ کرائیدا۔ شبد سُت تیری ساچی راس، سری بھگوان ویکھ وکھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ جنانیدا۔ سوہنگ بنیا جاپ آپ، دُجا نظر کوئے نہ آنیا۔ سُت دُلا تیرا پرتاپ، آپے آپ دئے بنایا۔ کھیلنہار کھیل تماش، ہر خالق وڈ وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھانیا۔ شبد سُت بنیا پر بھ آپ، مات پت آپ اکھوانیا۔ نرگن دھار بنیا جاپ، نرور ناؤں وڈیانیا۔ داتا دانی داتاری بنیا آپ، بھکھک بھکھاری آپ ہو جانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی اچھا آپ اکھوانیا۔ شبد سُت کھیل اکالا آپ، پر بھ اپنی دیا کمانیدا۔ وشنوں نور اُجالا آپ، آپ اپنا نور پرگٹانیدا۔ برہمے دیس بے مثال بنایا آپ، چھپر چھن نہ کوئے بچھانیدا۔ شکر دھار بنیا آپ، دھواں دھار ویکھ وکھانیدا۔ سُن اگم بنیا آپ، آپ اپنا پڑدا لاہندا۔ ترے ترے میلا کیتا آپ، گر چیللا

کھیل وکھائیندا۔ ترے گن مایا پرگٹائی آپ، آپ اپنی کار کمائیندا۔ پنج تت جنایا آپ، آپ اپنا سنگ نبھائیندا۔ پر کرتی کھیل رچایا آپ، آپ اپنی کل
 وکھائیندا۔ سر شٹی بندھن پایا آپ، ڈوری اپنا نام جنائیندا۔ در شٹی بھيو چکایا آپ، آپ اپنا محل جنائیندا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا آپ، اپنا حصہ آپ رکھائیندا۔
 انڈج جیرج اتبھج سبتج سمايا آپ، چارے کھانی کھان بنائیندا۔ چارے بانی راگ الایا آپ، آپ اپنی سر سمجھائیندا۔ چارے کنت حکم ورتایا آپ، ڈھر فرمانا
 آپ جنائیندا۔ دہ دشارنگ رنگایا آپ، رنگ رنگیلا آپ ہو جائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ رچایا آپ، پری لوء آکاش پرکاش دھرائیندا۔ سورج چند چکایا آپ، کرن
 کرن نال ملائیندا۔ منڈل منڈپ وڈیایا آپ، تاکا اپنی تار ہلائیندا۔ زمیں اسمان سہایا آپ، دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ جل جلدھار جنایا آپ، آپ اپنا
 بھيو چھپائیندا۔ رت ماہ ونڈ ونڈایا آپ، تھت وار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دوس رین راہ چلایا آپ، گھڑی پل اپنی کار کمائیندا۔ آون جاون کھیل رچایا آپ،
 لکھ چوراسی میل ملائیندا۔ نارکت ونڈ ونڈایا آپ، آپ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ کنت بھتار ساک بنایا آپ، دؤلھا دُلھن ویس وٹائیندا۔ ڈھر سنجوگی کھیل کرایا
 آپ، ایکا دوآ بندھن پائیندا۔ درس اموگھ دکھایا آپ، آپ اپنا پڑدالاہندا۔ آتم پر ماتم سنگ رکھایا آپ، آپ اپنی دھار جنائیندا۔ پاربرہم برہم سمجھایا
 آپ، ڈھر دی سکھیا اک درڑائیندا۔ ایش جیو جگایا آپ، جگدیشتر اپنی کار کمائیندا۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈایا آپ، سنجگ تریتا دوپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔
 چار ورنال کھیل رچایا آپ، چھتری براہمن شودر ویش راہ وکھائیندا۔ ڈھر سندیس سنایا آپ، نر نریش آپ پڑھائیندا۔ نرگن ویس وٹایا آپ، سرگن اپنا راہ
 جنائیندا۔ وشن سیو لگایا آپ، سیوا سچ سچ سمجھائیندا۔ گر اوتار ناؤں دھرایا آپ، پنج تت چولا آپ ہنڈھائیندا۔ ڈھر داشبد سنایا آپ، راگ انادی راگ
 الائیندا۔ کھانی بانی بھيو گھلایا آپ، بودھ اگادھا آپ جنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گھلایا آپ، آپ اپنا حکم ورتائیندا۔ گیتا گیان درڑایا آپ، درڑھ
 وشواس اک سمجھائیندا۔ انجیل قرآن سکھایا آپ، کایا گرہ کھوج کھوجائیندا۔ کھانی بانی بان لگایا آپ، تیر نرالا اک چلائیندا۔ پیر پیغمبر سمجھایا آپ، ملاح
 مساتک راہ وکھائیندا۔ لاشریک اکھوایا آپ، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ تعارف کرے سرب پر بھ آپ، تعریف اپنی نہ کوئے جنائیندا۔ سفارش کرے
 سدا پر بھ آپ، جگ چوکڑی بھيو چکائیندا۔ شبد اگئی دیوے دات پر بھ آپ، ڈھر دی دست آپ ورتائیندا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ پر بھ آپ، سگلا

ساتھی آپ ہو جائیں۔ بھگت بھگوان پرگٹائے آپ، بھگتی اپنا پریم سمجھائیں۔ سنت ساجن اٹھائے آپ، انتر آتم گیان درڑائیں۔ گرگھ گود بہائے آپ، گرگر اپنا رنگ رنگائیں۔ گرسکھ ویکھ دکھائے آپ، دو جہاناں کھوج کھوجائیں۔ لگھ چوراسی گٹر پوائے آپ، لگھ چوراسی اندر اپنا ڈیرہ آپ لگائیں۔ نت نوت شبد راگ جنائے پاٹھ آپ، پاٹھشالا اپنی اک دکھائیں۔ تیرتھ تٹ کنارہ پگھٹ اُچائے آپ، پتن اکو اک دکھائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو کرنی سو اپنی کار کمائیں۔ آد جگادی کار آپ، ہر کرتا آپ کرائیں۔ جگ چوکڑی دھار آپ، دو جہاناں آپ جنائیں۔ نت نوت کھیل تماش آپ، گر اوتار پیر پیغمبر منڈل راس رچائیں۔ سدا سدا مہروان آپ، مہر نظر اٹھائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو کرنا سو کر رہیا اپنی کرنی اپنے وچ چھپائیں۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیں۔ پوجا پاٹھ بنے آپ، ہون سنگدھی آپ سمجھائیں۔ کنارہ تیرتھ تٹ ہووے آپ، امرت سروور دھار آپ وہائیں۔ بن دیا باقی تیل پرکاش جوت نور ہووے آپ، اندھ اندھیر آپ سمائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا کھیل دکھائیں۔ آد جگاد ہو یا پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیں۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دسدا رہیا جاپ، وشن برہما شو سرب پڑھائیں۔ زرگن سرگن زرگن کھولدا رہیا تاک، بند کوڑی گنڈا لاپا۔ زرویر ہو کے بند رہیا ساک، ہر سجن شہنشاہیا۔ پر ماتم ہو کے بند رہیا ذات، آتم اپنا روپ دکھائیں۔ پوت ہو کے بند رہیا پاک، پتت اپنا رنگ رنگائیں۔ آساوند ہو کے پوری کردا رہیا آس، ترسنا میٹ جگت لوکائیں۔ بودھ اگادھا بھو دسدا رہیا خاص، خالص اپنا حکم ورتائیں۔ جگ چوکڑی چلے میری شاخ، شہنشاہ اکو اک سمجھائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حسب کجھ اپنے وچ سمائیں۔ حب کجھ ہو یا آپ، اپنے وچوں پرگٹائیں۔ پاربرہم پر بھ مائی باپ، پتا پڑکھ سچ سکھائیں۔ آتم دیوے اپنا جاپ، پر ماتم کرے پڑھائیں۔ صاحب سوامی بن کے دسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیں۔ بے پرواہ ہو کے بنیا رہیا پڑکھ سمرتھ، سار کسے نہ آئیں۔ اشاریاں نال مارگ رہیا دس، گر اوتاراں آپ پڑھائیں۔ زرویر ہو کے اندر رہیا وس، واسطہ اپنے نال بندھائیں۔ زرگن نور کر پرکاش، جوت اکو اک چکائیں۔ حکمے اندر دسدا رہیا اپنا پریم سمرن پاٹھ، پوجا ایشٹ اک سمجھائیں۔ پتن میلا ملاؤندا رہیا ساچے گھاٹ، بیڑی چپو نام لگائیں۔ سہاؤندا رہیا سہنجنی کھاٹ، کھٹیا اپنا ڈیرہ لائیں۔ جگ چوکڑی مٹاؤندا رہیا واٹ، بھانا اپنا حکم جنائیں۔ گر اوتاراں پیر

پینمبراں شبد اگمی دیندا رہیا بھاکھ، بھاکھیا ڈھر دی آپ جنایا۔ سرشٹ سبائی جیو جنت سادھ سنت نو کھنڈ پر تھی جاؤ آکھ، آخر اکو اک جنایا۔ کلج انت پرگٹ ہووے پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی کار کما نیا۔ زرگن زور نور اکال جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پنچ تت نور تت نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی سرشٹی آپے ویکھ دکھانیا۔ اپنی سرشٹی ویکھے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ اپنی درشٹی پاوے آپ، آپ اپنا بھیو چکانیا۔ اپنا ایشی بنے آپ، ایش دیو گریو سوامی نموست سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل دکھانیا۔ اپنا کھیل کرے پر بھ آپ، بھیو اپنے ہتھ رکھانیندا۔ آد اچایا جو اگمی جاپ، سو انت آپ پرگٹانیندا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ گراوتار پیر پینمبر بنے داس، داسی روپ سرب سمجھانیندا۔ چرن کول دوئے جوڑ منگدے رہے پر بھ پوری کر آس، آسا تیری ترسنا نال ملانیندا۔ تیرے حکمے اندر چلے پون سواس، آتم پر ماتم تیرا ڈھولا گانیندا۔ صاحب دیال ٹھا کر سوامی ہو سہائی انا تھاں ناتھ، دیاوان ہر تیری اکو نظر تکانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی اپنا حکم آپ ورتانیندا۔ آپے حکم فرمان آپ، سندیسہ دیونہارا اکھوانیا۔ کلج انت پر بھ پرگٹے آپ، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ اپنا ناؤں چپائے آپ، دوجی کرے نہ کوئے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنا آپ سمجھانیا۔ ساچا لیکھ جنائے آپ، اپنی بوجھ نبھانیا۔ نو نو چار کھیل کھلیا آپ، زرگن سرگن ویس دھرائیا۔ کلج انتم بھیو چکائے آپ، جوتی جامہ نور رُشانیا۔ گراوتار پیر پینمبر چار کُنٹ جو گئے آکھ، آخر سب دی پور کرائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی دیکھنہارا کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ جنایا۔ جگ چوکڑی کھیل آپ، پر بھ اپنا آپ کرائیا۔ زرگن سرگن پوجا پاٹھ، شبد نام پڑھانیا۔ کلج انتم پوری کرے خواہش، خاص اپنا راہ دکھانیا۔ بھگت بھگوان دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ پورب لیکھا جانے پُرکھ سمراتھ، دیونہار آپ وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگلا بھیو دے سمجھانیا۔ اگلا بھیو کھلاؤنا آپ، اپنی دیا کمانیندا۔ سچکنڈ دوار سہاؤنا آپ، تھر گھر اپنا ڈیرہ لانیندا۔ ساچا راہ چلاؤنا آپ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیندا۔ چار جگ دا لہنا جھولی پاؤنا آپ، گراوتاراں پیر پینمبراں لیکھا پور کرائیندا۔ ساچا حکم ورتاؤنا آپ، ڈھر فرمانا آپ سمجھانیندا۔ ساچا داتا اکھواؤنا آپ، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں پرگٹانیندا۔ ساچا تخت سہاؤنا آپ، تخت

نواسی سو بھاپائیندا۔ سُر ساچا تال چہنے آپ، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ و ہار آپ جنائیندا۔ سچ و ہار کرے پر بھ آپ، بوہاری اپنی کار کمائیا۔ سچ سگھاسن بہے پر بھ آپ، سچکھنڈ ساچے و بے ودھائیا۔ سیس جگدیش تاج کائے آپ، کلغی توڑا سیو کمائیا۔ جوتی شبدی جوڑا جوڑے پر بھ آپ، جوڑی اپنی گنڈھ پوائیا۔ تند ڈوری بنے پر بھ آپ، تاگا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو کرنا سو کر وکھائیا۔ جو کرنا سو کر دا آیا آپ، دُو بے در منگن نہ جائیا۔ جو ورنا سو وردا آیا آپ، وچ وچولا نہ کوئے بنائیا۔ جس رکھنا تِس رکھدا آیا آپ، سر مہر ہتھ کائیا۔ جس گھڑنا تِس گھڑدا آیا آپ، بن ٹھٹھیار سیو کمائیا۔ جس پھڑنا تِس پھڑدا آیا آپ، آتم پر ماتم گنڈھ وکھائیا۔ جس کھڑنا تِس کھڑدا آیا آپ، سچکھنڈ ساچے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار آپ کمائیا۔ جو کرنا سو کرے آپ، دُو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارے وڈے آپ، آپ اپنا نُو ر چکائیا۔ ساچے تخت چڑھے پر بھ آپ، تخت نواسی سو بھاپائیا۔ ساچا حکم کرے پر بھ آپ، حکمران اک اکھوائیا۔ ساچا بردا درویش در بنے پر بھ آپ، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ سچ خطاب دیوے پر بھ آپ، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ حق جناب بنے پر بھ آپ، بے تاب نُو رُشائیا۔ سچ محراب بنے پر بھ آپ، حُجرہ اکو اک وڈیائیا۔ سچ محبوب بنے پر بھ آپ، مُجبت اپنے نال پوائیا۔ سچ رفیق بنے پر بھ آپ، توفیق اکو نام خدائیا۔ کام مفید کرے پر بھ آپ، مُفت اپنی سیو کمائیا۔ سچ تاکید کرے پر بھ آپ، مُرشد رسول رسوا کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا سچ و ہار، کرے کرائے ایکنکار، کل اپنی آپ کرائیا۔ سچکھنڈ و ہار کرے آپ، اپنی دھار چلائیندا۔ نانک لکھارا بنے آپ، دُھر دا لیکھ آپ سمجھائیندا۔ پنچ پروان کرے آپ، پنچ پردھان آپ بنائیندا۔ پنچ سوہن در راجان، پنچاں کا گر اک دھیان آپ اکھوائیندا۔ پنچاں دیوے در گاہ مان، سچکھنڈ دوار آپ وڈیائیندا۔ پنچاں رُوپ دھرے بھگوان، پر م پُرکھ اپنی کار کمائیندا۔ پنچاں کھیل کرے مہان، پنچم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ پنچم راج جوگ سلطان، جو گیشتر اپنا بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سُرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جو کرنی سو کر وکھائیندا۔ جو کرنی سو کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے وڈے پر تاپ، سری بھگوان آپ اکھوائیا۔ پنچم مینا ٹھانڈا سیتا پُرکھ اکال دین دِیال بن کے سچا باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ پنچم بنیا ساچا نات، نہ کوئی

توڑے توڑ تڑائیا۔ پیچ تت چھڈ کے پاربرہم دی ہوئے ذات، ذات ذات وچ سمائیا۔ سچھنڈ دوارے جا کے پنجاں اِکو وار دتا آکھ، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ ابناشی کرتا کہے میرا سوہیا گھاٹ، گھر وٹی اک ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے ساچے چڑھ، اپنا حکم آپے دئے لگائیا۔ اپنا حکم لگائے آپ، حکمران آپ اُکھوائندا۔ اپنا سپس جھکائے آپ، جگدیش اپنی سیو کمائندا۔ اپنا مان ودھائے آپ، مہروان آپ ہو جائندا۔ اپنا نشان جھلائے آپ، ست ستوادی آپ اُٹھائندا۔ اپنا گھر وسائے آپ، سچھنڈ ساچا آپ سہائندا۔ پنچم میل ملائے آپ، آپ اپنا پڑدا لاہندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کھیل کرائے آپ، خالق نظر کسے نہ آئندا۔ دُھر داراج قائم کرائے آپ، مقامے حق نینہہ دھرائندا۔ دائی دائرہ نظر نہ آئے کسے ساکھیات، صاف اپنا پڑدا پائندا۔ نانک گوہند پورا کرے بھوکھت واک، سچھنڈ دوارے سچ عدالت ویہہ سو ویہہ بکرمی آپ لگائندا۔ سچ عدالت لگائے آپ، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ سچ وکالت کرے آپ، وکلا نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ شہادت دیوے آپ، شہیدی ہو نہ کوئے جنائیا۔ سچ عبادت پڑھائے آپ، عبادت کرے نہ کوئے لکھائیا۔ سچ تعاقب کرے آپ، پیچھا چھوڑ کدے نہ جائیا۔ ساچا عارف بنے آپ، عالم علما نہ کوئے چترائیا۔ ساچی معرفت دتے آپ، محبوبُ محبت اپنے نال لگائیا۔ ساچا سجن سہیلا بنے آپ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دی ساچی نیہہ، سری بھگوان آپ جنائیا۔ سچھنڈ گھر سچ وسائے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تخت سہائے آپ، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بلائے آپ، در درویش روپ وکھائیا۔ پوجا پاٹھ سمرت جگ چوکڑی بچھائے آپ، بچھارت اپنا نام چچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ ساچا رہیا وسائیا۔ سچھنڈ دربار لگائے آپ، بیس بیسا خوشی منائیا۔ گر اوتاراں چچائے پہلوں چاچ، ساچی کرے نام پڑھائیا۔ پنڈراں کنگ رل مل اِکونجا بونجا آکھن پاربرہم توں ساڈا باپ، دوجی مائی نظر کوئی نہ آئیا۔ تیرے وچوں اُپچی ساڈی ذات، ذرہ ذرہ وند وندائیا۔ قطرہ قطرہ تیرا نور بنیا خاک، پیچ تت خاک خاکی بُت آیا سمجھائیا۔ دروہی ساڈے ویکھ خالی ہاتھ، پلے گنڈھ نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری اوٹ آئے آکھ، آخر تیرا اک اِکو گھر جنائیا۔ سیوا کر کے آئے بن کے داس، سیوک تیرا حکم کمائیا۔ تیری ڈالی تیرا پت تیری شاخ، تیری کلی کلی مہکائیا۔ تیرا بھورا گونجے بن کے کملاپات، تیرا تیرا راگ

الائیا۔ تیرے دوارے آ کے بنے اک جماعت، چار جگ دی پچھلی چھڈ پڑھائیا۔ تیرا نور ظاہر ظہور درشن کیتا ساکھیات، شناخت اور نہ کوئے جنائیا۔ کرپا ندھان پت لینی راکھ، پتپر میثور تیری اوٹ تکائیا۔ سچھنڈ دوارے تیرا ساتھ، سنگی توں ہی اک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، چار جگ دی پوری آس کرائیا۔ گر اوتار بنیا پر بھ آپ، گر اوتاراں رہیا سمجھائیا۔ آؤ ویکھو اپنا باپ، پتا پُرکھ اکال پڑدا لایا۔ صفتی صفت کرو سچ جاپ، بن اکھراں اکھر پڑھائیا۔ سو دا وکے اکو ہاٹ، دو جاونج نہ کوئے کرائیا۔ کرپا کھیل پُرکھ سمرا تھ، سمرا تھ اپنی کار کمائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی سارے آئے آکھ، پر بھ آوے واہو داہیا۔ دو جہاناں دئے نجات، نج گھر اپنا میل ملائیا۔ جس دے پچھے پا کے آئے وفات، بن وفادار سیو کمائیا۔ منگدے رہے پیالہ صبر صبوری آب حیات، دیون دیوے نور الایا۔ سچ پیغام رسول لالاہ الایا کھدے رہے اُپر کاغذات، غزل قایم مقام دائم دائمی دائرہ حد نہ کوئے جنائیا۔ کوئی جان نہ سکلیا پر بھ کویں بدلے نظام، ناظم اعظم اپنا تھم جنائیا۔ کلمیاں نال کلمہ ملا کے کلمہ کردے رہے کلام، کلمہ ہتھ کسے نہ آئیا۔ دروہی ایسے کر کے کردے رہے سلام، سبھا تیری دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ صدی چو دھویں کی کریں میرے وڈے وڈا امام، تیرا عمل عمل وچ کسے نہ آئیا۔ مچھ داہری ساڈی مُن دیویں بن کے جام، اُسترہ تکھا اک نام رسول چلائی۔ اسیں بنے بالے نڈھے آنجان، تیرا بھیو کوئی نہ آئیا۔ تیرے درتے کہیئے سری بھگوان، جو کریں سو تیری رضائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی راہ تکیئے پندراں کنگ مہان، سچھنڈ دوارے ہر نرنکارے پیر ظاہرے تیرے ہون اک مظاہرے، مچھے پچھلے لیکھے لائیا۔ کلج انت آئے کنارے، تھدھ بن کون پار اُتارے، گو بند سورا اک لکارے، جس دی کلغی چکاں مارے، دو جہان نین اُٹھائیا۔ جس دے گرگھ سٹ دُلا رے، سچھنڈ سٹے پیر پسا رے، پنجاں اکو رنگ چاڑھے، رنگنہارا اک اکھوائیا۔ سوہنگ روپ آپ نرنکارے، جس دا انت نہ پاراوارے، جگ چو کڑی گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے نمسکارے، نمو نمو اپنا سیس جھکائیا۔ سو قادر کرتا کرے کھیل اگم پارے، جگت ریتی بے پرتیتی، پرتیندھ پر م پُرکھ پر میثور ٹھو کر دیوے لگائیا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھی، چلے دھار اگم ریتی، کون جانے پر بھ تیری کیتی، کیتا تیرا

کہن کوئے نہ پایا۔ سری بھگوان آگے دے اپنی بیٹی، جو اپنا حال اپنے نال چلایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ دی سمگری گرو اتار پیر پینمبر
سچھنڈ دوارے اکٹھی کیتی، قطعے کھاتے اپنے وچ پایا۔

* ۲ ساون ۲۰۲۰ بکرمی بی بی بلونت کور دے گرہ امر تر * *

سچھنڈ سچا شہنشاہ، سچ تخت آپ سہانیدا۔ سو پڑکھ نرنجن بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرانیدا۔ ہر پڑکھ نرنجن ناؤں دھرا، دُھر دی دھار آپ
سمجھانیدا۔ اینکار حکم ورتا، سچ فرمانا آپ الاینیدا۔ سری بھگوان سچ نشان اٹھا، دو جہاناں آپ جھلانیدا۔ اپناشی کرتا کرنی رہیا کما، نرنجن نظر کسے نہ
آینیدا۔ پاربرہم پر بھ بھو ابھیدا دے کھلا، پڑدا اوہلا آپ چکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارا آپ سہانیدا۔ سچھنڈ دوار
سہائے آپ، پر بھ اپنی جوت جگایا۔ نرنجن نرنجن سجن ساک، ہر ساچا سنگ رکھایا۔ گھر وچ گھر کھول تاک، تھر گھر دیوے مان وڈیایا۔ نرویر پڑکھ آپ
اپائے اپنی ذات، سٹ ڈلارا شبد ساچا اٹھایا۔ دُھر سندیسہ نرنیشا سچ فرمانا دیوے آکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتایا۔
ساچا حکم سچھنڈ دوار، جگ چوکڑی آپ ورتانیدا۔ نو نو چار پیٹے وچ سنسار، کلجگ انتم ویلا آئیندا۔ اکٹھے کر گرو اتار، پیر پینمبر آپ جنانیدا۔ چار جگ دی
کرو وچار، سنجگ تریتا دوار پر کلجگ بھو چکانیدا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھول کواڑ، کھانی بانی پڑدا لائیندا۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ
پر تھی ست دیپ چار کنت دہ دشا دھو آں دھار، ساچا چند نظر کوئے نہ آئیندا۔ گر کا شبد جیو جنت کوئی نہ کرے پیار، سرتی شبدی ڈور نہ کوئے
بندھانیدا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ کرے وصال، وصل حق نہ کوئے دکھانیدا۔ ترے گن مایا کوئی نہ توڑے جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے جنانیدا۔ کایا مندر
اندر سچی دے نہ کسے دھر مسال، شو دوالے ٹھا کر دوارے مندر مسجد مٹھ گرو دوار جیو جنت سرب پھرانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سچھنڈ نو اسی بھو چکانیدا۔ گرو اتار سچ دوار، سری بھگوان آپ اٹھایا۔ نیز کھولو ویکھ اگھاڑ، دو جہاناں والی دے سمجھانیا۔ چاروں کنت ہاباکار، دھیرج دھیر

نہ کوئے دھرائیا۔ زرگن نظر نہ آئے نہ زرنکار، سرگن رووے مارے دھاپنا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کرے خوار، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔ ذات پات ورن
 گوت دین مذہب چار کُنٹ کرن ہاہاکار، ست سنتو کھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے بھیو چُکائیا۔ سچکھنڈ
 دوارے شاہ سلطان، سو پُرکھ زرنجن سرب جنائندا۔ نیتز کھول ویکھو مار دھیان، دین دُنی آپ وکھائندا۔ لکھ چوراسی اندر وڑیا کل شیطان، مایا ممتا کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار ناچ نچائندا۔ ساچا نور جوت پرکاش چمکے کوئی نہ بھان، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائندا۔ پر م پُرکھ سچ پریتی کوئی نہ دیوے دان، آتم
 میل نہ کوئے وکھائندا۔ گھر سکھی سوانی نظر نہ آئے شبد سروپی صاحب کاہن، بنسری نام نہ کوئے سٹائندا۔ آتمک دُھن اُچجائے نہ کوئے دُھنکان، انحد
 نادى راگ نہ کوئے الائندا۔ امرت آتم ملے نہ پین کھان، نچھر جھرنانہ کوئے جھرائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے سارے ہوئے حیران، نیتز اٹھ
 نہ کوئے کھائندا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھیو آپ چُکائندا۔ دُھر دا
 بھیو کھولے بھگوان، سچکھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ کھجگ ویکھو کوڑھویا پردھان، چاروں کُنٹ ناچ نچائیا۔ شریعت وچ وڑیا شیطان، شمع سچ نہ کوئے جگائیا۔ چاروں
 کُنٹ اندھ اندھیان، دپک نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا در، گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم پر بھ آپے آپ
 اٹھائیا۔ گر اوتار نیتز کھول دو جہان دھیان لگائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ نہ کوئی گیان، اُتبیج سیتج چلے نہ کوئے چترائیا۔ سرشٹ سبائی لکھ
 چوراسی جیو جنت کھجگ بنیا انت نادان، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کایا مندر بنک سہائے نہ کوئے مکان، دپک دیا گھر کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ نظر نہ
 آوے ساچا کاہن، زرویر پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا وکھائیا۔ اپنا لیکھا پورب لہنا ویکھ، جگ چوکڑی نال
 رلائی۔ تیی اوتار آئے دھر دھر بھیکھ، لوکمت پھیرا پائیا۔ نام سنہیڑا دیندے رہے سندیس، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ بھگت اٹھاراں کردے رہے
 ہیئت، ہتکاری جوڑ جڑائیا۔ لیکھا لکھدے رہے پیر پیغمبر اولیئے ملائش، قطب غوث اپنا بھیو جنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیندے رہے اُپدیش، کلمہ نبی رسول
 پڑھائیا۔ نانک گوہند چیتن رہے چیت، چتوت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ چار ورن کھیلی کھید، چار کُنٹ پھیرا پائیا۔ اتم دس کے گئے

اگئی بھیت، بھيو ابيد جنايا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در دروازہ اکو اک سہانیا۔ سچکھنڈ دوار ہر جو چڑھیا، تخت نواسی سو بھا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھریا، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھیا، ٹوں میرا میں تیرا راگ الائیندا۔ زرگن دھار سرگن گھریا، گھاڑت گھڑت ویکھ دکھائیندا۔ زرویر ہو کے اندر وڈیا، رُپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ نہ جپوے نہ کدے مریا، مرن جیون ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ کلج انت لے اوتریا، جوتی جوت جامہ پائیندا۔ سرب کلا بھرپور سورا سربنگ اینکاریا، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ زبھو ہوئے کدے نہ ڈریا، بھے اپنا سرب رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محلّا اک وسائیندا۔ سچ محلّے گرُو اوتار، سو صاحب آپ بلانیا۔ پیر پیغمبر دوئے جوڑ کرن نمسکار، سجدہ سیس جگدیش کرائیا۔ مقامے حق سانجھیا، لاشریک آسن لائیا۔ جلوہ نور اک اجیار، بے نظیر کرے رُشائیا۔ وڈ امام سچا سیکدار، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ رحمت کر آپ زرنکار، زرگن اپنی کار کمانیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی ہو تیار، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سینا ست ستوادی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ایکا جوت نور رُشائیا۔ سچکھنڈ دوارے زرگن جوت، زرویر پُرکھ ڈگمگائیندا۔ نہ کوئی قلعہ نہ کوئی کوٹ، بنک دوار آپ وڈیائیندا۔ نہ کوئی سمجھ نہ کوئی سوچ، نہ کوئی وڈیا اکھر پڑھائیندا۔ نہ کوئی کھنڈ برہمنڈ پر لوک لوک، چو داں طبق نہ کوئے دکھائیندا۔ نہ کوئی نام ناد سلوک، نعرہ حق نہ کوئے سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اینکارا پُرکھ ابناشی آپ سہائیندا۔ سچکھنڈ دوار سہائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کیتے آپ، دین مذہب ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ کلج انت سارے کرو اکو چاپ، سنجگ ساچی دھار سمجھائیا۔ سری بھگوان اگئی باپ، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ ہر سرنائی ساچانات، چار ورن نہ کوئے لڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد گر اوتار بنو اک جماعت، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ لیکھا چکائے کائنات، کلمہ نبی آپ سمجھائیا۔ جیو جنت پیائے آب حیات، حیاتی سب دی دئے بدلایا۔ سنجگ ساچی بخشے دات، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ دھرم دوارے لگے بھاگ، بھگوان اپنا رنگ رنگائیا۔ کلج انت لکھ چوڑاسی وچوں سنت سہیلے ورلے جان جاگ، جنہاں اپنا بھيو چکائیا۔ کایا مندر اندر دیک جوت جگے چراغ، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ ترے گن مایا بھجھائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ سرت سوانی شبد ملائے سہاگ، کنت

کنوہل میل ملائیا۔ دُھر در گاہی بے پرواہی جن بھگتاں بخشے سچا راج، سچکھنڈ دوار دے وڈیائیا۔ کلج کوڑی کر یا میٹے سماج، صاحب سنگر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرے پڑھائیا۔ تینی اوتار بن رسنا کہندے، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ چرن سرنائی تیری رہندے، در تیرے اکھ جگائیا۔ پیر پیغمبر سچ بھانا سہندے، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گر گر دھار چرنی ڈھہندے، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر تیرے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو میت، سو صاحب آپ جنائندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کھیل کرے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئندا۔ پچھلا لیکھا ویکھو مندر مسیت، شودوالے مٹھ آپ جنائندا۔ پر م پُرکھ دی بُھلے سارے ریت، نرگن ایشٹ نہ کوئے منائندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گائے کوئے نہ گیت، سوہنگ روپ نہ کوئے سمائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک وڑائندا۔ گر اوتار کرو یاد، پچھلا لیکھا رہیا جنائیا۔ دوئے جوڑ کر دے رہے فریاد، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ کلج انتم دین داد، نہہکلنک نرائن نر ویس وٹائیا۔ نرویر پُرکھ دینا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ لہنا دینا چکے پر تھمی آکاش، گگن منڈل بھیو چکائیا۔ چار جگ دی پوری کرنی آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ بھگت سہیلا ہو کے بنیا داس، گھر ساچے سیو کمائیا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ لیکھا جان پون سواس، پون پوناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ سر رکھنا اپنا ہاتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ تیری مہما بودھ اگادھ، گر اوتار پیر پیغمبر بھیو کوئے نہ آئیا۔ انت نہ پایا سنت سادھ، بے انت تیری سرنائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں کاڈھ، چرن کوئل دے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال پتا روپ ہو کے کر لاڈ، پوت سپوتے گر اوتار گود اٹھائیا۔ تیری نظر نہ آئی کسے حد، پار کنارہ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر تیرا کردے گئے جج، حضرت تیرا حاضر حضور جلوہ نور الاہیا۔ کلج انتم پڑدا لہنا کج، تینی اٹھاراں دس ترے اک تیری اوٹ نکائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج پنڈھ مکایا نٹھ نٹھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در بیٹھے سیس جھکائیا۔ در تیرے جھکیا سیس، دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ کر کرپا ہر جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ کلج انت تیرے نام بن خالی ہوئے کھیس، مایا متا گھر گھر ہوئے ہلکائیا۔ ساچی کرے نہ کوئے حدیث، پٹی نام نہ کوئے پڑھائیا۔ تیرا کھیل سدا اندیٹھ، صاحب سمجھ کوئے نہ پائیا۔ لہنا چکا ہست کیٹ،

اُوچ نیچ کوئے رہن نہ پائیا۔ کایا کعبہ دسے مندر مسیت، چار دیواری ویکھن کوئے نہ جائیا۔ نظری آئے اک انتیت، ترے بھون دھنی سوامی اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھگت بھگوان کرن سچ پریت، پریتی اکو اک سمجھائیا۔ دوس رین گھڑی پل وسنا آپے چیت، گھر چیتن کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ انتم آس رکھائیا۔ کلجگ انت انت کل آوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھ چکاوانگا۔ سچ سویمبر اک رچاوانگا۔ دو جہان ویکھ دکھاوانگا۔ دھرم دوارا اک پرگٹاوانگا۔ نہکرمی کرم کماوانگا۔ پنج تت نہ کوئے دکھاوانگا۔ جوتی جامہ ویس وٹاوانگا۔ شبد ناد دُھن سٹاوانگا۔ بودھ اگادھ پڑھاوانگا۔ ہر ہر دا آپے سودھ، ہر کا رُپ جناوانگا۔ کوڑی کرپا کوئی نہ کرے جودھ، جودھا سوربیر اپنا شبد بناوانگا۔ جن بھگتاں دے دے درس اموگھ، پچھلا لیکھ چکاوانگا۔ بھو کھلاواں اگلا گوجھ، سنجگ راہ سمجھاوانگا۔ جو درشن رہے ساچا لوچ، تنہاں لوچا پور کر اوانگا۔ چوواں و دیا چوواں لوک کوئی نہ کرے سوچ، چوواں طبقاں سوچ بھلاوانگا۔ زرگن ہو کے سرگن لواں کھوج، کھوجت کھوجت اپنی کار کماوانگا۔ جن بھگتاں پورب جنم میٹ کے روگ، چنتا سوگ سرب گواوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سچھنڈ دوار سٹاپھلاں سلوک، سوہلا اکو اک وڈیاوانگا۔ بن بھگتیس دیونہارا موکھ، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں لہنا دینا انت مکاوانگا۔ گر اوتار لہنا دینا آپ مکائے گا۔ پُرکھ ابناشی ویس وٹائے گا۔ نہکٹنک ناؤں رکھائے گا۔ شبد ڈنکا اک وجائے گا۔ راؤ رنگ آپ جگائے گا۔ سمبل نگر اک وسائے گا۔ ہو اُجیار نور پرگٹائے گا۔ بن سوداگر ونج دکھائے گا۔ بیٹھ اگاگر حکم ورتائے گا۔ جن بھگتاں دیوے آدر، سچھنڈ دوار سٹھائے گا۔ زمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن لگ، اک ارداس سٹائیا۔ سو پُرکھ زرنجن سورے سرگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ جان لنگھ، انتم کلجگ مات آئیا۔ تیرا ڈھولا گاؤندے رہیے بن ملنگ، زرگن سرگن ناچ نچائیا۔ جگ چوکڑی چڑھدے رہن چند، گر گر شبدی رُپ وٹائیا۔ انتم سب دا مکے پنڈھ، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ دین دیال صاحب اک بخشند، بخشش تیرے ہتھ سٹھائیا۔ تیری رچنا کوٹ برہمنڈ، وشن برہما شو بیٹھے سیو کمائیا۔ آد پُرکھ ابناشی کرتے تیرا کوئی نہ آیا انت، بے انت کہن کوئے نہ پائیا۔ سارے گٹیاں کردے

گنت، اگنت انک نہ کوئے جنایا۔ در درویش بھکاری بنے منگت، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ توں صاحب سلطانا بودھ اگادھا پنڈت، تیرا لاش اکھر سمجھ کوئے نہ پانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا منت، منتر تیرا نام اکھوانیا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم بنے کنت، گھر گھر اپنی سچ ہنڈھانیا۔ پنج تت کا یا چولی چاڑھے رنگ بسنت، لوک مات اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا انتم اپنا میل ملائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، سچھنڈ نواسی آپ جنایندا۔ کلج انت بیننتی کراں آپ پروان، مہر نظر اٹھانیندا۔ نو نو چار پچھوں دیواں دان، داتا دانی ہو کے دیا کمائیندا۔ پرگٹ ہوواں وچ جہان، زرگن نور ڈگمگائیندا۔ سچ دوارا کھول مہان، دیا باقی اک ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ جنایندا۔ دھر دا لیکھا آپ جناوانگا۔ کلج اتتم ویس وٹاوانگا۔ کل کلکی پھیرا پاوانگا۔ چار ورن بن کے دردی، ڈھکیاں درد وندوانگا۔ کلج اتتم ویکھ سرشی سڑدی، امرت میگھ اک برسوانگا۔ دین مذہب ذات پات چار ورن جو لڑدی، جھکڑا کوڑا سرب گواوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکو گھر وساوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو گھر وسگے۔ رسنا بول ہر جیکار، ڈھولا لکھ چوراسی دسنگے۔ سنجگ ساچی چلے دھار، سچ دوارے بہہ کے ہسنگے۔ کرے کھیل آپ کرتار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مندر اکو بہہ کے وسگے۔ ساچا مندر اک بناوانگا۔ چار جگ دے وچھڑے میل ملاوانگا۔ پورب ڈکھڑے سرب گواوانگا۔ سکے رُکھڑے ہرے کراوانگا۔ اُجل کھڑے آپ کراوانگا۔ وشن برہما شو سترے آپ اٹھوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اقرار کوئی نہ مکرے، مکمل اپنا حکم ورتاوانگا۔ چار کُنٹ دہ دشا لگیا کوئے نہ رہے مکرے، نقطہ نوں سرب گواوانگا۔ جوں گو بند کہا پترے، پتا پڑکھ اکال ویس وٹاوانگا۔ نہکلنک زرگن دھاروں آپے اترے، مات پت نہ کوئے رکھاوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا راہ درسوانگا۔ سنجگ ساچا راہ چلائے گا۔ پر بھ اپنی دیا کمائے گا۔ کھتری براہمن شو در ویش چار ورن اکو گنڈھ پوائے گا۔ برن اٹھاراں میٹ مٹائے گا۔ اوچ نیچ نہ کوئے وڈیائے گا۔ راؤ رنگ آپ سمجھائے گا۔ دوار بنک اک وڈیائے گا۔ جن بھگتاں اندر ڈیرہ لائے گا۔ ساچی رنگن رنگتا رنگ رنگائے گا۔ پریم بھکاری بن کے منگتا، منگت دوارے لکھ جگائے گا۔ ابناشی کرتا بھکھا ننگتا، بھکھیاں ننگیاں سر اپنا ہتھ لکائے گا۔ کوئی بھو نہ پائے پنڈتا، گر نتھی پننتھی سمجھ کوئے

نہ آئیگا۔ ملائیش گڑھ ہوئے ہوئے ہنگتا، نون سو دھار نہ کوئے کرائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسا پُرکھ ابناشا، گر اوتاراں
 دے دھرواسا، سنجگ ساچا دسے خلاصہ، خلاصی کلجگ کولوں آپ کرائے گا۔ سنجگ انت چلائے راہ، بیس پیسا دیا کمائیا۔ زرگن پُرکھ بن ملاح، جن
 بھگتاں بیڑا کندھ اٹھائیا۔ جگت جہانوں پار کرا، ساچی منزل آپ مُکائیا۔ دیونہارا نام صلاح، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ گر اوتار بنائے گواہ، شہادت اِکو وار
 بُھگتائیا۔ بن گرکھاں کوئی نہ جپے دُھر داناں، دُھر بانی بان نہ کوئے لگائیا۔ کلجگ جیو رسنا جہوا ڈھولا دوس رین رہے گا، ہر دے ہر نہ کوئے دسائیا۔ بُدھی
 کاگ وانگ رہی گرلا، مانک موتی ہنس سوہنگ چوگ نہ کوئے چُکائیا۔ دُرمت میل داغ سکے نہ کوئے دھوا، درِشٹ اِشٹ نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے آدم حو، آد شکت چتر بُجج اپنی کار کمائیا۔ سنجگ مارگ لائے آپ، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی سرشٹ
 سبائی ایکا جاپ، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ پار برہم برہم بنائے سچا ساک، سجن اِکو نظری آئی۔ گھر وچ گھر کھولے تاک، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ زرگن جوت
 جگائے نور للاٹ، اندھ اندھیر گوائیا۔ آتم نظری آئے ساتھ، پر م آتم سگلا سنگ نبھائیا۔ ساچی سیجا آتم بھوگ بلاس، گھر مندر وجے ودھائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر پوری آس، پُشت در پُشت ویکھے چائیں چائیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دین اپنی گود اٹھائیا۔ پار کنارہ دسے پتن گھاٹ، کھیوٹ کھیٹا جگت بیڑا
 آپ چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا بھو کھائیا۔ سنجگ مارگ چلے جگ، سو سنگر آپ لائیا۔ جن بھگتاں لکھ چوراہی نالوں کر
 الگ، وکھری دھار دے سمجھائیا۔ ترے گن مایا بُجھائے اگ، اگنی تت نہ کوئے رکھائیا۔ نو دوارے پار حد، دسویں اپنا پڑدا لاہیا۔ دیوے دیدار اُپر شاہ
 رگ، دین دیال ہوئے سہائیا۔ بن کیوں کعبیوں کرائے حج، حُجرہ کایا بنک اِک وڈیائیا۔ سچ سنگھاسن ہے سج، شاہ نواب بے پرواہیا۔ کلمہ پڑھائے اِکو حق،
 حقیقت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، شرع شریعت رہن کوئے نہ پائیا۔ جس ملے پُرکھ سمر تھ، سو ذات پات دین مذہب نہ کوئے رکھائیا۔
 اِکو ڈھولا گائے گاتھ، تُوں میرا میں تیرا دوہاں اِکو نور رُشنائیا۔ سری بھگوان سنجگ ساچے دیوے ساچی وتھ، سوہنگ وست جھولی پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا سچ وارا، کرے کرائے آپ زرنکارا، زرگن اپنی سیوا آپ کمائیا۔ سچکھنڈ لگائے آپ پر بھ، لوکات وجے ودھائیا۔

سنت سہیلے سجن لہجہ، صدا نام سنایا۔ امرت جام پیائے مد، مدھرا رس نہ کوئے دکھایا۔ کوڑی کریا پڑدا دیوے کج، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ ناتا توڑے لوک لاج، گومت اک سمجھایا۔ اندر وڑ کے مارے شبد آواز، رسنا جہواراگ نہ کوئے سنایا۔ مٹی دند نہ کوئی دیوے داد، بن دنداں حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ دی ساچی دھارا، جن بھگتاں اندر رکھائے آپ کرتارا، کرنی اپنی آپ سمجھایا۔ سنجگ نور بھگتن رنگ، ہر بھگون آپ چڑھائیندا۔ آتم پر ماتم سچ پلنگ، سہنجنی آپ سہائیندا۔ اندر باہر اک اند، گپت ظاہر آپ جنائیندا۔ سمرتھ سوامی ہو کے وسے سنگ، ساچا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری انتم ور، سنجگ ساچا دھرنی دھر، دھرت دھول گود سہائیندا۔ سنجگ آئے لوک مات، کلجگ ماترا دئے مٹایا۔ پڑکھ اکال بخشے دات، وست امولک گولک آپ کٹایا۔ نو نو چار بنائے اک جماعت، اکو اکھر نام کرے پڑھایا۔ اکو منزل اکو پتن اکو گھاٹ، گھر اکو اک سہایا۔ اکو صاحب پڑکھ ابناش، ابناشی کرتا دیکھ دکھایا۔ اکو منڈل اکو راس، اکو گوپی کاہن نچایا۔ اکو ہر گھٹ وسے پاس، گرہ گرہ ڈیرہ لایا۔ اکو جگ چوکڑی کرے ناس، اکو جگ جگ راہ دکھایا۔ اکو گر اوتار پیر پیغمبر کرے داس، اکو کلھی حکم ورتایا۔ اکو دھر سندیسہ گیا آکھ، ست ستوادی ساچی کر پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک زرائن نر، سنجگ ساچے تیری دھار، آپ پرگٹائے وچ سنسار، سنساروگ کوئے رہن نہ پانیا۔ سنساروگ جائے چک، دکھ درد نظر نہ آتیا۔ کوڑی کریا پینڈا جائے مک، مایا ممتا نہ ہوئے ہلکایا۔ جن بھگتاں سری بھگوان لئے بچھ، اندر وڑ کے پھیرا پانیا۔ گرکھ سجن ساچے اٹھ، سنگر پورا آپ جگایا۔ دیال ٹھا کر ہو کے جائے ٹٹھ، مہروان بے پرواہیا۔ سنجگ سہائے ساچی رت، پت ڈالی آپ مہکایا۔ سچ پھلواری پئے پھٹ، کلی کلی آپ مہکایا۔ گوبند لیکھا چکے پت، پڑکھ اکال جھولی پانیا۔ نو سو پڑانوے چوکڑی جو رہیا لگ، کلجگ انتم پڑدا دئے اٹھایا۔ سنت سہیلے اجل کرے گھ، مکھیا ہوئے آپ شہنشاہیا۔ گرکھ لکھ چوراسی آون جاون پینڈا جائے مک، رائے دھرم دئے نہ کوئے سزایا۔ مات گر بھ نہ ہووے اٹاڑکھ، دس دس ماس نہ اگن تپایا۔ گھر آتم دیوے سکھ، گرہ مندر وچے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت گھلائے ساچا در، درس دکھائے اندر وڑ، باہروں نظر کسے نہ آتیا۔ بھگت جناناں پر بھ اندر وڑدا، کرپا

ندھ ندھان۔ ساچے پوڑے آپے چڑھدا، نیکن نیکا سِری بھگوان۔ ساچا ڈھولا آپے پڑھدا، گائے شبد مہان۔ سنت سُہیلا آپے وردا، کرپا کر نوجوان۔ در
 دوارے آپے کھڑدا، سوچھ سرُوپی ہو پردھان۔ اپنی کرنی آپے کردا، سچھنڈ نواسی کھیل مہان۔ کلج انتم ویس دھردا، جودھا سورِ بیر بلوان۔ سمبل نگر
 گھاڑت گھڑدا، ساڈھے تن ہتھ اک مکان۔ گوہند سورِ نال رلدا، جوتی شبد میل مہان۔ سنجگ ساچے چکے پڑدا، پڑدا نشیں ویکھے مار دھیان۔ ست دھرم
 لوکات دھردا، دھرنی دھرت دھول دیوے دان۔ کلج کوڑا پھرے ڈردا، نیتز نین سرب شرمان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ست ستوادی ہو پردھان۔ ست ستوادی گہر گسپہر، گور بھو کوئے نہ آیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سریر، سانتک ست ست ورتائیا۔ امرت
 بخشے ساچا نیر، کوئی کوئل کوئل بھرائیا۔ جنم جنم دی کٹے پیر، ہوئے ہنگتا روگ گوائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھے آپ انیر، منزل اکو اک سُہائیا۔ سنت سجن
 ہوئے نہ کوئے دلیگر، جگت دلدر رہیا گوائیا۔ تن بستر انتم پائا چیتھڑ سے چیر، تھر نظر کوئے نہ آیا۔ سچھنڈ دوارے ہر نرنکارے بھگت بھگوان بھائیاں
 نال ملائے ویر، ویروا اپنے ہتھ رکھائیا۔ راہ تکے در کبیر، نیتز نین نین اٹھائیا۔ کلج انت سِری بھگونت جن بھگتاں بدلے آپ تقدیر، تبدیلی سب دی
 دئے دکھائیا۔ شرع کٹ جگت زنجیر، ڈوری اپنا نام بندھائیا۔ پرگٹ ہو کے ظاہر اپیر، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سنت سُہیلے گروگر چیلے، سچھنڈ نواسی آپے میلے، میل ملاوا اکو گھر جنائیا۔ میل ملاوا سنکر چرن، دوجا در نظر کوئے نہ آیا۔ جن بھگتاں
 نیتز کھولے ہرن پھرن، نج نین کرے رُشائیا۔ بھے چکے مرن ڈرن، بھو اور نہ کوئے دکھائیا۔ ساچا ناؤں اکو پڑھن، سوہنگ راگ الائیا۔ دھر دے
 پوڑے انتم چڑھن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ وشن برہما شوگر گھ تیری سیوا کرن، در گھر ساچے دبے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، نہکٹک نرائن نر، چار جگ دے وچھڑے کلج انتم آیا کھرن، کھٹکا ہور رہے نہ رانیا۔ بھگت بھگوان سچھنڈ دوارے اکو گھر وڑن، دوجا در وند نہ
 کوئے وندائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، گھر سچ دوارا اینکارا دیا باقی اک اُجیارا، کملاپاتی میت مُرارا، صاحب سجن
 سچھنڈ ساچے سچ سگھاسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ لائیا۔

* ۲۵ ساون ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروز پور * *

سو پُرکھ زرنجن سچ سلطان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیاںیا۔ ہر پُرکھ زرنجن مہروان، بے پہچان بے پرواہیا۔ ایکنکار وڈ بلوان، بلدھاری اک اھوآیا۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈمگآیا۔ ابناشی کرتا وسے سچ بھومکا استھان، سچ دوارے سو بھاپآیا۔ سری بھگوان مرد مردان، بھيو ا بھیدا بھيو نہ رانیا۔ پاربرہم پر بھ کھیل مہان، کھیلنہار اک اھوآیا۔ جوتی نور نور کر پردھان، در گھر ساچے نور رُشناآیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرآیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھول دوارا، سچکھنڈ ساچا آپ وسائیندا۔ ایکنکارا بٹھے دھارا، تھر گھر اپنارنگ رنگآیندا۔ آد زرنجن کر اُجیارا، جوتی جاتا نور وکھائیندا۔ ابناشی کرتا پاوے سارا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان میت مُرارا، ساچا سچن آپ ہو جائیندا۔ پاربرہم اپنے رنگ روے کرتارا، کرتا اپنی کار کماآیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، زرنجن اپنا کھیل وکھائیندا۔ زرنجن کھیل کرے اگم، اگمڑی کار کماآیا۔ سو پُرکھ زرنجن بیڑا بٹھے، ہر پُرکھ زرنجن سیو کماآیا۔ ایکنکار کہے دھن دھن، آد زرنجن شکر منایا۔ سری بھگوان اپنا کہنا آپے من، نیوں نیوں اپنا سیس جھکآیا۔ ابناشی کرتا بن کے جننی جن، سٹ ڈلارا اکو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچانیا۔ اپنا کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ رچانیندا۔ زرنجن زرویر ہو پرگٹ، زراکار کار کماآیندا۔ سچکھنڈ دوار کھول ہٹ، در گھر ساچے سو بھاپآیندا۔ جوتی جوت کر پرکاش، نور نورانہ ڈمگآیندا۔ اپنی اچھیا اپنی آس، اپنے وچوں آپ اُپانیندا۔ آپے داسی آپے داس، بن سیوک سیو کماآیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ ساچی کار کماآیندا۔ ساچی کار کرے کرتارا، ہر کرتا وڈ وڈیاںیا۔ ساچا مندر کھول کواڑ، در گاہ ساچی سو بھاپآیا۔ نور نورانہ پروردگار، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ مقامے حق سانجھیا، ایکا ایک سو بھاپآیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھانیا۔ ساچا کھیل کرے سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی دیا کماآیندا۔ زرنجن نور سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ بھيو گھلاآیندا۔ اپنے گھر سچ انند، انند اکو اک اُپچانیندا۔ اپنا بندھن پابندھ، ساچا سنگ آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچانیندا۔ ساچی کھیل زرنجن دھارا، زرویر پُرکھ آپ رچانیندا۔ آد جگادی ہو تیار، ہر کرتا کار

کمانیندا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھے ٹھانڈے دربار، گھر ساچا آپ سہانیندا۔ جگ چوکڑی ویکھ سنسار، کرنی اپنے ہتھ رکھانیندا۔ سیوالا گرو اوتار، گرگر شبدی ناؤں وڈیانیندا۔ لکھ چوڑاسی بھر بھنڈار، چارے کھانی ونڈ ونڈانیندا۔ چارے بانی بول جیکار، نعرہ اکو نام سمجھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھانیندا۔ ساچی کھیل کرے گوہند، مہما اکھ کتھی نہ جانیا۔ آد جگادی بن بخشند، بخشش اپنی دے سمجھانیا۔ زرگن دھار جوت سروپ وڈ ساگر سندھ، گھر گمبھیر اک اکھوانیا۔ شبد انادی ساچی ہند، پوت سپوتا ایکا جانیا۔ سچھنڈ دوارے اندر تھر گھر وسائے اکو پنڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرہ مندر دے وڈیانیا۔ ساچا مندر تھر گھر، سچھنڈ اندر آپ بنانیندا۔ سو پڑکھ زرنجن دیونہارا ور، وراتا آپ ہو جانیندا۔ کرے کھیل زرائن زر، زہر اپنی کار کمانیندا۔ سچ محلے آپے کھر، سچھنڈ ساچے جوت وکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سوت ڈلارے آپ سمجھانیندا۔ سوت ڈلارے شبدی سوت، ہر سچ سچ جنانیا۔ جگ چوکڑی سوہے تیری رت، رت رتڑی آپ مہکانیا۔ ویکھے کھیل ابناشی اچت، دوجا نظر کوائے نہ آتیا۔ جگ چوکڑی بیٹھا رہے لگ، ست سروپ نظر کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچا دے سمجھانیا۔ سچ ساچا ہر جنا، آد آد دے وڈیانیا۔ شبد ڈلارے بے پرواہ، بے پرواہی دے وکھانیا۔ وشن برہما شو تیری جھولی پا، تیری گنڈھ بندھانیا۔ جلوہ جوتی نور دھرا، ظہور اکو اک رُشانیا۔ ساچا مندر دے وساء تھر گھر وجے اک ودھانیا۔ سچھنڈ نواسی چڑھے چاء، ویکھنہارا چائیں چاننیا۔ تیری رچنا دتی رچاء، پنچ تت میلا سچ سبھانیا۔ ترے ترے لیکھا آپ لکھا، لیکھا جانے بن قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا آپ وڈیانیا۔ آد پڑکھ دے وڈیا، ہر وڈا وڈ وڈیانیندا۔ سوت ڈلارے ہوئے سہا، ساچی رمز آپ الامیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری رچن رچاء، پری لوء آکاش پاتال تیرا رنگ وکھانیندا۔ منڈل منڈپ سو بھا پا، گگن گگنتر کھوج کھوجانیندا۔ ساچا حکم اک ورتا، حکمی حکم آپ سنانیندا۔ سچھنڈ نواسی سچا شہنشاہ، پاتشاہ اپنی کار کمانیندا۔ جگ چوکڑی کوئی بھیونہ سکے پا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ نظر کسے نہ آیندا۔ تیری گودی دے سہا، پتا پوت نال ملایندا۔ جوتی جاتا نور رُشنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ ورتانیندا۔ ساچا حکم ورتے آد، سوت ڈلارے آپ جنانیا۔ تیری رچنارچ برہما، برہمانڈ تیری سرنانیا۔ تیرا ناؤں وجائے

ناد، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹایا۔ تیرا لیکھا بودھ اگادھ، بھيو اھيد کوءے نہ پاييا۔ نروير پُرکھ ديوے تيرا ساتھ، تيرا سدا سھاييا۔ هر پُرکھ نرنجن سُنائے اپني گاتھ، ايکنکار کرے پڑھاييا۔ آد نرنجن کر پرکاش، دپک ديا اک جگاييا۔ ابناشي کرتا پاوے راس، گوپی کاھن ولس وٹاييا۔ سري بھگوان داسی داس، سيوک سيوا آپ کماييا۔ پاربرہم پر بھ ويکھے کھيل تماش، خالق خلق رُوپ دکھاييا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، ديونھارا ساچا ور، سْت دُلا رے ايہہ سمجھاييا۔ سْت دُلا رے چڑھيا چا، چاؤ گھنيرا اک رکھاييا۔ آد پُرکھ مليا اک ملاح، پر بھ داتا بے پرواھيا۔ ساچی رچنا دے رچا، رچ ويکھے شھنشاھيا۔ سچھنڈ دوارے آسن لاء، تھر گھر ميري بنت بناييا۔ پُري لوء آکاش پرکاش دے کرا، برھمنڈ کھنڈ و بے ودھاييا۔ وشن برھما شونال دے رلا، دُھر فرمانا حکم جناييا۔ ترے گن مایا دے پرگٹا، پنچ تت کرے کُرمانيا۔ لکھ چوراسی رنگ رنگا، گھٹ گھٹ اپنا نور دکھاييا۔ جگ چوکُري ونڈ ونڈا، سْتجگ تریتا دواپر کلجگ انگ لگاييا۔ دُھر دی بانی بان لگا، بودھ اگادھ کرے شنوایيا۔ شبد انادی ناد الا، انراگی اپنا راگ سُناييا۔ نرگن نور جوت کر رُشنا، دو جھان کرے رُشناييا۔ پنچ تت کایا دے وڈیا، مانس مانگھ سو بھاپاييا۔ گر اوتار پير پينغمبر لے پرگٹا، پاربرہم پر بھ بخشے اک سرناييا۔ جگ چوکُري لے ہنڈھا، سْتجگ تریتا دواپر کلجگ پار کراييا۔ نو نو چار لیکھا دے مُکا، بے انت بے انت بے پرواھ اپنا بھيو نہ کسے جناييا۔ سْت دُلا رے تيرا رنگ لے رنگا، رنگ رنگيلا اک اکھوایيا۔ نو سو پُرانوے چوکُري دے کھپا، جو اُپچے سو رہن کوءے نہ پاييا۔ گر اوتاراں پير پينغمبراں دُھر فرمانا دے سمجھا، سچ سندیسہ اک گھلایيا۔ ويد پُران شاستر سمرت گيتا گيان انجيل قرآن دے درڑا، کھانی بانی سنگ نبھاييا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کرپا کر، ديونھارا ساچا ور، شبدی سْت دے سمجھاييا۔ شبدی سْت چھوٹے بال، هر ساچا سچ جناييا۔ نيتز کھول کر دھيان، هر ساچی کرے پڑھاييا۔ تھر گھر تيرا مکان، سچھنڈ ميري شنوایيا۔ جگ چوکُري کھيل مھان، هر کرتا آپ کراييا۔ گر شبدی ديوے دان، شبد امولک تيري جھولی پاييا۔ نرگن هو کے جاویں کاھن، سرگن گوپی آپ نچاييا۔ پر ماتم هو کے ديویں دان، آتم اپنا انگ بناييا۔ سچ جھلائیں اک نشان، ناؤں نرنکارا اک دکھاييا۔ سْتجگ تریتا دواپر ويکھیں آن، جگ جگ اپنا ولس وٹاييا۔ گر اوتار پير پينغمبر تيرا دين بيان، دُھر دی دھار اک درساييا۔ اندر باھر گپت ظاھر کرن کلیان، کلمہ نبی رسول جناييا۔ ساچا دينا دُھر فرمان، بن فرماں بردار سيو کماييا۔ تيرا مندر سوہے

مکان، مہما اکھ اک وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی سٹ آپ سمجھایا۔ شبد سٹ میرے سچ ڈلارے، سو صاحب آپ جنائندا۔ تیرے سوہن سچ منارے، تھر گھر ایکا سو بھاپائندا۔ نرمل جوت جگے اگم اپارے، دیا باقی نظر کوئے نہ آئندا۔ پُرکھ ابناشی ایکنکارے، اکل کل دھاری تیری کھیل رچائندا۔ جگ چوکڑی کوئی نہ پاراوارے، آد انت کوئے کہن نہ جائندا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک جگ چوکڑی تیرے پنہارے، وشن برہما شو تیرے چرناں سپس جھکائندا۔ پنچ تت گرو اوتار تیرے در بھکھارے، خالی جھولی سرب بھرائندا۔ شاستر سمرت وید پُران تیری مہما گانن گانے، گیت سنگیت آپ بنائندا۔ تیرا رنگ سورا سربنگ اکو مانے، پُرکھ اکال تیری سچ ہنڈھائندا۔ تیرے حکمے اندر راجے رانے، شاہ سلطان تیری دھار دکھائندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے بھانے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ رکھائندا۔ سٹ ڈلارے میرے لال، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دو جہاناں بنیں دلال، نرگن سرگن ونج کرایا۔ تیرا مندر سچھی دھر مسال، دھرم دوارا اک وڈیاںیا۔ سچ سوامی وسے نال، ہر وچھڑ کدے نہ جانا۔ تیری لیکھے لاوے گھال، کیتی گھال تھایں پائیا۔ آد پُرکھ کہے کوئی کر سوال، بن سوامی منگ منگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست اک ورتایا۔ سٹ ڈلارا منگے منگ، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ شاہ پاتشاہ سورے سربنگ، تیرے ہتھ میری وڈیاںیا۔ جگ چوکڑی دو جہان تیرا و جاواں مردنگ، نام نگارہ ہتھ اٹھایا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ویکھاں لنگھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ حکمے اندر بدلاں سورج چند، زمیں اسمان سدا سرنایا۔ نت نوت تیرا رہے انند، دوجارس نہ کوئے دکھایا۔ تیرے ملن داسدا لگیا رہے پنڈھ، پاندھی بن نہ پھیرا پائیا۔ میرا پریم نہ ہووے بھنگ، تیری پریتی گھٹ نہ جانا۔ میں سٹ ڈلارا تیرا فرزند، فرماں بردار اک اکھوایا۔ جگ چوکڑی کوٹن کوٹ جان لنگھ، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ اکو منگاں ہر جو منگ، در تیرے اکھ جگایا۔ تیرا روپ لکھ چوراسی ہنگ، برہم پاربرہم تیرا بنس اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکایا۔ سٹ ڈلارے آپ سمجھاوانگا۔ تیرا حکم اک ورتاوانگا۔ دو جہاناں حکم سمجھاوانگا۔ وشن برہما شو آپ پرگٹاوانگا۔ ترے گن مایا گنڈھ پواوانگا۔ پنچ تت اکو گنڈھ دکھواوانگا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈاوانگا۔ گھٹ گھٹ واسی ویس وٹاوانگا۔

پُرکھ ابناشی کار کماوانگا۔ پُون سواس دھار چلاوانگا۔ جوت پرکاش نور رکھاوانگا۔ زمیں اسمان نال ملاوانگا۔ کر دھیان وکھ وکھاوانگا۔ تیرا نام گیان جناوانگا۔ کر
 پردھان لوکمت، پنج تت ساچا جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلاوانگا۔ لکھ چوراسی رنگ رنگاوانگا۔ چارے کھانی
 وکھ وکھاوانگا۔ چارے بانی بھیو چکاوانگا۔ چارے کنت پھول پھلاوانگا۔ چارے جگ پندھ مکاوانگا۔ جگ جگ اپنی دھار وکھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر نال ملاوانگا۔
 دھر دی دھار آپ سمجھاوانگا۔ سچ گفتار آپ سناوانگا۔ کایا تت آپ وڈیاوانگا۔ برہم مت آپ درڑاوانگا۔ چرن نت اک جڑاوانگا۔ ست سنگ اپنے ہتھ
 رکھاوانگا۔ اتم چوکڑ اکو بھیو کھلاوانگا۔ تینی اوتاراں پڑدا لاہوانگا۔ بھگت اٹھاراں جوڑ جڑاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھ نقاب اٹھاوانگا۔ نانک گوہند جوت جگاوانگا۔
 شبد چوٹ نگارے لاوانگا۔ پُرکھ اکال اکو اوٹ جناوانگا۔ نہہکتی ویس وٹاوانگا۔ دوار بنک اک سہاوانگا۔ سمبل ڈیرہ ساچا لاوانگا۔ راؤ رنک رنگ رنگاوانگا۔ شبدی
 ست اک اُپجاوانگا۔ کایا بت نہ کوئے وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جوتی دھار اک رکھاوانگا۔ جوتی دھار اک
 رکھاوانگا۔ کلجگ اتم ویس وٹاوانگا۔ نو کھنڈ پر تھی تھم مناوانگا۔ ستاں دیپاں پڑدا لاہوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجاوانگا۔ جیرج انڈ بھیو چکاوانگا۔ گر اوتاراں
 پیر پیغمبراں میٹ پندھ، ساچا مارگ اک وکھاوانگا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اکو گنڈھ پواوانگا۔ چار ورن داشبدی تند، اتم پر ماتم
 کھیل کھلاوانگا۔ پاربرہم برہم وسے سنگ، شرع زنجیر توڑ تڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد ست تیرا ڈنکا اک
 وجاوانگا۔ شبد ست تیرا ڈنکا اک وجاویگا۔ سری بھگوان ویس وٹاویگا۔ نر نریش پھیرا پاویگا۔ وشن برہما ہمیش سیس جھکاویگا۔ وسنہارا سچھنڈ ساچے دیس،
 لوکمت نور دھراویگا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، مونڈ منڈایا نظر کسے نہ آویگا۔ کلجگ اتم میٹے بھیکھ، بھیکھی کوئے رہن نہ پاویگا۔ لیکھا چکے ملاشیخ، پیر
 پیغمبراں گود سواویگا۔ اتم پر ماتم کرے ساچا ہیئت، ہتکاری اپنا رنگ رنگاویگا۔ لکھ چوراسی ویکھے جگت سنساری کھیت، گرگھ گر گر اپنے گھر وساویگا۔ شبد
 ست تیری کھیڈے کھیڈ، ہر کھڈاری اکو آویگا۔ پیر پیغمبر پہلوں بھیج، سچ سندیسہ آپ سناویگا۔ سری بھگوان ساچا کنت کلجگ اتم انت جوتی نور دھر کے
 تیج، تیج اپنا اک جناویگا۔ جن بھگتاں مانے تیج، اتم انتر سوبھا پاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا اپنے ہتھ

رکھاویگا۔ دُھر دا لیکھا آپ مُکائے گا۔ پُرکھ ابناشی ویس وٹائے گا۔ کل کلکی ناؤں دھرائے گا۔ ساچی ونگی اک وکھائے گا۔ دوار بنکی اک سہائے گا۔ راؤ رکی
 آپ اُٹھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو پر بھو چکائیگا۔ کلجگ انتم ویس وٹائے گا۔
 نر بھے ہو کے آپ آئیگا۔ بھو سب دے سر جنائے گا۔ میں توں پندھ مُکائے گا۔ ہاں ہوں نہ کوئے جنائے گا۔ آتم پر ماتم جوڑ بُڑائے گا۔ ساچی گاتھن اک
 سنائے گا۔ باطن بات آپ پڑھائے گا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتن، سنجگ ساچا چند چکائے گا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی دیوے سچا ساتھن، سنگی اکو نظری آئیگا۔
 کوٹی کوٹ در درویش کھرن تریلوکی ناتھن، نیوں نیوں سپیس سرب جھکائے گا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آسن، گرگھ گر گر اپنے انگ لگائے گا۔ دیکھنہار
 پر تھی آکاشن، گگن منڈل پھول بھلائے گا۔ جس دی گر اتار پیر پیغمبر بنے شاخن، سو اپنی شناخت اپنے ہتھ رکھائے گا۔ شاستر سمتر وید پُران جیو
 جنت سادھ سنت یسویں صدی سارے آکھن، نہہکنک نرویر پُرکھ پر بھ آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیتوں
 وڈیائے گا۔ شبد سُت تیتوں وڈیاویگا۔ پر بھ اکو سترگر آویگا۔ دوجا رہن کوئے نہ پاویگا۔ دُھر سندیہ آپ سناویگا۔ برہما وشن مہیشا، چرناں ہیٹھ رکھاویگا۔ جس
 نوں گر اتار پیر پیغمبر کرن آدیا، سو پُرکھ نرنجن نظری آویگا۔ جس دی وشنوں مانے ساگو پانگ باشک سیجا، سو نیتز نیناں نیر وھاویگا۔ چار جگ سنہسہرا
 پہلوں بھیجا، دُھر دی خبر آپ پہنچاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدی یسویں اپنا پڑدا لاہویگا۔ صدی یسویں پڑدا
 لاہنا اے۔ نہہکنک آپ اکھواؤنا اے۔ شبد ڈنک نام و جاؤنا اے۔ دو جہان آپ جگاؤنا اے۔ لکھ چوڑاسی بھرم مٹاؤنا اے۔ جن بھگتاں بھیو کھلاؤنا اے۔
 ساچے سنتاں میل ملاؤنا اے۔ گرکھاں اپنی گود اُٹھاؤنا اے۔ گر سیکھاں اکو راہ وکھاؤنا اے۔ چار ورن دا پندھ مُکاؤنا اے۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو
 گھر وساؤنا اے۔ نہ کوئی دُئی نہ دویت، شرع شریعت میٹ مٹاؤنا اے۔ نانک گو بند کر کے گیا ہدایت، پُرکھ اکال اک مناؤنا اے۔ ویہویں صدی پوری
 کرے شرائط، اپنے لیکھے اپنا لیکھا پاؤنا اے۔ پندراں کنگ کسے نہ جانی پیش، راجے رانیاں اکو وار سمجھاؤنا اے۔ سادھو سنتو چھڈ دیو بھیکھ، پُرکھ اکال
 دین دیال تھم دُھر دا آپ جناؤنا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وساؤنا اے۔ سُت ڈلارے اُٹھ کے

بھج، سو صاحبِ حکم جنائیا۔ دو جہاناں جا کے گج، اُچی گرج نام لگایا۔ کوڑی کریا دیووتج، جگت اہمان رہن نہ پائیا۔ ابناشی کرتا سری بھگوان صاحب سلطان سچ سنگھاسن بیٹھا سچ، ساڈھے تن ہتھ دئے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کلجگ اکاون باون جو پڑدا رہیا کج، سو ساون خوشی منائیا۔ بن مکیوں بن کعبیوں کرائے جج، گھر حاضر حُجرہ اک دکھائیا۔ ساچے تخت بیٹھ سمرتھ، مہما اکھ دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیہ آپ سٹائیا۔ شبد سُت ساچے میت، متر پیارے تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا گاؤندے رہے گیت، ڈھولا سولہ صفت صلاحیا۔ تیرے حکمے اندر مندر مسیت، شودوالے مٹھ تیری کرن وڈیائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتر نظر نہ آئی۔ بن بھگتاں کوئی نہ کرے تیری پریت، پریتوان بیٹھے مکھ چھپائیا۔ مہروان ہو کے دیویں بھیکھ، بھچھیا اپنی اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا تیرے ہتھ پھرائیا۔ شبد دُلا رے تیرا سلطان، سو صاحب سچ جنائیا۔ جگ چوکڑی ٹھمران، اپنا حکم منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، در درویش سیس جھکائیا۔ رسنا جہوا شبدی ڈھولا کردے گئے کلام، کانات کر پڑھائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہوئے اک امام، بے پچان بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن دھار دکھائیا۔ گر اوتار مندے گئے اکو کاہن، سو صاحب سچا شہنشاہیا۔ بھگت کردے گئے پرنام، بندنا بندگی اک سمجھائیا۔ کل کلکی پرگٹ ہووے آن، کل کلیش دئے کھپائیا۔ جس داسد جھلے نشان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی یسویں ہوئے پردھان، بیس پسا اک اکھوائیا۔ سب نوں مئی پئے آن، سیس سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کلجگ جیو ہوئے آنجان، سرتی شبد نہ کوئے جڑائیا۔ چاروں گنٹ پھرن سوان، گھر ملیا نہ سچا ماہیا۔ پنچ تت مگر لگا شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ صدق صبوری ملیا نہ سچ ایمان، عمل عامل نہ کوئے کمائیا۔ سچ حدیث نہ پڑھی قرآن، کایا گرہ نہ کھوج کھوجائیا۔ منتر نظر نہ آیا ست نام، نام ست نہ کوئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے پیغام، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ سٹائیا۔ بن سنگر پورے کرے نہ کوئی پچان، انتر نظر کسے نہ آئی۔ جگت وڈیا نہ کوئی گیان، چوڈاں وڈیا نین شرمائیا۔ چوڈاں طبق ہوئے حیران، چوڈاں لوک سار نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے شبدی پھڑ، تیری کار دئے سمجھائیا۔ پر بھو تیری کار سمجھاویگا۔ ویہ سو ویہ بکرمی بھو

اُٹھلاویگا۔ ائی ساون رُت وڈیاویگا۔ جو بیٹھے لُگ لُگ، تنہاں پھڑ کے باہر کڈھاویگا۔ شبدی شبد لئے بچھ، رسنا وواد نہ کوئے ودھاویگا۔ جے کوئی ہے کسے کول
 کچھ، کُشتہ سب دا آپ بناویگا۔ بچھلا پینڈا سب دارہیا نگ، اگے اکو دھار دکھاویگا۔ سنت سُہیلے گودی چک، چاروں کُنٹ آپ پرگٹاویگا۔ ہر کا شبد ساچا شیر
 رہیا بُک، لکھ چوڑا سی جمبک سر نہ کوئے چکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت اکو اک اُٹھاویگا۔ شبد سُت دُلا را
 اُٹھیگا۔ لکھ چوڑا سی جیواں جتاں سادھاں سنتاں کولوں بچھیگا۔ اندر وڑ ساڈھے تن ہتھ اندر کوئے نہ لگیگا۔ زرگن سرگن چلے دھار، سرگن زرگن اگے
 جھکیگا۔ آد جگادی اک پیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرائن زر، زر ہر زرائن اکو ٹھھیگا۔ زر ہر زرائن دیا کمائیندا، ہر سَنگُر
 مہروان۔ جگ چوکڑی ویس وٹائیندا، زرگن سرگن ہو پردھان۔ کلجگ انتم دیکھن آئیندا، جودھا سور پیر بلی بلوان۔ سنت سُہیلے نال ملائیندا، جگ چوکڑی کر
 پروان۔ انتر وڑ وڑ آپ اُٹھائیندا، باہروں بولے نہ کوئی زبان۔ دیکھ جوتی اک جگائیندا، دیا جگے سچ مہان۔ شبد انادی ناد سٹائیندا، انحد راگ سچی دھنکان۔
 امرت آتم جام پیماندا، ترسنا بھکھ میٹ نشان۔ آتم سیجا سوبھا پائیندا، سچ تخت بیٹھ سلطان۔ کرم کانڈ میٹ مٹائیندا، پنج تت نیڑ نہ آئے شیطان۔ برہم
 مت اک سمجھائیندا، آتم پر ماتم کر دھیان۔ گھر مندر اک دکھائیندا، گھر گھر وچ سوہے مکان۔ ہر سنگت آپ جگائیندا، جاگنہار سری بھگوان۔ نچ نیتر آپ
 اُٹھائیندا، دوئے لوچن بند دُکان۔ ساچا کھیتراک دکھائیندا، جس گھر وسے مہروان۔ رُت چیز آپ وڈیائیندا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا دان۔ داتا دانی آئے آپ، پر بھ وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا چیدے گئے جاپ، سو سچ رہیا درڑائیا۔ جن بھگت جنائے اپنا آپ،
 بھو ابھیدا بھو اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم میل کرے وڈ پرتاپ، جگت سنٹاپ رہن نہ پائیا۔ سوہنگ شبد ساچا پاٹھ، پوجا اکو اک سمجھائیا۔ آتم سرور تیر تھ تاٹ،
 ساچا رنگ اک رنگائیا۔ پھر اُتارے اپنے گھاٹ، پتن آیا چل کے ماہیا۔ کلجگ بچھلی سکی واٹ، سنجگ ساچا راہ جنائیا۔ ہر سنگت مل کے گاؤ ساچی گاتھ،
 چار ورن اک پڑھائیا۔ نانک گو بند سب دے وسے ساتھ، رام کرشن وچھڑ کدے نہ جائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بنے داس، بن سیوک ساچی سیو کمائیا۔ وشن
 برہما شو پوری کرے آس، زراسا کوئے نظر نہ آئیا۔ جس دی اُتے دھر توں شاخ، سو شناخت رہیا سمجھائیا۔ مل سَنگُر کوئی نہ ہوئے اُداس، سَنگُر شبد اُداسی

دے مٹائیا۔ بھرم بھو دا کرو وناس، ابناشی کرتا دیا کمائیا۔ سری بھگوان سدا سہائی انا تھاں ناتھ، جگھیون داتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت سنگ سمائیا۔ ہر سنگت تیرا لیکھا سچ، سو سنگر آپ لگائیندا۔ من بندر نہ جائے نچ، من منسا میٹ مٹائیندا۔ لوں لوں اندر آپے رچ، ساڈھے تن کروڑ رنگ رنگائیندا۔ لیکھے لگے کایا کچ، کنچن گڑھ آپ وسائیندا۔ ست دھرم دامارگ دس، چار ورنناں جوڑ بڑھائیندا۔ پڑھ اکال میلا ہس ہس، آتم پر ماتم سنگ نبھائیندا۔ پریم پیالہ پیو رس، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ اک دُوبے نوں دیو دس، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ جس دے پچھے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت رہے نٹھ، چاروں گنت نظر کتے نہ آئیندا۔ جوگ ابھیاں کردے پوجا پاٹھ، تیر تھ تھ ڈیرہ لائیندا۔ سو پڑھ سمر تھ کلج اتم ہو پر گٹ، گوبند کھولیا اکو ہٹ، سمبل اپنا راہ جنائیندا۔ باہروں دسے گوار جٹ، اندروں مارے شبد نشانہ تیر پھٹ، چلہ نظر کسے نہ آئیندا۔ جو چرنی جائے ڈھٹھ، تس بن ہتھاں لئے چک، کرے نیڑا حقو حق، حقیقت اپنی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، ہر سنگت اکو گھر وسائیندا۔ ہر سنگت تیرا دسے کھیڑا، سچھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ ابناشی کرتا بنھے بیڑا، سری بھگوان چو نام لگائیا۔ کرم کانڈ دا کٹے جیڑا، بندھن کوئے رہن نہ پائیا۔ شرع شریعت دا گھلا ویڑا، لاشریک کرے خدائیا۔ اکو نام جنائے توں میرا میں تیرا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو گنڈھ پوائیا۔ لکھ چوراسی آون جاون پتت پاون چکاوے گیڑا، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت لیکھا لیکھے پائیا۔ ہر سنگت لیکھا جائے لگ، لگا ونہار گوپال سوامی دیا کمائیندا۔ ملیا میل سورے سر بگ، سو صاحب دیکھ دکھائیندا۔ ترے گن مایا لگی بھجھے اگ، جھوٹھی متا موہ مٹائیندا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدا لاہندا۔ امرت جام پیائے مد، رس اکو اک دکھائیندا۔ نو دوارے پار حد، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔ دسم دوا ری آپے سد، صدا اپنا نام سنائیندا۔ ہر مندر گرگھ بہہ کے جاو سچ، سچ دوار اک وڈیائیندا۔ مریدو مُرشد کرو حاضر جج، حاضر حضور اکو نظری آئیندا۔ لوک لچیا دیووتج، لوک لاج بھگتاں سنگ سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ سری بھگوان تہاڈے اندر وڑے بچ، آوندا جاندا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت رنگ رنگائیندا۔ ہر سنگت رنگ چڑھے چلوں، چار ورن ملے وڈیائیا۔

ویکھو شکر سٹ بیٹھا ترسول، نیوں نیوں بیٹھا سیس جھکائیا۔ برہما کہے میرا کوئی نہ رہیا مول، برہم چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ وشنوں کہے میرا بھلیا سرب
 اصول، اصلیت کوئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن پر بھ بھلیا کنت کنتول، لکھ چراسی بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ سچ پنکھوڑا کوئی نہ رہیا جھول،
 نام ہلارا نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت سنگ رکھائیا۔ ہر سنگت تیرا سگلا ساتھ، سو سنگر آپ
 نبھائیندا۔ پورب لہنا دیکھے مستک ماتھ، بھيو ابھیدا آپ جنائیندا۔ شبد اگئی چاڑھے راتھ، رتھ رتھو ای سیو کمائیندا۔ پار اُتارے کلج گھاٹ، نینا نام اک
 جنائیندا۔ کوڑی کرپا جائے پاٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دوس آپ سہائیندا۔ ساچا دوس سہائے اگی ساون، ساول
 سندر بے پرواہیا۔ پر م پڑکھ پر بھ آیا پتت پاون، پتت پاپی پار کرائیا۔ آتم پر ماتم چار ورن ڈھولا گاون، گا گا خوشی منائیا۔ ناری کنت اپنا راون، گھر بیج
 سہنجی سو بھاپائیا۔ آتم پر ماتم ہو یا ضامن، ڈھر دی ضامنی آپ نبھائیا۔ گر گھو گر سکھو تھائے نیڑ نہ آئے کامنی کامن، کام چیشٹا دئے گوائیا۔ اک دوجے
 دا درس کرو آھنو ساھن، ستمکھ بیٹھا بے پرواہیا۔ شبد سروپ پھڑایا دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ نہ کوئی کھتری نہ کوئی براھمن، شور ویش نظر کوئے
 نہ آئیا۔ نہ کوئی دیس رام راون، نہ کوئی لکا گڑھ کرے لڑائیا۔ نہ کوئی کاہنا کرشنا کمند منوہر لکھمی نرائن کرے پچانن، وراٹ روپ نہ کوئے سمجھائیا۔ نہ
 کوئی عیسیٰ موسیٰ سنائے پیغامن، ڈھر کلام نہ کوئے جنائیا۔ نہ کوئی نانک گوہند دھرے دھیانن، دھیان دھیان وچ نہ کوئے رکھائیا۔ کلج جیو ہوئے
 بے ایمانن، نسا کوڑی سرب ودھائیا۔ ہر سنگت تیرا اکو سچا کامن، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ایشٹ درشٹ آپ گھلائیا۔ ہر سنگت تیرا روپ انوکھا، چار جگ ملے وڈیائیا۔ گر سکھ گر سکھ کسے نال کرے نہ کوئی دھوکھا، سچ سچ اک سمجھائیا۔ مانس جنم
 پر بھ ملن دا موقع، لکھ چوراسی وچوں نظری آئیا۔ کوڑی کرپا اندر نہ ہونا تھوتھا، ہو چھی مت نہ کوئے وڈیائیا۔ کایا اندر اپنا کھول کے پڑھو پوتھا، پستک ہر
 جی آپ لکھائیا۔ جس دے اندر لکے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق لکھ چھپائیا۔ تس دا نام اک سلوکا، سوہلا اکو اک وڈیائیا۔ اُس صاحب دی رکھو اوٹا، پڑکھ
 اکال سچی سرنائیا۔ جس وسایا پٹنا پونٹا، انت ندیڑ گیا سمجھائیا۔ سو اکو ڈھنیا تتا رہیا لا کے ڈھونکا، سچکھنڈ اپنی سچ بنائیا۔ کلج اتتم ساڈھے تن ہتھ آپے دیکھے

کوٹھا، سبیل نگری ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکال سَنگَرُو اِکو بُہتا، ہُتے گُرُو کم کسے نہ آئیا۔ کایا اندر مار کے ویکھو غوطہ، ہیرے مانک لال جوہر میرا ناؤں گھر گھر وچ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت سَنجک سچ کرے پڑھائیا۔ ہر سنگت تیرا سَنجک سوہلا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائندا۔ آتم پر ماتم مل کے گاؤ ڈھولا، ڈھولک جھیننا نہ کوئے وجائندا۔ کایا بدنہارا چولا، چولی رنگ آپ رنگائندا۔ انتر آتم آپے مولا، مولا اپنی کھیل دکھائندا۔ امرت بھرے نابھ کولا، کول نابھی آپ اُلٹائندا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول سہائندا۔ جس نوں کھندے نورِ الہی اولاء، عالمین کھیل کھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت آئی اپنے رنگ رنگائندا۔ ہر سنگت آئی سچ دوار، ملے نام وڈیائی۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، پتر گپت نہ لیکھ دکھائیا۔ لاڑی موت نہ کرے سَنگار، ویلے انت نہ لئے پرنائیا۔ سَنگر پورا دئے دیدار، نرگن سرگن ہوئے سہائیا۔ پھر کے باہوں لئے اُٹھال، آتم پر ماتم آپ جگائیا۔ اُٹھ سوانی چل میرے نال، پیا پریتم اُنگی لائیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، چارے ورنال کرے گُرمائیا۔ جن بھگتاں بچھے آپے حال، مُرشد مُریداں ویکھ دکھائیا۔ ویلے انت نہ کھائے کال، مہاکال پلُو دئے جُھڈائیا۔ جن بھگتو حل ہوئے سوال، باقی کوئے رہن نہ پائیا۔ سری بھگوان بنے دلال، سچ دلالی آپ کمائیا۔ دھن بھاگ جو گھالن آئے گھال، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت تیرا ڈھولا گائیا۔ ہر سنگت تیرا نام پیارا، چار جگ وڈیائندا۔ جس دے ہر دے وسے گُرُو اوتارا، پیر پیغمبر ڈیرہ لائندا۔ تہاں متر آپ نرنکارا، نرگن اپنی سیو کمائندا۔ سچا سوبھیا اک دوارا، سو صاحب ویکھ دکھائندا۔ مالوے کھولیا سچ کواڑا، کُنڈا اپنی ہتھیں لائندا۔ گوہند انت پا کے گیا پواڑا، سری بھگوان ساچا سنگ نبھائندا۔ کپور سَنگھ کڈھدار ہیا ہاڑا، چالیواں مکتا اپنے دوئے دوئے جوڑ حق سیس نوائندا۔ کون ویلا ویکھاں دُھر درگاہی لاڑا، سَنگر اِکو نظری آئندا۔ جس نے ہر سنگت مان دوایا ستاراں ہاڑا، ہر جو اپنا لیکھا ہر سنگت جھولی پائندا۔ جس دیاں گُر اوتار پیر پیغمبر گاوندے گئے واراں، سو وارتا بھگتاں آپ سَنائندا۔ جن ویکھن آیا تیرا پیارا، پیا پریتم پھیرا پائندا۔ ہر سنگت تیرا ویکھیا مُفت نظارہ، نظر وچ اِکو نر ہر نظری آئندا۔ سب نالوں کر کے بٹھے کنارہ، کرم کانڈ کسے نیڑ نہ آئندا۔ کوئی لبھن جائے نہ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اندر وڑ دُو گھگی کندر دھیان نہ کوئے لگائندا۔ جنہاں سَنگر پورا

نظری آئے ظاہر، ظاہر ظہور دیا کمائیندا۔ تِس دا دو جہان کرن مُظاہر، مُفت اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر سنگت تیرا ویکھیا گھر، گھر اکو نظری آئیندا۔ اکو گھر اک دروازہ، اکو بنک سہائیا۔ اکو پُرکھ غریب نوازا، دیونہار سدا وڈیائیا۔ اکو نام ندھان وجائے واجا، سُر تال اک رکھائیا۔ اکو بھوپ اکو راجا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اکو کرتا اکو کاجا، اکو کرنی رہیا کمائیا۔ اکو مارنہارا واجا، اکو سنگر رہیا جگائیا۔ اکو جگ چوکڑی پھرے بھاجا، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ اکو کھجگ اتم آیا دیس ماجھا، سمبل نگری سو بھاپائیا۔ اکو وجائے ست ربابا، نام ست کرے پڑھائیا۔ اکو پکڑے ہتھ واگا، ڈور اکو ہتھ اٹھائیا۔ اکو پار کرائے حادا، حدو اربعہ اپنے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سچ منارا، مُنی مُنیشتر دھیان لگائیا۔ اگی ساون چل کے آون گرو اتارا، پیر پیغمبر پھیرا پائیا۔ ساچا لگے دھرم اکھاڑا، نرگن سرگن گوپی کاہن نچائیا۔ ملے میت اگئی یارا، یاری یارا نال رکھائیا۔ جس نوں کہندے اینکارا، اکل کلا رہیا سماپا۔ سولے کے آیا نام بھنڈارا، انمگیاں رہیا ورتائیا۔ راتیں سُنیاں دے دیدارا، دے جاگدیاں درس دکھائیا۔ نرگن نور جوت اجیارا، شبدي شبد ڈنک وجائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ ہارا، کاتب چلے نہ کوئے چترائیا۔ بے انت انت کہے نہ کوئی وچ سنسارا، کیوں گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو اپنا کھولے آپ کوڑا، تِس سنگر دے بُجھائیا۔ جس نرکار ملیا نانک سنگر میت مرارا، سو سنگر نانک بھگتاں گرسکھاں دے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پیر پیغمبر گرو اتار قطب اولیے غوث یار ویکھنہارا تھاؤں تھائیا۔ ہر سنگت ساچا میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ اکو گھر سوہے گرو چیلہ، چیلہ گرو روپ وٹائیا۔ پُرکھ ابناشی ملیا سجن سہیلا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ وسنہارا دھام نولہا، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ جوت نرنجن چاڑھے تیلہ، آد نرنجن سگن منائیا۔ اچرج کھیل پر بھوکل کھیلا، خالق خلق بھوونہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت دوارے دے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا نام اکھ، ہر شبدي جوڑ جڑائیندا۔ نیچ نیچے آتم وت، امرت نیچ ہرا کرائیندا۔ بھل بھلوڑی ویکھے پت، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ بوٹا گوہند لایا ہس، ہس، سری بھگوان بھل کھلائیندا۔ دُور ڈراڈا ویکھے نٹھ نٹھ، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت جوڑ جڑائیندا۔ ہر سنگت ہر جو جڑیا جوڑا، شبدي سرتی میل

ملائیا۔ صاحب سنگر اکو گھوڑا، نام نرویر رہیا دکھائیا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، ہوکا دو جہاناں سنائیا۔ ہنگ برہم پر بھ آپے بہڑا، آتم پر ماتم بھیو چکائیا۔ آگے ویلا رہ گیا تھوڑا، کلج رووے مارے دھاہیا۔ کسے دا اٹکایا اٹکے کوئی نہ روڑا، روکھارا نظر کوئے نہ آئیا۔ جورو زر نہ چلے زورا، زورا اور بے پرواہیا۔ جس دا منتر اکو پھورا، فُرنے وچ سرب لوکائیا۔ سو صاحب ہر سنگت تیری پکڑے ڈورا، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ کلج انت سری بھگونت منمکھاں دیوے جواب کورا، لارا لپانہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، سچ اکھاڑا ایکنکارا وچ سنسارا، نرگن دھارا آپ لگائیا۔ نرگن دھار سنگت ویس، اولڑی کار کمائیا۔ جوتی جوت جوت پرویش، پر م پڑکھ بے پرواہیا۔ ڈو گھسی بھوری کرے ہیت، کایا کوری دیکھ دکھائیا۔ سوہنا وسے صاحب دا دیس، جس دوارے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بردھ بال نو جوان مورکھ موڑھ جگت انجان، جو انتر بیٹھے کر کے دھیان، تنہاں بیڑا پار کرائیا۔ تنہاں بیڑا ہوئے پار، جو ایکا نام دھیائیا۔ ساچی رین کھلے گلزار، گلشن آپ مہکائیا۔ پریم پریتی چلے بھہہار، امرت میگھ برسائیا۔ گرگھ گرسکھ سنت سہیلے دے آدھار، بھگت بھگونت جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نر ہر اکو اک پھیرا پائیا۔ ائی ساون سچ وہار، بوہاری آپ کرائیا۔ دو اک دا سچ پیار، اک دو جوڑ جڑائیا۔ دو توں بنیا نرگن دھار، اک اکو نظری آئیا۔ اک ایکنکار پیار، دوئے دھار آپ پرگٹائیا۔ دو آ ایکا جگت ونجار، بن ونجارا ہٹ چلائییا۔ دو آ بنے گرو اوتار، ایکا پڑکھ اکال رہیا سمائیا۔ دوہاں میلا کلج انتم ایکا وار، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ پڑھ پڑھ ویدیا گئے ہار، ویدیا داتا نظر کسے نہ آئیا۔ اک دو بے نال کرن وچار، من مت بدھ رہے درڑائیا۔ اک دو تہاں توں وسن باہر، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ دو آ ہو کے گرو اوتار کردے گئے پکار، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ اک ہو کے نرگن آویں نر اکار، نرگن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے پچھے دو تیرا لین سہار، آگے تیرا راہ نکائیا۔ دوئے آگے ایکا لگے ائی جڑ جائے وچ سنسار، ائی گو بند گیا پائیا۔ ائی سکھاں دیوے آدھار، نکی نکی کرگفتار، انتر دے شبد کٹار، کھنڈا اکو اک چکائیا۔ سسا صاحب سنگر پیار، داوا وشو دے آدھار، نانا کوئی سار نہ پائے وچ سنسار، سنسے وچ سرب لکائیا۔ اک دو دا جوڑا جڑیا کھیل کھلائے آگم پار، آگمڑی کار کمائیا۔ ائی ساون دا اک وہار، پنڈراں کنک دی بٹھے دھار، سنجگ بنائے سچھنڈ سچ دربار، درگاہ ساچی اک دکھائیا۔

چار جگ دا لکھیا گر اوتاراں پر پیغمبراں لیکھا ساہمنے دیوے پاڑ، رقعہ کسے ہتھ رہن نہ پایا۔ ویہویں صدی جس دی کردے گئے پکار، پشت در پشت گئے سمجھایا۔ تس دا لیکھا دسے آپ احوال، اہل اپنا آپ جنایا۔ رات نوں سُننا ناں خیال، سرتی شبنال جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگی ساون، آیا پریم پریتی سچ راون، رو رہیا ہر گھٹ تھانیا۔ اگی ساون پینی اگی، اکو وار جنایا۔ چار ورن دی بنی سکھی، سو صاحب دے وڈیایا۔ جس دی دھار ہونی تھی، جگ نیز نظر نہ آیا۔ دھرت مات سچ دوارے جا کے پٹی، کھلڑے کیس دے دہایا۔ میری خاک اڈ گئی مٹی، پر بھو تیری چرن دھوڑ نظر نہ آیا۔ تیری کھیل کسے نہ ڈھی، تیرا رنگ نہ کوئے دکھایا۔ میں تیرے بھگتاں چکدی چکدی گئی بھٹی، اوچ نیچ ذات پات میرے اتے کرن لڑایا۔ تیری سکھیا صاحب کسے نہ سکھی، گر اوتار پر پیغمبر کر گئے پڑھایا۔ جدھر دیکھاں لکھ چوڑا سی دسے پھکی، امرت رس رسنا نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، تھہ بن نظر کوئے نہ آیا۔ ساچی سکھی کر پروان، پروانہ اپنا نام پھڑایا۔ اندر وڈ سری بھگوان، دئی دویت دے کڈھایا۔ سچ سروور کرا اشان، اٹھسٹھ لوڑ رہے نہ رانیا۔ شبد بھنڈارا دے دان، دوجے در منگن کوئے نہ جانیا۔ گھر دیا باقی دے مہان، اندھ اندھیر دے چکایا۔ چار ورن دے گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش پڑھایا۔ تیری آتم سب دے اندر بلوان، کیوں مایا ہیٹھ دبانیا۔ کرم کانڈ کر کلیان، کلمہ اپنا نام پڑھایا۔ ساچا دس اک ایمان، صدق صبورى اک جنایا۔ کوڑی کریا میٹ طوفان، شوہ دریا دے رڑھایا۔ اکو وار کر سرب کلیان، چاروں گنٹ پھیرا پانیا۔ کرپا کر سری بھگوان، صاحب سنگر تیری سرنایا۔ بن اگی اگی کلاں تارے نہ کوئے جہان، جہتم وچ جاندی دسے لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنی دھار بندھایا۔ میں ایکا اگی وڈیاوانگا۔ نرگن ہو کے مہم مناوانگا۔ ساچی سکھی سکھ سمجھاوانگا۔ دھر دی لکھی لیکھے لاوانگا۔ گو بند ہتھ دتی چٹھی، انتم پڑھ کے آپ سناوانگا۔ دھرت مات نہ جائے بھٹی، سچ سچ امرت میگھ برسوانگا۔ سبجگ ساچی چلے ریتی، ریتوان اک درسوانگا۔ لیکھا چکے ہست کیٹی، اوچ نیچ میٹ مٹاوانگا۔ اگی ساون سننی پچھلی پتی، اگی گنڈھ آپ کھلاوانگا۔ کوئی چڑھیا رہے نہ اُپر ٹیسی، سب نوں پھڑ کے تھلے لاہوانگا۔ سارے کہن بیس بیسی، ویہویں صدی آپ سمجھاوانگا۔ جنہاں بھن کباب کھادھا اُپر سچنی، تنہاں

عذابِ انتِ دواوانگا۔ جو بھلے حقِ حدیثی، تنہا حضرت کولوں منہ بھواوانگا۔ سب دے خالی کر کے کھسی، راجے رانیاں تختوں لاهوانگا۔ گرگھ گرگھ ہر سنت ہر بھگت پر بھ دے بن نزدیکی، نیرن نیرا راہ جناوانگا۔ جو شریک پھسے وچ شریکی، تنہا شرکت میٹ مٹاوانگا۔ دھرت مات چو داں سنگ اکو وار اڈیکس، تیرا لیکھا تیری جھولی پاوانگا۔ پر بھ نے کھی لکھت باریکی، بن حرفاں پڑھ سناوانگا۔ چار جگ تینتی اکھراں نال لگی رہی پریتی، باون اکھربابت اپنی آپ جناوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگی ساون دا اک دہاڑا، اکو وار وڈیاوانگا۔ اگی ساون ویہویں صدی، سدا سرب دواوندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جس نے بدھی، بدلہ لیکھا سب دا جھولی پائیندا۔ کلج اٹی وین دے ندی، واہوا اپنی دھار دکھائیندا۔ بھگت بھگونت لکھ چو راسی وچوں جائے کڈھی، پھر پھر باہوں پار کرائیندا۔ پار کرائے کوڑی حدی، گھر ساچا اک دکھائیندا۔ پشت در پشت دیکھے جدی، وشن برہما شو و شو اپنی دھار دکھائیندا۔ سچ پریتی جنہاں لگی، لاگت سب دی جھولی پائیندا۔ کلج اتم خواہش پھرے بھی، چاروں کٹ آپ دوڑائیندا۔ کوڑی کرپا کھا کھا رٹی، سچ سچ جھولی نہ کوئے پائیندا۔ مند بھاگن ہوئی نڈھی، ہر بھگت نڈھا انگ نہ کوئے لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے ساچی صدی، سچ سنہسٹرا اک سناوندا۔ ملا شیخ پنڈت پاندھے کوڑی کرپا کھاون وڈھی، ہر کا نام سچ نہ کوئے ورتائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گربانی کاغذاں اُتے کیتی روئی، سچ سچ ست توڑ نہ کوئے نبھائیندا۔ مدھرا ماس کھا کھا مدھر رس لین مدھی، اتم رس نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگی ساون اکو رنگ رنگائیندا۔ اگی ساون آیا اوہ، جس دا سچ دھیان لگائیا۔ جس دے پچھے بالے دتے نہیاں ہیٹھ مہینہ پوہ، ودی سدی نہ کوئے جڑائیا۔ جنہاں پچھے ماچھو واڑے سولاں ستھر لیا جوہ، یارڑا اک دھیان لگائیا۔ جس دے پچھے نینا نوکا لئی ڈبو، کھیوٹ کھیٹا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب لے کے آیا ڈھو آ ڈھو، دو آ ایک دو آ ایک دو آ جوڑ جڑائیا۔ اگی ساون سب دا سانجھا، سبناں آپ جنائیا۔ ہر کے نام بنا کوئی نہ رہے وانجھا، پر بھ دیونہار سرب وڈیائیا۔ کلج اتم کوڑی کرپا جھکھڑو گے جھانجا، اُچے پر بت رہیا ڈھاہیا۔ ویہویں صدی پچھوں پھرنا مانجا، صفحہ سب دی دے اٹھائیا۔ کسے نہ گاونا ہیر رانجا، سدھیک نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دوس سمجھائیا۔ اگی ساون آیا نکا پنڈھ،

پاندھی اپنا پھیرا پائیا۔ سری بھگوان دا سُنا چھند، اِکو ڈھولا رہیا سُنا۔ کوڑی کریا مکے گند، کوڑ گڑیارا رہن نہ پائیا۔ ہر کانوں چڑھے چند، جگت اندھیر دے گوائیا۔ چار ورنناں آوے اِک انند، نجانند اِک رسائیا۔ نو دوارے کھنڈ کھنڈ، گھر دسویں بوجھ بُجھائیا۔ سُرَت سوانی نہ ہوئے رنڈ، گر شبد لئے پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا اِکی دے جنائیا۔ ساون اِکی جگ وچ آیا، لے مان وڈیائیا۔ سنگر پورا دیا کمایا، ہوئے آپ سہائیا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا، ڈھاہ ڈھاہ خاک کرائیا۔ ساچا منتر اِک درڑایا، بھانڈا بھرم بھنائیا۔ گھر پر میثور نظری آیا، سچ تاکی کھول کھلائیا۔ سکھیاں مل کے منگل گایا، وٹی نام ودھائیا۔ مالوا سنگت وڈ وڈیایا، ہر ملیا بے پرواہیا۔ مارگ سوکھا اِک لگایا، چلو واہو داہیا۔ ادھ وچکار نہ کوئی اٹکایا، وشن برہما شو سیس جھکائیا۔ تھر گھر ساچے لئے ملایا، ہر شبدی جوڑ جڑائیا۔ بچھنڈ نو اسی ہوئے سہایا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ایکا اِکی آخر اپنے نام جنائیا۔ ایکا اِکی ہر کانام، دو اِک آپ جنائیندا۔ دو جہان پو جام، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیندا۔ سری بھگوان سُنو پیغام، کلمہ نبی رسول پڑھائیندا۔ منتر سچا ست نام، نام ست آپ اپائیندا۔ کایا نگر کھیڑا گرام، جس گھر ساچے ڈیرہ لائیندا۔ سو مندر سوہے مکان، سو بھاؤنت آپ سہائیندا۔ سرشٹی بھلی وچ جہان، دوٹی دُشٹی سرب گرا لائیندا۔ کوڑی کریا کلج کری پر دھان، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیندا۔ راجا پر جا دوئے ہوئے خیران، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ ثابت دے نہ کوئے ایمان، حدیث سچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ ایکا اِکی کلج انت ہوئے پروان، سنجگ ساچی سکھی رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر داتا پُرکھ بدھاتا دیکھنہارا اِک اِکانتا، اکل کل دھاری ایکنکاری کھیل نیاری وڈ سنساری، سنسار ساگر کھوج کھوجائیندا۔ کھوجنہار سنسار ساگر، گھر گمبھیر کھیل کرائیندا۔ دیکھنہارا کایا گاگر، لکھ چوڑا سی پھول پھولائیندا۔ نام ونجارا بن سوڈاگر، سوڈا اِکو ہٹ وکائیندا۔ جن بھگتاں جگ جگ دیوے آدر، مسمکھاں در دُرکائیندا۔ شبد دوشالہ اگئی چادر، ساچا پڑدا آپ اٹھائیندا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل آپ دھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلج اتم دیوے ور، سنجگ ساچا مارگ لائیندا۔ سنجگ ساچا مارگ لاؤنا، سو صاحب ہتھ وڈیائیا۔ ایکا اِکی انگ لگاؤنا، اکل کلا سرنائیا۔ بھيو اُبھیدا آپ جناؤنا، اُنبھو اپناراہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،

نہکٹک نرائن نر، کلجگ انتم دیوے ور، سنجگ ساچا راہ جنایا۔ تخت نواسی شاہ سلطان، نر نرنکار وڈی وڈیایا۔ پُرکھ اکال والی دو جہان، ست ستوادی بے پرواہیا۔ وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لایا۔ نرگن روپ بے پہچان، رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، نورو نور نور رُشانیایا۔ مقامے حق کھیل مہان، بے پرواہ آپ پرگٹایا۔ لاشریک نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد اپنی کار کمایا۔ شاہ سلطانا مہروان محبوب، مُجبت اک اکھوائیندا۔ نرگن نرویر ست سرُپ، ست ست کار کمائیندا۔ آپے وسے اپنی کوٹ، دشا ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آپے تاگا آپے سوٹ، تانا پیٹا آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد اپنا کھیل کرانیندا۔ آد پُرکھ ہر کھیل اولّا، الکھ اگوچر آپ کرانیا۔ نرگن دھار اک اکلّا، اکل کل وڈی وڈیایا۔ ست پرکاش دیک بلاء، تیل بتی نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ جنایا۔ اپنا بھيو کھولے نرنکار، نر ہر اپنی دیا کمائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ نرنجن پڑدا لائیندا۔ اینکار کر وبار، بوہاری اپنی دھار چلائیندا۔ آد نرنجن نور اُجیار، ظہور اکو اک درسائیندا۔ ابناشی کرتا کھول کواڑ، سچکھنڈ دوار آپ وڈیائیندا۔ سری بھگوان ہو تیار، صاحب سلطان آسن لائیندا۔ پاربرہم پر بھ بن بھکھار، در درویش الکھ جگائیندا۔ پُرکھ اکالا وڈ بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ دین دیالا دیونہار، داتا دانی آپ اکھوائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچا دھام سہائیندا۔ اک اکلّا نراکار، نرویر اپنا بھيو اپنے ونج چھپائیندا۔ سچکھنڈ وسے سچ دربار، سوبھاؤنت سوبھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد آد اپنی کل ورتائیندا۔ آد کل ہر ورتنتا، بھيو کوئے نہ پائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگونتّا، بھگون اپنی دھار چلائیا۔ آپ بنائے اپنی بنتا، گھرن بھننہار آپ ہو جائیا۔ آپے اشٹ دیو گرنتا، سیس جگدیش آپ سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد اپنے ہتھ رکھی وڈیایا۔ آد پُرکھ پر بھ ہو تیار، نرگن اپنا روپ وٹایا۔ مات پت نہ کوئے پیار، پوت سپوت نہ کوئے جایا۔ دائی دایا نہ کوئے آدھار، سیوک سیو نہ کوئے کمایا۔ ساچا مندر نہ کوئے مکان، سہنجی سچ نہ کوئے دکھایا۔ شترؤ میت نہ کوئے آدھار، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اک اکلّا اینکار، اپنی کل آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپنا پڑدا آپ اٹھایا۔ اپنا پڑدا آپے کھول، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ آپا دکھائے اپنے کول، دوجا

نظر کوئے نہ آیا۔ آپے تولى اپنا تول، تولنهارا بے پروا ہيا۔ جوتى جاتا وسے اڈول، ڈل کدے نہ جايًا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، اپنا ليکھا
 دے سمجھايًا۔ اپنا ليکھا دسے بھگوان، بھگون اپنى ديا کمائندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو مہروان، مہر نظر اٹھائندا۔ ہر پُرکھ نرنجن دیوے دان، دياوان ويکھ
 وکھائندا۔ اينکارا کر پروان، سچ پروانہ اک پرگٹائندا۔ آد نرنجن کھيل مہان، نور نور وچوں وکھائندا۔ ابناشى کرتا بن کے کاہن، درگھر ساچے سو بھا
 پائندا۔ سري بھگوان گن ندهان، گن ندهان آپ ہو جائندا۔ پاربرہم پر بھ آپا آپ کر پروان، آپ اپنا ميل ملائندا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى
 کرپا کر، بھيو ابھيدا آپ گھلائندا۔ آد پُرکھ ہر آپ سوامى، اپر مہر اپنا کھيل رچايًا۔ سو صاحب بن نہکامى، نہکرمى کرم کمائيا۔ پُرکھ اکالا انترجامى، انتريامتا
 اپنے وچ چھپايًا۔ آد بنيا اپنا باني، اپنى دھار آپ پرگٹايًا۔ کرے کھيل آپ لاثانى، گہر گہير سچا شہنشاہيا۔ جس دی دسے نہ کوئے نشانى، بے انت کہہ کہہ
 سيس جھکايًا۔ سو صاحب وڈ پردھانى، وڈ پردھاگى آپ کمائيا۔ سچھنڈ دوار بنائے سچى راجدھانى، راجا کو نظرى آيا۔ تخت نواسى کھيل مہانى، مہابلى آپ
 سمجھايًا۔ آپے جانے دُھر فرمانى، دُھر سندیسہ آپ سنايا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، اپنا کھيل آپ رچايًا۔ اپنا کھيل رچے اگم، اگمڑى کار
 کمائندا۔ مات پتا گودى پئے نہ جم، کايات نہ کوئے وکھائندا۔ نراکار کرے کرائے ساچا کم، کرم کانڈ نہ ونڈ ونڈائندا۔ آد بيڑا اپنا بٹھ، ساچى دھار آپ
 وکھائندا۔ سچھنڈ دوارے چاڑھ چن، جوتى جوت ڈگمگائندا۔ ديونہارا ساچا دھن، نام اپنا آپ ورتائندا۔ نہ کوئى منسا نہ کوئى من، ممتا ہو نہ کوئے
 رکھائندا۔ آپے بن کے جننى جن، دھن جنيندى مائى آپ ہو جائندا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، ساچى کار آپ کمائندا۔ ساچى کار آپے
 کر، ہر کرتا کھيل رچايًا۔ نرگن جوت آپے دھر، ويکھنہار بے پروا ہيا۔ ديونہارا ساچا ور، ساچى وست آپ ورتايًا۔ نرگن گھاٹن اگمى گھر، ٹھٹھيارا اپنى
 کار کمائيا۔ سچ محلے آپ چڑھ، سچھنڈ وسے سچا ماہيا۔ نش اکھر اکھر آپے پڑھ، اينکارا کرے پڑھايًا۔ ست ستوادى پھڑائے لڑ، پلو ایکا گنڈھ پوئيا۔ جوتى
 جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، سچھنڈ دا سچ وارا، کرے کرائے اينکارا، جوتى جوت کرے پيارا، نارکت رۇپ سہايًا۔ نارکت سري بھگونت،
 سچھنڈ سچ ہنڈائندا۔ آپ بنا اپنى بنت، ساچا رۇپ آپ پرگٹائندا۔ کرے کھيل صاحب بے انت، بھيو کوئے نہ پائندا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى

کرپا کر، ساچا راہ آپ وکھائیندا۔ ساچا راہ صاحب سلطان، ہر اکو اک پرگٹائیا۔ سچھنڈ اندر کھول دکان، تھر گھر دیونہار وڈیائیا۔ دیاجوت جگے مہان، تیل
 باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ گھاڑت گھڑے بے پچان، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔
 ساچی کرنی تھر گھر واسی، شبدری شبد آپ کرائیندا۔ نرگن نُوَر جوت پرکاشی، پرکاشوان بھیو چکائیندا۔ اپنی اچھیا پوری کرے آسی، آساوند آپ ہو جائیندا۔
 ناؤں رکھ پُرکھ ابناشی، اپنی کلا آپ پرگٹائیندا۔ چنتا غم نہ کوئے اُداسی، ہرکھ سوگ نہ کوئے وکھائیندا۔ منڈل منڈپ نہ کوئے راسی، سورج چند نہ کوئے
 چکائیندا۔ گگن گگنتر نہ پر تھی آکاشی، دھرت دھول نہ کوئے وکھائیندا۔ گر اوتار نہ کوئی ساتھی، پیر پیغمبر نہ ونڈ ونڈائیندا۔ شبد ناد دُھن نہ کوئے پوجا
 پاٹھی، شاستر سمرت لیکھ نہ کوئے لکھائیندا۔ تیرتھ کنار نہ کوئے تاٹی، سرور رُوپ نہ کوئے وکھائیندا۔ چوواں لوک نہ کوئے ہائی، چوواں طبق نہ کُنڈا
 لاہندا۔ کرے کھیل پر بھ کملاپاتی، اک اکلا ویس وٹائیندا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیندا۔ نہ کوئی سندھیانہ پر بھاتی، بھیو ابھیدا اپنے
 ہتھ رکھائیندا۔ نہ کوئی دیا نہ کوئی باقی، ہون دھوپ نہ کوئے وکھائیندا۔ نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذاتی، دین ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی پاکھر نہ کوئی آسن
 نہ کوئی اسو پاوے کاٹھی، شاہ سوار نہ کوئے اکھوائیندا۔ نہ کوئی دسے ایراپت ہاتھی، چوواں رتن ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی پیالہ نہ کوئی ساقی، بھر پیالہ
 جام نہ کوئے پیائیندا۔ کرے کھیل آد پُرکھ اک اکانتی، اکل کل اپنی کار کمائیندا۔ آد آد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، سو صاحب اک اکھوائیا۔ سچھنڈ نواسی نرگن نرگن بھوگے بھوگ، بھسمر اپنی دھار جنائیا۔ دُھر درباری
 کر کے دُھر سنوگ، جوتی جوت میل ملائیا۔ سچھنڈ دوارا قلعہ کوٹ، بنک دیوے مان وڈیائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ انتم دسے
 اکو اوٹ، سچ سہارا اک سمجھائیا۔ نرگن نرگن اتے ہووے موہت، مُجبت اکو گھر وکھائیا۔ اکو پریم اکو پریم اکو ڈھولا گائے سلوک، راگ اکو اک جنائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ دُھر دا لیکھا سچھنڈ دوار، ہر سنگر آپ کرائیندا۔ آد پُرکھ اپنی کرپا دھار، آپ اپنا
 میل ملائیندا۔ تھر گھر اندر سچ وہار، تھر درباری آپ کرائیندا۔ دائی دایا بن نر نکار، نرگن اپنی سیو کمائیندا۔ جننی جن اگم اپار، میت مرار اگود سہائیندا۔ گھر

مندر ٹھانڈا دربار، اگنی تت نہ کوئے رکھائیدا۔ سچ دوار کھول کوڑا، تاکی اکو اک بنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھر گھر اکو اک وسائیدا۔ تھر گھر وسائے آپ پر بھ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سُت دُلا را ساچی جد، ساچا بنس دے بنائیا۔ آد جگاد اپنی جانے آپے حد، دوسر سمجھ کسے نہ آئیا۔ بن اکھروں بن کلیوں بن صفتی ناموں وجے ند، ناد انادی آپ سنائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ایکنکارا آپے سچ، ست پُرکھ نرنجن سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دی ساچی دھار، آپ جنائے ہر نرنکار، دُوبے سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ اندر کھیل اولا، تھر گھر اپنی رت سہائیا۔ سُت دُلا را اک اکلّا، شبدی ڈیرہ لائیا۔ سری بھگوان پھڑائے پلا، پلو نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی دھار آپے رلا، شبدی راگ آپ الا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے ہو مہروان، سو صاحب دیوے اکو دان، سچکھنڈ نواسی چرن دھیان، سچ چرنودک اک دکھائیا۔ چرن دھیان لینا رکھ، سو صاحب آپ جنائیدا۔ سچکھنڈ دوارے سری بھگوان سدا پر تکھ، نرگن اپنا آسن لائیدا۔ آد جگاد تیرا کرے پلھ، مہر نظر اک اٹھائیدا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دُھر دی دھار آپ جنائیدا۔ وست امولک دیوے ہتھ، بن ہتھاں آپ ورتائیدا۔ مہما دسے اک اکھ، کتھنی کتھ نہ کوئے سنائیدا۔ سُت دُلا رے تیرا چلائے رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیدا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ اپنی کل آپ ورتائیدا۔ تھر گھر دیوے اکو رس، رس رسیا آپ ہو جائیدا۔ توں میرا میں تیرے وس، اکو پریم بندھائیدا۔ ساچا مارگ لائے ہس ہس، سو صاحب آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تھر گھر اپنا حکم منائیدا۔ سو کہے میں وڈ بلوانا، پُرکھ اکال اکھوائیا۔ شبد سُت تیرا نشانہ، گپت تیری دھار چلا ئیا۔ دوہاں میل اک مکانا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ میرا ناؤں تیرا پروانہ، تیرا پروانہ سرب شنوائیا۔ میرا پریم تیرا گانا، تیرا گانا ساچا راہ دکھائیا۔ تیرا باپ پُرکھ سلطانا، شاہ پاتشاہ اک ہو جائیا۔ جو دھا مرد بنے مردانہ، سچ مردانگی آپ جنائیا۔ سچکھنڈ بیٹھار ہے بن کے کاہنا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ دیندار ہے سدا سد دانا، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سو کہے سُن میرے سُت، اک میری وڈیائیا۔ تھر گھر سو ہے تیری رت، سچکھنڈ میری دھار چلا ئیا۔ جو کچھ پُچھنا سو میتھوں پُچھ، سچ سچ دیاں جنائیا۔ آد جگاد رھواں لگ، نظر کسے نہ آئیا۔ سدا مٹاواں تیری

بھکھ، ترسنا رہے نہ رانیا۔ لاڈلے پُت گودی چک، سچ دوار دیاں وسائیا۔ تیرا پینڈا نہ جاوے ٹک، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ توں میری دھاروں پیا اٹھ، میں تیرا نور کراں رُشنائیا۔ تھر گھر وسے تیری اکو گٹھ، نمک کونا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبدی سٹت رہیا سمجھائیا۔ سو کہے میں تیرا باپ، پتا اک اھوائیا۔ ہنگ برہم کر میرا جاپ، تیری دھار سمجھائیا۔ آد جگاد تیرا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ تیرے اندر کھولاں تاک، کُنڈا اپنی ہتھیں لاہیا۔ میری پٹی تیری جماعت، اکھر اکھر نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ آپ سمجھائیا۔ سٹت کہے میں تیرا لال، پر بھ لالن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے در کراں سوال، بن سواںی جھولی ڈاہیا۔ میری وسدی رہے سچی دھر مسال، تھر گھر وجدی رہے ودھائیا۔ آد جگاد نہ ہوواں کنگال، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ ایختے اوختے دو جہاناں سُندا رہیں میرا حال، حالت تیری جھولی پائیا۔ جدھر دیکھاں وسیں نال، وچھوڑا کوئی نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ تیری آسا پور کراوانگا۔ شبدی سٹت سنگ نبھاوانگا۔ ابناشی اچت دیا کماوانگا۔ تیتوں بنایا اپنا پُت، پوترا وشن برہما شو تیری گود بہاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جاپ اک جپاوانگا۔ توں میرا میں تیرا ناؤں، نر نرکار آپ جنایا۔ تیرا میرا ساچا تھاؤں، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پتا پوت پکڑے باہوں، پھر باہوں گلے لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے اک نیاؤں، شہنشاہ حق سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ سچ سلطان، سچ سچ درڑائیا۔ سٹت ڈلارے چڑھیا رنگ، رنگ اکو اک رنگایا۔ تھر گھر وچا نام مردنگ، ڈھولک بھیننا نہ کوئے رکھایا۔ پتا پوت اکو آیا انند، انند انند وچ رکھایا۔ اکو ڈھولا اکو چھنڈ، سوہنگ راگ الایا۔ تیرا میرا لگیا پنڈھ، پاندھی رُوپ نہ کوئے دکھایا۔ تیرا چرن میرا انگ، سورے سربنگ تیری سرنایا۔ بن تیرے کدے نہ پوے ٹھنڈ، ساتک ست نہ کوئے کرایا۔ تیرا وچھوڑا نہ ہوئے رنڈ، رنڈیپا کوئے رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ در ساچے جگائی لکھ، لکھ نرنجن دیا کمائیندا۔ اپنی دھاروں کیتا وکھ، انتم اپنا میل ملائیندا۔ ہتھ نال آپ ملاوے ہتھ، بن ہتھاں ہتھ پھر ائیندا۔ ست سروپی چلائے رتھ، رتھو ہی آپ ہو جائیندا۔ ساچا مارگ اکو دس، ساچی اچھیا اک پرگٹائیندا۔ وشو کھیل کرے سمرتھ، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، تیرے اندروں کڈھے تیری دھار، کرپا کرے آپ نرنکار، بھيو ابھيد نہ کوئے جنائندا۔ تیرے اندروں کڈھے دھار، دھار اپنی نال ملائيا۔ اپنی اچھيا کر بکار، بھچھيا تیری جھولی پائيا۔ تیرا مول بنے سنسار، تیری رچنا رہيا سمجھائيا۔ وشنوں وشنو دئے آدھار، آپ اپنا رنگ رنگائيا۔ دیونہار سچ بھنڈار، امرت جام دئے پلائيا۔ کوئی کول کر تیار، کول نین وکھ وکھائيا۔ کھلی سچی اک گلزار، گلشن اپنا آپ مہکائيا۔ دھار دھار نال دھار، دھار دھار دئے جنائيا۔ وشنوں اندر پریم پیار، پاربرہم لئے پرگٹائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہيا۔ وشن برہما جایا آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائيا۔ آپے کرے وڈ پرتاپ، وڈ پرتاپی آپ ہو جائيا۔ سُن اگم کھیل تماش، دھواں دھار آپ سمائيا۔ شکر کرے ساچا ساتھ، شہنشاہ دیونہار وڈیائيا۔ ایک مائی اکھنا لاکھ، اکھ اگوچر آپ پرگٹائيا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، بندھپ کوئے نظر نہ آئيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی شبد دئے وڈیائيا۔ وشن برہما شو جایا پرہم، اپنی دیا کمائيا۔ اپنی دھاروں آپے لہ، آپے لئے پرگٹائيا۔ آپے امرت چووے نہ، کوئی کول آپ کھلائيا۔ آپ وکھائے اپنی حد، بھيو ابھيدا آپ سمجھائيا۔ آپ جنائے ساچا چھند، ساچا ڈھولا اک پڑھائيا۔ آپ پیائے جام مد، مدھر رس اک وکھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد آد اپنا بھيو دئے سمجھائيا۔ آد آد کھولے بھيد، بھيو اپنا آپ جنائندا۔ کرے کھیل اچھل اچھيد، ول چھل دھاری کار کمائندا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی ریکھ، رنگ نظر کسے نہ آئندا۔ نہ کوئی مچھ داہری کیس، مونڈ منڈایا نہ کوئے وکھائندا۔ نہ کوئی کاتب نہ کوئی لیکھ، نہ کوئی اکھر وکھر وکھر وکھر وکھر وکھر نہ کوئے دیس، گنگ منڈل نہ کوئے سہائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ سْت دُلا رے وشنو پیار، وشنوں آپ جنائيا۔ وشنوں دوئے جوڑ کرے پکار، نرگن اگے سیس جھکائيا۔ تُوں داتا سرجنہار، ہتھ تیرے وڈیائيا۔ ہوں بالک بال نادان، سمجھ کوئے نہ پائيا۔ سْت پریتی دے گیان، نش اکھر آپ جنائيا۔ تیرے درتے ملے دان، دوجا گھر نہ کوئے وکھائيا۔ تُوں صاحب سچا سلطان، شہنشاہ اکو نظری آئيا۔ ساچا دے سْت فرمان، فرماں بردار سیو کمائيا۔ میں مٹاں تیری آن، در تیرے سیس جھکائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائيا۔ برہما دوویں جوڑ ہتھ، نرگن اگے سیس جھکائيا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، تُوں بن نظر کوئے نہ آئيا۔ ساچا مارگ دینا

دس، پر بھ تیری سیو کمائیا۔ میرے خالی ویکھ ہتھ، جھولی نظر کچھ نہ پائیا۔ چرن کول گیا ڈھٹھ، نیز نیناں نیر وہائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، تیرے در الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ شکر رووے بھولا ناتھ، بھولے بھاؤ دھیان لگائیندا۔ کوئی نہ لبھے سچا ساتھ، اُنگی اُنگی نہ کوئے ملائیندا۔ نہ کوئی پتن دسے گھاٹ، تٹ کوئی نہ ویکھ وکھائیندا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، سجن رُپ نہ کوئے وکھائیندا۔ تیرے نال جڑیا نات، ناتا اِکو گھر وکھائیندا۔ تیرے چرناں ہوواں داس، بن سیوک سیو کمائیندا۔ پر بھ پوری کرنی آس، آسا اِکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ تئاں دیوے اک اشارہ، سو صاحب آپ جنائیا۔ شبد سُت کرو پیارا، پر م پُرکھ آپ سمجھائیا۔ جس دے کول میرا بھنڈارا، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساچا ونج کرے ونجارا، تئاں اِکو ہٹ چلائی۔ کرے کھیل اگم اپارا، اگمڑی کار آپ وکھائیا۔ کاغذ قلم نہ کھنہارا، بھو ابھید نہ کوئے گھلائی۔ راگاں ناداں وسے باہرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ تئے اُٹھے نیز کھول، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ سُت دُلا را بیٹھ اڈول، تھر گھر سچا آسن لائیا۔ پریم نال سدے کول، ہوئی ہوئی رہیا بلایا۔ میرے نال کرو قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپر پر سوامی اپنی کار دئے سمجھائیا۔ تئاں کرنا قول اقرار، اک اِکلا آپ جنائیندا۔ ساچا دساں اک وہار، بن بوہاری آپ سمجھائیندا۔ وشنوں ہتھ تیرے بھنڈار، داتا دانی دیا کمائیندا۔ برہے برہم کرپسار، پار برہم آپ سمجھائیندا۔ شکر تیرے ہتھ کٹار، برہے کیتا مول مکائیندا۔ ترسول کرے خبردار، اکال رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد پُرکھ اپنا بھو آپے آپ گھلائی۔ تئاں کری اک صلاح، اک دُوبے نال دھیان لگائیا۔ پار برہم پر بھ ملے ملاح، بیڑا سب دالئے چلائی۔ ساچا مارگ دئے سمجھا، سکھیا اِکو کرے پڑھائیا۔ اپنی اُنگی لئے لگا، چاروں کُنٹ لئے بھوائیا۔ سر ہتھ لئے ٹکا، مہر نظر اُٹھائیا۔ اپنا بھیت دئے گھلا، انھو اپنا نور کرے رُشائیا۔ وست امولک ساڈی جھولی دیوے پا، خالی بھنڈار دئے بھرائیا۔ ہوئی ہوئی مارگ دیوے لا، راہ کھیہڑا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ آپ نبھائیا۔ تئاں کیتی اک دلیل، اک دھیان لگائیا۔ پر بھ اگے کرو اک اپیل، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ شبد بنے سدا وکیل، ساڈا ساچا سنگ

نبھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا دئے کمایا۔ تیاں کرمی اک ارداس، پر بھ اگے سیس جھکایا۔ کر کرپا پُرکھ ابناش، مہروان بے پرواہیا۔ آد رچی توں اپنی راس، تیرا منڈل نظر کسے نہ آیا۔ وشن برہما شو تیرا پرکاش، دوجی ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ سُت ڈلارا سدا ساتھ، اپنا سنگ نبھایا۔ ساچا دسدے پوجا پاٹھ، منتر اکو اکو درڑایا۔ جس جییاں آوے نہ گھاٹ، گھاٹا کوئے رہن نہ پایا۔ تیرے چرناں جڑیا رہے نات، ناتا بدھاتا نہ کوئے تڑایا۔ ساڈی اکو رہے جماعت، دوجی پیٹی نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر دے سمجھایا۔ ساچا منتر ہر سمجھائیندا، آد پُرکھ کرتار۔ سو صاحب آپ اکھوائیندا، ہنگ سرُپ کرے پسا۔ سوہنگ ڈھولا راگ لائیندا، آد جگادی اک جیکار۔ تیرا میرا پیار دکھائیندا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل رچائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سدا گاؤگے۔ سری بھگوان درشن پاؤگے۔ مان ابھمان وچ کدے نہ آؤگے۔ آپا ہر جو بھیٹ چڑھاؤگے۔ سجن ساک اک بناؤگے۔ گھر تاک اک گھلاؤگے۔ بھوکھت واک اک پرگٹاؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے مندر سو بھا پاؤگے۔ سری بھگوان تیرا نام دھیاواں گے۔ سوہنگ ڈھولا گاواں گے۔ میرا تیرا بھینو نہ کوئے رکھاواں گے۔ بن رسنا جہواراگ الاواں گے۔ بن سیوک سیو کماواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاونساچا گھر، جس گھر تیرا درشن پاواں گے۔ جس ویلے سوہنگ ڈھولا گاؤگے۔ گھر اپنے میٹوں پاؤگے۔ پڑدا اپنا پرے ہٹاؤگے۔ گھر مندر اک سہاؤگے۔ اندرے اندر جوت جگاؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سجن ویکھ دکھاؤگے۔ پر بھ تیرا ڈھولا گیت گاواں گے۔ پریت تیرے نال رکھاواں گے۔ توں وسنا ساڈے چیت، جیتن تیری کار کماواں گے۔ تیرے در تو منگی بھیکھ، بھکھک بن کے الکھ جگاواں گے۔ تیری رکھیئے سدا اڈیک، نت نت تیرا دھیان لگاواں گے۔ اپنی دس سچ تاریخ، جس ویلے تیرا ساکھیاں درشن پاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، در آیاں لیکھا پور کر اواں گے۔ وشن برہما شو ہر سمجھائیندا۔ بھینو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ وشنوں تیرے ہتھ بھنڈار دکھائیندا۔ برہم تیرا برہم روپ پرگٹائیندا۔ شکر تیری ترسول اک چکائیندا۔ آد رکھایا تہاڈا مول، اتم اپنا راہ جنائیندا۔ کرے کھیل کنت کنتوئل، ساچا بنک آپ بنائیندا۔ ترے گن مایا بر سے پھول، پھولن برکھا ایکا لائیندا۔

پنچ تت بنھے اصول، اپ تیج وائے پر تھی آکاش گنڈھ پوانیندا۔ لکھ چوراسی کرنی پئے قبول، تتاں اکو وار سمجھانیندا۔ دُھر دا حکم نہ جانا بھول، اُبھل آپ درڑانیندا۔ کسے کولوں لینا نہ محصول، مُفت اپنا حکم ورتانیندا۔ دُھر دا حکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیندا۔ اکو داتا دُلھو دُلھ، دو جہاناں اک اکھوانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ جنانیندا۔ ساچی دھار سُنو سچ ایک، ایککار جنانیا۔ ترے پنچ جگ ساچی ٹیک، سری بھگوان دئے سمجھانیا۔ پاربرہم پر بھ دھارے بھیکھ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈانیا۔ چارے کھانی لئے پیکھ، انڈج جیرج اُنُبھج سیتج رنگ چڑھانیا۔ ساچے مندر کرے آدیس، سجدہ اکو سپس جھکائیا۔ نرگن جوت کر پرویس، گھر ٹھانڈے کرے رُشانیا۔ نو دوارے لئے دیکھ، خالق خلق وڈی وڈیانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد دئے سمجھانیا۔ وشن برہے شو سیو کماونی، ہر ساچا سچ جنانیندا۔ لکھ چوراسی مات اُپجاونی، ساچا مارگ اک درڑانیندا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈاونی، جوُن اجونی آپ جنانیندا۔ ساچی گنڈھ آپ پواونی، تند ڈوری اپنے ہتھ رکھانیندا۔ دُھر دی جوت اک جگاونی، جوت نرجن رنگ رنگانیندا۔ شبد دُھن اک سناونی، انحد راگ راگ الایندا۔ آتم سیجا اک بناونی، گھر گھر وچ ڈیرہ لایندا۔ آسا ترسنا نال ملاونی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سنگ نبھانیندا۔ پنچ دس ہر کھیل وکھاونی، پنجمی اپنی دھار بندھانیندا۔ نرگن سرگن کار کماونی، کرتا اپنی کار کمانیندا۔ جگ چوکڑی ساگ رچاونی، سوانگی اپنا سوانگ سمجھانیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک بندھن پاونی، بندنا اپنے ہتھ وکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھانیندا۔ ساچی سکھیا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ وشن برہما شو جپنا اکو جاپ، سوہنگ ڈھولا رہیا پڑھانیا۔ لکھ چوراسی دیکھے وڈ پرتاپ، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی تھاپن تھاپ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمانیا۔ پر بھ ساچی کار کماویگا۔ لکھ چوراسی آپ اُپاویگا۔ نرگن سرگن رنگ رنگاویگا۔ مانس مانکھ آپ پرگٹاویگا۔ جوتی جوت جگاویگا۔ شبدی ناد اک سناویگا۔ پنچ تت کایا لاوے بھاگ، آتم پر ماتم میل ملاویگا۔ سرتی بنھے ساچا تاگ، شبدی اپنا سگن جئاویگا۔ نردھن مارے سچّی واج، سردھن سویا آپ اٹھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھ آپ سمجھاویگا۔ دُھر دا لیکھ آپ جنائے گا۔ لکھ چوراسی دیکھ وکھائے گا۔ نرگن سرگن رُپ وٹائے گا۔ بھيو اُبھیدا آپ کھلائے گا۔

برہماویتا آپ پڑھائے گا۔ چارے ویداں بھیو چکائے گا۔ چارے کُنٹ کھیل کھلائے گا۔ دہ دشا پڑدا لاہیگا۔ ساچا حصہ آپ ونڈائے گا۔ دُھر دی دھار آپ پرگٹائے گا۔ جل بنب رُپ سمائے گا۔ کرن کرن وچوں پرگٹائے گا۔ چند سورج آپ چکائے گا۔ منڈل منڈپ آسن لائے گا۔ گگن گگنتر سوبھاپائے گا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلائے گا۔ اچھل اچھیدا ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائے گا۔ پر بھ ساچا کار کماویگا۔ سنجگ ساچا راہ چلاویگا۔ برہماویتا ویکھ وکھاویگا۔ ساچا نیتا اک بناویگا۔ دُھر دا بھیتا آپ کھلاویگا۔ برہما ست آپ اٹھاویگا۔ سنت کمار مان دواویگا۔ براہ رُپ آپ دھراویگا۔ یکے پُرش بھیو نہ آویگا۔ ہاگرپو رنگ رنگاویگا۔ نر نرائن ونڈ ونڈاویگا۔ کپلنن آپ سمجھاویگا۔ دتا ترے پھڑ اٹھاویگا۔ رکھپ دیو راہ جناویگا۔ پرتھو اپنی گود بہاویگا۔ تنس اکو کھیل کھلاویگا۔ کچھ بھار سیس اٹھاویگا۔ دھنتر اپنا بھیو چکاویگا۔ باون اپنی کھیل کھلاویگا۔ ہنسا اکو چوگ چکاویگا۔ موہنی رُپ وٹاویگا۔ سوہنی صورت آپ بناویگا۔ نر سنگھ ناؤں دھراویگا۔ ہری ہر آپ ہو جاویگا۔ نرائن اپنا پڑدا لاہویگا۔ براہمن اکو مان دواویگا۔ رام رُپ سرب سماویگا۔ لنکا گڑھ تڑاویگا۔ کواری کنیا بھاگ لگاویگا۔ وید ویاسا آپ پرگٹاویگا۔ پُران اٹھاراں بھیو خلاصہ آپ کھلاویگا۔ ساچی بنسری نام و جاویگا۔ کاہن گھنیتا ناؤں دھراویگا۔ ساچی گوپی آپ پرناویگا۔ گھاٹی اوکھی آپ چڑھاویگا۔ گیتا گیان اک درڑاویگا۔ اٹھ دس میل ملاویگا۔ غریب نمانے پار کراویگا۔ بودھ بودھ گیان اک سمجھاویگا۔ موسیٰ اپنی کل ورتاویگا۔ عیسیٰ اک باپ دھیاویگا۔ محمد نیوں نیوں سیس جھکاویگا۔ چار یاری گنڈھ پواویگا۔ اللہ رانی جوڑ جڑاویگا۔ نانک نرگن جوت جگاویگا۔ ورن گوت نہ کوئے رکھاویگا۔ کایا کوٹ بنک سہاویگا۔ شبد چوٹ اک لگاویگا۔ ساچی جوت اک پرگٹاویگا۔ لوک پرلوک آپ سمجھاویگا۔ سچ سلوک آپے گاویگا۔ سوہنگ ڈھولا راگ الاویگا۔ منتر ست نام درڑاویگا۔ سچھنڈ دوارے سوبھا پواویگا۔ در درویش الکھ جگاویگا۔ لکھ چوراہی نالوں ہو کے وکھ، پُرکھ اکال اک مناویگا۔ چار ورنناں مارگ دس، ذاتاں پاتاں میٹ مٹاویگا۔ انگد سرتے رکھ ہتھ، انگیکار آپ کراویگا۔ امرت امر دے رس، امر اپد اک جناویگا۔ رام داس ہو کے وس، واسطہ اپنے نال رکھاویگا۔ گر ارجن مارگ دس، بودھ اگادھ شبد گیان پڑھاویگا۔ ہر گوہند میلا ہس ہس، دو دھاراں کھیل کھلاویگا۔ ہر رائے مہما اکھ، کتھنی کتھ نہ کوئے جناویگا۔ ہر کرشن ہر سرنائی گیا ڈھٹھ، بال بالا ونڈ ونڈاویگا۔ تیج بہادر کھولیا ہٹ، سیس دھڑ ونڈ ونڈاویگا۔ گر

گوبند بول اگھ، پُرکھ اکال اک مٹاویگا۔ بالے نیہاں ہیٹھاں رکھ، کھجگ انت جڑ اُکھڑاویگا۔ ساچا لیکھا گیا دس، دُھر دا لیکھ آپ سمجھاویگا۔ شاستر سمرت وید پُران رہے ہس، ہر کا بھيو کونے نہ پاویگا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا ہتھ، پوت سپوتا برہمن گوڑا اُچے ٹلے پربت ڈیرہ لاویگا۔ موسیٰ وینہدا رہیا پرتکھ، جلوہ نور اک جناویگا۔ عیسیٰ اکھاں نال رہیا تک، میرا پیر میرے پچھے پھیرا پاویگا۔ محمد کہے نبڑا کرے حق، سر اماماں روپ وٹاویگا۔ نانک کہا آئے پُرکھ سمرتھ، نہکٹکا ناؤں رکھاویگا۔ گر گوبند کہا سمبرل جائے نگر وس، ساڈھے تن ہتھ آپ وڈیاویگا۔ چار جگ دا کھیڑا جائے ڈھٹھ، نو سو چرانوے چوکڑی پنڈھ مکاویگا۔ سچ دھرم دا کھولے ہٹ، کوڑی کریا روگ گواویگا۔ چار ورنناں دیوے اکو مت، برہم مت اک سمجھاویگا۔ غریب نمائیاں رکھے دے کر ہتھ، کوجھیاں کملیاں گود بہاویگا۔ شاہ سلطاناں جھولی کرے سکھ، تخت تاج سرب مٹاویگا۔ انتم کھیڑا سب دا کرے بھٹھ، بن بھٹھیا لاگنی ڈاھویگا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ ورلے لئے رکھ، جنہاں اپنا بھيو کھلاویگا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سب دا کرے اگھ، چار جگ دا پنڈھ مکاویگا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، دُھر دا حکم اک سناویگا۔ جس دا پنڈھ مکاوندے تھ تھ، سو پاندھی بن کے آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہما شو تیرا لہنا انت مکاویگا۔ تیرا لہنا انت مکائے گا۔ ابناشی کرتا اکو آئیگا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ ویکھ دکھائے گا۔ کھجگ انتم پھیرا پائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اٹھائے گا۔ وشن برہما شو نال رلائے گا۔ کروڑ تینتیس بھيو چکائے گا۔ عیسیٰ موسیٰ پڑدا لاہیگا۔ کھ نقاب نہ کونے رکھائے گا۔ سچ آداب اک سمجھائے گا۔ حق جناب پھیرا پائے گا۔ آفتاب اک رُشنائے گا۔ محبوب اکو نظری آئیگا۔ سچ عروج سوبھا پائے گا۔ مرید مرشد کر محفوظ، محفل اپنی آپ سمجھائے گا۔ درگاہ ساچی دکھائے حدود، حاضر ہو کے آپ سمجھائے گا۔ جس دا پڑھدے ہزارا دُرود، اسم اعظم اپنی کار کمائے گا۔ سو صاحب ہوئے موجود، موجودگی سب دی ویکھ دکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھجگ انتم لیکھ چکائے گا۔ وشن برہما شو رکھنا یاد، آد پُرکھ آپ سمجھائے گا۔ جگ چوکڑی دیواں داد، گر اوتار مات پرگٹائیا۔ لیکھا جانا سنت سادھ، بھگت بھگوان کر پڑھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ وجانا، پُری لوء کران سنوائیا۔ لکھ چوراسی ساجن ساز، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کھجگ چلا جہاز، چپو اکو ہتھ اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر دی مار آواز، اکٹھے اکو گھر

کرائیا۔ ویکھو ہر کا کلمہ سچ نماز، نمازی اپنا بھیو جنایا۔ جس سا جن لیا ساز، سو سجن رہیا اٹھایا۔ سچ دوارے آونا بھاج، بن پاندھی پندھ مکایا۔ سچھنڈ دا
 ویکھو راج، رعیت اکو رہیا بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم میلانے ملانیا۔ کلجگ ویلا انتم آویگا۔ سچ امام پھیرا پاویرگا۔ ڈھر کلام
 اک جناویگا۔ سچ پیغام اک پچاویرگا۔ چوڈاں صدیاں جو ہوئے بدنام، بدی سب دی ویکھ وکھاویگا۔ جس نے پیر پیغمبر کیتے غلام، سو بردے بنھ لیاویگا۔ چار
 گنٹ رہن نہ دیوے کوئی حرام، حرامی سارے ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم پھیرا پاویرگا۔ کل انتم ہر جو آیا اے۔ نر
 زریش روپ وٹایا اے۔ در درویش پھیرا پایا اے۔ وشن برہما شو اٹھایا اے۔ انتر جنائے اکو لو، باہروں ناد نہ کوئے وجایا اے۔ ڈوگھی دھار کھولے بھیو،
 ابھید آپ درڑایا اے۔ جگ جگ کرو ساچی سیو، سیوا ہر جو لیکھے لایا اے۔ دیونہارا اگنی میو، امرت پھل اک وکھایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا راہ آپ درسایا اے۔ ساچا راہ اک درساؤندا اے۔ سچھنڈ دوار وڈیاؤندا اے۔ لوکمت ویس وٹاؤندا اے۔ نر نرائن ناؤں دھراؤندا
 اے۔ سیس جگدیش تاج سہاؤندا اے۔ اپنے مکھ آپ وکھاؤندا اے۔ دو جہاناں ڈکھ گواؤندا اے۔ جگ چوکڑی جو سکھنا رہے سکھ، تنہاں آسا پور کراؤندا
 اے۔ جن بھگتاں لاہے لگی بھکھ، جنم کرم روگ مٹاؤندا اے۔ ساچی گودی لئے چک، چک چک خوشی آپ مناؤندا اے۔ دور دراڈیاں لئے پچھ، نیرن
 نیرا نظری آؤندا اے۔ ست ستوادی ویکھے جھک، شہنشاہ اپنی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ کلجگ انتم بوٹا دیوے پٹ، ڈھر دامالی پھیرا پاویرگا اے۔ سری بھگوان
 نالوں گئے جو رٹھ، تنہاں دوزخ اگن تپاؤندا اے۔ وشن برہما شو انت کوئی نہ رہے لگ، لگیا اپنا پڑدا لاہندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ ساچی کرنی ہر کماؤندا اے۔ نہکلنک ناؤں دھراؤندا اے۔ شبدی ڈنک اک وجاؤندا اے۔ گر اوتار آپ اٹھاؤندا اے۔
 در دوار بنک بناؤندا اے۔ ساچا حکم اک سناؤندا اے۔ چار جگ دے وچھڑے یار ملاؤندا اے۔ دین مذہب دا موہ چکاؤندا اے۔ ساچی سو اک سناؤندا
 اے۔ تسیں میرے گئے ہو، ہوکا ہر جو اک الاؤندا اے۔ دو جا رہے نہ کوئے کو، کوئی کوٹ اٹھاؤندا اے۔ گھر دیک کرے لو، اگیان اندھیر مٹاؤندا
 اے۔ آتم پر ماتم جائے چھوہ، برہم پاربرہم سماؤندا اے۔ کوڑی کرپا سب توں لئے کھوہ، خالی ہتھ پھراؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کسے نال نہ کرے

دھروہ، دھوکھا دے نہ کوئے بھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک ویلا انت سہاؤندا اے۔ کلجک ویلا انت سہاؤندا اے۔ نانک لیکھا پور کراؤندا اے۔ کل کلکی ویس وٹاؤندا اے۔ سرشٹ سبائی مردی آپ بچاؤندا اے۔ مانس جنم سرشٹی ہردی، ساچا سُنن آپ سناؤندا اے۔ جس صاحب کولوں گرگھ آسا ڈردی، تس سنگر آپ ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل دکھاؤندا اے۔ ہر اپنی کھیل دکھاویگا۔ اگی ساون دیا کماویگا۔ پتت پاون لیکھ لکھاویگا۔ لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹاویگا۔ کلجک کوڑا بھیکھ چکاویگا۔ ساچا دیس اک وساویگا۔ نر نریش ویکھ دکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کل آپ ورتاویگا۔ ساچی کل پر بھو ورتاویگا۔ چار کنت اندھیرا چھاویگا۔ ساچا چند نظر نہ آویگا۔ ٹٹی گنڈھ نہ کوئے دکھاویگا۔ سرشٹ سبائی پاوے ڈنڈ، ہر کا نام نہ کوئے دھیاویگا۔ کلجک جیو ہوئی نار رنڈ، ہر کنت نہ کوئے ہنڈھاویگا۔ لکھ چورا سی بھاگاں مند، چاروں کنت ویکھ دکھاویگا۔ جنہاں صاحب دا گایا سچا چھنڈ، تنہاں اپنا رنگ دکھاویگا۔ وشن برہما شو تیری پوری کرے منگ، مانگت نظر کوئی نہ آویگا۔ ہر منگتا اک اُپجائیندا، پاربرہم کرتار۔ جگ چوکڑی ویکھ دکھائیندا، نرگن سرگن لے اوتار۔ جیو جنت ویکھ دکھائیندا، لکھ چورا سی پاوے سار۔ شاستر سمرت وید پُران آپ اُپجائیندا، گیتا گیان دے ادھار۔ انجیل قرآن تیس بتیس آپ سمجھائیندا، سچ حدیث پروردگار۔ مقامے حق سو بھاپائیندا، شاہ پاتشاہ سچی سرکار۔ رام رچیم رحمان آپ اکھوائیندا، رہبر بنے وچ سنسار۔ کلجک انتم میٹ مٹائیندا، سنجگ ساچا کرے اُجیار۔ ساچی رت اک سہائیندا، سچکھنڈ نواسی سانجھیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر دی دھار۔ دُھر دی دھار آپ سمجھائے گا۔ جگ چوکڑی لیکھ مُکائے گا۔ دو جہان ویکھ دکھائے گا۔ راج راجان ڈیرہ ڈھاہیگا۔ شاہ سلطان اک ہو جائے گا۔ محبان بیو بی خیر یا اللہ، لاہی نور اک چکائے گا۔ دو جہاناں دیوے سدّا، سد آواز اک سناے گا۔ پندراں کنگ آوے بھجا، پاربرہم پر بھ پھیرا پائے گا۔ سچ دوارے بہہ کے سجا، بھگت دوار اک وڈیائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آپ اپنا کھیل کھلاے گا۔ بھگت دوار سچی سرکار، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ دلی تخت دلی دلدار، دلبر اپنا لئے بنائیا۔ آپے طالب پوری کرے اپنی طلب طلبگار، طاقت اپنے ہتھ رکھائیا۔ ورتے سھم اک سنسار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ والی ہند ہونا خوار، ہونی سب دے سرتے چھائیا۔ آونائے سچ دربار، ننگی پیریں

پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو اک ونڈ ونڈایا۔ دو اک دا سچا گانا، سو صاحب آپ بندھایا۔ پرگٹ ہو سری بھگوانا، بھگوان اپنی کار کماپا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، زمیں اسماناں پڑدا لاپا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے پروانہ، دُھر فرمانا آپ جنایا۔ پچھلا چھڈنا پئے ایمانا، عامل اکو عمل کرایا۔ سب نے گاؤنا سچا گانا، سوہنگ راگ اک الایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پروانہ، ہندو مسلم سکھ عیسائی اک پڑھایا۔ کلمہ رسول سچا گانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا ایک دے جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہسن، پر بھ درتے خوشی منایا۔ وڈ وڈیائی پر بھ آیا مارگ دس، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ ہر ہر دے اندر آیا وسن، ہر مندر رُپ دکھایا۔ تیر انیالا آیا کسن، تکھی مکھی دھار چلایا۔ کوڑی کریا آیا جھسن، چرناں ہیٹھ دباپا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لے مکھن، نام مدھانا اکو پایا۔ جن بھگتاں کھولے اکو اکھن، سو اٹھ اپنے نال ملایا۔ ساچے کعبے کرائے اپنا حجن، حاجی اپنی دیا جنایا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ جیو جنت سادھ سنت کسے نہ دیوے بھجن، بھجیاں راہ نظر نہ آپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی درشتی دے گھلایا۔ ساچی درشتی دیوے کھول، درشتانت اکو اک جنائندا۔ سرشتی مالک بولے بول، انبولت راگ الایندا۔ گرگھ وسو پر بھ دے کول، بن بھگتاں سری بھگوان نہ سو بھاپائندا۔ در آکے پڑدے لوو کھول، بند تاکی گنڈا لایندا۔ گھر شبد اگئی سُنو ڈھول، انحد نادی ناد سُنائندا۔ آتم پر ماتم مل کے کرو چوہل، ساچی سیجا اک سہائندا۔ ہر کارُپ کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئندا۔ جگ چوکڑی نرگن تیتوں سرگن کردا رہیا مخول، مسخرہ تیرا رُپ وٹائندا۔ تیرا انت نہ پائے کوئی اپر دھول، دھرنی دھرت سمجھ نہ کوئے سمجھائندا۔ وشنوں تیرا پورا کرے قول، برہے تیرا اقرار ویکھ دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رکھے اڈول، اڈل اپنے رنگ رنگائندا۔ ساچے رنگ رنگے بھگونت، بھگوان اپنی دیا کماپا۔ سنجگ تیرا ساچا منت، منتر اکو نام پڑھایا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، سگلا سنگ نبھایا۔ بھو کھلے بودھ اگادھا آتم پنڈت، پر ماتم کرے جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک پرگٹایا۔ سچکھنڈ دوارا پرگٹے مات، دھرت دھول آپ سہائندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، اکھڑ وکھڑ اک پڑھائندا۔ کلجک میٹے اندھیری رات، سنجگ ساچا چند چڑھائندا۔ پُرکھ اکال سجن ساک،

دین دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں کھول تاک، اپنا گھر دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچی کل ورتائیندا۔ سنجگ ورتے ساچی کل، کل دھاری آپ ورتائیا۔ نو کھنڈ جائے ہل، دھرنی دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھے ڈونگھی ڈل، ڈونگھا ساگر ترن کوئے نہ پائیا۔ سنمل نظر نہ آئے پھل، خالی رکھ بھل رہے مہکائیا۔ امرت ملے نہ کوئی جل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھن آئیا۔ کلجگ اتم ویکھنہارا، ایکنکارا آپ اکھوائیندا۔ سو پڑکھ نرنجن نرنجن پھیرا پائیندا۔ ایکنکارا کرپسارا، آد نرنجن ڈمگائیندا۔ ابناشی کرتالا اکھاڑا، لکھ چوراسی ناچ نچائیندا۔ سری بھگوان وجاوے تاڑا، تال اکو اک سمجھائیندا۔ پاربرہم برہم دتے بھیو نیارا، نرنجن اپنارا سمجھائیندا۔ سوہنگ شبد سچ جیکارا، آد جگاد آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دی ساچی دھارا، تھر گھر دا اک پسارا، کلجگ دی اتم وارا، لوکمت آپ جنائیندا۔ لوکمت کل اتم ویلا، ویلا وقت سمجھ نہ آئیا۔ سری بھگوان سجن سہیلا، سانجھا پیر پھیرا پائیا۔ وسنہارا سدا رنگ نویلا، نرنجن اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا آد نرنجن، جگ چوکڑی کھیل کھلائیندا۔ سنگر صاحب درد دکھ بھے بھجن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ چرن دھوڑی دیوے مجن، دُرمت میل دھوائیندا۔ نیز نام پائے انجن، اگیان اندھیر گوائیندا۔ کلجگ انت سنت سہیلے آیا سدن، دھر سندیسہ آپ سنائیندا۔ جوت سروپ جوتی گھن، ساچی لگن اک لگائیندا۔ ترے گن میٹے لگی اگن، امرت میگھ میگھ برسانیندا۔ نام ساچا لائے گھ سگن، ساچا سنگ بنائیندا۔ اتم پر ماتم تیرا اکو بجن، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا نام سمجھائیندا۔ سنجگ سچا اکو نام، امرت بانی رس جنائیا۔ سنجگ سچے اکو کام، نہکرمی آپ سمجھائیا۔ سنجگ سچے اکو رام، رام روپ ہر دکھائیا۔ سنجگ سچے اکو کاہن، ساچی بنسری نام شنوائیا۔ سنجگ ساچے اکو امام، اکو کلمہ دئے پڑھائیا۔ سنجگ سچے اک مکان، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دورا اکو نظری آئیا۔ سنجگ سچے اکو تیرتھ تٹ، سرور اکو اک سہائیا۔ سنجگ سچے کھلے اکو ہٹ، چار ورن ونج دکھائیا۔ سنجگ سچے اکو مت، من مت رہن نہ پائیا۔ سنجگ سچے اکو رت، ناڈ بہتر رت نہ کوئے ابلایا۔ سنجگ سچے اکو وت، یج منتر گھر گھر دئے بجائیا۔ سنجگ سچے اکو رتھ، بن رتھوائی آپ چلائیا۔ سنجگ سچے پائے نتھ، نام ڈوری ہتھ اٹھائیا۔ سنجگ سچے

سوہنگ ڈھولا لینا رٹ، چارے جگ خوشی منایا۔ دواپرتریتا چرنی رہے ڈھٹھ، کلج رووے مارے دھاپنا۔ دروہی خدائے میری ہوئی بس، بستہ الف یے بندھایا۔ اکھراں نال گایا نہ جائے جس، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ لبھیاں کسے نہ آئیوں ہتھ، پر بھ تیری وڈ وڈیایا۔ کلج انتم ہو پرگٹ، جن بھگتاں اک بُجھایا۔ ہر دے اندر گوں وس، واسطہ اپنے نال پانیا۔ امرت نچھر دتا رس، جھرنا اکو اک جھرایا۔ دئی دویتی مٹی وٹ، شرع شریعت نظر کوئے نہ آیا۔ ساچا مارگ دتا دس، دہ دشا و بے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملایا۔ گھر ساچے ہر ملندڑا، مہروان بھگوان۔ کلج انتم ویس وٹندڑا، جودھا سوربیر بلوان۔ گر اوتار آپ اٹھندڑا، پیر پیغمبر اں دیوے دھیان۔ وشن برہما شو نال رلندڑا، حکم سنائے حکمران۔ کلج انتم پندھ گندڑا، کوڑی کریا مٹے نشان۔ سنجگ ساچا آپ اٹھندڑا، ساچا جگ کرے سوادھان۔ ساچا نام جھولی پوندڑا، سوہنگ دیوے دان۔ مستک ٹکا اک گندڑا، جوتی نور جگے جہان۔ بجر کپاٹی توڑ ٹوندڑا، بخشنہاراچرن کول دھیان۔ آتم سیج اک سہندڑا، سچ دوارے ہو مہروان۔ آتم پر ماتم میل ملندڑا، آون جاون چکے کان۔ سرتی شبدی گنڈھ پوندڑا، ناتا جوڑے نوجوان۔ انگیکار آپ اٹھندڑا، لیکھا جانے گوپی کاہن۔ ساچا مندر اک وسندڑا، بھگت دوارا کرے پروان۔ پندراں کنگ تھم ورتندڑا، کلج کریا پوری کیتی آن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دو جہان۔ دو جہاناں بن کے والی، ولی عہد نہ کوئے بنائیندا۔ پندراں کنگ چوتھے جگ کر کے خالی، چاروں کنت آپ پھرائیندا۔ چل کے آئے ڈھر دامالی، جو باغیچے آد لگائیندا۔ جس دے آگے وشن برہما شو سوالی، سب دی آسا پور کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی کردے رہے دلالی، جگ چوکڑی کھیل کرائیندا۔ کھیل دسدے رہے حق حلالی، حقیقت اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نر ہر اپنا تھم ورتائیندا۔ تھم ورتے دو جہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سچکھنڈ نو اسی ڈھر فرمان، دھرم سندیسہ اک جنایا۔ نر زیشا وڈ پردھان، سچ پردھانگی آپ کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منن اکو آن، دو جاراہ نہ کوئے دکھایا۔ پندراں کنگ سارے اکٹھے ہو کے اپنا اپنا دین بیان، کیتی کرنی سرب جنایا۔ تیرے ہتھ سری بھگوان، اپنی ڈور پھڑایا۔ کسے دی کرے نہ کوئی کمان، حکم دیوے نہ واہو داہیا۔ تیرے بالک بچے نڈھے نادان، تیرے چرناں سیس جھکایا۔ تیرا سندیسہ سن فرمان، سب نے خوشی منایا۔ کلج انتم

تیری تكدے گئے آن، اكو اوٹ ركھائيا۔ كون ويدا صاحب سنگر ويكھے آن، پر بھ اپنا پھيرا پائيا۔ تيرے اگے ساڈا خالي دسے ميدان، شستر هتھ نہ كوئے اٹھائيا۔ جودھا هو كے پھر بلوان، بلدھاري تيري سرنايا۔ تيرا جھلنا اڪ نشان، پُر كھ اڪال تيرے نام وڄے ودھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني كرپا كر، اپنا مارگ ليٺا لائيا۔ پندراں كنگ ليكھا لکھ كے، هتھ پھڑاواں گے۔ سارے اڪٹھے آيے متھ كے، متھيا سرب جهان كراواں گے۔ تيري نظري آيے دس كے، دشا تيري ونڈ ونڈاواں گے۔ تيرے پيشي آيے پس كے، كجگ چچي انت چلاواں گے۔ تيرے حكمے اوتوں كجگ جيو سارے كھسكے، پھڑ سارے بنھ لياواں گے۔ دو جھاناں وچوں پھٹكے، ڈُونگھي بھوري انت رُڙھاواں گے۔ تيرا نام مدھانا رُڙ كے، نيترا گر اوتار پير پينغمبر اپني هتھيس كچ كھچاواں گے۔ جيهرے تيرياں اُڍيكاں كردے چر كے، تنهاں سونياں آپ اُٹھاواں گے۔ ويكھو حال سچے پر دے، پتا پر ميشور تيرے نال ملاواں گے۔ دين مذھب جو آپو وچ دي بھردے، تنهاں پھڑ كے خاك رلاواں گے۔ جگ چو كُري تيرے گيرے گرُدے، كجگ اُلِي لُھ گرُاواں گے۔ شاه سلطان ويكھو تختوں رُڙھدے، سمت اِكي ونڈ ونڈاواں گے۔ جن بھگتاں هر دے كدي نہ پھردے، تيرے بھگت تيرے نال ملاواں گے۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني كرپا كر، اكو دينا سچا ور، در تيرا ويكھ وكھاواں گے۔ گر اوتار سارے آون گے۔ پندراں كنگ رت سهاون گے۔ چھتر سيس اڪ جھلاون گے۔ جگديش پُر كھ اڪ مناون گے۔ حديث اكو اڪ پُڙھاون گے۔ راگ چھتيس نين شراون گے۔ بس ايس خوشي مناون گے۔ جو چُٹے اُتے كالي پا كے گئے ليك، سو گر اوتار پير پينغمبر اپني اڪھيس ويكھ پر بھ اگے آپ ٺكاون گے۔ تيرے در تون منگدے رهے بھيڪھ، بھكھك هو كے ايہہ سناون گے۔ كجگ انتم ساڈا صاحب سب نوں لئے جيت، نہهكنك تيري سرن سرب ٺكاون گے۔ ايھتے اوتھے دو جهان تيرا گاون اكوگيت، مندر مسيت تيرا راه ٺكاون گے۔ صدي چودھويں رهي بيت، بسترے سارے آپ اُٹھاون گے۔ كسے نہ لے منگياں بھيڪھ، در در بھكھے پيٹ وجاون گے۔ شاه سلطاناں هونا ڈھيٹھ، غريب نمانے تيرا نام دھياون گے۔ تيرے نام دي چلے اكو بيت، دوجا راه نہ كوئے لگاون گے۔ تيرے چرناں لگے پر بيت، پر م پُر كھ تيري اوٹ سرب ركھاون گے۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني جوت دهر، ايك دينا ساچا ور، شاستر سمتر ويد پُران گيتا گيان انجيل قرآن تيرا اھم اڪ سناون گے۔ تيرا اھم اڪ اولٹا، سمجھ

کسے نہ آیا۔ جگ جگ دیویں آپ اکلڑا، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ کلجگ انت دھام اکو ملڑا، سمبل نگر ڈیرہ لایا۔ محل اٹل اک اٹلڑا، اچل نظری آیا۔
دھر دا دیک سچا بلڑا، زرگن جوت نور رُشایا۔ نام سندیسہ ساچا گھلڑا، گھر گھر کریں پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن
نر، ساچی کرنی کار کمایا۔ ساچی کرنی کر کار، کرتے تیرے ہتھ وڈیایا۔ صدی چو دھویں روندے چار یار، ساچا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اللہ رانی نارٹیار، کنیا
کواری نہ کوئے پرناہیا۔ جھوٹھا کریا جگت شنگار، کجل نین دھار بندھایا۔ لال میندی کر پیار، کوڑی کریا رنگ دکھایا۔ اتم رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر
وہایا۔ چو داں طبق سنے نہ کوئی پکار، اک چار نہ کوئے شنوایا۔ اک اکلاینکار، چوتھے جگ پھیرا پائیا۔ ڈبڈے پاہن لائے پار، پاتھر اپنا چرن جھہپایا۔
سکھی سرور اک سردار، سچ سلطان وڈ وڈیایا۔ رہر بنیا پروردگار، بے پرواہی وچ سماہیا۔ خالق خلق لئے اٹھال، دھر سندیسہ اک جنایا۔ سب دے سر
کو کے کال، کلجگ نگارہ کال وجایا۔ کوئی نہ بچھے مریداں حال، مرشد بیٹھے مکھ چھپایا۔ مکہ کعبہ رہے بھال، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا مکایا۔ سب دا لیکھا نگدا جاندا، مکے جگت لوکایا۔ کلجگ اتم تھکا ماندا، اپنا بیڑا رہیا ڈبایا۔ چاروں کٹ ویکھ
دھاندا، ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ بھرے جھلا پنڈت پاندھا، پاندھا کڈلی راس نہ کوئے جنایا۔ چو داں و دیا انتر آندھا، بستراگن رہی جلاہیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کل کلکی کھیل رچایا۔ کل کلکی کھیل کرے گوہند، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ لیکھا جانے ڈوگھی بھوری ساگر سندھ،
گھر گور بے پرواہیا۔ تختوں لاپے سرپت راجا اند، شکر لیکھا مول چکایا۔ برہما پار برہم پر بھ ویکھے اپنی بند، وشنوں و شو دھار سمجھایا۔ دین دیال بن بخشند،
بخشش اپنی آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر دا سچ و ہارا، کرے کرائے کرتارا، قدرت کرتا ویکھ دکھایا۔ قدرت کرتا ویکھن
آیا، وید شاستر بھو نہ آیا۔ لیکھا جانے ترے گن مایا، ترے ترے پڑا آپ اٹھایا۔ پنج تت تن بھو چکایا، گھر وچے نام ودھایا۔ سمبل نگر ڈیرہ لایا،
سمبھل سمبھل چرن کایا۔ ابناشی کرتا نظر نہ آیا، دھرنی دھرت سو بھاپایا۔ دھر دا بکتا بول سنایا، سنے سرب لوکایا۔ جگ جگ رچھیا کردا آیا، جن
بھگتاں لئے ترایا۔ کلجگ اتم ویکھ دکھایا، گرگھ گرگر لئے اٹھایا۔ بھگت دوارے لئے بہایا، صاحب سنگر کر گڑمانیا۔ سرتی شبدی میل ملایا، اند منگل اکو

گایا۔ ساچی جوڑی جوڑ جڑایا، گھوڑی نام آپ چڑھائی۔ تھوڑی تھوڑی سنگت دے سمجھایا، بہڑی بہڑی کرے سرب لوکائی۔ لکھ چوڑاسی کوڑی ویل ویکھ
 دکھایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت رس گرگھاں وچ بھرائیا۔ امرت رس اک انوٹھا، سو صاحب آپ اُچھائیندا۔ دین دیال ٹھاکر
 سوامی تٹھا، مہروان دیا کماندا۔ گر سکھاں اٹھوے جوں ماں کرے لاڈ اپنے پتا، بن پتا پت گود نہ سو بھاپائیندا۔ کسے کم نہ پیتا آونا حقہ، حکم دھر دا آپ
 جنائیندا۔ اوہ دیکھو پیر پیغمبر آگوں دکھاون اکو مکا، مُخبر ہر جو آپ ہو جائیندا۔ انجیل قرآن جیہڑے دے کے گئے رقعہ، سو رخصت کٹ کے انتم ویکھ
 دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اکو در سہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیکھن آئے، کلجگ انتم پھیرا پائی۔ ساڈی سکھیا
 سارے گئے بھلائے، دھر دا حکم سیس نہ کوئے ٹکائی۔ تیئی اوتار رہے شرمائے، نیز اٹھ نہ کوئے کھلایا۔ بھگت اٹھاراں رہے گر لائے، کبیر جلاہا رووے
 مارے دھائینا۔ کلجگ جیو میرا صاحب کیوں گئے بھلائے، جس دتی مان وڈیائی۔ رام کرشن نہ کسے نظری آئے، اشٹ درشت نہ کوئے کھلایا۔ ساچے
 جگرے کوئی چڑھن نہ پائے، جگت جگرہ ویکھے خلق خدائی۔ آبرو عزت گئے گوائے، بے عزت دین ڈھائی۔ ساچی خدمت نہ کوئے کمائے، خادم نظر کوئے
 نہ آئی۔ فطرت گئے سرب مٹائے، عیش و عشرت اک ہندھائی۔ سخر چوٹی چڑھ کے کوئی راس نہ پائے، محبوب بیٹھا لکھ چھپائی۔ وچھڑ وچھڑ سارے دین
 ڈھائے، دروہی دروہی رہے سنائی۔ بکھر بکھر منکے لئے گوائے، گانی کنٹھ نہ کوئے بندھائی۔ تسبیح ہتھ نہ کوئے اٹھائے، من کا منکا نہ کوئے بھوئی۔ نیل بستر
 نہ کوئے رنگائے، نیلی دھار پنڈھ نہ کوئے مکائی۔ کالا سو ساناہ کوئی تن چھہائے، عیسیٰ موسیٰ نہ دئے گواہیا۔ سچ حدیثا نہ کوئی پڑھائے، الف یے رہی
 گر لائی۔ ساچا مکتب کوئی نظر نہ آئے، مطلب سکے نہ کوئے سمجھائی۔ عین غین نہ کوئی درڑائے، حمزہ رمز نہ کوئے لگائی۔ زیر زبر نہ کوئی سمجھائے، نقطہ
 نوں نہ کوئی مٹائی۔ بے خبر خبر نہ کوئی سنائے، خواہ مخواہ لڑے جگت لوکائی۔ صبر پیالہ جام نہ کوئی پیائے، آب حیات نہ کھ لگائی۔ سچ لغات نہ کوئی
 دکھائے، جس دا اکھر سمجھ کوئی نہ پائی۔ بن وفات کوئی نظر نہ آئے، فتوے سب دے اُتے لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دے
 دے ساچا ور، کلجگ انت تیری سرنائیا۔ کلجگ انت میرے محبوب، واسطہ تیرے نال بندھائی۔ باقی سارے ہوئے موقوف، مُغلس دے سرب لوکائی۔

پیر پیغمبروں کو لوں کھسنے حقوق، حق تیرے ہتھ وڈیاں۔ توں آپ ہونا مصروف، اپنا تھم ورتاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جلوہ گر کر
 رُشناں۔ جلوہ گر تیری رُشناں، روشن ضمیر اک جناں۔ بے پرواہ تیری بے پرواہی، بے پرواہی کھیل کھلایا۔ پروردگار تیری وڈیاں، پردا نشیں تیرا پردہ دے
 چُکایا۔ کاغذ قلم نہ جانے شاہی، انجیل قرآن سمجھ نہ پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اکو رمز لگائی، رمضان وچ فاتے دتے کٹایا۔ سچ ایمان اک درڑائی، اہل وقت
 آپ سمجھایا۔ سچ شہادت اک رکھائی، شہنشاہ اپنی دیا کماں۔ عبادت اکو اک دکھائی، کایا کعبہ پڑھے کلمہ، بُتخانہ بنے مے خانہ، وچ پھرے اک دیوانہ، دین
 دُنی جس سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سو صاحب کلجگ اتم لے کے آئے پروانہ، لیکھا جانے دو جہاناں، نورِ الہی نورِ الہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدی چو دھویں تیرا تغما، پیر پیغمبر دُھر دا سُنو اُٹھ کے نغمہ، حاضرین ناظرین ناک سہانک خالق خلق آپ جناں۔ خالق خلق
 کہے بُمین، مو تیرے ہتھ وڈیاں۔ پیر پیغمبر تیرا کرن یقین، بن بردے سپس جھکایا۔ حکمے اندر کر اک تلقین، تقویٰ اک جناں۔ پندراں کنگ سب نے
 بنا در مسکین، مستی سب دی دیوے لاہیا۔ در درویش ہون ادھین، آداب سلام اک کرایا۔ جو دسدے گئے گوئی پیشین، سو اپنا حق دین ہتھ پھڑایا۔
 لیکھا چھکے ز مدین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم اک ورتاں۔ ساچا تھم دیوے کلام، کلمہ نبی پڑھایا۔ سجدہ سپس کرے سلام، اک
 دھیان لگایا۔ دو اک دا سچ نشان، دو جہان جھلایا۔ اکی ساون اک امام، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگوان، شہنشاہ اک اکھوایا۔ تخت نواسی
 حکمران، دُھر سندیسہ آپ سناں۔ سنجگ ساچے ہو پردھان، کلجگ کوڑی مٹے شاہیا۔ چار ورنناں ملے گیان، اگیان اندھیر مٹایا۔ اتم پر ماتم ملے آن، دُور
 دُراڈا پندھ مکایا۔ ہر سنگت تیرا آؤنا جانا ہو یا پروان، مانس جنم وجے ودھایا۔ سنگر پورا صاحب سدا مہروان، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی جوت دھر، کلجگ تیری اتم ور، نہہکنک نرائن نر، نر نریش اک ہو جایا۔ نر نریش بھگت بھگوان، در ساچے دیا کماندا۔ رل مل گاؤ ایکا گان، گیت
 گوبند جنائندا۔ سب دا ایشٹ سری بھگوان، پُرکھ اکال نظری آئندا۔ جگ چو کڑی دیوے دان، بھگت وچھل جھولی آپ بھرائندا۔ دھرو پرہلا د تارے
 آن، بل باؤن ویکھ دکھائندا۔ امریک کرے کلیان، جنک رنگ رنگائندا۔ ہری چند کر پروان، بدر سُداما ویکھ دکھائندا۔ بے دیو کر پردھان، پاتی پاتی

آپ پڑھائیں۔ دھتے سدھنے ہو مہروان، بینی اپنی گنڈھ گھلائیں۔ روداس چمارے دے نشان، کنگن کسیرا روپ وٹائیں۔ کسیر جلاہے تانا تنے آن، تندن تند گنڈھ پوائیں۔ سین نائی ہو مہروان، راج راجان سیو کمائیں۔ گنکا بدھک پوتتا تارے آپ بھگوان، سر مہر ہتھ ٹکائیں۔ جگ وچھڑے میلے آن، نامے چھڑ چھن چھہائیں۔ نانک گوہند کر پروان، چھتئی جگ دی ونڈ ونڈائیں۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، سبجک تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیں۔ کلجگ انتم ہو پردھان، نہکنا ناؤں رکھائیں۔ ساڈھے تن ہتھ دا اک نشان، ساچی وست آپ پرگٹائیں۔ نو دوارے کھول دکان، سرشٹ سبائی آپ سمجھائیں۔ بھگت دوارا کر پروان، ساچی ونڈن ونڈ ونڈائیں۔ جس گرہ وسے نوجوان، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیں۔ دھر دا دیوے اک فرمان، بھیو ابھیدا آپ گھلائیں۔ ستر بہتر چھتر کرے پروان، پنچم پنچ پر پنچ میٹ مٹائیں۔ چار جگ دا سچ ودھان، ودت اپنی کار کمائیں۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی کھیل کرے مہان، مطلب اکو اک جنائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنا نرائن نر، سب نوں اکو حکم ورتائیں۔ سب نے منا حکم ایک، ایککار آپ ورتائیں۔ نو کھنڈ پر تھی رکھے ٹیک، دو جہان کرے جنائیں۔ پُرکھ اکال دھر کے بھیکھ، اولڈا ویس وٹائیں۔ وسنہارا ساچے دیس، سمبل اپنی رت سہائیں۔ لکھ چوراسی رہیا ویکھ، آپ نظر کسے نہ آئیں۔ گرگھ ورلے کرے ہیٹ، پھڑ باہوں گلے لگائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنا نرائن نر، ہر جن ساچے آپ ترائیں۔

* ۲۶ ساون ۲۰۲۰ بکرمی مادھا سنگھ دے گرہ چیمہ کلاں ضلع امرتسر *

سچھنڈ نواسی سچ دربار، سو پُرکھ نرنجن آپ لگائیں۔ در درویش چوہدار، ہر پُرکھ نرنجن آپ اکھوائیں۔ ایککار سیو ادار، سچ ساچا چاکر سیو کمائیں۔ آد نرنجن کر اُجیار، نرگن جوت نور رُشنائیں۔ ابناشی کرتا بن کے حکمران، تخت نواسی ساچے تخت سو بھاپائیں۔ سری بھگوان سچ نشان، نرگن نر ویر آپ اُٹھائیں۔ پاربرہم پر بھ ہو پردھان، ست پردھانگی آپ کمائیں۔ بھوپت بھوپ راج راجان، شہنشاہ اپنی کھیل رچائیں۔ دھر سندیسہ اک فرمان، دھر درگا ہی آپ اُچھائیں۔ مقامے حق کھیل مہان، پروردگار بھیو چکائیں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ اپائیں۔ ساچا حکم

ورتے نرنکار، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دوارے ہو تیار، ست ستوادی خوشی منائیا۔ آد جگادی بھیو نیار، اپر پر سوامی آپ گھلایا۔ جوتی شبدی کرے
خبردار، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ نرنیشا شاہکار، پاتشاہ بے پرواہیا۔ اگم اتھاہ ہو اُجیار، سچ وہار اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچے بھگوان، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ نرگن داتا نوجوان، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ دیپک جوتی جگے مہان، باقی
تیل نہ کوئے پائیندا۔ سہائے بھومکا سچ استھان، سچھنڈ دوار آپ وڈیائیندا۔ چھپر چھن نہ کوئے مکان، چار دیوار نہ کوئے وکھائیندا۔ سورج چند نہ کوئے
مہان، منڈل منڈپ نہ کوئے ڈگمگائیندا۔ نہ کوئی زمیں دے سے اسمان، سمنڈ ساگر سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ کرے کھیل آپ مہروان، محبان بیدو اپنی کار آپ
کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا آپ سہائیندا۔ سچ دوار سو بھاؤنت، سو صاحب آپ سہائیا۔ نرگن نرگن نر ہر نرائن بن بن
کنت، سچ کنتوہل سچ سہائیا۔ دھار اگم بنائے بنت، نہ کوئے پتا نہ کوئے مایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپر پر سوامی جگ چوکڑی
سدا نہ کامی، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، آد جگادی آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی سو بھا پائیندا۔ شبدی سٹ سٹ
ڈلارا، وشن برہما شو جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوراسی لا اکھاڑا، چارے کھانی ناچ نچائیندا۔ چارے بانی بول جیکارا، شبد انادی راگ الائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیارا،
جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے وارو وارا، سنجگ تریتا دوار پر کھجگ آپ ہنڈھائیندا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈارا، پنچم وست آپ ورتائیندا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتا، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نرگن سرگن بنھے دھار، دھرنی دھرت
دھول وڈیائیا۔ پری لوء برہمنڈ کھنڈ محل اٹل اُسار، اچل اٹل دے سہائیا۔ روس کر اُجیار، جوتی کرن نور رُشائیا۔ بودھ اگادھ شبد جیکار، وشن برہما شو
پڑھائیا۔ سچ توفین پروردگار، لاشریک نور الہیہا۔ حقیقت کھولے آپ کواڑ، حق حقوق دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا
آپ رچائیا۔ ساچی رچنا رچ بھگونت، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ آپے آد آپے انت، مدھ اپنا کھیل وکھائیندا۔ آپے نار آپے کنت، سچ سہنجی آپ ہنڈھائیندا۔
آپے نیا آپے منت، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیندا۔ آپے جیو آپے جنت، سادھ سنت آپ ہو آئیندا۔ آپے بودھ اگادھا ہوئے پنڈت، گیان گوجھ آپ

سمجھائیندا۔ آپے آد جگادی بنے اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا راہ چلائیندا۔ جگ جگ چلائے راہ، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ داتا دانی بے پرواہ، زرگن سرگن بھیو چکائیا۔ آتم پر ماتم بندھن پا، برہم پار برہم ونڈ ونڈائیا۔ ایش جیو رنگ رنگا، جگدیش کرے کڑامائیا۔ سرتی شبدی میل ملا، ملنی اگو گھر رکھائیا۔ لیکھا لکھ لکھ قلم شاہ، شاستر سمرت کرے پڑھائیا۔ وید پڑاناں دئے سمجھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کمائیا۔ اپنی کرنی کرے کار، قدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے چار، کوٹن کوٹ کال بتائیندا۔ دو جہاناں کھیل نیار، چوڈاں طبقات بھیو چکائیندا۔ لوک چوڈاں کھول کواڑ، شبدی زرگن گنڈا لائیندا۔ لکھ چوڑاسی کرپسار، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ سیوالا گرو اوتار، پیر پیغمبر حکم منائیندا۔ شبدی ڈھولا گا وچ سنسار، جگ چوکڑی نام پر گنائیندا۔ ویکھے وگسے وارو وار، ویکھنہارا نظر کسے نہ آئیندا۔ دھر سندیسہ نر نریشا شبد اگئی دیندا رہیا سرجنہار، سچ سچ آپ درٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل وکھائے آپ، زرگن سرگن دیا کمائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دتے جاپ، نش اکھر اکھر رُپ وٹائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر باطن کرے بات، بتیل اپنا بھیو چکائیا۔ ست دھرم اک بنائے پر بھ جماعت، اگو اکھر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ نت نوت ویس اولاء، سو پڑکھ نرنجن آپ وٹائیندا۔ ہر پڑکھ نرنجن اک اکلا، اکل کل دھاری کھیل کرائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پھڑایا پلا، پیر پیغمبر اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جلوہ نور وکھایا اللہ، بسمل اپنی کار کمائیندا۔ جوتی دھار شبدی رلا، رُپ رنگ ریکھ ساچے دیس نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا آپ منائیندا۔ دھر فرمانا دیندا آیا، ہر شبدی حکم منائیا۔ وشن برہما شو سیوالایا، در بیٹھے سپس جھکائیا۔ ترے گن مایا راہ جنایا، پنچ تت کرے کڑمائیا۔ لکھ چوڑاسی بندھن پایا، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیا۔ گر اوتار نال رلایا، پیر پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈایا، نو سو پڑانوے چوکڑی جگ پندھ مکائیا۔ سچ سندیس دھر دا لیکھ آپ سمجھایا، رمز سمجھ نال ملائیا۔ کچ کھیل ہر کھیل کھلایا، انا الحق نور خدائیا۔ عالم علما آپ پڑھایا، بے نظیر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی حکمے اندر، جگ چوکڑی آپ کرائیندا۔ پنچ تت کا یا کھول جندر، گر

اوتار پڑدا لاہندا۔ من واسنا بھے بندر، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ بھاگ لگا ڈوگھے کھنڈر، جوتی دیپ ڈمگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ورتے جگ، لوکات ورتے ودھائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان آپے لبھ، لکھ چوڑاسی وچوں میل ملائیا۔ سچ دوارے زرگن سد، سرگن دے سمجھائیا۔ کرپکاش اُپر شاہ رگ، بھو ابھد گھلائیا۔ نام ندھان وجائے ند، انحد راگ سنائیا۔ کوڑی کرپا پار حد، گھر گھر وچ لے ملائیا۔ سچ جنائے وشو جد، واستک اپنا بھو مٹائیا۔ پاربرہم برہم ہون نہ دیوے اڈ، ہرجن ساچے جوڑ جڑائیا۔ دوار دکھائے اکو پد، پتھر میثور ورتے ودھائیا۔ کوٹن کوٹ جگ گئے لد، جگ چوڑی گیرا آپ دوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ جگ چوڑی گر اوتار، لوکات سیو کمائیا۔ دوئے جوڑ کر دے گئے نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ تیرا نغمہ اگئی گفتار، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ تیرا صدقہ سر جنہار، سر سر رزق سبائیا۔ تیرا مندر اُچ منار، محفل اکو نظری آئیا۔ تیرا حکم اگم اپار، جگ چوڑی ورتے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے زرنکار، زرویر دیا کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے دیدار، زرگن زرویر اپنا نور آپ چکائیندا۔ در درویش بن دے رہے بھگھار، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سنگ آپ نبھائیندا۔ ساچا سنگ نبھائے ایک، ایک ہتھ وڈی وڈیائیا۔ تیئی اوتاراں دتی ٹیک، بھگت اٹھاراں بھو چکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لکھیا لیکھ، لیکھا لکھے بن قلم شاہیا۔ نانک گوہند دسیا بھیت، سری بھگوان پڑدا لاہیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ سارے منگدے گئے ٹیک، ہر چرن تیری سرنائیا۔ کون ویلا دھاریں بھیکھ، جوتی نور کریں رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ اپنا لیکھا دے بھگوان، جگ چوڑی آپ جنائیا۔ نو نو چار پیتے وچ جہان، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ کلجگ انت ہوئے پردھان، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ دھرم اٹھائے اک نشان، دو جہاناں دے دکھائیا۔ سمبل وسے سچ مکان، ڈیرہ اکو گھر لگائیا۔ ڈھر سندیسہ دے فرمان، شبد اگئی آپ جنائیا۔ لیکھا جان راج راجان، بھوپت بھوپ بھو گھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے مکائیا۔ ساچا لیکھ مکاوے انت، انتشکرن سب دا ویکھ دکھائیندا۔ پرگٹ ہو سری بھگونت، بھگوان اپنی کار کمائیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے جیو جنت، سادھ اسادھ پڑدا لاہندا۔ آتم

پر ماتم جنائے ساچا منت، منتر اِکو اک سمجھائیندا۔ سچ سوانی شبد ہانی میلے کنت، سُر تى شبدى جوڑ جڑائیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ سو پڑکھ زرنجن بن کے پنڈت، بھيو ا بھيدا آپ کھلائیندا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى جوت دھر، ساچا در اک سہائیندا۔ ساچا در سوہے در بار، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ چار جگ دے گر اوتار، پیر پیغمبر لئے اٹھائیا۔ اکٹھے کرے ایکو وار، ایکنکارا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجگ انتم چار گنت دہ دشا دئے وکھال، نو کھنڈ پر تھی پڑدا لاہیا۔ نیتز کھول کرو وصال، بھيو ا بھيدا آپ جنائیا۔ گر گھ لہہ سچے لال، لال لال پڑکھ اکال رہے منائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہون کنگال، ساچا ہٹ نہ کوئے چلائیا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں کلجگ انتم اک اشارہ نام جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھیان، صدی ویہویں نین اٹھائیا۔ ست دھرم دسے نہ کوئے نشان، ہر کاشبد نہ کوئے کمائیا۔ صدق صبوری نہ کوئے ایمان، ساچى شرع نہ کوئے وڈیائیا۔ کلجگ گھر گھر وڈیا شیطان، در در ہوئے لڑائیا۔ سادھ سنت ہوئے بے ایمان، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑائیا۔ راج راجان نہ کرے کوئی دھیان، رعیت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سرب پچھتان، پسچاتاپ کرے سرب لوکائیا۔ انجیل قرآن نین شرمان، اللہ رانی مکھ گھنگٹ رہی پائیا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد اُچی بول نہ سکن زبان، زیر زبر نہ کوئے سمجھائیا۔ چاروں گنت کوڑ پر دھان، ڈنکا اِکو رہیا وجائیا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، ساچى کھیل رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار گنت رہے تک، نیتز نین نین اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی جو مارگ آئے دس، جیو جنت بھلے پاندھی راہیا۔ ہر دے ہر کسے نہ رہیا وس، خالی بھانڈے رہے دکھائیا۔ من واسنا رہے نچ، مت کوڑی کرے گڑمائیا۔ بدھی ہو نمائی گئی ڈھٹھ، در چلے نہ کوئے چترائیا۔ منکا منکا ہتھاں نال مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ ہر کا نام لہدے ہٹوہٹ، کایا مندر اندر کھوجن کوئے نہ پائیا۔ نہا نہا تھکے اٹھسٹھ، امرت سرور اشان کرن کوئے نہ آئیا۔ پوجا کردے شودوالے مٹھ، ساڈھے تن ہتھ بنک دیوے نہ کوئے وڈیائیا۔ دُرمت میل سکے نہ کوئی کٹ، پت پت پت نہ کوئے کرائیا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن تماشاء، دو جہان دھیان لگائیا۔ کلجگ تیرا اُلٹے پاسا، پُشت تیری رہن نہ پائیا۔ ست دھرم دا ہویا ناسا، کوڑو کوڑ وٹی ودھائیا۔ گر گھ گڑ سکھ پھرے نراسا، آسا پور نہ کوئے کرائیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انتم ویکھ دکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، سری بھگوان اگے سنانیا۔ چاروں کُنٹ ست منارے کھیڑے ڈھندے، ساچا بُرج نظر نہ آئیا۔ کوڑے مارگ منٹکھ چو پیندے، پینڈا حق نہ کوئے مکانیا۔ دین مذہب اک دُوبے دے نال کھندے، ذات پات کرے لڑانیا۔ چار ورن اکٹھے ہوکتے نہ بہندے، نانک گر گوہند سکھیا گئے بھلانیا۔ نہ مُردے نہ دسن جیندے، مانس جنم رہے لٹانیا۔ پر بھ سرنائی نہ کوئی تھیندے، تھر گھر میل نہ کوئے ملائیا۔ کوڑی مدھرا سارے پیندے، گوہند تیرا امرت پین کوئی نہ آئیا۔ کوڑی نندرا ستے پیندے، گیان اگھ نہ کسے گھلانیا۔ کلجگ ہلارے چڑھی پیٹکھے، انتم ٹٹن ویلا آئیا۔ جوں کرسان بیچ پیندے، پھل وڈھن چائیں چانیا۔ گر گھ سچ دھیان رکھیندے، سچ تیری اوٹ تکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں رہیا جنانیا۔ گر اوتار نیتز پیکھ، پر بھ ساچے رہے جنانیا۔ سو صاحب سنکر تیرا کوئی نہ آوے بھیت، بے انت تیری وڈیانیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حکمے اندر کھیڈ کے آئے کھیڈ، بن کھڈاری جگت پھیرا پانیا۔ انتم تیرا نیہوں لگا ہیت، پریتی اکو چرن رکھانیا۔ جوں بھاوے توں لینا پیکھ، پیکھنہار سچ گوسائینا۔ تیرے ہتھ اساڈا لیکھ، دُوجا سمجھ نہ سکے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار منگ منگانیا۔ گر اوتار منگن منگ، کلجگ انت دھیان لگانیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی ننگ، پڑدا اوڈھن سر نظر کسے نہ آئیا۔ ست سروپ نہ چڑھیا رنگ، روپ کسٹمرا سرب لوکانیا۔ بھنڈی دسے سرب ور بھنڈ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹانیا۔ کوڑی کریا کیتا رنڈ، ساچا کنت نہ کوئے ہنڈانیا۔ بن ویراگی کوئی نہ گاوے چھند، انتر آتم سچ دھیان نہ کوئے لگانیا۔ دُئی دویت کوئی نہ ڈھاہے کندھ، شرع شریعت نہ کوئے مٹانیا۔ دین دیال کسے نہ ملے بخشند، رحمت سچ نہ کوئے کمانیا۔ نہ کوئی سمائے پرمانند، نجانند نہ کوئے رسانیا۔ نہ کوئی ٹٹی سکے گنڈھ، تندی تند نہ کوئے جڑانیا۔ کلجگ چو ہوئے اندھ، ساچی اگھ نہ کوئے گھلانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویہویں صدی ساڈا گیا پندھ، صدی چوڈھویں لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و تلو جگ، جگجیون داتا آپ جنانیا۔ ویکھو گھر گھر لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ من واسنا سرشٹ سبائی رہی بھج، حد کنارہ نظر کسے نہ آئیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گھر گھر لئی سد، سدا اکو وار سنانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا درسایا۔ ساچا کھیل ویکھیا آپ، گر اوتار سیس جھکایا۔ پیر پیغمبر کہن توں اِکو باپ، پتا پُرکھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار کہن توں سچا ساک، سچن اِکو نظری آئی۔ سارے بیٹھے تیرے گھاٹ، اِکاؤن باؤن ویس وٹایا۔ جوں بھاوے توں لینا راکھ، رَکھک تیری اِک سرنایا۔ تیری دھاروں اُچی تیری ذات، اتم تیرے وچ سمایا۔ پنج تت کایا پا کے آئے وفات، لوکمت رہن نہ پانیا۔ تیرا حکم سندیسہ لکھ کے آئے قلم دوات، کھانی بانی بھو چکایا۔ کلجگ اتم سارے بنو اِک جماعت، ساچا اکھر شبد پڑھایا۔ مٹے رین اندھیری رات، کوڑا ماوس دس نہ آئی۔ ملو میل کملاپات، کول نین رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے سچا ور، صاحب تیری سچ سرنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و کرو اِک دلیل، دیاوان اکھوانیدا۔ سری بھگوان بن لکھیوں سنے آپیل، درگاہ ساچی سچ دربار لگائیدا۔ بستر پہن بنواری نیل، دُھر دی کرنی کار کمائیدا۔ جودھا سوربیر چھیل چھیل، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیدا۔ سب دا سیس گیا جھک، بندنا اِکو وار جنایا۔ سری بھگوان ساڈا پینڈا گیا تک، ایسے کارن اتم تیری اوٹ تکایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ و اسی سرگن داتا اپنی دھاروں پئے اٹھ، نہ کوئی جسنے پتا مایا۔ دو جہان سہنجی سہائے رت، بھل بھلو اڑی آپ مہکایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جگ چوکڑی لئے بچھ، اگلا پچھلا لیکھا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے دے ساچا ور، جس گھر وجے تیری ودھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ جناوانگا۔ سب دا لیکھا لیکھے لاوانگا۔ کلجگ اتم لکھ چوڑا سی بھرم بھلیکھا آپ کڈھاوانگا۔ زرگن سرگن بن کے اِکو نیتا، دو جہاناں حکم چلاوانگا۔ جن بھگتاں دیواں اپنا بھیتا، ساچے سنتاں آپ اٹھاوانگا۔ نو کھنڈ پر تھی کھلیاں کھیڈا، ستاں دیپاں ونڈ ونڈاوانگا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں تختوں لاه کے جنگل بیابان پھیراں وانگ بھیداں، چھیڑو اِکو بن کے آوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماوانگا۔ ساچی کرنی کار کماوانگا۔ سو صاحب اِکو آویگا۔ دیس پردیس ڈنک و جاویگا۔ وشن برہما شو آپ اٹھاویگا۔ سویا کوئے رہن نہ پاویگا۔ لہنا دینا سرب مُکاویگا۔ ساک سین اِک ہو جاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اِکو نام جپاویگا۔ پر بھ اِکو نام جپاویگا۔ چار جگ دا رنگ وکھاویگا۔ ست سنگ اِک لگاویگا۔ مجلس ساچی آپ سہاویگا۔ کلجگ خصلت آپ مٹاویگا۔ ساچا اصلت اِک

پرگٹاویگا۔ راما بیٹا دسرتھ، کرشنا کاہنا سیس جھکاویگا۔ جن بھگتاں میلا میلے بچھرت، وچھڑے اپنا جوڑ جڑاویگا۔ امام آوے بن کے حضرت، حاضر حضور جلوہ
 اک رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم ویکھ وکھاویگا۔ کلج انتم ویکھ وکھائے گا۔ کل کلکی نرگن آئیگا۔ نہکلنک ڈنک وجائے گا۔
 راؤ رنک آپ اٹھائے گا۔ سمبل بنک اک سہائے گا۔ جیو جنت سرب سمجھائے گا۔ چار ورن میل ملائے گا۔ کھتری براہمن شودر ویش کوئی رہن نہ پائے گا۔
 ست سندیس اک سنائے گا۔ پُرکھ اکال اشٹ وکھائے گا۔ دین دیال دیا کمائے گا۔ پت ڈالی پھل مہکائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کرنی آپ کرائے گا۔ ساچی کرنی کریگا۔ نرگن نور جوت دھریگا۔ سنت سہیلے سجن وریگا۔ گرگھ گرگھ آپے پھریگا۔ کایا مندر اندر چڑھیگا۔ دسم دوا ری آپے
 کھریگا۔ پنجاں چوراں نال لڑیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اکو دھریگا۔ سچا مارگ اک لگاویگا۔ ستجگ راہ وکھاویگا۔ کلج انت
 مٹاویگا۔ کوڑی کریا دور کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر ایکا مندر آپ رکھاویگا۔ ایکا مندر وسیگا۔ پُرکھ اکال نرگن
 ہسیگا۔ سچ دوارا اکو دسیگا۔ سیوادار ہو کے نٹھیگا۔ کرنی کولوں کدے نہ ہٹیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، گرگھ اپنے
 رنگ رتیگا۔ گرگھ اپنے رنگ رنگائے گا۔ کایا اندر پڑدا لاہیگا۔ بجر کپائی توڑ تڑائے گا۔ ساچی ہائی نام وکھائے گا۔ بوند سوانتی امرت جام پیائے گا۔ رین اندھیری
 راتی میٹ مٹائے گا۔ ساچی گھائی آپ چڑھائے گا۔ اتم ذاتی آپ بنائے گا۔ اٹھے پہر رہے پر بھاتی، سورج چند نہ کوئے چکائے گا۔ ہر جن لائے اپنی چھاتی،
 شہنشاہ اپنا کرم کمائے گا۔ کرے پرکاش بن تیل باقی، جوت نرجن ڈمگائے گا۔ امرت جام پیائے کایا باٹی، سروور اکو اک وکھائے گا۔ میل ملائے کملا پاتی،
 پتپر میشور انگ لگائے گا۔ ستجگ ساچے بنے ساتھی، مارگ اکو اک رکھائے گا۔ کھتری براہمن شودر ویش گاؤن گاتھی، آتم پر ماتم ڈھولا اک سنائے گا۔ کھیلے
 کھیل پاکن پاکی، پنت پاپی آپ ترائے گا۔ شبد اگئی چڑھ کے راک، اسو گھوڑا اک دوڑائے گا۔ دو جہاناں چال رکھے بانکی، شاہ سوارا نظر کسے نہ آئیگا۔ گو بند
 لکھ کے گیا پاتی، انتم پترا آپ اٹھائے گا۔ جیہڑی پہلوں رہ گئی باقی، انتم لیکھا پور کرائے گا۔ جام پیالہ پیائے بن کے ساقی، گرگھماں اکو رس وکھائے گا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ستجگ ساچا رنگ رنگائے گا۔ ستجگ ساچا رنگ چاڑھیگا۔ سری بھگوان ویکھ وچاریگا۔ گر

اوتار سرب پکاراگا۔ پیر پیغمبر در نِمسکاراگا۔ بھگت بھگوان واجاں ماراگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محل اک
 اُساراگا۔ سچ محل پر بھو بنائے گا۔ کاراگا آپ اھوائے گا۔ باڈھی نظر کوئے نہ آریگا۔ تن سو سٹھ ہاڈی جوڑ جڑائے گا۔ بہتر ناڑی نت پوائے گا۔ لہو مٹھ گارا
 آپ بنائے گا۔ نام تغارا ہتھ اٹھائے گا۔ پریم کانڈی پوچ پچائے گا۔ ٹھانڈا بنک اک سہائے گا۔ انتم اپنا ڈیرہ لائے گا۔ سمبل ناؤں اک رکھائے گا۔ گوہند گڑھ
 اک وسائے گا۔ اُپر چڑھ درس دکھائے گا۔ جن بھگتاں میٹے پچھلی حرص، اگلا جنم لیکھے پائے گا۔ کھجگ انتم کر کے ترس، غریب بنانے انگ لگائے گا۔
 امرت میگھ دیوے برس، تپدے ہر دے ٹھنڈ ورتائے گا۔ زرگن دھاروں آیا پرت، سرگن اپنا حکم چلائے گا۔ گوہند سورا لا کے گیا شرط، کھجگ انتم
 نہہکنک ڈنک وجائے گا۔ کھجگ جیواں پڑھن دا ہویا ٹھرک، اندر وڑ درس کوئے نہ پائے گا۔ جے کوئی دُوروں دیکھے من کرے ہرکھ، آتم میل نہ کوئے
 ملائے گا۔ کھجگ سب دے کولوں منگے دھرت، کوڑا وٹا ہتھ اٹھائے گا۔ کوئی نہ جانے گوہند تیری کھت پڑھت، کھت پڑھت سرسا وچ رکھائے گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرائن زر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے ور، ورا داتا انتم اپنا راہ لگائے گا۔ انتم مارگ لگے مات، چار
 جگ متا اک پکانیا۔ سنجگ ساچی چلے گاتھ، ہر کا نام اک پڑھائیا۔ چرن کول سہارانات، سچ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ لہنا نچکے مستک ماتھ، پورب سب دا جھولی
 پانیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھ، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ آریا۔ سارے بیٹھے اپنے گھاٹ، راہ تنگن بے پرواہیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ ابناش،
 ساڈی نینا لئے چلائیا۔ گوپی کاہن خوشیاں وچ پاؤندے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ صاحب سنگر دین دیال ٹھا کر سوامی ساڈے آوے پاس، کروٹ
 اپنی آپ بدلایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رہے جھاک، جھاک اکو اک رکھائیا۔ کون ویلا پر بھ کھولے اپنا تاک، ساچے حجرے اُچ محرابے کھ نقابے پڑدا لاپیا۔
 ست سروپ مارے اک آوازے، کلمہ نبی رسول دئے سمجھائیا۔ نیوں نیوں سجدہ کریئے در آدابے، سلام اسلام علیکم عالمین اک جنائیا۔ شاہ سوارا زرگن
 دھارا چرن دیوے اک رکابے، مکے کعبے چرناں ہیٹھ دبائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن جس ساجن ساچے، تِس سجدہ کرنا سو پیر بے پرواہیا۔ ملے
 میل ہر مادھو مادھے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو آپ جنائیا۔ گر اوتار کرن اڈیک، اکو اوٹ نکائیا۔

جیہڑی لکھ کے گئے تاریخ، سو ویلا نیڑے آئیا۔ صاحب سوامی کرن آئے پریت، پریتوان پھیرا پائیا۔ کجگ بدلی پچھلی ریت، سنجگ ساچا راہ چلائی۔ لہنا چکے مندر مسیت، گھر گھر وچ کعبہ اکو نظری آئیا۔ آتما گائے پرما تگیت، دوجی ہور نہ کوئے پڑھائیا۔ نظر آئے نہ کوئے شریک، شریک نہ کوئے لوکائی۔ مارگ ملے اک باریک، گر کرپا چلیئے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال نرگن داتا ملے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھائیا۔ دکھائے دھام اک انڈیٹھ، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کل اپنا ویس وٹائیا۔ کجگ ویس وٹائے انت، ہر سجن کھیل کرانیدا۔ گرگھ ویکھے ساچے سنت، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیدا۔ چار ورنناں منیا منت، منتر اک درڑائیدا۔ سب نے ملنا اپنے کنت، نر ہر کنت اکو نظری آئیدا۔ گرگھو گرگھو کایا چولی چاڑھو رنگ بسنت، شبد محیٹھی رنگ رنگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کجگ میٹے اندھیری راتا، سنجگ سنائے ساچی گاتھا، کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھا، دیوے سہار ناتھ انا تھاں، دین اپنی دیا کمائیدا۔ دین دیا کمائیدا، دیاوان کرتار۔ وشنوں حکمے نال اٹھائیدا، اٹھ ویکھ مار دھیان۔ کجگ جیو غریب نمانا انت گرلائیدا، کسے ملے نہ سچ پکوان۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے دھر فرمان۔ اٹھ برہمے کھول اکھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ سچ برہم مارگ سکے نہ کوئی دس، چار وید ویدیا نہ کوئے پڑھائیا۔ سچ دواریوں اٹھ کے نٹھ، ویلا انتم گیا آئیا۔ انتم چھڈنا پئے مٹھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیس اک جنائیا۔ شکر ہتھوں سٹ ترسول، ترے گن اتیتا آپ جنائیدا۔ تیرا انتم گنا مول، لیکھا لیکھے ہر جو پائیدا۔ نت نوت بدلے اپنا آپ اصول، اصلیت اپنے وچ چھپائیدا۔ دھر دا حکم کرنا پئے قبول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیدا۔ ابناشی کرتا سنائے حکم معقول، مکمل اپنی کار کمائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا کیتا سرب اٹائیدا۔ پچھلا کیتا اٹاوے آپ، اٹلی کل ورتائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اکلا لیکھا رکھے اپنے ہاتھ، انجھو اپنی کار کمائیا۔ جن بھگت دوارے ہر بھگتاں ہو کے داس، بھگوان اپنی سیو کمائیا۔ گھر دیا باقی کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ پورب جنم دی پوری آس، پورب لیکھا لیکھے لائیا۔ ویکھنہارا پون سواس، پون پونی رہیا سامایا۔ لیکھا مکے دھرنی دھرت پر تھی آکاش، گنگن منڈل ڈیرہ ڈھاہیا۔ لکھ چوڑاسی کرے بند خلاص، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لاڑی موت نہ آوے پاس،

چترکُپت لیکھا رہن نہ پایا۔ جنہاں سنگر پورا وسیا ساتھ، اتم اپنی اُنکے لائیا۔ مہروان کرے مہر انا تھاں ناتھ، ناتھ انا تھی ویکھ دکھایا۔ لے کے جائے اپنے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ سچھنڈ دوار کرے نواس، چرن کول دے سر نایا۔ جنہاں ڈھولا گایا توں میرا میں تیرا ساک، سجن بنیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہکنک نرائن نر، نر ہر اکو پھیرا پایا۔ نر ہر پھیرا پائے ایک، ایکنکارا دیا کمائیدا۔ برہمنڈ کھنڈ جنائے ساچی ٹیک، ورہنڈ آپ سمجھائیدا۔ صاحب سنگر کھولے بھیت، بھید آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن سرگن کر کے ہیت، ہتکاری ویکھ دکھائیدا۔ ہتکاری ہر ویکھن آیا، گھر گسپھر وڈی وڈیایا۔ ترے گن میٹے متاما، مہر نظر اٹھایا۔ سمرتھ سر دے کر ہتھ رکھے ٹھنڈی چھایا، کلجک تتی اگن نہ لاگے رایا۔ منتر نام اک درڑایا، ہرجن پھر کے مارگ پایا، پنڈھ کئے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال ہوئے سہایا، ساچی دھر مسال لئے بہایا، دھرم دوارا اک دکھایا۔ کال مہاکال بھے چکایا، سچ پریتی توڑ نبھایا، جگ ریتی پار کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لیکھے پایا۔ ہرجن ساچا لیکھے پا، پلو نام پھرائیدا۔ لکھ جوڑا سی کٹ کے پھاہ، فارغ آپ کرائیدا۔ رہبر بن کے دتے راہ، رستہ اک سمجھائیدا۔ من واسنادے مٹا، منسا پور کرائیدا۔ کاگوں ہنادے بنا، سوہنگ ہنسا چاپ جپائیدا۔ ساچا ہنسا اک پرگٹا، چارے ورن گنڈھ رکھائیدا۔ ساچا ڈنکا نام سنا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاندا۔ بندگی بندہ دیوے لا، بندی چھوڑ ویکھ دکھائیدا۔ چند نوچندا دے چڑھا، چودس اپنی کار کمائیدا۔ ساچا چھندا دے سنا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیدا۔ بجرکپاٹی گنڈا دے تڑا، نام ہتھوڑا ہتھ اٹھائیدا۔ لنگڑا لوٹھائندا در آیا لیکھے لئے لگا، جو انتر آتم دھیان لگائیدا۔ اون گون دے مٹا، ترے بھون پار کرائیدا۔ ساچی ساون رت دے سہا، امرت میگھ بوند برسانیدا۔ کول نا بھی دے بھرا، بھر بھنڈارا ویکھ دکھائیدا۔ جنم کرم داروگ دے مٹا، ہرکھ سوگ نہ کوئے رکھائیدا۔ دھر سنجوگ میل لئے ملا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیدا۔ ساچا ڈولا گرکھ کندھ لئے اٹھا، بن کے کاہنی سیو کمائیدا۔ پنڈھ مکائے واہو داہ، پُریاں لو آں برہمنڈاں کھنڈاں چرناں ہیٹھ دہائیدا۔ تھر گھر جا کے دے رکھا، اتر پورب پچھم دکھن دشانہ کوئے جنائیدا۔ اکو جوت نور لئے ملا، میل ملاوا اپنے ہتھ دکھائیدا۔ جوتی جوت جوت جانا سما، سماں سب نوں آپ سمجھائیدا۔ کوڑی طمع دینی گوا، ترسنا ترکھا آپ بھجھائیدا۔ رواں روں سچ دوارے

جانا آ، صاحب سَنگَرُ ویکھ وکھائیندا۔ نہکرمی اپنا کرم رہیا کما، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھائیندا۔ اپنا من لو سمجھا، من واسنا جگت بھٹکائیندا۔ گھر گھر لاؤندا رہے داء، بچیا کوئی نظر نہ آئیندا۔ بن سَنگَرُ پورے کھسٹا سکے نہ کوئے چُھڈا، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیندا۔ جنہاں نال بچھے سَجگ تریتا دوا پر کلج آیا نبھا، تنہاں انتم میل ملائیندا۔ جن بھگتاں ملن دی پر بھ نوں ادا، بن بھگتاں ہر جو کم کسے نہ آئیندا۔ اک اکلّا پروردگار مقامے حق بیٹھا روندنا رہے خدا، بنا مُرید مُرشد سو بھا کوئی نہ پائیندا۔ ہر سنگت تیرا سَنگَرُ تیرے نالوں ہوئے نہ کدے جدا، سد تیرے اندر ڈیرہ لائیندا۔ گرگھ بن کے اپنا پڑا لو اٹھا، نانک گو بند اندروں نظری آئیندا۔ جلوہ نُور جوت دئے درسا، شبدي گانا ساچا رانا دُھر دا ناد سنائیندا۔ بے مُہانا شاہ سلطانا تخت نو اسی نوجواں، بردہ بالاں لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جگ چوکڑی دیوے ور، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں اُپر ہوئے دیاں، دیاوان وڈی وڈیاں۔ سنت سہیلے سچے لال، نت نوت آپ پرگٹاں۔ گرگھ گرگھ جنائے اگنی چال، اولڑی دھار آپ پرگٹاں۔ آپے سنے مُریداں حال، مُرشد داتا بے پرواہیا۔ سارے رل کے کرو اک سوال، سری بھگوان انتم لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی توڑ جنجال، آون جاون کٹ پھاپا۔ تیرے ہتھ پریم رومال، چھوٹے بالے لے اٹھائیا۔ جوں گو بند مہاں سنگھ اُتے ہويا دیاں، بن مکٹیوں مکتی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، ایتھے او تھے دو جہان پُرکھ اکال ملے سچی سرنائیا۔ پُرکھ اکال تیرا ملنا، خالی کدی نہ جائیا۔ ساڈے من نہیں جُلنا ہلنا، کلج ڈوری بندھ بندھائیا۔ تیرا پریم بھل اکو کھلنا، پکھڑیاں اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے دے دے اپنا ور، تیتوں دیندیاں توٹ کوئی نہ آئیا۔ دیوے ور صاحب سَنگَرُ ٹھاکر، ٹھوکر نام لگائیندا۔ ہر سنگت تیرا کرم اُجاگر، پر بھ نرمل آپ کرائیندا۔ در آیاں سب نوں دیوے آدر، دیاوان ویکھ وکھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، سمند ساگر پھول بھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلج تیری انتم ور، نہکلنک نرائن نر، گرگھ سجن لئے پھڑ، کایا مندر اندر چڑھ، قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، محل اٹل اُچ منار گھر وچ گھر دئے دکھال، نرگن ہو کے وسے نال، سرگن ناتا تھے کال، ہو کرپال جس جن پر بھ اپنا میل ملائیندا۔

* ۲۷ ساون ۲۰۲۰ بکرمی ٹھکر پُرا سڑک اُتے اکالیاں نال بچن ہوئے ضلع امرتسر *

دُور سماں آیا نیڑے، گرگھ بیٹھے دھیان لگایا۔ کلجگ انتم مٹنے جھیرے، چاروں کُنٹ پئے دُہانیا۔ دوارے اُجڑن والے کھیڑے، سری بھگوان کھیل رچانیا۔ جیہڑے کردے میرے میرے، انتم خاکی خاک سمانیا۔ جھوٹے رہن نہ دیوے لگے ڈیرے، اُچے ٹلے پر بت ڈیرہ ڈھاہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کوڑی کریا اندر آئی گھیرے، بن سنگر پورے پار نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا ویس وٹانیا۔ دُور دُراڈا پینڈا رہیا تک، سو پرکھ زرنجن آپ مُکانیا۔ ہر نامے بن خالی دسن بُت، ہردے ہر نہ کوئے وسانیا۔ بجھے پھرن پچھے روٹی تک، گر کا شبد پریت نہ کوئے لگایا۔ پریم پریتی ودھی پُت، سنگر اشٹ نہ کوئے منانیا۔ کوڑا پھل اُلٹے رُکھ، امرت نظر کوئے نہ آئیا۔ انتر آتم درشن کسے نہ پایا جھک، باہروں پھردے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرنگن داتا بے پرواہیا۔ انتم مگن والا پندھ، پینڈا کلجگ رہن نہ پانیا۔ کوڑی کریا مٹا گند، جگت اندھیر دئے گوانیا۔ پرگٹ ہو سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم منانیا۔ لیکھا جانے نوکھنڈ، دیپ ست پھول بھلایا۔ پڑدا لاہے کوٹ برہمنڈ، پُری لوء آکاش پاتال بھيو چکانیا۔ لیکھا جانے سورج چند، منڈل منڈپ ویکھ وکھانیا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں دیونہارا اپنا اند، ساچا چھند اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انتم ویکھ وکھانیا۔ دُور دُراڈا پینڈا انتم رہیا جا، لوکمت رہن نہ پانیا۔ شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بنے گواہ، شہادت اِکو وار بھگتایا۔ ابناشی کرتا پروردگار سانجھا یار نور الہی بے پرواہی رام رحیم جائے آ، پھیرا خالق خلق وچ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ وڈا شہنشاہیا۔ ویلا انتم آیا انت، انتشکرن ویکھ وکھانیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، کلجگ اگنی وچ تپانیندا۔ گر کاشبد نہ جانے کوئے منت، رسنا جہوا سرب ہلاکیندا۔ آتم پر ماتم ناتا تٹا نارکت، سچ سہنجی نہ کوئے ہنڈھانیندا۔ کایا چولی چڑھے رنگ نہ کوئی بسنت، ساچی رنگن نہ کوئے رنگانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ وکھانیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھانیا۔ دو جہاناں سانجھا یار، لاشریک ویس وٹانیا۔ مقامے حق

ہو اُجیار، لوکات کرے رُشائیا۔ سچھنڈ نواسی ایکنکار، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے گُرو اوتار، پیر پیغمبر اپنے تھم چلائییا۔ کجگ انت لے اوتار، کل
 کلکی ویس وٹائییا۔ سمبل وسے دھام نیار، ترے گُن اتینا اپنا آسن لائییا۔ دُھر دی بانی بول جیکار، شبدی ڈھولا اکو گائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرُور پُرکھ اپنی دھار چلائییا۔ نرُور پُرکھ ہر اک اکلّا، ایکنکار ہر اکھوائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اُوچ اگم اتھاہ بے پرواہ پھیری
 پائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جگ چو کڑی جو پھڑاؤندا رہیا پلا، پلو نام اپنی گنڈھ پوائیندا۔ کجگ انتم شبد سرُپی ساچے شبد کرائے اکو ہلا، کھنڈا کھڑگ
 تیر کمان ہتھ نہ کوئے رکھائیندا۔ لہنا دین چُکائے رانی اللہ، صدی چو دھویں چو داں طبقات ساچا سبق اک پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرُگن اپنا ویس وٹائیندا۔ نرُگن ویس دھرے نرُکار، بھيو ابھید نہ کوئے جنائییا۔ کھ لکھ گئے گُرو اوتار، نانک گو بند گیا سمجھائییا۔
 پرگٹ ہووے کل کلکی اوتار، نہ کوئی حنمے پتا مائییا۔ دُھر دی جوت ہوئے اُجیار، ساچا شبد کرے شنوائیا۔ ڈنکا وجے دو جہان، راؤ رنکاں لئے اٹھائییا۔
 سادھاں سنتاں دے گیان، انتر آتم بوجھ بُجھائییا۔ گھر گھر وچ دکھائے سچ مکان، سری بھگوان کُنڈا لاہیا۔ دیپک جوت جگے مہان، نرُگن جوت نور
 رُشائیا۔ انحد شبد سنائے دُھنکان، انراگی راگ الائیا۔ امرت آتم دیوے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائییا۔ میٹ مٹائے پنج شیطان، شرع شریعت کرے نہ
 کوئے لڑائییا۔ اکو نام دیوے دان، وست امولک جھولی پائییا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چارے ورن کرے پروان، پروانہ اپنا نام ہتھ پھڑائییا۔ بیس بیسا ہو
 پردھان، ہر جگدیشا سچا شہنشاہیا۔ تختوں لاہے راج راجان، در درویش خالی ہتھ پھرائیا۔ جودھا سور بیر بلی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائییا۔ گو بند میلا وچ
 جہان، سیس جگدیش تاج سہائییا۔ بھرے بھلن چو نادان، ہر کا بھيو کوئے نہ پائییا۔ پڑھ پڑھ وِدیا ہون خیران، ہر مندر ہر جو نظر کسے نہ آئییا۔ کرے
 کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنا تھم ورتائییا۔ سرب جیاں دا داتا اکو پرگٹ ہووے پُرکھ اکال، اکل کل اپنی کار کمائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دُور دُراڈا پینڈا آئے نزدیک، سو پُرکھ نرُجن کھیل کرے ٹھیک، کوڑی کرپا ٹھیکر بھن وکھائییا۔ جس منزل دی کردے
 رہے اڈیک، سو ویلا گیا آئییا۔ جس دی گر اوتار کھدے گئے تاریخ، سو تواریخ رہیا بدلاییا۔ جس دا مارگ اگم باریک، جگت نیتز نظر کسے نہ آئییا۔ جو

صاحب ہر گھٹ و سیا چیت، لکھ چوڑاسی رہیا سماںیا۔ جس دی صدی میسویں رہی بیت، سو اگلی پچھلی بیٹی جن بھگتاں دے سمجھانیا۔ سنجگ چلائے ساچی ریت، کلج کوڑی کریا میٹ مٹانیا۔ چار ورن بنائے اک پریت، اوچ نیچ اپنی گود سہانیا۔ پُرکھ اکال گاؤنا سب نے گیت، گوہند ملے اک سرناںیا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، راؤ رنگ ایک نام دھیانیا۔ در درویش نر زیش ہو کے منگن بھیکھ، سیس تاج نہ کوئے رکھانیا۔ صاحب سوامی سنگر میت، پر م پُرکھ پتر میثور کلج اتنم اپنا پھیرا پانیا۔ جن بھگتاں سنجگ وکھائے ساچی لیک، پھڑ باہوں پار لنگھانیا۔ کلج جیو جو سنگر بھل بنے رہن ڈھیٹھ، تنہاں شوہ دریائے دے رڑھانیا۔ ویکھنہارا لکھ چوڑاسی مٹھا کوڑا بیٹھ، گھر گھر اندر پھول بھلایا۔ بیس پیسے کھیل کرے جگدیش، جگدیش اپنا حکم منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیڑے لیائے ڈراڈا پنڈھ، کوڑی کریا ڈھاپے کندھ، سرب جیاں آتم پر ماتم جنائے چھند، رسنا جہوا بیٹی دند کوئی نہ لاوے گند، سنگر پریتی ساچی نیٹی اک اُپجائے سچ سنگندھ، گھر گھر اکو رنگ وکھانیا۔ دُور ڈراڈا پیڈا آوڑیا گھر، جگ چوتھے پنڈھ مُکانیا۔ گوہند کولوں گرگھ رہے ڈر، گرگھ بیٹھے کھ بھوانیا۔ جس نے لائی انہاں جڑ، بوٹا لوکما ت مہکانیا۔ سو روپ دھر کے آئے نرائن نر، نر ہر اپنی کار کمانیا۔ اگلا لیکھا اپنے ہتھ پھڑ، پھاندی پھانسی سب دے گل وچ پانیا۔ سنت سہیلا گرو گرو چیللا گرگھ ورا اندر ویکھے چڑھ، باہروں نظر کسے نہ آنیا۔ سنگر روپ نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، نرگن جوت نور رُشانیا۔ شبدی ڈھولا رہیا پڑھ، چھتتی راگ سمجھ نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وساونہارا ساچا گھر، جگ چو کڑی جگ جگ گیرا حکمے وچ بھوانیا۔

* ۲۷ ساون ۲۰۲۰ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

سچھنڈ نواسی سنگر ایک، پُرکھ اکال کھیل کرانیندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی دیوے ٹیک، دو جہان دیا کمانیندا۔ نرگن سرگن لکھے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھانیندا۔ نرویر پُرکھ دھارے بھیس، ویس اولٹا آپ کرانیندا۔ شاہو بھوپ بن نریش، شہنشاہ اپنا حکم ورتانیندا۔ اک سہائے سہنجنا دیس، جوتی جاتا ڈگمگانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا ویس آپ وکھانیندا۔ ساچا ویس دھرے نرکار، آد کہن کوئے نہ پانیا۔ وسنہارا دھام نیار،

نہجیل بیٹھا ڈیرہ لایا۔ زرگن دیا کر اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنا یا۔ شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا حکم ورتا یا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، مقامے حق وڈی
 وڈیا یا۔ نور نورانہ پروردگار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کما یا۔ اپنی کار کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو
 تیار، صاحب سنگر دھار چلائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھول کواڑ، بنک دوا ری بنک وڈیا نیندا۔ ایکنکار پاوے سار، بھو ابھیدا اپنا آپ گھلائیندا۔ آد زرنجن کر اُجیار،
 اُجالا اِکو اک پرگٹائیندا۔ ابناشی کرتا میت مُرار، سچا سچن آپ ہو جائیندا۔ سری بھگوان لیکھا جانے دُھر دی دھار، لیکھ روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ پاربرہم
 پر بھ در درویش بن بھکھار، بھکھک ایکا منگ منگائیندا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی سچ محل اٹل سوبھاؤنت بیٹھ سچی سرکار، سچ سندیسہ زرنیشا اک اِکلا آپ
 جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دُجا سنگ نہ کوئے رلائیندا۔ دُجا سنگ نہ کوئے ساتھ، ساتھی نظر کوئے نہ
 آ یا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناش، اپنی کل دھرا یا۔ ستے روپ کر پرکاش، انھو اپنی کھیل رچا یا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، آپ اپنے رنگ سما یا۔ راجن راج بن
 داسی داس، چاکر پا خاک آپ ہو آ یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تخت اِک وڈیا یا۔ ساچے تخت بیٹھ سلطان،
 سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ ست ستوادی اِک نشان، زرویر پُرکھ آپ اپائیندا۔ داتا ہو کے مئے آن، دینن اپنی کار کما نیندا۔ کرے کھیل آپ مہان، مہما
 کتھ نہ کوئے سنا نیندا۔ جودھا سوربیر بلی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچی
 کھیل کرے سمرتھ، بے پرواہ وڈی وڈیا یا۔ زرگن دھار کر پرگٹ، نہ کوئی پتا نہ کوئی ما یا۔ سچکھنڈ دوار کھول ہٹ، بن ونجارا سیو کما یا۔ اپنی مہما گا اکتھ،
 ناؤں زرنکارا صفت صلاحیا۔ ٹھاکر سوامی چلائے رتھ، رتھوا ہی نظر کسے نہ آ یا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، پاندھی اپنا راہ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ وجے اِک ودھایا۔ سچکھنڈ وجے ودھائی ایک، ایکنکارا آپ وجائیندا۔ پُرکھ اگما دیوے ٹیک، مہروان مہر
 نظر اٹھائیندا۔ زرگن زرگن کر کر ہیت، ساچا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرنے
 یوگ، سو پُرکھ زرنجن وڈی وڈیا یا۔ زرگن زرگن کر سنجوگ، سچکھنڈ میلا سچ سُبھایا۔ ناری کنت بھوگے بھوگ، متوتت نہ کوئے رکھایا۔ اِک سُبھائے ساچا

کوٹ، چھپر چھن نہ کوئے پُھہائیا۔ جوتی میلا نرمل جوت، جوتی جوت کرے گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر داتا بے پرواہیا۔ نر ہر داتا نرائن، اک اگلا آپ اکھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کوئی نہ سکے کہن، صفت صلاحی صفت وچ کدے نہ آئیندا۔ آپے بنے ساک سجن سین، ساچا سنگ اپنا آپ نبھائیندا۔ آپے جانے لہنادین، دیونہار آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو پُرکھ اکال، ایکنکارا آپ گھلائیا۔ ست ستوادی ہو تیار، ساچی کار آپ کمائیا۔ شبدي سُت کر پیار، ابناشی اچت دے وڈیائیا۔ ساچی رت سرجنہار، سچ دوارے آپ سہائیا۔ وشن برہما شو کر اجیار، ساچی سیوا اک لگائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ لکھ چوراسی بھانڈا گھڑ بن گھٹھیار، گھٹ گھٹ وست آپ پرگٹائیا۔ دیا باقی کر اجیار، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ امرت پیالہ ساقی بن کے دے پیال، نچھر جھرنآ آپ جھرائیا۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈ اگم اپار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ جگ جگ کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیندا۔ وشن برہما شو دے گیان، ساچا منتر اک درڑائیندا۔ لکھ چوراسی کر پردھان، بودھ اگادھی بھيو گھلائیندا۔ نام ندھانا دُھر فرمان، دُھر سندیہ آپ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی سکھیا، نام اگمی پائے بھکھیا، دیونہارا دیندا لیندا نظر کسے نہ آئیندا۔ نام بھکھیا پا بھر پور، بھر پوری دیا کمائیا۔ گھٹ گھٹ وجائے ناد تور، ترت اپنا حکم سنائیا۔ جوتی جلوہ دے کے نور، نورو نور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ پُرکھ ابناشا، لکھ چوراسی دیکھے کھیل تماشا، دھرنی دھرت دھول رچنا آپ رچائیا۔ دھرنی دھرت دھول پر تھی آکاش، گگن منڈل کھیل کھلائیندا۔ پری لوء دے دھرواس، برہمنڈ کھنڈ راس رچائیندا۔ سورج چند کر پرکاش، کرن کرن آپ چکائیندا۔ نرگن سرگن بن بن داس، گر اوتار پیر پیغمبر روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن سرگن نرگن کل اپنی کار کمائیندا۔ نرگن سرگن دوویں رنگ، ہر کرتا آپ جنائیا۔ پنچت مانے سچ پلنگ، سچ سہنجنی آپ ہنڈھائیا۔ انتر آتم دیوے انند، پر ماتم خوشی منائیا۔ جوتی جوت چاڑھے چند، سورج چند نہ کوئے چکائیا۔ آد پُرکھ آد سنایا اکو چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ جگ چوکڑی میٹے پنندھ، جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ آپے لائیا۔ سوہنگ رُپ اُپجائی دھار، پر ماتم آتم کھیل کرائیندا۔ نرُگن سرُگن کر
اُجیار، جوتی جاتا میل ملائیندا۔ شبد وچولا گر کرتار، ہر کرتا نال رلائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ ویکھے وارو وار، چارے کھانی
چارے بانی چاروں گُنٹ پھول پھلاییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار دھار نال ملائیندا۔ سوہنگ دھار پُرکھ اگم، نرُگن سرُگن آپ
اُپائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون جگت نہ کوئے وڈیائیا۔ کرتا پُرکھ کرے کرائے اپنا کم، نہہکرمی اپنی دھار دکھائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا روگ نہ
کوئے ودھائیا۔ پون سواس نہ کوئے دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلاییا۔ چار دیوار نہ چھپر چھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ
رچائیا۔ ساچی رچنا رچ اکال، اکل کل کھیل کھلاییندا۔ نرُگن سرُگن اُپر ہو دیال، دین اپنا بھو چکانیندا۔ کایا مندر اندر سچّی دھر مسال، گر اوتار آپ
دکھائیندا۔ پیر پیغمبر دیک جوت جگے بے مثال، مسل اپنے نال ملائیندا۔ ست سرُپی بن دلال، لوکات ونج کرائیندا۔ حقیقت جنائے حق حلال، جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا بھو آپ گھلاییندا۔ ساچا بھو کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ جس وشن برہما شو دسیا جاپ، توں میرا میں
تیرا دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جس لکھ چو راسی تھاپن دتا تھاپ، گھڑ بھانڈے ویکھ دکھائیا۔ جس گر اوتار پیر پیغمبر بنائے داس، دھر فرمانا حکم سنایا۔
جس گوپی کاہن رچائی راس، منڈل منڈپ سو بھاپایا۔ جس جوتی نور کیتا پرکاش، نرُگن سرُگن نرُویر اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل پر تھی آکاش، برہمنڈ کھنڈ
وچے ودھائیا۔ جس دی سنجگ تریتا دواپر کھجگ رکھدے گئے آس، سو صاحب اک اکھوائیا۔ جس نوں بھگت گاؤندے سواس سواس، سنت بیٹھے دھیان
لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ ایکا ہر، جگ جگ اپنی کھیل رچائیا۔ جگ جگ کھیل کرے کرتار، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ شبد
سندیسہ دے گرو اوتار، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، کاتب اکو قلم چلائیندا۔ گیتا گیان دے سنسار، انجیل قرآنا آپ
الائیندا۔ کھانی بانی دے پیار، چاروں گُنٹ رنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سو کرتا کار کمائیندا۔ سو کرتا ہر صاحب سوامی،
پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ آد جگاد انترجامی، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ جودھا سور سدا نہہکامی، کرم کانڈ نہ کوئے رکھائیا۔ بودھ اگادھ اگئی بولے بانی،

چوڈاں ودیا نہ کوئے پڑھائیا۔ سُرَت شبد ملاوے ہانی، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ امرت پیائے ٹھنڈا پانی، کول نا بھی گھہ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کردا آیا، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے لئے جگایا، پڑدا دئی دویت چکائیا۔ بھگت بھگوان لئے اٹھایا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ہوئے روگ دئے گویا، مایا ممتا آپ مٹائیا۔ بھکھا ننگتا گود بہایا، راج راجاناں خاک ملائیا۔ ساچا پنڈتا اک بن جایا، نش اکھر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سَتجگ تریتا دوا پر کھجگ نرگن سرگن آپ ہنڈھائیا۔ جگ چوکڑی جائے ہنڈھ، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار کر گئے ونڈ، لیکھا لیکھ کھت وچ پائیا۔ نو نو چار جائے لنگھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ کھجگ انت پرگٹ ہووے سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں چاڑھے اکو چند، نرگن جوت نور رُشائیا۔ کھجگ کوڑی کریا ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ چار ورن سنائے اکو چھند، کھتری براہمن شور ویش دئے سمجھائیا۔ بھيو چکائے آتم ہنگ، برہم اپنا آپ بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی دھار جنائیا۔ جگ جگ دھار دتے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیدا۔ صاحب سنگر سچا باپ، پتا پُرکھ ویس وٹائیدا۔ دو جہاناں لئے ناپ، شبد پیانہ ہتھ اٹھائیدا۔ ویکھنہارا چوڈاں ہاٹ، چوڈاں طبقاں کُنڈا لاہندا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ چرن کول بنائی کھاٹ، ساچی سیجا سو بھا پائیدا۔ کھجگ انتم میٹے واٹ، پاندھی اکو نظری آئیدا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ لکھ چوراسی ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نام چکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ ساچی کرنی کرے بھگونت، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا جانے جگا جگنت، جگ جگ اپنا راہ دکھائیا۔ کوٹن کوٹ دس دس نام نیا منت، رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ ہرجن ورلے میلے سنت، گرگھ اپنے رنگ رنگائیا۔ اپنا ناؤں دیوے نیا منت، من واسنا دئے مٹائیا۔ دوجی رہے نہ کوئی چنت، چنتا چکھانہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پر بھ کھیل کردا، کرنہار اکھوائیدا۔ نر بھے ہو کدے نہ ڈردا، بھو سرب سر جنائیدا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گھاڑن گھڑدا، گھڑ بھانڈے ویکھ دکھائیدا۔ ڈو گھھی بھوری کایا کوری ساڈھے تن ہتھ اندر آپے وڑدا، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئیدا۔ نہ چیندا نہ کدے مردا، مات گر بھ نہ اگن تپائیدا۔ شبد اگادھ بودھ

ڈھولا اکو پڑھدا، رسنا جہوانہ کوئے ہلانیندا۔ کرے کھیل نرائن زردا، زہر اپنا تھم ورتائیندا۔ جگ چوکڑی بن کے بردا، جن بھگتاں سیو کمانیندا۔ پوڑا
 دکھائے ہری ہر دا، جن بھگت سہیلے آپ چڑھائیندا۔ لیکھا جانے تھر گھر دا، سچکھنڈ ساچے آسن لائیندا۔ اکو دیس سچے پردا، جگ جگ اپنا ویس دھرائیندا۔
 جس دی اڈیک گر اوتار پیر پیغمبر رکھے چر دا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سو صاحب ویکھ دکھائیندا۔ سو صاحب پر بھ لئے ویکھ، جس
 وچ وڈی وڈیائیا۔ کسے نظر نہ آئے رُپ ریکھ، رنگ کہن کوئے نہ پائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ دیس، تھر گھر شبد دئے وڈیائیا۔ دو جہاناں بن نریش، کلجگ انتم
 پھیرا پائیا۔ بن سوامی دھارے بھیکھ، بنک دوار کرے رُشنائیا۔ سمبل کرے اکو ہیت، بنک دوا ری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچا پڑا آپ اٹھائیا۔ ساچا پڑا انتم چک، نرگن نور کرے اُجیاریا۔ دو جہاناں دکھائے اکو مکھ، سری بھگوان پرورد گاریا۔ کلجگ انتم ویلا رہیا ڈھک، گر
 اوتار پیر پیغمبر صدقے واری گھولی واریا۔ سری سوامی پُرکھ اکالا ایکا پئے بک، نام شبد مارے لکاریا۔ سنت سہیلے گرگھ سچے گودی لئے چک، دیوے ست
 ست ہلاریا۔ لکھ چوراسی کوڑی کریا ویکھے ڈکھ، نو نو ہا ہاکاریا۔ کلجگ کوڑا چار گنٹ دہ دشا مایا متا ہوئے ہنگتا پائی لٹ، ملے ست نہ کوئے بھنڈاریا۔ دیناں
 مذہباں ذاتاں پاتاں پئی بھٹ، سادھاں سنتاں بھلیا ہر کرتاریا۔ ابناشی کرتے کولوں گئے رُٹھ، کام کرودھ لوبھ موہ گھر گھر بھرم ہنکاریا۔ کسے نظر نہ
 آوے ابناشی اچت، نرمل جوت نہ کوئے اُجیاریا۔ جھوٹھا پیار ماواں پُت، ویلے انت سنگ نہ کوئے نبھا رہیا۔ لکھ چوراسی کول نہیں کچھ، بن ہر نام خالی
 سرب دکھا رہیا۔ راج راجاناں لگی بھکھ، غریب بنانے گلے نہ کوئی لگا رہیا۔ جدھر ویکھو پئی لٹ، سائتک ست نہ کوئی ورتا رہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال
 کلجگ انتم گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں رہیا بچھ، نیتز کھول ویکھو وچ سنساریا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گردوار کوئی ہر دا نہ جاوے جھک، سجدہ حق نہ
 کوئے کر رہیا۔ آتم پر ماتم تیر نشانیاں رہیا اک، انیلا رُپ نہ کوئے وٹا رہیا۔ ست دھرم دا تاگا رہیا لٹ، پھر گنڈھ نہ کوئے پورا رہیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ دکھا رہیا۔ کلجگ انت ویکھے بھگوان، سچکھنڈ واسی نین اٹھائیا۔ چاروں گنٹ پھرے شیطان، دروہی خدائے واہو داہیا۔
 چار ورن نہ دے کوئی ایمان، بے ایمان جگت لوکائیا۔ غریب بنانیاں سارے کھان، مہر نظر نہ کوئے اٹھائیا۔ چار گنٹ ہوئی حیران، دھرنی دھرت دھول

دے دُہائیا۔ نیز رووے نین شرمان، اٹھیں ہنچھواں ہار پروئیا۔ کرپا کر میرے مہروان، تڈھ بن ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ صدی یسویں پہنچی آن، سنگر گوہند گیا لکھائیا۔ چاروں کُنٹ جھلے کوڑ نشان، ست نشان نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ کلج انتم ویکھے پاربرہم، برہم پڑدا آپ اٹھائیا۔ خالی دے کایا چم، ہر کانواں نظر کتے نہ آئیا۔ رسنا کھندے اسیں جیدے دمام، انتر لو نہ کوئے لگائیا۔ پوجا پاٹھ کر کے سوار دے اپنا کم، جگت واسنانا ملایا۔ بن مایا دے گھر گھر غم، خوشی نظر کوئے نہ آئیا۔ جو ٹھگی یاری کرے تِس نوں ماتا کہے پُت میرا پیا جم، جس دی صفت کرے لکائیا۔ کلج کہے میرا کم، گھر گھر رہیا بھلائییا۔ گرگھ کہن پر بھ دیونہارا ڈن، ملے انت سزائیا۔ پُرکھ اکال متوسب دا جننی جن، آد جگادی پتا مائیا۔ اُس دے چرن کول کرو دھیان، ایشٹ اکو نظری آئیا۔ جس دے آگے گر اوتار پیر پیغمبر دین بیان، کرنی رہے آگے سرب لکائیا۔ لوکمت سبجگ تریتا دواپر کلج بن کے آئے مہمان، حکمے اندر پھیرا پائیا۔ دس کے گئے الہی کلام، نغمہ تیرا نام سنائیا۔ کھانی بانی کر کے گئے پردھان، ڈھولا سچو سچ الایا۔ کلج بھلے جیو آنجان، ساچی سکھیا سرب بھلائییا۔ کوڑی کرپا پین کھان، سنگر رس نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا ہر، کلج انتم پڑدا لاہیا۔ کلج انتم پڑدا لاہنا، سو صاحب حکم ورتائیندا۔ کلج کوڑا کوڑ مٹاؤنا، کوڑی کرپا آپ کھائیندا۔ سچ دھرم اک چلاؤنا، رہبر اکو پھیرا پائیندا۔ چار ورنان رنگ رنگاؤنا، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیندا۔ دھرم دوارا اک وساؤنا، دُھر دی دھار اک جنائیندا۔ سنگر پورا سرشٹ سبائی اک مناؤنا، دو جاگرو نظر کوئے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم میل ملاؤنا، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ سچ رنگیلا پلنگ وچھاؤنا، پاوا چول نہ کوئے بنائیندا۔ سبجن میت سوامی گھر بہاؤنا، دوئے جوڑ دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ ساچا مارگ دتے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ مانس مانگھ مانس کایا ہوئے ٹھنڈی سیت، من واسنا نہ ہوئے کوئی ہلکائیا۔ سبجگ چلے اکو ریت، ساچی ہووے نام پڑھائیا۔ ملے دھام اک انڈیٹھ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ سکھیاں مل کے گائے گیت، ڈھولا اکو اک الایا۔ زرگن زرگن کرے پریت، زرگن زرگن سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ سبجگ دیوے سچ وڈیائی، ہر وڈا دیا کمائیندا۔ بھگت جناناں کر

گرمائی، گھر سجن میل ملائیندا۔ انتر باہر وجے ودھائی، ساچا ناد آپ سنائیندا۔ پُرکھ پر میثور پار برہم صاحب سنگر ویکھے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ مارگ لائے پاندھی راہی، راہ اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی دھار آپ بدلائیندا۔ ساچی دھارا جاوے بدل، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال کرے عدل، عدالت اکو اک دکھائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے منزل، گھر ساچے میل ملائیا۔ گرگھ کوئی نہ رہے بُردل، بھے بھو دے مٹائیا۔ گرگھ سورا سدا خوشدل، خوشیاں وچ صاحب گن گائیا۔ لکھ چوراسی رہی بھل، ہر جو نظر کسے نہ آئیا۔ جگت مایا رہے رُل، رولا پائے کوڑ لوکائیا۔ ہر کا نام نہ ملیا انمل، قیمت ہٹ نہ کوئے لگائیا۔ سنجگ سچ دوارا گیا بھل، ہر کرتا آپ گھلایا۔ جو گرگھ درتے آوے بھل، تنہاں بھلیاں مارگ لائیا۔ سنت سہیلے تیرا بوٹا جائے نہ بھل، پھل امرت آپ لگائیا۔ بھاگ لگے ساچی گل، دھن دھن جنیندی مائیا۔ وشن برہما شو سُرپت اند کروڑ تیتیا سُر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال برساون بھل، برکھا اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ سنجگ سوہے رتڑی رت، پر بھ ساچا دیا کمائیندا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار سمجھائیندا۔ سوت ڈلارے ساچے اٹھ، سری بھگوان آپ جگائیندا۔ جن بھگتاں اُپر جا کے تھہ، تیرا ساچا رنگ رنگائیندا۔ امرت جام دیدے گھٹ، سچ پیالہ ہتھ پھرائیندا۔ آون جاون جائے چھٹ، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ لوکمت دا بوٹا پُٹ، سچکھنڈ دوارے آپ لگائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ جو گئے رُس، پر بھ کلجگ انتم اپنے گھر وسائیندا۔ نو نو چار نرگن ہو کے جو رہیا لگ، سو نرور اپنا پڑدا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنی کار کمائیندا۔ ہر جو کار کرے اپار، انت کہن کوئی نہ جائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن نور جوت رُشائیا۔ ڈنکا وجے وچ سنسار، شبد نگارہ ناد سٹائیا۔ چاروں کُنٹ پاوے سار، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ ہر اکو نام جنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، آن اپنی اک سمجھائیندا۔ وشنوں اٹھ کر دھیان، بے پرواہ حکم ورتائیندا۔ برہے اپنی ویکھ دُکان، برہمنڈ آپ دکھائیندا۔ شکر تیری چکے کان، ترسول بل نہ کوئے دھرائیندا۔ ترے گن مایا آئے ہان، رجو طمعو ستو ایکا حکم جنائیندا۔ پنچ تت تیرا کھیل مہان، سو صاحب آپ دکھائیندا۔ لکھ چوراسی چکے کان، انڈج جیرج اُتھج سیتج اپنی رچنا آپ جنائیندا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا تھم اک ورتائیندا۔ دُھر دا تھم گر اوتار، تینی اوتاراں آپ جنائیا۔ بھگت
 اٹھاراں ہووو خبردار، بے خبر خبر آپ پُچائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھولو اکھ نین کواڑ، غفلت کوئے رہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے پروردگار، لاشریک سچا شہنشاہیا۔
 نانک گوہند زرگن جوت کرے پیار، پر م پریتی اک درڈائیا۔ ساچی بانی تیر نرالا دیوے مار، انیالا آپ چلائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، گرم ت نظر کتے
 نہ آئیا۔ کوار کنیا کرے شنکار، مات پوت سچ ہنڈھائیا۔ دھیاں بھیناں کرن ونج وپار، گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ کوڑی کریا کرے کڑمائیا۔ ناتاٹٹا
 تیر تھ تٹ جمنا گنگا سرتی ترینی، نیر نین نیر وہائیا۔ کوئی نہ میٹے گوہند تیری کہنی، نانک سنگر لیکھ نہ کوئے بُجھائیا۔ کلج انتم لہنی دینی، سب دی لیکھ کھت
 ویکھ وکھائے تھاوں تھانیا۔ نو نو دے اندھیری رینی، چند نور نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چار جگ
 دی پچھلی گاتھا، اگلا کھیل کرے پُرکھ سمراتھا، اکتھنا کاتھا، کتھنی کتھ کہن کوئے نہ پائیا۔ اگلا بھو ہتھ بھگوان، سمجھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار دس کے
 گئے نشان، نشانہ نام تیر چلائیا۔ دو جہاناں حکمران، حاکم اک اکھوائیا۔ کلج انت ہو پردھان، سچ پردھانگی دے سمجھائیا۔ ستجگ مارگ لائے آن، کلج
 کوڑی کریا دے مٹائیا۔ چار ورنائ دے گیان، برن اٹھاراں کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ در تے ڈھولا اکو گان، دین مذہب ونڈ نہ کوئے
 ونڈائیا۔ سارے کہن توں میرا میں تیرا تھہ بن دے نہ کوئے نشان، در نظر کوئے نہ آئیا۔ کر کرپا کر کلیان، کلمہ نبی رسول سمجھائیا۔ مہان بیدوبی خیر یا
 اللہ الہی نور تیرا مہان، محفل مجلس تیری اکو بھائیا۔ آد جگاد ست ستوادی تیرا نام، ساچے رام ساچے کاہن تیری سرنائیا۔ ساچے گوہند توہے پرنام،
 چرن سرن ملے سرنائیا۔ کلج انتم کرپا کر مہان، مہابلی ویس وٹائیا۔ تیرے ارپن کیتا تیرا دان، تیری دست تیرے دست پھڑائیا۔ ہوں بالے نڈھے
 تیرے انجان، تیرا بھو کوئی نہ آئیا۔ توں صاحب سنگر چتر سنگھ سجان، سچ تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور،
 سچ سچ آپ سمجھائیا۔ چرن پریت اک جناوانگا۔ ساچی ریت آپ وکھاوانگا۔ دُھر دا گیت اک الاوانگا۔ مندر مسیت پندھ چکاوانگا۔ ہر گھٹ وس کے چیت،
 چیتن سرتی آپ بناوانگا۔ پت پاپی کر پنت، پنے پنے ویکھ وکھاوانگا۔ لہنا دینا چکے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں راؤ رنگاں اکو گھر بہاوانگا۔ دُوجے در کوئی نہ

منگے بھیکھ، ہر کا نام آپ ورتاوانگا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم آپے جیت، جت ہار اکو ہتھ پھڑاوانگا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈھڑا راہ اک جناوانگا۔ کوئی نہ دسے کلج کوڑا بیٹھ، مٹھا امرت رس آپ بھراوانگا۔ گھر گھر نظری آئے میت، شترؤ سرب میٹ مٹاوانگا۔ پُرکھ اکال نظری آئے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھاوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ سَتجگ ساچا راہ چلائے گا۔ پر بھ اپنی دیا کمائے گا۔ نر گن ہو کے دیکھ دکھائے گا۔ سر گن پڑدا آپ چکائے گا۔ کلجگ انتم سرڈا، ٹھنڈا سیت امرت آپ برسائے گا۔ جن بھگتاں اندر آپے وڈا، بند کواڑی کُنڈا تاکی لاہیگا۔ آتم پر ماتم ڈھولا آپے پڑھدا، سوہنگ راگ آپ الائے گا۔ کرے کھیل نرائن نردا، نر ہر اپنی کار کمائے گا۔ جگ چوکڑی اپنا بھانا آپے جردا، لکھ چوراسی بھانے وچ دکھائے گا۔ سنت ساجن گرگھ گر گُر سَتگر پورا آپے وردا، نارکت رُپ وٹائے گا۔ ڈو گھی بھوری کایا کوری آتم سیجا آپے چڑھدا، سچ سُنہنجنی سو بھاپائے گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ ملائے گا۔ ہر جن میلا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملایا۔ نرمل دپیک جوت جائے جگ، اگیان اندھیر مٹایا۔ گھر وچ گھر کرائے جج، مکہ کعبہ اکو نظری آئیا۔ سچ محرابے بہے سچ، جُجرہ سچا سو بھاپایا۔ جس نوں نور الہی کہندے عالمین رب، یامین بے پرواہ اکو اک نور خدایا۔ سو لیکھا جانے سب، بستے سب دے پھول بھلایا۔ چار جگ دی میٹے حد، آگے مارگ اک دکھایا۔ چار ورن اک دوار یوں پئے لہے، گھر گھر اپنا پڑدا لاہیا۔ ساچا نام وجائے ند، انحد سیو لگایا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگت، کاگوں ہنس اڈایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، صاحب سَتگر دیوے ور، بھگت بھگوان انگ لگایا۔ بھگت بھگوان لگائے انگ، انگیکار ہر اکھوائیندا۔ نج آتم پر ماتم دیوے اند، اند اند وچوں پر گٹائیندا۔ کوڑی کریا جگت واسنا میٹے گند، سچ سنگندھ اک اُپجائیندا۔ نام چپائے بن بتی دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ ڈھر دی دھاروں آوے چھند، سنساروگ سرب مٹائیندا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبد ہانی میل ملاییندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، کلجگ میٹے اندھیری راتا، سَتجگ دیوے ساچی داتا، اکو نام ڈھر سوغاتا، چار ورن پڑھائے گاتھا، اٹھاراں برن لہنا دینا چکے مستک ماتھا، پُرکھ اکال ہووے ساتھا، نظری آئے ترلوکی ناتھا، کوٹن کوٹ ترلوکی ناتھا اپنے حکمے وچ پھرا ئیا۔ ساچا حکم ڈھر

فرمان، دُھر درگاہی آپ سناؤندا۔ جس دے اوتوں پیر پینمبر گُر اوتار ہوئے قربان، سو کر بلا رُوپ وٹائیندا۔ جس دے پچھے گو بند نہیاں ہیٹھ دبے بال
آنجان، سو کلجک جڑ اُکھڑائیندا۔ جس دا لیکھا دو جہان، بھرم بھلیکھا سرب چُکائیندا۔ جن بھگتاں ملے آن، ملنی اپنے نال کرائیندا۔ کپیر جُلاہا ویکھے مار
دھیان، نیز نین نین اُٹھائیندا۔ کلجک انت سری بھگونت ساچا کنت کھیل کرے مہان، غریب نمانے کوچھے کملے اپنی گود بہائیندا۔ لہجھدے پھر دے سنگھڑ
سیانے وڈ وڈوانے، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت ڈو نگھی کندر سمند کھائی بے پرواہی نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ جگائیندا۔ ہر جن ساچے کھولے جاگ، ہر جاگرت جوت جگائیا۔ گھر ملاوا کنت سہاگ، باہر کھو جن کوئے نہ جائیا۔
پریم پریتی دیوے اک ویراگ، ویراگی اپنی دھار دکھائیا۔ مہر نظر کر پورب جنم دا دھوے داغ، کرم کانڈ دے مٹائیا۔ شبد اگنی چڑھائے جہاز، نوکانیا
اپنا نام دکھائیا۔ گھر دیک جوت جگے چراغ، بن تیل باقی ڈمگائیا۔ درشن کر کے جن بھگت کہے میرے وڈ وڈ بھاگ، پر بھ ملیا سچ سکھائیا۔ جس نے
ساجن لیا ساز، سو سجن ہوئے سہائیا۔ جس دا سچھنڈ ساچے راج، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ سو جگ چوکڑی کرتا ہو کے کرے کاج، کرنی اپنی آپ کمائیا۔
نمو نمو نمو کرو اُس مہاراج، جس سر تاج اکو اک سہائیا۔ جگ جگ نت نوت نرگن سرگن ہو کے رہیا بھاج، بھاوی اپنے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ کلجک انت
سری بھگونت شبد سروپی ہو کے مارے آواز، ساچا نعرہ اک سناؤندا۔ سنت سہیلے گرگھ گرگھ تیری سنگر رکھے لاج، کلجک اگنی پوہ نہ سکے رائیا۔ سچ میلا
موہن مادھو مادھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، زور پڑکھ اکو ہر، ہر مندر اک سہائیا۔ ہر مندر سہاوے سہنجنا، سو صاحب پڑکھ سلطان۔
دیک جگائے آد نرنجا، کرے پرکاش دو جہان۔ پرگٹ ہو دیناں ناتھ درد ڈکھ بھے بھنجنا، غریب نمانیاں پچھے آن۔ چار ورن کرائے ساچا منجا، امرت
سرور اک اشنان۔ کوڑی کریا بھانڈا بھجنا، تھر رہے نہ وچ جہان۔ ساچا مارگ اکو لگنا، سنگ مات ہوئے پردھان۔ ذات پات دین مذہب دی چکے حدنا،
حد دکھائے اک سری بھگوان۔ چوتھے جگ اپنا بھار لدنا، نال لے کے جائے بے ایمان شیطان۔ ہر مندر وچ گرگھ ورلے بہہ کے سچنا، جس اندر دیک
جوت جگے مہان۔ اٹھے پھر رہے لگنا، کام کرودھ نہ کوئے پچان۔ سچ نگارہ اکو وچنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا

سُلطان۔ سچ سُلطان بن نرکار، تھم حاکم آپ چلایا۔ کجگ انتم کرے خبردار، نام سندیسہ اک سنایا۔ کجگ کوڑے اپنے کٹھے کر لے یار، یاری یاراں نال لگایا۔ ویہویں صدی پینی مار، انت سکے نہ کوئے بچایا۔ چار یاری آئی ہار، محمد بیٹھا کھ لکایا۔ اللہ رانی دھاہاں رہی مار، مکھ گھنگٹ اکو پانیا۔ موسیٰ عیسیٰ کرے پکار، پتا بہڑ دروہی تیرے نام دُہانیا۔ گوہند سورا بول کہے لکار، پُرکھ اکال آوے سچا ماہیا۔ جس گرگھ ویکھنے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگایا۔ جو پُچھے مُریداں حال، سو مُرشد پھیرا پانیا۔ جس شاہو کرنے کنگال، کنگالوں شاہ بنایا۔ سو لیکھا جانے حق حلال، حقیقت ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اُس دے اگے کسے دی چلے نہ کوئی چال، چلاکی سب دی دے مٹانیا۔ جس دانام کھنڈا سچ پریتی سچی ڈھال، شبد چلہ ساچا اک اٹھانیا۔ سو سنگر سدا دین دیاں، دینن ہوئے سہانیا۔ کجگ انت گر اوتاراں پیر پیغمبراں سب دانے سوال، آسا سب دی پور کرائیا۔ چاروں گنٹ کھمے اندر پھرے کال، مہاکال تھم آپ ورتانیا۔ آپ ویکھے بہہ کے سچکھنڈ سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو سوہا پانیا۔ سمبل کھیل کرے کمال، کملا رمل جھلا بن کے اپنا بھیو چھپانیا۔ جن بھگتاں چلے نال نال، اندر وڑ وڑ راہ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نرگن نرکار کرے کھیل آپ کرتار، کجگ ستجگ جانے دھار، دھرنی دھرت دھول ہولا بھار آپ کرائیا۔

* ۲۸ ساون ۲۰۲۰ بکرمی ہرنس سنگھ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

تیرا در پُرکھ ابناشی، کل انتم اکو نظری آئی۔ چار جگ دی بھٹکدی داسی، بھگتی در تیرے گر لایا۔ چاروں گنٹ جیو جنت میٹوں کردے ہاسی، میرے نیتر نین رہے شرمایا۔ تیر تھ تئاں کوئی نہ لہی میٹوں گھاٹی، مندر مسجد تھان نظر کوئے نہ آئی۔ ویکھ کے آئی چوڈاں لوک ہاٹی، چوڈاں طبقتاں نٹھی واہو داہیا۔ جدھر جاواں وجے کاتی، سچ پریت نہ کوئے وکھانیا۔ میٹوں نظر نہ آئی کوئی پر بھاتی، سندھیا سوہا کوئی نہ پانیا۔ کوڑی کریا رُلے بندے خاکی، تیری خواہش نہ کسے رکھانیا۔ گر اوتاراں کولوں ہو کے عاتی، من ڈنکا رہے وجانیا۔ کسے گرہ نظر نہ آئی کھلی تاکی، جس گھر ویکھاں سچا ماہیا۔

سَڄگ تريتاً دواپر ڪَلج تيرے سنتاں ديندي رهي پاتي، گھر گھر سنسپهرا آپ پُڄاڻيا۔ پريتوان پريت کردي رهي دوس راتي، گھري پل ونڌنہ کوءَ ونڌاڻيا۔ ڪَلج انت نظر نہ آئے کوءَ ساڄي ڪھاڻي، سُنجي سڄ سرب لوڪاڻيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دے ساڄا ور، در ملے اڪ سرناڻيا۔ بھگتي ڪہے ميں آئي رو، در تيرے سڀس جُھڪاڻيا۔ لکھ چوراسي لئي ٿوہ، گھر وڙن کوءَ نہ پائيا۔ ساڄا ڪرے نہ کوئي موہ، مُجبت اڪ نہ کوءَ رکھاڻيا۔ چار جگ دي ڪرني ڪوہ، خالي هتھ پھراڻيا۔ سڄ پرڪاش نہ دے لو، اندھ اندھيرا چھاڻيا۔ ڪسے در نہ ملے ڏوہ، ڪھلڙے کيس رهي وڪھاڻيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دے ساڄا ور، در تيرے آس رکھاڻيا۔ بھگتي ڪہے ميں بن نمانی، در تيرے کوک سناڻيا۔ اُھسھ تيرتھ بنيا پاني، سيتل دھار نہ کوءَ وھاڻيا۔ گردر مندر مسجد مٹھ گرگھ لبھانہ کوئي هاني، ميا مئا بيٺي نايچ نچاڻيا۔ لکھ چوراسي پني چھاني، گھر گھر رڙڪنا پائيا۔ انتر آتم گاوے کوئي نہ هاني، رسنا جھوا سرب هلاڻيا۔ سننگر ميرے دين ديال توں ميٺوں اپنے گھر دي بنيا شاهني، ڪَلج اتم خالي هتھاں دياں ڏھاڻيا۔ نہ کوئي سنے تيري ميري ڪھاني، کوڙاگيت ڏھولا سرب گاڻيا۔ اُھ وکھ پھرے بھلي تيري چارے ڪھاني، خواه مخواه ميرے نال ڪرے لڙاڻيا۔ ميں تيري بالي نڏھي دھي نياني، جگ چوڪڙي تيري آس رکھاڻيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دے ساڄا ور، گھر سڄ ملے سرناڻيا۔ بھگتي ڪہے پر بھ ميں آئي دوڙ، در تيرے سڀس جُھڪاڻيا۔ چيو جنت ريٽھا هويا کوڙ، ساڄا رس نظر کوءَ نہ آڻيا۔ کوئي نہ تنگے ميرے ول ڪر ڪر غور، گھر گھير تيري سار کوءَ نہ پائيا۔ ڪام ڪرودھ لو بھ موہ هنڪار مچاوے شور، بانگے چھوهر رهيا بھرماڻيا۔ اندر وڙ گئے کوڙے چور، ٿھگي ڪرن واھو داھيا۔ سارے ڪھندے ڪَلج انت پر بھ دي رهي نہ لوڙ، گھر بڏھي اڪو اڪ چتر اڻيا۔ سري بھگوان تيرے ويڪھن والے سارے زور، جورو زر اپنا دھيان لگاڻيا۔ اوھ وکھ جو رواداس ڏھوئے ڏھور، چم در شي ڏيرھ ڏھاڻيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دے ساڄا ور، در تيرے الڪھ جگاڻيا۔ بھگتي ڪہے مير اُٿا مان، سار کوءَ نہ پائيا۔ سَڄگ تريتاً دواپر تے جگ وکھ ڪرن پچھتان، پچا تاپ رھے جناڻيا۔ ڪَلج اتم هويا بے ايمان، بے پرواه نظر نہ آڻيا۔ کوڙ گڙيارا ڪر پردھان، سڄ سڄ وٽي چُھپاڻيا۔ ساڄا دھرم نہ کوءَ نشان، ساڄا ڪرم نہ کوءَ ڪماڻيا۔ ساڄا نام نہ کوئي گان، ساڄا مندر نہ کوءَ سُهائيا۔ ساڄا امرت نہ کوئي پان، کوڙي ڪريا جھوا هوئي هلاڻيا۔ جوتي جوت سروپ هر،

آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، در تیرے سیو کمانیا۔ ساچی سیوا دس پر بھ ایک، اینکار تیری سرنا یا۔ میں تک کے آئی ٹیک، اکو اوٹ رکھایا۔ نیز کھول صاحب سنگر ویکھ، نین موند نین اٹھایا۔ چار کُنٹ ودھیا بھیکھ، بھیکھادھاری کوکن واہو داہیا۔ تیرے ناؤں دی مٹدی جاوے رکھ، تیرا دھیان نہ کوئے لگایا۔ میں گھر گھر کرن گئی ہیت، میٹوں انگ نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے گھر دے وڈیایا۔ دے وڈیائی پُرکھ سمرتھ، تھاں نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، در تیرا اکو سو بھاپائیندا۔ میرے کول نہیں کچھ وتھ، تیری مہر میرا رنگ دکھائیندا۔ دہ دِشا آئی نٹھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، در تیرا اکو بھائیندا۔ در تیرے آئی کر پروان، اکو منگ منگایا۔ ساچا دس اک مکان، جس گھر وساں چائیں چائیا۔ اٹھے پہر رہے تیرا دھیان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے پریم اندر کراں تیری پہچان، بے پہچان تیری سرنا یا۔ در کھلوتی منگاں دان، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے دکھایا۔ ساچا مندر اک دکھال، واسطہ تیرے اگے پائیا۔ تیرا ناؤں دین دیاں، دیناں انا تھاں ہوئیں سہایا۔ میں گھالن آئی گھال، میری چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ پھل رہیا نہ کسے ڈال، کلج سنمل رُکھ رہیا لہرایا۔ کوئی نہ چلے میرے نال، سچا سنگ نہ کوئے بنا یا۔ میں کر کے آئی حال حال، اچی کوک کوک سنا یا۔ پر بھ ساچے دے اٹھو لال، ہر لالن پھیرا پائیا۔ جس دی جگ چو کڑی اوٹڑی چال، سمجھ کسے نہ پائیا۔ جس دا مندر ست سچی دھر مسال، دھر دربارے ڈیرہ لایا۔ جا کے سناو اپنا حال، حالت سب دی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سجن بے پرواہیا۔ صاحب سنگر پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دیا کمانیندا۔ ست دھرم دی سچ دھر مسالا، سچ دوارا اک دکھائیندا۔ زرگن زرویر بنے دلالا، سچ دلالی آپ کمانیندا۔ کوڑی کریا توڑ جنجالا، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ مارگ دسے انت سکھالا، رہبر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی بھگتی سُن لا کرکن، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ میرے بھگتاں دا کہنا من، دھر دی دھار آپ اپائیندا۔ جا کے ویکھ گرگھ چن، سو صاحب آپ چکائیندا۔ صفت سنیہرٹا دے کے کہہ دھن دھن، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھائیندا۔ بھگتی سُن کر دھیان، سری بھگوان آپ جنائیا۔ کھہرٹا

چھڈ دے کوڑ جہان، بے مکھ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ گر مکھ ساچے کر پچان، جنہاں پر بھ اپنا رنگ دکھائیا۔ جا کے وس اوس مکان، جس گھر وس بے پرواہیا۔ بن منگیاں دیوے تینوں دان، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ ساچا کھیل کرے مہان، مہران ہوئے سہائیا۔ بالی نڈھی گر مکھ کرے پروان، گر سکھ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری سیوا اک لگائیا۔ بھگتی تیری سیوا ایک، ہر ساچا آپ لگائیدا۔ جنہاں پر کھ اکال لیا ویکھ، تنہاں تیرے نال ملائیدا۔ پچھے رکھدے آئے تیری ٹیک، ہن تیری ٹیک بھگت آپ بنائیدا۔ گھر گھر در در گرکھاں نال کر ہیت، ہنکاری آپ سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک الائیدا۔ سچ سندیسہ دیوے میت، سو سنکر آپ سنائیا۔ گر مکھ ویکھ بیٹھے اتیت، کلج ناتا رہے تڑائیا۔ اکو گاؤندے تیرا میرا گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ پر بھ وسیا اوہناں چیت، ٹھگوری نظر کوئے نہ آئیا۔ سنجگ سچ چلائے ریت، ریتوان پھیرا پائیا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، ملا قاضی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نہ کوئی ملا نہ کوئی قاضی، آیت شرائط نہ کوئے جنائیدا۔ نہ کوئی مصلا نہ نمازی، سجدہ سپس نہ کوئے جھکائیدا۔ نہ کوئی کعبہ نہ کوئی حاجی، نہ کوئی پاندھی پندھ دکھائیدا۔ نہ کوئی اسونہ کوئی تازی، شاہ سوارا نظر کسے نہ آئیدا۔ آد جگاد جس ساجن ساجی، سو صاحب کھیل دکھائیدا۔ کلج انتم کوڑی کرپا کوئی نہ دسے غازی، غفلت سب دی آپ مٹائیدا۔ جن بھگت ویکھے وڈ صوابی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ ساچی سکھیا دئے نواب، شاہ پاتشاہ دیا کمائیا۔ ساچی بھگتی اٹھ اٹھ بھاگ، سو صاحب حکم ورتائیا۔ پریم پریتی ہتھ پھڑ رباب، بھگت دوارے جا جائیا۔ نیوں نیوں سپس کر آداب، ادب نال چرن سپس لگائیا۔ دوویں ہتھ جوڑ ماریں آواز، نیر نین شرمائیا۔ جن بھگتو رکھو میری لاج، کلج رین اندھیری چھائیا۔ میٹوں حکم دیوے جس دے سپس سوہے تاج، تخت تاج نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگتی کہے میں جاوانگی۔ تیرے بھگتاں سپس نوادانگی۔ جگدیش تیرا شکر مناوانگی۔ جس ویلے درشن پاوانگی۔ بن سیوک سیوک کماوانگی۔ کایا اندروں کوڑا کرکٹ ہو نجھ کے باہر کڈھاوانگی۔ اندر وڑ کے تیرا پریم پریتی ڈھولا گاوانگی۔ گر مکھ جھروکھے باری کھڑ کے، پر بھ تیرا راہ نکاوانگی۔ لکھ چوراہی نالوں لڑ کے، گرکھاں

گنڈھ پوواونگی۔ گھر گھر اندر پانی بھر کے، کول نا بھ بھراونگی۔ سچ رباب ہتھیں پھڑ کے، انحد ناد سناونگی۔ پریم پریتی تیل باقی دھر کے، گھر دیک جوت جگاوانگی۔ بن نمائی درتے کھڑ کے، دوئے جوڑ واسطہ پاوانگی۔ میں چوتھے جگ گرنکھ لبھیا مر مر کے، بن مرنیوں مرنا آپ سکھاوانگی۔ صاحب سنگر جو تیرا ڈھولا آئے پڑھ کے، تنہا کولوں اپنی بھل بخشاوانگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، بن بردی سیو کماوانگی۔ سیوا کراں پر بھ بن کے بردی، اٹھے پہر دھیان لگانیا۔ دوس رین رھواں ڈردی، بھئے بھو سر منانیا۔ تیرا ڈھولا رھاں پڑھدی، سوہنگ راگ الا نیا۔ توں ہی توں رھاں کردی، کرتے تیری اک سر نانیا۔ مہروان توں بنیا دودی، ڈکھیاں درد ونڈانیا۔ چار جگ سادھاں سنتاں نال رہی لڑدی، گھر گھر جھگڑا پانیا۔ بن سنگر پورے بن تیرے گھر کسے نہ وڑدی، دوروں دوروں سب نال یاری لایا۔ کوئی کہے گرمی کوئی کہے ملے وچ سردی، چھ رڑی رنگ نہ کوئے دکھانیا۔ باراں ماس میں رہی مردی، گھڑی پل ونڈ ونڈانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دتا ساچا ور، دھن تیری وڈیانیا۔ دھن وڈیائی وڈ میرے بھاگ، ہر ساچے بھاگ لگایا۔ جگ چوکڑی پچھلا دھویا داغ، نہکرمی کرم کمایا۔ جن بھگت ہتھ پھڑائی میری واگ، واسطہ اکو گھر رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکرنک نران نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ساچا دتا اکو دان، گرنکھ سجن ملے آن، گھر اکو نظری آیا۔

* ۲۸ ساون ۲۰۲۰ بکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ امرتسر *

دھر دی لکھت سنگر ہتھ، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔ آد جگادی پڑکھ سمرتھ، ساچی حکمے کار کرائیندا۔ دھام نیارے لئے رکھ، چھپر چھن نظر کوئے نہ آئیندا۔ شبدی گر ساچی دھار دیوے دس، لکھت پڑھت اپنا نام جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیندا۔ لکھت پڑھت سدا انڈٹھ، قلم شاہی نہ کوئے پترانیا۔ بن اکھراں دیوے لکھ، نش اکھر دے وڈیانیا۔ نت نوت بھگت بھگوان کرے ہت، گر گر گرسکھ ویکھ دکھانیا۔ پڑکھ اکالا دین دیالا بن کے سچاپت، پتر میثور پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھوکھ بھوش اپنے ہتھ رکھانیا۔ گوبند لیکھا

گوہند پڑھیا، جیو جنت کہن کوئے نہ پائیا۔ گوہند مندر گوہند وڑیا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گوہند دوارے گوہند کھڑیا، گوہند ویکھے چائیں چانیا۔ گوہند چرن گوہند پڑیا، گوہند ساچی لکھ جگائیا۔ گوہند کرنی گوہند کریا، گوہند داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کھیل گوہند وچ رکھائیا۔ گوہند لیکھ سدا لیکھ، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی دھر دھر بھیس، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ وسنہارا سچھنڈ دیس، محل اٹل اک رُشائیندا۔ کرے کھیل آد جگادی ایک، اینکار کل ورتائیندا۔ سر سے دتی چرن ٹیک، سچ سہارا اک دکھائیندا۔ نرمل کر آپ بیگ، وویکی کھیل رچائیندا۔ نرگن سرگن ساچا ہیت، جل بمب روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ کھت پڑھت گوہند سندیسہ، دھر فرمانا اک جنائیا۔ شاہو بھوپ وڈ نریشا، نرہر نرائن بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی دھر دھر ویسا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نت نوت جانے لیکھا، لکھنہار اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا دے گھلائی۔ گوہند لیکھ گوہند آسا، گوہند سر سے وچ دبائی۔ سو سر جس گرہ گوہند بھرواسا، سو ثابت اکو نظری آئیا۔ جس دا آر پار کنارہ نظر نہ آئے کوئی پاسا، ڈونگھا ساگر گہر گمبھیر اکو اک رکھائیا۔ تس مندر نہ کوئی لیکھ نہ لکھاسا، کھت نظر کوئے نہ آئیا۔ تس مندر گوہند دا گوہند کرے ارداسا، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ پاربرہم پر بھ تیرا کھول نہ سکے کوئی خلاصہ، پڑدا اُپر نہ کوئے اٹھائیا۔ کوڑی کریا ہووے ناسا، انت کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سو سرسا ہر سنگر چرن، گوہند اک اوٹ جنائیندا۔ جتھے کھلے نیتز ہرن پھرن، جگت اکھ نہ کوئے رکھائیندا۔ جس دوارے گر اوتار پیر پیغمبر پڑھن، سو کھت گوہند آپ جنائیندا۔ کلجگ انتم سری بھگوان ابناشی کرتا کرے کھیل ہرن پھرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انھو اپنی دھار چلائی۔ گوہند کھت پڑھت دتا اشارہ، سرشٹ سبائی گیا جنائیا۔ ویکھو گوہند خالی چھڈ کے گیا دوارا، پُری انند نہ بھاگ لگائیا۔ دھن دولت پتاپت نہ کیتا پیارا، ساک سجن سین نہ کوئے رکھائیا۔ اکو پُرکھ اکال تک سہارا، ساچے مارگ چلے واہو داہیا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی کوڑ پھارا، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ جس نے پُرکھ اکال دین دیال سچ سوامی اکو وچارا، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ تس در شاستر سمتر وید

پران گیتا گیان انجیل قرآن در در پھرن بھکھارا، بھکھیا منگن واہو داہیا۔ سو صاحب اگم اپارا، اکھ اگوچر بے نظیر نظر کسے نہ آئیا۔ لاشریک پروردگارا مقامے حق ایکنکارا، سچھنڈ نواسی گھر ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گوہند ایکا لیکھ جنائیا۔ گوہند لیکھا بن لکھت پڑھت، اکھشر ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ کلج کرنی نہ منگے دھرت، آڑھت روپ نہ کوئے ونڈائیا۔ اپنے وچوں اپنا لکھیا لیکھ مڑ کڈھے پرت، لیکھا جانے بن قلم شاہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سارے کرن ہرکھ، سوگ چنتا غم نال رلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈونگھے سر اپنا لیکھا آپ دبا ئیا۔ ڈونگھا سر سارو پ، صاحب گوہند آپ جنائندا۔ جس دی دشانہ کوئی کوٹ، حصہ ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ نظر نہ آئے کوئی سرؤپ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائندا۔ سو لیکھا جانے انوپ، مہما اکھ کھ درڑائندا۔ کلج اتم پرگٹ ہوئے ساچا بھوپ، اپنا حکم اپنا فرمان، ڈھر دی بان نرگن سرگن دھار آپ پرگٹائندا۔ کلج جیوگر کا لیکھ سکے نہ کوئے پچھان، بے پچھان پچھان وچ کسے نہ آئندا۔ رسنا جہوا ڈھولے سارے گان، اندر وڈ مندر چڑھ گوہند دھار درس کوئے نہ پائندا۔ جس دھار اپنا لیکھا گیا دھر، تس دھار وچوں پرگٹائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے ساچا ہر، گوہند لیکھا ہتھ کسے نہ آئندا۔ سنگر پورا ہوئے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ بن بھگتیسویں دیوے اپنا دان، نام اٹرا جھولی پائیا۔ اتر وڈ کے ہوئے دیاوان، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دکھائے اپنا گھر، تس دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سنگر پورا سدا سمرتھ، دین دیاں اکھوائندا۔ جس سر رکھے اپنا ہتھ، دو جہاناں پنڈھ مکائندا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، دئی دوتی موہ مٹائندا۔ اندر باہر میٹ اندھیری رات، نرگن ساچا چند چڑھائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، پھڑ باہوں پار کرائندا۔ سنگر پورا سجن میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی چلائے ریت، گرکھ سجن آپ جگائیا۔ میل ملائے بن مندر مسیت، کایا کعبہ اکو اک دکھائیا۔ آتم پر ماتم پار برہم برہم گائے اکوگیت، کرے سچ پڑھائیا۔ دھرم نشان دکھائے ٹھیک، گھر گھر وچ پڑدا لاہیا۔ نظری آوے اک اتیت، ترے گن لیکھا دئے مکائیا۔ چرن کول ہر بخشے اک پریت، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھیاں ہتھ تپ سادھن اکو وچ سمائیا۔ - - - - گرؤ پنا نہ اترے پار، نرگن سرگن آپ سمجھائندا۔ بن کرنی کمایوں سنگر

پورا دیوے تار، مہر نظر آپ ٹکانیندا۔ کھولے درشت وکھائے اشٹ پتے گھر بار، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس کھولے بند کواڑ، تِس در اپنا رنگ رنگائیندا۔ سمرتھ پُرکھ صاحب سلطان، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ انپڑھیاں دیوے آپ گیان، نُسٹیاں جاگدیاں لئے جگائیا۔ گھر وچ گھر درس دکھا سری بھگوان، اپنی بوجھ دئے بُجھائیا۔ اٹھ سٹ میرے بال نادان، گرسکھ ساچی سو جھی پائیا۔ لبھنہارا سنگر پورا آپ مہروان، گرسکھ لبھن کدے کتے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اچے ٹلے پربت پہاڑ سمنند ساگر ڈونگر کھائی ہتھ کسے نہ آئیا۔

* ۳۲ ساون ۲۰۲۰ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ڈنکا وجے دو جہان، سو پُرکھ نرنجن آپ وجائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ دو جہاناں دئے گیان، وشن برہما شو آپ سمجھائیندا۔ دھرم وکھائے اک نشان، سچکھنڈ دوارے آپ جھلائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دی بان، دُھر درگا ہی حکم ورتائیندا۔ نرگن سرگن ویکھے مار دھیان، لکھ چوراہی کھوج کھوجائیندا۔ آتم پر ماتم دیونہارا مان، پار برہم برہم اپنا بھيو چکائیندا۔ ایش جیو کرے دھیان، جگدیش اپنا پڑدا لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ دُھر دی دھار پُرکھ سمرتھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ نر ویر ہو چلائے رتھ، مہاسار تھی سیو کمائیا۔ پُری لوء آکاش پاتال جگ چوکڑی کھنڈ برہمنڈ متھ، چرن سرن بخشے اک سرنائیا۔ لہنا جانے سیاں ساڈھے تِن تِن ہتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی جناونہار بودھ اگادھ اکتھنا اکتھ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا بھيو آپ کھلائیندا۔ ساچا بھيو کھولے نرنکار، نرگن ہتھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد وڈ شاہ کار، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہار وچ سنسار، نرگن سرگن دھار پرگٹائیا۔ کل کلکی لے اوتار، جودھا سور پیر ولس وٹائیا۔ وسنہارا دھام نیار، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، نر نریشا بے پرواہیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے بھگت بھگوان کرے پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ آتم پر ماتم دیوے اک گیان، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوائے پڑھائیا۔ کایا محل اٹل اچ مکان، گھر گھر وچ سو بھا پائیا۔ دیا باقی دیک جوتی جگے مہان، کملا پاتی

نرگن نور کرے رُشناییا۔ امرت بوند پیائے سوانتی، ٹھانڈی ٹھار دھار جناییا۔ کلجک میٹے اندھیری راتی، سبجک ساچا چند چمکاییا۔ دوس رین رہے پر بھاتی،
 سندھیاروپ نہ کوئے وٹائییا۔ چرن کول پتپر میثور اکو بنھے ناتی، دوجانانا نظر کوئے نہ آئییا۔ نو نو چار اترے پار گھائی، شتوہ دریا نہ کوئے رُٹائییا۔ مٹر پیارا ملے
 اکو ساقی، بھر پیالہ جام نام پیائییا۔ لیکھا جانے مانس خاکی، بند تاکی آپ گھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہییا۔
 بے پرواہ کھیل اپارا، نر ہر نرائن آپ کرائییدا۔ محل اٹل اُچ منارا، بنک دوارا اک سہائییدا۔ نرگن نور کر اُجیارا، سوبھاؤنت سوبھا پائییدا۔ کاغذ قلم نہ
 لکھنہارا، لیکھا لیکھ نہ کوئے سمجھائییدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آد جگاد جگ چوکڑی کردے گئے نمسکارا، سجدہ سیس سرب جھکائییدا۔ جلوہ نور پرورد گارا،
 بے پرواہ اپنی کار کمائییدا۔ کلجک اتم کھیل کرے نیارا، ترے گن اتینا ٹھانڈا سیتا، کل اپنی دھار پر گٹائییدا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن سرگن سچا پیتا، سبجک
 اکو اک اکھوائییدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دوسر سنگ نہ کوئے بنائییدا۔ دوسر سنگ نہ کوئے میت، سبجک نظر
 کوئے نہ آئییا۔ پُرکھ اکال اگم اتھاہ بے پرواہ بیٹھا رہے سدا اتیت، گھر ساچے ڈیرہ لائییا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سناونہارا ساچا گپت، میرا تیرا راک لائییا۔ نہ
 کوئی مندر نہ مسیت، شو دوالا مٹھ نظر کوئے نہ آئییا۔ نہ کوئی ہست نہ کوئی کپت، نہ کوئی اوج نہ کوئی نیچ، راؤ رنگ نہ کوئے دکھائییا۔ کرے کھیل سدا
 انڈیٹھ، جگت نیز ویکھن کوئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ وڈا شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہییا۔ شاہ پاتشاہ ہر
 پُرکھ اکال، دوجا نظر کوئے نہ آئییدا۔ سبجکھنڈ نواسی دین دیال، دیاندھ ٹھا کر سوامی مہر نظر اک اٹھائییدا۔ سنت سہیلے گرکھ ویکھے اپنے لال، لالن اپنے
 رنگ رنگائییدا۔ شبد وچولا بن دلال، ساچا ہٹ اک گھلائییدا۔ بچھنہار مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائییدا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، نرور اپنا گھر دکھائییدا۔
 لکھ چوراسی وچوں بھال، بھگت بھگونت میل ملائییدا۔ انت کھائے نہ کوئی کال، جم کا ڈنڈ نہ کوئے دکھائییدا۔ کایا مندر اندر دکھائے سچے دھر مسال، دھر م
 دوارا اک وڈیائییدا۔ جوت نرنجن دیک بال، آد نرنجن ویکھ دکھائییدا۔ امرت اتم جام دے پیال، نچھر جھرننا آپ جھرائییدا۔ اتم سبجا دے سوال، سبج
 سہنجی اک وڈیائییدا۔ کایا ماٹی ویکھنہارا ہڈ ماس ناڑی کھال، رکت بوند پھول پھولائییدا۔ جگ جگ چلے اولڑی چال، شاستر سمرت وید پُران بھو کوئے نہ

پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زرگن اپنی کار آپ کمانیندا۔ زرگن کار کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھانیا۔ سچھنڈ نواسی ساچے تخت بیٹھ پچے دربار، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ نہ کوئی دسے چوہدار، در درویش نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی منگے در بھکھار، بھکھک روپ نہ کوئے وٹانیا۔ نہ کوئی گرو پیر اوتار، سادھ سنت سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید کرے وچار، نہ کوئی انجیل قرآن رہیا اچار، تیس بتیس حدیث کرے نہ کوئے پڑھانیا۔ نہ کوئی پیر پیغمبر نہ کوئی دسے یار، ملائخ مسانک روپ نہ کوئے درسانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ ساچی کرنی کماوے جگ، جگھیون داتے ہتھ وڈیانیا۔ جگ چوکڑی نو نو چار گئے لنگھ، کلجگ انتم ویلا آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سوہلے ڈھولے گا کے گئے چھند، رسنا جہوا بتی دند کر پڑھانیا۔ سیس بھکاؤندے رہے دین دیال صاحب بخشند، سجدہ اکو اک جنانیا۔ منگدے رہے پرمانند، رنج آتم ہوئے رسانیا۔ ناتائے ڈئی دویتی جھوٹھی کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے گنڈھ، دتی گنڈھ نہ کوئے گھانیا۔ سرت سوانی نہ ہووے رند، گر شبدی میلا سہج سبھانیا۔ آون جاون دو جہان لگھ چوڑاسی مکے پنڈھ، مات گر بھ پھیرا کوئے نہ پانیا۔ نر نر نکار سداوے سنگ، ساچا سنگ نبھانیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر بے نظیر اکو اک اٹھانیا۔ بے نظیر لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ کلجگ انتم میٹے اندھیرا تاریک، نوری چند اک چکانیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منگدے گئے بھیکھ، انتر آتم دھیان سرب لگانیندا۔ پروردگار بے پرواہ وڈ امام تیرا گاؤندے گئے گیت، رسنا جہوا صفت صلاحندا۔ انجیل قرآن لیکھا دسدے گئے حدیث، مسد حق سمجھانیندا۔ ترے بھون دھنی صاحب سنگر بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ مرید مرشد سے چیت، چیتن دھار آپ جنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زرگن اپنی کار کمانیندا۔ زرگن زرگن کرے دھندا، نظر کسے نہ آئیا۔ دیوے وڈیائی پنج ت خاکی بندھ، خالص اپنا بھو چکانیا۔ صاحب ٹھا کر سد بخشندا، بخشش اکو جھولی پانیا۔ ایٹھے اوتھے آر پار منجھدھار وکھائے اپنا کنڈھا، نینا ساگر آپ ترانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی ویکھے چائیں چانیا۔ جگ چوکڑی

ویکھ وکھاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن ویس وٹاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن دھار چلاؤندا اے۔ ایکنکارا اپنی کل وکھاؤندا اے۔ آد نرنجن جوتی نور
 ڈگمگاؤندا اے۔ ابناشی کرتا شاہو بھوپ نام دھراؤندا اے۔ سری بھگوان حکم ورتاؤندا اے۔ پاربرہم پر بھہ سیس جھکاؤندا اے۔ برہم اپنی ونڈ ونداؤندا
 اے۔ نہکرمی کرم کماؤندا اے۔ ساچی سرن اک درساؤندا اے۔ چرن کول اک وڈیاؤندا اے۔ دھرنی دھرت دھول سوبھا پاؤندا اے۔ نرنجن سرگن
 کھیل کراؤندا اے۔ گر اوتار بھيو چکاؤندا اے۔ شبد جیکار ڈھولا گاؤندا اے۔ ناؤں نرنکار آپ درڑاؤندا اے۔ محل اٹل اک رُشاؤندا اے۔ دیا باقی آپ
 جگاؤندا اے۔ کملا پاتی سوبھا پاؤندا اے۔ سورج چن آپ چکاؤندا اے۔ منڈل منڈپ ڈیرہ لاؤندا اے۔ زمیں اسمان رنگ رنگاؤندا اے۔ گگن گگنتر کھوج
 کھوجاؤندا اے۔ ساچا منتر اک سمجھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی بنتر آپ بناؤندا اے۔ ترے گن مایا لاه بسنتر، اگنی اکو اک وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچاؤندا اے۔ اپنا کھیل آپ رچاؤندا اے۔ نرنجن سرگن دھار بندھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی آپ رچاؤندا اے۔
 انڈج جیرج ونڈ ونداؤندا اے۔ اُتھج سیتج بنت بناؤندا اے۔ شبد دھار اک سناؤندا اے۔ بے پرواہ کار کماؤندا اے۔ کھول کواڑ بنک سہاؤندا اے۔ ہو اُجیار
 نور چکاؤندا اے۔ بن کے یار سنگ نبھاؤندا اے۔ پاربرہم پر بھہ بھيو گھلاؤندا اے۔ برہم اپنا گھر وکھاؤندا اے۔ کایا ماس نارٹی چم ہڈ گنڈھ پواؤندا اے۔
 پون سواس دے کے دم، رسنا جہوانال رلاؤندا اے۔ ساچا نور چاڑھ چن، گھر گھر وچ دیک آپ جگاؤندا اے۔ لیکھا جان مت بدھ من، منسا جگت نال
 پرناؤندا اے۔ سرون سروتے لاکن، نیز اٹھ اٹھال نال ملاؤندا اے۔ آپ ہو کے سب توں وکھ، ہر جو اپنی کار کماؤندا اے۔ جگ چوکڑی مارگ دس،
 گر اوتار پیر پیغمبر نش اکھر اکھر آپ پڑھاؤندا اے۔ زوریر ہو کے اندر وس، ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج جگ چوکڑی مکائے نٹھ
 نٹھ، پاندھی بن کے پھیرا پاؤندا اے۔ نرنجن سرگن ست ستوادی نام رٹ، رٹا دو جہان چکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 دھر دی دھار آپ پرگٹاؤندا اے۔ دھر دی دھار آپ پرگٹاؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی کھیل کراؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی ویس وٹاؤندا اے۔ جوت پرکاشی نور
 دھراؤندا اے۔ آد جگادی ساچا ساتھی، سگلا سنگ نبھاؤندا اے۔ بن اکھراں دتے پوجا پاٹھی، انتر منتر اک درڑاؤندا اے۔ لہنا چکائے دوس راتی، گھڑی

پل نہ ونڈ ونڈاؤندا اے۔ بودھ اگادھ سنائے گا تھی، بھيو ابھیدا آپ گھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جگ کرنی آپ کماؤندا اے۔ جگ کرنی کار کماؤندا اے۔ دُھر دا پیار توڑ نبھاؤندا اے۔ مِتر پیارا اک اکھواؤندا اے۔ سانجھا یار ناؤں پرگٹاؤندا اے۔ دُھر کلام آپ سمجھاؤندا اے۔ وڈ امام ویکھ وکھاؤندا اے۔ نعمہ اِکو اک الاؤندا اے۔ سلام سب نوں آپ پُچھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ ساچی کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ گر اوتار حکم مناؤندا اے۔ دُھر دی دھار راہے پاؤندا اے۔ شبد نگار ڈھول و جاؤندا اے۔ انحد نکی نکی گفنتار، گھر گھر منگل گیت الاؤندا اے۔ آپ بول سچ جیکار، دُھر سندیس آپ سمجھاؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ بیتیا وچ سنسار، تھر رہن کوئے نہ پاؤندا اے۔ پنج تت چولا چھڈ گئے گرُو اوتار، گر شبدی اِکو سو بھا پاؤندا اے۔ جس دا ڈنکا وجے سدا سنسار، راو رنک آپ جگاؤندا اے۔ سو صاحب کرے کھیل کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنا بھيو آپ چکاؤندا اے۔ اپنا بھيو آپ چکاؤندا اے۔ نرِگن اپنا ویس وٹاؤندا اے۔ نہہکنک ناؤں پرگٹاؤندا اے۔ جوتی جوت جوت رُشاؤندا اے۔ شبد بودھ اگادھ سناؤندا اے۔ گرگھ ورلے سنت سادھ اٹھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، نرِگن اپنا میل ملاؤندا اے۔ پُرکھ اکال کرے لاڈ، جوتی ماتا گود سہاؤندا اے۔ ست پُرکھ نرِجن بنیا ساک، سگلا سنگ بناؤندا اے۔ بجر کپاٹی کھول تاک، تقویٰ اِکو اک رکھاؤندا اے۔ کل میٹ اندھیری رات، شمع دیپ اک جگاؤندا اے۔ جگ وچھڑیاں پُچھے وات، انتم میلا آپ ملاؤندا اے۔ دُرمت میل دیوے کاٹ، امرت میگھ اک برساؤندا اے۔ لیکھا چکے چو داں لوک ہاٹ، جس جن اپنے گھر وساؤندا اے۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہ کوئی تاٹ، سچ سرور آپ نہاؤندا اے۔ میل ملاوا پُرکھ سمراتھ، آون جاون پنڈھ چکاؤندا اے۔ ساچے پتن پالی بیٹھا گھاٹ، پھڑ بیڑے آپ چڑھاؤندا اے۔ کلجگ انتم میٹے واٹ، پاندھی اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ بھگت بھگونت لئے راھ، سرجنہار گھر گھر ویکھ وکھاؤندا اے۔ لیکھا چکے ذات پات، چار ورن ایکا گنڈھ بندھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرِگن اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ نرِگن ساچا حکم ورتاؤندا اے۔ دو جہاناں پڑدا لاہندا اے۔ شبد گرُو بلکار اک اکھواؤندا اے۔ نام کھنڈا تکھی دھار، آپ چکاؤندا اے۔ نہ کوئی گھڑے لوہار ترکھان، باڈھی نظر

کوئے نہ آؤندا اے۔ پُرکھ اکال آوے وِچ مِیدان، ساچی مجلس آپ لگاؤندا اے۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے دھار رُوپ وٹاؤندا اے۔ نرُگن سرُگن ساچا رُوپ وکھائے کاہن، گرُگھ سکھی آپ پرناؤندا اے۔ سَہج تریتا دواپر کلجک جُگ چو کڑی ویکھے مار دھیان، پورب لہنا پھول پھولاؤندا اے۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، اکھر اِکو اک سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر ساچی کھیل وکھاؤندا اے۔ ہر ساچی کھیل وکھاؤندا اے۔ گھر مندر اندر وڑ کے اپنا گیت الاؤندا اے۔ ساچے پوڑے صاحب چڑھ کے، محل اٹل اک رُشاؤندا اے۔ سُرَت سوانی ڈُو نگھی بھوروں پھڑ کے، پارِ کنارے آپ لگاؤندا اے۔ شبد ہانی نال جوڑ جڑ کے، ساچی سیجا آپ سہاؤندا اے۔ آپے ویکھے اگے کھڑ کے، مکھ پڑدا نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا مر کے، سو جیوندیاں جیو جیو بدلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگاؤندا اے۔ اپنا رنگ پر بھو رنگاؤندا اے۔ کلجک انت ویکھ وکھاؤندا اے۔ گرُگھ ساچے سَہج اٹھاؤندا اے۔ پھڑ باہوں گود بٹھاؤندا اے۔ جنم جنم داروگ مٹاؤندا اے۔ چنتا سوگ نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ ساچا جوگ اک سمجھاؤندا اے۔ ڈھر سنجوگ میل ملاؤندا اے۔ گھر وِجوگ نہ کوئے وڈیاؤندا اے۔ قلعہ کوٹ اک وساؤندا اے۔ چوٹ نگارے نام لگاؤندا اے۔ نرل جوت جوت جگاؤندا اے۔ گھر گھر گرُگھ پہنچ، آپ اپنا میل ملاؤندا اے۔ سری بھگوان جن بھگتاں ملن دارکھے سدا شوق، بن کے شوہر نارکت ہنڈھاؤندا اے۔ لکھ چوڑا سی مچائے شور، نیتز نین سنگر پورے درس کوئے نہ پاؤندا اے۔ کوئی کہے اچے طلے پربت پرگٹ ہونا پوت سپوتا براہمن گوڑ، ساچے آسن سوبھا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ اپنا بھيو اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ سمرتھ کار کماؤندا اے۔ بول اکھ، اکھ نام جناؤندا اے۔ جن بھگتاں مارگ دس، دہ دشا میل ملاؤندا اے۔ اندر وڑ جائے ہس ہس، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آؤندا اے۔ تیر نشانہ نام مارے کس کس، انیلا آپ چلاؤندا اے۔ بُرج ہنکاری جائے ڈھٹھ، کوڑی کریا میٹ مٹاؤندا اے۔ من کھیڑا ہووے بھٹھ، کوڑی اگنی آپ جلاؤندا اے۔ سچ دوارے کھول کے ہٹ، گھر گھر وِچ آپ پرگٹاؤندا اے۔ کرے سوانگ بن نٹو آ نٹ، نٹو آ اپنی دھار جناؤندا اے۔ گرُگھ ورلے دیوے مت، جس اپنا برہم گیان درٹاؤندا اے۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلاکؤندا اے۔

ہر دے ہر جو جائے وس، واسطہ اپنے نال پاؤندا اے۔ نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد گیا دس، کلجک ویلا انت آپ سہاؤندا اے۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ سمرتھ، کل کلکی ویس وٹاؤندا اے۔ جس دانام آد جگاد جگ چو کڑی رسنا جہوار ہے رٹ، مٹی دند صفت صلاحوندا اے۔ سو صاحب کرے جوت پرکاش، پرکاشوان اکو نظری آؤندا اے۔ ساچے منڈل پائے راس، گوپی کاہن ناچ نچاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا کوئے نظر نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی دھار بنھاؤندا اے۔ کل اپنی دھار بنھاویگا۔ پر بھ اچرج کھیل رچاویگا۔ نرگن نظر کسے نہ آویگا۔ لکھ چوڑاسی بھرم بھلاویگا۔ گر کھ ساتھی آپ اٹھاویگا۔ کر کے راکھی، سیو کمایگا۔ گر گوہند سچی آکھی، سو پوری کر دکھاویگا۔ شبد اگئی چڑھ کے راکھی، اسو اکو اک دوڑاویگا۔ چوڑاں طبقات کھول تاکی، چوڑاں لوکاں پڑدا لاہویگا۔ سرگن کوئے رہے نہ عاقی، پھڑ پھڑ سب دا سیس نو اویگا۔ لہنا دینا سب دا چکے باقی، حساب کتاب اپنے ہتھ رکھاویگا۔ لکھ چوڑاسی جگانہارا دیا باقی، جوتی چراغ اک جگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر کرتا کھیل دکھاویگا۔ ہر کرتا کھیل کریگا۔ نہ بھو کدے نہ ڈریگا۔ جن بھگتاں اندر وڑیگا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھیگا۔ سچ محلے آپے کھریگا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھیگا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناروریگا۔ گوہند وسدا رہے کھیڑا، دیک جوتی ایکا دھریگا۔ سنت سا جن بنھے بیڑا، جنہاں اپنے نال جڑیگا۔ لکھ چوڑاسی دیوے گیڑا، آگے کوئی مات نہ اڑیگا۔ اتم کرے حق نبیڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن ہو کے آپے لڑیگا۔ نرگن ہو کے کرے لڑائی، شستر نظر کوئے نہ آئیندا۔ نام کھنڈا کھڑگ چکائی، دوہری دھار روپ پرگٹائیندا۔ کوڑی کریا دے کڈھائی، بھے بھو آپ رکھائیندا۔ بدھ بیک کرے کر صفائی، نرمل نیر سپر پیائیندا۔ بے پرواہ ہوئے سہائی، دیاوان دیا کمائیندا۔ آتم پر ماتم کرے کڑمائی، گھر میلا میل ملائیندا۔ سرتی شبدی دھی جوائی، سوہرے پیسے اکو گھر دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ورتے جگ، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ سرشٹ سبائی بھجے اگ، اگنی تت رہن نہ پائی۔ ذات پات مٹے حد، دین مذہب نہ کوئے لڑائی۔ وشو اُتجے اکو جد، بنس سر بنس آپ سہائی۔ کوڑی کریا وچوں کڈھ، ساچا مارگ دے دکھائی۔ لیکھے لائے کایا ماٹی ہڈ، ناڈ بہتر سو بھا پائی۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائی۔ بن مکیوں کعبیوں کرائے جج، حجرہ حق

اک دکھائیآ۔ سچ مجبب بہے سچ، محراب اکو اک رُشائیآ۔ نام نگارہ جائے وچ، نوبت اکو اک شنوائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کھلاؤنا، خالق خلق آپ سمجھائیندا۔ وڈ امام رپ وٹاؤنا، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ ساچا کلمہ نبی رسول آپ پڑھاؤنا، الف یے پندھ مکائیندا۔ ساچا نغمہ اکو گاؤنا، لاشریک آپ سٹائیندا۔ ساچی مجلس سوبھا پاؤنا، محفل اکو اک وڈائیندا۔ چوڈاں لوک حسرت آپ مٹاؤنا، حشر اپنے ہتھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچی کھیل کھیلے پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیائیآ۔ پیر پیغمبر حکم سنائے ایکا وار، وارتا اپنی دے جنائیآ۔ ساچا سجدہ کرو سچ دربار، سچ حدیث اک سنائیآ۔ پورب لیکھا چکے وچ سنسار، وڈ سنساری آپ چکائیآ۔ کاغذ قلم گئے ہار، نیتز رووے جگت شاہیا۔ دروہی خدائے میرے یار، مہبان بیدو تیری اک سرنائیآ۔ رحمت کر اتم وار، در تیرے اکو عرض سنائیآ۔ کونا کونا ہو یا خبردار، بے خبر تیری خبر نہ کوئے سنائیآ۔ صدی چوڈھویں گئی ہار، ہر کے ہر کی اوٹ تکائیآ۔ تھکی ماندی پھرے در در بھکھار، نیتز اندھی نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنا حکم آپ سمجھائیآ۔ ساچا حکم کلمہ کلام، کائنات آپ جنائیندا۔ کلج پرگٹ ہوئے اک امام، سر اماں پھیرا پائیندا۔ پیر پیغمبر بردے کرے غلام، برخوردار اپنی سیوا لائیندا۔ چوڈاں طبقات بدل دیوے نظام، نظریہ اکو وار اٹھائیندا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، پاتر اکو اک دکھائیندا۔ جس دا دین مذہب اسلام، سواصل وصل آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ منائیندا۔ ساچا حکم نبی رسول، رسوا اکو اک منائیآ۔ بیس بیسا کرنا پئے قبول، از قبل اپنا کھیل سمجھائیآ۔ دھر دا حکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نہ جانا بھول، ابھل رہیا جنائیآ۔ صدی چوڈھویں بدلے آپ اصول، اصلیت اپنی دے سمجھائیآ۔ اُمت اُمتی اتم ویلا گیا فضول، فاضل فضل نہ کوئے کمائیآ۔ مستک ملی نہ کسے دھول، ٹکا حق نہ کوئے لگائیآ۔ اتم سیجا ٹٹی چول، باڈھی بنت نہ کوئے بنائیآ۔ نظر نہ آئے کنت کنتول، درس ملے نہ سچے ماہیا۔ سچ پنگھوڑا کوئی نہ لئے جھول، بیٹھے حوراں دھیان لگائیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاول تھانیا۔ لیکھا جانے چوڈاں طبق، طبع سب دی کھوج کھوجائیندا۔ صاحب سلطان سنائے اکو سبق، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ لاشریک آیا پرت، لاتعریف پھیرا پائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی

ہرکھ، حرص ہو س نہ کوئے ودھائیندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جس دا اکو عرش، قرص اپنی کار کمائیندا۔ سو صاحب مہروان کرے ترس، رحمت نال آپ سمجھائیندا۔ اٹھ کے ویکھو صدی چو دھوس لکھت پڑھت، لیکھا پچھلا آپ جنائیندا۔ ملا شیخ کلجگ اتم میرا کلمہ لیندے دھرت، مُفت نام نہ کوئے جنائیندا۔ وڈھی خور ہوئے ندھڑک، خطرہ خوف نہ کوئے جنائیندا۔ جیواں جنناں رہے جھٹک، چھری حق ہتھ نہ کوئے اٹھائیندا۔ بیس پیسا پروردگار سانجھیاں نورِ الہی سب نوں پائے بخت، ویلا وقت ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جس دا فرمان اکو سخت، دو جہان نہ کوئے مٹائیندا۔ زمیں اسماناں اٹھائے تخت، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ جس دا حکم نہ جائے اٹک، ادھ وچکار نہ کوئے رکھائیندا۔ سو شاہ سوارا بانگی چلے چال مٹک، مہروان اپنا قدم ٹکائیندا۔ شبد اگئی چڑھائے کٹک، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ دُشٹاں مارنا نہ سمجھے اپنی ہتک، ہتیا وچ کدے نہ آئیندا۔ جس دا کھیل ہونا اتم جگت، پیر پیغمبر دھیان لگائیندا۔ پروردگار آؤنا اکو فقط، فقرہ اپنا نام سناؤنا۔ لکھ چوراہی وچوں گرگھ ورلے کڈھے بھگت، مُرید مُرشد جوڑ جڑائیندا۔ تس دی نظر نہ آئے حرکت، اندر وڑ وڑ پڑدا لاہندا۔ آد جگاد نیت نوت جس صاحب دی ساچی برکت، سو بری خانہ آپ گھلائیندا۔ اُس دے نال کیا کوئی کرے شرکت، جس لاشریک اپنی گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، صدی سدوی ویکھ دکھائیندا۔ صدی سدوی کھولے اٹھ، آخر اپنا نین اٹھائیا۔ عیسیٰ کہہ کے گیا دس، وہ دشا آپ جنائیا۔ میرا باپ میرے پچھے آوے ہس ہس، نوری نور نور رُشائیا۔ سب دا کھیڑا کرے بھٹھ، مارگ اپنا دئے سمجھائیا۔ محمد چرن گیا ڈھٹھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ وڈ امام نیڑا کرے حق، حقیقت ساچی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدا آپ اٹھائیا۔ ساچا پڑدا دیوے چک، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ نرگن اپنی دھاروں پئے اٹھ، مات پت پوت کوئے نہ جائیا۔ ایہتے اوتھے دو جہان آپ سہائے سہنجی رت، گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان سنت سجان گرگھ گرگھ بھلواری آپ مہکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو سچ دواریوں گئے رٹھ، کر کرپا میل ملائیا۔ انتر آتم جام پیائے گھٹ، امرت رس اک چکھائیا۔ جاگت سووت حالت لئے پچھ، حال مُریداں آپ جنائیا۔ پھر پھر باہوں گودی لئے چک، چک اپنی خوشی دکھائیا۔ کلجگ اتم ویلا رہیا ڈھک، بن پاندھی ویکھ دکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑی کرپا لگی بھکھ، ہر کا نام منگن کوئے نہ آئیا۔

چوتھے جگ بوٹا رہیا سک، ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ بھاگ لگے نہ جننی لکھ، بھگت روپ نہ کوئے درسائیا۔ مات گربھ اُلٹا رُکھ، دس دس ماس اگن تپائیا۔ کلج انتم بیٹھا ہوئے چُپ، ہردے ہر نہ کوئے دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیکھے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کھلاؤنا، خالق خلق مخلوق ایکا وار جنائیا۔ روپ انوپ آپ وٹاؤنا، ست سروپ پھیرا پائیا۔ شاہو بھوپ نام دھراؤنا، راجن راج راجن شاہ سلطان بھوپت بھوپ اکو نظری آئیا۔ گوپی کاہن سری بھگوان دکھائے نشان، دو جہان آپ جھلایا۔ گر اوتار ہون حیران، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ کلمہ نبی رسول سنان، شاستر سمرت وید کرن دھیان، انجیل قرآن دوئے جوڑ واسطہ پان، دھوڑی رُکا مستک لایا۔ کھانی بانی کرے بیان، کلج انتم چار ورن ہوئے شیطان، گھر گھر شرع کرے لڑایا۔ ساچا مندر نہ کوئے مکان، نظر نہ آوے نگہبان، نیتز نین اٹھ پر تکھ نج نیتز نہ کوئے کھلایا۔ رسنا جہوا ہتی دند ڈھولے سارے گان، انخدادی راگ نہ کوئے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج تیری انتم ور، اشٹ دیو گردیو سوامی، آپ اپائے سدا نہکامی، گھٹ نواسی انترجامی، جوت پرکاشی برہم گیانی، بھیو نہ جانے کوئے ودوانی، ودیا وچ سار کسے نہ آئیا۔ چوڈاں ودیا مارے دہا، کلج انت رہی گر لایا۔ زرگن ملے نہ سچ ملاح، بیڑا سچ نہ کوئے دکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی لکھ لکھ دیندی رہی صلاح، صفت نال ملایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میٹوں بنا کے گئے گواہ، شہادت انت لین کوئے نہ آئیا۔ میں چاروں کُنٹ اُچی کوک دتا سنا، کھلڑے کیس دیاں ڈھایا۔ رہبر اک بے پرواہ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کھانی بانی منگے سدا اپنا، بیٹھی چرن دھیان لگایا۔ میں اُس دے ڈھولے رہی گا، جس میری بنت بنایا۔ کلج دیکھو پار برہم سچا شہنشاہ، سیس جگدیش تاج سہایا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ، بے انت بے انت بے انت کہہ کے پٹو سارے گئے جھڈایا۔ اوہ بخشے سرب گناہ، مہر نظر اک اٹھایا۔ پھڑ باہوں پار دئے کرا، لکھ چوڑا سی دھار نہ کوئے رُٹھایا۔ جگت ودیا رہی سنا، بانہہ ہلارے نال ہلایا۔ چار ورن دیکھو آ، پر بھ دکھری کار کمایا۔ سب دا خزرہ دئے گواہ، نالش کوئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں سدھراں پوریاں رہیا کرا، سدھی دھار اک دکھایا۔ چار ورنناں پدھرا دھام دئے بنا، ذات پات نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرم راج دا خطرہ دئے مُکا، چتر گپت نہ لیکھ دکھایا۔ بہتر ناڑی کرے رُشنا، بہتر اں اپنا انک بنایا۔ ستر اں میلا سبھ، سطر وچ رکھے تھاول تھانیا۔

چہتریں ساتا چوکا ونڈ ونڈا، ست ستوادی کھیل دکھائیا۔ پنچم میلا سہج سُبھا، چار کرے اک گڑمائیا۔ رنگ رنگیلا پلنگ وچھا، سچ سہنجینی سو بھاپائیا۔ دلیلاں نال نہ ملے خدا، جگت وکیلاں نال نہ کوئے ملایا۔ انت وسیلہ اکو لو بنا، گو بند سورا وڈ وڈیائیا۔ جس بستر نیلا نیلی دھاروں لیا بدلا، نیلے والا سچا ماہیا۔ چھیل چھیل نوجوان درشن لو پا، پا درشن حرص مٹایا۔ سچ قبیلہ لو بنا، قابل اکو نور خدایا۔ ڈھیلا پن دیو گوا، غفلت کوڑی دیو چکایا۔ کیوں جل بن مینا رہے تڑپھا، سرتی شبد لو ملایا۔ گھر اُجڑیا لو وسا، کھیرا اکو سو بھاپائیا۔ دوجا جھیرا لو چکا، تیجانین اک کھلایا۔ چوتھے میل سہج سُبھا، پنچم دیکھے چائیں چائیا۔ چھویں چھپر چھن دے وڈیا، ستویں ست ستوادی پھیرا پائیا۔ اٹھویں اٹھاں تتاں لہنا دینا لو مُکا، نانویں نو نو در اگن نہ کوئے تپایا۔ دسم دوا ری مل کے اپنا پریم لو منا، کیوں بیٹھے کھ بھوایا۔ کلج چار کُنٹ جے کتے نہیں ملدا تھاں، ساچی آو چل سرنائیا۔ سنگر پورا پکڑے بانہہ، پھر باہوں گلے لگایا۔ کرے لاڈ جوں پتراں ماں، پتا پوت سہج سکھدایا۔ پھر کے ہنس بنائے کاں، کاگوں ہنس آپ اڈایا۔ مانک موتی چوگ دے چکا، ترسنا بھکھ رہے نہ رانیا۔ درس اموگھ دے کرا، گھر گھر وچ میلا سہج سُبھایا۔ جنم جنم داروگ دے گوا، ڈکھرا کوئے نظر نہ آیا۔ ساچا کھڑا لئے سہا، جس کھڑے ہر کا نام دھیایا۔ ساچے پتر لئے پرنا، جنہاں پتراں ملیا سچا ماہیا۔ پورب چیتا دے کرا، پچھلا لیکھ بھل نہ جائیا۔ گو بند وچھرن ملن دا کوئی نہ کرے وسا، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ اپنا آپ کرو فدا، فطرت اپنی جگت مٹایا۔ جیہڑا تہاڈے نالوں ہو یا جدا، انگیکار سو اکھوایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت کایا چولی لو رنگا، رنگ میٹھی اک چڑھایا۔ مانس جنم لیکھے لو پا، دوزخ بہشتاں دوہاں کولوں کھہڑا دے چھڈایا۔ نرک سورگ کوئی نہ سکے بھوا، سورگ گرکھاں چرناں ہیٹھ رکھایا۔ وشن برہما شوگرگھ تیرے ملن دار کھن چا، ادھ وچ بیٹھے دھیان لگایا۔ سچ سنہیہڑا کبیر جلاہا گیا سنا، بن ہر ساچے ملے نہ کوئی سرنائیا۔ بھگتو سنتو میرے چچھے آؤنا واہو داہ، بن پاندھی پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نر ہر اپنی دیا آپ کمایا۔ دیا کمائے دیاوان، دیاندھ اکھوایا۔ گرگھ گرگھ بال آنجان، بھلے بھلے آپ جگانیندا۔ چرن کول بخشے اک دھیان، دھیان دھیان نال ملانیندا۔ انتر انتر دے گیان، کوڑی بستر آپ بھجھانیندا۔ منتر اکو سری بھگوان، سوہنگ ڈھولا راگ سنانیندا۔ ایہتھے اوتھے چکے کان، آون جان نہ کوئے رکھانیندا۔ دیونہار سوامی مان، سدا اپنا

میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہر ساچا اپنی نظر اٹھائیندا۔ اپنی نظر اٹھائے بے نظیر، نین اکھ گھلایا۔ بدنہارا سدا تقدیر، تدبیر اپنی دے سمجھایا۔ صورت سچ وکھائے تصویر، جلوہ نور ظہور رُشائیا۔ چوٹی چاڑھے پھڑا خیر، آخر اپنا میل ملائیا۔ کٹ شرع زنجیر، شہنشاہ اِکو گھر دے وڈیایا۔ لیکھا چکھے شاہ حقیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہر، کلجک تیری انتم ور، سچ گھلایے اِک گھر، در دروازہ آپ لگایا۔ در دروازہ آپ لگاؤنا، ساچا بنک اِک سہائیندا۔ غریب نماونا وچ بہاؤنا، سوبھاؤنت آپ سہائیندا۔ چار ورنان رنگ چڑھاؤنا، رنگ رنگیلا آپ ہو جائیندا۔ ساچا ڈھولا آپ سناؤنا، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ پون سواسی محکم ورتاؤنا، ساہ ساہ آپ سمجھائیندا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کراؤنا، بھيو کوئے نہ پائیندا۔ رام ہو کے نظری آؤنا، کاہن کرشن رُپ وٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ چولا آپ بدلاؤنا، الفی محمد آپ پہنائیندا۔ حرف بحر فی آپ پڑھاؤنا، سہ حرفی بھيو نہ کوئے جنائیندا۔ چوہ طرفی چار گنٹ چوتھا پگ پڑدا لاہنا، گھہ نقاب نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہر، سچ آداب اِک سکھاؤنا، نواب اِکو نظری آئیندا۔ اِک نواب اِکو آقا، اکل کل وڈی وڈیایا۔ اِکو حساب اِکو باقا، باقی نویس اِک ہو جائیا۔ اِکو در اِکو تاکا، اِکو گنڈا رہیا گھلایا۔ اِکو اسو اِکو راکا، شاہ سوار اِکو بے پرواہیا۔ اِکو سجن اِکو ساکا، سگلا سنگ اِک نبھایا۔ اِکو انا تھ اِکو ہوئے ناتھ انا تھ، اِکو اپنا بھيو چُکایا۔ اِکو گائے منتر گاتھا، اِکو کرے سچ پڑھایا۔ اِکو ملے اپنا گھاٹا، اِکو پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ اِکو بنائے سچ جماعتا، چار ورن اِک سمجھایا۔ اِکو کھولے اپنا کھاتہ، خالق خلق دے ورتایا۔ اِکو سمجھائے اپنی بھاشا، بھاشن دیوے تھاؤں تھانیا۔ اِکو جنائے اپنی راسا، باران راسی پندھ مُکایا۔ اِک گھلایے اپنا سچ خلاصہ، کھلی رحمت آپ ورتایا۔ اِکو گھر گھر دیکھے تماشا، طمع تخم کرے لڑایا۔ اِکو دیکھے کھیل سار پاشا، پُٹھی نزد آپ اُلٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہر، کلجک تیری انتم ور، انتشکرن سب دا دیکھے سرشٹ سبائی رہی بھرم بھلکھے، نیتز لوچن نین صاحب کوئی نہ پیکھے، رسنا کہہ کہہ ویلا وقت رہے لنگھایا۔

* پہلی بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

سو پڑکھ زرنجن سچ سلطان، تخت نواسی کھیل کرانیندا۔ ہر پڑکھ زرنجن نوجوان، زہر نرائن تھم ورتانیندا۔ اینکار وڈ بلوان، بلدھاری بھيو چکانیندا۔ آد زرنجن ہو پردھان، جوتی جاتا نور وکھانیندا۔ ابناشی کرتا ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھانیندا۔ سری بھگوان سچ نشان، زرنجن زرویر آپ جھلانیندا۔ پاربرہم پر بھ کرے دھیان، زراکار ویکھ وکھانیندا۔ سچکنڈ دوارا سچ مکان، آد پڑکھ آپ سہانیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، نینکن نیک کھیل کرانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ چکانیندا۔ اپنا بھيو کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیاٹیا۔ سچکنڈ نواسی کھول تاک، پردہ اکو اک چکانیا۔ زرنجن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت جوت رشنایا۔ اک اکلا دیوے ساتھ، دو جاسنگ نہ کوئے نبھانیا۔ کرے کھیل پڑکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار بندھانیا۔ تھر گھر کھول سچکنڈ اندر ہٹ، گھر گھر وچ لئے پرگٹانیا۔ ناؤں زرنکار بول اکھ، نعرہ اکو اک سٹانیا۔ دین دیاں ہو پرتکھ، انھو نور کرے رشنایا۔ ست ستوادی گائے اپنا جس، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گھر ساچے سو بھاپانیا۔ گھر ساچے ہر سو بھاؤنت، سو صاحب کھیل کرانیندا۔ زرنجن جوت سری بھگونت، روپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھانیندا۔ کرے کھیل آپ بے انت، کتھنی کتھ نہ کوئے سمجھانیندا۔ ناتا جوڑ نارکت، سچ سہنجی آپ ہنڈھانیندا۔ زرویر بنائے اگمی بنت، اکھ اگوچر اپنی دھار چلانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کھیل آپ وکھانیندا۔ اپنی کھیل کرے کرتار، سچکنڈ وچ سچ ودھانیا۔ زمل دیا کر اجیار، تیل باقی نہ کوئے ٹکانیا۔ ساچا ماہی بے عیب پروردگار، نور نورانہ نور الاہیا۔ مقامے حق ٹھانڈے دربار، سچ سنگھاسن آسن لایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ توفیق اک پرگٹانیا۔ سچ پرگٹائے اک توفیق، توحفہ اپنا آپ جنانیندا۔ دوسر نہ کوئی دسے رفیق، سنگی روپ نہ کوئے وکھانیندا۔ بیٹھا رہے آپ اتیت، بھيو ابھید کوئے نہ پانیندا۔ ساچا کلمہ ساچا نغمہ گائے اگمی گیت، گادو نہارا آپ لائیندا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھ، نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ چکانیندا۔ اپنا بھيو چکائے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ سچکنڈ دوارے ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیا۔ بخشنہارا اک دھیان، دھیان دھیان وچ سمانیا۔ دیونہارا اک گیان، گیان اکو

اک سمجھایا۔ دکھاو نہارا اک مکان، مقامے حق کرے رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیا یا۔ دیوے وڈیا ئی وڈا وڈ، وڈ داتا دیا کما ئیندا۔ اپنی دھاروں آپا کڈھ، اپنے گھر وسائیندا۔ اپنا پریم پریت کرے لڈ، ساچی ریتی آپ جانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن داتا پُرکھ بدھاتا ساچی وست آپ اُپائیندا۔ ساچی وست اُپائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیا یا۔ سچ دوارے بخشے ٹیک، مہروان مہر نظر اُٹھایا۔ بن قلم شاہی کاغذ لکھے لیکھ، اکھر رُپ نہ کوئے جنایا۔ ست سوامی اپنا جانے بھیت، بھو سمجھ سکے نہ کوئے رانیا۔ دھار دھار نال کرے ہییت، پیار پیار نال پرنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ دُھر دا لیکھا رکھے ہتھ، شاہو بھوپ کھیل کرانیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، زرگن اپنی دھار چلائیندا۔ نہ کوئی نیتز نہ کوئی اکھ، نین نظر کوئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی پیر نہ کوئی ہتھ، سرون رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ نہ کوئی جہوانہ کوئی بتی دند دکھائے ہٹ، ونج ونجارا نہ کوئے کرانیندا۔ نہ کوئی تتو نہ کوئی تت، پنچ تت میل نہ کوئے ملائیندا۔ نہ کوئی بوند نہ کوئی رت، رکت رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی گھاٹ، سرور ساچا سر نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکنڈ دوارے ہر سو بھا پائیندا۔ سچکنڈ دوارا سہائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیا یا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، سمرن رُپ نہ کوئے دکھایا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، کنارہ ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی سکھیاں مل کے منگل گائے گاتھ، گوپی کاہن رُپ نہ کوئے وٹایا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، بندھپ نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی لوک نہ کوئی ہاٹ، نہ کوئی طبق وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد اپنی دھار آپ پرگٹایا۔ اپنی دھار آپے رکھ، زرگن اپنی کار کما ئیندا۔ بے پرواہ ہو پرتکھ، بے پرواہی کھیل کھلائیندا۔ ساچا مارگ آپے دس، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ ساچے مندر آپے وس، گرہ اپنے سو بھا پائیندا۔ ساچا پریم دیوے رس، رس رسا آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیندا۔ اپنا حکم ورتے وڈ راجا، ہر داتا بے پرواہیا۔ سچکنڈ دوار رچ کے کاجا، رچنا اپنی دے جنایا۔ چھپر چھن چار دیوار نہ کوئے دروازہ، تاکی نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی دھار غریب نوازا، زر ہر اکو آسن لایا۔ نہ کوئی راگ ناد وجے واجا، دُھن کرے نہ کوئے شنوایا۔ نہ کوئی بول جیکار مارے واجا، اچی کوک نہ کوئے سنا یا۔ کرے کھیل پُرکھ

سمراتھا، سمرتھ اپنی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر دئے وڈیاںیا۔ ساچا گھر سچکھنڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ بناںیا۔ جس دی ایکو جانے ونڈ، دُجا سمجھ سکے نہ رانیا۔ جس گرہ وسے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دوارے اک انند، انند انند وچوں پرگٹانیا۔ جس در درویش اکو رہیا منگ، بھکھک سوالی رُپ وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو دئے گھلایا۔ آد پُرکھ سری بھگوان، بھگوان اپنا کھیل کرانندا۔ دھرم دوارے اک نشان، ست ستوادی آپ جھلانندا۔ پُرکھ اکالا حکمران، اپنی اچھیا حکم پرگٹانندا۔ در درویش بن دربان، در اپنے اکھ جگانندا۔ آپ اپنا کر پروان، محبان اپنی کار کمانندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتانندا۔ ساچا حکم دیوے اینکار، اکل کلا وڈیاںیا۔ سچکھنڈ بیٹھ سچے دربار، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ نرگن نور نور اجیار، اپنی کھیل آپ کراںیا۔ سو پُرکھ نرنجن بن سیکدار، سچ سرکار لئے بناںیا۔ ہر پُرکھ نرنجن مددگار، سنگی اکو نظری آںیا۔ اینکار بن کے یار، یاری اپنے نال لگانیا۔ ابناشی کرتا کھول کوڑ، در ساچی سیو کمانیا۔ سری بھگوان نین اگھاڑ، بن اکھاں اکھ ملانیا۔ پنچم میل اک دوار، جوت نرنجن آد نرنجن اپنی دھار جناںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمران اک ہو جانیا۔ حکمران اکو داتا، آد پُرکھ آپ اکھوانندا۔ اپنی رکھے اتم ذاتا، اذاتی رُپ نہ کوئے وٹانندا۔ اپنے نال بنھے ناتا، بدھاتا اپنا میل ملانندا۔ سچ دوار اکو احاطہ، حدود رُپ نہ کوئے دکھانندا۔ ظاہر باطن کرے باتاں، رسنا جہوا صفتی صفت نہ کوئے سالانندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے تخت سو بھاپانندا۔ ساچے تخت ہر جو چڑھیا، آد پُرکھ وڈی وڈیاںیا۔ اپنا کھیل آپے کریا، کر نہار بے پرواہیا۔ اپنا ناؤں ڈھولا گیت آپے پڑھیا، کرے سچ پڑھانیا۔ اپنے بھے بھو آپے ڈریا، دُجا نظر کوئے نہ آںیا۔ سچ محلے آپے کھریا، اُچے ٹلے سو بھاپانیا۔ اپنا ور آپے وریا، آپے کنت کنتوہل ساچی سچ ہنڈھانیا۔ اپنا بھنڈار آپے بھریا، وڈ وڈی دیا کمانیا۔ اپنا گھاڑن آپے گھریا، نہ کو پتا نہ کو مانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد اپنی رچنا لئے رچانیا۔ آد رچنا رچ نرنکار، اپنا آپ اپنا۔ ساچی اچھیا کھول کوڑ، سچکھنڈ لئے پرگٹانیا۔ کرے کھیل اگم اپار اگمڑی دھار چلایا۔ ہڈ ماس ناڑ چمڑا نہ کوئے آدھار، رنگ رُپ نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپنا پڑدا دئے گھلایا۔ آد پُرکھ پر بھ پڑدا لاه، سچکھنڈ دوار خوشی منانیا۔ نرگن بنیا نرگن ملاح،

نرگن بیڑا آپ چلائیآ۔ نرگن دیوے نرگن صلاح، نرگن نرگن متا پکائیآ۔ نرگن میلا نرگن سبج سُبھا، نرگن نرگن لئے پرنائیآ۔ نرگن رنگ نرگن سورا
 سربنگ دے چڑھا، نرگن نرگن دیکھے چائیں چانیا۔ نرگن ساچا کھیڑا دے وسا، سچھنڈ ساچے سو بھا پائیآ۔ نرگن اُچ محل اٹل ڈیرہ دیوے لا، محفل اکو گھر
 دکھائیآ۔ نرگن نور کر رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا بھو آپ گھلانیآ۔ دُھر دا بھیت ہر جو کھولے، کھولنہار اک
 اکھوائنیا۔ جوتی دھار شبدی بولے، شبد اپنی اچھیا وچ پرگٹائیندا۔ انتر باہر بھیتز وسنہارا کولے، دُور دُراڈا پاندھی پنڈھ نظر نہ آئیندا۔ ساچے مندر اُچے
 ٹلے گھر بہہ کے گائے ڈھولے، ڈھولا اپنا نام سمجھائیندا۔ اپنا پڑدا آپے پھولے، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر
 دی کرنی آپ کمائیندا۔ دُھر دی کرنی کرے کرنے یوگ، دُوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ آد پُرکھ انادی کر سچ سنوگ، میلا ایکا ایک ملانیآ۔ دیونہارا درس اموگھ،
 لگھ پڑدا نقاب دے اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار آپ سمجھائیآ۔ اپنی دھار دے بھگوان، سری بھگوان دیا کمائیآ۔ آد آد بن
 سلطان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیآ۔ در درویش کھیل مہان، مہروان آپ ورتائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپے راجا
 آپے پر جا آپے حکم دے سمجھائیآ۔ راجا پر جا بن کے ایک، ایکنکار دے جنائیآ۔ میری میرا رکھے ٹیک، میرا تیرا نظر کوئے نہ آئیآ۔ نرگن نرگن کرے
 ہیت، ہتکاری اک اکھوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پُرکھ نرنجن بن کے بھوپ، بھوپت اکو سو بھا پائیآ۔ سو پُرکھ نرنجن بنیا راجا، شاہ
 پاتشاہ سو بھا پائیندا۔ پاربرہم پر بھ رچ اپنا کاجا، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ دوہاں کھیل کھیل تماشا، اک اکلآ آپ دکھائیندا۔ ساچے منڈل پاوے راسا، گوپی
 کاہن اپنا نور نچائیندا۔ اگم اتھاہ بے پرواہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو اک ہو پرکاشا، پرکاشوان آپ ہو آئیندا۔ نہ کوئی تولہ نہ کوئی ماشہ، نہ کوئی بھار ونڈ
 ونڈائیندا۔ کرے کھیل شاہو شباشا، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمائیندا۔ آپے بھچھیا آپے اچھیا آپے پوری کرے آسا، آساوند آپ ہو آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیندا۔ اپنا حکم ورتے رانا، راجن ایک وڈی وڈیائیآ۔ نرگن مئے نرگن بھانا، نرگن نرگن سیس جھکائیآ۔ نرگن
 گاوے نرگن گانا، نرگن نرگن دھیان لگائیآ۔ نرگن دکھائے نرگن مکانا، دھرم دوار اک پرگٹائیآ۔ نرگن حکم نرگن پروانہ، نرگن سندیسہ دے جنائیآ۔

زِگن پاوے زِگن آنا، زِگن نیوں نیوں لاگے پائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کمائیا۔ سچ ساچا ہر کار کمائے، کر نہار کھیل کرائیندا۔ اپنا حکم آپ ورتائے، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ پاربرہم تیری سیوالائے، سو پُرکھ زرنجن شہنشاہ اکھوائیندا۔ تیرا مارگ اک اُچجائے، شبدی ونڈ ونڈائیندا۔ ساچی گنڈھ ایکا پائے، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیندا۔ دُھر دا انداک دکھائے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ دُھر دی دھار پاربرہم تیری سیوا، سو پُرکھ زرنجن آپ لگائیا۔ کرے کھیل اگم ابھیوا، بھيو ابھید دئے جنائیا۔ تیری دھاروں اُتجے تیرا میوہ، امرت اِکو پھل دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکم اِکو اک جنائیا۔ حکم اِکو ایک ورتارا، ورتا ونہار آپ ورتائیندا۔ پاربرہم تیری چلے دھارا، سو پُرکھ زرنجن ہر سمجھائیندا۔ دوئے جوڑ کر نمسکارا، ساچا مارگ اک رکھائیندا۔ تیرا میرا کھیل نیارا، آد نظر کوئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی دُجا ویکھنہارا، سنگی رُپ نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی کاتب بنے لکھارا، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی مِتر نہ کوئی یارا، نہ کوئی ستھر سچ ہنڈھائیندا۔ نہ کوئی گر نہ اوتارا، پیر پیغمبر نظر کوئے نہ آئیندا۔ تیرا میرا اک وہارا، بوہاری آپ سمجھائیندا۔ آد پُرکھ پر بھ بن ونجارا، تیرا ساچا ہٹ چلائیندا۔ پاربرہم پر بھ کڈھے ہاڑا، زِگن زِگن اگے واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیدے ساچا ور، پاربرہم منگ منگائیندا۔ پاربرہم پر بھ منگے منگ، زِگن اگے جھولی ڈاہیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا سنگ، آد جگاد میری دھار پر گٹائیا۔ تیرا ناؤں ساچا چھند، شبدی ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، کون ویلا لئیں ملائیا۔ کون ویلا میلیں میل، پاربرہم پر بھ آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا اچرج کھیل، کھیل کھیل میں بگسائیندا۔ دیا جگے بن باقی تیل، نورو نور ڈمگائیندا۔ سچھنڈ نواسی سچن سُبھیل، تخت نواسی حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، کون ویلا انگ لگائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے سر بنگ، سور پیر دیا کمائیا۔ پاربرہم پر بھ لائے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ سچ دوارے چاڑھے رنگ، رنگ اِکو اک دکھائیا۔ تیری دھار اُچجائے آپ بخشند، بخشش تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پُرکھ زرنجن دیونہار وڈیائیا۔ پاربرہم دوئے جوڑ کرے اسپس، سو سنگر تیری سرنائیا۔ سچھنڈ دوار و سیں جگدیش، جگدیش تیری

شہنشاہیا۔ تیرے تاج سوہے سیس، پنچم پنچم سوہا پانیا۔ تیری کرے نہ کوئے ریس، تیرا ثانی نظر کوئے نہ آتیا۔ تیری آد جگاد چلے ریت، ریتوان تیری
 بے پرواہیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمانیا۔ تیرا کلمہ اک حدیث، میرا نام سچ پڑھانیا۔ ہوں درتے منگاں بھیکھ، بن سوا لی جھولی ڈاہیا۔ اتم
 دس دے سچ تاریخ، جس دی تواریخ سکے نہ کوئے لکھانیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دی بجھے اکو پریت، ناتا آد جگاد جڑانیا۔ تیرا کھ میری پٹھ، پٹھ تیرا
 کھ بدلانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچا ور، پاربرہم پیا سرنایا۔ پاربرہم پر بھ سرن ڈھٹھ، اک ارداس سنانیدا۔ سو پڑکھ زرنجن
 کھول ہٹ، در دروازہ تیرا نظر کوئے نہ آئیندا۔ دست اگمی اکو وار گھت، دوجی وار منگن کوئے نہ آئیندا۔ تیرا میرا کھیڑا جائے وس، گھر اکو سوہا پانیدا۔
 تیرا ناؤں پڑکھ سمرتھ، ہتھ تیرے نال ملائیندا۔ تیری مہما اکتھنا اکھ، تیرا ڈھولا راگ الائیندا۔ تیرا پینڈا مُکاواں نٹھ نٹھ، بن پاندھی سیو کمانیدا۔ سچ
 سلطان اکو سچّی دس، کون ویلا انت ملائیندا۔ سو پڑکھ زرنجن سچکھنڈ نو اسی سچا راجا پیا ہس، ہنسمکھ آپ سمجھانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 پاربرہم تیرا مارگ اک جنانیدا۔ پاربرہم تیرا مارگ آپ لگاوانگا۔ سچکھنڈ ساچا کھیل رچاوانگا۔ ونڈ اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ سگلا سنگ آپ ہو جاوانگا۔ تیرا گھر
 اک پرگٹاوانگا۔ ناری نرائن سچ ہنڈھاوانگا۔ دے کے اگمی ور، سٹ شبد تیری جھولی پاوانگا۔ شبد سٹ ڈلارا پھڑ، تیرا راہ سمجھاوانگا۔ وشن برہما شو گھاٹن
 گھڑ، ساچی سیوا اک لگاوانگا۔ ترے گن مایا لاٹڑ، رجو طمعو ستو گنڈھ رکھاوانگا۔ پنچ تت جڑت جڑ، ساچا میل میل ملاوانگا۔ لکھ چوراسی گھاٹن گھڑ، پاربرہم
 برہم تیری انس اُپجاوانگا۔ لکھ چوراسی روپ دھر سہنس، سہنسر اپنی کار کماوانگا۔ زرنگن سرگن بنا کے بنس، بنساولی اک چلاوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم برہم تیرا مارگ اک درساوانگا۔ پاربرہم برہم مارگ اک لگائے گا۔ پر بھ اپنی دیا کمائے گا۔ زرنگن زرنگن ونڈ ونڈائے گا۔ سرگن
 ساچی دست دست پھڑائے گا۔ زرویر ہو کے رہے مست، اُمست اپنی کار کمائے گا۔ ڈیرہ لائے کیٹ ہست، اوچ پنچ نہ کوئے جنائے گا۔ زرنگن سرگن اندر
 آوے پرت، پرتیندھ آپ ہو جائے گا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائے گا۔ امرت میگھ اکو برکھ، سیتل دھار اک وہائے گا۔ جگ
 چوکڑی کر کے ترس، زرنگن سرگن سرگن زرنگن آپ پڑھائے گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار آپ جنائے گا۔ دھر دی دھار

آپ جناؤندا اے۔ پاربرہم پر بھہ بھو کھلاؤندا اے۔ برہم تیری انس بناؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی وچ کھاؤندا اے۔ گھر گھر وچ آپ سہاؤندا اے۔ اُپر پڑدا ایک پاؤندا اے۔ بجر کپائی جندا لاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پُرکھ زرنجن آپ سمجھاؤندا اے۔ سو پُرکھ زرنجن آپ سمجھایا اے۔ دُھر دا بھو آپ کھلایا اے۔ زرنگن سرگن ویس وٹایا اے۔ جوتی جوت جوت رُشایا اے۔ کایا کوٹ بنک سہایا اے۔ لوک پر لوک دیکھ دکھایا اے۔ سچ سلوک اِکو گایا اے۔ زرنگن زرنگن رکھے اوٹ، اوڈھن اِکو نظری آیا اے۔ پریم پریتی لگے چوٹ، نام نگارہ اِک وجایا اے۔ جگ چوکڑی صفتی صفت کرائے رسنا جہوا ہونٹ، بٹی دند میل ملایا اے۔ گھر گھر در در آپے پہنچ، آپ اپنا پڑدا لاہیا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم پاربرہم آپ جنایا اے۔ پاربرہم تیرا کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ آتم برہم تیرا سہارا، ایش جیو تیری وڈیائی۔ تیری نینا تیرا کنارہ، تیری منزل تیرے ہتھ پھڑائی۔ تیرا سنیامیت مَرا، بے پرواہ اِک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، دُھر دا پڑدا آپ اُٹھائی۔ پر بھہ سچ دس، کد اپنا روپ وٹاؤگے۔ زرنگن سرگن پار کر کے حد، حدو اپنی آپ سمجھاؤگے۔ پرگٹ کر کے اپنی جد، وشو اپنی کار کماؤگے۔ جگ چوکڑی کر کے رڈ، رستہ اِکو اِک دکھاؤگے۔ لکھ چوڑاسی جیو واسنا بدھ، بدلہ لیکھا جھولی پاؤگے۔ بھاگ لگا کے کایا ہڈ، پنچ تت جوت جگاؤگے۔ چار دیواری جگت چھڈ، بن چھپر چھن سو بھا پاؤگے۔ میں درشن کراں رنج، نیز نینا نال ملاؤگے۔ تیرا نظری آئے اِکو جج، کعبے کولوں لکھ بھوؤگے۔ جگ چوکڑی کھیڑا دسے بھٹھ، ساچا مندر اِک وساؤگے۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، سوڈا اِکو نام وکاؤگے۔ زرنگن جوت کر پرکاش، پرکاشوان آپ ہو آؤگے۔ گھٹ گھٹ اندر رکھ کے واس، تخت نواسی تھکم ورتاؤگے۔ گر اوتار پیر پیغمبر سبجگ تریتا دوپر کلجگ جو گاؤندے رہے تیری گاتھ، تہناں لہنا جھولی پاؤگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر سبجن کون بدھ درس دکھاؤگے۔ ہر ساچا کہے سچ جناوانگا۔ پاربرہم برہم تیرا آد جگاد سمجھاوانگا۔ گر اوتار دھار پرگٹاوانگا۔ پیر پیغمبر نور رکھاوانگا۔ بھگتاں کھول بند کواڑ، مندر اِکو اِک سہاوانگا۔ دُھر درگاہی بن کے لاڑ، دو جہاناں سو بھا پاوانگا۔ کلجگ دوپر تریتا سبجگ نو نو چار کر کے پار، پار کنارہ اِک سمجھاوانگا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بن لکھار، دُھر دا لیکھا آپ

پرگٹاوانگا۔ کاغذ قلم شاہی کر پیار، شہنشاہِ اِکو رُوپِ جناوانگا۔ نِت نوتِ نرُگنِ سرُگنِ سُندا رہاں پُکار، پُنہ پُنہ ویکھ وکھاوانگا۔ گھر گھر وِج دیندا رہاں دیدار، اتمِ پرماتمِ جوڑ جُڑاوانگا۔ میری کوئی نہ پائے سار، اپنا انت نہ کسے سمجھاوانگا۔ گر اوتاراں پیرِ پینمبراں پچیاں وانگ کراں پیار، پھڑ کے اُنگی آپ لگاوانگا۔ کایا مندر اندر وجے رباب، سچ ستارِ تندِ تندِ آپ ہلاوانگا۔ دُھر دا ڈھولا سچ جیکار، چھندا بندی راگِ الاوانگا۔ بندی خانہ بند کھول کوڑ، بندگی اِکو اِک سمجھاوانگا۔ چرن کولاں بیٹھاں جوڑ، امرت میگھ مکھ چواوانگا۔ بن کے ویکھاں سانجھیاں، سگلا سنگِ نبھاوانگا۔ لیکھا جاناں جگ چوکڑی چار، چوکڑ اپنی گنڈھ جناوانگا۔ چارے ویداں بھر بھنڈار، چارے مکھ صفتِ جناوانگا۔ چارے بانی بول جیکار، چارے کھانی آپ پڑھاوانگا۔ چارے جگ کر کے خبردار، سویاں سُنیاں آپ اُٹھاوانگا۔ چاروں گنٹ لے بہار، سُکھ ساگر رُوپِ وٹاوانگا۔ لکھ چوراسی ہنڈھاواں نار، کنت اِکو اِک اکھواوانگا۔ گر اوتار سیوادار، پیرِ پینمبر در دربان بہاوانگا۔ دُروں دُروں کرنِ نمسکار، سیس سجدہ سب دا آپ جُھکاوانگا۔ رہبر بن کے ویکھاں نرُگنِ سرُگنِ دھار، سننگر بن کے اپنی کار کماوانگا۔ برہم تیرے نال کر پیار، پاربرہم تیری انس آپ اُپجاوانگا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ سُنیا رہوں پیرِ پیار، ویلے انت آپ اُٹھاوانگا۔ جگ جگ دے رُٹھڑے میلاں یار، پھڑ باہوں رُسیاں گلے لگاوانگا۔ دُھر دے بھکھیاں دیاں دیدار، سوچھ سرُوپی رُوپِ وٹاوانگا۔ مایا وِج گلیاں لواں اُٹھاں، ترے گن ناتا توڑ تڑاوانگا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، چارے ورنال میل ملاوانگا۔ پاربرہم تیرا بن کے صاحب آپ دلال، برہم ہٹی اِک وکاوانگا۔ تیری لیکھے لاواں گھال، گھالی گھال تھایں پاوانگا۔ تُوں میرا میں تیرے نال، تیرا میرا اِکو بنک سہاوانگا۔ دِپیک جوت اگئی بال، ساچا نوری چند چمکاوانگا۔ ساچے تخت بیٹھ کرتار، کرنی اپنی آپ کماوانگا۔ دُھر سندیسہ دیواں انتم وار، بانی بانِ نرالا تیر چلاوانگا۔ اکتھے کر گرو اوتار، تینی اوتاراں نین گھلاوانگا۔ بھگت اٹھاراں کر پیار، چرن کول اِک سمجھاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ ویکھ محمد یار، یاری حقیقت نال جناوانگا۔ نانک گوہند وکھال سچ دربار، سچکھنڈ ساچا اِک وڈیاوانگا۔ دُھر دا بول نام جیکار، شبدی ڈھولا اِکو گاوانگا۔ ساچا سوہلا صفتی وار، چھٹی راگاں سیوا لاوانگا۔ دس اٹھ کر وچار، اٹھ دس بھيو چکاوانگا۔ چوواں لوکاں لا کے پاڑ، پڑدا سب دا آپ مُکاوانگا۔ چوواں طبقاں چرناں ہیٹھ لتاڑ، بھار اِکو وار پاوانگا۔ بن کے آواں ساچا لاڑ، ساچا سو اِک دوڑاوانگا۔ اُچی بول نام جیکار، تیرا میرا ڈھولا اِک

سناوانگا۔ نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نہ نرائن رُوپ وکھاوانگا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، شبدی شبد ڈنک سناوانگا۔ وشن برہما شو کر خبردار، دُھر دا لحم اِک مناوانگا۔ سُرپت اند کروڑ تیتیا نیتز رووے دھاہاں مار، دُھر دا لحم آپ ورتاوانگا۔ کلج اتم کھیل کراں کمال، کملا رلا ہو کے اپنا جھٹ لنگھاوانگا۔ جے کوئی لبھن جائے وچوں دھر مسال، لبھیاں ہتھ کسے نہ آوانگا۔ جے کوئی مندریں کرے بھال، اگوں خالی ہتھ مڑاوانگا۔ جے کوئی مسجدیں لبھے دلال، جھوٹا ونج اِک جناوانگا۔ جن عیسیٰ موسیٰ بنائے لال، سو جلوہ نُور آپ پرگٹاوانگا۔ آکے دیکھاں مُریداں حال، مُرید مُرشد اپنی کار کماوانگا۔ گرگھ گرگر آپ اٹھال، گود سُنجنی آپ سہاوانگا۔ لیکھے لاکے گجری لال، گزریا حال پھیر پرتاوانگا۔ پاربرہم تیری کر کے آپے بھال، برہم وچوں تیرا آپے بھو چکاوانگا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر وچے تال، تال تلوڑا اِک رکھاوانگا۔ اوچاں نیچاں دیکھاں شاہ کنگال، برن اٹھاراں ورن چار میل ملاوانگا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے بھگت بھگوان گودی لئے سوال، سُنیاں پھیر نہ کدے جگاوانگا۔ سچھنڈ دوارے لے کے جاواں نال، دُوچے ہتھ نہ کسے پھڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پاربرہم تیرا اتم رنگ رنگاوانگا۔ پاربرہم پر بھ تیرا رنگ رنگائے گا۔ سو پُرکھ نہ نجن ولس وٹائے گا۔ ہر پُرکھ نہ نجن آپے آئیگا۔ ایکنکارا کار کمائے گا۔ آد نہ نجن نور رُشنائے گا۔ ابناشی کرتا درد دُکھ بھے بھجن آپ ہو جائے گا۔ سری بھگوان نیتز انجن اِکو پائے گا۔ پاربرہم پر بھ وست منگن اِکو آئیگا۔ چار کُنٹ وچے نام مردنگن، مردنگا اِکو ہتھ اٹھائے گا۔ جس کسیریوں بنایا کنگن، رَوداس چمارا چڑی گنڈھ پانہا، پاربرہم پر بھ نظری آئیگا۔ جس کسیر جلاہے تیا تانا، تندی تند نال جڑائے گا۔ جس سین پچھے ریبجھایا رانا، سو رعیت دیکھن آئیگا۔ جس نامے چھیر چھن چُھہانا، سو بھگت دوارا دیکھن آئیگا۔ چار جگ داماں گوانا، اِھمان رُوپ نہ کوئے وٹائے گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جگ جگ دیندارہیا جو دُھر فرمانا، اتم اپنا لحم ورتائے گا۔ سب نے مناسرتے بھانا، سیس اگوں نہ کوئے اٹھائے گا۔ لیکھا لکھ لکھ گئے وید پُرانا، شاستر سمرت سرب سمجھائے گا۔ کلج اتم آئے بھکوانا، بھکوان اپنا ولس وٹائے گا۔ نہہکنک بن جروانا، جابر جبر سرب کھپائے گا۔ دو جہاناں گائے ترانہ، تریا راگ مگھ شرمائے گا۔ کرے کھیل والی دو جہانا، چوڈس چوڈاں چند نہ نین اٹھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پُرکھ نہ نجن اتم دیکھن آئیگا۔ سو پُرکھ نہ نجن اتم دیکھن آویگا۔ نہ نجن ہو

کے جوت جگاویگا۔ سرگن ساچی کھیل سمجھاویگا۔ ترے گن ناتا توڑ تڑاویگا۔ پنج تت اپنی بوجھ بوجھاویگا۔ ناڑ بہتر نہ کوئی تپاویگا۔ امرت میگھ اک برسواویگا۔ من
 مت دُور کراویگا۔ گرمت اک پرگٹاویگا۔ نو کھنڈ مارگ لاویگا۔ ست دیپ راہ چلاویگا۔ نیچ اوج اک بناویگا۔ سچ تمیز اک سمجھاویگا۔ غریب نمائیاں ریجھ پور
 کراویگا۔ آپ بن کے رہے ناچیز، جن بھگتاں اوجو اوج رکھاویگا۔ گرکھاں نال گوہند گنڈھ گیا تیچ، کر کرپا آپ کھلاویگا۔ کلجگ دوہاں ہووے نیچ، وچولا اکو
 رُپ وٹاویگا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان خالی کرے کھیس، مایا رانی ناچ نچاویگا۔ جو صاحب سنگر اُتے جان تیچ، تنہاں آگے پرچہ کوئی نہ پاوانگا۔ لکھ چوڑاسی منگے
 بھیکھ، در در سرشٹ سبائی آپ بھواوانگا۔ جنہاں صاحب نہ وسیا چیت، تنہاں چاتری انت گواوانگا۔ جنہاں ہر نہ گایا گیت، تنہاں ڈو گکھی دھار وھاوانگا۔ جو
 لجدے پھردے شو دوالے مٹھ مندر مسیت، تنہاں ساکھیات نظری آوانگا۔ چار ورن سرشٹ سبائی آتم پر ماتم کرو پریت، گھر برہم پار برہم میل ملاوانگا۔
 رل کے سکھیاں گاؤ ایکا گیت، سوہنگ ڈھولا آپ جناوانگا۔ لکھ چوڑاسی لو جیت، ہار چرناں ہیٹھ رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، ساچا حکم آپ ورتاوانگا۔ ساچا حکم آپ ورتاوانگا۔ کلجگ انتم ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ دین مذہب دا راہ کھسٹا میٹ مٹاوانگا۔ دھر فرمان غضب دا، اکو
 اک سناوانگا۔ ویکھو حال کی ہندا بشر دا، وچھڑیاں کوڑے دھندے لاوانگا۔ پُرکھ اکال اکو نتردا، کلجگ کوڑا بدل آپ اڈاوانگا۔ کرے کھیل ساچے پتر دا، گر
 اوتار پیر پیغمبر پوت گود سہاوانگا۔ لکھ چوڑاسی گھاڑن گھڑ کے بن تصور جو تصویر پتردا، سو صاحب اپنا حکم ورتاوانگا۔ کلجگ انتم ویلا لکھ چوڑاسی فکر دا،
 فقرے اکے نال سمجھاوانگا۔ ہن ویلا نہیں کہانی ذکر دا، دھیان اکو چرن لگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، برہم پار برہم آپ درسواوانگا۔
 پار برہم برہم تیرا پر بھو اُپجائے گا۔ نہکرمی کرم کمائے گا۔ ساچی دھرنی سو بھاپائے گا۔ مرن ڈرن بھجے مٹائے گا۔ ساچی ترنی آپ ترائے گا۔ ہرن پھرن نیتز
 آپ کھلائے گا۔ ورنی برنی موہ تڑائے گا۔ گرکھو ساچی پوڑی چڑھنی، گھر وچ ڈنڈا آپ لگائے گا۔ نخم تاثیر ہو کے تک اکو پڑھنی، ڈھولا اکو راگ الائے گا۔
 سکھمن ٹیڈھی بنک نو دوار ایڑا پنگل اندھ اندھیر کوڑی کریا کوئی نہ آگے اڑنی، جس سر اپنا ہتھ لکائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 کرے کھیل ساچا ہر، پار برہم برہم تیرا آپ سمجھائے گا۔ برہم برہم انت سمجھاویگا۔ پھڑ مارگ آپے لاویگا۔ کرم کانڈ میٹ مٹاویگا۔ ساچا ناد دھن سناویگا۔

برہم برہماد کھوج کھوجاویگا۔ انریا سچ سواد، اک وکھاویگا۔ ڈھولا گا کے بودھ اگادھ، نش اکھر آپ پڑھاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرائے پچھلی یاد، بھوکھت واک آپ سمجھاویگا۔ واحد لاشریک زرن گن داتا آوے گاڈ، گائیڈ سب نوں آپ کراویگا۔ جن بھگتاں رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ جس نوں کہندے گرہ مہاراج، سچے پاتشاہ شاہ پاتشاہ سیس اپنے تاج ٹکاویگا۔ اوہدا کوئی نہ جانے کاج، کرنی کرتا آپ کماویگا۔ سب نوں اتم چھڈنی پئے نماز، جگرہ حج اکو وار وکھاویگا۔ جس نوں سجدہ کرے عیسیٰ موسیٰ محمد مئے نواب، سو شہنشاہ نظری آویگا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سارے کرن آداب، روپ اکو اک سمجھاویگا۔ نبی رسولان دیونہارا دات، دیاوان پھیرا پاویگا۔ پٹی پڑھائے اک جماعت، الف یے نقطہ نوں آپ مٹاویگا۔ ساچی دتے اکو ریت، رہبر اکو حکم مناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پاربرہم تیرا برہم آپ اٹھاویگا۔ سری بھگوان برہم اٹھائے گا۔ نہکرمی کرم کمائے گا۔ پھر چرنی سیس جھکائے گا۔ ساچی کتھا کہانی پڑھنی، آتم پر ماتم راگ جنائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، زرن گن اپنا ویس دھرائے گا۔ زرن گن دھر کے آئے ویس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ صاحب وسے اگڑے دیس، اگم ہتھ وڈیائیا۔ تھم ورتائے بن زرنیش، شہنشاہ اکھوائیا۔ کلجگ اتم ویکھے کھیل، کھیلنہارا خلق خدائیا۔ سنت سہیلے سجن گرنکھ میل، گرسکھ گر گر بوجھ بھجائیا۔ جوت زرنجن چاڑھے تیل، آد زرنجن خوشی وکھائیا۔ پر بھ ٹھا کر ملیا سجن سہیل، ہر سنگر سچا ماہیا۔ جس لکھ چوراسی حکمے اندر دھرم رائے دی گھلے جیل، گرنکھ ساچے سکھنڈ وسائیا۔ وسنہارا دھام نویل، دہ دشا ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم لئے ملائیا۔ پاربرہم ملنا انت، انت آپ جنائندا۔ کھیل کرنا نارکنت، کنت کنتوہل سچ ہنڈھائندا۔ رنگ چڑھے اکو بسنت، اتر کدے نہ جائندا۔ تیرا میرا بھو نہ پائے کوئی پنڈت، چوواں و دیا نین شرمائندا۔ چار جگ دا لیکھا اتم کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائندا۔ بھو کھلائے جیرج انڈج، اٹھج سیتج پھول بھلائندا۔ بھگت دوارے بنے منگت، پریم پریتی بھکھیا منگ منگائندا۔ گرسکھو گڑھ توڑو ہوئے ہنگت، نون س اکھر اک پڑھائندا۔ پاربرہم برہم لائے انگت، انگیکار آپ ہو جائندا۔ سرب جیاں دا اکو منت، منتر ڈھولا آپے گائندا۔ رل کے بہہ جاؤ ساچی پنگت، اوچ نیچ ذات پات جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائندا۔ پڑکھ اکال اگے کرو منت، جو صاحب وچھڑے میل ملائندا۔ کلجگ کسے دی چلن نہ دیوے

کوئی ہمت، کوٹن کوٹ اندر وڑوڑ، پانی ٹھر ٹھر، اگنی سڑ سڑ، اُچے ٹلے چڑھ چڑھ، شاستر سمرت پڑھ پڑھ دھیان لگانیدا۔ ابناشی کرتا ویکھنہارا در در گھر
گھر نر، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجانیدا۔ کلجگ انت سری بھگونت گرگھ گرگھ سجن پھڑ پھڑ، ڈونگھی کندر آپے وڑوڑ، لیکھا جان سپس دھڑ دھڑ، دھڑا
اپنے نال ملائیدا۔ جن بھگتاں پچھے آپ مر مر، نرگن سرگن سرگن اپنا روپ وٹائیدا۔ نت نوت آد جگاد پلو پھڑ پھڑ، ساچی گنڈھ آپ پوائیدا۔
کلجگ انت نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑاسی کوئی نہ جائے آگے اڑ، جو اڑیا سو پار کرانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا آپے ور،
ور اپنا جھولی آپے پائیدا۔ آپے داتا آپ بھکھاری، دیونہار آپ اھوائیا۔ آپے بھوپ آپ سکداری، آپے بھکھیا منگے چائیں چائیدا۔ آپے شاہ پاتشاہ پھڑے
تیز کٹاری، خالی ہتھ آپ ہو جائیا۔ آپے کھیلے کھیل پڑکھ ناری، نارکت سچ سو بھا پائیا۔ آپے کرے سچ سنگاری، ساچی اچھیا آپ پرگٹائیا۔ آپے بنے کنیا
کواری، انگیکار نہ کوئے رکھائیا۔ آپے بنے شاہ سواری، شہنشاہ ساچے آسن سو بھا پائیا۔ آپے بن وڈا درباری، دھر دربارا اک لگائیا۔ آپے سیوک سیوا
کرے نیاری، نرگن اپنا حکم ورتائیا۔ آپے جودھا سوربیر بن بکاری، بلہین آپ ہو جائیا۔ آپے بن گرو اتاری، گیان گردیو آپ سمجھائیا۔ آپے کاغذ قلم
لکھنہاری، آپے لیکھا دئے مٹائیا۔ آپے کھیل کھیلے جگ چاری، جگ چوڑی آپے ڈیرہ ڈھاپیا۔ آپے پرناوے گرگھ سچی لاڑی، بن کہار ڈولی اپنے کندھ
اٹھائیا۔ آپے گھنٹ چکے پہلی واری، آپے نیتز نین نین شرمائیا۔ آپے سچ جھروکھے کھولے باری، بند کوڑا آپ کرائیا۔ آپے نرگن جوت جگے نرنکاری،
اندھ اندھیر آپ اھوائیا۔ آپے امرت جھرے ٹھنڈا پانی، اگنی اگ آپ برسائیا۔ آپے شبد بنے سچا ہانی، آپے بیٹھا کھ بھوائیا۔ آپے ویکھے چارے کھانی،
آپے پڑا رہیا وکھائیا۔ آپے سرت بنائے ساچی رانی، آپے دھکا دیوے لائیا۔ آپے سنائے اکھ کہانی، آپے بھرم بھلیکھا دیوے پائیا۔ آپے جانے پد نربانی،
آپے دھواں دھار سمائیا۔ آپے کھیل کرے مہانی، آپے نظر کسے نہ آئیا۔ آپے بنے وڈ وڈوانی، آپے شیطانی دھار چلائی۔ آپے مارے تیر انیالا کانی، آپے
کھی دئے تڑائیا۔ آپے مان دوائے جگت مات بھانی، آپے شبدی بوجھ بھجائیا۔ کرے کھیل سری بھگوانی، بھگوان اپنا حکم ورتائیا۔ پاربرہم اٹھ کر دھیانی،
دھیرج وان رہیا سمجھائیا۔ اٹھ ویکھ سچ نشانی، شہنشاہ اپنی دئے بھجائیا۔ جس نوں کہندے آد شکت جوت نورانی، سو جوت سیوا رہی کمائیا۔ جس دا کھیل

شکت بھوانی، سو بھادونا وچ سماںیا۔ جس دی چتر بھج نشانی، سو نشانہ رہیا لگایا۔ آرتے سُن سچی کہانی، ہر کرتا رہیا جناںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے خیرانی، ہر کا بھو کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اتم اپنا گھر وسایا۔ اتم گھر وساؤنا تیرا، تیری وجے ودھانیا۔ برہم کہے توں میرا، میں تیری تکان سرناںیا۔ کلج اتم کر نیڑا، حقیقت ویکھ تھاوں تھانیا۔ کوڑیاں سادھاں سنتاں ڈبدا جاندا بیڑا، جو پر بھ نوں دھوکھا دے جیواں جنتاں رہے بھرمایا۔ کلج اتم اُجڑن والا کھیڑا، کھڑکی کڈا نظر کوئے نہ آئی۔ رسنا جھوا جگت گیان کردے جھیرا، انتر میل نہ کوئے ملاںیا۔ چاروں کُنٹ ہويا اندھیرا، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ من ہنکار کہے میرا میرا، مت متوالی دئے ڈھانیا۔ بُدھی کہے میرا ڈھٹھا ڈیرہ، میرا بل نہ سکے بناںیا۔ پُرکھ اکال دین دیال صاحب سنگر زرگن روپ سچ سوامی ٹھا کر آوے بن کے شیرا، سنگھ اپنی بھبک لگایا۔ سارے اکو وار دھرت مات دا کھلا کر جان ویڑا، جبک نظر کوئے نہ آئی۔ اندر وڑ کے پُرکھ اکال کولوں ڈر کے کہن توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال کہے میں آیا دو جہان ہتھیں ڈور پھڑ کے، بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ میں نیت نیت ویکھاں جو اٹھ کے باہروں نہاؤندے تڑکے، انتر امرت سروور نہاون کوئے نہ جانیا۔ میں سدا ویکھاں جو گھروں نکلے لڑکے، من جھگڑا سکے نہ کوئے مکانیا۔ میں ویکھنہارا جو اٹھسٹھ تیرتھ بھلکے، کام واسنا سکے نہ کوئے مٹانیا۔ میں ویکھاں گردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ وڑ کے، کلج جیو دھیاں بھیناں رہے تکانیا۔ میں ویکھاں جو گھر گھر منگدے پھردے لڑکے، اپنا آپ رہے مٹانیا۔ گر سکھو گر گھو سنگر و ملدا جیونیاں مر کے، مرنا نانک گو بند گیا سمجھانیا۔ آو ویکھو پو پھڑ کے، گنڈھ اپنے نال بندھانیا۔ جیہڑا تھادی نینہہ گیا دھر کے، اتم محل دئے وسایا۔ پُرکھ اکال نال آیا رل کے، جوتی شبد و جی ودھانیا۔ لہنا پھیر کسے نہ بھلکے، بھلیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ ست سنگھاسن بیٹھا مل کے، سمبل اپنا ڈیرہ لانی۔ اٹھو ویکھو بھج بھج کے، ہر مندر رہیا سہانیا۔ من بندر نہ جائے چھل کے، ولیا چھلیا آیا بے پرواہیا۔ پہلوں گر اوتار پیر پیغمبر گھل کے، اپنا سنیہہرا دتا پُچانیا۔ اتم جوتی دھار اکو ڈلکے، بیخ ت نہ کوئے وڈیاںیا۔ دھرت مات دے بھار کرے ہلکے، بے مکھ کوئے رہن نہ پانیا۔ سرشٹ سبائی مارے اٹھل کے، گیرا اکے وار بھوانیا۔ گر مکھ پریم کٹھالی آون ڈھل کے، کنچن سوننا اپنے رنگ رنگانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے ویکھے بلدے، شمع اپنی ہتھیں جگانیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، پاربرہم تیرا لہنا جھولی پائیا۔ پاربرہم تیرا لہنا برہم، سری بھگوان آپ جنائندا۔ جس دے نال لگائے کرم، کرم سیوارُپ بنائندا۔ تیتوں لپیٹیا وچ کایا مائی چرم، نیتز نظر کسے نہ آئندا۔ بن سنگر سب نوں پیا بھرم، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائندا۔ برہم برہم برہم سارے پڑھن، برہم رُپ اپنا نظر کسے نہ آئندا۔ دُور دُراڈے چل کے آؤن گلاں کرن، گلّیں باتیں پر بھ کا بھيو کوئے نہ پائندا۔ من ہنکاری کر کے آون لڑن، ہر جو آد جُگادی وڈ لڑاکا جو اڑیا بھنّ وکھائندا۔ جو سنت سہیلے گرگھ چیلے آون سرن، تنہاں اپنا میل ملائندا۔ نج نیتز کھولے ہرن پھرن، من فرنا بند کرائندا۔ گیان دھیان اشان پوجا پاٹھ سمرن گرگھ تیرا پانی بھرن، تیرا پر بھ تیرا کھٹرا آپ وسائندا۔ تیرے کولوں وشن برہما شو ڈرن، آگے اٹھ نہ کوئے اٹھائندا۔ جنہاں پُرکھ ابناشی آیا ورن، تنہاں ہتھ نہ کوئی لگائندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد پُرکھ انت کیتا پرن، پتپر میثور اپنا رُپ وٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکانتا اکل کلا بھر پور آپ اکھوائندا۔ اکل کل بھر پور سوامی، سرب جیاں دئے وڈیائیا۔ گھٹ نواسی انتر جامی، برہم پرکاشی جوت لئے ملایا۔ دُھر دی بانی شبد کہانی، ساچی رانی لئے پرگٹایا۔ کھیلے کھیل دو جہانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کرپا ویکھ وکھایا۔ کرپا اندر ویکھن آیا، وڈ داتا گن ندھان۔ بھگت بھگونت لئے جگایا، جاگرت جوت کرے پردھان۔ امرت آتم دئے پلایا، کوڑی کریا میٹے نشان۔ ساچی رمز دئے سمجھایا، بن رسنا کرے گیان۔ ساچی اٹھ لئے ملایا، پر تکھ نظر آئے بھگوان۔ مارگ دس راہے پایا، منزل چڑھائے آپ مہروان۔ ہسّ ہسّ جوڑ جُڑایا، ناتا توڑ سرب شیطان۔ ساچا گھوڑ اک منگایا، دُھر درگا ہی دے فرمان۔ سولاں کلیاں آسن لایا، تنگ کسے نوجوان۔ چرن رکابے اک لکایا، کھیلے کھیل مرد مردان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا دُھر فرمان۔ دُھر فرمانا ست سندیسہ، اکو وار سنایا۔ پُرکھ اکال نر زیشا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ آد جُگاد رہے ہمیشہ، نہ مرے نہ جائیا۔ حکمے اندر وشن برہما شو مہیشا، گنپت گنیشا بیٹھے سیس جُھکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیسا، سجدہ اکو گھر وکھایا۔ کلجگ انتم پورا کرے صدی ییسویں سب دا لیکھا، لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ جنہاں رہ جائے بھرم بھلیکھا، تنہاں بیس اکیسا بھرم مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، اپنا دیونہارا آپے دان، انت کنت بھگونت

دیکھے آن، مہما گنت اپنے وچ چھپائیا۔ مہما گنت بیٹھی چھپ، ظاہر نظر کسے نہ آئی۔ نو نو چار رہی چپ، اپنا بھیونہ کوئے جنائیا۔ کلج انتم بیٹھی اٹھ، گھر ساچے لئے انگڑائیا۔ جن بھگتاں ول کپتا رخ، بجھے واہو داہیا۔ میں دیکھاں جا کے گوہند تیرے پت، جنہاں پچھے اپنے پتر نہیاں ہیٹھ دہائیا۔ میں گودی لواں جا کے چک، اپنی سیو کمائیا۔ میتوں سوہنا لگے گھ، جو تیتوں رہے دھیائیا۔ گوہند سورا آپے تھ، دے مت رہیا سمجھائیا۔ دیکھ میرا ابناشی اچت، میرے نال سوہا پائیا۔ جس نے پہلوں میتوں بنایا پت، پھر میں پتراں پتراں اتو وار کرائیا۔ ہن نہیں بہنات لگ، اپنا پڑدا دیاں اٹھائیا۔ بن میری کرپا کوئی نہ ہووے میرے اُتے خوش، کلج جیو کرن لڑائیا۔ میں سب دے نیڑے اندر بیٹھا ڈھک، گھر اپنے میتوں ملن کوئی نہ آئی۔ در در جا کے ڈیریاں وچ اک دُجے نوں رہے پچھے، کس گھر لے سچا ماہیا۔ صدی ویہویں کسے کول نہیں ہے کچھ، پر بھ خالی بھانڈے دتے کرائیا۔ ڈردے صاحب کولوں بیٹھے لگ، آگے آگے کوئے دکھائیا۔ جگت وڈیائی لگی بھکھ، مستک چرناں اُتے رہے پھہائیا۔ کس نوں دیندے دُده پت، کسے نوں اکھاں میٹ دھیان جنائیا۔ کسے نوں کہن سرتی گئی رُٹھ، بجھے واہو داہیا۔ کسے نوں کہن اندر وڑ کے بہہ جاو چپ، رسنا جہوانہ کوئی گائیا۔ جے پُرکھ ابناشی آپ لئے پچھے، پھر بیٹھن گھ بھوائیا۔ کلج کہے پر بھ دیکھ میری لٹ، میں دن دہاڑے رہیا مچائیا۔ باہروں تیتوں سجدے کرن جھک، اندر کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ہو یا ہلکائیا۔ رات اندھیری گھر بیگانے کرن رخ، ویسوارو پ جگت وٹائیا۔ ٹھا کر سوامی انتر اٹھ، کیوں بیٹھا گھ بھوائیا۔ دھرم ناتا سب دا گیا ٹٹ، دھرت دھول دئے دہائیا۔ خالی دسن سب دے ٹھٹھ، ہر کا نام نظر کوئے نہ آئی۔ کری کڑمائی جوٹھ جھوٹھ، ہوئے ہنگتا وٹی ودھائیا۔ گھ چوڑاسی دیکھ کر توت، تیرے تیری کیتی گئے بھلائییا۔ کلج انتم سارا لنگھ گیا انتم پچھے رہ گئی نکی پوچھ، سو گوہند اپنی ہتھیں دئے کٹائیا۔ کسے دی کھڑی رہے نہ مچھے، مُشکل وچ پئے لوکائیا۔ جو تیتوں سمجھدے تچھے، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ سبجگ بدلے تیری رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ دھرت مات کہے میرے گھر جمیا پت، سکھیو دیو ودھائی چائیں چائیا۔ میں پندراں کنگ آواں گودی چک، پُرکھ اکال نوں متھا دیاں لٹکائیا۔ پھڑ کے دوہاں ہتھیاں نال گودی دیواں سٹ، اپنا بھار سر توں لاہیا۔ جوتی جوت سر وپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کا کھیل کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ ہر کا کھیل سرب اڈیکن،

جگ چوکڑی دھیان لگایا۔ پابندی اندر سرب چیکن، اُچی کوک رہے سنایا۔ جوں گوبند نظر آیا بھیکھن، توں گرکھاں رہیا جگایا۔ کلجگ تہر اندھیری تیکھن، اپنی دھار وہایا۔ گرکھ کرے وِلا سچ پریتن، پریتی پریتم نال لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کل انتم ویکھ دکھایا۔ کلجگ انتم رہے اڈیک، جگت اڈاری مات لگایا۔ گر اوتاراں جو لکھی تاریخ، توارتخ رہی سمجھایا۔ لکھ چوراسی ہوئی پریت، پریتی سچ نہ کوئے کمایا۔ سکھیاں مل کوئی نہ گائے گوبند داگیت، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ لبھدے پھرن مندر مسیت، ملا شیخ مسانک انگلاں نال رہے سمجھایا۔ بن ساچے کلمیوں پڑھ پڑھ ہوئے ڈھیٹھ، ڈیرہ کوڑ نہ کوئے ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جوت کرے رُشایا۔ جوتی جوت ہوئے رُشنا، روشن اک منار دکھائیندا۔ جلوہ نُور نُور دھرا، جلوہ گر بھو چکانیندا۔ در دوار اک کھلا، در دیاں درد آپ ونڈائیندا۔ سب دی سدھر پوری دے کرا، جو صدقے واری گھولی گھول گھمائیندا۔ جنم کرم دا پتر دے اٹا، ورقہ ورقہ لیکھ بدلانیندا۔ شتر و متران دے بنا، شستر کھنڈانہ کوئے چکانیندا۔ چوٹی سخران دے چڑھا، سکیری اپنے نال بنائیندا۔ انتم فقرہ دے پڑھا، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ جو باجاں تتران گیا لڑا، سو کلجگ انتم زرگن ہو کے آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نام شکر باج لے بنا، لکھ چوراسی چڑی آپ تڑائیندا۔ لکھ چوراسی شبدی باج چوغہ، گوبند چوگ چگایا۔ اُچی کوک دیوے ہوکا، حکم دے سمجھایا۔ پھرے دروہی چوڈاں طبق چوڈاں لوکا، لکویں کھیل رہے نہ رانیا۔ اندر وڑ کے اپنا ویکھو کوٹھا، کایا کوٹھی سو بھاپایا۔ جس دے اندر اگئی پوتھا، بن علموں کرے پڑھایا۔ اپنے ملن دا دیوے اکو موقع، مکمل اپنا حکم ورتایا۔ کسے نال کرے نہ دھوکھا، جو پھریا سو پار کرائیا۔ سبجگ مارگ دے سوکھا، آتم پر ماتم سوہنگ رُپ اک سمجھایا۔ گر سکھ کوئی نہ ہووے اوکھا، ویلے انت سنگر پورا لین آئے چائیں چانیا۔ جوت اکالن صاف کر کے بیٹھی چوڑکا، جن بھگتاں اُپر دے بہایا۔ بن بھگتاں سری بھگوان جائے اوتنا، بن سکھاں گرو کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ انتم آپے پہنچا، ویہویں صدی اپنا حکم آپ ورتایا۔ ویہویں صدی نوں سارے روندے، دو جہان دھیان لگایا۔ گر اوتار ڈھولا گاؤندے، توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ تیرا راہ اک تکاؤندے، تقویٰ اک جنایا۔ جگ چوکڑی رہے بھوؤندے، اکٹھیاں میل نہ کوئے ملانیا۔ اُچے نیویں سارے سوؤندے،

بسترِ اکو نہ کوئے ہنڈھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سو ویہویں صدی لیکھے لایا۔ ویہویں صدی کرے منظور، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ پہلوں بخشے سرب قصور، سب دے لیکھے آپ مکائیندا۔ جس دے پچھے سوئی چڑھیا منصور، سو سوئی منصور اپنے گل لٹکائیندا۔ جس دے پچھے اگنی سڑے وانگ تندور، تنہا اگنی تت بُجھائیندا۔ جیہڑے جگ چوکڑی آوندے رہے بن مزور، تنہا مزدوری ویکھ دکھائیندا۔ جیہڑے وسدے رہے دُور دُور، انتم اپنے کول بہائیندا۔ سارے منگو اکو وار بخش ساڈے قصور، کُلونتا اپنی دیا کمائیندا۔ سب دے بھانڈے کرے بھرپور، خالی نظر کوئے نہ آئیندا۔ ضرورت پوری کرے ضرور، ظاہر ظہور ویکھ دکھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی نہکٹک کیتا مشہور، گر اوتار لیکھ لکھائیندا۔ انتم ملن نوں ہوئے سرب مجبور، مُشکل حل نہ کوئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جلوہ دیوے نور ظہور، ظاہر اپیر بے نظیر لاشریک سچ توفیق اک خدائے بے پرواہے اکو اسم اکو اعظم اکو آدم آپ جنائیندا۔ اکو آدم آدم بو، بے وفا سرب لوکائیا۔ اکو نعرہ اکو لارا دتے ہو، انا ہونال ملایا۔ رل مل کہے آپا توں ہی توں، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد شبد برہما دیکھے اپنی جوہ، ساچے کھیڑے ڈیرہ لایا۔ ویکھنہارا پاک رُوح، بُت بُت خانا پھول بھلاوے تھاوں تھانیا۔ جو مُرید مُرشد گیا چھوہ، وانگ شمس تبریز شمع دیوے جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیری انتم ور، نہکٹک نرائن نر، جن بھگتاں ویکھن آوے منہ، جنہاں کھڑا گو بند دھوتا چائیں چائیا۔

* ۲ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

ہتھ نال ملایا ہتھ، دست دست نال جڑایا۔ شبد اڈاری لینا نٹھ، بھجنا واہو داہیا۔ سنگیاں ساتھیاں کر اکٹھ، اپنا میل ملایا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ دے سمجھایا۔ وارتا رسنا جہوا گاتھ، چھندا بندی بے پرواہیا۔ ست ستوادی کھیل تماش، دو جہاناں دے جنایا۔ ساچے منڈل پاوے راس، کاہن اپنا کھیل دکھایا۔ کون دوار یوں آئیوں چل کے پاس، پاسہ اپنا لے اٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چھندا

بندی وارتالاپ، دوہاں کرے آپ ملاپ، میلا ویکھے تھاؤں تھانیا۔ اپنی بولو رسنا زبان، بٹی دند ہلایا۔ کون کلمہ کون کلام، کون گھٹ گھٹ رہیا لکایا۔ کون اسم اعظم سچ نشان، کون محراب رہیا سہانیا۔ کون دیونہار پیغام، سچ ساچی کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چھندا بندی بٹی دندی بندہ بندگی وچوں پرگٹانیا۔ کون سچ کون جھوٹھ، کون کھیل رہیا درسانیا۔ کون دشا کون کوٹ، کون حصہ ونڈ ونڈانیا۔ کون سادھ کون اودھوت، کون لیکھ رہیا جنانیا۔ کون پوت کون کپوت، کون در در پھرے اپنا پھیرا پانیا۔ کون تاگا کون سوت، کون تندی جوڑ جڑانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وارتالاپ بن ورتمان ورتنت بھگونت اکو اک سمجھانیا۔ وارتالاپ دسو اوہ، جو لکھن پڑھن وچ نہ آیا۔ جس دی دھار سدا نرموہ، نرموہ کھیل کرانیا۔ اوس نال جانا چھوہ، جگت چھوہر ملے وڈیانیا۔ دُرت میل میل دھو، نرموہ روپ اک پرگٹانیا۔ آپا آپ نہ لینا کھوہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وارتالاپ جگت کہانی، بودھ اگادھ دُھر دی بانی، شبدی شبد بھيو چکانیا۔ نہ کوئی ویکھے ویکھن یوگ، من مت بدھ نہ کوئے چترانیا۔ جگت واسنا کردا پھریں بھوگ، ساچی سچ نہ کوئے ہنڈھانیا۔ ہوئے ہنگتا لگا روگ، کوڑی کرپا کرے لڑانیا۔ شبد تن نہ لگی چوٹ، نگارہ سچ نہ کوئے وجانیا۔ آلیوں ڈگا بوٹ، مات لوک رہیا گرلایا۔ نظر نہ آئی نرموہ جوت، اندھ اندھیرے بیٹھا آسن لایا۔ شبد سنا اوہ سلوک، جس دھاروں نور کرے رُشانیا۔ اوس دھام کس بدھ جائے پہنچ، کون پوڑھی ڈنڈا ویکھ دکھانیا۔ لکھن پشکر ویکھ کروچ، سمل سان جنبو دیپ خوشی منانیا۔ گُشاکتے رہے بھونک، کوکر سوکر اپنا راگ الاانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اوہ گھر، جس دا دروازہ نظر کسے نہ آیا۔ سدھی سادی جگت گل، گلئیں باتیں جگت کھیل کرانیندا۔ پر بھ کا کھیل سدا اچھل، جیو جنت بھيو کوئے نہ پانیندا۔ اچے ٹلے پر بت لوہ پری آکاش رہے ہل، بے پرواہ اپنا دھکا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بودھ اگادھ شبد اناد وچ برہما د برہمانڈ اپنی کار کمانیندا۔ وارتا بولے جگت کہانی، لکھ چوڑا سی جیو جنت دین دُہانیا۔ سنگر بولے دُھر دی بانی، شبدی راگ سنانیا۔ آون جان کھیل مہانی، جگ چوکرٹی کار کمانیا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطانیا، شہنشاہ اپنا حکم ورتانیا۔ پاربرہم برہم دیوے دانی، داتا دانی دیا کمانیا۔ دُھر درگا ہی اک نشانیا، نرموہ جوت کرے

رُشنائیا۔ نہہکنک وڈا بلوانی، بلدھاری آپ ہو جائیا۔ جگت نیز نہ کوئی ویکھے جیو نادانی، نج نیز گرمکھاں نظری آئیا۔ جس دانام تیر نشان نگھی کانی، آر پار دو
 جہان کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکلی نکی وارتا وچ کدے نہ آئیا۔ بحث وچ راگ سستا، ہر کانام قیمت کوئی نہ پائیا۔ جگت و دیا کایا کم
 نہ آئے بستہ، ہر کا اکھر پڑھن کوئے نہ پائیا۔ سری بھگوان ہر گھٹ اندر دیک نوہو کے جگدا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ نوہو دوارے پار لنگھدا، ساچے
 مندر ڈیرہ لائیا۔ نہ رووے نہ کدے ہندا، اٹھے پہر خوشی منائیا۔ پریم پیار دیوے اپنے رس دا، رس رسا ساچا ماہیا۔ برہم پار برہم سدھم گھدا، حکمے اندر
 پھرائیا۔ ایہہ کھیل پُرکھ اٹل دا، نہ کوئی جانے جیو سوڈائیا۔ وارتا وچ اپنی دھار کدے نہ گھدا، دُھر دی کرے اگم پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، پار برہم برہم پار برہم ایکا دھار بندھائیا۔ سیو بھائی سیو، سیون جاچ اچے نہ آئیا۔ لیو بھائی لیو، وڈا داتا آپ ورتائیا۔ دیو بھائی
 دیو، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کھیلنہار اپنی کھیل کھلائیا۔ پُرکھ اکال کول اک سیٹج، سیٹ سدا ریزرو
 رکھائیا۔ جنہاں اپنے کر کے دے بھیج، تنہاں کرپا کر کے لئے ملائیا۔ گر اوتار جگت مارگ دیندے رہے سندیس، اکھر اکھر نام پڑھائیا۔ پوڑی پوڑی چڑھ
 کے لینا ویکھ، گھر گھر وچ نظری آئیا۔ پنچم پیتا پنچم الیکھ، اکو اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ ابناشی کرتا جن بھگتاں سنگ کرے اکو ہیت، ہتکاری پھیرا پائیا۔ رُت
 بسنتی مَوَلے چیت، بھل بھلو اڑی آپ مہکائیا۔ ٹھا کر ہو کے ٹھوکر لا لَوے ویکھ، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ جنہاں اپنا دیوے بھیت، پڑدا کوئے رہن نہ
 پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آتم پر ماتم پر ماتم آتم نج دھارا جوڑ جڑائیا۔ کبیر کہا ساچا بول، انبولت آپ سنائیا۔
 صاحب سوامی جس آئے کول، گھر سجن پھیرا پائیا۔ سرت سوانی جاوے مَوَل، شبد ہانی میل ملائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔
 آدانت پورا کرے قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلے سہج سُبھائیا۔ گھر میلا ہر جو کنت، گرہ مندر سو بھا
 پائیندا۔ نال لے کے جائے بھگونت، جس جن آپ پر نائیندا۔ سو اُدھرے ساچا سنت، جس ناری کنت پر نائیندا۔ دھام سُبھائے سو بھا و نت، گھر سُبھنا اِک
 وڈیائیندا۔ کبیر پُرکھ پایا اِک بھگونت، دُو جا انگ نہ کوئے لگائیندا۔ برہم جوت ہوئے پرکاش، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ کالا نیلا پیلا کھیل تماش، چٹی دھار

رُپ وٹایا۔ سوہا کچن لال زرش، زرگن نور زشایا۔ کھی دھار دے سندیس، شبدی رُپ پرگٹایا۔ جو کبیر زرگن لیا ویکھ، سو کبیر سرگن گیا سمجھایا۔ جس ویلے ہوئے جوت پریش، جوتی جوت کرے گڑمایا۔ پچھوں وکھاوے سچا دیس، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ جس گرہ رُپ نہ کوئی ریکھ، رنگ نظر کسے نہ آئی۔ اُچے گڑھ چڑھ کے دیوے اک سندیس، سرشٹ سبائی گیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، دیکھ دیکھ نال کرے زشایا۔ کول نا بھی نہ کھلے بھل، کھ کول نہ کوئے کھلایا۔ کرپا کرے آپ ابھل، مہروان ہوئے سہایا۔ بھگت اُپجائے اپنی کُل، کُلونتا بے پرواہیا۔ نچھر جھرنا جائے ڈلھ، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس پت ڈالی رُپ مہکایا۔ اوندھے کول ہوئے پرکاش، جوتی جوت جوت زشایا۔ گھر ملے آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں دے بدلایا۔ نظری آئے اک نواب، نوبت ساچے نام وجایا۔ در درویش کرے آداب، سجدہ سر اک جھکایا۔ جس دا کھیل بے تاب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل دے جنایا۔ اڑا پنگل سکھمن مارگ زکا، پگڈنڈی رُپ جنایا۔ جس دا مارگ جگت دے تکھا، تنہاں تیکھن رہیا بُجھایا۔ سندیسہ دیوے اٹھ گرگھا، گر گر بوُجھ بُجھایا۔ سچکھنڈ دوار وکھائے اکو سکھا، سکھ آتم دے جنایا۔ کبیر جلاہا پر بھہ درس دا بُجھکا، چھوٹے موٹے راہ کھسہڑے چرناں بیٹھاں گیا دباہیا۔ جا کے مندر اکو ڈٹھا، گھر ساچے ہوئی زشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن سدے اپنے گھر، تِس مارگ مارگ وچوں لنگھایا۔ سچ نشان سنگر اشٹ، اشٹ گر دیو آپ بندھائیندا۔ کر کرپا کھولے درشٹ، دب نیتز پڑدا لاہندا۔ جس نوں رام گر چیلان مٹدے گئے وششٹ، وشو اپنی کار کمانیندا۔ جس دا کھیل آد جگاد بھوکھت، بھاوناسب دی پور کرائیندا۔ جس دی مہما کرے کھت، کھ کھ لیکھا سرب جنائیندا۔ سو سنگر سدا نراچھت، اچھیا سب دی پور کرائیندا۔ کر کرپا جس دیوے اپنا اشٹ، سو بن جگت نیتز دھیان لگائیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھرشٹ، من مت نہ کوئے کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا اشٹ آپ رکھائیندا۔ جس دی جوت اُس دے انگ، سو انگیکار اکھوایا۔ جس دی کھیل سو سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ حکم ورتایا۔ جس دا نور اُس دا چند، چند چاندنی رہیا چکایا۔ جس نے گھریا سو دیوے بھن، گھرن بھنہار آپ ہو جائیا۔ جس نے جنیا سو لیکھا جانے جننی جن، بنے دھن جنیندی

مائیا۔ سوکٹ دیوون کن، جو سنگر شبد سنن نہ پائیا۔ سو نیز ہوون اٹھ، جنہاں سنگر صاحب نظر نہ آئیا۔ سو رسنا کرو کھن کھن، جو ہر ہر نام نہ سدا دھیائیا۔
 سو مٹی دند دیوون ڈن، جو کوڑی کر یا واسنا نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے حکمے اندر جگ جگ کار کما ئیا۔
 روم روم ساڈھے تن کروڑ، ساڈھے تن ہتھ ملی وڈیائیا۔ جس داناتا پُرکھ اکال لیا جوڑ، ماس چڑی میل ملایا۔ آپ بیٹھا رہیا خاموش، چپ چاپ بول نہ
 کوئے سنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال ویکھنہارا آپے دوش، نزدوش نظر کوئے نہ آئیا۔ جس رچائی رچنا سو سوچنہارا سوچ، دوجا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پوری
 کرے پر بھ اپنی لوچنا لوچ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انگ انگ اپنا رنگ آپ رنگایا۔ جوگ ابھیاں جگت جگ
 دھار، جگھیون داتے آپ بنایا۔ جٹا جوٹ کرن وچار، انتر بیٹھے دھیان لگایا۔ جس کرپا کرے آپ کرتار، تس ساچی بو جھ بُجھایا۔ جس درشن پایا سو اچی
 کوک کرے پکار، رسنا جہوا ڈھولا گایا۔ جس اُپجایا سرب سنسار، تس آگے چلے نہ کوئے پترایا۔ روم روم نہ کوئے آدھار، رولق اپنے نال بندھایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوگا ابھیاں دیوے ابھیاں، کرے کھیل پُرکھ ابناشی، ساچی شاکی شناخت واسطے آپ پرگٹایا۔ جس گرہ جوت
 ہووے پرکاش، پرکاشوان نظری آئیا۔ تس ہوور نہ کوئی آس، آسا اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ سو کھیل کرے تماش، بے پرواہ بے پرواہیا۔ دھر دا حکم سچ
 بلاس، نرگن دھار دے پرگٹایا۔ بیکھری بانی بول کھولے بھیو خلاص، خالص مارگ دے سمجھایا۔ لکھ چوراسی جس دوار یوں اُچی شاخ، سو شناخت رہیا
 جنایا۔ حکم سندیسہ جائے آکھ، آخر نظر کسے نہ آئیا۔ اپنے گرہ وسے شاہو شاباس، شہنشاہ اپنے رنگ سمانیا۔ بن بیکھری بانی جوت دا کوئی نہ جانے پرکاش،
 بن دسیاں سمجھ کسے نہ آئیا۔ - - - جن بگلتاں اندر گپت چلے دھار، بن اکھراں کرے پڑھایا۔ اٹھے پہر نور اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ بن رسنا
 کرے گُفتار، گیت اتیت اک سمجھایا۔ رولا پاوے واسطے سنسار، بُھلیاں بھٹکیاں رہیا اُٹھایا۔ ہر بُھلو نہ جیو گوار، ہر گھٹ بیٹھا آسن لایا۔ نیز کھول کرو
 دیدار، دید عید چند چڑھایا۔ صفت صلاح توں وسے باہر، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دھار جوت پیار، جوت جوتی دے سمجھایا۔ جوت
 دھار سدا نش اکھر، اکھر نظر کوئے نہ آئیا۔ وسے دھام نرالے وکھر، ساچے گھر سو بھا پائیا۔ شبدی دھار ہو کے آئے دسن، جوت صفتی ڈھولا گایا۔ لکھ

چوڑاسی جیو جنت آئے ہن، نام اشارے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے وسے سدا وکھر، سُرَت وِچ نہ آئے فرق، فقط اپنی کھیل کرانیا۔ جس رچنارچائی جگت، سو جگتی رہیا چھپائیا۔ بھیو کھولے اپنے وقت، بھرے رکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی دئے سمجھائیا۔ جس اندر نرگن جوت دکھائے اپنا کھ، کھ گھڑا آپ درسائیا۔ تس نوں بھلیاں بھٹکیاں ولّ ویکھ کے آوے دُکھ، کیوں بھلے بے پرواہیا۔ من مت بُدھ بدلن اپنا رُخ، مارگ ساچے پنڈھ مُکائیا۔ گرکھ ویکھ کوڑی کرپا کدے نہ رہے چُپ، کوڑی کرپا دئے دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوتی جوت کرے رُشائیا۔ کجگ انتم ودھیا پاپ، پاپی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کوئی کسے نہ سکے آکھ، اپنا آپ نہ کوئے بچائیا۔ گھر گھر کوڑا بنیا ساک، سنگر سجن نہ کوئے سمجھائیا۔ گر نانک ویلے بھٹی شاخ، ہن چاروں کُٹ وڈا بوٹا سب نوں اپنے ہیٹھاں رہیا دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھے، سمرتھ دھار چلائیندا۔ حکمے اندر سارے بدھے، باہر حکم نہ کوئے دکھائیندا۔ دو جہان پھرن بھجے، پُری لوء ناچ نچائیندا۔ گر اوتار دیندے پھرن سدے، سچ سنہیڑا آپ گھلائیندا۔ پُرکھ اکال انتم اکو لہے، نرگن نور جوت پرگٹائیندا۔ سچ سنگھاسن بہہ کے سچے، تخت نواسی سو بھاپائیندا۔ جن بھگتاں پڑدا کجے، نام دوشالہ ہتھ اٹھائیندا۔ کوڑی کرپا بھانڈا بھجے، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان رکھائے لجے، لاجاوت آپ ہو جائیندا۔ سنگھ سوریر ہو کے گجے، گرج اپنا نام پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کھیلے کھیل سرب سنسار، مہاسار تھی پھیرا پائیا۔ لہنا چکے چوتھے جگ اپنی وار، وارتا سکے نہ کوئے سٹائیا۔ نو نو دسے دھواں دھار، ستّ وجے نہ کوئے ودھائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر سچا شہنشاہیا۔ سچ محل اک اُسار، دیونہار نام وڈیائیا۔ جن بھگتاں کرپیار، پریتی اپنے نام بندھائیا۔ ساچے مندر گائے اپنی وار، سوہلا اکو اک سٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کردا، کرنی آپ کمائیندا۔ نرگن ہو کے گھر گھر وڈا، سرگن پڑدا آپ اٹھائیندا۔ جن بھگت دوارے بنے بردا، بن سیوک سیو کمائیندا۔ مارگ دتے اکو ہر دا، دوجا راہ نہ کوئے دکھائیندا۔ شہد ڈھولا اکو پڑھدا، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ کوڑی کرپا نال لڑدا، نام کھنڈا اک چکائیندا۔

ساچا بھانا آپے جردا، سر بھانا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل دیوے دس، دسنبہار آپ
 اکھوائیا۔ لکھ چوراسی رہیا وس، بستر اکو سچ ہنڈھائیا۔ پاندھی پندھ مکائے نس نس، دوئے دوئے اپنی دھار چلائی۔ انتم کھیل کرے سمرتھ، مہما اکھ کرے
 پڑھائیا۔ کوڑا بُرج جائے ڈھٹھ، انت نظر کوئے نہ آئی۔ دھیرج دیوے اکو ہٹھ، صبر صبور پیالہ جام پیائی۔ پُرکھ اکال بندھائے نت، ناتا اکو نال جڑائی۔
 دھیرج دیوے ساچا ست، سنوٹکھ اپنا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ پر بھ کھیل کردا، کرنہار
 کل آیا۔ زرویر ہو کدے نہ ڈردا، ڈر سب دے سر رکھایا۔ لیکھا جانے سیس دھر دا، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ جن بھگت دوارے ہوئے بردا، بن سیوک
 سیوکمایا۔ لیکھا جانے ز ہر دا، ز نرائن وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سہایا۔ ساچا مندر بھگت دوار، ہر بھگون
 آپ سہایا۔ درشن دیوے کھول کوڑ، نو دوارے پار کرائیا۔ ساچے تخت بیٹھ زرنکار، زرگن اپنارہ سمجھائی۔ دیا باقی ایک بال، کملا پاتی کرے رُشائی۔ دھرم
 وکھائے سچی دھرمسال، گھر گھر وچ ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھانیا۔ لیکھا جانے ہر گوپال، گوپالن اپنی دیا
 کمانیندا۔ ہر بھگت اٹھائے ساچے لال، لال رنگیلا رنگ رنگائیندا۔ چرن کول دے بہال، ساچا مندر اک سہائیندا۔ اندر باہر چلے نال، جگت وچھوڑا میٹ
 مٹائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، کوجھے کملے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھگت دوارا آپ سہائیندا۔ بھگت دوارے سری
 بھگون وڑ کے، واہوا ایک کرے پڑھائی۔ محل اٹل اُچے چڑھ کے، چوٹ نگارے نام لگائی۔ درس دیوے پر بھ ساچا کھڑ کے، خالص اپنا نور درسائی۔
 زرگن جوت جوت دھر کے، ظہور اکو اک شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے ایک تھانیا۔ ایک تھان چاؤ گھنیرا، سو صاحب
 آپ جنائی۔ گر سکھ توں میرا میں تیرا، بھگت بھگون و بے ودھائی۔ نت نوت وساں آئے کھیرا، زرویر اپنا پھیرا پائی۔ کلجک ویکھنہارا جھیرا، جھگڑا کرے
 سرب لوکائی۔ کھیل کھیلے ہیرا پھیرا، اچھل اچھل بے پرواہیا۔ گرکھ بیٹھے کر کے جیرا، دھیان اکو اک لگائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اول، اول آپ کرائیندا۔ سچ محل اکو ملا، آسن سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ زرگن ہو کے سرگن پھڑائے پلا، آپ اپنا

رنگ رنگیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا آپ وسائیندا۔ سچ دوارا بھگت گھر، سری بھگوان آپ وسایا۔ جنم مرن دا چھکے ڈر، لکھ چوڑاسی رہن نہ پایا۔ پُرکھ اکال لائے لڑ، نارکت لئی پرناپا۔ آتم سیجا جائے چڑھ، سچ سہنجی سوبھا پایا۔ بن رسی ڈوری لئی پھڑ، شبدی تند اک بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا سچ سکھدایا۔ ہر سچا سچ سدا سکھداتک، سکھ ساگر رُپ وٹائیندا۔ ست ستوادی بن کے نانک، نینا نوکا اپنا نام دکھائیندا۔ جن بھگتاں اُتے ہوئے سدا مُشتاق، مُشکل کوڑی حل کرائیندا۔ ویلے انت دیوے کفایت، کفایت شکاری آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم کرے رعایت، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ چار ورن نہ کوئے شرائط، شریعت لیکھا آپ چکائیندا۔ آتم پر ماتم دئے ہدایت، حدیث کلمہ اک سنائیندا۔ سبجگ ساچی ملے روایت، راہ اکو اک رکھائیندا۔ لیکھا جانے کائنات، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا چکے کوڑی ماتک، مایا پلو نام جھولی پائیندا۔ سنگر ہو کے بنے سہانک، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بودھ اگادھی کرے بحث، شبدی ڈھولا راگ الائیندا۔ شبدی ڈھولا گاوے گیت، گھر گسپھر دیا کمایا۔ بھیو گھلائے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں دئے سمجھایا۔ مانس مانکھ مانو جنم لینا جیت، جیون جگت اک درڑایا۔ درشن پاؤ ہر اتیت، ترے گن دیوے ڈیرہ ڈھاہیا۔ پنج تت چولا ہوئے ٹھانڈا سیت، کایا اگنی تت نہ کوئے تپایا۔ بھگت بھگوان چلے سانجھی ریت، سبجگ ساچے آپ چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہلنک نرائن نر، وڈ داتا اک اکھوایا۔

* ۲ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ نظام پُرادے نو ت ہر بھگت دوار جیٹووال *

سری بھگوان سہائے رتے، رت اپنی آپ جنایا۔ لہنا دینا سب توں پیچھے، پچھلا لیکھا ویکھ وکھایا۔ کلجگ کہے اٹھو سارے سٹے، دواپر تریتا سبجگ تیاں رہیا جنایا۔ ڈو گھی دھار کیوں بیٹھے لکے، اپنا لکھ چھپایا۔ ویکھو نام جین والے پیندے حقے، رسنا کوڑ ہوئی ہلکایا۔ من واسنا بن سوان پھر دے کتے، کٹلتا گھر گھر ڈیرہ لایا۔ سچ پریتی کولوں رُکھے، نیتی نظر کسے نہ آئی۔ پیو پت نوں پھر کے کٹے، ماواں دھیاں پی لڑایا۔ سادھ سنت وڑ گئے گٹھے، سر

سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کوڑ وکارا لیندا ہوئے، مینگھ ہلارے اک چڑھایا۔ گوبند دسن نہ سچے بوئے، پت ڈالی رہی کملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ کلج بولے دسے حال، حالت سرب جنایا۔ پرگٹ ہو یا دین دیال، دیندھ وڈی وڈیایا۔ در آ کے کرو سوال، بن سوالی جھولی ڈاہیا۔ سنجگ تریتا دوپرویکھو مار دھیان، نچ نیتز نین کھلایا۔ چاروں کُنٹ بھلیا سرب گیان، منتر نام نہ کوئے درڑایا۔ گھر گھر وسیا کوڑ اہمان، نمرتا نظر کوئے نہ آیا۔ کوڑی آسا پین کھان، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھایا۔ جگت سندیسہ ڈھولے گان، نر نریش صفت نہ کوئے صلاحیا۔ ساچا گھر سکے نہ کوئے پہچان، کوڑے مندر بہہ بہہ خوشی منایا۔ نیتز نظر نہ آئے سری بھگوان، جگت لوچن لوچا جگت پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی دئے جنایا۔ کلج کہے میں کی کی دساں، دسن وچ کوئے نہ آیا۔ نالے روواں نالے ہساں، خوشی غمی نال جڑایا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ نٹھاں، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ چوڈاں لوک ویکھاں ہٹاں، چوڈاں طبقات پھیرا پھیرے نال پائیا۔ چار ورن پیارٹا، رٹن نام نہ کوئے لگایا۔ دھوڑی کھیہہ اڈے گھٹا، چرن دھوڑی لگا نہ کوئے لگایا۔ ساچا لاہا کسے نہ کھٹا، وست امولک جھولی کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ سندیسہ دے دے دسدے گئے پتہ، پتہ میشور آوے بے پرواہیا۔ جس دانور کسے نظر نہ آئے رتا، رتی رت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دئے دکھایا۔ کلج کہے اٹھو بولو، اپنا بول جنایا۔ سنجگ تریتا دوپراپنا تول تولو، ترازو کُنڈا صاحب رہیا دکھایا۔ اپنی کرنی آپے پھولو، پڑدات چکایا۔ اپنی گنڈھ آپے کھولو، دھر دا بھیو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ کلج کہے میٹوں آوے ہاسا، ہست کیٹ ویکھ وکھایا۔ گھر گھر ویکھاں کوڑ تماشا، طمع تانس پھرے ہلکایا۔ پٹھی نزد اٹ پاسا، ساپاش کھیل نہ کوئے کھلایا۔ چار ورن دسے ناسا، تھر نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار دسدے گئے خلاصہ، کھلی طرح سمجھایا۔ انتم آئے پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی دھار پرگٹایا۔ ساچے مندر کرے واسا، وصل اپنا آپ دکھایا۔ نہ کوئی ہزارا درود پڑھے فاتہ، فاتحہ روپ نہ کوئے وٹایا۔ دو جہانا بنے آقا، اکل کل بے پرواہیا۔ چار جگ دا در بلا کے سنے ساکہ، سگلا بھیو لوکایا۔ سارے من لو اکو آکھا، آخر پر بھ جو حکم ورتایا۔ ایش دیو مننا چھڈو بہنبدھ بھانتا، بھاو اکو اک درڑایا۔ میٹو رین اندھیری راتا، چند نور اک چکایا۔ چل کے آیا

جوتی جاتا، جات اپنی دے سمجھایا۔ لیکھا جانے دُھر دی گاتھا، گھر گمبھیر کرے پڑھایا۔ بن کے ویکھے پتا ماتا، سُنٹ ڈلارے گود اُٹھایا۔ نرگن ہو کے جوڑے ناتا، سرگن میل ملائیا۔ کایا ماٹی بھرے کاسہ، نام ناما آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ کہے آؤ نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جگ جگ اپنے بندھے گئے بیڑے، بیڑا لوکمتا دکھائیا۔ انتم کل ڈھنن والے کھیڑے، ہر جو کھنڈا کھڑگ چکائیا۔ اپنی دشا کھلے ویکھو ویہڑے، حصہ اِکو نظری آئیا۔ جھوٹھے ڈھنن والے ڈیرے، ڈیری نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑ گڑاوا بیرے بیرے، بے پرواہ آپ دکھائیا۔ جگ چوکڑی سارے کردے گئے میرے میرے، مہروان دھیان نہ کوئی لگائیا۔ انتم دیوے اُلے گیڑے، لکھ چوراسی آپ بھوایا۔ تخت نواسی ایکنکار کرے اپنی مہرے، مہر نظر نین اُٹھایا۔ حقیقت حق کرے نیڑے، لاشریک شرکت دے گوائیا۔ گرگھ گرگھ لکھ چوراسی وچوں کر کرپا باہر نکھیڑے، گُلیا کوئے رہن نہ پائیا۔ پریم پریتی شبدی بٹھے جیڑے، جیوڑا اپنے نال ملائیا۔ کھیل کھلایے سنجگ تریتا دواپر بھیرے، بستر سچ مات ہنڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا دے جنائیا۔ کلجگ کہے آؤ، اپنا پندھ مُکائیا۔ پاربرہم پر بھ درشن پاؤ، جس دی گئے اوٹ تکائیا۔ رل مل ڈھولا سارے گاؤ، گھر وچے نام ودھایا۔ پر م پُرکھ دا درشن پاؤ، دردیاں درد رہیا ونڈائیا۔ ساچی دھوڑی چرن نہاؤ، دُرمت میل دھوایا۔ گھر ابناشی ساچا پاؤ، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ گرگھ اُٹھائے پھڑ کے باہوں، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ پائے بھلیاں راہو، رہر اپنا رُپ پرگٹائیا۔ کلجگ کہے ویکھو چھیتی، شہنشاہ اپنی دھار جنائندا۔ سنجگ تریتے دواپر پورب لہنے دا تیرا بھیتی، بھيو اپنے ہتھ دکھائندا۔ ویکھنہارا شاہ سلطان وڈ وڈ سیٹھی، در در گھر گھر کھوج کھوجائندا۔ سنت ساجن بن کے ہیتی، ہت اپنے نال ملائندا۔ انت بھگونت سب دی کرے پشی، پچھلا لیکھا منگ منگائندا۔ اگے رہن نہ دیوے کوئی شیخی، شاخ اپنے وچ چھپائندا۔ لیکھا جانے دُھر دی لیکھی، کھت اپنی صفت وڈیائندا۔ سجدہ سپس کرے آدسی، آدرش اِکو اک پرگٹائندا۔ جے کوئی لبھے پر بھ سرتے رکھے کیسی، کیسادھاری نظر کسے نہ آئندا۔ جے کوئی کہے موئڈ منڈائے بھیکھی، بھیکھ اولٹا آپ چھپائندا۔ جے کوئی کہے سرب جیاں دا ہیتی، گھر گھر ڈیرہ لائندا۔ چار جگ دی جانے بدی نیکی، بدلہ سب دارہیا مُکائیا۔ اگے مارگ دسے اِکو ٹیکھی، اِکا نام

مستک دے لگایا۔ سٹ ڈلارا چل کے آیا پُت پلٹیھی، جس دا اتانی نظر کوئے نہ آئی۔ جگ چوکڑی بنیا رہے پردیسی، اپنا گھر نہ کوئے بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ کمائی۔ کلج بولے پاوے رولا، رونق اپنی رہیا دکھائی۔ اٹھو ویکھو ہر جو مولا، مول رہیا سب تھانیا۔ کرے پرکاش اُپر دھولا، دھرنی دھرت دے وڈیائی۔ کوڑی کریا بھار کرے ہولا، ہولی ہولی بنت بنایا۔ جگت وکارے سر وچ مارے پولا، پلک ڈیر نہ کوئے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائی۔ کلج کہے اٹھو کرو اسپس، چرن کول ملے سر نایا۔ جس دی دسدے آئے حدیث، سو حضرت آیا ماہیا۔ جس دے چھتر جھلے سپس، شہنشاہ وڈ وڈیائی۔ سب نوں انتم رہیا جیت، ہار گھر گھر رووے دے دہایا۔ در درویش بن کے منگو بھیکھ، بھجھیا دیوے جھولی پائی۔ سچ کرنی دی سکھو پریت، پریتی اکو گھر لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شنشاہیا۔ کلج کہے اٹھو ویکھو مکھ، مکھ نقاب ہر اٹھایا۔ ستجگ تریتا دو اپر تے میٹوں نال لے کے لو بچھ، کی پر بھو تیری وڈیائی۔ پہلوں بناؤندا رہوں اپنے پُت، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ہن ساڈے کول رہن نہیں دینا کچھ، تیری سو سُن کے سارے دین دہایا۔ ساڈا پینڈا جانا مک، مکی کھیل پرانیا۔ زرگن ہو کے بدلیا رُخ، رُکھاپن رہوں جنایا۔ تیری سر شئی آونا دکھ، در شئی دیوے نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ کلج کہے پر بھ سب دا باپو، بابت اپنی پھیرا پائی۔ پیر پیغمبر و امت کولوں ہتھوں سٹاؤ تمباکو، تخم تاثیر دیو جنایا۔ انتم اکو وار آکو، گھڑی گھڑی نہ کوئے جنایا۔ بھلیاں پڑدا کوئے نہ ڈھا کو، سر ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ چار جگ دسن نکے بچے ننھے کاکو، بل سکے نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ کلج کہے ڈاھو جھولی، منگو وست بے پرواہیا۔ میرے انت پینی رولی، رولا سب نوں رہیا جنایا۔ سری بھگوان کھیل رچاؤنی، رچ رچ دیکھے چائیں چانیا۔ لکھ چوڑا سی چاڑھے تونی، دو جہاناں دے سزایا۔ جن بھگتاں پوری کرے بھاؤنی، بھاوی چرناں ہیٹھ دباہیا۔ ساچی پریت توڑ نہھاؤنی، منجھدھار نہ کوئے رڑھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سکھی سہیلی اک پرناؤنی، جس اپنا میل ملائی۔ دھر دی دھار اک سمجھاؤنی، دوجی سمجھ رمز نہ کوئے لگایا۔ اگے پچھے نہ کوئے پچھتاؤنی، پچھتاؤنی، پچھتاؤنی، پچھتاؤنی، سوہرے پیسے خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سو بھاپایا۔ کلج کہے

ویکھو ویر، تریتا دوا پر سنجگ سنگ ملائیا۔ میرا ہونا انت اخیر، تہاڈے کول آواں چائیں چائیا۔ میرا ٹٹنا شرع زنجیر، شریعت رہن کوئے نہ پائیا۔ میں کٹ
 کے آواں بھیرے، بھیرے گلی پندھ مکائیا۔ اٹھ کے ویکھو میری ہڈی ٹٹی ریڑھ، جیو جنت کوڑی کر یا بھار میرے اُتے ٹکائیا۔ صدی دیہویں میٹوں لگی پیرے، سد
 بھراواں رہیا سٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم رہیا ورتائیا۔ کلجگ کہے میرا ونڈو درد، دردوند نظر کوئے نہ آئیا۔ میرے اندرے
 اندر پھرے کرد، قاتل مقتول کھیل وکھائیا۔ میٹوں کوئی نہ لہے مرد، زنائی نظر کوئے نہ آئیا۔ جدھر دیکھاں چار گنٹ ہوئے نپڑد، اپنا پڑدا کوئی ڈھک نہ
 سکے رائیا۔ پچھلی پھول کے پر بھ ویکھے سب دی فرد، فرد ظلم سب تے رہیا لائیا۔ کسے کولوں لتھا نہ اپنا فرض، بری خانہ نظر کسے نہ آئیا۔ سارے کر کے
 بیٹھے اپنا حرج، حرجانہ بھرے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کھیل رچائیا۔ کلجگ کہے میٹوں دیو دلاسا، دھیرج نظر
 کوئے نہ آئیا۔ اٹھسٹھ دے نہ کوئی سا تھا، جلدھار سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ بنے نہ ساتھی پوجا پاٹھا، پستک بیٹھے مکھ بھوائیا۔ میری کئی وچ نہ دے آتا، پانی
 جل نظر کوئے نہ آئیا۔ بن کلیوں خالی دے سے باٹا، بٹھل کوڑی کر یا نال بھرائیا۔ نظر نہ آیا رسول پاک، وصل اصل نہ کوئے کرائیا۔ پیار کردار ہی تن خاکا،
 نارکت کر گڑمائیا۔ پتر دھیاں بندار ہی ساکا، ہر جو سجن سنگ نہ کوئے وکھائیا۔ اتم کٹنا پیا فاقہ، میرا فکر نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دے مت رہیا جنائیا۔ کلجگ کہے میری عرض کرو منظور، مجرے میرا لیکھا لائیا۔ میرا گھر تپے وانگ تندور، طمع ترسنا اگن جلائی۔ میرا کھیل ہویا
 مشہور، کام کرودھ نچے چائیں چائیا۔ کوڑی کر یا بھانڈا ہویا بھور، خالی سکے نہ کوئے کرائیا۔ پیر پینمبر لہدے پھردے حور، ساچی حور الہی نور معشوق
 عاشق نظر کسے نہ آئیا۔ ہتھ نہ آئے حق حق، حقیقت سکے نہ کوئے درڑائیا۔ جگت واسنا بھوندے پھردے بھوت، بے تالے تال وجائیا۔ اتم سب دے
 سر وچ پانہی وچنا جوت، پوت کپوت کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اچرج اپنی دھار چلائی۔ کلجگ کہے ویکھو راجا، راجن
 اکو نظری آئیا۔ آد جگاد جس بنایا آپ سماجا، سامراج بے پرواہیا۔ بھوپت بھوپ محبوب بنے راجا، وڈ مہاراجا اپنی کار کمائیا۔ اُچے ٹلے چٹھ کے گاجا، غزل
 نغمہ رہیا سٹائیا۔ شبد گم مارے واجاں، واجب اپنا تھم ورتائیا۔ چل کے آیا شاہ نوابا، بے نقاب پڑدا لاہیا۔ سچ دوار اک آدبا، عادت اکو اک سمجھائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جورُ زر دے جنائیا۔ کلج کہے میری پئے آس، نراسا رُپ نظر نہ آئیا۔ پر م پُرکھ میرے آوے پاس، پاسہ میرا دے بدلایا۔ اتم کھیل کرے خاص، خالص اپنا رُپ پرگٹایا۔ مندر وڑ کے لئے جھاک، جھاک اپنی آپ دوائیا۔ میٹے زین اندھیری رات، چن نور کر رُشنائیا۔ ست دکھائے اک پر بھات، پر بھو اپنا رنگ رنگایا۔ سلطان ہو کے گاوے گاتھ، مہروان کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راہ اکو اک درسایا۔ کلج کہے میرا چکے لیکھا، کھت میری جھولی پائیا۔ آپ مٹاوے سرب بھلیکھا، بھاکھیا دیوے بے پرواہیا۔ وسنہارا ساچے دیسا، سچھنڈ نواسی پھیرا پائیا۔ سب دا جانے پچھلا چیتا، چاتر بھل کدے نہ جائیا۔ لکھ چو راسی دیکھے جیو کوڑا ریٹھا، ریٹھا کوڑا بھن دکھایا۔ جس نے اک بنایا بیٹا، شبدی ست دے وڈیایا۔ سو آیا تیر تھ تھ ویکھدا کھیتا، کھیوٹ اپنا پنڈھ مکایا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، نیت نوٹ اپنا تھم ورتایا۔ کلج اتم دھر کے بھیکھا، پورب لیکھا دے چکایا۔ سہنسر کھ گائے شیشا، دو سہنسر جہوانال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دھرنی دھرت دے وڈیایا۔ کلج کہے دھرنی دھرت، دھول دھولا ہر آیا بے پرواہیا۔ زوریر ہو کے آیا پرت، پاربرہم وڈی وڈیایا۔ مہروان ہو کے دتا درس، ترس رحمت آپ کمایا۔ جن بھگتاں میٹی حرص، حاصل انک اپنے نال ملایا۔ لیکھا جان فرش عرش، عاشق بنیا بے پرواہیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لاؤندے شرط، سو شرائط رہیا جنائیا۔ جگ چو کڑی جو پچھے رہ گیا فرق، اتم پورا دے کرایا۔ چار جگ دا لیکھا کرے ترک، ترت اپنا تھم ورتایا۔ نہ کوئی سنجم نیم دے برت، ہون پوجا پاٹھ گھرت دیپ تیل باقی وٹی جگت نہ کوئے وٹایا۔ ساچا مارگ آتم پر ماتم پھڑ کے پائے اپنی سڑک، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ زرگن ہو کے سرگن نال کرے اپنی لکھت پڑھت، لکھت پڑھت اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، رحمت اکو اک دکھایا۔ کلج کہے میری سُنو کوک، کلا خالی دیاں دُہایا۔ اندروں دساں خالی بھوک، دست نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج جیو ہوئے کپوت، پُت پتا نہ کوئے منایا۔ کوڑی ترسنا سب نوں لگی بھوک، بھکھیاں دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ من واسنا کارن دُکھاؤندے دھوپ، سندھیا باقی تیل جگایا۔ ڈھولے گاؤندے اپنی کوٹ، سوہلا رام نہ کوئے جنائیا۔ گوڑھی پنڈے سارے ستے گھوک، بن سنگر پورے جاگ نہ کوئے گھلایا۔ بہڑی میری اتم چکنی کوک، سری بھگوان رہیا چکایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار رہیا سمجھائیا۔ کلج کہے ویکھو دھار، دھرم آتما آپ جنائندا۔ پرگٹ ہو کلکی اوتار، کل کلش سرب گوانیندا۔ مردی مردی گرکھ آتم لئے تار، ڈبدی ڈبدی پار کرانیندا۔ سڑدی سڑدی دیوے ٹھار، امرت میگھ اک برسائیندا۔ وڑدی وڑدی ویکھے ڈونگھی غار، کایا کوری بھوری وچوں باہر کڈھائیندا۔ گرمی سردی نہ کرے کوئی وچار، چھ رت باراں ماس دوس دن گھڑی پل اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیندا۔ کلج کہے میں ہو یا بے حال، بہہل ہو کے دیواں ڈھائیا۔ میرا سنگ انت نہیا نہ کسے نال، پلو سارے گئے چھڈائیا۔ ساچا دسے نہ کوئے دلال، ونج ونجارا نظر کوئے نہ آئیا۔ ویکھاں اک اولڑی چال، بے پرواہ رہیا چلائی۔ سچ دواویوں آوے مار کے چھال، شالا اپنا رُپ وٹائیا۔ حالت اپنی لئے سنبھال، علامت لاوے سرب لوکائیا۔ جلوہ دیوے نور جلال، جلوہ گر پھیری پائیا۔ کامل مرشد کھیل کرے کمال، اول اپنا نور درسائیا۔ صحیح سلامت دین دیال، عظمت اپنی دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر بغاوت ویکھے لڑائیا۔ کلج کہے ویکھو بغاوت، باغی گھر گھر نظری آئیندا۔ نارکت لگی عداوت، داعوے نو نو چار دکھائیندا۔ ساچی کرے نہ کوئے سخاوت، سکھی رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ چاروں کُنٹ کوڑی عادت، عدل انصاف نہ کوئے کمائیندا۔ سچ دسے نہ کوئے عبادت، کلمہ حق نہ کوئے پڑھائیندا۔ سری بھگوان کلج انتم سب نوں کرے فارغ، فیصلہ اکو وار سنائیندا۔ بھیو نہ پائے کوئی عارف، حرفاں وچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جس جن کرے کرائے آپ تُعارف، دوہری دھار کھیل دکھائیندا۔ کلج کہے میری کرو سفارش، سنجگ تریتا دوا پر تیرے آگے واسطہ پائیندا۔ پر بھو پرگٹ ہو یا کلج انتم بھارت، عبارت اپنی آپ لکھائیندا۔ دو جہاناں بن مہاوت، ایراپت ہاتھی سیوا لائیندا۔ ساچی کرن آئے عدالت، عدل اپنے ہتھ دکھائیندا۔ بن بھگتاں کسے نہ دیوے شناخت، شیخی سب دی آپ مٹائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پر بھ نوں اک علامت، علیحدہ اپنی کار کمائیندا۔ بیٹھار ہے صحیح سلامت، دکھ روگ وچ کدے نہ آئیندا۔ اٹھو میری دیو کوئی ضمانت، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ میرے گھر نظر نہ آئے کوئی امانت، سب دا لیکھا کھا کھا اپنا شکر منائیندا۔ وقت گوا کے پتہ لگا ہر کا نام نیامت،

بن ہر نامے پار نہ کوئی کرائیندا۔ نام چین دی کسے نہیں ممانت، جو اُپجیا سو ہر کا رُوپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک
نرائن نر، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔

دلی تخت دلی دلدار، دلبر اپنا پھیرا پائیندا۔ ہر کا تخت سچ منار، مینا کاری آپ کرائیندا۔ جڑت جڑے اگم اپار، گھاڑت گھڑت اپنے ہتھ رکھائیندا۔
باڈھی گھڑے نہ کوئے ترکھان، لوہار ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جس اُپر نہی سیری بھگوان، سو تخت گرکھان اندر آپ رکھائیندا۔ رہبر بہہ کے دیوے گیان،
اپنا نام سمجھائیندا۔ دلی تخت کر پروان، دھر فرمانا آپ سناائیندا۔ دلبر بن شاہ سلطان، دل دی کہانی دل دی رانی دل نال ملائیندا۔ دھر دا میلا دھر دی
بانی، دھر دا کنت دھر دی سوانی، دھر دی تپت دھر دا پانی، دھر دا میلا دھر دا ہانی، در گھر ساچے سو بھا پائیندا۔ دلی تخت نہی دلدار، دلدر نظر کوئے
نہ آئی۔ سدھی سادی کرے گفتار، رمز رمز نال ملائی۔ جس تخت بیٹھے آپ نرنکار، شہنشاہ سو بھا پائی۔ سو تخت نظر نہ آئے وچ سنسار، جگت نیز ویکھن
کوئے نہ پائی۔ جس دلبر نال گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے پیار، پریم پریتی منگ منگائی۔ اپنی کایا کعبہ کھول کواڑ، اُچی کوک سدا دیندے رہے واہو
داہیا۔ آوس ساڈے سانجھے یار، گھر مینڈے پھیرا پائی۔ تینڈے نال کراں پیار، پینڈے کوڑے پنڈھ مکائی۔ تیرا ویکھ نور جلوہ جلال، اپنا آپ حلال دیاں
کرائیا۔ چھری چلے بے مثال، جس دی مسل سکے نہ کوئے بنایا۔ سو تخت سوہے اوس دھر مسال، جس در سے بے پرواہیا۔ ایہو صفت شاہ کرے کنگال،
کیوں غریباں اندر ساچے تخت اپنا آسن لائی۔ جگ چوکڑی جس دی کردے رہے بھال، سو بھلا مانس منڈا مشنڈا اپنا رُوپ وٹائی۔ بن کے دلیل دلبر
دلال، دولت مابدولت دئے وکھائی۔ بن ہر ہر کا کوئی نہ جانے سوال، گر اوتار جو سُنیا سو ڈھولا گئے گائی۔ انتم سب دا ہویا زوال، ظالم بنیا آپ قصائی۔
پر بھ کا کھیل سدا کمال، کامل مرشد آپ کرائیا۔ دلی تخت گرکھان کرے بہال، جس اُپر راجا سے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل خالص آپ کرائیا۔

* ۳ بھادروں ۲۰۲۰ یکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال بیبی چرنی رُوپو والی دے نوت * *

شاہو بھوپ ہر سلطان، سو پُرکھ نرنجن کھیل رچائیندا۔ دھرم دوارے سچ نشان، درگاہ ساچی آپ جھلائیندا۔ نام سندیسہ دُھر فرمان، آد جگادی آپ سٹائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ کھیلے کھیل سیری بھگوان، بھیسو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ دیکھے آن، نرگن سرگن دھار ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم سیری بھگوان، ایکا ایک ایک ورتائیا۔ دُجا دے نہ کوئے نشان، رنگ رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ گھر گسبیر ایکا کاہن، تت سریر نہ کوئے دکھائیا۔ دیونہارا ساچا دان، مقامے حق ہٹ چلائیا۔ لاشریک نوجوان، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ کھجگ انت ہو پردھان، سچ پردھاگی آپ کمائیا۔ چوتھے جگ بدل دیوے نظام، عدالت حق اک دکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دیوے اک کلام، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ چھتری براہمن شوڈر ویش دیوے نام، ناؤں نرنکارا اک جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان ہووے حیران، کھانی بانی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ نرگن سرگن کرے کھیل والی دو جہان، وڈ داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کھجگ انت، سو صاحب آپ کرائیندا۔ کھیلے کھیل سیری بھگوانت، بھگوان اپنی دھار چلائیندا۔ بودھ اگادھا منیا منت، شبد انادی راگ الائیندا۔ گرگھ ورا لاجانے سنت، لکھ چوراسی بھرم جھلائیندا۔ نارملادا ہر ہر کنت، کنتول اکو سیجا سو بھاپائیندا۔ گرٹھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ درسائیندا۔ دُھر درگاہی اکو پنڈت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ لگائیندا۔ ساچا مارگ دیوے لا، بے انت ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کھجگ دھار دے بدلا، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال دے سہا، زمیں اسمان گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ رہبر بنے اک خُدا، لاشریک پھیرا پائیا۔ دین مذہب ذات پات جو جُز بنے جُدا، انتم میلا اک ملایا۔ آتم برہم گھر گھر دے دکھا، بند تاکی کُنڈا لاہیا۔ ساچی ہائی دے سمجھا، ونج ونجارا بے پرواہیا۔ کوڑی رین اندھیری راتی دے مٹا، سنگر ساچا شبدی چند چٹھائیا۔ دُھر دی گاتھی دے سمجھا، پچھلا لیکھا پڑھن کوئے نہ آئیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے دھرم جماعتی لئے اٹھا، پٹی اکو نام دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا

حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم انت اتیت، ترے بھون دھنی کھیل کھلائیا۔ ناتا توڑ مندر مسیت، شودوالے مٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر وچ گھر وکھائے ٹھیک، کوڑی
 ٹھیکر بھن وکھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دوجے دائل مل گائے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں وچوں بدلے کوئی نہ پیٹھ،
 بچھا دے نہ گھ بھوائیا۔ کلجگ انتم کوڑی مٹی ریت، سنجگ ساچا نور دھرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی گاؤنا اکو گیت،
 ڈھولا سوہلا راگ الائیا۔ پار برہم پتر میثور نہکرمی اکو ملے میت، سچ سوامی درس دکھائیا۔ ٹھا کر ہو کے وسے چیت، ٹھو کر اپنے نام لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل کرے بے پرواہیا۔ ساچا کھیل کرائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیوے جاپ، گر اوتار پیر پیغمبر
 بھگت بھگوان سادھ سنت آپ پڑھائیا۔ اکھر وکھر کھانی بانی لکھ لکھ سچ سندیسہ جائے آکھ، آخر اپنی کار کمائیا۔ کلجگ انتم سرشٹ سبائی ہوئی گستاخ، غصہ گھر
 گھر پھیرا پائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئی پر بھات، کوڑی کریا بیٹھی رنگ رنگائیا۔ ساچے مندر تن اندر کوئی نہ سنے ناد، ڈھولک چھینے گا گار سنا جہوا
 ہوئی ہلکائیا۔ ست سرؤپ نہ کوئی وساد، بسمل دھار نظر نہ آئیا۔ انتر نیتز کھلی نہ کسے جاگ، دوئے لوچن دین ڈھائیا۔ ڈرمت میل نہ ڈھپیا داغ، امرت
 میگھ نہ کوئے برسائیا۔ گھر کنت نہ ملیا سہاگ، ساچی سچ نہ کوئے سہائیا۔ دیپک دیا جگیا نہ کوئی چراغ، جوت زرنجن نہ کوئے رُشائیا۔ ڈھر کاشد نہ سُنیا آد،
 جگت گاتھا کری پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، زرنجن سرگن سرگن زرنجن ایکا گھر وسائیا۔ زرنجن سرگن گھر وسیرا، مندر اکو اک
 سہائیندا۔ آتم پر ماتم نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ جن بھگتاں بنھے صاحب بیڑا، سو پُرکھ زرنجن سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کلجگ کریا
 دیوے گیرا، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا آپ بھوائیندا۔ انتم کرے حق نبیڑا، حق حقیقت ویکھ دکھائیندا۔ صاحب سنگر ہو دلیرا، ڈھر داشد
 آپ الائیندا۔ گر کھیاں کہے توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیرا لیکھ مُکائیندا۔ کلجگ تیرا
 کئے لیکھ، سو صاحب آپ مُکائیا۔ کوڑی کریا رہے نہ بھیکھ، بھیکھادھاری دئے گوائیا۔ لیکھا جانے پیر پیغمبر ملا شیخ، مسانک ویکھے تھاوں تھائیا۔ پنڈت
 پاندھا کوئی نہ جانے ہر کی ریکھ، راس منڈل سمجھ کوئے نہ آئیا۔ گر نتھی پننتھی کوئی نہ پائے بھیت، اندر وڑ درس کوئے نہ پائیا۔ گر گھ ورا سنت سہیلا سد

دیکھے نیتن نیت، نج نیتز دھیان لگایا۔ سنگر سوامی کرے ہیئت، پُرکھ ابناشی دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ لہنا جھولی پائی۔ کلج تیرا اتن لہنا، پُرکھ اکال جھولی پائی۔ چوتھے جگ من کہنا، تیرا ویلا رہیا وہائی۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی سینا، چار یاری بیٹھی مکھ بھوئی۔ اللہ رانی تن شنکار لاوے گہنا، محمد رووے نیتز مارے دھاین۔ صدی چو دھویں وہن وہنا، چو داں طبق پے دہائی۔ ہر کا بھانا سب نے سہنا، عیسیٰ موسیٰ بیٹھے سپس جھکائی۔ اُمت اُمت نال کھینا، خواہ مخواہ کرے لڑائی۔ لاڑی موت پھرے ڈائنا، گھر گھر ڈور واپیا۔ گرگھ وِلامات رہنا، جس ملیا بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا حکم سنائی۔ دھر فرمانا اینکار، اکل کل دھاری آپ سنائیندا۔ کوڑ گڑیارا میٹے سنسار، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیندا۔ مایا ممتا گڑھ تے ہنکار، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار ڈیرہ ڈھاندا۔ سنگر تھے ایک وار، مہر نظر اٹھائیندا۔ جگ جنم دے رُٹھے میلے میلنہار، بلنی اپنا نام کرائیندا۔ گرگھ تے لئے جگا، جاگرت جوت اک جنائیندا۔ بھو ابھید دے گھلا، انھو اپنا کھیل دکھائیندا۔ جوتی جوت کر رُشنا، گھر دیک اک ٹکائیندا۔ انحد نادی راگ سنا، دھر داراگ الائیندا۔ امرت آتم جام پیا، اٹھسٹھ پنڈھ مکائیندا۔ نظری آئے اک خدا، خالص اپنا روپ دکھائیندا۔ ساچی نوبت رہیا وجا، ڈنکا اکو نام لگائیندا۔ محل اٹل کر رُشنا، سچ محرابے سوبھا پائیندا۔ ساچا نغمہ رہیا گگا، تار ستار نہ کوئے ہلائیندا۔ عالم علما رہیا پڑھا، الف یے ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلج لیکھا دے چکا، سر سر سب دے بھار ٹکائیندا۔ کلج لیکھا لہنا جائے چک، چکے چوک لوکائی۔ نیتز کھول دیکھ اٹھ، چاروں گنٹ دہائی۔ غریب نمانے روون مارے بھکھ، وشنوں بھنڈار نہ کوئے بھرائیا۔ برہے برہم نظر نہ آیا پار برہم ساچا سٹ، سٹ اپرادھی روپ وٹائی۔ ساڈھے تن ہتھ کایا اندر بیٹھا لگ، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائی۔ اک دوجے نوں رہے بچھ، کون دوارے ملے پر بھو ماہیا۔ صاحب سوامی بہہ کے چپ، گھر بیٹھا مکھ چھپائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلج تیرا چکے لیکھا، لیکھا کھت وِج بدلایا۔ چار ورن دا مٹے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائی۔ دھر درگاہی دیوے اک سندیسہ، دو جہان کرے پڑھائی۔ سری بھگوان کلج انت وٹائے ویسا، زرگن نور جوت رُشائی۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیسا، نہ کو مؤنڈ منڈائی۔ بھگت بھگونت کرے پنتا، سنت سہیلے دیکھ دکھائی۔ جگ

چو کڑی رکھے چیتا، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ بن کے آوے سب دانیا، زرگن داتا رُوپ وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے کایا کھیتا، گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پرگٹ ہو بے پرواہیا۔ بے پرواہ پرگٹ ہو، ہوکانام جنائیا۔ رُوپ وکھائے اِکو سو، ہنگ اپنی دھار جنائیا۔ ہنگ برہم ساچی ڈور نام پرو، گنڈھ اِکو اک وکھائیا۔ کلج تیری دست تیرے کولوں کھوہ، چرناں ہیٹھ لے دبا ئیا۔ سنجگ لے کے آوے ڈھو آ ڈھو، سوہنگ ڈھولا اِک سٹائیا۔ اُچی کوک کہے میں بھگتاں جو گا گیا ہو، دُو جاسنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ پرکاش کرے لو، جگت گیان نہ کوئے درڑائیا۔ انتر آتم دُرمت میل دیوے دھو، ترے گن لگی بسنتر دے بُجھائیا۔ آتم پر ماتم جاوے چھوہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ میل ملائے نیتز بن نین رو، نیر وہاؤندا نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج تیرا لیکھ چکائیا۔ کلج تیری توڑے شرع زنجیر، شریعت وچ کدے نہ آئیندا۔ لاشریک چوٹی چڑھ ویکھے اخیر، آخر اپنا لھم ورتائیندا۔ بدلنہار سرب تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ حقیقت حق وکھائے تصویر، تصور اِکو نظری آئیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، اُوچ نیچ راو رنگ آپ سمجھائیندا۔ دیناں ناتھ غریب نمائیاں ونڈے پیر، دردی دردیاں درد ونڈائیندا۔ جن بھگتاں بجر کپاٹی پڑدا دیوے چیر، نام نرالا تیر لگائیندا۔ امرت بخشے اِکو سیر، ساتک ست ست ورتائیندا۔ پچھلی میٹ دیوے لیر، پھڑ مارگ آگے لائیندا۔ ہتھ پھڑائے نام شمشیر، بلدھاری بل پرگٹائیندا۔ کرے کھیل وڈ پیرن پیر، پیغمبر اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ کلج انتم چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا پھیرا پائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ پلنگ، سچ سہنجی آپ سہائیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، بودھ اگادھ سٹائیا۔ پُری آکاش آپے لنگھ، پرکاش کرے تھاؤں تھانیا۔ بن چندوں چڑھائے اپنا چند، بن سور یہ سورج کرے رُشائیا۔ بن کھادھیاں پیتیاں دیوے انند، انند انند وچوں وکھائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند گاوے چھند، گھر ڈھولا اِکو ماہی آ۔ جگ جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے جیو پنڈ، برہمنڈ ویکھے بے پرواہیا۔ دین دیاں سدا بخشند، بخشش اپنی رہیا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی دھارا اِک سمجھائیا۔ ساچی دھارا سننگر دھار، دھرنی دھرت دھول دھرائیندا۔ لیکھا چکے نو نو چار، چار یاری پنڈھ مکائیندا۔ چار ورن کر خوار، ساچا منتر اِک درڑائیندا۔ چار وید کرن پکار، نیتز نیناں نیر سرب

دکھائیندا۔ شاستر سمرت گئے ہار، ہر کا انت کوئے نہ آئیندا۔ پُران اٹھاراں کرن وچار، بے پرواہ بھیو کوئے نہ پائیندا۔ گیتا گیان کہے پکار، اُچی کوک کوک
 الائیندا۔ انجیل قرآن دھاہاں رہی مار، محبوب ہتھ کسے نہ آئیندا۔ مُجّت کرے نہ سانجھ یار، ساچی سیج نہ کوئے ہنڈائیندا۔ حق کرے نہ کوئے گُفتار، گُفت
 سُنیڈ رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ کھانی بانی ڈِگی منہ دے بھار، پھڑ باہوں نہ کوئے اُٹھائیندا۔ گر کاشد کوئی نہ سکے وچار، کلجک جیو بھرم بھلائیندا۔ ناتا جُڑیا
 کوڑی نار، جگت ناری اچھیا رُپ دکھائیندا۔ ساچا کرے نہ کوئی دیدار، دیدِ عیدِ چند نہ کوئے چکائیندا۔ کلمہ کعبہ دوویں ہوئے خوار، سچ نوابا میل نہ کوئے
 ملائیندا۔ آفتاب نہ کوئے اُجیار، نوری جلوہ نہ کوئے دھرائیندا۔ محراب کرے نہ کوئے آداب، سجدہ سیس نہ کوئے نوائیندا۔ اتم سب نوں ملے عذاب،
 عدل اکو اک کمائیندا۔ کلجک تیری خطا کوئی نہ کرے مُعاف، مُفلس جیو گھر گھر نظری آئیندا۔ گر اوتار پپر پیغمبر جس دالیندے رہے خواب، سو خیر خواہ
 اپنا رُپ وٹائیندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی سدا پاک، پتت پاپی پار کرائیندا۔ کلجک انت ستجگ کھولے تاک، در دروازہ اک دکھائیندا۔ پورا کرے بھوکھت
 واک، بھوش اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنت سہیلے سچے ساک، سجن گُرگھ آپ بنائیندا۔ کایا مائی ویکھ ہاٹ، وست امولک وچ کائیندا۔ گپت ہو کے کرے بات،
 ظاہر ہو کے زارو زار روائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ کوڑی کریا مٹے دھندا، کل انت
 رہن نہ پائیا۔ بندگی لگے بندگی والا بندہ، بندی خانہ دے تڑائیا۔ ستگر دوارے کوئی نہ رہے گندہ، سچ سنگندھ اک دکھائیا۔ گھر پرکاش کرے نوچندا، چند
 چاندنی آپ چکائیا۔ بھیو کھلائے کھنڈ برہمنڈا، برہمنڈ کھنڈ گھر گھر دے دکھائیا۔ سرشٹ سبائی گائے اکو چھندا، اکو ڈھولا راگ الائیا۔ منمگھ نیتزہن کوئی نہ
 رہے اندھا، اندھ اندھیر سرب گوائیا۔ شبد گُرشبد دکھائے اکو ڈنڈا، لکھ چوڑا سیس لگائیا۔ کھئی دھار جنائے کھنڈا، لوہار ترکھان نہ کوئے گھڑائیا۔ گُرگھ
 کوئی نہ رہے رنڈا، ہر کنت لئے پرنائیا۔ میل ملائے سورا سربگا، ملنی اکو گھر دکھائیا۔ مندیوں کرے چنگا، پورے ستگر ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چو کڑی نت نوت بن بن مت، بھگت وچھل گرور گر دھار، ٹھا کر سوامی میت مرار، سرشٹ
 سبائی جیو جنت سادھ سنت سری بھگونت ہر کنت نظری آئیا۔

* ۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی مانگا سرائے سُر جن سنگھ ہندر سنگھ گرچن سنگھ بسنت کور ضلع امرتسر *

سبجگ کہے اٹھ تریتا، نیز نین اٹھ کھلایا۔ پاربرہم پر بھ ویکھ اکو نیتا، دو جہاناں والی نظری آئی۔ گر اواتاراں پیر پیغمبراں پورب کرائے چیتا، بچھلا لیکھا رہیا جنایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھولنہارا بھیتا، انھو اپنی کار کمانیا۔ کھ چوراسی وچوں جن بھگتاں نال کرے پیتا، پریم پریتی اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا رچایا۔ تریتا کہے اٹھ دواپر، دوئے دوئے دھار پر بھو جنایا۔ دو جہاناں کی رہیا داپر، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سمجھ کوئے نہ پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر نام سندیسہ دے دے گئے پاتر، بودھ اگادھ لیکھ لکھایا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پر تھی ست دیپ بنیا چاتر، نرگن سمجھ کوئے نہ پائی۔ پُرکھ ابناشی ساچے اسو پاوے پاکھر، سولاں کلیاں اک شنگار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دواپر کہے اٹھ کلج، کل کاتی ویکھ دکھایا۔ تیری اودھ رہی پگ، ویلا وقت وہایا۔ سچ نہ دسے کوئی رت، رتڑی نام نہ کوئے مہکایا۔ چار کُنٹ دسے بھکھ، ہر کا نام جھولی کوئے نہ پائی۔ اُجل کرے نہ کوئی کھ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ ست سروپ نظر نہ آئے کوئی منگھ، مانس بیٹھے بھو گویا۔ ویکھنہارا صاحب سوامی ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ سمجھایا۔ کلج کہے سبجگ میت، متر پیارے تیری وڈ وڈیایا۔ کوڑ گڑیاری میری ریت، جن بھگتاں پریت نہ کوئے لگایا۔ کایا ہوئی نہ ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے بھجایا۔ ہر کا نام کسے ہتھ نہ آئے مندر مسیت، ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے رہے گر لایا۔ زویر پُرکھ دین دیال کرن سرب اڈیک، گر اوتار بیٹھے دھیان لگایا۔ کون ویلا پرگٹ ہووے لاشریک، شرکت سب دی دئے گویا۔ چار جگ دی ویکھے آد تارتخ، توارنخ پھولے تھاوں تھانیا۔ شاہ سلطان راج راجان در درویش منگن بھیکھ، گھر گھر بیٹھے الکھ جگایا۔ ساچا تاج دسے نہ کسے سیس، جگدیش ملے نہ کوئے وڈیایا۔ کلمہ نبی نہ کوئے حدیث، حضرت حق نہ کوئے پڑھایا۔ من واسن لئے نہ کوئے جیت، مایا ممتا ہوئے ہلکایا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گائے کوئے نہ گیت، چو داں ویدیا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی ہر گھٹ ستا دے کر پیٹھ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ

ورتائیا۔ سنجگ کہے تریے سجن، ہر ساچا سچ جنائندا۔ ایکا وار کر مجن، سر سروور اک نہائندا۔ پاربرہم پتر میثور ساچا مارگ آئے دن، رہبر اکو نظری آئندا۔ ہر ہر دے اندر آئے سن، کایا مندر اندر ڈیرہ لائندا۔ تیر نرالا مارے کسن، انیلا آپ چلائندا۔ کوڑ وکارا چرناں ہیٹھ آئے جھسن، سچ سچ اک گیان درڑائندا۔ نو کھنڈ پر تھی دہ دشا جن بھگتاں پچھے آئے نٹھن، بن پاندھی پندھ مکائندا۔ لکھ چوراسی چھاچھ ورو لے کھن، نام مدھانا اکو پائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کرائندا۔ تریتا کہے دو پرسنگ، سگلا سگی آپ اکھوائیا۔ اٹھ ویکھ و بے مردنگ، مرد مردانہ رہیا سٹائیا۔ برہمنڈ کھنڈ آیا لنگھ، پری لوء چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ دو جہاناں میٹ پندھ، در گھر ساچے سو بھا پائیا۔ آتم پر ماتم دے اند، نجائندا اک سمجھائیا۔ پاربرہم برہم ڈھولا گائے چھند، تیرا میرا رگ الایا۔ دئی دویتی ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ کھیلے کھیل وچ ورجنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ گرگھ ویکھے نوری چند، چند چاندنی لکھ شرمائیا۔ آتم سچ سہائے پنگ، پاوا چول نہ کوائے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا کمائیا۔ دو اپر کہے کلجگ اٹھ، نیترنین اگھاڑ۔ ابناشی کرتا رہیا سٹھ، ویکھنہارا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ۔ نال رلایا گو بند سٹ، شبد اگئی کھیل اپار۔ کرے کھیل ابناشی اچت، نرگن داتا وڈ بلکار۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں رہیا بچھ، چار جگ دا لیکھا دیو وکھال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچی سرکار۔ کلجگ کہے سنجگ ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ تیرا میل پُرکھ ابناشی، در گھر ساچے سو بھا پائیا۔ منڈل پاوے اکو راسی، گوپی کاہن نچائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاسی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی کرے بند خلاصی، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ جگ چوکڑی کرنہارا راکھی، تیرا ساتھی اکو نظری آئیا۔ مہروان ہو کے من میری آکھی، آخر تیرے نال جوڑا لیا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا سمجھائیا۔ سنجگ کہے تریے جاگ، ترے گن اتینا کھیل کرائندا۔ سچ محلے لایا بھاگ، در گھر سچا اک وسائندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوائے رکھائندا۔ شبد اگئی گائے گاتھ، اکھر وکھر آپ پڑھائندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شودر ویش اکو رنگ رنگائندا۔ نام ندھانا دیوے دات، آتم پر ماتم جوڑ جڑائندا۔ سچ پریتی بٹھے نات، ناتا بدھاتا ویکھ وکھائندا۔ نظری آئے اک اکانت، سچکھنڈ نواسی در گھر ساچے آسن لائندا۔ کھولنہارا بند تاک، بجر کپائی توڑ تڑائندا۔ پورا کرے بھوکھت

واک، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دیوے درس بن سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ تریتا کہے دواپر جھاک، پڑدا اک اٹھائیا۔ ابناشی کرتا کرے کھیل تماش، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن دیوے ساتھ، سمرتھ پڑکھ وڈی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، گھر ساچے میل ملائیا۔ رہن نہ دیوے من مت کمذات، گرمت اکو کرے پڑھائیا۔ کوڑی میٹے اندھیری رات، زرگن نور کرے رُشائیا۔ کھولنہارا بند تاک، پردہ اپنا دے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار رہیا سمجھائیا۔ دواپر کہے کلج کلونت، کلدھاری ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی جس اپایا جیو جنت، انڈج جیرج اُتبیج سبتج رہیا سمائیا۔ سبتج تریتا دواپر جتاؤندا رہیا نام منت، منتر اپنا نام سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بندا رہیا نارکت، گھر سجن سبج ہنڈائیا۔ بھيو کھلاؤندا رہیا ساچے سنت، بھگت بھگوان کر پڑھائیا۔ گر اوتاراں بناؤندا رہیا بنت، پیر پیسغمبر نال رلائیا۔ نام ندھانا و جاؤندا رہیا سنگھ، انحد نادی ناد سنائیا۔ جگ چوکڑی کردا رہیا انت، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ اپنی مہما دسے اگنت، لیکھا لکھ سکے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چاروں جگ نیتزنین رہیا گھلائیا۔ چارے جگ کرن صلاح، اک دوجے نال متا پکائیا۔ گر اوتار پیر پیسغمبر سارے لو دھیا، انتر اک دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بناؤ گواہ، شہادت دین تھاؤں تھانیا۔ کلج جیو بھلے پر بھ کا ناں، ناؤں زرنکارا نظر کسے نہ آئیا۔ کوئی کھائے سور کوئی کھائے گاں، من واسنا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ کایا مندر اندر سچ بھومکا دسے نہ کوئے تھاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ چارے جگ ہو اکتھے، ایکا ایک دھیان لگائیا۔ کھانی بانی دُھر دی دیندے رہے پتے، پتپر میشور حکم سنائیا۔ بھگت بھگوان اُپر پریتی ورلے رتے، رتی رت جنہاں سکائیا۔ سچ سرنائی ایکا ڈھٹھے، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی لیکھ مکائیا۔ سبتج کہے میں ہو یا پار، پار کنارہ پر بھو کرائیا۔ میرے انتر اٹھاراں اوتار، اٹھ دس ڈھولا گئے گائیا۔ تریتا کہے کھیل کرے کرتار، قدرت کرتا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چکائے وچ سنسار، وڈ سنساری بے پرواہیا۔ دوئے دوئے روپ دھر زرنکار، زرگن سرگن کری گڑمائیا۔ انتم سب نوں آئی ہار، جت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیا۔ دواپر کہے پر بھ کھیل اگم، ہر

کرتا آپ کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گربھ نہ پھیرا پائیندا۔ پون سواس نہ کوئے دم، رسنا جھوانہ کوئے ہلائیندا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ کوئے چم، رکت
 بوند نہ ونڈ ونڈائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ مات پت نہ جننی جن، گودی گود نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ گھڑے نہ کوئی دیوے
 بھن، گھرن بھنہار آپ ہو جائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتار گھل، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ دوئے دوئے روپ کھیل پر بل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دوا پر لیکھا آپ مکائیندا۔ کلجگ کوکے کوک پکار، اچی اچی آکھ سنائیا۔ ہر کا کھیل کوئی نہ پاوے سار، مہاسار تھی بے پرواہیا۔ حکمے اندر ورتے
 ورتار، وارتا اپنی دئے جنائیا۔ بودھ بودھا بھو نیار، ناد انادانا ناد و جائیا۔ عیسیٰ موسیٰ موسیٰ عیسیٰ خبردار، کلمہ نبی اک پڑھائیا۔ لیکھا جان محمد یار، جلوہ نور نور
 الاہیا۔ نانک گو بند ایکا دھار، گھر میلا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی سیوا سرب لگائیا۔ جگ چوکڑی سیوادار، چاکر
 چاکری سرب کمائیندا۔ وشن برہما شو بن پنہار، در در گھر گھر آپ پھرائیندا۔ گر اوتار بول جیکار، دھر سندیسہ نام سنائیندا۔ پیر پیغمبر اچی کوک و اجاں
 رہے مار، حق حقیقت سرب سمجھائیندا۔ نانک منتر دسیا ایکا وار، نام ست سرب پڑھائیندا۔ گو بند بول فتح جیکار، ڈنکا اکو اک و جائیندا۔ جگ چوکڑی
 منگدے گئے بن بھکھار، دوئے دوئے جوڑ واسطہ سرب پائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت چوتھے جگ آوے پروردگار، جلوہ نور نور پرگٹائیندا۔ مقامے حق
 حق دیدار، دیونہار آپ کرتار، کرنی کرتا آپ کمائیندا۔ سمبل سہائے بنک دوار، محل اٹل اچ منار، تلا پر بت بھو کوئے نہ پائیندا۔ شبد اناد بولے جیکار،
 پریاں لو آں پاوے سار، چو داں چو داں لوکاں کھول کواڑ، چو داں طبقات دئے دکھال، بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ زرگن ہو کے بنے دلال، سنت سہیلے لئے
 اٹھال، گر چیلے میلے آن، بھگت بھگوان دیوے دان، دست امولک جھولی پائیا۔ کلجگ انت چکائے کان، کوڑی کر یا مٹے نشان، سچ سچ کرے پردھان،
 ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ دو جہاناں بن کے کاہن، دھرم اٹھائے اک نشان، برہمنڈاں کھنڈاں پاوے آن، ورجنڈا ایکا حکم منائیا۔ داتا سور پیر بلوان،
 جودھا اکو نوجوان، شبد کھنڈا تیر کمان، چلہ بھتھا اپنا ناواں جنائیا۔ زرگن نور شاہ سلطان، پرگٹ ہو اگئی رام، دامنگیر پکڑے دام، ضامن اکو نظری آئیا۔
 ابناشی کرتا ساچا کاہن، لیکھا جانے دو جہان، بنسری وجائے نام مہان، دھن اناد اکو اک شنوائیا۔ پتا پوت ویکھے آن، عیسیٰ منگیا ایکا دان، پروردگار کھیل

کرے مہان، جلوہ نور نور پر گٹائیندا۔ محمد لیکھا لئے جان، امام اماں ہو پردھان، صدی چو دھویں کھیل مہان، خالق خلق پڑدا لاہندا۔ نانک نرگن ویکھے مار دھیان، سچھنڈ دوار سوہے اک مکان، پُرکھ ابناشی دیوے دُھر فرمان، سچ سندیسہ نام سٹائیندا۔ - - - - - گوہند سورا بن کے پُت، گود سہنجنی اک سہائیا۔ اندر وڑ کے لئے پُچھ، پُرکھ اکال بھیو کھلایا۔ کون ویلا نرگن ہو سہائے رت، نرور اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی دھاروں پئے اٹھ، نہ کوئی پتانہ کوئی مانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے منگن، دوئے دوئے جوڑ دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ لائے انگن، انگیکار اک اکھوایا۔ سچ انند دیوے انندن، انند اپنے وچوں پر گٹایا۔ جگت ناتا تئے بندھن، بندگی تیری وچ سمایا۔ تیرا ڈھولا اکو چھندن، گا گا شکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو دے کھلایا۔ چار جگ دے گر اوتار، تیری اوتار دھیان لگایا۔ بھگت اٹھاراں کرن پکار، پنے پنے سیس جھکایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد روون زارو زار، نیتز نیئاں نیر وہایا۔ کون ویلا پر بھ پڑدا دیویں پاڑ، مکھ نقاب نظر نہ آیا۔ نانک گوہند منگے پیار، چرن دھوڑ سچی سرنایا۔ تیرا کھیل پُرکھ اکال، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیری مہما گا گا ہوئے بے حال، صفتی تیری صفت نہ کوئے سٹایا۔ نت نوت اولڑی چال، چال نرالی اپنے وچ چھپایا۔ سچ سندیسہ دے گوپال، پاربرہم پر بھ تیری وڈ وڈیایا۔ کون ویلا لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لئیں سنبھال، سمبل اپنا ڈیرہ لایا۔ لیکھا چکھے شاہ کنگال، ذات پات اوچ نیچ رہن کوئے نہ پائیا۔ چار ورنائ دے اکو دھر مسال، شودوالا مٹھ اکو گھر دکھایا۔ دوس رین بنیں پرتپال، بن سیوک سیو کمانیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن چلے نال نال، جگت وچھوڑا نظر کوئے نہ آیا۔ تیرے نام دا دبے تال، انحد نادی ناد سٹایا۔ امرت آتم دینا پیال، اٹھسٹھ کھہڑا دینا جھڈایا۔ ساچا مندر دکھاؤنا اکو دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ سو بھا پائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کریں رُشٹایا۔ آکے پچھیں مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت بھگونت لئیں اٹھال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھو جائیا۔ گر مکھ ویکھیں اپنے لال، گر گر گود اٹھایا۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ سبجگ تریتا دو پر کلجک چارے اکو وار کرن سوال، بن سوالی منگ منگایا۔ کرپا کر دین دیال، دین روون مارن دھانہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، صاحب تیری سچ سرنایا۔ چارے جگ

اگھے روون، نیتز نیناں نیر وہایا۔ گوڑھی نیند کدے نہ سوون، سکھ نظر کوئے نہ آئیآ۔ جگ جگ اپنا جیج بوون، پھل وڈھن تھاؤں تھانیا۔ کرم دھرم دوویں ڈھوون، سر اپنا بھار اٹھانیا۔ کھلڑے کیس سارے کھوون، اچی کوک کوک گرا لایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا دئے جنایا۔ ڈھر دا لیکھا سُنو ایک، اینکار آپ جنائندا۔ چوتھے جگ مٹنا بھیکھ، نو نو چار پنڈھ مُکانیندا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیڈ، بن کھلاری ویکھ وکھانیندا۔ گرگھ وِ رلے دیوے اپنا بھیت، لکھ چوڑا سی بھرم بھلانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے ویکھ، سچکھنڈ دوارے پڑدا آپ اٹھانیندا۔ دُئی دوتی میٹنہارا ریکھ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ چار جگ کرن پکار، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ تُوں سرب جیاں دا سانجھا یار، بے عیب نُور خُدا نیا۔ کر مُجّت میت مُرار، محبوب سچ گوسائینا۔ کاتب کوئی نہ بنے تیرا لکھار، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھانیا۔ در منگدے پیر پیغمبر کر نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکانیا۔ چوڑاں طبق ہاباکار، آب حیات نہ کوئے پیانیا۔ صدی چوڑھویں ہون ڈھیار، ڈھیاں درد نہ کوئے ونڈانیا۔ گو بند لیکھا لکھ کے گیا اپار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ صدی میسویں واجاں رہی مار، پُرکھ اکال ملے سچا ماہیا۔ چاروں گنٹ ہوئے بے حال، دہ دشا دھیر نہ کوئے دھرانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دا انت اخیر، آپ وکھائے پیرن پیر، بے پرواہ بے پرواہیا۔ چارے جگ رہو تیار، سو صاحب آپ مٹانیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھیل کرے اپار، اپر پیر اپنی دھار جنایا۔ اینکار ہو یا بے دار، غفلت سب دی دئے گوانیا۔ آد زرنجن کر اُجیار، کوڑ اندھیرا دئے مٹانیا۔ ابناشی کرتا سچ نشان، دھرم دوارے اک بھلانیا۔ سری بھگوان پاوے سار، ہر گھٹ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ پار برہم برہم دئے اٹھال، سویا کوئے رہن نہ پانیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، پنج تت کرے شنوائیا۔ زرنجن کھیل کرے کمال، کامل مُرشد اپنا پھیرا پانیا۔ دو جہاناں بن دلال، ونج ونجارا اِکو ہٹ کھلایا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شاہو بھو پ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھانیا۔ چارے جگ واجاں رہے مار، اپنا دھیان لگانیا۔ ہووو سہائی گرو اوتار، پیر پیغمبر وڈ وڈیا نیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، جگت اندھیرا گیا چھانیا۔ نہ کوئی سجن میت مُرار، ساک سین بندھپ نظر کوئے نہ آئیآ۔ کوڑی کریا کریا شنگار، من متا رہے ہنڈانیا۔ دھیاں بھیناں کرن وپار، نیتز نین لاج کوئے نہ آئیآ۔ ماں پتر کرن پیار، بھیا بھین سچ ہنڈانیا۔ نظر نہ آئے اک

نر نرکار، نر نرائن درس کوئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ گئے ہار، پڑھیاں پندہ نہ کوئے مُکائیا۔ کرپا کر دین دیاں، ٹھا کر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، دُھر سندیس اک جنائیا۔ چارے جگ کرو دھیان، نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ نال ملائیا۔ برہماویتا ہویا خیران، چارے کھ نہ کوئے کھلائیا۔ شکر خاک رہیا چھان، دھوڑی ٹکا مستک نہ کوئے رامائیا۔ وشنوں وشنوٹا مان، سانگو پانگ نہ سو بھاپائیا۔ کروڑ تیتیس سرب پچھتان، سُرپت اند دئے دُہائیا۔ پیر پیغمبر منگن دان، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار کرن پروان، ہر کاناؤں سچ سکھائیا۔ کجگ انت کھیل کرے مہان، بے انت وڈ وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اگو گیان، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ اگو مندر سچ دکھائے مکان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ جنائیا۔ ساچا بھو لینا جان، سری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ پرگٹ ہویا گن ندھان، گونتا ویکھ دکھائیندا۔ کوڑی کرپا شرع میٹے شیطان، ساکھیات اپنا حکم ورتائیندا۔ دو جہان بردے کرے غلام، پچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں کرن پرنام، سجدہ اگو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سبجگ تریتا دوا پر کجگ کلمہ نام آپ پڑھائیندا۔ کجگ ویکھ کھول اکھ، سو صاحب صاحب سمجھائیا۔ دوا پر بھو ایک پرکھ، پاربرہم جوت رُشنائیا۔ تریتے دو جہاناں اٹھ اٹھ دس، نرگن نور نور رُشنائیا۔ سبجگ ساچے گھر گھر وس، ایکا نام کر پڑھائیا۔ سری بھگوان کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ لہنا چکے سیاں ساڈھے تن ہتھ، گھر مندر و بے ودھائیا۔ بھگت بھگوان لئے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ سچ خزانے لئے گھت، کھوٹے کھرے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سمجھ دئے سمجھائیا۔ ہر کی سمجھ بے پہچان، نیتز نین نظر نہ آئیا۔ رمز مارے آپے بھگوان، رحمت رحیم کمائیا۔ کھیلے کھیل سچا رام، رمیا ہویا ہر گھٹ تھانیا۔ لیکھا جانے اپنا شام، شہنشاہ اگو وڈ وڈیائیا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، کائنات کرے پڑھائیا۔ منتر درڑائے اگو نام، جاپ جپت وچ نہ آئیا۔ ڈنک وجائے دو جہان، فاتحہ سب دادئے پڑھائیا۔ کرپا کوڑ میٹے نشان، دھوڑ گُرکھ ورلے ٹکا لائیا۔ جودھا سور بلی بلوان، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ کھیلے کھیل دو جہان، نرگن نرور دھار چلائیا۔ دُھر سندیسہ دیوے آن، نر نریشا کرے پڑھائیا۔ سبجگ ساچا بنے ودھان، پنچ پروان آپ کرائیا۔ انپڑھیاں دیوے اک گیان، چوواں و دیا نیتز

شرمانیا۔ گرگھ سگھڑ سُجھے بنائے بال انجان، بالی بُدھ دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چوتھا جگ ویکھ
 وکھانیا۔ چوتھا جگ ویکھے ہر، ہر مندر ڈیرہ لائیا۔ سچ وسائے اگو گھر، سمبل نگر سو بھاپانیا۔ زرگن ہو کے اندر جائے وڑ، سچ محل کرے رُشائیا۔ اپنے پوڑے
 جائے چڑھ، ڈنڈا اگو نام وکھانیا۔ دُھر داراگ لوے پڑھ، چھٹی راگ نہ کوئے گائیا۔ آتم لائے اپنے لڑ، پر ماتم کر گُرمائیا۔ سُر ت سوانی لئے پھڑ، شبد ہانی
 جوڑ جُڑائیا۔ درس دِکھائے اگے کھڑ، سوچھ سرُپی رُپ وٹائیا۔ نہ جنم نہ جائے مر، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کلج تیری اتم ور، سب دا لیکھا دے چُکائیا۔ سب دا لیکھا ہر چُکاون، باقی کوئے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ وکھاؤنا، پڑدا سب دا رہیا اُٹھائیا۔ چاروں
 کُنٹ اندھیرا چھاؤنا، شاہ پاتشاہ روون مارن دھاپینا۔ تخت تاج سرب تجاؤنا، در دربان رہن کوئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو اپنی دھار ملاؤنا، اتم لیکھا رہیا
 مُکائیا۔ بھگت بھگوان اک جگاؤنا، جو دھا سوربیر بنائیا۔ شبد کھنڈا ہتھ پھراؤنا، برہمنڈاں رہیا ڈرائیا۔ ساچی وند آ آپ وند آؤنا، گرگھ مستمکھ دوویں دھار
 پرگٹائیا۔ جگت گھنڈا میٹ مٹاؤنا، جھوٹا بُرج نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ چھندا آپے گاؤنا، اچھل اچھل اپنا بھيو چُکائیا۔
 اچھل اچھل پر بھو سوامی، سمجھ وچ کسے نہ آئیندا۔ آد جگادی انترجامی، اک اکل کھیل وکھائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج بودھ اگادھی بولے بانی، بان زالا
 تیر چلائیندا۔ گر اتاراں پیر پیٹنمبراں دسدا رہیا اک نشانی، نشانہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سارے منگدے گئے کلج انت سیری بھگونت آئے وڈ سلطانی، کل
 کلکی پھیرا پائیندا۔ جگ چوکڑی جس دا دسے نہ کوئے تانی، لاثانی اپنی کار کمائیندا۔ لکھ چوراسی جانو فانی، فیصلہ اگو وار کرائیندا۔ کوڑی کرپا چڑھے طغیانی،
 شوہ دریا نال ملائیندا۔ مستمکھاں انت نہ رہے نشانی، گرگھ اگو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سنجگ ساچا راہ چلائیندا۔ سنجگ
 راہ چلے مات، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، اگو کرے نام پڑھائیا۔ بخشنہارا ساچی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ پھڑ
 اتارے اپنے گھاٹ، بیڑے اگو نام چڑھائیا۔ اگے پچھے دو جہاناں کئے واٹ، لکھ چوراسی گیڑ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ ہر جن تارے آپ پر بھ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ گرگھ گر سکھ آپے لھ، گر گر گود اُٹھائیندا۔ کول جھرنا امرت

نبھ، بوند بوندی آپ پُکائیندا۔ جگت دوارا پار حد، گھر ساچے آپ بہائیندا۔ نام ٹھار چڑھائے مد، مدھر دُھن راگ سنائیندا۔ ہنس بنائے پھڑ کے گگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تِس اپنا میل ملائیندا۔ ساچا میل ملائے پُرکھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بھگتاں دیوے اِکو درس، درسی درس دکھائیا۔ رحمت کر کرے ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ میگھ اگئی دیوے برس، اگنی تت بُجھائیا۔ جگ جنم جو رہے بھٹک، کلج انتم دیکھے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر جن میللا سہج سُبھائیا۔ ہر جن میللا سہج سُبھاؤ، صُبح شام دیکھ دکھائیندا۔ راتیں سُنٹیاں پکڑے باہوں، دِنے جاگدیاں گلے لگائیندا۔ مانس جنم کرے نیاؤں، نیامت امرت جھولی پائیندا۔ کرے پیار جوں پتراں ماؤں، سر مہر ہتھ لگائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان دیوے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ چار ورن دکھائے اِکو راہو، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو گھر بہائیندا۔ سارے سمر و پر بھ کا ناؤں، بن ہر نامے پار نہ کوئے لنگھائیندا۔ پُرکھ اکال لاگو پاؤں، اِشٹ دیو اِک جنائیندا۔ سنگر پورے ملن دار کھو چاؤ، چاؤ گھنیرا اِک درڑائیندا۔ ویلا گیا پھیر پچھتاؤ، پسچا تاپ کم کسے نہ آئیندا۔ در دربار ہر نرنکار گھر مندر درشن ایکا پاؤ، پر م پُرکھ پر بھ میل ملائیندا۔ ساچی نار بن کے کنت کرتار ایکا راؤ، دوجی بیج نہ کوئے سُبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر جن دیوے ساچا ور، کلج انتم میل ملائیندا۔ سنت سہیلے چڑھے چا، گھر وجے نام ودھائیا۔ پر بھ ٹھا کر ملے بے پرواہ، بے پرواہی دے دکھائیا۔ ڈونگھی بھوری کایا کوری باہر لئے کڈھا، سکھمن ٹیڈھی بنک دیوے پنڈھ مُکائیا۔ اِڑا پنگل کھہڑا دیوے چُھڈا، تتوت نہ کوئے لڑائیا۔ نو دوارے پنڈھ دیوے مُکا، نورس نہ کوئے چترائیا۔ امرت جام دے پیا، پھڑ پیالہ گھ لگائیا۔ انحد دُھن دے اُچا، سن سادھ کُھلائیا۔ بودھ اگادھی اکھر دے پڑھا، ساچی سکھیا اِک سمجھائیا۔ بجر کپائی دے تڑا، پڑدار ہن کوئے نہ پائیا۔ آتم سیجا دے سہا، بیج سُنہجنی ڈیرہ لائیا۔ کو جھی کملی گلے لئے لگا، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ انگیکار لئے کرا، انگن اِکو دتے ساچا ماہیا۔ ساچی رنگن دے چڑھا، رنگ اپنا نام رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائیا۔ گھر ساچے میل ملائے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم اِکو چا، سوہنگ ڈھولا رہیا جنائیا۔ جنم کرم دے اترن پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا سمرن پوجا پاٹھ، اِشٹ دیو اِک دکھائیا۔ سچ سرور تیر تھ تاٹ،

نہاوں اِکو وار نہاِیا۔ اگے پچھے مکے واٹ، پاندھی پندھ رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم سیجا سوہے کھاٹ، کھٹولا اِکو رہیا نہاِیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن کے پچھے وات، در گھر آوے واہو داہیا۔ چار ورن انتر ویکھو مار جھات، گھر بیٹھا سچا ماہیا۔ اُس نال مل کے کرو بات، باطن بھیو دئے کھلاِیا۔ جگت نیز باہر رہے جھاک، اندر وٹن کوئے نہ پائیا۔ گر سکھو گر گھو تہاڈے اندر پر م پُرکھ دا سچا ہاٹ، نام دست سچ خزانہ بیٹھا وِچ لکائیا۔ سنگر و مل کے لے لو اپنی دات، کرتا قیمت کوئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، جگ چوکڑی دیوے ور، گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر دیوے گھل، سچ سندیسہ دُھر دی دھار وِچ سنسار جگ چوکڑی آپ جنائیا۔

* ۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ، دلپ سنگھ دے گرہ مانگا سرائے ضلع امرتسر *

چار جگ رکھنا یاد، دُھر دا لیکھا ہر سمجھائیندا۔ کلجگ انت نئے فریاد، نرگن نر ویر ویکھ دکھائیندا۔ جس رچنا رچی آد، انتم اپنا پھیرا پائیندا۔ جگ چوکڑی سُننہار فریاد، ساچا عدل اِک کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر اپنی کار کمائیندا۔ چار جگ نواون سیس، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ پاربرہم تیری پڑھدے رہے حدیث، نت نت کر پڑھائیا۔ راہ تکلدے رہے بیس بیس، صدی سدیوی دھیان لگائیا۔ کون ویلا آئے جگدیش، جگدیش پھیرا پائیا۔ ست دھرم چلائے ریت، دین مذہب نہ کوئے دکھائیا۔ چھتر دکھائے اِکو سیس، دو جہان وجے ودھائیا۔ دیوے وڈیائی ہست کیٹ، اوچ نیچ رنگ رنگائیا۔ بھگتن دیوے اِکو بھیکھ، نام بھنڈار ورتائیا۔ سرشٹ سبائی لئے جیت، ہار گھر گھر رووے مارے دھاپینا۔ سرب جیاں سُنائے اِکو گیت، ساچا راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چار جگ اُٹھ اُٹھ ویکھن، نینن دھیان لگائیا۔ ابناشی کرتا کھولے بھیتن، دُھر فرمانا حکم سُنائیا۔ جن بھگتاں کرے اِکو تیتن، ہتکاری وڈا ماہیا۔ پورب جنم میٹے لیکھن، لیکھا اگے اِکو اِک بنائیا۔ بال انجانیاں نال آیا کھیڈن، بال بالا سچا شہنشاہیا۔ شبد سندیسہ آیا بھیکھن، دُھر داراگ آپ الائیا۔ دو جہاناں آیا میچن، بل باون مان گوائیا۔ اگئی سوچ آیا سوچن، سوچ سمجھ کسے رہن نہ

پائیا۔ ہر جن گھلاون آیا لوچن، نج نیز کر رُشنائیا۔ گھر گھر اندر آیا پہنچن، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ دیون آیا اکو موکھن، مُفت اپنا نام وکائیا۔ پکڑنہارا جگت وکاری دوشن، دوشیاں دوش آپ لگائیا۔ ساچے بستر پہنے بھوشن، رنگ رنگیلا رنگ وکھائیا۔ انتر آتم جو جن لوچن، تہناں دیوے درس کرائیا۔ لیکھا جانے لوک پرلوکن، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ کلجک جیو آلیوں ڈگے بوٹن، لکھ چوڑا سی گود نہ کوئے بہائیا۔ ناک نرگن مندا گیا نال جو جن، جُز جُز بیٹھا ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ اکال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ چار جگ گاؤندے گیت، واہوا خوشی منائیا۔ پاربرہم پر بھ ملیا اک اتیت، دُھر داناتا جوڑ جُڑائیا۔ کھسرا چھٹیا مندر مسیت، شودوالا مٹھ نظر نہ آئیا۔ من واسنا گر کرپا جن لئے جیت، ترسنا اگن نہ لاگے رائیا۔ ساچا ڈھولا ملے گیت، گیت گو بند الایا۔ ہر سرنائی اک پریت، چرن کول ملے وڈیائیا۔ کروٹ بدلے جو ستا دے کر پٹھ، مکھ کھٹرا دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل جگ چوکڑی چار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجک ویکھو سرب سنسار، وڈ سنساری رہیا، سمجھائیا۔ گرہ گرہ دسے کوڑ و بچار، ست سنتو کھ نظر نہ آئیا۔ کاغذ قلم ہوئے خوار، شاہی رووے مارے دھاہیا۔ میرا لیکھا لکھیا سکے نہ کوئے وچار، بے سمجھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار مارگ دس دس گئے سچ و ہار، بوہاری اپنا حکم ورتائیا۔ بھرے بھلا نر نار، نرائن نظر کسے نہ آئیا۔ چارے گنٹ ہون خوار، ورجنڈی بھنڈی رہی پائیا۔ پر بھ نہ ملے میت مُرار، پُرکھ پُرکھو تم سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم صاحب گردیو، سوامی سنگر آپ ورتائیندا۔ وسنہارا نہیل دھام نہکیو، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ بودھ اگادھ اگم اتھاہ بے پرواہ کھولے بھيو، پڑدا دئی نہ کوئے جنائیندا۔ دُھر درگا ہی امرت دیوے ساچا میو، رس اکو نام وکھائیندا۔ لیکھا جانے رسنا جہو، بتی دند صفت وڈیائیندا۔ سنت ساجن بھگونت بھگت لگائے سیوا سیو، چاکر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے اک چار، دو تن بھيو چکائیا۔ چوکا کہے میری انتم وار، لگیا رہن کوئے نہ پائیا۔ ایکا کہے میں آواں اپنی دھار، اک اکلّا واہو داہیا۔ دوہاں وچولا نر نرکار، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ آؤندیاں جانڈیاں دوہاں دیوے پیار، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ حکمے اندر کھیل کرن برخوردار، بالے نڈھے نچے جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ دوئے جوڑ

کرن نمسکار، در نیوں نیوں لاگن پائینا۔ تیرا در سچا دربار، گھر وجے نام ودھائیا۔ چوکا ایکا تیرا کھیل کرتا، اک چار جوڑ انک انک نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ چار جگ کرن ہاسا، خوشی خوشی نال ملایا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنا رُپ وٹائیا۔ دو جہاناں ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق دے جنائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ سیوک بنے داسی داسا، ٹھا کر اپنی کار کمائیا۔ اگلا بھو کھول خلاصہ، وڈ مختار دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیا۔ چارے جگ خوشی مناؤندے، سچ اک دھیان لگائیا۔ سری بھگوان رسنا دھیاؤندے، ڈھولے گیت گوہند الایا۔ اک دوجے دا بھار وڈاؤندے، اٹھن واہو داہیا۔ کلجگ انت نین شرمناؤندے، نیز سکے نہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ کلجگ انت نین رہے شرم، اکھ سکے نہ اُپر اٹھائیا۔ مکھ کالکھ لگی شاہ، اگلا سکے نہ کوئے دھوائیا۔ چار ورن گھر گھر دتے لڑا، کوڑ گڑیارا ڈنک وجائیا۔ دین مذہب دتے بنا، شرع شریعت گنڈھ دکھائیا۔ گر اوتار دتے بھڑا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ سادھ سنت دتے بھلا، ہر مارگ نظر کسے نہ آئیا۔ ہنس کاگ دتے بنا، کوڑی کرپا ویشا چوگ مکھ رکھائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ مان دتا گوا، ست سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ مارے دھاہ، ست سنتو کھ نہ کوئے دکھائیا۔ دھرنی رووے دھرت ماں، کھلڑے کیس دے دھائیا۔ گو غریب رہے گرلا، سر ہتھ نہ کوئے اگائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کوئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے ملے سرنائیا۔ چوتھا جگ مارے چیک، بولے نام خدائیا۔ ویلا انت اتم اک تاریخ، طاقت کوئے رہن نہ پائیا۔ گوہند تیر نشانہ وجے ٹھیک، ٹھا کر سوامی آپ چلائی۔ جس دی کرن سرب اڈیک، سو آیا بے پرواہیا۔ چل کے منگیئے در توں بھیکھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تت دے بُجھائیا۔ گھر وچ گھر سنائے گیت، گرہ شبد اناد وجائیا۔ آتم انتر بنھے پریت، پریم نیم اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر مہر ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم پاوے رولا، ہاہاکار مچائیا۔ کوئی نہ کرے بھار ہولا، چار یاری بیٹھی مکھ بھوائیا۔ دھرنی مان نہ ملے دھولا، دھول دے دھائیا۔ پاربرہم پر بھ پورا کر تولا، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ تیرا نام اگنی مولا، مولیا ہر گھٹ تھائیا۔ کلجگ اتم بدل چولا، چولی اپنا رنگ چڑھائیا۔ سبجگ سچا

دے دے بھولا، بھولے بھاؤ سرشٹ لئے سمجھایا۔ کلج کوڑا اٹھ جائے گولا، گولک اپنی نال رلائی۔ سبج ساچا دئے جھکولا، دھرم ہلارا اک وکھایا۔ چار ورن سنائے اکو بولا، سوہنگ کرے سچ پڑھایا۔ سچ دوارا ساچے کھولا، خالق خلق نظری آئی۔ کلمہ نبی اکو ڈھولا، صدا نام سنایا۔ زرگن بن کے آئے تولا، تولہنہار سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ کلج انتم نیتر نیر، ہنچھو آں ہار وکھایا۔ کوئی نہ سنگی پیر فقیر، چار یار نظر کوئے نہ آئی۔ کوڑی کریا اندر ہويا دلیگر، دلبر دھیر نہ کوئے رکھایا۔ شرع شرائط دین مذہب وجھا زنجیر، گر اوتار پیر پیغمبر ہتھکڑی گئے لگایا۔ کوئی نہ چاڑھے چوٹی پھڑا خیر، آخر تیرا میل ملایا۔ تیری صفت دی بٹھدے گئے بیٹھ، کھانی بانی راگ الایا۔ سارے منڈے گئے وڈ پیرن پیر، بے نظیر اک خدایا۔ رکھے ہتھ نام شمشیر، کھنڈا اکو اک چکایا۔ دو جہاناں دیوے چیر، زرگن سرگن ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائی۔ ہر سرنائی تیری سچ، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ گر اوتار گئے دس، دھر دا حکم آپ سنائیندا۔ جن بھگتاں ہر جو ہوئے وس، وصل اپنا آپ کرائیندا۔ میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ الایا۔ آتم پر ماتم گاوے جس، وید پُران نہ کوئے ونڈائیندا۔ ۲۳۔

درس دکھائے نٹھ نٹھ، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ سرب جیاں دیوے اکو مت، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے تپائیندا۔ جانہارا مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنت سہیلے لئے رکھ، جگ جگ کوڑی اگنی وچوں باہر کڈھائیندا۔ کرے کرائے نیڑا حق، حاکم اکو اک اکھوائیندا۔ کلج انتم برہمنڈ کھنڈ رہیا تک، تلہنہارا نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے سدا پکھ، منمکھ گلے نہ کوئے لگائیندا۔

* ۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گردھارا سنگھ بلووالی دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *
 * ۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گردھارا سنگھ بلووالی دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

زِرنِ اٹھ گوتم گپت، ہر گپتی آپ اٹھائیا۔ ونڈن آیا دات مُفت، کرتا قیمت کوئے نہ لائیا۔ بن ہتھھاں باہواں رہنا چُست، آلس نندرا نہ کوئے رکھائیا۔ تیرا لیکھ در لیکھ پُشت در پُشت، پیشتر تیری دھار جنائیا۔ نہ ننگ نہ کوئی بُھکت، سچ بھنڈار نام وکھائیا۔ نہ کوئی منگے در تے دھرت، دُھر دی کھیل بے پرواہیا۔ نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، یاری یاراں نال نبھائیا۔ پُرکھ اکال آیا پرت، پتر میثور پھیرا پائیا۔ اگے رہن نہ دیوے فرق، بن بھگتیوں بھگت بنائیا۔ بغلگیر ملائے دست، بدست جوڑ جڑائیا۔ لہنا چکا کیٹ ہست، اپنا رنگ دے چڑھائیا۔ نام نُماری رکھے مست، انتر آتم اک لو لائیا۔ گھر وکھائے اکو فقط، فقرہ اپنا نام پڑھائیا۔ جگ چوکڑی میتے برس، رت رتڑی گئی وہائیا۔ دین دیال کر کر ترس، مہروان دیا کمائیا۔ دُنگھی دھار امرت برکھ، ترکھا ترسنا آپ گوائیا۔ پورب جنم میٹ حرص، گھر ساچے دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ گوتم گپت گپتی دان، ہر گوبند آپ ورتائیندا۔ نیتز کھول کر دھیان، چرن کول اک وکھائیندا۔ بن رسنا جھوٹی دند دے گیان، ودیا چوڈاں نہ کوئے پڑھائیندا۔ کایا مندر سچ مکان، گرو دوار اکو اک وکھائیندا۔ دھرم جھلائے اگم نشان، رنگ رنگیلا ہتھ اٹھائیندا۔ آد جگادی بن کے کاہن، گرگھ سکھی آپ پرنائیندا۔ گھر وچ گھر کرے پردھان، بے نقاب پڑا آپ اٹھائیندا۔ محبوب سچ مُجت ملے آن، موخانہ اک سہائیندا۔ لیکھا میٹے کوڑ شیطان، شرع ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نام ندھانا مارے تیر نشان، بجر کپاٹی چیر چرائیندا۔ آتم پر ماتم گھر میلا سری بھگوان، پاربرہم برہم اپنا جوڑ جڑائیندا۔ دو جہاناں چکے کان، پری لوء دھیان نہ کوئے وکھائیندا۔ در گھر ساچے دیوے مان، ابھمان روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ اٹھ گوتم گٹھری کھول، کایات پنڈ بندھائیا۔ تیرے اندر نام انمول، بن گر نیتز نظر کوئے نہ آئیا۔ دوس رین وجے ڈھول، انحد مردنگا ناد و جائیا۔ پُرکھ اکال وسے کول، گھر بیٹھے بے پرواہیا۔ ایتھے اوتھے پورا تولاے تول، کنڈا نام ہتھ اٹھائیا۔ دو جہان رہے اڈول، چوڈاں لوک نہ کوئے ہلائییا۔ ساچے بھگتاں کرے چوہل، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ سچ پریتی جائے مول، مولا اپنی کار کمائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سو بھاپائیا۔ سنجگ ساچے کر کے گیا

قول، کیتا قول توڑ نبھائیا۔ لکھ چوڑاسی سُٹی رہی انھول، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیا۔ دھر سندیسہ نہ کوئی بولے بول، شبدی راگ نہ کوئے الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کھلایا۔ اٹھ گوتم ویکھ رت، سو صاحب آپ سہایا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چاروں کُنٹ نور رُشانیا۔ لیکھا جانے انادی سٹ، سٹ انادی نال رکھایا۔ در درویش رہیا بچھ، گھر گھر پھیرا پائیا۔ کلج پینڈا رہیا مک، مکے واٹ پر اییا۔ سبجگ نیڑے رہیا ڈھک، دُور دُراڈا چل کے آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے لگ، ظاہر نور نظر کوئے نہ آئی۔ سادھاں سنتاں کول رہیا نہ کچھ، خالی ہتھ دین دُہایا۔ مونڈ منڈائے نال کٹائی مچھ، مشکل حل نہ کوئے کرائیا۔ سجدہ سپس نہ کیتا جھک، ادب آداب نظر کوئے نہ پائیا۔ دھر درگاہو بیٹھے رُٹھ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ دین دیاں سنگر سوامی جن بھگتاں اُپر جائے تھ، بھگت وچھل سدا سچ سکھدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، در گھر ساچا اک وکھایا۔ گوتم ویکھ ویکھ کنارہ، کلنی دھر آپ وکھائیدا۔ آد جگاد جس دا انت نہ پارادار، سو صاحب ویس وٹائیدا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ گگن لگنتر لائے اک اکھاڑا، زرگن راس آپ رچائیدا۔ شبد اناد اگئی وجے تاڑا، تال تلواڑا نظر کوئے نہ آئیدا۔ کھیلے کھیل جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پر بت پھول بھلاییدا۔ پاربرہم پر بھ تیری کوئی نہ پائے سارا، سارنگ دھر تیرا سنگ نہ کوئے رکھائیدا۔ کاغذ قلم رووے زارو زارا، شاہی کہے شہنشاہ نظر کتے نہ آئیدا۔ چار وید کرن پُکارا، برہما رووے زارو زارا، نیتر نیناں نیر وہائیدا۔ سچ نام نہ کوئی بھنڈارا، وشنوں وشنو نہ کوئے آدھارا، دھیرج دھیر نہ کوئے دھر آئیدا۔ شکر ویکھے نہ کوئے اکھاڑا، ہتھ ترسول نہ کوئے نگارہ، بھے بھو نظر کوئے نہ آئی۔ لکھ چوڑاسی دھواں دھارا، چاروں کُنٹ اندھ اندھیارا، دہ دشا جوت نور نہ کوئے رُشانیا۔ کرے کھیل آپ کرتارا، قُدرت ویکھے وارو وارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوتم ویکھ ہر کی نظر، بے نظیر آپ اُٹھایا۔ رین اندھیروں بنائے فجر، فضل اپنا آپ کمائی۔ تخت نواسی کرے سچا عدل، عدالت اکو اک سمجھایا۔ مقتول قاتل دواں اکو قتل، کھنڈا دھار اک چکائی۔ کوڑی کریا دیوے بدل، بدلے ناؤں بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ گوتم ویکھ ہر کا حق، سچ حقیقت کھوج کھوجائیدا۔ کرے کھیل سدا انتھک، دو جہاناں پھر پھر ویکھ وکھائیدا۔ لیکھا جانے مدینہ مک، کعبہ حجرہ ویس وٹائیدا۔ صدی

چو دھویں آئے نٹھ، وڈ امام پھیرا پائیندا۔ چو دواں طبقال کھولے گٹھ، اندر وڑ وڑ پڑدا لاہندا۔ پیر پینمبراں دیوے دس، دُھر دا حکم آپ سناہندا۔ ساچا کلمہ نورِ الٰہی بے نظیرِ انتر جائے دس، جگت دِ لگیر رہن کوئے نہ پائیا۔ امرت جہرنا آبِ حیات نَجھر دیوے رس، امرت میگھ بوند آپ برسائیا۔ صاحب سَنگَر پُرکھ اکال سیس رکھے اُپر ہتھ، سدا سہیلا ہوئے سہائیا۔ سچ جیکارا بول الکھ، ایکنکارا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلا سہج سہائیا۔ گوتم دیکھ ہر کارنگ، بن لاری آپ چڑھائیندا۔ ساچی سیجا بیٹھ پلنگ، ساچے مندر ڈیرہ لائیندا۔ سچ نگار وجے مردنگ، ڈھولک چھیننا نہ کوئے کھڑکائیندا۔ دُئی دوتی ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ کر پرکاش جوت چند، جوت نرنجن ڈمگائیندا۔ اندر باہر وسے سنگ، آتم پر ماتم بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ گوتم سُن کے ہو یا بے حال، بہل ہو کے دئے ڈہائیا۔ ہوں بالا نڈھا تیرا بال، بدھی چلے نہ کوئے چترائیا۔ ایٹھے اوٹھے سرت سنبھال، سرتی تیری جھولی پائیا۔ ساچی سیوا گھولی گھول لئی گھال، گھال وچ کدے نہ آئیا۔ جگ چو کڑی تیری اولڑی چال، سمجھ سکے نہ کوئے رائیا۔ کلجگ انت ہو دیال، دیناں ناتھ تیری وڈیائیا۔ پھل لگا اپنے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ لیکھا چکھیا شاہ کنگال، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ سنگر ہو کے بنیا دلال، ساچا ونج ہٹ دکھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، اکو بخش چرن سرنائیا۔ آکے دیکھ مریداں حال، مہروان مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاون تھانیا۔ گوتم کہے میری ارداس، ارداس اکو وار کرائیا۔ میرے نالوں تینوں ملن دی لوڑ خاص، بن میرے تیرا کم راس نہ آئیا۔ آد جگاد پر بھوتوں بھگتاں داس، بن سیوک سیوکمائیا۔ انتر چلے پون سواس، باہر رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ نرگن ہو کے دیویں ساتھ، سرگن سچا سنگ دکھائیا۔ سچ سندیسہ جاویں آکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ دُھر دربارے کھولیں تاک، پڑدا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیائیا۔ گوتم کہے میں کی دس، دس وچ کدے نہ آئیا۔ تیری پریم پریتی اندر وساں، وصل معشوق اکو پائیا۔ نالے روداں نالے ہساں، غمی خوشی نال ملائیا۔ نالے ڈگاں نالے نٹھاں، لنگڑا ہو کے بھجاں واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا در تیرا اکو نظری آئیا۔ گوتم کہے نہ جائیں پھر، اچھل اچھل تیرا بھيو کوئے نہ آئیا۔ رکھی

نال اُدھار کیتا سر، سر صدقے گھولی واری گھول گھمائی۔ آدیکھ میرا دل، دلبر تیری تاگھ تکائی۔ اٹھے پہر نہ جائے بل، بسمل روپ رہیا وٹائی۔ توں آپ نہ کریں ڈھل، غفلت وچ صاحب نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور ملے سچ سرنائیا۔ گوتم کہے تیرا نت نت دھوکھا، جن بھگت رہے گر لائی۔ تیرا بھانا کسے نہ روکا، بھانے وچ سرب سمائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سبجک تریتا دواپر کلجک تیری رکھدے گئے اوٹا، چرن کول دھیان لگائی۔ گوبند ہو کے منگے منگ پُت چھوٹا، پُرکھ اکال اگے جھولی ڈاہیا۔ تیرا کھیل جوتی جوتا، جوت تیرا نور رُشنائیا۔ کلجک انتم مارگ دسنا سوکھا، بن چپ تپ جوگ ابھیاس ہٹھ تیرا نام ہر جن ہر دے لئے وسائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائی۔ گوتم کہے تیرا اک سہارا، سکھی سلطان تیری وڈیائی۔ دوجا نہ کوئی لگے پیارا، پریتی نال نہ کسے لگائی۔ تن جگ تڈھ بن بیٹھا رہیا کوارا، سچ سُنھنجی نظر کوئے نہ آئی۔ انتم دے کے گیوں لارا، دُھر سندیہ حکم سُنائی۔ کل کلکی لے اوتارا، نہکلنک پھیرا پائی۔ تیرا بنے ساک دو دھارا، دوہری گنڈھ دے پوائیا۔ اک ٹھا کر اک مٹر پیارا، اک ٹھوکر رہیا لگائی۔ اک ساگر اک دسے کنارہ، بن کنارے ساگر سار کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ گوتم ویکھ دھرت مات دی کھلی گت، مینڈھی سیس نہ کوئے گنڈائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں رہی پُچھ، اُچی کوک دے دُہائی۔ دروہی خدائے دی ہُن کیوں بیٹھے لگ، کلجک انت اندھیرا چھائی۔ ناتا تھاماں پُت، پتا پوت نہ کوئے وڈیائی۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھپ، ساچا چند نہ کوئے چڑھائی۔ ہو یا پردھان جوٹھ جھوٹھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دے ہلکائی۔ نظر نہ آئے نرمل جوت، شبد اناد نہ کوئے سُنائی۔ جھگڑا پیا ورن گوت، دین مذہب کرن لڑائی۔ ہر جو نظر نہ آئے سچا خونت، ناری کنت نہ کوئے پرنائیا۔ لکھ چورا سی دسے اونت، ساچی گود نہ کوئے سُنائی۔ سری بھگوان انتم پہنچ، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ تکائی۔ میری کوئی نہ چلے سوچ، سوچ سمجھ سمجھ نہ سکے رائیا۔ تیرے درشن لوچن رہے لوچ، آسا منسا اک ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر آچے ماہیا۔ دھرنی کہے آماہیا، مہروان تیری وڈیائی۔ دو جہاناں سچے راہیا، پاندھی بن کے پھیرا پائی۔ گر اوتار تیری دین گواہیا، شہادت اکو اک سمجھائی۔ نرگن نور جوت کرے رُشنائیا، کلجک اندھ اندھیرا دے مٹائی۔ چار ورن بھائیاں نال ملائے بھائیاں، کھتری براہمن شوڈر ویش لڑیا کوئے رہن

نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سبج، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ سچ نہ دے سے کوئی مجن، اٹھسٹھ رووے مارے دھاہیا۔ کوڑی کریا سارے بھجن، سچ سچ نہ کوئے سمائیا۔ کام واسنا ہوئے مگن، ہر دے ہر نہ کوئے دھیائیا۔ ترے گن مایا گئی اگن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ کوئی نہ آوے پڑا کبجن، کلجک جیو میرا پڑا رہے اٹھائیا۔ بے پرواہ تیری باندی تیری داسی تھدہ بن ہوئی مگن، سچ دوشالہ نظر کوئے نہ آئیا۔ تھکی ماندی در گرانندی آئی منگن، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کر کرپا چاڑھ اکو رنگن، رنگ مچھٹی دے دکھائیا۔ میرا سوہے ساچا انگن، گھر وجے نام ودھائیا۔ میل ملے ساچے سبجن، سننگر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا اکو دھر دا بھجن، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکامیل لائے ملائیا۔ دھرنی کوک کہے گرا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کلجک انت نہ صاحب رُلا، ماٹی خاکی کھیہہ سیس پوائیا۔ ساگر بیڑا نہ میرا ڈبا، ڈونگھے وہن نہ انت وہائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ رہی پا، گل پلُو رہی دکھائیا۔ میں نمائی تیری گاں، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ کلجک انت کریں نیاں، متمکھ قصائی کوئی رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں دیویں ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھہ لکائیا۔ درگاہ ساچی دیویں بہا، سبکھنڈ دیونہار وڈیائیا۔ پورب لیکھا دیں چکا، اگلا لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی دیوے ہر دلاسا، دھوڑی لگا مستک لائیا۔ پر م پُرکھ دارکھ بھروسا، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ زرگن بن کے آوے راکھا، ہوکا دیوے تھاؤں تھانیا۔ جن بھگتاں کھولے بند کواڑی تاکا، بجرکپائی توڑ تڑائیا۔ ساچی سیجا سووے کھاٹا، بستر اکو نام وچھائیا۔ اگم اتھاہ اپنی رکھے ذاتا، ذات ذات وچوں پرگٹائیا۔ ہوئے سہائی جگت ماتا، دھرنی تیری لاج رکھائیا۔ کھلا دے تیرا احاطہ، پتت رہن کوئے نہ پائیا۔ دھرم رائے دا بھرے کھاتہ، کھیوٹ خنتونی دیکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ پُرکھ اکال کہے نہ ہو غمگین، دُکھ درد آپ ونڈائیا۔ تیری ماٹی خاکی دیکھے زمین، ضامن ہووے بے پرواہیا۔ تیری آساد سے مسکین، تیری ترسنا مسلہ حل کرائیا۔ تیرا ناؤں دے مدین، نر اکو حکم ورتائیا۔ تیری کفنی چاڑھے رنگ بھین، بھنڑی دھار نال ملائیا۔ تیتوں دیوے آپ یقین، یک مُشت فیصلہ دے کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرے تلقین، طاقتور دیکھ دکھائیا۔ اتم سارے ہوئے ادھین، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ دھرنی کہے کیوں بیٹھا چُپ، پر بھ اپنا آپ چُھپایا۔ میری سہامتا کرے تیرا مَن رکھ، گو تم ہتھ لے وٹایا۔ جس تیرے دوار یوں لئی بھکھ، اگے میری جھولی دیوے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ سُن دھرنی سچ ایکو ٹیک، کُکا تیرے مستک لایا۔ اتم لہنا لینا ویکھ، سری بھگوان دے دکھایا۔ جنہاں نال کرے اپنا ہیبت، تنہاں بھگونت بھگت رُوپ وٹایا۔ اندر وڑ کے دیوے بھیت، باہروں نظر کوئے نہ آیا۔ پنج وکار درتوں دیوے چھیک، چھیکڑ اپنا حکم سنانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ سد وڈیائی رکھے ہتھ، دست بدست آپ پھرائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمانیندا۔ سنجگ مارگ دیوے دس، کجگ کوڑا پندھ مَکائیندا۔ دھرم دوارا کھول ہٹ، نام وست اک ورتائیندا۔ کرے کھیل ہر اکھ، کتھنی کھ نہ کوئے سنانیندا۔ امرت آتم دیوے رس، نَجھرن اک جھرائیندا۔ نام پڑھائی توں میرا میں تیرے وس، سوہنگ ڈھولا آپ سنانیندا۔ آتم پر ماتم گاوے جس، جس وید پُران نہ صفت صلاحندا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آسا تر سنا میٹ مٹائیندا۔ سب دی بُجھاونہارا پیاس، امرت سپرکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا دیوے دُھر دادان، ساچی وست آپ ورتائیندا۔

* ۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی قادرا باد بخشیش سنگھ دے گرہ *

سکھنڈ صاحب اتیت، سو بیٹھا بے پرواہیا۔ نرگن نرگن اک پریت، اینکارا آپ نبھایا۔ سچ نشانہ دسے ٹھیک، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جگ چوکڑی کرن اڈیک، بن نیتز بیٹھے دھیان لگایا۔ وشنوں دوارے منگے بھیکھ، گھر ساچے الکھ جگایا۔ برہما کہے پر بھ پریت، پاربرہم سچی سرناپایا۔ شکر کہے میری کرے جیت، ہتھ ترسول پھرائیا۔ ترے گن کہے میرے چھتر جھلائے سیس، مہروان ہوئے سہایا۔ پنج ت کہے وسے نزدیک، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی کہے دھار باریک، نیتز نظر کسے نہ آیا۔ شبد کہے میں وسوں ہر گھٹ بھیت، بھیتز اپنا آپ جنایا۔ آد جگاد چلے ریت، نیت نوت راہ دکھایا۔

دُھر درگاہی اِکوگیت، منتر ست ست پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچا کھیل صاحب گُردیو، نرگن نرکار
 آپ جنائندا۔ آد پُرکھ الکھ ابھیو، انھو اپنی کار کمانندا۔ وشن برہما شو لگائے سیو، ساچی سیوا اک سمجھائندا۔ آپ وسنہار سدا نہکیو، نہچل اپنا آسن لائندا۔
 رسنا گانہ سکے کوئی جہو، بتی دند نہ صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ کرنی کار کمانندا۔ ساچی کار کرے بھگوان، بھگوان
 اپنی دھار چلائیا۔ لیکھا جان دو جہان، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ سنجگ تریتا ہو پردھان، دوپر کلجگ حکم ورتائیا۔ پُری لوء اک نشان، برہمنڈ کھنڈ آپ
 جُھلائیا۔ آتم پر ماتم دیوے گیان، لکھ چوڑاسی کرے پڑھائیا۔ گر اوتاراں دے دے دان، پیر پیغمبراں جھولی آپ بھرائیا۔ دُھر سندیسہ دُھر فرمان، دُھر
 دی دھار جنائیا۔ سچ نریشا بن کے کاہن، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ تھان تھنتر سوبھا ونت،
 گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابھاشی سری بھگونت، بھگوان ایکا سوبھا پائیا۔ نام جنائے ساچا منت، منتر اِکو اک درٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے ایک، ایکا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتاراں دیوے ٹیک، پیر پیغمبر حکم ورتائیا۔ شاستر
 سمتر وید پُران لکھے لیکھ، گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بھیو چُکائیا۔ سچکھنڈ دوارے وسے دیس، تھر گھر اپنا چرن ٹکائیا۔ لیکھا جانے وشن برہم مہیش،
 شکر اپنی دھار بندھائیا۔ جگ چوڑی لے ویکھ، نرگن سرگن کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیا۔ دُھر دا لیکھا
 منگن اوٹ، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ گر اوتار رہے سوچ، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیا۔ پیر پیغمبر رہے لوچ، نیتز نین دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان ملن دا
 رکھن شوق، شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ نیتز روون لوک پرلوک، چوڑاں طبق دین دُھائیا۔ چار ورن منگن اک سلوک، برن اٹھاراں اِکو راگ الائیا۔ کھتری
 براہمن شوڈر ویش ملے اِکو کوٹ، بنک دوارا سوبھا پائیا۔ نام نگارے لگے چوٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم
 ورتے آن، انک کل وڈی وڈیائیا۔ چار جگ ویکھے مار دھیان، نو نو پڑدا رہیا اُٹھائیا۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سوبھا پائیا۔ دو جہاناں حکمران، دُھر
 دی دھار اک سمجھائیا۔ محل اٹل اُچ مکان، سچ سنگھاسن رہیا سُبھائیا۔ جو دھا سور پیر بلوان، بل اپنا آپ رکھائیا۔ آد جگادی دیونہارا دان، وست امولک اک

ورتائیا۔ گر اوتاراں دے گیان، منتر نام کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، اسم اکو اک جنائیا۔ دُھر دا کلمہ بول کلام، نبی رسول دے سمجھائیا۔ کاغذ قلم ہوئے حیران، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی آئے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی جس دا جاپ، سرگن زرگن رہے دھیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا پاٹھ، انجیل قرآن بیٹھن سپس جھکائیا۔ گر اوتار جس دے داس، پیر پیغمبر سجدہ سپس دکھائیا۔ چار جگ جس دی آس، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ گوپی کاہن نچائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جس دی رکھن آس، نو کھنڈ اکو راہ تکائیا۔ سورج چن جس دا پرکاش، کرن کرن چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔ ساچا حکم دیوے الوپ، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی اک سلوک، آتم پر ماتم ڈھولا راگ الائیندا۔ من مت بدھ کوئی نہ سکے سوچ، سوچیاں سوچ وچ کدے نہ آئیندا۔ جن بھگت پر بھ درشن ورلے رہے لوچ، جنہاں آسا اتم پور کر آئیندا۔ لکھ چوراسی کھوجے کھوج، گھٹ گھٹ اندر پھول بھلا آئیندا۔ وڑیا رہے بن نموش، رسنا جھوا ہتی دند نہ کوئے ہلا آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم دیوے جگدیش، سو پُرکھ زرنجن وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن ایک تاج دھرے ہر سپس، تخت نو اسی سو بھاپائیا۔ اینکارا کلمہ پڑھائے سچ حدیث، نام ندھان اک سمجھائیا۔ آد زرنجن کروٹ لے بدلے پیٹھ، سنمکھ زرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا لکھ چوراسی لئے جیت، بلدھاری بل پرگٹائیا۔ سری بھگوان سچ نشان اٹھائے انیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پاربرہم پر بھ نظر آئے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کھیلے کھیل پروردگار لاشریک، شرکت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کلجگ میٹے اندھیر تاریک، تاریخ بچھلی دے پلٹائیا۔ گر اوتار رسنا کہن ٹھیک، اُچی کوک کوک سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت چار ورن سنائے اک حدیث، کلمہ نام اک اُچجائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کرے کھیس، در در گھر گھر بھکھیا منگن جائیا۔ گر گھ ورا سنت سہیلا پنچ تت کایا جائے جیت، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ پاربرہم برہم ڈھولا سنائے گیت، سوہنگ اکو راگ سمجھائیا۔ زرگن ہو کے وسے چیت، سرگن اپنا بندھن پائیا۔ متر پیارا بنے میت، یارڈا ستھر آپ ہنڈائیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ پاوے سار ہست کیٹ، اوچ نیچ دیکھ دکھائیا۔ نام امولک پائے بھیکھ، بھچھیا اکو وار ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کرنی کار کمانیدا۔ تخت نواسی بیٹھ سچے دربار، دُھر درباری حکم سنانیدا۔ چار جگ رہنا خبردار، نیز اگھ سرب گھلانیدا۔ چار ورن کھول کواڑ، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ اٹھانیدا۔ چارے کھانی ہوتیار، ترے گن اتیتا آپ جنانیدا۔ چارے بانی بول جیکار، پراپسنتی مدھم بیکھری آپ سمجھانیدا۔ چار یاری کرو وچار، سنگ محمد نظر کوئے نہ آئیدا۔ اللہ رانی ہوئے بے زار، نیز نیناں نیر وکھانیدا۔ اچی کوئے دھاہاں مار، دروہی دروہی سرب الاانیدا۔ صدی چوڈھویں آئی وچ سنسار، چوڈس چند نہ کوئے چکائیدا۔ نظر نہ آئے ساچا یار، محبوب روپ نہ کوئے وکھانیدا۔ حجرے حق نہ کرے پیار، محراب آب نہ کوئے پیاانیدا۔ بے تاب ہو یا سنسار، صبر پیالہ جام ہتھ نہ کوئے اٹھانیدا۔ شاہو بھوپ اک نواب، شہنشاہ اپنی کار کمانیدا۔ چار جگ دا پورا کرے خواب، خالص اپنی دھار رکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ آپ الاانیدا۔ دُھر سندیسہ نورِ الہی، لاشریک آپ جنانیدا۔ پیر پیغمبر دین گواہی، ثالث اکو نظری آئیدا۔ کلجگ انت چاروں گنٹ اندھیرا چھائی، ساچا چند نہ کوئے چکائیدا۔ ناتاٹٹیا بھائیاں بھائی، بھنیا روپ نہ کوئے وٹانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتانیدا۔ ساچا حکم پُرکھ اگم، ہر ایک ایک وار ورتانیا۔ لگھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت پون سواسی ویکھے دم، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ ناتا جڑیا ہڈ ماس ناڑی چم، چم درشت ہوئی ہلکانیا۔ انتر آتم دھیرج سکے نہ کوئے بنھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکانیا۔ وست نام ملے نہ دھن، کوڑ خزانہ جگت لٹانیا۔ نظر نہ آئے گرگھ جن، ملے وڈیائی نہ کوئی جنیندی مانیا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، رائے دھرم دے سزایا۔ کلجگ جیو نیز اٹھ، دوئے لوچن بند کرائیا۔ کوڑی کریا گھر وچ لائے سنھ، ٹھگ چور لٹن واہو داہیا۔ من واسنا مارے من، من کا منکانہ کوئے بھوانیا۔ انحد ناد نہ سنے کن، چھتتی راگ رہے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انتم ویکھ وکھانیا۔ کلجگ انتم آیا نیڑے، دُور دُراڈا پنڈھ مکانیا۔ دین مذہب ذات پات کرم دھرم پئے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹانیا۔ ورن برن ڈبن والے بیڑے، ساچی سرن نظر کوئے نہ آئیا۔ وسدے دسن نہ سچے کھیڑے، کوڑی کریا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کراونا، کلجگ انتم ویکھ وکھانیا۔ لگھ چوڑاسی بھرم بھلاؤنا، مایا ممتا ہوئے ہلکانیا۔ گرگھ

وِرا آپ جگاؤنا، جس انتر بوجھ بُجھایا۔ سرتی شبدی میل ملاؤنا، گھر ساچے وجے ودھایا۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑاؤنا، جوڑی اِکو گھر وسایا۔ تھوڑا تھوڑا راگ
 سناؤنا، انحد نادی ناد شنوایا۔ امرت آتم جام پیاؤنا، جھرننا نچھراک جھرایا۔ کاگوں پھڑ ہنس بناؤنا، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگایا۔ ساچی انس آپ اُبجاؤنا،
 پتا پوت ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے بھگت بھگوان کلجگ انت کرے پردھان، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے
 دکھایا۔ پیر پیغمبراں دے دکھال، گرگھ وڈا وڈا وڈیا۔ گر اوتاراں دے دھیان، دُھر دی دھار آپ سمجھایا۔ چاروں کُنٹ دیکھونچے شینطان، گھر گھر
 کرے لڑایا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، دھرم دھیر نہ کوئے دھرایا۔ چارے وید نین شرمان، اگھ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ برہما تیرا نہ کوئے گیان، برہم
 مت نہ کوئے چترایا۔ دہ دشا سرب پچھتان، اُچی کوکن مارن دھاپیا۔ وشنوں تیرا وشوئلے نہ کوئی پکوان، فاتے مرے سرب لوکایا۔ ساچا لے نہ کوئی
 دان، جھولی خالی نہ کوئے بھرایا۔ کوڑی کرپا ہوئی پردھان، گھر گھر بھیکھی سوانگ وٹایا۔ کون ویلا پر بھ لے آن، دُکھیاں درد دے گویا۔ چار ورن
 کرے پروان، برن اٹھاراں گود سہایا۔ امرت آتم دیوے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹایا۔ شبد اناد سناے گان، گیت گو بند اک الایا۔ ناتا تے پنچ
 شینطان، شرع کرے نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ورلے لئے ترایا۔ گرگھ ورلے تارے پر بھ، گر اوتاراں آپ
 سمجھائیدا۔ بن کرنیوں ہر لئے لہ، کرتا قیمت آپے پائیدا۔ جگت دوارا پار حد، مندر اِکو اک دکھائیدا۔ ست ستواد وجائے ند، انراگی راگ الایندا۔ بن
 کیوں کعبیوں کرائے جج، حضرت اِکو نظری آئیدا۔ مرشد مریداں لئے سد، مُفت اپنا نام ورتائیدا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیدا۔
 ترے گن مایا بُجھائے اگ، اگنی تت نہ کوئے رکھائیدا۔ سچ دوارے لئے سد، سدا اِکو نام دوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ انت
 سری بھگونت بھگت بھگوان ویکھ دکھائیدا۔ بھگت بھگوان ویکھے ایک، ایککار وڈی وڈیا۔ انتر کرے بدھ بیک، باہر بسنتر نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد سروپی
 کھولے بھیت، انھو پرکاش کرے رُشائیا۔ ہر کا بھيو کوئی نہ جانے ملا شیخ، مساتک پیر انت کہن نہ پائیا۔ جگ چوکڑی دین دیال ٹھا کر سوامی زردھن
 سردھن کرے ہیت، سرگن اپنے انگ لگایا۔ کلجگ انتم کھیدے کھید، صدی یسویں خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گر

اوتار پہلوں بھیج، بھاجی گھر گھر نام پھرائیا۔ گر اوتار چار جگ بھیجے، دُھر سندیسہ نام سنائیا۔ آپ سوندرا رہیا وڑ کے اندھیری سیجے، جگ نظر کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اگم اتھاہ بے پرواہ سچ محلے آپے لیٹے، سُنخی ونڈ نظر کوئے نہ آئیا۔ دو جہان نوجوان سری بھگوان لکھ چوڑاسی آپے ویکھے، ویکھنہارا اپنی کھیل کرائیا۔ مرد مردان ہو مہروان بودھ اگادھا انتر آتم کھولے بھیتے، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جن بھگتاں پورب جنم کرائے چیتے، سنجگ تریتا دواپر کلجک نال ملائیا۔ آپے میٹنہارا ریکھے، ریکھا رت پت آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دیوے وڈیائیا۔ جن بھگت تیرا وڈا مان، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے سنگ سے بھگوان، سنگی بنے بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں جیواں جنتاں دئے وکھال، وکھر اپنی دھار سمجھائیا۔ سنت سہیلے بنائے اپنے لال، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، وکھائے سچ سچئی دھر مسال، سچکھنڈ وجے نام شنوائیا۔ ترے گن رہے نہ کوئی جنجال، آپے سنے مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ گر سکھ گر گر لئے اٹھال، جنم جنم جو گھالن آئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے سچئی دھر مسال، بن تیل باقی دپیک آپ جگائیا۔ روشن کرائے پُرکھ اکال، اکل کل داتا وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی بھرے بھلی کایا ماٹی جھوٹھی کھال، خالق خلق بھیو کوئے نہ پائیا۔ نت نوت کرے ہت، زرگن سرگن جو رہیا پال، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آو در، در دروازہ آپ کھلایا۔ سب دا پورا ہووے ور، ور داتا آپ سمجھائیا۔ جس دا بھے بھو کر دے رہے ڈر، سو بھیانک رہیا مٹائیا۔ درس کرواگے کھڑ، سنمکھ لیکھا دئے چکائیا۔ کایا مندر اندر ڈونگھی بھوری جائے وڑ، آتم سیجا سو بھاپائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولائے پڑھ، سوہنگ اکو راگ الائیا۔ چار ورن سرن سرنائی ڈگے در، ندھرک ایشٹ دیو اکو نظری آئیا۔ سنجگ ساچی لائے جڑ، کلجک کوڑی کریا دئے اکھڑائیا۔ دیوت سُر وشن برہما شو کروڑ تیتیس پانی رہے بھر، سیس گگریا اک اٹھائیا۔ گر گھ سجن رہے تر، جنہاں اپنی نینا نام چڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجک انت پر بھ دا کھیل ویکھن کھڑ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ دھن وڈیائی ساچے ہر، پر بھ تیرا انت کہن کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت ساجن آندے پھر، اندر وڑ وڑ کھوج کھوجائیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھ، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ تیرے گر گھ جیوندیاں جگ گئے مر، مریاں جیون جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا دکھایا۔ گرگھ سارے تیتوں گاؤندے، پر بھ اک دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال اشٹ مناؤندے، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرا راہ تکاؤندے، کھانی بانی نال رلایا۔ چھتی راگ تیرا صفتی ڈھولا گاؤندے، درگھر ساچے سیو کمایا۔ گرگھ گر گر درشن پاؤندے، پا درشن خوشی منایا۔ گڑھ ہنکاری بُرج ڈھاہندے، مایا ممتا موہ چُکایا۔ سُر ت سوانی شبد ہانی کول بہاؤندے، گھر گھر وچ وجے ودھایا۔ جگت لجا لوک گواؤندے، حیا اکو پر بھ رکھایا۔ چرن کول جگدیش سیس جھکاؤندے، جگت دھوڑی ٹکا لاون چھاہیا۔ من کا منکا پھیر دکھاؤندے، من واسنا نیڑے رہن نہ پائیا۔ کوڑا بھانڈا صاف کراؤندے، دُرمت میل دھوایا۔ پُرکھ اکال جو تیرا درشن کرن آؤندے، تہناں دید عید چند اپنی چک نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں دئے جنایا۔ گر اوتار ہوئے حیران، تیی بیٹھے دھیان لگایا۔ دس گرو کرن پچان، بے پرواہ تیری وڈایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیت نین شرمان، اٹھ سکے نہ کوئے گھلایا۔ چارے جگ بنے شیطان، شرع شریعت نال ملایا۔ ہر کا بھیو کوئے نہ پان، کوڑے دھندے جگت لوکایا۔ کامی کرو دھی ہنکاری گندے، مایا ممتا کرن گُرمایا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ کرے ٹھنڈے، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ چوتھا جگ آیا کنڈھے، انتم بیٹھے ڈیرہ ڈھاہیا۔ منمگھ جیواں کرے رنڈے، ساچا کنت نظر کسے نہ آیا۔ بندگیوں بھلے تیرے بندے، بندی خانہ سکے نہ کوئے تڑایا۔ ساچی وست کوئی نہ منگے، کوڑی کریا جھولی رہے بھرایا۔ کوئی نہ چڑھیا ہر کے ڈنڈے، ساچے مندر چرن نہ کوئے ٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان رہیا ملایا۔ بھگت بھگوان ملائے انت، کلجک وجے مات ودھایا۔ سنجگ سچ جنائے منت، منتر اکو اک پڑھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، پتر میثور پھیرا پائیا۔ مان رکھائے زرگن سنگت، سرگن انگیکار ہو جایا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگت، مہر نظر آپ اٹھایا۔ کایا چولے چاڑھے رنگت، رنگ رنگیلا ویکھ دکھایا۔ ہر جن تیری بنائے آپ بنت، جنم جنم وچوں بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ لیکھا جانے چار یگ، چوکڑی اپنے وچ چھپایا۔ انتم سب دی آئیو جائے یگ، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ کلجک چھوٹا پر بھ دا پت، چوتھا حصہ اپنی جھولی رہیا دکھایا۔ انتم گدیوں جائے اٹھ، سیس چھتر نہ کوئے جھلایا۔ اپنا دوارا آپے جائے لٹ، گھر گھر لٹی جائے لوکایا۔ ماواں نظر نہ آئن پت، پتا

پوت نہ سو جھی پایا۔ خالی ہتھ کول نہ کچھ، نیز روون مارن دھاپنا۔ رسنا کوکن ابناشی اچت، پاربرہم تیری سرنایا۔ سنگر ساڈی میٹ بھکھ، نام وست اک ورتایا۔ تیرے وچھوڑے لگا دکھ، دردیاں درد نہ کوئے گوانیا۔ تیرا پیئڈا رہیا نگ، کلجگ لوکمت رہن نہ پایا۔ ٹھاکر سوامی سنگر ویکھے جھک، دُور ڈراڈا نیڑے آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان رہیا جنایا۔ بھگت بھگوان اکو سنگ، سنگیت اکو اک جنایا۔ اکو چولا اکو رنگ، رنگنہار اک اکھوانیا۔ اک نام اک مردنگ، تال تلواڑا اک وجایا۔ ایک نور اکو چند، ایک جوت کرے رُشایا۔ ایک ڈھولا ایک گیت چھند، سوہلا اکو اک چپایا۔ ایک دیوے سچ انند، انند وچوں وچوں دکھایا۔ ایک ٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی گھر گمبھیر وڈی وڈیا یا۔ ایک سب دا کیتا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا نام ہتھ چکایا۔ ایک گر اوتاراں دیوے دات وند، پیر پیغمبر اشارے نال نچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکٹک نرائن نر، کل کلکی ویس وٹایا۔ کل کلکی کھیلے کھیل کلغیدھر، دھرنی دھرت خوشی منایا۔ نرگن آوے جوت دھر، نہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ اپنا راگ آپے لئے پڑھ، چار جگ دی پچھلی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ سبج لائے ساچی جڑ، کلجگ بوٹا دے اُکھڑایا۔ لیکھا جانے نارن، نر نرائن بھيو چکایا۔ سچ محلے آپے وڑ، اچھل اچھلا رُپ دھرایا۔ نہا ونہارا ساچے سر، سرور اکو اک دکھایا۔ نر بھئے چکائے بھے ڈر، مہر نظر اٹھایا۔ ساچی سکھیا گُرم ت گُرمکھ وِلا لئے پڑھ، پڑھ پڑھ اپنا گھر وسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتاں سدا سدا سہایا۔ گر اوتار نیز پیسکھن، پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ کوئی نظر نہ آئے ملا شیخن، مسانک مصاحب رُپ نہ کوئے وٹایا۔ صاحب سنگر وسے اپنے دیسن، دہ دشا کھیل کرایا۔ در درویش وشن برہم مہیشن، شکر اک لو لایا۔ تیری گودی سارے کھیدن، تُوں صاحب پتا مایا۔ چار جگ تیرا کوئی نہ پائے بھیتن، بھيو کوئی سمجھ سکے نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کرائے نور خدایا۔ نور خدائی نور نورانہ، نوبت اکو نام وجائیدا۔ چوڑاں طبقاں دے پروانہ، پر م پڑھ حکم منائیدا۔ کلجگ ہونا انت ویرانہ، ویری گھر گھر نظری آسیندا۔ سب نوں مندر دے بیگانہ، بن سنگر پورے گرہ نہ کوئے وسائیدا۔ اتم لیکھا چکنا وچ جہانا، دو جہاناں انگ نہ کوئے لگائیدا۔ ست ستوادی کوئی نہ بٹھے گانا، موئی تند نہ کوئے جنایندا۔ سرتے سچ مئے نہ کوئی بھانا، من کے بھانا شکر نہ کوئے منائیدا۔ اگنی تڑپے راجا رانا، ترے گن تت نہ کوئے مٹائیدا۔ چاروں

کُنٹ کھیل مہانا، خالص رُوپ نہ کوئے دکھائیندا۔ چار ورن ہوئے شیطانا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے بھگتاں آپ صلاحندا۔ بھگت صلاح سری بھگوان، کلجگ انت دئے وڈیائیا۔ جنہاں سیدھا ملیا آن، پُستگ کری نہ کوئے پڑھائیا۔ بن پڑھیاں دتا گیان، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ساچا مندر دکھا مکان، گھر نُور ظہور رُشائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک وسائیا۔ گھر مندر وسے ساڈھے تن ہتھ، دُو جا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جس گرہ وسے پُرکھ سمرتھ، سو دُو بے در لبھن کوئے نہ جائیندا۔ سری بھگوان لیکھا چُکائے اٹھسٹھ، امرت سرور تیرتھ اک نہائیندا۔ ذات پات دین مذہب دُرمت میل دیوے کٹ، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر دکھائیندا۔ چوڈاں لوک کھول ہٹ نام ندھان دئے رکھ، چوڈاں طبقات سبق اک پڑھائیندا۔ پُرکھ اکال ہوئے پرتکھ، لہنا دینا جانے ہتھو ہتھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کل اپنا کھیل دکھائیندا۔ کلجگ کھیل انت نرنکار، نر ہر آپ ورتائیا۔ سنجگ سچ کرے پیار، سمت سمتی رہیا جنائیا۔ شبد اگادھ بول جیکار، کھنڈا نام اک چکائیا۔ برہمنڈاں کوئی نہ پاوے سار، جیرج انڈج روون مارن دھاپینا۔ بھیکھ پکھنڈا پھرے وچ سنسار، گھر گھر بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن میلا سبھائیا۔ ہرجن میلا انت ملاؤنا، گھر اکو اک درسائیا۔ سچ سندیسہ راگ سناؤنا، رکھپت اپنا رنگ رنگائیا۔ کاہن ہو کے بنسری نام و جاؤنا، سرشٹی ڈھولا رہی گائیا۔ سنگر ہو کے نُور چکائونا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے اکل کل دھار چلاؤنا، کلکاتی تیر چلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سرنائیا۔ در سرنائی تیری آس، آساوند دھیان لگائیا۔ پاربرہم پرہم بھجے پیاس، سری بھگوان تیرا درشن پائیا۔ تیرا ملنا وچ جیون خاص، خالص تیرا رُوپ سائیا۔ دُھر دا بھاشن گیا بھاکھ، بھاکھیا اکو اک سمجھائیا۔ گوبند سورا گیا آکھ، آخر اپنا میل ملائی۔ گرگھ کدے نہ ہونا گستاخ، غصہ نظر کوئے نہ آئی۔ اندر وڈ کے لینا جھاک، بجرکپائی کُنڈا لاہیا۔ سنگر پورا وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ چرن پریتی جوگ ابھياس، جپ تپ ہٹھ جگ سنجم نیم اکو اک کرائیا۔ اکو ایک سنجم نیا، سو سنگر آپ کرائیا۔ ٹھنڈی دھار جانے کُنٹ ہیما، ہیما کُنٹ سیٹل دھار وہائیا۔ پُرکھ اکال نال مل کے چکھیا نیا، سو گندھ اکو وار کھائیا۔ کلجگ انتم پُرگٹ ہووے نین نیناں، جگت اکھ نظر نہ آئی۔ ست پُرکھ نرنجن ہو کے بنے ساک سینا، سجن داتا بے پرواہیا۔ کلجگ انتم مئے کہنا،

ساچا مارگ اک دکھانیا۔ اچا ٹلا پر بت ڈھنہا، ڈونگھی بھوری کوری پئے ڈھانیا۔ گرگھ گر گر اکو دھام بہنا، دھام اولڑا سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ رہیا جنانیا۔ سچ سندیسہ گرو اوتار، گھر گمبھیر آپ سمجھانیندا۔ اکٹھے ہوو ایکا وار، چار جگ دا لیکھا آپ مکھانیندا۔ دُور دُراڈے سد یار، سد نام اک سمجھانیندا۔ سنمکھ بیٹھ ہوئے گفتار، گفت شنید دھار چلانیندا۔ واہوا وجدی رہے ستار، ستار ستونتی تند بن تند ہلانیندا۔ تُوں ہی تُوں کرے پکار، تُوں میرا میں تیرا دواں اکو گھر نظری آئیندا۔ سچ دوارے پائے گھیرا، چاروں کُنٹ ویکھ دکھانیندا۔ جس گھر گرگھ تیرا لگا ڈیرہ، سو در ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کلجک جیو کوئی بنھ نہ سکے بیڑا، چپو نام نہ کوئے دکھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے سو بھاپانیندا۔ در گھر ساچے سو بھاپائے، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت کرے رُشنائے، اگنی ہون پون نہ کوئے دکھانیا۔ دُھر دی گاتھی نام ڈھولا بن وچولا آپے گائے، راگی اکو راگ جنانیا۔ پڑدا اوہلا دئے اٹھائے، جس اپنے نال ملانیا۔ کلجک انتم نرگن چولا لئے بدلئے، چولی ویکھن گھر کسے نہ جانیا۔ بھولا بھالا کھیل کرائے، بھولے بھاؤ دھرتی میا دوئے جوڑ پئے سرنانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑانیا۔ ساچی سکھیا ہر کا منت، منتر اکو اک سمجھانیندا۔ آتم وچھڑی ملے کنت، نر نرائن اکو نظری آئیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جانیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگت، بھانڈا بھرم نہ کوئے دکھانیندا۔ ملے وڈیائی وچ جنت، دو جہانا کھیل دکھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل سری بھگونت، بھگون اپنا لیکھا جگ جگ اپنے ہتھ دکھانیندا۔

* ۵ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی کرنیل سنگھ دے گرہ قادرا باد *

من چنچل جگت اندھا، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاہیا۔ بن سنگر سرن نہ کوئی بندہ، بن بندگی سنگر ملے نہ بے پرواہیا۔ جگت واسنا کھوٹا گندہ، کوڑی کریا گنڈھ پوانیا۔ دین دیال سدا بخشندا، بخشنہار بے پرواہیا۔ دست امولک اکو دیندا، ست ساچی جھولی پانیا۔ نام جیکارا اکو کہندا، آتم پر ماتم ڈھولا گانیا۔ گھر

سچ سہنجی آ کے بہندا، سوہاونت سوہا پائیا۔ نچ آسن اپنے ڈیرے رہندا، نظر کسے نہ آئیا۔ نہ کچھ کھاندا نہ کچھ پیندا، پریم پریتی منگ منگائیا۔ گھول گھمائی وٹھو تھیندا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نچ اگئی اکو پیندا، بیجنہارا بے پرواہیا۔ نہ مرینا نہ دے جیندا، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ نہ آلس نہ کوئی نیندا، غفلت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن وچھڑے آپ ملائیا۔ وچھڑیاں جگ میلا میل، ملنی نام کرائیا۔ گھر ٹھا کر ملے سبج سہیل، جھگڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوت زرنجن چاڑھے تیل، گھر سبج آوے بے پرواہیا۔ اچرج دکھائے اپنا کھیل، آتم انتر بوہج بُجھائیا۔ کرے پرکاش بن باقی تیل، چند چاندنی اک چکائیا۔ گھر دکھائے دھر نوئل، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ٹٹی گنڈھ دکھائیا۔ ٹٹی گنڈھے گوبند گوپال، سو صاحب دیا کمائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے لال، کر کرپا آپ ملائیا۔ کون بدھ ہووے دیال، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ سبج تریتا دواپر کلجک نت نوت چلدا رہیا نال، زرگن سرگن ہو کے سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن وچھڑے مارے دہا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ کوڑے سنگی رہے بھلا، بھرم بھلیکھا پائیا۔ گھر چنگی وست رہے گوا، پلے گنڈھ نہ کوئے دکھائیا۔ سری بھگوان بے پرواہ، بے پرواہی دھار چلائیا۔ جو جن سرنی ڈگے آ، پھڑ باہوں لئے اٹھائیا۔ ڈبے پاہن لئے تراء، پاتھر اپنا چرن چھہائیا۔ سمند ساگر پار دے کرا، کلجک بھوری رہن کوئے نہ پائیا۔ کرم کانڈ دے گوا، کھنڈا کھڑگ تیر چلائیا۔ ساچا سنجم نیم دے سمجھا، دھر دی دھار اک سنائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ دے ملاح، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ اگے پچھے ویکھو تھل اسگاہ، جلدھار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن سدا سدا سہائیا۔ سدا سہائی ہو یا آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ پچھلے میٹے سارے پاپ، پتت روپ رہن نہ پائیا۔ اگے ہر سنگت دتا ساتھ، سگلا سنگ جنائیا۔ رسنا جہوا پوجا پاٹھ، اکو منتر نام درڑائیا۔ جاگت سوت پچھے وات، گھر آ آ ویکھے بے پرواہیا۔ دھن سہنجی سوہی رات، بھنڑی رین خوشی منائیا۔ مستک دھر کے بیٹھی دوویں ہاتھ، سوچ سمجھ سکے نہ کچھ رائیا۔ دو ہتھیں کھولے اپنا تاک، نیتز نین اٹھائیا۔ نظری آیا پُرکھ ابناش، جوتی جاتا جوت جگائیا۔ جو لکھ کے گیا بھوکھت واک، سو لیکھا لیکھے رہیا لگائیا۔ اندر باہر چلے ساتھ، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ لے کے جائے اپنے گھاٹ، پتن اکو اک دکھائیا۔ گر سکھ

تیری پچھلی کمی واٹ، آگے اوجھڑ پندھ نظر نہ آئیا۔ سنگر رکھے دے کر ہاتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ بنا سری بھگوان جھوٹھے دسن ساک، ویلے انت نہ کوئے
 چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے انت کھیل وکھائیا۔ بے انت کھیل رہیا وکھا، ہر جو وکھری دھار چلائیندا۔ جگ وچھڑے رہیا ملا،
 میللا اکو گھر رکھائیندا۔ جگت دلدر رہیا گوا، دکھ درد نال ملائیندا۔ چوٹی سخن رہیا چڑھا، سوئی نام ہتھ پھرائیندا۔ جوتی جوت رہیا جگا، اگیان اندھیر مٹائیندا۔
 لوک پر لوی رہیا وڈیا، سچ سلوکی نام لائیندا۔ کایا تھوتھی بھانڈا رہیا بھرا، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا
 ساچا ور، گرگھ
 گرگھ
 بھگوان، ہرجن تیری میٹے چند، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ وکھانے ساچی بند، جیو جنت کھوج کھوجائیا۔

کرنیل ملے گھر نین، نین نین ملانیا۔ دیونہارا لہنا دین، جھولی نام بھرائیا۔ آگے نہ وھنا پچھلے وھن، پچھلا لیکھا ایسے کارن دتا مکائیا۔ تن بستر پائے
 نام گھن، گھنے پیا تن دیوے چھڈائیا۔ اپنی ہتھیں کر کے جائے سائین، سینت نال سمجھائیا۔ ہر کا شبد گر کا کہن، گرگھ مٹن چائیں چائیا۔ ہر سنگت وچ
 جو گرگھ بہن، تنہا ملے مان وڈیائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نین شرمائین، اکھ سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ آسا ترسائیوں نیوں لاگے پائین، گرگھ تیری چرن
 دھوڑی مگے تھوڑ تھائیا۔ مایا ممتا کھائے نہ ڈائین، کوڑی اچھیا نہ ہووے ہلاکائیا۔ درس دکھائے اکو نین، نج نیتز نین کھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورتاتا بے پرواہیا۔ گرگھ عرض سدا منظور، سنگر پورا دیا کمائیندا۔ پچھلا بخشنہار قصور، اگلا مارگ آپے لائیندا۔ کایا پنج تت تپے
 نہ وانگ تندور، امرت میگھ اک برسائیندا۔ ناتا ٹٹے کوڑو کوڑو، سچ سچ جھولی آپ بھرائیندا۔ جنہاں لگاوے مستک دھوڑ، تنہاں دُرمت میل دھوائیندا۔ جو
 سنگر کولوں رہے دور دور، تنہاں ایستھے اتھے تھائے نظر کوئے نہ آئیندا۔ سنگر و بھنڈا را شبد بھر پور، گرگھھاں جگ جگ آپ ورتائیندا۔ ٹھاکر ہو کے بنے

مزدور، جن بھگتاں گھر گھر سیو کمانندا۔ جے کوئی ویکھے در حضور، حاضر ہو کے نظری آسیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم درسی سوچھہ سرُپی اپنا درس کرائیندا۔ سوچھہ سرُپی درس انوکھا، جوتی جوت جوت جوت رُشائیا۔ بے شک گرسکھ گرسکھ گرسکھ، گرسکھ نہ کدے بھوائیا۔ جس ویلے گرسکھ ہووے اوکھا، سنے فریاد بے پرواہیا۔ اتم سواس تک دیوے موقع، پچھلی بھل ساری دیوے بخشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لیکھا لیکھے پائیا۔ ہر جن لیکھا جائے مک، کئے چوک پرائیا۔ مات گربھ پھیر نہ ہووے دکھ، لکھ چوراسی پندھ مکائیا۔ رائے دھرم نہ سکے پچھ، پترگت نہ لیکھ دکھائیا۔ وشن برہما شو سیس نواون جھک، واہوا گرسکھ تیری وڈیائیا۔ جس دانام گائے مکھ، رسنا جہوا ہر ہر گن دھیائیا۔ سو صاحب دا بنے ساچا پت، پُرکھ ابناشی اپنی گود اٹھائیا۔ دھرم دوارے ہر نرنکارے سکھنا رہیا سکھ، کون ویلا جن بھگتاں ملاں چائیں چائیا۔ پریم پیار دی مٹاواں بھکھ، پریم پریتی اکو سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ اندر ویکھے لگ، بن سنگر نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ گرسکھ رووے انتر دہا، رسنا کوک دھائیا۔ پون سواس نال رلائے ساہ، انجا پون سنگ نبھائیا۔ چاروں گنٹ ویکھے نین اٹھا، نیتز اکھ گھلائی۔ دکھاں بھریا سرب جہاں، سکھ روپ نہ کوئے سمائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ پکڑے بانہہ، سجن یار بیٹھن مکھ بھوائیا۔ دین دیال جس جن چپائے اپنا ناں، نواں لیکھا لیکھے لوے پائیا۔ درگاہ ساچی دیوے تھاں، دو جہانا پندھ مکائیا۔ اتم جوتی میلانے ملا، جوتی جوت سمائیا۔ کرنیل کرم کانڈ دا مٹیا گناہ، جنم مرن داٹھا پھاہ، ٹھگ چور دا چھٹا راہ، ہر سنگت ناتا جڑیا بھین بھرا، کوڑی اکھ پرکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، عرضی عرضی عرض آرزو لیکھے پا، لیکھا لیکھیوں باہر کڈھائیا۔

* ۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ قادراباد *

گرسکھ مانک موتی سچ سورن، کنچن کایا کوٹ گڑھ وسایا۔ در درویش منگے پر بھ سرن، سرنگت اک رکھایا۔ ناتا توڑے مرن ڈرن، بھے بھو نہ کوئے تکایا۔ ڈھولا اکو آئے پڑھن، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ سنگر ڈنڈے آئے چڑھن، پوڑی روپ نہ کوئے دکھایا۔ لیکھ چکائے ورن برن، اٹھ دس نہ کوئے ونڈ ونڈایا۔ جگت وکارے آئے لٹن، کوڑی کریا باہر کڈھایا۔ ساچی ترنی آئے ترن، چپو نام ہتھ اٹھایا۔ ہر کا درس آئے کرن، نچ نیتز دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر جن ویکھے ویکھنہار، اُبھل بُھل کدے نہ جایا۔ کنچن سوننا مانک موتی، گرسکھ وِرا نظری آئی۔ جس گھر جگے نرمل جوتی، اندھ اندھیر رہن نہ پائی۔ واسناکے وچوں کھوٹی، دُرمت بیٹھے مکھ بھوایا۔ انتر آتم پھولے اپنی پوتھی، کایا ورقہ لئے اُٹھایا۔ جنم دی میل جائے دھوتی، پاپ کلیور رہن کوئے نہ پائی۔ سرت سوانی اُٹھے سوتی، گھر ساچے لئے انگڑایا۔ مت رہے نہ کوئی ہو چھی، گُرم تِلمے وڈیایا۔ چرن کول اکو اوٹی، پُرکھ اکال سچی سرناہیا۔ رسن آہار نہ کوئی بوٹی، پریم پریتی منگ منگایا۔ چڑھ کے ویکھے اپنی چوٹی، گھر وسے سنگر سچا ماہیا۔ جس نوں لبھدے باہر کلجک جیو لوکی، سو لگیا نظر کسے نہ آئی۔ پر بھ دی گھائی بڑی اوکھی، پار کرن کوئے نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرسکھ دئے بُجھایا۔ ہیرا لال جوہر موتی مانک، مانس جنم ملی وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی وچ ملیا نہ کوئی مالک، ملکیت ہتھ نہ کوئے پھڑایا۔ انڈج جیرج اُتہج سیتج چارے کھانی لبھدار ہیا خالق، خالص روپ نظر کوئے نہ آئی۔ بھرے بھلدار ہیا باشک، بن سنگر پورے بھرم نہ کوئے چکایا۔ گھر گھر وچ بہہ کے کرے عدالت، عدل اکو اک کمایا۔ گرسکھ رہن نہ دیوے کوئی علامت، جھوٹا جھگڑا دئے مُکایا۔ نام خزانہ دیوے دُھر دی امانت، ہر جن ساچے جھولی پائی۔ پنج تت کرے نہ کوئی خیانت، ٹھگ چور لٹ نہ جایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرسکھ دتی اکو سیانپ، ہر سنگت ویکھن چائیں چانیا۔ مانک موتی ہیرا لال، گرسکھ وِرا نظری آئیدا۔ جس جن ملیا ہر گوپال، گوپی ناتھ دیا کمائیدا۔ کایا مندر اندر دکھائے سچی دھر مسال، مندر مسجد شو دوالا مٹھ نظر کوئے نہ آئیدا۔ دِپک دیا جوت جگے کمال، بے مثال ڈمگائیدا۔ جلوہ نور دیوے جلال، ظاہر ظہور کھیل دکھائیدا۔ سنت سنگر ساچے لبھے آپے

لال، لال اپنے ہٹ وکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سکھ گر گر ویکھ وکھائیندا۔ لال اٹلڑا گرگھ ہیرا، ہر دو جہان بنائیا۔ سچ بھگتی سیس بنھے چیرا، مستک ٹکا نام لگائیا۔ اوکھا مارگ چکے بھیرا، راہ ساچا دئے سمجھائیا۔ امرت بخشے ٹھانڈا نیرا، نجھہر جھہرنا آپ جھرائیا۔ بدلنہار صاحب تقدیرا، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم اخیرا، ہر سنگر ملنا ہر جن نیوں نیوں لگنا پائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گر گر گود اٹھائیا۔ گرگھ گر گر گودی چک، گھر گھر دئے وکھائیا۔ ویکھ لوکائی گرگھ کھ، سری بھگوان رہیا دھوائیا۔ جنم کرم دا مٹیا ڈکھ، بھانڈا بھرم بھٹائیا۔ بن ماں پیو بنائے پت، پوت سپوتا گود سہائیا۔ درس دکھائے نیڑے ہو کے جھک، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ سچ سہائے سہنجنی رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار سمجھائیا۔ گرہ مندر آئے اٹھ، پڑا دئی دئے مٹائیا۔ گھر وکھائے سچ سچ، سچ سنجم آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ کاگ ہنس وکھائیا۔ گرگھ کاگوں بنے ہنس، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیندا۔ پرگٹ ہووے کوٹن کوٹاں وچوں سہنس، سہنس سہنسراں وچوں آپ اپائیندا۔ چار جگ وچ پر بھ دا بنے چھوٹا ہنس، لکھ چوراسی سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ دُشت سنگھارے جوں کاہنا کنس، رام راما رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے مان رکھائیندا۔ ہر جن مان سرب سکھ ساگر، ملے لوکات وڈیائیا۔ وست امولک کایا گاگر، گھر گھیر دئے بھرائیا۔ غریب نمائیاں در دیوے آدر، دردی ہو کے درد وندائیا۔ پار کرائے سندھ ساگر، بھوری سکے نہ کوئے رڑھائیا۔ ونج کرائے بن سوڈاگر، نام ہٹ اک چلائیا۔ در آیاں در دیوے آدر، عدل اکو اک وکھائیا۔ کرپا کرے کریم قادر، قُدرت قادر راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے نام ور، صدق صبوری صبر پیالہ اکو جام پیائیا۔ اکو جام نام خُماری، دوس رین رکھائیا۔ سچ پریتی زرگن یاری، سرگن آپ لگائیا۔ کوڑی کرپا کٹ بیماری، آتم سکھ اُچجائیا۔ بھگت بھگوان ساچا میلا کنت ناری، ناری کنت آپ پرنائیا۔ سچ سہنجنی آتم رہیا چاڑھی، پلنگ رنگیلا اک سہائیا۔ آپے پھرے پچھے اکاڑی، بن سیوک سیوکمائیا۔ کرے پرکاش بہتر ناڑی، گھر گھر جوت رُشنا ئیا۔ مانس جنم نہ ہوئے خواری، خوشی غمی اکو رنگ وکھائیا۔ جس پُرکھ اکال نال لائی یاری، تس یارانہ سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سو گرگھ مارے اک اڈاری، پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ جا کے ملے جوت

نرنگاری، نرگن میلا سبج سُبھائیآ۔ جس دے کولوں بھکھیا منگدے رہے گر اوتاری، سو داتاری پھیرا پائیآ۔ کجگ انت جن بھگتاں ملن دی آئی واری، جگ جگ دا لہنا جھولی پائیآ۔ رکھے لاج جس چرن چُھہائی داہری، ایہتے اوتھے لیکھا ویکھے شہنشاہیا۔ گرگھ لبھن جائے نہ کوئے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑی، بن کھو جن کوئے نہ جائیآ۔ میل ملاوا دُھر درباری، دُھر دی دھاری دے سمجھائیآ۔ دوئے دوئے جوڑ سد نمسکاری، نمو نمو سیس جُھکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ ساچے دیوے دان، داتا دانی دو جہانی شاہ سُلطانی بھگت بھگوان اک اکھوائیآ۔

* ۶ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ قادراباد *

ست سرُپ سنگر دس، اگنی تت بُجھائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، ترسنا ترکھا گوائیندا۔ لیکھا چُکائے سوگ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیندا۔ امرت آتم جو رہے بھٹک، تہناں بھانڈا بھرم بھٹائیندا۔ ادھ وچکارے جو رہے لٹک، تہناں دُھر دا تھم سناائیندا۔ گرگھ مارگ چلے بے کھٹک، خطرہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ ہر جو تار نہارا بدھک، گنکا گل نہ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر جن ویکھ وکھائیندا۔ ہر جن ویکھے کھول تاکی، پڑدا مندر آپ اُٹھائیآ۔ نرگن ہو کے بنے ساتھی، ساچا سنگ رکھائیآ۔ سیوک ہو کے کرے راکھی، مہر نظر اُٹھائیآ۔ پریتم ہو کے بنے پاٹھی، گرگھ ڈھولا گائے چائیں چائیندا۔ سرور ہو کے بنے تیر تھ تاٹی، ساچا سپرکھ چوائیآ۔ ونجارا ہو کے کھولے ہائی، گھر گھر وچ سو بھا پائیآ۔ اُجیارا ہو کے جگائے بائی، جوت نرنجن کر رُشنائیآ۔ امرت ہو کے جام پیائے بائی، نَجھر جھرنا آپ جھرائیآ۔ مہروان ہو کے پُچھے واتی، نرگن سرگن پھیرا پائیآ۔ اچھل اچھل ہو کے کھیل کرے بھُجھائی، ہر کا بھيو سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ نور نورانہ ہو کے میٹے اندھیری راتی، ساچا چند کر رُشنائیآ۔ لہنیدار ہو کے لیکھا مُکائے بائی، پچھلا رہن کوئے نہ پائیآ۔ کھیوٹ ہو کے پار کرائے گھاٹی، پتن ملے بے پرواہیا۔ داتا ہو کے اُتم رکھے ذاتی، ورن برن نہ کوئے دسائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ہر جن ساچے دئے سمجھائیا۔ ہر جن سچ دئے بُجھا، بُجھارت نام پائیا۔ اگنی تت دئے گوا، گیان گرو سمجھائیا۔ شبدری ناد دئے الہ، گھر گھر اک پڑھائیا۔ کاغذ
 قلم لیکھا دئے مُکا، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ درس ہمیشہ دئے وکھا، نیت نوت ویکھ وکھائیا۔ عرش فرش بن ملاح، بیڑا پار وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ادھوٹی پھیرا پائیا۔ ادھوٹی پھرے آد جگاد مد، مدھر دُھن نام سنائیا۔ دو جہاناں زرگن ہو کے رہیا بھج، سچ سندیسہ اک الایا۔ سچ
 سنگھاسن بہے سچ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ دو جہاناں پار کر کے حد، سچ حدود آپ ونڈائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ، ہر سجن لئے اٹھائیا۔ نام پیائے ساچی مد،
 اٹھے پھر خمار وکھائیا۔ سیس جگدیش پڑدا دیوے کج، سمرتھ اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا لیکھے پائیا۔ ہر جن بھرم
 نہ جائے بُھل، بے پرواہ آپ سمجھائیا۔ گرگھ سدا نویلی کل، کلوٹا آپ بنائیا۔ دیوے نام ندھان آپ انمل، قیمت انت نہ لائے کوئی آ۔ سچ دوارا جائے
 کھل، کھلی دست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد رہے اُبھل، بُھلیاں مارگ دئے وکھائیا۔ بُھلیاں مارگ دتے راہ، رہبر
 اک اکھوائیندا۔ نام سندیسہ دیوے صلاح، ساچی دھار بندھائیندا۔ زرگن ہو کے بنے گواہ، سرگن سنگ نبھائیندا۔ پریتم ہو کے ہوئے فدا، آپ اپنا بھیٹ
 چڑھائیندا۔ سنگر ہو کے مارگ دتے سدھا، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ مہروان ہو کے لیکھا جانے نو اٹھاراں سدھا، سادھنا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن انتر آتم ودھا، تیر انیلا اک چلائیندا۔ تیر انیلا تکھی مکھی، گر سنگر گھاڑت آپ گھڑائیا۔ گرگھ میٹے جنم جنم دی
 دُکھی، کرم کرم روگ گوائیا۔ ساچی دھاروں دھار اُٹھی، باہروں لبھن کوئے نہ پائیا۔ جگ جنم دی وچھڑی رُٹھی، رُٹھڑے لئے منائیا۔ گھر اُچاوے اکو
 سکھی، تکھ ساگر روپ سمجھائیا۔ اپنے نشانوں کدے نہ اُکی، سچ نشانہ دئے لگائیا۔ گرگھ پریم رہے سد بھکھی، ترسنا جگت نہ کوئے ودھائیا۔ توڑن وچھوڑن
 میلنہارا مدھ ٹٹی، انت اپنی گنڈھ پوائیا۔ ہر جن چوگ نہ کدے کھٹی، سواس سواس لیکھے پائیا۔ جگت سوہے ماتا پتا پتتیں، بھگوان بھگتاں گود بہائیا۔ پریم
 پُرکھ دی کل اُچی، گرگھ ساچے دین بنائیا۔ سرت سوانی رکھن سُچی، کوڑی کرے نہ کوئے کڑمائیا۔ ہر چرن دھیان اکو رُچی، گھر رچنا ویکھ وکھائیا۔ سنگر
 جوت رہے نہ لگی، پڑدا سکے کوئی نہ پائیا۔ جیو جنت جانن دھار پٹھی، بے سمجھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا سرشٹی جائے لٹی، ایشی نظر کسے نہ آئیا۔ نام

وست کسے کول نہ دے مُٹھی، خالی جھولی رہے دکھایا۔ سب دی جائے مٹی پٹی، دھوڑی دھواں دھار دکھایا۔ گرکھاں دھار سدا چٹی، کالا لیکھ نہ کولے
 جنایا۔ کوڑی رس ویکھن پھکی، رسنا جہوانہ کولے چکھایا۔ گھر وچ جوت دے نکلی، گر پورا دے دکھایا۔ جس دی گرو اتار پیر پیغمبر لکھ لکھ دیندے گئے
 چٹھی، کھانی بانی راگ الایا۔ سو صاحب سب نوں رہیا جتھی، جت ہار روپ وٹایا۔ دو جہاناں وٹنہارا حصی، حصہ اپنا آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساجن لے اٹھایا۔ وچھوڑا میلا دھر دارنگ، سو صاحب آپ رنگایا۔ چڑھنا اترنا ہتھ ڈور پتنگ، جگت کھلاری کھیل کھلایا۔ پریم
 رس دھر دا اند، سد بخشند آپ دکھایا۔ ڈھولا راگ اگئی چھند، گھر گمبھیر سنایا۔ وست امولک مانگت منگ، داتا دانی جھولی بھرایا۔ پرکاش نور سیتل
 چند، اگنی تت گواپیا۔ دُئی دوت بھرماں کندھ، بھانڈا بھو بھٹایا۔ کایا کوٹ کھوج برہمنڈ، جیو پنڈ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ڈبڈے ڈبڈے پار کرایا۔ ڈبڈے ڈبڈے ویکھے ساگر، جگ ڈوگھی دھار دکھائیندا۔ نظر نہ آئے کوئی بہادر، جو بھوری کوری پار کرائیندا۔ کسے نہ ملے درگاہ
 آدر، آدم آمد وچ نظر کولے نہ آئیندا۔ جنہاں بھلیا کرتا قادر، تنہاں قاتل اپنی دھار دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو ہر ہر
 بھو کھلایا۔ گرگھ پر بھ ملن دا اکو مطلب، سچ ساچی سچ درڑایا۔ جو جن پڑھے ہر کے مکتب، الف یے دیوے بھلایا۔ بھو کھلایے نہ ہر اصلت، اصلیت
 اپنی دے بھجھایا۔ پچھلی میٹنہارا خصلت، ساچا مارگ اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے میلے وچھڑے پچھرت، پچھرت میلا
 آپ کرایا۔ ساچا میلا بن سوچ سمجھ، ہر سنگر آپ کرایا۔ اندر باہر مارے رمز، نام اشارے نال اٹھایا۔ لیکھا جانے پورب جنم، جنم کرم پھول بھلایا۔
 ویکھ دکھائے دھر دا دھرم، دھر دھرنی دے وڈیایا۔ سنت سہیلے دھر دا ڈھولا جو جن پڑھن، توں میرا میں تیرا راگ الایا۔ تنہاں انتم آئے ورن، ہر
 کرتا پھیرا پانیا۔ بخشے سرنائی ساچے چرن، درگاہ ملے مان وڈیایا۔ ادھ وچکار کولے نہ اڑن، مورکھ دھندا نہ کولے دکھایا۔ گر سیکھ گر گر دوویں کرن اکو
 پرن، پلو پھٹے جگت نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم پورب لیکھا جھولی
 پائے آن، باقی اپنے ہتھ رکھایا۔

* ۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ بل مسائنگھ دے گرہ *

جگ چوکڑی رکھے اڈیک، سمت سمتی دھیان لگایا۔ گر اوتار دسن ٹھیک، سپر پیغمبر دین گواہیا۔ شاستر سمتر وید پُران بنن تاریخ، توارخ روپ وٹایا۔ ہر کا سماں جگ جگ میت، لکھ چوراسی سنگ نبھایا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ ویکھ دکھایا۔ کلجگ اتم پرکھے نیت، نو نو پڑدا آپ اٹھایا۔ پھری دروہی جگت مسیت، مُصلّا حق نہ کوئے وچھایا۔ ساچے جُجرے دے نہ کوئے پریت، مکہ کعبہ رہیا گر لایا۔ چوڈاں طبق نظر نہ آئے لاشریک، شرکت بھری سرب خدایا۔ محبان بیدو ستا دے کر پیٹھ، نورِ الٰہی نظر کسے نہ آیا۔ اتم پر ماتم کوئی نہ رہیا چیت، من واسنا جگت ہلکایا۔ پار برہم برہم ڈھولا گائے کوئے نہ گیت، کوڑی کریا رسن ہلکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ سمجھایا۔ ساچا سماں سری بھگوان، آد جگاد آپ جنائندا۔ لیکھا جانے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائندا۔ نرگن سرگن دے دے دان، وست امولک جھولی پائندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو سو چرانوے چوکڑی کرے کھیل مہان، خالق خلق نظر کسے نہ آئندا۔ گر اوتار کر پردھان، سچ پردھانگی نام جنائندا۔ بودھ اگادھا دے گیان، شبد انادی ناد سٹائندا۔ دپیک دپا جگے مہان، جوت نرنجن ڈمگائندا۔ امرت اتم پین کھان، کوڑی ترسنا ترکھا مٹائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ اپائندا۔ ساچا سماں رکھنا یاد، یادداشت اک جنایا۔ جگ چوکڑی سنے فریاد، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ میٹ مٹائے واد وواد، کوڑی کریا دے کھپایا۔ ہوئے سہائی سنت سادھ، ہر سجن لے ملائیا۔ شبد نشانہ دیوے گاڈ، دو جہاناں آپ دکھایا۔ پرم پُرکھ پر بھ بن بن ساک، ہر جن ساچے ویکھن آیا۔ بند کوڑی کھولے تاک، بجر کپائی توڑ تڑایا۔ چوڈاں لوک دکھائے ہاٹ، ترے گن اتینا بے پرواہیا۔ شبد اگم سنائے بات، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ جوتی نور جگے للاٹ، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ نیت نوت ویکھنہارا واٹ، سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ دکھایا۔ چارے جگ پتن بیٹھا گھاٹ، ہر داتا وڈ ملاہیا۔ لیکھا کھییا نال قلم دوات، شاہی صحیح رہی پائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، پروردگار نورِ الٰہیا۔ مقامے حق کر نواس، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ سچکھنڈ نواسی شاہو شاباس، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ پوری کرنہارا آس، ترسنا میٹے تھاؤں تھانیا۔ لہنا دینا جانے پر تھمی آکاش، سگن لگننتر کھوج کھوجایا۔ لکھ چوراسی

ہر گھٹ اندر رکھے واس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمیں سمیں ایکا حکم ورتائیا۔ چار جگ داسماں نرالا، نرگن سرگن آپ جنائندا۔ وسنہارا دھام اپارا، بے پرواہ کھیل کرانندا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، درگاہ ساچی سو بھاپائندا۔ شبدی سُت اک دُلارا، تھر گھر ساچے آپ جگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ اپائندا۔ ساچا سماں سوامی ایک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سُت دُلارے ساچی ٹیک، تھر گھر وجے اک ودھائیا۔ وشنوں اٹھ نیتر پیکھ، پار برہم رہیا سمجھائیا۔ برہمے ویکھ اپنا لیکھ، پار برہم کرے پڑھائیا۔ شکر ویکھ اپنی کھید، ہتھ ترسول رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں اک درڑائیا۔ ساچا سماں ویکھے ترے گن مایا، سو صاحب آپ دکھائیا۔ پنج تت رہیا گر لایا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش دے دُہائیا۔ تینی اوتاراں حکم سنایا، دُھر سندیسہ بے پرواہیا۔ بھگت اٹھاراں بھیو چکایا، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد پڑھایا، کلمہ اکو حق جنائیا۔ نانک نرگن میل ملایا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ گو بند سورا سُت اُچھایا، سیس جگدیش ہتھ لکائیا۔ چار جگ دا بھیو گھلایا، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ چار ورنان میل ملایا، کھتری براہمن شودر ویش ایکا رنگ دکھائیا۔ برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھاپایا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ انبولت راگ اک سنایا، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ موہ مُجبت اک بنایا، محبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور نور سمائیا۔ قدرت قادر ویکھ دکھایا، کرتا کریم بے نظیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ پرگٹائیا۔ ساچا سماں آئے جگ، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی لگے اگ، اگنی تت روپ وٹائیا۔ کلجک جیو ہوئے لگت، ہنس روپ نہ کوئے دکھائیا۔ کوڑی کریا پیون مد، امرت رس رسنا کوئی نہ لائیا۔ نو دوارے پار نہ کرے کوئی حد، دسویں گھر بو جھ کوئے نہ پائیا۔ انحد سنے نہ کوئی چھند، انتر آتم دُھن نہ کوئے اُچھائیا۔ من واسنا کوئی نہ دیوے کڈھ، کوڑی ممتا رہی گر لائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، پنج تت برہم مت ساکھیات روپ نہ کوئے درڑائیا۔ گر کا مارگ گئے چھڈ، نانک گو بند گئے بھلائیا۔ سنگر نالوں ہوئے اڈ، کل بیٹھے کھ بھوائیا۔ کرے کھیل سورا سر بگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ایکا تھانیا۔ ساچا کھیل کرے کرتا، کرنی اپنے ہتھ رکھائندا۔ لکھ لکھ لیکھا گئے گرو اوتار، پیر پیغمبراں بو جھ بھجائندا۔ شاستر سمرت کرن پکار، وید ویاس اُچی کوک کوک سنائندا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا ساچے ٹلے

پر بت اترے اپنی دھار، مات پت نظر کوئے نہ آئیندا۔ جودھا سوربیر بن بلکار، بل اپنا آپ پر گٹائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، کل اپنی آپ دکھائیندا۔ موسیٰ لکھے نال پیار، میرا پتا سر میرے ہتھ لکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ اپائیندا۔ سچ سماں محمد دھار، نور الہی نور جنائیا۔ وڈ امام آئے پروردگار، دیکھے تھاؤں تھانیا۔ نانک نرگن لکھ کے گیا لکھار، نہکلنک ایکا ڈنک وجائیا۔ گر گوہند اچی کوک گیا پکار، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، سچ سہنجی سوبھا پائیا۔ جوتی جاتا پڑکھ کرتار، نرگن نور کرے رُشائیا۔ شبدی داتا سرجنہار، شبد بھنڈارا اک ورتائیا۔ کلجگ انتم پاوے سار، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دیکھ دکھائیا۔ نوکھنڈ پر تھی ہوئے وبچار، ساچی نارکت نہ کوئے ہنڈائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ نہ کوئی بولے دھرم جیکار، جگت سیاست کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اکو اک سمجھائیا۔ کلجگ انت سماں بلوان، بلدھاری آپ جنائیا۔ کرے کھیل نوجوان، پر بھ نوبت نام وجائیا۔ وشن برہما شو اٹھائے آن، کروڑ تیتیا سرپت اند سویا رہن نہ پائیا۔ گر اوتار کرن دھیان، پیر پیغمبر نین اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید ہون حیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دیکھے شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ راجا پر جا دوویں ہوئے بے ایمان، ثابت نظر کوئے نہ آئیا۔ صدق صبوری نہ کوئے ایمان، صدقے پیر نہ گھول گھمائیا۔ سچ نہ دسے کوئی نشان، کوڑ نشانہ رہے جھلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں دیکھے چائیں چائیا۔ سماں کہے میں آیا نیڑے، کلجگ انتم پنڈھ مکائیا۔ دین مذہب دے چکنے جھیرے، ذات پات نہ کوئے لڑائیا۔ چار ورنان کوڑے ڈبے بیڑے، سچ ملاح اکو پھیرا پائیا۔ کام کرودھ ہنکاری اُجڑنے کھیڑے، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچا سماں تگے راہ، نیتز نین نین اٹھائیا۔ چار جگ دے گر اوتار گئے لکھا، پیر پیغمبر شہادت دین گواہیا۔ کلجگ انتم آوے سچا شہنشاہ، نرگن نرور پھیرا پائیا۔ سچ عدالت لئے لگا، جگت وکیل نہ کوئے وڈیائیا۔ دھر سندیسہ نر زیشا ایکنکارا ایکا وار دے سنا، دو جا میٹے نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اکو ہتھ رکھائیا۔ سماں کہے میں ہر کے ہتھ، میری چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوں بھاوے توں مارگ دیوے دس، جگ جگ میری سیو لگائیا۔ میں چاکر بناں ہس ہس، نیوں نیوں چرناں سیس جھکائیا۔ کلجگ انتم کھیڑا ہونا بھٹھ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ چار گنٹ

دہ دشا شبد اگئی وجے سٹ، مارنہارا نظر نہ آئی۔ لیکھا چکنا تیر تھ تٹ، گنگا گوداوری جمناسرتی ملے نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ سمجھائی۔ ساچا سماں سنولا کن، سو صاحب آپ سمجھائی۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، گھڑن بھنہنہار بے پرواہیا۔ متمکھ جیواں دیوے ڈن، جو بیٹھے ہر بھلائی۔ گرگھ اُپجائے ساچے چن، نرگن جوت کر رُشائی۔ وست اموک دیوے دھن، سچ خزینہ جھولی پائی۔ جگ وڈیائی جننی جن، دھن دھن جنیندی مائی۔ کرے نواس بن چھری چھن، چار دیوار نہ ونڈ ونڈائی۔ دُدا بیڑا دیوے بٹھ، پاہن پاتھر آپ ترائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنا حکم ورتائی۔ ہر کا حکم دُھر سندیس، صدا نام جنائی۔ کلجگ انتم مٹے رکھ، کوڑ گڑیارا رہن نہ پائی۔ اٹھ کے جائے اپنے دیس، خالی دھرت دھول کرائی۔ ویکھنہارا گر دسمیش، دہ دشا نین اٹھائی۔ نیز روون وشن برہم مہیش، شکر رووے مارے دھاپینا۔ وشنو بھلے باشک سچ، ساگلو پانگ نہ کوئے ہنڈائی۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سوامی اک آدیس، سجدہ سیس جگدیش بھگوان۔ کلجگ سماں لینا ویکھ، دُور دُراڈا نیڑے آئی۔ کوڑ گڑیارا مٹنا بھیکھ، بھیکھی کوئی رہن نہ پائی۔ سری بھگوان اکو سب نے رکھنی ٹیک، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں ساگر روپ جنائی۔ کلجگ سماں دُونگھا ساگر، گھر گمبھیر رکھائیندا۔ کوئی نہ جانے ساڈھے تن ہتھ کایا گاگر، اندر وڈ بھو کوئے نہ پائیندا۔ جگت ہٹ بنے سو داگر، کایا پڑدا نہ کوئے اٹھائیندا۔ کرتا ملے نہ کریم قادر، مہر نظر نہ کوئے تکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ وکھائیندا۔ کلجگ سماں رہیا رو، نیز نیر وہائی۔ سچ پرکاش نہ دے لو، جگت، اندھیرا چھائی۔ بھائی بھائیاں رہے کوہ، بھین بھنیا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ مات پُت نہ کوئے موہ، مُجت سچ نہ کوئے کمائی۔ آتم پر ماتم جائے نہ چھوہ، نرگن سرگن ہوئے نہ کوئے گڑمائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل سماں دئے بدلایا۔ کلجگ سماں بدلن آیا، ہر بدلے بے پرواہ۔ ساچا عدل کماون آیا، نرگن داتا شہنشاہ۔ سنت سہیلے لئے اٹھایا، گر چیلے بھو چکا۔ بھگت بھگونت جوڑ بڑایا، گھر مندر ویکھ وکھا۔ جنم کرم داروگ مٹایا، پورب لہنا لیکھے پا۔ درس اموگھ اک کرایا، پڑدا وچوں چکا۔ دُھر سنجوگ میل ملایا، کاگوں ہنس بنا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سمیں رنگ رنگایا، رنگ اکو رہیا جنا۔ سماں کہے میرا رنگ انوکھا، کلجگ انت

چڑھائیا۔ صدی ویہویں سب نال ہونا دھوکھا، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیا۔ ایکنکارا ایکا دیوے ملن داموقع، لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم اُپجائیا۔ کلجک جیوئے لے لا کے ڈھونڈا، نیز کھول لئے نہ کوئے انگریا۔ ہر کا نام نہ جییا رسنا جہوا ہونٹا، انتر آتم میل نہ کوئے ملانیا۔ گھر پرکاش نہ ہویا کایا کوٹھا، ساڈھے تن ہتھ ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ پڑھ پڑھ تھکيا جگت پوتھا، آتم تاکی کُنڈا کوئے نہ لایا۔ چوتھا جگ کہے میں پر بھ داپت چھوٹا، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دتا ہوکا، اُچی کوک کوک سناپیا۔ میرا کھیل کسے نہ روکا، گر اوتار پیر پیغمبر گئے پھیریاں پائیا۔ انتم رکھدے گئے پر بھ دی اوٹا، سماں ساچا نال ملانیا۔ صدی ویہویں پرکھے کھرا کھوٹا، لکھ چوڑاسی ویکھ دکھائیا۔ جس دانام دھیا کے اُتریا پار طوطا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اِکو اِک جنائیا۔ کلجک سماں رہیا دس، نیز تیناں نال دکھائیا۔ جت دھیرج رہیا نہ کوئی ہٹھ، ست روپ نہ کوئے دکھائیا۔ سادھ سنت کام واسنا رہے نٹھ، سچ تماشا نہ کوئے لائیا۔ ہر کا درشن نہ پایا تن گھاٹ، گھاٹا پور نہ کوئے کرائیا۔ مندر اندر کسے نہ مگی واٹ، آتم سیجا چڑھ سیج سہنجی نہ کوئے سہائیا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ رہی گر لائیا۔ سچ نہ دسے کوئی جماعت، اکھراک نہ کوئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو رہیا گھلایا۔ کلجک سماں کہے میں بولاں گیت، اِکو وار سناپیا۔ ملے نہ ڈھوئی وچ مسیت، مُرشد نظر کوئے نہ آپیا۔ چار ورنناں اُلٹی ہوئی نیت، نیتیان بٹھے مکھ بھوائیا۔ نہ کوئی سہارا کیٹن کیٹ، ہست مست دست رہے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ بھگتائیا۔ کلجک انتم سماں آویگا۔ سری بھگوان کھیل کھلاویگا۔ زرگن نور چن چکاویگا۔ جننی جن ویکھ دکھاویگا۔ ساچا راگ کن سناویگا۔ جوت پرکاش تن کراویگا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملاویگا۔ کوئی رہن نہ دیوے جگت بد معاش، بد معاشی سب دی میٹ مٹاویگا۔ خالص خالصہ کرے خاص، خواہش اپنی پور کراویگا۔ سیوا کرے بن کے داس، داسی داس روپ وٹاویگا۔ ستجگ ساچا چلے ساتھ، دھرت مات گود سہاویگا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، غریب نمانے گود اُٹھاویگا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، سنگر نور اِک چکاویگا۔ پتن دکھائے ساچا گھاٹ، شتوہ دریا نہ کوئے رڑھاویگا۔ چار ورن بنائے اِک جماعت، ساچی وِدیا آپ سمجھاویگا۔ ویکھنہارا ڈونگھا کھات، پڑا دُئی آپ اُٹھاویگا۔ ساچا سماں جنائے اِک پر بھات، سندھیا روپ نہ کوئے رکھاویگا۔ پر بھ نظری آئے

اک اِکانت، اکل کل دھاری کھیل جناویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل کلیش آپ مٹاویگا۔ کل کلیش آپ مٹائے گا۔ سو صاحب ویکھ
 دکھائے گا۔ در درویش اکھ جگائے گا۔ نر نریش پھیرا پائے گا۔ اولیا پیر شیخ مسانک پھڑ اٹھائے گا۔ نچ نیترا اپنے پیٹھ، ڈھر دا حکم آپ سنائے گا۔ نو نو چار
 مٹے رکھ، انت کوئی رہن نہ پائے گا۔ جودھا سور پیر دس دسمیش، دہ دشا ڈنک وجائے گا۔ گر شبری رہے ہمیش، جنم مرن کھیل نہ کوئے کرائے گا۔ سو
 سماں لینا ویکھ، سری بھگوان جو ورتائے گا۔ بن ہر سنگر جھوٹھا دسنا ہیئت، بھین بھائی ویلے انت نہ کوئے چھڈائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، سماں اپنے نال ملائے گا۔ سماں ملائے ہر جو میت، اپنا بندھن پائیا۔ سنجک ساچی چلے ریت، بیس اکیس وجے ودھائیا۔ گر گھ گر سکھ من واسنا
 لین جیت، کوڑی کریا نہ ہوئے ہلکائیا۔ گر کاشد گاؤ گیت، نانک نرگن گیا سمجھائیا۔ گھر لے سوامی جو ستا دے کر پیٹھ، اپنی کروٹ لئے بدلایا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سب نوں رہیا بھلائیا۔ سماں بھلائے جگ سنسار، نیترا جاگ نہ کوئے کھلائیندا۔ جگت واسنا بھریا ہنکار، نون س
 اکھر نہ کوئے پڑھائیندا۔ مایا ممتا مارے مار، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائیندا۔ ساچی سنگت نہ کوئے پیار، گھر گھر منگت پھیرا پائیندا۔ بھگھا ننگتا رووے زارو زار،
 سیس دوشالہ اوڈھن پڑدا کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں سرب جنائیندا۔ ساچے سمیں دا جنہاں چا، چاؤ گھنیرا دئے
 سمجھائیا۔ گر شبد ویکھو اک ملاح، جو بیڑا پار کرائیا۔ جھوٹھیاں نال نہ کرو صلاح، کوڑا سنگ رہن نہ پائیا۔ گر گھ سجن بھو جنا، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ گلو کڑی
 پا کے ملو بانہہ، دست دست نال ملائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک سماں سب نوں رہیا ڈلائییا۔ سمیں اندر گئے ڈول، دھیرج دھیر نہ
 کوئے رکھائیندا۔ مات گر بھ جو کیتا قول، لکھ چوڑا سی جیو بھلائیندا۔ من ہنکاری اُپر دھول، دھرنی کوڑا بھار چکائیندا۔ رسنا جہوا بولے بول کبول، کاگ کاگ
 وانگ گرائیندا۔ سچ دوارا کوئی نہ سکے کھول، پڑدا انتر نہ کوئے اٹھائیندا۔ سرتی شبد نہ جائے مول، شبد سرت نہ کوئے پرنائیندا۔ کلجک سارے کیتے انھول،
 سمیں سر سر اپنا نہ کوئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سماں سب نال کرے مخول، مخلوق سلوک نہ کوئے
 رکھائیندا۔ سماں کہے میری وڈ وڈیائی، کلجک خوشی منائیا۔ گھر گھر کراواں نت لڑائی، من واسنا نال ملائییا۔ آتم پر ماتم کری جدائی، پاربرہم برہم انگ نہ

کوئے لگایا۔ ناتا جڑیا دھی جوئی، گھر سگن سچا کوئی نہ پائیا۔ بھرے بُھلی سرب لوکائی، گلیا نور نظر کسے نہ آئی۔ غفلت وچ ہوئی شودائی، بھجے واہو داہیا۔ سچ نہ ملے کوئی سرنائی، سرنگت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ سماں انت چاروں کُنٹ دئے ستایا۔ کلجگ سماں کہے میں ماراں مار، جیو جنت سرب گر لائیا۔ جنہاں بُھلیا ہر کرتا، دھرنی اُپر رہن نہ پائیا۔ دھرگ جیون سنسار، مانس جنم منگھ مانو نہ کوئے وڈیائی۔ ویلے انت آوے ہار، ہر مندرو ڈن کوئے نہ پائیا۔ نو نو دسے دھواں دھار، چار چار نہ کوئے رُشائیا۔ گرکھ وِلا سماں رہیا وچار، جس سَنگَر سمجھ پائیا۔ باقی سماں سارے جاوَن ہار، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ رین و سیرا کٹ کے جاوَن دِن چار، لوکمت خاکی تن ہنڈائی۔ سو سماں سدا پروان، جو گرکھ پروانے رہیا بنایا۔ پڑھیاں سُنیاں گایاں سماں کوئی نہ کرے پار، جنان چر صاحب سَنگَر دیوے نہ سچ سرنائیا۔ اُٹھو جیو ہووو خبردار، بے خبر خبر سنائی۔ کلجگ انت کایا نینا ڈبدی لوو تار، پار کنارہ اِکو نظری آئی۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے گئے سانجھیا، سو یاری سچ نبھائی۔ نیتز کھول کرو دیدار، دید عید چند چڑھائی۔ سماں جگ جگ جن بھگتاں پچھے پھرے بن بھگھار، اپنی جھولی آگے ڈاہیا۔ کر کرپا دیو تار، ساچے سنتو تھانڈے تھتھ وڈیائی۔ تھانڈے نال ملیا ہر کرتا، جس کرتے کھیل رچائی۔ میں اوہدا برخوردار، برخلاف دھار نہ کوئے رکھائی۔ ڈردا ڈردا پھراں وچ سنسار، بھجیاں واہو داہیا۔ حکمے اندر نہ ہوئے کھلہار، حکمی حکم حکم ورتائی۔ ساچے سمیں گر اوتار پیر پیغمبر کیتے خوار، پنچ تت کایا نال لڑائی۔ سمیں اندر گوہند بالے نیہاں ہیٹھ گیا سوال، ہرکھ سوگ نہ کوئے جنائی۔ سمیں اندر سَنگَر ارجن تتی گنی ہیٹھاں گیا بال، سچ سادھی اُپر لائی۔ سمیں اندر تیغ بہادر تیغ گیا سنبھال، سیس دھر وند وندائی۔ سمیں اندر شمس تبریز لہائی کھال، کھلڑی رنگ نہ کوئے رنگائی۔ سمیں اندر انا لحق لگائی آواز، حق حقیقت بوُجھ بُجھائی۔ سمیں اندر گر اوتار پیر پیغمبر چلن نال نال، بن سیوک سیوک کمائی۔ سمیں اندر سَنگَر پورا ہوئے دیاں، پاربرہم بے پرواہیا۔ سمیں اندر لیکھا چکائے کال مہاکال، مہابلی وڈ وڈیائی۔ سمیں اندر پُرکھ ابناشی لو بھال، گھر گھر بیٹھا آسن لائی۔ سمیں اندر گر شبد بنے دلال، جگت دلالی آپ کمائی۔ سمیں اندر دکھائے سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اک جنائی۔ سمیں اندر گرکھ ویکھے سچے لال، سچّے اپنی جھولی پائی۔ سمیں اندر پت ڈالی خالی کرے جہان، سنمئل روپ سب نظری آئی۔ سمیں اندر چلے اولڑی چال، سَنجگ تریتا

دوا پر کلجک آپ ہنڈائیآ۔ سمیں اندر نئے مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک سماں دئے بدلائیآ۔ کلجک انتم سماں بدلے، بدلی ہر بھگوان کرانیندا۔ دُھر درگاہی کرے عدلے، عدالت اِکو اِک جنانیندا۔ بھگت بھگوان جائے صدقے، صدا اپنا نام سنانیندا۔ جیہڑے اڈیکدے جگ جنم جد کد دے، تنہاں اپنا میل ملائیندا۔ کایا مندر ساچے لنگھ کے، سچ سَنگھاسن سو بھاپائیندا۔ پریم پریتی ناتا بنھ کے، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ پنچ وکارا کوڑا ڈن کے، ڈنکا اِکو نام سنانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا سماں آپ اُلٹائیندا۔ ساچا سماں جائے بیت، سمت بیس بیس وڈیائیآ۔ سنجگ ساچی چلے ریت، ریتوان نینہہ رکھائیآ۔ سب نے گاونا اِکو گیت، مل سکھیاں راگ الائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ دیوے پریت، ساچی ڈوری تند بندھائیآ۔ ساچے سمیں ساچی سکھیا گرگھ لین سیکھ، گرمت اِکو اِک پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اپنے ہتھ وکھائیآ۔ سمیں ہتھ پر بھ رکھی ڈور، تندی تند تند بندھائیندا۔ کلجک مارے ٹھگ چور، جوٹھ جھوٹھ میٹ مٹائیندا۔ جگت وکارا دیوے ہوڑ، سسے اُپر ہوڑا اِک وکھائیندا۔ ہنگ برہم پر بھ جائے بہڑ، ہا ہر کارُپ سمانیندا۔ ویکھ وکھائے مٹھا کوڑ، رس انرس آپ جنانیندا۔ گرگھ گر گر ناتا جوڑ، جوڑی دو جہان بنائیندا۔ شبد اگم چڑھائے گھوڑ، شاہ سوارا سو اِکو اِک رکھائیندا۔ پار کرائے اندھیرا گھور، ڈونگھی بھور نہ کوئے بھوائیندا۔ تس اگے چلے نہ کوئی زور، جورو زر ویکھ وکھائیندا۔ سمیں سر پر بھو جائے بہڑ، جن بھگتاں دیا کمانیندا۔ جنم جنم دی بُجھائے گئی اوڑ، امرت میگھ بوند برسانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ پرگنائیندا۔ ساچا سماں ہووے پرگٹ، ہر پر بھاتی رُپ وکھائیآ۔ سچ دوارا نظری آئے اِکو ہٹ، پُرکھ اکال چرن سرنائیا۔ دئی دوتی شرع شرانطی ہوئے ہنگتا مٹے وٹ، حد نظر کوئے نہ آئیآ۔ ساچا مارگ صاحب سلطان ہو مہروان دیوے دس، دہ دشا وجے شنوائیا۔ گرگھ پینا امرت رس، ہر دے جوت کرے پرکاش، نو نو لہنا مول چُکائیآ۔ لیکھے لگے پون سواس، سمیں دی پوری ہوئے آس، سماپت سماں دئے کرائیا۔ جو گرگھ گر سیکھ ہر جن ہر بھگت وسن ہر جو پاس، تنہاں سماں بن خوشی غماں اِکو رنگ وکھائیآ۔ جنہاں انتر کوڑی طمع، سو سوان کو کر بھجن داہو داہیا۔ کلجک انتم بُجھنی شمع،

سَنگِ سَنگِ زِرْگَن جوت کرے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگاد شبد برہماد ایکا ایک وجائے ناد، دُھن
آتمک اگئی راگ سُنائیا۔

* ۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ بل امر او سَنگھ دے گرہ *
*

سَنگِ سماں سب تو چنگا، سچ ملے وڈیائیا۔ لہجدا گیا سَنگھ رنگا، تن کایا رنگ رنگائیا۔ بُدھ سَنگھ بُھکھا ننگا، ہو کے سیو کمائیا۔ بہول سَنگھ بن پنگا، مست
مستانہ پھرے واہو داہیا۔ گرگھ سَنگھ چرن کول پا کے ڈھنگا، اسو بھجے چائیں چانیا۔ تیجا سَنگھ سورا سربنگا، زورو زور رہیا دکھائیا۔ بن بندگیوں در آیا کیتا بندہ،
بندھن کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں رہیا وڈیائیا۔ ساچا سماں سَنگھ منی، من منسا نال بنائیا۔ ساچا سماں سَنگھ دھنی،
سچ خزانہ آپ ورتائیا۔ ساچا سماں سَنگھ نال بنی، ناتا تے جگت لوکائیا۔ ساچا سماں سچ و سیرا دے سے چھپر چھپئی، چھبر امرت گر گر لائیا۔ ساچا سماں جگ
چو کڑی سب نوں پھردا بھئی، اڑیا کوئے رہن نہ پائیا۔ دُھر دا سماں لکھ چو راسی کرے انھی، پُرکھ اکال نظر کسے نہ آئیا۔ ساچا سماں منمکھاں رہیا ڈٹی، ڈنکا
اپنا نام وجائیا۔ ساچا سماں سب دی خالی کرے کئی، راج راجاناں خاک ملایا۔ ساچا سماں ساچا تئی، گھر گھر وچ میل ملایا۔ ساچا سماں ہر ہر ہر سنگ نال بنی،
بن بنوالی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں رہیا سہائیا۔ ساچا سماں ساچا مٹر، میتن میت اکھوائیندا۔ ساچا سماں کھیل کھیلیا باز
تتر، ترے گن بھیو کوئے نہ پائیندا۔ ساچا سماں زِرْگَن زِرْویر شبدی دھار آئے نتر، پڑا تے نہ کوئے دکھائیندا۔ ساچا سماں سَنگھ ویکھے چڑھ کے چوٹی سخر،
سکھیا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چو راسی وچوں گرگھ اُجل جائے نکھر، کوڑ گُرم پڑا آپے لائیندا۔ ساچا سماں چار جگ دی میٹے بھٹھڑ، آتم پر ماتم بھٹیا کدے
نہ جائیندا۔ ساچا سماں جن بھگتاں اتوں لاپے پورب چکڑ، پھڑ ہتھیں میل دھوائیا۔ ساچا سماں سَنگھ ملیاں مل کے پھیر نہ جائے وچھڑ، آگے میلا سد رکھائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا سماں سو بھاؤنت، گھر وچے نام ودھائیا۔ ویراگن پایا ہر جو کنت، سہاگن خوشی
منائیا۔ سچ چولی چڑھے رنگ بسنت، تن مائی سو بھا پائیا۔ گھر اُتجے نیا منت، رس جہوا صفت صلاحیا۔ گڑھ تے ہوئے ہنگت، ہر چرن ملے سرنائیا۔ گرگھ

بن دے رہے منگت، در بیٹھے الکھ جگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ ورتایا۔ ساچا سماں سہاونا، سوبھاؤنت سہائے۔ پُرکھ اکال سب نے گاونا، گا گا خوشی منائے۔ اشٹ گردیو اکو نظری آونا، ہرجن ساچا سیو کمائے۔ در دوارا اک گھلاونا، ڈھر درباری آسن لائے۔ ساچا مندر اک وڈیاونا، بھگت وچھل بے پرواہے۔ ساچے اندر سوبھا پاوناء، دپیک دیا اک جگائے۔ ساچا تھم اک ورتاونا، دو جہاناں آپ سنائے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا سماں آپ اپائے۔ ساچا سماں دیوے سمجھ، بھو ابھید گھلایا۔ ہر کرتا مارے اکو رمز، مہینہ رمضان نہ کوئے وڈیایا۔ لیکھا جانے اشانت ہمز، عاشق معشوق دوویں کار کمایا۔ چار جگ جو کردار رہیا کفایت، کلجگ انتم اکو وار ورتایا۔ گر اوتاراں جو کردار رہیا ہدایت، ڈھر فرمانا تھم سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، سو صاحب بن کے آیا آپ مُصاحب، مسلسل اپنی کار کمایا۔ سماں کہے میں سدا مُتفق، مُتفرق کار نہ کوئے کرایا۔ میرا لیکھا بن لکھیوں دیوے لکھ، بے پرواہ میری تحریر آپ بنایا۔ داتا ہو کے پاوے بھکھ، دانی جھولی آپ بھرایا۔ میری کرنی آپے لئے نجٹھ، سر میرے ہتھ لکایا۔ چار جگ میں سب نوں دے کے آیا پٹھ، میری سمجھ کسے نہ پائیا۔ امرت رس کردار رہیا بھکھ، پھکے کوڑے روپ وٹایا۔ دین مذہب ذات پات اپنے اندر ونڈاؤندا رہیا حص، حصے گر اوتاراں نال رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم آپ ورتایا۔ ساچا تھم ورتائے ایک، ایکناکار وڈی وڈیایا۔ کلجگ انت بخشتے ساچی ٹیک، ٹکا مستک نام لگایا۔ کوڑ گڑاوا ٹٹے ہیت، ہر چرن ملے سرنا یا۔ گر سکھ گرگھ نج نیز درشن پیکھ، راتیں سُنٹیاں خوشی منایا۔ سماں سہاونا کھیلے کھید، جگت کھلاری رہیا کھلایا۔ بھگت بھگوان مانے سچ، سچ سہنجنی آسن لایا۔ جوتی دھار چمکے تیج، تیز دھار تلوار آپ جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سماں گرگھ سکھیاں نال سہایا۔

* ۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ بل اجیت سنگھ دے گرہ *

سماں کہے میں بھگتاں جوگا، ہر جو سیوا آپ لگایا۔ انتر دیواں امرت چوگا، ہنساں مانک موتی چنچ بھرایا۔ باہروں سب نوں دیواں دھوکھا، ساچی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بن سنگر پورے آد جگاد سماں اوکھا، بھیرٹی گلی او جھڑ راہ، جم ڈنڈ نہ کوئے بچایا۔ جگ جگ دیواں سچ صلاح، سرب جیاں سمجھایا۔

کرتا پُرکھ لو منا، قیمت آپے پائیا۔ حاضر کولوں بخشاؤ گناہ، جو گیا سو گیا پلُو جھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سماں کہے میرا اُلٹ سماج، سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ جگ جگ پلٹاں جگت راج، راجا پر جادوہاں ویکھ وکھائیندا۔ نت نوت کراں ناچ، در در گھر گھر ڈورُو وائیندا۔ خوشی نال لگاواں آنج، اگن اگنی رُوپ وکھائیندا۔ بھن وکھاواں کوڑی ماٹی کانچ، لکھ چوڑا سی پھول پھلھائیندا۔ نت نت جن بھگتاں ہو کے رہاں داس، جنہاں پُرکھ اکال دیا کمائیندا۔ نردھن ہو کے وسماں پاس، بلہین سیو کمائیندا۔ ویلے انتم پت لوواں راہ، پتیر میثور نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ سہائیندا۔ ساچا سماں سدا سہنجنا، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ سنگر دھوڑی ملے مچنا، چرن کول سرنائیا۔ جگت وکارا مٹے حدنا، گرو دوارا اکو نظری آئیا۔ آتم گائے پر ماتم چھدنا، برہم کرے سچ پڑھائیا۔ اکو دوارے ساچی بندنا، بن بندگیوں لیکھا لئے پائیا۔ ساچی دھوڑی نرمل چندنا، چند چاندنی نور رُشنائیا۔ سنگر مندر اکو لنگھنا، دوجا در لنگھن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال اکو منگنا، دیونہار سرب سکھائیا۔ لکھ چوڑا سی تڑاونا چھدنا، پھاسی انت کوئے نہ پائیا۔ ملے میل سورا سرنگنا، سور پیر ہوئے سہائیا۔ ساچی گودی بہنا انگنا، انگیکار اک ہو جائیا۔ تن ماٹی چولا رنگنا، ساچی بھٹھی نام چڑھائیا۔ سچ دواریوں کدے نہ سنگنا، سنگر ملے سچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سماں کہے میرا حق حقوق، حاکم نظر کوئے نہ آئیا۔ جگ چوڑی میں رہیا مصروف، جگ جگ ساچی سیو کمائیا۔ میرے اندر در در گھر گھر ڈھکھدے دھوپ، سچ سنگدھی کایا وچوں باہر نہ کوئے پرگٹائیا۔ میرے اندر کوڑی کرپا نچدی پھرے بھوکھ، جیواں جنناں ترپت نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سماں ساچا دئے سہائیا۔ سماں کہے میں لگاں سوہنا، سوہنی بنت بنائیا۔ بھگت بھگوان اکو ہونا، دوجا بھیکھ نہ کوئے وٹائیا۔ جنہاں دی چرنی بہہ کے سونا، سووت خوشی منائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو رونا، نیتر نیر وہائیا۔ کھلڑے کیس سب نے کھوہنا، مینڈھی سیس نہ کوئے گندائیا۔ ٹلے پر بت سارے ٹوہنا، ڈونگھی کور بھور ویکھ وکھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں بلدھاری بل ویکھ وکھاؤنا، ویلا وقت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ گرگھ گرگھ سچ پریتی موہنا، موہنی رُوپ نرگن دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں سمرتھ آپ جنائیا۔ سمیں نال آئے سمرتھ، سمرتھ دھار چلائیا۔ جگ چوڑی دیوے متھ،

متھنہار بے پرواہیا۔ رہبر بن چلائے رتھ، مارگ اِکو اِک درساٹیا۔ سچ سندیسہ دیوے ہسّ ہسّ، ڈھولا سوہلا راگ الاٹیا۔ امرت آتم پرگٹائے رس، نچھہر جھرنا آپ جھراٹیا۔ سب دابستہ بٹھ کے پھیر کرے نہ بس، بگلگیر کسے نال نظر نہ آٹیا۔ جو اڑیا سو سمیں اندر جائے ڈھٹھ، سمیں دامالک بے پرواہیا۔ جس دا لیکھ الکھنا الکھ، نہ کوئی سکے میٹ مٹاٹیا۔ کلج اتم ہو پرگٹ، پر بھ اپنا حکم مناٹیا۔ جس اگے سماں جوڑ کھلوتا ہٹھ، ہتھ پیر دو دو چار چار چار چار منگن سرناٹیا۔

* ۷ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی جگت ماتا رنجیت کور دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

گوبند سُت شبد بان، سچ دوار دکھایا۔ اپناشی اچت کھیل مہان، ہر کرتا آپ کراٹیا۔ جنم جنم جگ دیوے مان، کرم کرم ویکھ دکھایا۔ ڈھر دا دھرم اِک نشان، سچ نشانہ دے جھلایا۔ لیکھا جان جیو جہان، کھت بھوکت بھو چکاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ اِک ہو جائیا۔ گوبند سُت پورب ریکھ، سچ سچ پرگٹایا۔ دھام اولڑے وس کے دیس، ویکھن آیا ہر رگھراٹیا۔ لہنا گوبند دس دسمیش، دہ دشا جھولی پائیا۔ شاہ سلطانا کھولے بھیت، پڑدا آپ اٹھایا۔ جنہاں نال کھیلی جگت کھید، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ سو سوامی صاحب سنگر گرسکھ گرس دے بھج، ساچا حکم اِک ورتاٹیا۔ ست دھرم دیوے جہیز، دھیرج نال کرے کڑمایا۔ نج نیتز لئے ویکھ، دوئے لوچن بند جناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاٹیا۔ گوبند سُت سوتر تاگا، تند ڈوری روپ وٹاٹیا۔ زرگن سرگن مل مل کاجا، رچنارچ رچ ویکھ دکھایا۔ مہروان ہر پھرے بھاجا، دو جہاناں ویکھ دکھایا۔ جگت جواری لیکھا جانے سماجا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تیج آپ درساٹیا۔ جوتی دھار شبد سُت بوٹا، پت ڈالی بھل مہکاٹیا۔ سچکھنڈ دا ساچا ہوٹا، سو پڑکھ زرنجن اِکو وار دواٹیا۔ سرگن ہو کے زرگن ویکھے سوچا، سچ سنم سنگر وچ سماٹیا۔ کایا اندر پھر کے ویکھے اپنا کوچا، گلی بازار پھیرا پائیا۔ دین دیاں لکھ چوڑاسی نالوں ویکھے رٹھا، نیتز اٹھ نہ کوئے ملاٹیا۔ پڑکھ اکال پیار نال کہے آگوبند میرے پٹا، پوت سپوت ملے وڈیاٹیا۔ جس دی دھاروں گرسکھ اٹھا، سو دھار چک چمکور جناٹیا۔ مہروان ہر اِکو ٹٹھا، اٹ دیا کماٹیا۔ اُجل کرنہارا کھھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار

وڈیائی۔ دیوے وڈیائی ساجن ایک، سگلا سنگ وکھائی۔ اندر وڑ کے کھولے بھیت، باہر میلا سہج سُبھائی۔ پریم پریتی کرے ہیئت، پریم پُرکھ دیا کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر دا لیکھا آپ درڑائی۔ دُھر دا لیکھا گوہند لال، گھر لالن ویکھ وکھائیندا۔ دھرم دوار سچّی دھرمسال، گڑھ کنچن بنک وڈیائیندا۔ دیکھ جوتی دیا بال، نُوَر نُوَرانہ نُوَر رُشنائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، دوہری دھار تھوکر آپ لگائیندا۔ کایا مندر سچ مکان، بے مقام ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنی گنڈھ پوائیندا۔ اپنی گنڈھ پوائے پریم، ڈوری اکو تند بندھائی۔ درگاہ ساچی چکے اپنا نیم، نیامت مکھ نہ کوئے رکھائی۔ لہنا چکھا اُپر ہم، کُنٹ کُنٹ وٹی ودھائی۔ اتم جائے ساچا دین، دیونہار دیا کمائی۔ گر گر ساچا آوے لین، منگے منگ جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی جوگ جگت جنائی۔ ساچا جوگ جگتی رنگ، ہر راگھو آپ جنائی۔ مست متوالہ وجائے مردنگ، من متی دُوَر کرائیا۔ بن رکھوالا وسے سنگ، سگلا سنگ نبھائی۔ شاہ کنگالا ونڈن ونڈ، نام بھنڈارا جھولی پائی۔ کوڑی کریا میٹے بھیکھ پکھنڈ، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا گاوے اکو چھند، سوہنگ راگ الائیا۔ پوری کرے دُھر دی منگ، نسا مانس جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے خوشی وکھائی۔ ساچے گھر سُکھ گردیو، سنگرُو دیوے وڈیائی۔ مہروان ہو کھولے بھيو، پردہ دُئی اٹھائی۔ سیوالائے رسنا جہو، ہر منتر نام سمجھائی۔ کھیلے کھیل لکھ اَبھيو، اگوچر اگم سپس نہ کوئے اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا دیوے تھاؤں تھانیا۔ ساچا لیکھا پورب جنم، جانب اپنی ویکھ وکھائیندا۔ مہروان ہو بخشے کرم، گُرم انگ نہ کوئے لگائیندا۔ ساچا ہیئت ساچے دھرم، رن کھیت بھوم سُبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھار دھار نال ٹکرائیندا۔ دھار نال لائے دھار ٹکّر، ٹکڑا نظر کوئے نہ آئی۔ گوہند نال گوہند دسے نہ کوئی وکھر، گوہند شاہ کنگال روپ وٹائی۔ گوہند توڑنہارا گوہند پٹھر، پاہن گوہند پرے ہٹائی۔ گوہند ہنڈھاونہارا گوہند ستھر، گوہند بیج سہنجی ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیکھی دھار آپ وکھائی۔ تیکھی دھار ترکش، تیر مکھی انیالا روپ جنائی۔ ہر کا کھیل نہ عیش و عشرت، آرامگاہ ڈیرہ کوئی نہ لائی۔ سو پھڑ میلے جو گئے وچھرت، وچھڑیاں میل ملائی۔ گل لگائے بھریاں چکڑ، دُرمت میل دھوئی۔ پتا پوت پر بھ ہوئے متر، ساچی یاری توڑ نبھائی۔ چوٹی چڑھ کے ویکھن سنخر، سکھیا

اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ گوہند کٹیا گوہند پھٹیا، گوہند وار دھار جنائیندا۔ گوہند لٹیا گوہند رکھیا، گوہند اپنا رنگ رنگائیندا۔ گوہند ٹٹھیا گوہند بچھیا، ہر گوہند پنہہ مکائیندا۔ گوہند لٹیا گوہند رسیا، ہر گوہند آپ منائیندا۔ گوہند ویلا گوہند بچھیا، گوہند گوہند بھیو کھائیندا۔ گوہند دھار پُرکھ سمرتھیا، سمرتھ پُرکھ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا سنگ سچ نبھائیندا۔ گوہند ویکھے گوہند پیکھے، ہر گوہند نین کھائیا۔ گوہند لیکھے گوہند ریکھے، گوہند ویکھے مستک ٹکا لایا۔ گوہند بھٹے گوہند کھٹے، ہر گوہند کھیوٹ روپ جنائیا۔ گوہند ظاہر گوہند پیٹے، گوہند اپنا پڑا آپ چکائیا۔ گوہند آگے گوہند بیٹے، ہر گوہند دئے دکھائیا۔ گوہند پُت نہاں ہیٹھ لیٹے، گھر ساچے خوشی منایا۔ گوہند انتر گوہند ویکھے، نیتز نین اکھ کھائیا۔ گوہند جنائے گوہند چیتے، چیتن بھل کدے نہ جائیا۔ گوہند کھیل گوہند کھیدے، وڈ کھلاری اک اھوائیا۔ گوہند سیجا گوہند لیٹے، گوہند بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گوہند پتا گوہند بیٹے، گوہند پوت سپوت اٹھایا۔ گوہند لہنے گوہند لیکھے، گوہند وست امولک آپ ورتایا۔ گوہند نر گوہند نریشے، نر نر ان گوہند اک اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گر دئے سمجھایا۔ گوہند گر گوہند گردیو، سوامی گر گوہند اھوائیندا۔ گوہند گیت گوہند جہو، گوہند رسنا صفت صلاحیندا۔ گوہند وست گوہند میو، گوہند پھل گوہند جھولی پائیندا۔ گوہند کھولے گوہند بھیو، گوہند پڑا نہ کوئے جنائیندا۔ گوہند دیوی دیوت سے دھام سدا نہکیو، گوہند نہچل اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ساچا بھیو چکائیندا۔ گوہند سٹ گوہند جایا، جاگرت جوت رُشائیا۔ گوہند پڑا گوہند لاہیا، گوہند ویکھے چائیں چائیا۔ گوہند بیٹھا گوہند در سیس جھکایا، اکھ اکھ اکو نام سٹایا۔ گوہند ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا، گوہند پنچ تت کرے گرٹایا۔ گوہند رنگ محل دئے دکھایا، جس گھر سے بے پرواہیا۔ گوہند سورا سربنگ ناد وجایا، برہم برہما آپ شنوایا۔ گوہند لکھ چورا سی وچوں باہر کڈھایا، گوہند لیکھا لیکھے اپنے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر گوہند ویکھے گوہند پُت جس دی سوہے سہنجی رُت، بھنڑی رین رُت مہکایا۔ بھنڑی رین کہے سہیلڑیئے، اٹھ نیتز کھول وچار۔ بھنڑی رین کہے اٹھ اکیلڑیئے، چوتھے جگ کھول اک کواڑ۔ بھنڑی رینڑیئے اٹھ نارالسیلڑیئے، ہر کنت بھگونت ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ گوہند سٹ گوہند جنمے، جنم مرن کرم آپ بنایا۔ گوہند برہم گوہند

برہے، پاربرہم گوبند آپ اھوائیا۔ گوبند اوٹ گوبند سرنے، سرنگت گوبند آپ ہو جائیا۔ گوبند اکھر گوبند پڑھنے، دوجا کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ گوبند اندر گوبند روپ وڑنے، میل ملاوا سچ سبھائیا۔ گوبند محل گوبند ست چڑھنے، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوبند پتا پوت ہوئے پتر، بھیو ابھید آپ چھپائیا۔ دلارے وار کرے سچ شکر، شکر یہ اکو وار جنائیا۔ تیری دھاروں آون اتر، در تیری سیو کمائیا۔ جوتی ماتا چکے کچھڑ، امرت سیر گھ چوائیا۔ دھر دا پریم بھگتی دیوے مٹھا ٹکڑ، ترسنا بھکھ گوائیا۔ لہنا دینا چکائے کلج بچڑ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا کرم کمائیا۔ گوبند رکھ گوبند بھیکھ، بھوش گوبند ہتھ وڈیائیا۔ گوبند نیت گوبند کھیت، رن بھومی گوبند کار کمائیا۔ گوبند ویس گوبند کھید، گوبند دو جہاناں کرے پڑھائیا۔ گوبند نر گوبند نریش، گوبند لحم آپ ورتائیا۔ گوبند دیوے گوبند بھیت، گوبند پڑدا آپ چکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ گوبند کھیل اپر اپارا، جگت وارتا کوئے نہ گائیا۔ گر اوتار بن لکھارا، کاتب قلم کانی گئے چلائییا۔ راہ تکدے گئے پروردگارا، ساچے ٹلے دھیان لگائیا۔ دوئے جوڑ کردے رہے نمسکارا، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ نیت روندے رہے زارو زارا، چھسبر اکو اک لگائیا۔ جس نے اپایا ست دلارا، سو گوبند ہوئے سہائیا۔ کلج نینا پار کنارہ، سنا صاحب دے سمجھائیا۔ کوڑا ناتا چھٹے سنسارا، ہر جن ساچا سنگ رکھائیا۔ اندر باہر کرے پیارا، دور دراڈا نیرن نیرا نظری آئییا۔ کوڑی کریا نہ کوئے اکھاڑا، ویسواناچ نہ کوئے نچائیا۔ نہ کوئی روپ دکھائے وبھارا، وبھاری نظر کوئے نہ پائیا۔ دھر دا کھیل کرے کرتارا، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سد وڈیائی ساچے بال، بال سخائی آپ ہو جائیندا۔ نام وجائے اکو تال، تال تلواڑا نظر کوئے نہ آئیندا۔ مانک موتی دے اچھال، گھر سرور ویکھ دکھائیندا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، چھوٹے وڈیاں نال ملائیندا۔ پڑکھ اکال ہو دیال، دین اپنی دیا کمائیندا۔ ساچی سچ سیوا جو جن رہے گھال، تنہاں گھالی گھال لیکھے لائیندا۔ گوبند گھر اُتے گوبند لال، گوبند لال وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ پرگٹائیندا۔ دھر دا لیکھا اگھڑے انت، انتشکرن دے جنائیا۔ سرب ویاپی اکو منت، گر منتر دے پڑھائیا۔ ملے وڈیائی وچ جو جنت، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ کوڑ وچھوڑا چکے سری بھگونت، اٹھے پہر نظری آئییا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیاںیا۔ دیوے وڈیائی سَنگرتِ اتیت، سچ ساچی کار کمانیندا۔ پوت سپوتا بالا نڈھا سرچیت، جیت سر وچوں پرگٹائیندا۔ جس وچوں اُپجے ہست کیٹ، سو اصل اپنی دھار وکھائیندا۔ اگلا پچھلا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈٹھڑی کار کمانیندا۔ ہر سنگت بن کے ہر جو میت، مطلب سب دا حل کرائیندا۔ بھکھاری ہو کے منگے بھیکھ، اپنی دست آپے جھولی پائیندا۔ دُور دُراڈا چل آئے نزدیک، نازک کومل سوہل مزاج، صحبت جن بھگتاں نال مل کے پائیندا۔ لیون آیا انت خراج، چار جگ دا لہنا ویکھ وکھائیندا۔ جس دے گُرو اتار ہوئے محتاج، سو مطالع سب نوں آپ کرائیندا۔ آو ویکھو سچ نواب، بے نقاب پھیرا پائیندا۔ سیس ہتھ سجدہ دوویں کرن آداب، عادت پچھلی آپ بدلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سماج اک سمجھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن دیوے دُھر داراج، درگاہ ساچی اک وکھائیندا۔

* ۸ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گربخش سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

گر اتار سارے آکھن، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ ناتھ انا تھا بنیا ساٹھن، ہر ساچا سنگ نبھائیا۔ چار ورن کرے داسی داسن، ساچی سیو سمجھائیا۔ لہنا چکا پر تھمی آکاشن، گگن منڈل ویکھ وکھائیا۔ گھر گھر اندر پاوے راسن، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسن، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دا توڑے پھاسن، رائے دھرم نہ کوئے سزائیا۔ سچ سرنائی گُرمگھ لاگن، گُرمگھ دے بُجھائیا۔ لگھ چوراسی وچوں ورو لے ماکھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ دُھر سندیسے سب نوں بھاکھن، بھاکھیا بھاؤ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اتار سارے کہن، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھن نین، نیترا اٹھ کھلائی۔ پُرکھ ابناشی ساچا سین، سبج اکو سنگ نبھائیا۔ ہر جن چکائے دین لین، نام وست امولک جھولی پائیا۔ سچ دوارے ساچے بہن، درگاہ سچ ملی وڈیاںیا۔ کوئی نہ جانے اٹھ عین، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر رہے بول، سچ جیکار لگائیا۔ کلج انت سری بھگونت نرگن سرگن وسیا کول، بھگت بھگونت ویکھ وکھائیا۔ نام ندھانا نوجوانا سچ وجائے ڈھول، مردنگا اکو ہتھ

اُٹھایا۔ دُھر دربارا ہر نرنکارا سچ کوڑا دیوے کھول، بجر کپائی توڑ تڑایا۔ انراگی انڈٹھ انڈٹھڑے دھام پئے بول، ساچا سوہلا آپ سناٹیا۔ سچ دست سد میرے کول، دیونہار گوسائینا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ٹول، سنت سہیلے مات جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار سارے دسن، دہ دشا دھیان لگایا۔ بھگت بھگوان مل مل ہسن، جگت یاری آپ رکھایا۔ خوشیاں اندر اٹھ اٹھ نہن، بھججن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ گر اوتار رہے سوچ، سوچ سمجھ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کھیل کرے خاموش، انہو اپنی دھار چلایا۔ جس درشن نوں رہے لوچ، سو درس دیوے بے پرواہیا۔ ساچا بھوگن رہیا بھوگ، ہر جن ساچا آپ ہنڈایا۔ بھگتاں جھل نہ سکے وجوگ، وچلی گل سمجھ کسے نہ آیا۔ جس گھر ہووے دُھر سنجوگ، سو گھر گھر وچ رہیا چھپایا۔ خوشیاں نال گا کے سچ سلوک، ساچا ڈھولا لئے پرگٹایا۔ ہر بھگت دوارا بھگوان کوٹ، کنچن گڑھ اکو نظری آیا۔ سو پُرکھ نرنجن سد پرگٹائے بمل جوت، جوتی جوت ڈمگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن میلا سچ سُبھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھیان، نیتز اکو وار اٹھایا۔ ابناشی کرتا ہو مہروان، جن بھگتاں ویکھ وکھایا۔ بڈھے بالے ویکھ جوان، جو بن رتا سچا ماہیا۔ سچ سچ بنائے ساچا کاہن، ساچی سیاں ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا بھو چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن وچار، ہر وچار وچ کسے نہ آیا۔ غفلت دے دن رہ گئے چار، آلس نندرا دئے مٹایا۔ مفلس جیو نہ ہوئے خوار، سب دی خواری دئے گوائیا۔ اُلفت جانے آپے نرنکار، مُشکل مُشکل حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتایا۔ ساچا حکم دُھر دا ایک، ایکنکار جنائندا۔ ست دوارے ساچی ٹیک، مستک ٹکا نام لگائندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیبت، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائندا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو ہر ہر دھار وکھائندا۔ ہر جو وکھائے ہر کی دھار، نو نوچار آپ سبھایا۔ بن سدیاں آوے میت مُرار، گھر ساجن پھیرا پانیا۔ چتر بھج بھو نیار، پردہ گوجھ نہ کوئے اٹھایا۔ ساچی سکھیاں منگلاچار، گیت گو بند الاٹیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن سنگ سدا سمانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سوچ، اکٹھے اکو دھیان لگایا۔ نیتز کھول ویکھے چوڑاں

لوک، چوڑاں لوکاں نظر کوئے نہ آئیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ لئے گھوکھ، ڈھولاگیت نہ کوئے سنائیا۔ سچکھنڈ دوارے کوئی نہ مانے موج، موجودہ مہروان نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کرائے، کرنہار کرتارا۔ دُھر دی دھار آپ بندھائے، ساچی کرنی کرے اپارا۔ نام گُفتار آپ سنائے، شبدی شبد بول جیکارا۔ حقیقت مجلس ایکا لائے، حق دیکھے پروردگار۔ سچ توفیق اک خُداے، خودی کرے نہ کوئے پیارا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دُھر دربارا۔ دُھر دربار لیکھ اولاء، سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پاربرہم پر بھ اک اِکلا، حکمی حکم ورتائیا۔ دیکھنہارا جل تھلا، دُنگھی بھوری کھوج کھوجائیا۔ سچ سُنیہہرا ایکا گھلا، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر اُٹھائے بے نظیر، تصویر رُپ نہ کوئے دکھائیدا۔ کلجگ اتم دیکھ اخیر، پُرکھ اکال ویس وٹائیدا۔ شرع شریعت توڑ زنجیر، سچ سچ آپ سمجھائیدا۔ پیر پیغمبر جو کر کے گئے تحریر، سو تحریر تعریف رُپ دکھائیدا۔ راہ دسندے گئے شاہ حقیر، حاکم اِکو اک اکھوائیدا۔ کلجگ توڑ شرع زنجیر، ساکھیات اپنا حکم سمجھائیدا۔ پرگٹ ہو وڈ پیرن پیر، پاربرہم پر بھ اپنا کھیل کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ شمشیر ہتھ اُٹھائیدا۔ سچ شمشیر پکڑے ہتھ، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ کلجگ اتم دیوے وتھ، ہر جن ساچے نال ملایا۔ اندر وڈ کے کھولے اکھ، اپنا بھو دے جنایا۔ ہر دے اتر جائے وس، پریم پریتی بندھن پائیا۔ بھگت دوار اک اکھ، اینکار آپ دکھائیا۔ ہر جن رکھیا دھیرج ہتھ، سچ سچم لہے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا حکم سچ سناؤنا، گر سنگر آپ جنایا۔ ہر سنگت ساچا مان رکھاؤنا، من منسا موہ مٹایا۔ ست دھرم دارنگ چڑھاؤنا، اتر کدے نہ جائیا۔ دھرم دوارا اک دکھاؤنا، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ وشن برہما شو میل ملاؤنا، گھر میلا ایکا تھانیا۔ اتم لیکھا سرب چکاؤنا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دے جنایا۔ ساچا لیکھا ہر جو سنگت، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیدا۔ دُھر درگا ہی اگنی پنڈت، ودیا بودھ اگادھ سمجھائیدا۔ مانس جنم نہ ہوئے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ آپ چکائیدا۔ گرگھ ہوئے کدے نہ منگت، ساچی بھچھیا آپ ورتائیدا۔ گرٹھ توڑ ہوئے ہنگت، نون س اکھڑ اک رکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پار کرائیدا۔ ہر جن ساچے کرے پار، پار اتارا سکے نہ

کوئے جنائیا۔ جگت پیارا کر پیار، پریمی پریمکا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال ہو تیار، ترے گن اتینا ویس وٹائیا۔ بھگت بھگونت لئے اُبھار، سر اپنا ہتھہ ٹکائیا۔ جنہاں
وسریا گھر بار، جگ دے وست پرائیا۔ سو گرگھ سیوادار، ساچی سیواک کمائیا۔ جس سیوا دا پھل رہے جگ چار، چوکڑ بیٹھے سپس جھکائیا۔ جس دی
پچھوں صفت کرن اوتار، گر گر دین گواہیا۔ سو بھگون بھگتاں رہیا تار، بھاگ اپنا جھولی پائیا۔ دیا اک ہوئے اُجیار، جوت شمع بُجھ کدے نہ جائیا۔ کوڑی
کریا میٹ اندھیار، چاندنا چند دئے چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں رہیا وکھائیا۔ گر اوتار ویکھو آ، آدم رہیا
جنائیا۔ کرے کھیل سبج سُبھا، حوا حواس نہ کوئے رکھائیا۔ نور نورانہ بے پرواہ، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ گیا ہنڈھا، تینی اوتاراں
ویس وٹائیا۔ ساچا دستدار ہیا راہ، جگ جگ اپنا تھم سٹائیا۔ کلجگ انت بن ملاج، زرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ساچے سنت لئے اُٹھا، گر منت اک پڑھائیا۔ آتم انتر
بوُجھ دئے بُجھا، جگت بسنتر دئے گوائیا۔ ساچی سوبھ دیوے پا، بجرکپائی توڑ تڑائیا۔ مورکھ موڑھے دھندے لا، نام بھنڈارا اک وکھائیا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل نرالا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام سکھالا، سوہنگ ڈھولا اک
سٹائیا۔ ترے گن مایا تئے جنالا، پنج تت نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم آپ ورتائیا۔ تھم ورتے آپ، پر بھ وڈا وڈ
وڈیائیا۔ سچ دوارے بنے ساچا جاپ، جپ جاپ دئے اُپجائیا۔ دُرمت کلیور دھوے پاپ، میل رہن کوئے نہ پائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال وسیا ساتھ، تنہاں
بھے نہ کوئے وکھائیا۔ اکو رکھ کے بیٹھے آس، ہر ملے سچ سرنائیا۔ جنم کرم دی بُجھے پیاس، پورب لیکھا پنڈھ مکائیا۔ لہنا چکے مستک ماتھ، ریکھا دئے
بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ ہر جن ساچا سیوادار، سیوک روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال بنے مددگار، مدت اپنی
نال پرگٹائیا۔ اڈم کرے اپر اپار، اودھو سیوا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیاں منگلاچار، گھر ساچے نام وچے ودھائیا۔ گھر پریتم پیارا کرے سچ پیار، سچ سہنجی
اک سہائیا۔ سو گرگھ اُدھرے پار، جس سر اپنا ہتھہ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا لیکھے پائیا۔ ہر جن لیکھا گر کارنگ، گھر
ساچے آپ رنگائیدا۔ جگ چوکڑی منگے منگ، دیونہار دیا کمائیدا۔ جن بھگت سیوا ہوئے نہ بھنگ، در ساچے جو کمائیدا۔ دو جہان ملے انند، انند اکو نظری

آئیندا۔ پچھلا بُھل جائے گاؤنا چھند، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کر کے خاص، خالص خالصہ لئے بنائیا۔ جس دی گر اوتار رکھ کے گئے آس، سواصل اپنا روپ پر گٹائیا۔ گھٹ گھٹ ویکھے سرب سواس، پون پوناں کھوج کھوجائیا۔ لیکھ چُکائے پر تھمی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت دوارے پاوے راس، سوانگی اپنا سوانگ وٹائیا۔ گرکھاں اکو وار دیوے شبااس، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گرکھ ساچے سنت سہیلے، کر کرپا ہر ٹھا کر میلے، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ ملنی جگدیش کرے جگ نت، نوٹ پھیرا پائیندا۔ گرکھ گر گر کر کر ہت، ساچی جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ ساچا کرم دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ہر کرپا دیوے اپنا دان، گر بخشش بخشیش جھولی پائیندا۔

* ۹ بھادروں ۲۰۲۰ یکرمی ہر بھجن سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

لیکھا جانے ہر جو سگلا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بھيو جانے اپنا اگلا، رسنا کہہ نہ کوئے سمجھائیندا۔ کلج کوڑ گڑیار چار کُنٹ ہویا پگلا، دھیرج دھیر نہ کوئے وکھائیندا۔ ورن برن ہویا کنگلا، ہر کا نام در نظر کسے نہ آئیندا۔ سادھ سنت بھوندے جنگلاں، کایا جوہ کھوج نہ کوئے کھجائیندا۔ گھر ناد نہ سنیا کوئی منگلا، ڈھولک چھینے سرب و جائیندا۔ سچ محل نہ سوہیا بنگلا، جگت گڑھ وڈ وڈیائیندا۔ نرگن نر ویر لکھ چوڑا سی چکا ونہارا بدلہ، بدلی تبدیلی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ کلج کوڑا پاکلین، چاروں کُنٹ رہیا وکھائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی نیتراٹھ، نچ نیتر نہ کوئے کھلایا۔ پڑھ پڑھ سُن سُن کہن دھن دھن، گھر درشن دیدار کوئے نہ پائیا۔ سرون تھکے سُن سُن کن، کانی تیر نہ کوئے لگایا۔ نیتر تھکے ویکھ ویکھ چن، گھر نرگن جوت چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا کھلایا۔ پاگل ہو کے ہویا بؤرا، باہر بھجے واہو داہیا۔ ہر کا کھیل گہر گورا، سمجھ نہ سکے کوئی رانیا۔ کھیلے کھیل اور کی اورا، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ مائس جنم گرکھ ورلے سورا، جس سنگر ملیا بے پرواہیا۔ لکھ

چوڑاسی سڑی دبی مڑی قبر، قبرستان دین دُہایا۔ ساچا کارج کسے نہ سورا، صبر پیالہ جام نہ کوئے پیایا۔ گردر مندر و جاؤندے پھردے طبلہ، تن رباب نہ کوئے وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر دیکھے کھیل، کلجگ انتم ویس وٹایا۔ سرت شد نہ کوئی میل، بھرے بُھلی سرب لوکایا۔ گھر آتم پر ماتم چڑھیا نہ کوئے تیل، ساچا سگن نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتایا۔ کلجگ پاگل رہیا دوڑ، چاروں کُنٹ واہو داہیا۔ لکھ چوڑاسی ریٹھا دیکھے کوڑ، امرت رس نہ کوئے بھرایا۔ سادھ سنت بیٹھے اندھ گھور، زرگن نور چند نہ کوئے چکایا۔ رسنا جہوا کوک کوک مچاون شور، شہنشاہ نظر کسے نہ آیا۔ دُوبے ہتھ پھڑا کے ڈور، جگت گڈیا رہے اڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتایا۔ کلجگ پاگل رہیا نٹھ، چار کُنٹ واہو داہیا۔ چار ورنال دیکھے تٹا ہٹھ، کھتری براہمن شوڈر ویش ست سروپ نہ کوئے سمایا۔ پھر پھر دیکھے تیرتھ تٹ اٹھسٹھ، سچ سچ نظر کوئے نہ آیا۔ سادھ سنت جیو جنت ناڈ بہتر اُبلے رت، رتی رت نہ کوئے سکاایا۔ انتر آتم ملے نہ برہم مت، من مت ہوئے ہلکایا۔ گلی اگ پنج تت، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جگت مارگ رہے دس، اپنا راہ نظر کسے نہ آیا۔ جگت سمیلن کر اکٹھ، اُچی کوکن ڈھولا گایا۔ نج نیز نظر نہ آئے پُرکھ سمرتھ، گھر ساچے درس دکھایا۔ سمرن پوچا پاٹھ جوگ ابھیاں کردے تپ، اُچے ٹلے پربت ڈوگھی کندر دھیان لگایا۔ ساچے مندر ساڈھے تن ہتھ اندر کوئی نہ لئے لہ، باہر کھوجے سرب لوکایا۔ سنگر پورا حاضر حضورا آتم سیجا بیٹھا سچ، سچ سنگھاسن سوہا پانیا۔ شبد اگم اناد نادی وجائے ند، انحد ساچی سیو لگایا۔ جگت دوارا کرائے پار حد، گھر اکو اک دکھایا۔ ساچا ڈھولا سوہلا گائے راگ چھند، ٹوں میرا میں تیرا اکو نام دھیانیا۔ لہنا چکے بتی دند، رسنا جہوانہ کوئے وڈیایا۔ گھر پر میشور دیوے پرمانند، نج آتم کرے رسایا۔ نام بھنڈارا کھول گنڈھ، دست اموک گھر ورتایا۔ زرگن جوت چاڑھ چند، اندھ اندھیر گوائیا۔ سچ محلے آپے لنگھ، اُنچ اٹلے دیکھ دکھایا۔ ست سروپی چاڑھے رنگ، اتر کدے نہ جایا۔ جن بھگتاں پوری کرے منگ، پر بھ داتا بے پرواہیا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھگ، لکھ چوڑاسی لیکھ چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ کلجگ پاگل پاوے رولا، رسنا جہوا کوک سناایا۔ کوئی نہ کرے بھار ہولا، سر گھڑی پاپ اٹھایا۔ پروردگار بے پرواہ نظر نہ آئے مولا، مشکل

حل دے کر آیا۔ نیوں کے تگے پُرکھ اکال دین دیاں گوہند نال کر کے گیا قولہ، اقرار اِکو گھر جنایا۔ کھج انت نہہکنک سری بھگونت پُرگٹ ہوئے اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھایا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان شاہ سلطان اک سنائے بولا، لوء پُری آکاش برہمنڈ کھنڈ دو جہان اِکو حکم ورتایا۔ ست دھرم سچ دوار اینکار اِکو کھولا، خالق خلق مخلوق دے سمجھایا۔ کھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت نرگن سرگن بنے تولا، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ دھردر گاہی بے پرواہی شبد اگم لے کے آئے ڈولا، سنت سہیلے گرو گُر چیلے ساجن ساچے وچ بہایا۔ سچھنڈ دوارا ہر کرتارا ایکا ایک کھولا، تاک بند نہ کوئے وکھایا۔ چرن پریتی ساچی ریتی نیتیان جو گھولی گھولا، کیتی گھال لیکھے لایا۔ لہنا چکیا کلا سولہ، کرے کھیل صاحب انمولہ، اننت اپنی دھار چلایا۔ شبد سروپی بن وچولا، جن بھگتاں چکائے پڑدا اوہلا، گھر گھر وچ مندر دے وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیایا۔ کھج پاگل رہیا کوک، کلا کھنڈ دے ڈہایا۔ چار کنت میری چکی چوک، چکنا چور میری لوکایا۔ اندروں تھوتھے ہوئے وانگ بھوک، نام ست نظر کوئے نہ آیا۔ باہروں دے سے پنج ت بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بیٹھا گنڈھ پوایا۔ اندر وڑ کوئی نہ ویکھے اپنی کوٹ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا ماردے پھر دے جھوٹھ، جوٹھ بیٹھے کھ لگایا۔ نہ کوئی تانا پیٹا دے سے سوت، سوتر دھاری اپنی کار رہیا کمایا۔ کھ چوراسی وچوں گُرکھ ورا اُتے پوت، جس پر بھ اپنے چرن لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیایا۔ کھج پاگل آئے نیڑے، دُور ڈراڈا پندھ مُکایا۔ نیتز رو رو کرے جھیرے، اُچی کوکے کوک کوک سناہا۔ خالی دسن سادھاں ڈیرے، سنت ست نہ کوئے سہایا۔ گُرکھ ورا لے بھگت تیرے، جنہاں تیری اوٹ تکایا۔ ناتا جوڑ کھندے میرے تیرے، تیرا میرا بھو کوئے نہ آیا۔ کھج ویکھے جھوٹھے کھیرے، ساچا مندر نہ کوئے سہایا۔ انتم انت ڈبن والے بیڑے، شہہ دریا پار نہ کوئے کرایا۔ جیو جنت کھ چوراسی کھج انتم آئے گھیرے، چار دیوار فصیل کندھ پار نہ کوئے کرایا۔ دین مذہب ذات پات پئے جھگڑے جھیرے، جھنجٹ سکے نہ کوئے مُکایا۔ بھایاں نالوں بھائی بکھیرے، پتا پوت دے پائے جھیرے، نار کنت کرے لڑایا۔ نو نو چار جگ ہر کرتا وینہدا رہیا کر کے جیرے، زیر زبر جابر اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھج پاگل ہو کے پھرے ہلاک، حالت اپنی

رہیا جنایا۔ لیکھا کوئی نہ جانے کل کا، ہر کرتا کی کھیل ورتایا۔ نہیں وساہ گھڑی پل کا، پلک پلک اندر پالک اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رہیا گھلدا، سبج تریتا دوپر کھجک حکم سنایا۔ کھجک اتم کھیل کرے ول چھل دا، اچھل چھلداہاری نظر کسے نہ آیا۔ وسے نہچل دھام کدے نہ ہلدا، سچھنڈ ساچا ڈیرہ لایا۔ بھو گھلایے جل تھل دا، مہینل ویکھے بے پرواہیا۔ اپنی جوت جوت آپے رلدا، شبدی شبد ناد آپ سنایا۔ اگم کھیل سری بھگون دا، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی کوئی سمجھ نہ سکے رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دھار آپ جنایا۔ کھجک پاگل ہو کے رہیا کوک، اکو نعرہ لایا۔ ترے گن مایا رہی پھوک، پنچ ت اگنی لایا۔ کوئی نہ دے ساچا بھوپ، جو سگلا سنگ نبھایا۔ ویکھے کے آیا چارے کوٹ، دہ دشا پڑدا لاپیا۔ گھر گھر وڑیا جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نظر کتے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، مہروان تیری سرنا یا۔ اٹھ پاگل کھول سرت، پُرکھ اکال رہیا جنایا۔ سری بھگون میل ملائے ثرت، تیرا پڑدا وئی چکایا۔ بھگت دوار ویکھ اکال مورت، اکل کل پر بھ بے پرواہیا۔ جس داناد اگم تورت، تریا بیٹھے مکھ شرمایا۔ تس صاحب دی ساچی صورت، ثالث ثابت حکم منایا۔ آسا منسا سب دی پورت، خواہش کوئے رہن نہ پانیا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑت، ساچی سکھیا کرے پڑھانیا۔ چتر سکھڑ بنائے مورکھ موڑھت، جس سر اپنا ہتھ لگایا۔ کھجک پاگل ہو نہ بن مورکھ، کیوں بیٹھا مکھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہندا دے چکایا۔ کھجک پاگل تیرا لہنا چھے، چھے پیڑ پرائیا۔ اتم پینڈامات کئے، دھرت دھول رہن نہ پانیا۔ سبج ساچا ست ستوادی اٹھے، اٹھ اپنا بل رکھانیا۔ جن بھگتاں کولوں جا کے پچھے، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ کون دوارے سنت سہیلے ستے، کون مندر وجے ودھانیا۔ کرے کھیل ابناشی اچھے، چیتن دھار آپ سمجھانیا۔ ہر گھٹ اندر گھر وچ گھر اگمی گٹھے، ہر سنگر وسے سچ سکھدایا۔ ہر جن ملائے جو جنم جنم دے رٹھے، کرم کانڈ دے گوانیا۔ کھجک ویکھے گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ ملن دے سارے بھکھے، دوئے جوڑ بیٹھے دھیان لگایا۔ موسیٰ عیسیٰ کولوں پچھے، عیسیٰ محمد دھیان لگایا۔ صدی چودھویں کب پینڈا کئے، ناتا تھے خلق خدایا۔ پروردگار بے پرواہ سانجھیا راکو اٹھے، سگلا سنگ نبھایا۔ کوڑ وکارا پھر کے کٹھے، نام کھنڈا اک چکایا۔ شیر ہو کے سنگر بکے، بھبک اپنا نام لگایا۔ اپنے نشانیوں کدے نہ اکے، تیرا نیالا اک چلایا۔ ویکھنہارا ٹلے اچے، پربت پھولے تھاول

تھانیا۔ جو باہروں بن کے بیٹھے سچے، تنہا انتر میل دے دکھانیا۔ سوریر ہو کے جو دھا پچھے، بل اپنا آپ پر گٹانیا۔ انتم ویلا نیڑے ڈھکے، بنیا پاندھی راہیا۔ گرگھ بوٹے کدے نہ سکے، سنگر پورا امرت سچ ہرے کرائیا۔ اجل کرے مات کھے، مکھ گھڑا صفت صلاحیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں آپے جھکے، اندر باہر اکو رنگ دکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشے سچ سچی سرانیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے وڑن اندر، انتر اپنا میل ملائیا۔ ساڈھے تن ہتھ سہاون ساچا مندر، چھپر چھن نہ کوئے وڈیانیا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، زرگن نور جوت رُشانیا۔ من منو آنہ دوڑے بندر، دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی کار کماںیا۔ کلجک پاگل اٹھ رکھ آس، آساوند دیا کمانیدا۔ تیری انت بُجھائے پیاس، ترسنا دکھ مٹانیدا۔ نال رلائے تیرے ساتھ، لکھ چوراسی بھار بندھانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گیا آکھ، کلجک انت نہکلنک ویس وٹانیدا۔ مرشد مرید دیندے رہے بھاکھیا بھاکھ، بھوکھت لکھت بھوچکمانیدا۔ زرگن نور سچ رسول پاک، پُنیت اپنی دھار چلانیدا۔ دیونہارا آب حیات، حیاتی سب دی آپ بدلانیدا۔ ویکھنہارا کائنات، چوواں طبقات کھوج کھوجانیدا۔ ساچی کھولے اگم لغات، الف یے پیٹی نہ کوئے پڑھانیدا۔ جگ چوکڑی نہ پائے وفات، مقبرہ نظر کوئے نہ آئیندا۔ لیکھا کھئے بن قلم دوات، کاتب کار نہ کوئے کمانیدا۔ دو جہاناں وڈنواب، نوبت اپنا نام وجانیدا۔ سچ سنائے اک رباب، احباب اپنا راگ الاونیدا۔ جن بھگت جنائے اپنا مزاج، بن سنگی سنگ رکھانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، بن داتا آپ ورتانیدا۔

* ۱۰ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جلیٹھووال *

جوت اکالن ہو ہو خوش، مکھ گھنگٹ رہی اٹھانیا۔ لوکمت کرے رُخ، برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ بھوچکائے اباشی اچت، سچ سندیس سنایا۔ اجل کراں بھگتاں مکھ، ڈکھڑا درد مٹانیا۔ ساچی گودی لوواں چک، انگن اک سہانیا۔ ویراگن ہو کے لوواں پچھ، انتر آتم ویکھ دکھانیا۔ جنم جنم دی میٹاں بھکھ،

ترسنا روگ گوانیا۔ ڈونگھے مندر وڑاں لگ، جگت نیز نظر کسے نہ آتیا۔ نو نو چار مسکھنا رہی سکھ، سچھنڈ بیٹھی دھیان لگانیا۔ کون ویلا پُرکھ اکال دین دیال
گوبند ویکھے سُت، سُت ڈلارا گوبند انگ لگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتانیا۔ جوت اکال نین شنگار، نین نین رہی مٹکانیا۔ سچ
پریتی ساچی دھار، کجل روپ وٹانیا۔ پک پک لئے اگھاڑ، اکھ پرکھ روپ وٹانیا۔ دو جہاناں ویکھے وارو وار، پُری لوء کھوج کھوجانیا۔ دہ دشا لئے اگھاڑ، چار
کنٹ پڑا لاہیا۔ لکھ چوڑا سی کھول کواڑ، گھر گھر اپنا پھیرا پانیا۔ کھج تیری اتم وار، بے انت دیا کمانیا۔ سنت سہیلے ساچے یار، گرگھ ویکھے تھاوں تھانیا۔
پریم کرے پہلی وار، سچ پریتی آپ لگانیا۔ نیم کرے ایکا دھار، کیتا قول بھل نہ جانیا۔ نام بولے سچ جیکار، دُھر داراگ الا نیا۔ محل دکھائے اک منار،
اٹل کرے رُشنائیا۔ دیا باقی اک اجیار، تیل وٹی نہ کوئے دکھانیا۔ ساچا پتی ملے اگم اپار، روپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آتیا۔ ستی ہو جاواں بلہار، صدق
صوبوری اک نبھانیا۔ رتی رتی دیواں وار، رتی رت رہن نہ پانیا۔ ٹھی ٹھی آواں وچ سنسار، دو جہاناں پندھ مُکانیا۔ گرگھ ویرا لہے یار، جو یارڑا ستھر رہیا
ہنڈانیا۔ اکو منگے درس دیدار، پُرکھ اکال نور رُشنائیا۔ در در گھر گھر جا کے لواں بھال، دُور ڈراڈا پندھ مُکانیا۔ اشارے نال لواں اٹھال، سینت نال سمجھانیا۔
اٹھ ویکھ اپنی دھر مسال، گھر گھر وچ وٹی ودھانیا۔ درشن کر دین دیال، دیندھ روپ وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ
اٹھانیا۔ جوت اکال گندے سیس، مینڈھی اکو اک دکھانیا۔ ساچا ناتا ہر جگدیش، دُجا نظر کوئے نہ آتیا۔ جس دے آد جگاد چھتر جھلے سیس، تخت نو اسی
بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی جس دا کلمہ پڑھن حدیث، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھن سیس جھکانیا۔ جس دا کھیل بیس اکیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، اپنی کرنی آپ جنانیا۔ جوت اکال چک نقاب، جلوہ نور درسانیا۔ پروردگار سچ آداب مقامے حق شنوائیا۔ سچ محلہ اک محراب، محبوب نظری
آتیا۔ دیونہارا ساچی داد، دولت اکو گھر ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا جلوہ نور رُشنائیا۔ جلوہ نور رُشنائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیانیا۔
درگاہ ساچی دھام سہائے ایک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلمہ نبی رسول پڑھائے ایک، اکھر وکھر کر پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
سُچ رہیا سمجھانیا۔ جوت اکال دتے حال، ہر کا بھیو کھلائیا۔ زرگن دیاد پیک بال، گھر سچ کراں رُشنائیا۔ آد جگادی کھیل کمال، دو جہان دکھانیا۔ سرگن

اُچھاواں ساچے لال، نرگن میلا سہج سُبھائیا۔ شبد بناواں دُھر دلال، در گھر ساچے میل ملائیا۔ تھم سناواں کال مہاکال، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ
 وکھاواں سچی دھر مسال، جس دوارے سچ سُبھائیا۔ نام نگارہ و جاواں تال، انحد نادى راگ الائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرگھ گرگھ سچن بھال، در ساچے میل
 ملائیا۔ اندر باہر چلاں نال نال، ساچا سنگ آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جوت اکالن کرے ہاسا، ہست کیٹ
 ویکھ وکھائیا۔ دھارے بھیکھ پُرکھ ابناشا، ابناشی سار کوئے نہ پائیا۔ ویکھن آئے جگت تماشا، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک بھرواسا، سرن
 چرن کول سرنائیا۔ گرگھیاں پوری کرے آسا، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ گرگھیاں دیوے سچا سا تھا، سگلا سنگ نبھائیا۔ آپ ہوئے ناتھ انا تھا، دین دیال دین
 گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے پرواہی دھار وکھائیا۔ جوت اکالن گاؤندی گیت، سوہنگ راگ الائیا۔ کلجگ انتم چھڈ مندر مسیت،
 جن بھگت دوارے پھیرا پائیا۔ بدلاں کوڑ کڑیاری ریت، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ملے مان ہست کیٹ، اوچ نیچ نہ کوئے رکھائیا۔ ہر گھٹ اندر وساں چیت،
 گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ گرگھ ورا لے میت، متر پیارا نظری آئیا۔ میل ملاوا صاحب اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس دے چھتر جھلے سیس، سو پُرکھ نرنجن
 اک اھوائیا۔ جگ چو کڑی جس دی منڈے رہے حدیث، سجدہ سیس چرن جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جوت
 اکالن پائے رولا، اچی کوک کوک سنائیا۔ نرگن نور ویکھو مولا، ہر گھٹ رہیا سائیا۔ گوہند نال پورا کرے تولا، کیتا اقرار بھل نہ جائیا۔ جن بھگتاں بھار
 کرے ہولا، کرم کانڈ دی گھٹری اپنے سیس اٹھائیا۔ ہر بھگت تیرا باہو بل پھر کے ڈولا، تن انتر آتمائے انگڑائیا۔ سچ پریتی گھول گھولا، گھولی گھول گھول
 گھمائیا۔ سنگر چکے پڑدا اولہا، دئی دویت مٹائیا۔ سچ سنائے اکو بولا، سوہنگ راگ الائیا۔ نام ترازو تولے تولا، کنڈا اکو اک وکھائیا۔ دھرم دوارا ساچا کھولا،
 کوڑی کریا ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ اترے پار بھالا بھولا، جو چل آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جوت اکالن کہے میں
 سکھی سہیلی، ساچا سنگ نبھائیا۔ جگ جگ پھراں اک اکیلی، دو جہاناں نساں واہو داہیا۔ اکو کوک سناواں بھگت پیارا میلیں، جس ملیاں وچھڑ کدے نہ
 جائیا۔ دو جہاناں بنے بلی، گلو کڑی اک رکھائیا۔ لے کے جاواں دھام نویلی، محل اٹل سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر

نظر اٹھایا۔ جوت اکالن بن ملنگ، گھر گھر ناچ وکھایا۔ جن بھگتاں کولوں مگے مگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ گرگھ سجن میرا دینا سنگ، سچ پریت لگایا۔ سچ سہاؤنی اک پلنگ، پاوا چول نظر کوائے آیا۔ میں بن ویراگن ہو سہاگن و جاواں رباب تند، سارنگ سارنگٹرا سار کوائے نہ پانیا۔ خوشیاں اندر پریم پریتی گاواں چھند، توں میرا میں تیرا تیرا میرا ناتا اکو نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ اک رکھایا۔ جوت اکالن جھولی اڈ، اچی کوک رہی سنایا۔ گرگھ پچھا دے نہ چھڈ، تیرے پچھے چھڈی سرب لوکایا۔ کھ چوڑا سی نالوں ہو کے اڈ، منگنی تیرے نال کرانیا۔ سچھنڈ دوارا تچ آ کے دیکھی تیری حد، کایا اندر پھیرا پانیا۔ مہر نظر کر کے دوارے اپنے سد، میں آواں چائیں چانیا۔ خوش ہوواں کر کے تیرا ج، کایا کعبہ ویکھ وکھایا۔ درشن کراں رنج رنج، چار جگ دی ترسنا بھکھ مٹانیا۔ جے کوئی پچھے سب نوں لا دیواں تچ، اپنی سمجھ کسے نہ پانیا۔ بن بھگتاں کوئی نہ سکے لہ، جنگل جوہ پھرے سرب لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچی سیو کمایا۔ جوت اکالن در نہانی، کھلڑے کیس رہی وکھایا۔ گرگھ ملے سچا ہانی، گھر ساچے وجے ودھایا۔ امرت پیواں ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنامکھ گھلایا۔ سوہنگ پڑھاں ساچی ہانی، توں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو ماہیا۔ آ ویکھ میری نشانی، دھر دی کانی تیر لگایا۔ سمجھ سکے نہ کوائے ودوانی، پڑا سکے نہ کوائے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ اک رنگایا۔ جوت اکالن کھول پڑا، کھ نور ظہور وکھایا۔ جن بھگت ادھارے کلج سڑا، اگنی تت مٹانیا۔ بھیو کھلایے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ اشان کرائے ساچے سر دا، سرور اکو اک نہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ جوت اکالن رکھے آس، اکو آس تکایا۔ بن بھگت نہ بچھے میری پیاس، ترسنا نظر کوائے نہ آیا۔ دو جہاناں کوئی نہ لہے ساتھ، اک اکل کم کسے نہ آیا۔ خالی دسن پتن گھاٹ، تٹ کنارے دین دھانیا۔ کو جھی کملی مکا نہ سکے واٹ، پاندھی پندھ پار نہ کوائے کرانیا۔ کلج ویکھ اندھیری رات، نیتز روون واہو داہیا۔ بن بھگتاں بنی نار کم ذات، کلکھنی کم کسے نہ آیا۔ کون ویلا ہر سجن گھر میرے آون لے برات، دولھا اکو نال ملائیا۔ روداس چمارا لے قلم دوات، لیکھا لکھے تھانوں تھانیا۔ کھی چھپی رہے نہ کوئی بات، ظاہر روپ کرے گڑمٹانیا۔ غصہ کرے نہ کوئی مائی باپ، پر بھ نیتز ویکھ در گھر وریا بے پرواہیا۔ جس دی سچ سچی جماعت، پٹی اکو نام پڑھانیا۔ جس دا مندر

سچا خاص، خواہش سب دی پور کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا دے ملانیا۔ جوت اکالن پائے ویل، گھر ساچے خوشی منانیا۔ ساچی سکھی سچ چڑھے تیل، سہنجی رت وڈیانیا۔ دیا کرے پر بھ سجن سہیل، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جگ جنم دے لئے میل، وچھڑے اپنے نال ملانیا۔ اچرج کرے اگمی کھیل، سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ وسنہارا دھام نوئل، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا ناتا دے جڑانیا۔ جوت اکالن جڑے ناتا، گھر ساچے میل ملانیا۔ دیکھے کھیل پڑکھ بدھاتا، غمی خوشی نہ کوئے جنانیا۔ زرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن انگ لگانیا۔ دو جہان چلائے راتھا، رتھو ای اکو نظری آنیا۔ چار جگ دی پوجا پاٹھا، منتر شبد کرے پڑھانیا۔ دو جہاناں کھول خلاصہ، بھيو ابھیدا دے سمجھانیا۔ انت کنت بھگونت پوری کرے آسا، نراسا نظر کوئے نہ آنیا۔ جس داسندے سارے ساک، ساکھیات ویس وٹانیا۔ گھر مندر کھول تاکا، پڑھدا دئی دے چکانیا۔ اندر وڑ کے کرے باتاں، باطن بھيو دے سمجھانیا۔ جن بھگتاں میلا ایکا گھاٹا، گھاٹ پتن اکو اک دکھانیا۔ اگلی پچھلی مکے واٹا، پاندھی پندھ نہ کوئے بھوانیا۔ سوہنگ ڈھولا گائے گاتھا، آتم پر ماتم جوڑ جڑانیا۔ جوت اکالن تیرا سوہے مستک ماتھا، اگا اکو اک سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن میلا سچ سبھانیا۔ جوت اکالن ہوئے ملاپ، جن بھگت و بے ودھانیا۔ دو جہاناں بنے ساک، سجن اکو روپ سمانیا۔ کھیلے کھیل دیناں ناتھ، دینن لئے اٹھانیا۔ لہنا چکے مستک ماتھ، پورب جھولی آپ بھرانیا۔ کلج انت سری بھگونت بے انت جنائے پوجا پاٹھا، سوہنگ سچ نام پڑھانیا۔ گرکھ ملے اک جماعت، چار ورن اکو راگ الاانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ جوت اکالن آسا پنی، ہر پورن پڑکھ پر بھ پایا۔ اوڈھن ملیا سرتے چٹتی، ڈھاکن کو پت بے پرواہیا۔ گاوے گیت وڈگن گنی، گو بند ڈھولا راگ الاانیا۔ سچ پکار میری سنی، بے پرواہ ہوئے سہایا۔ گرکھ میلے اپنی دھنی، دھن آتمک راگ الاانیا۔ لکھ چوراسی وچوں چٹی، چن چن ایکا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے جوڑ جڑانیا۔ گھر ساچے جوڑی گئی جڑ، جو بن اکو نور دکھانیا۔ آتم پر ماتم پی لوڑ، پر ماتم آتم ملے چائیں چانیا۔ روداس چمارا ڈھونہارا ڈھور، پانہا گنڈھ وقت لنگھانیا۔ تس صاحب سوامی گیا بہرہ، باور اپنے لیکھے پانیا۔ کلج سنجگ دوویں مارگ دیوے تور، لہنا دوہاں نال رہیا چکانیا۔ دیکھ دکھائے اندھ گھور، لیکھا جانے چند نور زشانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، میل ملاوا ایکا تھانیا۔ میل ملاوا ایک تھنتر، دھام سُہنجنا آپ سُہانیدا۔ مل مل گیا ساچا منتر، منتر سوہلا ڈھولا سوہنگ راگ الائنیدا۔ ہر گھٹ بدھ جانے انتر، انتر آتم دیکھ دکھانیدا۔ کلجک وچ سبجک بنائے بنتر، گرکھ ساچے آپ جگانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتانیدا۔ ساچا حکم جوت اکالن، اکل کل دھاری آپ جنانیا۔ جن بھگت دوارے جانا بن کے مالن، پریم پھولن ہارتن پہنایا۔ جا کے پھڑنا گرکھاں دامن، پلو اپنے نال گنڈھانیا۔ میٹنی رین اندھیری شامن، سبجک سچا چند رُشانیا۔ درس کرنا آھنساھن، سنمکھ دیدارا پانیا۔ وچولا کوئی نہ بنے کھتری براہمن، پاربرہم برہم پڑا دئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، ساچا میلا وچ جہان، جیون جگت جگ داتا جاگرت جوت دئے سبھانیا۔

* ۱۱ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر سنگت دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

شاہی کہے میرے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری سرنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی منگاں پناہ، چرن کول دھیان لگانیا۔ دوئے جوڑ پواں سرنا، نیوں نیوں سپس جھکانیا۔ سد مناں تیری رضا، تیرا حکم اپنے سپس لکانیا۔ رحمت کر سچ خُدا، خودی تکبر کوئے رہن نہ پانیا۔ تیرے پریم وچ ہوئی فدا، اپنا آپ مٹانیا۔ اپنا آپ دتا کٹا، انگ انگ نالوں جدا کرائیا۔ تیرے ملن دا چڑھیا چا، نکھی کرد چھری چلانیا۔ پُرزہ پُرزہ انگ کٹا، اپنا آپ مٹانیا۔ پت ڈالی شاخ دتی تجا، تچ اپنا آپ گوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینی سچ سرنایا۔ شاہی کہے میرے شہنشاہ، بے پرواہ تیری وڈیانیا۔ در درویش منگاں راہ، اک دھیان لگانیا۔ کرپا کر وڈ گہبان مہرواں، مہر نظر اٹھانیا۔ ساچی سیوا لواں کما، کملی کو جھی اپنا آپ بھیت چڑھانیا۔ تیرا صفتی ڈھولا لواں گا، گا گا خوشی منانیا۔ نانا لواں جڑا، جگ چوکڑی سکے نہ کوئے تڑانیا۔ تیرا میرا لیکھا دو جہاں، دوئے دوئے دھار رُپ دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ سُن کے حال جگت شاہی، قلم اٹھی گرلایا۔ میرا میٹوں ملے ماہی، پریم میرے نال بندھانیا۔ میں چل کے دیواں آپ

ودھائی، سچ سُنیہڑا اک سُنائیَا۔ اُٹھ ویکھ میرے سچ گوسائی، در تیرے الکھ جگائیَا۔ بن کے آئی پاندھی راہی، دُور دُراڈا پندھ مُکائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نین اُٹھائیَا۔ سچ پکار کرے قلم، کلمہ اِکو سُنائیَا۔ بے پرواہ میرے بلم، وڈ تیری وڈیائیَا۔ نہکرمی ویکھ میرے کرم، کرم کانڈ نہ کوئے رکھائیَا۔ تیرا میرا اِکو دھرم، دھرم دوارے گنڈھ پوائیا۔ دُوجانہ کوئی دسے بھرم، بھانڈا بھرم بھٹائیَا۔ میٹوں آوے تیتھو شرم، نیتز نین نہ کوئے اُٹھائیَا۔ سد وساں تیرے حرم، محل اِکو اِک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے وڈیائیَا۔ قلم کہے میں تیری داسی، داسن رُپ وٹائیَا۔ نرگن رُپ پُرکھ ابناشی، تیری سمجھ کوئے نہ پائیَا۔ سچھنڈ دوار سچ دھار جوت پرکاسی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیَا۔ قلم کہے میں منگن آئی، در ساچے سچ سرنائیا۔ تیری میری نہ ہوئے جُدائی، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیَا۔ نرگن ہو کے کرگُمائی، سرگن لیکھے لائیَا۔ تُوں میرا بن سچا ماہی، میں تیری نار رُپ وٹائیَا۔ بے شک میرا موُل بوٹا کاہی، تیری جڑ تیرے نال بندھائیَا۔ تیرے نام دی وجاواں ودھائی، ساچا ڈھولا راگ سمجھائیَا۔ میرے بنا پر بھو تیری نہ کوئی شنوائی، نشان نظر کوئے نہ آئیَا۔ میں شہادت دیواں تیری گواہی، لکھ لیکھا آپ جنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اُٹھائیَا۔ قلم تیری سُن کے بات، شاہی اپنی لئے انگڑائیَا۔ میرے بنا کی کریں کھیل تماش، تیری چلے نہ کوئے چترائیَا۔ تیرا خالی پنجر دسے ساس، رُپ نظر کوئے نہ آئیَا۔ میں سچ سُنیہڑا دیواں آکھ، اِکو وار جنائیَا۔ جنانا چر تیرا میرا جڑے نہ نات، پُرکھ بدھاتا انگ نہ کوئے لگائیَا۔ سُن کے حال لاگو اُٹھی مٹی دوات، ماٹی کاپی رہی گر لائیَا۔ میرے بنا نہ کسے نجات، بندھن سکے نہ کوئے پائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیَا۔ سری بھگوان سُن کے بات، ہر باطن بھيو جنائندا۔ قلم اُٹھ مار جھات، ہر کالم ونڈ ونڈائندا۔ شاہی لیکھا ویکھ سفات، صفحہ ہستی رُپ نہ کوئے جنائندا۔ بھيو کھلائے جگت دوات، دوارا اپنا آپ سمجھائندا۔ تِنّاں بچھنہارا دات، سر اپنا ہتھ لکائندا۔ نیتز کھول دکھائے مار جھات، پڑدا اپنا آپ چکائندا۔ شبد گردیو دیونہارا دات، وست اموک سچ ورتائندا۔ نرگن بٹھے سرگن نات، ناتا اِکو وار جڑائندا۔ دُھر دی دھار دکھائے کھات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ جنائندا۔ ساچی کار شبدی تُوں، ہر تڑت آپ جنائیَا۔ اُٹھے

سُت جو دھا سُور، بل اپنا آپ پر گٹایا۔ میرا کھیل ہونا ضرور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سرب کلابن بھر پور، بھر پور رہیا سرب ٹھائینا۔ چار کھانی جس بھریا پور، انڈج جیرج اُتبیج سبتج بیڑا رہیا چلائیا۔ قلم نہ ہونا مجبور، ڈکھ درد رہن کوئے نہ پائیا۔ شاہی شہنشاہ ویکھ حضور، ہر جو دئے سمجھایا۔ دوات کہے میرا پیٹڈا نیڑے دُور، دو جہاناں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبد سُت کہے سُن قلم کانی، کائنات ہر جنائیندا۔ شاہی شہنشاہ کھیل کرے مہانی، شاستر سمرت وید پُرانی صفتی صفت وڈیائیندا۔ دوات کہے میں وڈ وڈوانی، گھر بھنڈارا اک بھرائیندا۔ تیری دھار اگم نُو رانی، دُھن نظر کسے نہ آسیندا۔ بن سرگن تیری بنے نہ کوئے نشانی، تیرا ناؤں کوئے نہ گائیندا۔ کرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ تیرا حکم اکو بھائیندا۔ قلم کہے میں لیکھا لکھاں مہانی، شاہی کہے میں اپنا رنگ وکھائیندا۔ دوات کہے میرا در پروانی، پروانہ سب دے ہتھ پھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ چلائیندا۔ قلم کہے میرے بھگوان، میں دیواں سچ سناٹیا۔ میرے بنا نہ تیرا کوئی نشان، تیرا ناؤں نہ کوئے سمجھایا۔ تیری صفت نہ کوئی جانے جیو جہان، ڈھولا راگ نہ کوئے الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیری سیو کمائیا۔ شاہی کہے میرا شان، زرگن سرگن دیاں سمجھایا۔ سری بھگوان تیرا بیان، لیکھا لکھ لکھ دیاں وکھایا۔ نہ کوئی میٹے میٹ مٹان، حرف حروف نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچی سیو کمائیا۔ دوات کہے میری کھیل نرالی، جگت شاہی رہی سمجھایا۔ میرے بنا تیرا کوئی نہ بنے پالی، تیری دھار نہ کوئے وکھایا۔ قلم وچاری رہے بے حالی، حال بے حال سکے نہ کوئے لکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیو دئے لگایا۔ سُن قلم ہر کرتار، آد آد جنایا۔ شاہی نال تیرا پیار، شاہ پاتشاہ جوڑ بڑایا۔ دوات تیری چار دیوار، چار گنٹ وکھایا۔ تیرا گھ دیوے اگھاڑ، آپ اپنا دھیان لگایا۔ تیرے انتر اُتارخ دیوے واڑ، قلم اپنا گھ چھپایا۔ دوہاں مل کے کھیل ہوئے اپار، شاہی اپنا رنگ چڑھایا۔ سنگر کھچ کے لیائے باہر، آپ اپنا حکم ورتایا۔ ساچی صفت نام بھنڈار، سیوا اکو اک لگایا۔ لیکھا لکھنا وید چار، شاستر سمرت نال رلاٹیا۔ گیتا گیان دے آدھار، انجیل قرآن کری گڑمائیا۔ کھانی بانی کر پیار، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ہر کا شبد دُھر جیکار، ڈھولا اک سناٹیا۔ قلم شاہی مل مل کرے پیار، دوات دویت نہ کوئے جنایا۔ لیکھا لکھن وچ

سنسار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیا نیا۔ قلم کہے میرے بھگونت، در تیرے سیس جھکایا۔ شاہی کہے میرے ساجن کنت، دوئے جوڑ لاگاں پائینا۔ دوات کہے تیری مہما گنت، صفتی صفت تیری وڈیا نیا۔ در تیرے تے منگن منگت، بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنا نیا۔ تے بولن ایک وار، در ساچے کوک سنا نیا۔ تیرا صفتی لیکھا لکھیئے سدا جگ چار، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ تیرا نام ڈھولا گایئے وار، وار تالاپ اک جنایا۔ تیرے مندر اندر بہہ بہہ کریئے پیار، پریم پریتی اکو نظری آ نیا۔ تیرا شبد سوامی بول جیکار، بے جیکار دو جہان شنوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ساچا سنگ اک دکھایا۔ ساچا سنگ پر بہہ اک دکھاؤنا، در تیرے اک عرضویا۔ ساچے بھگتاں میل ملاؤنا، جو تیرا ڈھولا رہے گایا۔ دوجا کوئی نظر نہ آؤنا، انگیکار نہ کوئے اھوایا۔ دھر دا لیکھ اک دکھاؤنا، دوجی اور نہ کوئے لکھایا۔ بن تیرے تیرا بھیو نہ کسے گھلاؤنا، انت کہن کوئے نہ آ نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ تیرے در منگیئے ٹیک، سرن ملے سرنا نیا۔ تیری صفت دا اگمی لیکھ، لکھ لکھ جگت جیو سمجھایا۔ تیرا میلا تیرے دیس، تیرے نگر کھیڑے وجے اک ودھایا۔ تیرا پریم پریم رہے ہمیش، پریم پُرکھ ٹٹ نہ جانا۔ سدا سدا انت نوت تیرے بھیکھ دا کھدے رہیئے لیکھ، صفتی صفت صلاحیا۔ مستمگھ کوئی نہ لئے ویکھ، گرکھ سدا سنگ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، جن بھگتاں اپنا تھم ورتا نیا۔ سری بھگوان سچ سناؤندا اے۔ دھر دا بھیو آپ گھلاؤندا اے۔ قلم اکو تھم ورتاؤندا اے۔ شاہی تیرے نال ملاؤندا اے۔ دوات قلعہ کوٹ بناؤندا اے۔ سچ پریم دا اکو پیار، امرت جل برساؤندا اے۔ تیاں میلا اکو دھار، رنگ ساچا اک رنگاؤندا اے۔ سیوا لاگرو اتار، دھر دا تھم اک سناؤندا اے۔ ہتھ نال ہتھ کرے پیار، پھڑ باہوں لیکھ لکھاؤندا اے۔ جگ چوکڑی وارو وار، سبج تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈاؤندا اے۔ پیر پیغمبر بر خوردار، ساچا تھم آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ پر بہہ جگ چوکڑی تھادی سیوا ویکھ دکھاویگا۔ دھر دا لیکھا لکھیا نہ کوئی مٹاویگا۔ لکھ چورا سی جیو جنت صفتی ڈھولا سارے گاویگا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن رُپ دھراویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ساچا لیکھ اک سمجھاویگا۔ ساچا لیکھ پر بھو جنائے گا۔ جگ چو کڑی پندھ مکائے گا۔ کلجگ انتم ویکھ دکھائے گا۔ زرگن ہو کے پھیرا پائے گا۔ سرگن اپنا میل ملائے گا۔ بھگت بھگوان ساچے چن، مانس مانٹھ جنم دوائے گا۔ آپے جانے سچ گن، اوگن کوڑے باہر کڈھائے گا۔ لکھ چوڑا سی چھان پُن، گرگھ ورلے نرمل روپ وٹائے گا۔ دُھر دی دھار پکار سُن، لیکھا تیاں اک سمجھائے گا۔ لہنا دینا چُکائے رکھ سُن، سُنی مَنیشتر پڑدا لاہیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں تیرا ناتا اک جڑائے گا۔ جن بھگتاں ناتا آپ جڑاویگا۔ پُرکھ بدھاتا ویکھ دکھاویگا۔ کلجگ انتم ویس وٹاویگا۔ سری بھگونت کھیل کھلاویگا۔ گرگھ ساچے سنت آپ جگاویگا۔ رِوداس چمارا سیوا لاویگا۔ گرداس نیوں نیوں سیس جُھکاویگا۔ دوہاں وچولا بن کے کھیل رچاویگا۔ قلم تیری کاتب بن کے ونڈ ونڈاویگا۔ شاہی تیرے کھ توں لاه چھائی، شہنشاہ نواں رنگ دکھاویگا۔ دوات تیری کاجی ماٹی کوڑا بھانڈا بھن کے کرتباہی، ساچا برتن اک پرگٹاویگا۔ ویکھن آوے سچا ماہی، بے پرواہ پھیرا پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا موُل چُکاویگا۔ سب دا لہنا موُل چُکائے گا۔ زرگن ہو کے ویکھ دکھائے گا۔ سرگن پڑدا آپ اُٹھائے گا۔ گرگھ بردا آپ بنائے گا۔ گھر گھر دا بھيو آپ چُکائے گا۔ ڈردا ڈردا جن بھگتاں سیو کمائے گا۔ قلم شاہی دوات تیرے بیان توں جو رہیا اڑدا، تس انتم میٹ مٹائے گا۔ بن لیکھا لکھیوں آپے پھڑدا، اپنا تھکم آپ چلائے گا۔ دو جہاناں اُچی منزل آپے چڑھدا، بُز دل روپ نہ کوئے وٹائے گا۔ لکھ چوڑا سی وچوں سنت سہیلے آپے کھڑدا، مارگ اکو اک دکھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیاں اکو راہ دکھائے گا۔ تیاں راہ دکھائے ایک، ایکنکار دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم بخشے ساچی ٹیک، شبدی سرتی جوڑ جڑائیا۔ چار جگ دا پورا کرے لیکھ، پچھلا لیکھا لیکھے پائیا۔ زرگن ہو کے دھارے بھیکھ، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ وسنہارا نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچے بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ ساچے بھگتاں جوڑ جڑنا، جوڑی جگدیش بناکیندا۔ خالی ہتھ کسے نہ مڑنا، سچ بھنڈارا آپ ورتا کیندا۔ کوڑی کرپا بند کرے فرنا، پُھرو منتر نام سچ اکو اک سمجھائیندا۔ جھوٹے وھن کسے نہ رُڑھنا، دُبدے پاتھر پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے لائیندا۔ لیکھا لگے قلم شاہی دوات، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیاں میلا اک جماعت، ایکا گھر خوشی

و کھائی۔ سچ سوامی لکھ لکھ گاتھ، سدا دیونہار وڈیا۔ پُرکھ اکال رکھو آس، نج نیتز دھیان لگائی۔ دیاوان جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر مٹائی۔ در آیاں لیکھے لائے ساس گراس، لیکھا لیکھے نال ملائی۔ اٹھ سوامی قلم دوات، شاہی اکو حکم ورتائی۔ پہلوں بھگتاں ویکھ مار جھات، گھر ساچے خوشی منائی۔ چار ورن بنے اک جماعت، دُئی دویت نہ کوئے رکھائی۔ پر بھ ملن دی رکھن خواہش، دوجی آس نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سیوا تیری لائی۔ میں جن بھگتاں راگ الاوائگی۔ داسی بن کے سیو کماوائگی۔ راکھی کر کے پار لنگھاوائگی۔ ساکھی بن کے جگت سناوائگی۔ بانی بن کے حکم پچاوائگی۔ ناتی بن کے جوڑ جڑاوائگی۔ ساتھی بن کے توڑ نبھاوائگی۔ آکھی من کے سیس نو اوائگی۔ ہاسی کر کر گرگھ خوشیاں نال ہساوائگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے بھگتاں لیکھ لکھاوائگی۔ تیرے نام نال ملاوائگی۔ ہڈ ماس ناڑی چام پریم رنگ اک چڑھاوائگی۔ ناتا توڑ لوبھ موہ ہنکار، کرودھ کام میٹ مٹاوائگی۔ گرگھ کوئی نہ کرے آرام، حرف اکو اک سمجھاوائگی۔ در درویش بن غلام، گھر گھر لکھ جگاوائگی۔ ساچا میلا سری بھگوان، دوجا ناتا توڑ تڑاوائگی۔ کلجگ انتم لکھ کے اکو گیان، چوداں و دیا پنڈھ مکاوائگی۔ توں میرا میں تیرے در ہوئی پروان، گھر اکو اک وکھاوائگی۔ ساچا بھلدا رہے نشان، نشانہ اکو اک چڑھاوائگی۔ لوکمتا گرگھ بن کے آئے مہمان، تہناں دا صفتی راگ الاوائگی۔ جس ویلے مڑ کے گھر نوں جان، کر کر سیوا لکھ لکھ لیکھا اگلا دھام صاف کراوائگی۔ چار جگ میں بنی رہی نادان، انتم اپنی اٹھ کھلاوائگی۔ جنہاں میٹوں کیتا پروان، تہناں پروانہ لکھ کے ہتھ پھڑاوائگی۔ آد جگاد کسے نہ ملایا وشنوں بھگوان، جگ وچھڑیاں کاغذ اُتے پھڑ ملاوائگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے بھگتاں سنگ نبھاوائگی۔ میرے بھگت پچے جن آؤن گے۔ لوکمتا پھیرا پاؤن گے۔ اکو میرا ناں دھیاؤن گے۔ دوجی اوٹ نہ کوئی رکھاؤن گے۔ آتم سیجا ساچی سون گے۔ اٹھدے ڈھولا اکو گاؤن گے۔ جگت وچولا نہ کوئی بناؤن گے۔ کوڑے نیتز مات شراماؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سو بھا پاؤن گے۔ گھر ساچے گرگھ سو بھا پاؤن گے۔ دُھر دا حکم اک سناؤن گے۔ قلم شاہی لیکھ بناؤن گے۔ دھرنی دھرت دھول وڈیاؤن گے۔ کاغذ اپنا رنگ چڑھاؤن گے۔ دو جہاناں بیٹھ سمجھاؤن گے۔ سری بھگوانا سنگ رکھاؤن

گے۔ ساچا گانا ہتھ بھاؤن گے۔ سگن اکو وار مناؤن گے۔ ڈھر دانا تا جوڑ جڑاؤن گے۔ پُرکھ بدھاتا کنت ہنڈاؤن گے۔ کوڑی سیجا کدی نہ سون گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اکو اک سہاؤن گے۔ گھر ساچا سچ سہاؤن گے۔ پُرکھ اکال اک مناؤن گے۔ اشٹ دیو اک بناؤن گے۔ محل اٹل اک رُشناؤن گے۔ سچ دھیان اک لگاؤن گے۔ بن بلوان ویس وٹاؤن گے۔ پھڑ نشان جگت جھلاؤن گے۔ ہو نوجوان، نوبت نام وجاؤن گے۔ سری بھگوان اُتے ہو مہروان، بھگت اپنا احسان سر چڑھاؤن گے۔ تیرا بناؤن آئے نشان، نشانہ تیرا ناؤں دکھاؤن گے۔ سیوا کرن بن آنجان، اپنا مان مٹاؤن گے۔ اکو منگن دان، دوئے جوڑ واسطہ پاؤن گے۔ جس گھر وسے آپ بھگوان، اوسے گھر وس کے تیرے تیرے نال جوڑ جڑاؤن گے۔ اپنا آپ بھیٹ کر ہس ہس کے، ہستی سرب گواؤن گے۔ تیری چھتر چھایا ہیٹھ وس کے، شتر و کوڑے جگت مٹاؤن گے۔ پریم پریتی اندر پھس کے، پلو اکو وار گنڈھاؤن گے۔ روداس چمارا لیکھ جائے لکھ کے، لیکھا لیکھے تیرے انت لگاؤن گے۔ ڈھر دی دھار ڈھروں آئے سکھ کے، اتم تیرے کول سناؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیرے اپنا گھر بناؤن گے۔

* ۱۲ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر دی سیوا سہایت ہون سمیں دیا کیتی *

ڈھر دا حکم ڈھر فرمان، ڈھر دی دھار وچوں پرگٹائیا۔ ڈھر دا کھیل سری بھگوان، ڈھر درگاہی آپ کرائیا۔ ڈھر دا داتا وڈ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ ڈھر دا کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ ڈھر دا میلا وچ جہان، دو جہاناں والی آپ کرائیا۔ ڈھر دا سندیسہ شاہ سلطان، راج بھوپ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دی کار آپ کمائیا۔ ڈھر دی کار ڈھر دربار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ کرے کھیل اپرا، اگم اگوچر وڈ وڈیائیا۔ کرے کرائے کر نیہار، ہر کرتا کار کمائیا۔ زرگن سرگن کر پیار، ساچا سنگ رکھائیا۔ جگ چوکڑی دے آدھار، گر اوتار حکم منائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ اترے پار، چو تھی گنٹ وند وندائیا۔ نو نو رووے زارو زار، نیتر نیر وہائیا۔ غریب نمائے کرن پکار، اچی کوک کوک سناؤن گے۔ بھکھیاں بھکھ نہ

اترے وچ سنسار، دُھیاں دُکھ نہ کوئے گوائیا۔ پاربرہم برہم ملے نہ کنت بھتار، سنجیں سیج نہ کوئے سہائیا۔ سچ کٹار سکے نہ کوئی اٹھال، ترے ترے ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ جو دیسے سو ہویا کنگال، ساچی دست ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ سرگن زرگن اگے کردے گئے سوال، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ کرپا کر سہری بھگوان، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایکا بخش اگمی دان، دتیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ بن بالک بال نادان، سیوک سیوا گئے کمائیا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، جیو جنت سرب سمجھائیا۔ کلج انتم کرو دھیان، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا حکم سہری بھگوانت، سو صاحب آپ ورتائیا۔ ویکھیا کھیل جگا جگنت، جگ چوکڑی بے پرواہیا۔ گر اوتار لیکھا نیا منت، انتر منتر گئے جنائیا۔ اکو آس زر ہر کنت، بے پرواہ گئے تکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل کرتا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سچ دوارا کھول در، در دروازہ اک سمجھائیا۔ زرگن زرگن لائے جز، سرگن زرگن ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل دکھائیا۔ ساچی کھیل رہیا دکھال، پر بھ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر اُپجائے ننھے بال، بالک اپنی کارے لائیا۔ ساچی سکھیا جگت سکھال، جگ چوکڑی کری پڑھائیا۔ وشن بھنڈارا دیندا رہیا نال، برہما برہم روپ سمایا۔ شکر گھالدا رہیا گھال، ہتھ ترسول اٹھائیا۔ سنگ منگدا رہیا کال مہاکال، مہابلی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ایکنکار، اکل کل اپنی کھیل کھلائیا۔ نو نو چار ویکھ سنسار، وڈ سنساری بھو چکائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ گئے سدا جگ چار، لیکھا سب دا پھول پھولائیا۔ گر اوتار کر گئے پکار، نیوں نیوں سپس سرب جھکائیا۔ پیر پیغمبر ناتا رکھدے گئے سانجھے یار، ساچی یاری اک دکھائیا۔ طوبی طوبی کردے گئے انتم وار، ہوکا ہو ہو نام لگائیا۔ توں ہی توں ہی پروردگار، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے سچ سرنائیا۔ سچ سرنا دو جہان، آد جگادی اک رکھائیندا۔ ست بھنڈارا سہری بھگوان، تھر دربارا آپ ورتائیندا۔ کرے کرائے کر نیہار، کرتا پڑکھ بے پرواہ اپنی دھار سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ جگ چوکڑی دیندا رہیا بھنڈار، وشنوں سیوا سچ لگائیا۔ گھر گھر دیندا رہیا آدھار، در در پھیرا پائیا۔ جس کھادھیان گھر اُتجے ہنکار، کام کرودھ لوبھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ کوڑی کریا کرے پیار، آسا ترسنا

جوڑ جڑائیا۔ ساچا منتر نہ کوئے جیکار، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ بنک دے نہ کوٹ دوار، منت ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی پنڈھ مکائیا۔ جگ چوکڑی گئے نگھ، وارتا اپنی آپ لکھائیا۔ وست اموک گئے منگ، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سرنگ، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ گھر ساچے دے اند، اند آتم اک دکھائیا۔ جگ ترسنا پا ٹھنڈ، تپش کوئے رہن نہ پائیا۔ کروٹ بدل موڑ کنڈ، ستمگھ اپنا روپ دکھائیا۔ بندی خانہ توڑ بند، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ زرگن نور چاڑھ چند، سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا سب دی پور دکھائیا۔ سب دی آسا پور ہر، در تیرے الکھ جگائیا۔ اکو وار دے ور، وڈ وڈی تیری وڈیائیا۔ سچ بھنڈارا دے بھر، بھر پور رہے سرب ٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ بھنڈار دے بھگوان، در اکو آس رکھائیا۔ جیو جنت ملے پکوان، پگی تیرے نال پکائیا۔ ترسنا بھکھ سرب مٹ جان، ڈکھ درد رہے نہ رائیا۔ ساچا گھر ملے مکان، مندر اکو نظری آئیا۔ جس گھر وسیں سری بھگوان، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ وشن برہما شو تیرے دربان، دور ڈراڈے بیٹھن سپس جھکائیا۔ رل کے ڈھولا تیرا گان، مل کے گیت گو بند الایا۔ بن بھکھاری منگن دان، داتا تیری بے پرواہیا۔ ساچا ویلا وقت سجان، رت سہنجنی سو بھاپائیا۔ باڈھی بن سری بھگوان، بن تیرے کارج راس کوئی نہ آئیا۔ سرگن ہو کے کل تار اک ترکان، تکھی اپنی دھار رکھائیا۔ جنہاں وچوں پنچ کر پروان، پنچم اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سچ تیری سرنا سوامی، تیرے ہتھ پر بھو وڈیائیا۔ آد جگادی انترجامی، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی تیری سُنڈے رہے بانی، گر اتار ڈھولا راگ الایا۔ کہندے رہے اکھ کہانی، گا گا شکر منائیا۔ تیری دس دے گئے نشانی، سچ نشانہ تیر چلایا۔ کل پرگٹ ہووے سور پیر سلطانی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کرے کھیل دو جہانی، پُری لوء ویکھ دکھائیا۔ دھر دالیاے ٹھنڈا پانی، امرت چرن کول دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کر نہار اکھوائیندا۔ وشنوں رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیندا۔ خالی دے سے میرا بھنڈار، ساچا ہٹ نہ کوئے چلائیندا۔ تیرے اگے میری نمسکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ کر کرپا میرے زرنکار، ہوں بالک بھل بخشائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساجا ور، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ دُھر دی دھار بن مستک لیکھ، بن قلم شاہی بن اکھر بنت بنائیا۔ پاربرہم پر بھ اوٹرا بھیکھ، جوتی نور ظہور رُشنائیا۔
 زرگن ہو کے کھیلے کھید، سرگن سچ دے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے دسے بھیت، دین دیاں پڑدا لاہیا۔ کلجگ انتم کرے ہیت، ہتکاری وڈ وڈیائیا۔ سنت
 سہیلے ساچے پیکھ، بھگت بھگوان خوشی منائیا۔ سچ دوارے لائے میخ، بھگت دوار سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ
 ورتائیا۔ اُٹھ وشنوں کر دھیان، ہر ٹھوکر نال جگائیندا۔ سری بھگوان دیونہارا دان، انملڑی دات آپ ورتائیندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، نام پردھانگی آپ
 کمائیندا۔ چار ورنان دے گیان، گرگھ ورلے آپ اُٹھائیندا۔ مہروان میلے آن، جگ چوکڑی پندھ مکائیندا۔ گر اوتار کرن پچان، ہوئی ہوئی سب دا پڑدا
 لاہندا۔ سارے اکتھے کرے آن، پچھلا لیکھا آپ چکائیندا۔ دھارا بدلے وچ جہان، ستارا اکو اک چکائیندا۔ ساچا پکے در پکوان، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔
 سادھ سنت جس دوارے دا کردے رہے دھیان، سو دوارا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچی
 کھیل دسے پر بھ آپ، اپنا بھيو چکائیا۔ جگ چوکڑی جس دا کردے رہے پاٹھ، اندر باہر دھیان لگائیا۔ گر اوتار جس دی رکھدے گئے آس، دُھر نشانہ
 سچ جنائیا۔ پُرکھ اکال جس مندر سے خاص، سو خالص رُپ وٹائیا۔ زرگن جوت ہووے پرکاش، دیا باقی نہ کوئے رکھائیا۔ دُجا کوئی نہ دسے ساتھ، سنگی
 اکو بے پرواہیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، غریب نمانے گلے لگائیا۔ گر اوتار جو گئے آکھ، آخر سب دی آسا پور کرانیا۔ پیر پینمبر جو گئے بھاکھ، بھاکھیا
 سب دی لیکھے لائیا۔ سچ دوارا کھولے تاک، دو جہانناں راہ چلائیا۔ لیکھا کر بھوکھت واک، پورب لہنا جھولی پائیا۔ اگلا لیکھا کھے ہر جو ساچی قلم دوات، شاہی
 کاغذ جوڑ جڑائیا۔ رواداس چمارے تیری کوئی نہ لہے ذات، تیرا ورن نہ کوئے ونڈائیا۔ پاربرہم تیرا سجن ساک، سری بھگوان میت نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم ورتائیا۔ ساچا تھم سچی سرکار، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ دھرتی ونڈے آئی ونڈ کرسان، کسان جٹ اک دکھائیندا۔
 گھاٹ گھڑے بن ترکھان، تکھی دھار ویکھ دکھائیندا۔ تیجا چیمار رلیا آن، سیس بھار اک اُٹھائیندا۔ تیاں لوکاں دیوے گیان، سچ سلوکا اک سمجھائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ جٹ نال ملیا چیمار، جوڑی اکو وار بنائیا۔ تیجا اٹھیا وڈ ترکھان، ہتھ کھاڑا رہیا چکائیا۔ سارے

مل کے کھولینے اک دکان، سچ دوارا مات پر گٹائی۔ چمیار کہے میں نہیاں پٹوں آن، تکھی قلم کھ چلائی۔ جٹ کہے میں بھومی دیواں دان، اپنا آپ بھیٹ چڑھائی۔ ترکھان کہے میں بناواں سچ مکان، جس دی سمجھ کسے نہ آئی۔ جگت جھروکھے کوئی نہ سکے پہچان، انتر باری نظر کسے نہ آئی۔ ویہہ سو دس بکرمی جڑ رکھی آن، ویہہ سو گیاراں اک اک نال گنڈھ پوائیا۔ ویہہ سو باراں ہو مہروان، ساچی دات دتی ورتائی۔ ساری سنگت کر پروان، حکم اکو اک سٹائی۔ دھر دا لنگر چلے جہان، اوچ نیچ رہن کوئے نہ پائی۔ اُنی ہاڑ دوس مہان، ہر کرتا اپنی سیو کمائی۔ لیکھا لکھ لکھ دسدا رہیا فرمان، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ سمت تیراں دیندا رہیا گیان، سادھاں سنتاں راج راجاناں اپنی کار درڑائی۔ سمت چوڈاں اکی اکی سٹاؤندا رہیا فرمان، دھر سندیسہ آپ سٹائی۔ سمت پندراں تیرتھ تٹاں وینہدا آیا اشان، دُرم ت میل نہ کوئے دھوائیا۔ سمت سولاں دتا آپ بیان، ساچا لیکھا لیکھ لکھائی۔ مستوانا مست مقام، مستک ٹکا اکو لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائی۔ سمت سولاں مستک دھار، مستوانے آپ سمجھائی۔ نو سو نونوے راجن راج کرے خبردار، بے خبر خبر سٹائی۔ ساچے در آون دوار، دوئے جوڑ سپس جھکائی۔ دست منگن ایکا وار، خالی ہتھ سرب دکھائی۔ دیونہار آپ کرتار، ہر کرنی دے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر سندیسہ رہیا سٹائی۔ سمت سترہ ساچی دھار، سپس جگدیش تاج سٹائی۔ شاہو بھوپ بن سکدار، دو جہاناں حکم منائی۔ کرے کھیل اپرا، بے انت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ سمت اٹھاراں اچرج کھیل، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سنت ساجن ساچے میل، بھگت بھگوان جوڑ جڑائی۔ زرگن سرگن چاڑھ تیل، دو جہان خوشی دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کمائی۔ اٹھ دس کھیل جگت، جگچون داتا آپ کرائندا۔ دھر دا لیکھ جانے اپنا وقت، وار تھت نہ کوئے سمجھائندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ بھگت، سری بھگوان ویکھ دکھائندا۔ لیکھے لا بوند رکت، رتی رت رنگ چڑھائندا۔ ویلا سٹہائے آد شکت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا آپ وڈیائندا۔ سچ دوارا بھگت بھگوان، اکو اک بنائی۔ چھٹی چھٹی سچ نشان، نشانہ دے دکھائی۔ گرگھ سجن ویکھے آن، بھگت بھگوان پڑدا لاہیا۔ در درویش دیوے مان، وشن برہما مہیش شو نال رکھائی۔ گر اوتار کر پروان، پیر پینمبر جوڑ جڑائی۔ لیکھا جان دو جہان، اک نو کرے گڑمائی۔

سمت اُنی شاہ سلطان، دُھر دا تھم آپ ورتایا۔ ساچے تخت بیٹھ نگہبان، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پُچھے آن، پورب لیکھا منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سمت اُنی گر اوتار منگائے در، پیر پیغمبر نال ملایا۔ سارے کہن پر بھ تیرا سوہنا گھر، جس گھر ملے وڈیایا۔ اسیں دُور دُراڈے بیٹھے ڈر، بن تھم اندر لنگھن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنایا۔ سو صاحب سچ سنایا، اک ناؤں وٹی ودھانیا۔ بھگت دوار اک سہایا، در مندر سو بھا پائیا۔ سچ دربارا اک لگایا، دروازہ اپنا آپ کھلایا۔ سیس تاج جگدیش ٹکایا، شاہ پاتشاہ روپ وٹایا۔ ننگی کھڑگ ہتھ چکایا، اندر باہر آوے جاوے واہو داہیا۔ ساچا مارگ اک سمجھایا، جس مارگ چلدیاں بھلے کوئی نہ راہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آکے سیس جھکایا، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمانیا۔ شاہ پاتشاہ تیری سچی شہنشاہیا، سچ دوارے بیٹھا آسن لایا۔ منمکھ کوئی نظر نہ آیا، جو آیا سو تیرا ڈھولا گانیا۔ سب نے بول اک سنایا، اُچی کوک کوک الایا۔ گل پلو گھ گھاہ رکھایا، مان نہ کوئے وڈیایا۔ پر بھو چار جگ گئے سمجھایا، چار ورن سمجھ سکے نہ رانیا۔ اک دوار کوئی نظر نہ آیا، چار کُنٹ بیٹھے ونڈ ونڈایا۔ تیرا ایشٹ نہ کسے منایا، سچ درشٹ نہ کوئے کھلایا۔ کھتری براہمن شودر ویش ایک گنڈھ نہ کوئی پویا، گھٹری آپو اپنی رہے اٹھانیا۔ ساڈا بل زور رہیا نہ رایا، بلہین رہے گر لایا۔ انت اخیر تیرا ویلا آیا، تیری اکو آس رکھانیا۔ ساڈا یقین نہ کسے دھرایا، بھرے بھلی سرب لوکانیا۔ حکمے اندر تلقین کرایا، طاقت اپنی مات ازمانیا۔ تیرا دین نہ کسے منایا، تیرا مذہب سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ کوڑی کریا فرق رکھایا، فرقہ فرقہ کرے لڑانیا۔ تیرا نسچا نہ کسے بندھایا، تیرا درس کوئے نہ پائیا۔ تیرا فرشتہ کوڑ خدایا، بھجے واہو داہیا۔ پھر دا پھر دا دو جہاناں پار کرایا، انتم تیرے ڈیرے آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ سری بھگوان تیرے دوارے آئے لنگھ، بھگت دوار وچے ودھانیا۔ سرشٹ سبائی ویکھے چار پاوے دا ڈٹھا پلنگ، گر اوتار کہن پر بھ تیرا نور اکو نظری آتیا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش اپنی جھولی پانیا۔ صدی سدیوی رہی لنگھ، بیس پیسا سو بھا پانیا۔ ساڈی کٹ بھکھ ننگ، دین مذہب حرص مٹانیا۔ کر کرپا لا انگ، انگیکار تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکانیا۔ چار جگ دے تکرے آس، اک دھیان لگانیا۔ کون ویلا پر بھ میٹے پیاس، ترسنا

رہے نہ رانیا۔ بھگھیاں دیوے اپنا ساتھ، ساچا سنگ نبھانیا۔ مستک سپس رکھے ہاتھ، دوویں رنگ دکھانیا۔ چار ورن سنائے گاتھ، کرے سچ پڑھانیا۔ وشنوں بن کے آئے داس، بھنڈاری اپنی سیو کمائیا۔ نیوں نیوں دوئے جوڑ رہے آکھ، اکو سوہلا گانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکانیا۔ وشنوں آوے در دوار، گر اوتار ویکھ دکھانیا۔ اشارے مارن وارو وار، سینت نال سمجھانیا۔ ساڈا ویکھ اک پیار، پیر پینمبر بیٹھے ایکا تھانیا۔ دست اکو دے دکھال، دوجی نظر کوئے نہ آنیا۔ اکو باٹے پانی دینا پیال، آب حیات امرت اکو روپ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک جنانیا۔ سری بھگوان پیا ہس، دُھر درگا ہی کھیل کھلانیدا۔ کلجگ انت کسے چلے نہ کوئی وس، واسطہ سب دا اپنے نال رکھانیدا۔ جگت جہان کرو بس، بستہ سرب دا اتم بندھانیدا۔ دوویں خالی دکھاؤ ہتھ، ہتھ ہتھ نال جڑانیدا۔ رل مل گاؤ سارے جس، ساچا راگ آپ سنانیدا۔ سب دی پوری کرے آس، آساوند آپ ہو جانیدا۔ لوکمت کر پرکاش، زرگن نور جوت جگانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتانیدا۔ ساچا حکم ہر کرتار، اپنا آپ ورتانیا۔ بھگت دوارا کرتار، ہر بھگوان وچ بہانیا۔ اگلی کھیل کرے کرتار، کرنی آپ جنانیا۔ جس گھر پراؤہنے آون چار، سو سوانی بھجے واہو داہیا۔ کی انہاں دیاں کھوال، بھیتا کی کچھ چڑھانیا۔ بھاویں شاہ بھاویں کنگال، سب دی آسا اکو جیہی بنانیا۔ جنہاں اُپر ہوئے دیال، تنہاں بھنڈار اٹھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل جنانیا۔ سری بھگوان گھر بھگت پراؤہنے، کلجگ آئے چائیں چانیا۔ پر بھ جی سوچے کتھے بہاؤنے، دھام اولٹا اک دکھانیا۔ پہلوں اپنے نال رلاؤنے، اتم پر ماتم جوڑ جڑانیا۔ دوہاں مل کے ڈھولے گاؤنے، سوہنگ راگ الایا۔ پریم پریتی وچھن وچھوئے، لیف تلالی سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ پراؤہنے آون بھگت سہیلے، پر بھ اپنا فکر جنانیا۔ جنہاں نال میرے میلے، تنہاں ملنی نظر کوئے نہ آنیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے بنا رہن ویلے، جگت کم نہ کوئے وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گھر آئے پراؤہنے ویکھ بھگوان، انتر خوشی منانیدا۔ دھن بھاگ گھر وسیا وچ جہان، اوترا باپ نہ کوئے اکھوانیدا۔ بن بھگتاں دھرم نہ جھلے کوئی نشان، نشانہ سچ نہ کوئے بنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھانیدا۔ آئے پراؤہنے سنت سہیلے سجن،

گھر وٹی نام ودھانیا۔ پُرکھ ابناشی چڑھیا لبھن، دو جہان کھوج کھوجانیا۔ کس بدھ میت رہن مگن، سو دست دیاں ورتانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کولوں منگ منگانیا۔ جن بھگتو دسو سچ، ہر ساچی بچھ بچھانیا۔ تئیں میرے انتر گئے رچ، میرا انتر گرگھ نظری آئی۔ لگھ چوراسی کولوں بچ، سمبل نگری چرن ٹکانیا۔ مل کے میل پُرکھ سمرتھ، اپنا گھر وسانیا۔ میرے نال وٹاوو ہتھ، اک تہاڈی اوٹ رکھانیا۔ چار ورنناں مارگ دیواں دس، لوکمت سچ پڑھانیا۔ اوچ نیچ کرو اکٹھ، راؤ رنک بنو بھینناں بھانیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ گتھ، راگ اکو اک سنانیا۔ کلجگ کوڑا مندر رہیا ڈھٹھ، سبجگ ساچی نیہہ دھرائیا۔ سیوا کرو ہس ہس، خوشی نال خوشی منانیا۔ جگ چوکڑی تہاڈا رہنا جس، گر اوتار ڈھولے گانیا۔ جنہاں سری بھگوان کیتا وس، واسطہ اپنے نال پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک بنانیا۔ ساچا مارگ بھگت دوار اندر، ہر ہر جو آپ جنانیا۔ جس گرہ لگے اکو لنگر، چار ورن ورتانیا۔ پشو پریت پنکھی کھاون ڈنگر، دیوت دیوت دیو نال ترانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھا اتھاہ، ہر اپنا آپ جنانیدا۔ جن بھگت بھنڈارا رہیا ورتا، مہروان دیا کمائیدا۔ سرب سہارا رہیا بنا، جیو جنتاں آپ جنانیدا۔ ویہہ سو ویہہ کنارہ رہیا آ، کنڈھا نظر کوئے نہ آئیدا۔ جس دا لیکھا دو جہاں، دوئے دوئے اپنی کل ورتانیدا۔ ساچے سنتاں پکڑ بانہہ، پھڑ باہوں آپ اٹھانیدا۔ اک پکوان لئے پکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وبار آپ کرائیدا۔ سچ وبار کرے پوہاری، بدھ اپنے ہتھ رکھانیا۔ ہر سنگت کر پیاری، ساچا رنگ چڑھانیا۔ جنہاں سیوا کیتی بن بلکاری، بل اپنے نال ملانیا۔ تنہاں لیکھے لگے تیسری کانڈی تغاری، سیس پیر دھڑ ہتھ جو بھججن واہو داہیا۔ در آئی سنگت پر بھ سگلی تاری، بچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ لنگر نہیں دکھیاں بھکھیاں کٹے بیماری، در دیاں درد آپ ونڈانیا۔ جنہاں کتے نہ ملے سہاری، تنہاں اپنے گھر دئے وڈانیا۔ لہندی دشا کھیل نیاری، بھٹھی اگنی لوح تپانیا۔ چڑھدی دشا دھرم اٹاری، سنگھ منجیتا ادھ وچکارے بیٹھا ویکھے چائیں چانیا۔ ایہہ کھت جنائی پہلی واری، جس ویلے ویہہ سو دس پکرمی اپنا لیکھ لکھانیا۔ سو سو کرم قدم قادر بنے اٹاری، قدرت بندھن پانیا۔ وچ وسے شاہو شہنشاہ نرنکاری، جس دی شان نظر کسے نہ آئی۔ جن بھگتاں نال لائے یاری، بچھلا لیکھا جھولی پانیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آپ بنیا بھنڈاری، انڈھڑی اتل وست آپ ورتانیا۔

* ۱۲ بھادروں ۲۰۲۰ ہکرمی گُردت سَنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر *

سَکھنڈ دوارے کھیل اکتھے، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ گر اوتار ہوئے اکتھے، پیر پیغمبر نال ملانیا۔ صاحب سلطان چرنی ڈھٹھے، دوئے جوڑ کرن
 عرضوینا۔ چار جگ تیرے نام دے دے کے آئے پتے، ڈھر سندیسہ راگ الاپیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لیکھ لکھے، قلم
 شاہی صفت صلاحیا۔ سَکج تریتا دُ آپر کَلج چار ورن اٹھاراں برن بنائے حصے، راؤ رنک ونڈ ونڈانیا۔ ست دھرم نام ندھان شبد نشان بھگت بھگوان ورلے
 دے، نچ نیتر نین اٹھ گھلایا۔ ساچی سکھیا لکھ چوراسی تیری سکھے، ساکھیات کری پڑھانیا۔ انتم دس کے آئے متھیا متھے، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پر بھ تیرے ہتھ وڈیانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سلام، سجدہ پروردگار جھکایا۔ بے پرواہ تیرا حق مقام، حقیقت
 تیرے ہتھ وڈیانیا۔ کَلج انتم وگڑ گیا نظام، نوبت نام نہ کوئے وجانیا۔ شرع شریعت ہوئی غلام، لاشریک تیرا حکم بھلایا۔ چاروں کُنٹ ہو یا حرام، دھیرج
 دھیر نہ کوئے رکھانیا۔ رسنا جہوا بٹی دند سادھ سنت کرن کلیمان، کلمہ حق نہ کوئے سمجھانیا۔ سچا دتے نہ کوئے ایمان، دین مذہب ہوئے لڑانیا۔ گھر مندر
 نظر نہ آئے مکان، کایا کعبہ پھول نہ کوئے دکھانیا۔ دیک دیا زنگن جوت نہ جگے مہان، جوت زرنجن نہ کوئے رُشانیا۔ امرت آتم کسے نہ ملے پین کھان،
 لکھ چوراسی مرے انت تھانیا۔ نیتر نین لوچن درس ہوئے نہ سری بھگوان، پڑدا دئی نہ کوئے اٹھانیا۔ چاروں کُنٹ دے ویران، دہ دشا اندھیرا چھانیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پر بھ در تیرے سرانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سَکھنڈ دوار، اکو نعرہ لایا۔ تیری اوٹ سانجھے یار، دوجا
 نظر کوئے نہ آینا۔ سَکج تریتا دوار پر کَلج جگ چو کڑی وینہدے آئے وارو وار، نو نو پندھ مکانیا۔ ڈھر سندیسہ دسدے رہے گفتار، کُفت شنید بھو کھلایا۔
 اچی کوک کردے رہے پکار، نعرہ حق حق سمجھانیا۔ منتر بول نام جیکار، ست ست درڑانیا۔ سرب جیاں دا میت ایکا اینکار، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ اشٹ
 گردیو سوامی ڈھر دربار، سچ سَنگھاسن بیٹھا سچا ماہیا۔ آد جگاد سدا نہ کامی، نہہرمی کرم کانڈ نہ کوئے رکھانیا۔ سچ سندیسہ دیوے اگئی بانی، بودھ اگادھ کرے
 پڑھانیا۔ دو جہان سری بھگوان لکھ چوراسی آتم پر ماتم ہووے انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا

سچا ور، در تیرے اِکو آس رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کڈھن ہاڑا، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ پُرکھ اکال بے پرواہ کلجگ انتم لگا کوڑ اکھاڑا، چاروں کُنٹ چار ورن ڈنک وجائیا۔ ست دھرم نہ پُرکھ نارا، وِ بھچار کری کُرمائیا۔ گر کاشد نہ کسے وِ چارا، ہر دے ہر نہ کوئے دھیائیا۔ کایا مندر نہ ہويا اُجیارا، دِپیک جوت نہ کوئے رُشائیا۔ ساڈھے تن ہتھ دسے دھواں دھارا، سچ سمگری ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لکھیا سارے گئے بھلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، سچکھنڈ نواسی محکم سنائیندا۔ سارے سُنو دُھر فرمان، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نت نوت دیوے دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ شبدی شبد بلوان، گر گر اپنا محکم ورتائیندا۔ نیز کھول ویکھو دو جہان، دو جہاناں والی آپ وکھائیندا۔ نہ کوئی دین مذہب اسلام، اِسم اعظم نظر کسے نہ آئیندا۔ نہ کوئی گرگھ گر سیکھ گر کرے پچان، نچ نیز نین نہ کوئے کھائیندا۔ نہ کوئی سنت سنگر دھرے دھیان، آسا تر سنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا نہ کوئے مٹائیندا۔ نہ کوئی بھگت ملے بھگوان، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھنائیندا۔ گھر گھر وڑیا کوڑ شیطان، ڈور وڈنکا ہتھ رکھائیندا۔ گیانی دھیانی وڈ وِ دوانی ہوئے حیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیندا۔ اُچی کوکن گاون گان، دُھن آتمک راگ نہ کوئے سنائیندا۔ کایا مندر دسے ویران، شو دوالا مٹھ سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اِک سمجھائیندا۔ تینی اوتار کھولو اکھ، ہر آخر آپ جنائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھو پرتکھ، کلجگ بھرے بھرم بھلائیآ۔ جُگ چو کڑی جو مارگ آئے دس، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ لیکھا لکھ کے آئے نال ہتھ، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ شاستر سمرت وید پُران مارگ لایا ہس ہس، لوکمت خوشی منائیا۔ انتم سارے آئے چھڈ، پنچ تت چولا جگت ہنڈائیا۔ نرگن سرگن نالوں ہو کے اڈ، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ اُٹھو بھگت اٹھاراں، اٹھ دس ہر جنائیندا۔ اُچی کو کو لاؤ نعرہ، نر نرائن آپ سنائیندا۔ چار جُگ دا کھیل نیارا، نر ویر پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ بھيو ابھیدا کھولے دُھر دربارا، درگاہ ساچی پڑدا لاہندا۔ مُرید مُرشد کرے پیارا، دید عید چند چکائیندا۔ کلجگ انتم اِک کنارہ، نینا جگت جہان وکھائیندا۔ بھلیا اِکو سانجھا یارا، صاحب سلطان نظر کسے نہ آئیندا۔ جُگ چو کڑی لے اوتارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا محکم آپ ورتائیندا۔ بھگت جن کھولو تاک، بند کو اڑی کُنڈا

لاہیا۔ کوئی نہ لہے ساچا ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ گائے گاتھ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ کایا مندر اندر ساچے منڈل کوئی نہ پائے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نہ کوئے نچائیا۔ سنگرؤ دوارے کوئی نہ ہووے داس، ہنگتا گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ گھر دیپ نہ کوئے پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہیا دکھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کرو دھیان، دُھر درگاہی آپ اٹھائیدا۔ نہ کوئی کلمہ نبی رسول کلام، کائنات قادر نظر کسے نہ آئیدا۔ مرید مُرشد کوئی نہ پیائے آب حیات، حیاتی وچوں حیاتی نہ کوئے بدلائیدا۔ سجدہ سیس نہ کوئے آداب، سچ دُعا نہ کوئے کرائیدا۔ نظر نہ آئے شاہ نواب، شہنشاہ مکھ نقاب پڑدا نہ کوئے اٹھائیدا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ دکھائیدا۔ گرو دس کرو وچار، دہ دشا بھرم بھلائی۔ ست نام نہ کوئے پیار، ست سرؤپ نہ کوئے سمائی۔ چار ورن نہ کوئی آدھار، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ نہ کوئے رنگائی۔ نون س اکھ نہ کوئی دھار، ساچی سکھیا نہ کوئے پڑھائی۔ نام کھنڈا نہ کوئی کھڑگ کٹار، تن گاترے نہ کوئے چُھہائی۔ فتح ڈنکا نہ کوئے جیکار، من واسنا نہ کوئے مٹائی۔ ہر کامندر نہ دسے ہری دوار، گھر گھر وچ میل نہ کوئے ملائی۔ سرت سوانی سستی نہ سکے کوئے اٹھال، شبد ہانی نظر کسے نہ آئی۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو تہاڈا مناپے سوال، ہر ساچا سچ جنائیا۔ کلج انت سری بھگونت پرگٹ ہووے دین دیال، نرگن نور جوت رُشائیا۔ سچ دوارے وسے سچی دھر مسال، چھپر چھن نظر کسے نہ آئی۔ پُرکھ اگم اگمڑا دیپک لئے بال، تیل باقی نہ کوئے پائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو یاد، سو صاحب آپ سنائی۔ سو پُرکھ نرنجن سنے قریاد، بے پرواہ پھیرا پائی۔ ہر پُرکھ نرنجن وجاوے ناد، دو جہان پُری لوء برہمنڈ کھنڈ سنائی۔ ایککارا دیوے داد، دُھر وست آپ ورتائی۔ آد نرنجن کرے پرکاش، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سری بھگوان دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائی۔ ابناشی کرتا ہووے داس، بن سیوک سیوک کمائی۔ پاربرہم پرہم ویکھے کھیل تماش، برہم پڑدا آپ اٹھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا جھولی پائی۔ سب دا لہنا جھولی پاؤنا، نرگن نرؤیر آپ جنائیدا۔ پیر پیغمبر مٹو کہنا، بن رسنا جہوا آپ سمجھائیدا۔ کلج انتم بھانا سرتے سہنایینا، دو جہان نہ کوئے مٹائیدا۔ کوڑ گڑیارا بُرج ڈھننا، اچاٹلا پربت رہن کوئے نہ پائیدا۔ لکھ چوراسی جیو

جنت لیکھا چھکے لہنا دینا، کرم کانڈ دا لیکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ سنائیندا۔ ساچا حکم دُھر فرمانا، سچھنڈ نو اسی آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناشی شاہ سلطانا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی پھرے بانا، زرگن سرگن رُپ وٹائیا۔ دُھر دی بانی گائے گانا، اکھ زرنجن اکھ جگائیا۔ لیکھا جانے دو جہانا، دوئے اپنی دھار پرگٹائیا۔ وشن برہما شو دیوے گیانا، نام دُھن شبد شنوائیا۔ ترے گن مایا بنھے گانا، پنچ تت کرے کُٹمائیا۔ لکھ چوڑاسی کھیل مہانا، مہابلی آپ اکھوائیا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ کھیل کردا رہیا سِری بھگوانا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی کار آپ جنائیا۔ گر اوتار دھیان لگا، نیتز نین نیر وہائیا۔ اینکار تیری سرنا، سرنگت ملے وڈیائیا۔ ساچے رہبر تیرا راہ، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ تیرا صفتی ڈھولا آئے گا، رسنا جہواراگ الائیا۔ تیرا حکم سندیسہ آئے سنا، لوکمت سیو کمائیا۔ لیکھا لکھ کے نال قلم شاہ، کاغذ کری جگت کُٹمائیا۔ اتم تیری اوٹ تکا، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ کلجگ آوے بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نوری جلوہ نور خُدا، صورت نظر کسے نہ آئیا۔ چوڑاں طبق ویکھے پڑدالاہ، بے وفا ویکھے سرب لوکائیا۔ پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ملے پھیرا پا، پر بت اکو کرے رُشنائیا۔ نہکٹک ناؤں رکھا، ڈنکا نام شبد سنائیا۔ کل کلکی ویس وٹا، سمبل ساچے سو بھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک الائیا۔ سچ سندیسہ ایگیت، ہر سنگر آپ جنائیا۔ چار جگ دی بدلے ریت، ریتوان وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی بن کے میت، چار ورن کرے کُٹمائیا۔ ناتا توڑ مندر مسیت، گھر اکو اک درشنائیا۔ کھیل کرے آپ انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ صدی چوڑھویں جائے بیت، چوڑس چند نہ کوئے چکائیا۔ بیس بیسا رہیا اڈیک، نیتز نین نین اٹھائیا۔ شاہ سلطاناں خالی کرے کھیس، در در منگن بھکھیا کوئے نہ پائیا۔ سچ دھرم دی دسے حدیث، حضرت ساچی کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے بیس اکیس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اکو لائیا۔ گر اوتاراں دے دلاسا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ کلجگ ویکھو کھیل تماشا، ہر خالق خلق دکھائیا۔ کوڑی کرپا اُلے پاسا، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ جوٹھ جوٹھ ہوئے ناسا، لوکمت رہن نہ پائیا۔ چار ورن نہ رہے شاخا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم ہر ورتاؤنا، سِری بھگوان صاحب جنائیندا۔ کوڑ کوڑیارا میٹ مٹاؤنا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ سنجگ ساچا مارگ لاؤنا، ست دھرم آپ پرگٹائیندا۔ دھرنی

دھرت دھول گود سہاؤنا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ چنتا سوگ نہ کوئے جناؤنا، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ دھر سنجوگ آپ ملاؤنا، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکاؤنا، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ ساچا ڈھولا اک سلوک سناؤنا، دھر سندیسہ آپ الائیندا۔ لوک پر لوک دو جہان ایکاناد و جاؤنا، نوبت اکو نام سٹائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر ایکا گھر بہاؤنا، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ محمد لیکھا جھولی پاؤنا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کرنی آپ کمائیندا۔ سچ کرنی آپ کماویگا۔ پر بھ نرگن ویس وٹاویگا۔ لوکمت ویکھ وکھاویگا۔ لکھ چوڑاسی دیوے دات، انمل نام ورتاویگا۔ کوڑی کرپا کڈھ نارکم ذات، گرمت اک سمجھاویگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنو اک جماعت، گھر اکو اک سہاویگا۔ بھگت بھگوان بنے داس، ساچا مارگ اک وکھاویگا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں پوری کرے آس، نر اساکوئی رہن نہ پاویگا۔ نرگن جوت کر پرکاش، سنجگ ساچا چند چکاویگا۔ ساچے منڈل پاوے راس، نرگن سرگن ناچ نچاویگا۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، گگن لگنتر کھوج کھوجاویگا۔ جن بھگتاں وسے پاس، کروٹ اپنی آپ بدلاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک درڑاویگا۔ ساچا نام اک درڑائے گا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل رچائے گا۔ ہر پُرکھ نرنجن ناد و جائے گا۔ ایکنارا حکم سٹائے گا۔ آد نرنجن ویکھن آئیگا۔ ابناشی کرتا گھر گھر پھیری پائے گا۔ سری بھگوان دئی دویت پڑدا اٹھائے گا۔ پاربرہم برہم آتم پر ماتم میل ملائے گا۔ نہہرمی کرے اپنا کرم، قدرت قادر آپ جنائے گا۔ آتم جوت ساچا ورن، ذات پات نہ کوئے رکھائے گا۔ نیتز کھول ہرن پھرن، گرگھ ورلے آپ اٹھائے گا۔ ساچے پوڑے سجن چڑھن، گھر ڈنڈا اکو لائے گا۔ دسم دواہری جا کے ورن، نو دواہری پندھ مکائے گا۔ ٹیڈھی بنک مول نہ سرن، ایڑاپنگل نہ کوئے اٹکائے گا۔ تیرا میرا میرا تیرا جو سوہنگ ڈھولا پڑھن، سو سترگر وچ سمائے گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچا راہ وکھائے گا۔ سنجگ ساچا راہ وکھاویگا۔ نرؤیر پُرکھ اکو آویگا۔ ساچی سکھیا سکھ سمجھاویگا۔ دہ دشا پائے بھکھ، اٹھاں تٹاں جوڑ جڑاویگا۔ من مت بدھ کرے ہت، من واسنا میٹ مٹاویگا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی کرپا جت، ڈکافٹھ اک و جاویگا۔ سرشٹ سبائی بن کے پت، پتر میثور نظری آویگا۔ جن بھگتاں کرے ہت، ہتکاری ویس وٹاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج اتم لیکھ چکاویگا۔ کلج اتم لیکھ چکاویگا۔ ہر جو کنت ویکھ وکھاویگا۔ گرگھ سنت آپ جگاویگا۔ مہا گنت آپ سمجھاویگا۔ نیا منت نام

درڑاویگا۔ رنگ بسنت اک چڑھاویگا۔ نارکت میل ملاویگا۔ ہوئے ہنگت گڑھ تڑاویگا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، نش اکھر اکھر رُوپ سمجھاویگا۔ چار جگ کر کھنڈت، کھنڈا کھڑگ اک چکواویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم سب دی منے منت، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اک اٹھاویگا۔ مہروان ہر منے منت، اپنی دیا کمائیا۔ اٹھو ویکھو اپنی ہمت، لکھ چوراہی بھرے بھلی بنی پاندھی راہیا۔ چار کُنٹ دہ دشا ساچا پول نظر نہ آئے سمت، ساچا مارگ پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سب دا لیکھا جھولی پائیا۔ کون ویلا پر بھ لیکھا چکے، باقی کوئی رہن نہ پائیا۔ لوکات پینڈا کئے، آون جاون پندھ کٹائیا۔ سدا ویکھئے تیری رتے، رت رتڑی اک مہرکائیا۔ گودی تیری رہیے ستے، چار جگ نہ کوئے اٹھائیا۔ انتم لہنا کوئی نہ بچھے، محم حق نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سچ سچئی سرنائیا۔ سچ سرنائی اک رکھاویگا۔ پر بھ اپنائین اٹھاویگا۔ گر اوتار سین بناویگا۔ جو در دوار کہن، سو پوری کر رکھاویگا۔ آپ چکائے لین دین، دینا اپنے ہتھ رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچی ونڈ ونڈاویگا۔ سنجگ ونڈ ونڈے کرتار، ہر کر نہار نرنکارا۔ نو نو چار اترے پار، لیکھا چکے وچ سنسارا۔ اللہ رانی رووے نیتز دھار، چوڈاں طبق ہاہاکارا۔ چوڈاں لوک ہون خوار، ساچا ملے نہ میت مُرار۔ چوڈاں و دیا گئی ہار، بجر کپائی توڑے نہ کوئی تالا۔ چوڈس چند نہ کوئے اُجیار، چاروں کُنٹ اندھ اندھیارا۔ کلج کوڑی کریا سرب سنسار، ساچا پندھ نہ کسے وچارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن سرگن لے اوتارا۔ نرگن اوتاری ہوئے انت، انتشکرن ویکھ رکھائیا۔ لکھ چوراہی جیو جنت، ناؤں کھنڈ پر تھی پھولے تھاؤں تھانیا۔ گرگھ ور لے لبھے سنت، جس جن اپنی بو بھ بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد کھیل برہما، شبد دھر ناد انادی راگ سنائیا۔

آؤن والا سُنو زمانہ، ضمانت سب دی ضبط کرائیا۔ کرے کھیل سِری بھگوانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی دیندا رہیا پروانہ، دُھر سندیسہ حکم سنایا۔ کلجگ انتم کھیل کرے مہانا، سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ پرگٹ ہووے نہکٹنک بلی بلوانا، بلدھاری پھیرا پانیا۔ سمبل وسے سچ مکانا، آسن اکو اک لگایا۔ دھرم دکھائے اک نشانہ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے بیانا، لیکھا لکھت بھوکھت سمجھایا۔ سرشٹ سبائی ہوئے ویرانہ، گھر گھر ویری نظری آئی۔ کلجگ کاتی مارے تیر نشانہ، جیواں جتناں دیوے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی لیکھا جانے دو جہاناں، دو آصفرا زیرو اپنا انک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھوکھت لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بھوکھت لیکھا آیا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ نو کھنڈ پر تھی وسدے اُجڑنے کھیڑے، کلجگ سکے نہ کوئے بچایا۔ دین مذہب دے چُکنے جھیڑے، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ دھرت مات دے کھلے ویہڑے، منتمکھ کوئے رہن نہ پانیا۔ سِری بھگوان نوں بھگت تھوڑے تھوڑے بتھیرے، جو ہر دے ہر رہے دھیانیا۔ باقی ڈھندے ویکھو ڈیرے، بیس اکیسا رنگ رنگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بیٹھے کر کے جیرے، جنہاں دا حکم سارے گئے بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کھیل کر، کلجگ لیکھا دے جنایا۔ بھوکھت واک سُنو لاکن، اک دھیان جنایا۔ انتم لیکھا چُکنا چھیری چھن، محل اٹل نہ کوئے رُشانیا۔ جس گھڑیا سو رہیا بھن، گھڑن بھننہار ہتھ وڈیایا۔ کلجگ جیو ہوئے نیز اٹھ، اٹھ پر تکھ نہ کوئے کھلایا۔ شاہ سلطاناں لُٹیا جانا دھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، راج راجاناں خاک ملائی۔ سُنو بھوکھت جگت جیو، جگ رہیا گر لایا۔ انتم لہنا ساڈھے تن ہتھ سیو، باقی سنگ کچھ نہ جایا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی نہ کرے سچ پریم، پریتوان نظر کوئے نہ آئی۔ جس نے کھیل کھیلیا کُنٹ ہیمن، سو ویکھے بے پرواہیا۔ گردر مندر مسجد مٹھ شو دوالے وڈ کے چکدے نیم، انت انت جان بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ لیکھا رہیا چُکایا۔ بھوکھت واک سُنو گو بند، پُرکھ اکال گیا جنایا۔ کرے کھیل گھر گبھیر گنی گہند، وڈ داتا وڈ وڈیایا۔ کلجگ کوڑی دھار وہائے ساگر سندھ، شوہ دریا آپ رُڑھایا۔ گرگھ وِرا لچے ساچی بند، جس ملیا بے پرواہیا۔ جنم مرن دی چکے چند، چنتا چکھا نہ کوئے ستایا۔ جو پاربرہم دی کردے نند، تنہاں دیونہار سزایا۔ بیس اکیسا کوڑ گُریا سب دی بھنے کنگ، کنگرے کنگرے مردنگ وجایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھوکھت بھاوی رہیا جنائیا۔ بھوکھت بھاوی ہووے بلوان، بھانا اپنے نال ملائیا۔ جودھے سوربیر ویکھے جوان، کلجک جیواں نال کرے لڑائیا۔ گڑھ ہنکاری توڑے آن، چاروں کُنٹ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویکھو کھیل کی ورتے بھگوان، نیتز نیناں سرب دسائیا۔ بیس اکیس اکیس انت سرب پچھتان، پسچا تاپ کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھوکھت بھاکھیا گو بند آکھیا نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچا درشن جو جن لوڑے، انتر آتم دھیان لگائیا۔ سَنگُر پورا گھر سُنٹیاں بہڑے، باہوں پکڑ لے اٹھائیا۔ سرتی شبدی گھر گھر وِج جوڑے، ٹٹی گنڈھ دکھائیا۔ پیچ وکارا درتوں ہوڑے، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیا۔ سوچھ سرُپی نظری آئے مہرے، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ کر پرکاش اندھ گھورے، اپنا پڑا دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، درشن دیوے تھاؤں تھانیا۔ جو جن ساچا درس مگے، اک دھیان لگائیا۔ سَنگُر پورا کایا چولی رنگے، رنگ میٹھی اک چڑھائیا۔ پوڑی چڑھائے اپنے ڈنڈے، گھر گھر وِج دے وڈائیا۔ پار کرائے ڈونگھے ساگر کنڈھے، شوہ دریا نہ کوئے رُٹھائیا۔ آتم دیوے اک اندے، پرمانند دکھائیا۔ بن رسنا جہوا گائے چھندے، اجپا جاپ سمجھائیا۔ بندگی لائے اپنے بندے، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ وچوں کڈھے واسنا گندے، سچ سگندھی نام بھرائیا۔ مانس جنم ہوئے نہ بھنگے، لکھ چوڑاسی دیوے تند تڑائیا۔ راتیں سُنٹیاں دے جاگدیاں گرگھاں دے اندر لنگھے، آوندنا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ دیوے درس جیو پنڈے، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھے، کول نابھ نابھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے درس من ترپتائیا۔ جو جن درس کرن دی رکھے آسا، آسا منسا نال ملائیا۔ صاحب سَنگُر دین دیال تس دا داسی داسا، ٹھا کر بن کے ٹھو کر نام لگائیا۔ چرن کول اُپر دھول دیوے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جو جن آئے ویکھن تماشا، تہناں جگت تماشا نال رلائیا۔ جو جن آئے کرن ہاسا، تہناں ہنس۔ گھ صلاحیا۔ جو جن آئے پر بھ وسے سدا پاسا، تہناں انتر درس دے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ درس کرن دی جس لگی پیاس، آتم رہی بللائیا۔ تہناں نام کٹورا دے گلاس، گھاٹ گھڑی نظر کسے نہ آئیا۔ من مت بدھ تے کر نہ سکن اُداس، چنچل رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ اندر وڑ کے جائے آکھ، اٹھ گرسکھ درشن کر چائیں چانیا۔ گھر میلا کملاپات، کول نین پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں مل اک

جماعت، جتھے اِکو نام پڑھائیا۔ سنگر نظری آئے ساکھیات، پردہ نظر کوئے نہ آئیا۔ ستمگھ ہوئے کربات، اگے بچھے گھ نہ کوئے چھپائیا۔ درس کیتیاں ملے نجات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ ساچا درس جو جن جانے، انجانت دئے جنائیا۔ گرسکھ گرسکھ گرسکھ دوویں چلن اِک دوجے دے بھانے، بھانے بھانے وِچ سائیا۔ گرسکھ چتر سنگھڑ سیانے، مورکھ موڑھے اپنا روپ وٹائیا۔ درگھر ساچے ہون پروانے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا نام ور، درس اِکو گھر جنائیا۔

* ۱۳ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی فوجا سنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر *

ہر جن سدا رکھے آس، جگت ابھمان تِجائیا۔ کوڑی کریا ہووے ناس، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ آتم پر ماتم سے پاس، ساچا سنگ نبھائیا۔ اٹھے پہر رہے پر بھات، سندھیا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ اتم ہووے مانس ذات، جنم جنم لیکھے لائیا۔ مٹے رین اندھیری رات، سنگر ساچا چند چڑھائیا۔ نام وکھائے ڈونگھا کھات، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ ایہتھے اتھے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے انگ لگائیا۔ گرسکھ رکھے اِکو اوٹ، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ ہوئے پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر چُکائیا۔ دُھر دا نام ملے سچ سلوک، ساچا ڈھولا اِکو گائیا۔ چرناں ہیٹھاں دبے موکھ، مُقتی کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گرسکھ سبجن رہے اڈیک، نچ نیتز دھیان لگائیا۔ کون ویلا پر بھ ملے ٹھیک، ٹھا کر سوامی پھیرا پائیا۔ کایا چاڑھے رنگ محیٹھ، اتر کدے نہ جائیا۔ سوہنگ ڈھولا سٹائے گیت، آتم پر ماتم راگ الائیا۔ ناتا تٹے مندر مسیت، کایا کعبہ ساچا جُجرہ اِکو نظری آئیا۔ بیٹھا دے صاحب اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویکھ وکھائے ہست کیٹ، اوج نیچ رہیا سائیا۔ گھ چوڑا سی جائے جیت، آون جاون پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے نام وڈیائیا۔ گرسکھ گرسکھ رہے تک، نیتز نین نین اُٹھائیا۔ کون ویلا پر بھ دیوے حق، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ جگ چو کڑی گئے تھک، بن بن پاندھی راہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گئے اک، چاروں کُنٹ رہی گُرائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان سچی وڈیاں۔ گرگھ سجن منگن بھکھ، بھچھیا اکو منگ منگایا۔ ساچا لیکھ دیوے لکھ، بچھلا لیکھا دے گوانیا۔ ستگر ہو کے کرے ہت، گرگھ گرگر گود بہانیا۔ دو جہاناں بنے پت، ماتا اکو نظری آئی۔ جنم کرم دی لاپے وکھ، دُرمت میل دھوانیا۔ ساچی سکھیا لئے سکھ، کرے سچ پڑھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ گرگھ گرگھ تنگن راہ، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاح، پار برہم پر بھ بے پرواہیا۔ ساچی دیوے اک صلاح، نام ندھانا ڈھولا گایا۔ بھو ساگر پار دے کرا، شتوہ دریا نہ کوئے رڑھانیا۔ کاگوں ہنس دے بنا، بدھی کاگ نہ کوئے گر لایا۔ سہنساں وچوں لئے اُچھا، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ ساچا بنسا لئے بنا، گرگھ گرگر ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپکا دیوے ساچا ور، بخشنہار چرن سرناں۔ گرگھ گرگھ ویکھن اٹھ، دہ دشا بھو چکانیا۔ کون ویلا پر بھ جائے تھ، دین ہونے سہانیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک دکھانیا۔ آون جاون لکھ چوراسی مات گر بھ گیڑا جائے چھٹ، جوں اجوں نہ کوئے بھوانیا۔ دیوے بھنڈار اک اٹھ، وستو ست ست ورتانیا۔ اپنی گودی لئے چک، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ اُجل کرے مات کھ، دُرمت میل رہن نہ پانیا۔ سچھل کرائے جننی کھ، دھن دھن جنندی مایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، درگھر ساچے میل ملاںیا۔ گرگھ گرگھ منگن سچ پریت، پریتوان تیری وڈیاں۔ تیراگ گایے گیت، گھر گبھیر تیری سرناں۔ نظری آئی سدا اتیت، ترے گن کوڑا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ داریوں ملے بھیکھ، بھچھیا اکو نظری آئی۔ پُرکھ اکال ساچا میت، سجن داتا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی چلائے ریت، سبجگ تریتا دوا پر کلجگ آپ ہنڈھانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ میلے تھاون تھانیا۔ گرگھ گرگھ میل ملاواں، سو ستگر آپ ملائیندا۔ ساچی درگاہ ساچا ناواں، بن اکھراں آپ لگانیندا۔ کرے پیار جوں پتراں ماواں، پتا پوت گود سہانیندا۔ سمر تھ سدا سدا سد دیوے ٹھنڈیاں چھاواں، مہر نظر نین اٹھانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے گھر وسائیندا۔ گرگھ گرگھ پورن آسا، آسا آسا وچ ملاںیا۔ مانس جنم دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ اندر باہر دیوے سا تھا، گپت ظاہر سنگ نبھانیا۔ نام

جنائے پوجا پاٹھا، سوہنگ اکھڑا پڑھائیا۔ ملے میل پڑکھ بدھاتا، پڑکھ پڑکھوتم وڈ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، نام ندھان جھولی آپے پائیا۔

* ۱۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر *

گرگھیاں ہر کرے رکھوالی، رکھک اکو اک اکھوائیندا۔ دو جہاناں پھرے خالی، کھنڈا کھڑگ نام چکائیندا۔ نرگن ہو کے بنے پالی، گھر گھر ویکھ
 دکھائیندا۔ پورب جنم جنہاں گھال گھالی، اتم لیکھا لیکھے پائیندا۔ سنگر ہو کے کرے دلالی، شبد وچولا میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھالی، گرسکھ گرسکھ
 آپ جگائیندا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رین کالی، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیا کمائیندا۔ پرتپالک بنے
 نرنکار، سیوا سچ کمائیا۔ ڈبے پاتھر لئے تار، جس جن اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا دیوے نام آدھار، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جنم کرم داروگ نوار، اون
 جاون دے کٹائیا۔ گھر میلا سرجنہار، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ ساچے لئے ترائیا۔ گرسکھ تارے ہر نرنکار،
 جگ ویکھ دکھائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، بھو ابھید کھائیندا۔ ساچے مندر کھول کواڑ، پڑدا دئی دوت چکائیندا۔ اک نہ لگے تتی ہاڑ، امرت میگھ
 اک برسائیندا۔ کر پرکاش ناڑ ناڑ، سائیک ست ست ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ ہر جن ویکھے
 لوکمت، دھرت دھول سو بھاپائیا۔ لہنا توڑ ذات پات، زیر زبر اک سمجھائیا۔ دے وڈیائی کائتات، نام کلمہ مکتب اک پڑھائیا۔ دھرم دوارے مار جھات،
 گھر ساچا اک دکھائیا۔ پھل پھلوڑی پت ڈالی ویکھے آپ، پنکھڑی غنچ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔
 ہر جن تارے دین دیال، آد جگاد دیا کمائیندا۔ ایٹھے اوٹھے چلے نال، دو جہاناں سنگ رکھائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، چرن پریتی اک سمجھائیندا۔ ساچا مندر
 جنائے دھر مسال، گھر ٹھا کر روپ وٹائیندا۔ گرسکھ گرسکھ سرت سنبھال، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہر جن ساچے ہوئے سہائی، مہر نظر اٹھائیندا۔ نہ کوئی انکڑے جانے اکائی، دہائی دھار نہ کوئے جنائیندا۔ دہ دشا سرب گُرائی، دسم دوا ری گھر نہ کوئے وسائیندا۔ من آسادی دُہائی، ترسنا بھکھ نہ کوئے مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے انگ لگائیندا۔ ہر جن ساچے لائے انگ، انگیکار اکھوائیا۔ سنگر پورا سد سربنگ، دین دیال اکھوائیا۔ بھانڈا بھرم ڈھاہے کندھ، کوڑی کریا صفحہ اٹھائیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، انحد ناد سٹائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ویکھے بال انجان، بالی بدھ سدھ اکو گھر وکھائیا۔

* ۱۳ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی چندر سنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر *

سنگر پورا کرے کرپا، کرپاندھان دیا کمائیندا۔ جنم کرم دی مٹے پیتا، ڈکھ درد گوائیندا۔ مائس جنم نہ جائے برتھا، تن مائی لیکھے پائیندا۔ چار گنت جو رہیا پھردا، دہ دشا ڈیرہ ڈھاہندا۔ سنگر ونج کرائے اکو سردا، ہٹ ساچے آپ وکھائیندا۔ آد جگادی کھیل اگئی پردا، پتا پوت ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جنم پورب جنم چر دا، نرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ بھو وکھائے گھر تھر دا، تھر گھر اپنا گھر جنائیندا۔ کوڑی کریا گیترا گڑدا، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنے گھر وسائیندا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، ہر سنگر دیا کمائیا۔ نام بھنڈارا دیوے چوگ، رسنا جھوا مٹی دند آپ کھوائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے سنجوگ، ڈھر ملنی میل ملایا۔ وجے ودھائی چو داں لوک، پر لوک رہے جس گائیا۔ در نمائی پھرے موکھ، نیتز نین نین شرمائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال ملی اوٹ، تنہاں ویلے انت ڈکھ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ڈکھ روگ اترے سنتاپ، پتت پاپی پار کرائیندا۔ بالک ویکھے ساچا باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ پریم پریتی ساچا جاپ، نرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ گھر ٹھا کر ملے سجن ساک، کوڑا ناتا توڑ ٹڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ساگر پار کرائیندا۔ جگت روگ میٹے ڈکھ، ڈکھیاں درد ونڈائیا۔ گھر اُچجائے اکو سکھ، ہر وجے

نام ودھایا۔ اُجل کرے مات کھ، جو سری بھگوان رہے جس گایا۔ ویکھ وکھانے اپرادھی سوت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ لیکھا جانے اندر باہر، پڑا سکے کوئی نہ پانیا۔ کرنہاراگپت ظاہر، ظاہر ظہور کھیل وکھانیا۔ ڈبڈے پاتھر جائے تار، جس گرہ اپنا چرن چھہانیا۔ ساچا بخشنے اک پیار، پریم پریتی تند بندھانیا۔ بھوت پریت جن خبیث کوئے نہ کرے خوار، اک لکھ اسی ہزار نیڑ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام ڈنکا اک وجانیا۔ نام ڈنکا وجے گھر، گھر ساچے خوشی وکھانیندا۔ پچھلا چکے بھو ڈر، آگے اکو راہ جنانیندا۔ سنگر سوامی پلو پھڑ، جگ مارگ آپے لائیندا۔ ڈونگھی بھوری کایا وڑ، بند تاکی آپ کھانیندا۔ سچ سہیلا دیوے ور، گر چیل ویکھ وکھانیندا۔ لیکھا جانے نرائن نر، نر ہر اپنی کار کمانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، سچ گھر سچ اکو اک وکھانیندا۔ سچ گھر ہر شبد سوامی، گر منتر نام وڈیایا۔ سرب جیاں گھٹ انترجامی، بھو ابھیدا دئے کھانیا۔ امرت بخشنے آتم بانی، امیوں رس جام پیانیا۔ آون جاون چکے جم کی کانی، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ ساچا بخشنے پد نربانی، نربان پد اکو اک وکھانیا۔ تخت نواسی شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنی مہر نظر اٹھانیا۔ تکھی مارے تیر کانی، دو جہانی پار لنگھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے اٹھانیا۔ ڈکھ روگ مٹے جھیرا، جھنجٹ کوئے رہن نہ پانیا۔ آپ وسائے ساچا کھیرا، گھر وجے نام ودھانیا۔ ایٹھے اوٹھے بٹھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا بے پرواہیا۔ اتم کرے حق نبیڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگاد جگا جگنتر سوہنگ منتر اک پڑھانیا۔

* ۱۳ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی لکھا سنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر *

سرب کل ہر سمراتھا، پُرکھ سمرتھ اک اکھوانیندا۔ لیکھا جانے ترلوکی ناتھا، لوک پرلوک حکم منانیندا۔ جگ چوکڑی جنائے گاتھا، گر اوتار آپ پڑھانیندا۔ بھگت بھگوان دیوے ساچا، سگلا سنگ نبھانیندا۔ گرگھاں کرے پورا گھاٹا، پورب لہنا ویکھ وکھانیندا۔ چرن کول بندھائے ناتا، ساچا سجن ویکھ

دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ہر رنگ رنگائیندا۔ پُرکھ سمرتھ صاحب گُردیو، دیوت سُر دے وڈیائیا۔ آد جُگاد سدا نہکیو،
 ہنچل دھام ڈیرہ لائیا۔ اکھ اگوچر اگم ابھیو، بھيو ابھید جنائیا۔ امرت رس دیوے میو، پھل اکو اک کھوایا۔ لیکھا جانے رسنا جھو، مٹی دند وند وندائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سمرتھ پُرکھ صاحب سلطان، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا
 تھکم ورتائیندا۔ دھرم اٹھائے اک نشان، ست ستوادی آپ جُھلائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت دیوے شبد گیان، آتم پر ماتم بودھ اگادھا اکھر وکھر آپ
 پڑھائیندا۔ کایا مندر ویکھ مکان، گھر دیا بائی، کملا پاتی نور نورانہ جوت ڈگمگائیندا۔ امرت جام پیائے بن کے ساقی، سچ پیالہ کایا کاسہ آپ بھرائیندا۔ لیکھا
 جانے تن خاکی، خالق ویکھ دکھائیندا۔ جن بھگتاں بند کوڑا کھولے تاکی، ایک دو جا دو جا ایک پڑدا آپ اٹھائیندا۔ اسو گھوڑے چڑھے راکی، شاہ سوارا ہر نرنکارا
 دُور دُراڈا پندھ نکائیندا۔ دُھر سندیسہ لے کے آئے پاتی، نام ندھانا آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتاں چکے لہنا باقی، دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ سمرتھ پُرکھ اگم اتھاہ، نرگن نر ویر وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی مارگ لا، نیت نوت
 ویکھ دکھائیا۔ شبد سرُپی بن ملاح، بیڑا لکھ چوراسی آپ چلائیا۔ ساچی نینا لے بہا، سنیا بنے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ہر جن لیکھا لیکھے پائیا۔ پُرکھ سمرتھ سرب شکھ داتا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ آد جُگاد پتر پتر میثور پار برہم پر بھ پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے
 ہتھ رکھائیندا۔ سنت سا جن بھگت بھگوان گُرمکھ گُرسکھ بنھے ناتا، سُر تے شبدی جوڑ جُڑائیندا۔ سوہنگ ڈھولا بن وچولا گائے گاتھا، تُوں میرا میں تیرا دوہاں
 اکو راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے جانے دُھر دا بولا، انبولت اپنی دھار دکھائیندا۔ سمرتھ سوامی کھیلے کھیلے ڈونگھے ساگر،
 سمند ورو لے بے پرواہیا۔ بھيو چکائے کایا گاگر، گگریا نرمل جوت جوت رُشنائیا۔ ونج کرائے ہٹ سو داگر، نام اکو دست وکائیا۔ کھیلے کھیل کریم قادر،
 قدرت کرتا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم آپ ورتائیا۔ سمرتھ تھم دُھر فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پپر
 پینغمبر سپس جُھکان، نیتز نین اکھ نہ کونے اٹھائیا۔ نون س اکھر ڈھولا سارے گان، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ چرن کول سچ پریتی اک دھیان، دھیان

دھیان وچوں پرگٹائیآ۔ انتشکرن آتش مٹے امرت دیوے پین کھان، رس اکو اک بھرائیا۔ داتا دانی سری بھگوان، بھگوان پیتا سدا سہائیآ۔ جنم جنم آون جاون دکھ کٹے آن، پھاسی جم نہ کوئے لٹکائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر جن ساچے کرے پروان، پار کنارہ اکو اک دکھائیآ۔

* ۲۲ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

سچھنڈ دوارے ست نواس، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ کھیلے کھیل پڑکھ ابناش، ابناشی اپنی دھار چلائیندا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ نرگن نرگن پوری کرے آس، آسا آسانا ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ سچ دوارا سو بھاؤنت، سو پڑکھ نرنجن آپ سہائیآ۔ ہر پڑکھ نرنجن کھیل بے انت، بے پرواہ آپ رکھائیآ۔ ایکنکار مہما گنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیآ۔ آد نرنجن جوتی نور انت، اکل کل دھاری بھيو چکائیآ۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ چوکڑی دھار بندھائیآ۔ سری بھگوان سو بھاؤنت، دو جہاناں رت سہائیآ۔ پار برہم پر بھ کھیلے کھیل آد انت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیآ۔ ساچی کرنی سچھنڈ دوار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سو پڑکھ نرنجن بے عیب پروردگار، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، تخت نواسی پڑکھ ابناشی شاہ سلطانا سو بھاپائیندا۔ دیا باقی کملا پاتی جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا کر اجیار، نرگن دھار ہر نرنکار دین دیال پڑکھ اکال اپنی دھار چلائیندا۔ اٹل محل تھر منار، کھیلے کھیل پروردگار، نوری جلوہ نور اپار، مقامے حق سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک سہائیندا۔ ساچا مندر سو بھ نیک، درگاہ ساچی وجے ودھائیآ۔ دوسر نہ کوئی دسے شریک، لاشریک بے پرواہیا۔ نہ اندھیرا کوئی تاریک، جوتی نور چند رُشائیآ۔ لیکھا جانے حقیقت حقیق، حق حق دے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک وسائیآ۔ سچ دوار جائے وس، سو صاحب آپ وسائیآ۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشائیآ۔ شاہو بھوپ پڑکھ ابناش، نر نرائن وڈی وڈیائیآ۔ دوسر نہ کوئے وسے ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیا۔ سچھنڈ دوارا اُچ اٹلا، سو صاحب آپ سہائیا۔ دیا باقی کملاپاتی نرگن جوت ایکا بلا، ایکا ایک کرے رُشائیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی نرگن سے سد اکلّا، اکل کل دھاری کھیل کرایا۔ نرؤیر پُرکھ اپنا پھڑے آپے پلا، پلو ساچی گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ ساچے وڈ وڈیائیا۔ سچھنڈ وڈیائی ایکا ایک، اینکار آپ جنائندا۔ آد پُرکھ اپر میر سوامی آپے جانے اپنا بھیکھ، رُپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئندا۔ اگم اگمٹا وسنہارا اگمٹے دیس، چھپر چھن چار دیوار نہ کوئے بنائندا۔ نرگن اندر نرگن رہے الیپ، بھيو اھید نہ کوئے کھائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارا اینکارا کرتا پُرکھ آپ وسائندا۔ سچھنڈ دوار سے آد، آد پُرکھ آپ وسائیا۔ ایکا ایک وجائے اپنا ناد، اپنی اچھیا آپ پرگٹائیا۔ لیکھا جانے بودھ اگادھ، اگادھ بودھ بے پرواھیا۔ نرگن نرگن سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت پاکی پاک، بے عیب نور خدائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ سچھنڈ دوارے وجے ودھائی، ڈورؤ ڈنکا نظر کوئے نہ آئندا۔ راگ ناد نہ کوئے گاٹی، نادی ناد نہ کوئے لائندا۔ ڈھولک چھینا نہ کوئے وجائی، تال تلوڑا نہ کوئے دکھائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے ساچا کھیل، نرگن نرگن ساچا میل، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، سچھنڈ وڈی وڈیائیا۔ نرگن پُرکھ پُرکھ کرتار، پر م پُرکھ بے پرواھیا۔ ساچی نگری کرتیار، سمگری اکو اک اپائیا۔ جوت اگری ہوئے اجیار، اُجل گھ گھ صلاحیا۔ رُپ رنگ ریکھ توں سے باہر، اجوئی رہت اکل کل وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد اپنی کل دھرائیا۔ آد اپنی کل رکھ، ہر کرتا کھیل کرائندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پرتکھ، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائندا۔ اینکارا بول اکھ، آد نرنجن تھم ورتائندا۔ سری بھگوان مارگ دس، ابناشی کرتا راہ چلائندا۔ پاربرہم پر بھ نس نس، بن پاندھی پندھ مکائندا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائندا۔ نرگن دھار کر پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل دکھائندا۔ سچھنڈ دوار کھول ہٹ، ہٹوانا سو بھاپائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست آپ وکائندا۔ سچھنڈ دوارا کھول ہٹ، سو صاحب ویکھ دکھائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ دھار جنائیا۔ نرگن نرگن ہو کے وس، نارکنت رُپ وٹائیا۔ میل ملاواں ہس ہس، گھر مندر وجے ودھائیا۔ پریم پریتی اگئی

دس، نظر کسے نہ آئی۔ انتر انتر آپے وس، واسطہ اپنے نال جڑائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کردا، آد پُرکھ اک اھوائیندا۔ نرگن نرگن اندر وڑدا، نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر رکھے پڑدا، اوہلا رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ اپنے پوڑے آپے چڑھدا، ساچے مندر سوہا پائیندا۔ در درویش در بھکھاری آپے بندا، شاہ سلطان آپ ہو جائیندا۔ اپنی کرنی آپے کردا، کرتا پُرکھ کار کمائیندا۔ اپنا ناؤں اپنا راگ ڈھولا گیت آپے پڑھدا، ناؤں نرنگار آپ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک حکم آپ ورتائیندا۔ اپنا حکم شاہ سلطان، آد آد ورتائی۔ ایک پُرکھ نوجوان، بردہ بال نہ رُپ وٹائی۔ ایک حکم حکمران، شاہ پاتشاہ اک اھوائیا۔ ایک کھیلے کھیل مہان، وڈ خالق نور خدائیا۔ ایک رحمت رحیم کرے رحمان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ دکھائی۔ ساچی کھیل آد کر، ہر کرتا دے وڈیائی۔ دُھر درگاہی دیونہارا ور، ساچی وست آپ ورتائی۔ سٹ ڈلارا آپے گھڑ، گھڑت گھاٹن دیکھ دکھائی۔ لیکھا جانے ناری نر، نر نرائن خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے کھیل اپارے، ہر کرتا ایک ایک وار کرائیا۔ ایک کھیل دسے بھگوان، دُھر درگاہی آپ جنائیندا۔ شبدی سٹ اٹھے بلوان، بلدھاری آپ پرگٹائیندا۔ وشنوں دیوے ایک دان، وشو وست آپ ورتائیندا۔ برہم پاربرہم کر پروان، اپنا حکم جنائیندا۔ شکر دیوے اک گیان، ساچا حکم آپ سنائیندا۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنچم ناتا جوڑ جڑائیندا۔ شبدی شبد بنا ودھان، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی کر پروان، سچ پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ انڈج جیرج اُتبیج سیتج دیوے دان، چارے کھانی جھولی پائیندا۔ چارے بانی بول بے زبان، پرا پسنتی مدھم بیکھری آپے گائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ ایک ہر، دُھر سندیسہ نر نریشا اک اکلا آپ جنائیندا۔ سچ سندیسہ دسے بھگونت، آد آد سنائی۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائی۔ بودھ اگادھا نام منت، منتر اکو اک درڑائی۔ آتم پر ماتم کھیل نارکنت، برہم پاربرہم کرے گڑمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رچے کرتا، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ انھو پرکاش نور اجیار، اجوئی رہت ڈمگائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ ورتائیندا۔ لکھ چوڑاسی کر تیار، گھٹ گھٹ اپنا نور دھرائیندا۔ شبد ناد سچی دھنکار، انحد نادی ناد و جائیندا۔ امرت آتم

سُہائے تال، سر سرور اک بھرائیندا۔ نو دوارے کھول کواڑ، من واسنا میل ملائیندا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ سہائیندا۔ سرشٹ سبائی کرتیار، ترے گن اتنا ٹھانڈا سینتا ساچی ریتا آپ جنائیندا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھا، زرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنئیہڑا اک الائیندا۔ سچ سُنئیہڑا دتے میت، مرار وڈا وڈا وڈیاں۔ وشن برہما شو چلاؤنی ریت، ترے پنچ کر گڑمانیا۔ شبد حدیث سنائے گیت، گھ کھڑا آپ صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ دُھر دی دھار شبد ہر ناد، انادی آپ سنائیندا۔ رچنارچ کوٹ برہما، برہمانڈ اپنا کھیل کرائیندا۔ زرگن ہو کے ورتے اپنا سوانگ، سوانگی اپنی دھار چلائیندا۔ در دوار لے مانگ، بھکھک اپنی جھولی ڈاہندا۔ نت نوت رکھے تانگھ، آسا آسا وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اکو وار جنائیندا۔ دُھر دا تھم اک جنایا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ شبد سٹ پر بھ آپ وڈیایا، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رچن رچایا، پُری لوء آکاش سہائیا۔ روس سورج چن چکایا، منڈل منڈپ ڈیرہ لائیا۔ زمیں اسماناں بندھن پایا، لوک پر لوک گنڈھ رکھائیا۔ وشن برہما شو اٹھایا، دُھر دا تھم آپ ورتائیا۔ ترے گن ساچا میل ملایا، پنچ تت کری گڑمانیا۔ لگھ چوڑاسی ونڈ ونڈایا، ونڈنہار اک ہو جائیا۔ آتم پر ماتم بھو پُچھایا، من مت بدھ سمجھ سکے نہ رائیا۔ کاغذ قلم نال رلایا، لیکھ لکھایا لیکھا شاہیا۔ زرگن سرگن دھار بندھایا، بندھن ایک دو جا پائیا۔ برہما ویتا آپ پڑھایا، چارے ویداں دے سمجھائیا۔ چارے جگ تھم ورتایا، چارے کُنٹاں ڈنک وجائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو تھم دے سنائیا۔ اکو تھم سچ سندیسہ، سو صاحب آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال وڈ نریشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی کرے ویسا، ویس اوٹرا رُپ وٹائیا۔ زرگن سرگن دھارے بھسیا، گر اوتار ناؤں رکھائیا۔ آتم کرائے پر ماتم چیتا، سوئی سرتی لے جگائیا۔ بھو چکائے اکو نیتا، نر نرائن دے سمجھائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ کھیلے کھیدا، چارے اپنا تھم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا تھم اک سمجھائیا۔ دُھر دا تھم اک سمجھایا، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ چار جگ دا گیڑ بنایا، نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بندھن پائیا۔ وشن برہما شو بٹھے سپس جھکایا، نیتر نین نہ کوئے اٹھائیا۔ دوئے جوڑ پے سرنایا، پار برہم تیری سرنایا۔ وشن، بنس تیرا اک سہایا، سر بنس تیری وڈیائیا۔ منتر انتر اک دھیایا، سو

پُرکھ نرنجن راگ الایا۔ ہنگ برہم ونڈ ونڈایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ سچ سندیسہ سُنو کر دھیان، سو صاحب آپ جنایا۔ آد پرکھ دا اک گیان، جگ چوکڑی بھل کوئے نہ جائیا۔ سو صاحب پرکھ سلطان، ہنگ برہم سرشٹ سبائی لئے پرگٹایا۔ سوہنگ رُپ اک پروان، دُھر پروانہ دئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ساچی سکھیا ایکا وار، ایکنکارا آپ جنائیدا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ دیکھاں وارو وار، جوتی جاتا پرکھ بدھاتا نرگن سرگن ویس وٹائیدا۔ حکمے اندر گھلاں تینی اوتار، ترے ترے دھار آپ جنائیدا۔ حکمے اندر بھگت اٹھاراں کر اُجیار، اٹھ دس بھانڈا بھيو چکائیدا۔ حکمے اندر عیسیٰ موسیٰ محمد بنائے برخوردار، خالق خلق آپ سمجھائیدا۔ حکمے اندر نانک گوہند بنھے دھار، دُھر فرمانا آپ جنائیدا۔ حکمے اندر جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، تھر کوئے رہن نہ پائیدا۔ حکمے اندر شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن، کھانی بانی اپنی صفت صالائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیدا۔ دُھر دا حکم اک ورتاؤنا، سو پرکھ نرنجن آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مات پرگٹاؤنا، انت کوئے رہن نہ پائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کلمہ نبی رسول پڑھاؤنا، کھانی بانی گر گر گیان درڑایا۔ آتم پر ماتم پڑدا لاہنا، پاربرہم برہم لیکھا دئے جنایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت سری بھگونت نارکنت انگ لگاؤنا، کوٹن کوٹ ایش جیو کرے گڑمایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ذات پات دین مذہب راؤ رنک آپ ہنڈاؤنا، بنک دواری دیکھ دکھایا۔ سچ سچ جوٹھ جھوٹھ مایا ممتا ہوئے ہنگتا مارگ لاؤنا، دُرن دُور نیرن نیر پاندھی اپنا پندھ دکھایا۔ کاگ ہنس کھیل کراؤنا، بھيو ابھیدا بھيو کوئے نہ پائیا۔ دُھر سندیسہ اک سناؤنا، گر اوتار پیر پیغمبر کرن پڑھایا۔ پرکھ اکال سرب مناؤنا، پاربرہم اک سرنایا۔ سانجھا یار اکو نظری آؤنا، لاشریک نور الاہیا۔ جس دا کلمہ نہ کسے لکھاؤنا، قلم شاہی نیتز رووے مارے دھائینا۔ صفت صلاحی بے پرواہی بے وفائی وچ کدے نہ آؤنا، وفادار سرب بنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پرکھ ایکا ہر، سچ سنیہہرا اک گھلائییدا۔ سچ سنیہہرا شبد گر جگ چار، ہر سننگر آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سرشٹ سبائی کرو خبردار، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم دسو سچ پیار، پریم پریتی اک جنایا۔ پاربرہم برہم گھر گھر کھولو بنک کواڑ، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ دیا باقی نرگن جوتی دیو وبال،

جوت نرنجن کر رُشنا ئیا۔ ترے گن مایا توڑو جنجال، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ ساچا مارگ دیو سکھال، پاندھی ویکھو سچا راہیا۔ لیکھا چکھے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے رکھائیا۔ گر شبد ہو کے بنو دلال، کایا ہٹ سودا حق کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتائیا۔ دُھر دا حکم دُھر فرمانا، دُھر درگاہی آپ جنائندا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک گر اوتار پیر پیغمبر منن بھانا، ہر کا بھانا نہ کوئی میٹے میٹ مٹائندا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی شاہو شاباسی بھوپت بھوپ راجا رانا، دو جہاناں وڈ مہروانا، برہمنڈاں کھنڈاں دیپاں لوآں ویکھ وکھائندا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیونہار اگئی گانا، کلمہ کلام وڈ امام کائنات آپ سمجھائندا۔ نبی رسول پیر پیغمبر مٹاشیخ مسانک دئے کلاما، گر اوتار سادھ سنت سری بھگونت بھیا ابھیدا آپ گھلائندا۔ آتم پر ماتم نیا منت، پاربرہم برہم میلا ہر جو کنت، کنت کنتویل سچ سہنجی درگھر ساچے کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ آپ وچھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد سندیسہ نر نریشا اینکارا ہر نرنکارا کرتا پُرکھ دین دیال ٹھاکر سوامی اکو وار سنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سندنے رہے لا کر کن، دوئے نیتز نیتز دھیان لگائیا۔ انتر باہر گپت ظاہر رسنا جہوا پتی دند کہندے رہے دھن دھن، دھن پر بھو تیری وڈیائیا۔ وسدے رہے کایا کھیڑا چڑی چم، کایا مائی کھیڑا چھن چھری چار دیوار بنائیا۔ اندر ڈیرہ لایا بڈھ مت من، من منسا منسا وچ کھپائیا۔ جگت نیتز ہوئے اٹھ، نچ نیتز نین گھلائیا۔ بھانڈا بھرم بھو دتا بھن، کوڑی کریا دتی تچائیا۔ اکو دھیان سری بھگون، چرن کول اُپر دھول رکھی سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سرشٹ کھولے درشٹ، دکھائے اشٹ، اشٹ اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو یاد، یادداشت ہر جنائندا۔ جگ چوکڑی ہوئے برباد، تھر کوئے رہن نہ پائندا۔ پاربرہم پر بھ اکو وجائے ناد، دو جہاناں آپ سنائندا۔ جس دا لیکھا بودھ اگادھ، پڑھن کھن وچ کدے نہ آئندا۔ جس نے گایا تیس انتر لیا سواد، باہر انند کرے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے ہو اٹھے، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ صاحب سلطان تیری سرنائی ڈھٹھے، بے پرواہ اک اوٹ تکائیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک لوکمت جیواں جنتاں راہ مارگ دسے، لکھ لکھ تیرا کلمہ نام سنائیا۔ بے پرواہی تیرے دس کے آئے پتے، پتہ نشانہ اک جنائیا۔ پُرکھ اکال سمر تھ سوامی سچکھنڈ دوارے دسے، چوڈاں لوک ہتھ کسے نہ آئیا۔ چوڈاں طبق

پھرن نئے، چاروں کُنٹ بھجّوں واہو داہیا۔ سرشٹ سبائی جیو جنت برہو اگنی کلج تپے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیآ۔ شو دوالے مٹھ گرو دوار مندر مسیت سارے ہوئے اکتھے، نیتر روون مارن دھامینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ ویکھ اپنا گھر، تیری رووے سرب لوکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسن حال، چار جگ دا بھو گھلایا۔ پار برہم تیرا حل نہ ہو یا ساتھوں سوال، سرشٹ سبائی آئے پڑھائیآ۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک بن دے رہے دلال، جگت دلالی مات کمائیآ۔ انت کوئی نہ نبھیا نال، سگی ساتھی بیٹھے پلو چھڈائیآ۔ کوئی نہ منے پڑھ اکال، سچ تنکے نہ کوئے سر نائیآ۔ ساچی دے نہ کوئے دھر مسال، دھرم دوارا نظر کوئے نہ آئیآ۔ پھل دے نہ کسے ڈال، سنمل رُکھ رہے لہرائیآ۔ چاروں کُنٹ سب دے سرتے کوئے کال، کلجک کال بھار ودھائیآ۔ آکے ویکھ مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے کنگال، تیرا نام کسے ہٹ نظر نہ آئیآ۔ ڈھر در گاہی سچ اگنی مار چھال، آوند ا جاندا نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ در تیرے آس رکھ، اکو اوٹ تکائیآ۔ کلجک اتم ہو پرگٹ، پار برہم تیری سر نائیآ۔ ویکھ کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سانگ رچائیآ۔ وید ویاسا گیا دس، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پر بت آوے چائیں چانیا۔ عیسیٰ تیرا راہ تنگدا گیا ہس ہس، نیتر نین اکھ پر تکھ پروردگار تیرے نال ملایا۔ محمد رسنا جہوا پتی دند تیرا کلمہ گیا رٹ، میرا امام آوے بے پرواہیا۔ نانک کہہ کے گیا پڑکھ سمرتھ، کلجک اتم ویس وٹائیآ۔ گوہند دسیا کل کلکی سمبل نگر جائے وس، بنک دوار اک سہائیآ۔ جگ چوکڑی لہنا دینا کرے وکھ، آپ اپنا حکم ورتائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت بھگوان چار جگ دے کرے اکتھ، ساچا در اک گھلایا۔ لیکھا جانے تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی ویکھے تھاوں تھانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بہتر ناڈ ابلدی ویکھے رت، رتی رت پھول بھلایا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک راج راجن شاہ سلطان دیونہارا برہم مت، برہم و دیا کرے پڑھائیآ۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، رکھنہار تیری سر نائیآ۔ ست سوامی سدا نہکرمی انتر جامی ہو پرگٹ، گھر گھر اپنا پڑدا لاہیا۔ سنجگ ساچا چلا رتھ، کلجک اگنی دے متھ، نام مدھانا اکو پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، بے انت تیری سر نائیآ۔ بے انت تیرا اک سہارا، گر اوتار اوٹ تکائیآ۔ جگ چوکڑی تیرا کردے رہے مظاہرا، جیواں جنتاں مات

سمجھائیا۔ پاربرہم پر بھ کھیل نیارا، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیا۔ وسنہارا محل اٹل اُچ منارا، سچکھنڈ و سے سچا ماہیا۔ شبد ناد پتی ڈھنکارا، ازراگی راگ سنائیا۔ گوت گوت گائے سرب سنسارا، رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بنا سبت رووے مارے دھاپیا۔ سمند ساگر نہ کوئے وچارا، جل تھل مہینل بھیو کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ کرن نمسکارا، گل پلورے پائیا۔ تیری قدرت سانجھے یارا، تیرے ہتھ رکھائیا۔ ہوں یاچک سیوک بر خوردارا، فرماں بردارا تیری چاکری مات کمائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج ویکھیا وارو وارا، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ آتم دسیا تیرا اک کنارہ، نوکانینا تیرا نام جنائیا۔ کل کلکی اتم لے مات اوتارا، نہکلنک روپ وٹائیا۔ دو جہان سری بھگوان کرے خبردارا، وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت اندگن گندھرب سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ سچ سندیسہ لیا جان، بھل رہے نہ رائیا۔ کلج تیرا کھیل مہان، سری بھگوان بے پرواہیا۔ پرگٹ ہو کے والی دو جہان، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی دئے گیان، آتم پر ماتم اک پڑھائیا۔ دین مذہب دی چھٹے کان، ذات پات نہ کوئے جنائیا۔ راو رنک اک ہو جان، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ تیرا ڈھولا اکو گان، سوہنگ کر سچ پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مٹن تیری آن، آگے اپنا تھم نہ کوئے ورتائیا۔ تیری جھولی پاؤن اپنا ایمان، صدق صبوری تیرے چرن رکھائیا۔ در کوئی نہ آئے شیطان، شریعت شرع نہ کوئے لڑائیا۔ دسے کوئی نہ بے ایمان، بیوہ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ تیرا نام سارے دھیان، توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دو جہان تیری سرنائیا۔ دو جہان دیواں سرناگت، سو سنگر آپ جنائیندا۔ دو جہاناں اکو مت، برہم و دیا اک پڑھائیندا۔ ویکھ وکھاواں پنچ تت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہندا۔ لیکھے لاواں گرگھ رتی رت، رتی نال رنگائیندا۔ ساچا مارگ اکو دس، چار ورن آپ اٹھائیندا۔ اٹھاراں برن کراں دس، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ بھگت ملاواں ہس ہس، بھگوان اپنا پڑدا اٹھائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ کایا مندر اندر پاوے راس، گوپی کاہن آپ نچائیندا۔ سینا سرتی رام پُجائے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ چتر بھج و سے پاس، آد شکت اپنی گنڈھ پوائیندا۔ نور نورانہ شاہو شاباس، شہنشاہ اپنا تھم ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دوئے جوڑ کرو ارداس، ارداسا سب نوں اک سمجھائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جگ دا لیکھا کھنہارا ویکھ وکھانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بولو، اک جیکار لگایا۔ رسنا جہوا بی دند بن مکھ کھڑا کھولو، پنج تت نظر نہ آئی۔ سچ پریتی آپ اپنا گھولی گھول گھولو، گھولی گھول لیکھے لائی۔ ویکھو صاحب اک اڈولو، اڈول ڈل کدے نہ جایا۔ چار جگ دا بھار ہر دے کنڈے تولو، نام کنڈا اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار کنٹ ویکھن مار دھیان، لوکمت اٹھ اٹھایا۔ کجگ اتم ثابت دے نہ کسے ایمان، دھیرج جت نظر کوئے نہ آئی۔ گر کاشٹ نہ کوئے منان، درشت سکے نہ کوئے کھلایا۔ امرت ملیا نہ پین کھان، کوڑی کرپا ترسن ودھایا۔ آتم پر ماتم پایا نہ کسے گیان، جگت ودیا کرن پڑھایا۔ جو لیکھا لکھ لکھ دے کے آئے بیان، بیانا لوکمت دھرایا۔ تس نوں سکیا نہ کوئے پہچان، بے پہچان نظر کسے نہ آئی۔ دروہی خدائے ہوئے حیران، بی پہربان محبان بیدوبی خیر یا اللہ، تیرا پڑدا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ رام رمیا نظر نہ آیا گھر گھر پھرے شیطان، کاہنا بنسری نام نہ کوئے وجایا۔ نانک منتر بھلیا ست نام، نام ست تن مندر ہٹ نہ کوئے وکھایا۔ گوہند دس کے آیا اک پُرکھ اکال، آد جگاد سب دا لیکھا لیکھے لائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لہنا جھولی پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو نراس، پر بھ اگے دھیان لگایا۔ ہر جو تیرا کھیل تماش، سمجھ سکے کوئی نہ رایا۔ سرشت سبائی گر اوتاراں اتوں اڈیا وشو اش، دھیرج سچ نہ کوئے رکھایا۔ کام کرودھ سب دے پاس، لو بھ موہ ہنکار وٹی ودھایا۔ ساچا نام نہ گائے کوئی گاتھ، کوڑی کرپا ڈھولا گایا۔ ساچی پڑھے نہ کوئی رہراس، مانس جنم مانس مانکھ مانو رنگ نہ کوئے رنگایا۔ چار کنٹ دہ دشا گھٹ گھٹ ویکھیا بھاکھ، ساچی بھاکھیا نہ کوئے سنایا۔ ایسے کر کے سارے اتم آئے آکھ، لوکمت جنایا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ سمرا تھ، نہہکنک نرائن بے پرواہیا۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، دین مذہب نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، گودی گود نہ کوئے اٹھایا۔ نہ کوئی پتن نہ کوئی گھاٹ، شو دوالے مٹھ مندر مسجد گرو دوار نظر کسے نہ آئی۔ نہ کوئی جانے دوس رات، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ نہ کوئی سندھیا نہ پر بھات، دپیک دیا نہ کوئے جگایا۔ اپنا کھیل کرے پر بھ خاص، خالص خالصہ لئے پرگٹایا۔ چوہ ورنال وچوں کر پرکاش، اکو ذات دے سمجھایا۔ سو ذات سدا پاک، پاک رسول آپ بنایا۔ جس دا نور چمکے آفتاب، مہتاب کرے رُشنا یا۔ سو

صاحب وجائے اک رباب، احباب دئے سنایا۔ کھ پڑدا رکھے نقاب، نیز اٹھ نہ کسے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، اک اکلا آپ اکھوایا۔ کلجگ انتم ہو تیار، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ جوتی نور کر اجیار، شبدری ڈنک ڈنک سنایا۔ ساچا دھام سہائے دوارا، بنک ملے مان وڈایا۔ شاہو بھوپ بن سیکدارا، راجن راج آپ ہو جایا۔ جودھا سوربیر بلکارا، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ کھڑگ کھنڈا تیز کٹارا، چند پر چند نام چکایا۔ ویکھنہارا کھ چوراسی کھول کوڑا، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ڈھر در گاہی بن کے لاڑا، در در گھر گھر اپنا پھیرا پانیا۔ میل ملاوے ساچے یاراں، یاری یاراں نال بندھانیا۔ بھگت بھگوان کرے پیارا، مرید مرشد گود سہانیا۔ کل کلکی لیا اوتارا، امام اماں پھیرا پانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا تکرے رہے سہارا، اکو اوٹ رکھانیا۔ سو ویکھن آیا انت کنارہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا پڑدا رہیا اٹھانیا۔ سب دا پڑدا دیوے چک، گلیا کوئے رہن نہ پانیا۔ شبد اگئی ڈھر دا شیر رہیا بک، نام بھبک اکو لایا۔ کھ چوراسی ویکھے اٹارخ، مات گر بھ پھول بھلایا۔ ڈھر دا حکم سنائے ابناشی اچت، چیتن سب نوں رہیا کرایا۔ اکو اک سہاؤنی سہنجی رت، رت رتڑی آپ مہکانیا۔ جن بھگت اٹھائے سری بھگوان جوں ماں پت، پتا پوت لئے جگایا۔ دو جہان اجل کرے کھ، دُرمت میل نظر نہ آتیا۔ لیکھے لائے جننی گھ، دھن دھن جنیندی مانیا۔ آون جاون کھ چوراسی جائے چھٹ، جس جن اپنا درس دکھانیا۔ جنم جنم دی کٹے بھکھ، کرم کرم دی ترسنا رہن نہ پانیا۔ لوکماں دا بوٹا پٹ، گرگھ سچکھنڈ ساچے لئے لگایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیونہارا سب پچھ، اپنا دھن خزانہ دولت نام جگت رکھانیا۔ راتی سٹیاں دے جاگدیاں جن بھگتاں اندر وڑ کے لئے پچھ، آتم پر ماتم آپ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انتم پھیرا پانیا۔ کلجگ انتم پھیرا پانیا، گھر گھبھر نظر کسے نہ آئیندا۔ گرگھ ساچے لئے جگایا، جاگرت جوت اک دکھائیندا۔ آپ اپنا رنگ رنگایا، کوڑا رنگ رہن کوئے نہ پائیندا۔ دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ تڑایا، نون سو اکھر اک سمجھائیندا۔ ساچی سنگتا میل ملایا، شرع سنگل نہ کوئے جنائیندا۔ چار ورن اکو گھر بہایا، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آتم پر ماتم پڑدا دئے اٹھایا، بجر کپائی کُنڈا لائیندا۔ نو دوارے پنڈھ مکایا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ انحد نادى ناد سنایا، دھن آتمک

راگ سنانیندا۔ امرت آتم جام پیایا، ترسنا بھکھ نہ کوئے وکھانیندا۔ نرمل دیا اک جگایا، جوتی نور ڈگمگانیندا۔ سچ سنگھاسن اک وچھایا، آتم سیجا سو بھاپانیندا۔ پلنگ رنگیلا اک ڈاہیا، پاوا چول نہ کوئے بنانیندا۔ سچ سوانی لئے جگایا، سرتی سرت آپ ہلانیندا۔ سولاں اچھیا پور کرایا، سولاں شنکار وڈ وڈیانیندا۔ نام نیتز کجل پایا، دھار دھار وچوں بنھانیندا۔ سوہنا پٹو سیس ڈکایا، سُبھر اکو اک وکھانیندا۔ دھی جوائی اکو گھر بہایا، مندر اکو اک وڈیانیندا۔ ساچا لاڑا بے پرواہیا، نور نورانہ نظری آئیندا۔ ساچے گھوڑے چرن ڈکایا، اسو اکو اک دوڑانیندا۔ ساچی پاکھر آپ سہایا، سولاں کلیاں سو بھاپانیندا۔ کلغی توڑا سیس سہایا، جگت جگدیش ویکھ وکھانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا ڈھولا رہے جس گایا، وید پُران صفت صلاحندا۔ جس دا نور ظہور بے نظیر خدایا، سو سچ تصویر آپ پرگٹانیندا۔ وڈ پیرن پیر پھیرا پایا، دستگیر دست ملانیندا۔ کجگ انت اخیر آیا، چووداں صدیاں پندھ مُکانیندا۔ بیس پیسا ویکھ وکھایا، نانک گوہند میل ملانیندا۔ رام کرشن رنگ رنگایا، رنگ اکو اک چڑھانیندا۔ محمد محبوب دئے سمجھایا۔ مُجت اکو گھر بنانیندا۔ سچ عروج عرش قرص محراب حُجرہ اکو نظری آیا، اٹل منار سچ سچ وڈیانیندا۔ پروردگار بے پرواہ ڈیرہ لایا، پاربرہم پتیر میثور پُرکھ اکال ویکھ وکھانیندا۔ رت رتڑی دئے سہایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نہ، سنت سہیلے لئے پھر، گر چیلے لگائے اپنے لڑ، پلُو اکو نام بندھانیندا۔ پلُو بنھے نام تند، تند نظر کسے نہ آئیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، سو صاحب دیا کمائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے منگ، جن بھگتاں اپنا میل ملانیندا۔ انتر انتر دیوے اند، باہروں پنچ تت کایا چولا جگت ہنڈانیندا۔ بن رسنا جہوا سنا کے جائے اپنا چھند، بتی دند نہ کوئے ہلانیندا۔ بن ہتھھاں پیراں پاندھی ہو کے مُکا کے جائے پندھ، دو جہاناں اپنیاں چرناں ہیٹھ رکھانیندا۔ گرگھ سوانی سنگھڑ سُبھی جگ چوکڑی کدے نہ ہووے رند، جگت رند پیا آپ کٹانیندا۔ انتم لے کے جائے سچھنڈ، سچ دوارے آپ بہانیندا۔ ناتا توڑ کوڑ ور بھنڈ، برہمنڈ پار کرانیندا۔ جتھے پر م پُرکھ دا اکو چھند، دو جاراگ نہ کوئے الاانیندا۔ تس دوارے گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت سارے جوڈڑی کر کے رہے منگ، نیوں نیوں سیس سرب جھکانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر بھگت گرگھ آپ اپنا میل ملانیندا۔ گر سکھ آپ اپنا ملائے میلا، ملنی جگدیش کرانیا۔ اکو گھر وسے گرُو گر چیل، چیل گرُو اکو گرہ ڈیرہ لایا۔ پر م پُرکھ پر بھ سجن سہیلا، ست پُرکھ نرنجن ملے

چائیں چائیا۔ کلج انت ملن دا اکو ویلا، مائس جنم ملے وڈیا۔ لکھ چوڑاسی وقت دُھیلا، سنگر سنگ نہ کوئے نبھایا۔ انتم دھرم رائے دی پئے جیلا، جم کا پھاس نہ کوئے کٹایا۔ چتر گپت نہ بیٹھے ویہلا، سب دا لیکھا رہیا لکھایا۔ کسے کم نہ آؤنا پیسا دھیلا، بن ہر کے نام سنگ کوئی نہ جائیا۔ مردیاں تک کوئی نہ ہووے ویہلا، جیوندیاں کم نہ کوئے مکایا۔ جس نے ملنا سنگر ساچے سجن سھیلا، کوڑے دھندے دیو تجایا۔ آتم پر ماتم ویکھو سب توں رہے نوویلا، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھاں اکو راہ نبھایا۔ گرگھ کہن اسیں آواں گے۔ پر بھ تیرا نام دھیواں گے۔ اکو اوٹ رکھاواں گا۔ گھر کا یا شبد چوٹ لگاواں گے۔ کوڑی کرپا کھوٹ کڈھاواں گے۔ آلیوں ڈگے بوٹ، انت تیری جھولی بہہ کے خوشی مناواں گے۔ تیرے وچوں اُچی تیری جوت، انت تیرے وچ ملاواں گے۔ تُوں بیٹھا رہوں خاموش، اندر وڑ کے تیتوں بلاواں گے۔ جے سانوں دیویں درس اموگھ، تیری چرنی سیس جھکاواں گے۔ دوئے لوچن تیرے درشن رہے لوچ، کر درشن نچ نیتر ہور گھلاواں گے۔ پر بھو تیرے ملن دی ساڈے کول نہیں پہنچ، تیتوں اپنے گھر منگاواں گے۔ تُوں سوچیاں کسے نہ آویں سوچ، تیری سوچ اپنی سوچ بناواں گے۔ تیرے پریم اندر ہوئے مدہوش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، انت تیرا گھر وساواں گے۔ جو پر بھ نوں انتر دھیائے گا۔ سری بھگوان ویکھن آئیگا۔ بن دربان پھیرا پائے گا۔ گرگھ تیرا احسان، تیری جھولی آپ ٹکائے گا۔ تیرے اندر وڑے ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائے گا۔ اپنا دکھائے سچ مکان، گھر گھر وچ کڈا لاہیگا۔ دیا جوتی جگے مہان، اندھ اندھیر گوائے گا۔ شبد سنائے بن کان، ساچا راگ الائے گا۔ اپنا پریم پیائے جام، مد اکو اک دکھائے گا۔ سینا سرتی ملے رام، رمیا اپنی گود اٹھائے گا۔ گھر گھننیا ملے شام، بنسری اکو راگ الائے گا۔ گھر عیسیٰ موسیٰ محمد دئے پیغام، سچ کلام آپ پڑھائے گا۔ نانک نرگن جنائے ست نام، گوہند گر گر ویکھ دکھائے گا۔ جو در بردا بنے غلام، تس غربت میٹ مٹائے گا۔ گرہ سجدہ اک سلام، جھک جھک سیس نوائے گا۔ ساچے بھگت کر پروان، بھگتی مارگ اک دکھائے گا۔ ساچے سنت سچ نشان، دھرم نشانہ اک پرگٹائے گا۔ ساچے گرگھ گر گر ڈھولا گان، راگ ناد نہ کوئے جنائے گا۔ ساچے گر سکھ چرن کول کرن دھیان، دھوڑی مستک ٹکا اکو لائے گا۔ جنہاں ملیا سری بھگوان، تنہاں گر وگر ویکھ خوشی دکھائے گا۔ وشن برہما شو کرن پر نام، سیس

سپس سرب جھکائے گا۔ گرگھ تیرا اچانام، پُرکھ اکال آپ وڈیائے گا۔ نہکرمی کرے پورا کام، کرم کانڈ میٹ مٹائے گا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا گان، توں میرا
میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیگا۔ آتم پر ماتم اک ایمان، دھرم اکو اک وکھائے گا۔ سہج سچ دوارا لوکمت کھولے آن، اکل کل دھاری اپنی کل
ورتائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوراسی وچوں ہر بھگت کر پردھان، پردھاگی دو جہان وکھائے گا۔

* ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی جنڈیالا گرو تيجا سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

نوجوبن اٹھی جوت اکالن، سچ دوار خوشی منائی۔ دھر درگاہی بن کے مالن، ساچی کھاری پریم اٹھائی۔ جگ چوکڑی بن دلالن، دو جہاناں ویکھے
چائیں چانیا۔ کلجگ انتم چڑھی بھالن، لکھ چوراسی پڑدا لاہیا۔ بھگت سنت آئی اٹھالن، کلجگ سویا کوئے رہن نہ پانیا۔ ساچا مارگ آئی سکھالن، سکھیا سچ کرے
پڑھائی۔ دھر دی گھال آئی گھالن، بن سیوک سیوکمانیا۔ جن بھگتاں کرے سچی پرتپالن، پرتپالک روپ وٹانیا۔ ساچی گود آئی سوالن، سر اپنا ہتھ لکائی۔
گھر مندر کرن آئی چانن، جگت اندھیر گوانیا۔ پچھن آئی مریداں حالن، مرشد اپنا بھيو چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ
ورتانیا۔ جوت اکالن بن کے لاڑی، دو جہاناں ویکھ وکھائی۔ لیکھا جان دھر درباری، دھر سندیسہ اک سنائی۔ سنت سہیلے اٹھو اپنی واری، سری بھگوان آپ
اٹھائی۔ جگ جنم سنگر چرن جن چھہائی داہری، تنہاں لیکھا لیکھے پانیا۔ ورلے کنت بنی ساچی ناری، گرگھ درگھر ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ جوت اکالن بن سبھی، چاروں گنٹ بھجے واہو داہیا۔ نو کھنڈ پرتھی وچوں گرگھ سبجن رہی لہی، آپ اپنا پنڈھ
مکائی۔ پریم پریتی بنی لبی، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ویکھنہاری ییسویں صدی، سدا گھر گھر نام جنائی۔ پُرکھ اکال دی اکو رہنی گدی، گداگر سرب
لوکائی۔ ذات پات مذہب دین کوئی نہ دسے حدی، حق حدیٹ اک پڑھائی۔ کوڈ گڑیارن جگت وچوں کڈھی، لوکمت رہن نہ پانیا۔ ملے وڈیائی کبیر جلاہے
کھڈی، کھڈے سٹے بے وفائی۔ دو جہان گرگھ پیار بدھی، بندنا جوڑ کرے سرنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوت

اکالن کر شنگار، نیز نین نین مٹکائیا۔ سچکھنڈ دوارپوں ہوتیار، تھر گھر اپنا پڑدا لاہیا۔ سُن اگموں ہو کے باہر، رُوپ انُوپ لئے وٹائیا۔ نو نو جو جن دمکاں رہیا مار، نو رو نو رو رُشنائیا۔ دو جہاناں کر کے آر پار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء اپنا پنڈھ مٹکائیا۔ لکھ چوڑا سی کر وچار، مانس مانکھ پھول بھلائییا۔ گرگھ ورلے کر پیار، آپ اپنا بندھن پائیا۔ کھ گھنگٹ دے اُتار، سچ دیدار اک دکھائیا۔ بن رسنا جہوا کرے گُفتار، سچ ستار آپ ہلائییا۔ اندر وڈ کے واجاں رہی مار، دُھر سندیسہ اک سٹائیا۔ اُٹھ سبجَن میت مُرار، ویلا وقت رہی وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھجگ انتم اپنا بھیو جنائیا۔ جوت اکلن کرے ہاسا، ہنسمکھ آپ سہائیا۔ ویکھن آئی جگت تماشا، بے نظیر رُوپ وٹائیا۔ پریم پیار دا پھڑ کے کاسہ، گھر گھر پھرے واہو داہیا۔ کون گرگھ سچ پریت پیاسا، بیٹھا اک دھیان لگائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسا، کوڑی ترسنا میٹ مٹائیا۔ اندر باہر دیوے ساٹھا، سگلا سنگ نبھائییا۔ اک جنائے پوجا پاٹھا، توں میرا میں تیرا تیری میری اک پڑھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ جوت اکلن چڑھ کے ڈولی، دو جہاناں پنڈھ مٹکائیا۔ جن بھگت دوارے ہوئے گولی، بن سیوک سیو کمائیا۔ اپنا بھیو گھلائے ہوئی ہوئی، اُچی کوک نہ کوئے جنائیا۔ پورا کرے اقرار قولی، کیتا اقرار بھل نہ جائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولی، دھرنی دھرت سو بھاپائیا۔ لیکھا جانے نو خدائی اڈلی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار آپ کمائیا۔ جوت اکلن مٹکا پنڈھ، تھکی ماندی خوشی منائیا۔ گرگھ ویکھ چڑھیا چند، کرے سچ رُشنائیا۔ مل سبجَن آیا اک انند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ دوہاں مل کے ڈھولا گایا ساچا چھند، سو پُرکھ زرنجن اکو اک سچا ماہیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جنم جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی داتا اک اکھوائیا۔ ٹھا کر ہو بنے بجنشد، بجنشش اپنی جھولی پائیا۔ ہرجن دوارا رہی منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ گرگھ اُٹھ رل میرے سنگ، دوجا سنگ نظر کوئے نہ آئییا۔ تیری پریتی چڑھے رنگ، رنگ مھیٹھی نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوت اکلن رہی دوڑ، دُور دُراڈا پنڈھ مٹکائیا۔ زرنگ سرگن اندر لایا پوڑ، ڈنڈا اپنا آپ دکھائیا۔ لکھ چوڑا سی ویکھے ریٹھا مٹھا کوڑ، گھٹ گھٹ اندر پھول بھلائییا۔ ساچی دھار گرگھیاں جائے بہڑ، بہڑی بہڑی کرے سرب لوکائیا۔ لگی پریت نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔ ساچی جوڑی دیوے جوڑ، آتم پر ماتم میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر اپنی دیا کمائیا۔ جوت اکالن چڑھے چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ گرگھ سجن ملیا آ، ملنی اکو گھر دکھائیا۔ ساچے مندر لئے بہا، گھر دیونہار وڈیائیا۔ اپنا پڑدا دئے چکا، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچے انگن لئے بہا، مہر نظر اٹھائیا۔ پرمانندی جائے سما، سماپت کرے کھیڈ پرائیا۔ ایکا چھندن دئے سنا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوت اکالن ہوئی خوش، خوشیاں نال گیت اکو گائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ جو بیٹھا رہیا چپ، سو اتم اپنا پھیرا پائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھپ، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ زرگن دھاروں زرگن اٹھ، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جس گر گوبند بنایا ست، سو صاحب بھیو چکائیا۔ سچ سہنجی سہائے رت، رتڑی اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جوت اکالن چاؤ گھنیرا، گھر اکو نام ودھائیا۔ جن بھگتاں کہے توں میرا میں تیرا، نڈھی بالی اپنا رنگ دکھائیا۔ ایکا گھر وسے گرگرو گر چیرا، چیلار اکو روپ دکھائیا۔ کوڑی کریا بھرماں ڈھاپے ڈیرہ، سنجھ سویرا اکو رنگ دکھائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا مندر ہر جن تیرا وسدا رہے کھیڑا، کھیڑکی سنگر آپ گھلایا۔ اتم کرے حق نیڑا، شاہو بھوپ بے پرواہیا۔ پار لگائے پھڑ پھڑ بیڑا، منج دھار نہ کوئے رُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سچی سرنائیا۔ جوت اکالن آئی ویڑے، گھلا ویڑا اک دکھائیا۔ چوتھے جگ مکے جھیرے، جھگڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ اٹھی لٹھ آپے گیڑے، گیڑا اکو وار بھوائیا۔ کایا اندر گھر وچ گھر وساوے کھیڑے، کھیڑا اکو سو بھاپائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج جو بیٹھے کر کر جیرے، تہناں اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پھڑ کے چاڑھے اپنے بیڑے، بیڑا اکو نام دکھائیا۔ سچ دوارے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوت اکالن ویکھے انت، انتشکرن ویکھ دکھائیا۔ میل ملاوا گرگھ ساچے سنت، گر سکھ اکو گھر دکھائیا۔ شبد انادی مہما گنت، صفتی صفت رہی جس گائیا۔ گرگھ توڑ ہنکاری ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہی سمجھائیا۔ در درویش بن کے منگت، بن منانی جھولی ڈاہیا۔ گرگھ میٹوں لاؤنا انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ رل مل ساچی بنے سنگت، پر بھ سگلا سنگ دکھائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، ہر جن پڑدا آپ چکائیا۔ جوت اکالن لنگھ دروازہ، گھر اپنا آسن لایا۔ میل ملائے

غریب نوازا، نوازش اپنی اک جنائیا۔ شبد اگم وجائے واجا، تریا بیٹھی نین شرمائیا۔ پریم پیار اندر مارے واجا، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ سچ سوہمبہر رچ کے کاجا، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر بھگت دوارے ساجن ساجا، سجن میت اک اکھوائیا۔ نہ کوئی دوسر وجائے ربابا، تندی تند ستار نہ کوئے ہلائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کرے اک گڑمائیا۔ جوت اکالن ور اکوپا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ گڑگھ سوراملیا آ، جس دی آد جگاد اوٹ تکائیا۔ کوڑی کرپا کوڑا دئے مٹا، سچ سچ سرب سمجھائیا۔ جوتی نور کرے رشنا، پڑدا اپنا آپ اٹھائیا۔ ساچی ٹورا ناد دئے سنا، انحد ناد ناد وجائیا۔ حاضر حضورا ملے بے پرواہ، پردہ نشیں اپنا کھ دکھائیا۔ پھڑ باہوں گلے لئے لگا، سچ سہنجی سوہا پائیا۔ آد زرنجن دیا کما، جوت زرنجن جوت ملائییا۔ دیناں ناتھ درد ڈکھ بھئے بھجن بھو ساگر پار دئے کرا، انتم میلا سچ سبھائیا۔ بھگت بھگوان دوہاں دا دسے اکو تھان، دوجا دھام نظر کوئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن پکڑے بانہہ، بابل اکو نظری آئییا۔

* ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی جنڈیالا سنتو کھ سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

جن بھگتاں پر بھ آسا پور، آسا پورن آپ کرائیندا۔ ناتا توڑ جگت کوڑ، ساچا مارگ اک دکھائیندا۔ انتر آتم دیوے نور، اگیان اندھیر میٹ مٹائیندا۔ ساچا دیوے اک سرور، رس اکو اک دکھائیندا۔ پرگٹ ہووے حاضر حضور، گھر مندر ویس وٹائیندا۔ سرب کلا آپے بھر پور، خالی بھانڈے آپ بھرائیندا۔ وسنہارا نیڑے دور، دور ڈراڈا پندھ مکھائیندا۔ بخشنہارا چرن دھوڑ، مستک ٹکا اکو لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی آسا پور دکھائیندا۔ ساچی آسا پورے ستگر، پرکھ اکال بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دھر درگا ہی دھر، دھر مستک ویکھ دکھائیا۔ شبد اگم چڑھے گھوڑ، شاہ سوارا ویس وٹائییا۔ کلجک انت بھگونت زرنجن ہو کے جائے بہڑ، بھو اھیدا آپ گھلائییا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ویکھے کر کے غور، گھر گھیر اپنی دیا کمائییا۔ پنچ وکار گھر گھر پاوے شور، کوڑی کرپا کرے لڑائییا۔ دوس رین ٹھگی جاون پنچ چور، در دربان سکے نہ کوئے ہٹائییا۔ جن بھگتاں سری بھگوان دی پئی لوڑ، نیتر رو رو

رہے دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ بھگت جناس آسا پُنی، اچھیا پور آپ ہو جائیندا۔ پرگٹ ہو وڈ داتا گنی، گُوتنا کھیل کرانیندا۔ سچ پکار اکو سنی، اینکار ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی سرشٹ سبائی چھانی پُنی، گرگھ وِرا نظری آئیندا۔ جس جن سنائے اپنی دُھنی، دُھن آتمک راگ الایندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ساچے پار لنگھائیندا۔ آسا پور ہوئے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی دیوے مان، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ صفتی ڈھولا گائُن زمیں اسمان، لوک پرلوک رہے جس گائیا۔ جنہاں بخشے چرن دھیان، دیونہار سچی سرنائیا۔ تنہاں چکے جم کی کان، کال نگارہ ڈورُو ڈکانہ کوئے وجائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان کرے پروان، سگلا سنگ آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ترسنادے بُجھائیا۔ گرگھ ترسنا جائے بُجھ، اگنی اگ رہن نہ پائیا۔ اپنا آپ جائے سُجھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ بھو کھلائے سنگر گجھ، وئی دویت ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ پریتی اکو لُجھ، ایشٹ گردیو سوامی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر اک سُبھائیا۔ گرگھ آسا ساچے مندر، ہر سنگر پور کرانیندا۔ ویکھ وکھائے کایا ڈو نگھی کندر، ماٹی بھانڈا پھول پُھلائیندا۔ بجرکپائی توڑے جندر، ساچی ہائی آپ گھلائیندا۔ من واسنا بھئے بندر، وہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ بھاگ لگائے اندھیرے کندر، زرگن جوت جوت رُشنائیندا۔ کرے کھیل سور سرنگن، سوربیر اپنا رنگ رنگائیندا۔ اٹھے پہر و بے مردنگن، مردنگا اکو نام اپائیندا۔ ساچی چولی چاڑھے رنگن، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ گرگھ کسے دوارے نہ جائے منگن، سنگر پورا نام جھولی آپ بھرائیندا۔ لوکات چڑھائے ساچا چندن، چند چاندنی نین شرمائیندا۔ کھیلے کھیل وچ برہمنڈن، ور بھنڈی کھوج کھوجائیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کا پھاس توڑے بندھن، پھاسی گل نہ کوئے لکھائیندا۔ جوت للائی مستک لائے چندن، تلک اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ اچھیا پور کرانیندا۔ گرگھ پوری کرے اچھیا، نراچھت دیا کمائیا۔ نام امولک پائے بھجھیا، بن دماں آپ ورتائیا۔ ساچی دیوے دُھر دی سکھیا، آتم پر ماتم اک پڑھائیا۔ لیکھا لیکھ نہ مٹے لکھیا، میٹنہارا نظر کوئے نہ آئیا۔ گرگھ گر سکھ کدے نہ جائے بھٹیا، ذات پات ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال جس گھر سجن اپنا ڈھٹھیا، تس ناتا تے جگت لوکائیا۔ ہر کا نام رس جانے مٹھیا، پھکا رس سرب وکھائیا۔ سرشٹ سبائی

انتم میتھیا، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ گرگھ آسا ہوئے پوری، نردھن سردھن دئے وڈیائیا۔ منسا کوئے نہ رہے ادھوری، حد حدود دئے گوائیا۔ پُرکھ اکال نال مل کے دُوبے گھر دی لیننی نہ پئے منظوری، مشکل سب دی حل کرائیا۔ جس نوں ملن پچھے صوفی کڈے گئے مجبوری، سو مجبورن اپنا میل کرائیا۔ جس دی حد حدود دسے دُوری، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ صاحب ستگر نال مل کے سرشٹ سبائی دسے کوڑی، کوڑا ناتا توڑ تڑائیا۔ گرگھ ورلا لائے مستک دھوڑی، جس اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ سرب کلا ہر بھر پوری، بھر پور رہیا سرب ٹھائینا۔ جن بھگتاں ملے آد جگاد ضروری، ضرورت سب دی ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گرگھ ترسنا دئے بھجھائیا۔ گرگھ گرگھ میٹے ترسنا، ترکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دے تھم اندر شو برہما وشنا، در بیٹھے سپس بھجھکائیا۔ تِس دا کھیل کسے نہ دسنا، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگت دوارے گرگھیں دیوے اک سکھنا، سکھیا سچ پڑھائیا۔ دُھر دا لیکھ آپ لکھنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ وڈا وڈا وڈ ہوئے نیک نکنا، نیکن نیکا اپنا بھو پچھائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت اپنے ملن دا دتے طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ پُرکھ اکال بھانا مٹو میٹھا، مٹھت اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، جن بھگتاں دیوے اکو ور، آسا ترسنا اچھیا بھجھیا ساچی جھولی پائیا۔

* ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی جنڈیالا سرین سنگھ دے گھر ضلع امرتسر *

سری بھگوان سرب سوامی، اینکار اک اکھوائیندا۔ نرگن سرگن انترجامی، ہر گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیندا۔ بودھ اگادھ اگئی بانی، دُھر دی دھار آپ اپائیندا۔ گر اوتار کتھ کہانی، مہا صفت صفت صلاحندا۔ پیر پیغمبر بن کے دانی، داتا دیا آپ کمائیندا۔ کھیلے کھیل دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجانی، شاہ پاتشاہ آپ ہو آئیندا۔ سچکھنڈ دی سچ نشانی، لوکات پرگٹائیندا۔ کرے کھیل اک لاثانی، لاشریک ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کمائیندا۔ جگ جگ کار کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، گر گر ناد شبد شنوایا۔
 نعرہ بول ست جیکار، حق حقیقت دے سمجھایا۔ بند تالا کھول کوڑا، پڑا دئی دویت چکایا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، اندھ اندھیر دے مٹایا۔ آتم پر ماتم بن
 دلال، ساچا ونج اک کرائیا۔ سوئی سرتی ست اٹھال، نیتز نین اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر اپنا بھو کھلایا۔ انتر کھولے اپنا
 بھو، بھو ابھید آپ جنائیندا۔ وسنہارا دھام اٹل سدا نہکیو، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن کرے سیو، سیوک اپنی کار کمائیندا۔ ہنگ
 برہم پاربرہم جنائے ساچا میو، رس اکو آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر آتم کھوج کھوجائیندا۔ انتر آتم کرے وچار، بے سمجھ
 سمجھ وچ نہ آیا۔ شاستر سمتر وید پُران وسے باہر، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ گیتا گیان جس دا کرے دھیان، سو شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ انجیل قرآن صفتی
 صفت کرن پکار، اچی کوک کوک سنایا۔ کھانی بانی کرے نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکایا۔ گر اوتار جس در بھکھار، در منگن چائیں چائیا۔ سو
 صاحب سنگر اک نرنگار، نرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیونہار، ستجگ تریتا دواپر کجگ آپ ہنڈایا۔ لیکھا جان دُھر دی دھار، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی رچنا آپ رچایا۔ ساچی رچنا رچنہارا، ہر ہر جو ویکھ دکھائیندا۔ آد جگادی جگت کارا، جگ جگ ویس وٹائیندا۔ دُھر فرمان سچی
 سرکارا، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ لکھ چوڑاسی اندر وسے وسنہارا، رُپ انویا ویس وٹائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے مکھائیندا۔ بے انت
 بے انت گر اوتار پیر پیغمبر سرب پکارا، بھو ابھیدا ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انھو اپنا کھیل
 کھلاییندا۔ انھو کھیل کرے بھگوان، بھگوان نظر کسے نہ آیا۔ نرگن سرگن دیونہارا دان، وست اموک اک ورتایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ محلے اُچ
 اٹلے بیٹھا اکو کاہن، گھنٹیا اپنی دھار جنایا۔ رُپ رنگ رکھتے وسے باہر، ساچا رام رحمت آپ کماایا۔ دیونہار سدا پیغام، پیر پیغمبر کرے پڑھایا۔ جگ
 چوکڑی آد جگادنت نوت جس دا اک اسلام، اسم اعظم اک سمجھایا۔ دو جہان جھلدار ہے جس نشان، دھرم نشانہ اک اٹھایا۔ جس دی صفت ست نام،
 نام ست کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پُرکھ ویکھ دکھایا۔ سو پُرکھ ہر پُرکھ اگم، اگمڑی کار کمائیندا۔ مات پتا کوئے نہ لئے

جم، جننی جن گود نہ کوئے سہائیندا۔ پنج تت مائی کا یا خاکی دسے نہ کوئے تن، تتو روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ کوئی چھپر نہ کوئی چھن مندر مسجد مٹھ شودوالا گردوار ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی راگ نہ کوئی کن، نہ کوئی منسا نہ کوئی من، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا سوبلا کوئی نہ گائیندا۔ نہ کوئی دولت مایا دسے دھن، جگت خزینہ کول نہ کوئے رکھائیندا۔ نہ کوئی نیتز نین ہوئے اٹھ، اٹھ پر تکھ روپ نہ کوئے جنائیندا۔ نہ کوئی گھڑے نہ کوئی لئے بھن، گھاٹ گھڑت وچ نہ آئیندا۔ نہ کوئی سورہ نہ کوئی چن، روس نور نہ کوئی ڈگمگائیندا۔ کرے کھیل سری بھگون، بھگون اپنی کار کمائیندا۔ آد بیڑا لیا بٹھ، جگ جگ چپو نام لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھل، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتر میشور ویکھ وکھائیندا۔ پتر میشور پاربرہم، برہم ویتا اک اکھوائیا۔ آد جگاد جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کمائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار گردیو سوامی دیوے نام دھن، بن ونجارا ہٹ چلائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پر بھ کھیل کردا، کر نہار اکھوائیندا۔ سچھنڈ دوارے ساچے چڑھدا، تخت نواسی سوبھاپائیندا۔ سوہنگ راگ اکو پڑھدا، نش اکھرا اپنا روپ وکھائیندا۔ شبدی دھار گھاٹن گھڑدا، بن ٹھٹھیار سیو کمائیندا۔ تھر گھر اندر آپے وڑدا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل نرائن زردا، زہر اپنی کار کمائیندا۔ نہ جیندا نہ کدے مردا، جیون جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ در درویش گولا بردا، بن سیوک سیو کمائیندا۔ جگ چوکڑی بھگت بھگون آپے پھڑدا، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ ساچا رنگ رنگے زرنکار، زرنگن اپنی دیا کمائیا۔ جگت نیتز نظر نہ آئے سنسار، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ گھر گھر وڑیا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، کوڑی کریا گنی رہی لگائیا۔ طے ہر نہ میت مرار، متز پیارا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر آتم آپ سمجھائیا۔ انتر آتم لینا جان، سو سنگر آپ جنائیا۔ تیرا میرا اک گیان، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تیرا میرا اک دھیان، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ تیرا میرا اک استھان، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ تیرا میرا اک مکان، کایا ہٹ وچے ودھائیا۔ تیرا میرا اک نشان، زرنگن زرنگن دئے جھلائی۔ تیرا میرا اک دان، وست اموک آپ ورتائیا۔ تیرا میرا تیرا اکو کاہن، توں میرا میں تیرا گوپی کاہن اکو نظری آئی۔ توں میرا میں تیرا رام، تیرا رام تیرے

رنگ سائیا۔ لیکھا جان جیو جہان، جیون جگت اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر آتم اک درسائیا۔ انتر آتم کر درس، پر ماتم اپنی دیا کمائیندا۔ پورب مٹے پچھلی حرص، ہوس ہور نہ کوئے ودھائیندا۔ اپنی انس کرے ترس، مہر نظر اٹھائیندا۔ جگ سٹی اٹھ کے کر پرکھ، پارکھو اپنا رنگ چڑھائیندا۔ جس نوں لبھدیاں کوٹن کوٹ کال پیٹے اسنکھ برس، جگ چوکڑی پندھ مکائیندا۔ تس دا میلانت ندھڑک، کام کردھ لو بھ موہ ہنکار من مت بدھ ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیندا۔ تس صاحب دی سچ دوارے اکو چڑھت، چڑھدا لہندا اکو رنگ دکھائیندا۔ جس دوارے نہ کوئی کھت نہ کوئی پڑھت، بن لکھیاں پڑھیاں لیکھا پار کرائیندا۔ جس پرکھ اکال دی نانک گو بند لکھ کے گئے شرط، سوشہنشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ نرگن دھار ہو کے آیا پرت، پرتیندھ اپنا نام وڈیائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیندا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں اتے کرے ترس، جگت بھلیاں مارگ لائیندا۔ امرت میگھ اکو برس، جگ جنم دی اگنی آپ بھجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ہر گھٹ اندر ہر جو وڑ، نرگن اپنا آپ چھپائیا۔ ساچے پوڑے بیٹھا چڑھ، چڑھدا نظر کسے نہ آئی۔ سچ محلے بیٹھا دڑ، اپنا انگ نہ کوئے ہلایا۔ کرے کھیل نرائن نہ، نہ ہر اپنی دھار سمجھائیا۔ گرگھ ورا سنت سہیلا پر م پرکھ پتیر میثور لئے ور، ور اکو اک جنائیا۔ سرن سرناگت سوامی جائے پڑ، پڑدا اوہلا اک اٹھائیا۔ جیوندیاں جگ جائے مر، مرنا جیوت رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر اندر رہیا وڑ، سچ سنگھاسن سو بھا پائیا۔ سچ سنگھاسن آتم پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنائیندا۔ اُپر بیٹھ سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ حکم سنائیندا۔ انحد و بے اک مردنگ، نادانادی راگ لائیندا۔ امرت جل منگے منگ، دھار دھار وچوں آپ پرگٹائیندا۔ دیکھے کھیل ہر برہمنڈ، برہمانڈ اپنا حکم ورتائیندا۔ نرگن نور چاڑھ چند، چند چاندنی نین شرمائیندا۔ سرت شبد ملا دوہاں سنائے سوہنگ چھند، تُوں میرا میں تیرا دوہاں اکو انگن بہائیندا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھ اکو ہر رکھائیندا۔ انتر جامی پائے ٹھنڈ، ڈکھڑا دردی درد مٹائیندا۔ سچ سوانی ہوئے نہ رنڈ، کنت کنتوہل اکو نظری آئیندا۔ لیکھا چکے کوڑ بکھنڈ، سچ مارگ اک سمجھائیندا۔ انتر دیوے اک انند، نجانند رُپ وٹائیندا۔ سچ دوارے آپے لگھ، اپنا پڑدا لہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انتر آتم میل ملائیندا۔ انتر انتر

میل ملاپ، بلنی اِکو گھر کرائیا۔ سچ سُنہیڑا اجپا جاپ، جگھیون داتا دئے درڑا ئیا۔ ناتا تھے تینو تاپ، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پنج پنج نہ کوئے سنتاپ، سنساروگ دئے مُکائیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، ناتھ انا تھی ویکھ دکھائیا۔ آتم پر ماتم جنائے ساچی گاتھ، گات گات اپنا رنگ رنگائیا۔ لہنا دین چکائے مستک ماتھ، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ گرگھ تیرا اِکو پوجا پاٹھ، اِشٹ گردیو سوامی اِکو نظری آئیا۔ اِکو سرودر تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ لیکھا رہیا مُکائیا۔ اِکو پریتی چرن نات، ہر چرن سچی سرنائیا۔ اِکو اتم تیری ذات، آتم پر ماتم دئے سمجھائیا۔ میٹے رین اندھیری رات، کوڑا ماوس دئے کھپائیا۔ بند کو اڑی کھولے تاک، بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ پار اُتارے اپنے گھاٹ، پتن بہہ کے سچا ماہیا۔ گو بند پورا کرے بھوکھت واک، ساچا لیکھے آپے پائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن ساک، گرگھ ساچے نال رلا ئیا۔ سچ دھرم دا کھول ہاٹ، چارے ورن دئے سمجھائیا۔ کھتری براہمن شور ویش انتر ویکھو آتم رام اِکو ذات، رام رمیا ہر گھٹ تھانیا۔ جس نے بیٹا جنیا پوت دسراتھ، دہ دشا ویکھے چائیں چانیا۔ جس دا گھننیا ہویا تر لوکی ناتھ، چوڑاں لوک اپنے وِج چھپائیا۔ جس دی موسیٰ عیسیٰ دسدے گئے اِک عادات، عداوت وِج کدے نہ آئیا۔ جس دی محمد پڑھدا گیا صفات، سفری اپنا سفر مُکائیا۔ تِس دا کھیل سدا کائنات، کلمہ اِکو اِک سمجھائیا۔ آد جگاد دو جہان کدی نہ پائے وفات، فتویٰ سکے نہ کوئے لگائیا۔ جس دا پیالہ آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں دئے بدلایا۔ سو صاحب سنگر ساکھیات، سچ سلطان سچ سکھائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام دات، سچ بھنڈارا نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، دکھا ونہارا اِک گھر، گھر مندر اندر ڈیرہ لائیا۔

* ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی جنڈیالا سورن سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

سکھ دُکھ دوویں آئے، گھر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ گرگھ سکھ وِج سمائے، من سینتِل ست کرائیا۔ منمکھ کرن ہائے ہائے، دُکھی درد نہ کوئے ونڈائیا۔ مانس مانکھ بھیو نہ آئے، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ پنج تت جو کھیل رچائے، کایا ماٹی ہٹ چلا ئیا۔ جنم مرن اپنے ہتھ رکھائے، لکھ چوڑا سی گیڑ بھوائیا۔ دیونہارا

اک رگھرائے، دو جہان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اک کمائیا۔ شکھ کہے میں تیرا ساگر، در تیرے اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں وساں کایا گاگر، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ سچ دوارے ملے آدر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جگ جگ میرا اکو ونج سو داگر، دھر داہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ اک دکھائیا۔ ڈکھ کہے میں ڈکھیا، ڈکھیاں نال سو بھاپائیا۔ من ہنکاری میرا یار، سد میرا سنگ نبھائیا۔ اندر رووے دھاہاں مار، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھائیا۔ ڈکھ شکھ دوویں کہن، پر بھ آگے سپس جھکائیا۔ اک دُوبے دا چکے دین لین، دینا کوئے رہن نہ پائیا۔ ساک نہیں نہ کوئی سین، سگلا سنگ نہ کوئے بنائیا۔ جھوٹھا ناتا ماتا پتا بھائی بھین، کوڑی کرپا بندھن پائیا۔ بن ہر وچھوڑے سب دے وہن، وینہدی دھار سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اک رگھرائیا۔ ڈکھ کہے میں تیرا بردا، در گھر ساچے سیو کمائیا۔ تیرے کولوں صاحب جو ڈردا، دُور دُراڈا دھکا دیواں لائیا۔ میرا کھیل جس اندر وڑدا، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا ساچا ور، میری اچھیا پور کرائیا۔ شکھ کہے پر بھ پایا میت، گھر سنگر نظری آئیا۔ گرگھ سنن ساچا گیت، انتر اک دھیان لگائیا۔ منگھ رسنا ہوئی پلیت، کوڑی کرپا نال پرنائیا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دوہاں ملاواں اکو گھر، گھر ساچا اک سہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں دا جانی جان، جانہار جگت جگت جیون نال ملایا۔

* ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی جنڈیالا نرندر کمار دے گرہ ضلع امرتسر *

بردھ بالاں اک بھگوان، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ جس جن دیوے اپنا گیان، آتم پر ماتم بوجھ بُجھائیا۔ انتر بخشے سچ دھیان، جگت بسنتر دے بُجھائیا۔ نظری آئے اک نشان، دھرم دوارا اک دکھائیا۔ چرن کول اک دھیان، سرن سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا

ور، نام نرنکارا جھولی پائیا۔ ناؤں نرنکار آتم رنگ، کایا اندر آپ دکھائیندا۔ سچ دوارے ہر جو لنگھ، ڈو لکھی کوری بھوری پھول بھلائیندا۔ شبد ناد وجائے مردنگ، دُھن آتمک آپ سٹائیندا۔ نرگن جوت چاڑھ چند، سچ پرکاش اک کرائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سنائے چھند، بتی دند نہ کوئے وڈیائیندا۔ نچ گھر دیوے اک اند، اند اند وچ دکھائیندا۔ کوڑی کریا ڈھاپے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ ہر جن ہر ہر ساچی ڈوری بنھے تند، نام تندی اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بردھ بالاں اکو نظری آئیندا۔ بردھ بال دیکھے ہر بالک، بچپن سب دا لیکھے لائیا۔ ست سروپی بن کے خالق، خلقت دیکھے تھاوں تھانیا۔ بھگت بھگوان بنے سدا پرتپالک، جگ جگ اپنی سیو کمائیا۔ میٹ مٹائے نندرا آلس، جگت دلدری دلدر گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنے میلے گھر، تس آتم و بے ودھائیا۔ آتم گائے پر ماتم گیت، اکو راگ الائیا۔ کایا ہووے ٹھانڈی سیت، ترے گن گنی تت بھجائیا۔ شبد سوامی آوے چیت، جگت ٹھگوری کوئے رہن نہ پائیا۔ ست ستوادی ملے ریت، ریتی اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنے در، تس کایا مندر اندر پڑدا لایا۔ کایا مندر اندر چکے پڑدا، بجر کپائی توڑ ٹڑائیندا۔ ترے گن گنی مایا سڑدا، پنج تت اپنے لیکھے پائیندا۔ بھيو گھلائے گھر وچ گھر دا، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ جگ جگ ہر جن ورا لادرا، لکھ چوراسی شوہ دریائے آپ رڑھائیندا۔ پاربرہم پتر مشور سری بھگوان جس جن لدا، مل مل اپنا رنگ رنگائیندا۔ نشان دکھائے اگنی تل دا، تلک للائی آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بردھ بال بال آنجانا آپ بنائے سنگھڑ سیانا، جس جن گرمت ساچی سچ سمجھائیندا۔

* ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی جنڈیالا سرین سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

تخت نواسی ہر سلطان، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، سچ پردھانگی نام جنائیندا۔ چارے جگ کر کلیان، چاروں گنٹ دیکھ دکھائیندا۔ چارے ورنال دے نشان، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ چار یاری کر پروان، پروانہ اکو ہتھ پھرائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار

کمانیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن ویس وٹانیندا۔ ساچا مندر ویکھ مکان، کایا اندر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی دیپ جگے مہان، نور نورانہ ڈمگمانیندا۔ شبدی راگ سچی ڈھنکان، گھر ساچے آپ اپانیندا۔ امرت آتم پین کھان، رس رسیا اک جنانیندا۔ آتم پر ماتم کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نر ہر اپنا کھیل وکھانیندا۔ نر ہر کھیل کرے کرتار، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی سیوادار، وشن برہما شو تھم منائیا۔ کروڑ تیتیسا دے آدھار، سُرپت دیونہار وڈیائیا۔ ڈھر سندیسہ وارو وار، گر اوتار پیر پیغمبر آپ جنائیا۔ لیکھا لیکھ کھت اگم اپار، قلم شاہی بندھن اک بندھائیا۔ ساچی سکھیا سرب سکھال، گر منتر دے جنائیا۔ کایا مندر اندر پُرکھ اکال لو بھال، باہروں کھوجن کوئے نہ پائیا۔ شبدی گر بن دلال، ساچا ونج ہٹ جنائیا۔ چوڈاں لوک دے وکھال، سچ سلوک اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا منتر اک درڑائیا۔ ساچا منتر نام نموست، ست سوامی آپ جنانیندا۔ سرب جیواں دیوے برہم مت، برہم وڈیا اک پڑھانیندا۔ انتر آتم جانے مت گت، بھيو ابھیدا آپ گھلانیندا۔ سچ جنائے وار تھت، گھڑی پل اپنے ہتھ رکھانیندا۔ سری بھگوان جن بھگتاں جگ جگ کرے ہت، ہتکاری پھیرا پانیندا۔ ویکھ وکھائے نت نوت، نرگن سرگن سرگن اپنا رنگ رنگانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے چار ورن، کھتری براہمن شودر ویش آپ جنائیا۔ نیتز کھولے ہرن پھرن، جو جن ہردے ہر وسائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، قیمت گھر گھر آپے پائیا۔ جن بھگتاں چکائے مرن ڈرن، بھے بھو نہ کوئے رکھائیا۔ سنت سہیلے ساچے پوڑے چڑھن، محل اٹل اکو نظری آئیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، سوہنگ ساچا راگ الاٹیا۔ ملے سرنائی سنگر چرن، چرن چرنودک اکو گھ چوائیا۔ ناتا تے ذات پات ورن برن، آتم برہم ہر گھٹ نظری آئیا۔ پُرکھ اکال ساچی سرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوراسی لہنا آپ چکائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیوے جاپ، سبجگ تریتا دوپر کلج کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبراں گر اوتاراں بن کے مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان چرن کول بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن بن کے سجن ساک، پنج ت کا یا چولا آپ ہنڈائیا۔ ساچی سکھیا جنائے بن جگت جماعت، پٹی اکو اک لکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا رہبر اک اکھوائیا۔ ساچا رہبر اک رحیم، رحمت اپنی آپ کرانیندا۔ داتا کرتا بن کریم، قدرت قادر کھیل وکھانیندا۔ وسنہارا دھام عظیم، شہنشاہ اپنا رنگ رنگانیندا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں ہوئے ادھین، مرید مُرشد ویکھ وکھانیندا۔ در بردا بن مسکین، در بدر اپنی الکھ جگانیندا۔ لیکھا جانے لوک تین، چوڈاں ہٹ ویکھ وکھانیندا۔ چوڈاں طبقال کرے آپ ترمیم، بسن بنواری اپنا رنگ رنگانیندا۔ اپنی دھار رکھے مہین، جگت نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا لھم ورتانیندا۔ جگ جگ لھم کرے داتا، داتا نرگن اک اکھوائیا۔ سیوا لاگرو اوتار، پیر پیغمبر دیوے صفت صلاحیا۔ لیکھا جان چوکڑی جگ چار، نو نو چار وجے ودھانیا۔ وشن برہما شو کردا رہیا خبردار، سچ سندیسہ اک سنایا۔ چترنج میت مرار، آد شکت اپنا سنگ نبھانیا۔ ست ستوادی کھیل کرے اپار، اپر پیر اپنا ویس وٹانیا۔ بھگت بھگونت لئے اٹھال، ساچے سنت سنگر آپ جگانیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ راو رنگ نہ کوئے وڈیانیا۔ جس جن اُپر ہوئے آپ دیال، دینن اپنی گود بہانیا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھرمسال، دیا باقی کملاپاتی جوتی جاتا اکو اک جگانیا۔ انت نیڑ نہ آئے کال، مہاکال بیٹھا سپس جھکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس اپنا پڑدا دئے اٹھانیا۔ تس جن پڑدا دیوے کھول، آپ اپنی دیا کمائیندا۔ انتر آتم آپے بول، دُھر داراگ آپ سنائیندا۔ پاربرہم برہم وسے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ سُرتی شبدی جائے مول، مولا اپنی کار کرانیندا۔ امرت آتم پیائے سچی پائل، رس اکو اک وکھانیندا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، جس جن اپنے چرن بہانیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار پورا کرے کیتا قول، قول بھل کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہے اڈول، دو جہان سری بھگوان برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتبیج سیتج چارے کھانی چارے بانی چار کُنٹ چار ورن چار یاری چوتھے پد میل ملائیندا۔ جیو اندر جیو پہچان، سوچھ سرُپ جنانیا۔ جیو اندر جیو وسے بھگوان، بھگوان اپنا ڈیرہ لائیا۔ جیو اندر جیو روپ ہو کے ملے آن، آپ اپنا میل ملائیا۔ سو جیو ہوئے پروان، جنہاں اپنے کول بہانیا۔ بن جیواں تو پرگٹ ہوئے نہ کدے بھگوان، جیو بھگت ڈھولا بھگوان گانیا۔ دواں دا اکو رہے نشان، جگت نشانہ آپ رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس مندر وڑے آن، تِس کُنڈا کھڑکی دیوے لاہیا۔ کُنڈا کھڑکی جائے لٹھ، سَنگَر پورا دیا کمانیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ دے وڈیا نیا۔ جس ہتھ نال ملائے ہتھ، ہتھکڑی جم کی دے تڑا نیا۔ جیو اندر جیو مارگ رہیا دس، جیون جگت جگت سمجھانیا۔ توں میرا میں تیرے وس، دوہاں وچ بھیت رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم میلا ہس ہس، کایا مندر وجے ودھانیا۔ اک دُوجے کولوں دوویں نہ جان نس، پاربرہم برہم ویکھن چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تِس جیو وچوں جیو بُجھانیا۔ جیو وچوں جیو جائے بُجھ، بُجھارت اپنا نام رکھانیدا۔ جس دا بھيو کھولے پڑدا گجھ، دُئی دوت پرے ہٹانیدا۔ تِس سب کچھ جائے سُبھ، بن سمجھایاں سمجھ وچ سمجھ پانیدا۔ سَنگَر پورا گرسکھاں گرسکھاں جن بھگتاں کولوں اندر وڑ کے رہیا بچھ، ہوئی ہوئی اپنا حکم منانیدا۔ جگ مایا وچ کیوں بیٹھے رُس، رُسیاں نظر کسے نہ آئیندا۔ اپنی دھاروں آپے پئے اٹھ، جوتی نور نور رُشائیندا۔ جس اُتے دیاں ہو کے جائے ٹٹھ، تِس جیو اپنا بھيو کھلانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام دان، تِس بھگتاں کرے سچ پچان، بے پچان پچان وچ آپے نظری آئیندا۔

اگے یاری سی، ہن یارانہ۔ اگے تیر سی، ہن نشاندہ۔ اگے سنگھ شیر سی، ہن وشنوں بھگوانا۔ اگے لڑن واسطے دلیر سی، ہن لیکھا جانے دو جہاناں۔ اگے سبناں ملدا گھیر گھیر سی، ہن انتر آتم دیوے گیانا۔ اگے لاؤندا تھوڑی ڈیر سی، ہن ہو یا مہروانا۔ گھونڈ وچ بہہ کے گیریا گیر سی، آپ اپنا کھ چھپانا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا پُرکھ کرنہار نوجوانا۔

* ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ایکل گڈا بوٹا سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

پُرکھ اکال در سوہے ایک، سچکھنڈ ساچے سو بھاپانیا۔ گر اوتار منگن ٹیک، پیر پیغمبر دھیان لگانیا۔ بھگت بھگوان رہے ویکھ، نج نیز نین کھلایا۔ جگ چوکڑی دھر دھر آوے بھیس، ویس اولٹرا روپ وٹانیا۔ شاہو بھوپ بن نر نریش، شہنشاہ اپنا حکم ورتانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لکھنہارا لیکھ،

دُھر دا لیکھا آپ پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہیئت، برہم پاربرہم وڈیائیا۔ دو جہاناں ویکھے کھیڈ، برہمنڈ کھنڈ اپنی رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیس اک سہائیا۔ ساچا دیس سہنجنا، سچکھنڈ ست سرُپ۔ کرے کھیل آد زرخنا، بے پرواہ مہما نوپ۔ آد جگادی درد دکھ بھے بھنجنا، ویکھنہارا چارے کوٹ۔ زرگن سرگن ساچا سچنا، پنچ تت لیکھا جانے جگت کلبوت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کھیلے کھیل حق محبوب۔ حق محبوب پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ مقامے حق کھیل نیار، نوری جلوہ نور رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو اجیار، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ دُھر دی بانی بول جیکار، چارے کھانی دئے سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ کرے وچار، چار یاری بندھن پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کرتا پُرکھ میت مُرار، سگلا سنگ اک ہو جائیا۔ سچکھنڈ تریتا دوا پرکھک نو سو پُرانوے چوکڑی جگ ویکھے وارو وار، نت نوت کر کر ہت اپنا پھیرا پائیا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، دُھر سندیسہ آپ سنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دیونہار سہار، سر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سچ دوارا سوبھاؤنت، سچکھنڈ اکو اک وڈیائیا۔ کرے کھیل سری بھگونت، سو پُرکھ زرخن اپنی کار کمائیدا۔ جگ چوکڑی مہما اگنت، شاستر سمرت وید صفت صلاحندا۔ آتم پر ماتم ایکا نام نیا منت، گردیو سوامی ساچا مارگ اک وکھائیدا۔ لیکھا جان جیو جنت، جاگرت جوت ڈمگائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ کرائیدا۔ دُھر دا لیکھا دُھر دربار، درگاہ ساچی آپ رکھائیا۔ جگ چوکڑی میٹنہار، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار آون وارو وار، لوکمت سیو کمائیا۔ اچی کوکن کرن پکار، پُرکھ اکال ڈھولا گائیا۔ رسنا جہوا بول جیکار، سرشٹ سبائی جان سمجھائیا۔ کھانی بانی اک دھیان، نام ندھان نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک رکھائیا۔ ساچا مارگ آد جگاد، جگ چوکڑی آپ چلائیدا۔ سچکھنڈ تریتا دیوے داد، دوا پرکھک راہ وکھائیدا۔ گر اوتار وجاون ناد، پیر پیغمبر راگ لائیدا۔ سوانگی ہو کے ورتے سانگ، رُپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیدا۔ ساچے حجرے اُچ محلے شبد اگئی دیوے بانگ، دو جہاناں سری بھگوانا پروردگار آپ سنائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک اپائیدا۔ سچ دوارا اک اُپا، کھنڈ سچ وجے ودھائیا۔ بیٹھا رہے بے پرواہ، بے نظیر رُپ وٹائیا۔ سچ سندیسہ دئے گھلا، دُھر

کلامِ اک پڑھائیا۔ کھانی بانی ناؤں دھرا، لوکمت کرے شنوائیا۔ کاغذِ قلم لکھے شاہ، لیکھا لکھت روپ وٹائیا۔ انتم بھیو سکے کوئے نہ پا، بے انت بے انت کہہ کہہ پلّو گئے سرب چھڈائیا۔ دوئے جوڑ پئے سرنا، سرنگتِ اک رکھائیا۔ سارے منگدے گئے دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تینی اوتار گئے دھیا، بھگت اٹھاراں نین اٹھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ گئے کرا، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ نانک گوہند اکو ایشٹ گئے منا، پُرکھ اکال سچی سرنائیا۔ کلجک انتم جوتی دھار نرگن ویس لئے وٹا، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ سچ محلے اُچ اٹلے سمبل ڈیرہ لئے لا، چھپر چھن چار دیوار نہ کوئے بنائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان لئے اٹھا، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ شبد بانی میل ملائے سہج سُبھا، گھر میلا ایکا تھانیا۔ ساچا مارگ دئے دکھا، آتم پر ماتم پر ماتم آتم جوڑ جڑائیا۔ کلجک کوڑی کریا دئے مٹا، رین اندھیری رہن نہ پائیا۔ جوٹھا جھوٹھا مندر دیوے ڈھاہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا ویس آپ وٹائیا۔ ساچا ویس وٹائے اولّا، اول اپنا نور رکھائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اٹل پدوی اک جنائیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، سمند ساگر ویکھنہارا ڈونگھی کھائیا۔ جوتی شبدی دھار آپے رلا، نرگن نور جوت رُشائیا۔ سچ سندیس بودھ اگادھ شبدی تھم سُنسپہرا گھلا، دو جہان کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پھڑائے پلا، پلّو اپنا نام بندھائیا۔ دھار جنائے اک بسم اللہ، بسمل اپنے نال کرائیا۔ چار جگ کڈا رہیا چھلا، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی، خالق خلق ویکھے چائیں چائیا۔ خالق خلق ویکھے مہروان، مہان بیدو اپنی دیا کمانیدا۔ کوڑی کرپا کلجک انتم میٹ نشان، ساچا مارگ اک لگائیدا۔ شرع شریعت ویکھے آن، امام امامہ ویس وٹائیدا۔ چوڑاں طبق ہون خیران، ساچا سبق اک پڑھائیدا۔ چوڑاں لوک ویکھے دُکان، بھیو ابھیدا آپ گھلائیدا۔ سنجگ ساچا دیوے دان، دست امولک اک ورتائیدا۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیس سُرپت اند گُر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت جیو جنت بھگت بھگونت ڈھولا اکو گان، ساچا نام اک درڑائیدا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا جھلے اک نشان، ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی جگ کرتا آپ جھلائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کرپا میٹ مٹائیدا۔ کوڑی کرپا میٹے جگ، لوکمت رہن نہ پائیا۔ ترے گن بوجھائے لگی اگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے گگ، سوہنگ ہنسا جاپ جپائیا۔ بن کمیوں کھیوں کرائے

جج، گھر کا یا مندر اندر حُجرہ اک سُہایا۔ سچ محلے بہے سچ، آتم سبجا ڈیرہ لایا۔ شبد اگم وجائے ند، انحد نادى ناد سُنايَا۔ جگت دوار مکے پندھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ سُرتی شبدی میلا گائے اکو چھند، سوہنگ راگ الایا۔ گھر گھر وچ ملے انند، آتم پر ماتم جوڑ بُڑایا۔ لیکھا چکے بھیکھ پکھنڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ساچے در، در دروازہ اک دکھایا۔ در دروازہ ایکا کھول، ہر دردی درد وندائیندا۔ ابناشی کرتا بول اگئی بول، دُھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ نام کنڈے تولے تول، سچ ترازو اک اُٹھائیندا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی جگ دین مذہب جو کردا رہیا گھول، ذات پات وند وندائیندا۔ آپ بیٹھا رہیا اڈول، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ کلجگ انت پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ گو بند نال پورا کرے کیتا قول، قول اقرار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ نرگن اپنا ویس وٹائے، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سچکھنڈ دوار اک سُہائے، سچ سگھاسن ڈیرہ لایا۔ بھوپت بھوپ راج راجان شاہ پاتشاہ آپ ہو جائے، حکمران اک اکھوایا۔ دُھر سندیسہ اک گھلائے، شبدی شبدی راگ الایا۔ دو جہان پھڑ اُٹھائے، سویا کوئے رہن نہ پایا۔ گر اوتار در بلائے، پیر پیغمبر نٹھے آون واہو داہیا۔ بھگت سنت سنگ رلائے، ساچا سنگ بنایا۔ سچ مردنگ اک وجائے، مرد مردانہ دیا کمایا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائے، پُریاں لوآں پڑدا آپ اُٹھایا۔ ساچا چند اک چکائے، جگت چند نین شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دوار اک وڈیایا۔ در دوارا وڈا سچکھنڈ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس گھر بہہ کے کرے اگئی وند، لیکھا لکھت نہ کوئے جنایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پائے بند، بندی خانہ اک دکھایا۔ سچجگ تریتا دواپر کلجگ کوٹن کوٹ نام سُنايا ساچا چھند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ گر اوتار گاؤندے آئے، لوکات وٹی ودھایا۔ پُرکھ اکال دھیاؤندے آئے، اکو اوٹ تکایا۔ نیتر نین شرمائندے آئے، اٹھ پر تکھ نہ کوئے گھلایا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے آئے، بے پرواہ تیری سرنايَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ تھاوں تھائیں لیکھ اپارا، سو ستگر آپ جنایا۔ کلجگ انتم کھیل نیارا، ہر کرتا آپ دکھایا۔ کل کلکی لے اوتارا، کوڑی کریا میٹ مٹایا۔ بھگتاں کرے سچ پیارا، بھگون اپنا رنگ رنگایا۔ لیکھا جانے اندر باہرا، کُپت ظاہرا کھوج

کھوجایا۔ سچ سنائے اِکو نعرہ، بے جَبکار کرے لوکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لوکمت پھیرا پانیا۔ لوکمت پھیرا پا، ہر جو اپنا کھیل کرانیندا۔ کلجگ انت بنے ملاح، ہر جن بیڑا آپ چلانیندا۔ بھگت بھگونت لئے جگا، جاگرت جوت ڈگمگانیندا۔ سنت سُہیلے لئے اُٹھا، گر چیلے رنگ رنگانیندا۔ گرگھ گودی لئے بہا، سر اپنا ہتھ رکھانیندا۔ گر سیکھ پڑدا دیوے لاه، دُئی دویتی پڑدا نہ کوئے رکھانیندا۔ ساچا منتر دئے سکھا، سکھیا اِکو اِک سمجھانیندا۔ بن اگھیاں اکھر دئے پڑھا، نش اکھر آپ پرگٹانیندا۔ بن سکھیاں منگل دیوے گا، شبد انادی ناد سٹانیندا۔ بن بتیاں چانن دئے کرا، جوت نرنجن ڈگمگانیندا۔ بن ہٹیاں اپنا نام سَودا دئے وکا، کرتا قیمت کوئے نہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انتم ویکھ وکھانیندا۔ کلجگ انتم ویکھے ہر، ہر جو اپنی دیا کمائیا۔ نو کھنڈ پر تھی آوے ڈر، چار کُنٹ دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار رہیا لڑ، آسا ترسنا کوڑی کرپا ڈنکا رہی وجانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتم اپنا پھیرا پانیا۔ کلجگ پھیرا بے پرواہ، نو نو ویکھ وکھانیندا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کوئے چمکانیندا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرودوار نیتز روون مارن دھاہ، ساتک ست نہ کوئے ورتانیندا۔ مٹاشخ مسانک ہوئے بے وفا، فرماں بردار نظر کوئے نہ آئیندا۔ پنڈت پاندھے کرن گناہ، ساچا صدق نہ کوئے نبھانیندا۔ گر نتھی پننتھی دھیاں بھیناں رہے تکا، نیتز اگھ نہ کوئے شرمائیندا۔ ایکا بھلیا گرکاناں، ہر کاروپ نظر کسے نہ آئیندا۔ ناتا تٹا پتراں ماں، پتا پوت میل نہ کوئے ملائیندا۔ ہنس بدھی ہوئی کاں، کلجگ جیو کاگ وانگ گرانیندا۔ کوئی کھائے سور کوئی کھائے گاں، امرت رس ہتھ کسے نہ آئیندا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ پکڑے انتم بانہہ، لکھ چوراسی وچوں باہر نہ کوئے کڈھانیندا۔ صدی چوڑھویں گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر گئے نانہہ، سر ہتھ نہ کوئے رکھانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وٹانیندا۔ کلجگ رین اندھیری رات، چاروں کُنٹ نظری آئیا۔ ساچی دسے نہ کوئے جماعت، کوڑی کرپا کرن پڑھائیا۔ لیکھا لکھے نہ کوئی قلم دوات، شاہی نیتز نیناں نیر وہائیا۔ تیس بتیس شرعیعت بھلی سرب آیت، کلمہ نبی رسول حق حقیقت نہ کوئے سمجھائیا۔ کھانی بانی بودھ اگادھ آتم پر ماتم گائے نہ کوئی گاتھ، چھٹی راگ اچی کوکن دین دہائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان کوئی نہ دیوے

ساتھ، کلج بھلے پاندھی راہیا۔ نیز روون تیر تھ تاٹ، اٹھسٹھ ڈیرہ رہیا ڈھاہیا۔ گنگا جمنا سستی گوداوری پت سکے نہ کوئی راکھ، ننگے پُرش تاریاں رہے لایا۔ ساچا لیکھا کئے نہ کسے مات، لہنا جھولی کوئے نہ پانیا۔ گوہند نانک انتم اکو گئے آکھ، آخر آوے بے پرواہیا۔ جس رچنا رچی آد، سو ویکھے چائیں چانیا۔ سنت سہیلے سجن لئے لادھ، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجا گیا۔ پھڑ باہوں لئے کاڈھ، کلج تسی وانہ لاگے رانیا۔ گھر مندر سنائے ناد، اگئی راگ الایا۔ بن رسنا دیوے سواد، رس آتم اک چکھانیا۔ صدی بیسویں گرگھ ورا جائے جاگ، جس نیز نین اٹھ کھلایا۔ نو نو کوڑی کریا مایا متا لگی آگ، پنج تت کایا رہی جلا گیا۔ دیک جوت نہ جگے چراغ، گھر گھر اندھیرا گیا چھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج انتم نور ظہور کرے رُشانیا۔ نور ظہور کرے رُشا، مہروان ویس وٹانیا۔ سچ منارا دئے سہا، سو بھاؤنت ڈیرہ لایا۔ مرید مُرشد لئے اٹھا، مُفت اپنی سیو کمانیا۔ پورب جنم بخشے سرب گناہ، مارگ آگے اک سمجھانیا۔ دین مذہب ناتا دئے تڑا، ساچا ساکھ اک سنایا۔ ذات پات دئے کھپا، اوچ نیچ نہ کوئے وڈیا گیا۔ آتم پر ماتم دئے سمجھا، پڑدا اپنا آپ چکھانیا۔ گھر گھر وچ میل لئے ملا، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ سجن سہیلا نظری جائے آ، نظر اپنی آپ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج انتم پھیرا پانیا۔ کلج انتم سری بھگوان، بھگوان اپنا ویس وٹانیا۔ لیکھا جان دو جہان، نرگن سرگن کرے پڑھانیا۔ سبجگ ساچا دیوے دان، وستو ست ست ورتانیا۔ لکھ چوڑاسی نظری آوے اکو کاہن، اشٹ دیو اک گوسائینا۔ رُپ جنائے اکو رام، رمیا بن بے پرواہیا۔ سچ امام دئے پیغام، پروردگار صفت صلاحیا۔ داتا بنے پُرکھ اکال، بدھاتا اپنی دھار چلایا۔ اتم ذاتا وچ جہان، سچ جماتا لئے بنایا۔ چارے ورنان اک گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پڑھانیا۔ نانک نرگن لکھیا ہوئے پروان، سچ پروانہ دئے وکھانیا۔ اشٹ مناؤنا اک بھگوان، درشٹ سب دی دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر انتر ساچا منتر جگت بسنتر آپ بھجھانیا۔ ساچا منتر نام گردیو سوامی، نمو ست ست جنائیندا۔ جس دی صفت کرے چار جگ چار بانی، چارے کھانی راہ وکھائیندا۔ جس دا نور دو جہانی، سولائثنی ویکھ وکھائیندا۔ کلج انت لکھ چوڑاسی دتے فانی، فیصلہ سب دا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گوہند گر تیر نشانہ مارے کانی، چلہ اکو اک اٹھائیندا۔ چنڈ پر چنڈ کھڑگ کھنڈا اک چکانی، دوہری دھار آپ

وکھائیندا۔ گُرکھ وِرا سَنجگ تیری رہے نشانی، دُجار رہن کوئے نہ پائیندا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سرور ویکھنہارا پانی، جل تھل مہیئل اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَنجگ سَنائے اک گئیانی، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو نام سمجھائیندا۔

* ۲۳ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ بھور چھی ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن شاہ پاتشاہ، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کھلائیندا۔ اینکارا ساچا حکم چلا، دُھر فرمانا آپ لائیندا۔ آد نرنجن کر رُشنا، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ سری بھگوان جھلائے سچ نشان، دھرم نشانہ اک وکھائیندا۔ ابناشی کرتا مارگ دسے راہ، رہبر اکو اک وکھائیندا۔ پاربرہم پر بھ بھیمو رہیا چُکا، پڑدا اولہا نہ کوئے جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارا اک سہا، محل اٹل اک وڈیائیندا۔ درگاہ ساچی سو بھاپا، مقامے حق نور پرگٹائیندا۔ تھر گھر دوارا دے گھلا، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیندا۔ ایکا اچھیا آپ پرگٹا، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ نرگن نرگن میل ملا، گھر ساچے رنگ رنگائیندا۔ نارکنت ویس وٹا، سچ سہنجنی سو بھاپائیندا۔ جننی جن آپ اکھوا، سٹ ڈلارا، ایکا جائیندا۔ سیس جگدیش ہتھ لکا، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ دُھر دی بانی دے سمجھا، ساچی کار آپ کرائیندا۔ وشن برہما شو نال رلا، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ ترے گن مایا جھولی پا، پنچم جوڑا جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوڑا سی ونڈ ونڈا، چارے کھانی ویکھ وکھائیندا۔ چارے بانی ڈھولا گا، چاروں کُنٹ ناد لائیندا۔ چارے جگ اکھ گھلا، نیتز نین اک چوکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کرتا کار کمائیندا۔ ہر کرتا کرے اگمی کار، لکھن پڑھن وچ نہ آئی۔ سچکھنڈ نواسی وسنہار سچ دوار، درگاہ ساچی سو بھاپائی۔ دیا باقی کملا پاتی ایکا ایک کر اجیار، نورو نور نور رُشنائی۔ ساچا مندر کھول کواڑ، گھر وسے بے پرواہیا۔ دُھر درگاہی بن کے لاڑ، شاہ پاتشاہ اپنا ویس وٹائی۔ رُپ رنگ ریکھ تے وسیا باہر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر اک اکلا، اکل کل دھاری کھیل کرائیندا۔ وسنہارا سچ محلا، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ جوتی شبدی دھار رلا، نرگن نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی

کار کرے کرتار، کرنی اپنے وِج چُھپائیا۔ آد پُرکھ ہو تیار، اپر پمر اپنی راس رچائیا۔ گوپی کاہن کھیل اپار، منڈل منڈپ وِجے ودھائیا۔ ساچا گائے منگلاچار، گیت گوہند آپ الایا۔ نہ کوئی لیکھا کھنہار، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے سمجھائیا۔ کھیلے کھیل اپر اپار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ ساچا پڑدا دیوے لاه، کھ نقاب نہ کوئے رکھائیا۔ نُور وچوں نُور دھرا، ظہور اِکو اک پرگٹائیا۔ پروردگار سچ خُدا، رام رحیم اک ہو جائیا۔ شاہو بھوپ بن شہنشاہ، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء رچن رچا، آکاش پرکاش کرے رُشنائیا۔ دھرت دھول آپ سہا، جل بنب دے وڈیائیا۔ کھ چوراسی بندھن پا، آپ اپنا سنگ وکھائیا۔ آتم پر ماتم ونڈ ونڈا، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ پاربرہم برہم ولس وئا، برہم ویتا ویکھ وکھائیا۔ دُھر داراگ اک سنا، شبد اگئی ڈھولا گائیا۔ امرت رس اک چوا، سچھر جھرن دھار وہائیا۔ ساچا مندر کر رُشنا، نُور و نُور آپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، داتا بھکاری اپنی کار کمائیا۔ نرگن آد بنیا داتا، دانی ہر اکھوائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی آپ سمجھائیندا۔ نرگن نرگن جوڑ ناتا، سرگن اپنا بندھن پائیندا۔ کر کھیل تماشا، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیندا۔ نام ندھان گائے گاتھا، بن رسنا جہوا آپ سنائیندا۔ ویکھے وگسے پُرکھ سمراتھا، ویکھنہارا نظر نہ آئیندا۔ سیوا کرے بن داسی داسا، سیوک ساچی سیو کمائیندا۔ آپے اچھیا پورن آسا، آساوند آپ اکھوائیندا۔ آپے پریم پریتی رہے پیاسا، ترکھا آپ بُجھائیندا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاشا، گنگن گگنتر کھوج کھوجائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران جیواں جنناں دے دلاسا، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آتم سیجا بھوگ بلاسا، سچ سہنجنی آپ وڈیائیندا۔ گوپی کاہن بن بن پائے راسا، سیتا رام رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کمائے کرنے یوگ، گیتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ نرگن سرگن دُھر سنوگ، دو جہاناں میل ملائیا۔ ویکھنہارا چو داں لوک، لوک پر لوک پھیرا پائیا۔ سناونہارا نام سلوک، ساچا ڈھولا اِکو گائیا۔ بخشنہارا انتم اوٹ، پُرکھ اکال چرن سرنائیا۔ جگا ونہارا نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ وساونہارا ساچا کوٹ، کایا بنک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیا۔ ساچی کار کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ جگ چو کڑی پاوے سار، سچجگ تریتا دوا پر کھجگ آپ ہنڈھائیندا۔ نرگن سرگن کرے پیار، مہر مُجبت اک

سمجھائیندا۔ ناتا جوڑ وچ سنسار، سمنڈ ساگر کھوج کھوجائیندا۔ بھگت بھگونت لئے اٹھال، ساچے سنت سنگ نبھائیندا۔ گرگھ لیکھا چکے شاہ کنگال، راؤ رنگ نہ کوئے دکھائیندا۔ گر سکھاں بنے آپ دلال، شبد وچولا پھیرا پائیندا۔ لکھ چوڑا سی وچوں بھال، ہرجن اپنا میل ملائیندا۔ اندر باہر سرت سنبھال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پڑکھ، وڈ پڑکھو تم آپ کرائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ زرگن سرگن دیوے درس، سوچھ سرپوئی روپ وٹائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، ساچی دھارا آپ وہائیا۔ پاربرہم پتپر میثور ست سرپ آئے پرت، پرتیندھ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا لیکھا رکھے ہتھ، آد جگاد بھو کوئے نہ پائیندا۔ کرے کھیل پڑکھ سمرتھ، دو جاسنگ نہ کوئے ملائیندا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، گر اوتار پیر پیغمبر دھندے لائیندا۔ زرگن ہو کے انتر وس، سرگن اپنا میل ملائیندا۔ سچ پریتی دیوے رس، رس اکو اک چکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ جنائیندا۔ دھر دا لیکھا دیوے کھول، کھولنہار وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی تولدا رہیا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت دسدا رہیا اگئی بول، سچ ت کرے شنوایا۔ انحد ناد و جاوند ا رہیا ڈھول، برہمنڈاں کھنڈاں رہیا سنائیا۔ آپ بیٹھا رہیا اڈول، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ دین مذہب ذات پات ورن برن کردا رہیا گھول، جگت اکھاڑا اک لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا کھیل آپ سمجھائیا۔ جگت اکھاڑا دیکھے جگ چار، چوکڑی اپنا بندھن پائیا۔ حکمے اندر گھل اوتار، گر گر اپنا راگ جنائیا۔ کھیل کرے اگم اپار، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ بھگت بھگوان رہے پکار، اچی کوکن مارن دھاہیا۔ سنت بولن سچ جیکار، نعرہ اکو اک سنائیا۔ گرگھ منگن درس دیدار، نیر نین نین اٹھائیا۔ گر سکھ منگن چرن دھوڑی چھار، مستک ٹکا اکو لایا۔ وشن برہما شو کرن پکار، نیر نین نین اٹھائیا۔ کروڑ تیتیس ہاہاکار، سرت بیٹھا دھیان لگائیا۔ سبج دیکھے اپنی وار، تریتا پڑا رہیا چکائیا۔ دوا پرچھے سانجھیا، کلجگ گھر گھر لکھ جگائیا۔ نہ کوئی ملے میت مرار، لگی یاری نہ توڑ نبھائیا۔ لیکھا لکھ لکھ گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر مات جنائیا۔ کلمہ نبی رسول گئے سکھال، کائنات کر پڑھائیا۔ ایکا جلوہ نور حق جمال، ظاہر ظہور اک رُشائیا۔ کرے کھیل بے مثال، جس دی مسل سکے نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، زرگن اپنا رنگ دکھایا۔ زرگن رنگ دکھائے اگم، جگ نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ مات لکھ نہ پئے جم، پتا گود نہ کوئے بہائیندا۔ پون سواس نہ لئے دم، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے غم، چنتا چکھانہ کوئے تپائیندا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ کوئی چم، چم درشی وند نہ کوئے وندائیندا۔ پنچ تت نہ دسے تن، ہڈ ماس ناڑی جوڑ نہ کوئے جڑائیندا۔ نہ کوئی چھری نہ کوئی چھن، مسجد مندر گرو دوار شودوالا مٹھ نہ کوئے دسائیندا۔ ہتھ منہ نہ کوئی کن، نیز اگھ نہ کوئے کھائیندا۔ نہ کوئی گھڑے نہ لئے بھن، گھرن بھنہار اپنی دھار آپ چلائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ جگ جگ بیڑا آپے بنھ، بھنہار آپ ہو جائیندا۔ کر پرکاش سورج چن، دھرت دھول آپ سہائیندا۔ دیوے گیان آتم انجھ، پر ماتم اپنا پڑدا لائیندا۔ لیکھا جانے بدھ مت من، من منسا ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد انت جگا جگنت جگ کرتا اپنی کار کمائیندا۔ جگ کرتا کرے کھیل کرتا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار لیکھا لکھ لکھ گئے وچ سنسار، بودھ اگادھ شبد شنوائیا۔ سب دا ایشٹ اک نرنکار، دریشٹ اکو وار کھلایا۔ راما وششٹ کرے پیار، گردیو سوامی ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ دوزخ بہشت نہ دیوے کوئی ساڑ، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ نرک سُرگ نہ کوئے پیار، جس ملیا بے پرواہیا۔ چوڈاں لوک نہ کوئی سہار، چوڈاں طبق نہ کوئے سرنایا۔ چوڈاں ودیا نہ کوئی آدھار، چوڈس چند نہ کوئے رُشنائیا۔ اک اکلپڑکھ ابناش، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی سانجھ یار، سگلا سنگ آپ نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کمائیا۔ دُھر دی کرنی کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ جس دا گر اوتار دے کے گئے بیان، لیکھا لومکات سمجھائی۔ پیر پینمبر گا گا گئے گان، کلمہ نبی رسولِ الہیہ۔ بھگت دسدے گئے نشان، سچ نشانہ اک دکھایا۔ سنت منگدے گئے دان، بن بھکاری الکھ جگایا۔ سو صاحب دیکھے دو جہان، دو جہاناں والی ویس وٹائی۔ جس نوں آد جگاد جگا جگنتر مندے سچا کاہن، لکھ چوڑاسی آپ ہنڈھائی۔ جس دا سچکھنڈ دوار سچ مکان، سچ سگھاسن ڈیرہ لایا۔ سو کلجگ انت ہوئے آپ مہروان، محبان بیدو اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے چکایا۔ سب دا لیکھا سری بھگونت، پڑکھ ابناشی آپ چکایا۔ جگ چوکڑی کرنہارا انت، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائی۔ ویکھنہارا لکھ چوڑاسی جیو جنت، گھر گھر پڑدا رہیا اٹھائی۔ توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک

سمجھائی۔ بودھ اگادھا ہو کے پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ نرگن پھیرا انتم دھار، دھرنی دھرت دھول سہائیندا۔ لیکھا جان تینی اوتار، وشن برہما شو نال ملائیندا۔ بھگت اٹھاراں سن پکار، اٹھ دس پینڈا آپ مکائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد روون زاروزار، اللہ رانی نیتز نین شرمائیندا۔ نانک گوہند کر کے گئے پکار، اچی کوک کوک سرب سنائیندا۔ کلج انتم پرگٹ ہووے پرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنا ویس وٹائیندا۔ سچ دوارا پرگٹ کرے اکو دھر مسال، چار ورنال مان دوئیندا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ پنچ راو رنگ نظر کوئے نہ آئیندا۔ دیناں بندھپ دیناں ناتھ ٹھا کر ہوئے آپ دیاں، ٹھوکر گھر گھر نام لگائیندا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے گرگھ گر گئے اٹھال، سرتی شبدی میل ملائیندا۔ آپے سنے مریداں حال، مرشد اپنا ویس وٹائیندا۔ انت چلے اولڑی چال، چال نرالی اک رکھائیندا۔ نرگن ہو کے بنے دلال، سرگن اپنے ہٹ وکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم اپنا کھیل رچائیندا۔ انتم کھیل کرے بھگوانا، بھگوان اپنی دیا کمائی۔ نہہکنک ہو پردھانا، نام پردھانگی اک دکھائی۔ شبد اگئی سچ ترانہ، لوآں پریاں آپ سنائی۔ کلج کوڑی کریا توڑے مانا، ابھمان رہن کوئے نہ پائی۔ جوٹھا جھوٹھا میٹے نشانہ، سچ سچ دئے وڈیائی۔ کوڑی کریا بٹھے گانا، بیس بیسا سگن منائی۔ بھگت بھگوان کرے پروانہ، گھر ساچے میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل انتم ویکھ دکھائی۔ کلج انتم ویکھے حال، حالت سب دی پھول پھلایا۔ کلج جیو ہوئے کنگال، نام وست ہتھ کسے نہ آئی۔ کوڑی کریا ترے گن مایا پیا جنجال، پنچ وکار کری گڑمانی۔ آسا ترسنا گھالی گھال، من واسنا خوشی منائی۔ جگت سرور نہاؤندے رہے تال، امرت آتم اشنان نہ کوئے کرائی۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ گرو دوارے رہے بھال، کایا اندر سنگر نظر کسے نہ آئی۔ جگت دیک رہے بال، ساچے مندر دیا باقی نہ کوئے لکائی۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، شاہ سلطان دین دہائی۔ صدی چو دھویں آئے زوال، زیر زبر سب دی دئے مٹائی۔ الف یے اکو صبر پیالہ دئے پیال، صدق صبوری اک سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم ویکھ دکھائی۔ کلج انتم ویکھے حال مرید، مرشد اپنا پھیرا پائی۔ جنہاں گر گوہند پریم پریتی دے کے گیا رسید، تنہاں اپنا رنگ رنگائی۔ ویلے انت کر گیا تاکید، تقویٰ اکو اک جنائی۔ جس دے پچھے ہندے رہے شہید، سو انت شہادت دیوے گواہیا۔ گرگھو گرگھو تہاڈا بنے مرید، مشکل دیوے

حل کرائیا۔ کرے کھیل آپ عجیب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ انتم ویکھن آئیا۔ کھجگ انتم ویکھن آویگا۔ پر بھ اپنا ویس وٹاویگا۔ نر
نریش جوت جگاویگا۔ ساچا دیس اک وساویگا۔ دُھر دا لیکھ لیکھ پرگٹاویگا۔ مچھ داہڑی نہ کوئے کیس، سیس جگدیش نہ مونڈ منڈاویگا۔ آد جگاد رہے ہمیش،
جنم مرن نہ کوئے وکھاویگا۔ نرگن ہو کے دئے سندیس، سرگن جیو جنت سمجھاویگا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیت، باہروں پڑدا مایا پاویگا۔ رت سہنجنی ویکھے
چیت، بھل بھلاوڑی آپ مہکاویگا۔ گرگھ ساچے کرے ہیت، بھگت بھگونت آپ جگاویگا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکاویگا۔ نرگن ہو کے
کھیدے کھید، جگت کھڈاری ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ انتم پھیرا پاویگا۔ کھجگ انت پر بھو پر بھ آویگا۔ دین دیال ویس
وٹائے گا۔ کال مہاکال تھم سنائے گا۔ لاڑی موت نال رلائے گا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈائے گا۔ رائے دھرم آپ سمجھائے گا۔ پتر گپت لیکھ وکھائے گا۔ قلم
شاہی بند کرائے گا۔ کاغذ رُپ نہ کوئے وٹائے گا۔ شرع شریعت میٹ مٹائے گا۔ ساچی آیت اک پڑھائے گا۔ جماعت اکو اک رکھائے گا۔ وفات کدے
آپ نہ پائے گا۔ آب حیات سرب پیائے گا۔ سچ لغات اک وکھائے گا۔ الف یے نہ کوئے جنائے گا۔ ساچا نیہہ اک لگائے گا۔ امرت مینہ آپ برسائے گا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ رُڑی ویکھ وکھائے گا۔ کھجگ رُڑی ویکھ وکھاویگا۔ چاروں کُنٹ پھیرا پاویگا۔ نو کھنڈ پھول بھلاویگا۔ ستاں
دیپاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ لکھ چوراسی پڑدا لاہویگا۔ انڈج جیرج اُتبیج سبتج ویلا وقت چکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلکاتی ویس وٹاویگا۔ کل
کاتی ویس وٹاویگا۔ دُھر دا ساتھی بن کے آویگا۔ نانک گوہند آکھی پور کر اویگا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا ساکھی، پوت سپوتا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پر بت ڈیرہ
لاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ کھول کے گئے تاکی، انت دروازہ آپ جٹاویگا۔ محمد منگدا گیا داتی پنچ تت خاکی، انتم نور ظہور ظاہر رُپ آپ پرگٹاویگا۔ دو جہان لہنا دینا
چکائے باقی، قرضہ مقروض سر نہ کوئے دھراویگا۔ کھجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چٹھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُچی کوک اکو ڈھولا سارے
آکھی، آخر اپنی کھیل کھلاویگا۔ آد جگادی کملاپاتی، کول نین اک مٹکاویگا۔ چار ورن اٹھاراں برن راؤ رنک پڑھائے اک جماعتی، سوہنگ ڈھولا اک
سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجگ لیکھا لیکھے لاویگا۔ کھجگ لیکھا لیکھے لائے گا۔ کوڑی کر یا میٹ مٹائے گا۔ مورکھ موڑھے انت

کھپائے گا۔ گرگھ سورے آپ جگائے گا۔ ناد وجائے اُخذ ثورے، ثرت اپنا میل ملائے گا۔ سرب کلابن بھر پورے، سچ بھنڈارا اک دکھائے گا۔ لیکھا مچھے نیڑ دُورے، دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئیگا۔ جنہاں دیوے مستک دھوڑے، دُرمت میل پر بھو دھوائے گا۔ جگ چوکڑی کرنہارا بچن پورے، بھوکھت واک آپ سمجھائے گا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں توڑے مات غرورے، تخت تاج نظر کورے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ تیری آسا پورے، پوری آسا کر دکھائے گا۔ سبجگ آسا کو رکھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان ہوئے وس، دُوجا ایشٹ نہ کورے دھرائیا۔ آتم پر ماتم مارگ دیوے دس، برہم پاربرہم کرے گُرمائیا۔ اک دُبے دا ڈھولا گاؤن جس، توں میرا میں تیرا دُوجا نظر کورے نہ آئیگا۔ کھیلے کھیلے پُرکھ سمرتھ، مہما کتھ آپ جنائیا۔ سیوک بن کے چلائے رتھ، رتھ رتھواہی دیا کمائیا۔ لیکھا جانے تت اٹھ، نو دوارے پھول بھلائیگا۔ دسم دواہی میلا ہس ہس، ہنس۔ مگھ اپنا بھو چکائیگا۔ ساچی سیجا چڑھے بھج، آتم انتر ڈیرہ لائیگا۔ اک سنگھاسن ہے سچ، سری بھگوان بے پرواہیا۔ ساچا ند جائے ونج، انت ترنگا ناد سنائیگا۔ جگت دوارا لنگھے حد، حدود اپنی دے دکھائیگا۔ کر کھیل سورا سربگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن ایگا گھر وسائیگا۔ سبجگ بیٹھا رہیا اڈیک، نیتز نین دھیان لگائیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر صدی دیہویں لکھ کے گئے تاریخ، طریقہ طرح طرح سمجھائیگا۔ پرگٹ ہووے پروردگار لاشریک، وڈ امام پھیرا پائیگا۔ پُرکھ اکال دین دیال دُور دُراڈا آئے نزدیک، آپ اپنا پنڈھ مکائیگا۔ سمبل کھیڑا وسے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن دکھائیگا۔ آتم پر ماتم لائے اک پریت، دُوجی ریت نہ کورے دکھائیگا۔ کایا اندر مندر مسیت، گرودوار دے پرگٹائیگا۔ امرت برسے ٹھانڈا سیت، نچھر جھرنا دے جھرائیا۔ ایکا رنگ رنگائے ہست کپٹ، اوج نیچ آپ سمائیگا۔ کروٹ بدلے جو ستا دے کر پیٹھ، آپ اپنا نین گھلائیگا۔ ساچا گائے اکو گیت، سوہنگ نام سچ پڑھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سبجگ لیکھا رہیا جنائیا۔ سبجگ بیٹھا تگے راہ، تقویٰ اک رکھائیگا۔ پُرکھ اکال بنا انت ملاح، بیڑا لوکماں چلائیگا۔ گو بند دے کے گیا صلاح، ساچی سکھیا کر پڑھائیگا۔ اکو ایشٹ لینا منا، اکو رُپ نظری آئیگا۔ اکو مندر لینا سہا، اکو جوت نور رُشنائیگا۔ اکو کنت لینا ہنڈھا، کنت کنتوہل سچا شہنشاہیا۔ اکو ہنس لینا وڈیا، بنک دواہی ونج بہائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی آپ بدلایگا۔

جگ چو کڑی کرے پار، پار اُتارا آپ کرائیندا۔ پرگٹ ہو کے وینہدا رہیا جگ چار، سنجگ تریتا دواپر کھجگ آپ ہنڈھائیندا۔ انتم لیکھا لکھ کے گیا وچ سنسار، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیندا۔ کل کلکی آوے نرنکار، نہہکنک ڈنک وجائیندا۔ شاہ سلطانا شاہ سوار، راج راجانا پھیرا پائیندا۔ اسو گھوڑا اک اپار، جوتی شبدی جوڑا جوڑ جڑائیندا۔ پوڑا چکے پہلی وار، لوکمت آپ کرائیندا۔ کھجگ کوڑی کریا کر خوار، سنجگ ساچا راہ دکھائیندا۔ سرب جیاں دا اک پیار، دُئی دویت ڈیرہ ڈھاہندا۔ آتم پر ماتم دے آدھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ورن برن جنائے اکو سرن، سرنگت آپ ہو جائیندا۔ ورن برن ساچی ٹیک، ذات پات وڈیائیا۔ دین مذہب میٹے بھیکھ، شرع شریعت نہ کوئے لڑائیا۔ سرشٹ سبائی مائس مائس کرے ہیست، ہتکاری اپنا جوڑ جڑائیا۔ نج گھر نج آتم نج نیتز نین لئے پیکھ، نج دوار دیونہار وڈیائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بن وچولا کھولے بھیت، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ سنجگ ساچی لوکمت لگے میخ، جیو جنت سادھ سنت سکے نہ کوئے اُکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا دے کھپائیا۔ کوڑی کریا جائے نٹھ، کھجگ انت رہن نہ پائیا۔ اگنی کھیڑا ہوئے بھٹھ، ترے گن تپت نہ کوئے رکھائیا۔ لیکھا چکے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی نین شرمائیا۔ اکو نظری آئے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم سچّی سرنائیا۔ ساچا ڈھولا ایش جیو گاؤنا جس، صفت صلاحی ساچی صفت جنائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے ہونا وس، بندھن کوئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں ملنا اپنا حق، حقیقت اکو دے سمجھائیا۔ نام وراثت گرکھاں نال کر دے فک، دوجا ونڈن کوئے نہ آئیا۔ دُھر درگاہی بن ملاجی ساچا مارگ دیوے دس، رہبر اکو اک آئیا۔ پُرکھ اکال ملنا نٹھ نٹھ، جگت وکارا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار دینا چھڈ، مایا ممتا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ گرکھ مسمکھاں نالوں ہونا اڈ، آد جگاد شبد برہما پر بھ ساچا راہ دکھائیا۔ لہنا چکے کایا اندھیری کھڈ، دُونگھی کندر ڈیرہ ڈھاہیا۔ پار کنارہ ہوئے حد، نو دوارے پندھ مکائیا۔ دسم دواوری آپے سد، سنگر ساچا میل ملائیا۔ راگ سنائے انحد، دُھن آتمک اکو دُھن اُپجائیا۔ کر پرکاش کوٹن رَوس، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ سُرتی شبدی میلا ہس ہس، چنتا غم نظر کوئے نہ آئیا۔ نیتز کھول اٹھ نال ملائے اٹھ، نج نیتز میل ملائیا۔ ساچا امرت دیوے رس، رس رسا آپ جھرائیا۔ نرگن ہو کے ہووے وس، سرگن تیری اوٹ تکائیا۔ نام خزانہ کھول دکھائے ہٹ، بن ونجارا آپ لٹائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر سیکھ اگو گیان درڈائیا۔ گرگھ گر کا اک گیان، جگت ودیا بھیونہ آئیآ۔ گر سیکھ گر کا اک بیان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیآ۔ گر سیکھ گر کا اک دھیان، لو انتر آتم اک جنائیآ۔ گر سیکھ گر کا اک اِشان، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ گر سیکھ گر کا اک اِشان، سچ دوارے آپ جھلایا۔ گر سیکھ گر کا اک مان، بنائیاں گلے لگایا۔ گر سیکھ گر کا اک فرمان، نام سُنہیہڑا رہیا گھلایا۔ گر سیکھ گر کا اک دان، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ گر سیکھ گر کا اک بان، انیالا تیر چلایا۔ گر سیکھ گر کا اک مکان، گھر گھر وچ دئے دکھایا۔ گر سیکھ گر کا اکو گان، ساچا ڈھولا چھند الایا۔ گر سیکھ گر کا اک پروان، چارے کھانی سمجھ سکے نہ رانیآ۔ گر سیکھ گر کا بن بال انجان، اپنی دس نہ کوئے پترائیآ۔ کرپا میلے آن، کلج انتم ویکھ دکھایا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، بے پہچان بوُجھ بُجھائیآ۔ شبد بٹھائے سچ بان، نام بنانا اک لیاآ۔ لیکھا چکائے دو جہان، پُری لوء پندھ مُکائیآ۔ تھر گھر میل ملائے آن، کرے اِکو اک کُڑائیآ۔ سچھنڈ دوارے لے کے جائے آپ بھگوان، جوتی جوت جوت ملایا۔ جس کرپا کرے ہو مہروان، مہر نظر اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا گیان، تِس منتر نام نہ ہو پڑھایا۔ گیان گردیو گر سَنگر رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیدا۔ آتم سچ سُنہنجی ویکھ پلنگ، پار برہم پر بھ اپنا آسن لائیدا۔ گرگھ تیری پوری کرے منگ، جنم جنم دی ترسنا بھکھ مٹائیدا۔ انتر دیوے اک انند، بسنتر باہروں آپ بُجھائیدا۔ جگت وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکائیدا۔ تیرے پچھے کٹ کے آئے پندھ، بن پاندھی پھیرا پائیدا۔ سَنگر کولوں منگدیاں کوئی نہ جاوے سنگ، دیونہار دیال سدا دیا کمائیدا۔ جنہاں لگایا اپنے انگ، تنہاں نانک انگد روپ دکھائیدا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، مات گر بھ پھند کٹائیدا۔ گر سیکھ گرگھ سَنگر دا چڑھے نوری چند، جگت چاند نین شرمائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکٹک نرائن نر، گرگھ دیوے اک گیان، گیان گر داتا اِکو اپنا نام سمجھائیدا۔ سچ گیان گر کا نام، بن اکھراں بوُجھ بُجھائیآ۔ نظری آئے اِکو رام، رمیا اپنا پڑدا لاہیا۔ بنسری وجائے ساچا شام، گیت سُر تال ساچا دئے سمجھایا۔ سچ پیغمبر دئے پیغام، کلمہ اِکو اِک درڈایا۔ سچ منتر سَنائے سَت نام، نام سَت اِک دکھایا۔ ساچا میلا سیری بھگوان، پُرکھ اکال سچی سرنائیا۔ انت وچولا دو جہان، نرگن سرگن پار کرائیا۔ ہنگ برہم پر بھ ویکھے آن، پار برہم پھیرا پائیا۔ سوہنگ روپ لکھ چوراسی جیو جہان، بن سوہنگ

دھارِ نرِگنِ سرِگنِ نظرِ کوئے نہ آئیا۔ نرِگنِ سو، سوہنگِ ہنگِ نرِگنِ روپِ دکھائیا۔ ہنگِ برہمِ آپے ہو، نرِملِ جوتِ جوتِ رُشنائیا۔ سو پُرکھِ نرِجنِ اپنا پرکاشِ دے لو، ہنگِ برہمِ کرے رُشنائیا۔ ہنگِ برہمِ بنِ پارِ برہمِ رہی رو، تُدھِ بنِ سنگِ نہ کوئے نبھائیا۔ کرِ کرپاِ کرپاِ ندھان، اکِ وارِ میرے نالِ جا چھوہ، تیرے ملیاں میرا دُکھِ رہے نہ رائیا۔ جگِ چو کڑی میں تیری رہی ہو، تُوں سوامی بے پروا ہیا۔ بنِ تیرے کوئی نہ کرے سچا موہ، جگتِ پریتی کوڑی نظری آئیا۔ صاحبِ سوامی تُدھِ بنِ دیوے نہ کوئی ڈھو، چاروں کُنٹِ اُچی روواں کوکاں دیاں دُہائیا۔ کلجگِ میرا سب کُچھ لیا کھوہ، کایا بھانڈا خالی رہی دکھائیا۔ دینِ مذہبِ ورنِ گوتِ میرے نالِ کرنِ دھروہ، دروہی خُدائے تیری سارِ کوئے نہ پائیا۔ لوکِ پرلوکِ طبقِ سبقِ سنکھیا سنکھیا مکتبِ مدرسے پاٹھشالا میں آئی ٹوہ، تیرا درِ نظرِ کتے نہ آئیا۔ کرِ کرپاِ مہروانِ سری بھگوانِ اپنی سنا ساچی سو، جس گھر و سیں ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوتِ سرُپِ ہر، آپ اپنی جوتِ دھر، نہہکنکِ نرائنِ نر، دیونہارا ساچا ور، اکِ دکھائے اگنی گھر، جتھے نظرِ نہ آوے کوئی ڈر، بھے بھو بھیانکِ روپِ نظرِ کوئے نہ آئیا۔ گوڑھی نیندِ سیجے چڑھ کے سوں، سٹیاں پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ مہاراجِ شیرِ سنگھ و شنوں بھگوان، لیکھا جانے میں ہوں، ہوں میں توں ہی راگِ الایا۔

* ۲۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بھور چھی ضلع امرتسر *

گرکھ ساچے اٹھ جاگ، کلجگِ رینِ اندھیری چھائیا۔ ہر سرنائی ساچی لاگ، کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔ انترِ آتمِ اُتجے اکِ ویراگ، سچِ ویراگی دئے سمجھائیا۔ ہوئے ہنگتتا دے تیاگ، مایا ممتا ناتا جگت تڑائیا۔ ترے گن مایا بھجھے آگ، پنج تیت اگن نہ کوئے جلائییا۔ گھر میلا دیکھ کنت سہاگ، پر بھ ملے چائیں چائیا۔ جنم جنم دا دُرمت میل دھوے داغ، امرت میگھ اکِ برسائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بناوے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چگائیا۔ شبد اگنی تن بٹھے تاگ، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ اندر وڑ کے مارے آواز، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے کاڈھ، آون جاون گیڑ رہن نہ پائیا۔ بیج سہنجنی کرے لاڈ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی ہاڈ، چم درشی پنڈھ مکائیا۔ آتم پر ماتم بنے سجن ساک، پارِ برہمِ برہم ساچا سنگ نبھائیا۔

بجر کپاٹی کھولے تاک، پڑدا ڈئی دویت اٹھایا۔ گرگھ تیری دکھائے اتم ذات، جگت اذاتی میٹ مٹایا۔ اٹھے پہر رکھے پر بھات، سندھیا رُوپ نہ کوئے دکھایا۔ نظری آئے اک اِکانت، گھر گھر وسے سچا ماہیا۔ ساچی پٹی پڑھائے نام جماعت، اکھر وکھر آپ سمجھایا۔ سچ دکھائے ڈونگھا کھات، گھر گمبھیر بھیو جنایا۔ میٹے رین اندھیری رات، زرگن ساچا چند چکایا۔ کلجگ اتم پچھے وات، بے پرواہ پھیرا پانیا۔ نانک گوہند سچ سندیسہ گیا آکھ، آخر میلا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگا جگنتر ہر جن ساچے آپ اٹھایا۔ گرگھ سجن کھول آکھ، سنگر پورا آپ جگایا۔ ہر پریتم ویکھ پرتکھ، در پردہ رہیا اٹھایا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا رنگ رنگایا۔ بودھ اگادھ شبد ناد سنائے آکھ، ساچی بانی آپ پڑھایا۔ کوڑ وکارا جگت ہنکارا ہوئے بُرج جائے ڈھٹھ، نون س اکھر اک سمجھایا۔ لہنا دینا چکے تیرتھ تٹ، سچ سروور اک جنایا۔ گھر وچ گھر دکھائے مندر مسجد مٹھ، شودوالا اِکو نظری آیا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا نور رکھایا۔ جنم کرم دی پوری کرے آس، نراسارہن کوئے نہ پانیا۔ لیکھے لائے پون سواس، پونی پون رہیا سمایا۔ جن بھگتاں گرگھیاں کہے سدا شاباس، گرگھ تیری وڈیایا۔ اٹھ ویکھ اپنا پتن گھاٹ، گھر سنگر بیٹھا بن ملاہیا۔ چوتھے جگ مکے واٹ، پاندھی پندھ نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گرگھ آپ جگایا۔ گرگھ اٹھ کر دھیان، نیتز نین نین جنائیدا۔ ساچا میلا سری بھگوان، دوجا سنگ نہ کوئے نبھائیدا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ آپ ہنڈھائیدا۔ وشن برہما شو دیوے دان، تن پنچ میلا میل ملائیدا۔ زرگن سرگن کر پردھان، ست ستوادی حکم ورتائیدا۔ کایا مندر کھول دکان، دست امولک ہٹ کائیدا۔ ویکھنہارا مہروان، بے نظیر اپنی نظر اٹھائیدا۔ گھٹ سوامی جانی جان، گھر گھر کھوج کھوجائیدا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان کرے پروان، سر اپنا ہتھ رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے آپ بلائیدا۔ گرگھ اٹھ کر پرتیت، پاربرہم پر بھ آپ جنایا۔ کلجگ بدلن والی ریت، سنجگ ساچا راہ دکھایا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، کایا کعبہ اک رُشنائیا۔ اتم پر ماتم گائے گیت، سوہلا ڈھولا راگ سنایا۔ جگت وکارا لینا جیت، من نسا وچ کھپایا۔ تن ہوئے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوج پنچ نظر نہ آیا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن داتا سچا ماہیا۔ صدی یسوس رہی بیت، بیٹی کہانی

سب دی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے ٹھیک، ٹھا کر سوامی آوے واہو داہیا۔ دو جہاناں ویکھے نیرن نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اپنی دھار رکھے باریک، جگت نیتز ویکھن کوئے نہ پائیا۔ ناؤں دھرائے لاشریک، شرکت رکھے نہ بے پرواہیا۔ گرگھ گرگھ پر بھ ملن دی آئی تاریخ، طالب طلبا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن سجن رہیا جنائیا۔ گرگھ اٹھ کر نمسکار، نمو ست ست جنائندا۔ کھیلے کھیل پروردگار، بے عیب اپنی دھار جنائندا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، سگلا سنگ آپ نبھائندا۔ کلمہ حق دے اچار، حقیقت اپنی آپ سمجھائندا۔ میل ملائے سچ دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائندا۔ لیکھا جانے دو جہان، چوڈاں طبقات پڑدا لائندا۔ شرع شریعت ویکھ انجیل قرآن، تیس بتیسا آپ سمجھائندا۔ صدق صوری سچ ایمان، ایشٹ گردیو اکو نظری آئندا۔ ساچا سجن صاحب رام، رمیا اپنی کار کمائندا۔ بھگت بھگوان ویکھے آن، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کل وکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گرگھ پڑدا لائندا۔ گرگھ پڑدا جائے لٹھ، اوہلا اندر رہن نہ پائیا۔ کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ نرگن نور جوت کر پرگٹ، ہر گھٹ کرے رُشنائیا۔ شبد اناد وجائے انحد، نادى ناد آپ سنائیا۔ گرہ مندر کرائے ساچا جج، جُجرہ اکو اک سہائیا۔ آتم سیجا چڑھے بھج، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن ہے سچ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ انتم کرنی کرے رد، ساچا مارگ آگے لائیا۔ دو جہان ویکھنہارا حد، پُری لوء آکاش چرناں ہیٹھ دبائیا۔ کرے کھیل سور سربگ، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت درس وکھائے اُپر شاہ رگ، ساچا میلا سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اکو گھر سمجھائیا۔ گرگھ ساچے اٹھ اٹھ ویکھ، چار گنٹ آپ جنائیا۔ دہ دشا کوڑا دسے بھیکھ، بھیکھادھاری کرن لڑائیا۔ کوئی نہ وسے سنگر دیس، اپنے مندر سو بھاکوئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا رہے کھید، ساچی بازی ہتھ کسے نہ آئیا۔ تن کایا ماٹی مانی جھوٹھی سچ، انتر آتم سو بھاکوئے نہ پائیا۔ دُونگھی بھوری کسے نہ پایا بھیت، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ نظر نہ آیا نیتن نیت، نج نیتز سکے نہ کوئے کھائیا۔ بن گرگھ ہر کا درس کوئی نہ سکے پیکھ، ساکھیات سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ گرگھ اٹھ کر ہر یاد، یادداشت اک جنائندا۔ جگ چوکڑی سُننہار فریاد، کلجگ انتم ویس وٹائندا۔ گر اوتاراں

پیر پینمبراں دیونہارا داد، وست امولک جگ جگ آپ ورتائیندا۔ لیکھا جانے برہم برہما، برہمانڈ اپنی کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ایکنکار اک اکلآ آپ جنائیندا۔ گرگھ ساچا لئے انگڑائی، اپنا آپ بے دار کرائیا۔ کرپا کر بے پرواہی، اپنی دھار دئے سمجھائیا۔ کون دوارے ملے سچا ماہی، کون کُوٹے ویکھ دکھائیا۔ کون ویلا پکڑے باہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کون وقت دھووے دُرمت چھاہی، میل پاپاں دئے مٹائیا۔ کون ویلا ساچی گود لئے بہائی، بالے اپنے آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کون ویلا وجے ودھائیا۔ گرگھ سُن سچ کن لا، سو سَنگر آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال سدا ملاح، جگ جگ بیڑا رہیا چلائییا۔ جو جن دوارے جائے آ، تِس اپنی گود بہائییا۔ پھڑ باہوں سَنگر لئے اٹھا، آپ اپنی سیو کمائییا۔ کاغذ قلم شاہی بھو نہ جانے را، شاستر سمرت وید پُران اُچی کوکن دین دُہائییا۔ سچ سلطان ہر مہروان جگ جگ جس جن ملیا آ، تِس دُجا نظر کوئے نہ آئییا۔ گھر دکھائے سچا تھاں، تھان تھنتر اک وڈیائییا۔ بن کے آپے پتا ماں، گرگھ ساچے گود بہائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ ملاییا۔ گرگھ کہے پر بھو در آواں گے۔ نچ نیز درشن پاواں گے۔ جنم جنم دی حرص مٹاواں گے۔ عرش فرش ڈیرہ ڈھاہواں گے۔ صاحب کرنا اکو ترس، سد تیرے بن اکھواواں گے۔ ادھ وچکار کوئی نہ جائے اٹک، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لاواں گے۔ جس دھاروں آئے پرت، انت اوسے دھار سماواں گے۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جناواں گے۔ نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، ساچا لیکھا تیری جھولی پاواں گے۔ رائے دھرم منگے نہ کوئی دھرت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ناتا تیرے نال رکھاواں گے۔ جو در پر بھ دے آئیگا۔ کرپا میل ملایے گا۔ جنم جنم دا روگ گوائے گا۔ دھر سنجوگ اک دکھائے گا۔ لوک پر لوک پار کرائے گا۔ کُمتی موکھ چرناں ہیٹھ دباے گا۔ سچ سنائے نام سلوک، ساچا ڈھولا اکو گائے گا۔ اتم میلا نرمل جوت، جوتی جوت آپ رلاے گا۔ گرگھ گر سیکھ ہر جن ہر بھگت سری بھگوان دی ساچی گوت، دُجا ورن نہ کوئے بنائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلا اک اکیلا گر چیل ویکھ

وکھائے گا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگا جگنتر لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم اکو ٹیک، بن روپ رنگ رکھ، رکھ سب دی
 ویکھ وکھائے گا۔

* ۲۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر *

وِشنوں اُٹھ اُٹھ تکتے راہ، نین موند نین اُٹھائیا۔ برہما واسطہ رہیا پا، دوئے جوڑ منگے سرنائیا۔ شکر رووے مارے دھاہ، ہتھ ترسول سٹائیا۔ ترے گن
 واسطہ رہی پا، اپنا آپ گوائیا۔ پنج ت ت چرنی ڈگے آ، پچھلی بھل بخشائیا۔ گر اوتار منگن پناہ، سر سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ پیر پیغمبر کہن اے خُدا، خالق تیری
 اک سرنائیا۔ بھگت بھگوان رہے دھیا، نچ نین دھیان لگائیا۔ سنت ساجن مستک لگا دھوڑی لاون چھاہ، چھار اکو اک اُٹھائیا۔ گر لکھ کہن پار برہم پر بھ پھیرا
 پا، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ گر سکھ کہن بن سنگر پورے کوئی نہ ہوئے سہا، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ دو جہان ڈیرہ رہے ڈھاہ، اپنا بل نہ کوئے وکھائیا۔
 برہمنڈ کھنڈ اپنا آپ رہے گوا، ساچی دھاہ نہ کوئے جنائیا۔ پُری لوہ پر تھی اکاش اپنا لکھ رہے چھپا، نیتز نین نہ کوئے اُٹھائیا۔ ستجگ تریتا دوا پر تے اُٹھ اُٹھ
 بن گواہ، سچ شہادت دین جنائیا۔ کلجگ انتم اپنی کوک رہیا سنا، سچ سندیسہ اکو ماہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ جیو جنت سادھ سنت بھرے گناہ، مائی پاک
 نظر کوئے نہ آئیا۔ ساچا آفتاب ہوئے نہ کوئے رُشنا، چوڑویں چند نہ کوئے چکائیا۔ چوڑواں طبق سکے نہ کوئی بچا، چوڑواں لوک نہ کوئے وڈیائیا۔ چوڑواں وِدیا
 کرے ہا ہا، ہا ہا کار مچائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ساچا لہے کسے نہ نا، ناؤں نرنکارا ہتھ کسے نہ آئیا۔ مانس مانکھ مانو ہنس بنے کاں، بُدھی کاگ وانگ
 گر لائیا۔ سچ بھومکا ملے نہ کوئی تھاں، محل اٹل نظر کوئے نہ آئیا۔ انتر آتم پکڑے کوئی نہ بانہہ، پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ ست پرکاش سکے نہ کوئے کرا،
 جوت نرنجن نور نہ کوئے رُشنائیا۔ انحد نادی ناد نہ سکے کوئی سنا، چھتئی راگ کر کر تھکے پڑھائیا۔ برہم برہمادی بھيو سکے نہ کوئی گھلا، پڑدا دئی نہ کوئے چکائیا۔
 بجر کپاٹی سکے نہ کوئے تڑا، گھر وچ گھر میل نہ کوئے ملائیا۔ ساچا کنت سکے نہ کوئے ہنڈھا، وِ بچار کرے لوکائیا۔ سنگر اشٹ کوئی نہ سکے بنا، گردیو سوامی

سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ساچا مندر دیک سکے نہ کوئی جگا، جگت اندھیرا نہ کوئے مٹایا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ روپ سکے نہ کوئی بنا، لکھ چوڑا سی پندھ نہ کوئے مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن سرگن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ وشن برہما شو ہر ویکھنہارا، ترے پنچ پڑدا آپے لاہندا۔ لیکھا جان گرو اوتارا، پیر پیغمبر بھیو چکانندا۔ بھگت بھگوان کھول کوڑا، سنت ساجن رنگ جنانندا۔ گرگھ گرسکھ دکھائے نام اکھاڑا، سچ دوارے آپ لگانندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھنہارا وارو وارا، زرگن سرگن ویس وٹانندا۔ بودھ اگادھی شبد انادی برہم برہادی بن لکھارا، ڈھر دی بانی چارے کھانی آپ بھجانندا۔ چارے ویداں دے سہارا، چارے ورن کر اجیارا، پُران اٹھاراں اک اکھاڑا، برن اٹھاراں مارے مارا، دہ دشا اپنا حکم ورتانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرانندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ لیکھا جانے ڈھر دربار، سچکھنڈ و سے سچا ماہیا۔ سو پُرکھ زرنجن شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حکم ورتانیا۔ ہر پُرکھ زرنجن سیوادار، ایکنکارا صفت صلاحیا۔ آد زرنجن کر اجیارا، سری بھگوان سگلا سنگ نبھایا۔ ابناشی کرتا کھول کوڑا، پار برہم پر بھ پڑدا دئے اٹھایا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتانیا۔ وشن برہما شو دیوے گیان، لوک پرلوک حکم ورتانیا۔ روس سورج چن کر پردھان، کرن کرن جوت رُشانیا۔ لکھ چوڑا سی کھول دُکان، گھٹ گھٹ ساچا ونج بن ونجارا آپ کرانیا۔ نام وست اک مہان، کایا مائی آپ رکھانیا۔ دیونہار سری بھگوان، بے پرواہ بے پرواہیا۔ زرگن سرگن ہو پردھان، گر اوتار حکم چلایا۔ ڈھر سندیسہ دیوے آن، شبد اگمی راگ الایا۔ چارے جگ کر پچان، چار کُنٹ خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ چار جگ دا لیکھا لینا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں وشن برہما شو آپ چکانندا۔ تخت نواسی ساچے تخت بہنا، پُرکھ اکال دین دیال سوراسرنگ بن روپ رنگ بے پرواہ اپنی کار کمانندا۔ دو جہان آپ دکھائے اپنا لہنا، نج نیتراک کھلانندا۔ برہمنڈ کھنڈ و برہمنڈ جیرج انڈج اُتبیج سیتیج بھانا سہنا، ہر کا بھانا نہ کوئی میٹ میٹ مٹانندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنچ ت کایا چولا تھر نہ رہنا، اتم خاکی خاک خاک ملائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ زرنیشا ایکنکارا اکو اک سنانندا۔ چار جگ دے سُنو سنگی، زرگن زرویر آپ جنایا۔ جگ چوکڑی کھیل بہرنگی، گر اوتار

پیر پیغمبر کرمی پڑھائیا۔ دیندار رہیا وست سدا امنگی، دُھر دی دھار جھولی پائیا۔ دین مذہب ذات پات ونڈا رہیا ونڈی، حد حدود آپ سمجھائیا۔ جیو جنت واسنا بھردا رہیا گندی، کام کردھ لو بھ موہ ہنکار آسا ترسنا ہوئے ہنگت نال ملائیا۔ جوت پرکاش کردا رہیا چند نوجندی، نرگن نور نور رُشائیا۔ پون سواس دیندار رہیا ٹھنڈی، ساتک ست ست کرائیا۔ آتم پنج تت کایا پاؤندا رہیا خانے بندی، بندی خانہ اک بنائیا۔ ڈھولا راگ سناؤندا رہیا چھندی، رسنا جہوا مٹی دند ہلائی۔ نام چکاؤندا رہیا ساچی چنڈی، چنڈ پرچنڈ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا رہیا مکائیا۔ دُھر دا لیکھا جائے مک، نو نو چار رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آئے اُٹھ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ شبد اگئی ہو کے جائے نک، بھک اپنا نام لگائیا۔ دو جہان اکو نام سنائے نک، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مک، جوئی جوئی نہ کوئے بھوائیا۔ مات گر بھ نہ اُٹارخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جن بھگتاں اُجل کرے مکھ، مکھ گھڑا صفت صلاحیا۔ جنم کرم دا مٹے ڈکھ، کرم کانڈ نہ کوئے درسائیا۔ اپنی گودی لئے چک، پھر باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا جنائیا۔ سب دا لیکھا رہیا جنا، جانی جان دیا کمائیا۔ تیئی اوتار رہیا اُٹھا، بھگت اٹھاراں نال ملائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رہیا ہلا، نانک گوہند نین گھلائیا۔ سچ سندیہ رہیا سنا، پُرکھ ابناشی ملو چائیں چائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی بنے گواہ، شہادت اکو اک رکھائیا۔ ورن برن ذات پات ناتا دیو تڑا، دین مذہب نہ کوئے دکھائیا۔ ایشٹ دیو گرو سوامی پُرکھ اکال لو منا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد نشانی رہیا دکھا، تیر کانی اک چلائیا۔ گوہند میلا سچ سبھا، پردہ دئی دویت اُٹھائیا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھا سکے نہ کوئے سمجھا، گیان دھیان چلے نہ کوئے چترائیا۔ بن سنگر پورے آد انت جگا جگنت سرگن تیرا بنے نہ کوئی ملاح، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔ کلجک ویلا انتم رہیا آ، چاروں گنت دئے ڈھائیا۔ راج راجان شاہ سلطان کوڑی کریا رہے کما، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ غریب بنائیاں کوئی نہ پکڑے بانہہ، ڈبڈے باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ہردے ہر نہ کوئی رہیا وساء، رسنا جہوا گا گا کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتم لیکھا دئے مکائیا۔ انتم لیکھا ہر مکاؤنا، کلجک انت رہن نہ پائیا۔ نرگن نرویر پھیرا پاؤنا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ شبد اگئی ڈنک وجاؤنا، ڈھولک چھینا نہ کوئے کھڑکائیا۔ سچ سندیہ اک سناؤنا، گر مکھ

تیرا سَنگَرُ آپ گاوے جس، گرگھ تیری وڈ وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جُگاد جُگا جُگنتر آتم منتر اک پڑھایا۔ آتم منتر شبد سوامی، سو سَنگَرُ آپ جنایا۔ سرب جیاں گھٹ انترجامی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی گاوندے بانی، سوہلا ڈھولا راگ الاٹیا۔ سو صاحب شاہ پاتشاہ سچا سُلطانی، تخت نواسی اک اکھوٹیا۔ جس دا در دربار اُج محل اٹل سدا لاثانی، بے نظیر نظر کسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگاد جس دا منتر، سو اپنا نام سمجھائیندا۔ گرگھ اُٹھ کے ویکھ انتر، تیرے کایا مندر ہر جی ڈیرہ لائیندا۔ کر کرپا بُجھائے تیری بسنتر، امرت میگھ اک برسائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا نت نوت گائے منتر، دُو جا راگ نہ کوئے لائیندا۔ گھر وچ گھر وکھائے گگن گلنتر، منڈل منڈپ آپ وڈیائیندا۔ مائس جنم بنائے بنتر، لکھ چوڑا سی لیکھ مکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ لہنا جھولی پائیندا۔ جگ جگ لہنا جھولی پا، مقروض اپنا قرض لاہیا۔ جن بھگتاں بنے آپ ملاح، بھگوان بیڑے نام چڑھایا۔ سنتاں دیوے سچ صلاح، صفتی ڈھولا اکو گائیا۔ گرگھ گودی لے اٹھا، پھڑ باہوں آپ بہایا۔ گر سیکھ چرن کول دھرت دھول اُتے لے لکا، مان نہانیاں سر اپنا ہتھ لکایا۔ ساچا مارگ دے سمجھا، کوڑی کرپا ناتا توڑ تڑایا۔ میل ملائے بے پرواہ، بے پرواہی وچ رکھایا۔ جس نوں پیر پیغمبر سجدہ رہے کرا، سو خد اوند اپنا رنگ رنگایا۔ جس دارام کرشن اشٹ رہے جنا، سو درشت رہیا کھلایا۔ جس دا کھانی بانی گائے ناں، سو نر نرکارا ویکھ وکھایا۔ وشن برہما شو ترے گن پنچ تت تیرا لہنا دے چکا، پیر پیغمبر باقی کوئی رہن نہ پائیا۔ الف یے چوڑاں و دیا اپنی جھولی لے پا، لا۔ علم کرے پڑھایا۔ اندرے اندر تار ستار دے ہلا، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ اجپا جاپ دے سمجھا، بٹی دند نہ کوئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا مول چکایا۔ سب دا لہنا چکے مول، اٹل آپ چکھائیندا۔ آد پُرکھ نہ جائے بھول، ابھل اپنی دیا مکھائیندا۔ سب نوں دیوے جواب اک معقول، نہ کوئی میٹ میٹ مٹھائیندا۔ سبجک تریتا دو پر کجک نرگن سرگن بنیا آپ اصول، اصلیت ساچی سچ سمجھائیندا۔ کجک انتم چوتھے جگ سب نوں کرنا پئے قبول، دھر فرمانا حکم جو سنائیندا۔ دو جہان ہوئے انت مجبور، مجبوری ہر جو ویکھ وکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ سَنگَرُ بھلی کرے قصور، ساچا مارگ نظر کسے نہ آئیندا۔ گھر وچ

وسدا نیڑے رہندا سب نوں دسے دُور، کایا مندر اندر درس کوئے نہ پائیندا۔ سو صاحب اپنا کھیل کرے ضرور، خالق خلق پڑدا لاہندا۔ نو نو چار نرگن ہو کے بنیا رہیا مفرو، لوکات ہتھ کسے نہ آئیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت کوڑی کریا توڑے سرب غرور، عُربت سب دی میٹ مٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد آسا ترسنا پچھلی میٹے جو بہشتی منگدے حور، حلیہ سب نوں اک سمجھائیندا۔ آد جگاد سچ خدائے اکو نور، مہبان بیدوبی خیر یا اللہ رحمت رحمان اک کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ کھڑن حضور، حاضر حضرت شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ سارے کہن پر بھو اسیں تیرے مزدور، جگ جگ سب تیری سیو کمائیندا۔ توں سمر تھ سوامی سرب کلا بھر پور، تیرا انت کوئی نہ آئیندا۔ تیرے چرن مستک لایئے دھوڑ، تلک للائی اکو نظری آئیندا۔ چتر سگھڑ بنیئے مور کھ موڑھ، مان ابھمان رہن کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، پچھلا لیکھا باقی نظر کوئے نہ آئیندا۔ پچھلا لیکھا رہے نہ باقی، نرگن اگے سرب سنایا۔ پنج تت کایا چولا ہنڈھایا خاکی، جگ جگ لوکات ویس وٹایا۔ تیرے شبد گھوڑے چڑھ کے گئے راکی، لو آں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرایا۔ تیرے جھروکھے دی کھول کے آئے تاکی، گھر گھر وچ پڑدا لاہیا۔ جام پیا کے آئے بن کے ساتی، امرت پیالہ آب حیات ہتھ اٹھایا۔ تیری دس کے آئے کھیل بانکی، تیری چال نرالی سمجھ کسے نہ آیا۔ تیری کھول کے آئے نام ہائی، گر اوتار تیرا ہٹ چلا یا۔ تیرے پریم پیار دی پیا کے آئے بائی، ہتھ پیالہ اک اٹھایا۔ تیری دس کے آئے ساچی ساکھی، بن پُرکھ اکال ویلے انت نہ کوئے بچایا۔ تیری دے کے آئے ساچی بانی دُھر دی بھاکھی، بھاکھیا اکو اک جنایا۔ پڑھا کے آئے تیرے نام دی اک جماعتی، دوجی پئی نہ کوئے لکھایا۔ دس کے آئے پوجا پاٹھی، سنگر ساچا اک مٹایا۔ دکھا کے آئے تیر تھ تاٹی، امرت سروور آتم اک نہایا۔ میٹ کے آئے اندھیری راتی، تیرا نام چند چکایا۔ دے کے آئے سنیہڑا تیری پاتی، کملا پاتی تیرا محکم سمجھایا۔ پیا کے آئے امرت بوند سوانتی، نچھر جھرنا گھر گھر آپ جھرائیا۔ تیرا دھام دس کے آئے پر بھ بیٹھا رہے اک اکانتی، اک اکل ڈیرہ لایا۔ سنگر سلطان صاحب پُرکھ سمراتھی، دوجا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ جس دی جگ چوکڑی سارے گاؤندے گا تھی، گا گا شکر منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در درویش سارے منگن، ایکا چاڑھ اگئی رنگن، تیرا رنگ نظر کسے نہ آیا۔ اتم لہنا

دیواں انت، انتشکرن سرب ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانا لکھ چوڑاسی جیو جنت، بچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ پھول بھلاواں گرگھ سچا سنت، جو جن ہر دے ہر ہر اک دھیائیندا۔ لیکھ مکاواں گرگھ وڈ وڈ بھگت، بھگونت اپنی دیا کھائیندا۔ ساچا منتر اک درڑاواں نیا منت، من واسنا میٹ مٹائیندا۔ لکھ چوڑاسی جناواں اکو کنت، نر ہر نرائن نظری آئیندا۔ ساچی چولی چاڑھاں رنگ بسنت، رنگ بسنت اپنا نام وکھائیندا۔ گرگھ دوجے در نہ جائے منگت، جس ہر سنگر اپنا نام جھولی پائیندا۔ گر کی سکھیا کوئی نہ دیوے پنڈت، ملا شیخ حق نہ کوئے سمجھائیندا۔ کلجگ انتم سارے ہوئے کھنڈت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لہنا گھر گھر جھولی پائیندا۔ لہنا دیوے جا کے گھر، وستو اپنا نام ٹکائیا۔ گرگھ ملے سنگر ور، ور داتا بے پرواہیا۔ شبد وچولا آپے بن، سوہرے پیسے آوے جاوے چائیں چائیا۔ میل ملاواناری نر، سرتی شبد کرے کڑمائیا۔ سچ دوارے دیکھے کھڑ، پڑدا اوہلا آپ اٹھائیا۔ اکو ڈھولا لئے پڑھ، میرا تیرا بھیت رہن نہ پائیا۔ ساچا پلو لینا پھڑ، نرگن سرگن گنڈھ بندھائیا۔ اک محلے جانا چڑھ، سنگر بیٹھا سچ سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، جن بھگتاں لہنا دینا اکو رنگ وکھائیا۔ جن بھگت لہنا دینا منگن، جھولی سنگر آگے ڈاہیا۔ سری بھگوان چاڑھنہارا رنگن، سچ للاری نام رنگ چڑھائیا۔ اندر وڈ وجائے مردنگن، سچ مردنگا اک اٹھائیا۔ سچ دوارے گر سکھ لنگھن، گرودوار اکو نظری آئیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چندن، نرگن جوت نور رُشائیا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چندن، ڈھولا راگ نہ کوئے الائیا۔ سچ دوارے نظری آئے اکو صاحب سورا سرنگن، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ سچ درڑائے اک انندن، انند انند وچوں جنائیا۔ آپ سمائے پرمانندن، پر م پڑھ بے پرواہیا۔ گرگھ تیرا کلجگ انت مانس جنم نہ ہووے بھنگن، جس ملیا گوہند سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر لیکھا لیکھے رہیا لگائیا۔

* ۲۴ بھادروں ۲۰۲۰ یکرمی بھلائی پُر ڈوگراں گُرمکھ سَنگھ، پال سَنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

گُرمکھ سدا رہے بھٹک، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ منمکھ راہ وچ رہے اٹک، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ گُرسکھ درتے آؤن سدا بے کھٹک، کھٹکا کوئے نظر نہ آئیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں جنہاں مانس جنم ملیا پرت، برہم پاربرہم دے سمجھائیا۔ سنگر پورا کوئی نہ جانے سوگ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ جس جن کرائے اپنا درس، تِس جنم کرم دی میل دھوائیا۔ امرت میگھ انتر برس، دُرمت میل دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کرم جرم پورب کوئی نہ سکے جان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جگت و دیا ہوئی نادان، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ سارے دس نشان، منزل چٹھ کے درس کوئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا دیون سرب گیان، نیتز نین نظر کسے نہ آئیا۔ گُرمکھ گُرسکھ کدے نہ بھلے بال آنجان، اُبھل اپنی دیا کمائیا۔ جنم جنم دا لیکھا چکے آن، جس جن مہر نظر اُٹھائیا۔ آتم انتر دیوے دان، بسنتر کوڑی دے بُجھائیا۔ من واسنا توڑا بھمان، نون س اکھر کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، سدا سدا ہوئے سہائیا۔ جنم کرم دا لیکھا جانے آپ، زرگن سرگن بھيو چکائیندا۔ آد جگادی مائی باپ، جگ جگ پتا پوت بھيو چکائیندا۔ نت نوت دیوے ساچا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ایٹھے اوتھے پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ دکھائیندا۔ کوڑ گُریارا کوئی نہ کرے اتم گھات، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، ساچی بھٹکنا ویکھ دکھائیندا۔ جگت بھٹکنا من داکم، من منسانا ملائیا۔ گُرمکھ بھٹکنا پر بھ درشن منگے دام، انتر اک دھیان لگائیا۔ گُرمکھ بھٹکنا گُرمکھ بیڑا دیوے بھ، جگ جگ سیو کمائیا۔ ہر دا بھٹکنا جن بھٹکنا آوے کم، دوجے سار کسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، ساچی بھٹکنا دے سمجھائیا۔ سب تو پہلوں بھٹکنا آپ بھگوان، اپنی بنت آپ بنائیا۔ اپنی بھٹکنا اندر دتا دان، زرگن جھولی سچ دکھائیا۔ بھٹکنا اندر جننی جن کے جمیا پت سلطان، شبد دلارا ناؤں رکھائیا۔ بھٹکنا اندر بنیا شاہ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ بھٹکنا اندر سچکھنڈ بنایا مکان، چار دیواری نظر کسے نہ آئیا۔ بھٹکنا اندر تھر گھر کھول آپ دکان، در دروازہ اپنے وچ چھپائیا۔ بھٹکنا اندر شبدی سوت دتا دان، وشو وشنوؤں جاگ گھلائی۔ بھٹکنا اندر پاربرہم برہم وڈی پائے آن، وڈنہارا اک اکھوائیا۔ بھٹکنا اندر شکر کر پروان، ہتھ ترسول پھڑائیا۔ بھٹکنا اندر ترے گن مایا کر

بلوان، سر اپنا ہتھ لکائی۔ بھٹکنا اندر پنچ تت کرے نشان، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش آپ اُپائی۔ بھٹکنا اندر کھیلے کھیل زمین آسمان، گگن منڈل دئے وڈیائی۔ بھٹکنا اندر زرگن سرگن پرگٹ ہووے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھٹکنا آپ بنائی۔ بھٹکنا اندر کھیل کرتار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ بھٹکنا اندر لیکھا لیکھ لکھ جگ چار، دُھر فرمانا حکم سنانیندا۔ بھٹکنا اندر برہم ویتا کرتیار، برہم وِدیا اک سمجھائیندا۔ بھٹکنا اندر لکھ چوڑاسی کار، جیرج انڈج اُتبھج سبتج رنگ رنگائیندا۔ بھٹکنا اندر اپنا ناؤں نرنکارا بول جیکار، ساچا نام آپ صلاحندا۔ بھٹکنا اندر کھیل کرے امّ اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کمانیندا۔ بھٹکنا اندر وِشنوں بھرے بھنڈار، ساچی وست آپ ورتائیندا۔ بھٹکنا اندر برہم دئے آدھار، گھٹ گھٹ برہم جوت دکھائیندا۔ بھٹکنا اندر شکر کرے ہوشیار، بھولے ناتھ ترسول ہتھ دکھائیندا۔ بھٹکنا اندر رجو طمعو ستو کرے شنگار، نیز نین نین مٹکائیندا۔ بھٹکنا اندر لیکھا جان سچی سرکار، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ بھٹکنا اندر رچ کے کھانی چار، خالص اپنا روپ دکھائیندا۔ بھٹکنا اندر زرگن سرگن لے اوتار، گر گر اپنی دھار جنائیندا۔ بھٹکنا اندر بول سچ جیکار، شبد انادی ناد سنانیندا۔ بھٹکنا اندر ہوئے خبردار، بے خبر خبر آپ سنانیندا۔ بھٹکنا اندر بن کے سانجھ یار، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ بھٹکنا اندر آتم پر ماتم کرے پیار، سچ پریتی آپ نبھائیندا۔ بھٹکنا اندر سبجگ تریتا دو اپر کلج رچے وارو وار، ساچی رچنا آپ رچائیندا۔ بھٹکنا اندر ساچی سکھیا دئے سکھال، ودت اکو نام پڑھائیندا۔ بھٹکنا اندر ہوئے دین دیال، غریب نمانے گلے لگائیندا۔ بھٹکنا اندر دو جہاناں بنے دلال، سچ دلالی آپ کمانیندا۔ بھٹکنا اندر ویکھ وکھائے سچی دھرم مسال، دھرم دوارا اک گھلائیندا۔ بھٹکنا اندر گرو گرو دیو اُپجائے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھٹکنا اندر سب گھٹ چلے نال، وچھوڑا نظر کوائے نہ آئیندا۔ بھٹکنا اندر اپنی گھالن رہیا گھال، بن سیوک سیوک کمانیندا۔ بھٹکنا اندر بنے سدا پرتپال، پرتپالک ویس وٹائیندا۔ بھٹکنا اندر دیوے نام سچا دھن مال، سچ خزینہ آپ لٹائیندا۔ بھٹکنا اندر پیر پیغمبر لئے اُٹھال، جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ بھٹکنا اندر حق حقیقت دئے وکھال، لاشریک پڑدا لاہندا۔ بھٹکنا اندر مقامے حق نور دھرے جلال، جلوہ اکو اک سمجھائیندا۔ بھٹکنا اندر ساچا کلمہ بولے کلام، کائنات آپ پڑھائیندا۔ بھٹکنا اندر بنے امام، آپ اپنا ویس دھرائیندا۔ بھٹکنا اندر پیائے جام، آب حیات ہتھ رکھائیندا۔ بھٹکنا اندر کرے سلام، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ بھٹکنا اندر بنے غلام، در بردا

آپ اکھوائیندا۔ بھٹکنا اندر دے پیغام، دُھر سندیسہ آپ سناہیندا۔ بھٹکنا اندر کرے کام، کرنی کرتا آپ کماہیندا۔ بھٹکنا اندر بدلے نظام، دُھر دی نوبت نام
 وجاہیندا۔ بھٹکنا اندر دے گیان، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ بھٹکنا اندر جُھلائے نشان، دو جہاناں آپ دکھائیندا۔ بھٹکنا اندر بنے کاہن، گوپی کاہن رُوپ
 دھرائیندا۔ بھٹکنا اندر بنے رام، سینا سرتی آپ پرناہیندا۔ بھٹکنا اندر بولے ست نام، نانک نرگن منتر اک درڑائیندا۔ بھٹکنا اندر سرشٹ سبائی دیکھے آن،
 آپ اپنا پھیرا پائیندا۔ بھٹکنا اندر گوہند کرے اک پرنام، مستک دھوڑی ٹکا اک دکھائیندا۔ بھٹکنا اندر اکو کھیل کرے اکال، اکل کل دھاری راہ چلاہیندا۔
 بھٹکنا اندر جن بھگتاں اُتے ہوئے آپ دیال، مہروان مہر نظر اُٹھائیندا۔ بھٹکنا اندر ساچے سنت لئے سنبھال، سمبھل سمبل اپنا راہ جناہیندا۔ بھٹکنا اندر گرگھ
 گودی لئے بٹھال، پھر باہوں گلے لگائیندا۔ بھٹکنا اندر گرگھیاں چلے نال نال، نام اشارہ اک دکھائیندا۔ بھٹکنا اندر کھیل کرے جگ چار، نو سو چرانوے
 چوکڑی پنڈھ مکھائیندا۔ بھٹکنا اندر کھیل گرو اوتار، پیر پیغمبر بھٹکنا وچ دُھر دی دھار اک جناہیندا۔ بھٹکنا وچ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، گیتا گیان
 گیان درڑائیندا۔ بھٹکنا اندر انجیل قرآناں دے ادھار، تیس بتیسا صفت صلاہیندا۔ بھٹکنا اندر نانک نرگن بول جیکار، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ بھٹکنا اندر
 گرو گرنٹھ گردیو کر پیار، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ بھٹکنا اندر کرے سرب نمسکار، نیوں نیوں اپنا راہ دکھائیندا۔ بھٹکنا اندر سب دی آسا منسا پورے تال،
 ترسنا ترپت آپ کرائیندا۔ بھٹکنا اندر سنے مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ بھٹکنا اندر رائے دھرم دے بٹھال، ساچا حکم اک جناہیندا۔ بھٹکنا اندر
 چتر سکت دے سکھال، سکھیا اکو اک رکھائیندا۔ بھٹکنا اندر لاڑی موت ہو کے کرے بھال، بچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ بھٹکنا اندر لیکھا جانے کال مہاکال،
 مہروان اپنا حکم ورتائیندا۔ بھٹکنا اندر گوہند سٹ بنایا اکال، پوت سپوتا دے وڈیائیا۔ بھٹکنا اندر دلارے نہیاں ہیٹھ دتے سوال، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ بھٹکنا
 اندر کھیل کرے اپار، اپر مہر اپنا راہ جناہیندا۔ پر بھ کی بھٹکنا کدے نہ کئے وچ سنسار، بن بھٹکنا سرشٹی نظر کوئے نہ آہیا۔ گرگھ تیری بھٹکنا سدا خبردار، جو
 پر بھ دا راہ رہی تکائیا۔ دُور دُراڈا ڈگدا ڈھیہندا گرگھ دوارے ملیا آن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جنم کرم سارے دیکھن آن، نیتز نین اٹھ گھلایا۔ نرگن
 داتا نوجوان، پر م پُرکھ پر بھ ویس وٹایا۔ جس دارُوپ گوپی کاہن، کوٹن کوٹ اُچھائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلام، در بیٹھے سیس جُھکایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ تیری بھٹلنا اک جنایا۔ گرگھ بھٹکے سنگر رنگ، رنگ سنگر آپ چڑھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے منگ، ہور لیکھا رہن نہ پائیا۔ انتر دیوے اک اند، باہروں من واسنا کرے لڑائیا۔ ہرجن چڑھائے ساچے چند، گجری چند نور چمکائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ساچا نام دیوے ونڈ، لوکمت پھیرا پائیا۔ گرگھ سہاگن نارنہ ہوئے رنڈ، کنت اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب سوامی دیا کمائیا۔ گرگھ بھٹلنا بھٹکے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ گرگھ ساچا جاپ، تیرا میرا رُپ دھرائیا۔ گرگھ گرگھ پر بھ ملے سچا باپ، جگت ناتا توڑ تڑائیا۔ گرگھ گرگھ درس پائے پاکی پاک، پاک رسول نظری آئیا۔ گرگھ گرگھ بھٹلنا دانو سوچرانوے چوکڑی جگ بچھوں ملیا اتفاق، اتفاقا اپنا میل ملائیا۔ نہ پتن نہ کوئی گھاٹ، کنارہ نظر کسے نہ آئیا۔ جوں بھاویں توں رہیا راہ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کرپا کر پڑھ سمراتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ پورب وسورے گئے لاتھ، اگلا سکھ سکھ آپ جنائیا۔ لہنا دینا دیوے ہاتھ، جگت اُدھار نہ کوئے جنائیا۔ بیخ ت کا یا کرو فدا، فطرت اپنی مات مٹائیا۔ سمل ہو کے بیخ ت نالوں ہوو جدا، جز خالی اپنا جز ملائیا۔ اندروں دتا راہ سدھا، باہروں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جنہاں ملن دی سُننے وچ دتی بدھا، بدھ اپنی آپ سمجھائیا۔ پروردگار خوشیاں نال پاوے گدھا، منصور سولیاں اُتے چڑھائیا۔ شمس تبریز اپنی نینی ڈٹھا، پٹھری کھل لہائیا۔ بن اٹھیاں پڑھدے دُھر دا چٹھا، بن نیناں دین سنائیا۔ ساچھے یار دا ساچا ہتا، برہوں اگنی رہیا جلائی۔ اہناں کدے یاد نہ آیا بچھا، جنہاں آگے ملیا بے پرواہیا۔ ایتھے اتھے درگاہ ساچی سچھنڈ دوار کرے رچھا، پرتپالک اک گوسائینا۔ سو صوفی جس جگت رس جاتا پھکا، بھکی دیکھی سرب لوکائیا۔ ہر کارُپ اپنے وچ دیکھیا نکا، نکیوں وڈے نال ملائیا۔ بن پنڈت پاندھے بن ملائیا لگا مٹھا، دُھر دی رکھ آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صوفی ثابت صورت اپنی دے سمجھائیا۔ بھٹلنا اندر ساچا بھاؤ، بھگت بھگوان جنائیا۔ بھٹلنا اندر رہے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ بھٹلنا اندر چپائے ناؤں، ناؤں نرنکار آپ سمجھائیا۔ بھٹلنا اندر چرن رُپ بنائے پاؤں، سیس جگدیش اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھٹلنا بھٹلنا وچوں پرگٹائیا۔ بھٹلنا اندر بھٹکے ایک، انیک رُپ وٹائیا۔ ساچی بھٹلنا آپے لئے دیکھ، جن بھگتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ سو بھٹلنا سنگر بھیکھ، جس بھٹلنا اندر گرگھ گرگھ ناؤں دھیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، بھٹک بھٹک بھاونا اپنی نال ملائیا۔ بھٹکنا اندر رکھ بھاونا، بھانڈا بھرم بھنائیندا۔ بھٹکنا اندر پکڑے دامنا، دامنگیر آپ اکھوائیندا۔ بھٹکنا اندر ہوئے ضامنا، ڈھر دی ضامنی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھٹکنا اندر آہمو ساہمنا ہو کے ساہمنے روپ وکھائیندا۔ جے بھٹکنا ہووے نہ اک بھگوان، بھٹکے مات نہ کوئے لوکائیا۔ نو نو چار دا دسے بیان، بھو ابھیدا بھو کھلائیا۔ نو نو ویکھ جگت دکان، نو کھنڈ پھیرا آپے پائیا۔ نو دواری پھرے شیتان، جگ جگ شرع کرے لڑائیا۔ چارے کُنٹ ہوئے پردھان، چارے کھانی رہیا ہلائیا۔ چارے بانی دے گیان، چار یاری ونڈ ونڈائیا۔ چار وید کر پردھان، جیو جنت جگت سمجھائیا۔ نو نو چار دا کھیل جہان، آد جگاد اک جنائیا۔ تنہاں نو سو چرانوے چوکڑی جگ پندھ مکے آن، جو چوتھے پد سنگر وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی نو نو چار دھار بندھائیا۔ کجگ اتم ہوئی رحمت، رحمان دیا کمائیا۔ پُرکھ اکال گوہند نال ہو یا سہمت، نرگن نرگن جوڑی آپ بنائیا۔ نہ کوئی دھوتی نہ کوئی تہمت، پاجاما بندھن نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئی مورکھ نہ کوئی احمق، نہ کوئی ویدیا کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی اشارہ نہ کوئی سینت، نہ کوئی شرع رہیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ کھلائیا۔ رحمت کر کے آپ رحیم، اپنی دیا کمائیندا۔ اپنے بھاگ کر ترمیم، ساچا مارگ آپ جنائیندا۔ جس دا کھیل سدا عظیم، شان و شوکت اک وکھائیندا۔ جس دا بھو کسے نہ پایا قدیم، قدرت قادر ناؤں دھرائیندا۔ سو کجگ اتم جن بھگت وکھائے اپنا سین، ساکھیاں روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رحمت اکو اک وکھائیندا۔ رحم کرے مہر نظر، نظریہ اک اٹھائیا۔ جن بھگت وکھائے اکو فضل، فضل اپنا آپ کمائیا۔ پچھلی دھارا دیوے بدل، بدلہ چکے سرب لوکائیا۔ تخت نواسی کرے عدل، عدالت اکو اک جنائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت مرید صوفی کوئی نہ کرے قتل، قاتلاں ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ کجگ اتم سری بھگوان جن بھگتاں کولوں کڈھن آیا اپنا مطلب، مطلق سب نوں رہیا کرائیا۔ نرگن سرگن کر کے کرتب، نام کھنڈا کھڑگ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو نو چار پچھوں کیتا رحم، جن بھگتاں نال بنیا بہن، گھر اکے بہہ بہہ، مندر اکو رہ رہ، نام اکو کہہ کہہ، بھانا ساچا سہہ سہہ، جن بھگتاں چرن ڈھیہہ ڈھیہہ، مان اہمان اک نشان سری بھگوان آتم پر ماتم سوہنگ دھار روپ اپنا لئے پرگٹائیا۔

* ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بھلائی پُر ڈوگراں فوجا سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

صاحب سنگر دین دیا، ہر جگ جگ دیا کمائیدا۔ ست سرؤپی امرت جام پیالہ، نرگن سرگن آپ پیائیدا۔ کایا مندر اندر سچی دھر مسالا، دھر دربار آپ دکھائیدا۔ انتر انتر اگئی مالا، بن رسنا جہوا جاپ جپائیدا۔ شبد سرؤپی بن دللا، گھر گھر ساچی سیو کمائیدا۔ جن بھگتاں مارگ دتے سکھالا، او جھڑ راہ نہ کوئے دکھائیدا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیدا۔ سنگر پورا سچا ٹھاکر، ٹھوکر اکو نام لگایا۔ دیکھ دکھائے کایا گاگر، گھر گھبر کھوج کھوجایا۔ نام ونجارا بن سوڈاگر، ساچی دست ہٹ وکائی۔ نرمل کرم کر اجاگر، گرگھ اکو بوجھ بھجایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ہر دیوے مان وڈیایا۔ صاحب سنگر سچ سوامی، اینکار اک اھوائیدا۔ لکھ چوراسی انتر جامی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیدا۔ بودھ اگادھ اگئی بانی، دھر دی دھار آپ سمجھائیدا۔ امرت جل ٹھنڈا پانی، نچھر جھرننا آپ جھرائیدا۔ سرت ملاوا شبدی بانی، سچ سہنجی اک وڈیائیدا۔ کھیلے کھیل جوت نورانی، نرگن سرگن سرگن اپنی کار کمائیدا۔ بخشنہارا پد نربانی، گھر ساچا اک دکھائیدا۔ شاہو بھوپ ہر وڈ سلطانی، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیکھ دکھائیدا۔ سنگر سچا سرب ویاپی، گھٹ گھٹ رہیا سمایا۔ آد جگادی وڈ پرتاپی، بے پرواہ ناؤں رکھایا۔ سچ رسول پاکن پاکی، پروردگار نور خدایا۔ جن بھگتاں پشت دیوے اگئی تھاپی، تھاپنا اکو اک دکھایا۔ سچ جپائے اپنا جاپی، جیون جیت جگت جنایا۔ کھول دکھائے دھر دی ہائی، ساچا کڈا مندر لاہیا۔ پار اتارے پھڑ کے گھاٹی، شوہ دریا نہ کوئے رڑھایا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان مکائے واٹی، پاندھی اپنا پنڈھ مکایا۔ دھر سندیسہ لے کے آوے پاتی، پتن بہہ بہہ بے پرواہیا۔ کرے کھیل نرور پڑکھ جوت پرکاشی، پرکاشوان ویس وٹایا۔ جن بھگتاں پورب جنم لاپے اداسی، چنتا روگ نہ کوئے دکھایا۔ سچکھنڈ دوار دی نام سنائے ساکھی، شبدی راگ آپ الایا۔ سنگر پورا دین دیا جگ جگ دھرم دوار دا بنیا رہے پاٹھی، پاٹھشالا اکو اک سہایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملایا۔ صاحب سنگر پڑکھ اکال، اکل کلا وڈیایا۔ جگ چوکڑی نت نوت نبھے نال، سکلا سنگ نہ کوئے تجایا۔ گرگھ گرگھ سنت سہیلے لئے بھال، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ کایا مندر اندر کرے پرکاش سچی دھر مسال، جوت نرنجن نور

رُشائیا۔ امرت آتم جام دئے پیال، سر سروور اک نہائیا۔ کوڑی کریا ترے گن مایا توڑ جنجال، سنگر بخشے سچ سرنائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، رائے دھرم در
دُرکانیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی موت نہ کرے گُرمانیا۔ گُرگھ گُر سکھ انتم اپنی گودی لئے اُٹھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
دیونہارا اپنا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ سنگر پورا صاحب سلطان، پر بھ وڈا وڈ وڈیائیا۔ تخت نواسی نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ دو جہاناں پہلوان، بل
اپنا آپ وکھائیا۔ دھرم اُٹھائے اک نشان، ساچے مندر آپ جُھلایا۔ دیونہارا دُھر فرمان، شبدری ناد وجائیا۔ ویکھنہارا جیو جہان، لکھ چوڑاسی جوت رُشائیا۔
گاونہارا اپنا گان، شبدری ڈھولا راگ الائیا۔ دیونہارا دُھر دا دان، گر اوتار پیر پیغمبر نام امولک وست جھولی پائیا۔ بخشنہارا ساچا مان، چرن کول دئے
سرنائیا۔ دیونہارا اک دھیان، انتر آتم پر ماتم اک لولائیا۔ مارنہارا اگئی بان، تیر انیالا نام چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، گُرگھ گُر گر آپ صلاحیا۔ سنگر پورا صلاحن یوگ، برہمنڈ کھنڈ راگ الائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اکو جوگ، ساچی سکھیا سکھ درٹائیندا۔ انتر انتر
ہوئے سنجوگ، باہر بسنتر نہ کوئے لگائیندا۔ منتر جنائے کایا کوٹ، گھر اکو اکو گائیندا۔ تن نگار لگائے چوٹ، شبد نگارہ آپ وجائیندا۔ سچ سنائے دُھر
سلوک، دُھر دی دھار آپ بُجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ اُٹھائیندا۔ سنگر پورا سچ دوار، سنگھنڈ اک وکھائیا۔ جس
گرہ وسے آپ زرنکار، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نانک کبیر کرے پیار، بنا شریر خوشی منائیا۔ نہ کوئی شرع نہ زنجیر، تکبیر اکو اک پڑھائیا۔ حضرت نور الہی
تصویر، بے نظیر آپ وکھائیا۔ نگہ بان دستگیر، دست دست نال ملایا۔ لیکھا توڑ شاہ حقیر، شہنشاہ اکو رنگ رنگایا۔ در درویش کر فقیر، فقرہ ست نام
پڑھائیا۔ چار ورنان دے دھیر، دھیرج اکو گھر سمجھائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ ویکھ نیر، در در اپنا پھیرا پائیا۔ چارے گنٹ پنڈھ چیر، اتر پورب پچھم دکھن ونڈ
ونڈائیا۔ کلج جیواں بدل جا تقدیر، تسبیح اکو ہتھ پھرائیا۔ دہ دشا پھر وڈ پیرن پیر، شبد گر تیری وڈیائیا۔ تیرا لیکھا دُھر کبیر، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ گُرگھ
گُر سکھ امرت جام پیاسیر، دُکھ درد درد گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر سچا حکم ورتائیا۔ سنگر سچا شبد گردیو، پنج
ت کم کسے نہ آئیا۔ آد جگاد سدا نہکیو، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا امرت میو، پھل ساچا اک کھوائیا۔ کھولنہارا بھید ابھیو، پڑدا اولہا دئے

چُکائی۔ گاونہارا رسنا جہو، دُھر دی دھار آپ الائیا۔ کرنہارا ساچی سیو، گھر گھر اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر پورا وڈ
وڈیائی۔ سَنگَر پورا شبد گُر داتا، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ شبدی سرتی بنھے ناتا، کوڑا رنگ نہ کوئے چڑھائیندا۔ نام ندھان سنائے گاتھا، گھر گھر راگ
الائیندا۔ پُرکھ اکال بنائے پتا ماتا، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ پرتپالک بن کے ہووے راکھا، ساچی سیوا آپ کمائیندا۔ جنم جنم دا پورا کرے گھاٹا، لیکھا
پورب ویکھ وکھائیندا۔ نام خُماری ویکھے کھیل تماشہ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسا، ترسنا آسامیٹ مٹائیندا۔ ساچا نور کر
پرکاشا، اگیان اندھیر آپ چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرکھ لیکھا جھولی پائیندا۔ گُرکھ لیکھا جھولی پائے، پاونہار وڈی وڈیائی۔ جنم
اجنا ویکھ وکھائے، جُگ جُگ پھیرا پائی۔ سَنجگ تریتا دواپر وچھڑے کجگ اتم لئے ملائے، بلنی ہر جگدیش کرائیا۔ نانک گوہند دھار چلائے، ارجن لیکھا
لیکھ سمجھائی۔ ڈوم مراسی لئے جگائے، بلونڈے ستے سمجھ سمجھائی۔ کرے کھیل آپ رگھرائے، رگھپت اپنی دھار جنائی۔ آد جگاد دُھر دا لیکھا اپنی جھولی
پائے، جُگ جُگ لوکمت ورتائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ کہانی اک جنائی۔ سچ کہانی دُھر دی دھار، شبد گُر وڈیائی۔ ارجن گُر گُر
اک دربار، دُھر دربار رہیا سمجھائی۔ ستا گاوے اپنی وار، وارتا اک الاہیا۔ ہر کا کھیل نہ جانے سرجنہار، بے پرواہ لیکھا بے پرواہیا۔ انتر وڈیا اک ہنکار،
اگنی اک لگائی۔ بن میرے گُر ودا سوہے نہ کوئی دوار، سچ دوار نہ کوئے وڈیائی۔ کوڑی مایا کرے پیار، سَنگَر پیار گیا جھلایا۔ جس دے نال چلے وہار، سو
وہاری کھیل وکھائی۔ گھر گھبھیر جانہار، اتم بوجھ بُجھائی۔ ورتا اکو وار، تیرا تیرا تیری جھولی پائی۔ بن سَنگَر پورے راگ راگنی گئے ہار، سرتال کم کسے
نہ آئی۔ اتم دوئے جوڑ کرے نمسکار، نیت رووے مارے دھاپینا۔ کرپا کر میرے داتار، تیرے ہتھ میری وڈیائی۔ ہوں بالک بُھلنہار، اُبھل تیری
سرنائی۔ بخشنہار ہو تیار، سر اپنا ہتھ لگائی۔ اٹھ ستے ویکھ کھول کوڑا، سَنگَر پورا اکو نظری آئی۔ تیرا لہنا دینا دیواں قرض اُتار، قرضہ کوئے رہن نہ پائی۔
ماتس جنم وچوں ماتس جنم دیواں دوجی وار، ٹیڈھی جوئے نہ کوئے بھوئی۔ نرگن ہو کے آواں وچ سنسار، روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئی۔ اندر ہو کے
تیری کایا جوہ کے رباب بن کے وجاواں ستار، اکو اکو راگ الائیا۔ جہاں چہ نہ کہیں تُوں میرا میں تیرا یار، سوہنگ ڈھولا رسنا گائی۔ اُس ویلے تیرا قرضہ

لاہواں اُدھار، مقرُوض اپنا فرض ادا کرائیا۔ گرگھ بنا کراں پیار، بھگتاں وچ دیاں وڈیاں۔ میرا ناؤں نر نر نکار، نر ویر سدا اکھوایا۔ سرب جیاں دا سا نچا یار، دویت روپ نہ کوئے وٹایا۔ فوجا سنگھ نہیں سٹا ڈوم جس دے اندر کیا پیار، نام خُماری شبد یاری نال گنڈھانیا۔ اُچی کوک گھر بار کردا رہیا پکار، کون ویلے پر بھیلے سچا ماہیا۔ دلی دوار گلی کوچے کیتا ہاہاکار، سادھاں سنتاں رہیا ڈرائیا۔ اُٹھو ویکھو میرا اگئی یار، جس دانور بے نظیر نظر کسے نہ آئی۔ میرے اندر اودھی تصویر، جس دے ہتھ نام شمشیر، کھنڈا کھرگ رہیا چکایا۔ اوہ صاحب پیراں دا پیر، میٹوں ویکھیا وچوں آن حقیر، حقیقت اپنی رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی لہنا دینا سب دا جھولی پائی۔

* ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی بھلائی پُر ڈوگراں مہندر سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

دیونہار سرب وڈیائی، وڈا تا ہر اکھوایا۔ ہرجن ساچے لئے ترائی، تارنہار دیا کمائیدا۔ مہر نظر اک اٹھائی، مہروان بھيو چکائیدا۔ نچو اوچ رہیا بنائی، جس جن اپنے گھر وسائیدا۔ جنم جنم دا لیکھ مٹائی، ساچا لیکھا اک رکھائیدا۔ گر سکھ میلا سچ سُبھائی، گھر سنگر پھیرا پائیدا۔ بھرے بھلے نہ کوئے راہی، پاندھی اپنا پندھ مکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن دیوے نام دان، تِس دارہے جگت نشان، لوکماں نہ کوئے مٹائیدا۔

* ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی جلالاباد اودھم سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

متر پیارا جگت سچ میت، ہر سنگر اک اکھوایا۔ جگت بندھن جگت ریت، کایات گڑھانیا۔ جگ چوکڑی کھیل انڈیٹھ، انڈیٹھری آپ کرائیا۔ من واسنا منوآ سیت، آتم سانت نہ کوئے کرائیا۔ کھاپی گاؤنے گیت، جگت جگ وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ درڑانیا۔ پنج

تت کا یا پچھن یاری، یاری یاراں نال ہنڈائیا۔ کھیلاں کھیلدے رہے بن سنساری، سنسار جیون جھولی پائیا۔ بن سنگر پورے انتم توڑ نبھے کسے نہ یاری، ہانی ہانیاں گئے تجائیا۔ چاروں گنٹ دے سے خواری، ساچی دھار نہ کوئے بندھائیا۔ گرگھ وِلا ملے جوت اک زرنکاری، زرگن میللا میل ملائیا۔ دوئے جوڑ کرے نمسکاری، نمکھ نمکھ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ کر کرپا ہر وڈ بنواری، شاہ پاتشاہ دیا کمائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دی لگی انتم یاری، پچھلی یاری بھل نہ جائیا۔ تیرے یاراں دی آتما بے کواری، بن ہر کنت سکے نہ کوئے پرنائیا۔ تیرے پچھے اوہناں جائے تاری، جنہاں یاری تیرے نال لگائیا۔ سورن نہیں سورن کنیا کواری، کا یا سنگر ست سرپ بنائیا۔ جس دا لیکھا جانے رِوداس چماری، جن دھیاں پتری پتری ایکا جائیا۔ کئی پانی دتا امرت باٹا - -، چم درستی پرے ہٹائیا۔ تس دا لیکھا مکیا سچ درباری، شاہ پاتشاہ آپ مکائیا۔ بٹوارے تیری ویکھی یاری، جگ چوڑی پھول بھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ یارانہ اک سمجھائیا۔ سچ یارانہ لگے ایک، ایکنارا آپ جنائیدا۔ دو جہان لگے نہ سیک، ترے گن اگن نہ کوئے تپائیدا۔ بدھی سدا رہے بیک، دُرمت میل رُپ نظر کوئے نہ آئیدا۔ بن کرماں مٹے ریکھ، بن دھرماں پار کرائیدا۔ بن ساکوں کرے ہیبت، بن سجنوں رنگ رنگائیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساجن گھر ویکھے ساجن، ساجن ساجن نال اٹھائیدا۔ ویکھ سجن پچھلے یار، بیٹی کہانی رہیا جنائیا۔ جنہاں نال کردے رہے پیار، لگی پریت توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ چھڈ کے گئے وچ سنسار، بن سنساری پھیرا پائیا۔ دُور دُراڈے اچی کوکن کرن پکار، نیتز نین نین اٹھائیا۔ ویکھو بٹوارا مل گیا چسپار، یار، پچھلی یاری رہیا بھلائیا۔ تیرے سجن دی آتما در باندی آئی دوار، نیتز رووے مارے دھائینا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بے نظیر اپنی نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سگلا سنگ رہیا ترائیا۔ تیرا سجن آیا دوار، تیری اوٹ تکائیا۔ ایسے کارن پچھیا شبد وہار، بھیو ابھید جنائیا۔ تیری میننتی منظور کرے زرنکار، زرگن اپنی دیا کمائیا۔ اٹھ دس دا بیڑا پار، سال بسال لیکھے اپنے لائیا۔ یاراں نال ملاوے یار، یاد پچھلی اک جنائیا۔ اٹھیں میٹ مار پلاکی اک دُوجے دے اُتے چڑھدے رہے ہو اسوار، ساچی کھیل جگت بنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دردیاں درد وندائیا۔ پچھلی یاد آئی چیتے، سجن منگ منگائیا۔ پاربرہم پر بھ لائے لیکھے، لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ جنہاں

تیرا سنگ کیتا بھرم بھلکھے، تنہاں بیڑا رہیا ترانیا۔ اندر وڑ کے آپے ویکھے، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لہنا آپ چکائیا۔ گرگھ تیری اُدھرے کُل، سنگھ اودھم وڈ وڈیائیا۔ کرتا قیمت پائے لُل، اپنے ہٹ وکائیا۔ سچ دوارا رہیا کھل، کوڑا ہٹ نہ کوئے دکھائیا۔ گرگھ ہیرا جائے نہ رُل، مانک موتی آپ رکھائیا۔ درگاہ ساچی دا ساچا بھل، دو جہان آپ مہکائیا۔ ساچے کنڈے تولے تول، نام ترازو اک دکھائیا۔ ہر جن چرن پریتی گھولی گھول، گھول گھمائی لیکھے پائیا۔ انتر آتم جائے مول، مولا اپنی دیا کمائیا۔ امرت رس بھرے کول کول، نا بھی اکو رنگ رنگائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سہائیا۔ جنم کرم دا بھار کرے ہول، ویلے انت نہ کوئے سزائیا۔ جامہ بدلایا سنگھ بہول، بھتی کیتی جگت کمائیا۔ سنگر پورا کدے نہ مارے رول، سچے مارگ آپے پائیا۔ منگی دات وساں کول، مانس ہو کے تیری سیو کمائیا۔ تُوں تخت بہیں اڈول، ہوں بالک روپ نظری آئیا۔ پر بھو تیرا بھیکھ لکھ نہ سکے کوئی بھگول، تیری تاریخ نہ کسے بنائیا۔ تیری صفت کر گئے کلا سولہ، رسنا جہوا ڈھولے گئے گائیا۔ تُوں پڑا رکھیا اپنا اول، عالم گیر سمجھ کسے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی سب دے نال کردار ہوں مخول، اشاریاں نال نچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال کردار ہوں تول، اقرار اپنا اک جنائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہوئیوں زرگن دھار اُپر دھول، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیا۔ سب دا لیکھا دکھاواں پھول، ورقہ ورقہ آپ اُلٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں چار جگ دے سجن لوں تول، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ لکھ چوراسی مایا ممتا وچ دیواں و رول، نیتز نین اکھ نہ کوئے کھلائیا۔ سرشٹ سبائی سٹی رہے انھول، جگت جاگ نہ کوئے جگائیا۔ جاگدیاں کول و جاواں ڈھول، جاگدیاں کولوں سٹیاں لوں جگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دست وسیلہ جھولی پائیا۔ دست وسیلہ ہر جو آپ، اپنی دیا کمائیا۔ جس دا سچا اکو چاپ، جپ جیون جگت جنائیا۔ سچ دوارے سچا پاٹھ، کایا پاٹھشالا پڑھائیا۔ جس دی پٹی اک جماعت، اگلا سبق نہ کوئے سکھائیا۔ جس دا لیکھا بن قلم دوات، شاہی بیٹھی نین شرمائیا۔ جس دا کھیل دو جہان تماش، زرگن زرگن دھار چلائیا۔ سو صاحب جن بھگتاں پوری کرے آس، آہستہ آہستہ اپنا میل ملائیا۔ جس دھاروں اُچی شاخ، سو بوٹا رہیا لگائیا۔ انت ویلے نکلن لگے سواس، سوا سواس پر بھ دی جھولی پائیا۔ اک نال تیرا پرکاش، چوتھا حصہ تیری رحمت نظری آئیا۔ تیری کرپا میری پیاس، میری پیاس تیری

امرت دھار منگ منگایا۔ سرگن ہو کے منگاں ساتھ، زرگن تیری سیو کمایا۔ ستگر پورے لیا جھاک، بن اکھاں اکھ ملایا۔ تیرا کھولاں اک تاک، دھر دی طاقت نال سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ لنگھائے اپنے گھاٹ، پتن پار سچ ملاحیا۔

راتوں آئی دن، دوس روپ وٹایا۔ بھائیاں بھراواں دا لیکھا چکایا گن گن، سنمکھ ہو کے بے پرواہیا۔ جس دا روپ رکھ نہ کوئے چنھ، چنتا رہیا مٹایا۔ کرے کھیل اگمی چھن، لگ-ماتر نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی تھت آپ وٹایا۔ دن دھاڑے دسیا حال، سبھا وچ سمجھایا۔ راتر ہندی مایا نیندر پاؤندی جال، سرت وچ کوئی رہن نہ پانیا۔ سب نوں مارگ دتا سکھال، گرگھاں نال کرو پیار، مورکھ مگدھ اُترو پار، پتو پھڑ کے چائیں چانیا۔ سری بھگوان ہویا دیال، جس دے ہتھ کال مہاکال، سوال سب دے حل کرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زراں نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بہول سنگھ دتا اکو دان، دن دھاڑے تیتوں کراں پروان، تیرے اُتے رین اندھیری کدے نہ چھایا۔

* ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر *

ستگر سورپیر سربنگ، وڈ بکاری کھیل کرائیندا۔ گرگھ اندر دیکھے لنگھ، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ سچ سہنجی سہائے پلنگ، آسن ابناشی اک دکھائیندا۔ نرمل جوت چاڑھ چند، نورو نور ڈمگائیندا۔ انحد نادی ساچا چھند، دھر دا راگ الائیندا۔ دُئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ پنچ وکارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکائیندا۔ دے گیان اندھیر اندھ، اگیان روپ وٹائیندا۔ دیال ہو سدا بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیندا۔ جنم جنم دا میٹے پندھ، کرم کرم دا روگ گوائیندا۔ سچ دوار وکھائے اکو حد، ساچی نگری آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ مندر اک وڈائیندا۔ گرگھ اندر سوہنا

رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگنیا۔ اٹھے پہر اک انند، سدا سدا رہیا سمجھنیا۔ وست امولک لینی منگ، داتا دانی در ورتانیا۔ بال اوستھا گئی لنگھ، جو بن سر اتے ڈیرہ لائیا۔ من وچ آئے نہ کدے گھمنڈ، ترسنا اور نہ کوئے ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گرہ ساچا دھام سہانیا۔ گرگھ مندر سوہنا اچا، اگم اتھاہ بنانیا۔ تت وکارے نالوں سچا، سوکھم روپ سمجھنیا۔ جس اندر صاحب سنگر ویکھے مکھا، گھر گھر وچ درشن پانیا۔ ناتا تے مات گر بھ اُلے رُکھا، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ڈیرہ اک وسانیا۔ گرگھ مندر سچ دیوار، چھپر چھن پر بھو جُھہانیا۔ دیا باقی اک اجیار، تیل بتی نہ کوئے رکھانیا۔ ساچی سکھیاں منگلا چار، گیت گوبند الایا۔ اکوناد سچی ڈھکار، تال تلواڑا نظر کوئے نہ آنیا۔ سچ پریتی اک پیار، پر م پُرکھ آپ کرائیا۔ مندر مسیت چُھٹے دوار، گھر نظری آئے ماہیا۔ پنچ تت نہ ہوئے خوار، پنچ میل سچ سُبھانیا۔ گر چیلای بیٹھ اک دربار، در دروازہ دین گھلانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن مندر سو بھاپانیا۔ ہر جن مندر سچ محل، ہر جو ہر ہر آپ سُبھانیدا۔ آد جگاد رہے اٹل، کھنڈر تھیہ نہ کوئے کرائیندا۔ جس دے اندر نام سندیسہ دیوے گھل، ڈھر فرمان سنانیندا۔ دیکھ ہو کے جائے بل، جوتی نور نور رُشانیندا۔ امرت ہو کے بر سے جل، جلدھارا روپ وٹانیندا۔ نگا ہو کے جائے پل، اندر اپنا آسن لائیندا۔ سنگھڑ ہو کے دتے ول، ساچا مارگ اک سمجھانیندا۔ پُرکھ ہو کے کرے چھل، اچھل چھلدھاری بھيو جنانیندا۔ ہنکاری ہو کے سٹے ڈو گھئی ڈل، گھر اندھیرا اک وکھانیندا۔ پریتیم ہو کے سچ سنگھاسن لئے مل، آتم سیجا سو بھاپانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ مندر اک وکھانیندا۔ گرگھ مندر ویکھ دیال، دین آپ سمجھانیندا۔ وست امولک ساچا لال، اگڑے رنگ رنگانیندا۔ جیو جنت وچوں بھال، سادھ سنت وچوں اٹھانیندا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا میل ملائیندا۔ حالت ویکھ پچھلا حال، ہر جو اپنا بھيو چکانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کایا مندر اک رُشانیندا۔ کایا مندر روشن منارا، نور نور جنانیا۔ گرگھ گر گُر لگے پیارا، سچ پریتی اک لگانیا۔ لگھ چوراسی نالوں کر کنارہ، ہر جن اپنا جوڑ جڑانیا۔ نرگن سرگن کرے وبارا، بوہاری دھار بندھانیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم بول جیکارا، بے جیکار سرب سنانیا۔ گھر وکھائے ٹھانڈا دربارا، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ کاغذ قلم نہ کھنہارا، کاتب پٹی نین شرمایا۔

بابل ملیا اک نرنکارا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ مندر سوہے سچ دربارا، در دروازہ دے کھلایا۔ آدانت جس دانت نہ پاراوارا، سو پاربرہم میل ملایا۔ جن بھگت وکھائے اک اکھاڑا، بن گوپی کاہن ناچ نچایا۔ بھاگ لگائے جنگل جوہ اُجاڑا، ٹلے پربت ویکھ وکھایا۔ ویکھنہارا کایا بھوری ڈونگھی غارا، غائب پرگٹ ہو کے نظری آئی۔ نرگن ہو کے سنگر آیا دوبارہ، دو دھار کھیل چلایا۔ بال اوستھا کیتا پیارا، بالی بدھ سدھ جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر مندر بنے سہارا، تن گرہ کرے اُجیارا، جگت اندھیارا رہن کوئے نہ پائی۔ بلونت کنت بھگونت ملیا وچ سنسارا، سنسار ساگر کایا گاگر کر کرم نرمل اُجاگر، دو جہاناں پار کرایا۔

* ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی دھرم پیر دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر *

جگ جگ میلا بھگت بھگوان، لوکماں وجے ودھائیا۔ دھرم وکھائے اک نشان، کوڑا نانا توڑ تڑایا۔ انتر آتم دیوے برہم گیان، ساچی ویدیا کرے پڑھایا۔ امرت سرور سچ کرائے اِشان، دُرمت میل دھوایا۔ گھر میل ملاوا گوپی کاہن، سرتی شبد کرے کُرمایا۔ کرے پرکاش کوٹن بھان، جوتی نور نور رُشنائیا۔ وست امولک دیوے دان، سچ سمگری جھولی پائی۔ کوڑا توڑے مان ابھمان، بخشے چرن ساچی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر جن میلا سچ سُبھائیا۔ بھگت بھگوان سگلا ساتھ، دو جہاناں آپ چلائیندا۔ جگ چوکڑی چڑھائے راتھ، بن رتھواہی سیو کمانیندا۔ پار اتارے اپنے گھاٹ، جگت ملاح آپ اکھوائیندا۔ میٹے رین اندھیری رات، ست ستوادی سچ چند چکائیندا۔ لہنا دینا چکائے بن لیکھا قلم دوات، دُھر مستک ویکھ وکھائیندا۔ جوں بھاوے پت لئے راکھ، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ پڑدا جانے ت آٹھ، اپ تیج دائے پر تھی آکاش، من مت بدھ پھول پھلاییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے میل ملاییندا۔ بھگت بھگوان سدا سنگ، جگ جگ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ نیت نوت چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک رنگایا۔ آتم سیجا بیٹھ پنگ، ساچے مندر خوشی وکھایا۔ دوس رین اک انند، خوشی غمی نہ کوئے جنایا۔ ساچا میلا سورا سربنگ، صاحب

سَنگَرُ آپ کرایا۔ جگت دوارا ویکھے لنگھ، نو در ڈیرہ آپے ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دے وڈیاںیا۔ بھگتن پیتا اک گوپال، پاربرہم بے پرواہیا۔ جگ جگ ویکھے اپنے لال، لالن اپنی گود بہاںیا۔ کایا مندر اندر دکھائے ساچی دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹاںیا۔ دپیک دیا جوتی بال، اگیان اندھیر چُکایا۔ امرت آتم جام پیال، ترسنا بھگھ مٹاںیا۔ پنچ تت کایا دے کنگال، نام خزینہ اندر اک رکھاںیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے جناںیا۔ دھرم دوارے دھرم پال، دھرم آتما اک سمجھاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھگتن پیتا ٹھانڈا سینا، آد پُرکھ اک رگھراںیا۔ بھگت بھگوان دُھر سندیس، دُھر دی بانی آپ جناںیا۔ انتر انتر ہو پریش، جوتی جوت جوت سماںیا۔ لیکھا جان وشن برہم مہیش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے پرگٹاںیا۔ بھگت بھگوان کر پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل دکھائیندا۔ جگت ونجارا کھول ہٹ، وست امولک اک ورتائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ہتھو ہتھ، گرگھ جھولی آپ بھرائیندا۔ لگھ چوراسی جیو جنت ویکھن اندھیری رین مس، ساچا چند نظر کسے نہ آئیندا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کوڑی واسنا اندر رہے نٹھ، چار کُنٹ دہ دشا اٹھ اٹھ سرب دکھائیندا۔ سری بھگوان سنجگ تریتا دوا پرکھک نرگن سرگن جن بھگتاں ہويا سداوس، وسیکار اپنا کھیل آپ رچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان ساچا پیتا آپ چلائے اپنی ریتا، ساچا مارگ اکو لائیندا۔ بھگت بھگوان مارگ لا، سرشٹ سبائی آپ سمجھائیندا۔ پاربرہم ملن دارکھو چا، دُجا سجن نہ کوئے بنائیندا۔ رہبر لہجو اک خُدا، بے نظیر نظر بدلائیندا۔ رحمت کرے بے پرواہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان دیوے دان، مُرید مُرشد ملے آن، میلا اپنے گھر کرائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا میلا، کایا تت ملے وڈیاںیا۔ ساچے گھر سے گرو گر چیل، چیل گر اکو رنگ سماںیا۔ آتم پر ماتم سجن سہیلا، پاربرہم برہم مل مل خوشی مناںیا۔ سُنہنجی رین سُنہجنا ویلا، سُنہنجی تھت آپ وڈیاںیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پر بھ ابناشی کرتا آد جگاد جگا جگنتر کھیل، خالق خلق دے سمجھاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھگت بھگوان وسن اکو گھر، سچکھنڈ دوار ویکھن چٹھ، نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، نہ کوئی چوٹی نہ کوئی جڑ، نہ کوئی وڈیا اکھڑ لین پڑھ، نش اکھڑ اکھڑ وچ سماںیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرتا پُرکھ اپنی کرنی رہیا کر، نرگن نر ویر نر اکار ہر جن اپنے گھر وسائیا۔

* ۲۵ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ رام پُر ضلع امرتسر *

ست دربار ہر کا دیکھ، دو جہان لین انکڑا۔ چاروں کُنٹ روون بھیکھ، نیتز نیناں نیر دہانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ دیوے بھیت، بھرے بھلی سرب لوکانیا۔ سنت سنگر کوئے نہ کرے ہیت، سچ پریت نہ کوئے لگانیا۔ کوڑی کریا کھیڈی کھیڈ، ساچی وست ہتھ نہ آئیا۔ انت نہ مکائے کوئی لیکھ، لیکھا لگے کوئے نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر کا دیکھ سچ دربار، دو جہان دین دہانیا۔ برہمنڈ کھنڈ رووے زارو زارا، نیتز نیناں نیر دہانیا۔ زمیں اسمان نہ کوئے سہارا، دھرت دھول دئے دہانیا۔ گر اوتار نہ کوئی پیارا، پیر پیغمبر نظر کسے نہ آئیا۔ کاغذ قلم شاہی نہ کوئی ونجارا، ساچا ہٹ نہ کوئے دکھانیا۔ چوڈاں لوک نہ کوئی آدھارا، چوڈاں طبق دھیر نہ کوئے رکھانیا۔ چوڈاں وِ دیا ڈُبی ڈُنگھے ساگر گارا، گہر گبھیہر ہتھ کسے نہ آئیا۔ شاستر سمتر وید پُران کرن پُکارا، خالی جھولی رہے دکھانیا۔ در درویش منگن گر اوتارا، پیر پیغمبر دھیان لگانیا۔ سنجگ تریتا دوپرنیوں نیوں کرے نمسکارا، سجدہ سیس جگدیش جھکانیا۔ کلج کڈھے اکو ہاڈا، بھڑی بھڑی دئے دہانیا۔ سجن ملے نہ میت مُرارا، سنگ سچا نہ کوئے نبھانیا۔ چار ورن لگا اکھاڑا، ذات پات کرے لڑانیا۔ نو کھنڈ پر تھی دھواں دھارا، ست دیپ نہ کوئے رُشانیا۔ شوڈوالا مندر کوئی نہ کرے حق پیارا، حقیقت دئے نہ کوئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک سہانیا۔ سچ دربار دیکھ مات، وشن برہما شو نین اٹھانیا۔ نیتز کھول مارن جھات، نین اکھ اک اگھڑانیا۔ جس دا لیکھا لکھدے رہے نال قلم دوات، بن بن کاتب جگت راہیا۔ سو پُرکھ اگما کلج دیکھے کھیل تماش، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ دو جہان سری بھگوان نرگن سرگن دیکھن آئے راس، گوپی کاہن نچانیا۔ سچ دست نہ کسے پاس، برہما نیتز نین نین شرمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ سچ دربار ہر کا ایک، ایکنکار آپ جنانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان لو دیکھ، نج نیتز رہیا جنانیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، نرویر پُرکھ نرگن جوت کرے رُشانیا۔ تس صاحب نوں کرو آدیس، جو نہ مرے نہ جانیا۔ نیڑے ہو کے سُنو سندیش، ساچا ڈھولا رہیا جنانیا۔ جس دے اگے چلے کوئی نہ پیش، پیشتر اپنا لھم منانیا۔ جس دی پوجا وشن برہما کرے مہیش، اشٹ دیو اک اھوانیا۔ سو صاحب داتا نہ داہڑی مچھ کوئی کیس،

موند منڈایا روپ نہ کوئے رکھایا۔ جن سوت بنایا گر دسمیش، ده دشا دئے وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بنک اک وڈیایا۔ سچ دربار مات لوک، سو پڑکھ زرنجن آپ لگایا۔ سچ سنائے اک سلوک، ہر پڑکھ زرنجن ایکا گایا۔ اینکارا سہائے بنک کوٹ، مندر اکو ڈیرہ لایا۔ آد زرنجن زمل پرکاش کر جوت، نورو نور نور رُشانیا۔ ابناشی کرتا کڈھنہارا کھوٹ، سچ سمگری اک دکھایا۔ سری بھگوان سناونہارا اگم سلوک، نام ندھان اک جنایا۔ پاربرہم بناونہارا اوت پوت، گھاڑن گھرن لئے گھڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک سہایا۔ سچ دربار سری بھگوان، زرویر پڑکھ آپ لگایا۔ ساچا جھلے اک نشان، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ چارے ورنان دئے گیان، برن اٹھاراں کرے پڑھایا۔ ساچا مندر دکھائے مکان، گرو دوار اک سمجھایا۔ سچ سروور کرائے اشنان، تیرتھ تٹ اک دکھایا۔ ساچا نام چپائے بن رسنا جہوا زبان، بتی دند نہ کوئے ہلایا۔ ساچا ناد وجائے سچی دھنکان، انحد نادی راگ لایا۔ ساچا امرت دیوے پین کھان، ترسنا بھکھ رہے نہ رانیا۔ ساچا بخشے چرن دھیان، کول چرن ملے وڈیایا۔ ساچا دیوے درگاہ مان، سچکھنڈ دوارے میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دربار آپ پرگٹایا۔ سچ دربار سنگر پورا، ہر ایکو ایک لگائیدا۔ کر پرکاش جوتی نورا، دیا باقی نہ کوئے جگائیدا۔ کوڑا کرکٹ ہو نچھ کوڑا، صاف محل آپ سہائیدا۔ شبد اناد انادی تورا، ترت آواز لگائیدا۔ سرب کلابن بھر پورا، پر بھ اپنا کھیل دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار آپ سہائیدا۔ سچ دربار سری بھگونت، ست پڑکھ زرنجن آپ لگایا۔ تخت نواسی ز ہر زرائن کنت، کرتا اکو ڈیرہ لایا۔ آد جگاد مہما اگنت، بھيو اھید سکے نہ کوئے کھلایا۔ رسنا جہوا گر اوتار پیر پیغمبر گاوندے گئے منت، نج گھر بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک سہایا۔ سچ دربار لگا سوہنا، ہر سوہنی بنت بنایا۔ دو جہاناں آپے موہنا، موہنی روپ وٹایا۔ نہ ہسنا نہ کدے رونا، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ نہ جاگنا نہ کدے سونا، آلس نندرا نہ کوئے وڈیایا۔ نہ ڈھولا نہ گیت گاؤنا، چھتر چھن نہ کوئے چھہایا۔ نہ پتا نہ مات بناؤنا، پوت گود نہ کوئے اٹھایا۔ نہ سجن نہ ساک رکھاؤنا، بندھن بندھپ نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارے دئے وڈیایا۔ سچ دربار بنا زرنکار، زرنگن کھیڑا آپ وسایا۔ لیکھا جان دھر دربار، دھر دی دھار آپ پرگٹایا۔ جس نوں گاوندے گئے گرو

اوتار، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ جس دا منگدے گئے درس دیدار، نت نوت آس تکایا۔ جس نوں کہندے سانجھیا، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ جس نوں کہندے رام کرے پیار، رمیا ہر گھٹ تھانیا۔ جس نوں کہندے کاہن بنے سرب سنسار، لکھ چوڑا سی گوپی رہیا ہنڈانیا۔ جس نوں کہندے ساچا بولے نام جیکار، بے جیکار سنا یا۔ جس نوں کہندے پُرکھ اکال، اکل کلا وڈیا یا۔ جس نوں مندے دین دیال، ٹھاکر اکو بے پرواہیا۔ جس دا لہنا شاہ کنگال، اوچاں نیچاں ویکھ وکھانیا۔ جس دا ترے گن وڈا جال، نہ کوئی توڑے توڑ تڑانیا۔ جس دے حکمے اندر کال مہاکال، جگ جگ اپنی سیو کمایا۔ جس دا کھیل سدا بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنایا۔ جس دا لیکھا حق حلال، حقیقت سب نوں رہیا سمجھانیا۔ جس دا نام خزانہ دھن مال، نت نوت رہیا لٹانیا۔ جس دا باغ باغیچہ بھل بھلواری دو جہان، برہمنڈ کھنڈ رچن رچانیا۔ جس دا نام دھرم اک نشان، آد جگاد سدا سچ سکھدایا۔ جس دا مندر سچا دیوے بسرام، وشو آسن اک لگانیا۔ جس دا گھر ملے پیغام، دُھر سندیسہ اک الایا۔ جس دا کدی نہ بدلے نظام، شہنشاہ اکو اک اکھوانیا۔ سو صاحب ہو یا پردھان، کلجگ اتم پھیرا پانیا۔ سچ دربار لگایا آن، سکھنڈ نو اسی ڈیرہ لایا۔ دُھر سندیسہ دے فرمان، اکو حکم ورتانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر زرگن روپ ویکھو آن، کلجگ وجے سچ ودھانیا۔ بھگت دوارے کرو پچان، جس دا باڈھی آپ پاربرہم اکھوانیا۔ تس مندر بہہ کے گاؤ گان، میرا تیرا دھیان لگانیا۔ ساچا لچو اک ایمان، ساچا دھرم اک سمجھانیا۔ اکو کلمہ پڑھو آن، اکو نام دے سمجھانیا۔ اکو اشٹ منو بھگوان، دوجا سنگ نہ کوئے نبھانیا۔ اچی کوک دیو بیان، چار جگ دی کہانی دیو سنانیا۔ جس دے پچھے لے کے آوندے رہے پیغام، سرگن ہو کے سیو کمایا۔ سو صاحب ویکھو امام، ساچے جُمرے ڈیرہ لایا۔ بن بردے کرو سلام، بر خورداری دے وڈیا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک دکھانیا۔ سچ دربار ویکھو لگا، سکھنڈ نو اسی آپ لگانیدا۔ دیک دیا اکو جگا، دو جہان ڈگمگانیدا۔ پچھلا کرو چیتا پھر دسے حال آگا، اگلا کھیل آپ سمجھانیا۔ پرگٹ ہو سورا سربگا، سور پیر حکم ورتانیا۔ نوبت نگارہ نام ندھان وچا، برہمنڈ کھنڈ کرے شنوایا۔ بن پُرکھ اکال پڑدا کسے نہ کجا، ننگی پھرے سرب لوکانیا۔ کسے کم نہ آوے کیتا ججا، حضرت پھر باہوں نہ گلے لگانیا۔ جگت سوان پھرے بھجا، کوکر واہو داہیا۔ سچ دوارے بہہ نہ سجا، ساجن ملیا نہ ہر زرنکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک دکھانیا۔ سچ دربار

دیکھو ناں اکھ، آخر آپ جنائیندا۔ جس سنگھاسن صاحب پر تکھ، زرگن جوت ڈگمگائیندا۔ بن غلام جوڑے ہتھ، بردے روپ سرب سمجھائیندا۔ ہر سرنائی جاؤ ڈھٹھ، تخم تاثیر دیکھ وکھائیندا۔ جس دی دھاروں ہوئے پرگٹ، سو میلا آپ کرائیندا۔ اپنا کھول وکھاؤ ہٹ، سو دا کون گھر رکھائیندا۔ لوکمت کی کجھ آئے دس، ساچی سکھیا کون درڑائیندا۔ کون دیکھو تہاڈے وس، کون بیٹھا کجھ بھوائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پار برہم ساڈی ہوئی بس، بستر اپنا سرب بند کرائیندا۔ کلجک جیو جھوٹھا پیندے رس، تیرا نام نہ کوئے دھیائیندا۔ کام کرودھ لوبھ ہنکار دے ہوئے وس، و بچار سرب کمائیندا۔ رسنا جہوا آتم پر ماتم ہر کا سمرن کوئی نہ لئے رٹ، نج نیزت درس کوئے نہ پائیندا۔ دئی دوتی ہوئے ہنگتا گھر گھر وچا پھٹ، دھر دا میلا میل نہ کوئے ملائیندا۔ کوڑا رس رہے چٹ، امرت رس ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دربار تیرا اکو نظری آئیندا۔ سچ دربارا تیرا صاحب، پر بھ اکو اک وڈیائیا۔ جگ چوکڑی رہوں غائب، تیری صورت نظر کسے نہ آئیا۔ کلجک اتم کھیل کریں عجیب عجائب، عجب تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نائب، دھر دا حکم گئے سنائیا۔ سارے کہہ کے گئے اتم پروردگار پار برہم پتر میثور آوے واحد، لاشریک پھیرا پائیا۔ چار جگ دا دیکھے قانون قواعد، قاعدہ اکو اک سمجھائیا۔ ساچا حکم کرے عائد، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہاناں دیوے ہدایت، دھر فرمانا اک سنائیا۔ کوئی رہن نہ دیوے وچ گنجائش، کمی نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی گھر گھر کر پیمائش، نام پیمانہ دے وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت تیری کرے نہ کوئے فرمائش، آگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ کلجک پوری ہووے خواہش، خواستگار سرب لوکائیا۔ کبھی نرک کرے رہعائش، جنہاں بھلیا بے پرواہیا۔ جنم جنم ہووے پیدائش، لکھ چوڑاسی وچ بھوائیا۔ سچھنڈ دوارے بن گرکھاں کسے نہ ملے رہعائش، بندی خانہ سب نوں نظری آئیا۔ حکمے اندر نہ کوئے شرائط، شریعت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گر سکھ تھوڑے رکھے کر کفایت، آپ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اکو حکم ورتائیا۔ ساچا حکم ورتا پر بھ، گر اوتار دین دہائیا۔ سنت سہیلے ساچے لہ، لکھ چوڑاسی پھول بھلائیا۔ امرت جھرننا جھرا کول نبھ، سچ بوند برسائیا۔ جگت دوارے پار کر حد، گھر اپنا اک وکھائیا۔ ساچا نام سنا نجد، انراگی راگ الائیا۔ وشو بنا ساچی جد، ناتا تھے پتا مائیا۔ ہنس بنا پھڑ کے گگ، سوہنگ ہنسا جاپ جیائیا۔ لکھ چوڑاسی

وچوں کڈھ، تیری اک سرناہیا۔ دھرم نشانہ دے گڈ، نہ سکے کوئے اُکھڑاہیا۔ کوڑی کریا نالوں کر اڈ، آپ اپنا میل ملاہیا۔ سیس دستار بٹھ سچ دھرم دی پگ، کوڑی چوٹی دے مُنڈاہیا۔ تیری سرنائی جاپیے لگ، دوجا نظر کوئے نہ آہیا۔ ترے گن مایا بھجے اگ، پنج تت نہ کوئے لڑاہیا۔ بن مکے کعبیوں ہووے حج، تیرا نور اکو نظری آہیا۔ گھر اپنے لینا سد، چھٹے واٹ پر اہیا۔ ساڈا پڑدا لینا کج، مہر نظر اٹھایا۔ کلج سب دے پچھے رہیا بھج، بن تیری کرپا بچیا کوئی رہن نہ پانیا۔ جگت وکارا پتی مد، مدن موہن نظر کسے نہ آہیا۔ انتم ڈگے ڈوگھی کھڈ، باہر سکے نہ کوئے کڈھایا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، لکھ چوڑا سی جھوٹا ڈور وڈنک وجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے دربار وڈی وڈیاہیا۔ کر کرپا پر بھ ٹھا کر سوامی، چار جگ دھیان لگایا۔ اٹھ ویکھ ہر انتر جامی، گھٹ گھٹ اپنا پھیرا پانیا۔ کلج جیو بھلے سنگر بانی، ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ چاروں گنٹ دے شیطانی، شریعت کرے اک لڑاہیا۔ بھرے بھلے پنڈت پاندھے وڈ ودوانی، ملا شیخ مسانک نانک نظر کسے نہ آہیا۔ اچی کوکن واحد گاؤن دسن دھر نشانی، سچ نیزہ درس کوئے نہ پانیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ کلج گنی اُلبیا پانی، امرت روپ نہ کوئے وٹاہیا۔ کوڑی کرپا لگی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج ست پُرکھ زرنجن تیرا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ سرتی شبد نہ ملیا ہانی، سناوے کوئی نہ اکھ کہانی، گیت گوہند نہ کوئے الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دربار جن بھگتاں دے وڈیاہیا۔ جن بھگتاں پر بھ دے دان، داتار تیری سرناہیا۔ بنا پڑھیاں دے گیان، تیرے نام وڈ وڈیاہیا۔ غریب نمائیاں بخش مان، کوچھے کملیاں گلے لگایا۔ ڈبڈے پاہن تار آن، پاتھر اپنا چرن چھہایا۔ جگ روندیاں گرلاندیاں کر کلیان، جو تیرا دھیان لگایا۔ لکھ چوڑا سی وچوں کر پچان، بے پچان پھیرا پانیا۔ اندر وڈ کے دے گیان، باہروں سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ سرشٹ سبائی دے کوڑ نشان، کوڑے دھندے لگی سرب لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لے جگایا۔ جن بھگت جگائے کرپا کر، کل اپنی بو جھ بھجایا۔ شبد سنگھاسن ساچے چڑھ، دھر دا مھم منایا۔ انتر آتم آندی پھر، سرتی سرت بھوایا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویکھنہارا چیستن جڑ، اپنا بھو کھلایا۔ پرگٹ ہو زرا نر، ہر جن ناری آپ پرناہیا۔ درس دکھائے اگے کھڑ، لکھ نقاب نہ کوئے دکھایا۔ غریب نواز کھول در، در دروازہ آپ لنگھایا۔ ساچی سیجے بیٹھا چڑھ، چتر بھج وڈیاہیا۔

اپنا اکھر رہیا پڑھ، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار گرگھ ساچے آپ بہانیا۔ گرگھ جگائے اپنی اکھ، بھيو اجد جنایا۔ آتم پر ماتم مارگ دس، برہم پار برہم پڑھایا۔ سرتی شبدی میلا ہس ہس، ناری کنت میل ملایا۔ کایا مندر دوویں رہے وس، سوہرے پیئے اکو گھر جنایا۔ اک دوجے نال کر اکھ، پتپر میثور ویکھ دکھایا۔ لیکھا جانے پڑکھ سمرتھ صاحب سوامی اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں لیکھا دیوے حق، حق سب دا جھولی پایا۔ سبجک تریتا دواپر کلجک جو لہ لہ گئے تھک، تنہاں انتم اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارے ہر جن ساچے لئے تریا۔ ہر جن تارے سری بھگونت، بھگون دیا کمائیا۔ سرب جیاں دا اکو منت، ہر منتر نام درڑانیا۔ کلجک انتم لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ سنت سہیلے کر کر میلے گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درڑانیا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، ہر سنگت وچ سمایا۔ سچ بھنڈار دھر دی پنگت، وشنوں گھر گھر رہیا ورتانیا۔ برہما در درویش منگت، بیٹھا لکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن پیتا ٹھانڈا سیتا سچ دربارے ہر نرنکارے وست اکو اک ورتانیا۔ بھگتن دیوے وست آپ اپار، اپر پر دیا کمائیندا۔ دھرم دوارے کر پیار، گھر ساچا میل ملانیندا۔ جنم کرم توں کر کے باہر، نہکرمی اپنے رنگ رنگائیندا۔ ورن برن دا توڑ جنجال، اوچ نیچ ایکا گھر وسائیندا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، غریب نمانے گود اٹھائیندا۔ برن اٹھاراں دکھائے اکو دھر مسال، دوجا اشٹ نہ کوئے بنائیندا۔ سب دا پتا پڑکھ اکال، لکھ چوراسی گود سہائیندا۔ گرگھ بنو ساچے لال، ہر لال رنگ رنگائیندا۔ کوڑی مایا توڑو جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ مریداں پچھے مرشد حال، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ جا کے اپنا کرو سوال، حل سوال سرب کرانیندا۔ سنگر پورا لہجو اک دلال، دو جہاناں وچ آپ دکھائیندا۔ ناتا توڑو کال مہاکال، رائے دھرم نہ حکم ورتائیندا۔ سنگر پورے چلو نال نال، بن پاندھی پنڈھ مکھائیندا۔ کایا مندر اندر گرگھ ویکھو سچی دھر مسال، گھر گھر وچ ڈیرہ آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک دکھائیندا۔ سچ دربار ویکھیا گھر، گرہ ٹھاکر آپ دکھائیا۔ جس دے بند کیتے نو در، راہ اکو اک جنایا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک کوئی نہ جائے اڑ، اپڑا پنگل نہ کوئے سمجھائیا۔ بھیانک روپ نہ کوئی ڈر، بھے سر نہ کوئے رکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینا پڑھ، اگے آونا واہو داہیا۔ نرگن داتا لئے پھڑ، نرور اپنا میل ملانیا۔ گھر وچ گھر ویکھو چڑھ، نیت ہندی اک

رُشناہیا۔ سچ سرنائی جاو پڑ، ڈگدیاں لئے اٹھایا۔ گرگھ ناری لئے ور، تیج سوارے تیج دھرایا۔ پریم بندھن بھئے لڑ، پلُو اکو وار گنڈھایا۔ لیکھا چکے سپس دھڑ، نرگن نرگن خوشی دکھایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر سنت اپنا سنگر اندر ویکھو وڑ، اٹھے پہر بیٹھا راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار دیوے ور، جگ وچھڑے آپ ملاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوؤں بھگوان، جس جن کرپا دیوے کر، تس کپٹ کوئے رہن نہ پانیا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا سکھ یو راج دے گرہ ضلع امرتسر *

دھرم مذہب روون دین، دُنیا نال رلاہیا۔ ہر ہر نام نہ رہیا کوئی چین، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ ناتا جڑیا مایا تین، پنج تت کوڑی گڑمایا۔ انتر آتم ہوئے نہ کوئے لین، لو پر ماتم کوئے نہ لایا۔ مایا ممتا ہوئے ادھین، ساچا مارگ نظر کسے نہ آہیا۔ نیتز ہندیوں ہوئے ناپین، اکھ پر تکھ نہ کوئے گھلایا۔ گڑھ ہنکار نہ ہوئے مسکین، پریم پریت نہ کوئے جناہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پانیا۔ دین مذہب رووے ذات، ورن برن دُہایا۔ کوڑی کرپا نار کم ذات، گلکھنی گھر گھر ڈیرہ لایا۔ ہر کا نام نہ کسے پاس، خالی دے سرب لوکایا۔ جگت واسنا چلن سواس، سواس سواس نہ کوئے دھیانیا۔ ساچا جوگ نہ کوئے ابھياس، انتر آتم دھیان نہ کوئے لگایا۔ پر بھ ملن دی رکھے کوئے نہ خواہش، کوڑی آسا رہے تکایا۔ ساچے سنگر کوئی نہ ہووے داس، نیوں نیوں سپس نہ کوئے جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ دین مذہب پاون رووا، اُچی کوک کوک سناہیا۔ کوئی نہ کرے بھار ہووا، دھرنی دھرت دھول دئے دُہایا۔ نظر نہ آئے کسے مووا، مول سکے نہ کوئے چکایا۔ پورا کرے نہ کوئی قول، کیتا قول توڑ نہ کوئے نبھایا۔ جگت کہار چکن ڈولا، سنگر بیج نظر کسے نہ آہیا۔ کلج جیو اٹھا بولا، ہر کا ناؤں سنن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگایا۔ دین مذہب نیتز روندے، نیناں نیر وہایا۔ دوس رین کدے نہ سوندے، گھڑی پل سکھ چین نظر کوئے نہ آہیا۔ جگت واسنا کھیل رچاوندے، ساچا مندر نہ کوئے سہانیا۔ سچ پریت نہ کوئی کماوندے، کوڑی اگنی رہی تپانیا۔ ساچا ڈھولا کوئی نہ گاوندے، گر گر بھلی سرب لوکایا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، پر بھ ملے سچ سرناٹیا۔ دین مذہب دسن حال، چار جگ کہانی رہے سناٹیا۔ چاروں گنٹ ہوئی بے حال، سر ہتھ نہ کوئے ٹکانیا۔ آتم انتر چلے کوئی نہ نال، پر ماتم میت نہ کوئے بناٹیا۔ سادھ سنت ہوئے کنگال، ساچی دست ہٹ نہ کوئے وکانیا۔ کوڑی کریا بنی دلال، گھر گھر ونج رہی کرایا۔ گر گھر ورا لکھ چوڑاسی وچوں بچے لال، جس سنگر اپنی بو جھ بھجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ دین مذہب مارن دھاہ، دو جہان سناٹیا۔ کرپا کر بے پرواہ، پروردگار تیری سرناٹیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نظر کسے نہ آتیا۔ کوڑی کریا جیو جنت رہے کما، سچ ملے نہ کوئے وڈیاٹیا۔ ناتا ٹا پتراں ماں، پتا پوت میل نہ کوئے ملاٹیا۔ غریب نماٹیاں دیوے نہ کوئی تھاں، مہر نظر نہ کوئے اٹھایا۔ لہنا دینا چکے کسے نہ، مقروض ہوئی انت لوکاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، لیکھا سب دا پار کرایا۔ دین مذہب گئے ڈھٹھ، پر بھ تیری سچ سرناٹیا۔ ساڈا ٹٹا انتم ہٹھ، دھیرج رہن کوئے نہ پانیا۔ گھر گھر ابلے کوڑی رت، رتی رت رہی تپانیا۔ امرت ملے نہ اٹھسٹھ، تیر تھ تٹ دین دہانیا۔ لیکھا ویکھیا مندر مسجد مٹھ، شو دوالے سار کوئے نہ پانیا۔ گروڈ آرا تیرا ہر ہر نام نہ لئے رٹ، جگت جھگڑا اک وکھانیا۔ دروہی خدائے کلجگ انتم وچا پھٹ، پٹی نام نہ کوئے بندھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویلے انتم ہو سہانیا۔ دھرم کہے نہ کوئی دسے دھرم آتما، دھرن پت نظر کوئے نہ آتیا۔ میل ملائے نہ کوئی پر م آتما، پر ماتم تیری سار کوئے نہ پانیا۔ لیکھا جانے نہ کوئی صاحب ساچے ناتھنا، دینا ناتھ دیوے نہ کوئے سرناٹیا۔ ساچی و دیا پڑھے نہ کوئی گاتھنا، چوڈاں و دیا رہی گر لایا۔ پتن ملے نہ کوئی گھاٹنا، تٹ کنارہ نظر کسے نہ آتیا۔ ساچا بچن کسے نہ ملے آکھنا، کوڑو کوڑ چلے چترانیا۔ ٹدھ بن پڑا کسے نہ ڈھاننا، گر پیر بیٹھے کھ شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دینی مان وڈیاٹیا۔ مذہب کہے نہ کوئی دسے ایمان، عمل حق نہ کوئے کمائیندا۔ نہ کوئی شرع دسے قرآن، کعبہ سچ نہ کوئے سہائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ہوئی بے ایمان، بیوہ روپ سرب وٹائیندا۔ چاروں گنٹ پھرے شیطان، گھر گھر اپنا حکم ورتائیندا۔ جیو جنت ہوئے نادان، سادھ سنت سوئی سرت نہ کوئے جگائیندا۔ جگت واسنا ہوئی پردھان، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار نال ملائیندا۔ کوئی نہ مارے انیالا بان، بجر کپائی پار نہ کوئے کرائیندا۔ کوڑ گڑیا را پین کھان، امرت رس ہتھ

کسے نہ آئیندا۔ بھرے بھلے جیو آنجان، بالی بڈھ نہ کوئے بدلائیندا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو تیری اوٹ تکائیندا۔ مذہب کہے میرے
 مہوان تیری سرنائیا۔ دھرم نہ دسے کوئی نشان، دو جہان دین ڈہائیا۔ دوہاں وچولا بن آن، وڈ داتے تیری وڈ وڈائیا۔ جھگڑا میٹ زمیں اسمان،
 شرع کوئے رہن نہ پائیا۔ اِکو تیری صفت کرے جہان، تیرا ڈھولا نام گائیا۔ ذات پات کوڑی مکے دُکان، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیا۔ سب دی رسنا اِک
 زبان، ساچا نام اِک پڑھائیا۔ دُھر دا کلمہ تیری کلام، کائنات دے سمجھائیا۔ نظری آئے اِک ایمان، عادت اِکو دے پائیا۔ اِکو دھرم ہوئے پروان، پروانہ
 گھر گھر دے پھرائیا۔ تیرے دوارے دوہاں ملے مان، منسا ہور رہے نہ رائیا۔ آد جگاد سری بھگوان، سد تیری اِک سرنائیا۔ کلجگ انت کرپا کر آن،
 کرپاندھ اپنا پھیرا پائیا۔ تیرا سنیئے سچ فرمان، دُھر سندیسہ اِکو گائیا۔ جو دھا سور پیر بن مرد مردان، بکاری بل دھرائیا۔ لکھ چوراسی پا اِکو آن، نہ کوئی میٹے
 میٹ مٹائیا۔ تیرا نام آد زرنجن سارے گان، سو صاحب تیری سرنائیا۔ ہنگ برہم آپ پچان، تیری انس رہی گر لائیا۔ بیس پیسے ہر جگدیشے نیتز کھول مار
 دھیان، دو جہان نین اٹھائیا۔ چوڈاں طبق دسے ویران، ساچا سبق نہ کوئے سنائیا۔ چوڈاں لوک منگن دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخش چرن سرنائیا۔ دین مذہب دوویں کرن پکار، نردھن سردھن روپ وٹائیا۔ کرپا آپ نرنکار، تڈھ بن اور نہ کوئے سہائیا۔
 پچھلا لیکھا دے نوار، آگے جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ساچا مارگ دے دکھال، رہبر اِکو راہ چلائی۔ جوٹھا جھوٹھا تٹے جنجال، جیون جگت دے سمجھائیا۔ سرشٹ
 سبائی کر سنبھال، تیرے ہتھ تیری وڈائیا۔ اٹھ دیکھ شاہ کنگال، غریب نمانے روون مارن دھاہیا۔ چار گنٹ ہوئے بے حال، بہیل ہو کے دھیان لگائیا۔
 ساڈا من اِک سوال، بن سوالی رہے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے دکھائیا۔ دین مذہب رووے دھرم، دھرنی نال
 ملائی۔ کلجگ بھلیا ساچا کرم، کرم کانڈ گئے سرب تجائیا۔ گھر گھر دسے اِکو بھرم، پر بھ پڑدا رہیا پائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں لٹھی شرم، حیا ہر نہ
 کوئے رکھائیا۔ ساچا رہیا نہ کوئی ورن، برن ست نہ کوئے نظری آئیا۔ رسنا جہوا سارے پڑھن، انتر آتم دھیان نہ کوئے لگائیا۔ مندر مسجد شو دوالے
 سارے کھرن، صاحب سنگر ساچا سیس نہ کوئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ دین

مذہب دھرم رکھو اڈیک، ہر اکو اک جنایا۔ جگ چوکڑی اتم نیڑے آئی تاریخ، تاریخ سب دی دے بدلایا۔ ساچی دھار دتے باریک، رہبر اکو راہ دکھایا۔ دُور دُراڈا آزدیک، نیرن نیر دے بُجھایا۔ دین مذہب کوئی نہ رہے شریک، شرکت سب دی دے گویا۔ اکو نام خدائے رہے توفیق، توحفہ گھر گھر آپ پُچایا۔ صدی چودھویں رہی بیت، بیس پیسا ویکھ دکھایا۔ اتم مارگ دتے ٹھیک، ساچا راہ اک چلایا۔ اتم پر ماتم کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ چار ورن اکو ڈھولا گائے گیت، سوہنگ سچ کرے پڑھایا۔ پُرکھ اکال ملے سیت، پر ماتم اتم جوڑ جڑایا۔ ساچی چلے دُھر دی ریت، ست ستوادی آپ سمجھایا۔ کسے در کوئی نہ منگے بھیکھ، بن سنگر پورے بھچھیا کوئی نہ پانیا۔ چوتھے جگ میٹے لیک، اگے اکھراک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، جگ چوکڑی کرے کلیان، دین مذہب دھرم دیکھے ایمان، کلمہ کلام پھول پھولایا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گر سیکھ سدا رکھے آس، سنگر سرن ملے سرنایا۔ جنم کرم دا کٹے پھاس، جم کی پھاسی دے تڑایا۔ مہروان ہو کے وسے پاس، انتر اتم ڈیرہ لایا۔ کرپا ندھان ہو کے دتے گاتھ، ساچا منتر نام پڑھایا۔ رتھواہی بن کے چڑھائے ساچے راتھ، بیڑا شوہ دریا پار کرانیا۔ ماہی بن کے ملے پتن گھاٹ، دو جہاناں پنڈھ مُکانیا۔ سری بھگوان ہو کے چرن کول جوڑے نات، کوڑا ناتا دے تڑایا۔ دیال ہو کے کھولے بند تاک، بجرکپائی توڑ تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ دیکھے تھاوں تھانیا۔ گر سیکھ ساچا رکھے اوٹ، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ سنگر بھاگ لگائے کایا کوٹ، گھر گھر وچ میل ملایا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر رہن نہ پانیا۔ نیڑ نہ آئے لاڑی موت، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے سچا نام ور، گھر اکو اک بُجھایا۔ گر سیکھ سدا راہ رہیا تک، نیتز نین نین اٹھایا۔ کون ویلے ملے پُرکھ سمرتھ، پر بھ اپنی گود بہانیا۔ لیکھے لائے

رتی رت، رتی رت اپنے رنگ رنگیا۔ ایک دیوے برہم مت، من مت دے گوائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ انتر آتم کھولے اکھ، نچ نیز کرے رُشنائیا۔ مارگ دسے اکو سچ، کوڑی کریا نہ کوئے پڑھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچ، کنچن روپ دے بنائیا۔ من منو آنہ جائے نچ، منسا منسا وچ کھپائیا۔ لوں لوں اندر ستر پورا جائے وس، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ گھر گھر بہہ کے خوشی غمی رلا کے پئے ہس، دکھ درد کوئے رہن نہ پائیا۔ ویلے انتم رکھے پت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد پوری آس کرائیا۔ گرسکھ سچا تکلے راہ، نیز نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاح، پھڑ بیڑا پار کرائیا۔ دھرم دیوے اک صلاح، ساچا نام پڑھائیا۔ نتھاوایاں دیوے ساچا تھاں، چرن کول سرنائیا۔ بال انجانے اٹھائے جوں بالک ماں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ بدھی ہنس بنائے کاں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چنگائیا۔ کر کرپا گھر سچن ملے آ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ لبھن کوئے نہ جائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھاں اُپر دیا رہیا کما، کرم کانڈ سب دے اپنی جھولی پائیا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی کندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ستر پورا سدا دیال، گرگھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جگ چو کڑی کر کر بھال، لکھ چوڑاسی وچوں کھوج کھوجائیندا۔ گودی چک انملڑے لال، لال ن اپنے گھر وسائیندا۔ سچ دکھائے سچی دھر مسال، سچکھنڈ دوار سو بھاپائیندا۔ دیک دیا اکو بال، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ امرت جام دے پیال، ترسنا بھکھ سرب گوائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، چرن پریتی اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اپنے گھر وسائیندا۔ ستر پورا سچا ٹھاکر، ہرجن ساچے ویکھ دکھائیا۔ اپنا نام دیوے رتی رتاگر، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ دیوے وڈیائیا۔ بن ونجارا سچ سوڈاگر، نام ہٹ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھاں ہوئے سدا سہائیا۔ نام امولک وست ایک، ایکنکار آپ سمجھائیا۔ گرگھ ورا لئے ویکھ، جس انتر بوجھ بوجھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ تت نہ اگن تپائیا۔ نچ نیز نچ مندر نچ گرہ نچ ستر لئے ویکھ، گھر ساچے نظری آئیا۔

کوڑی کریمانائے بھیکھ، وجے اکو نام ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گرکھاں ایکا گھر بھجائیا۔ مہاراج شیر سنگھ
وشنوں بھگوان، جنم مرن بھے بھو چکائے ڈر، ست ست سروپ وچ سائیا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی اروڑ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گر سکھ منگے ساچی منگ، سنگر سچ دھیان لگائیا۔ پریتم دے اک انند، انتر آتم رس چوائیا۔ نرگن جوت چاڑھ چند، اگیان اندھیر مٹائیا۔ بندی خانہ
توڑ بند، بند خلاصی دے کرائیا۔ جاپ جپا بن بتی دند، رسنا جھوانہ کوئے ہلائی۔ ذئی دویتی ڈھاہ کندھ، شرع شریعت نیڑ کوئے نہ آئی۔ گو بند ہو سنا چھند،
گیت گو بند الایا۔ کایا چولی اکو رنگ، رنگ مچھٹی سچ چڑھائیا۔ ترے گن مایا پئے ٹھنڈ، پنچم تت نہ کوئے جلائی۔ سرت سوانی نہ ہوئے رنڈ، کنت سہاگی
اک ملائی۔ دھار وحہ جمنا سرتی ساچی گنگ، گوداوری اپنی دیا کمائیا۔ نرگن ہو کے لا انگ، سرگن اوٹ تکائیا۔ لیکھا چکے برہم ہنگ، پاربرہم پر بھ تیرا
روپ نظری آئی۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی تیرے ہتھ وڈیائی۔ ناتائے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ رائے دھرم نہ دیوے
دنڈ، چتر گیت لیکھ نہ کوئے دکھائیا۔ تیرا دوارا ویکھے لنگھ، جس گھر وسیں بے پرواہیا۔ جنم جنم دا کئے پنڈھ، آگے راہ نہ کوئے دکھائیا۔ سیتل دھار امرت
میگھ برسا پائے ٹھنڈ، نچھر جھرننا اک جھرائیا۔ کھسہرا جھٹے جیو پنڈ، برہمانڈ تیری وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر سکھ
بیٹھا دھیان لگائیا۔ گر سکھ منگے اک پیار، چرن پریتی منگ منگائیا۔ بن نیناں دے دیدار، بن اکھاں ویکھ دکھائیا۔ بن گیتاں منگلاچار، بن تال تلواڑے
راگ الایا۔ بن سورج چند کر اجیار، بن تیل باقی ہووے رُشائیا۔ بن سروور دے نہال، امرت سر اک دکھائیا۔ بن سدیاں بن دلال، نرگن ساچی سیو
کمائیا۔ کلجک وھندی دھار ڈبے دے تار، تار نہار تیری وڈیائی۔ سنجگ تریتا دوپر کلجک جگ جگ کردا رہوں ادھار، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پپر
پینمبر بناؤندا رہو میت مرار، سجن لوکات دکھائیا۔ کر کرپا آپ نرکار، سنگر شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ در بھکاری ڈگا آن، بھکھک اکو منگ منگائیا۔ تیرا

دسے دھرم نشان، دھرم دوارا اکو نظری آئیآ۔ جس گھر و سیں آپ بھگوان، سو مندر دے دکھائیآ۔ گرسکھ جھولی اڈ کے منگے دان، نیتز نیناں نیر وہائیآ۔ ہوں بالی بدھ انجان، تیری سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ بن پڑھیاں دے گیان، ساچی و دیا نام پڑھائیآ۔ تیرا لیکھا دو جہان، زرگن سرگن تیری دھار نظری آئیآ۔ تیرا کلمہ سچ ایمان، تیرا صفتی نورِ الہیآ۔ تیرا ڈیرہ حق مقام، تیری حقیقت جگ چار وڈیائیآ۔ تیرا حکم سندیسہ سچ فرمان، ہوں فرماں بردار سیو کمائیآ۔ کرپا میرے مہروان، محبان بیدو تیری اوٹ رکھائیآ۔ گرسکھ نیوں نیوں سجدہ کرے سلام، مرید مُرشد پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گرسکھ بیٹھا اوٹ تکائیآ۔ گرسکھ اوٹ لئی رکھ، پر بھ تیری سچ سرنائیآ۔ درشن دے ہو پرتکھ، رُپ انُپ آپ وٹائیآ۔ کرپا کھول اٹھ، جس اٹھ نال تیرا نورِ نظری آئیآ۔ ہر دے انتر آتم پر ماتم ہو کے وس، وصل اپنا دے کرائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاواں جس، دُوبی بُھلے سرب پڑھائیآ۔ تیرا ناؤں پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ تیری شہنشاہیآ۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار چلے تیرا رتھ، گرسکھ ساچے لئیں چڑھائیآ۔ کلجگ اتم لکھ چوڑاسی وچوں رکھ، در تیرے اکو آس رکھائیآ۔ نت نوت جن بھگتاں دیویں اپنا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیآ۔ زرگن نور ہو پرتگٹ، جوتی جوت کر رُشائیآ۔ تیرا اکو دسے ہٹ، چوڑاں لوک بیٹھے دھیان لگائیآ۔ چوڑاں طبق رہے نس، بھجن واہو داہیآ۔ گراوتار پیر پیغمبر تیرا مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی حکم ورتائیآ۔ گرسکھ پیاسا نہ ہوئے نراسا، کر پورن آس آسا، ترسنا ترکھا میٹ مٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتز کھول ویکھ در، گرسکھ تیری آد جگادی شاخا، شناخت تیرے ہتھ وڈیائیآ۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی ہری سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ستگر پورا سدا سہائی، جگ جگ دیا کمائیندا۔ گرسکھ تیری کٹے جڈائی، وچھوڑا کوئی رہن نہ پائیندا۔ در گھر ساچے لئے ملائی، گھر اکو اک دکھائیندا۔ جس گرہ وجے نام ودھائی، ساچا نام ڈھولا گائیندا۔ آتم پر ماتم دے بُجھائی، سو جھ اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا

کمانیندا۔ سَنگَر پُورا دیا کمائے، گُرسکھ دیوے مان وڈیا نیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے ملائے، گھر ساچے جوڑ جُڑا نیا۔ کرم کانڈ دا لیکھ مُکائے، دُئی دَویت رہن نہ پائیا۔ ساچی سَکھیا اک سمجھائے، برہم پار برہم کرے پڑھائیا۔ مندر اندر ڈیرہ لائے، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔ لہنا دینا مول چُکائے، باقی کوئے رہن نہ پائیا۔ انگیکار ہو انگ لگائے، آنگن اپنے لئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دست نام ورتائیا۔ سَنگَر پُورا دیوے دات، گُرسکھ مان وڈیا نیا۔ میٹے رین اندھیری رات، ساچا نُور کرے رُشائیا۔ من مت سٹے ڈُگھے کھات، کوڑی کرپا دئے دبا نیا۔ ساچا نُور کرے پرکاش، گھٹ دپیک اک جگائیا۔ لہنا دینا چُکائے پر تھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ پار کرائیا۔ گوپی کاہن دکھائے راس، گھر سوانگی سوانگ رچائیا۔ جگ جنم دی پوری کرے آس، بے آس رہن کوئے نہ پائیا۔ نت نوت وسے پاس، گھر سچے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ ساچا راہ جنا نیا۔ گُرسکھ سدا رکھ چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنا نیا۔ سَنگَر پُورا پکڑے باہوں، ویلے انت لئے ترائیا۔ درگاہ ساچی دیوے تھاؤں، سچکھنڈ ملے وڈیا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ ساچے لئے اٹھائیا۔ سَنگَر پُورا لئے اٹھا، لوکات پھیرا پائیا۔ چار جگ دارُسا لئے منا، آپ اپنا بھيو گھلا نیا۔ اندر لکا درشن دیوے آ، آپ اپنا پڑدا لاہیا۔ ساچا رنگ دئے رنگ، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرسکھ مندر دئے دکھائیا۔ گُرسکھ ساچے رہنا تیار، ترے گن اتینا آپ جنا نیا۔ سَنگَر پُورا کرے پیار، پُرکھ اکال ویکھ دکھائیا۔ اندر باہر بن کے یار، سَپت ظاہر دیا کمانیندا۔ ساچی گودی لئے اٹھال، پھڑ باہوں سیو کمانیندا۔ آتم پر ماتم لے کے جائے نال، ادھ وچکار نہ کوئے رکھائیا۔ ساچے مندر دئے بہال، تھر گھر ڈیرہ اکو لائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کوڑا، آپ اپنا بھيو چُکائیا۔ نظری آئے اکو دھر مسال، سری بھگوان سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت جگے بے مثال، دیا باقی نظر کوئے نہ آسیندا۔ در درویش نہ کوئی دربان، حکمران اکو سو بھا پائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطان، شہنشاہ اپنی دیا کمانیندا۔ گُرسکھ جوتی میلے آن، جوتی جوت جوت سما نیندا۔ آون جاون دو جہان چُکے کان، چارے کُٹھاں دہ دشا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جنہاں اُپر سَنگَر پُورا ہوئے آپ مہروان، مہر نظر اٹھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا دیوے اک مکان، درگاہ ساچی ناؤں

لگائیندا۔ سچ بینتی کرے پروان، بے اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، ہر جن ساچے ساچے گھر
وسائیندا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گر سکھ کہے سد تیرا سہارا، سنگر تیری سرنائیا۔ تڈھ بن دسے نہ کوئے کنارہ، کھیوٹ روپ نہ کوئے دکھائیا۔ چار گنت دھواں دھارا، ساچا نور نہ
کوئے چکائیا۔ نہ کوئی میت متر پیارا، سکلا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر اپنے میل ملائیا۔ گر سکھ
کہے بن سنگر تیرے، میری سار کوئے نہ پائیندا۔ بھانڈا بھرم بھو کوئی نہ ڈھاہے ڈیرے، کوڑی کریا نہ کوئے مٹائیندا۔ پنچ وکار لگے جھیرے، جھگڑا انت نہ
کوئے چکائیندا۔ وسدے اجڑدے دسن کھیڑے، کھیڑا بنک سو بھا کوئے نہ پائیندا۔ کوئی نہ کرے حق نیڑے، حقیقت سچ نہ کوئے سمجھائیندا۔ سرشٹ سبائی
چھڈ کے صاحب سنگر تیرے ہوئے چیرے، چیللا گرو اکو گھر سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو موہے
بھائیندا۔ گر سکھ کہے میرے مہاراج، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ تیرے پریم دا اک محتاج، بیٹھا دھیان لگائیا۔ انتر آتم مار آواز، ستیاں مات جگائیا۔ نرگن ہو
کے رچے کاج، سرگن کر گڑمائیا۔ جگت سنساری رکھ لاج، وڈ بھنڈاری پھیرا پائیا۔ چرن دھوڑی مبن کرینے ماگھ، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ ڈبدا بیڑا پار
کر جہاز، نینا نوکا اک دکھائیا۔ تیرے سیس دسے پر بھ تاج، دُھر دا تھم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور،
مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن بینتی کوئے نہ سُننے آئیا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گرسکھ سدا اُجل کھ، سدا سدا وڈیا نیا۔ لیکھے لگے جنم منکھ، مانس رنگ رنگا نیا۔ آون جاون مٹے دُکھ، کرم کانڈ چکانیا۔ سفل کرائے جننی گکھ، دهن جنیندی مانیا۔ سنگر گودی لئے چک، سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ مات گر بھ نہ ہووے اُٹارخ، جوئی جوئی نہ کوئے بھوانیا۔ ویلے اتم آکے لئے پچھ، اپنا میلا لئے ملا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ سدا ترانیا۔ گرسکھ میٹے روگ ستاپ، سنگر دیا کمانیا۔ سچ بُجھائے اپنا آپ، آپ اپنا میل ملا نیا۔ اتم پر ماتم سوہنگ جاپ، سچ سچ کرے پڑھانیا۔ لیکھا چکے لوک مات، اگے ملے اک سرنا نیا۔ اتم ہووے ہرجن تیری ذات، مذہب روپ نہ کوئے وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں گرسکھاں سچ بنیا ساک، تنہاں ناتا اکو جڑانیا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کرپا کرے گر گوپالا، گھر گسپیر دیا کمانیا۔ گرسکھ ویکھے ساچا لالا، اٹلا لال آپ پرگٹانیا۔ مارگ دتے اک سکھالا، منتر نام کرے پڑھانیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجالا، جیون جگت دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک لگانیا۔ سچ پریتی چرن جوڑ، گرسکھ جوڑی جوڑ جڑانیا۔ انت نبھائے لگی توڑ، کرپا دیا کمانیا۔ کرپا پرکاش اندھیرے گھور، ساچا نور اک چکانیا۔ پنچ وکار نہ کرے شور، شورش سب دی میٹ مٹانیا۔ اپنے ہتھ پکڑے ڈور، چاروں کنت آپ بھوانیا۔ کرپا کر کے گرسکھاں اپنے نال لئے تور، اگے پچھ اپنا کھیل کرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھاں سدا رکھے لوڑ، لوڑ گرسکھاں پورن آپ کرانیا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گرسکھ سوہے ساچا بنک، بھگت دوار وڈیاںیا۔ لیکھا چکے راو رنک، رنک راجان اکو نظری آئیآ۔ سنے نام ساچا ڈنک، سچ شبد شنوایا۔ مانس جنم بنے بنت، لیکھا چکے لیکھا کوئے رہن نہ پائیآ۔ انتم میلا ہر جو کنت، سری بھگونت لئے ترائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا لیکھے پائیآ۔ گرسکھ لیکھا سدا ایک، اینکار مکائیآ۔ پر م پڑکھ دی ساچی ٹیک، پر ماتم آتم دے سمجھائیآ۔ زرویر پڑکھ چیتن چیت، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ نت نوت کرے ہیئت، جگ جگ ویکھ دکھائیآ۔ جنہاں لگی دھر مستک میخ، تنہاں لے ہر گوسائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نران نر، ہر جن وسائے اپنے دیس، سچ دوارے دے بہائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن بخشے ٹیک، تنہاں لگا مستک نام لگائیآ۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گرسکھ کرے چرن بدن، بندگی اک پرنام۔ سنگر پورا توڑے بندھن، کارج کرے کام۔ دیوے اک انندن، آتم کر بسرام۔ سناوے ساچا چھندن، سوہنگ ڈھولا اگئی گان، تلک للائی لاوے چندن، دھوڑی بخشے اک اشان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے کر پروان۔ گرسکھ منگے دھوڑی خاک، خاکی خاک رمانیا۔ سنگر پورا کھولے تاک، بند کواڑ کھلائیآ۔ زرگن سرگن وچولا بن کے آپ، ساچا میل ملائیآ۔ نام جنائے دھر دا جاپ، بودھ کرے پڑھائیآ۔ سچ پریتی جوڑے نات، سجن سین روپ وٹائیآ۔ انتم رکھے دے کر ہاتھ، سمرتھ ہو سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ کرے اپنے داس، گھر ساچے سیو لگائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دے کٹ پاپ، پتت پاپی لئے ترائیآ۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ یکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سنگر پورا بخشن جوگ، پُرکھ اکال وڈی وڈیاں۔ گرکھاں درس دیوے اموگھ، نج نیتز نین گھلایا۔ امرت رس چُگائے ساچی جوگ، ترسنا بھکھ مٹایا۔ ہوئے ہنگتا کٹے روگ، چنتا سوگ دئے گویا۔ نام سنائے اک سلوک، دُھر دی بانی بان لگایا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، ساچے مندر دیا کمایا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، نورو نور نور رُشایا۔ سچ لگائے اگئی چوٹ، شبد نگارہ اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرکھ دیوے مان وڈیاں۔ سنگر پورا سچا سوامی، پُرکھ اکال اک اکھوئیندا۔ آد جگاد انترجامی، جگ چوکڑی گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ دُھر سندیس سنائے دُھر دی بانی، بودھ اگادھا ناؤں پرگٹائیندا۔ دو جہاناں ہووے جان جانی، برہمنڈ کھنڈ بھيو گھلاییندا۔ امرت آتم بخشنہارا ٹھنڈا پانی، سچ سروور اک جنائیندا۔ وست امولک دیونہارا دات دانی، دیاوان دیا کمائیندا۔ سچھنڈ دی سچ نشانی، آتم پر ماتم آپ بھجھائیندا۔ پاربرہم برہم کر وڈ وڈوانی، برہم وڈیا اک پڑھائیندا۔ درس کرائے جوت نورانی، اندھ اندھیر میٹ مٹائیندا۔ لیکھا چُگائے چار کھانی، چارے بانی پڑدا لائیندا۔ دیونہارا پد نربانی، محل اٹل اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے دیا کمائیندا۔ سنگر پورا پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ آپ اکھوئیا۔ جگ چوکڑی ہو پرگٹ، نرگن سرگن سیو کمایا۔ نام گھلائے دُھر داہٹ، جگت ونجارا روپ وٹایا۔ گرکھ ورلے مارگ دس، ساچا راہ دئے سمجھایا۔ آتم سیجا ساچے مندر چڑھے بھج، دُور دُراڈا پنڈھ مُکایا۔ ساچے کعبے کرائے حج، حُجرہ اکو اک وکھایا۔ نوبت نام جائے وچ، دُھر داراگی انراگی راگ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر سکھ گرکھ سنگر اپنے گھر ملایا۔ سنگر پورا اُچ اگم، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گر بھ نہ ڈیرہ لائیندا۔ جگ چوکڑی کرے اپنا کم، ہر کرتا کار کمائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کھج لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتائیندا۔ وست امولک دیونہارا نام دھن، سچ خزینہ آپ ورتائیندا۔ گر سکھاں بیڑا دیوے بٹھ، گرکھ ساچے پار کرائیندا۔ دھرم دوارے چاڑھے چن، چند چاندنا نور چکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر، تِس دوجا در نظر کوئے نہ آئیندا۔ سنگر پورا کرتا پُرکھ، پُرکھوتم وڈ وڈیاں۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ گر سکھاں دیوے اپنا درس،

گھر گھر پھیرا پائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، ہو س اور نہ کوئے ودھائیا۔ پورب جنم دا لاہوے قرض، لہنا دینا رہیا چکائیا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اسچرج
 لپلا آپ ورتائیا۔ جو دھا سوربیر بن کے مرد، مرد مردانہ ہوئے سہائیا۔ جنم کرم دی ویکھے فرد، اکھر اکھر لئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ گرگھ ہر جن لئے ترائیا۔ سنگر پورا تارنہارا، گھر گمبھیر اک اکھوائیندا۔ جگ جگ لے مات اوتارا، زرگن سرگن ویس
 وٹائیندا۔ سرب جیاں دا بن کے سانجھ یارا، سگل سرشی بو جھ بھجائیندا۔ اپنا نام ندھان کر اجیارا، ساچا سوہلا راگ سنائیندا۔ کلجگ انتم کرے کھیل اپارا،
 اپر پیر اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی جاتا ہو اجیارا، زرگن زور پھیرا پائیندا۔ غریب نمائیاں دیوے سہارا، چار ورنناں گود بہائیندا۔ ذات پات تے وسے باہرا،
 ورن برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ آتم پر ماتم کرے پیارا، برہم پاربرہم ملائیندا۔ سرتی شبدی دے سہارا، ساچا گھر آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گرگھ گر گر دیوے اک گیان، آتم انتر اک بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سنگر پورا بے پرواہ،
 بے پرواہی کھیل کھلائیندا۔ جگ جگ بنے مات ملاح، لوک پر لوک دیا کمائیندا۔ چوڈاں لوک ویکھے تھاؤں تھاں، چوڈاں طبقات پھول پھولائیندا۔ کایا مندر
 ڈوگھے اندر پڑدا دیوے لاه، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔ امرت آتم ساچا جام دے پیا، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نگر
 کھیڑا دے وساء، جس گھر اپنا آسن لائیندا۔ نگر کھیڑا جائے وس، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈائیا۔ سنگر پورا دیوے رس، رس رسیا اکو ماہیا۔ میل ملائے ہس
 ہس، سرت شبد کرے کڑمائیا۔ لیکھا جانے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ بھو دے جنائیا۔ ست سنتو کھ دھیرج دیوے ہتھ، سر اپنا
 ہتھ ٹکائیا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، گھر گھر رہیا سمائیا۔ گرگھ گرگھ ہر سجن کر کے اپنے وس، وسیکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، جگ جگ کھیل کرے پڑکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دیا کمائیا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گُرگھ سَنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گُر سگھ منگے ساچی مہرا، دوئے جوڑ سرنائیا۔ آون جاون چکے جھیرا، جھگڑا جنم مرن رہے نہ رانیا۔ لیکھا چکے تیرا میرا، توں میرا میں تیرا اکولے
 دسائیا۔ کوڑی کریا ڈھے ڈیرہ، بھانڈا بھرم دے بھٹانیا۔ توں سنگر میں تیرا چیرا، چیل گرو وے ودھانیا۔ سدرا رہے ساچا کھیرا، کایا بنک ملے وڈیانیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا پچھلا دے مکانیا۔ سنگر کہے سُن گُر سگھ میت، تیرا مان رکھانیا۔ سدا سدا سد وساں چیت، گھر گھر وچ ڈیرہ
 لایا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، ساچا مندر دیاں سہانیا۔ نت اٹھ گاواں تیرا گیت، اپنا ناؤں دیاں سمجھانیا۔ ساچی سکھیا یعنی سکھ، سکھانک اک دکھانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا دے چکانیا۔ گُر سگھ کہے میرے گوبند، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جنم جنم نہ مٹے چند، چنتا سکے نہ کوئے
 گوانیا۔ گُرگھ گُر سگھ ٹھا کر تیری بند، اتنم لیکھ لے لگانیا۔ داتے دانی گنی گند، تیرے ہتھ دتی پھرانیا۔ کلجک وہن ڈو نگھی دھار ساگر سندھ، دسے نہ
 کوئے سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا بندھن دے کٹانیا۔ گُر سگھ ساچے سُن لاکن، ہر کرتا آپ جنانیا۔ من نسا میٹ من، من
 کا منکا دے بھوانیا۔ ساچا گیت گاؤ جن، بن رباب وجانیا۔ رسنا کہے دھن دھن، دھن پر بھو سرنائیا۔ ہونے پرکاش نیرا اٹھ، سچ گیان دے درڈانیا۔ رائے
 دھرم نہ دیوے ڈن، چتر گیت نہ لیکھ دکھانیا۔ انت وسیرا بن چھری چھن، ساچے مندر لے دسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دین دیال
 سدا سہانیا۔ گُر سگھ کہے میرے بھگونت، بھگون تیری اک سرنائیا۔ میں ناری توں میرا کنت، شاہ پاتشاہ تیری وڈیانیا۔ تیری مہا سدا اگنت، جیو جنت سکے
 نہ کوئے گانیا۔ تیرا بھو نہ پائے کوئی پنڈت، پنڈت پاندھے بیٹھے دھیان لگانیا۔ تیرا دھر دانام سچا منت، منتر اکو دے سمجھانیا۔ مانس جنم بنے بنت،
 دوجی وار پھیرا کوئی نہ پانیا۔ در تیرے اُتے آئے منگت، منگن وست چائیں چانیا۔ سچ پریتی چاڑھ رنگت، تن اتر کدے نہ جانیا۔ میل ملا ساچی سنگت،
 سگلا سنگ نبھانیا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرگھ ساچے رہیا سمجھانیا۔ گُرگھ تیرا میلا سنگت،
 سنگت ہر ہر روپ دکھانیا۔ ناتا ٹٹے دوزخ بہشت جت، بچھنڈ ساچے وے ودھانیا۔ دوجے در نہ جانا منگت، انمنگیاں دان جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سیکھ بیڑا اک دکھایا۔ گر سیکھ سنگت ویکھ بیڑا، ہر کرتا آپ بندھایا۔ اُپر چڑھیا جیہڑا جیہڑا، سو بنے دیوے لایا۔ آپ وسائے
 دوارا کھیڑا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ دُور دُراڈا پندھ آیا نیڑا، نیرن نیرا ویکھ دکھایا۔ گر گھ رھے من چاؤ گھنیرا، گھر اکو اوٹ نکایا۔ سنکر انتم ملے میرا،
 میری جھولی دئے بھرایا۔ جم کا پھاس کٹے جیڑا، سواس سواس لیکھے لایا۔ کرے کرائے حق نیڑا، حقو حق دئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، گر گھ گر سیکھ ہر سنگت وسایا ساچا ڈیرہ، جس ڈیرے اندر وڑیا ہر رگھرایا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ہر سنکر کھیل سدا انوکھا، نو نو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ لیکھا جانے لوک پرلوکا، دو جہاناں تھم ورتایا۔ نام پرگٹائے سچ سلوکا، جگ چوکڑی کرے
 پڑھایا۔ نت نوت جن بھگتاں مارگ دتے سوکھا، او جھڑ راہ نہ کوئے پائیا۔ نرگن سرگن ملن دا دیوے موقع، مانس جنم مات پرگٹایا۔ شبدی شبد اُچی کوک
 دیوے ہوکا، دُھر دا نام اک سنایا۔ کسے نال کرے کدے نہ دھوکھا، سچ سچ کرے پڑھایا۔ ساچے سنتاں بخشے اکو اوٹا، پاربرہم سچ سرنایا۔ کرے پرکاش
 نرمل جوتا، نورو نور دھر ائی۔ لہنا چکائے ورن گوتا، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ کایا مندر سہائے ساچا کوٹھا، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپایا۔ دُو نگھی بھوری
 مارے غوطہ، کایا کوری کھوج کھوجایا۔ گرگھیاں میٹے جنم جنم دا روسا، سوئی سرتی لے جگایا۔ پنچ تیت پانی کدے نہ ہووے کوسا، امرت میگھ جھرنا اک
 جھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ ساچے اکو در سمجھایا۔ سنکر پورا اُچ اپار، سچکھنڈ نواسی دیا کمایا۔ ساچے بھگتاں
 لے اُبھار، بھگوان اپنا پڑا لاہیا۔ ساچے سنتاں دئے دیدار، نچ نیرا اٹھ کھلایا۔ ساچے گرگھ لائے پار، جگ جگ بیڑا پار کرائیا۔ ساچے گرگھ لے اٹھال،
 گوڑھی پنڈ نہ کوئے سائی۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہما اپنی دئے جنایا۔ اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل وسے نال، جگت وچھوڑا نہ کوئے جنایا۔ نرگن سرگن
 گھالن لے گھال، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ آپ اٹھائے انجانے بال، ساچی گودی آپ بہایا۔ ایتھے اوتھے بن دلال، دو جہاناں پار کرائیا۔ ساچا منتر دئے

سکھال، کرے کرائے اک پڑھائیا۔ چوڑاں ودیا ہوئے بے حال، چاروں گنٹ کوکے دے ڈھائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت پر بھ جوتی ملن آن، انتم جوتی جوت سمائیا۔ سچھنڈ وسن سچھی دھر مسال، دھرم دوارے ڈیرہ لائیا۔ اوتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی بھوپ راج راجان، رنگ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ تخت نواسی نوجوان، سری بھگوان ڈیرہ لائیا۔ دیونہارا اک فرمان، دھر سندیسہ شبد سٹائیا۔ جن بھگتو ملو آن، گھر دروازہ رہیا کھلایا۔ ساچے سننو کرو پہچان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ گرگھ گرگھ کا کرو دھیان، گوجھ بھیو کھلایا۔ گرگھ گرچن کرو پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہنگ نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ آتم میل پر ماتم، برہم پاربرہم نہہکرمی بن کرم کانڈ اپنے نال ملائیا۔

* ۲۶ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی سکھدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن کھیل وکھاؤنا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھیو چکاؤنا، پڑدا کوئے رہن نہ پائیا۔ ایکنکار حکم ورتاؤنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ آد نرنجن نور چکاؤنا، ساچی جوت کرے رُشائیا۔ سری بھگوان بنک سہاؤنا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ابناشی کرتے راگ الاؤنا، سوہلا ساچا گیت سٹائیا۔ پاربرہم پر بھ راہ چلاؤنا، مارگ اکو اک وکھائیا۔ محل اٹل اک رُشناؤنا، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ پروردگار ویس وٹاؤنا، مقامے حق اپنی کار جنائیا۔ سمرتھ اپنا رنگ وکھاؤنا، رنگ رنگیلا اکو نظری آئیا۔ وشنو وشنو دھار سمجھاؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پروا ہیپا۔ وشنو ساچا حکم سمجھاؤنا، سمجھ اپنی دے جنائیا۔ برہے نیتز نین کھلاؤنا، اکھ پرتکھ وکھائیا۔ شکر سنساروگ مٹاؤنا، دھر دی بانی بان لگائیا۔ ترے گن مایا حکم ورتاؤنا، پنچ تت نیتز اکھ کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرنی کرتا آپ کمائیا۔ ساچی کرنی ہر کماوے، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ سٹ دلا را اک اٹھاوے، دھر دی دھار دے جنائیا۔ تھر گھر دروازہ اک کھلاوے، بند کوٹا رہن کوئے نہ پائیا۔ ساچے مارگ آپے لاوے، رہبر اکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی کار آپ کمائیا۔ دھر دی کار کرے نرنکار، نرنگن اپنا کھیل کھلائیندا۔ سچھنڈ نواسی ہو تیار، ترے گن اپنا کل

ورتائیندا۔ ٹھانڈا سپتا کر پسا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ لوآں پُریاں کرے خبردار، حکم سندیسہ اک گھلائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ لئے اٹھال، زمیں اسمان پڑدا لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ دُھر دا لیکھا دتے بول، انبولت آپ جنائیا۔ سچ و جاوے اکو ڈھول، ناؤں نرنکارا آپ سنائیا۔ دھرم دوار دیوے کھول، سچ ہٹ پرگٹائیا۔ دُھر دی دست لے کے آئے کول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نرنیشا، ایکنکار اکو اک سنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے اگم، اگمڑی کار کمائیا۔ جگ چوکڑی بیڑا بنھ، نرگن سرگن راہ دکھائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ کردا آیا اپنا کم، نہکرمی حکم ورتائیا۔ وسدا آیا ہڈ ماس ناڑی چم، پنچ تت کر گڑمائیا۔ ترے گن دیندا آیا ساچا دھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچی کھیل دتے کرتار، ہر کرتا بوجھ بوجھائیا۔ گر اوتار لئے اٹھال، پیر پیغمبر نال ملایا۔ کرے کھیل آپ نرنکار، دوجا سنگ نہ کوئے رلائی۔ لیکھا ویکھو سرب جگ چار، کلجگ انتم ویلا آئی۔ شاستر سمرت وید پُران کرو وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ دُھر دی دھار دتے بھگونت، بھگون اپنا حکم ورتائیا۔ لیکھا ویکھو جگا جگنت، جگ چوکڑی رہیا سمجھائیا۔ جس بنائی ٹھاڈی بنت، سو پچھنہارا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کھلاؤنا، خالق خلق ویکھ دکھائیا۔ گر اوتار اک اٹھاؤنا، نیتز نین اکھ گھلائیا۔ پیر پیغمبر حکم ورتاؤنا، دُھر سندیس سنائیا۔ بھگت بھگوان آپ جگاؤنا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سنت ساجن پڑدا لاہنا، اوہلا رہن کوئے نہ پائیا۔ گر کھ رنگ اک دکھاؤنا، دو جہان دئے سمجھائیا۔ گر سکھ ساچا گھر ملاؤنا، آپ اپنا میل ملایا۔ دُھر دا بول اک جناؤنا، گیت گوہند الایا۔ ساچا نعمہ آپ الاؤنا، کائنات کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبر سیس جھکاؤنا، سجدہ سیس جگدیش اک کرائیا۔ سچ حدیث اک پڑھاؤنا، حضرت اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہرا اک سنائیا۔ سچ سنیہرا سُنو میت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ چار جگ دی ویکھو ریت، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ ذات پات بنائی ٹھیک، ورن گوت گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کھلائیا۔ ساچی کھیل کردا آیا، نرگن وڈا وڈا وڈیائیا۔ جگ چوکڑی پھیرا پایا، بے پرواہ ویس وٹایا۔ دُھر سندیسہ آن سنایا، لوکات کری پڑھائیا۔ ساچا لیکھا لیکھ لکھایا، کاتب اپنا آپ

جنائیا۔ قلم شاہی سنگ نبھایا، نہ کوئی سکے مات تڑائیا۔ ساچا چھندن اک الایا، گیت گوہند سنائیا۔ برہمنڈاں کھنڈاں تھم ورتایا، چار گنٹ دہ دشا ڈیرہ لائیا۔ نام پرچنڈن ہتھ چکایا، چنڈکا اپنا روپ جنائیا۔ آد شکت کھیل رچایا، چتر بھج سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دے جنائیا۔ ساچا بھو انت گھلاؤنا، ہر کرتا دے جنائیا۔ ساچا مارگ اک دکھاؤنا، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ ساچا ڈھولا نام پڑھاؤنا، ڈھر داراگ الایا۔ چار جگ دا لیکھ مُکاؤنا، لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ سچ زیش اک سمجھاؤنا، شاہ پاتشاہ نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا آپ جنائیا۔ کرنی کرتا دیوے دس، دو جہاناں والی دیا کمائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جس دا لیکھا گئے لکھ، لوکمت کر لکھائیا۔ زرگن سرگن نال کردار ہیا ہت، نت نوت دیا کمائیا۔ آد جگاد بنیا رہیا پت، پتا پڑکھ وڈی وڈیائیا۔ دسدا رہیا اگئی تھت، کوٹ نظر کسے نہ آئیا۔ ستا رہیا دے کر پٹھ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ جگ چو کڑی چار ورن کیتا مس، مسل اپنی اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم ویکھنہارا آئیا۔ ویکھنہارا ہویا آپ، اپنی دیا کمائیدا۔ چار جگ جس دا جاپ، گر اوتار سرب گائیدا۔ پیر پیغمبر جس نوں کہندے پاک، سو صاحب ویس وٹائیدا۔ سچ دوارا کھول تاک، مندر اکو اک سہائیدا۔ انتم انت پورا کرے بھوکھت واک، واتاورن اپنے وچ چھپائیدا۔ دو جہاناں جانے سرب حالات، اپنا حال نہ کسے جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اکو مارگ آپ درڑائیدا۔ اکو مارگ ہر لگاؤنا، دوجی دھار رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب نے شکر مناؤنا، نیوں نیوں سپس جگدیش جھکائیا۔ رل مل ڈھولا اکو گاؤنا، ٹوں میرا میں تیرا تیری میری ہوئے نہ کدے جدائیا۔ آتم پر ماتم سب نوں نظری آؤنا، نج نیتز اک گھلائی۔ امرت ساچا جام پیاؤنا، نام پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ کھجک جیو کاگوں ہنس بناؤنا، بدھی کاگ رہن نہ پائیا۔ گھر گھر وچ بھجھیا دیپ چراغ جگاؤنا، بتی اکو اک لگائیا۔ ساچی ہٹی نام گھلاؤنا، پٹی اکو دے پڑھائیا۔ رتی رت لیکھے لاؤنا، رت رتڑی نال مہکائیا۔ پٹی کر کے اکو وار سمجھاؤنا، گر گھ بھل کوئے نہ جائیا۔ تٹی وانیر نہ آؤنا، امرت میگھ اک برسائیا۔ چھٹی جگ دا پندھ مُکاؤنا، نو نو چار ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرب بھکھی آپ اکھواؤنا، آد جگاد اپنا اپنے وچ چھپائیا۔ ساچا کھیل اٹھیں آپ دکھاؤنا، آخر اپنا تھم ورتائیا۔ پچھلی دسی پورا انت کر اونا، کرتا اپنی کھیل جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول ساچا دھرم اک لگاؤنا، کوڑی جڑ دیوے

اُکھڑا ئیا۔ کلج شوہ دریا رُڑھاؤنا، انت سکے نہ کوئے بچا ئیا۔ چار یاری ڈیرہ ڈھاؤنا، محمد کوئے دئے دُہا ئیا۔ اللہ رانی نین شراؤنا، مکھ گھنگٹ نظر کوئے نہ
 آ ئیا۔ چوڈاں طبقاں ہا ہاکار مچاؤنا، نیز رووے جگت لوکا ئیا۔ پروردگار کسے نظر نہ آؤنا، ساچا کلمہ گئے بھلا ئیا۔ عالم علما کوئی نہ راہ دکھاؤنا، طلبا کرے نہ کوئے
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتا ئیا۔ ساچا حکم ورتاؤے ایک، ایککار وڈی وڈیا ئیا۔ گر اوتار منگن ٹیک، نیز نین نین
 اُٹھائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے لیکھ، بے انت تیری وڈیا ئیا۔ کر کرپا میٹ بچھلا لیکھ، لیکھا لکھت اپنی جھولی پائیا۔ تیرے حکمے اندر کھیڈاں آئے کھیڈ، سنجگ تریتا
 دوپر کلجک مات ہنڈھائیا۔ تیرے نام دی لا کے آئے میخ، لوکماں نشانہ اک گڈا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، در
 تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو کن لا، سچھنڈ نواسی آپ جنا ئیا۔ سب دالہنا دیاں چکا، باقی کوئی نظر نہ آ ئیا۔ چار جگ حکمے اندر ونڈاں آئے
 پا، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ کر پڑھائیا۔ میرے نام دیاں گنڈھاں گھر گھر آئے ونڈا، بن بن پاندھی راہیا۔ ذات پات دیاں کندھاں
 آئے بنا، دین مذہب محل بنا ئیا۔ کلمی چھندا آئے سنا، شہنشاہ ساچا حکم ورتا ئیا۔ بندگی بندہ آئے لا، بندھن ناتا توڑ تڑا ئیا۔ پرماندن آئے سمجھا، گھر گھر
 وچ نظری آ ئیا۔ چند نوچندا آئے چڑھا، چند چوڈھویں دھار جنا ئیا۔ سد بخشندا آئے سمجھا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جو برہمنڈاں رہیا سما، جیرج انڈاں اُتھج
 سبتج راہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا جنا ئیا۔ سُن لو میت پیارے سجن، ہر سنگر آپ جنا ئیا۔ کلجک انتم آیا بھجن، تھر
 رہن کوئے نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب ذات پات پر بھ آیا ٹھکن، جگت ٹھگوری ایکا پائیا۔ کسے لاؤن نہ دیوے اجن بجن، بچیا رہن کوئے
 نہ پائیا۔ چار گنٹ دہ دشا ز میں اسمان گگن لگنتر کسے دیوے نہ بھجن، بھجیاں پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ شبد ڈوری نال آیا بنھن، دُھر دا داتا بے پرواہیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کما ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ، پر بھ ڈگے اک سرنا ئیا۔ پر م پُرکھ
 پر بھ تیری لوڑ، پُرکھ اکال تیری اک سرنا ئیا۔ جوں بھاوے توں لینا تور، ترت اپنا حکم سنا ئیا۔ سدا سدا ہتھ تیرے ڈور، دوجا نظر کوئے نہ آ ئیا۔ کلجک
 ویکھیا اندھ گھور، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ من واسنا ہوئی ٹھگ چور، لٹی جائے واہو داہیا۔ کوڑی کرپا مچے شور، سنسا سکے نہ کوئے مُکائیا۔ پورے سنگر

دی کھجک جیواں بھلی لوڑ، ایکا اشٹ گئے بھلایا۔ کام واسنا ہوئے حرام خور، انتر آتم دھیان نہ کوئے لگایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ سکے نہ کوئی توڑ، اندر وڑ وڑ خوشی منایا۔ کسے نہ پھرے منتر تیرا فرنا پھور، سرتی شبد نہ کوئے گڑمایا۔ اسیں مارگ دس کے آئے ہور، جیو جنت اپنا راہ رہے چلایا۔ تیرے نالوں ہويا اجوڑ، ساڈی لوڑ نہ کوئے رکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اسیں سارے بیٹھے مکھ موڑ، کسے دا ہوئے نہ کوئے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا لیکھا تیرے ہتھ پھڑایا۔ پُرکھ اکال اگوں بول، اِکو اک جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے اپنے کنڈے لو تول، تولا اِکو گن جنایا۔ صاحب سنگر سدا اڈول، اڈل کدے نہ جائیا۔ کھجک انت رہے نہ کوئی انہول، بھلیاں لو سمجھایا۔ ابناشی کرتا کدے نہ مارے رول، دُھر دا ہکم اِک سمجھایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کھجک اپنا و جا کے آئے ڈھول، مردنگا ہتھ اٹھایا۔ اٹھ کے ویکھو کون وسے تہاڈے کول، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پاربر ہم پر بھ کھجک جیو سارے کرن مخول، مکھ سہندا نظر کوئے نہ آیا۔ مات گر بھ دا بھل گئے سارے قول، کیتا قول نہ کوئے نبھایا۔ ساڈا حصہ رہیا نہ رتی چول، چاروں کُنٹ خالی نظری آیا۔ ڈکھاں بھری رووے دھول، دھرنی دیوے اِک ڈھایا۔ کون کرے بھار ہول، میرا دردی درد وندایا۔ کھجک جیو مچایا گھول، کشتی کام کرودھ رہیا لگایا۔ میرا پڑدا اندر وڑ کے دتا پھول، شرم حیا لچ نہ کوئے رکھایا۔ تیرتھ تٹاں اٹھسٹھاں پانی دتا و رول، ناری پُرش ننگے تاریاں لایا۔ ساچے مندر کوئی نہ وسے آتم انتر مول، مولا نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو سچ گیان، ہر کرتا آپ جنایا۔ تہاڈا منظور ہويا بیان، بے زبان لیکھے لایا۔ سارے مٹو اِک ایمان، دھرم اِکو نظری آیا۔ سارے سجدہ کرو سلام، سارے نمو نمو سپیس جھکایا۔ سارے منتر پڑھو ستنام، سارے فتح ڈنکا اِک سنا یا۔ سارے بھجو رام رام، سارے رمیا ویکھو ہر گھٹ رہیا سما یا۔ سارے تلو اِکو شام، شہنشاہ بنسری نام وجایا۔ سارے سُنو اِک پیغام، سچ پیغمبر رہیا جنایا۔ سارے پڑھو اِک کلام، ساچا کلمہ اِک درڑایا۔ سارے مٹو اِک امام، آد جگاد نور خدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اِک سنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سپیس نو اوندے، پر بھ تیری سچ سرنا یا۔ توں ہی توں ہی ڈھولا گاوندے، تیرا نام دھیایا۔ دین مذہب نہ

کوئے رکھاؤندے، نہ کوئی ونڈ ونڈاٹیا۔ شرع شریعت پندھ مُکاؤندے، اِکو مارگ لائیا۔ جیو جنت سادھ سنت تیرے بردے سارے نظری آؤندے، تیرے حکمے وِچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے دسیئے چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال دسے گیت، اِکو نام جنائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو جامسیت، مسلہ حق نہ کوئے پڑھائیا۔ گر اوتار گُردوارے مندیریں جا کے تلو نیت، نیتوان نظر کوئے نہ آٹیا۔ پنڈت پاندھے پنٹھی گرنتھی دھیاں بھیناں تگن نیت، ثابت صبر نہ کوئے رکھائیا۔ نانک گو بند بھلی پریت، گرُو گرنتھ گُردیو اِشٹ درِشٹ نہ کوئے کھلائیا۔ ساچے رام نہ کوئی سیو، آتم رام نہ کوئے منائیا۔ ساچے کرشن کوئی نہ کھولے بھو، گوپی کاہن منڈل راس نہ کوئے رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، دو جہاناں کھوج کھوج جائیا۔ دو جہاناں ویکھ جا، پر بھ تیری آس رکھائیا۔ ساڈی انتم اِکو ہاں، تیری سرن سچی سرنائیا۔ اپنا پندھ آئے مُکا، لوکمت پھیرا پائیا۔ جیو جنت آئے سمجھا، لکھ لکھ لکھ جھولی پائیا۔ شاستر سمرت رہے گا، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ وید ویاسا آیا دھیا، پوت سپوتا براہمن گُوڑا اُچے ٹلے پر بت آسن لائیا۔ عیسیٰ کہہ کے آیا میرا خُدا، پچھے آوے واہو داہیا۔ محمد اُچی کوک گیا سنا، وڈ امام ویس وٹائیا۔ نانک نرگن ساچا ڈھولا دتا گا، نہہکنک و بے ودھائیا۔ گو بند آکھے پُرکھ اکال پھیرا جاوے پا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سمبل ڈیرہ لاوے آ، نگر نظر کسے نہ آٹیا۔ مندر اِکو لئے بنا، جندر اپنا آپ لگائیا۔ اُجڑیا کھنڈر لئے وساء، نرگن جوت کر رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ آپے لائیا۔ ساچا مارگ لا بھگوان، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلج انتم دس کے آئے سرب نشان، جیو جنت سمجھائیا۔ نہہکنک آئے بلی بلوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں بنے حکمران، نرگن سرگن لئے سمجھائیا۔ لکھ چوڑا سی بنے کاہن، رام رمیا ویس وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چُکائے کان، لیکھا دیوے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ وساپنا گھر، لوکمت تیرا راہ تکائیا۔ لوکمت تگے راہ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ نانک گو بند گیا لکھا، انتم آوے سچا ماہیا۔ کون کوئے ڈیرہ لئے لا، چھپر چھن اِک جھہائیا۔ نرگن ہو کے بنے ملاج، سرگن بیڑا پار کرائیا۔ نظری آئے اِک خُدا، خودی سب دی دئے مٹائیا۔ جس نوں کہندے سدا جُدا، سو جُز اپنے نال جنائیا۔ نوری جلوہ دئے دھرا، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ ساچا حکم دئے سنا، نہ کوئے میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چو دھویں پندھ دئے مُکا،

چو داں طبق کرے رُشناییا۔ اِکو سبق دے پڑھا، الف یے سمجھ سکے نہ رانیا۔ مذہب ذات نُقطہ دے اڈا، نوُن غنہ اِکو نظری آئیآ۔ حمزہ رمز دے لگا، عین اَکھ پر تکھ کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر کھیل ساچے ہر، ڈور تیرے ہتھ پھڑایا۔ اپنے ہتھ پھڑ لے ڈور، اندولت تیری سرشٹی تیرے ہتھ پھڑایا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھ ٹھگ چور، گھٹ گھٹ اپنا پھیرا پانیا۔ جگت وکاروں اسیں آئے ہوڑ، ہوکا تیرا نام سنا یا۔ سب نوُن دس کے آئے سرتی شبد لوو جوڑ، گھر میلا میل ملا یا۔ کر پرکاش اندھ گھور، جوت زرنجن کر رُشنا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے لے پھڑ، جو تیرے تیتوں رہے گانیا۔ جو میرے میتوں دھیاونگے۔ ہر دے ہر کا نام وساونگے۔ رسنا جہوا گیت الاونگے۔ کایا مندر مسیت سو بھا پاونگے۔ آتم پر ماتم ویکھ نشانہ ٹھیک، مارگ اپنا پنڈھ مُکاونگے۔ ایٹھے اوتھے لگی پریت، ویلے انت توڑ نبھاونگے۔ میں ہر گھٹ وساں چیت، چار جگ گھ شراونگے۔ بیٹھا رہاں سدا اتیت، گر اوتار سرب فرماونگے۔ کالے اُتے پا کے گئے لیک، لیکر سب دی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر گھ ساچے ویکھ وکھاونگے۔ گر گھ ساچے ویکھ وکھاوانگ۔ کلجگ انتم پڑدا چکاوانگ۔ ہر جن سڑدا آپ بچاوانگ۔ دُھر دا بردا اِک بناوانگ۔ گھر گھر در در بھو کھلاوانگ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اِک رکھاوانگ۔ ساچا مارگ اِک رکھاوانگ۔ جن بھگتاں آپ جکاوانگ۔ ساچے سنتاں میل ملاوانگ۔ گر گھیاں رنگ رنگاوانگ۔ گر سیکھاں مردنگ و جاوانگ۔ سچ پنگ ہنڈھاوانگ۔ انحد راگ سناوانگ۔ ید پُشت آپ بناوانگ۔ یکمشت کھیل کراوانگ۔ عاشق معشوق رُپ وٹاوانگ۔ دُھر دا سچ حقو، جن بھگتاں جھولی پاوانگ۔ باقی سب نوُن کراں منسو، بچھلا لیکھا میٹ مٹاوانگ۔ چار ورنناں بنے اِک رسو، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو گھر بہاوانگ۔ سب دی میٹاں ترسنا بھو، امرت آتم جام پیوانگ۔ جنم مرن دارہے نہ دُکھ، جس نوُن اپنی گود بہاوانگ۔ جن بھگتاں ہت جاواں جھو جھ، اپنا سیس جگدیش کٹاوانگ۔ دو جہاناں دی دیواں سو جھ، پڑدا اوہلا آپ چکاوانگ۔ لہنا چکے ایکا دُوج، بھانڈا بھرم بھو بھٹاوانگ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اندر سنجگ رُپ وٹاوانگ۔ کلجگ انتم ڈیرہ ڈھاہیگا۔ پر بھ اپنا تھم ورتائے گا۔ نہ کوئی میٹ میٹ مٹائے گا۔ گر اوتار سیس جھکائے گا۔ پیر پیغمبر کلمہ نبی رسول نہ کوئے پڑھائے گا۔ سارے تھم کرن قبول، کایا کعبہ اِکو نظری آئیگا۔ جنہاں ملیا آپ محبوب، مُجت اپنے نال

لگائے گا۔ چار جگہ دا دے ثبوت، صبر پیالہ جام پیائے گا۔ بھاگ لگا کایا کلبوت، رُوح پاک آپ کرائے گا۔ کوڑی اگنی دیوے پھوک، جوتی لمبو اِکو
 لائے گا۔ مُرید مُرشد دوہاں اک رسوخ، رسواگر آپ اکھوائے گا۔ ہر گھٹ ہوئے سدا موجود، خالی در نہ کوئے دکھائے گا۔ آد جگاد نہ ہوئے نیست و نابود،
 سچ نشان اک اُٹھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک دکھائے گا۔ پر بھ بھگتی مارگ لاویگا۔ بھگت بھگوان آپ جگاویگا۔ دُھر دا
 نام دے کے دان، خالی جھولی سرب بھراویگا۔ جوستے بال انجان، پھڑ باہوں آپ ہلاویگا۔ اگلی پچھلی چھکے کان، بن کناں راگ سناویگا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان جوڑ جڑاویگا۔ جن بھگت آپ اُٹھائے گا۔ تھہ اپنی دیا کمائے گا۔ کچھ نام کولوں ورتائے گا۔ کھ اُجل مات کرائے گا۔ سکھ
 سہج گھر وسائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائے گا۔ جن بھگتاں رنگ رنگاویگا۔ آتم سیجا ڈیرہ لاویگا۔ دُھر سندیس اِکو
 بھیجا، بھجن بندگی نام پرگٹاویگا۔ نج نیز آپے پیکھا، پیکھت پیکھت خوشی مناویگا۔ نہ کوئی رہے اولیا پیر شینا، مسانک رُپ نہ کوئے دھراویگا۔ دین مذہب دا
 کر کے اِکو ایکا، آخر اِکو اکھر پڑھاویگا۔ پاربرہم پُرکھ اکال دی اِکو ٹیکا، خُداوند کریم اِکو نظری آویگا۔ سب دی کرے بُدھ بیکھا، من منسا میٹ مٹاویگا۔ دین
 مذہب دا بولی اُتے اگے کوئی نہ لئے ٹھیکا، ٹھیکے دار نظر کوئے نہ آویگا۔ لوکات سب دا اِکو بنے پُرکھ ابناشی نیتا، نرگن اپنا تھم ورتاویگا۔ مات گر بھ دا
 سب کرائے چیتا، لو پچھنکی پھیر لگاویگا۔ سوہنگ شبد داد سے بھیتا، آتم پر ماتم جوڑ جڑاویگا۔ جو اُپروں آیا بیٹھاں، بیٹھوں پھڑ کے اُپر لے جاویگا۔ جس دا
 شبدی پُت اِکو جیٹھا، تھر گھر ساچے سو بھا پاویگا۔ سو بھگتاں کدے نہ بھلے چیتا، جگ چوکڑی ویکھن آویگا۔ کلج جیو اُٹھو مُکاوو اپنا لیکھا، سری بھگوان لیکھ
 چکاویگا۔ ویلا لنگھ نہ جائے ویکھی ویکھا، ویلا لنگھیا ہتھ نہ آویگا۔ جس دا رُپ رُپ انیکا، بوہ کوٹ پھول بھلاویگا۔ جس دا میل دس دسمیشا، دہ دشا کھوج
 کھوجاویگا۔ جس دی انس وشن برہم مہیشا، کروڑ تیسرا سُرپت اند جس دھیاویگا۔ تس صاحب کرو آدیا، اتنم اپنے دیس لے جاویگا۔ تس مُچھ داہڑی نہ کیسا،
 نہ کوئی موئڈ موئڈاویگا۔ آتم پر ماتم کرے پیتا، نیت نوت اپنے گھر وساویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اِکو ور، بھگتی ڈیرہ
 اک لگاویگا۔ جن بھگتاں پر بھ ہوئے وس، اپنا مان گوانیا۔ دُھر درگا ہوں آئے نس، جگ جگ پھیرا پانیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، کرے اگم پڑھانیا۔ جگ

چو کڑی کسے نہ آیا ہتھ، لہ لہ تھکے سرب لوکانیا۔ کھوجت کھوجت گئے اک، ہر کا نورِ نظر نہ آیا۔ کوٹن بیٹھے تیر تھ تھ، ڈو نگھی کندر دھیان لگانیا۔ کوٹن اگنی رہے تپ، جل دھار کوٹن رہے وہانیا۔ کوٹن کرن پوجا پاٹھ شودوالے مٹھ، مندر مسیت گرو رہے دھیانیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کسے نہ آیا ہتھ، خالی ہتھ رہے دکھانیا۔ جنہاں اُپر کرپا کرے پُرکھ سمر تھ، سنگر پورا دیا کمانیا۔ راتیں سُنٹیاں نچ کھولے نیز اٹھ، دے جاگدیاں بن اکھاں نظری آتیا۔ ست سرُپ ہو پرتکھ، پردہ اوہلا دے اٹھانیا۔ لکھ چوڑا سی نالوں کر کے دکھ، اپنا میل ملانیا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، بھگت بھگوان اک دُوبے نوں رہے سنانیا۔ بن بھگت بھگوان دوہاں دا کھیڑا کدی نہ سکے وس، دو جہان اوترے نظری آتیا۔ بھگت کہے بھگوان میری رکھے پت، سر میرے ہتھ لکانیا۔ بھگوان کہے بن بھگتاں میرا نام کوئی نہ لئے جب، لوکمت نشانہ نظر کوئے نہ آتیا۔ دوہاں دا اک دُوبے بنا چلے کوئی نہ وس، مجبور ہو کے اک دُوبے نال بندھن پانیا۔ دھن نگر دھن کھیڑا جتھے پتا پت دوویں گاؤں جس، رسنا جہوا بتی دند صفت صلاحیا۔ ہر سنگت دوارا رہیا وس، ساری بستی خوشی منانیا۔ کلیوں کال قلندر جائے نس، جو جن درتے آئے درشن پانیا۔ اتم ویلے درشن دیوے ہس ہس، سیس جگدیش تاج لکانیا۔ گرکھو گھر دیاں دینا دس، پر بھ پتا آیا سچا ماہیا۔ جو ہو یا بھگتاں وس، سو بھگتاں پچھے پھیرا پانیا۔ آد جگد جگ چو کڑی پُرکھ اکال اک سمر تھ، سنگر پورا اک اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ کھنک نرائن نر، ہر سنگت تیری پریم پریتی اندر جائے ڈھٹھ، تیرے مندر اپنا ڈیرہ لایا۔ سچھنڈ دا سچ اکھ، لوکمت دکھانیا۔ جس گھر نرگن زریور ہوئے پرگٹ، سو پرگٹ وچ لوکانیا۔ سارے رل مل اتم پر ماتم اک دُوبے دا گاؤ جس، دئی دوتی کسے وچ رہن نہ پانیا۔ ذات پات دین مذہب کھہڑا دیو چھڈ، اک دُوبے نوں جانو بھائی بھانیا۔ نانک گو بند سچا مارگ گیا دس، اوچ نیچ رہن کوئے نہ پانیا۔ ہر گھٹ ہر ہر دے ساچا رام رہیا وس، گھر گھر کاہن اپنی بنسری نام رہیا وجانیا۔ سینا سرتی ہو کے پریم اپنا کر لو وس، رادھا ہو کے کرشن لو منانیا۔ تہاڈے پچھے تہاڈا سنگر ہوئے بے بس، بھجیا پھرے واہو داہیا۔ چھڈ کے آئے تیر تھ تھ، مندر مٹھ سرب تجانیا۔ جتھے بھگت سنت گرکھ گرکھ ہر سنگت ہر کا نام رہی رٹ، تِس بن دوجا در اور نہ کوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سرب ور، گرکھو اپنا ویکھو آپ گھر، جس گھر وچ گھر سنگر ڈیرہ لایا۔ گرکھ اگوں دیوے

آکھ، اُچی کوک سنایا۔ بن ستگر میدوں سبھ نہ سکے بھاکھ، ہوئے نہ کوئے سنایا۔ نو دوارے بڑے چالاک، اٹھے پہر اپنا بل دکھایا۔ پنج وکارے اگلا بند کیتا تاک، سکے نہ کوئے گھلایا۔ جناں چر ستگر پورا سر اپنے ہتھ نہ لئے راکھ، راہ نظر کوئے نہ آئی۔ سنگھمن ٹیڈھی بنک پار نہ ہووے گھاٹ، اڑاپنگل پندھ نہ کوئے مکائیا۔ شبد سنے نہ کوئی ناد، انحد راگ نہ کوئے سنایا۔ امرت آتم نہ آئے سواد نورس بھکے رسنا جہوار ہی کھائیا۔ آتم انتر نہ ہوئے پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ کر کرپا ستگر پورا اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے سرتی شبد پھڑ کے درس دکھائے ساکھیات، سبجن اکے نظری آئی۔ گرگھ اوس گھر اوس در کدی نہ ہوئے وفات، جنم مرن گیڑ رہن نہ پائیا۔ لیکھا لکھ دئے بن قلم دوات، کاغذ لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن پیاسوں پیائے آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں بدلایا۔ مکھ توں لاه کے پڑدا نقاب، نقاب پوش اپنا نور دئے چکائیا۔ جو ہر گھٹ اندر بیٹھا خاموش، سو گرگھو گر سکھو جن بھکتو تہاڈے نال اندر وڑیا گلاں کرے چائیں چائیا۔ آورل کے بنو اک جماعت، کبیر جلاہا اُچی کوکے دئے ڈھائیا۔ نانک زنگن ست سرپ سب نوں بنائے پارجات، جو پر م پڑکھ پتیر میثور چرن لاگن پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت دیوے اکوور، جم کا چکائے بھے ڈر، ویلے انت سری بھگونت انت اپنی گود بہایا۔

* ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا پریتم سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

گرگھ مٹے اندھیری رات، جگت اندھیر رہن نہ پائیا۔ گھر ستگر درس پائے ساکھیات، شاہ پاتشاہ نظری آئی۔ اندر کھولے اپنا تاک، پڑدا بجر کپاٹ اٹھایا۔ پڑکھ اکال ملے سبجن ساک، در بیٹھا بے پرواہیا۔ سچ پریتی بٹھے نات، ناتا اپنے نال جڑائیا۔ آتم دیوے اکو دات، پر ماتم میل ملایا۔ بخشے امرت بوند سوانت، ساتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اک گیان درڑائیا۔ گرگھ دیوے اک گیان، ستگر ساچا دیا کمائیدا۔ انتر آتم دھرم نشان، دھرم دوارے آپ دکھائیدا۔ کوڑی کرپا چھٹے پین کھان، امرت رس آپ چکھائیدا۔ چرن کول کول چرن پر بھ سوامی اک

دھیان، اشٹ دیوگر اکو نظری آئیندا۔ ساچا نام نئے سچ کان، سرون ساچے لیکھے لائیندا۔ بالی بُدھ نہ ہوئے آنجان، سرتی سوچھہ سروپ بنائیندا۔ گھر میلا
 نرگن کاہن، گرہ مندر سو بھاپائیندا۔ جنم کرم روگ سرب مٹ جان، سنسار ہن کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، گرگھ گرگر بوجھ بھجھائیندا۔ گرگھ بوجھے سنگر رنگ، ہر ساچا سچ بھجھائیا۔ مندر ویکھے اندر لنگھ، پڑدا آپ چکائیا۔ نام ندھان وجے مردنگ، تال تلواڑا
 اک دکھائیا۔ جگت وکارا کھنڈ کھنڈ، کوڑ گڑیاں نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم ملے اک انند، پرمانند آپ سمائیا۔ ساچی دیوے نام سنگندھ، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ایگا گھر دکھائیا۔ گرگھ ویکھ پہلا گھر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ لوکمت کیوں بیٹھا اڑ، من مت رنگ رنگائیا۔ کایا مندر ساچے
 پوڑے ویکھ چڑھ، اچاٹلا نظری آئیا۔ نیز لوچن درشن کر، نچ نین اک کھلایا۔ نظری آئے نرائن نر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جنم جنم دا چکے ڈر، آون جاون
 رہن نہ پائیا۔ بن رسنا جہوا سوہنگ ڈھولا پڑھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ گھر وچ اُتجے تیرا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ ساچے نہاؤنا اکو سر، سر امرت
 اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گرگھ تیری ڈھر دی پریت، ہر سنگر آپ جنائیا۔ جنم جنم دی ویکھے ریت، کرم
 کرم دی دھار سمجھائیا۔ تیرے اندر امرت ٹھانڈا سپت، بن کرپا ہتھ کسے نہ آئیا۔ آگے ہو کے ویکھ نزدیک، دُورن دُور پینڈا رہیا مکائیا۔ سدا سہیلا وسے
 چیت، چیتن اپنا تھم ورتائیا۔ در درویش بن منگ نام بھیکھ، بھچھیا اکو جھولی پائیا۔ من آتما دوویں رہن اتیت، بُدھ مت نال ملایا۔ لیکھا چکے ہست
 کیٹ، ہر گھٹ رمیارام نظری آئیا۔ مانس جنم لینا جیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ساچی پریتی لاؤ ایک، پُرکھ اکال
 دیا کمائیا۔ آد جگاد جس دا بھیکھ، نرگن سرگن روپ دھرائیا۔ لکھ چوڑا سی لکھے لیکھ، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ بھگت بھگوان دیونہارا ٹیک، جگ جگ تھم
 ورتائیا۔ نچ نیز نچ آتم نچ گرہ نچ سوامی لینا ویکھ، گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ سچ پریم کروہیت، نیم اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 گرگھ دیوے سدا وڈیائیا۔ سچ پریتی سنگر چرن، ملے مان وڈیائیا۔ نیز کھلے ہرن پھرن، جوتی نور نور رُشنائیا۔ لیکھا چکے مرن ڈرن، جیون مکت اکو اک
 سمجھائیا۔ گرگھ ورلے ترنی ترن، کلج ڈبی سرب لوکائیا۔ سنت سہیلے گرو چیلے آیا پھرن، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ کایا مندر ڈو لکھی کندر آیا ورن، نو

دوارے ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ سچ محلے آیا چڑھن، دسم دواری بہہ کے آیا پڑھن، سوہنگ ڈھولا اِکو گایا۔ لیکھا چُکاون آیا ورن برن، سمجھاون آیا اِکو سرن، سری بھگوان سچی سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ نیتز نین اِکھ گھلایا۔ گرگھ کھلی اِکھ اِگم، ہر ہر بھیو جنایا۔ سُنیا ناؤں ایکا کن، دوئے سرون بند کرایا۔ نام پایا دُھر دا دھن، سچ خزینہ نظری آیا۔ نرگن چڑھیا اِکو چن، جوت نرنجن نور رُشایا۔ کوڑی کریا بھانڈا بھن، سچ بھنڈار جھولی پایا۔ میٹ واسنا اپنا من، من ممتا موہ چُکایا۔ کر پرکاش ساچے تن، گھر مندر اِک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ گرگھ آپ سہایا۔ گرہ گرگھ گھر سہنجنا، سو بھنیک وڈایا۔ گھر دیک جگے نرنجنا، نرور پڑھ آپ جگایا۔ ہر سنگر ملے درد دُکھے بھنجنا، سُکھ ساگر روپ وٹایا۔ نیتز پائے نام انجنا، اگیان اندھیر مٹایا۔ چرن دھوڑ کرائے مجا، دُرمت میل دھوایا۔ کایا چولی چاڑھے رنگنا، رنگ میٹھ اِک رکھایا۔ ست سنو کھی اِک پہنائے انگنا، انگیکار اِک ہو جایا۔ ڈھولا گیت سنائے ساچا چھندا، تُوں میرا میں تیرا کرے سچ پڑھایا۔ گر سیکھ گرو گرو گرو دیو اِک دُجے نوں دوویں کرن بندنا، بندگی پریم پریتی اِک جنایا۔ گرگھ تیرا لکھ چوراسی کٹے چھندا، پھاسی گل نہ کوئے لٹکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی ٹھانڈی سیتی ہر جن ہر جو کایا جھولی آپ لٹکایا۔

* ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا گر بخش سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ رہندا، سنگر پورا اِک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں اندر نرگن ہو کے بہندا، سچ سنگھاسن سو بھاپائیندا۔ نرور ہو کے ڈھولا کہندا، نام ندھان جنائیندا۔ آد جگاد بھانا سہندا، سر اپنے بھار اٹھائیندا۔ گھر گھر جا جا دینا دیندا، دیونہارا آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کرنی آپ کمائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سے سچکھنڈ دوار، سچ ساچا اِک اکھوایا۔ جگ جگ ویکھے وچ سنسار، نرگن سرگن بھیو چُکایا۔ بھگت قبیلہ اِک پروار، پاربرہم پر بھ بنت بنایا۔ نت نت میلے وچھڑے یار، سچ پریتی اِک لگایا۔ جگ جگ مارگ دئے سکھال، ساچی سکھیا اِک سمجھایا۔ نام ندھان بلائے جیکار،

ساچا راگ سنا گیا۔ ڈونگھے وہن کرے پار، بھوساگر لئے ترایا۔ نیتز کھول دیوے دیدار، لوچن اکو نظری آئی۔ سوچ وچ نہ آئے سرجنہار، سوچ سمجھ چلے کوئی نہ رانیا۔ جس بخشے بخشہار، بخشش اپنی مہر دکھائی۔ پھڑ باہوں لئے اٹھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائی۔ سچھنڈ نواسی صاحب سلطان، پاربرہم اک اھوانیندا۔ جگ جگ دیوے جگت گیان، بھگت بھگوان آپ سمجھانیندا۔ مارگ لائے سرشٹ آن، درشٹ اکو اک گھلانیندا۔ سچ بنائے دھرم ودھان، دھر دا حکم اک سنانیندا۔ گر اوتار دین بیان، لیکھا لکھت لیکھ پڑھانیندا۔ پرگٹ ہو والی دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کمائیندا۔ زرگن سرگن کرے وہار، بوہاری اپنی رچن رچانیندا۔ کلجگ انت لے اوتار، وڈ اوتاری پھیرا پانیندا۔ گرسکھ ساچے کرے پیار، پاربرہم پر بھ اپنا میل ملائیندا۔ جیوندیاں جگ کرے ادھار، مریاں جم نیڑ نہ آئیندا۔ مائس جنم پیچ دئے سوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک زرائن زر، سچھنڈ نواسی پڑکھ ابناشی، گھٹ گھٹ واسی، ہرجن ساچے ساچے مندر سد سدا اپنے وچ سمانیندا۔

* ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سچھنڈ نواسی سہائے تھان، دھرنی دھرت ملے وڈیائی۔ دیوت سُر سارے گان، گن گندھرب دھیان لگائی۔ وشن برہما شو نین اٹھان، اٹھ اٹھ ویکھن چائیں چانیا۔ چار جگ خوشی منان، گھر ساچے وچے ودھائی۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ شاستر سمتر وید پُران صفتی ڈھولے سرب سنان، اچی کوک کوک الایا۔ وڈ وڈیائی گرگھ پتر سنان، جس ملے بے پرواہیا۔ انمنگیا دیوے دان، دھر دی دات ورتائی۔ چرن دھوڑ بخشے اشان، سروور اک بنائی۔ مائس جنم دیوے مان، مانگھ اپنے لیکھے لائی۔ پچھلا لیکھا چکے جہان، آگے اکو بو جھ بھجھائی۔ سوہنگ شبد کر پروان، پر م پڑکھ کرے پڑھائی۔ انتر آتم اُتےجے اک گیان، اک اکھ دئے جنائی۔ جھوٹھا دے سے جگت مکان، انت کھیڑا کوئے رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پار کرائیا۔ سچھنڈ نواسی کرپانیدھ، کرپن اپنی دیا کمائیندا۔ جن بھگتاں کارج کرے سدھ، ساچا کھیل آپ ورتائیندا۔

اپنے ملن دی آپے جانے پدھ، دوجا مارگ نظر کسے نہ آسیندا۔ میل ملاوے گھر دھام نج، نج گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ہر جن ہری دوار جائے سنجھ، سو جھ بو جھ
 اکو پائیندا۔ سنگر پریتی جائے لُجھ، دوجی حرص نہ کوئے ودھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپے لئے پُچھ،
 لہجھیاں ہتھ کسے نہ آسیندا۔

* ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی پورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سچکھنڈ نواسی وست دے، ہر بھگت منگ منگائیندا۔ ٹھا کر نال لگے نینہ، ناتا اکو اک جڑائیندا۔ امرت برکھ ساچا مینہ، میگھلا نظر کوئے نہ آسیندا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے سپس جھکائیندا۔ کرپا کر سچے بھگوان، ہر بھگت آس رکھائیا۔ دُھر دادے اگئی دان، لوکماں ہتھ
 کسے نہ آئیا۔ لہجھ لہجھ تھکا جیو جہان، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے انجیل قرآن، شاستر سمرت وید گائیا۔ تیرا ملیا نہ کوئی نشان، نشانہ ہتھ کسے نہ
 آئیا۔ نو نو چار ہویا حیران، پریشان سرب لوکائیا۔ خالی دے جگت دکان، وست نام نہ کوئے وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وست
 امولک جھولی پائیا۔ کرپا کر سرب گونٹ، جن بھگت اکو آس رکھائیندا۔ ساچا نام دے نیا منت، من منسا پور کرائیندا۔ گڑھ تٹے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم
 بھيو چکائیندا۔ لیکھا چکے جگت پنڈت، بودھ اگادھ اکو نظری آسیندا۔ میل ملا ساچی سنگت، جس سنگت وچ ساہائیندا۔ کرپا لا انگ انگد، انگیکار تیرا در اکو
 بھائیندا۔ در درویش ہویا منگت، دوئے جوڑ سپس جھکائیندا۔ صاحب سنگر من اکو منت، نیتز نیناں نیر وہائیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بھنت، بھنڑی گھڑی
 نال سہائیندا۔ کوڑی رہے نہ کوئی علت، ایک تیرا روپ نظری آسیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دس دُھر دی ملت، جس گرہ اپنا
 میل ملائیندا۔ شاہ پاتشاہ سچ سورپیر، تیری اوٹ تکائیا۔ چوٹی چاڑھ پھڑا خیر، آخر اپنا درس کرائیا۔ چار جگ رہے دلگیر، تیرا نام دھیائیا۔ شرع و جدے رہے
 زنجیر، شریعت کردی رہی لڑائیا۔ سولی چڑھدے رہے خیر، پٹھی کھل مات لہائیا۔ تیرے پچھے سانجھے پیر، پیر زنجیر ہتھ تھکڑی لئی بندھائیا۔ دُبدے

رہے وچ نیر، ٹلے پر بت دھکا دیون لائیا۔ تیری لہدے رہے تصویر، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھال اپنا گھر، جس گھر رُتبہ نہ کوئی امیر حقیر، سب اکو نظری آئیا۔ جگت وچھوڑا کٹ بھیر، بندھن کوئے رہن نہ پائیا۔ برہو لگی میٹ پیڑ، دکھیاں درد درد ونڈائیا۔ بدل دے ساڈی تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ تیرے ہتھ نام شمشیر، کوڑی کریا سیس دے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت رہے دھیائیا۔ جن بھگت کہن بول، اپنا نعرہ لائیا۔ ابناشی کرتے پڑا کھول، گھر اپنا دے سمجھائیا۔ ساچے کٹدے لے تول، تول بن کے اکو ماہیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لے وِروں، ہر جن اپنے باہر کڈھائیا۔ نیڑے ہو کے وس کول، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ نام ہو کے وچا ڈھول، ڈھولا اکو راگ سنائیا۔ شبد ہو کے بن وچول، وچولا نرگن سرگن میل ملائیا۔ مولا ہو کے جامول، رُوپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ ساڈا بھار کر ہول، سر اپنے گنڈھ اُٹھائیا۔ لیکھا چکے اُپر دھول، دھرنی دھرت لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا میل ساچے گھر، جس گھر ملیاں وچھڑ کدے نہ جائیا۔

* ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ہر سنگر دیا کمائیندا، آد پُرکھ نرنکار۔ گر گر ویس وٹائیندا، شبد جوت آدھار۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا، نرگن سرگن کر پیار۔ سنت ساجن پڑدا لائیندا، دُئی دویت اُتار۔ گرگھ گود بہائیندا، دیوے سچ پیار۔ گر سکھ ویکھ وکھائیندا، سد سد ویکھنہار۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ آپ ہنڈائیندا، نیت نوت ساچی کار۔ وشن برہما شو سیو لگائیندا، دیوے دُھر فرمان۔ گر اوتار حکم ورتائیندا، لیکھا جان دو جہان۔ پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا، دیوے برہم گیان۔ سب دا داتا اک اکھوائیندا، آد جگاد سری بھگوان۔ بچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا، تخت نواسی نوجوان۔ سیس جگدیش تاج سُبھائیندا، پنچم پنچ کرے پروان۔ ساچا دھرم اک بنائیندا، ساچی شرع اک ایمان۔ ساچا رہبر اک اکھوائیندا، سچ پیغمبر ہو پردھان۔ سچ سویمبر آپ رچائیندا، لکھ چوڑاسی کھیل مہان۔ سرب گھٹ بھر تمبر دیا

کمانیندا، جگ چوکڑی ویس مہان۔ کلج کوڑا اڈمبر آپ مٹائیندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل شاہ سلطان۔ ہر کا کھیل ہر کا رنگ، ہر ہر جو آپ جنائیا۔ گر کی دھار ڈور پتنگ، زرگن سرگن آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان ایسا سیجا بہن پلنگ، سہنجی رت سہائیا۔ سنت سجن لین اند، آتم رس اک دکھائیا۔ گرگھ گرودوارا دیکھن لگھ، راہ وچ نہ کوئے اٹکائیا۔ گرگھ ساچا نام وجاون مردنگ، تار ستار نہ کوئے ہلائییا۔ سری بھگوان سورا سربنگ، شہنشاہ اپنی کھیل رچائیا۔ کر پرکاش سورج چند، ترے بھون کرے رُشنائیا۔ لیکھا جان جیرج انڈ، اُتبھج سبتج ونڈ ونڈائیا۔ حکمے اندر کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ آسن لائیا۔ نام کھنڈا چنڈ پرچنڈ، دو دھار آپ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سچ داتا زرویر، زرگن اک اکھوائیندا۔ گر کرپا کدی نہ ہووے قہر، اگنی تت نہ کوئے جلائییندا۔ بھگت ملن دی بھگوان کدے نہ کرے ڈیر، دُور دُراڈا نیڑے نظری آئییندا۔ سنتاں میلا کرے ایسا ویر، ایسا گھر سوہا پائیندا۔ گرگھاں لہنا دینا دے نیڑ، لیکھا لیکھے وچ جنائیندا۔ گرگھاں دتے نہ کوئی ہیر پھیر، ہیرا پھیری سرب چکائیندا۔ نظری آئے شبد سوامی ساچا شیر، بھبک اپنے نام لگائیندا۔ لگھ چوراسی وچوں گھیر، گرگھ تھوڑے باہر کڈھائیندا۔ کلج جیو کوڑی کرپا کرن بھیڑ، من مت من مت نال نکر آئییندا۔ چاروں کُنٹ چھیڑاں رہے چھیڑ، چھیڑخانی سب دے وچ دکھائیندا۔ کوئی نہ جانے میر تیر، تیرا میرا بھیو نہ کوئے مٹائیندا۔ انتم واڈا دے بھیدیاں ہیڑ، رائے دھرم ہتھ پھڑائیندا۔ لہنا کو واری دے نیڑ، جھگڑا اگے ہو نہ کوئی پائیندا۔ دیکھنہارا انڈج جیر، اُتبھج سبتج پھول پھولائیندا۔ پُرکھ ابناشی اکو کیہر، بھے بھو آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ گر گر آپ جگائیندا۔ گرگھ دیکھ پر بھو سوامی، ہر ستگر نظری آئییا۔ ہر گھٹ بیٹھا انترجامی، آتم سیجا آسن لائیا۔ بودھ اگادھ سنائے شبدی بانی، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ سوئی اٹھائے سرت سوانی، آلس نندر ادے مٹائیا۔ پھڑ بنائے دُھر دی رانی، شبدی کنت ملائییا۔ سچ سنائے اکھ کہانی، کہہ کہہ خوشی منائیا۔ امرت پیائے ٹھنڈا پانی، سر اکو اک جنائیا۔ آپے ہوئے جان جانی، جانہار آپ اکھوائیا۔ سچکھنڈ دی دے نشانی، نام نشانہ ہتھ پھڑائیا۔ پد جنائے اک زربانی، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ پر بھ ملن دی کیتی آسانی، مارگ سکھلا اک دکھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گاؤ زربانی، جابر جبر دوجا نیڑ کوئے نہ آئییا۔ انتم میلا میل ملے پُرکھ

جوت نُوْرانی، جوتی جوت جوت سماںیا۔ آون جاون چُکھے کانی، لکھ چوْرَاسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، گُرمھاں دکھائے عالمے جاویدانی، فانی نظر کوئے نہ آئی۔

* ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈکنگ نرین سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

جگت مریادا گرو گرنٹھ، گر گوبند سنگھ سنگھ سمجھائی۔ چار ورن دا سچا پنٹھ، ایشٹ اک منائی۔ ناری بن ہنڈاوے کنت، بے پرواہ سچی سرنائیا۔ انتر آتم اک منت، منتر نام درڑائی۔ گر سکھ ساچا بنے سنت، دُئی دویت رہن نہ پائی۔ لکھ چوْرَاسی رُوپ ہر کا دیکھے جیو جنت، دوجائین نہ کوئے اٹھائی۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جانی۔ کوڑی کریا گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، چرن کول اک سرنائیا۔ بودھ اگادھا گر شبدی ساچا پنڈت، نرُویر کرے پڑھائی۔ جگت واسنا کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام رکھائی۔ لیکھ چُکائے جیرج انڈج، اُتبیج سیتیچ پنڈھ مُکائی۔ دُو بے در نہ جائے منگت، گھر وستو اک وکھائی۔ ساچا تھکم سندیسہ دتا سنگر پورے ساچی سنگت، سچ سندیسہ اک سنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی رہیا جنائی۔ پنچ پیسے نال نلیر، سرگن نرگن آگے چڑھائی۔ شبد گرو داتا کرے مہر، مہروان اکھوئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی ورن برن نہ کوئے ہیر پھیر، ساچی سرن اک تکائی۔ آتم پر ماتم لہنا دینا دئے نیڑ، ہر دے ہر کا نام جو دھیائی۔ پنچ وکار کرے نہ کوئی بھیڑ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ ساچی سکھیا گر گوبند، ایک ایک وار جنائی۔ سرب جیاں دی میٹ چند، ساچا راہ وکھائی۔ سنگر پورا گنی گہند، گھر گبھیرو وڈی وڈیائی۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے جنائی۔ گرو گرنٹھ شبد گردیو، ہر بانی صفت صلاحیا۔ بھیو کھلائے لکھ ابھیو، اگم اتھاہ دئے جنائی۔ وسنہارا سدا دھام نہیل نہکیو، اٹل وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائی۔ گرو گرنٹھ گردیو سوامی، پنچ تت کرے پڑھائی۔ ہوئی صفت اگنی بانی، بان نرالا تیر چلائی۔ لیکھا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیچ

پھول پھلایا۔ امرت آتم گھر سرور دیوے ٹھنڈا پانی، نیر ورو لے تھاؤں تھانیا۔ مہما اکھ سنائے کہانی، بودھ اگادھ پڑھانیا۔ اک دکھائے پد نربانی، نربان پد سامیا۔ کوئی نہ بھلے جیو پرانی، پرم پڑکھ گیا سمجھانیا۔ جس دی مہما دو جہانی، شاستر سمترت وید پُران رہے جس گانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنی دھار جنایا۔ گرو گرنتھ شبد گُر داتا، گُر گوہند آپ جنایا۔ نرگن سرگن بنے راکھا، بن پرتپالک سیو کمایا۔ پاربرہم برہم جنائے گاتھا، ساچا منتر نام درڑایا۔ آتم پر ماتم پوری کرے آسا، جو جن ہر دے ہر وسایا۔ بھاگ لگائے ساچے کاسہ، امرت باٹا آپ بھرایا۔ نرگن نرور پڑکھ اکال جوڑے ناتا، کوڑا بندھن توڑ تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرو اک سمجھایا۔ ساچا گرو دتے گوہند، ایکا ایک جنایا۔ جگ جگ میٹنہارا چند، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ دو جہاناں گنی گہند، گہر گسپھر اکھوانیا۔ وشن برہما شو جس دی ہند، نرگن نور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑدا سب دا دے اٹھانیا۔ شبد گرو سد مانو ایک، گرو گرنتھ وڈیا نیندا۔ نت نوت جس دی ٹیک، ٹیک ایک رگھناتھ سمجھانیندا۔ من مت بدھ کر بیک، دُرمت میل کوڑا کرکٹ پار کرانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرو دیو سوامی اکو اک دکھانیندا۔ شبد گرو مانو سد جگ، گُر گوہند سنگھ گیا سمجھانیا۔ جس دا میل اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مُکایا۔ نرل جوت کرے پرگٹ، اگیان اندھیر مٹانیا۔ شبد اناد لگائے سٹ، انحد ٹھو کر اک جنایا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ رہیا سامیا۔ ساچے مندر بہے سمترتھ، سمترتھ اپنا آسن لایا۔ گرو گرنتھ گُر بانی سب نوں مارگ دس، جیو جنت جگت پڑھانیا۔ اکو اوٹ لینی رکھ، پڑکھ اکال وڈی وڈیا نیا۔ جس دے حکمے اندر چوڈاں لوک چوڈاں ہٹ، چوڈاں وڈیا وٹی ودھانیا۔ جس دا کھیل بازی گر نٹ، لوکات سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھانیا۔ جس دے اُتے پنج پیسے دتے ٹکا، ٹکا اکو اک لگایا۔ سو گرو گرو دوار کایا مندر اندر نظری جائے آ، نش اکھر اکھر روپ وٹانیا۔ جس دی صفت صلاحی دو جہاں، آد جگاد رہے جس گانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرو اک دکھانیا۔ ساچا گرو اک سوامی، آد جگاد اکھوانیندا۔ جگ چو کڑی انترجامی، لکھ چوراسی پھول پھولانیندا۔ بودھ اگادھ سنائے بانی، دُھر دی دھار سمجھانیندا۔ آتم پر ماتم میل ملائے ساچے ہانی، سرتی شبدی جوڑ جڑانیندا۔ ساچا لیکھا چار

کھانی، چاروں گنٹ لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سٹگر سچا اک وڈیائیندا۔ گرو گرنٹھ گرو دیوے اُپدیش، جیو جنت کرے پڑھائیا۔ پاربرہم پر بھ سچ نریش، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارے وسے اگمی دیس، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جس گرو اتار پیر پیغمبر دتے بھج، دُھر فرمانا تھم سنائیا۔ جس دی گوہند سوت مانے ساچی سچ، گودی بیٹھے چائیں چائیا۔ اُس دا اکو سچا لیکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بن شبد گرو بانی سرشٹ سبائی بھیکھ، بھیکھا دھاری جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرو اکو اک وڈیائیا۔ آد جگادی اکو گرو، سٹگر سچا ہر اکھوائیندا۔ سب دا لیکھا جانے دُھر، بھيو اھیدا بھيو کھلائیندا۔ جس دی پوجا کرن وشن برہما شو دیوت سُر، کروڑ تیتسا سیس نوائیندا۔ اوس سٹگر دی آد جگاد جگا جگنتر لوڑ، گرو گرنٹھ سرب سمجھائیندا۔ جو آتم وچھڑی پر ماتم نال دیوے جوڑ، جگت وچھوڑا پندھ مُکائیندا۔ جگت وکارا کوڑ کڑیارا دیوے ہوڑ، ہر کا نام اک سمجھائیندا۔ لہنا دینا چکائے مور تور، ثرت اپنا کھیل وکھائیندا۔ تس اگے کسے دا چلے ناہیں زور، دو جہاناں تھم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ پنچ پیسے رکھ نرل ٹیکیا متھا، مستک شبد گرو نوائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ آد جگاد جس دا بھيو کسے نہ لکھا، الکھ نرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ بن نانک نرگن سرگن حال کسے نہ دتا، سچکھنڈ دوارے پھیرا کوئی نہ پائیا۔ سو گرو گرو گوہند اکو رکھا، جس وچ بدھی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرو گوہند شبد گرو گیا سمجھائیا۔ شبد گرو مانے سنسار، سرب جیاں جنائیا۔ پنچ تت نہ کوئے پیار، کایا مائی کھیبھ وکھائیا۔ ترے گن لیکھا چکے انتم وار، پر کرتی نظر کوئے نہ آئیا۔ شبد گرو سد بولے جیکار، نہ مرے نہ جائیا۔ آوے جاوے وارو وار، لیکھا سکے نہ کوئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا گرو اکو اک رکھائیا۔ سچا گرو سٹگر آد، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹایا۔ ہر پُرکھ نرنجن وجائے ناد، ایکنکار راگ الایا۔ آد نرنجن جوت پرکاش، سری بھگوان بھيو کھلایا۔ ابناشی کرتا دیوے داد، پاربرہم پر بھ پڑدا لاہیا۔ برہم مارے اپنی اک آواز، لکھ چوڑا سی لئے اٹھایا۔ دو جہاناں بھوگے راج، شاہ سلطان آپ ہو جایا۔ جگ چوکڑی رچے کاج، کرنی کرتا آپ کمایا۔ جس دا گرو اتار پیر پیغمبر سماج، نرگن سرگن ونڈ ونڈایا۔ ساچی دیوے دُھر دی داد، نام بھنڈار آپ ورتایا۔ سو ویکھنہار جگاد، بھيو اھیدا بھيو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا گرو اکو

پرگٹائے مات، دوجا گرو کم کسے نہ آیا۔ سنگر سچا اکو بھتا، بھتے گرو کم کسے نہ آیا۔ جس دا کھیل لوک پر لوکا، دو جہاناں ویکھ وکھایا۔ جس داناؤں اگم سلوکا، نش اکھر اکھر کرے پڑھایا۔ جس دا بھانا کسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سو سنگر سدا ہوئے بے دوشا، دوش سب دے اُتے لگایا۔ آپ بیٹھا رہے خموشا، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا گرو اک پرگٹایا۔ ساچا گرو پروردگار، بے پرواہ آپ جنائندا۔ سرب جیاں دا سانجھیا، مقامے حق ڈیرہ لائندا۔ سچ توفیق مہروان، مہان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور اک دھرائندا۔ لیکھا جانے دو جہان، بے نشان نظر کسے نہ آئندا۔ مکھ نقاب کھیل مہان، پردا نشیں پردہ اپنا نہ کوئے چکائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا گرو اک وڈیائندا۔ سچا گرو گوبند پیتا، چار ورن سمجھایا۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھا، بن گرکھ پورے سمجھ کسے نہ آیا۔ اندر باہر ساچی ریتا، گپت اپنی دھار چلایا۔ جس نوں لہدے مندر مسیتاں، گرو دوار ٹھا کر شو دوالے ویکھن چائیں چائیا۔ سو صاحب سدا اتیتا، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گر شبد نال کرو پریتا، پریتی اکو اک جنایا۔ دوس رین اٹھے پھر سنگر سدا وسے چیتا، چتوت ٹھگوری کوئے رہن نہ پائیا۔ جس دی صفت شاستر سمرت وید پُران اٹھاراں دھیائے کرے گیتا، انجیل قرآن تیس بتیسار ہی سمجھایا۔ سو سنگر نانک زرویر پُرکھ اک درٹیتا، جس دی وجے سچ ودھایا۔ تس دا لیکھا گرو گرنتھ لیکھ لکھیتا، کاتب بن کے لیکھ لکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرو اکو اک وڈیائیا۔ آپے گرو گر آپے بانی، سنگر شبد آپ اھوائندا۔ آپے داتا آپے دانی، دیونہار آپ ہو جائندا۔ آپے کھیلے کھیل دو جہانی، لوکمت آپے اپنا مارگ لائندا۔ گر گوبند اتم دے کے گیا بیانی، سچ بیان اک سمجھائندا۔ پرگٹ ہووے شاہ پاتشاہ سچا سلطانی، شہنشاہ اپنا روپ دھرائندا۔ جس دا کھیل بے مہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ چکائندا۔ گرو گوبند سنگھ پیارا، سچ نصیحت گیا سمجھایا۔ گر شبد اکو مٹو جیو سنسارا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جس دے نیاں ملے پُرکھ اکال نرنکارا، نرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ سو سنگر وسے دھام نیارا، بچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دا اکو سوت ڈلارا، شبدی ناؤں رکھایا۔ تھر گھر کھول آپ کوڑا، ساچی بھومکا ونڈ ونڈایا۔ سُن اگموں وسے باہرا، نیتز نین نظر کسے نہ آیا۔ جس محلے چٹھ کے کبیر کوکے وارو وارا، اچی اچی رہیا سناپا۔ جس نے نانک نرگن نام ست دتا کر پیارا، ساچا ونج مات

کھائی۔ جس گوہند کیتا سٹ ڈلارا، پوت سپوتا گود بہائی۔ گر گوہند سنگھ سب نوں دے کے گیا لارا، شبد اشارے نال سمجھائی۔ کجگ انتم کل کھلی لئے
 اوتارا، جس دا پتا نہ کوئی مائی۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، زرگن آوے پھیرا پائی۔ سمبل وسے دھام نیارا، بنک دوارا سمجھ کوئے نہ پائی۔ ڈنکا وجائے دوہری
 دھارا، شبدی تال آپ وجائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ گر گوہند سنگھ دس کے گیا سچ، سچ سچ
 درڑائی۔ گر شبد جس ہر دے جائے رچ، لوں لوں راگ لائی۔ من منو آ نہ پئے نچ، نو دوارے نہ تال وجائی۔ کایا ماٹی کنجن بنے کچ، کاپی گگریا لیکھے
 لائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ سمجھائی۔ گر گوہند سنگھ گر سب دا سانجھا، ورن برن نظر کوئے نہ آئی۔ آتم
 پر ماتم ملن دی رکھے تانگھا، گھر بیٹھا آسن لائی۔ نہ سویا نہ کدے جاگا، آلس نندرا نہ کوئے رکھائی۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں مار آوازاں، ڈھر دا
 ناد سنائی۔ ساچے سنتاں پچھے پھرے بھاجا، زرگن نئے واہو داہیا۔ گر کھیاں رکھے آپے لاجا، سر اپنا ہتھ لکائی۔ گر سکھ سچے تیرا ساجن ساچا، ساچی سکھیا
 اک سمجھائی۔ سنگر منو غریب نوازا، غریب نمائیاں ہوئے سہائی۔ سچ رسول پاکی پاکا، کلمہ نبی اک پڑھائی۔ بند کواڑی کھولے تاکا، مکہ کعبہ حجرہ اک سہائی۔
 بھوپت بھوپ وڈ نواہا، شہنشاہ ہر اکھوائیا۔ سیس جگدیش سوہے تاجا، دو جہان رعیت لئے بنائی۔ دو جہان آوے بھاجا، تینی اوتاراں مان دوائیا۔ بھگت
 اٹھاراں ساجن ساچا، سچ سچ کرے پڑھائی۔ موسیٰ عیسیٰ محمد رچیا کاجا، کلمہ کائنات جنائی۔ نانک گوہند کھول اک دروازہ، چار ورن اٹھاراں برن گیا سمجھائی۔
 اکو رام اکو شام اکو نور خدائی پڑھو نمازا، نام ست واکر وفتح اک جنائی۔ گر گوہند سنگھ گر دیو سنگر سب دی رکھے لاجا، جو جن منگے سچ سچ سرنائی۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند دسیا اپنا حال، بھو کھولیا دین دیال، دیاندھ اپنی دیا کمائی۔ گوہند حال دسے اکال، اکل کل وڈیائی۔ تیرا مندر میری
 دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آئی۔ زرگن ہو کے ماراں چھال، سرگن دیکھاں چائیں چائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، پنج تت کوڑا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی
 نور کر جلال، جلوہ اکو اک درسائی۔ جن بھگتاں لیکھا دیکھاں آن، لاشریک پھیرا پائی۔ نو نو چار کراں پروان، بے پرواہ بے پرواہیا۔ کوڑی کریا میٹاں نشان،
 سچ سچ دیاں پرگٹائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوہند دتا اکو ور، لیکھا کھیا بن قلم شاہیا۔ نہ کوئی شاہی قلم دوات، کاغذ نظر کوئے نہ

آئی۔ لکھنہارا لکھے آپ، بن اکھراں اکھر بنایا۔ سرب جیاں دا اکو جاپ، نانک گو بند گیا سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا باپ، پتا پوت ہوئے گڑمایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جڑے نات، برہم پار برہم ملائی۔ سوہنگ شبد دُھر دی گاتھ، سچ سا جن کرے پڑھایا۔ سنجگ چلائے راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لہنا دینا چکائے پورب ماتھ، مستک ٹکا اک لگایا۔ سچ دربارے ہر نرنکارے اک بنائے دُھر جماعت، دین مذہب ذات پات ورن گوت رہن کوئے نہ پائی۔ الف یے نہ کوئی لکھت، ایکا ایک کرے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گو بند سچا دتا ور، گر شبدی ساچا اک مناؤ، دُجے در نہ منگن جاؤ، جگ جگ آسا آپ پُجایا۔ ٹیک متھا دتی اسپس، گر گو بند آکھ سنائی۔ جیو جنتو سادھو سنتو گربانی دُھر دی اک حدیث، مانس مانکھ نہ کسے بنایا۔ ایہدی کوئی نہ کرے ریس، جھوٹھی نقل نہ کوئے لگایا۔ اس نوں دیکھن آئے آپ جگدیش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا ویلا بیس بیس، نرگن سرگن بن کے دُو آزیرو دتے سرب لوکایا۔ گرُو گرنتھ تیری کوئی نہ لوے فیس، ہٹوہٹ نہ کوئے وکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دی صفت گائے راگ چھتیس، بہتر ناڑ ایکا تند ستار وجایا۔ چھتی راگ گاؤندے اپنی دھار، دھارنا نال ملائی۔ تینی اوتار کرن پیار، بھگت اٹھاراں خوشی منایا۔ عیسیٰ موسیٰ بولن جیکار، محمد اکو راگ جنایا۔ نانک گو بند کھیل اپار، گر ارجن لیکھا سچ سبھایا۔ شبد گرُو گر کر تیار، سرشٹ سبائی دئے دکھایا۔ کلج بھلے نہ کوئی جیو گوار، جیون جگت اک درڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گر گو بند اپنی سیوا آپ کمایا۔ سپس جھکا سچ گر چیل، شبد کرے شنوئی۔ پار برہم دا ساچا میلا، برہم ملنی آپ جنایا۔ ہر گھٹ وسے سجن سہیلا، ملو چائیں چاننیا۔ نرگن سدا رہے ویہلا، گر کھاں راہ نکایا۔ کلج انتم گرکھ ورا سمبھلے سچا ویلا، باقی بھلے سرب لوکایا۔ گرُو گرنتھ گر شبد سب نوں کرے فیلا، پاس کوئے نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دس کے گیا ساچا گھر، گھر وچ گھر دکھایا۔ چار ورن کرو پیار، ایکا دُجا بھو چکایا۔ دین مذہب دا جھگڑا چھڈو سنسار، سب دا داتا اکو پتا مایا۔ ساچی سکھیا سکھو سر جنہار، چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر گئے پڑھایا۔ اپنے اشٹ کرو دیدار، درشٹ تاکی بند کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماج سب نوں رہیا سمجھایا۔ سارے بن جاؤ سجن میت، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ رام کرشن خُدا واکرُو گاڈ گاؤ گیت،

مندر مسیت جھگڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ حکمراناں دا حکم منو ٹھیک، تبدیلی شہنشاہی وچ کدے نہ آئیا۔ سارے گھر گھر اپنی ٹھیک رکھو نیت، باہر سمجھاو کوئے نہ جائیا۔ جس کرم واسطے گرو دوار مندر بنائی مسیت، سو مسلے سکھو چائیں چائیا۔ ہر گھٹ رمیا دیکھو ہست کیٹ، سری بھگوان منو رضائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی حالت سب نوں رہیا جنائیا۔ راؤ رنک سارے کرو وچار، شاہ سلطاناں آپ جنائیدا۔ کوڑی کرپا چھڈو وہار، سچ سچ اک دکھائیدا۔ اک در اک گھر بہہ کے کرو پیار، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیدا۔ جے کوئی بھل ہو جائے اپنی بھل کہو پکار، پڑدا اُپر نہ کوئے رکھائیدا۔ منتمکھ ہونہ بنو گوار، جگت خواری چاروں کنت آپ جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دشا سب دی آپ بدلاییدا۔ جے کوئی دیکھے حال سماجک، سماج وادی دین ڈھائیا۔ لٹن بھرن دی پے گئی عادت، دوس رین کرن لڑائیا۔ گرو دوارے مندر چھڈ عبادت، سیاست رانی بیٹھے گھر پرنائیا۔ آپا چین کوئی نہ کرے شناخت، اپنا پڑدا نہ کوئے اٹھائیا۔ جدھر دیکھو کوڑی لعنت، کجک ڈورؤ ڈنک رہیا وجائیا۔ سنگرؤ سب نوں کر کے گئے ممانت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئے نہ کدے ہلاکائیا۔ سنگر بھلیاں بھرے نہ کوئے ضمانت، بری خانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ ٹھگاں چوراں یاراں پھرن نوں ہر بنائی عدالت، پلیس جگدیش نال ملائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت اک دوجے دی سارے کرو رفاقت، وفادار بنے سرب لوکائیا۔ کسے اُتے کدے نہ آوے آفت، جو گرگھ بن کے ہر کا نام دھیائیا۔ اپنے سجتاں نوں گھر گھر جا کے کرو مخاطب، سچ سنہیہڑا دیو سنائیا۔ اپنے اشٹ دے بنو طالب، درشتی اپنی پڑدا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ سرشت سبائی اکو اک جنائیا۔ سچ سندیسہ دتا راشٹرپت، والی ہند آپ سمجھائیا۔ ناڑ بہتر اُبلے کوئی نہ رت، جو راشٹر بھون ڈیرہ لائیا۔ چار ورن اوچ نیچ راؤ رنک دیکھ اکو اکھ، اکھ سکے نہ کوئے بدلایا۔ سب نوں ملنا ہس ہس، کرودھ روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گھر گھر ہر جنناں ہر بھگتاں جیواں جنتاں سادھاں سنتاں آد جگاد جگاد جگت کوک جنائے ساچا منتر، سچ سماجک جگت آرتھک اک پرمارتھک پاربرہم برہم اکو اک جنائیا۔ سماجک وادی جے جان سمجھ، جھگڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ سنگر دیوے اک رمز، اشارے نال سمجھائیا۔ گھر گھر دیکھو ہر جو خصم، آتم سیجا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اُس دے پیار وچ اُس دے دیدار وچ ہو جاؤ جسم، اپنا آپ گوائیا۔ جو ایہتھے آئے کھا

کے جاؤ قسم، اک دُوبے نال نہ ہوئے لڑائیا۔ اپنا ہر دا کرو نرم، گرم جوشی نہ کوئے دکھائیا۔ کایا ویکھو وڈی کھلی فرم، جس وچ من مت بُدھ انیک پُزے دتے دکھائیا۔ جس نال اپنا سَورے جرم، سو گرگھو کرم کرو چائیں چائیا۔ دُئی دَویت دا میٹو بھرم، اوچاں نیچاں سمجھو بھائی بھائیا۔ ہُن ویلا نہیں کرن دا شرم، پُرکھ اکال سب دا شرم حیا رہیا اڈائیا۔ جے کوئی سمجھے ساچا دھرم، پیار سبناں نال اکو جہا رکھائیا۔ اتم لیکھا چکے مرن ڈرن، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچ دوارے سو گرگھ وڈن، جو گرگھ کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو مارگ سرب دسائیا۔ آر تھک وادی جے کوئی کڈھے ارتھ، ارتھات اپنا لئے جنائیا۔ اک دُوبے دا کوئی نہ سمجھے فرق، فقرہ کوڑا بولے نہ کوئے لوکائیا۔ کوڑا جھگڑا کرے ترک، تُرت اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت تیرے کولوں اکو منگے پریتی منگت، دوئے جوڑ جوڑ واسطہ پائیا۔

* ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

سنگر نام سداست، آد جگاد رکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ اتم پر ماتم جوڑے نت، ناتا بدھاتا اک دکھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت نہ کوئے تپائیندا۔ لیکھا چکے پنچ تت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلاکائیندا۔ ست سنتو کھ دھیرج دیوے جت، گر گیان اک درڑائیندا۔ میٹ مٹائے من مت، گرمت اک سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے رکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا پنڈھ مکھائیندا۔ امرت دیوے اتم رس، نہجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ جوت نرنجن کرے پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ لیکھے لائے پون سواس، پون پونی میل ملائیندا۔ جنم کرم دی پوری کرے آس، نراسا کوئی رہن نہ پائیندا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سچ پڑھائے اکو گاتھ، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ دُھر دی دیوے اگئی دات، گھر بھنڈار آپ ورتائیندا۔ میٹے زین اندھیری رات، ساچا چند اک چکھائیندا۔ نیڑے ہو کے بچھے وات، دُور دُراڈا پنڈھ مکھائیندا۔ پار کرائے اپنے گھاٹ، منج دھار نہ کوئے رڑھائیندا۔ لہنا چکے تت آٹھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، جس جن سَنگَر نام سمجھائیندا۔ سَنگَر نام سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئی۔ سچ جنائے اک پریت، پریتوان ویکھ وکھائی۔ آتم گائے سہاگی گیت، ڈھولا ڈھر داراگ الایا۔ صاحب سَنگَر سے چیت، گھر مندر سو بھاپایا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائی۔ لیکھ چُکائے ہست کیٹ، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئی۔ جیوندیاں جگ لئے جیت، مویاں مرن لیکھا رہے نہ رانی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام سمجھائی۔ گر کا نام سدا انڈھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں کر کر دیوے ہت، جگ جگ اپنا میل ملائیندا۔ ساچی دشا پئے دس، گھر مندر گنڈا لائیندا۔ ڈھر دا لیکھا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیندا۔ دھن وڈیائی ساچے سکھ، جس سَنگَر نظری آئیندا۔ نیتز لوچن اپنے پیکھ، پیکھ پیکھ خوشی منائیندا۔ سچ سہائے سہنجنا دیس، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنے نام رنگ رنگائیندا۔ گر کا نام رنگ رنگیلا، رنگ رتا آپ رنگائی۔ جگ چوکڑی بنے وسیلہ، لوکمت ہوئے سہائی۔ جن بھگت بنائے اک قبیلہ، ورن برن نہ کوئے سمجھائی۔ میل ملائے چھیل چھیل، جو بن متا بے پرواہیا۔ کسے ہتھ نہ آئے جگت دلپلا، من مت بدھ چلے نہ کوئے چٹرائیا۔ بن سَنگَر پورے بنے نہ کوئے وسیلہ، وصل سچ نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنی بوجھ بُجھائی۔ گر کا ناؤں سدا سہائی، آد جگاد دیا کمائیندا۔ گر گھ ورلے رہے دھیائی، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اُچی کوکن مارن دھاہیں، نیتز نیر سرب وکھائیندا۔ کون ویلا پر بھ ملے ماہی، پاندھی اپنا پھیرا پائیندا۔ باہوں پکڑ لئے اٹھائی، رُٹھڑے آپ منائیندا۔ بھيو کھلائے چائیں چائیں، پڑدا اوہلا آپ چکائیندا۔ گھر مندر کرے رُشنائی، اگیان اندھیر گوائیندا۔ امرت جام دئے پیائی، رس اکو اک وکھائیندا۔ انحد ناد دئے سنائی، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام سمجھائیندا۔ سَنگَر نام سرب دا پیارا، پریم اکو چہا رکھائی۔ گر گھ ورلا ویکھے ہو کے نیارا، ناتا توڑے جگت لوکائی۔ اندرے اندر لے اشارہ، باہروں سینت نہ کوئے لگائی۔ بند کوڑی کھلے تالا، تاکی کھڑکی بند نہ کوئے رکھائی۔ کرے پرکاش دُنگھی گارا، کایا بھوری ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر نام اک درڑائی۔ گر کا نام سچا اُپدیش، اُپدیشک ہر اکھوائیندا۔ جگ جگ دیونہار سندیس، دُھر دی بانی بان لگائیندا۔ نت نت ویکھنہارا لئے ویکھ، نرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، ساچا نام اک بُجھائیندا۔ ساچا نام شبد گیان، اگیانیاں دے سمجھائیا۔ ساچا بخشنے اک دھیان، پر بھو ملے سچ سرنائیا۔ ساچا دیوے اگئی دان، ایشور اپنا نام ورتائیا۔ دُھر سندیسہ دے پیغام، کلمہ اکو اک سنائیا۔ گھٹ اندر ملے آن، سوامی اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے مان، ابھمان کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام سچ اک سمجھائیا۔ گر کا نام سدا سچ، سنگر ساچے ہٹ وکائیندا۔ ویکھنہارا کایا ماٹی کچ، پنخ تت پھولن آپ پھولائیندا۔ دو جہاناں ویکھے نس نس، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ سنت سہیلے لئے لہ، آپ اپنا پڑا لاہندا۔ کرے پرکاش نرگن جھب، جھلک اپنی آپ جنائیندا۔ امرت جھرنہا جھرائے کول نہ، بوند سوانتی آپ ٹپکائیندا۔ جگت دوارا پار کرے حد، گھر ساچا اک وکھائیندا۔ شبد اگئی وجے ند، ڈھولک چھینا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام وڈیائیندا۔ سنگر نام سدا سہیلا، جگ جگ پیچ رکھائیا۔ آوے جاوے اک اکیلا، اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں کرے بھگتی میلا، بھگون اپنے گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک پرگٹائیا۔ سنگر نام سدا سدا پرگٹ، پرم پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ آپ لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ، در در آپ بہائیا۔ آتم پر ماتم مارگ دس دس، پاربرہم برہم اپنا راہ جنائیا۔ سرتی شبدی میل ملاوا ہس ہس، جگت وچھوڑا رہے نہ رانیا۔ پریم پیالہ جام پیالے رس رس، امرت رس اک کھوائیا۔ پندھ مکائے پاندھی نس نس، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دُرمت میل کٹ کٹ، سوچھ سرُپی روپ سمجھائیا۔ ساچا لاہا کھٹ کھٹ، گرگھ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر نام اکو اک رکھائیا۔ گر کا نام ڈونگھا ساگر، بن بھگتاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ گرگھ وِلا بنے سو داگر، کایا مندر اندر لبھن آئیا۔ سنگر پڑا کھول وکھائے گاگر، کایا گگریا پھول بھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اکو اک رکھائیا۔ گر کا نام سدا سدا جگ اک، اینکار آپ درڑائیا۔ صفتی نام کوٹن کوٹ کھ، جگ جیون جگت رہے جنائیا۔ نت نوت منگدے رہن بھکھ، بن بھکھاری لکھ جگائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج اپنی اپنی جھولی پاؤندے رہے حص، حصہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اکو گھر جنائیا۔ ساچا نام سنگر سرن، پر بھ سرن ملے وڈیائیا۔ جس ملیاں کھلے نیتز ہرن پھرن، نچ نیتز ہوئے رُشنائیا۔ آون جاون گیڑا چکے مرن ڈرن، لکھ چوڑا سی رہن نہ پائیا۔ سو گرگھ ساچی ترنی ترن، جنہاں گر نام کرے پڑھائیا۔ ادھ

وچکار کدے نہ اڑن، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ کوڑی اگنی کدے نہ سڑن، مایا ممتانہ کوئے جلائی۔ جم کا دوت نہ آئے پھڑن، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔
 سنگر پوڑے ساچے چڑھن، نام ڈنڈا اکو ہتھ وکھایا۔ سچھنڈ دوارے جا کے سنگر پورے دا ڈھولا اکو پڑھن، توں میرا میں تیرا تیرا میرا سوہنگ روپ اکو
 نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سنگر شبد گر گر نام دیوے سدا سدا سد ودھایا۔

* ۲۷ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی کندن سنگھ دے گرہ مال چک ضلع امرتسر *

سو پڑکھ زرنجن سچ زریشا، دھر فرمان اک جنایا۔ ہر پڑکھ زرنجن دئے سندیسہ، دھر دی دھار سمجھایا۔ ایکنکار دھارے بھیکھا، بے پرواہ بے پرواہیا۔
 آد زرنجن بنے نیتا، راجن بھوپ وڈ وڈیایا۔ ابناشی کرتا جانے لیکھا، اک اکلا سچا ماہیا۔ سری بھگوان رکھے چیتا، ابھل بھل کدے نہ جانیا۔ پاربرہم کرے
 ساچا پیتا، ہتکاری اکو نظری آیا۔ سچھنڈ نو اسی پرگٹ ہوئے آپ ابھیتا، زرنجن نور جوت رُشایا۔ کھیلے کھیل صاحب سلطان ٹھکران پکڑ اٹھائے ساچا بیٹا،
 شبدی سٹ اک جگایا۔ دو جہاناں بن کھیوٹ کھیٹا، مارگ اکو اک وکھایا۔ وشن برہما شو تیرا چھوٹا جہا حصہ، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ترے پنچ ویکھ، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا اک سنایا۔ ساچے سٹ اٹھ دلارے سو پڑکھ زرنجن آپ جگایا۔ دو جہان تیرے ونجارے، پری لوء
 دھیان لگایا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے پنہارے، در سیوک سیوکمایا۔ لوک پر لوک تیرے سہارے، تیرا انت کوئے نہ پانیا۔ گر اوتار تیرے پیارے، نت
 بیٹھے دھیان لگایا۔ تیرا سچ نام جیکارے، پریتم رہے سنایا۔ بھگت بھگتی تیرے ونجارے، ساچا ہٹ اک گھلایا۔ سنتاں دے ساچی دھارے، دھار دھار
 وچوں پرگٹایا۔ گرگھاں کھول بند کواڑے، بند ہائی کڈا لاہیا۔ گر سکھاں دے سچ اشارے، سچ اشارہ اک وکھایا۔ نو نو نینا ویکھ کنارے، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک سنایا۔ شبد سٹ اٹھ بلوان، سو پڑکھ زرنجن آپ جنائیدا۔ زرنجن سرگن ویکھ ساچے کاہن، لکھ چور اسی گوپی
 تیرے انگ لگائیدا۔ نو نو چار ہو یا ویران، ساچی دھار نہ کوئے سمجھائیدا۔ چار جگ دا بھلیا سرب گیان، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن

سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ دہ دشا چار کُنٹ کوڑی کریا ہوئی پردھان، کلجک چاروں کُنٹ ڈورُو ڈنک وجائیندا۔ دروہی پھری جگت شیطان، شرع شریعت نال ٹکرائیندا۔ سنگر شبد ساچا ڈھولا کوئی نہ گان، رسنا جہوا کاگ وانگ جیو جنت سرب گرائیندا۔ آتم انتر کسے نہ ملیا برہم گیان، پاربرہم نظر کسے نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پر تھی جھوٹھی دسے دکان، ست دیپ ونج ونجارا ساچا ہٹ نہ کوئی کھلائیندا۔ چوہداں لوک روون مارن نعرہ، اُچی کوک کوک سنائیندا۔ چوہداں طبق نہ کوئے سہارا، ساچا پیر نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیندا۔ اُٹھ سٹ شبد بلوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست اُٹھا اک نشان، دو جہان جھلایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دے گیان، اکھر اکو اک پڑھایا۔ دین مذہب ذات پات اوج نیچ جھگڑا چکے کوڑی کریا نہ رہے نشان، سچ سچ اک سمجھایا۔ امرت آتم پریم پیالہ بخش دان، آب حیات کھ چوایا۔ ایکا راگ انحد نادى سناکان، دُھر دی دھار آپ سمجھایا۔ نرمل جوت کر پرکاش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ جنایا۔ اُٹھ سٹ بانکے نوجوان، سری بھگوان سچ جنائیندا۔ تیرے ہتھ تیرا کھڑگ کھنڈا کرپان، تیر چلہ اکو نظری آئیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری منن آن، وشن برہما شو سیس جھکائیندا۔ کروڑ تیتیسائین شرمان، سُرپت اکھ نہ کوئے اُٹھائیندا۔ چار جگ تیرے ڈھولے گان، سنجگ تریتا دوا پر کلجک تیری اوٹ تکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری دس کے گئے پہچان، لیکھا لکھ لکھ سرب سمجھائیندا۔ مندر محل اٹل اک مکان، اُچ منارا سو بھاپائیندا۔ دیا جوتی جگے اک نوران، نورو نور نور رُشنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لیکھا تیری جھولی پائیندا۔ اُٹھ سٹ سچ ڈلارے، سو صاحب آپ جنایا۔ سرشٹ سبائی آیا آپ ہارے، اپنا پڑدا سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ ساچے بھگت پھرن کوارے، تھہ بن کرے نہ کوئے کُڑمایا۔ سُر ت سوانی کایا ڈونگھی کندر بیٹھی واجاں مارے، آمل میرے سچے ماہیا۔ سنت سجن راہ تگن نیتر نین اگھاڑے، نج نیتر کر رُشنائیا۔ گرگھ ویکھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھيو آپ جنایا۔ شبد سٹ کہے میں جاوانگا۔ تھر گھر اپنا کُنڈا لاہوانگا۔ سن اگم پار کراوانگا۔ وشن برہما شو آپ جگاوانگا۔ کروڑ تیتیسائے اکھ کھلاوانگا۔ لکھ چوڑاسی ہردے وس، ترے گن ناتا توڑ تڑاوانگا۔ ساچا مارگ اکو دس، رہبر دو جہان اکھواوانگا۔ پندھ مکاواں نس نس، بن پاندھی اپنی سیو کماوانگا۔ کر پرکاش جوت گھٹ گھٹ، گھر گھر ناد سناوانگا۔ لیکھے

لاواں رتی رت، رت رتڑی نال مہکاوانگا۔ جو بھگت بھگوان تیرا راہ رہے تک، اوہناں اپنے نال ملاوانگا۔ جنہاں پیا پُرکھ اکال تیرا شک، اوہناں رائے دھرم ہتھ پھڑاوانگا۔ زرگن دھار ہو پرگت، سرگن اپنی کار کماوانگا۔ لیکھا توڑاں کوڑی مت، گرمت اک سمجھاوانگا۔ یج بیجاں اگئی وت، پت ڈالی بھل آپ مہکاوانگا۔ جو ستھر بیٹھے گھت، تنہاں ساچی بیج سہاوانگا۔ جو رکھ کے بیٹھے آس، تنہاں آسا پور کراوانگا۔ جو تلن دھر دی راس، تنہاں گوپی کاہن ناچ نچاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا تھم اک بجاوانگا۔ تیرا تھم اک سناوانگا۔ لوکمت پھیرا پاوانگا۔ لکھ چوراہی جیو جنت اٹھاوانگا۔ گرکھ ساچے سنت سہیلے، پھڑ باہوں باہر کڈھاوانگا۔ سرتی شبدی کر کر میلے، اگلا بچھلا وچھوڑا پندھ مکاوانگا۔ اکو گھر وسن گروگر چیلے، گر گوبند گود بہاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ابناشی اچت تیری ساچی سیو کماوانگا۔ پر بھ تیری ساچی سیو کماوانگا۔ تیرے تیرے نال ملاوانگا۔ جھوٹے جھیرے سرب مکاوانگا۔ کوڑے ڈیرے سارے ڈھاہوانگا۔ کراں حق نیڑے، حقیقت سب نوں اک دکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا تھم سیس مکاوانگا۔ تیرا تھم اک جناوانگا۔ بھلیاں مارگ لاوانگا۔ سچ سندیس لاوانگا۔ زر نریش جناوانگا۔ در درویش اکھواوانگا۔ وشن برہم مہیش، شو شکر تیری اوٹ تکاوانگا۔ جا کے وسال تیرے دیس، ساچا مندر اک پرگٹاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ کراں کھنڈ، خالق خلق تیرے نال ملاوانگا۔ چار جگ گرو اتار پیر پیئمبر جو ونڈاں آئے ونڈ، انتم اکو جھولی پاوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ سناواں ساچا چھند، ساچا ڈھولا راگ لاوانگا۔ کوڑی کریا بھرم بھلیکھا ڈھاہواں کندھ، پڑا اوہلا سرب چکاوانگا۔ غریب نمانے لوکمت پھرن جو ننگ، تنہاں اوڈھن اکو سیس مکاوانگا۔ جن بھگتاں جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گوپال سوامی تیری گود بہاوانگا۔ کایا چولی چاڑھ محیٹھی رنگ، رنگ اکو اک دکھاوانگا۔ تیرے پریم دا گھر گھر و جاواں مردنگ، مردنگا اکو ہتھ اٹھاوانگا۔ نو دوارے جاواں لنگھ، سکھمن ٹیڈھی بنک پار کراوانگا۔ ایڑا پنگل جان سنگ، نیتز نین سرب شرماوانگا۔ نج امرت آتم دیاں انند، رس اکو اک چواوانگا۔ ساچی جوت پرکاش کر چاڑھ اگئی چند، جوت زرنجن ڈگمگاوانگا۔ جگت وکارا کر کھنڈ کھنڈ، نام کھنڈا اک چکاوانگا۔ لیکھا جان جیو پنڈ، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار پرگٹاوانگا۔ وہن وہے ساگر سندھ، سروور اکو اک نہاوانگا۔ ہر بھگت بناواں تیری بند، سنت انادی روپ وٹاوانگا۔

کنگرے کنگرے وجے اک کنگ، نام ڈھولا ساچا گوانگا۔ توں ٹھا کر سوامی صاحب سچا بخشند، بخشنہار تیری اوٹ تکاوانگا۔ گھر گمبھیر گنی گہند، تیرا نام ساگر اک پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دو جہاناں تیری سیوا کماوانگا۔ پر بھ تیری سیوا کراں گا۔ دو جہان کدے نہ ڈرانگا۔ نہ جیوانگا نہ مرانگا۔ لکھ چوراسی اندر وڈانگا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھانگا۔ سچ محلے ساچے کھڑانگا۔ اکو ڈھولا تیرا نام پڑھانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیری کرنی اپنے سپس دھرانگا۔ تیری کرنی سچ کماوانگا۔ پڑکھ ابناشی تیری دھار بندھاوانگا۔ دکھاواں ساچا منڈل راسی، گونی کاہن اک نچاوانگا۔ لکھ چوراسی کر کے داسی، سیوک سیوا اک سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، لوکمت میں جاواں بن کے سانی، گرگھ بھگت تیرے ساچے جمان آپ بناوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سٹ ڈلارا شبد پلو رہیا پھڑ، دوئے جوڑ واسطہ پاوانگا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگوان، سو صاحب دیا کمانیا۔ اٹھ سٹ میرے وڈ بلوان، تیرے ہتھ دیاں وڈیانیا۔ کلجگ انتم ویکھ کوڑی دکان، چاروں کٹ اندھیرا رہیا چھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے حیران، گر کاشد نہ کوئے کمانیا۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، دھیرج جت نہ کوئے جنانیا۔ نیز اٹھ نہ کوئے گھلان، نج نیز ملے نہ کسے وڈیانیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ بنیا جیو جہان، نون س اکھ نہ کوئے پڑھانیا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ تیرتھ تھ دھیاں بھیناں سرب تکان، سنگر بھو سر نہ کوئے رکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، سٹ شبد جانا چائیں چانیا۔ پر بھو میں چائیں چائیں جاوانگا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھ دکھاوانگا۔ سب دے پڑدے چک، پڑدا اوہلا آپ ہٹاوانگا۔ جیہڑے تیتھوں ہوئے بے گھ، تنہاں کاکھ ٹکا اک لگاوانگا۔ مات گر بھ جگ جگ اٹارخ، لکھ چوراسی گیز بھواوانگا۔ نرک دوزخ ملے دھ، ہون کڈ اگن تپاوانگا۔ جننی لیکھے نہ لگے گکھ، پوت سپوت نہ کوئے سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا لہنا سرب چکاوانگا۔ اٹھ سٹ میرے وڈ بکار، پر بھ سچ سچ جنانیا۔ لوکمت مار اک لکار، ساچی بھک نام جنانیا۔ سوئے جیو دے اٹھال، آلس نندرا دے مٹانیا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، راؤ رنک ویکھ دکھانیا۔ زرگن ہو کے بن دلال، سرگن ونج کراپا۔ حقیقت ویکھ حق حلال، لاشریک پھیرا پانیا۔ جلوہ دس نور جلال، جو بن نور جوت رشناپا۔ لیکھا جان

کال مہاکال، دھر مسال اک سہانیا۔ پُرکھ ابناشی تیرے نال، سر تیرے ہتھ لُکائیا۔ گُر اوتاراں پیر پینمبراں کولوں لے جواب، کیوں کلجک جیو بھلے پاندھی راہیا۔ مکھ پڑدا کھول نقاب، نقاب پوش اپنا مکھ دکھائیا۔ سب دا سجدہ دیکھ آداب، کون سپس جگدیش رہیا جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سٹ اک درڑائیا۔ سٹ کہے میں دیکھ دکھاوانگا۔ پر بھ تیری سیو کماوانگا۔ کلجک انتم دیکھ، بھیکھ سرب مٹاوانگا۔ سچ سہاواں سہنجنا دیس، بھومکا اکو اک وڈیاوانگا۔ جس دا لیکھا رہے ہمیش، سو کاتب اک جناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجک اکو حکم ورتاوانگا۔ کلجک سچ حکم ورتائے گا۔ پر بھ تیرا سٹ سیو کمائے گا۔ چار کٹ دیکھ دکھائے گا۔ دہ دشا پھیری پائے گا۔ بچیا کوئی نظر نہ آئیگا۔ گر مکھ سچیاں آپ جگائے گا۔ کلجک جیواں بھانڈیاں کچیاں، انتم بھن دکھائے گا۔ جنہاں سنگر مارگ دسیا، تنہاں اپنے نال ملائے گا۔ جنہاں ہر دے ہر جو دسیا، تنہاں ہر مندر آپ بہائے گا۔ سیوک بن کے پھرے نٹھیا، بن سیوک اپنی سیو کمائے گا۔ کلجک میٹے کوڑے رٹیا، رٹا اکو وار چکائے گا۔ دین مذہب دے میٹے پھٹیا، پٹی اکو نام بندھائے گا۔ لیکھ چکائے دھڑی وٹیاں، تولا اکو اک اکھوائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا مارگ اک جنائے گا۔ تیرا مارگ اک جناوانگا۔ چار ورن سمجھاوانگا۔ اونچ نیچ اٹھاوانگا۔ راو رنک اٹھ کھلاوانگا۔ زرگن روپ پر تکھ اک درڑاوانگا۔ نچ نیتر نین اٹھ کھلاوانگا۔ کوڑی کریا نالوں کر کے وکھ، سچ وست آپ ورتاوانگا۔ کلجک کھیڑا ہووے بھٹھ، سبجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، تیرا نام اک وکاوانگا۔ میل ملا کے کملاپت، کوچھی کملی گلے لگاوانگا۔ تیرا ناؤں پُرکھ سمرتھ، لوکماں جناوانگا۔ سو دا وکے ہتھو ہتھ، ادھار لیکھ نہ کوئے رکھاوانگا۔ سنت سہیلے ساچے سد، گر مکھ اپنے انگ لگاوانگا۔ انتر انتر وجے ند، انحد نادی راگ سناوانگا۔ نو دوارے چکے حد، دسواں در اک کھلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا میرا گاواں چھند، دو جا راگ نہ کوئے الاوانگا۔ تیرا میرا چھند گاوانگا۔ سوہنگ ڈھولا اک سناوانگا۔ اوانگ روپ آپ سمجھاوانگا۔ زر زرنکار کھیل کھلاوانگا۔ سچ سرکار اک درڑاوانگا۔ دھر فرمان آپ سناوانگا۔ جوتی جاتا ہو اجیار، نورو نور ڈمگوانگا۔ کل کلکی لے اوتار، کلا اپنی آپ رکھاوانگا۔ کوڑی کریا اترے پار، شوہ دریا آپ رڑھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا نگر اک

وساوانگا۔ تیرا نگر کھیڑا اک وسائے گا۔ شبد گرو ڈیرہ لائے گا۔ سمبل ساچا سو بھاپائے گا۔ پیر پیغمبر دھیان لگائے گا۔ گر اوتار جس سنائے گا۔ وشن برہما شو
ہس ہس، درشن پائے گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجک چارے آون نٹھ نٹھ، دُور بیٹھ سیس سرب جھکائے گا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد دوئے جوڑ کھلون ہتھ، پلو گل
وچ سرب دکھائے گا۔ اللہ رانی نکوں لاه سہاگ نٹھ، کھلی مینڈھی واسطہ اک جنائے گا۔ نیتز نیر رووے اٹھ، ہنچھواں ہار آپ دکھائے گا۔ دروہی خدائے
مجان بیروبی خیر یا اللہ صدی چو دھویں ہوئی بس، آگے لیکھا سمجھ کوئے نہ پائے گا۔ اچا مندر ساچا جُرحہ جانا ڈھٹھ، محراب ڈیرہ کوئے نہ لائے گا۔ شرع
شریعت جانا نٹھ، کلمہ نبی نہ کوئے پڑھائے گا۔ کائنات تئنا ہٹھ، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا
ور، تیرا تھم دو جہان سرب ورتائے گا۔ تیرا تھم اک ورتائے گا۔ ساچا دین اک بنائے گا۔ مذہب اکو نظری آئیگا۔ ورن گوت نہ کوئے رکھائے گا۔ نرمل
جوت سرب جگائے گا۔ نام سلوک اک سنائے گا۔ سنگر پورا نظری آئیگا۔ پُرکھ اکال ویکھ دکھائے گا۔ تیئی اوتار گنڈھ پوائے گا۔ بھگت اٹھاراں جوڑ جڑائے گا۔
عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملائے گا۔ نانک گو بند تھم ورتائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شبد گرو سورا اکو کھیل رچائے گا۔ شبد
گرو سورا حاضر حضور، ہر آگے سیس جھکائی۔ تیرا تھم مینٹوں منظور، حاکم تیری اوٹ تکائی۔ لوک مات لکھ چو راسی ویکھاں سرب قصور، گھر گھر پھیرا پائی۔
جیہڑے کہندے صاحب سنگر وسے دُور، تہناں گھر گھر وچ نیرن نیر دیاں دکھائی۔ کوڑی کریا کراں دُور، سچ سچ اک پرگٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائی۔ سو صاحب سر رکھے ہتھ، پشت تھاپی اک لگائی۔ تیرا میل پُرکھ سمر تھ، بے پرواہ تیرا سہائی۔
کلجک انتم ویکھ نٹھ، بن پاندھی پنڈھ مکائی۔ چار کُنٹ اندھیری چھت، سرشٹ سبائی راہ نظر کوئے نہ آئی۔ ورن برن اُبلے رت، دین مذہب کرے
لڑائی۔ ساچا کھیڑا ہویا بھٹھ، گر کاشد نہ کوئے گائی۔ چاروں کُنٹ دسے من مت، گومت گئے بھلائی۔ چار ورنناں جا کے ستیاں مارگ دس، نانک گو بند
سارے گئے بھلائی۔ تیر نشانہ مار کس، انیالا اک چلائی۔ ہنکاری بُرج جاوے ڈھٹھ، کوڑا ڈمبر نظر کوئے نہ آئی۔ سرب جیاں جان مت گت، گت مت
تیرے ہتھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دیونہار وڈیائی۔ شبد کہے میرے پُرکھ اکال، واہوا تیری سچ سرنائی۔ ٹھا کر ہو کے

ہوئیوں دیال، دیالتا اِکو اِک جنائیا۔ کلج جا کے ویکھاں حال، در در پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا توڑاں جنجال، جاگرت جوت کر رُشائیا۔ جا کے بچھاں مُریداں حال، جو مُرشد دھیان لگائیا۔ ساچے بھگت لواں اٹھاں، جو بیٹھے راہ تکائیا۔ ساچے سنتاں چلاں نال، اندر باہر پندھ مُکائیا۔ گرکھاں حل کراں سوال، دُوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ گرکھ ویکھاں سچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ کھ چوڑاسی وچوں بھال، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ دھرم دوار دکھاواں سچّی دھر مسال، چھپر چھن نہ کوئے چُھبائیا۔ دیا باقی اِکو بال، زِرگن جوت جوت رُشائیا۔ جس گھر وسن شاہ کنگال، اوچ نیچ بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ سدا سوامی کرے سدا پرتپال، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے تیرے نال ملائیا۔ جا کے دس نام ندھان، منتر اِک درڑائیا۔ سُنّیاں دے اِک گیان، بن رسنا جہوا کر پڑھائیا۔ اُٹھو ویکھو سِری بھگوان، شاہ پاتشاہ اِکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے بال انجان، جگ جگ سیو کمائیا۔ دیندے آئے دُھر فرمان، سچ سندیہ اِک سُنّائیا۔ اتم جوتی جوت ملے آن، پنج تت چولا جگت تجائیا۔ سمرتھ پُرکھ کرے کھیل مہان، خالق خلق آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو اِک جنائیا۔ شبد گرو کہے میں تیرا سورا، پر بھ تیری اوٹ تکائیندا۔ کھ چوڑاسی کراں چورا، بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ تیرا تھکم کراں پورا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ ساچے بھگتاں بخشاں چرن دھوڑا، مستک لگا اِک لگائیندا۔ کلج ویکھاں مورکھ مگدھ موڑھا، جو پر بھ تیتھوں کھ بھوائیندا۔ سب دا توڑاں انت غرورا، خاکی خاک سرب رلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا لیکھا موہے بھائیندا۔ تیرا لیکھا جائے چک، کل انت رہن نہ پائیا۔ رہن نہ دیوے کوئی بے کھ، مسمکھتا دئے مٹائیا۔ سچ پرگٹاوے سچے گرکھ، کھ گرو گر صفت صلاحیا۔ جنم جنم دالا ہوئے دُکھ، سنتاپ کوئے رہن نہ پائیا۔ درس پیاسیاں میٹے بھکھ، نج نیز میل ملائیا۔ جننی ہو کے رکھے کھ، بنے دھن جنیندی مائیا۔ سِری بھگوان میں تیرا پت، شبد ڈلارا رہیا جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا گھر دینا دکھائیا۔ سُن سُن میرے ساچے لاڑے، تیرا اِک شنگار کرائیا۔ بھگت سنت در کوارے، اپنے نال ملائیا۔ پھڑ کے باہوں گھوڑی چاڑھے، ساچا گھوڑا اِک جنائیا۔ جس دی ڈوری نظر نہ آوے وچ سنسارے، واگ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جس نوں لبھدے گئے سدا جگ چارے، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ سو

کھیل کرے کرتارے، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ ڈنکا مار اک نگارے، چوٹ نام شبد لگایا۔ گو بند سورا اک لکارے، دو جہاناں رہیا جنایا۔ کجگ انتم کل کھلی
 لے اوتارے، سمبل اپنا آسن لایا۔ وسنہارا دھام نیارے، ہر مندر اکو اک وڈیایا۔ ساچا مارگ اک سکھالے، چار ورن دے جنایا۔ لیکھا چکے شاہ کنگالے،
 اوچ نیچ کوئی رہن نہ پانیا۔ آتم پر ماتم بول جیکارے، بے جیکار دے سناپیا۔ توں میرا میں تیرے دوارے، دوجا نظر کوئے نہ آپیا۔ پتا پوت تیج سوارے،
 مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے ست تیری وجے ودھایا۔ شبد ودھائی وجے جگ، گر اوتار
 ڈھولا گایا۔ پیر پیغمبر کرن جج، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ بھگتاں دے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مکایا۔ سنت سہیلے ویکھن آتم سیجا بھج، سیج سہنجی
 بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گرگھ نج نیزہ درس کرن رنج رنج، جنم جنم دی ترسنا بھکھ مٹایا۔ گر سکھ چرنی ڈگن ڈھٹھ، چرن کول ملے سرناپیا۔ لہنا چکے ت اٹھ، اپ تیج
 وائے پر تھی آکاش من مت بدھ سنگر جھولی پانیا۔ آتم پر ماتم آگے چلے نہ کوئی وس، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ سرتی شبدی میلا ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ
 لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو اک دکھایا۔ شبد گرو کہے میرا سنگر وڈا، پُرکھ اکال اک اکھوانیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بالا ندھا،
 شبدی اکو نظری آئیندا۔ شبد کہے میرا صاحب سوامی مینٹوں دیوے سدا، جگ جگ حکم ورتائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بالا نکا پھرے بھجا، دو جہاناں سیو
 کمائیندا۔ شبد کہے میرا سوامی سورا سرگا، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا پوت سپوتا لدھا، چال بانکی اک چلائیندا۔ شبد کہے میرا باپ پُرکھ
 سمر تھا، پتا اکو اک اکھوانیندا۔ سری بھگوان کہے میرا ست لکھ چوراسی اندر بہہ بہہ سجا، گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ ست شبد کہے میرا سری بھگوان چلائے آگا،
 ساچا راہ اک سمجھائیندا۔ سری بھگوان کہے میرا ست میرا نام نگارہ ہو کے وچا، واحد سب نوں آپ جگائیندا۔ دوہاں مل کے دو جہان کھیل رچا، رچ رچنا
 اپنی دھار بندھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا پت سچا، جگ جگ ساچا حکم سناپیندا۔ ست کہے میرا پتا سب توں اچھا، جو ساچے مارگ موہے لائیندا۔ دوہاں
 وچولا بن کے اپنا کھیل کھیلے چنگا، جن بھگتاں چنگی طرح سمجھائیندا۔ آو ویکھو گھر پنگ رنگیلا ڈاہیا منجا، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گُر دیوے ور، دو جہان آد جگاد سری بھگوان، سچ فرمان نر نریش نرگن نرور پُرکھ اکال دین دیال
بیٹھ سچھنڈ سچّی دھر مسال، لوک پرلوک لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگوان آپ سمجھائیندا۔

* ۲۸ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

سنگر سچّا سب تو نیواں، نیکن نیک اکھوائیندا۔ وسنہارا دھام ساڈھے تن ہتھ سیواں، محل اٹل اکو رُشنائیندا۔ پاوے سار لکھ چوراسی جیواں، جیون
جگت سب دی ویکھ دکھائیندا۔ پریم پریتی اندر ہووے کھیوا، مست خُماری اک جنائیندا۔ سچ پرکاش ویکھے جگدا دیا، بن تیل باقی ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے بھیو چُکائیندا۔ سنگر پورا نیکن نیکا، نون س اکھر کرے پڑھائیا۔ جانے بھیو سرب جن جی کا، گھٹ گھٹ رہیا
سامیا۔ گرگھ رکھے سدا اڈیکا، نچ نیتز دھیان لگائیا۔ ملے درس پران پتی کا، گھر میلے سچّا ماہیا۔ جنم جنم دی بدلے ریتا، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ جس دی
صفت کرے شاستر سمرت وید اٹھاراں دھیائے گیتا، سو گو بند ہوئے سہائیا۔ اگنی تت کرے ٹھانڈا سیتا، امرت میگھ برسائیا۔ نام خزانہ پاوے کھیسا، جگت
ترسنا بھکھ مٹائیا۔ بھگتاں وچوں بھگتی دیوے حصّہ، بھادونا بھگتی نال ملایا۔ جگ چوکڑی جگت رہ جائے قصّہ، کہانی گاوے جگت لوکائیا۔ جنہاں سنگر پورا ڈٹھا،
تہناں وے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھ اکو وار لکھا، دوجی وار میٹن کوئے نہ آئیا۔ سنگر پورا سب تے چھوٹا، نظر
کسے نہ آئیا۔ ویکھنہارا لوک پرلوکا، بھجا پھرے واہو داہیا۔ سناونہارا نام سلوکا، شبد جیکارا اک لگائیا۔ دو جہاناں دیوے ہوکا، برہمنڈ کھنڈ سمجھائیا۔ مانس جنم
لکھ چوراسی وچوں سب نوں دیوے اک وار موقع، مکمل اپنی بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن
ساچے بھیو چُکائیا۔ سنگر پورا ننھاں بال، گھر گھر کھیل کھلایا۔ کایا مندر اندر وڑ سچّی دھر مسال، دھرم دوارے ڈیرہ لایا۔ لیکھا توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ میل
ملائے چائیں چائیا۔ جا کے سُنے مُرشد حال، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے ویکھ

دکھائیآ۔ سَنگَر پُورا بال بالا، بالک لکھ چوڑاسی ویکھ دکھائیندا۔ نرگن ہو کے بن دللا، سرگن اپنا ونج کرائیندا۔ مارگ دتے اک سکھالا، ساچے راہے پائیندا۔
 انتر انتر آتم پر ماتم دکھائے ساچی مالا، اجپا جاپ آپ چپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ہر ہر اپنے رنگ
 رنگائیندا۔ سَنگَر پُورا سدا انڈٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیآ۔ گرگھ ورلے کرے ہت، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیآ۔ زرویر ہو کے وسے چت، چیتن سرتی
 دئے دکھائیآ۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، سنمکھ اکو نظری آئیآ۔ بن نیتز بن نین بن اکھاں پئے دس، جوتی جوت جوت رُشائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر گر بوجھ بُجھائیآ۔ سَنگَر پُورا سدا وسے اوہلے، کایا مائی نظر کسے نہ آئیندا۔ آسن لائے کایا چولے، گرہ مندر سو بھا
 پائیندا۔ بن بھگتاں کسے نال نہ بولے، سُن سداھی وچ سمانیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے لوک مات دے گولے، ساچا گھر نظر کسے نہ آئیندا۔ نرپگھ ہو کے تول تولے،
 کنڈا اپنا نام اُٹھائیندا۔ جو گرگھ گر سکھ دھر دھیان ہوئے بھالے بھولے، تنہاں بھاؤ آپ ملائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچ کدے نہ رولے، جنم مرن جم کا پھاس
 کٹائیندا۔ انتم چاڑھے اپنے ڈولے، بن کہار کندھ اُٹھائیندا۔ سچھنڈ دا کنڈا کھولے، در دروازہ اک دکھائیندا۔ انت بھگونت ساچے سنت بن کنت لے جائے
 کولے، گرگھ ناری کر پیاری سدا اپنے سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نیکن نیکا سچ جنائے اپنا طریقہ،
 طرح طرح نال ہر جن آپ ملائیندا۔

* ۲۸ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی مسائنگھ دے گرہ نورنگاباد ضلع امرتسر *

کرپا اندر آد جگا، جگ چوکڑی رچن رچائیآ۔ کرپا اندر کوٹ برہما، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ کرپا اندر سچھنڈ دوارے رہے وساد، کرپا اندر تھر گھر
 سْت دُلا رے شبد دئے وڈیائیآ۔ کرپا اندر وشن برہما شو دیوے داد، وست امولک آپ ورتائیآ۔ کرپا اندر ناؤں نرنکار وجائے ناد، نر نرنکار آپ سُنائیآ۔
 کرپا اندر نرمل جوت کر پرکاش، نورو نور نور رُشائیآ۔ کرپا اندر ترے گن مایا کھیل تماش، بیخ تت ناتا دئے جڑائیآ۔ کرپا اندر لکھ چوڑاسی ویکھے کھیل تماش،

انڈج جیرج اُتبیج سیتیج اپنا بندھن پائیآ۔ کرپا اندر دو جہان منڈل منڈپ پاوے راس، گوپی کاہن زِگن زِگن آپ نچائیآ۔ کرپا اندر روس سورج چن برہمنڈ کھنڈ پوری کرے آس، آسا اپنی اک سمجھائیآ۔ کرپا اندر گھٹ گھٹ انتر پون پونی دے سواس، ساہ ساہ اپنی دھار چلائیآ۔ کرپا اندر بودھ اگادھ پڑھائے گاتھ، نام ناما اک جنائیآ۔ کرپا اندر کھیل کھلائے دوس رات، گھڑی پل ونڈ ونڈائیآ۔ کرپا اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو کرپا اپنے ہتھ رکھائیآ۔ کرپا اندر گن ندھان، گونتا کھیل کھلائیندا۔ کرپا اندر نوجوان، بلدھاری بل پرگٹائیندا۔ کرپا اندر شاہو بھوپ بن راجان، تخت نواسی ساچا تخت سہائیندا۔ کرپا اندر دھرم اٹھائے اک نشان، سچ نشانہ نام پرگٹائیندا۔ کرپا اندر سکھنڈ دوار سہائے سچ مکان، چھتر چھن نہ کوئے جھہائیندا۔ کرپا اندر دُھر دا بنے ٹھکران، دُھر درگاہی ٹھم ورتائیندا۔ کرپا اندر پروردگار ہوئے پردھان، سچ پردھاگی آپ کمائیندا۔ کرپا اندر دُھر سندیسہ دیوے مہروان، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ کرپا اندر وشنو دیوے دان، وشو بھنڈار آپ ورتائیندا۔ کرپا اندر برہم دیوے برہم گیان، برہم وِدیآ آپ سمجھائیندا۔ کرپا اندر شکر کرے پچان، سنساروگ سرب مٹائیندا۔ کرپا اندر کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنی دھار چلائیآ۔ کرپا اندر پاربرہم لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت آپ جگائیندا۔ کرپا اندر لیکھا جانے پون پانی مسان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ کرپا اندر کھانی چار، ہر سَنگَر ونڈ ونڈائیآ۔ کرپا اندر بانی چار، پراپسنتی مدھم بیکھری بول سٹائیآ۔ کرپا اندر کھیل کرے جگ چار، سَنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈائیآ۔ کرپا اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش محل لے اُسار، منڈل منڈپ سو بھا پائیآ۔ کرپا اندر دھرت دھول دے آدھار، جل بنب اپنی دھار جنائیآ۔ کرپا اندر سمند ساگر ویکھے غار، جل تھل مہینل اپنا رنگ رنگائیآ۔ کرپا اندر لکھ چوراسی جیو جنت دے آدھار، ساچی سکھیا اک درڑائیآ۔ کرپا اندر گھٹ گھٹ دیا باقی دیکھ بال، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ کرپا اندر گھر وچ گھر اُپائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک رکھائیآ۔ کرپا اندر امرت آتم امرت مارے اُچھال، سر سرور اک پرگٹائیآ۔ کرپا اندر انحد ناد وجائے اگمی تال، تال تلواڑا اک رکھائیآ۔ کرپا اندر پرتپالک ہو کے کرے پرتپال، بن سیوک سیوک کمائیآ۔ کرپا اندر زِگن سرگن لے اوتار، گر گر اپنا روپ وٹائیآ۔ کرپا اندر پنچ ت کرے شنکار، کایا چولا جگت رنگائیآ۔ کرپا اندر ساچا نام دے سکھال، سکھیا اکو اک سمجھائیآ۔ کرپا اندر

ہوئے دیال، دین اپنے گلے لگائیا۔ کرپا اندر دیوے نام سچا دھن مال، دُھر خزانہ اک دکھائیا۔ کرپا اندر جگ جگ کھیلے کھیل کمال، بے مثال اپنی کار کمائیا۔ کرپا اندر ساچی گھالن لئے گھال، گھولی گھول آپ گھمائیا۔ کرپا اندر شبد گردیو ہو کے بنے دلال، سوامی اپنی دھار سمجھائیا۔ کرپا اندر دیکھنہارا پتہ ڈال، ذرہ ذرہ کھوج کھوجائیا۔ کرپا اندر جن بھگت لئے اُٹھال، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ کرپا اندر ساچے سنتاں کرے نہال، نیوں نیوں اپنا گھر دکھائیا۔ کرپا اندر گرگھ ساچے پکڑ اُٹھائے لال، لال اپنے رنگ رنگائیا۔ کرپا اندر گرگھ سچن لکھ چوراسی وچوں بھال، بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ کرپا اندر مُرید مُرشد دیکھے آن، بے نظیر اپنی نظر اُٹھائیا۔ کرپا اندر ناتا توڑے کال مہاکال، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کرپا اندر لیکھا چکائے ترے گن مایا جگت جنجال، جیون جگت اک جنائیا۔ کرپا اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک درسائیا۔ کرپا اندر کھیل اگم، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ کرپا اندر لوک پرلوک بیڑا دیوے بٹھ، دو جہان پار کرائیندا۔ کرپا اندر نرگن جوت چاڑھے چن، سچ پرکاش اک دکھائیندا۔ کرپا اندر بھگت بھگوان دیکھے بن کے جننی جن، دھن جنیندی ماؤں آپ ہو جائیندا۔ کرپا اندر جگت وکارے دیوے ڈن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ آئیندا۔ کرپا اندر بھاگ لگائے کایا ماٹی تن، مایا ممتا موہ چکائیندا۔ کرپا اندر اندر وڑ کے سچ دوارے لاوے من، نام سندھیوا ہتھ اُٹھائیندا۔ کرپا اندر بجر کپائی دیوے بھن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ کرپا اندر کرے پرکاش نیز اٹھ، نج نیز آپ کھائیندا۔ کرپا اندر بند کرے واسنا من، من منسا میٹ مٹائیندا۔ کرپا اندر اپنا راگ سنائے کن، چھٹی راگ صفت صلاحندا۔ کرپا اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ کرپا اندر ساچا کھیل، ہر سنگر آپ کرائیا۔ کرپا اندر لئے میل، جگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ کرپا اندر ساچا سگن منا چاڑھے تیل، گھر وجے نام ودھائیا۔ کرپا اندر دھام دکھائے اک نویل، نرگن اپنا پڑدا لاہیا۔ کرپا اندر دیکھ دکھائے گروگر چیل، چیل گروگر آئیا۔ کرپا اندر آون جاون لکھ چوراسی کٹے جیل، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کرپا اندر جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، غریب نمانے گلے لگائیا۔ کرپا اندر تارے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کرپا اندر مائی باپ، پتا پوت دیکھ دکھائیا۔ کرپا اندر دیوے جاپ، اجپا جاپ سمجھائیا۔ کرپا اندر ناتا توڑے تینو تاپ، ترے گن گنی رہے نہ رائیا۔ کرپا اندر سرت سوانی کرے

پاکی پاک، پتت پُنیت ویکھ وکھانیا۔ کرپا اندر بند کواڑی کھولے تاک، کُنڈا اپنی ہتھیں لاہیا۔ کرپا اندر آتم پر ماتم بناوے ساک، ساچا بندھپ آپ ہو جائیا۔ کرپا اندر چڑھائے ساچے راتھ، شبد رتھواہی پھیرا پانیا۔ کرپا اندر وکھائے اپنا گھاٹ، پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ کرپا اندر لہنا دینا چکائے ذات پات، ورن برن نظر کوئے نہ آتیا۔ کرپا اندر جن بھگتاں کرے اپنی بات، دُو بے سرون سُنن کوئے نہ پانیا۔ کرپا اندر دیونہار نجات، ایٹھے اوٹھے ہوئے سہانیا۔ کرپا اندر جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اِکو اِک سمجھانیا۔ کرپا اندر وکھائے گھر، سچ دروازہ آپ گھلانیا۔ کرپا اندر چکے ڈر، بھے بھو نہ کوئے جنانیا۔ کرپا اندر لائے لڑ، پلُو اپنے نال بندھانیا۔ کرپا اندر لئے ور، ہر کنت سچا شہنشاہیا۔ کرپا اندر نہائے ساچے سر، دُرمت میل دھوانیا۔ کرپا اندر سچ دوارے جائے کھڑ، سچ سرُوپی نظری آتیا۔ کرپا اندر ساچا راگ سُنائے پڑھ، سوہنگ ڈھولا اِکو گانیا۔ کرپا اندر تُوں میرا میں تیرا جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ جنانیا۔ کرپا اندر ملے جگدیش، جگدیش اپنی دیا کمانیا۔ کرپا اندر دئے حدیث، ساچا کلمہ نبی پڑھانیا۔ کرپا اندر چھتر جھلائے سیس، راج راجان شاہ سلطان ویکھ وکھانیا۔ کرپا اندر بھو چکائے تیس بتیس، راگ چھتیس کرے جنانیا۔ کرپا اندر خالی کرے کھیس، در در گھر گھر مانگت منگن واہو داہیا۔ کرپا اندر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک سمجھانیا۔ کرپا اندر بھگت بھگوان، ہر جو ساچا رنگ رنگانیا۔ کرپا اندر دے دے دان، وست اموکک جھولی پانیا۔ کرپا اندر آتم پر ماتم میلے آن، برہم پاربرہم انگ لگانیا۔ کرپا اندر کرے پرکاش کوٹن بھان، کوٹن کوٹ رو سس نین شرمایا۔ کرپا اندر سُنائے اپنا گان، رسنا جھوانہ کوئے ہلانیا۔ کرپا اندر گھٹ درشن دیوے آن، درسی اپنا درس کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس مہر نظر اُٹھانیا۔ کرپا اندر ہوئے پرتکھ، پر بھ اپنا ویس وٹانیا۔ کرپا اندر مارگ دیوے دس، سچ ساچا بوجھ بُجھانیا۔ کرپا اندر امرت آتم دیوے رس، نچھر جھرنا اِک جھرائیا۔ کرپا اندر شبد نام بول اکھ، سچ جیکارا اِک الاٹیا۔ کرپا اندر دھیرج جت وکھائے ہٹھ، ست سنتو کھ اِک درڑانیا۔ کرپا اندر بہتر ناڑ نہ اُبلے رت، رتی رت دئے سکانیا۔ کرپا اندر دیوے برہم مت، چوڑاں و دیا نہ کوئے پڑھانیا۔ کرپا اندر ملے آن ہس ہس، ہنس کھ سچا شہنشاہیا۔ کرپا اندر جن بھگتاں ہووے سداوس، واسطہ بھگتاں نال پانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کرپا اندر کھیل سمرتھ، سو کرتا آپ کرائیا۔ کرپا اندر جگ چوکڑی چلائے رتھ، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ کرپا اندر وسے گھٹ گھٹ، اینکار نرگن نور رُوپ دھرائیا۔ کرپا اندر ساچی جوت کرے پرکاش، آد نرنجن ویس وٹائیا۔ کرپا اندر گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے ساتھ، سری بھگوان سگلا سنگ نبھائیا۔ کرپا اندر شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بنائے گاتھ، ابناشی کرتا اکو کرے پڑھائیا۔ کرپا اندر آتم پر ماتم منڈل منڈپ گوپی کاہن پوائے راس، پاربرہم پر بھ اپنا ناچ نچائیا۔ کرپا اندر جن بھگتاں پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ کرپا اندر ساچے سنت دیکھے انا تھاں ناتھ، ناتھ انا تھی پھیرا پائیا۔ کرپا اندر گرگھاں اک گھلائے آنکھ، نج نیز کر رُشائیا۔ حکمے اندر گرگھ سجن لئے راگھ، رکھیا کرے تھاؤں تھائیا۔ حکمے اندر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنی کار کمائیا۔ کرپا اندر کھیل سوامی، سرب گن داتا آپ کرائیندا۔ کرپا اندر انتر جامی، ہر گھٹ گھٹ دیکھ وکھائیندا۔ کرپا اندر بودھ اگادھ سنائے بانی، گر اوتار پیر پیغمبر آپ جنائیندا۔ کرپا اندر جگ چوکڑی دیندا رہیا نشانی، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ کرپا اندر کردار رہیا کھیل سلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ کرپا اندر بندا رہیا برہم گیانی، پاربرہم پر بھ اپنا ویس وٹائیندا۔ کرپا اندر آتم پر ماتم لیکھ چکائے دو جہانی، نرگن سرگن اپنے لیکھے پائیندا۔ کرپا اندر جن بھگتاں برہو مارے تیر کانی، سچ نشانہ آپ لگائیندا۔ کرپا اندر لیکھا جانے چار کھانی، خانہ سب دا پھول پھلائیندا۔ کرپا اندر بنیا رہے وڈا ودوانی، پنڈت اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو ساچا ویس وٹائیندا۔ کرپا اندر ہوئے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ نو نو چار دیکھے وچ جہان، جگ چوکڑی اکھ گھلائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار دیندا رہیا گیان، پیر پیغمبر کلمہ نبی پڑھائیا۔ سجدہ سیس جھکاؤنا دسدا رہیا سلام، اسم اعظم اک وکھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ جپاؤندا رہیا نام، گرودوارے گر گر بھو جنائیا۔ کلجگ اتم سرشٹ سبائی ہوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ نظری آئیا۔ چاروں گنٹ ہوئے حرام، دھیرج جت نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا پین کھان، امرت رس رسنا جھوانہ کوئے لگائیا۔ نیز نین جگت تکان، نج اکھ نہ کوئے گھلائیا۔ انتر آتم کوئی نہ دیکھے مار دھیان، رسنا جھوا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ باہروں کرن اشان، دُرم ت میل نہ کوئے دھوائیا۔ درس نہ پاؤن سری بھگوان، گھر مندر دیکھن کوئے نہ جائیا۔

دروہی پھرے کوڑ شیطان، شرع کردی پھرے لڑائی۔ ساچی دے نہ کوئے دُکان، سوڈانام نہ کوئے وکائی۔ سادھ سنت جیواں جنتاں کولوں نام دالیندے لگان، مُفت ہر کی دات جھولی کوئی نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل تھاوں تھانیا۔ تھاوں تھائیں ویکھنہارا، اک اکلّا ہر اکھوانندا۔ جگ چوکڑی پار کنارہ، کلجگ انتم ویلا آئندا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چڑھانندا۔ سرشٹ سبائی ہاہاکارا، جیو جنت سرب کُرا لائندا۔ ساچا ایشٹ نہ کسے وچارا، درِ شئی اپنی نہ کوئے کھلانندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویس آپ دھرانندا۔ ویس دھر نر نرکار، نو نو چار ویکھ وکھائی۔ بھرے بھلا سرب سنسار، وڈ سنساری سمجھ کوئے نہ پائی۔ لہ لہ تھکے جیو گوار، اُچے ٹلے پر بت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، ڈو نگھی کندر ڈیرہ لائی۔ مکے کعبے روون زارو زار، ہو ہو نعرہ رہے سنائی۔ نظر نہ آیا پروردگار، کایا حُجرہ ویکھن کوئے نہ آئی۔ گردر مندر مسجد شوڈوالے مٹھ لبھن وچ سنسار، چاروں کُنٹ بھجن واہو داہیا۔ اندر وڈ کے ہر مندر ویکھیا نہ کسے ہر نرکار، نو دوارے پندھ نہ کوئے مُکائی۔ سننگر سرن نہ کوئی وچار، من مت رہی کُرا لائی۔ بن سننگر پورے کوئی نہ کرے پار، بیڑا بنے کوئی نہ لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ویکھنہارا کھیل تماشا، کلجگ انتم ویکھ وکھائی۔ کلجگ انتم ویکھے بھگوان، سچھنڈ نواسی دیا کمائی۔ ساچے بھگت سرب کُرا لانا، نیتز روون مارن دھانپیا۔ کر کرپا ٹھا کر مہروان، مہر نظر اٹھائی۔ آکے مل نوجوان، تیری اکو اوٹ تکائی۔ کایا مندر سوہے مکان، آتم سیجا وجے ودھائی۔ ساچیاں سکھیاں منگل گان، گیت گوہند الائی۔ نیتز نین دووے شرمان، اکو اکھ نظری آئی۔ بن تیری کرپا کسے نہ ملے مان، ممتا بھری سرب لوکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر وجے نام تیرے ودھائی۔ کرپا کرے آپ کرپال، کرپن لئے اٹھائی۔ سننگر پورا دین دیاں، دیا ندھ اکھوائیا۔ بھگت سنت لئے اٹھال، آلس نندرا دئے گوائیا۔ گرگھ گر سکھ چلائے اپنے نال، ساچا سنگ بنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تس اپنا پڑدا لاہیا۔ کرپا اندر گرگھ جگائے، ہر جو اپنے نال ملائی۔ ہر سنگت ساچا جوڑ جڑائے، گھر ساچے وجے ودھائی۔ نت اٹھ ویکھن ٹھا کر آئے، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ کایا گاگر سو بھاپائے، گھر بیٹھابے پرواہیا۔ نرمل کرم اُجاگر آپ کرائے، دُرمت میل دھوائیا۔ جو جن سوڈاگر بن کے آئے،

تس نام وست دے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے اپنے سنگ رکھائیا۔ کرپا اندر ہر کرتار، کرنی آپ کمانیدا۔ گرکھاں کر سچ پیار، پریتی اپنے چرن بندھائیدا۔ ہر سنگت بھلیا سرب سنسار، پُرکھ اکال اکو نظری آئیدا۔ جنہاں دتا آپ دیدار، تنہاں دوجا چند نظر کوئے نہ آئیدا۔ ساچا مارگ دتا دکھال، او جھڑ راہ نہ کوئی پائیدا۔ اکو وار کہا گر سکھ توں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو گھر بار، دوجا مندر نہ کوئے سہائیدا۔ کرپا اندر میل ملایا میلنہار، ساچی ملنی آپ کرائیدا۔ سرت سوانی بنا کے نار، سچ شنکار اک جنائیدا۔ شبد ہانی خبردار، بے خبر خبر سنائیدا۔ اٹھ سہاگن چلیئے اپنے گھر بار، ہر سنگر مندر اک بنائیدا۔ ناتا تئے جگت سنسار، آسا ترسنا مگر نہ کوئے رکھائیدا۔ جو جن کرپا مگے سچ سچے دربار، تس کرپال اپنے رنگ رنگائیدا۔ جو دیکھن آئے جگت وہار، تس جگت وہاری دھار سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنے آپ آپ اٹھائیدا۔ کرپا اندر سچ سکھ، سچ ساگر آپ جنائیا۔ کرپا اندر اجل کھ، گرگھ نام وڈیائیا۔ کرپا اندر مٹے دکھ، سوگ روگ رہن نہ پائیا۔ کرپا اندر پاربرہم برہم ملے وچ جون منکھ، مانس اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے اپنی گودی لئے چک، دوجے ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔

* ۲۸ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ نورنگاباد ضلع امرتسر *

ساچا حکم دیوے ہر پر بھ، پر بھ جوت اک سمجھائیا۔ سنگر پورا لینا بھ، چار کٹ دہ دشانہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ امرت جھرننا جھراؤنا بھ، سر امرت اک اشان کرائیا۔ جگت وکارا دیوے دب، پنچ چور نہ کرے لڑائیا۔ نو دوار مکائے حد، گھر ساچا اک دکھائیا۔ گرہ مندر لئے سد، سچ بنک دے وڈیائیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدا لاہیا۔ ترے گن مایا بھجھے اگ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ ہنس بنے سگ، مانس جنم روپ وٹائیا۔ دپیک دیا جاوے جگ، بھجھی جوت کرے رُشائیا۔ اکو وست اکو گھر یعنی لہ، دوجے در نہ منگن جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی وست لہ جن ایک، اینکار ملے وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے ملے ٹیک، دو جہان ہوئے سہائیا۔ جگت مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ پھڑ کے بدھنا لکھی

میٹے رکھے، ریکھا ریکھا وچوں بدلایا۔ اگم وکھائے اپنا دیس، سچکھنڈ سچ دوار سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سمجھ اک سمجھایا۔
گرگھ لہجو اک سوامی، شاہ پاتشاہ سد اکھوانیندا۔ آد جگاد انترجامی، جگ جگ ویکھ وکھانیندا۔ نام ندھان جس دی بودھ اگادھ بانی، راگ ناد اپنا تال
جنانیندا۔ امرت دیوے آتم ٹھنڈا پانی، ترسنا ترکھا جگت بُجھانیندا۔ سرت ملائے شبد ہانی، گھر ساچا میل ملائیندا۔ لیکھا چھکے چار کھانی، انڈج جیرج اُتہج سبتج
پندھ مُکانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دست لہجن والی اک جنانیندا۔ لہجو دست ہر کا نام، سچ وستو اک
سمجھایا۔ جس ملیاں پر بھ ملے رام، رمیا اپنا پھیرا پانیا۔ گھر نظری آئے اکو شام، بنسری ساچی سچ وجایا۔ بھاگ لگائے کایا نگر کھیڑا گرام، بھومکا اکو اک
سہایا۔ سچ پیالہ پیائے جام، رس اکو اک وہایا۔ سچ راگ سنائے کان، انحد نادی ذھن شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا اک
جنایا۔ ساچا لہجو اک بھگوان، جس ملیاں دکھ رہن نہ پانیا۔ آون جاون چھکے کان، لکھ چوراسی پھند کٹانیا۔ انتر اُتہجے برہم گیان، برہم وِدیا اک پڑھانیا۔
ہتھ پھڑائے سچ نشان، دو جہان آپ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دست اک لہھانیا۔ ساچی دست لہجو میت، میت پیارا آپ
جنانیندا۔ جس لہھیاں پچھلی بدل جاوے نیت، اگے مارگ اکو نظری آئیندا۔ کایا ہوئے ٹھنڈی سیت، ساتک ست ست کرانیندا۔ آتم گائے پر ماتم گیت،
ساچا ڈھولا راگ الاانیندا۔ ناتا تے مندر مسیت، پُرکھ ابناشی اکو نظری آئیندا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھانیندا۔ مانس جنم لینا جیت، جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو آپ چکانیندا۔ ساچی دست لہجو گھر، گھر سنگر آپ کٹانیا۔ اندر وڑ کے کھولو در، بند کواڑی کُنڈا لاہیا۔
ساچے پوڑے ویکھو چڑھ، محل اٹل ہوئے رُشانیا۔ سنگر سچا لو ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نہ کوئی سپس نہ کوئی دھڑ، متوت نہ کوئے رکھانیا۔ ایکا اکھر
رہیا پڑھ، نش اکھر رہیا سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دست اک درڈانیا۔ ساچی دست لہجو وست اپار، سو اپر پیر سوامی آپ
جنانیندا۔ جس دا لیکھا رہے سدا جگ چار، چوکڑی مول نہ کوئے مُکانیندا۔ جس دا در سچا دربار، سچکھنڈ ساچا سو بھا پانیندا۔ جس دا حکم سچ ورتار، دو جہان نہ
کوئی میٹ میٹ مٹانیندا۔ جس دی سیوا کرن گرو اوتار، پیر پیغمبر برخوردار اکھوانیندا۔ جس دا نغمہ سچ سنسار، بن رسنا جہوا راگ الاانیندا۔ جس دا نور اپار

جوت اُجیار، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ جس درتہ لاثانی دو جہان، فانی رُوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دست اک سمجھائیندا۔ ساچا میت لہجو بھائی، بھادی بھاونارہن نہ پائی۔ جنم جنم دی مٹے جدائی، جز جز نال لئے ملائیا۔ اگلا لہنا دے چُکائی، لیکھا کوئی نظر نہ آئیا۔ گھر وچ گھر کرے رُشائی، اندھ اندھیر مٹائیا۔ اٹھے پہر نادشبد دُھن شنوائی، انراگی راگ سنائیا۔ لیکھا کوئے نہ جانے قلم شاہی، کاغذ بیٹھے ڈیرہ ڈھاہیا۔ چوڈاں و دیا رووے مارے دھاہیں، چوڈاں لوک دین دُہائیا۔ چوڈاں طبق رہے گرلائی، ہاہاکار اک سنائیا۔ جنہاں لہجیا سَنگَر پورا اک گوسائیں، تنہاں دُوچی اوٹ رہی نہ رائیا۔ پر بھ لہجن دا سَکھو طریقہ، ہر ساکھیات سمجھائیندا۔ اپنا منو آ کرو نیکا، نیکن نیک رُوپ دکھائیندا۔ بھو جانو اپنے جی کا، جیون جگت سرب سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دست لہجو، لب وچ کسے نہ پائیندا۔ سچّی واشنا سَنگَر درشن، بن واشنا گُرمگھ نظر کوئے نہ آئیا۔ سچّی واشنا سَنگَر نیز پر سن، بن واشنا نیز نین نہ کوئے رکھائیا۔ سچّی واشنا سَنگَر حرصن، بن حرص بنے نہ کوئی پاندھی راہیا۔ سچّی واشنا مل سَنگَر میٹے دھڑکن، من چندیا ڈکھ گوائیا۔ سچّی واشنا اندرے اندر میٹے انگن، راہ دکھائے سچ درگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمگھ واشنا اکو اک جنائیا۔ گُرمگھ واشنا سدا بھر پور، سَنگَر چرن دھیان لگائیا۔ آ سوامی نیڑے کیوں وسیوں دُور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ درشن دے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جنم جنم دے بخش قصور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کر کرپا دے چرن دھوڑ، مستک رُگا لاواں چائیں چائیا۔ چتر سَنگَر بنا مورکھ موڑھ، مت مت وچوں بدلایا۔ ناتا تے کوڑی کرپا کوڑ، سچ سچ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچّی واشنا جن بھگتاں وچ سدا رکھائیا۔ سچّی واشنا سَنگَر آس، گُرمگھ اکو آس رکھائیندا۔ کون ویلا پر بھ میٹے پیاس، جنم جنم دی ترکھا بھجھائیندا۔ کون ویلا پر بھ دیوے ساتھ، سگلا سنگ بھجھائیندا۔ کون ویلا سنائے گاتھ، ساچا ڈھولا راگ لائیندا۔ کون ویلا پر بھ لہنا چُکائے مستک ماتھ، پورب لیکھا جھولی پائیندا۔ کون ویلا پر بھ کھول دکھائے گھر وچ ہاٹ، نام خزانہ اک ورتائیندا۔ کون ویلا پر بھ دیوے دات، دانی ہو کے دیا کمائیندا۔ کون ویلا پر بھ میٹے اندھیری رات، انتر ساچا چند چکائیندا۔ کون ویلا پر بھ بخشے میری ذات، اپنی ذات نال ملائیندا۔ کون ویلا پر بھ پرگٹ کرے اک پر بھات، سندھیا رُوپ نظر کوئے نہ آئیندا۔ کون ویلا پر بھ میری پوری

کرے خواہش، راتی سُتیاں دِنے جاگدیاں ہر گھٹ اِکو نظری آئیندا۔ بنِ واشنا گُرسکھ گُردوہاں داکم نہ آوے راس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی واشنا اک اُپجانیندا۔ گُرمکھ واسنا سدا اٹل، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کایا مندر سوہے سچ محل، محفل اِکو نام لگائیا۔ دِپک جوت جائے بل، سچ پرکاش دکھائیا۔ شبد سندیسہ دے گھل، دُھر دی کرے پڑھائیا۔ زرگن سرگن اندر جائے رل، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ سچ سَنگھاسن بہے مل، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کھل، پنچ تت ملے وڈیائیا۔ لہنا چکے اندھیری دُونگھی ڈل، ٹلا پر بت اوچو اوچ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی واشنا اندر گُرسکھ مات گھل، گُرسکھ واشنا اپنے نال ملائیا۔ گُرسکھ کہے پر بھ واشنا چنگی، چار کُنٹ کُنٹ مہکائیا۔ سَنگر کہے گُرسکھ واشنا چنگی، جس وچوں میرا نام نظری آئیا۔ گُرسکھ کہے سَنگر واشنا چنگی، جو دوس رین اٹھے پہر ہوئے سہائیا۔ سَنگر کہے گُرسکھ واشنا چنگی، جو میٹوں سدا دیوے چائیں چائیا۔ بنِ واشنا سَکھ گُرسکھ اک دُوبے دے کدے نہ بن سَنگی، لوکمت سچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُرمکھ تیری واشنا اپنی واشنا وچ رکھائیا۔ جے کوئی کہے واشنا تھوڑی، تھوڑی کم کسے نہ آئیا۔ گُرسکھ وچھوڑے اندر کرے بہڑی بہڑی، اُچی کوئے مارے دھائینا۔ پھیر سَنگر پورا اپنے ہتھ وچ پکڑے ڈوری، تندی تند ستار ہلائیا۔ گُرسکھ تیرے اندر وڈے چوری، جگت نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس تھوڑی واشنا بہتی کر دکھائیا۔ اگلی اوستھا آئے آگے، پچھلی جگت جھولی پائیا۔ جو گُرمکھ سَنگر سرنائی لگے، تِس سَنگر مارگ دے دکھائیا۔ آپ پھرے گُرسکھ آگے، پچھے گُرسکھ اپنی اُنگی لائیا۔ دوہاں داتال اِکو جہا وجے، چیلار اِکو رُپ وٹائیا۔ جے چیلان بن کے گُرسکھ پچھے بھجے، سَنگر پچھے مڑن نہ دیوے رائیا۔ کرپاندھان ہو کے پڑدا کجے، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ راتیں سُتیاں اندر وڈ کے دُونگھی کندر وچوں لہے، پھڑ سوئی سُر ت اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آگے اپنی جھولی پائیا۔ گُرمکھ آگائے جان، جانی جان آپ جنائیندا۔ جو گُرسکھ سَنگر ملے آن، تِس آگے دُکھ نہ کوئے آئیندا۔ ساچا جھلدا جائے نشان، وشن برہما شو دھیان لگائیندا۔ دھن بھاگ گُرمکھ سچا وسے سچ مکان، جس دوارے ہر جو ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس آگے جم کا ڈر رہن کوئے نہ پائیندا۔ گُرمکھ آگائے سور، مانس

جنم لیکھے لایا۔ گھر گمبھیر سَنگَر ویکھے کر کے غور، بے نظیر اپنی نظر اُٹھایا۔ چرن لا سرن لگا لگی پریتی کدے نہ جائے توڑ، تھی گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوایا۔ گر سیکھ چوری کرے جے ہو کے چور، چور ٹھگ کوڑ گڑیا سَنگَر پورا پار کرایا۔ جس دا منتر اِکو پھور، پچھلے فُرنے سارے دے مُکانیا۔ پھڑ باہوں لا انگلی آگے لئے تور، پچھے آوے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تِس دا آگا آگے آگے اگلے گھر دکھایا۔ دوہاں کولوں سو گرگھ جائے بچ، بچپن سَنگَر جھولی پانیا۔ تِس ہر دے وسے سچ، کوڑی کرپا نظر کوئے نہ آیا۔ سَنگَر پورا ساڈھے تن کروڑ اندر جائے رچ، رچنا اپنی دے سبھایا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچ، کنچن رُپ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ گر سیکھ بچے بالک اپنی گود اُٹھایا۔

* ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی رادھا سوامی ڈیرے ترن تارن *

آد جُگاد سَنگَر ایک، جگ چو کڑی کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے بھیج، دُھر دی دھار اک سمجھائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن لئے ویکھ، سرگن نرگن اپنا کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سَنگَر سچا اِکو نظری آئیندا۔ سَنگَر سچا ست پُرکھ ست ستواد، ست دوارے اِکو نظری آیا۔ سو پُرکھ نرگن کھیل کھیلے آد جُگاد، ہر پُرکھ نرگن داتا بے پرواہیا۔ ایکنکار لیکھا جانے بودھ اگادھ، آد نرگن جوتی جاتا نور رُشانیا۔ ابناشی کرتا دیونہارا ساچی داد، دست اموک آپ ورتایا۔ سری بھگوان شاہو بھوپ بن راجن راج، دو جہان سری بھگوان ایکا حکم چلایا۔ پاربرہم آپ بنائے اپنا سچ سماج، سچھنڈ نواسی ساچی درگاہ اپنی کار کما یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ست پُرکھ ست ستواد، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ لیکھا جانے برہم برہادی، پاربرہم برہم ایکا دھار جنایا۔ جگ جگ ویکھنہارا منڈل راسی، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ نرگن سرگن بنائے داسی، سیوا سچ اک سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن جوت نرکار نرکار پرکاشی، گھر سچ سچ رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سَنگَرِ اِکُو اِک اِکھو اِیَا۔ سَنگَرِ پُو رَا آد پُر کھ، دُو جَا نَظَرِ کُو نَہ نَہ آئِیا۔ جَگ چُو کُڑی نِروِیرِ ہُو کَے گھٹ گھٹ دِیوے دِرس، لَکھ چُو رَا سِی آسَا تِرسَا دَے بُجھَا اِیَا۔ اَمَر ت مِیگھ اِنترِ آتَم دَے بَرَس، نَچھَر جَھر نَا اِک جَھر اِیَا۔ نَہ کُوئی سُوگ نَہ کُوئی ہَر کھ، چِنٹَا غَم نَہ کُوئی جَن اِیَا۔ سَن ت سُهیلے گُرُو گُر چیلے جِو جَن ت سِری بَھگَو ن ت سَن ت سَا جَن لَے پَر کھ، نَام کَسُوئی اِکُو ہَتھ اُٹھَا اِیَا۔ سَنجَگ ت رِیتَا دُو اِپَر کَلج گُر اوتارِ پِیرِ پِیغَم بَر سَا دَہ سَن ت پَر بَھ دَر شَن نُوں رَہے ت رَس، نَچ نِیترِ دَھیَا ن لَگَا اِیَا۔ جوتی جوتِ سَرُو پ ہَر، اِپ اِپنی کَر پَا کَر، کَرے کھیل سَا چَا ہَر، سَنگَرِ اِکُو وڈَا وڈَا وڈَا اِیَا۔ سَنگَرِ سَچَا آدِ نَرِ جَن، ہَر وڈَا وڈَا وڈَا اِیَا۔ جَگ چُو کُڑی دَر د دُکھ بَھ بَھجَن، بَھو سَا گَرِ پَارِ کَر اِیَا۔ سَچ سَرُو ر کَر اِے اِکُو مَجَن، دُر م ت مِیل دَھو اِیَا۔ بَھانڈے گُڑھ ہَنکَا رِی بَھجَن، دُئی دَوِیت رَہن نَہ پَا اِیَا۔ جوتی جوتِ سَرُو پ ہَر، اِپ اِپنی کَر پَا کَر، کَرے کھیل سَا چَا ہَر، سَنگَرِ سَا چَا صِفتی صِفت صِفت صِلَا حِیَا۔ صِفت صِلَا حِی پَر و ر دِ گَا ر، نُو رُو نُو ر نُو ر اِلا ہِیَا۔ حَق مَقَا مَے سَا نَچَا یَا ر، لَا شَرِکِ ڈِیرَہ لَا اِیَا۔ بَے عِیْب خُدَا ئِی پَر و ر دِ گَا ر، جَلو ہ جَلو ہ گَرِ اِک دَر سَا اِیَا۔ جَگ چُو کُڑی کھیل اِپَا ر، ہَر کَر تَا اِپ کَر اِیَا۔ کَلج وِکِھ سَر ب سَن سَا ر، جوتی نُو ر کَرے رُشَا اِیَا۔ چَا ر کُنٹ دَہ دِشَا سَا دَہ سَن ت اِچِی کُو ک کَر ن پُکَا ر، شَا سترِ سَم ر ت وِید پُرَا ن گِیتَا گِیَا ن اِنجِیلِ قَرَا ن کَھَا نِی بَا نِی کَر ن پُرُٹھَا اِیَا۔ سَا چِی مَنزَل اِندَر وڈ کے مَحَل چُڑھ کَے کُوئی نَہ کَرے سَچ دِی دَا ر، سَت سَوَا مِی نَظَرِ کَسے نَہ آئِیا۔ جَگت بَا نِی کَرِ پِیَا ر، بَھگ ت کَھَا نِی دَے آدَھَا ر، آتَم رَا نِی رَہے جَن اِیَا۔ جوتی جوتِ سَرُو پ ہَر، اِپ اِپنی کَر پَا کَر، کَرے کھیل سَا چَا ہَر، سَنگَرِ سَچَا اِکُو اِک نَظَرِی آئِیا۔ کَلج اِن ت م کھیل اِپَا رَا، صَا حِب سَنگَرِ وِکِھ و کَھَا اِیَا۔ گَا و ت گَا و ت گَا گَا تَھ کَا سَر ب سَن سَا رَا، ہَر کَا بَھِیو کُو نَہ نَہ پَا اِیَا۔ رَس نَا بُول ت بُول ت بُول ن بُول ن جِی کَا رَا، بَتی دَن د کَر ن پُرُٹھَا اِیَا۔ نَرِ گَن سَرِ گَن سَرِ گَن سَرِ گَن ہَر جُو ہَر مِلِیَا نَہ کَن ت بَھتَا رَا، نَا ر دُہَا گَن دَے دُہَا اِیَا۔ جوتی جوتِ سَرُو پ ہَر، اِپ اِپنی کَر پَا کَر، سَنگَرِ سَوَا مِی سَا چِی ٹِیک، مَہ ر نَظَرِ کَرے بُدھ بَیک، مَن وَا س نَا ڈِیرَہ ڈَھَا ہِیَا۔ مَن وَا س نَا جَا ئے نَٹھ، تَن اِن ت ر رَہن نَہ پَا اِیَا۔ جَن ہَا ن سَنگَرِ مِلِیَا اِک سَم ر تَھ، دُو جِی لُوڑ رَہن نَہ پَا اِیَا۔ اِندَر وڈ کَے جَا وے دَس، سَا چَا مَار گ اِک سَم جَھَا اِیَا۔ نُو دُو اَرے کَھِیڑَا بَھٹھ، کُوڑی ت رَسَا مِیٹ مِٹَا اِیَا۔ سَکھ مَن ٹِیڈ ہِی بَن ک اِپُرَا پَن گ ل دُو وِی جُوڑ ن ہَتھ، نِیو نِیو سِیس جُھ کَا اِیَا۔ سَہ نَس د ل کُو ل چَر ن کُو ل رَہِیَا جَھ س، اِپ اِپنی سِیو کَمَا اِیَا۔ اِن خ د شَب د اِپ نَا رَا گ رَہِیَا دَس، بَن سِیو ک سِیو کَمَا اِیَا۔ اَم ر ت جَھ ر نَا رَہِیَا رَس، رَس ک رَس ک اِپنی بُو ن د پُکَا اِیَا۔ جوتِ نَرِ جَن کَر پَر کَا ش، اِن دَھ اِن دَھِیر

رہیا گواہا۔ آتم سیجا کھیل تماش، ہرجن لیکھا رہیا چُکایا۔ سُرتی شبدی کر بند خلاص، بندی خانہ توڑ تڑایا۔ جگت گیان کر کے ناس، نش اکھرا اکھرا کو اک
 بُجھایا۔ جس وچ کھیل کوٹن کوٹ برہمنڈ پُری لوء آکاش، دھرت دھول کھیل رہیا کھلایا۔ سو سَنگر سوامی آد جگاد جگ چوکڑی اکو اک وسے ہر گھٹ پاس،
 باہر لبھن کوئے نہ پایا۔ سَنگر پورا انتر آتم، پر ماتم اپنا گھر بنایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان جس دا دسن مہاتم، سو مہاپُرکھ پُرکھ ابناشی گھر
 لے چائیں چانیا۔ جگت اندھیرا میٹے رین راتن، ساچا چند نرگن نور کرے رُشانیا۔ جس نوں ملیاں لیکھا رہے نہ کوئی پڑھن سُنن گاتھن، اندر وڈ کے
 دھیان نہ کوئے لگایا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا اتر پورب پچھم دکھن اندر باہر گپت ظاہر نظری آئے پُرکھ سمرا تھن، ہر داتا وڈ وڈیا یا۔ گرکھ گرکھ ہرجن
 ہر بھگت جنم جنم دی پوری کرے آسن، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم سیجا ساچا کرے بھوگ بلاسن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگر سچا
 ایکنکار، آد جگاد کرے پیار، برہم لیکھا پار برہم سمجھایا۔ رسنا جہوا گاؤندے گپت، چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوڑا سی کرن پڑھایا۔ لہدے پھردے شو دوالے مٹھ
 مندر مسیت، مسد حق سمجھ کوئے نہ پایا۔ سَنگر پورا آد جگاد جگ جگت تر اندھڑی رکھے اپنی ریت، جگت نیتز نظر کسے نہ آیا۔ سب دا سانجھا وسنہارا ہست
 کیٹ، اوچ نیچ اپنا ڈیرہ لایا۔ جس جن بخشے انتر اک پریت، پریم پریتی اک جنایا۔ تس پنج تت کایا کرے ٹھنڈی سیت، ترے گن گنی تت نہ لاگے
 رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگر سچا دین دیال، گرکھ ویکھے ساچے لال، لالن اپنی گود اٹھایا۔ سَنگر پورا گرکھ سچے لئے لبھ، لکھ
 چوڑا سی پھول پُھلایا۔ ویکھنہارا نو دوارے پار حد، دسم دوا ری اپنا پڑدا لاہیا۔ سچ سَنگھاسن بہے سچ، سو بھاؤنت سو بھا پانیا۔ سیوالائے شبد انحد، دُھنی راگ
 سنانیا۔ کھیلے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں پچھے سچکھنڈ نو اسی لوک مات آوے بھج، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ بن مکے کعبیوں ساچے
 حجرے کرائے اپنا جج، کھ نقاب پڑدا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگر پورا سچا ٹھا کر، بھاگ لگائے کایا گاگر، نرمل کرم کرے
 اجاگر، سو پچھ سروپی ست سروپی نرگن نور ایک درس دکھائیندا۔ سَنگر وڈا وڈ پرتاپ، آد جگادی اک اکھوایا۔ بن رسنا جہوا چپائے جاپ، من کا منکا آپ
 بھوایا۔ ترے گن مایا میٹ سننپ، سنسا روگ مٹایا۔ میٹے رین اندھیری رات، سچ نور اک رُشانیا۔ گرکھ بنائے اپنی ذات، ذات اپنی نال ملایا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگُر سچا سیری بھگوان، آتم پر ماتم دیوے دان، پار برہم برہم ویکھے آن، من واسنا میٹے جہان، بُدھی چلے نہ کوئے
 چترنیا۔ رسنا گا گا کھیل تماشہ، جیون جگت جگت رہے جنایا۔ نانک کبیر جس گھر ویکھیا جا پُرکھ ابناشا، سو گھر سچا سو بھاپانیا۔ باقی سب بیٹھے رکھ کے آسا،
 بن بن پاندھی راہیا۔ شاہ پاتشاہ سَنگُر پورا گھر گھر ویکھے منڈل منڈپ پیندی راسا، نرگن سرگن اپنا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا نام ور، بن سَنگُر پورے جیو جنت سب رہن ادھورے، ہر کے پوڑے انت نہ کوئے چڑھانیا۔ سَنگُر پورا ہوئے دیاں، سد
 دیاوان اکھوانیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہروان اپنے نال ملانیندا۔ ترے گن مایا نہ رہے جنجال، پنج تت ناتا مول چُکانیندا۔ سچ دکھائے اک سچّی دھر مسال،
 دھرم دوارا اکو نظری آئیندا۔ جس گھر شبد اگئی وجے تال، ڈھولک چھیننا نہ کوئے کھڑکانیندا۔ جس گھر امرت سرور سوہے اکو تال، نیر سیر آپ
 بھرائیندا۔ جس مندر دیک دیا ایکا رہیا بال، دیا باقی اور نہ کوئے رکھانیندا۔ جس گھر وسے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رُپ وٹانیندا۔ سو سَنگُر لینا بھال، جو گھٹ
 گھٹ اندر نرگن ہو کے ڈیرہ لائیندا۔ سرگن مارگ دے سکھال، ساچی سکھیا اک درڑانیندا۔ سچ کُٹھالی دیوے ڈھال، کچن رُپ آپ وٹانیندا۔ اندر وڑ کے
 بنے دلال، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ گرگھ لبھے اپنے لال، لکھ چوراسی پھول پھولانیندا۔ آپے سنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پانیندا۔ جن بھگتاں حل
 کرے سوال، پٹی ہور نہ کوئے پڑھانیندا۔ اندر وڑ کے کایا مندر چڑھ کے سچ دوارے کھڑ کے آتم پر ماتم ڈھولا پڑھ کے اتم لے کے جائے نال، ادھ
 وچکار کوئے رہن نہ پانیا۔ تھر گھر نواسی کھیل تماشہ، سچھنڈ دوارا اینکارا دے سہارا گرگھ مینا ٹھانڈا سیتا، ست سوامی انترجامی سدا نہہ کامی گرگھ اپنی گود
 بہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگُر سچا ایکو ایک، دیونہارا ساچی ٹیک، چرن کول کول چرن دے سرنا نیا۔ سَنگُر سچا سرب گن داتا، اک
 اکلّا وڈ وڈیا نیا۔ دو جہاناں چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقاں اوں گون ترے بھون ہوئے برہم گیاتا، ساچی وڈیا کرے نام پڑھانیا۔ دھر شبد نام سندیس ساچا راگ
 سنائے ترانہ، تریا بیٹھی مکھ شرمایا۔ سچ مندر محل اٹل اک مکانا، بنک اکو اک وڈیا نیا۔ ساچا نور جوت پرکاش کرے ہو مہروانا، مہروان اپنی دیا کمایا۔ آد
 جگاد جگا جگنتر گر اوتاراں پپر پیغمبراں سادھاں سنتاں جیواں جنتاں دیوے اگئی دانا، وست امولک کایا گوک کرپا آپ کایا۔ گرگھ تیرا سچ نشانہ، سَنگُر

ملے نوجوان بردہ بال نہ روپ وٹایا۔ جنم مرن وچ کدے نہ آنا، سچھنڈ لے کے جائے سچ ٹکانا، شبد چڑھائے اک بانا، لوآں پُریاں پار کرانا، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباہیا۔ سنگر پورے دا سُنو وکھیا، جس سُنیاں گرگھ ہوئے سنگر پیار پروانہ، لیکھا چکائے دو جہاناں ایہتھے اوتھے اوتھے ایہتھے دو جہاناں بن سنگر سچے سچ نہ کوئے سرناہیا۔ کرپا اندر اکو ٹھا کر، صاحب سنگر ہر اکھوانیدا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، کاجی گگریا ویکھ وکھانیدا۔ ہر جن بنائے نام سو داگر، ساچا ہٹ آپ وکھانیدا۔ آد جگاد نیت نوت سادھ سنت دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سوامی ساچی کرنی سد سد کمانیدا۔

* ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ بندالا ضلع امرتسر *

مہر نظر گر لئے تک، ہر سنگر دے وڈیاہیا۔ جن بھگتاں جھولی پائے نام حق، پورب لیکھا دے مکایا۔ نج نیتز کھول اکھ، اکھر اپنا دے پڑھایا۔ ست سروپی ہو پرتکھ، گھر سچے درس دکھایا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، جنم مرن پنہ مکایا۔ ساچا مارگ دیوے دس، آتم پر ماتم بوجھ بُجھایا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر مٹایا۔ پنچ وکارا کرے ناس، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھانہیا۔ پھڑ اُتارے اپنے گھاٹ، پتن اکو اک دکھایا۔ جنم جنم دی مٹے واٹ، پاندھی نظر کوئے نہ آہیا۔ آتم سچ سہائے ساچی کھاٹ، ساچے مندر ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر کرے بھگوان، جن بھگتاں دیا کمایا۔ آتم دیوے برہم گیان، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ساچا راگ سنائے کان، انحد نادی ناد الاہیا۔ ساچا امرت دیوے پین کھان، امیوں رس آپ چوایا۔ ساچا نور کرے پرکاش کوٹن بھان، جوتی جوت ڈمگایا۔ سچ سُنہننا سہائے مکان، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لایا۔ گھر گھر وچ درشن دیوے آن، گرہ مندر خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اُپر مہر نظر اٹھایا۔ سنگر پورا مہر نظر کرے مہروان، دین دیال دیا کمایا۔ سنت سہیلے لئے پہچان، پڑدا اوہلا جگت اٹھایا۔ انتر دیوے اک دھیان، پرہہ چرن پئی سرناہیا۔ ساچا راگ دتے گان، آتم

پر ماتم خوشی منایا۔ کوڑی کریا شرع میٹے شیطان، پنج تت نہ کوئے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن مہر نظر اٹھایا۔ مہر نظر کرے بھگونت، سری بھگوان دیا کمائیدا۔ گرگھ ویکھے ساچے سنت، ہر سجن آپ جگائیدا۔ شبد ملاوا نیا منت، سرتی ڈوری بندھ بندھائیدا۔ نظری آئے اکوکت، ہر سہاگی روپ وٹائیدا۔ چاڑھے چولی رنگ بسنت، رنگ اکو اک رنگائیدا۔ مہا سٹائے اپنی اگت، بودھ اگادھا حکم ورتائیدا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھو چکائیدا۔ جس جن میلے ساچی سنگت، سو گرگھ گر گر انگ لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مہر نظر اٹھائیدا۔ مہر نظر کرے بے نظیر، نظر نظر نال ملایا۔ مرید مرشد بدل دیوے تقدیر، تدیر اپنی اک سمجھایا۔ حقیقت سچ دکھائے تصویر، نور ظہور اک رُشٹایا۔ کٹ شرع توڑ زنجیر، ست سروپ اک سمجھایا۔ چوٹی چاڑھ پھر اخیر، نوبت اپنے نام سنایا۔ نظری آئے وڈ پیرن پیر، دستگیر اک اکھوایا۔ جس ملیاں دوجی مٹے لکیر، دوا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہایا۔ مہر نظر کر دیوے تار، سنگر پورے وڈ وڈایا۔ بھو ساگر جگ کرے پار، شوہ دریا نہ کوئے رُٹھایا۔ ساچا مندر دے دکھال، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ دپک دیا دیوے بال، گھر اکو نور رُشٹایا۔ سہنجی سوہے سچ دھر مسال، دھرم دوارے دے وڈایا۔ لیکھا ٹھکے شاہ کنگال، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آیا۔ سنگر جلوہ اک جلال، ست ستوادی دے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی نظر آپ تکایا۔ مہر نظر تگے گوہند، گہر گبھیہر دیا کمایا۔ گرگھ بنائے ڈھر دی ہند، ست انادی وڈ وڈایا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گور ویکھ دکھایا۔ لوکات بن بخشند، کوٹ جنم دے پاپ دے گویا۔ لیکھا جان جیو پند، برہمنڈ ویکھے چائیں چائیا۔ امرت دھار وہائے ساگر سندھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اُپر اپنی نظر رکھایا۔ مہر نظر رکھے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈایا۔ دُبدے پاتھر لائے پار، ادھ وچکار نہ کوئے رکھایا۔ مانس جنم تیج دے سوار، جونی جون نہ کوئے بھوایا۔ کر کرپا میل ملائے میلنہار، ملنی ساچے گھر کرایا۔ سرتی شبدی دے ادھار، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ساچی سکھی منگلاچار، گیت اکو اک سمجھایا۔ توں میرا میں تیرا ساچی گاؤنی نام وار، وارتا اکو اک جنایا۔ سنگر پورا جس مہر نظر کر دیوے دیدار، دید عید چند چکایا۔ سو گرگھ گر سیکھ گر پورے کرے نمسکار، نیوں نیوں سپیس جھکایا۔ دوجا کوئی نہ پاوے

سار، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک تکائیا۔ مہر نظر تارے پر بھ آپ، تارنہار اکھوائیا۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، گرگھ ساچی گود بہائیا۔ اک جنائے اجپا جاپ، کرے سچ پڑھائیا۔ گرہ مندر نور دھر پرکاش، جوت نور الاہیا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواس رہیا سمائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ہر سنگر جگ جگ پوری کرے آس، انتم لہنا دینا دے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں گرگھماں وسیا ساتھ، تہناں انت جم نیڑ کوئے نہ آئیا۔

* ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ پکرمی شو سنگھ دے گرہ بند الا ضلع امرتسر *

سنگر مہر گر سکھ جاگا، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ دُرمت میل دھوے داغا، کوٹ جنم دے پاپ لہائیا۔ انتر اُپجائے اک ویراگا، ویراگی رُپ بنائیا۔ نام سنائے ساچا نادا، دُھر دی آواز الائیا۔ سرتی شبدی رچے کاجا، گھر منگل اک وکھائیا۔ کھیل کرائے بھوپت راجا، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان، ابھمان کوئے رہن نہ پائیا۔ مہر اندر دیوے دات، نام وست ورتائیا۔ من مت میٹے نارکم ذات، گرمت اکو اک بُجھائیا۔ ساچی سچ جنائے گاتھ، اکھر پیٹی نام پڑھائیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، جو گرگھ گر گر درشن پائیا۔ پورب جنم پوری ہوئے آس، مانس جنم ترکھارہن نہ پائیا۔ لیکھے لگے پون سواس، سواس سواساں لیکھے لائیا۔ آگے کوئی نہ رہے خواہش، حرص ہوس دے مٹائیا۔ سنگر پورا سدا وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر تکائیا۔ مہر نظر کرے گوپال، گوبند اپنی دیا کمائیا۔ گرگھ ویکھے ساچے لال، ہر سجن بھیو مٹائیا۔ بچھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا توڑے جنجال، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ پھل لگاوے کایا ڈال، پت ڈالی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا کھیل ویکھ گر سکھ، ہر سنگر آپ جنائیا۔ اگلا لیکھا دیوے لکھ، بچھلا اپنی جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کرے ہت، سچ پریتی اک جنائیا۔ دُور دُراڈا نیڑے ہو کے پے دس، گھر گھر وچ نظری آئیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ مہر اندر دتے راہ، مارگ اک سمجھائیا۔ ستگر ہو کے بنے ملاح، بیڑامات چلائیا۔ گر گر ہو کے پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ گرگھ کدے نہ کرے نانہہ، نیوں نیوں لاگے پائینا۔ دوہاں میلا سچ سُبھا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ناتا جڑے پتر ماں، پتا اکو نظری آئیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاں، کاگ ہنس رُپ وٹائیا۔ ساچا اکھر دئے پڑھا، جس اکھر وچ وسے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دیوے بھوپ، ہر ستگر دیا کمائیندا۔ گرگھ ویکھ ہر کا رُپ، جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ وسنہارا چارے کوٹ، دہ دشا ڈیرہ لائیندا۔ ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ پکڑ اٹھائے گرگھ پوت، سپوت اپنی گود بہائیندا۔ آون جاون چکائے چوک، چک بچھنڈ دوارے آپ لے جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چرن دھوڑی دیوے سچ بھوت، مائی خاک تن نہ کوئے رمانیندا۔ مہر اندر دیوے گر منت، منتر اکو نام پڑھائیا۔ ملے وڈیائی وچ جیو جنت، جیون جگت سچ سمجھائیا۔ ہوئے ملاوا نارو چھنی کنت، آتم پر ماتم کنت سہاگ وکھائیا۔ مائس مائس بنے بنت، مانگھ اپنا انگ رکھائیا۔ بھيو گھلائے بودھ اگادھا پنڈت، ساچو سچ کرے پڑھائیا۔ لیکھا چکائے جیرج انڈج، اُتہج سیتج پنڈھ مکائیا۔ ہر جن ملائے ڈھر دی سنگت، ہر سنگت ہر جو اپنا رُپ وکھائیا۔ گرگھ کوئی نہ ہووے منگت، در در پھیرا کوئی نہ پائیا۔ مہروان مہروان مہروان جس اپنے لائے انگت، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت رنڈیپا دئے کٹائیا۔ مہروان ہو ویکھے برہمنڈ، مہر نظر اٹھائیا۔ جگ چوکڑی آپے ونڈ، جگ جگ ویس وٹائیا۔ ساچے سنتاں سدا سنگ، سگلا سنگ نبھائیا۔ نام امولا چاڑھے رنگ، اتر کدے نہ جائیا۔ دوس رین وجے مردنگ، انحد ناد سٹائیا۔ نو دوارے ویکھے لنگھ، دسویں اپنا آسن لائیا۔ بھرم بھلیکھا دئی دوتی ڈھاہ کندھ، کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا سٹاویے چھند، توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اکو خوشی منائیا۔ جگ جنم دی ٹی گنڈھ، کرم کاند دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنہاں گرگھاں ملیا ستگر شبد سور سربنگ، ستگر داتا بے پرواہیا۔ سو سوانی آد جگاد کدے نہ کٹے رنڈ، کنت کنتویل ساچا سچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو گرگھ لائے اپنے انگ، تہناں انت کنت بھگونت بنا ساچے سنت، سچھنڈ دوارے اپنے چرن رکھائیا۔

* ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی بڈھا سنگھ دے گرہ بنڈالا ضلع امرتسر *

مہر اندر تارے پر بھ، جگ جیون جگت جگت جنائیا۔ مہر اندر سنگر بنھے شبدتگ، نام ڈوری تند رکھائیا۔ مہر اندر کوڑی مایا لگی بُجھائے اگت، امرت میگھ برسائیا۔ مہر اندر نو دوارے چکائے حد، گھر ساچا اک سمجھائیا۔ مہر اندر ناد دُھن وجے انحد، انراگی راگ گائیا۔ مہر اندر پڑدا دیوے کج، سر اپنا ہتھہ ٹکائیا۔ مہر اندر سچ دوارے ہے کج، اُچی کوک کوک سنائیا۔ مہر اندر ساچا کرائے جج، حضرت اکو نظری آئیا۔ مہر اندر نرمل جوت جائے جگ، پرکاشوان پرکاش روپ وٹائیا۔ مہر اندر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ایکا دئے بُجھائیا۔ مہر اندر سنگر سوامی دیو، دیو آتما ویکھ وکھائیندا۔ مہر اندر رس دیوے میو، انرس لیکھا آپ چکائیندا۔ مہر اندر کرپا کرے الکھ ابھیو، اگوچر اپنا راہ جنائیندا۔ مہر اندر گرگھ لگے سیو، سنگر سیوا سچ درڑائیندا۔ مہر اندر گھر وکھائے اک نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ مہر اندر صفت کرائے رسنا جہو، ہتی دند نال ملائیندا۔ مہر اندر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا پڑدا آپ اٹھائیندا۔ مہر اندر تول تولے، نام کنڈا ہتھہ اٹھائیا۔ مہر اندر ٹوں ہی ٹوں دھارن بولے، ایکا ایک ایک سنائیا۔ مہر اندر ویکھ وکھائے کایا چولے، چولا کایا آپ ہنڈھائیا۔ مہر اندر گرگھ وکھائے بھالے بھولے، بھولے بھاؤ اپنا درس دکھائیا۔ مہر اندر نرگن ہو کے وسے کولے، سرگن دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ مہر اندر کایا ت آپ وروولے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ مہر اندر گرگھ کر پرگٹ، پرگٹ اپنا نام چپائیندا۔ مہر اندر کھول ہٹ، سچ ونجارا ویس وٹائیندا۔ مہر اندر مارگ دس، رہر ساچا راہ وکھائیندا۔ مہر اندر میلا ہس ہس، خوشی غمی نہ کوئے جنائیندا۔ مہر اندر ہووے وس، آپ اپنا مان وٹائیندا۔ مہر اندر جن بھگت سچ چڑھے نس، ساچے تخت ڈیرہ لائیندا۔ مہر اندر لیکھا چکائے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی

آکاش من مت بُدھ ڈیرہ ڈھاہندا۔ مہر اندر کھیل وکھائے گھٹ گھٹ، لکھ چوڑاسی رُوپ دھرائندا۔ مہر اندر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راگ نام الائنیدا۔ مہر اندر راگ نام، دُھن آتمک آپ جنائیا۔ مہر اندر پیائے جام، امرت رس اک وکھائیا۔ مہر اندر میلے رام، سینا سرتی لئے پرنائیا۔ مہر اندر گھنٹیا شام، نام بنسری اک سنائیا۔ مہر اندر عیسیٰ موسیٰ محمد دے پیغام، کلمہ اکو اک جنائیا۔ مہر اندر نانک نرگن سرگن بولے ستنام، نام ست کرے پڑھائیا۔ مہر اندر گوہند گر پُرکھ اکال کرے پرنام، سپس جگدیش اک جُھکائیا۔ مہر اندر فتح ڈنکا بول جیکار، بے جیکار گیا سنائیا۔ مہر اندر نرگن سرگن لے اوتار، جگ جگ ویس وٹائیا۔ مہر اندر گرکھ گر سننگر جائے تار، تار نہارا دیا کمائیدا۔ مہر اندر ساچے سنت لئے اٹھال، آلس نندرا دے مٹائیا۔ مہر اندر گرکھ کرے ساچے بھال، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ مہر اندر گر سکھاں چلے نال، سجن سچا میت بن جائیا۔ مہر اندر سدا سدا نت نوت کرے پرتپال، پتکاری اپنی دیا کمائیا۔ مہر اندر سرتی سرت لئے سنبھال، من واسنا بھجے نہ اٹھ اٹھ واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، جس جن دیوے اپنا دان، تِس سچی مہر سمجھو بھگوان، کر مہر مُجت اپنے نال رکھائیا۔

* ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی پال سنگھ دے گرہ بندالا ضلع امرتسر *

جنم کرم پر بھ کٹے روگ، سننگر پورے وڈ وڈیائیا۔ دُکھ گوائے ہوئے روگ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام چنگائے ساچی چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی مکھ لگائیا۔ سچ سنائے اک سلوک، دُھر دا نام کرے پڑھائیا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، ساڈھے تن ہتھ سو بھا پائیا۔ شبد نگارے لائے چوٹ، دُھن انادی ناد سنائیا۔ پورب جنم دا مٹے وجوگ، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم ہووے دُھر سنجوگ، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ پیچ سوارے لوک پر لوک، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سننگر پورا دیا کمائیا۔ روگ سوگ کٹے سنتاپ، چنتا غم رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دے اتارے پاپ، پت پُنیت کرائیا۔ آتم پر ماتم دیوے جاپ، ساچا سچ پڑھائیا۔ بند کو اڑی کھولے تاک، پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوں بھاوے توں لوے راکھ، مہر نظر

اُٹھایا۔ نچ نیز کھولے اِکو اکھ، دوئے لوچن بند رکھایا۔ نظری آئے گھر پر تکھ، سوچھ سرُوپی رُوپ وکھایا۔ بولے نام شبد الکھ، اِک جیکار لگایا۔ لکھ
چوڑاسی نالوں کر کے وکھ، گرکھ اپنے رنگ رنگایا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، مانس جنم ملے وڈیایا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا راہ وکھایا۔ جوتی
جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا دئے چُکایا۔ دُکھ روگ جائے نٹھ، تن ماٹی رہن نہ پانیا۔ سگل وِسورا جائے لٹھ، چنتا غم نہ کوئے ستانیا۔
کایا تپے نہ اگنی مٹھ، پنج تت لمبو کوئے نہ لایا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، امرت میگھ اِک برسایا۔ نچھر جھرنا دیوے رس، بوُند سوانتی آپ چوایا۔ میل ملائے
ہر جن ہس، گھر ساچے خوشی وکھایا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں جگت نتانیاں پوری کرے آس، ترسنا پچھلی دئے مُکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، ساچے گھر نرُگن جوت کر پرکاش، پُرکھ اکال اپنا ڈیرہ لایا۔ ساچا ڈیرہ پُرکھ اکال، گھر مندر آپ سہانیدا۔ دیناں بندھپ دین دِیال، دین
اپنے رنگ رنگانیدا۔ ساچا مارگ اِک سکھال، راہ اِکو اِک سمجھانیدا۔ سچکھنڈ ویکھ سچّی دھر مسال، گر سکھ تیرا پڑدا لاہندا۔ نرُگن دِیپ جگے بے مثال، نوُرو
نوُر نوُر رُشانیدا۔ جس گھر وسن شاہ کنگال، سو در صاحب سَنگر ساچے بھانیدا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، کوڑی کریا میٹ مٹانیدا۔ سنت سہیلے لئے اُٹھال،
پھڑ باہوں نال ملانیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنی بوُجھ بھجانیدا۔ ہر جن رُوپ پُرکھ نار، سَنگر ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ دوہاں رکھے
اِک پیار، دوُجی دھار نہ کوئے جنانیا۔ ساچے سُن بنا ڈلار، گود سہنجنی آپ اُٹھایا۔ اپنے رنگ رنگے کرتار، رنگ میٹھی اِک چڑھایا۔ جنم مرن دا دُکھ
نوُار، لکھ چوڑاسی پھند کٹانیا۔ لے کے جائے دُھر دربار، سچکھنڈ دوارے سچّا ماہیا۔ انتم میلا جوتی نال، جوتی جوت جوت سمانیا۔ گر سکھ گر دوویں مل کے
بیٹھن سچّی دھر مسال، جس دوارے سورج چند کرے نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہر جن ساچے لئے
ور، گر سکھ گرکھ اپنے گھر وسایا۔

* ۲۹ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ترلوک سنگھ اجمیر کور دے گرہ بندالا ضلع امرتسر *

سنگر پورا کرپا کر، جگ دیوے نام وڈیاں۔ بند کواڑی کھول در، گھر پڑا دے اٹھایا۔ زبھو چکائے بھے ڈر، پنچ وکار نہ کرے لڑایا۔ ساچے مندر
 دیکھے چڑھ، گھر گھر وچ پھیرا پایا۔ سرتی شبدی بنھے لڑ، اکو تند رکھایا۔ ساچا ڈھولا لئے پڑھ، میرا تیرا راگ الاٹیا۔ کھیلے کھیل نرائن نر، نر ہر وڈا
 بے پرواہیا۔ ہرجن نہائے ساچے سر، امرت سرور تال سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ لیکھا لیکھے پایا۔ سنگر سچا ساچا دین، اکو
 اک جنائندا۔ لیکھا چکے لوک تین، ترے گن ڈیرہ ڈھاہندا۔ بھو کھلائے جوں جل مین، جل مچھلی روپ وٹائیندا۔ لکھ چوڑا سی نالوں وگھ کین، جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ اپنی بوجھ بھجائیندا۔ سنگر پورا دھوے داغ، ڈرمت میل دھوایا۔ گھر دیک جوت جگے چراغ، اگیان اندھیر مٹایا۔
 آتم پر ماتم اُپجائے اک ویراگ، برہو چوٹ لگایا۔ پاربرہم برہم بنائے سچا ساک، سجن اکو نظری آٹیا۔ میل ملائے اگے گھٹ، پتن ہے سچا ماہیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ اپنا نین کھلایا۔ گرسکھ نین کھولے اکھ، نج نیز کرے رُشائیا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ
 لایا۔ سوانگی ہو کے سوانگ لئے پلٹ، نرگن سرگن روپ وٹایا۔ نام بھنڈارا کھول ہٹ، جن بھگتاں دے ورتایا۔ ساچے سنتاں دیوے نہجھر رس، گھر
 امرت لکھ چوایا۔ گرسکھاں میلانٹھ نٹھ، دو جہاناں والی دُور دُراڈا پنڈھ مکایا۔ گرسکھاں ایکا دیوے نام وٹھ، وست امولک جھولی پایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے مات جگایا۔ ہرجن ساچے جگائے مات، متا اپنے نال پکایا۔ میٹے زین اندھیری رات، کوڑا ماوس دے گوانیا۔ چرن کول
 بندھائے نات، ناتا بدھاتا اک سمجھایا۔ نام خزانہ گھر دکھائے ڈونگھا کھات، کایا کوری بھوری پھول پھولایا۔ بن سنگر پورے کسے نہ آئے ہاتھ، لہ لہ
 تھکی سرب لوکایا۔ پورب لہنا دیوے مستک ماتھ، للائی حصہ آپ وٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ اپنے رنگ رنگایا۔ گرسکھ
 رکھے سنگر سنگ، سنجک تریتا دواپر کھجک ساتھ نبھایا۔ انگیکار لائے انگ، آپ اپنے انگن لئے بہایا۔ پریم پریتی نام وجائے سچ مردنگ، سچ ستار اک
 ہلایا۔ گرسکھ گیت گاؤن دا لہنا چکے بتی دند، رسنا جہونا نال نہ کوئے ملایا۔ اندرے اندر آوے پرمانند، نج آتم کرے رسایا۔ جو جن گائے سوہنگ ڈھولا

ساجا چھند، تِس شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان، انجیل قرآن کہانی بانی بیٹھے سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ میلا میلے انت، انتشکرن اپنے لیکھے لائیا۔

* پہلی اَسو ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

پُرکھ اکال اگئی نُو، پروردگار تیری وڈیائی۔ سمرتھ سوامی سرب کل بھرپور، شاہ پاتشاہ سچّی تیری شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی حاضر حضور، دو جہان تیری سرنائیا۔ نت نوت گر اوتار پیر پیغمبر تیرے مزدور، بن سیوک سیو کمائی۔ بودھ اگادھ نام ندھان منتر ست تیری تُو، ناد اناد تیری شنوائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت چرن رین تیری دھوڑ، خاکی خاک نظری آئی۔ سرشٹ سبائی چار کُنٹ دے سے کوڑ، تھر کوئے رہن نہ پائی۔ دین دیال ٹھا کر سوامی تیرا بھو دس کے گئے ضرور، ظاہر تیرا ناؤں جنائیا۔ کلج انت آئے بھگونت بھگون ساچے بھگت کرے منظور، منظورئی اگو گھر رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل سچ ورتائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دس، دھر سندیسہ حال جنائیا۔ پر بھ سرنائی سارے وسن، سیس سکے نہ کوئے اٹھائی۔ حکمے اندر جگ چار نس، چوکڑی اپنا پندھ مکائی۔ نام ندھان سنگر سوامی زویر اکو رٹن، سچ سچ درٹائی۔ لوک پر لوک ویکھن کھول ہٹن، مات پاتال آکاش خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے آکھن، آخر اپنا حکم جنائیا۔ لوک مات سیوا کیتی بن بن داسی داسن، شاہ پاتشاہ اک منائی۔ منڈل منڈپ پائی راسن، گوپی کاہن ناچ نچائی۔ زرگن سرگن کیتا بھوگ بلاسن، سچ سُنھنجی اک ہنڈھائی۔ کردے رہے اپنی پوری آسن، آسا جگت نال ملائی۔ ویکھیا کھیل پر تھی آکاسن، گگن منڈل خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پئے بول، ایکا نعرہ حق لگائی۔ کوئی نہ تے تیرے تول، کنڈا ترازو ہتھ کسے نہ آئی۔ تیرا نام و جاؤندے گئے ڈھول، جگ جگ بن کے ڈوم نائی۔ مات دوار دسدے رہے کھول، جیو جگت جگت کر پڑھائی۔ تیرے پریم اندر گئے مول،

مولا تیرے وچ سمایا۔ اتم کر کے گئے قول، اقرار اِکو اِک جنایا۔ پرگٹ ہووے اُپر دھول، سب دا داتا وڈ وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی لئے وِروں، لُکیا کوئی رہن نہ پانیا۔ ہر گھٹ اندر سد سے کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اپنا نام سمجھائے اِک انمول، کرتا قیمت کوئے نہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو اِک چُکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے چیدے، انتر انتر دھیان لگایا۔ پریم پریتی اندر رہے کھپدے، نت نت بھجّجّن واہو داہیا۔ برہو ویراگ اندر رہے تپدے، تیر کانی اِک لگایا۔ جیو جنت مارگ رہے دسدے، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ اتم پر ماتم نال گئے ہسدے، گھر گھر وچ خوشی منایا۔ کوڑی کر یا کولوں گئے نسدے، اپنا پلو چھڈایا۔ بھگت دوارے گئے ڈھسڈھدے، گر سکھ اپنی گود بہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچ ور، سچ تیری سرنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، نعرہ اِکو اِک لگایا۔ کجگ انت سری بھگونت سرب سکھ داتا جن بھگتاں آئے لین، نر ویر اپنا پھیرا پانیا۔ چار جگ دا چکاوے لین دین، سبجگ تریتا دوا پر کجگ لُکیا کوئے رہن نہ پانیا۔ انتر باہر بنے ساک سین، سبّجّن اِکو نظری آئی۔ میٹے کوڑی کر یا اندھیری رین، ساچا چن اِک چکایا۔ لاڑی موت نہ کھائے ڈین، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ ڈوگھے وہن نہ روڑھے وہن، پھڑ باہوں باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اِک اُٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے بھاکھ، بھاکیا اتم اِک سُنایا۔ لکھ لکھ لیکھا گئے آکھ، آخر اِکو گل جنایا۔ پرگٹ ہووے سرب گنتاس، داتا دانی وڈی وڈیایا۔ لیکھا جانے پر تھی آکاش، گنگن منڈل کھوج کھوجایا۔ نرگن سرگن پاوے راس، گھر گھر گوپی کاہن نچایا۔ ساچا نور کرے پرکاش، اگیان اندھیر مٹایا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، گرگھ سبّجّن سنگ رکھایا۔ گر سکھاں سُنے ڈراڈی آواز، نیرن نیرا نظری آئی۔ لیکھا جانے غریب نواز، غریب نمائیاں ہوئے سہانیا۔ لوکمت رکھے لاج، اگے میلا سبج سُبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے اِکٹھے، در اِک دھیان لگایا۔ چار کُنٹ کوئی نہ نٹھے، دہ دشا پھیرا کوئی نہ پانیا۔ اِکو وار پکاؤ ساچے متے، مطلب اِکو حل کرائیا۔ دین مذہب بناؤ بھائی بھائی سکے، ذات پات نہ کوئے لڑایا۔ خان پان امرت رُپ اوچ نیچ چھکے، بھیو ابھید نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال اتم پر ماتم اِکو رنگ رتے، دوجا رُپ نظر کوئے نہ آئی۔ ویکھو کھیل ت اٹھے، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ دسویں میل پُرکھ سمر تھے، جوتی جوت جوت رُشنانیا۔

کلج جیو رہن ہلے بکے، بھيو ا بھيد سکے کوئے نہ پائيا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں نکيل پائے نکے، چاروں گنٹ بھجن واہو داہيا۔ ورن برن بن پُرکھ اکال پت کوئی نہ رکھے، گر اوتار پير پينغمبر سارے رہے سنايا۔ شاستر سمتر ويد پُران کلج جيوں کولوں سارے آکے، اپنا پلُو رہے جُھڈايا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ملن دھلے، پنڈت پاندھے بيٹھے گھ بھوایا۔ ہر کے نام پچھے منگدے دانے پھلے، پيسا پيسا رہے اگراہيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دينا ساچا ور، ملے سچ تیری سرنايا۔ گر اوتار پير پينغمبر کر بھرواسا، اِکو اک اوٹ تکايا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناشا، چار جگ ویکھ دکھایا۔ حکمے اندر ہو کے داسی داسا، بن سيوک سيو کمايا۔ گوپی کاہن رچائی راسا، سيتا سرتی رام پرنايا۔ شاستر سمتر ويد پُران سنائی گاتھا، اکھر اکھر نال ملايا۔ بھيو چکاوندے رہے ترلوکی ناتھا، ناتھ انا تھاں پڑدا لاہيا۔ کھیل کھلاوندے رہے کایا کاسہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ليکھا اک جنايا۔ گر اوتار پير پينغمبر دوئے رہے جوڑ، ہر چرن دھيان لگایا۔ کلج انتم ٹھا کر بہڑ، ٹھو کر لگے سرب لوکایا۔ لگی پریت نبھا توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑايا۔ نیتز کھول ویکھ غور، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ کوڑی کرپا پاوے شور، ورن برن کرے لڑايا۔ دہ دشا دے اندھیرا گھور، تیرا نور نظر کوئے نہ آيا۔ ليکھا چکے نہ مور تور، میں ممتا نہ کوئے گوايا۔ کام کرودھ دیوے نہ کوئی ہوڑ، لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے مٹايا۔ تیرا درس کوئے نہ پائے بندی چھوڑ، لو بھسکی سرب لوکایا۔ ساچے بھگت تیری بھگتی کرن بن کے چور، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ايکا دے ساچا ور، گھر ساچے وجے ودھایا۔ گر اوتار پير پينغمبر کرن صلاح، اِکو متا پکایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا ویلا گیا آ، انتم ليکھا ليکھے پائيا۔ بیس یسانین رہیا اٹھا، صدی چوڈھویں پڑدا آپ چکایا۔ چار جگ دے ویکھنہار گواہ، چو کڑی اپنے وچ چھپایا۔ پير پينغمبر گر اوتار جس حکمے اندر لئے چلا، سو چار گنٹ اپنا پھیرا پائيا۔ رہبر بن کے آئے نوری خُدا، اِک ظہور کرے رُشنايا۔ جوتی جامہ ویس لئے وئا، پنج تت خاک نہ کوئے ہنڈھایا۔ شبدی ناد دئے سنا، ڈھولا اِکو اِک الايا۔ ڈھر دا ليکھا دئے جنا، بودھ اگادھا کر پڑھایا۔ بھگت بھگوان لئے سمجھا، ساچی سکھیا اِک درسایا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا مارگ لئے چلا، چال نرالی اِک جنايا۔ دو جہاناں پندھ دئے مُکا، بن کے پاندھی پھیرا پائيا۔ ساچا کھیل دئے ورتا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹايا۔ گر اوتاراں پير پينغمبراں ساریاں نوں اِکو وار بنائے گواہ، شہادت

ساچے گھر بھگتایا۔ اگوں کر سکے نہ کوئی نانہہ، بھے سب دے سر اُتے چھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم اک جنایا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر سارے ڈردے، سیس سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ رسنا کہن پر بھ تیرے بردے، در درویش الکھ جگایا۔ چار جگ دی کیتی ہردے، اگے تیرے ہتھ
 پھڑایا۔ جیندے تیرے مردے، تیرے جیون مرن وچ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، سد چلیئے سچ
 رضایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈاواں ڈول، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ لکھ چوراسی ویکھی پھول، قابل صدق نظر کوئے نہ آیا۔ ساچی آواز کسے نہ سنی
 کان کھول، ہنس رُپ نہ کوئے وٹایا۔ دین مذہب دی بولی رہے بول، پُرکھ اکال ہردے نہ کوئے وسایا۔ بن کے چور ڈاکو اپنی سرت سوانی گھر کلیوں
 رہے ٹول، باہر جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ دھکا لایا۔ اچی کوک کوک رہے بول، رسنا جہوا دین دہایا۔ دروہی خدائے ساڈے نہیں کچھ کول، تیرا تیری جھولی
 پائیا۔ کلجک جیو ہوئے انھول، سُنیاں رین رہی وہایا۔ نہ کوئی جانے پنڈت پاندھا رول، ملا شیخ مسانک کوڑی تسبیح منکا رہے بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، صاحب اپنا درس دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو ڈرپوک، پر بھ اگے واسطہ پائیا۔ گرجیاں وچ نظر نہ آئے کوئی پوپ،
 مسجد امام رُپ نہ کوئے وٹایا۔ شو دوالے مٹھ پیا سوگ، چنتا اپنا رنگ رنگایا۔ گرودوار گر کاشد گائے نہ کوئی سلوک، سوہلا ہر نہ کوئے سمجھایا۔ دین دیال
 رکھے نہ کوئی اوٹ، قلم شاہی بیٹھے دھیان لگایا۔ کسے در پرگٹ دسے نہ زمل جوت، جوتی نور نہ کوئے رُشایا۔ اپنی اپنی منسا چنگدے چوگ، ساچا رس
 رسن نہ کوئے لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن آہ، نعرہ اک سُنایا۔ سچ
 محبوب کیوں بیٹھا گھ چھپا، نقاب پڑا اک رکھایا۔ پاربرہم پر بھ کیوں پڑا رہیا پا، اوڈھن اپنا دے اُٹھایا۔ سارے نیوں نیوں تگن تیرا راہ، چرن کول
 دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ آئے اک ملاح، بیڑا ساچا لئے چلایا۔ چار ورنناں دیوے سچ صلاح، شبدی ڈھولا اک پڑھایا۔ تُوں میرا میں تیرا سب نوں
 دئے سمجھا، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ رل مل سارے بنیے اسیں گواہ، بیان قلم بند کرایا۔ بن تیرے بھگتاں ساڈی مٹی نہ کسے رضا، تھم سیس نہ کوئے
 رکھایا۔ پنج تت کا یا بھری گناہ، پتت رُپ سرب وٹایا۔ اتم ہوئے مات فنا، نہ سکے کوئے بچایا۔ ساچے گرگھاں جییا تیرا ناں، ایشٹ اکو اک رکھایا۔

گرگھ تیرا منگن چرن دھیاں، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ گرسکھ تیتوں بناؤندے پتا ماں، بن بالک تیری گود سہانیا۔ کر کپا ٹھا کر صاحب سنگر آ پکڑ سب دی بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ ویلا پھین دا رہیا نہ، بیس میسا رہیا سنانیا۔ صدی چودھویں نیتز نین رہی اٹھا، اٹھ اٹھ نال ملانیا۔ کون کوٹے میرا پروردگار بے نظیر سچ تصویر لئے پرگٹا، ظاہر ظہور کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرے در الکھ جگانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول الگھ، الگھ الگھنا رہے دھیانیا۔ اگم اتھاہ ہو پر تکھ، بے پرواہ روپ وٹانیا۔ ساچا ساڈا دے حق، حقیقت ویکھ تھاؤں تھانیا۔ بھگت بھگوان ساچے رکھ، جو تیرے تیتوں رہے دھیانیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت رائے دھرم آگے ہک، ہوکا اکو وار سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو، پر بھ میں ساچا دیا کماوانگا۔ نرگن ہو کے سرگن مول چکاوانگا۔ بنھ کے سچ اصول، پچھلا محصول سرب مٹاوانگا۔ نارملے ہر کنت کنتوبل، سُرتی شبدی جوڑ جڑاوانگا۔ دُھر دانام اک معقول، مُجبت خانے وچ رکھاوانگا۔ جس گرہ مندر وڈ کے کوئی نہ جائے بھول، سو گھر اکو اک جناوانگا۔ جتھے برہما وشن شو دُھر فرمانا کرن قبول، ساچا حکم اک ورتاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو کرو دھیان، پُرکھ اکال رہیا جنانیا۔ کلجگ انت سری بھگوان، ساچا کھیل خالق خلق کرانیا۔ صدی میسویں ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کمانیا۔ گرگھ گرسکھ سنت سہیلے بھگت بھگونت کٹھے کرے آن، دُھر دالہنا جھولی پانیا۔ چار ورن دی چکے آن، اٹھاراں برن دی لہے مُکان، ذات پات مکبریاں وچ دبانیا۔ سب دانغمہ اکو دتے کلام، ساچا نام شبد بول بے زبان، جابر جبر ایکا حکم جنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ رچانیا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، کلجگ انتم ویکھ وکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو تیس دس کے آئے میرا ننگا جہا نشان، انت کوئی کہن نہ پانیا۔ انتم سارے چھڈ کے آئے میدان، چرن کول لئی سرانیا۔ رسنا جہوا دے کے آئے بیان، قلم شاہی لکھ کے آئے نشان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹانیا۔ پر م پُرکھ پتر میثور پرگٹ ہووے نہکلنک بلی بلوان، بلدھاری اپنا پھیرا پانیا۔ جس دے اندر حکم باہر چلے فرمان، پُھرو منتر سرب لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ ساچی کرنی سچ کماوانگا۔ سورا سربگ نام اکھواوانگا۔ دو

جہان ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی دھار دکھاوانگا۔ کجگ کوڑ پسا را میٹ ہٹ، سنجگ ساچا راہ دکھاوانگا۔ جو لیکھا ساچے تاج اُتے دتا دس، تنہاں چوہاں مان دواوانگا۔ ماجھا مالوا دواآہ جموں نہیں ایہہ سری بھگوان دا سچا اکھ، جس اندر وڑ کے اپنا کھیل رچاوانگا۔ ائی اَسو بچھلا لیکھا آواں دس، اگلا حال پھیر پرگٹاوانگا۔ پڈیاری دا سب نوں دیواں حق، جو گرگھ اپنی چرنیں لاوانگا۔ کر کے قول نہ جاواں نٹھ، سچھنڈ دواویوں مڑ کے آ کے اپنی دھار دکھاوانگا۔ جس پندراں کنگ دا دو جہان راہ رہے دس، تِس پندراں کنگ نوں گرگھو تہاڈی گود سہاوانگا۔ ہر کا بھیسو سدا اکھ، گر اوتاراں پیر پیغمبراں تہاڈے ساہنے بیان سمجھاوانگا۔ کوئی چک نہ سکے اگوں اکھ، آخر اپنا حکم درتاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لہنا آپ مُکاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیس جھکاوندے، بے انت تیری وڈیاں۔ مسکین ادھین تیرا ڈھولا گاوندے، یقین تیرے چرن رکھایا۔ یا مین تیرا مسلہ اک پکاوندے، اُبھل بُھل کدے نہ جایا۔ در درویش تیری سیو کماوندے، حکمران تیری وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے اگے سیس نواں۔ سیس نواؤن دی رہے نہ باقی، ہر بکتا آپ جنائیدا۔ تہاڈی منظور کیتی انت آکھی، آخر اپنی کار کرائیدا۔ پندراں کنگ نوں اکو وار مراوے جھاک، دوجا در گر پیر پیغمبر نظر کوئے نہ آئیدا۔ ائی اَسو ساچا سو پاوے کاٹھی، کٹھور کھیل اک کرائیدا۔ جس دی کسے نہ لہجی ساچی ساکھی، سو ساکھیاں ویس وٹائیدا۔ زکا سنہڑا دینا رہیا کھانی بانی پاتی، شاستر سمرت وید پُران اپنی لگ ماتر نالوں سنکھ اسنکھ حصہ آپ وٹائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا ویکھ دکھائیدا۔ لیکھ دکھائے لکھنہارا، لکھت دے جنایا۔ جس نے کیا آد پسا، سو انتم ویکھے بے پرواہیا۔ کاغذ قلم شاہی دا چکے ادھارا، اُجرت سب دی دے مُکایا۔ جاندی وار نیوں نیوں سارے کرن نمسکارا، سجدہ سیس اکو اک جھکایا۔ تیرا کھیل توں ہی پروردگارا، تیرا عیب بے عیب نظر کسے نہ آیا۔ پاربرہم پتر میثور لاشریک سانجھے یارا، سچ توفیق تیرے وچ سماں۔ جگ چوکڑی سب نوں دیندا رہوں لارا، اشاریاں نال حکم منایا۔ سب نے تکیا سب نے ویکھیا پاربرہم نو سو چرانوے چوکڑی جگ توں بنیا رہوں کوارا، اپنا انگ نہ کسے جھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے سمجھایا۔ کوارا رہیا میں چار یگ، بھیسو کسے نہ آیا۔ انتم اودھ گئی پگ، لیکھا لکھت لیکھ جو سمجھایا۔

ساچی دھاروں آپے اٹھ، آپ اپنا ویس وٹایا۔ پریم پریتی اندر ٹٹھ، گوبند اکو ویکھ دکھایا۔ جس نوں مہروان ہو بنایا پُت، سو سپوت گود لکایا۔ انتم اوہدے نالوں رُس، جگ مارگ کھیل رچایا۔ سچ سہائے اپنی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو رہیا گھلایا۔ کھولے بھیو سری بھگونت، گر اوتاراں دے جنایا۔ پتا پوت اکو منت، سوہنگ راگ راگ الایا۔ انگیکار کر کے لایا انگ بن کے کنت، نار اکو اک وڈیایا۔ جس دی آپ بنائی بنت، مات پتا نظر کوئے نہ آئی۔ جس دی مہما کر کے گئے سادھ سنت، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا پڑدا دے اٹھایا۔ کوارپن دتا چھڈ، کریا کھیل اپار۔ زرگن ہو کے زرگن لیا بھ، گوبند میلا میت مُرار۔ نہ کوئی ماس ناڑی ہڈ، نہ کوئی رکت بوند آدھار۔ اکو نور جوت پرکاش، جوتی جوت سچ پیار۔ انتم پنی پوری آس، آسا وچ آپ زرنکار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچی سرکار۔ بن سہاگی ہر کرتار، اپنا بھیو جنایا۔ جوتی شبدی سچ وہار، گھر سچ وٹی ودھایا۔ ایکا مندر پُرکھ نار، بیٹھے سچ سہایا۔ ایکا گیت رہے اچار، منگل اکو اک سنایا۔ ایک ناد دُھن کرن پکار، اکو کوک آواز رہے لگایا۔ اکو میت مٹر پیار، اکو سجن نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سنوگی کھیل کرائیا۔ دُھر سنوگی ہو بنیا سہاگ، ہر سہاگی سرب سمجھائیندا۔ سب دے نالوں کیتا آپ تیاگ، بن گوبند دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ گھر مندر بہہ کے ساچا دیپ جگایا چراغ، تیل باقی سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ اکو کہنی گئی بھاکھ، توں میرا میں تیرا دوجا نام نہ کوئے جنائیندا۔ ناتا جڑیا پتا پوت مات، بالک بالا روپ ویکھ دکھائیندا۔ دوجی دھار پُرکھ سمراتھ، ناری کنت روپ وٹائیندا۔ تہی دھار کھیل تماش، زرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ سمبل نگر ویکھو خاص، خالص اپنا نور پرگٹائیندا۔ میٹے رین اندھیری رات، ساچا ست چند چکائیندا۔ پاربرہم دی نظر نہ آئے ذات، ورن برن نہ کوئے سمجھائیندا۔ سچ سنائے اکو گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لہنا دینا ویکھو مستک ماتھ، پورب پڑدا آپ چکائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دی کرو جاچ، پڑتال ساچا حکم سنائیندا۔ ہر دے ہر جو کون رہیا واچ، واسطہ پُرکھ اکال نال رکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار چاروں گنت پھر پھر انتم دین آکھ، آخر سچ سچ سنایا۔ پر بھوکسے دا کھلیا نہیں ویکھیا تاک، کلجک سنت دین دُہایا۔ باہروں کایا ماٹی لئے پوچ پاچ، اندروں نار کم ذات روپ وٹایا۔ اٹھے پھر

رہن اُداس، کام واسنا ہوس ودھانیا۔ انت کہن ساڈے اندر جوت پرکاش، ست پُرکھ ساڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا گھر گھر، گھر گھر لیکھا رہیا چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیئمبر کرن ہائے، ہوکا تیرا نام لگائیا۔ بہڑی بہڑی مارگ گئے بھلائے، ڈہائی ڈہائی تیرے نام خُدا لائیا۔ ساچا نور کسے نظر نہ آئے، نچ مندر چڑھ کے درس کوئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان گر گر بانی پڑھ پڑھ رہے سنائے، بان نرالا تیر نہ کوئے لگائیا۔ بن کرنیوں بن ترنیوں بن پر بھ دی سرنیوں اپنی جڑ رہے اکھڑائے، بوٹا پھیر کوئی نہ لائیا۔ گر گھر گر سکھ ہر جن ہر بھگت سنت سہیلے اکو پُرکھ اکال رہے منائے، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ کر کرپا جنہاں اپنا بھو کھلائے، پڑدا ڈئی دویت رہن نہ پائیا۔ تہناں اکھڑا اک سمجھائے، نماں نماں میگھ برسائے، پریم پریتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لہنا آپ مُکائیا۔ سب دا لہنا کُکے کُکے کلیش، کلکاتی رہن نہ پائیا۔ سب دا دینا دیوے در در ویکھے درویش، گھر گھر الکھ جگائیا۔ نیز رووے سہنسر مکھ بولے شیش، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ تُدھ بن کوئے نہ مانے میری تیج، سُنجی دے جگت لوکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی نہ دے تیج، نکھی دھار نہ کوئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے تیج ور، تیج تیری سرنائیا۔ جس سرنائی تگی ایک، ایکنکار آپ جنائندا۔ تس دو جہاناں دیواں ٹیک، ایتھے اوتھے آپ بچائندا۔ ترے گن نہ لاوے سیک، اگنی ہون نہ کوئے تپائندا۔ کوڑا کرے نہ کوئی بھیکھ، مارگ تیج سمجھائندا۔ انت دکھاوے اپنا دیس، جس گھر ساچا آسن لائندا۔ جگ چوکڑی سدا رہے ہمیش، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اپنے ہتھ رکھائندا۔ ساچا حکم رکھے ہتھ، دوسر ڈور نہ کوئے پھڑائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، اگڑی کار کمائیا۔ پچھلا لہنا دینا کرے بھٹھ، اگے مارگ اک سمجھائیا۔ کوڑی کرپا بُرج جاوے ڈھٹھ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ نظر کوئے نہ آئی۔ ست سروپ شاہو بھوپ اکو دیوے برہم مت، پاربرہم کرے نام پڑھائیا۔ تیج تیجے اپنے وت، بن کرسانا بل چلائی۔ انتم ویکھے پت بھل ڈالی رنگے اپنی رت، رتی رت نال رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا جانے بے پرواہ، بے پرواہی تیج سمائندا۔ شاہ بھیکھن لہنا دیوے چکا، پچھلا موں موں مکائندا۔ اپنی ہتھتھیں اپنی دست دیوے آ، نیوں نیوں

سپس جگدیش جھکانیدا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان تیرا سندیسہ پر بھ سنگر دتا سنا، بن سیوک سیوک کمانیدا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن تیرے درتے ویکھ
چڑھے چا، چاؤ گھنیرا اک جنانیدا۔ کلجگ انت بنیوں آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھانیدا۔ پھول پھولائے تھل اسگاہ، اُچے ٹلے پر بت کھوج کھوجانیدا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری دات پُرکھ سمرا تھ، تیری بھٹا انت چڑھانیدا۔ تیری بھٹا انت چڑھانگا۔ اپنا لیکھا
تیرے کولوں مکاوانگا۔ تریتا جگ دا چیتا پھیر کراوانگا۔ نیتا اکو رام سمجھاوانگا۔ اگیتا پچھیتا سب دا میل ملاوانگا۔ جو نیتز آ کے پیکھا، سو بن رسنا بول
سمجھاوانگا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ اتم سب توں کھوہ لیا اپنا ٹھیکا، بولی اُتے گرکھ کسے ہٹ نہ کدی وکاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وشن برہما شو لکھ
چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اکو نظری آئے نیتا، محم اکو اک درڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد وسیئے ٹھاکر
تیرے گھر، گھر ملے اک وڈیا نیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کیتی کرنی لئے ہر، اتم پورا کر ور، پرگٹ ہو نرائن نہ، نہ بھو چکا بھے ڈر،
بھاؤ اکو اک سرب جنانیا۔

* ۲ آسو ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

سری بھگوان سچ بھگت، دھر سندیس جنانیا۔ انتر آتم برہم مت، پاربرہم اک پڑھانیا۔ سچ پریتی ساچانت، بدھاتا آپ بندھانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں
کر کے وکھ، بھو ابھید کھلانا۔ سنت سہیلے کھول اکھ، نج نیتز کرے رُشائیا۔ دھیرج سننوکھ دیوے جت، مہر نظر اٹھانیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت
اپنے رنگ رنگانیا۔ نام جنائے اک الکھ، اکو ناد سنا نیا۔ جگ جگ دیوے سب دا حق، ہر حقیقت ویکھ وکھانیا۔ پُرکھ اگما مارگ دس، ساچی سکھیا کرے
پڑھانیا۔ پر ماتم ہو کے آتم وس، آتم پر ماتم میل ملانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے وڈیا نیا۔ سری بھگوان سچ اُپدیش، جن
بھگتاں آپ جنانیدا۔ نج گھر واسی نج گرہ لئے ویکھ، نج نیتز پڑدا لاہندا۔ ست سروپی سچ جنائے اپنا بھیکھ، بھو ابھید کھلانا۔ لیکھا جانے پورب مستک لیکھ،

جنم اجنم کھوج کھوجائیندا۔ سنگر ہو کے کرے ہیت، ست سوامی دیا کمانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان ساچی ریت، جگ چوکڑی آپ چلائیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ لیکھا توڑ مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائیا۔ جس گھر وسے پر بھو اتیت، ترے گن دیوے ڈیرہ ڈھاہیا۔ دوس رین پرکھے نیت، نیتوان اک اھوائیا۔ کرپا کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ سدا سہیلا وسے چیت، اک اکیلا بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم سچ سنائے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ مانس جنم جانا جیت، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ اتم نبھے اک پریت، دوجا سنگ نہ کوئے جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن دیوے ہر وڈیائیا۔ سری بھگوان بھگتاں جوگ، ہری ہر نام اک جنائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے ساچی چوگ، رس اکو اک چکھائیندا۔ سرتی شبدی ڈھر سنجوگ، ہر سنجوگی میل ملائیندا۔ جنم جنم دا کٹ روگ، ڈرمت میل دھوائیندا۔ گرہ مندر دیوے درس اموگھ، ہر جن حرص آپ مٹائیندا۔ نام سنائے اگم سلوک، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ جس درشن نوں گرگھ رہے لوچ، سو لوچن آپ گھلائیندا۔ پُرکھ اکال بخشے اکو اوٹ، چرن کول سمجھائیندا۔ ہر جن تیرے اندر پُرکھ سوامی رکھی جوت، نر نرنکار ڈگمکائیندا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کوئے سمجھائیندا۔ بیٹھا رہے سدا خاموش، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں کھیل دتے بھگوان، ڈھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ نرگن سرگن میلے آن، لوکات خوشی منائیا۔ آتم پر ماتم کر پروان، ڈھر دا لیکھا جھولی پائیا۔ سچ وکھائے اک مکان، مندر اکو اک وڈیائیا۔ جس گرہ ساچا ناد وے سچی ڈھکان، آتمک راگ اک سنائیا۔ لوچھکے نہ دو جہان، نیتز لوچن نین اشٹ گردیو اکو نظری آئیا۔ تس گرگھ ملے مان، ابھمان رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ اپنا نام بھجھائیا۔ گرگھ بھگت جن اکو رنگ، ہر کرتا آپ رنگائیندا۔ آتم سچ سہا سچ پنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ انحد ناد وجائے اگنی مردنگ، تال تلواڑا نظر کسے نہ آئیندا۔ نرگن جوت چاڑھے چند، سچ پرکاش اک دکھائیندا۔ توں میرا میں تیرا گھر گھر وچ گائے چھند، ساچا سوہلا اک سمجھائیندا۔ گرگھ ویکھ اندر لنگھ، سری بھگوان تیرا راہ تکائیندا۔ ساچے مندر ویکھ انند، انند انند وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک دڑائیندا۔ گرگھ ویکھ آتم رس،

گھر ساچے خوشی منائیا۔ پاربرہم میں تیرے وس، پر بھ تیری اوٹ رکھائیا۔ ساچا مارگ جگت دس، جیون جگت جنائیا۔ لکھ چوڑاسی گئے پھس، بندی چھوڑ
 نظر کوئے نہ آئیا۔ جنم جنم پنہدھ گیا نہ نٹھ نٹھ، بنے رہے پاندھی راہیا۔ ساچا ملیا نہ کوئی ہٹ، وست امولک جھولی کوئے نہ پائیا۔ دئی دوتی کوئی نہ میٹے
 پھٹ، پٹی نام نہ کوئے بندھائیا۔ تیرا بھیو نہ جانے مت گت، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بخشے اک سرنائیا۔ ساچے بھگت سُن کر
 دھیان، سو صاحب آپ جنائندا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ دیونہار گیان، بودھ اگادھ اکھراک پڑھائندا۔ دکھاونہارا سچ نشان، سچکھنڈ دوار اینکار دھرم نشان
 اک جھلائندا۔ پاونہارا جنم کرم دی سارا، نہکرمی اپنا کرم کمائندا۔ گرگھہ ویکھے سچ دلارا، مہر نظر نظر اٹھائندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر پیارا، آپ
 اپنا بھیو کھلائندا۔ گھر دیا باقی کملاپاتی کر اجیارا، محل اٹل اک رُشنائندا۔ امرت آتم ٹھنڈی ٹھارا، بوند سوانتی کھ چوائندا۔ شبد اناد سچئی ڈھنکارا، دُھن
 آتمک راگ الائندا۔ چرن کول دیوے سہارا، چرن چرنودک کھ چوائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اپنے گھر ملائندا۔ بھگت
 بھگوان گھر ملاپ، میلا ہر سمجھائیا۔ پورب میٹ روگ سنتاپ، اگے چنتا غم رہن نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں دا سچا جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سنائیا۔
 ناتا جڑے پتا باپ، پوت سپوتا گود اٹھائیا۔ جوں بھاوے توں لئے راکھ، ہر بخشے چرن سرنائیا۔ اپنے دیکھن دی کھولے اکھ، دوئے لوچن بند کرائیا۔ گھر
 دکھائے ہس ہس، ہر مندر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ دیوے دس، بھگت بھگتاں نال ملایا۔ ساچے بھگت تیرا
 بھگت پیارا، ہر بھگوان آپ جنائیا۔ ہر گھٹ ویکھ روپ نراکار، نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل کرے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔
 کون ویلا پر بھ ملے میت مُرار، جگت وچھوڑا دئے کٹائیا۔ ابناشی کرتا دئے سہارا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ تیرا میلا وچ سنسار، جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ آتم پر ماتم میل اگم، ہر کرتا آپ کرائندا۔ کرے کرائے اپنا کم، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائندا۔ جگ چو کڑی
 بیڑا بنھ، جن بھگتاں مان دوائندا۔ وست امولک نام دھن، سچ خزینہ جھولی پائندا۔ ایکا راگ سنائے کن، نام ندھان اک درڑائندا۔ من واسنا میٹے من،
 من کا منکا آپ بھوائندا۔ ساچا بیڑا دیوے بنھ، شوہ دریا نہ کوئے رڑھائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگتی جوڑ جڑائندا۔ بھگت

بھگت پر بھ جوڑی جوڑ، جگتی جگت جنایا۔ پر بھ بن نظر نہ آئے کوئی ہو، دوسر دھیان نہ کوئے رکھایا۔ جگت وکار نہ پاوے شور، شرع کرے نہ کوئے لڑایا۔ پُرکھ اکال ہتھ سب دی ڈور، تندری تند آپ ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرایا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ دیکھیا جگت سنسار، ورن برن کھوج کھوجایا۔ رہبر بن گر اوتار، پیر پیغمبر مارگ گئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا رہیا مکایا۔ سب دا لیکھا جانے جانی جان، جانہرا آپ اکھوانیندا۔ کلجگ انت مار دھیان، دو جہان دیکھ وکھانیندا۔ چار کنت دہ دشا کھیل مہان، خالق خلق روپ درسائیندا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنک نیر نین سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ سری بھگوان ہو مہروان، ابناشی کرتا اپنی دیا کمائیندا۔ ساچی سکھیا دیوے آن، چار ورن آپ سمجھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر باہر جگت پیار، ساچی دھار وکھانیندا۔ آتم پر ماتم انتر پیار، گھٹ گھٹ آپ جنایا۔ جگت لیکھا وچ سنسار، جگجیون داتا دئے جنایا۔ ناری پُرکھ تت آدھار، پنخ تت گڑمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچایا۔ پنخ تت ناتا جگت جوت، ہر سنگر کھیل رچانیندا۔ لیکھا جان کایا کوٹ، بنک دوار گڑھ سہانیندا۔ سچ جنائے اک سلوک، ساچا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ پر گٹانیندا۔ اپنا بھيو دتے بھگوان، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ جو جن گڑگھ میلے آن، تنہا اپنا رنگ رنگایا۔ دوجا نام دے گیان، سکھیا سچ کرے پڑھانیا۔ جیو آتم آتم جیو جگدیش برہم پار برہم پر بھ دیوے اک نشان، سچ نشانہ اک وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تتوت کرے گڑمایا۔ تتوت کر گڑمائی، جگ رچنا روپ جنانیندا۔ گڑگھ گڑگھ میلا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھانیندا۔ پریم پریتی اندر پکڑے باہیں، گر شبد وچولا دیکھ وکھانیندا۔ نہ کوئی جھیور چھیمبانائی، ڈوم مراسی نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچھنڈ دوارے میل ملاواں سچ سُبھائی، کرتا قیمت کوئے نہ لائیندا۔ دوہاں گھراں وجے ودھائی، گھر سجن اکو نظری آئیندا۔ میل ملاوا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک وکھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگت نال رلائیندا۔ بھگت بھگتاں کر پیار، ہر بھگون بوجھ بھجھانیا۔ سچ پریتی اندر سچ سنسار، ساچی ریتی اک درڑانیا۔ جوڑی جوڑا گم اپار، قدرت قادر دئے سمجھانیا۔ نارکنت اک آدھار، جیو جنت ملے

وڈیا گیا۔ گر اوتار گئے پکار، سادھ سنت دین دُہایا۔ جنہاں ملے پہلوں آپ نرنکار، سو سہاگن رُوپ وٹایا۔ تِس دا لیکھا چکے لاو چار، جو گرگھ جوتھے پد
 سائیا۔ تنہاں میلا ہر کرتار، کرتا اپنے انگ لگایا۔ گرگھ سکھیاں مل مل گاؤن منگلاچار، گیت گوہند اک الایا۔ گرگھ گرگھ جوڑی سدا رہے جگ چار، سنگر
 اپنے سنگ رکھایا۔ ایہتے اوتھے دو جہاناں لگی پریتی نبھے نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ سنگر دوارے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، اکو رُوپ سرب سمجھایا۔ شبد
 وچولا بن دلال، سوہرے پیئے سب دے ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان،
 تنہاں گرگھیاں اُتے ہوئے آپ دیاں، جنہاں اپنے در کرے کڑمایا۔

* ۳ سو ۲۰۲۰ پکرمی فوجا سنگھ دے گرہ سرہالی ضلع امرتسر *

سنگر پورا سدا دیاں، جگ جگ دیا کمائیدا۔ سنت سہیلے گرگھ لال، گرگھ گرگھ گود اٹھائیدا۔ ترے گن مایا کوڑی کریا توڑ جنجال، جیون جگت اک
 جنائیدا۔ ساچا مندر کایا بنک سچی دھر مسال، گھر گھر وچ پڑدا لائیدا۔ دیا باقی کملاپاتی جوت جگائے بے مثال، نور نورانہ ڈگمگائیدا۔ شبد سروپی بن دلال،
 نرگن سرگن ویکھ وکھائیدا۔ لہنا دینا چکائے کال مہاکال، مہروان اپنے رنگ رنگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سنگر
 صاحب اک اکھوائیدا۔ سنگر پورا ہر سچا ٹھا کر، آد جگاد وڈی وڈیا گیا۔ پار کرائے ڈوگھے ساگر، شوہ دریا نہ کوئے رڑایا۔ در گھر ساچے دیوے آدر، درگاہ
 ساچی ہوئے سہایا۔ کھیلے کھیل کریم قادر، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس انتر آتم بوہ
 بھجھایا۔ انتر آتم کھولے بھیت، انھو اپنی دیا کمائیدا۔ آتم پر ماتم کر کر ہیت، پار برہم برہم اپنا رنگ چڑھائیدا۔ نظری آئے نیتن نیت، نچ نیتن نین اٹھ
 کھائیدا۔ نرگن سرگن آپ جنائے اپنی کھید، بن کھاری ویکھ وکھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیت نوت لوکات بھیج، نام سندیسہ اک سنائیدا۔ ہر گھٹ اندر
 بن سوامی مانے سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ گرگھ بوہ بھجھائیدا۔ گرگھ میلا

سچ دوار، درگھر ساچے وجے ودھائیا۔ کرپا کرے گر کرتار، کرتا قیمت آپے پائیا۔ جنم جنم دا لہنا پورب دینا دیوے وچ سنسار، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ جوں بھاوے توں لئے تار، تار نہار وڈ وڈیائیا۔ گرسکھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت سوہن اک دوار، سچ دوارے وجے نام ودھائیا۔ انتر باہر گپت ظاہر اک پیار، دوجی دھار نظر کوئے نہ آئیا۔ صاحب سنگر شبد گردیو آد جگاد سانجھ یار، ورن گوت ذات پات دین مذہب وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے گر چیلے میل ملائیا۔ سنت سہیلا انتر میلا، پر م پرکھ پر بھ بھو چکائیا۔ گھر ٹھا کر ملے سجن سہیلا، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ آپ سہائے اپنا ویلا، وار تھت گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ وسنہارا دھام نوویلا، نرگن سرگن پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھ گرسکھ گر منتر بو جھ بھجھائیا۔

* ۳ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی گرہجن سنگھ، گردیپ سنگھ دے گرہ سرہالی ضلع امرتسر *

نین پران دوویں ہون پروان، پروانگی اگو گھر دکھائیا۔ کایا سیتل وچ جہان، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ سنگر پورا ہووے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ من آتما دیوے اک گیان، دوہاں سچ سمجھائیا۔ چرن کول رکھنا ہر دھیان، دوجی اوٹ نہ کوئے سرنائیا۔ جنم مرن چکے کان، لکھ چوڑا سی پھند کٹائیا۔ دیوے درس انتم آن، انتر آتما میل ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، نیتز نین نین کرے رُشنائیا۔ نیتز نین پران سنگر لیکھے، پرانی وست نظر کوئے نہ آئیا۔ مانس جنم جو جن رہے بھرم بھلکھے، تہناں رائے دھرم دے سزائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ہر گھٹ اندر بیٹھا دیکھے، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ جنہاں سری بھگوان رکھیا چیتے، تہناں سرتی چیتن دے کرائیا۔ انتم کایا لائے اپنے لیکھے، پنج تت ڈیرہ جھوٹا ڈھاہیا۔ آتم اپنا پر ماتم دیکھے، برہم پاربرہم سائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انتم لہنا دے چکائیا۔ انتم لہنا چکے مات، جگت تت نظر نہ آئیا۔ میل ملائے اک اکانت، اک اگلا پھیرا پائیا۔ پچھلی میٹے اندھیری رات، اگے نرگن نور جوت چند چکائیا۔ وست امولک دیوے دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ چرن

پریتی بندھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑاٹیا۔ سجن سہیلا بنے ساک، ساچا سنگ نبھایا۔ بجرکپائی کھولے تاک، دئی دویت پڑدا دے اٹھایا۔ جو گرگھ گرگھ
 ہرجن ہر بھگت ساچے سنت پر بھ ملن دی رکھ کے بیٹھے آس، تنہاں ساس گراس نین پران کایات نشان جیو آتم پر ماتم پار برہم پر بھ اپنے لیکھے لایا۔

* ۳ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی گھر سنگھ، گرداس سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فرور پُر *

سنگر کرتا آد جگاد، جگ چوکڑی دیا کمائیدا۔ سنت سہیلے سجن لادھ، گرگھ اپنا میل ملائیدا۔ بھيو چکائے برہم برہما، برہمانڈ اپنا رنگ رنگائیدا۔ شبد
 اگم وجائے ناد، دُھن آتمک راگ سنائیدا۔ انتر باہر رکھے لاج، دو جہاناں ویکھ وکھائیدا۔ سرتی شبدی رچ رچ کاج، انند اکو گھر سمجھائیدا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیدا۔ سنگر پورا دو جہان، نرگن سرگن دیا کمایا۔ آتم انتر دیونہارا برہم گیان، برہم و دیا کرے نام
 پڑھایا۔ سچ دوارے وکھائے اک نشان، دھرم نشانہ اک جھلایا۔ کایا مندر اندر کھیل کرے مہان، پنچ تت دیونہار وڈیایا۔ سچ دوارا کھول دکان، نام ونجارا
 اک بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلا سچ سبھایا۔ سنگر پورا دین دیاں، دیندھ وڈ وڈیایا۔ سنت سہیلے
 ویکھے لال، لالن اپنے رنگ رنگایا۔ جوتی جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ امرت آتم جام پیال، ترستا بھکھ مٹایا۔ کر پرکاش کایا مائی کھال، اندھ
 اندھیر گویا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے سمجھایا۔ سدا سہیلا وسے نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سُننہار مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پانیا۔
 گھ چوراسی وچوں بھال، گرگھ گر گر لے جگایا۔ شبد اگم وجائے تال، تندی تند ستار ہلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا بھيو
 چکایا۔ سنگر پورا گھر گبھیر، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ امرت بخشے ایکانیر، امرت جھرن سچ جھرائیا۔ بجرکپائی دیوے چیر، پڑدا دئی دویت اٹھایا۔ بدلنہار سدا
 تقدیر، تدیر اپنی دے سمجھایا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، شریعت اکو اک وکھایا۔ کرے کھیل بے نظیر، نظر نظر نال ملائیا۔ ست سروپ جنائے اک تصویر،
 نور ظہور کرے رُشائیا۔ ہوئے ہنگتا کڈھے پیر، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ چوٹی چاڑھے پھر آخیر، آخر اپنا میل ملائیا۔ شاہو بھوپ راج راجان وڈ پیرن پیر، شاہ

پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سَتگر وڈا وڈا وڈیائیا۔ سَتگر پورا سچا ٹھاکر، ہر کرتا اپنی کھیل کرانیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاکر، متوت اپنا نور چمکانیندا۔ لیکھا جانے دُنگھے ساگر، گھر گمبھیر پھول پھلانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر اک وکھانیندا۔ سَتگر پورا درد دُکھ بھے بھنجن، بھوساگر پار کرانیا۔ نیتز پائے نام نِدھان انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ داتا دانی زوریر سرشٹ سبائی بن کے سجن، لکھ چوراسی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ گرگھ ورلے سنت سہیلے انتر آتم کرائے اپنا مجن، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا ماٹی کرے کنجن، سوننا اپنا رنگ چڑھائیا۔ بودھ اگادھ سنائے بجن، شبدی شبد راگ الایا۔ ہر گھٹ واسی ہر جن مندر آئے وسن، بنک دوارا اکو سوبھا پائیا۔ ساچا مارگ آئے دسن، دہ دشا حکم ورتائیا۔ آتم پر ماتم مل کے آئے ہسن، ہنسکھ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتگر داتا بے پرواہیا۔ سَتگر داتا ہر گوبند، بے پرواہ نظری آئیندا۔ آد جُگاد نہ کوئی چند، چنتا چکھانہ کوئے تپانیندا۔ ویکھنہارا ساگر سندھ، دو جہان اندر باہر بھيو چکانیندا۔ ہر سنت بنائے اپنی بند، گرگھ گر گر گود اٹھانیندا۔ دین دیال بن بخشند، مہر نظر نظر تکانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کاناؤں اک پرگٹانیندا۔ سَتگر پورا بودھ اگادھ، دیونہار نام وڈیائیا۔ وسنہار برہم برہماد، لکھ چوراسی رہیا سمانیا۔ وچاونہارا اگمی ناد، دُھنی دُھن کرے شنوائیا۔ زرگن سرگن رچ رچ کاج، جُگ جُگ ویکھے چائیں چانیا۔ آتم پر ماتم اک سماج، سچ سرشٹی وچ سمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیت نوت سدا رہے وساد، بسمل اپنا رُپ وٹائیا۔ سَتگر پورا سرب گنونت، ہر کرتا اک اکھوانیندا۔ کھیلے کھیل جُگا جلنت، جُگ چوکڑی ویکھ وکھانیندا۔ ہر جن میلا نارکت، سچ سہنجنی سوبھا پانیندا۔ نام زوریر نیا منت، نموست آپ سمجھانیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، کوڑی کریا میٹ مٹانیندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھانیندا۔ ہر کا بھيونہ جانے کوئی پنڈت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنا میل ملائیندا۔ سَتگر پورا میلے میل، بلنی جگدیش آپ کرانیا۔ دیا باقی ڈمگائے بن باقی تیل، گھر ساچے کرے رُشنائیا۔ نظری آئے اک سہیل، اگم اگمٹرا نور خُدا ئیا۔ آپے جانے اپنا سہنجنا ویل، وار تھت سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ بھيو چکائے گرو گر چیل، چیل گرا کو

رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دست آپ ورتایا۔ سنگر پورا دیوے دات، نام بھنڈارا اک ورتائیندا۔ چرن پریتی بندھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ میٹے زین اندھیری رات، انتر ساچا چند نور چمکائیندا۔ شبدی شبد سنائے گاتھ، رسنا جہوانہ کوئے ہلائیندا۔ لہنا دینا چکائے پورب مستک ماتھ، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ سوامی اپنی کار کمائیندا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دین اپنے گلے لگائیندا۔ آتم پر ماتم ساچی دستے پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک سمجھائیندا۔ بن رسنا جہوا سری بھگوان لورٹ، رٹا بتی دند چکائیندا۔ ہر جو ہردے جائے وس، ہر مندر آپ سہائیندا۔ کرے پرکاش کوٹن روس، سورج چند نظر کوئے نہ آئیندا۔ ساچا مارگ اکو دیوے دس، رہر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ سنگر پورا نیتز پیکھ، گرگھ دیونہار وڈیایا۔ آتم پر ماتم کرے ہیٹ، پریم پریتی اک سمجھایا۔ رت سہنجنی رہے سدا چیت، خزاں روپ نہ کوئے وٹایا۔ سچ سنسہرا دیوے بھیج، ناؤں زرنکارا آپ سنایا۔ آتم پر ماتم برہم پاربرہم مانے ساچی سچ، سچ سہنجنی اکو سو بھاپایا۔ جوتی نور چمکے تیج، دمک اکو اک رُشانیا۔ ست سروپی دھارے بھیکھ، بھیکھا دھاری ویس وٹایا۔ روپ رنگ نہ کوئے ریکھ، زرگن جوت نور رُشانیا۔ جن بھگتاں نال رہیا کھید، ساچی کھیل آپ سمجھایا۔ تجھ جھرنامیوں رس برکھے میگھ، اگنی تت گوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر پورا شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سنگر پورا شہنشاہ، دین دیال ہر اکھوائیندا۔ بھگت بھگونت لئے جگا، جاگرت جوت ڈمگائیندا۔ سنت سہیلے لئے اٹھا، شبد ہلارا اک وکھائیندا۔ گرگھ گوجھ دئے کھلا، دئی دوتی پڑدا لائیندا۔ گرگھ نام ندھان جھولی پا، دست امولک آپ ورتائیندا۔ میل ملاواں سچ سُبھا، اوچھڑ راہ نہ کوئے وکھائیندا۔ مہروان مہروان مہروان مہر نظر آپ اٹھا، نج نیتز نین کھلائیندا۔ جنم کرم دے وچھڑے لئے ملا، پورب لہنا جھولی پائیندا۔ مانس جنم لیکھے لئے لگا، مانکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ رائے دھرم دا کٹے پھاہ، چتر گپت لیکھ نہ کوئے جنائیندا۔ لاڑی موت نہ لئے پرنا، دو جہاناں پنڈھ مکائیندا۔ انتم میلا لئے کرا، جوتی جوت جوت سمائیندا۔ سچھنڈ دوارے لے کے جائے آ،

آپ اپنا گھر سہا نہیں دیا۔ بھگت بھگوان وسن اکو تھاں، تھان تھنتر سو بھاپا نہیں دیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں بنے پتا ماں، آد
جگاد جگ چوکڑی ہر جن ہر جو ہر ہر اپنی گود اٹھائیں دیا۔

* ۳ سو ۲۰۲۰ بکرمی کرنیل سنگھ نچتر سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فرور پڑ *

تخت نواسی سچ دربار، شاہ پاتشاہ تیری وڈیاںیا۔ سچھنڈ سو بھے بنک دوار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ سو پڑکھ نرنجن کھیل کرے ٹھانڈے دربار، ہر
پڑکھ نرنجن داتا وڈ وڈیاںیا۔ ایکنکارا کھول کواڑ، آد نرنجن نرنجن جوت کرے رُشناںیا۔ ابناشی کرتا پاوے سار، سری بھگوان ویکھے چائیں چائیا۔ پاربرہم پر بھ
خبردار، بے خبر خبر آپ سناںیا۔ کھیلے کھیل پروردگار، بے پرواہ اگم اتھاہیا۔ مقامے حق نور اجیار، جلوہ اکو اک رُشناںیا۔ کرے کرائے کرنیہار، ہر کرتا وڈ
وڈیاںیا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا اک اگلا ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا حکم ورتاںیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان شاہ سلطان، در درویش در گھر ساچے سو بھاپاںیا۔
اگم اگوچر الکھ اتھاہ بول جیکار، ناؤں نرنکارا اک درڑاںیا۔ ساچا حکم دھر سندیسہ دیوے ایکا وار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی وڈ وڈیاںیا۔ سچھنڈ نواسی پڑکھ اکال، اک اگلا کھیل کھلا نہیں دیا۔ شاہ پاتشاہ دین دیال، دینا دھ ٹھاکر سوامی
نہکرمی اپنا کرم کمانیں دیا۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل آپ کمال، دو جہان سری بھگوان برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلا نہیں دیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سچ دوارا اک سہا نہیں دیا۔ سچ دوارا سو بھاؤنت، سچھنڈ وجے ودھائیا۔ پڑکھ ابناشی مہا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آںیا۔ کرے کھیل آد انت جگا جگنت، جگ
چوکڑی اپنا بندھن پائیا۔ نام ندھان منیا منت، بھیو ابھیدا آپ کھلاںیا۔ لیکھا جانے آد انت، مدھ اپنا وپس وٹاںیا۔ سچ ہنڈھائے نارکت، لکھ چوراسی ڈیرہ
لاںیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نواسی درگاہ ساچی سو بھاپاںیا۔ درگاہ ساچی سچ استھان، ست سوامی آپ سہا نہیں دیا۔ سو پڑکھ نرنجن
مہروان، مہر نظر بے نظیر آپ اٹھائیں دیا۔ دیونہارا دھر فرمان، ست سندیسہ کلمہ کائنات سنا نہیں دیا۔ جودھا سور بن بلوان، حکم حاکم آپ سمجھائیں دیا۔ دھر م

و کھائے اک نشان، دو جہاناں آپ جھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار اکو اک وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوار سچا دھام، بھومکا نظر کوئے نہ آئیا۔ سدا سہیلا وسے اکو رام، رمیا اپنا آسن لائیا۔ نہچل دھام کرے سچ کام، نہہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ دیوے وڈیائی نگر کھیڑا گرام، چھپر چھن سورج چن نہ کوئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار ہر کا در، در دروازہ اک جنائیا۔ زرگن زرویر دین دیال اندر بیٹھا وڑ، روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو گھاڑن گھڑ، لکھ چوراسی بھانڈے لئے بنائیا۔ بودھ اگادھ زرگن سرگن اکھڑ لئے پڑھ، نش اکھڑ کرے سچ پڑھائیا۔ ترے گن میلا پنچ تت چیل کھیلے کھیل گھر گھر، گرہ گرہ اپنا حکم ورتائیا۔ محل اٹل اُچے مندر سچ دوارے آپے کھڑ، سوچھ سروپی روپ وٹائیا۔ کر پرکاش بہتر نڑ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنی کھیل رچائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل اول، عالمین آپ رچائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ پاوے سار جلا تھلا، مہینل اپنا بھو چکائیندا۔ جوتی شبدی دھار آپے رلا، زرویر اپنا کھیل کرائیندا۔ سچ سندیس زرنیش زرگن سرگن آپے گھلا، گر اوتار پیر پیغمبر لوکمت پڑھائیندا۔ شبد سروپی شاہو بھوپی بن رنگ روپی اپنا پھڑائے پلا، نام پلا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ دُھر دی دھار دتے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج اند اُتھج سبتج ویکھے مار دھیان، پُری لوء آکاش پرکاش اکو نور وکھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت دیونہار گیان، آتم پر ماتم بودھ اگادھ اکو اک پڑھائیا۔ سچ دھرم وکھاونہارا سچ نشان، ست دوارے آپ جھلائیا۔ کاغذ قلم نہ دیوے کوئی بیان، قلم شاہی بیٹھی گھ شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا ہر زرنکارا ایکنکارا اک دربارا سچ سچ لگائیا۔ سچ دربار گیا لگ، درگاہ ساچی وچے ودھائیا۔ کرے کھیل سورا سرگ، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ سچ سنگھاسن ہے سچ، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ نام نگارہ جائے وچ، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ کوڑی کریا بھانڈا بھرم بھو جائے کھج، مایا ممتا میٹے تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے لئے سد، صدا اپنا نام سنائیا۔ کٹ کے آو اپنا پنڈھ، بنو پاندھی راہیا۔ گیت گو بند گاؤ چھند، سوہلا ڈھولا

اک جنائیا۔ لیکھا چُکھے ہٹی دند، رسنا جہوانہ کوئے ہلایا۔ سچ دوارے مانو اک اند، اند اند وچوں درسایا۔ شرع شریعت رہے کوئے نہ کندھ، مذہب دین کوئے رہن نہ پانیا۔ صاحب سلطان سری بھگوان نظری آئے اکو اکھنڈ، کھنڈ کھنڈ نہ کوئے کرائیا۔ پھری دروہی وچ در بھنڈ، چار کُنٹ رہی گُرا لایا۔ وہ دشا ہوئی نیتز اندھ، نج نیتز نور نہ کوئے چکائیا۔ بندی خانہ کوئی نہ توڑے بند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ بیٹھا سچا ماہیا۔ سچکھنڈ بیٹھا سچ سلطان، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ ڈھر سندیسہ دیوے اک آن، بھے بھو سرب جنائیندا۔ نت نوت جگ چوکڑی کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیونہارا نام ندھان، پنج تت کایا چولے سو بھا پائیندا۔ ست سرُپی اک گیان، شبدی شبدی ڈھولا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر زریشا ایکنکارا آپ سنائیندا۔ ست سندیسہ دیوے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم پر بھ ویکھو اکو باپ، پتا اکو نظری آیا۔ آد انت جگا جگنت نت نوت سادھ سنت جس دا کردے جاپ، سرتی شبدی جوڑ جڑایا۔ امنگیاں دیوے سب نوں دات، اندھٹی وست آپ ورتایا۔ بیٹھا رہے سدا اکانت، سچ دوار سو بھا پانیا۔ نیتز کھولو مارو جھاک، جھاک اپنی دئے جنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ جگ چوکڑی کھولنہارا کھات، کھاتہ سب دا ویکھ وکھایا۔ سر شٹ سبائی دے خالی ہاتھ، نام دھن دولت گھر نظر کسے نہ آیا۔ پار نہ اترے کوئی گھاٹ، تیر تھ تھ دین ڈھایا۔ اٹھسٹھ تیر تھ بنی رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کوئی نہ ویکھے ساچے منڈل راس، گوپی کاہن ناچ نہ کوئے نچایا۔ سینتا سرتی وسے نہ رام پاس، رام رمیا نج گھر پھیرا کوئے نہ پانیا۔ پیر پیغمبر ویکھے نہ کوئی تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دروازہ اک درسایا۔ در دروازہ اک کھول، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ کول، دُور دُراڈا پندھ مَکائیندا۔ شبد اگئی وجے ڈھول، ڈھولک چھینا سارنگ سرنگ نہ کوئے سنائیندا۔ ایکا کُنڈے تولے تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیندا۔ بیٹھا رہے سدا اڈول، اڈول اپنا تھم ورتائیندا۔ ہر گھٹ اندر رہیا مَول، مَولا اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر مندر اک سہائیندا۔ گھر مندر سوہے بنک، بنک دواری سو بھا پانیا۔ جس دا کھیل آد انت، سو صاحب خوشی منایا۔ جس دا نام اگئی منت، منتر ست کرے پڑھایا۔

جس داراگ لکھ چڑاسی جیو جنت، گھر گھر ناد سنا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچا اک سہا گیا۔ درگاہ ساچا دھام انڈٹھ، جگ نیز نظر کسے ناں آئیندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پاربرہم پر میثور سٹا دے کر پٹھ، اپنی کروٹ نہ کوئے بدلائیندا۔ گرگھ ورلے سنت سہیلے گر چیلے کرے ہت، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگائیندا۔ آوے جاوے نت نوت، زرگن سرگن کھیل کھلائیندا۔ دُھر دی بانی دُھر فرمان دیوے لکھ، لیکھا لیکھ نہ کوئے سنا ئیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں پاوے بھکھ، بھچھیا اپنی اک سمجھائیندا۔ چارگنٹ دہ دشا نچ نیز آئے دس، لوچن اکو اک کھلائیندا۔ جنم کرم دی لاہے وس، امرت آتم جام پیائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں وچ سہائیندا۔ سنجک تریتا دوپر کلجک نو سو چڑانوے چو کڑی چلاوے اپنی ریت، مندر مسیت سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے بہہ اکو لھم ورتائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچا لھم، سو صاحب آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان کڈھے اتم، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جانے دُھر دے پتر، پتا پوت دے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دواروں آئے اتر، مات پتا جنمے نہ کوئی مایا۔ بالک بن چڑھے نہ کسے کچھڑ، مکھ سیر موما نظر کوئے نہ آئیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئے ڈکھڑ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ جن بھگتاں کرے مکھ اُجل، صفتی صفت صفت ڈھولا اکو گائیا۔ کایا مندر ڈونگھی کندر اپنی کھولے پھڑ کے گنجھل، ٹیڈھی بنک مارگ اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جو ناری کنت کولوں ہوئی اُدھل، اُدھا کول کر جھرنائے جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ نام ندھان صاحب گر منتر، نمو ست ست سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی بناونہارا بنتر، گھرن بھننہار سمرتھ، مہما اکھ اک سمجھائیندا۔ سدا سدا سد چلاونہارا رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی مارگ جائے دس، رہبر اکو پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچا سچ محبوب اکو نظری آئیندا۔ درگاہ ساچا سچ محبوب، یامین اکو نور الاہیا۔ آد جگاد جس دا اک عروج، عرش فرش ویکھے تھاؤں تھانیا۔ تیس دا صفتی دیون سرب ثبوت، ساکھیات بن مرید مُرشد نظر کسے نہ آئیا۔ دیونہارا آب حیات، سچ پیالہ مدھر رس اک وکھائیا۔ کھیلنہارا کھیل

کائنات، کلمہ نبی رسول کرے پڑھائیا۔ جس دانور آفتاب، سچ احباب اکو نظری آئیا۔ چوواں لوک جس دی وجے رباب، تار ستار رہیا ہلایا۔ سو صاحب حق جناب، حقیقت دیکھے تھاوں تھانیا۔ لیکھا جانے دو دو آب، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس دا سچ محرابے وجے ناد، دُھن اکو اک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، حضرت وڈا وڈی وڈا وڈیایا۔ حضرت ہر جو حاضر حضور، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ مقامے حق جس دا نور، جلوہ گر ظہور اک درسایا۔ تس دا حکم سب نوں کرنا پئے منظور، پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھن سیس جھکایا۔ اللہ رانی چرن کول دھوڑی مستک ٹکا لائے ضرور، ضرورت اپنی پور کرایا۔ چوواں صدیاں میرا بھنڈارا بھرپور، ویلا انت دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرگن نرگن نرگن نرگن پروردگار، بے پرواہ کھیل کھلایا۔ مقامے حق سانجھیا، لاشریک ویس وٹانیدا۔ لوکمت کر پیار، دُھر دی دھار آپ سمجھانیدا۔ مُرید مُرشد کر دیدار، عید دید چند چکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا اکو اک سہانیدا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا کاہن، نر نرائن نظری آئیا۔ جس دا کھیل دو جہان، دوئے دوئے اپنا روپ وٹانیا۔ جس دا حکم اک فرمان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ سو صاحب ساچا رام، رحمت اپنی رہیا کمایا۔ سچ دوارے دیونہارا پیغام، سُنیہرا اکو اک گھلایا۔ کلج اتم کھیل کرے مہان، مہابلی اپنی کھیل رچایا۔ دھرم دکھاوے اک نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دیکھو آن، انیالا اپنا راہ جنایا۔ در درویش بردے بنو غلام، عُربت کوئی رہن نہ پانیا۔ سجدہ سیس کرو سلام، صحیح سلامت ساکھیاں اکو نور درسایا۔ دوئے جوڑ کرو پرنام، بندنا ڈنڈاوت ساچی رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی گھر گھر لیکھا کھوج کھوجایا۔ گھر گھر کھیلے کھیل سمرتھ، سرب گھٹ واسی اپنی کھیل رچانیدا۔ جگ چوکڑی رہیا نٹھ، بن پاندھی پھیرا پانیدا۔ بھگت بھگوان مارگ دس، ساچے راہ آپ چلانیدا۔ ہر دے انتر آپے وس، واسطہ اپنے نال جڑانیدا۔ امرت دیوے سچا رس، نچھر جھرنا آپ وہانیدا۔ تیر انیالا مارے کس، تکھی مکھی آپ جنانیدا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ونج ونجارا اکو نظری آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے دیکھ دکھانیدا۔ ہر جن دیکھے آپ پر بھ، اپنی دیا

کمانیا۔ جگ چوکڑی لئے لہجہ، نرگن سرگن ہوئے سہانیا۔ جگت دوارا پار حد، گھر مندر اک وڈیانیا۔ شبد وجائے ساچا ند، انحد راگ سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا سچن اک اکھوانیا۔ سچا سچن پاربرہم، پتپر میثور آپ اکھوانیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گربھ نہ ڈیرہ لائیندا۔ پنج تت نہ کوئے تن، مایا بندھن نہ کوئے رکھائیندا۔ ہتھ منہ نک نہ کوئے کن، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے دکھائیندا۔ نہ چھپر نہ کوئی چھن، مندر مسجد شودوالا مٹھ نہ کوئے بنائیندا۔ نہ جننی کوئی جنے جن، گودی گود نہ کوئے سہائیندا۔ نہ گھڑے نہ دیوے بھن، مائی خاک نہ کوئے رلائیندا۔ نہ کوئی اندھیر ہووے اٹھ، ڈوگھی دھار نہ کوئے ڈبائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ورتے مات، سو صاحب آپ ورتائیا۔ سچھنڈ نواسی کھیل تماش، خالق خلق دئے جنائیا۔ سچجک تریتا دواپر کلجک در درویش بن کے رکھدے گئے آس، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گئے سواس سواس، پون انجا صفت صلاحیا۔ گوی کاہن پاؤندے گئے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ شاستر سمرت وید پُران لیکھا کھدے گئے خاص، قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ کلجک انت سری بھگونت نرگن جوت کرے پرکاش، نہہکلک ناؤں رکھائیا۔ سچھنڈ دوارے جس دا واس، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ کرے نواس، اُتبیج سیج ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا ساتھ، بھگون اپنا سنگ نبھائیا۔ سنتاں دیوے نام راس، ساچی پونجی اک سمجھائیا۔ گرکھاں سگل سورے جائن لاتھ، جس جن اپنا درس دکھائیا۔ گر سکھ مستک دھوڑی ٹکا لائے خاک، دُرمت میل دھوائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، چاروں کُنٹ و بے ودھائیا۔ دہ دشا کھیلنہارا کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم اپنی دھار جنائیا۔ ساچی دھار دسے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمانیا۔ کلجک مٹے کوڑ نشان، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہون خیران، ہر کا بھو سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھے وڈیانیا۔ کلجک انتم مٹے کوڑ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں ملے ساچی دھوڑ، پاربرہم سچی سرنائیا۔ چتر سگھڑ بنے مورکھ موڑھ، من مت دئے تجائیا۔ انتر اُتجے ساچا نور، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ امرت آتم دیوے سچ سرور، مدھرا جام نہ کوئے پیائیا۔ جنم جنم دا کٹے قصور، بچھلا لیکھا دئے مکائیا۔ سرب کلا آپے بھرپور، پور رہیا سرب

تھانیا۔ گرکھاں ملے آپ ضرور، ہر جن ساچے لئے اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلج مٹے اندھیرا اندھ، رین اندھیری نظر نہ آیا۔ جگ جگ مُکاوے سب دا پنہدھ، تھر نظر کوئے نہ آیا۔ سنجگ ساچے ہوئے آپ بخشد، بخشش اپنی آپ کمائیا۔ اکو ڈھولا سنائے اگئی چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئی نہ آیا۔ آتم ہوئے نہ کسے رنڈ، پر ماتم کنت لئے پرنائیا۔ پنچ وکار نہ پائے ڈنڈ، نام کھنڈا اک چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلج مٹے کوڑ نشان، چاروں کُنٹ و بے ودھانیا۔ نظری آئے اک بھگوان، نورو نور جوتی جوتی۔ جس دا سچا سچ اسلام، اسم اعظم دئے درسائیا۔ جس دا کلمہ اک کلام، قبل کرے اک پڑھانیا۔ جس دا سندیسہ سچ پیغام، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ جس دا اکو اک ایمان، عمل کرے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب کھیل رچائیا۔ کلج اتم جائے دوڑ، لوکات رہن نہ پائیا۔ پھل نہ دسے کوئی کوڑ، ریٹھا میٹھا کرے بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارے لائے اکو پوڑ، محل اٹل اکو اک سمجھانیا۔ جس نوں وید ویاسا کہہ کے گیا پوت سپوتا پرگت ہووے براہمن گوڑ، اچے ٹلے پر بت پھیرا پائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد تکدے گئے نال غور، نیتز نین نین اٹھانیا۔ جس نے گر اتار پیر پیغمبر بنائے اپنے کور، پتا پوت ویکھ وکھانیا۔ تس صاحب سلطان سری بھگوان سپس جگدیش اکو جھلے چور، دو جہان و بے نام ودھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑا لیکھا دئے مکائیا۔ کلج کوڑ مٹے کڑیا، کوڑی نینا دئے ڈبانیا۔ جوٹھا جھوٹھا دسے نہ کوئے یار، یارڑا ستھر اک وچھانیا۔ مرید مُرشد دئے دیدار، نیتز کھول اٹھ چکائیا۔ نظری آئے اک داتار، داتا دانی وڈی وڈیانیا۔ جن بھگتاں کھولے بند کواڑ، بجر کپائی توڑ تڑانیا۔ ترے گن مایا پنچ تت اگنی نہ دیوے ساڑ، امرت میگھ اک برسائیا۔ سرتی شبدی میلا کنت بھتار، گھر منگل گیت گو بند اک الائیا۔ آتم سیجا پاوے سار، سچ سُنجنی دئے وڈیانیا۔ پار برہم برہم میلا اک دوار، ایکا دوجا بھو چکائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے خوشحال، خوشی اپنے گھر وکھانیا۔ سری بھگونت ہوئے دیال، دین دیال مہر نظر اٹھانیا۔ گرگھ گر سکھ ناتا توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج لہنا دئے مکائیا۔ کلج لہنا کئے جگ، لوکات رہن نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی لگے اک، ست دیپ دین دھانیا۔ متمکھ جیواں لیکھا چکے حقو حق، سب

دی جھولی آپے پائیا۔ گرگھ ہر جن ہر بھگت جو پر بھ درشن رہے تک، تنہاں تختہ دے اُٹائیا۔ اندر وڑ کے آوے دس، آپ اپنا بھیو گھلایا۔ جس صاحب نوں رہے لہ، سو سنگھ گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ گر سکھو گرگھو ہر یجن ہر جن ہر کا درس کرو رنج رنج، بن جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر دے کرایا۔ جس دالماں اُچانہ کوئی قد، نو دواہی پار کر کے بیٹھا حد، دسم دواہی جوت نکئی نکئی کرے رُشائیا۔ جس دی لکھ چو راسی وشوید، بنس سر بنس اک دکھایا۔ جس نوں اپنے نالوں سمجھدے اڈ، سو پر بھ تہاڈے وچ رہیا سماپیا۔ کایا کوٹھا بنایا ماس ناڑی ہڈ، آپ اپنا بھیو چھپایا۔ تس صاحب سنگھ چرنی جاؤ ڈھٹھ، جو رُٹھیاں لئے ملاپیا۔ لہنا مکائے ت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ اپنے لیکھے لایا۔ سو سرب سوامی سمجھائے اکو مت، آتم پر ماتم مل مل خوشی منایا۔ سچ سُنجنی چڑھو نس نس، کنت کٹول بیٹھا راہ تکایا۔ کوڑ گڑیا را کام کرودھ لوبھ موہ ہنکارا چرناں بیٹھاں دیو جھس، سر سنگھ ہتھ لکایا۔ دھرم دوارے کرو اک اکھ، نظری آئے اکو ماہیا۔ جس بھیجیا رام بیٹا دسر تھ، سو رام ہر گھٹ رہیا سماپیا۔ جس کاہن بن چلایا رتھ، ساچے بھگت سیو کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبر گرو اوتار اک دکھائے سچ دربار، جس دوارے ہر جو ڈیرہ لایا۔ پیر اوتار پیغمبر گرو گرو دیو سارے کہن، واہوا پر بھو تیری وڈیایا۔ تیرا نور نیز ویکھیا نین، نام ندھان وجے اک ودھایا۔ سدا سدا سد ساک سجن سین، سگلا سنگ نبھایا۔ کوٹ برہمنڈ تیرے چرناں ہیٹھ بہن، وشن برہما شو بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری ملے چرن سرناپیا۔ چرن چرنودک ملے سچ، سچ تیری وڈیایا۔ لوں لوں اندر جانا رنج، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ مارگ اگم اتھاہ دینا دس، دستگیر تیری سرناپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہوں بالک تیرے دس، توں پتا سچ سکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل پُرکھ سمر تھ، جن بھگتاں دیوے سچا ساتھ، ادھ وچکار سکے نہ کوئے ڈبایا۔

* ۴ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُر * *

گرگھ سدا رکھے آس، انتر اک دھیان لگایا۔ کون ویلا جگ بچھے پیاس، پر بھ نیت درشن پانیا۔ لیکھے لگے پون سواس، ساہ ساہ دھیانیا۔ گھر منڈل ویکھے راس، گرہ وجے نام ودھانیا۔ مٹے رین اندھیری رات، رُتڑی چند نور رُشانیا۔ نام جنائے اپنی گاتھ، دوجی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ جنم کرم دکھ دیوے کاٹ، مرن ڈرن رہن نہ پانیا۔ سچ پریت بندھائے نات، بخشے چرن سرن سرنانیا۔ پورا کرے پچھلا گھاٹ، آگے جھولی اک بھرانیا۔ آتم سچ سہائے کھاٹ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ دُور دُراڈی مٹے واٹ، پاندھی نیرن نیرا نظری آئی۔ سگل وِسورے جان لاتھ، دُکھ روگ رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے سچ ور، گھر سچ ملے وڈیایا۔ گرگھ سچا تے راہ، نیت نین نین اٹھانیا۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاح، پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ شبدي دیوے سچ صلاح، مارگ اک سمجھانیا۔ رہبر بنے بے پرواہ، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ ساچی سکھیا دے درڑا، اکھڑ وکھڑ کر پڑھانیا۔ سرشٹ سبائی متھیا دے جنا، تھر رہن کوئے نہ پانیا۔ بدھنا لکھیا دے مٹا، لیکھا لیکھ وچوں پرگٹانیا۔ چرن ڈھٹھیاں لئے اٹھا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ملے سچ سرنانیا۔ گرگھ سچا رہیا اڈیک، نج نیت دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ بخشے دھار اک باریک، دھار دھار وچوں پرگٹانیا۔ نظری آئے لاشریک، شہنشاہ اپنا درس وکھانیا۔ دُور دُراڈا پندھ مکے گھر دے اک نزدیک، نیرن نیرا پردہ دے اٹھانیا۔ میل ملائے اپنا ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھانیا۔ لگی توڑ نبھے پریت، پریتوان خوشی وکھانیا۔ مانس جنم لئے جیت، جیون جگت ملے وڈیایا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ بھو رہے نہ رانیا۔ شاہ سلطان پائے بھیکھ، بھچھیا اپنی آپ ورتانیا۔ چاروں گنٹ نظری آئے میت، متر پیارا دیا کمانیا۔ ڈھولا دے اپنا گیت، سوہنگ راگ الا نیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، کایا کعبہ ہوئے رُشانیا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر نین اٹھانیا۔ گرگھ سچا رکھے اوٹ، اوٹ اک اکال جنانیا۔ کون ویلا گھر لگے چوٹ، نام نگارہ اک شنوائیا۔ پرکاش ہووے نرمل جوت، اندھ اندھیر گوانیا۔ سنسا چکے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کوئے ستانیا۔ سنگرُو دوارے ملے موچ، مجلس اکو نظری آئی۔ دوجی رہے نہ کوئی سوچ، ساچی سوچہ اک سمجھانیا۔ جس

درشن نین رہے لوچ، سو لوچا پور کرایا۔ جس یلیاں مان ٹے مکتی موکھ، مُفت اپنے نال لے جایا۔ تِس دوارے دوسر کوئی نہ سکے پہنچ، پاندھی پندھ نہ کوئے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، در پڑدا دے اُٹھایا۔ گرگھ سچا کھولے اگھ، چاروں کُنٹ ویکھ دکھایا۔ کون کوٹ پر بھ ہوئے پرتکھ، دہ دشا پھول پھولایا۔ دھرم دوارا کھولے ہٹ، نام وست وِچ لکایا۔ سنت سہیلے ساچے سد، اپنا بھو چکایا۔ نام سٹائے اِکو چھند، سوہنگ ڈھولا گایا۔ بندی خانہ کٹے بند، جم کی پھاسی دے تڑایا۔ لیکھے لائے مٹی دند، رسنا جہوا اپنے رنگ رنگایا۔ دُئی دوتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ من ہنکار نہ کوئے گھمنڈ، کوڑی کریا نہ کوئے ہلکایا۔ سچ پرکاش چاڑھے چند، جلوہ نور اک درسایا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سو بھاؤنت ڈیرہ لایا۔ انحد ناد و بے مردنگ، دُھنی دُھن ناد شنوایا۔ گرگھ گر سیکھ گر پوری کرے منگ، دیونہار اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس رُپ بنایا ہنگ، سو برہم پاربرہم اپنے وِچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر سیکھ میٹے ترسنا تم، تاس کوئے رہن نہ پانیا۔ گر سیکھ سچا تگے راہ، تقوا اک رکھایا۔ کون ویلا پر بھ پڑدا دے اُٹھا، گھر مندر کرے رُشٹایا۔ مایا سڑدا لئے بچا، امرت میگھ برسایا۔ سچ دوارے آکے کھڑدا، گھر درشن دیوے سچا ماہیا۔ سچ وکارے نال لڑدا، نام کھنڈا کھڑگ چکایا۔ سچ محلے آپے چڑھدا، دسم دواری ڈیرہ لایا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا اِکو پڑھدا، تیرا میرا بھو رہے نہ رانیا۔ دُھر سندیس اِکو گھلدا، نام ندھان کرے شنوایا۔ لیکھا جانے دُھر دربار دا، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ جیوندیاں جگ آپے مردا، مریاں جاگرت جوت کرے رُشٹایا۔ بھگت دوارے سیوا کردا، جن بھگتاں ہوئے سہانیا۔ گرگھ سچن آپے پھڑدا، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ کرپاندھان کرپا کردا، کرنی سب دی ویکھ دکھایا۔ لیکھا جانے گھر گھر دا، لگیا کوئے رہن نہ پانیا۔ رُپ دکھائے نہ ہر نرائن نردا، مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، شاہ سلطان اِکو نظری آیا۔

* ۴ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپور *

گرگھ سچا کرے خیال، گھر گھر وچ دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ ملے دیاں، دینن ہوئے سہانیا۔ کوڑی کریا مٹے جنجال، جیون جگت دے جنایا۔ سچ مندر دکھائے دھر مسال، دھرم دوارا اک پر گٹایا۔ دپیک دیا دیوے بال، جوتی نور اک رُشانیا۔ امرت سہائے سچا تال، سرور اکو اک دکھایا۔ پھڑ باہوں دے نہال، کاگ ہنس روپ وٹایا۔ گرگھ بنائے اپنا لال، گر گر گودی سچ اٹھایا۔ اٹھے پہر چلے نال، دوس رین سنگ نبھایا۔ دیوے نام سچا دھن مال، سچ خزنہ جھولی پائی۔ مانک موتی دے اچھال، نام ہلارا اک لگایا۔ لیکھے لائے کیتی گھال، پورب لہنادے مکایا۔ پھل لگائے ساچے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد مہر نظر اٹھایا۔ گرگھ سچا کرے وچار، انتر انتر دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ کرے پیار، پریم پریتی دے جنایا۔ جنم جنم دا دکھڑا دے نوار، کرم کانڈ رہن نہ پانیا۔ سچ دکھائے اک دربار، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ دیا جوتی جوت جگے اگم اپار، نرگن نور نور رُشانیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ گرگھ سچا کرے دلیل، انتر آتم دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ ملے وکیل، جگت وچولا بے پرواہیا۔ نظری آئے چھیل چھیل، شہنشاہ اکو درس درسایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے در کیتی اپیل، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ گرگھ سچا دوئے جوڑ، نمو نمو نمو نمسکاریا۔ پار برہم پر بھ گھر سجن آئے دوڑ، دور ڈراڈا پندھ نواریا۔ مٹھا کرے ریٹھا کوڑ، امرت پھل اک دکھا رہیا۔ مانس جنم جائے سور، لکھ چوراسی پھند کٹا رہیا۔ اپنے ہتھ پکڑے دور، شبدی ڈوری بندھن پارہیا۔ میٹ مٹائے پنج چور، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہ رہیا۔ تس سنگر سچے صاحب دی پی لور، گرگھ اک دھیان لگا رہیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہرا اک سنا رہیا۔ سچ سنیہرا دیوے بھگوان، پر بھ اپنی دیا کمایا۔ گرگھ گرگھ کر دھیان، وڈ دھیانی دے جنایا۔ پرگٹ ہویا نوجوان، جو دھا سور پیر بلی بلوان اکھوایا۔ نام کھنڈا چند پر چند تیر کمان، شستر دھاری نر نرکاری اکو پھیرا پانیا۔ ہتھ اٹھائے تیز کرپان، کرم کانڈ ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ سچ دکھائے اک نشان، نشانہ دو جہاناں نظری آئی۔ آتم پر ماتم کرے پروان، پریم پڑکھ پر بھ اپنا میل ملائی۔ وست امولک دیوے دان، گھر جھولی

اک بھرائیا۔ نظری آئے اِکو کاہن، گھنٹیا بھری نام وجائیا۔ سچ پیغمبر دے کلام، کلمہ اِکو اک پڑھائیا۔ کھیلے کھیل والی دو جہان، زرگن سرگن سرگن
 زرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ آسا پور کرائیا۔ گرگھ سجن ساچے میت، سو صاحب
 آپ جنائیا۔ پر بھ سوامی ویکھ ٹھیک، نج نیز نظری آئیا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ بچھلا لیکھا گیا بیت، اگے ہوئے آپ سہائیا۔ پریم
 پریتی گنڈھ گئی پیچ، لوکمت سکے نہ کوئے کھلائیا۔ دُور دُراڈا آیا نزدیک، نیرن نیرا پڑدا دے اٹھائیا۔ ساچا نام پائے بھیکھ، بچھیا اِکو اک ورتائیا۔ ساچی
 سکھیا یعنی سیکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ دیوے مان وڈیائیا۔ گرگھ گرگھ رکھنا یاد، سو صاحب آپ جنائیا۔ ابناشی
 کرتا سنے فریاد، پاربرہم پر بھ پھیرا پائیا۔ سرن سرنائی جانا لاگ، در اِکو اک بُجھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ من اُتجے اِک ویراگ،
 ویراگی رُپ درسائیا۔ گھر میلا کنت سہاگ، سچ سہنجنی سو بھاپائیا۔ سچ پریم پریتی مار آواز، انحد نادی ناد شنائیا۔ مل سکھیاں رچے کاج، گھر سویمبر اِک
 دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ کوڑا اڈمبر دے مٹائیا۔ صاحب سنگر ٹھا کر اِک، ایکنکارا دے وڈیائیا۔ گرگھ ساچی
 رکھ ٹیک، اِکا مستک دیوے لائیا۔ کرے کرائے بُدھ بیک، وویکی اپنی کار کمائیا۔ بدلنہارا لکھیا لیکھ، لیکھا اپنا دے جنائیا۔ آتم پر ماتم اِکو ہیئت، ہتکاری اِک
 اکھوائیا۔ بن ہر نامے سُنجا دے کھیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن بھیو ابھید کھلائیا۔ سنگر پورا چاڑھے رنگ،
 گرگھ دیونہار وڈیائیا۔ سرتی شبد میلا دُور پتنگ، آکاش آکاش رہیا اڈائیا۔ بن سہیلا وسے سنگ، ساتھی اِکو اِک نظری آئیا۔ بن رسنا جہوا دیوے اِک انند،
 انند انند وچوں پرگٹائیا۔ بن سورج چند چاڑھے چند، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ بن پیراں لتاں مُکاوے پنندھ، گھر آوے واہو داہیا۔ بن رسنا جہوا گائے
 چند، ساچا ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ اِکو راہ دکھائیا۔ گرگھ سچے تیرا ساچا جوگ، سو سنگر آپ
 جنائیا۔ آتم رس ساچا بھوگ، ملے مان وڈیائیا۔ کٹنہارا ہوئے روگ، چنتا سوگ رہیا گوائیا۔ میلنہارا دُھر سنجوگ، ساچے گھر کرے کٹمائیا۔ جس درشن
 لوچن رہے لوچ، سو آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ میلا سچ سُبھائیا۔ گرگھ ساچے تیرا پریم، پریم

پُرکھ آپ نبھائیندا۔ ستگر ہو کے چکے نیم، سنگدھ اپنا نام پائیندا۔ لیکھا جان کُنٹ ہم، ہر کا پوڑا اکو اک وڈیائیندا۔ آد جگاد جگا جگتر دینا آوے دین، لہنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ سندیسہ آوے کہن، ڈھر فرمانا آپ سناائیندا۔ گرگھ گرگھ تیری کایا کندر آوے رہن، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا سنگ وکھائیندا۔ گرگھ تیرا کھیل انوکھا، گر ستگر ہتھ وڈیائیا۔ مانس جنم لکھ چوڑا سی وچوں موق، گیا ویلا ہتھ پھیر نہ آئیا۔ پورا ستگر کدے نہ کرے دھوکھا، ڈبے پاتھر لئے ترائیا۔ سری بھگوان رُسیاں نال نہ کرے کدے روسا، رُسیاں اپنے گلے لگائیا۔ ٹھا کر ہو کے کدے نہ بنے ہوچھا، ہوچھاپن نہ کوئے وکھائیا۔ پھر کے مارے نہ کدے بے دوشا، بے مکھاں دئے سزائیا۔ گرگھ اٹھ ویکھ پر بھ دا جھروکھا، جس گھر بیٹھا تاڑی لائیا۔ جس دے پچھے پیر پیغمبر رکھدے گئے روزہ، نماز نیوں نیوں سجدہ سیس بھکائیا۔ سو صاحب بیٹھا آپ خاموشا، اچی کوک نہ کوئے جنائیا۔ ہر جن تیری کرے پوری لوچا، لوچن اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن اکو گھر وسائیا۔ ستگر پورا بولے بول، شبدی ناد و جائیندا۔ گرگھ ویکھ ہر سجن تیرے کول، گھر گھر نظری آئیندا۔ دوس رین وجائے ڈھول، نام ڈنکا اک لگائیندا۔ در دروازہ اپنا کھول، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا راہ وکھائیندا۔ گرگھ کھول اپنی کھڑکی، ہر ستگر سچ بھجائیا۔ تیری پریت لگی چر کی، جنم دا لہنا دئے مکائیا۔ ایہہ ریت ساچے پر کی، پیا پریتم ویکھے چائیں چائیا۔ جانہارا اندر باہر برتی، سرتی شبدی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ اکو گھر سمجھائیا۔ گرگھ کھول بند کواڑ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گھر وسے تیرا میت مرار، سجن سچا راہ نکائیندا۔ کون ویلا ملے یار، یاری یاراں نال نبھائیندا۔ سجن سہیلا بنے آپ کرتا، کرتا اپنی کار کمائیندا۔ سیوا کرے بن سیوا دار، چاکر خاک اپنا رُپ وٹائیندا۔ ٹھا کر ہو کے دئے آدھار، ساگر ہو کے گھر گمبھیر اپنی دھار چلاائیندا۔ سو داگر ہو کے کرے ونج وپار، گرگھ اپنے ہٹ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن پردہ آپ چکائیندا۔ گرگھ ساچے پڑدا چک، دئی دوت رہن نہ پائیا۔ اندر ویکھ ستگر گھ، جوتی جوت نور نور رُشنائیا۔ لیکھا چکے

لوک پر لوک، پر م پُرکھ دے وڈیا نیا۔ ساچا گا اک سلوک، سوہنگ راگ الایا۔ میل ملاوا جوتی جوت، جوتی جوت جوت سما نیا۔ آد انت بھگت بھگوان اکو گوت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، دیونہار درس اموگھ، آمد اپنی اک بُجھانیا۔

* ۴ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ تلونڈی ضلع فروز پُر *

سنگر پورا سدا مہروان، ہر مہر نظر اٹھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے بھگتی دان، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔ سنتاں دیوے چرن دھوڑا اشنان، ست سروور اک نہائیندا۔ گرکھاں بخشے چرن کول دھیان، انتر آتم بوجھ بُجھائیندا۔ گرکھاں ایکا نام سناے کان، ساچا ناد آپ وجائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھ جہان، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیندا۔ کرپا میلے آن، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ دھرم دوارے دیوے مان، درگھر ساچے آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ گرگھ سچا کرے پکار، دوس رین دھیان لگائیا۔ کون ویلا پر بھ دیوے دیدار، نچ نیتر نین گھلائیا۔ امرت جام دے پیال، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ مندر اندر کایا دکھائے سچی دھرم سال، دوارا اکو نظری آئیا۔ دیا دیک جوتی دیوے بال، اگیان اندھیر مٹائیا۔ مارگ دتے اک سکھال، رہر بنے آپ گوسائینا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے جنائیا۔ ساچی سیجا دے بہال، سچ سہنجی سو بھاپائیا۔ نظری آئے دین دیال، دیناں ناتھ پڑدا دے چکائیا۔ لیکھے لائے کیتی گھال، گھالی گھال لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد مہر نظر اٹھائیا۔ سنگر پورا دیونہارا نام، دست امولک آپ ورتائیندا۔ پیاونہارا امرت جام، بھر پیالہ ہتھ پھرائیندا۔ جھلاونہارا سچ نشان، دھرم نشانہ اک دکھائیندا۔ دیونہارا اک گیان، سوہنگ ڈھولا آپ سناائیندا۔ توڑنہارا مان ابھمان، چرن پریتی جوڑ جڑائیندا۔ جھولی پاونہارا دان، دست امولک آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ گرگھ سچا پریت، مگے چرن سرن سرنائیا۔ بھاوے صاحب تیری ریت، دوجا مارگ نظر کوئے نہ آئیا۔ اندر باہر گاواں گیت، توں ہی توں ہی راگ الایا۔ کایا کعبہ دتے مندر مسیت، گرو دوارا اکو نظری آئیا۔ جس گھر بیٹھا سدا اتیت، ترے گن

مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بنیا رہیا سچا میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کدے نہ ہوئے پلّیت، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، لکھ جوڑاسی رہیا سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ سنگر پورا سد پرکھ، پاربرہم پر بھ اپنا روپ وٹائیندا۔ گرگھ گر گر لئے رکھ، سنگر اپنا میل ملائیندا۔ نج نیز کھولنہارا اکھ، اکھر وکھر آپ پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم مارگ دس، مستی اکو نام چڑھائیندا۔ نجھر جھرنا دیوے رس، رس رسپا لکھ چوائیندا۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا ہتھ رکھائیندا۔ کوڑی کرپا بروج جائے ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا گرھ تڑائیندا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، نورو نور ڈمگائیندا۔ کر کھیل پرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیندا۔ گرگھ دیوے اکو وتھ، ساچی وست جھولی پائیندا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں اکو جہا جس، جس وید پُران صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساجن ساچی دیا آپ کمائیندا۔ گرگھ کہے پر بھ تیری سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ نیز کھول ہرن پھرن، پڑدا کوئے رہن نہ پائیا۔ گرگھ تیرے تیرے پوڑے چڑھن، منزل منزل پندھ نہ کوئے دکھائیا۔ سچ دوارے اکو کھرن، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ نت نوت درشن تیرا کرن، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا راگ اکو پڑھن، دوجی ہور نہ کوئے پڑھائیا۔ نہ بھو بھے تیرا رکھ ڈرن، دوجا سکے نہ کوئے ڈرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دینی اک سرنائیا۔ سنگر پورا رہیا اکھ، آخر اکو حکم سنائیندا۔ ہر جن ہر ہر ہونا داس، داسی داس روپ وٹائیندا۔ گر گر کرپا پوری کرے آس، آسا منسا پور کرائیندا۔ جگت ترسنا میٹ پیاس، دردی دردیاں درد وٹائیندا۔ سفل کرائے لکھ مات، جن جننی ویکھ دکھائیندا۔ میٹنہار اندھیری رات، ساچا سچ چند چکائیندا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیندا۔ گرہ مندر پاوے راس، گھر گوپی کاہن نچائیندا۔ نج آتم کر کے واس، وصل اپنا اک دکھائیندا۔ لیکھا جانے باطن بات، بیٹیل دھام اک سہائیندا۔ گرگھ دیونہارا نجات، نج نیز ویکھ دکھائیندا۔ اٹھے پھر رہے پر بھات، سندھیا روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ سچی دیوے اکو دات، اتوٹ اٹ جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے بھو چکائیندا۔ گرگھ کہے پر بھ میرے ٹھاکر، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں بالا نڈھانہ کوئے چاتر، جیون جگت نظر کوئے نہ آئیا۔ مائس جنم پایا تیرے ملن دی خاطر، تیرا

تیرے وچ سمایا۔ درس دے ظاہر باطن، گپت تیری وڈ وڈیاں۔ جگ چوکڑی کدے نہ ہووے ماتم، پر ماتم آتم تیری انس اکھوایا۔ تیرا ناؤں ساچی گاتھن، ڈھولا گاواں چائیں چانیا۔ توں باپ پُرکھ سمراتھن، سمرتھ تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے خوشی منایا۔ گرکھ ساچے ہونا خوش، ہر خوشیاں وچ رکھائیدا۔ میٹے رین اندھرا گھپ، چند چاندنا اک چکائیدا۔ جو بیٹھا اندر چُپ، سو صاحب اپنا بول سنائیدا۔ تیرا ڈکھ درد لئے پُچھ، ڈکھیاں ڈکھ ویکھ وکھائیدا۔ جے تیری جھولی نہیں کُچھ، خالی جھولی آپ بھرائیدا۔ لوکات سہائے سہنجنی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیدا۔ ساچا لال چھوٹا پُت، پتا پُت گود اٹھائیدا۔ کر نہارا اُجل کھ، کھ کھڑا آپ وڈیائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُور دُراڈا نیڑے ویکھے جُھک، بن پاندھی پندھ مکائیدا۔ گر سکھ کہے پر بھ بے پرواہ، تیرا انت کوئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی کوٹن کوٹ دتے لنگھا، اپنا بھو نہ کسے جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اشاریاں نال دتے سمجھا، ساچا حکم اک ورتایا۔ لوکات کھنڈ برہنڈ دتے تجا، بن نوآ سانگ ورتایا۔ سچ سندیسے دتے گھلا، ڈھولا شبد ناد سنایا۔ مندر مسیت شو دوالے مٹھ دتے بنا، جیون جگت جگت بنایا۔ آپ بیٹھا رہوں بے پرواہ، پردا نشیں کھ نقاب نہ کوئے اٹھایا۔ پاربرہم پروردگار تیری مئیے سدا رضا، بے یقین تیرا یقین کوئے نہ آئیا۔ مہر نظر بے نظیر اپنی لے اٹھا، تقدیر تکبیر دینی بدلایا۔ رحمت کر اک خُدا، خُدا غرضی دے گواہیا۔ تیرے اُتوں ہوئے فدا، فطرت کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، ورتاتے تیری وڈیائیا۔ سنگر پورا گر گوپال، گوپالن اپنی دیا مکائیدا۔ اٹھ گرکھ کھ ویکھ دین دیاں، کھ کھڑا آپ سہائیدا۔ جس نہیاں بیٹھاں دتے بال، سو بالے بالیاں جھولی پائیدا۔ آکے سنے مُریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیدا۔ زرگن ہو کے سرگن بنے دلال، سچ دلالی اک مکائیدا۔ ویکھنہارا حق حلال، حقیقت گھر گھر کھوج کھوجائیدا۔ بھجا پھرے مشرق مغرب جنوب شمال، شمولیت اپنی نہ کسے سمجھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک سمجھائیدا۔ سچا مارگ پر بھ سکدار، تیرا اکو اک نظری آئیا۔ جن بھگت بنے رہے سدا حقدار، حق اپنا تیرے گھر رکھایا۔ توں دیونہار داتار، جگ جگ تیری سرنایا۔ اپنا کھول بند کواڑ، بند تاکی کیوں کرائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، نج نور ملے رُشنایا۔ برہو وچھوڑے تیرے دتا ساڑ، اگنی اگت رہی تپایا۔ آ سنگر

پر بھ میرے کر پیار، تیری پریتی اِکو بھائیآ۔ لاریاں وِج لنگھے جُگ چار، سَجگ تریتا دوا پر کھج بےٹھے پندھ مُکائیآ۔ اتم ویکھ اپنی دھار، دھار دھار وچوں پر گٹائیآ۔ بخشنہار صاحب داتار، بخشیش اپنی دے ورتائیآ۔ تیرا ناؤں سدا نرنکار، نرویر رُوپ آپ سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کر پا کر، ایکا دے ساچا ور، در درویش منگن چائیں چائیا۔ در درویش منگو منگ، مانگت سچ رُوپ جنائیآ۔ سری بھگوان سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اتم دیوے اِک انند، انند اتم وِج دکھائیآ۔ بھيو چُکائے پرمانند، پر م پُرکھ ہتھ وڈیائیآ۔ گیت سنائے اپنا چھند، سوہنگ ڈھولا اِک الائیآ۔ دُئی دوتی ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیآ۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبدی کنت اِک ملائیآ۔ گھر پرکاش کرے چند، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ لیکھا چکے بتی دند، رسنا جہوا صفت نہ کوئے صلاحیا۔ کایا چولی چڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اِکو رنگ دے رنگائیآ۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، لکھ چوراسی پھند کٹائیآ۔ لیکھا چکے وِج ور بھنڈ، برہمنڈ چرناں ہیڈ دبائیآ۔ انتر اتم اتم پر ماتم پتا پوت لے کے جائے سچھنڈ، جس کھنڈ ویکھن کوئے نہ جائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، آد جگاد سدا بخشند، بخشش رحمت رحیم رحمان رام اپنی آپ ورتائیآ۔

کشٹ روگ نہ رہے تن، کایا کپڑ ملے وڈیائیآ۔ من واسنا پوری ہوئے من، ممتا ماں پُت جنائیآ۔ وست اموک ملے دھن، خزانہ اِک دکھائیآ۔ جگت وکار دیوے ڈن، کھنڈا ہتھ چکائیآ۔ کرم کانڈ ڈیرہ دیوے بھن، دھرم دوارا اِک دکھائیآ۔ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان، گھر اندھیرے چاڑھے چند، اِکو نور تیج چکائیآ۔

* ۴ اَسو ۲۰۲۰ پکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ مناواں ضلع فروز پُر * *

سو پُرکھ نرنجن سرب گنتاس، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیآ۔ ہر پُرکھ نرنجن پر بھ تیری اِکو آس، بے انت بے پرواہ سچئی سرنائیا۔ ایکنکار سچ دوار تیرا کھیل تماش، بے نظیر نظری آئیآ۔ آد نرنجن تیرا نور جوت پرکاش، نرویر پُرکھ ڈگمگائیآ۔ سری بھگوان دو جہان تیرے داس، سیوک رُوپ وٹائیآ۔ ابناشی کرتے

تیرا ڈونگھا کھات، نیز نین نظر کسے نہ آئی۔ پاربرہم تیری ساچی راس، زرگن زرگن گوپی کاہن نچائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائی۔ تیری اوٹ سری بھگوان، پاربرہم سچی سرنائیا۔ چرن کول بخش اک دھیان، مہر نظر نین اٹھائی۔ ست ستوادی سچ دے گیان، نش اکھر کر پڑھائی۔ محل اٹل سوہے اک مکان، سچھنڈ وجے سچ ودھائی۔ نظری آئے شاہ پاتشاہ نوجوان، نر نرکار بے پرواہیا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، تخت نواسی ساچے تخت سوہا پائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگائی۔ تیرے در اک اکھ، ساچا نعرہ کوک سنائی۔ سچ سوامی ہو پرتکھ، ست ستوادی اپنی دھار پرگٹائی۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، مہروان تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی مارگ رہے دس، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گائی۔ زرگن سرگن آد جگاد لئے تک، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تھہ بن دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ تھہ بن دوجا نظر نہ کو، دو جہان دس کوئے نہ آئیندا۔ سو پڑکھ نرنجن سُن اپنی سو، ست ستوادی تیری آس رکھائیندا۔ سچ پرکاش کر لو، پُری لوء کھنڈ برہمنڈ تیرا راہ تکائیندا۔ ڈھر دا ڈھو آٹے ڈھو، نام فرمان ہر تیرا اکو نظری آئیندا۔ نیز نین کوئی نہ سکے رو، ہنس۔ کھ تیرا راگ الائیندا۔ ساچا امرت جھرنا چو، نچھر اکو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا سوہا پائیندا۔ در تیرا سوہاؤنت، سو پڑکھ نرنجن وڈی وڈیائی۔ اکھ اگوچر اگم اتھاہ تیری مہا بے انت، رسنا جھوا صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کرے انت، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائی۔ ویس وٹائے نارکنت، سچ سہنجنی آپ ہنڈائی۔ نام ندھان نیا منت، دو جہان شبد شنوائیا۔ بودھ اگادھا بن بن پنڈت، بھو ابھیدا دئے کھلایا۔ لیکھا جانے آد انت، مدھ اپنی کار کمایا۔ کھ چوراسی جیو جنت، انڈج جیرج اُتھج سیتج ونڈ ونڈائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دین دیاں تیری سرنائیا۔ دین دیاں سنگر ٹھا کر، صاحب تیری اوٹ تکائی۔ گہر گسبھر ڈونگھے ساگر، بھو ابھیدا دئے جنائی۔ کریم کرتے رحیم قادر، بے عیب نور خدائی۔ ایک حکم دے صادر، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، نیوں نیوں لاگاں تیری پائینا۔ ساچا حکم پروردگار، ایک ایک ایک جنائی۔ مقامے حق سانجھا یار، نور نورانہ نظری آئی۔ آد جگادی مددگار، پشت در پشت اپنا ہتھ رکائی۔ لیکھا جانے

شاہ پاتشاہ سچی سرکار، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سپس جھکانیا۔ در تیرے پر بھ جھکے سپس، جگدیش تیری سرنایا۔ تیرا کلمہ اک حدیث، حضرت تیری سچ پڑھایا۔ دوئے جوڑ کہئے اسپس، صحیح سلامت تیرا نور نظری آیا۔ سچ خدائے کر بخشیش، بخشش رحمت اک ورتایا۔ دُور دُراڈے نظری آزدیک، بن پاندھی پندھ مکانیا۔ تیرا دسے نہ کوئے شریک، شرکت رُپ نہ کوئے دکھانیا۔ تیری اکو اک توفیق، محبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور خدایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے منگن آیا۔ در دوار تیرے پر بھ میت، کھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ ساچی دس سہنجی ریت، آد زرنجن نور رُشانیا۔ تیرا ڈھولا رل مل گایئے گیت، دُوبی اور نہ کوئے پڑھانیا۔ لہنا دینا چکے ٹھا کر دوارا مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آیا۔ آتم پر ماتم پڑھے سچ حدیث، پاربرہم برہم ویتا دئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے ملے وڈیانیا۔ تیرے در ملے وڈیائی، دو جہان دُوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ پاربرہم بے انت سوامی تیری اوٹ اک تکائی، تقویٰ اکو اک جنائیندا۔ گھر گھر وچ کر سچی گُرمائی، ساک سجن اپنا میل ملائیندا۔ ایک مندر وسے دھی جوئی، بنک دوارا اک سہائیندا۔ اٹھے پہر گیت گو بند ڈھولا گائی، راگ انادی ناد سہائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بھو کہن کوئے نہ پائی، انھو اپنی کھیل رچائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیندا۔ پاربرہم پرم پُرکھ سلطان، شاہ پاتشاہ تیری وڈیانیا۔ سچھنڈ نواسی مرد مردان، بلدھاری نوجوان، تیرے گھر وچے ودھانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی داتا دانی دیونہارا دان، وست امولک آپ ورتایا۔ کھیلے کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتایا۔ وشن برہما شو بال انجان، پھر انگلی رہیا چلایا۔ دیونہارا دھر فرمان، سچ سندیسہ نام سنا یا۔ سچ سندیسہ اک گیان، نش اکھر کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنی رہیا سمجھانیا۔ ساچا صاحب سنگر دیو، دیو آتما اک وڈیانیا۔ پاربرہم الکھ بھو، اگم اتھاہ تیری سرنا یا۔ سرگن زرنگن لوچے تیری سیو، سیوا اکو اک سچی بھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر دکھاؤنا سدا نہکیو، نہچل اپنا دھام جنایا۔ نہچل دھام تیرا اٹل، سچھنڈ نواسی سچ دوارا سو بھ پائیندا۔ زرنگن ہو کے بیٹھوں مل، سرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی گر اتار پیر پیغمبر حکمے اندر دتے گل، دھر

فرمانا حکم سنائیندا۔ پاوے سار جل تھل، سمنڈ ساگر ڈونگھی غار پھول پھولا نیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت اندر رل، جوتی شبدی رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن دیونہارا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان تیرے آگے ارداس، چارے جگ سپس جھکائیا۔ تینی اوتار رکھ کے آئے آس، آسا آسانا ملائیا۔ بھگت اٹھاراں تیرے چرناں منگدے آئے نواس، کول چرن ملے سرنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل کھیل خلق تماش، خالق اپنا ویس وٹائیا۔ منڈل منڈل پائی راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل پروردگار، یامین رچن رچائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کر خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ ساچا کلمہ حق حقیقت بول جیکار، نعرہ اکو اک درڑائیا۔ کائنات پائے سار، طلبا کرے جگت پڑھائیا۔ چوڑاں طبقات کھول کواڑ، بھو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ چوڑھویں چند نور اجیار، چوڑس اپنا رنگ وکھائیا۔ لیکھا لکھے کاتب بن کے سانجھ یار، الف یے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اکو اک جنائیا۔ کرنی کرے آپ کرتار، کرتا پڑکھ وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، گرگر اپنی بو جھ بھجھائیا۔ شبدی ڈھولا بول جیکار، شبدی شبد نام شنوائیا۔ شبدی گر کرے سچ پیار، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھردر گاہیا۔ ڈھردر گاہی کھیل اول، اینکارا آپ کرائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جوتی شبدی آپے رلا، رل مل اپنا کھیل رچائیندا۔ نام سندیس اکو گھلا، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگر اپنا میل ملائیندا۔ گرگر کھیل پڑکھ سمرتھ، سنگر اپنی دھار چلائیا۔ پنج تت کایا چولے پاوتھ، وست امولک وچ ٹکائیا۔ آتم پر ماتم چلائے رتھ، بن رتھو ای سیو کمائیا۔ اپنا مارگ آپے دس، انتر اپنا میل ملائیا۔ اپنا نور کر پرگٹ، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، بن ونجارا سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگر اکو رنگ وکھائیا۔ گرگر دکھائے ساچا رنگ، رنگ رنگیلا ہر اکھوائیندا۔ آتم سیجا بیٹھ پلنگ، سچ سُنھنجی سو بھاپائیندا۔ انخد ناد و جے مردنگ، دُھن آتمک راگ الائیندا۔ امرت دھارا ساچی گنگ، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ نرگن جوت چاڑھ چند، سورج چند نظر کوئے نہ آئیندا۔ توں میرا میں تیرا سچ سنائے اپنا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے پرمانند، نجمانند رس چکھائیندا۔ کروٹ لے بدلے کند،

سنتکھ اِکو نظری آئیندا۔ بھانڈا بھرم بھو کوڑی کریا دیوے بھن، ساکھیات ست سرپ اپنا درس کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گر اِکو اک وڈیائیندا۔ گر گر سنگر وڈ سوامی، سو صاحب آپ جنایا۔ سرب جیاں گھٹ انتر جامی، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھانیا۔ بودھ اگادھ سنائے بانی، ناک گر گر وڈیو ملی وڈیائیا۔ دوسر کوئی دسے نہ ثانی، لاثانی اپنا کھیل کرایا۔ زرگن جوت نور نورانی، زویر پُرکھ آپ پرگٹانیا۔ چار جگ جس دی گاؤن کہانی، سو کرتا اپنا حکم ورتانیا۔ دیونہارا پد زربانی، زربان پد اِکو اک جنایا۔ دُھر وکھائے دُھر نشانی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اِکو نظری آئیا۔ سنگر اِکو شبد گر داتا، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے کھیل تماشا، زرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ سرب جیاں کرے پوری آسا، جو جن چرن دھیان رکھائیندا۔ زربھے ہو کے بنے راکھا، بھے بھو سر نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا گر وڈیو سوامی، آد جگاد سدا نہکامی، نہکرمی اپنی کار کمائیندا۔ نہکرمی ہر بے پرواہ، سنگر شبدی دھار چلائیا۔ بودھ اگادھا بھو کھلا، بانی بودھ بودھ وڈیائیا۔ ایکا جوتی جوت رُشنا، دہ دِشا ویکھ وکھانیا۔ دسم دوا ری کُندالاہ، پڑدا اِکو وار اُٹھانیا۔ سنت سہیلے لئے جگا، گر چیلے میل ملائیا۔ بھگت بھگوان نین کھلا، نچ نیز کرے رُشنا۔ گر سکھ گر گر گود اُٹھا، گر گوبند گنڈھ پوائیا۔ امرت جام اِک پیا، سچ پیالہ ہتھ وکھانیا۔ نام کھنڈا اِک چکا، چند پر چند در سائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجا، جیرج اندج اُتج سبتج ڈیرہ ڈھاپیا۔ نام رنگ اِک رنگا، دُرمت میل دھوائیا۔ ذات پات ورن گوت کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپا، ساچا مارگ اِک لگائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ناتا جوڈ بھین بھرا، پتا پوت اِکو نظری آئیا۔ سچ سروور گر چرن دھوڑی دے نہا، مل وکھپ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سبتج تریتا دوا پر کھج تیری سیو کمائیا۔ تیری سیو عیسیٰ موسیٰ محمد چار یار، یاری یاراں نال نبھانیا۔ اللہ رانی کوک کرے پکار، کھلی مینڈھی بھجے واہو داہیا۔ دہ دِشا ویکھے نین اگھاڑ، ساچا میاں نظر کوئے نہ آئیا۔ نیز رووے زارو زار، اُچی کوک کوک گر لائیا۔ گل الفی دسے نہ کوئے شنگار، سوسی تن نہ کوئے جھہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اِک دھیان لگائیا۔ در تیرے لگا دھیان، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ گر اوتار دے کے گئے بیان، رسنا جہوا ڈھولا سرب گائیندا۔ کجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے آن، جوتی جاتا ویس وٹائیندا۔

جودھا سُو رِ بلی بلوان، بلدھاری اپنا کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دباؤنیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کرے آن، چار جگ دے وچھڑے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ ساچی کرنی سُنو کر وچار، سو صاحب آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی مینے وچ سنسار، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ سیوا کرن گرو اوتار، پیر پیغمبر چلن حکم رضائیا۔ آون جاون وارو وار، نت نوت پھیرا پائیا۔ ڈھولا گاؤن وچ سنسار، دُھر دی بانی بول جنائیا۔ قلم شاہی کاغذ بن لکھار، جگت شہادت دے بنائیا۔ مارگ دس جیو گوار، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ ملے ایک ایکا اینکار، جو آد جگاد رہیا سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا درڑائے ایک، ہر سنگر دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے ٹیک، سو پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں کرے سدا ہیئت، ہتکاری اپنا پھیرا پائیا۔ اندر وڑ کے دسے بھیت، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ بن پریم کرے ہیئت، سچ پریتی آپ جنائیا۔ زرگن ہو کے کھیلے کھید، سرگن مارگ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ دُھر سندیسہ سُنو کن لا، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن بے پرواہ، ہر پُرکھ زرنجن کھیل کرائیندا۔ اینکارا اگم اتھاہ، الکھ اگوچر نظر کسے نہ آئیندا۔ آد زرنجن کرے رُشنا، جوت زرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سری بھگوان چپو دے لگا، نام و نچھ مہانا اک بنائیندا۔ پاربرہم پر بھ پتن ملے آ، ماہی اکو اک نظری آئیندا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج جگ چوکڑی لیکھا دے مُکا، لیکھا سب دا اپنی جھولی پائیندا۔ پیر پیغمبر کردے گئے دُعا، سجدہ سیس سرب جھکائیندا۔ گر اوتار منگدے گئے پناہ، چرن کول دھیان سرب لگائیندا۔ کلج اتم ویلا پاربرہم پر بھ جائے آ، الکھ زرنجن اپنا ویس وٹائیندا۔ پورب لیکھا سب دا دے مُکا، بچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان اکو در لئے بہا، در دروازہ اک گھلاؤنیدا۔ کلج اتم نیترن سب نوں دے وکھا، چار کُنٹ پڑدا لاہندا۔ اٹھو ویکھو کرو دھیاں، ہر دھیانی آپ جنائیندا۔ جیو جنت سب بھلے ہر کاناں، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ ہنس روپ ہوئے کال، سوہنگ مانک موتی چوگ نہ کوئے چکائیندا۔ کھا کھا تھکے سُو رِ گاں، آتم پر ماتم رس نظر کسے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انت کوئی نہ پکڑے بانہہ، جو جن سنگر پورے کولوں کھ

بھوانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیز نیناں نال وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ اُٹھو
 ویکھو اپنے کھیڑے، کلج گھر گھر ڈورُو ڈنکا رہیا وجائیا۔ دین مذہب پئے جھیرے، جھگڑا ذات پات لڑائیا۔ کوٹن کوٹ بن گئے گرو گرو گر چیرے، پُرکھ
 اکال سچا سنگر بیٹھے سرب بھلایا۔ چاروں کُنٹ لگے ڈیرے، ہر کا ڈیرہ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ا بھیدا دئے جنائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کھول اھ، لوکمت دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ لاؤندے بھگھ، بھاکھیا ہر کی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جو مارگ لوکمت آئے دس، کلج
 جیو گئے بھلایا۔ سادھاں سنتاں رہیا نہ دھیرج جت، ست سنتو کھ نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی مایا سمجھن حق، جوٹھ جوٹھ کرن گڑمائیا۔ دھیان بھیناں
 رہے تک، مندر مسجد بیٹھے ڈیرے لایا۔ نج نیز کوئی نہ کھولے اھ، انتر آتم ہر کا درس کوئے نہ پائیا۔ پھل دسے نہ ڈالی پت، سنمل رُکھ رہے لہرائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ جنائے تھاؤں تھانیا۔ پیر پیغمبر ہوئے حیران، پر بھو تیری وڈ وڈیائیا۔ شرع دس کے آئے انجیل قرآن، کایا
 گرہ کھوج کھوجائیا۔ مکہ کعبہ اک ایمان، عمل اکو اک سمجھائیا۔ اکو روزہ حق رحمان، اکو نماز نیوں نیوں گئے سمجھائیا۔ اکو محبوب ملے آن، مُجت اکو اک
 کرائیا۔ اکو بنیا رہے مہمان، محفل خانے ڈیرہ لایا۔ اکو دیونہار پیغام، ساچا کلمہ نبی کرے پڑھائیا۔ سو صاحب سچا سلطان، درگاہ ساچی بیٹھا آسن لایا۔
 کلج انتم پرگٹ ہووے آن، امام اماں ناؤں رکھائیا۔ تس دی ملائش مسانک غوث قُطب کوئی نہ کرے پہچان، روپ ریکھ رنگ نظر کسے نہ آئیا۔ کلج
 کوڑی کریا میٹے دُکان، سنجگ ساچا ہٹ کھلایا۔ مرید مُرشد دیوے سچا دان، دولتمند دئے بنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا ساچا
 گھر، گھر اپنا بھيو کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دس، زرگن زرگن حال سنائیا۔ کلج انتم رین اندھیری مسن، مست سستی جگت لوکائیا۔ کام کرودھ لو بھ
 موہ ہنکار اندر وسن، سچ دوارا نظر کسے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں چرن اُٹھ اُٹھ ڈھٹھن، سنگر پورے سیس نہ کوئے جھکائیا۔ سری بھگوان لکھ چوراسی چھاچھ
 ورونہارا کھن، کلج انتم نام مدھانا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تک، دہ دشا دھیان
 لگائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج مارگ دس دس گئے تھک، دھر سندیسہ حکم سنائیا۔ کلج کوڑ گڑیارا چاروں کُنٹ لائے پھٹ، پٹی حق نہ کوئے بندھائیا۔ کوڑی

کریا ستھر بیٹھی گھت، ستھر یارژانہ کوئے ہنڈائیآ۔ مایا ممتا ہووے وس، من واسنا پھرے ہلکائیآ۔ من مت رہی نس، گُرم ت بیٹھی مکھ بھوآئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا اپنا ور، پر بھ تیرے تیرے اگے واسطہ پائیآ۔ تیرے اگے واسطہ پاؤندے آں۔ دوئے جوڑ سپس جھکاؤندے آں۔ تیرا نام اک دھیآؤندے آں۔ دوجی اوٹ نہ کوئی تکاؤندے آں۔ تیرے اگے صاحب شرماؤندے آں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا گھر، جس گھر بہہ کے تیرا درشن پاؤندے آں۔ ساچا گھر اک دکھاوانگا۔ سچکھنڈ دوار وساوانگا۔ کر پیار کول بہاوانگا۔ بہہ اڈول اڈول کراوانگا۔ جو دس کے آئے بول، سومات لوک پور کراوانگا۔ لکھ چوراسی وجے اکو ڈھول، ڈنکا نام ندھان جناوانگا۔ سچ دوارا سچا کھول، بھگت دوار وڈ وڈیاوانگا۔ لیکھا چکے پڑدا اوہل، ذئی دویت میٹ مٹاوانگا۔ گوبند کیتا سچا قول، اقرار اتم اپنے لیکھے پاوانگا۔ ملے وڈیائی دھرنی دھرت دھول، دھولا ہولا بھار کراوانگا۔ ہر کا بھيو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتاوانگا۔ ساچی وست پر بھو ورتائے گا۔ لکھ چوراسی بوجھ بُجھائے گا۔ بھيو ابھیدا گوجھ کھلائے گا۔ ایکا دوج بھو چکائے گا۔ تیجانین گُرمکھاں آپ پرگٹائے گا۔ سچ دوارے دسے بہن، گھر مندر اک سہائے گا۔ توں میرا میں تیرا رسنا جہوا سارے کہن، سوہنگ نام اک جنائے گا۔ کوڑی کریا کوئے نہ وہے وہن، بھو ساگر پار ترائے گا۔ ناتا جوڑے بھائی بھین، چار ورن اکو گھر وسائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھرم دوارا اک پرگٹائے گا۔ دھرم دوار پر بھو پرگٹاویگا۔ نانک گوبند دھار چلاویگا۔ چار ورن لیکھ چکاویگا۔ پرکھ اکال سرب سرشٹ مناویگا۔ جن بھگتاں درشٹ انتر آپ کھلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگاویگا۔ ساچا مارگ آپ لگائے گا۔ پر بھ ٹھاکر دیا کمائے گا۔ رہبر اکو نظری آئیگا۔ گرگھ گر سکھ سجن آپ جگائے گا۔ سنت سُسیلے نال ملائے گا۔ گر چیلے انگ لگائے گا۔ بھگت نویلے آپ اٹھائے گا۔ جو پر بھ سمرن توں ہو گئے ویلے، تہناں رائے دھرم ہتھ پھڑائے گا۔ لکھ چوراسی گھلے اپنی حیلے، گیڑا گیڑے وچ بھوائے گا۔ بن سنگر پورے آتم پر ماتم کوئی نہ میلے، سرتی شبد نہ کوئی جڑائے گا۔ اتم کھلج کھیل پر بھو کل کھیلے، سمجھ وچ کسے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے آپ رلائے گا۔ ہر جن ساچے آپ اٹھاویگا۔ پر بھ اپنی دیا کماویگا۔ اندر وڈ کے

کُنڈا لاهویگا۔ ساچے مندر چڑھ کے بھیو چکاویگا۔ نام ندھان ڈھولا پڑھ کے، انراگی راگ سناویگا۔ سچ سنگھاسن آپے کھڑ کے، خالص اپنا روپ درساویگا۔ گُرگھ سوانی سنگرور کے، شبد ہانی جوڑ جڑاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان رنگ رنگاویگا۔ بھگت بھگوان رنگ رنگاویگا۔ انگیکار انگ لگاویگا۔ سورا سربنگ ویکھ وکھاویگا۔ نام مردنگ اک سناویگا۔ نرگن جوت چند چکاویگا۔ نو دوارے پار کراویگا۔ کوڑی کریا میٹ مٹاویگا۔ امرت دھار رس چواویگا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑاپنگل، نیرن شراویگا۔ نام ندھانا اندرے اندر دے کے سنگل، سدھاراہ اک وکھاویگا۔ سو گُرگھ بجر کپائی پاڑ اُتے پر بت چڑھے پنگل، پنکے اپنے نال ملاویگا۔ جس دا لیکھا کدے نہ جائے بدل، سو بدلہ سرب چکاویگا۔ سچھنڈ نواسی ساچا کرے عدل، عدالت اکو اک سمجھاویگا۔ لیکھا چکے مقتول قاتل، قتل گاہ اپنا ڈیرہ ڈھاویگا۔ دھام وکھائے اکو بیٹل، مقدس اکو گھر سہاویگا۔ گُرگھ ورا چڑھ کے ویکھے اپنی منزل، سنگر پورا پینڈا آپ مُکاویگا۔ جو کھجگ اتم بیٹھے رہے بن کے بُردل، تنہاں در در آپ پھراویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرپا کرے ساچا ہر، بھگت بھگوان جوت رُشاویگا۔ جن بھگتاں جوت جگائے گا۔ نرمل نور اک چکائے گا۔ کایا کوٹ آپ وسائے گا۔ شبد چوٹ نام لگائے گا۔ کوڑی کریا کھوٹ کڈھائے گا۔ آلیوں ڈگے بوٹ اٹھائے گا۔ پورب جنم دے میٹے روس، رُسیاں آپ منائے گا۔ جنم جنم دی دیوے ہوش، پڑدایا آپ چکائے گا۔ جو اندر بیٹھا رہے خاموش، سو سنگر سچ کہانی آپ سنائے گا۔ بھگت بھگوان اک دُوبے دادرشن سدراہے لوچ، لوچا اکو وار پور کرائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سچھنڈ دوارے ہر نرنکارے مانے اکو مَوج، مَوجودہ حال احوال ہر ہر جو ویکھ وکھاویگا۔

* ۵ اسو ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ پنڈ کھوسے ضلع فروز پُر *

چوتھا جگ رہیا کوک، دہ دشا دے دُہانیا۔ ترے گن گنی رہی پھوک، پنج تت کرے لڑانیا۔ گھر گھر وسے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ پھری دروہی چارے کوٹ، من واسنا ہوئی ہلکانیا۔ سچ بنے نہ کوئے سپوت، پتا پُرکھ نہ کوئے منانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے

ساجا ور، ہر سرن سچی سرنائیا۔ کلجگ کوک کرے پکار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ چاروں کُنٹ ہاہکار، نوکھنڈ دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ دیپ ست نہ کوئے پیار، برہمنڈ کھنڈ شبدی ناد نہ کوئے وجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُچے لیلے بیٹھے کرن دھیان، نج نیتز نین اٹھائیا۔ لکھ چوراسی بھلی تت گیان، گرم ست سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہو یا شیطان، شرع گھر گھر رہیا جنائیا۔ صدق صبوری ساجا دے نہ کوئی ایمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساجا ور، در گھر ساچے لے وڈیائیا۔ کلجگ رووے مارے دہا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلو گئے چھڈا، دستگیر نظر کوئے نہ آئیا۔ رحمت کر سچ خُدا، بے عیب تیری سرنائیا۔ سری بھگوان پھیرا پا، پاربرہم پر بھ تیری اوٹ نکائیا۔ گر شبدی ڈنک وجا، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ سوئی سرتی دے جگا، پنچ تت کایا پھول پھولائیا۔ سچ مورتی دے دکھا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ناد تورتی دے سنا، دُھن آتمک راگ الائیا۔ من مور کھی دے گوا، بُدھ بیک آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساجا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ کلجگ رووے نیتز کھولے اٹھ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نو نو چار ہوئی سکھ، ساچی وست نہ کوئے وکائیا۔ صاحب سنگر پُرکھ سوامی پرگٹ دے نہ کسے پر تکھ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ وشا وکار تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنائستی دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ مندر مسجد شودوالے روون مٹھ، ساجا ناؤں ہر ہر نہ کوئے دھیائیا۔ ناڈ بہتر ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساجا ور، تھد بن نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ اٹھ کرے وچار، آپ اپنا ویکھ وکھائیا۔ چاروں کُنٹ دے ہار، ساجا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ناتا تھامیت مُرار، سجن سین ساک نہ کوئے پتاما ئیا۔ انتر آتم کرے نہ کوئے پیار، پر ماتم نظر کسے نہ آئیا۔ برہم میلا پاربرہم نہ کوئے آدھار، گر چیلارنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چار ورن دھواں دھار، کھتری براہمن شودر ویش سنساروگ نہ کوئے چکائیا۔ اٹھاراں برن نہ کوئے پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساجا ور، لے سچ سچی سرنائیا۔ کلجگ کہے پر بھ بے پرواہ، بے انت تیری سرنائیا۔ نرگن سرگن بن ملاح، لوک مات ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرا دھیان گئے لگا، چرن کول کول سرنائیا۔ سچ سندیسہ گئے سنا، دُھر دی بانی راگ الائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے نرنکار سچا شہنشاہ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ دو جہاناں دیوے اک صلاح، وشن برہما شو

کرے پڑھائیا۔ تینی اوتار لئے سمجھا، بھگت اٹھاراں بوجھ بُجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دے پناہ، سمرتھ سر اپنا ہتھ لکائیا۔ گر گر دھار دے وکھا، نانک گوہند
 رنگ رنگائیا۔ ساچا منتر اک درڑا، سرشٹ سبائی کرے پڑھائیا۔ کوڑی کر یا دے گوا، جوٹھ جوٹھ رہن نہ پائیا۔ مہروان مہروان مہروان مہر نظر لئے اٹھا،
 بے نظیر اپنی نظر تکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلج منگے اکو منگ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔
 پاربرہم پتر میشور سچ دوارا ویکھ لنگھ، کوڑے مندر ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنجی دے تیری سچ پلنگ، سہنجی سچ نہ کوئے سہائیا۔ کلج جیو آتم مانے نہ کوئے انند،
 نجاند رس نہ کوئے چکھائیا۔ ساچا ڈھولا گائے نہ کوئی چھند، تیرا میرا بھیو نہ کوئے مٹائیا۔ دئی ڈھاہے نہ کوئے کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ سرت
 سوانی ہوئی رنڈ، شبدی کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ہاہاکار ویکھ ورجنڈ، بھنڈی گھر گھر کوڑی کر یا پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا
 ور، لوکمت نیتز نین نین اٹھائیا۔ کلج کہے میرے صاحب سلطان، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ کرپا کر والی دو جہان، پُرکھ اکال سمرتھ تیری سرنائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر بھگت بھگوان منگن دان، سنت سجن بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ گرگھ بنے بال آنجان، بالی بدھ اک رکھائیا۔ گر سکھ چرن دھوڑی کرن اشان، دُرمت
 میل دھوایا۔ نگہ بان ہونگہ بان، زرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ ہوئے حیران، تیرا انت کہن کوئی نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان
 انجیل قرآن کھانی بانی دے بیان، سچ شہادت اک جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ کلج کہے
 میرے بھگونت، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ میرا لیکھا چکے انت، لوکمت رہن نہ پائیا۔ گرٹھ تھے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم دے سمجھائیا۔ در درویش
 کھلوتا منگت، بھکھک بھکھیا جھولی دے پائیا۔ بھرے بھلا تیرا لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت انتر آتم دھیان نہ کوئے لگائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند گاؤندے
 منت، منتر فرنا نہ کوئے وکھائیا۔ پھرے ڈھاگن ناربن کنت، سہاگی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کایا چولی چڑھے نہ رنگ بسنت، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔
 بھیو نہ پائے کوئی پنڈت، بودھ اگادھ تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، تڈھ بن سہانک کوئی نظر نہ
 آئیا۔ کلج کہے میرے بھگوان، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ تیرے در توں ملیا دان، جھولی خالی آپ بھرائیا۔ انت در تیرے ڈگا آن، دوئے جوڑ واسطہ

پایا۔ کوڑی کریامیٹ نشان، نشانہ اکو اک وکھایا۔ لیکھا چکے شرع بے ایمان، ایمان اکو اک سمجھایا۔ نظری آئے اک نوجوان، نر نرکار سچا شہنشاہیا۔ آد
جگاد جگ چوکڑی جس دانام سدا پردھان، سو پردھانگی اک کمایا۔ سرشٹ سبائی آتم پر ماتم دیوے سچ گیان، برہم ودیا کرے پڑھایا۔ ناتا تے کوڑی کریا
جیو جنت جہان، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ کایا مندر اندر نظری آئے تیرا نور مہان، مہما اکھ کھ سناہیا۔ راگ انادی سنے سچی دھنکان، بن رسنا جہوا ستی
دند ڈھولا گایا۔ سو بھومکا سوہے مکان، گھر گھر وچ وجے ودھایا۔ سنگر سوامی درشن دیوے آن، آون جاون چکے سرب جدایا۔ بھگت بھگوان کر پچان،
پڑا دئی دوت اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پایا۔ کلج کہے میرے پڑکھ نرنجن، ہر وڈے وڈ
وڈیایا۔ نیز دے نام انجن، اگیان اندھیر مٹایا۔ دینا انا تھاں بن ساچا سجن، ڈکھ بھجن تیری سرناہیا۔ چرن دھوڑ کرا محن، مایا متا دے گویا۔ کایا مائی
کر کنجن، سونا اپنا رنگ وکھایا۔ دھر در گاہی بے پرواہی پڑکھ اکال تیرا شبد اگئی سچا پنجن، نہ کوئی میٹ میٹ مٹایا۔ گرگھ گرگھ سنت سہیلے ساچے منگن،
دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ کرپا ندھان لکھ چوراسی توڑ پھندن، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ کلج سچ سچ کیتی ننگن، پڑا اسکے نہ کوئے پایا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ساچا مارگ دے سمجھایا۔ کلج کہے میرے پڑکھ ابناس، ابناشی تیری اک سرناہیا۔ ہوں بالک چھوٹا تیرا داس،
بن سیوک سیو کمایا۔ چو داں صدیاں محمد پوری کرے آس، آسا آسانال ملاہیا۔ بیس بیسا کھیل تماش، جگت جگدیشا بھيو چکایا۔ منڈل منڈپ گویا کاہن
پائی راس، نرگن سرگن ناچ نچایا۔ کھیلیا کھیل پر تھی آکاش، گنگن گگنتر ویکھ وکھایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت جو رکھن تیری آس، نج نیز دھیان
لگایا۔ کر کرپا کر پرکاش، پرکاشوان تیری رُشانیا۔ من واسنا تن رہے نہ بد معاش، بدھی بیک دے کرایا۔ پار اتار اپنے گھاٹ، پورب گھاٹا پور کرایا۔
نام وست دے دات، امولک آپ ورتایا۔ اتم وکھا اپنی ذات، ورن برن نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
سچ تیرا تیرے وچ سمایا۔

* ۵ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی کيسهر سنگھ دے گرہ رجيوالا ضلع فروز پُر * *

شاہ پاتشاہ گرو مہاراج، کرپا تیری وڈیا نیا۔ سس جگدیش تیرے تاج، راجن راج تیری سرنا نیا۔ دو جہان تیرا کاج، برہمنڈ کھنڈ تیری رچن نظری آ نیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سماج، ساچی سکھیا اک درڑا نیا۔ سبج تریتا دوا پر کلج مار دے رہے آواز، اچی کوک کوک سنا نیا۔ لکھ چورا سی جیو جنت سادھ سنت بیڑا بنھ چلاؤندے رہے جہاز، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹا نیا۔ بودھ اگادھ نام ندھانا سناؤندے رہے ناد، دھن آتمک راگ الا نیا۔ بن رسنا جہوا مٹی دند امرت رس ویکھدے رہے سواد، رس اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیرے ملے وڈیا نیا۔ تیرے گھر ملے وڈیا نیا، وڈ وڈا نظری آئیندا۔ آد جگاد نہ ہوئے جدائی، جگ چوکڑی وچھوڑا کوئے نہ پائیندا۔ ایکا منگ رہے منگائی، دوجی آس نہ کوئے وکھائیندا۔ کرپا کر سچ گوسائیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر اکو سو بھاپائیندا۔ گرو مہاراج وڈ پیرن پیر، بے عیب نور خدائیا۔ تڈھ بن ہوئے سدا دیکر، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کلج ویکھ انت اخیر، چاروں کٹ نین اٹھائیا۔ شرع مزہب و جازنجیر، لوکات سکے نہ کوئے تڑائیا۔ لکھ چورا سی پئی پیر، ہولا بھار نہ کوئے وکھائیا۔ نیز روون ہست کپٹ، اویچ نیچ روون مارن دھائینا۔ ساچی دسے نہ کوئے پریت، پریتوان نظر کوئے نہ آ نیا۔ سنگر بھلے تیرا گیت، ہر کا نام نہ کوئے درڑا نیا۔ پھری دروہی مندر مسیت، ملا شیخ بیٹھے کھ بھوائیا۔ مانس جنم کوئی نہ لئے جیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان، ہر تیری اوٹ تکائیا۔ تخت نواسی نوجوان، سری بھگوان تیری سرنا نیا۔ در درویش کھڑے منگن دان، کرپا کر مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ پنچ اک بال آنجان، پورب لیکھا ویکھ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ چوتھا جگ دسے ویران، گھر گھر وڈیا کوڈ شیطان، ساچی دھار نظر کوئے نہ آ نیا۔ ناتا تاشا ستر سمرت وید پُران، ساچا گیان نہ کوئے درڑا نیا۔ انجیل قرآن نین شرمان، نیز اٹھ نہ کوئے گھلا نیا۔ بانی مارے نہ کوئی بان، انیالا تیر نہ کوئے چلا نیا۔ سنگر کرے نہ کوئے دھیان، نیز اٹھ نہ کوئے گھلا نیا۔ ساچا کھنڈا نظر نہ آئے وچ میان، کھڑگ روپ ست سروپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ لیکھا لکھ لکھ دے کے آئے بیان، جیو جنت جگت سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دے ساچا ور، گھر تیرے منگل گائیا۔ کرپا کر ٹھا کر سوامی، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ پچھوتاوے تیری بانی چار جگ دی رانی، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پاوے سار نہ کوئی کہانی، چارے پڑا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ لوکمت آئی ہانی، نیتز اکھ اکھ شرمائیا۔ پاربرہم پر بھ بھلی تیری سچ کہانی، جوٹھی جھوٹھی جگت پڑھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا نام ڈھولا اکو گائیا۔ چارے بانی رووے مارے دھاہ، چار کنت دے دھائیا۔ چار ورن گئے بھلا، چار یار سار نہ پائیا۔ چوتھا جگ ہویا بے وفا، سچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ آدیکھ میرے خد، انجیل قرآن واسطہ پائیا۔ تیرا نور تیرے نالوں ہویا جد، جڑ بیٹھا ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان اپنا بھو کھلایا۔ نیتز روون وید پُران شاستر، شہنشاہ تیرے آگے عرضیایا۔ ساڈی کسے کم نہ آئے لگ ماتر، ممتا کوڑی کرپا جگت ودھائیا۔ لوکمت آئے پر بھ تیرا ناؤں گاؤں خاطر، دوجی اور نہ کوئے پترائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر تیرے اکو ناد سنائیا۔ بانی کہے سُن میرے بھگوان، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ گرو گریو سوامی دتا دان، دھر سندیسہ حکم جنائیا۔ چار ورن دے گیان، ساچی سرن اک سمجھائیا۔ لیکھا کھت لیکھ مہان، اکھر اکھر جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر تیرے بہہ کے آسن لائیا۔ چارے بانی اچی بول، پر بھ نعرہ حق جنائیا۔ سانوں لے جا اپنے کول، لوکمت لوڑ رہی نہ رائیا۔ کوڑی کرپا چاروں کنت و بے ڈھول، ساچا نام تیرا ہر دے سکے نہ کوئے وسائیا۔ اتم تول اپنے تول، تولنہارے تیری منگی اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ بانی کہے میرے بھگونت، میں سچ دیاں سنائیا۔ تیرا بھلیا سب نوں منت، منتر ہر نہ کوئے درڑائیا۔ میں روواں وچھنی ہر ساچے کنت، بن ویراگن پھراں واہو داہیا۔ مہروان میری من منت، نیوں نیوں بیٹھی سیس جھکائیا۔ کلجک جیو میرے نال کرن علت، پڑا میرا رہے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ بانی کہے میرے بودھ اگادھ، باہل تیری اوٹ رکھائیا۔ اتم ویلا رکھ ساڈی لانج، مہروان پھیرا پائیا۔ چاروں کنت تھکی بھانج، بھجیاں پندھ نہ کوئے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکمت دے کے گئے تیرا نام دانج، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر ساچے لے بلایا۔ گھر ساچے پر بھ لے سد، سدا اکو وار دوائیا۔ اتم ساڈی کمی حد، حدود تیرا دوارا نظری آئیا۔

تیرا نور اُچی تیری ید، تیرا بس رُپ اُکھوایا۔ کوڑی کریا وچوں کڈھ، آپ اپنے گھر بہایا۔ پریم پریتی کر لڈ، ساچی ریتی اک جنایا۔ دھرم نشانہ دے گڈ، دو جہاناں آپ جھلایا۔ ساڈے بڈھے ہوئے ہڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، تیرے مندر سو بھاپایا۔ تیرا مندر لگے سوہنا چنگا، تخت نواسی اکو نظری آئی۔ چار جگ لوکماں وجایا مردنگا، تیرا ڈنکا نام سنایا۔ کلج جیو انتر ہو یا اندھا، نیتز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جگت واسنا پھرے مندا، سنگر شبد نہ کوئے کمایا۔ پنج تت انگیار کوئی نہ کرے ٹھنڈا، ترے گن گنی رہی تپایا۔ آتم بن پر ماتم ہو یا رنڈا، جگت دُہاگن رُپ وٹایا۔ بن اوڈھن پھرے ننگا، پڑدا اُپر نہ کوئے رکھایا۔ نیتز رووے تیر تھ تٹ گنگا، گوداوری نیناں نیر وہایا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے بھگنا، بھگتی رُپ کرن کوئے نہ آئی۔ چار کٹ کوڑی کریا دے سے دنگا، دہ دشا ہوئے لڑایا۔ کسے ہتھ نہ آئے پرماندا، نجاند نہ کوئے رسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم لے جا اپنے در، در دروازہ اک کھلایا۔ در دروازہ کھول پر بھ، در تیرے اک عرضویا۔ کلج اتتم سچ دوارا جائے لبھ، دوجی آس نہ کوئے رکھایا۔ تیرے نالوں ہوئے نہ پھیر الگ، سد تیرے وچ سمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، وڈ وڈے وڈ وڈیایا۔ سو پُرکھ دیال ٹھاکر، اینکار آپ جنائندا۔ چارے بانی نکی بوند پر بھ وکھائے وڈا ساگر، گھر گمبھیر بھو چکائندا۔ کلج اتتم سب نوں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ لکائندا۔ کھیلے کھیل کریم قادر، کرتا اپنی کار کمائندا۔ جودھا سوریر بہادر، بلدھاری بل پرگنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائندا۔ سب دا لیکھا ویکھے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ چار جگ دا لیکھے لائے جاپ، چارے بانی رہیا سمجھایا۔ لوکماں جس بنایا تہاڈا پرتاپ، سو پرتاپی اپنے وچ چھپایا۔ جس دانور اکو پاک، سو پاک رسول ویکھ وکھایا۔ سچ دوارے کھولے تاک، نام اشارے نال سمجھایا۔ نیتز کھول لوو جھاک، جھاک اکو وار جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیناں انا تھاں ہوئے سہایا۔ دیناں انا تھاں دیاوان، پر بھ اپنی دیا کمائندا۔ اتتم لیکھا ویکھے جہان، دو جہاناں والی پھیرا پائندا۔ سچ فریاد سنے آن، نرگن نرگن ویس وٹائندا۔ اپنا اپنا دینا بیان، دھر فرمانا آپ جنائندا۔ چوتھے جگ کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی سیوا آپ لگائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا اپنے لیکھے پائندا۔ اتتم لیکھا لیکھ مکاوانگا۔ ساچی سکھیا

سرب درڑاوانگا۔ پچھلا لیکھا جھولی پاوانگا۔ جیو جہان ویکھو متھیا، لکھ چوراسی بھانڈا بھن وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاونہارا ساچی پچھیا، جھولی سب دی آپ بھراوانگا۔ سب دی جھولی آپ بھراوانگا۔ ہوئی ہوئی ویکھ وکھاوانگا۔ جگ چوکڑی جو دسدا رہیا بولی، سوگر اوتاراں پیر پیغمبراں نال ملاوانگا۔ رل مل سارے چکن ڈولی، چوتھے جگ چارے کھار رُپ وکھاوانگا۔ لوکمت جو پر بھ دی بن کے رہی گولی، تس اتم لیکھے لاوانگا۔ سادھاں سنتاں جو بندی رہی وچولی، تس اپنے کول بہاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر مندر اک وساوانگا۔ گھر مندر اک وساوانگا۔ پچھلا لیکھا پور کر اوانگا۔ چارے بانی رنگ رنگاوانگا۔ شبد بانی سنگ وکھاوانگا۔ اکتھ کہانی اک درڑاوانگا۔ دھر فرمان حکم جناوانگا۔ سچ نشان لوکمت وکھاوانگا۔ لکھ چوراسی بھو چکاوانگا۔ وڈ دیوی دیو رُپ وکھاوانگا۔ وشن برہما شو سیو لگاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حکم آپ سناوانگا۔ ستج رچ کے سچ سویمبر، ساچا کاج آپ وکھاوانگا۔ سرب کلا ہو بھر تمبر، سچ سوامی نام دھراوانگا۔ پچھلا میٹ سرب اڈمبر، عادت اکو اک سمجھاوانگا۔ من واسنادہ دیشا نہ بھوے بندر، من کا منکا آپ بھواوانگا۔ بھاگ لگے کایا ڈونگھی کندر، نرگن نور جوت چکاوانگا۔ سچ سناواں اکو چندن، سوہنگ ڈھولا راگ الاوانگا۔ توں میرا میں تیرا بھگت بھگوان دوہاں میٹے بندھن، بندگی اپنا نام سمجھاوانگا۔ چرن پریتی دھوڑی مستک لاواں چندن، لکا اکو اک جناوانگا۔ ویکھاں کھیل کھنڈ برہمنڈن، برہمانڈ اپنا حکم ورتاوانگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اکو نام منگن، دوجی ونڈ نہ کوئی رکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ رچاوانگا۔ ساچا کھیل آپ رچاویگا۔ پر بھ ساجن ویس وٹاویگا۔ چڑھ اسوتا جن پھیرا پاویگا۔ گرو مہاراجن راگ الاویگا۔ بن سہاگی، سہاگن رُپ وکھاویگا۔ بن ویراگی، ویراگ اک اُچاویگا۔ بن تیاگی، تیاگ اک سمجھاویگا۔ چارے بانی ہوئے وڈبھاگی، وڈبھاگی بھاگاں بھریا گھر اک وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا مارگ اک جناویگا۔ اپنا مارگ اک لگائے گا۔ پر بھ سوامی دیا کمائے گا۔ چارے کہانی آپ سمجھائے گا۔ ساچی بانی نام جنائے گا۔ شبد بانی میل ملائے گا۔ توں میرا میں تیرا بول اکو اک پرگٹائے گا۔ گھر گھر چڑھے چاؤ گھنیرا، دکھیا رُپ نہ کوئے دکھائے گا۔ کایا مندر سے کھیڑا، بند کھڑکی آپ گھلائے گا۔ نو دوارے ڈھاپے ڈیرہ، دسم دواہی بوجھ بُجھائے گا۔ چار جگ دا چکے جھیڑا، چھٹی چھٹی پنڈھ مکائے گا۔ سچ دوار دکھائے

گھلا ویہڑا، بھگت بھگوان پڑدا لایگا۔ اچا ٹلا پریت دے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائے گا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی چکے گیرا، جم کی پھاسی توڑ تڑائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک چلائے گا۔ ساچا مارگ اک چلاویگا۔ سری بھگوان دیا کماویگا۔ دھرم نشان اک اٹھویگا۔ دو جہان آپ دکھاویگا۔ وشن برہما شو سپس جھکاویگا۔ گر اوتار پیر پینمبر اوٹ تکاویگا۔ چارے کھانی بوجھ ہو لا بھار کراویگا۔ جس دی کسے نہ آئی سوچ، سو ساچی سمجھ سمجھاویگا۔ جن بھگتاں پوری کرے لوچ، آسا اپنے نال ملاویگا۔ پھر اٹھائے آلیوں ڈگے بوٹ، ہر جو گودی آپ بہاویگا۔ نو کھنڈ پر تھی نام نگارہ اکو وجے چوٹ، گھر گھر ڈنکا آپ سناویگا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کڈھے کھوٹ، بھانڈا بھرم ہو بھناویگا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا میٹ مٹاویگا۔ آتم پر ماتم بوجھ بوجھائے اکو سچی گوت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈاویگا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ شبد آد جگاد سدا بہت، دوجا اکھر نہ کوئے پڑھاویگا۔ بھگت بھگوان رل کے دوویں مانن سچی مونج، مجلس اپنے گھر لگاویگا۔ جس دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، تس مندر سو بھا پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سگن اک مناویگا۔ پر بھ ساچا سگن منائے گا۔ بھگت بھگوان انگ لگائے گا۔ سورا سربنگ ویکھ دکھائے گا۔ نام مردنگ اک وجائے گا۔ سچ دوارے آپے لکھ، محل اٹل ڈیرہ لائے گا۔ دوجی دے نہ کوئی ونڈ، پر ماتم آتم آپ سمجھائے گا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی ڈھولا سچا چھند، زرگن زرگن زرگن نام اک سمجھائے گا۔ صفتی نام کئے پندھ، سالاہن یوگ آپ اکھوائے گا۔ دین دیال ہو بخشنڈ، بخشش رحمت آپ کمائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، اند اک انیک گھر دکھائے گا۔

* ۵ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی مل سنگھ دے گرہ رچی والا ضلع فروزپور *

نام اندر بانی بنت، بانی شبد گرو وڈیائی۔ مات پرگٹائے سنگر سنت، ہر سجن دیا کمائی۔ مہما جنائے سدا بے انت، بے انت بے پرواہیا۔ دیوے وڈیائی چیو جنت، جگدیش ہوئے سہائی۔ کوڑی کریا گڑھ توڑے ہنگت، ہنگ برہم بھیو چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنائی۔ گر

شبد دھار جگت بانی، اکھر اکھر اکھر بندھن پائیا۔ ہر کی دھار بے پچانی، روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ آپ ٹکائے محل اٹل اُچ مکانی، تھر گھر ساچے دیوے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کر پردھانی، حکمی روپ حاکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سنگر بول جگت بانی، لوکمت ملے وڈیائیا۔ ہر کی مہما صفت کہانی، ساچی سچ پڑھائیا۔ در درویش بھرے پانی، بیس بیس سیو کمائیا۔ گھوں کہے میں بال انجانی، پر بھ تیری سمجھ کوئے نہ آئیا۔ تیرے حکمے اندر کھیلیا کھیل دو جہانی، زرگن سرگن تیرا راگ الایا۔ لیکھا کوئی نہ جانے چار کہانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سنگر نام بانی ڈھولا، جگ چوکڑی راگ الایا، بے پرواہ اگم اتولا، تول وچ کدے نہ آئیا۔ سچ دوارا جس نے کھولا، بن ونجارا ہٹ چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا ناؤں اک درسائییا۔ چارے بانی صفتی دھار، رسنا جہوانال ملائییا۔ بتی دند کر پیار، گھبند چھند سنائییا۔ انتر کوئی نہ پاوے سار، بھیو ابھید نہ کوئے کھلاییا۔ باہروں کوک کرے پکار، رولا پاوے واہو داہیا۔ اٹھو ویکھو ہر کرتار، کرتا قدرت کھیل رچائییا۔ سرب جیاں دا سانجھ یار، ساچے تخت سو بھا پائییا۔ لیکھا جانے ڈھر دربار، درگاہ ساچی ویکھ دکھائییا۔ کاغذ قلم دے ادھار، شہنشاہ شاہی ٹکا آپ لگائییا۔ جو صفت کرے ہر میت مُرار، سو بانی چارے کہانی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھ دے جنائییا۔ ہر کا ناؤں بانی اوٹ، نت نوت دیا کمائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، شبدی دھار وہائیندا۔ شبد جیکارا سنائے ساچے کوٹ، قلعہ بنک آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ ڈھر دا لیکھا سچ پیغام، گر اوتار پیر پیغمبر کرے پڑھائییا۔ حکم دیوے ڈھر فرمان، ڈھر دا لیکھا آپ جنائییا۔ انتر آتم کرے پروان، پروانہ اکو اک جنائییا۔ نال ملائے رسنا جہوا زبان، ساچی سکھیا اک سکھائییا۔ اچی کوک کرے کلیان، کلمہ نبی روپ وٹائییا۔ نبی رسول مئے ایمان، عمل اکو اک سمجھائییا۔ عمل عامل وچ جہان، کامل مُرشد ویکھ دکھائییا۔ کاتب لیکھا لکھے کلام، اکھر اکھر جوڑ جڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایک شبد دے وڈیائیا۔ شبد سندیسہ نام رنگ، ہر کرتا آپ چڑھائیندا۔ ڈھر دی کھیل سورا سربنگ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تھر گھر ساچے آپ دکھائیندا۔ سچ مردنگا جائے مردنگ، مرد مردانہ اپنی کار کمائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سچ

مان پلنگ، سوہاؤنت سوہا پائیندا۔ دیونہار اک اند، ساچا رس آپ چکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے مارگ آپے لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارگ لائے، راہ اکو اک جنائیا۔ ساچا نام اک سمجھائے، سکھیا سچ کرے پڑھائیا۔ دوئے جوڑ منگو اک سرنائے، سرنگت اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرے سچ پڑھائیا۔ سچ پڑھائی کرائے آپ، ہر اپنی دیا کمائیندا۔ دُھر دا بول شبہی جاپ، ساچا ڈھولا راگ لائیندا۔ طے وڈیائی لوکمت، زرگن سرگن کھیل وکھائیندا۔ وست امولک دے دات، ساچی سیوا آپ سمجھائیندا۔ رسنا جہوا گائُن گاتھ، انتر سندیسہ اک سنائیندا۔ قلم شاہی لکھ دوات، کاغذ قلم بند کرائیندا۔ بھو نہ جانے کوئی ارتھات، اتھوا اپنا حکم سنائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ لوکمت کھول جماعت، ساچی پٹی اک پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا ناؤں کر پرکاش، پرکاشوان سمجھائیا۔ رسنا گاؤ سواس سواس، گر اوتار پیر پیغمبر دھندے لائیا۔ انتر باہر رکھو اکو آس، پُرکھ اکال منائیا۔ لیکھا لکھو وچ کائنات، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صفتی ڈھولا اک سمجھائیا۔ ساچے نام سارے کرو صفت، شاہ پاتشاہ آپ جنائیا۔ حکمے اندر ہووو گرفت، بندھن اپنا آپ بندھائیا۔ نام بانی جناؤ دوزخ بہشت، سورگ نرک ونڈ ونڈائیا۔ ہر کا سب توں باہر ایشٹ، ایشور اپنی دھار سمجھائیا۔ جگ چو کڑی بن بانی کھولے بھگتاں درشٹ، درشٹی اپنی اُپر پائیا۔ اپنے دوارے رکھے ساچی فہرست، دُوجے ہتھ نہ کسے پھڑائیا۔ چار جگ کوئی لبھ نہ سکے لسٹ، اگلا حکم نہ کوئے جنائیا۔ جو کوئی آیا سو اشارہ دے کے گیا بھوکت، پاربرہم پر بھ اپنی دھار جنائیا۔ شہادت دیوے بانی لکھت، مجرم کرے سرب لوکائیا۔ لکھ چو راسی کوئی نہ بنیا جگر لخت، سچ روپ نہ کوئے سمائیا۔ انتم سب نوں پینا وخت، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ ہر کا بھانا جگ جگ سخت، گر اوتاراں پیر پیغمبراں لوکمت پنچ تت کایا دیندا رہیا سزائیا۔ دُھر دا کوئی نہ جانے انتم وقت، ویلا سچ نہ کوئے درڑائیا۔ تھوڑا لیکھا گو بند لکھیا فقط، فقرہ اکو نام سمجھائیا۔ جس آد اُپایا جگت، جگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ سوتار نہارا بھگت، جن بھگت دیوے وڈیائیا۔ تس دوارے سچ نام دی اکو برکت، دُوجی وست منگن کوئے نہ آئیا۔ تس صاحب دی نظر کسے نہ آئے حرکت، دو جہاناں کھیل کرے چائیں چائیا۔ زرویر پُرکھ اجوئی رہت آپے ہووے پرگٹ، مات پت جننی جن گلھ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دوارا کھولے

ہٹ، نام بھنڈارا اک ورتا آیا۔ بانی کہے میں تیرا گاواں جس، بن سیوک سیو کما آیا۔ بن تیرے دواویوں پر بھ میری پوری کرے نہ کوئے آس، خالی جھولی رہی دکھائی۔ کلج انت میرے نک نتھ تھابلاک، مینڈھی سیس نہ کوئے گندا آیا۔ سچا سجن رہیا نہ کوئی ساک، ناتا تھتا بھین بھائی۔ گھر گھر در در جا کے کلج جیواں رہی آکھ، ستیاں مات جگایا۔ جو گو بند گیا بھاکھ، سو صاحب پھیرا پائی۔ اٹھو چھیتی کھولو اپنا تاک، بند کواڑی کڈا لاہیا۔ نیتز پیکھو آد جگادی سچا باپ، پتا پڑکھ اکو نظری آیا۔ جس نے شبہ بانی اکھر دسیا جاپ، سو بن اکھراں اکھ رہیا ملا آیا۔ کوٹ جنم دے امارے پاپ، پنچ تت کرے صفایا۔ انت کنت بھگونت لئے راکھ، مہر نظر اک اٹھایا۔ جس دا سمرن پوجا اکو پاٹھ، آتم پر ماتم راگ لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سو سوہنگ دیونہارا ساچی دات، در گھر گھر ساچے جھولی پائی۔

* ۵ آسو ۲۰۲۰ بکرمی سرین سنگھ دے گرہ ندھاں والی ضلع فروز پور * *

پڑکھ اکال کرپا کر، گر اوتار بیٹھے دھیان لگایا۔ پروردگار دے ور، پیر پیغمبر واسطہ پائی۔ در درویش بھگت رہے کھر، نیتز نیناں نیر وہایا۔ سنت سہیلے تیرا ناؤں رہے پڑھ، انتر آتم دھیان لگایا۔ گرکھ توڑ ہنکاری گڑھ، بھانڈا بھرم بھو بھتائی۔ گر سکھ چرنی ڈگن ڈر، دھوڑی ٹکا مستک لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا پھیرا پائی۔ نرگن داتے وڈ مہروان، تیری اوٹ اک نکایا۔ گر اوتار منگن دان، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ پیر پیغمبر کرن سلام، سجدہ سیس جھکائی۔ بھگت بھگوان منگن دان، چرن چرنو دک ایکاکھ چو آیا۔ سنت سہیلے مٹن آن، اوٹ اکو اک نکایا۔ گرکھ تیرا ڈھولا گان، گیت گو بند لائی۔ گر سکھ چرن کول کول چرن کرن دھیان، نچ نیتز نین کھلایا۔ کر کرپا سری بھگوان، پاربرہم تیری سرنا آیا۔ سو پڑکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پڑکھ نرنجن اپنا روپ پرگٹائی۔ ایککار بن بلوان، بلدھاری کیوں بیٹھا گھ چھپائی۔ آد نرنجن جوتی نور کھیل مہان، دو جہان ہووے رُشنائی۔ ابناشی کرتے کھول ڈکان، چو داں لوک ہٹ چلایا۔ سری بھگوان سچ جنا اک ایمان، صدق صبوری اک دکھائی۔ پاربرہم پر بھ بودھ اگادھا دے گیان، اکھر اکھر اک

پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ کرپا پر بھ ساچے ٹھا کر، چرن کول تیرے وڈیائیا۔ آد جگادی بھیو نرالا ڈونگھا ساگر، گھر گمبھیر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ مہروان مہروان مہر نظر کر کرتے قادر، قُدرت تیرا راہ تکائیا۔ جودھا سور پیر بن بہادر، بل اپنا اک دکھائیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوئیا۔ ساچا ونج ملے ہٹ سوڈاگر، سوڈا اکو نام وکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھا ساچا گھر، جس گھر نور نور رُشنائیا۔ کرپا کر سنگر گوپال، پر بھ تیری اک سرنائیا۔ آد جگادی دین دیاں، جگ کرتا وڈ وڈیائیا۔ نردھن سردھن کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، ترے گن بندھن دے کٹائیا۔ دیا باقی دیکھ جوتی دے بال، اگیان اندھیر مٹائیا۔ سچ دوار دکھا سچی دھر مسال، جس گھر سورج چند نہ کوئے رُشنائیا۔ شبد اگئی وجے تال، تال تلوڑا نظر کوئے نہ آئیا۔ امرت جام دے پیال، ساچا سپر گھ چوئیا۔ ناتا توڑ کوڑے کال، مہاکال گھ بھوئیا۔ اندر باہر وس نال، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ گرگھ گرگھ تیرے لبھن تیتوں نادی لال، نچ نیتز نین اٹھائیا۔ لکھ چوڑا سی چار کُنٹ دہ دشا تھکے بھال، سمنڈ ساگر اُچے ٹلے پربت نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھا اپنا گھر، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ گر اوتار سارے گاؤندے، نعرہ اکو اک جنائیا۔ پیر پیغمبر کلمہ حق سناؤندے، کائنات کر پڑھائیا۔ بھگت بھگونت اک مناؤندے، دوجا ایشٹ نہ کوئے بنائیا۔ سنت سرن سرنائی ڈھیہ ڈھیہ سیس نواؤندے، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ گرگھ گرگھ صلاہندے، صفتی صفت صلاحیا۔ گرگھ ساچے سیو کماؤندے، چاکر پاخاک روپ وٹائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے، در اکو منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، کلجگ اندھیرا رہیا چھائیا۔ کلجگ اندھیرا گیا چھا، چاروں کُنٹ ساچا چند نظر نہ آئیا۔ رہبر دے نہ کوئے ملاح، بیڑا نینا پار نہ کوئے کرائیا۔ نام دیوے نہ کوئی صلاح، پیغام سچ نہ کوئے سنائیا۔ رام کرشن گئے بھلا، ایشٹ دیو سیس جگدیش نہ کوئے جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پکڑے کوئی نہ بانہہ، پلو چھڈیا سرب لوکائیا۔ چوڑاں لوک چوڑاں طبق روون مارن دھاہ، ساچا سبق نہ کوئے سمجھائیا۔ پھری دروہی تھاں تھاں، سچ تدبیر نہ کوئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھا ساچا گھر، جس گھر تیرا روپ نظری آئیا۔ گر اوتار منگن منگ، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ پیر پیغمبر بن ملنگ، ننوئے ناچ رہے

دکھائی۔ بھگت بھگوان دے اند، اند آتم اک جنائی۔ ساچے سنت کہن ذئی دوتی ڈھاکہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائی۔ گرگھ کہن تیرا ناؤں چھند، دوجا گیت نہ کوئے الائی۔ گرگھ کہن آون جاون مکے پنڈھ، ملے پر بھ چرن سچی سرنائی۔ جگت رنڈیا چکے رنڈ، ڈھاگن روپ نظر نہ آئی۔ ملے ٹھاکر صاحب بخشند، مہر نظر اک اٹھائی۔ گھر پرکاش کرے چند، جوتی نور نور رُشنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، در تیرے بہہ بہہ خوشی منائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول جیکار، بے جیکار سنائی۔ سو پرکھ زرنجن کرپا دھار، ہر پرکھ زرنجن ویس وٹائی۔ ایکنکار کر شنکار، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائی۔ آد زرنجن دے دیدار، جوتی جوت جوت رُشنائی۔ ابناشی کرتے کھول کواڑ، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ سری بھگوان کر پیار، آپ اپنا میل ملائی۔ پاربرہم پر بھ دے آدھار، برہم تیری اوٹ تکائی۔ بھگت سہیلے روون زاروزار، گر چیلے دین ڈھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر توں ہی نظری آئی۔ پیر پیغمبر گر اوتار رہے اڈیک، چاروں کُنٹ دھیان لگائی۔ کجگ ویلا آیا انت نزدیک، کھت بھوکھت رہیا سمجھائی۔ پرگٹ ہووے لاشریک، شہنشاہ اپنا ویس وٹائی۔ جوتی جامہ پائے ٹھیک، مات پت نہ کوئے بنائی۔ سچ جنائے اک پریت، پریتوان ویس وٹائی۔ آتم پر ماتم لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ڈھولا دتے اکوگیت، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ کایا کعبہ مندر مسیت، شودوالا مٹھ، ----- جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، در تیرے سوبھا پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے بول، نعرہ تیرا نام لگائی۔ پاربرہم پر بھ پڑدا کھول، خالق خلق روپ جنائی۔ زرنکھ ہو کے تول تول، چار ورن رہے نہ کوئے لڑائی۔ ساچے بھگت سد کول، دور ڈراڈا پنڈھ مکائی۔ امرت جام پیا پائل، رس اکو اک دکھائی۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سوبھا پائی۔ پورا کر اپنا قول، سنجگ تریتا دواپر کجگ جگ لیکھا گیا لکھائی۔ ٹھاکر ہو کے سنگر بہر، سوامی ہو کے ویکھ دکھائی۔ جنم کرم دی لگی اوڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسائی۔ لکھ چوراسی بوٹا ہویا کوڑ، مٹھا روپ نہ کوئے دکھائی۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا سرشٹ سبائی رہی دوڑ، انتر آتم دھیان نہ کوئے لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ ساچا ماہی ایکنکار، درگاہ ساچی سوبھا پائیدا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، گرہ مندر ڈیرہ لائیدا۔ جوتی دیک اکو بال، نور نورانہ ڈمگائیدا۔ تخت نواسی شاہ پاتشاہ

نوجوان، زرویر پُرکھ اپنا کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ جھلاو نہارا سچ نشان، دھرم نشانہ اک اٹھائیندا۔ دیونہارا سرب گیان، گر اوتار پیر پیغمبر نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ تھر گھر واسی کھول دُکان، ساچا رہبر اکو ہٹ چلائیندا۔ وشن برہما وشو کر پروان، سچ پروانہ اک پھڑائیندا۔ ترے گن مایا دے دے دان، دھن دولت جھولی پائیندا۔ پنچ تت کھیل مہان، اپ تیج وائے پر تھی آکاش اپنی گنڈھ دکھائیندا۔ لکھ چوڑاسی کر پردھان، گھر گھر نرمل جوت جگائیندا۔ شبد ناد سچی دھنکان، انحد نادی ناد وجائیندا۔ امرت آتم پین کھان، سر سرور اک پرگٹائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیندا۔ پار برہم برہم دیوے دان، داتا دانی آپ ہو جائیندا۔ سرتی شبدی کھیل گوپی کاہن، منڈل راس آپ رچائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک سمجھائیندا۔ ساچا مندر سچکھنڈ، آد جگاد وجے ودھائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، تارا منڈل نہ کوئے دکھائیا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، شبدی ڈھولا راگ نہ کوئے سنائیا۔ نہ کوئی رسنا جھوا ہتی دند، پنچ تت نہ کوئے وڈیائیا۔ نہ کوئی کھڑگ کھنڈا چنڈ پر چنڈ، شستر بستر نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی اندر باہر جائے لکھ، پلنگ رنگیلا سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ نہ کوئی نارکت اند، پتا پوت نہ روپ وٹائیا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی رنگ، رکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی ساتھی نہ کوئی سنگ، نہ کوئی بیڑا رہیا چلائیا۔ نہ کوئی جیو نہ کوئی پنڈ، برہمنڈ دھار نہ کوئے بندھائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سمجھائیا۔ سچکھنڈ سچ دوار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ جس گھر وسے سدا نرنکار، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ شبد سٹ کر تیار، تھر گھر ساچے دے بہائیا۔ حکمے اندر کر پیار، دھر دی دھار آپ جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رچ سنسار، پُری لوء آکاش پرکاش نرگن نور چند رُشنائیا۔ وشن برہما شو کر کر سیوادار، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جگ چو کڑی کھول کواڑ، سنجگ تریتا دواپر کلجک بندھن پائیا۔ پرگٹ کر گرو اوتار، پیر پیغمبر نال ملایا۔ دھر سندیسہ ایکا وار، اک اگلا آپ جنائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، اگوچر بھیو کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا مندر رہیا سمجھائیا۔ سچ دوارا اکو مندر، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ سری بھگوان وسے اندر، نرگن اپنا نور پرگٹائیندا۔ نہ کوئی باہر لائے تالا جندر، بند کواڑی نہ کوئے دکھائیندا۔ نہ کوئی پائے سار ڈونگھا کھنڈر، جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل اک سہائیندا۔ سچھنڈ دوار اُچ مہلا، سو صاحب آپ بنایا۔ جس گھر سے اک اکلّا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جگ جگ سچ
 سندیس لوکمت گھلا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کری پڑھانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر ست سرُپ پھڑایا پلا، پلو شبدی گنڈھ پوانیا۔ بھگت
 بھگوان جوتی دھار آپے رلا، شبدی ناد دُھن شنوائیا۔ سنت سہیلے سچ دوارے زوریر ہو کے کھلا، رُپ انُپ آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انت انت سمجھانیا۔ کلجگ انت سری بھگوان، صاحب سَنگَر آپ جنانیا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پینمبر اکھ کھانیا۔
 ساچے بھگت کرو پچان، بھگوان اپنا پڑدا لاہیا۔ سنت سہیلے منگو دان، در بھگھاری ویس وٹانیا۔ گر گھ گر گر درشن کرو سری بھگوان، پُرکھ اکال اکو نظری
 آتیا۔ گر سیکھ رسنا بولو سچ زبان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھو دئے جنانیا۔ ساچا بھو کھولے بھگونت، دھرم دوارا اک جنائیندا۔ آد
 جگاد مہما گنت، شاستر سمرت وید بھو کوئے نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی سناونہارا ساچا منت، بودھ اگادھ نام سمجھانیندا۔ لکھ چوراسی بن بن کنت، گھر سہنجنی
 سچ ہنڈھانیندا۔ سچجگ تریتا دوا پر کلجگ آپ بنائے بنت، گھرن بھنہنہار آپ اکھوانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ دُھر سندیسہ سُنو سچن، سو سَنگَر آپ جنانیا۔ کلجگ انت کھیل سورا سرنگن، شاہ پاتشاہ آپ سمجھانیا۔ چار ورن کرائے اکو مجن،
 ست سرور نام نہانیا۔ کوڑی کریا بھانڈے بھججن، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر گھ گر سیکھ ہر جن سنت سہیلے آوے سدن، صدا اکو نام سنانیا۔ شبد نگارہ ہو کے
 آئے وچن، دو جہاناں ناد الائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے سن آئے ہو کے مگن، زرن گن جوت کر رُشائیا۔ ترے گن بھاون آئے اگن، امرت میگھ اک
 برسائیا۔ نو دوارے پار کرے حدن، دسم دوا ری ڈیرہ لائیا۔ سوامی ٹھا کر ملے سچن، سچ سُبھاؤ میل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ
 دوارا اک درڑانیا۔ سچ دوارا کایا گڑھ، گھر گھر وچ آپ سہایا۔ گر گھ ویکھ اندر وڑ، سَنگَر پورا رہیا سمجھایا۔ نو دوارے پار کر، آسا تر سنا میٹ مٹایا۔ سکھمن
 ٹیڈھی بنک چکے ڈر، اپڑا پنگل کھ شرمایا۔ زربھو چکائے بھے ڈر، بھیانک نظر کوئے نہ آیا۔ امرت نہائے ساچے سر، دُرمت میل دھوایا۔ ایکا اکھ لینا
 پڑھ، ڈھولا راگ جنایا۔ انحد تال وجے تڑ تڑ، کایا دھڑ بھاگ دکھایا۔ بند کوڑی کھلے تال، بجر کپاٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم سیجا جانا چڑھ، سچ سہنجنی سو بھاپایا۔

اکو نریشا در، نرائن نظری آیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں پلّو لینا پھڑ، پھڑیا پلّو چھٹ نہ جایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک درسایا۔ سچ دوار کایا بنک، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیاںیا۔ جس وچ وسے راؤ رنگ، سادھ سنت بیٹھے ڈیرہ لایا۔ جس گھر وسے سری بھگونت، نرگن نور جوت رُشایا۔ جس گھر کھیل کرے بن ناری کنت، کنت کنتوہل وڈی وڈیاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک بُجھایا۔ سچ دوارا کایا کعبہ، ہڈ ماس ناڑی جوڑ بُڑایا۔ اندرے اندر حق محرابا، محبوب بیٹھا آسن لایا۔ نت نوت وجائے ربابا، بن تندى تند ستار ہلایا۔ نظری آئے اکو کعبہ، کائنات رہیا سمجھایا۔ جام پیائے حیاتِ آبا، رس اکو اک دکھایا۔ نظری آئے شاہ نوابا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک بُجھایا۔ سچ دوارا ساچا گھر، سو صاحب آپ بنایا۔ جس گرہ وسے نرائن نر، نرگن بیٹھا مکھ چھپایا۔ گرگھ گرگھ سچ پریتی کر، پریتوان آپ جنایا۔ پاربرہم پرہ سرنی پڑ، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ کرپا لے جا اپنے گھر، میرا گھر تھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ کلجگ کوڑی کریا چاروں گنت وھندا ہڑ، مایا متا رہی رُڑھایا۔ ترے گن گنی جیو جنت گئے سڑ، سچ میگھ نہ کوئے برسایا۔ کوٹن کوٹ اچے ٹلے پریت جیو جنت تیرا ناؤں رہے پڑھ، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آیا۔ کوٹن کوٹ ڈونگھی کندر بیٹھے وڑ، نین موند نیتز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ کوٹن کوٹ جلدھارا رہے ٹھر، سینتل ساتک ست نہ کوئے ورتایا۔ کوٹن کوٹ گنی رہے سڑ، تن بھوتی خاک رمایا۔ کوٹن کوٹ اٹھسٹھ تیر تھ پانی رہے وڑ، گنگا گوداوری جمنا سستی پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری ملے سچ سرنایا۔ سچ دوارا کھولے ایک، ایککار دیا کمائیدا۔ کلجگ انتم بخشے ٹیک، ٹیک رگھناتھ اک سمجھائیدا۔ گر شبدی کرے بدھ بیک، دُرمت میل دھوئیدا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، گنی اک نہ کوئے تپائیدا۔ مٹھا کر نہارا کوڑا ریٹھ، مہر نظر اک رکھائیدا۔ چار ورن رل مل گاؤ اکو گیت، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیدا۔ ناتا تے مندر مسیت، گھر مکہ کعبہ شودولا مٹھ اکو نظری آئیدا۔ جس گھر وسے صاحب اتیت، ترے بھون دھنی اپنا آسن لائیدا۔ سچ سوامی کرو پریت، انترجامی گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیدا۔ چرن پریتی کرے بخشیش، بخشش اکو وار ورتائیدا۔ چوتھے جگ کوڑی کریا میٹے لیک، چوتھا بُرج اتم ڈھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک پرگٹھائیدا۔ سچ دوارا بھگت بھگوان، اکو اک

سمجھائیا۔ جس گھر سے سری بھگوان، سو مندر سو بھاپائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کرو پچان، بے پچان رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ویکھن آن، موع سب نوں رہیا دکھائیا۔ سچ بھومکا سو ہے استھان، دھرنی ملے مان وڈیائیا۔ جس گرہ اکو اُتجے نام، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ نظری آئے سچا رام، گھننیا اکو نور رُشائیا۔ اکو پیر دئے پیغام، پیغمبر اکو کرے پڑھائیا۔ اکو بولے ستنام، اکو ڈنکا فتح و جائیا۔ اکو بردا بنے غلام، اکو سیوک سیوا سچ کمائیا۔ اکو سجدہ کرے سچ سلام، اکو بندنا ڈنڈوت رہیا جنائیا۔ اکو کلمہ دئے کلام، اکو نام دئے درڑائیا۔ اکو سور پیر امام، اکو نہکلنک کل کلکی اکھوائیا۔ اکو دو جہاناں ٹھمران، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ جس دا آد جگاد سچ دوار سچا مکان، چھپر چھن نہ کوئے جُھہائیا۔ چار دیوار نہ دے نشان، باڈھی بنت نہ کوئے بنائیا۔ اپنی اچھیا پرگٹ کرے سری بھگوان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر آپ درسائیا۔ مندر ویکھو گرو اوتار، پیر پیغمبر نال رلائییا۔ سو ہے بنک اک دوار، گھر و بے نام ودھائیا۔ سمبل ہویا مات اُجیار، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ ڈنکا و بے اگم اپار، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ رسنا بولن سرب جیکار، توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ تیرا کھیل پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں گئے ہار، بلہین رُپ وٹائیا۔ بیس پیسا کوئی نہ دئے آدھار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، دہ دشا چند نہ کوئے چکائیا۔ تیری اوٹ کلکی اوتار، گر اوتار پیر پیغمبر گاؤن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، در تیرے سو بھاپائیا۔ ساچا در ویکھو دربار، دُھر درگا ہی آپ جنائیا۔ سچکھنڈ نو اسی کھول کواڑ، ہر کرتا بھيو چکائیا۔ در کھلوتے گرو اوتار، پیر پیغمبر سیس جُھکائیا۔ تیرا جلوہ نور اپار، نیتز نین نہ کوئے کُکائیا۔ تیرا صاحب سچ دیدار، ساچا نور چند چکائیا۔ ساڈی اکو سُن پُکار، نمو نمو سیس سرب جُھکائیا۔ کلجگ انت لے اوتار، کل کلکی ناؤں دکھائیا۔ تیرا سمبل دھام نیار، جگ بھيو کوئے نہ پائیا۔ مدن مورت سچ گوپال، گو بند اپنی کھیل کرائیا۔ نام کھنڈا تیز کٹار، چند پر چند آپ چکائیا۔ دو جہاناں کر خبردار، وشن برہما شو نین اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ محل اک وڈیائیا۔ سچ محل سچکھنڈ دوارا اوہ، جس گھر جوت جوت رُشائیا۔ ست سروپی ساچی کرے لوء، دیا باقی نہ کوئے کُکائیا۔ اپنا ناؤں پرگٹائے نرگن سو، سو پُرکھ نر نجن بے پرواہیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، لکھ چوڑاسی ونڈ ونڈائیا۔ چارے کھانی نرگن سرگن ہو کے رہیا

چھوہ، انڈج جیرج اُتھج سیتج اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتم آپے سب کچھ لوے کھوہ، خالی ہتھ سرب وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر آپے ہو، دُھر دامندر اک وکھائیا۔

* ۶ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی میلا سنگھ دے گرہ پنڈ ڈگرو ضلع فروزپُر *

ہر کرتا کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی پاوے سار، جیو جنت بھیو چُکائیا۔ سچ پریتی دتے اک پیار، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ چار ورن دے ادھار، کھتری براہمن شوڈر ویش پئی سرنائیا۔ امرت جام دے پیال، رس اکو اک وکھائیا۔ نرمل دیاد دیوے بال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ وکھائے پئی دھر مسال، کایا بنک اک پرگٹائیا۔ دیناں بندھپ ہو ڈیال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کرتا پُرکھ ہر نرٹکارا، نرگن سرگن بھیو چُکائیا۔ کھج میٹے اندھ اندھیارا، ستجگ ساچا نور چکائیا۔ شبد اگم بول جیکارا، ساچا ڈھولا راگ سٹائیا۔ تیرا میرا اک کنارہ، نینا نوکا نام چٹھائیا۔ پاوے سار دُھر دربارا، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ کھج انتم لے اوتارا، وڈ اوتاری پھیرا پائیا۔ بھگت وچھل بن گردھارا، گرور اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ہر کرتا کھیل کرے گوہند، مہما کتھ کتھی نہ جائیا۔ ویکھنہارا سنسار ساگر ڈونگھا سندھ، گہر گمبھیر کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کھج انتم لگی چند، چنتا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ نگر کھیڑا کوئی نہ وسے پنڈ، سنجی نگری نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ہر کرتا کرنیہارا، اک اکلا کھیل کھلائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن نرور جوت دھرائیا۔ دو جہاناں پاوے سارا، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ جیو جنت دے ادھارا، سادھ سنت آپ سمجھائیا۔ انتر آتم کر پیارا، پر ماتم اپنا بندھن پائیا۔ سچ کھول اک دوارا، در دروازہ کُندا لائیا۔ نظری آئے ایکنکارا، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ محل اٹل اُچ منارا، اوچو اوچ سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ہر کرتا پُرکھ سلطان، صاحب ستگر وڈ وڈیائیا۔

جگ چوکڑی دیونہارا دان، وست امولک دات ورتائیا۔ کھیلے کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ورجنڈ اپنا حکم ورتائیا۔ سنت سہیلے کرے پچان، بھگت بھگوان
بھیو چکائیا۔ گرگھ گر گر میلے آن، گھر ساچے و بے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے ہر گھٹ تھانیا۔ کرتا
پُرکھ پر بھ ستر میت، آد جگادی دیا کمائندا۔ کلج سترجگ دھارا جانے اپنی ریت، ریتوان ویکھ وکھائندا۔ وسنہار مندر مسیت، شودوالے مٹھ کھوج
کھوجائندا۔ شاستر سمرت وید پُران گاونہارا گیت، سوہلا ڈھولا ساچا راگ الائندا۔ لکھ چوراسی پر کھنہار انیت، گھر گھر اپنا آسن لائندا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائندا۔ سری بھگوان چار جگ پیتا، متر پیارا اک اکھوائیا۔ آد جگادی ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ
کوئے رکھائیا۔ کھیلے کھیل سدا انڈیٹھا، جگ نیز نظر کسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان جنائے ساچی ریتا، کایا مندر اندر اپنا پڑدا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن آپ جگائیا۔ ہر سجن ساچا کھولے جاگ، نج نیز کر رُشائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، بدھی کاگ نہ کوئے گر لائیا۔
ترے گن میٹے لگی آگ، اگنی تت نہ کوئے جلائیا۔ دُرمت میل دھووے داغ، سوچھ سروپی رُپ دھرائیا۔ میل ملائے کنت سہاگ، ہر شبدی شب
گڑمائیا۔ دُھر درگاہی مار آواز، ایکا نام جنائیا۔ کرتا پُرکھ رنج رنج کاج، کرنی کرتا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
ساچا ہر، کلج انتم ویس وٹائیا۔ کلج انتم ویس اپارا، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیا۔ چار کنت دہ دشا پاوے سارا، نو ست پھول پھولائیا۔ سترجگ تریتا
دوا پر کلج لیکھا منگے وارو وارا، پورب لہنا پھول پھولائیا۔ تخت نو اسی ساچے تخت بیٹھ سچی سرکارا، شاہ پاتشاہ حکم منائیا۔ کوڑ گڑیار بھگڑا چکے جیو سنسارا،
جوٹھ جوٹھ رہن کوئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بولے اکو اک جیکارا، پار برہم برہم کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
ور، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی کرے انت، انتشکرن ویکھ وکھائندا۔ چار ورنان دیوے اکو منت، سوہنگ ڈھولا راگ سٹائندا۔ سرتی شبدی میل
ملائے نار کنت، رُت سہنجینی آپ وڈیائندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، رنگ رنگیلا اک اکھوائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن
ساچے ویکھ وکھائندا۔ ہرجن ویکھے چار ورن، برن اٹھاراں کھوج کھوجائیا۔ سچ پریتی دیوے سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ نیز کھول ہرن پھرن، نج نین

کرے رُشنائیا۔ لیکھا چھے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی پندھ مُکائیا۔ گرگھ ساچے پوڑے چڑھن، در دروازہ آپ گھلایا۔ دھرم دوارے آ کے کھرن، ابناشی کرتا درشن پائیا۔ سوہنگ ڈھولا سارے پڑھن، دُھر داراگی راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے اک سچی سرنائیا۔ سچ سرنائی صاحب سترگر، گرمی آپ جنائندا۔ لیکھا لیکھے لائے لکھیا دُھر، دُھر لیکھا مستک ویکھ دکھائندا۔ سچ پریتی گرگھ ورلے جائے جڑ، منمگھ نیڑ کوائے نہ آئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورن برن سرن اک رکھائندا۔ ساچی سرن سوامی ایک، ایکنکار آپ جنائیا۔ کلجگ انتم بخشے ٹیک، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ دُور دراڈا نیرن نیرا نچ گھر بیٹھائے ویکھ، انتر آتم بھیو چکائیا۔ جنم کرم دی میٹے رکھ، لیکھا کوائے رہن نہ پائیا۔ جنہاں انتر وڑ کے دتے اپنا بھیت، سوہنگ منتر نام پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے ساچا ہیبت، ہتکاری اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا رنگ چاڑھے مچھ، سترگر پورا دیا کمائیا۔ مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، رس اکو نام بھرائیا۔ نام سنائے ساچا گیت، توں میرا میں تیرا سچا ماہیا۔ کلجگ بدلے سترج ریت، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ نظری آئے پر بھ اتیت، ترے گن دیوے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویکھ دکھائے ہست کپٹ، اوچ نیچ اک سرنائیا۔ سجن بنے ساچا میت، ساک سین آپ ہو آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹنک نرائن ز، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان دھام انڈیٹھ، انڈھڑا میل کرائیا۔

* ۶ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی دھٹا سنگھ دے گرہ ڈگر و ضلع فروز پور * *

سرب جیاں پر بھ ایک رام، گھٹ نواسی ڈیرہ لائیا۔ سرب جیاں پر بھ ایک نام، ناؤں نرنکار اک درڑائیا۔ سرب جیاں پر بھ ایک بھان، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سرب جیاں پر بھ ایک مان، در گھر ساچے دیوے وڈیائیا۔ سرب جیاں پر بھ ایک گان، آتم پر ماتم بھیو چکائیا۔ سرب جیاں پر بھ ایک گیان، دُھر سندیسہ دئے سنائیا۔ سرب جیاں پر بھ ایک نشان، دھرم نشانہ دئے دکھایا۔ سرب جیاں پر بھ ایک دھیان، بخشے چرن کول سرنائیا۔ سرب جیاں پر بھ

اک دھنکان، انحدادی ناد سنایا۔ سرب جیاں پر بھ اک مکان، کایا مندر دے دکھایا۔ سرب جیاں پر بھ اک بھگوان، آد جگاد سچ سکھایا۔ سرب جیاں پر بھ دیکھے آن، جگ کرتا پھیری پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کرم آپ کمانیا۔ سرب جیاں پر بھ اکو داتا، دیوان ہر اکھوانیدا۔ سرب جیاں پر بھ اکو داتا، برہم پاربرہم سمجھانیدا۔ سرب جیاں پر بھ اکو ساکا، آتم پر ماتم میل ملانیدا۔ سرب جیاں پر بھ اکو ناتا، سرتی شبدی جوڑ جڑانیدا۔ سرب جیاں پر بھ اکو گاتھا، سوہنگ ڈھولا راگ الانیدا۔ سرب جیاں پر بھ دیکھے کھیل تماش، گھر گوپی کاہن نچانیدا۔ سرب جیاں پر بھ پوری کرے آسا، جو جن ایک اوٹ رکھانیدا۔ سرب جیاں دیوے بھراسا، سچ دوار اک سمجھانیدا۔ سرب جیاں جوت پرکاشا، گھٹ گھٹ اندر آپ رکھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی آپ کمانیدا۔ سرب جیاں ایکو داتا، دیوان آپ اکھوانیا۔ سرب جیاں اک پیار، پریم پریتی توڑ نبھانیا۔ سرب جیاں اک وبار، برہم پاربرہم سمجھانیا۔ سرب جیاں اک گفتار، انتر آتم بوجھ نبھانیا۔ سرب جیاں پر بھ سانجھا یار، آد جگاد سگلا سنگ نبھانیا۔ سرب جیاں پر بھ کھولنہارا کوٹا، بجر کپائی توڑ تڑانیا۔ سرب جیاں پر بھ نرگن جوت کرے اجیار، جوتی جاتا نور دھرانیا۔ سرب جیاں پر بھ دیکھے وگسے دیکھنہار، دیکھنہارا نظر کسے نہ آیا۔ سرب جیاں پر بھ سنے پکار، سچکھنڈ بیٹھا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سرب جیاں ایک وست، سو سنگر آپ ورتانیا۔ سرب جیاں رکھے مست، نام نماری سچ چڑھانیا۔ سرب جیاں بھو چکائے کیٹ ہست، اوچ نیچ ایک گھر بہانیا۔ سرب جیاں دیوے درس، جو جن بیٹھے دھیان لگانیا۔ سرب جیاں میٹے حرص، ہوس کوئی رہن نہ پانیا۔ سرب جیاں کرے ترس، دیوان بے پرواہیا۔ سرب جیاں پورب لہنا دیکھے قرض، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل دھر درگاہیا۔ سرب جیاں پر بھ کرے بودھ، نام منتر اک درڑانیدا۔ سرب جیاں پر بھ ہردا سودھ، ہردے ہر ہر روپ دھرانیدا۔ سرب جیاں پر بھ بھاگ لگائے کایا کوٹ، بنک دوار اک سہانیدا۔ سرب جیاں لیکھا چکائے ورن گوت، ذات پات بندھن نظر کوائے نہ آنیدا۔ سرب جیاں پر بھ نرمل رکھے جوت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھانیدا۔ سرب جیاں گھر شبد دھنکار، انراگی راگ سنایا۔ سرب جیاں گھر بولے جیکار، اچی کوک کوک الانیا۔ سرب جیاں پر بھ

کرے خبردار، سوئی سُرّتی آپ اُٹھائیا۔ سرب جیاں پر بھہ دیوے تیج سوار، جو منگن چرن سرن سچی سرنائیا۔ سرب جیاں پر بھہ بھو ساگر لائے پار، منجھدھار بیڑانہ کونے رُڑھائیا۔ سرب جیاں لیکھا جانے وارو وار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ سرب جیاں بھيو کھولے گجھ، پڑدا دُئی دویت اُٹھائیندا۔ سرب جیاں نرمل کرے بڈھ، وویکی اپنی دھار سمجھائیندا۔ سرب جیاں اجل کرے گھ، گھ دُرمت میل دھوائیندا۔ سرب جیاں آون جاون میٹے ترسنا بھکھ، سائتک ست ست ورتائیندا۔ سرب جیاں جنم کرم گوائے ڈکھ، روگ سنتاپ نظر کونے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ سرب جیاں تولے تول، تولنہار وڈ وڈیائیا۔ نام کنڈارکھے کول، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے گھ چوراسی وچوں وړول، آد جگاد باہر کڈھائیا۔ تیج سنائے اگئی ڈھول، راگ ناد کرے شنوائیا۔ بجر کپاٹی پڑدا کھول، بھيو ابھیدا دے سمجھائیا۔ سُرّتی شبدی جائے مول، مولا اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دا پورا کرے قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جن بھگتاں دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وڈ داتا دانی سد مہروان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔

* ۶ اَسو ۲۰۲۰ پکرمی سیتل سنگھ دے گرہ ڈگرو ضلع فروز پُر * *

پاربرہم پر بھہ بے پرواہ، ہر بے انت تیری وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سچے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری شہنشاہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن ملاح، نرگن اپنا ولس وٹائیا۔ ایککار دے صلاح، ساچی سکھیا سکھ درڑائیا۔ آد نرنجن کر رُشا، جوتی نور ڈمگائیا۔ سری بھگوان دے سمجھا، ساچی سمجھ اک سمجھائیا۔ ابناشی کرتے پڑدا دے اُٹھا، دُئی دویت رہن نہ پائیا۔ پاربرہم برہم اپنالے ملا، بھگت وچھوڑا نظر نہ آئیا۔ لیکھا جان دو جہاں، نرگن سرگن اپنی کار کمائیا۔ برہمنڈ کھنڈ روون مارن دھاہ، زمیں اسمان رہے گر لائیا۔ رَوَس سورج چن سیس رہے جھکا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ وشن برہما شو دھوڑی ٹکا مستک لئے لا، خاکی خاک رُپ وٹائیا۔ بے عیب خدائی بے عیب پروردگار خد، مقامے حق حق حقیقت دے جنائیا۔ لاشریک اک خد، خودی سب دی دے مٹائیا۔ مارگ

دس اک سدھا، لکھ چوڑاسی جیو جنت پڑھائیا۔ اپنے ملن دی دے اکو بدھا، دوجا راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ شاہ پاتشاہ صاحب سلطان، در تیرے اک عرضوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، جھولی خالی رہے دکھائیا۔ جگ چوکڑی تیرا گاؤندے رہے نام ندھان، رسنا جہوا ڈھولا صفت صلاحیا۔ وسدے رہے کایا ساڈھے تن ہتھ اندر مکان، پنج تت چولا جگت ہنڈھائیا۔ شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان دیندے رہے بیان، دھر دی بانی نام جنائیا۔ انتم کہہ کے آئے سرب جیاں دا داتا اک بھگوان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچکھنڈ وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در ٹھانڈا اک دکھائیا۔ در ٹھانڈا کھول دربار، دھر درباری تیری وڈیائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک در روون زاروزار، نیتزیناں نیر وہائیا۔ دہ دشائے نہ کوئے پکار، چارکنت دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ہاہاکار، گرودوار امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ تیرتھ تھ ہوئے خوار، اٹھسٹھ بیٹھے ڈیرہ ڈھائیا۔ دین مذہب نہ کوئے پیار، ذات پات کرے لڑائیا۔ صاحب سنگر ملے نہ دین دیال، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ بن ہر نامے سارے ہوئے کنگال، خالی ہٹ رہے دکھائیا۔ دھر درباری ملے نہ کوئے دلال، ساچا ونج نہ کوئے کرائیا۔ حقیقت دسے نہ کوئے حلال، حق دیوے نہ تھاؤں تھانیا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ آکے سنے نہ کوئی مُریداں حال، مُرشد پھیرا کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ سری بھگوان تیری اوٹ، چار ورن دھیان لگائیا۔ کھتری براہمن شو در ویش بھریا کھوٹ، بدھ بیک نہ کوئے دکھائیا۔ زمل نظر نہ آئے جوت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سرتی شبد نہ کوئے سوت، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملائیا۔ ناد دھن شبد نگارے لائے نہ کوئے چوٹ، انراگی راگ نہ کوئے سنائیا۔ تیرا ناؤں کسے نہ آوے سوچ، سوچ سوچ تھکی سرب لوکائیا۔ جگت و بھچار مانے مَوچ، آتم رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ گرکھ وِلا کوٹن وچوں کرے تیری کھوج، کھوجت کھوجت اپنا مان گوائیا۔ نج نیتز نج لوچن نج مندر تیرا درس رہے لوچ، آسا ترسنا اور نہ کوئے ودھائیا۔ ٹھاکر سوامی پتر میثور انتم پنچ، بے پرواہ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر ملے سچ وڈیائیا۔ سنگر سوامی ویکھ ٹھاکر، چاروں کنت اندھیرا چھائیا۔ کلجک دسے ڈونگھا

ساگر، بھوری پار نہ کوئے کرائیا۔ ساچے مندر دیوے نہ کوئی آدر، آدرش سچ نہ کوئے دکھایا۔ بھلا اک کریم قادر، کرتا نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، لکھ چوراسی کوک سنایا۔ لکھ چوراسی مارے کوک، جیو جنت رہیا گر لایا۔ ترے گن مایا رہی پھوک، ساتک ست نہ کوئے کرائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دے جھوٹھ، ست دیپ ڈنکا کوڑ وجایا۔ نظر نہ آئے کوئی پوت، سپوت روپ نہ کوئے وٹایا۔ خالی دے سے پنچ تت کایا بھوت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرے لڑایا۔ ناتا ٹٹا تانا پیٹا سوت، سوتر دھاری بیٹھا کھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم خالی ویکھ جگت کلبوت، ساچا حجرہ حق نہ کوئے سہایا۔ ساچے حجرے نہ دے محبوب، خالق نظر کسے نہ آئیندا۔ خالی دے سے جگت عروج، عرش فرش نیز نیناں نیر وہائیندا۔ خالی دے سارا کوٹ، جوتی نور نہ کوئے چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیندا۔ پیر پیغمبر تکن آس، آسا اکو اک رکھایا۔ پروردگار تیرا کھیل تماش، خالق خلق تیری جھولی پائی۔ چوداں طبق ہوئے نراس، نبی رسول دین دہایا۔ ساچا سبق نہ کسے پاس، الف یے نہ کوئے گڑمایا۔ کلمیوں عاقی ہوئے گستاخ، کلام الہی ڈھولا کوئی نہ گایا۔ صدی چودھویں کوئی نہ کرے معاف، پروردگار دیونہار سزایا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد ایک کلمہ گئے آکھ، آخر آوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، جس دی کوئی نہ بچھے ذات، اذاتی اپنی کھیل کرائیا۔ ساچا کھیل کر سمرتھ، سمرتھ تیرے ہتھ وڈایا۔ گر اوتار تیرا مارگ گئے دس، اچی کوک کوک سنایا۔ نو کھنڈ پر تھی لگی اگ، ست دیپ مٹھ دتا تپایا۔ امرت ملے نہ کسے رس، رسنا جہوا ہوئی ہلکایا۔ لکھ چوراسی کامنا وس، گر کاشد نہ کوئے کمایا۔ سب داتھا دھیرج جت، ست سنتو کھ نظر کوئے نہ آئی۔ ناڑ بہتر ابلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی دے دہایا۔ نیز روون تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ مارے دھانہیا۔ وست امولک کسے نہ دے پاس، کایا گوک خالی نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری ملے سچ سرنایا۔ سچ سرنای دے خالق، بے پرواہ دیا کمایا۔ آد جگادی بن بن پالک، جگ جگ سیو کمایا۔ تیرا کوئی نہ نندرا آلس، چنتا غم نہ کوئے دکھایا۔ تیرا روپ سچا خالص، خالص روپ دے پر گٹایا۔ زرگن ہو کے بن ثالث، سرگن سچ سچ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر وے تیرے نام

ودھائیا۔ کرپا ایکنکار، اکل کل تیری سرنائیا۔ سو پُرکھ زرنجن لے اوتار، وڈ اوتاری پھیرا پائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھول کواڑ، در دروازہ دے سمجھائیا۔ آد
 زرنجن دیک بال، اکو جوت ہوئے رُشنائیا۔ سری بھگوان پرگٹ کر سچّی دھر مسال، چار ورن ملے سرنائیا۔ ابناشی کرتے ہو دیال، دینن اپنی گود بہائیا۔
 پاربرہم اپنا جلوہ دے جلال، برہم پڑدا دے اٹھائیا۔ شبد گر وجا تال، انادی ناد سنائیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد تیرا راہ تکائیا۔ پھل دے نہ کسے
 ڈال، خالی پتّ رہے لہرائیا۔ امرت بھر سرور تال، امرت میگھ اک برسائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا
 ور، زرنجن سرگن سارے رہے دھیائیا۔ وشنوں کہے پر بھ آ مہروان، تیری اوٹ تکائیا۔ برہما کہے دے دان، دست امولک جھولی پائیا۔ شکر کہے کر
 پروان، میننتی تیرے اگے عرضوئیا۔ ترے گن مایا کہے میرا ٹھامان، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ پنج تت کہے میں تیرا دربان، در گھر ساچے الکھ جگائیا۔
 نیز رووے پنج شیطان، اُچی کوکے واہو داہیا۔ من مت بُدھ ہوئی حیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑا سی ناتا ٹٹے بے ایمان، کوڑی شرع نہ کوئے
 دکھائیا۔ سرب جیاں دے اک گیان، بودھ اگادھ کر پڑھائیا۔ آتم پر ماتم سارے لین پہچان، گھر گھر وچ ویکھ دکھائیا۔ نظری آئے تیرا نور مہان، جوتی
 جوت ڈمگائیا۔ کایا تت سوہے مکان، اٹھسٹھ تیرتھ اکو سرور روپ دکھائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ انتم ویلا پہنچیا آن، تیمی
 اوتار بھگت اٹھاراں گر دس عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا لکھت گئے لکھائیا۔ بے پرواہ بے عیب پروردگار نورِ الہی تیرا نور سکے نہ کوئے پہچان، بے پہچان تیری
 سرنائیا۔ لاشریک توہے توفیق مہبان بیدو نوجوان، رحمت اپنی آپ جنائیا۔ سچکھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی سری بھگوان، بھگت تیری اوٹ تکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی
 مٹے زین اندھیری رات، کلجگ اماوس لوکمت نظر نہ آئیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں نام سنگدھی دے دات، دست انمنگی جھولی پائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیا۔ کرپا کر سچ بھگونت، بھگوان تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نیز روون گرگھ سنت، انتر آتم
 دھیان لگائیا۔ ہو یا وچھوڑا نارکت، سرت سوانی بھجے واہو داہیا۔ کایا چولی چڑھے نہ رنگ بسنت، دُرمت میل نہ کوئے دھوئیا۔ ملے نام نہ نیا منت، من
 کا منکا نہ کوئے بھوئیا۔ تیرا بھيو نہ جانے کوئی پنڈت، چوڑاں وڈیا ہوئی ہلاکائیا۔ در درویش کوٹن کوٹ گر اوتار بیٹھے منگت، پیر پیغمبر نیوں نیوں سجدہ

سپس جھکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم من مننت، در تیرے اک عرضویا۔ در تیرے اک ارداس، دوئے جوڑ سرب نمسکاریا۔ ٹھاکر سوامی وس پاس، جگت وچھوڑا پندھ نواریا۔ گھر نور کر پرکاش، دیاباتی اک اجیاریا۔ جنم جنم دی پوری کر آس، سوہے بھگت سچ ڈلاریا۔ لیکھا چکھے مات گربھ دس دس ماس، اٹارخ نہ دوجی واریا۔ لیکھا چکھے پر تھمی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہ رہیا۔ تیرے مندر ویکھاں راس، گوپی کاہن ناچ نچا رہیا۔ تیرا سوہلا ساس ساس، تیرا ڈھولا راگ الا رہیا۔ تیرا سیوک بن کے داس، سچ ساچی سیو کما رہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے چرن کرے نواس، دوجی بھومکا بھاگ نہ کوئے لگا رہیا۔ کلج انتم مالک آپ آیا خاص، خواہش سب دی میٹ مٹا رہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہہرا اک گھلا رہیا۔ سچ سنیہہرا گھلے سچن، سو پڑکھ زرنجن دیا کمائی۔ کلج انت کرا اکو محن، ہر پڑکھ زرنجن ویس وٹائی۔ سنت سہیلے گرو اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان آئے سدن، اینکار سدا نام دوائیا۔ سچ پرکاش زمل جوت چاڑھے ساچا چندن، آد زرنجن نور رُشنائیا۔ ابناشی کرتا توڑے بندھن، بندگی اکو اک سمجھائی۔ سری بھگوان دیوے پرماندن، نچ آتم رس وکھائی۔ پاربرہم برہم چاڑھے اپنی رنگن، رنگ اکو اک وکھائی۔ گھر ساچے وچے مردنگن، نام نگارہ اک سنائی۔ دوجے گھر نہ جائے منگن، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بیس بیسا ہر جگدیشا ڈھر دی دات آئے ونڈن، نام ندھانا جھولی پائی۔ کلج کوڑی کریا کرے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چکائی۔ بل دھارے جو دھا سور پیر سرنگن، زرنجن زور اپنا پھیرا پائی۔ نو دوارے آوے پار لنگھن، گرگھ تیرا گھر اک سہائی۔ دسم دوا ری وڑ کے اچے ٹلے چڑھ کے مستک لگا لائے چندن، جوت للائی نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دی آسا پور کرائیا۔ سب دی آسا کرے پور، پر بھ وڈا وڈا وڈیائی۔ پرگٹ ہو کے ویس وٹائے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائی۔ جوتی نال ملا کے جوتی نور، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کوٹن کوٹ جنم دے بخشے آپ قصور، مہر نظر بے نظیر آپ اٹھائی۔ پندھ مکائے دُرن دُور، نیرن نیر اپنا ڈیرہ لائی۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، سچ سچ بوجھ بوجھائی۔ جس گھر وچوں ہو یا رہیا مفرور، انتم اوسے گھر وچ پھیرا پائی۔ جن بھگتاں میلا میلے انت ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائی۔ سرب کلا سوامی بھرپور، خالی بھانڈے دے بھرائیا۔ جس جن مستک لگا بخشے دھوڑ، نوری نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا دے مُکائیا۔ سب دا لیکھا لائے لیکھے، لکھنہار گوپال وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کوئی نہ رہے بھلکھے، بھانڈا بھرم سرب بھٹائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجک وچھڑے رکھے چیتے، چیتن سرتی آپ جنائیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیتے، ہتکاری ویس وٹائیا۔ زرگن ہو کے سرگن نال کھیڈے، جگت کھلاری کھیڈ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اندر وڑ کے دیوے بھیتے، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ باہروں نظر نہ آئے میت، کلجک لہے سرب لوکائیا۔ رسنا جہوا ڈھولا گاوندے گیت، من کا منکانہ کوئے بھوئیا۔ پھر پھر تھکے مندر مسیت، شو دوالے نین اٹھائیا۔ صاحب سنگر کایا مندر اندر سے دھام انڈیٹھ، گھر گھر وچ بیٹھا آسن لائیا۔ آتم پر ماتم جو جن کمائے سچ پریت، تس میلانے ملائیا۔ کرے کرائے کایا ٹھانڈی سیت، امرت میگلہ اک برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا تر سنادے وٹائیا۔ آسا تر سنا میٹے سب، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لہے، چارگنٹ میل ملائیا۔ امرت جھرننا جھرائے کول نہ، اٹانگھ آپ بھوئیا۔ کوڑی کرپا پار کرائے حد، مندر ساچا اک وکھائیا۔ سنت سہیلے سجن سد، چرن کول دے سرنائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں کر کے اڈ، مارگ اکو اک وکھائیا۔ وشو بنائے ساچی ید، وشن برہما شو سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتم اکو نام درڑائیا۔ انت درڑائے نام ایک، اینکار دیا کمائیندا۔ آد جگاد جس دی ٹیک، جگ چو کڑی بھو کھلائیندا۔ سو صاحب سنگر دھارے بھیکھے، روپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیندا۔ گھٹ گھٹ اندر رہیا ویکھ، لکھ چوڑاسی ڈیرہ لائیندا۔ کلجک انتم کوڑی کرپا گنی تپے ریت، بالو روپ سرب وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنا کھیل کر آئیندا۔ زرگن کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سب دا لہنا دینا قرض دے اُتار، مقروض اپنا فرض ادا کرائیا۔ آگے مارگ دے سچ سنسار، سرشٹ سبائی کرے پڑھائیا۔ ذات پات ورن برن اوچ نیچ جھگڑا دے نوار، جھنجٹ کوئے رہن نہ پائیا۔ سرب جپاں دا سانجھیا، پُرکھ اکال دے سمجھائیا۔ رسنا گاوو میت مُرار، بتی دند صفت صلاحیا۔ آتم کرو پر ماتم پیار، برہم میلا سچ سبھائیا۔ گر چیل سوسے اک دوار، نانک گو بند اک پڑھائیا۔ گھر مندر کھول دکان، سو دا ہٹ دے وکائیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، دو جہانا ہتھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر توں میرا میں تیرا سو ہنگ ڈھولا سارے گان، اکو راگ ناد شنوائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ سنجگ تیرا سچا جاپ، آتم پر ماتم کرے گڑمائیا۔ پاربرہم برہم دسے پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک سمجھائیا۔ سچ سرور دسے تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ اکو دے دکھائیا۔ اشٹ گردیو سوامی نظری آئے پُرکھ سمرتھ، ساکھیات ثابت صورت دے پرگٹائیا۔ لہنا دینا جیو جنت سادھ سنت چکائے ہتھو ہتھ، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ کوڑ گڑیارا دیوے متھ، نام مدھانا اتتم پائیا۔ جن بھگتاں ہر دے اندر وس، وصل اپنا اک کرائیا۔ سچ پریتی دیوے رس، نہجھر جھرنا نام جھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج اتتم ہو زبیکھ، سرگن مارگ دیوے دس، ساچی سکھیا اکو نام سمجھائیا۔ ساچا ناؤں ہر کارُوپ، سننگر سوامی شبد جنائندا۔ سد سے چارے کوٹ، دہ دشا آسن لائیندا۔ جگ توڑے ناتا جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک درڑائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم دا سارے دین ثبوت، شہادت اکو وار بھگتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلنک نرائن نر، ساچا مارگ اک لگائیندا۔ ساچا مارگ لگے جگ، جگ جیون داتا آپ لگائیا۔ سرشٹ سبائی ترے گن لگی بُجھائے اگ، اگنی تت نہ کوئے دکھائیا۔ کرپا کرے سورا سرگ، گرگھ گر گر لئے جگائیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے گگت، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگائیا۔ انحد ناد جائے وچ، دُھن راگ کرے شنوائیا۔ بجرکپائی ڈیرہ جائے ڈھٹھ، پڑدا رہن کوئے نہ پائیا۔ آتم سیجا چڑھے بھج، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ گرگھ آتم پر ماتم لئے سد، آپ اپنا حکم منائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا تیری میری اکو ید، ہنگ برہم پاربرہم دے سمجھائیا۔ دو جہان ڈھولا اکو چھند، سنسا کوئی نظر نہ آئیا۔ نہ کوئی بندی خانہ بند، بندھن سکے نہ کوئے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا منتر اک اپائیا۔ ساچا منتر اگتا جاپ، سو سننگر آپ اپائیا۔ سنجگ دیوے ساچی دات، دست امولک آپ ورتائیا۔ چار ورن بنائے سبجن ساک، ناتا بھین بھائی جڑائیا۔ اندر باہر رکھے اتفاق، دُئی دویت نہ کوئے رکھائیا۔ بند کواڑی کھول تاک، جلوہ نور کرے رُشنائیا۔ لیکھا چکے جگت آفتاب، نور ظہور اک رُشنائیا۔ لکھ پڑدا لاہے نقاب، مجوب اپنی دیا کمائیا۔ ساچے تخت ہے حق جناب، جگت شریعت دے مٹائیا۔ پیر پیغمبر در سارے کرن

آداب، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ تیرا کوئی نہ جانے بھوکھت واک، اشارہ اشارے نال سمجھایا۔ کلجگ اتم ویکھ آپ حالات، حالت سب دی دے بدلایا۔ سرت سوانی پنج تت کا یا اندر گرفت ہوئی حوالات، بندی خانہ دے تڑایا۔ تیرے بھگتاں دے اک جماعت، پٹی اکو نام پڑھایا۔ لکھ چوڑاسی تیرا باغیچہ وڈ باغات، مالی بن کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، تیرے آگے سرب لاجواب، بول سکے کوئی نہ رایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن زرویر پُرکھ اکال سچکھنڈ دوارے تیرا خطاب، خطا سب دی معاف کرایا۔

* ۶ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ سدے والا ضلع فروز پُر *

سچ دربار اکو لگا، سچکھنڈ و بے ودھایا۔ تخت نواسی سورا سرگا، شاہ پاتشاہ آسن لایا۔ جوتی نور دیپک جگا، نرگن زرویر کرے رُشٹایا۔ نام ڈکا ہو کے وچا، دو جہان کرے رُشٹایا۔ وشنوں اٹھ کے پھرے بھجا، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ برہما کہے پر بھ میرا ویکھ آگا، دوئے جوڑ جوڑ سرناہیا۔ شکر دوئے جوڑ ہتھ بدھا، نیتز نیناں نیر وہایا۔ ترے گن مایا کہے میں چھڈاں اڈا، لوکمت رہن نہ پائیا۔ پنج تت کہے میرے خالی ہڈا، وست نظر کوئے نہ آہیا۔ گر اوتار کہے ہوں بالک نڈھا، بلدھاری تیری وڈیایا۔ پیر پیغمبر کہے تیرا کردے رہے سجدہ، نیوں نیوں سپس جھکایا۔ بھگت کہے میں تیرا بردا، بھگون تیری اوٹ رکھایا۔ سنت کہے میں تیتھوں ڈردا، نر بھجے تیری اک سرناہیا۔ گرگھ کہے میں تیرا ناؤں پڑھدا، نت نوت دھیان لگایا۔ گر سکھ کہے میں سرن سرناہی ڈگدا، مان ابھمان نظر کوئے نہ آہیا۔ سنجگ کہے میں راہ تگاں چردا، نیتز نین نین اٹھایا۔ تریتا کہے میں دیکھاں کھیل ساچے پر دا، ہر پریتم ویس وٹایا۔ دوپر کہے میں پریم پریتی اندر کھڑدا، ساچی پنکھڑی مکھ کھلایا۔ کلجگ کہے میں تیرے ناؤں توں چڑدا، دُکھی ہو کے دیاں ڈہایا۔ چوڑاں لوک کہے میرے گھر کوئی نہ پھر دا، صاحب سلطان نظر کوئے نہ آہیا۔ چوڑاں طبق کہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرا اک رکھایا۔ سچ دربار سچکھنڈ نواسی، ایکنکارا آپ لگایا۔ اُپر بیٹھ پُرکھ ابناشی، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں منڈل راسی، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ شبد سُت ڈلارے

دیوے ہلاسی، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ وشنوں تیری لاپے اداسی، برہما دھیرج آپ دھرائیا۔ شکر تیری کرے بند خلاصی، بندنا اکو اک سمجھایا۔ ترے گن کٹے تیری پھاسی، پنج تت ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ گر اوتار بنائے داسی، پیر پینمبر سیو لگایا۔ جگ چوکڑی پوری کرے آسی، سبجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچے تخت ہر جو چڑھیا، سو پرکھ زرنجن وڈی وڈیایا۔ محل اٹل آپے کھڑیا، جوتی نور نور رُشانیایا۔ ناؤں زرنکارا ایک پڑھیا، دو جہان کرے شنوایا۔ لکھ چوراسی گھاٹن گھڑیا، گھڑ بھانڈے ویکھ دکھایا۔ زرنجن نور ہر گھٹ دھریا، جوت زرنجن کرے رُشانیایا۔ امرت سرور گھر گھر بھریا، کول نا بھی مکھ بھرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ تخت نواسی تیرا تگن راہ، نیز نین نین اٹھایا۔ کون ویلا پر بھ ملے ملاح، بے پرواہ پھیرا پایا۔ پرگٹ ہووے سچ خُدا، دستگیر پلو دے پھڑایا۔ لیکھا جانے دو جہاں، برہمنڈ کھوج کھوجایا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا دے چکا، لیکھا سب دا آپ مکایا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں جگ وچھڑیاں لئے ملا، صدا اکو نام سنایا۔ در گھر ساچے کٹھے ہوو آ، ہر مندر وجے ودھایا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ چوتھا جگ رہیا وہا، انتم ویلا نیڑے آیا۔ جس صاحب دا گیت گو بند گئے گا، ڈھولا راگ ناد سنایا۔ شاستر سمرت وید گئے بنا، لیکھا جان کاغذ قلم شاہیا۔ الف یے نقطہ نون گئے سمجھا، تیس بتیسار سنا جہوا صفت صلاحیا۔ کلمہ نبی رسول گئے پڑھا، کائنات کر شنوایا۔ نام ست گئے درڑا، ڈنکا اکو نام وجایا۔ پرکھ اکال گئے منا، اشٹ دیو سوامی بے پرواہیا۔ واک بھوکھت گئے جنا، بھو ابھیدا کھول جنایا۔ سو صاحب سلطان تخت نواسی شاہ پاتشاہ پتیر میثور پھیرا پائے آ، پروردگار جلوہ نور الاہیا۔ سچکھنڈ دوارا ہر زرنکارا ایککارا زرویر پرکھ رہیا وسا، محل اٹل کرے رُشانیایا۔ زرنجن نور ساچا نور رہیا چکا، سورج چند نہ کوئے وڈیایا۔ وشن برہما شو در بیٹھے سپس جھکا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا اکو حکم سمجھایا۔ سچ دربار سچ سلطانا، سو پرکھ زرنجن سو بھاپایا۔ ہر پرکھ زرنجن نوجوانا، مرد مردانہ بھو کھلایا۔ ایککارا وڈ بلوانا، بلدھاری حکم ورتایا۔ آد زرنجن نور مہانا، جوتی جاتا جوت کرے رُشانیایا۔ ابناشی کرتا بٹھے گانا، گھر ساچا سگن منایا۔ سری بھگوان جھلائے نشانہ، دھرم نشانہ اک اٹھایا۔ پاربرہم پر بھ کرے پروانہ، سچ پروانگی اک رکھایا۔ پروردگار وسنہارا ساچے دھام حق مقاما، مقامے حق ڈیرہ لایا۔ آد

جگادی اک اماما، بے عیب نورِ خدائیا۔ پیرِ پیغمبر سجدہ کرے سلما، چرن کول منگے سرنائیا۔ وشن برہما شو دیوے دانا، وست امولک آپ ورتائیا۔ شبدی دھار بنے کاہنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ سچ دربارا سچکھنڈ، ست ستوادی آپ لکائیندا۔ تھر گھر ونڈے اپنی ونڈ، سُن اگم بھيو چکائیندا۔ لکھ چوڑا سی بندی خانہ بند، انڈج جیرج اُتبھج سیتج اپنا حکم ورتائیندا۔ زرگن سرگن گیت سنائے چھنڈ، ساچا ڈھولا راگ لائیندا۔ گر اوتار پیرِ پیغمبر لوکما کٹ کے گئے پنڈھ، پاندھی روپ سرب دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر زیشا ایکنکارا ہر نرنکارا زرگن دھارا آپ جنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے بھگوان، ہر بھگون دیا کمائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ وشنوں تیرا و شو بھنڈارا دیکھے آن، نرویر پُرکھ پھیرا پائیا۔ برہے تیرا برہم کرے پچان، لکھ چوڑا سی کھوج کھوجائیا۔ شکر تیرا بل دیکھے وچ جہان، ترسول تیری بھيو چکائیا۔ ترے گن مایا تیرا توڑے مان، ابھمان رہن کوئے نہ پائیا۔ بیخ ت تیری کرے کلیان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار دیکھے مار دھیان، پیر پیغمبر پڑا آپ چکائیا۔ شاستر سمتر دیکھے پُران، گیتا گیان بھيو گھلائی۔ پڑا لاه انجیل قرآن، کھانی بانی حکم ورتائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا ویس وٹائیا۔ پھرے دروہی زمیں اسمان، گگن گگنتر ہاہاکار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہر دربارا، آد جگادی اک لکائیندا۔ جگ چوکڑی کرے سچ وبارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ زرگن سرگن لے اوتارا، لکھ چوڑا سی جیو جنت سمجھائیندا۔ شبد انادی بودھ اگادھی بول جیکارا، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیندا۔ کاغذ قلم شاہی کاتب بن لکھارا، سرگن زرگن اپنی دھار دکھائیندا۔ رسنا جہوا پتی دند بول نعرہ، حق حقیقت پڑا لاهندا۔ مارگ دتے سرب سنسارا، سنسار ساگر کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلائی۔ بھيو ابھیدا کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی سجن ساک، پتپر میشور اک اکھوائیا۔ کلج انتم پورا کرے بھوکھت واک، واقع دیکھے چائیں چائیا۔ سچ دوارے کھول تاک، پڑا دُئی دے اٹھائیا۔ سچ سندیسہ نر زیشا وشن برہما شو گر اوتار پیرِ پیغمبر سب نوں دیوے آکھ، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ کلج مٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چکائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ جو اُتجے سو ہووے ناس، تھر کوئے رہن نہ

پایا۔ مایا متنا تائے کوڑی راس، کلجک پونجی نظر کوئے نہ آیا۔ سری بھگوان سٹے ڈونگھے کھات، شتوہ دریا آپ رڑھایا۔ لہنا دینا چکائے ذات پات، دین مذہب جھگڑا رہن کوئے نہ پایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنائے اک جماعت، اکو اکھر کرے پڑھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آ کے ویکھن جگت حالات، زرگن زرگن اپنے نال لیایا۔ بن پڑکھ اکال کسے کوئی نہ پچھے وات، چار ورن روون مارن دھایننا۔ کلجک چولا اتم جانا پاٹ، کالا سوساتن رہن نہ پایا۔ بیس پیسا اتارے اپنے گھاٹ، صدی چوڈھویں لیکھا لیکھے لایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد طوبیٰ طوبیٰ کہہ سناون گاتھ، نیترو روئیناں نیر وہایا۔ اُمت اُمتی اسیں گئے آکھ، آخر اکو حکم جنایا۔ کلجک اتم سانجھا پیر پرگٹ ہووے ساکھیات، وڈ امام اپنا پھیرا پایا۔ لیکھا جانے سرشٹ سبائی کائنات، کلمہ اکو نام پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے پایا۔ وشنوں لیکھا لیکھے جائے لگ، لگا ونہار آپ لگایا۔ برہے نیترو نین تک، در مندر دے کھلایا۔ شنکر ویکھ خالی ہتھ، ترسول نظر کوئے نہ آیا۔ بھولے ناتھ اٹھ نٹھ، باشک تشکا گلوں لاہیا۔ رجو طمو سستو نیترو نیناں گھت، اچی کوکے دے ڈھایا۔ بیخ ت کوئی نہ میٹے پھٹ، پٹی نام نہ کوئے بندھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مہنگھاں کولوں پچھے گئے ہٹ، سر ہتھ نہ کوئے کٹایا۔ دُور دُراڈے گئے نٹھ، پلو اپنا مات چھڈایا۔ جنہاں بھلی گر کی مت، من مت بیٹھے جگت پرناپا۔ سو خالی دسن ہتھ، ساچی وست نظر کوئے نہ آیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ اتم کھیڑا ہونا بھٹھ، کلجک بھٹھیالا گنی رہیا تپایا۔ جو گرگھ گر سکھ ہر سنت انتر آتم رہے رٹ، پر بھ چرن دھیان لگایا۔ تنہاں ویکھے پڑکھ سمرتھ، زرگن سرگن پھول پھولایا۔ کلجک انت سری بھگونت جوتی جاتا ہو پرگٹ، پڑکھ بدھاتا دے وڈیایا۔ چرن کول بندھائے نت، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھایا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، رکھیا کرے سبنیں تھانیا۔ اپنے ویکھن دی کھولے تیجی اکھ، دوئے لوچن بند کرایا۔ ساچا مارگ دیوے دس، آتم پر ماتم بوجھ بوجھایا۔ پار برہم برہم دیوے اپنا رس، رس رسپا کھ چوایا۔ کرے پرکاش کوٹن روس، جوتی نور ڈمگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا لیکھے پایا۔ وشنوں اٹھ کر دھیان، سو سنکر آپ جنایا۔ کلجک ویکھ جیو جہان، غریب نمائے روون مارن دھایا۔ ساچا ملے نہ کسے پکوان، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا منگے تھاول تھانیا۔ اٹھ برہے برہم وچار،

پاربرہم سمجھائیندا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، تیرا نور نظر کسے نہ آئیندا۔ کوڑی کریا کیتا پساہ، ساچا ناد نام نہ کوئے سناہیندا۔ گھر مندر ہو یا اندھیار، پرکاش روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، جوتی چند نہ کوئے چکائیندا۔ لیکھا دے سچ دربار، سری بھگوان منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ شکر اٹھ ویکھ ترسول، ترے گن اتینا آپ جنائیا۔ تیرا چکلیا انتم مول، قیمت کرتا دیوے پائیا۔ آگے بدلنہار اصول، اصلیت سب دی ویکھ دکھائیا۔ دُھر دا لیکھا کرنا پئے قبول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا رچائیا۔ ترے گن مایا کھول اکھ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ تیرا کھیڑا دسے بھٹھ، محل اٹل نظر کوئے نہ آئیندا۔ کلج انتم پنج تت کھلے نہ کوئی ہٹ، ہٹوانا روپ نہ کوئے وٹائیندا۔ گھر گھر لگی دسے آگ، ساتک ست روپ نہ کوئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ اٹھو ویکھو تینی اوتار، ہر طرح طرح سمجھائیا۔ کلج جیو ہوئے گوار، مورکھ گدھ ہر کا بھيو کوئے نہ پائیا۔ گھر گھر وڑیا جگت و بھچار، کوڑی سیجا رہے ہنڈھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار، تن مائی ناچ نچائیا۔ آسا ترسنا کرے پیار، ہوئے ہنگتا خوشی منائیا۔ سجن ملیا نہ میت مرار، گھر کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ سرت سوانی رووے زارو زار، شبد ہانی نظر کوئے نہ آئیا۔ آتم سیجا سنجی دسے بن میت مرار، متر پیارا سو بھا کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پڑا سب دارہیا اٹھائیا۔ پیر پیغمبر کھ لاہو نقاب، پڑا آپ چکائیا۔ چاروں کنٹ ساچی کرے نہ کوئی آداب، سچ اسلام سپس نہ کوئے جھکائیا۔ من منو آبن نواب، حکم اپنا رہیا ورتائیا۔ اُمت اُمتی کوڑا دسے خواب، ساچا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دارہیا سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تلو اپنا راہ، ہر رہر رہیا جنائیا۔ پڑھ پڑھ جیو جنت سارے گئے بھلا، بھلیاں مارگ کوئے نہ پائیا۔ ہر دے ہر سکے نہ کوئے وسا، ہر مندر وڑ کے درس کوئے نہ پائیا۔ نچ نیتز پڑا سکے نہ کوئے اٹھا، دوئے لوچن نین شرمائیا۔ دُھن آتمک راگ کوئی نہ سکے گا، رسنا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ امرت آتم جام سکے نہ کوئی پیا، رس انرس بھيو نہ کوئے مٹائیا۔ دیکھ دیا جوت سکے نہ کوئے جگا، گھر گھر دیا بتی کرن رُشنائیا۔ آتم پر ماتم سکے نہ کوئی ملا، ملنی جگدیش نہ کوئے کرائیا۔ آون جاون پنڈھ سکے نہ کوئے مُکا، لکھ چوراسی پھند نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا رہیا جنائیا۔ وشن برہما شو تے کر اکھ، دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ سری بھگوان ساڈے نہیں کچھ وس، تیری کیتی کرنی توہے بھائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، رکھیا کریں بے پرواہیا۔ گر اوتار چرن ڈگے ڈھٹھ، اپنا آپ مٹائیا۔ جو کچھ ساڈا سو تیرے ہتھ، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تیرا لیکھا لکھ لکھ آئے دس، کاغذ قلم شاہی نال رلائی۔ انتم ہو کے تیرے وس، لوکمت ناتا دتا تڑائیا۔ پیر پیغمبر کوئی نہ پئے اکھ، نیر نیناں نیر وہائیا۔ پروردگار بے پرواہ ساڈی نتھ تیرے ہتھ، نک نکیل تیری ڈوری پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری مینے اک رضائیا۔ سارے اٹھو ویکھو ایک، ایککارا آپ جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس نے دتی ٹیک، سوٹکا مستک سب دے لائیا۔ پاربرہم پرہم ٹھاکر سوامی کھولنہار اپنا بھیت، اہیو دئے جنائیا۔ لکھ چوراسی نالوں سب دا چھٹا ہیت، گرو پیر اوتار لوکمت ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ کلجگ انتم لکھ چوراسی سُنجا ہویا کھیت، راکھے بیٹھے لکھ چھپائیا۔ پاربرہم پتر میثور سرب سوامی کھیلے اپنی کھید، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ اگنی تپدی ویکھے مہینہ جیٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لیکھا لیکھ مکائیا۔ اٹھو ویکھو پیر پیغمبر، پاربرہم پرہم آپ جنائیدا۔ کلجگ رچیا اک سویمبر، صاحب سلطان ونڈ ونڈائیدا۔ پرگٹ ہو سرب کلا بھر تمبر، بھيو اھیدا آپ گھلائیدا۔ کوڑی کر یا میٹے اڈمبر، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھائیدا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دھرم دوار اکو دتے مندر، کایا کعبہ پڑدا آپ چکائیدا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی ہر گھٹ وسے اندر، نرگن اپنا ڈیرہ لائیدا۔ بھاگ لگائے ڈوگھے کھنڈر، جوتی جوت جوت رُشائیدا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دوجے داپیار سانجھا منگن، بھگت بھگوان اپنا رنگ وکھائیدا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے آپے رکھے اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جائیدا۔ دوجے در کوئی نہ جائے منگن، دیونہارا داتا پُرکھ اکال اکو دیا کمائیدا۔ نام ندھان سری بھگوان سورا سربنگ وجائے مردنگن، ڈنکا اکو ہتھ اٹھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے سرب ور بھنڈن، کلجگ بھنڈی آپ مکائیدا۔ کلجگ بھنڈی ویکھے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اکو جاپ، سکھیا سچ سچ پڑھائیا۔ آتم پر ماتم وڈ پرتاپ، گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ میل ملاواں رسول پاک، پاکیزہ اپنا راہ جنائیا۔ لیکھا چکے تن ماٹی کوڑی خاک، خاک سار لے اٹھائیا۔ جن بھگتاں کھولے انتر تاک، بند کوڑی کُنڈا لاہیا۔ میٹے رین

اندھیری رات، ساچا چند نور چمکایا۔ توں میرا میں تیرا سناوے گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھایا۔ ورن برن میٹ بنائے سچ جماعت، چار ورن ہر سرنایا۔ نظری آئے اک اکانت، اک اکلہ سچا ماہیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر رکھن آس، بھگت سنت بیٹھے دھیان لگایا۔ گرگھ گر سکھ مل مجھاون ترسنا پیاس، بھکھ کوئے رہن نہ پانیا۔ سو صاحب زرگن جوت کرے پرکاش، پرکاشوان ہر گھٹ تھانیا۔ سنجگ ساچے تیرا کھولے بھو خلاص، خلاصہ اکو وار جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرشٹ سبائی آتم پر ماتم دیونہار گیان، بودھ اگادھا بن کے پنڈت، برہم و دیا پاربرہم جنایا۔

* ۷ آسو ۲۰۲۰ پکرمی زورا سنگھ دے گرہ سدے والا ضلع فروزپور *

ساچا نام دھر سلوک، دھرم دوار دے دکھایا۔ لیکھا چکھے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ ناتا ٹٹے لوک پر لوک، دو جہان پنڈھ مکایا۔ مان گوا کے مکتی موکھ، مہروان نظر اٹھایا۔ لوڑ رہے نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ دے گویا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک نام دے پڑھایا۔ ہر کا نام سنگر جام، مست پیالہ اک پیانیدا۔ انتر آتم دے اکو رام، دوجا نور نہ کوئے دکھانیدا۔ جنم جنم دا پورا کرے کام، پورن اچھیا آپ دکھانیدا۔ بھاگ لگائے نگر کھیڑا گرام، جیو پنڈ ویکھ دکھانیدا۔ کر پرکاش اپنے بھان، جوتی جوت جوت جگانیدا۔ ساچا چرن دھوڑ اشان، دُرم ت میل میل دھوانیدا۔ گھر نظری آئے گوپی کاہن، اشٹ گردیو سوامی ٹھا کر اپنا پڑدا لاہندا۔ بودھ اگادھ شبد دُھن ناد سنائے بانی، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلانیدا۔ لہنا دین چکائے چار کھانی، خالص اپنا میل ملائیدا۔ سچ سروور دیوے امرت پانی، ٹھنڈا جل دھار گھ چوانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھانیدا۔ سنگر ناؤں شبد وچولا، دو جہاناں ہوئے سہانیا۔ زرگن سرگن بن کے تولا، نام کٹڈے تول تھانیا۔ آتم پر ماتم سچ سنائے بولا، سوہنگ ڈھولا اک پڑھایا۔ جنم جنم دا بھار کرے ہولا، کوڑی گھڑی سیس نہ کوئے لکایا۔ اٹا کرے ناہ کولا، دھار امرت گھ چوانیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی

دھرت سوبھاپایا۔ نور وکھائے اکو اولہ، جوتی جوت کر رُشانیا۔ رنگ جنائے ساول سولا، سندر کھ پڑدا لاپہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دے سندیسہ پون پونا، نام ہلارا اک لگایا۔ ہر کانوں سنگر میت، پر بھ ٹھاکر اک سنایا۔ شبد انادی دھر داگیت، گر اوتار پیر پینمبر راگ الایا۔ گھٹ سوامی وسے چیت، جیتن اپنا بھو کھلایا۔ ساچا چاڑھے رنگ مچھ، چولی کپڑ آپ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر نام دے وڈیایا۔ نام اگم ڈونگھا ساگر، گھر گبھیر اکو اک وکھائیدا۔ آپ کائے کایا گاگر، پنچ تت اندر ڈیرہ سچ کرانیدا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ ورا بنے سوداگر، سودا اپنے ہٹ گھر گھر وچ ویکھ وکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک سمجھائیدا۔ سنگر نام شبد سوامی، سوبھاوت وڈی وڈیایا۔ زرگن سرگن انتر جامی انتر آتم بوجھ بُجھایا۔ سچھنڈ دی ساچی بانی، ست ستوادی آپ سنایا۔ دو جہاناں کھیل مہانی، مہابلی ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اک درٹایا۔ شبد گردیو پاربرہم، پتر میثور کھیل کرانیدا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ساچا دھرم، دھرم آتما آپ جنائیدا۔ نہکرمی رکھے نہ کوئے کرم، کرم کانڈ نظر کوئے نہ آئیدا۔ ذات پات نہ کوئے ورن، برن ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ سچ جنائے اکو سرن، سرنگت گھر ساچے اک سمجھائیدا۔ گرگھ ورلے سچ دوارے ورن، گھر مندر اکو نظری آئیدا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ شبد اکو پڑھن، دوجا راگ نہ کوئے الایندا۔ نہ جیون نہ جیوت مرن، مرن جنم دوہاں تو پار کرانیدا۔ اتم لے کے جائے اپنی سرن، گھر ساچے سچ بہائیدا۔ نت نوت بن اکھاں درشن کرن، جوتی نور نور رُشانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام بُجھائیدا۔ نام سنگر شبد بانی، گر گوجھ گیان دوانیا۔ اکھر اکھر جگت کہانی، صفتی صفت سمجھایا۔ رسنا جہوا بولے چارے کھانی، اچی کوک کوک سنایا۔ گرگھ ورا پائے پد زربانی، جس اپنا زربان پد سمجھایا۔ لے کے جائے شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا حکم منایا۔ مندر وکھائے اک لاثانی، سورج چند نہ کوئے رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ نام شبد گیت گوہند، سچ سکھ داتا اکو اک سمجھایا۔ میٹ مٹائے سگلی چند، چنتا چکھانہ کوئے جلائی۔ ٹھاکر ہو بنے بخشنڈ، ساگر ہو امرت میگھ برسایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، اک اکھر بوجھ بُجھایا۔ اکو اکھر اکو گھر، اینکار اک جنائیدا۔ اکو پتھر توڑے گڑھ، اکو نام چوٹ

نگارے لائیندا۔ اکو مندر اکو دوار ویکھنا چڑھ، اک محل سو بھاپائیندا۔ اکو نار اکو کنت لینا ور، اکو سپس ہتھہ ٹکانیندا۔ اکو سرن سرنائی جانا پڑ، اکو چرن کول دھیان جنائیندا۔ اکو پلو لینا پھر، اکو اپنے نال گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ اکو منتر نام آد، سو پڑکھ زرنجن آپ جنائیا۔ اکو روپ ہنگ برہما، برہمانڈ کرے رُشائیا۔ دوہاں مل کے وجے ناد، گھر سچ خوشی دکھائیا۔ بن پر ماتم آتم کوئی نہ آئے سواد، رس روپ نہ کوئے وٹائیا۔ بن آتم پر ماتم کوئی کرے نہ راج، رعیت روپ نہ کوئے دکھائیا۔ بن پر ماتم آتم پورا کرے نہ کوئی کاج، مہر نظر نہ کوئے اٹھائیا۔ بن آتم پر ماتم ساجن کوئی نہ لئے ساز، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا نام آپے آپ جنائیا۔ سو ہنگ ہر کا ناؤں، آد جگاد اک رُشائیا۔ سو ہنگ ہر کا گاؤں، گھر وسے بے پرواہیا۔ سو ہنگ ہر کا تھاؤں، تھان تھنتر دئے وڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہ ہنگ نرائن زر، آد پڑکھ اپر مپر سوامی شبد گردیو سدا نہ ہامی، انھو پرکاش انتر جامی، انتر آتم پر ماتم اکو گھر سمجھائیا۔

* ۷ اَسُو ۲۰۲۰ یکرمی سدے والا ضلع فرور پڑ * *

شبد نام سنگر کرپا، پار برہم دئے وڈائیا۔ باقی جیو کڈے پیتا، لکھ چوراسی گیڑ دکھائیا۔ بن سری بھگوان جنم جائے برتھا، لیکھا لگے کوئی نہ رانیا۔ گرگھ جانے بھیو پر کا، پریتی پریتم اک جنائیا۔ میل ملائے ہر سنگر جنم جنم چر کا، وچھڑے اپنے نال جڑائیا۔ ورا پڑدا لاہے گھر تھر کا، دھر دربار دئے دکھائیا۔ دین مذہب کوئی نہ رہے فرقہ، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ دُرمت دھو صاف کرائے ہردا، سو پچھ سروپ آپ سمجھائیا۔ جنم جنم جیو بھوندا رہے پھر دا، بن سنگر پورے پنڈھ نہ کوئے مکائیا۔ آون جاون گیڑا رہے گڑدا، ہر کرتا آپ گڑائیا۔ غنچہ پھل رہے کھڑدا، پنکھڑی پت ڈالی مہکائیا۔ بن زرنکار لیکھا نہ مکائے کوئی سر دھڑ دا، بیخ ت چولی کوئے نہ پائیا۔ ویکھنہارا کھیل چوٹی جڑ دا، مدھ اپنی دھار وہائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی صاحب سنگر آگے کوئی نہ اڑدا، جو اڑیا بھن دکھائیا۔ گرگھ ورا ساچے پوڑے چڑھدا، جس اپنا بھیو چکائیا۔ توں میرا میں تیرا ڈھولا اکو نام پڑھدا، دوجا اکھر نہ کوئے سنائیا۔ روپ

نظری آئے ہری ہر ہر دا، ہر مندر اکو سو بھاپایا۔ پڑدا چکے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ ہوئے رُشنائیا۔ جس من کولوں سد رہیا ڈردا، سو من ڈیرہ ہے ڈھاہیا۔ دوئے جوڑ نمکھ نمکھ واسطہ کردا، مان ابھمان دئے مٹائیا۔ سنگر سرنائی سچ دوارے پڑدا، ساچے گھر وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منتر اکو اک سمجھائیا۔ نام شبد کہے موہے ہر کی اوٹ، آسا اکو اک رکھائیا۔ جگ چوکڑی لائے چوٹ، سچ نگارہ نوبت اک وجائیا۔ لوکمت بھیجے نال شوق، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ بھگت سنت کوئی نہ جائے اونٹ، ساچا بندھن دئے بندھائیا۔ گرگھ ناری رنڈی رہے نہ بنا کھونٹ، گر شبد لئے پرنائیا۔ گرگھ گرودوار آپے جائے پہنچ، گھر مندر اکو نظری آئیا۔ سنگر تریتا دواپر کلج گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے ڈھر دی رونس، رہبر بن کے راہ دکھائیا۔ پیر پیغمبر کہندے گئے پروردگار ساچا غوث، قطب دیکھے تھاؤں تھانیا۔ دو جہان منن جس دی دھونس، بھے بھو سرب جنائیا۔ سو صاحب سرب سوامی اکو دے کھونٹ، خالق خلق دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک درٹائیا۔ نام شبد کہے پر بھ تیری سرن، تڈھ بن سار کوئے نہ پائیا۔ بن تیری کرپا اندر کوئی نہ دیوے وڑن، باہروں کُنڈے سارے بیٹھے لائیا۔ میرے کولوں کلج جیو ڈرن، دُور دُراڈے نٹھن واہو داہیا۔ کوڑی کریا ڈھولے پڑھن، تیرا ناؤں نہ کوئے دھیائیا۔ مایا ممتا گنی سڑن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ نیتز کھولے نہ کوئی ہرن پھرن، دوویں اکھاں دیکھن جگت لوکائیا۔ سنگر ملے نہ سچی سرن، سوچ سمجھ کسے نہ آئیا۔ اپنے پوڑھے مول نہ چڑھن، گردر مندر مسجد لبھن تھاؤں تھانیا۔ من واسنا سارے اڑن، منسا پور نہ کوئے کرائیا۔ کچے برہو انتم جھڑن، پھل نظر کوئے نہ آئیا۔ گیرا بنیا جنم مرن، لکھ چوراہی بھون چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ نام شبد کہے پر بھ سچ سوامی، سنگر تیری اک سرنائیا۔ تیری صفت اگئی بانی، ساڈا ناؤں تیری وڈیائیا۔ تیرا حکم اکھ کہانی، ہوں چاکر سیوک سیو کمائیا۔ تیرا کھیل سدا لاثانی، لاشریک نظر نہ آئیا۔ توہے توفیق اک دو جہانی، نرگن سرگن اپنی دھار چلائی۔ کلج انتم نام شبد کہے سانوں ہوئی حیرانی، ہر جو تیرا بھیو کوئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ گھر گھر وڑی شیطانی، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ بھرے بھلے وڈ وڈوانی، گیانی دھیانی دھیان نہ کوئے لگائیا۔ ساچا ملے نہ کوئے ایشانی، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ رسنا جہوا پڑھدے اکھر

بانی، ہر دے ہر نہ کوئے و سائیا۔ بھرے بھلی چارے کہانی، چاروں گنت رہی گر لائیا۔ سرت سوانی بنی نہ ساچی رانی، نند نظر کوئے نہ آئیا۔ جنگل جوہ
 اجاڑ پہاڑ پھرے بن آنجانی، بالی بڈھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ لہجھدی پھرے ٹھنڈا پانی، بن سنگر پورے امرت جام نہ کوئے پائیا۔ کرپا کر شاہ
 سلطانی، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ گرکھاں گرکھاں ساچی دس نام نشانی، نشانہ اکو اک لگائیا۔ کوڑی بھلے جگت کہانی، تیرا نام اک دھیائیا۔ چرن کول کرن
 دھیانی، نیتر نین نین شرمائیا۔ بخش در اکو پد زبانی، دوجی منزل رہن کوئے نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی دسے فانی، انت رہن کوئے نہ پائیا۔ تیرا نور تیری جوت
 نورانی، تیری انس تیرا بنس، بھگت بھگوان سدا اکھوائیا۔ ساچے سنتاں در ساچے دے مانی، سپیس جگدیش ہتھ لکائیا۔ گرکھاں دس سچ کہانی، بھرم بھلیکھا
 دے گوائیا۔ گرکھ جان تیتھوں قربانی، من واسنا بھیٹ چڑھائیا۔ توں میرا میں تیرا سچ پریت اک لگانی، لگی پریتی توڑ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا اپنا ور، ور سچا نام ورتائیا۔ شبد کہے میں دساں تیرا نام، نام تیرا ست وڈیائیا۔ ست کہے میں کراں سلام، سپیس جگدیش
 جھکائیا۔ جگدیش کہے میں تیرا کام، بن کرتا کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی دیوے اکو ور، آتم پر ماتم پر ماتم آتم آد جگادی
 دو جہاناں کھیل، زرگن زرگن انم میل، دو جہاناں سچن سہیل، سوہنگ روپ ست سروپ مہمانو پ و سے چار کوٹ، ناتا تے جوٹھ جوٹھ، سچ سچ اکو
 اک ہر کا نام جنائیا۔

* ۷ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی حاکم سنگھ دے گرہ بھائی کی ڈرولی ضلع فروز پُر *

شاہ پاتشاہ سچ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ تخت نواسی نوجوان، بلدھاری بے پرواہیا۔ جگھنڈ دوار کھیل مہان، سو پُرکھ زرنجن آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ
 زرنجن بن پردھان، ایکنکار حکم جنائیا۔ آد زرنجن جوت مہان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا دیونہارا دان، بھیو ابھیدا آپ گھلائیا۔ سری
 بھگوان حکمران، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ پاربرہم پر بھ ویکھے مار دھیان، زرگن زرگن اپنی اکھ گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا

کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمانیدا۔ سچھنڈ دوارا سچ مکان، سو صاحب آپ سہانیدا۔ دیا باقی کملاپاتی اک جگائے مہان، مہروان مہر نظر اٹھانیدا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، شاہ پاتشاہ اپنی کار کمانیدا۔ ڈھر سندیسہ سنو فرمان، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی آپ سنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتانیدا۔ ساچا حکم ہر زرنکار، زرنگن داتا آپ جنایا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، ڈھر فرمانا اک سمجھانیا۔ وشن برہما شو رہنا خبردار، نیتز نین اگھ کھلایا۔ ترے گن مایا پنچ تت نیتز کھول اگھاڑ، سو صاحب پڑدا دینا کھلایا۔ گر اوتار آؤنا در دربار، در دروازہ رہیا جنایا۔ پیر پیغمبر سجدہ کرن پروردگار، سپس جگدیش اک سمجھانیا۔ بھگت بھگوان لئے اٹھال، جاگرت جوت اک جگایا۔ سنت سجن میلے نال، گر چیلے رنگ رنگایا۔ گرگھ کھولے بند کواڑ، پڑدا اولہا آپ چکایا۔ گر سکھ کرے پرکاش بہتر ناڑ، اگیان اندھیر نظر کوئے نہ آئی۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتانیا۔ ساچا حکم دیوے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمانیدا۔ سچھنڈ نواسی ہو مہروان، تھر گھر شبدی سٹ اٹھانیدا۔ اٹھ ڈلارے نوجوان، تیری نوبت نام وجانیدا۔ دو جہانان مار دھیان، پری لوء برہمنڈ کھنڈ تیرا راہ تکانیدا۔ وشن برہما شو بال انجان، سکھیا تیری وڈ وڈیانیدا۔ گر اوتار کر کلیان، پیر پیغمبر راہ جنانیدا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک جگ چوکڑی دیندا رہیا پیغام، نو نو چار حکم ورتانیدا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی مات نشان، اکھر اکھر بندھن پانیدا۔ نش اکھر سکے نہ کوئے پچان، لیکھا جانے سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سو بھا پانیدا۔ درگاہ ساچی پروردگار، نور نورانہ نور الاہیا۔ کرے کھیل ام اپار، الکھ اگوچر وڈ وڈیانیا۔ ساچے تخت بیٹھ آپ کرتار، قدرت قادر دیکھ دکھانیا۔ حکم دیوے ایکا وار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چوڑاں لوک دیکھے وارو وار، چوڑاں طبقات کُنڈا لاہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت نیتز روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ ہر کا شبد سرشٹ سبائی گئی وسار، گر منتر پڑھے نہ کوئے لوکانیا۔ رسنا جہوا بتی دند کرے پکار، پر ماتم آتم میل نہ کوئے ملانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے ہار، سنجگ تریتا دواپر کلجک سیو کمانیا۔ اتم دوئے جوڑ منگدے رہے بن بھگھار، پُرکھ اکال اگے جھولی ڈاہیا۔ توں داتا دانی وڈ وڈا سرجنہار، بے انت تیری وڈیانیا۔

ہوں بالک بال اجان، تیری سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیرا نام شبد سنسہڑا دو جہان، اکو دھار دکھائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ تھکے تیرا انت نہ پاراوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا دسے آپ کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سچ دوارے بیٹھ سچی سرکار، ست ستوادی تھم ورتائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ویکھنہار، زرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ سرگن دیونہار شبد آدھار، نام ندھان جھولی پائیا۔ سیوالا گرو اوتار، پیر پیغمبر تھم منائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ پیج سوار، ستن اکو نام سمجھائیا۔ گرگھ رنگ چاڑھ اپار، گرگھ پڑدا دئی اٹھائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، خالق خلق وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک سہائیا۔ سچ دربار لا بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ کلج ویکھو سارے انت، چارگنٹ اندھرا چھائیا۔ گھر گھر گڑھ ہوئے ہنگت، کوڑی کرپا وجے ودھائیا۔ کوئی نہ بنے ساچی سنگت، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملاییا۔ بھو ابھیدا کھولے کوئی نہ پنڈت، چو داں و دیا ہوئی ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ ڈھر سندیسہ گر اوتار، سو پڑکھ زرنجن آپ جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج پیٹے اتم وار، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ نیتز ویکھو کرو دیدار، جلوہ گر ظاہر ظہور ویس وٹائیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، حق مقام اکو اک سمجھائیا۔ لاشریک سانجھیا، سچ توفیق اک کرتار، دو جہاناں پڑدا رہیا اٹھائیا۔ ایٹھے اوتھے دو جہاناں مددگار، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جگ چوکڑی جس دی کردے گئے پکار، اچی کوک واج مار، ڈھولا صفت صلاحی نام گائیا۔ سو کرتا قدرت قادر ویکھنہار، زرگن زرویر پڑکھ اکال، جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا لکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا ویس وٹائیا۔ ست ستوادی بنے سچ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ مارگ اکو دیوے لا، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک سمجھائیا۔ سچ دربار ویکھو ہر، زہر زرائن آپ لگائیندا۔ جس دا کھلا رہے در، دروازہ بند نہ کوئے کرائیندا۔ زہو چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ سرب گوائیندا۔ بھگت بھگوان لئے پھڑ، انتر انتر میل ملائیندا۔ ساچے سنتاں مندر جائے چڑھ، ساچا پوڑا اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بھو ابھیدا کھولے مات، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلج اتم پرگٹ ہو یا پڑکھ ابناش، زرگن زہر اپنا ویس دھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اک جماعت، ساچی پٹی اک سمجھائیا۔ پورب لہنا چار جگ دا ویکھے آپ حالات، پردہ سب دا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ اکال، عقل کل دھاری وڈ وڈیاںیا۔ جگ جگ ہوئے سدا دیال، نت نوت اپنی سیو کماںیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچے لال، سُت دُارے مات گھلایا۔ شبدی شبد بن دلال، سچ دلالی اک وکھایا۔ حقیقت ویکھے حق حلال، لاشریک پڑدا لاہیا۔ بھگت بھگونت لئے بھال، ساچے سنت سنت جگایا۔ سُرت سوانی شبدی کنت ملے آن، آون جاون گیرا دئے چُکایا۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد داتا بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دھرم دوار وکھائے اکو سچّی دھرمسال، جس گھر وبے نام ودھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر نیناں نال کرن وصال، وصل اپنا اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربار اکو اک سُبھایا۔ سچ دربار سو بھاونت، سچکھنڈ ملے وڈیاںیا۔ کرے کھیل پر بھ جگا جگنت، جگ جگ تھم ورتایا۔ وشن برہما شو دیوے نام مہا اگنت، صفتی صفت راگ سُنایا۔ گر اوتار دھار منت، منتر اکو اک درڑایا۔ پاوے سار جیرج انڈج، اُتبیج سیتج آپ سماںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ آد جگاد بنائے بنتر، گھاٹ گھرت ویکھ وکھائیندا۔ نام سُنائے اکو منتر، آتم پر ماتم آپ پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا سنگر ست، ست ستوادى آپ جنایا۔ کلجگ انتم چھڈو من مت، من مت انت رہن نہ پانیا۔ چار ورن بُجھائے اکو تت، کھتری براہمن شودر ویش سمجھایا۔ نرگن جوت گھر گھر کر پرگٹ، اگیان اندھیر دئے مٹانیا۔ کایا اندر کھول ہٹ، ساچا ونج نام وکایا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے جلاںیا۔ نظری آئے پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی چلاؤندا رہیا رتھ، سبجگ تریتا دو اپر کلجگ بن رتھواہیا۔ سو مارگ اکو دیوے دس، گر اوتار پیر پیغمبر نال رلاںیا۔ پچھلا لیکھا ہووے بس، بستے سب دے بٹھ وکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنایا۔ دُھر دی دھار دتے آپ، پر بھ اپنی دیا کماںیندا۔ آد جگادی اکو جاپ، دو جہاناں سرب سمجھائیندا۔ پتا پُرکھ مائی باپ، پُرکھ اکال اکو نظری آئیندا۔ نرگن سرگن دیوے دات، داتا دانی جھولی آپ بھرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انتم سارے گئے آکھ، اُچی کوک ڈھولا راگ سُنائیندا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے پر م پُرکھ آپ سمراتھ، سرب کل دھاری ویس وٹائیندا۔ ہوئے سہائی دیناں ناتھ، اتاتھ غریب نماںیاں

گلے لگایا۔ نانک گوہند پورا کرے بھوکھت واک، واقع دیکھے چائیں چانیا۔ گوہند بھھے ساچا نات، ناتا بدھاتا ویکھ دکھایا۔ لیکھا چکائے ذات پات، ورن گوت رہن کوئے نہ پانیا۔ ساچا منتر پوجا پاٹھ، شبد گراشٹ دیو سوامی اکو اک نظری آئیا۔ لیکھا جانے تیرتھ تاٹ، سر سرور امرت آتم سچ اشنان کرایا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کرے گھات، نام کھنڈا اک چکایا۔ جودھا سور مہابلی اترے اپنے گھاٹ، پتن نظر کسے نہ آئیا۔ گرگھاں گرگھاں پچھے آپے وات، واتا ورن آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دے جنایا۔ سرشٹ سبائی سانجھا یار، سو پڑکھ نرنجن اک اکھوانیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل اپار، ہر کرتا کار کمانیندا۔ شبدی جودھا سور بیر بلکار، سنگر اکو اک پھیرا پانیندا۔ دو جانہ کوئے میت مرار، سنگی ساتھی سنگ نہ کوئے نبھانیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پڑی لو آکاش پاتال زمیں اسمان پڑدا دیوے پاڑ، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ سمند ساگر پھول پھولا نیندا۔ لیکھا جانے تیی اوتار، بھيو ابھید آپ گھلانیندا۔ بھگت اٹھاراں نیتز نیناں دے دکھال، شبد اشارے نال جنانیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جلوہ دکھائے آپ جلال، ظاہر ظہور بے نظیر لاشریک سچ تصویر آپ پرگٹانیندا۔ نانک گوہند میلادین دیال، پڑکھ اکال اکو مندر سچ سہانیندا۔ جس گرہ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، ترے گن ٹٹے کوڑ جنجال، پنچ تت مارگ دے سکھال، آتم پر ماتم بودھ اگادھ اکو نام جنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار سرب بلانیندا۔ سچ دوار سچ نرنکار، سچ حکم سنایا۔ وشنوں رہنا خبردار، خبر نام اک جنایا۔ برہمے اٹھ نین اگھاڑ، شکر بھولا بھاؤ گوانیا۔ ترے گن مایا پینی مار، پنچ تت نٹھے واہو داہیا۔ برہمے ست ہو اجیار، دھر دی دھار آپ جنایا۔ یگے پُرش ہو بے دار، براہ اپنا پڑدا لاہیا۔ ہاوغریو کھیل ویکھ کرتار، نرنائن رہیا جنایا۔ کپلن ہو ہوشیار، دتا ترے سمجھ سمجھایا۔ رکھپ دیو ویکھ آر پار، پرتھو بھجنا واہو داہیا۔ مس تیری پاوے سار، کچھپ ہولا بھار کرایا۔ دھنتر تیرا لہنا دے نوار، موہن موہنی روپ وٹانیا۔ باون ویکھ سچا دربار، بلدھاری آپ لگایا۔ ہنسا موتی چوگ چگ اپار، سوہنگ ست سروپ جنایا۔ نر سنگھ اپنا پڑدا ویکھ اتار، پار برہم پر بھ بھيو ابھید گھلانیا۔ نرنائن خبردار، بے خبر خبر سنایا۔ ہری ہر کر وچار، ہر کرتا ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ براہمن برہم بھيو چکائے آپ نرنکار، پارس پرس نظر نہ آئیا۔ رام رامے دسرتھ بیٹے اودھیا نگری پڑکھ ابناشی ، دھر دی دھار اکو اک جنایا۔ وید ویاسا ویکھ تماشنا پُران

اٹھاراں تیرا رہیا پکار، اچی کوک کوک سناٹیا۔ کاہن گھنٹیا ویکھ نینا ساچا سنا بنسری اکو نام ندھان رہیا وجاٹیا۔ موسیٰ ویکھ نین اگھاڑ، جلوہ گر کرے پیار، کوہ طور نور ظہور لیکھا رہیا چکاٹیا۔ موسے سجدہ کر پروردگار، عیسیٰ ہووے خبردار، پتا پوت کرے پیار، برخوردار تیرا لہنا جھولی پائیا۔ محمد مگے مدد، مدد کرے مددگار، پرگٹ ہوئے وڈ امام سانجھیا، صحیح سلامت ساکھیا اپنا کھیل دکھائیا۔ زرگن نانک سچھنڈ و سے اکنکار، جوتی جوت جگے اپار، ملیا میل پُرکھ اکال، دو جا نظر کوئے نہ آتیا۔ گوہند سورا سٹ دُلا، ملیا میل سچی سرکار، جو دھا سور بلی بکار، نام کھنڈا تیز کٹار، چند پر چند اک چکاٹیا۔ شبدی روپ اگم اپار، دو جہاناں پاوے سار، برہنڈ کھنڈ کرے خبردار، جیرج انڈج اُتبیج سبتج رہیا سائیا۔ سارے اکتھے آوے سچے دربار، سو صاحب پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ لیکھا سب دا چکے اکو وار، باقی کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سناٹیا۔ سارے کہن اسیں آوانگے۔ پر بھ تیرا درشن پاواں گے۔ سچھنڈ دوار تیرے چرنی سیں جھکاواں گے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاواں گے۔ تیری پریم پریت دی بھجھی ڈور، پننگ تیرے نام اڈاواں گے۔ لوکمت آئے جوڑ، اگا پچھا تیری جھولی پاواں گے۔ توں ویکھ کر کے غور، گہر گہبھر تیرے سدا اکھواواں گے۔ ناتا رہیا نہ پنج تت سریر، شریکت وچ کدے نہ آوانگے۔ تیری دھاروں اُتے گرو اتار پیغمبر پیر، پاربرہم تیرا بنس اک سہاواں گے۔ توں آپے پائے شرع زنجیر، انتم تیرے کولوں کٹاواں گے۔ نانک کھج کے آیا لکیر، چار ورن لیکھا سرب مکاواں گے۔ گوہند بن کے آیا فقیر، پتا پوت مات سنگ نہ کوئی لیاواں گے۔ انتم تیرا میلایے اخیر، دوجی اوٹ نہ کوئی رکھاواں گے۔ کھج سب دی مٹے پیر، کوڑی کریا شوہ دریا رڑھاواں گے۔ تیرے نال مل کے سب دی بدل جائے تقدیر، تدبیر سب نوں اک سمجھاواں گے۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، لاشریک اکو نور جنداواں گے۔ شاہ پاتشاہ بے نظیر، تخت نواسی راجن راج اک وڈیاواں گے۔ جس دا لیکھا شاہ حقیر، اوچ نیچ نہ کوئے رکھاواں گے۔ تس صاحب پُرکھ اکال دی اکو نام سچ حدیث، کلمہ اکو اک دکھاواں گے۔ سبج تریتا دواپر کھج حکمے اندر پیسن لیا پیس، بن چاکر یاچک سیوا سیوا دکھاواں گے۔ تیرا کھیل پیس پیس، بے پرواہ اکو در جنداواں گے۔ سری بھگوان سچ سوامی سر چھتر جھلے سیں، راج راجاناں خاک ملاواں گے۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیری رکھدے گئے اڈیک، نت تیرا راہ تکاواں گے۔ ندھ بن دوجی کوئی نہ رہے پریت، پریتم اکو

اک مناواں گے۔ تیرے بلیاں ہوئے ٹھانڈے سیت، اگنی تت سرب بُجھاواں گے۔ سنجگ تیرے نام دی چلے ریت، تیرا ناؤں اِکو اِک دھیاواں گے۔
 ہر گھٹ و سیں ٹھا کر ٹھا کر دوارے مندر مسیت، شو دوالے مٹھ تیرا ناد سناواں گے۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، نیتز پیکھ خوشی مناواں گے۔ صدی چوڑھوی
 جائے بیت، بیٹی کہانی نہ کوئے سناواں گے۔ انتم ویلا سد وسیئے تیرے نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکاواں گے۔ تیرے در تو منگیئے بھیکھ، بھچھیا اِکو جھولی نام
 بھراواں گے۔ تیری کوئی نہ جانے ریت، ریتوان تیرے حکمے اندر سپس نواواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 تیرے الکھ جگاواں گے۔ سری بھگوان دیا کمائے گا۔ پار برہم پر بھ ویکھ دکھائے گا۔ ابناشی کرتا کرم کمائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میل ملائے گا۔ سچ سو میسر
 اِک رچائے گا۔ کوڑا اڈمبر جگت مٹائے گا۔ سرب کلا بن بھر تمبر، بھرم بھلیکھا دُور کرائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ اِکو اِک
 لگائے گا۔ تیرا مارگ اِک پرناواں گے۔ دوئے جوڑ سپس نواواں گے۔ پُرکھ اکال اِک مناواں گے۔ دھرم دوارا اِک سمجھاواں گے۔ نام ڈھولا اِکو اِک
 گاواں گے۔ شبد وچولا مات بناواں گے۔ پنج تت پڑدا اوہلا انت چکاواں گے۔ لکھ چوڑا سی پیا رولا، بھرم بھلیکھا سرب مٹاواں گے۔ گو بند کر کے آیا قول،
 کیتا قول توڑ نبھاواں گے۔ دھرنی ہووے بھار ہولا، دھرت دھول ساچا سنگ نبھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور،
 تیرا اِکو راگ الاواں گے۔ پر بھ اِکو راگ الائے گا۔ کنت سہاگ میل ملائے گا۔ ساچے سنت آپ جگائے گا۔ کایا چولی رنگ بسنت چڑھائے گا۔ گڑھ توڑ
 ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو چکائے گا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے اِکو سنگت، ساچا سنگ آپ رکھائے گا۔ دُوبے در کوئی نہ جائے منگت، چھتری
 براہمن شو در ویش سب دا داتا اِکو نظری آئیگا۔ جیو جنت لکھ چوڑا سی پھند کٹائے گا۔ لہنا دینا چکے جیرج انڈج، اُتبیج سیتج اپنے لیکھے پائے گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ اِکو نام دوائیگا۔ سنجگ دوائے اِکو نام، ایکنکار دیا کمائی۔ سرب جیاں گھٹ و سے رام، رام رمیا
 بے پرواہیا۔ نظری آئے ساچا شام، گھنٹیا بنسری سچ و جائیا۔ سچ پیغمبر دئے پیغام، کلمہ کائنات پڑھائی۔ ساچا ایشٹ اِک ایمان، اسم اعظم اِک در سائی۔
 منتر سچا ست نام، نام ست ست جنائی۔ فتح ڈنکا شبد دو جہان، جگ چوکڑی آپ و جائیا۔ گو بند کرے پروان، پروانہ سب نوں دئے دکھائی۔ جودھا

سوربیر بلوان، مہابی ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کریامیٹ نشان، سچ سچ کرے رُشائیا۔ سنجگ بنے اک ودھان، ساچا مارگ آپے لائیا۔ پنچم پیتا بن پردھان، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ پنچے سوہن اک در دربان، درگاہ ساچی لوکمت خوشی وکھائیا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ دو جہان وشن برہما شو کروڑ تیتیس سُرپت اند گن گندھرب سب نوں مٹی پئے آن، سپس سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سارے کرن پروان، بے وفا رُوپ نہ کوئے وٹائیا۔ پر م پُرکھ پتر میثورچرن کول لگے سرب دھیان، دھیانی اکو دھیان جنائیا۔ آتم پر ماتم دیوے نام گیان، شبد ندھان دئے سمجھائیا۔ توں میرا مے تیرا سارے مَن جیو جہان، مکھ سکے نہ کوئے بھوئیا۔ سنجگ ساچے چلے ست دُکان، کوڑا ہٹ رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگونت ویکھے آن، زرگن وکھری دھار چلائیا۔ ساچے سنتاں دیوے دان، دردی در دیاں درد وندا ئیا۔ گرکھاں وکھائے دھرم نشان، کایا اندر آپ اُٹھائیا۔ گر سکھاں دھوڑی چرن کرائے اشان، دُرمت میل دھوئیا۔ چار ورنان اک وکھائے مکان، سچ دوارا آپ پرگٹائیا۔ چھپر چھن نہ کوئی سکے پہچان، چار دیوار نظر کوئے نہ آئیا۔ سورج چند نہ کوئے بھان، چند چاندنا نہ کوئے چکائیا۔ منڈل منڈپ نہ کوئے نشان، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچا منتر اک سنا ئیا۔ ساچا منتر نام گو بند، گیت اکو اک سمجھائیندا۔ انتر باہر مٹے چند، چنتا روگ نہ کوئے وکھائیندا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گمبھیر دیا کمائیندا۔ جن بھگت بنائے نادی بند، سٹ ڈلارے آپ اُٹھائیندا۔ گھر مردنگ وجائے کنگ، دُھن آتمک راگ سنا ئیندا۔ امرت دھار وہائے سندھ، کوڑی کریا آپ رُٹھائیندا۔ واسا کرے آتم نچ، نچ آتم ویکھ وکھائیندا۔ اپنی ملن دی دتے بدھ، مکتب اکو اک کُھلائیندا۔ ڈیرہ ڈھاہے اٹھاراں سدھ نو ندھ، نو اٹھاراں مول چُکائیندا۔ بھيو چُکائے کایا پنڈ جیو انڈ، برہمنڈ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا شبد گیان، چار ورنان اک نشان، سچ دوارے آپ جنا ئیندا۔ سچ دوارا سنگر گھر، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جس گرہ ملے اکو جہا ور، وندن وند نہ کوئے وندا ئیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ در درویش کھڑے در، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ مہروان پر بھ کرپا کر، کرپا بندھ تیری سرنا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک سنا ئیا۔ کلجگ سُن بات اخیر، سو صاحب آپ جنا ئیا۔ تیرا لیکھا لکھ گئے گر اوتار پیر، پینغمبر شہادت نال رلا ئیا۔ کلجگ انت تئے شرع زنجیر،

شریعت مات رہن نہ پائیا۔ ہوئے ہنگتائے پیر، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ورو لے نیر، سروور اکو نظری آئیا۔ بھگت کوئی نہ رہے دِگیر، بھگون
 میلے چائیں چائیا۔ اپنے نک نال کڈھ لکیر، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پر بھ بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ لیکھا چھکے ہست کیر، کیٹ کیٹاں ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ رہیا جنائیا۔ کلج رووے مارے دھاہ، اچی کوک کوک سٹائیا۔ دروہی دروہی میرے خُدا،
 خودی میری نہ میری مٹائیا۔ اٹھ ویکھ میں تیرے تیرے نالوں کیتے جُدا، اپنی پیٹی اک پڑھائیا۔ گر کاشد سارے گئے بھلا، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔
 کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار من متی دتی چلا، چلائوان سرب لوکائیا۔ دھیاں بھیناں گدر مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے نکا، نیتز نین نین اٹھائیا۔ مَلا شیخ
 مسانک پنڈت پاندھے ہوئے بے وفا، تیرا سنگی نظر کوئی نہ آئیا۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تیتوں باہروں رہے گا، انتر دُھن تیرا ناد نہ کوئے وجائیا۔ کرپا کر
 بے پرواہ، میرا ویلا انت میرے نال رکھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی میں بھجاں واہو داہ، دوس رین سیو کمائیا۔ گیانی دھیانی وڈ وِدوانی دھرم کرم تو دتے ڈلا،
 دھیرج جت ست سنتو کھ رہن کسے نہ پائیا۔ اٹھ ویکھ محمد میرا بنیا گواہ، جس شریعت میرے نال رلائی۔ پُرکھ اکال کہے تیتوں دیواں سچ سنا، سچ سچ درڑائیا۔
 تیری گر گوبند جڑ دتی اُکھڑا، نہ کوئی سکے مات لگائیا۔ چار لکھ بتی ہزار دا لیکھا رہے کوئی نہ، چند پورب لیکھا رہیا مکائیا۔ تینی اوتار بنے گواہ، بجھے آون
 واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سٹائیا۔ کلج رووے نیتز نیر، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ میری پر بھو ویکھ انت اخیر، آخر
 تیرا حکم سیس ٹکائیا۔ لکھ چوراسی پاواں بھیر، اک اشارہ دیاں جنائیا۔ شاہ سلطاناں کراں فقیر، راج راجاناں در در گھر گھر بھکھیا جگت منگائیا۔ چاروں کُنٹ
 پئے وہیر، بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، انت تیری اوٹ رکھائیا۔ کلج سُن چھوٹے پُت، چوٹھے جگ
 دیاں سمجھائیا۔ تیری ویکھاں انتم رُت، رُت رُتڑی جگت مہکائیا۔ پرگٹ ہو ابناشی اچت، تیری سار آپے پائیا۔ نرگن دھاروں نرور پُرکھ اٹھ، جوتی جامہ
 ویس وٹائیا۔ شبدی نال رلا مات سٹ، گوبند نظر کسے نہ آئیا۔ ہن گوبند کولوں پُچھ، تیرا لیکھا کویں مکائیا۔ جے تیرے اُتے جاوے تھ، رحمت اکو اک
 درسائیا۔ تیری بچی رہن دیوے بھگتاں والی گٹھ، دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ جنہاں امرت جام پیتا گھٹ، تہناں دیوے مان وڈیائیا۔ نرگن ہو کے سرگن ول

بدلے اپنا رُخ، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئی۔ گرسکھ گرسکھ سنت سہیلے گر گوبند گودی لئے چک، بنس سر بنس اپنا لئے سہایا۔ مات گربھ ناتا توڑے اٹا
 رُخ، کوڑی کریا پھند کٹایا۔ اگے ہو کے دیکھے تیتوں ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ توں سیس نو اونا جھک، کلجک پینا اک سر نایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ کلجک کوڑا کرے منظور، پر بھ تیری وڈ وڈیایا۔ ساچی سکھیا دے حضور، حضرت اک
 پڑھایا۔ گوبند کھیڑے دے کھیڑے نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ کون مُکایا۔ کرپا کر سرب کلا بھر پور، بے پرواہ رحمت اک کمایا۔ پُرکھ اکال کہے گوبند
 تیتوں ملے ضرور، تیری ضرورت پور کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے جنایا۔ ساچا مندر گوبند کھیڑا، پُرکھ اکال آپ
 جنایا۔ جس دا کھلا رہے ویڑا، بھو کوئے نہ پانیا۔ اوتھے شبدی گر داوسے ڈیرہ، دُوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جگ چو کڑی ہووے حق نیڑا، حقیقت سب دی
 دیکھ دکھایا۔ کلجک جا کے دیکھ سمبل کھیڑا، جس گھر سے سچا ماہیا۔ مہروان کرے اپنی مہرا، مہر نظر اک اٹھایا۔ تیرا چاہے تارے چاہے ڈوبے بیڑا، اُس
 دے ہتھ وڈی وڈیایا۔ انتم ویلا آیا نیڑا، منزل منزل بیٹھا پندھ مُکایا۔ جس دوارے گر اوتاراں پیر پیغمبراں ساچے بھگتاں پایا گھیرا، چاروں کُنٹ بہہ
 بہ خوشی منایا۔ رسنا بولن ساچا تول تولن اکو کہن توں میرا میں تیرا، دُوجا نام نہ کوئے جنایا۔ سو صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دیال گوبند نال مل کے
 چو تھے جگ پایا پھیرا، ہیرا پھیری سب دی رہیا مُکایا۔ اکو وار دیوے اپنا گیڑا، لٹھ گیڑے جگت لوکایا۔ منمکھ گرسکھ دوویں کرے نکھیڑا، ساچی دھار وچ
 پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سکھایا۔ ساچی سکھیا سن کرتار، کلجک لئے انت انگڑایا۔ کون ملے
 میرا گوبند یار، یاری یار نال نبھایا۔ جس ستھر ہنڈھایا نال پیار، سولاں تیج سو بھاپایا۔ سو سنگر کدے نہ ہوئے دکھیاں وچ دکھیار، دُکھ دردیاں درد لئے
 ونڈایا۔ میں در جا کے کراں نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکایا۔ میٹوں بخش بخشنہار، بخشش تیرے ہتھ پھڑایا۔ توں صاحب ابھل گرو کرتار، میں
 بھلنہار تیرا سیوک نظری آئی۔ گن اوگن نہ کوئے وچار، اوگن بھری میری لوکایا۔ اوہ دیکھ اللہ رانی نیتز نیناں نیر وہائے اگئی دھار، کھلڑے کیس بھیج
 پھرے واہو داہیا۔ اللہ میاں ملیا نہ ساچا یار، ساچا کھونت نظر کوئے نہ آئی۔ لال مینہدی کر بیٹھی شنکار، ہتھیں رنگ اک چڑھایا۔ چو داں طبقات پھر

آئی ٹیاری، جو بن گھر گھر رہی دکھائی۔ پریتم ملے نہ اینکار، پروردگار دیوے نہ کوئے سرنایا۔ بن گو بند تیرا وچولا بنے نہ کوئی سنسار، ساچا میل نہ کوئے ملائی۔ توں انتم ڈھولا گایا سوہنگ روپ آپ کرتار، تیر بھٹھا کمان شستر بستر استر اکو اک جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ سب دا لہنا دینا پورب قرض رہیا اتار، مقروض اپنا ہو لا بھار کرائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو کے دسے آتم پر ماتم سچ پیار، برہم پار برہم میلا سچ سبھائی۔ کوڑی کریا ناتا توڑو سرب سنسار، مایا ممتا ہوئے ہنگتا کام کردھ لوبھ موہ ہنکار رہن نہ پائی۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچی سنگت اکو ایشٹ مناؤ پڑکھ اکال، داتا درشت دئے کھلایا۔ سرب جیاں دا سگلا یار، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ اندر وڈ کے کایا مندر چڑھ کے شبدي ڈوری پھڑ کے آتم سیجا کھڑ کے نرگن سروپ کرو دیدار، دید عید چند اکو اک رُشنائیا۔ جس ملیاں وسر جائے سنسار، نظری آئے نانک گو بند گو بند نانک اک نرنکار، دوجا روپ پیکھ کوئی نہ پائی۔ تس صاحب دا ہکم چلے جگ چار، چوکڑی بیٹھی سیس نوایا۔ جس کجگ مات دتا اوتار، سو انتم اپنے لیکھے لائی۔ سبجک سویا لئے اٹھال، آلس بندرا دئے گوائیا۔ اٹھ ڈلارے ساچے لال، لالن اپنے رنگ رنگایا۔ لوکات نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کنت دہ دشا دھرم بنا سچي دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئی۔ جس دوارے ملے وڈیائی شاہ کنگال، اوج نیچ رہن کوئے نہ پائی۔ سب داشد گرو دلال، پنج تت آوے جاوے پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنتک نرائن نر، لیکھا جانے دو جہان، سرب سرشت دیونہار اک گیان، آتم پر ماتم پر ماتم آتم سوہنگ روپ ست سروپ ست ستوادی آپ سمجھائی۔

* ۷ اسو ۲۰۲۰ بکرمی سنپورن سنگھ دے گرہ فروز شاہ ضلع فروز پڑ *

ساچا رام سرب سے نیارا، نرگن نرویر بے پرواہیا۔ آد جگاد وسے سبکھنڈ سچ دوارا، درگاہ ساچی دھام سبھائی۔ جوتی جوت جوت اُجیارا، نور نورانہ ڈگمگائی۔ سو پڑکھ نرنجن وسے ٹھانڈے دربارا، ہر پڑکھ نرنجن اپنا روپ دھرائیا۔ اینکار کھیل اپارا، آد نرنجن ویس وٹائی۔ ابناشی کرتا کھول کوڑا، سری

بھگوان دھار چلائیا۔ پاربرہم پر بھ کر پسار، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ وشن برہما شو دے اشارہ، ساچی سکھیا اک درڑانیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈارا، پنج تت کرے کڑمانیا۔ کرے کھیل رام پیارا، اپر پیر اپنی کار کمانیا۔ گھٹ گھٹ اندر کر پسار، سچ سنگھاسن سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید دے کھلائیا۔ ساچا رام ہر گھٹ واسیا، وسنہار وڈی وڈیانیا۔ زرگن نور جوت پرکاسیا، پرکاشوان بے پرواہیا۔ لگھ چوراسی ویکھے کھیل تماشا، اندج جیرج اُتبیج سیتج ڈیرہ لائیا۔ زرگن سرگن بن کے داسی داسیا، ساچی سیو کمانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم دیونہارا ڈھر بھرواسیا، ساچا سبق اک سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا رام رام بیٹا، رام رام گھر ڈیرہ لائیا۔ زرگن رام رام گھر لیٹا، نیتزن جگ نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی بن بن کھیوٹ کھیٹا، دو جہان بیڑا آپ چلائیا۔ ست سروپی نظری آئے اکونیا، زر نکار وڈی وڈیانیا۔ سدا سدا سد کرے پیتا، ہتکاری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دے سمجھانیا۔ ساچا کھیل آد پرکھ، پر بھ اینکار آپ جنانیا۔ جس رام دامناوے نہ کوئی پرب، جنم مرن سمجھ کسے نہ آئیا۔ سو رام وسے سرب، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ تس لیکھا کوئی نہ ارب کھرب، گنتی گنت نہ کوئے گنائیا۔ نہ اوہ ناری نہ اوہ مرد، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ ڈکھ درد نہ کوئی مرض، روگ سوگ نہ کوئے ستانیا۔ راج جوگ نہ کوئے حرج، جگ چوکڑی بندھن کوئے نہ پانیا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اسچرج لیل اپنی آپ رچانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رام رام دے بُجھانیا۔ رام بُجھائے ساچا رام، رمیا رام رام درڑانیا۔ رام پرگٹائے رام نام، رام نام شبد شنوائیا۔ رام نام سنائے سچ پیغام، ڈھر دی بانی آپ لائیا۔ رام کرے ساچا کام، کرنی کرتا آپ کمانیا۔ وسے نگر کھیڑے سچ گرام، چھپر چھن نہ کوئے جُھہانیا۔ چار دیوار نہ کوئے نشان، سورج چند نہ کوئے چکانیا۔ پتا پوت نہ کوئے آدھار، ماتا گود نہ کوئے بٹھانیا۔ سکھیاں مل نہ منگلاچار، رسنا جہوا بٹی دند ڈھولا راگ نہ کوئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھید دے کھلائیا۔ ساچا رام ایکو ایک، آد جگاد وڈی وڈیانیا۔ دوجا رام دیوے ٹیک، مہر نظر اٹھانیا۔ تیجا رام ہر گھٹ رہیا ویکھ، زرگن اپنا آسن لائیا۔ چوتھے رام داد سے بھیت، وڈ وڈا وڈ وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لہنا دے جنانیا۔ ساچے رام بنایا اکو رام، شبدی پوت پوت اُپچانیا۔ شبدی پوت کرائے کام،

وشن برہما شو پرگٹایا۔ وشن برہما شو دیوے دان، ترے گن مایا جھولی پائی۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنچ تت کرے گڑمائی۔ پنچ تت کھیل مہان، انڈج جیرج اُتبھج سیتج ونڈ ونڈائی۔ انڈج جیرج اُتبھج سیتج دیوے مان، چارے کھانی ویکھ وکھائی۔ چارے کھانی دیوے گیان، دُھر دی بان جنائی۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری کر وکھیان، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ برہما ست کر پروان، سنت کمار دے وڈیائی۔ سنت کمار دے آدھار، براہ رُوپ آپ پرگٹایا۔ براہ رُوپ کر پسا، یگے پُرش کھیل کھلایا۔ یگے پُرس کھول کواڑ، ہاو غریو پڑدا لاہیا۔ ہاو غریو دے سہار، نر نرائن نُو دھرائیا۔ نر نرائن کھیل کرتا، کپل مَن سوبھا پائی۔ کپل مَن کر پیار، دتا ترے لئے اُٹھائی۔ دتا ترے کر وچار، رکھپ دیو آپ سمجھائی۔ پر تھو کھیل کرے سنسار، ہنس جل جل دھار وکھائی۔ کچھپ بھار چکے اپار، پٹھ اپنی ہیٹھاں ڈاہیا۔ دھنتر وید دے سکھیا اپر اپار، بودھ اگادھ کرے پڑھائی۔ ہنسا بول اک جیکار، سوہنگ ڈھولا راگ سنائی۔ باون لیکھا وچ سنسار، بلکاری آپ وکھائی۔ نر سنگھ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی دھار مات پرگٹائی۔ نرائن نر کھیل اپار، ہری ہر اپنی کار کمائی۔ سنجگ کردا رہیا پیار، نت نوت اپنا ویس وٹائی۔ سنجگ انتم اتریا پار، دوپرایکا رنگ رنگائی۔ دوپر کھیل کرے کرتا، تریتا پھڑ کے انگلی لئے لگائی۔ لوکمت کرے پسا، پسر پسا ری وڈ وڈیائی۔ کھتری براہمن شو در ویش کر وچار، پروردگار بھیو گھلایا۔ پرس رام دے آدھار، چاروں کُنٹ آپ درڑائی۔ ساچا رام رام کرے پیار، رام رام لئے اُٹھائی۔ اُٹھ رام ویکھ سنسار، ترے گن میلا پنچ تت چیل چاروں کُنٹ ڈیرہ لائی۔ سجن سہیلا کھیل کرتا، اک اکلا آپ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رام رام وچوں پرگٹائی۔ رام وچوں رام ہویا پرگٹ، پر بھ نوری نُو دھرایا۔ تس رام نوں کہندے بیٹا دسرتھ، ماتا کُشلیا جایا۔ جس دا نظر آئے نک منہ سر ہتھ، کن سرون پنچ تت چولا جگت پایا۔ تس رام اندر رام اپنا رُوپ رکھ، رام رام رام پرگٹایا۔ تس رام کول رام اکھ، نج نیت پڑدا لاہیا۔ تس رام مارگ رام دس، لوکمت حکم ورتایا۔ رام اندر رام ہویا وس، واسطہ رام نال جڑایا۔ سچ رام دی پریتی اندر پھس، لوکمت ویکھے چائیں چائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رام رُوپ ہوئے رام، رام رُوپ چند لوکمت چکایا۔ ہر کا نام سچا پرتاپ، چار جگ وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے آکھ، آخر دُھر سندیس سنائی۔ ہر دے ہر ہر لینا جاپ، اجپا جاپ اک

سمجھائیآ۔ ترے گن مایا مٹے سنتاپ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ کوٹ جنم دا مٹے پاپ، پورب لیکھا رہے نہ رانیآ۔ گھر پرگٹ سوامی ہووے آپ، دئی دویتی پڑا لاہیا۔ زرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوانیا۔ گھر سجن ملے ساک، پر م پُرکھ پر بھ اپنا میل ملائیآ۔ بجر کپائی کھولے تاک، جو جن ہر ہر نام دھیائیآ۔ شبد گھوڑے چڑھائے راک، واگ اپنے ہتھ رکھائیآ۔ لہنا چکے تت آٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بڈھ لیکھا دئے چکائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر مٹے اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشائیآ۔ سرت سوانی شبد ہانی پچھے وات، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیآ۔ سنگر نام سدا ساتھ، ایہتھے اوتھے وچھڑ کدے نہ جائیآ۔ ڈھولا گاؤ گھر گبھیرا گوبند توں میرا میں تیرا زرگن نال زرگن جڑیانات، سرگن اتنم سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے نام وڈ پرتاپ دئے جنائیآ۔ وڈ پرتاپ ہر کا ناؤں، دو جہان دئے وڈیائیآ۔ جن بھگتاں پکڑے آپے باباوں، سوئے مات لئے جگائیآ۔ مہروان ہو کے سر رکھے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ لاگے رانیآ۔ پھر کے ہنس بنائے کاؤں، کاگوں ہنس روپ وٹائیآ۔ کرے پیار جوں پُتراں ماؤں، پتا پوت گود سہائیآ۔ تس صاحب دا سمرو ناؤں، آد جگاد جگ چوکڑی جو سچکھنڈ ساچے بیٹھا آسن لائیآ۔ ایہتھے اوتھے دو جہان کرے حق نیاؤں، حقیقت ساچی ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک درڑائیآ۔ وڈ پرتاپی نام اگم، گر سنگر آپ جنائندا۔ گرگھ گر سکھ سنگر و دوارے پینا جم، لیکھا جنم جنم وچوں بدلانندا۔ نہکرمی کمائے اپنا کرم، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاہندا۔ لہنا دینا مکے ذات پات ورن، گوت دین مذہب نظر کوئے نہ آئندا۔ ساچا نام سدا سدا ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائندا۔ گرگھیاں کھولے نیتز ہرن پھرن، نج نیتز دیا کمائندا۔ سنت سہیلے ورلے لوکماں پڑھن، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے ہلانندا۔ ساچے مارگ گھر ساچے جا کے وڈن، سکھمن ٹیڈھی بنک اپرا پنگل تت وکار راہ وچ نہ کوئے اٹکائندا۔ سچ سوامی سرنی پڑن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر کا نام وڈ پرتاپ، آد جگادی ساچا جاپ، جگ جگ سنگ نبھائندا۔ سو نام کہے جو سنگر دینا، تس وچ وڈی وڈیائیآ۔ ساچا نام گرگھ چینا، گر گر اکو بوجھ بوجھائیآ۔ لیکھا چکے غریب دینا، دین دنی اکو رنگ وکھائیآ۔ من ہنکاری توڑے دینا، سچ سچ اک سمجھائیآ۔ امرت رس نج گھر سچ سروور وچوں پینا، ساڈھے تن ہتھ اندر دتا رکائیآ۔ سرتی شبد وچھوڑا چکے جل دینا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام بھینا اکو

اک دکھانیا۔ سچ ٲرتاٲ نام ٲربھ اک، دوجی اور نہ کوئے ٲترانیا۔ سدا سدا جن راکھو ٹیک، نیوں نیوں سیس جھکانیا۔ ٲرکھ اکال ہر گھٹ واسی لکھ ٲوڑاسی رہیا ویکھ، ٲچیا کوئے رہن نہ ٲانیا۔ جن بھگتاں کرٲا کر کے دسے اپنا بھیت، بھیا بھیدا آپ گھلانا۔ زرگن ہو کے سرگن نال کرے بھیت، سرگن اندر زرگن اپنا میل ملانا۔ جوتی جوت سرٲ ہر، آپ اپنی کرٲا کر، ساٲا نام دسائے نیتن نیت، دُور دُراڈا ٲندھ نہ کوئے جنایا۔ نام ٲرتاٲی جیو جٲ، جگ جیون داتا اک سمجھانا۔ لیکھا چکے کوڑی مت، من مت ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ اتم ٲت لئے رکھ، رائے دھرم نہ دئے سزانا۔ ٲتر گُٲت دا لیکھا سکھ، لاڑی موت کھونت نہ کوئے ٲرنایا۔ ساٲا ناؤں رکھے سر دے کر ہتھ، سمرتھ ٲرکھ نال ملانا۔ جوتی جوت سرٲ ہر، آپ اپنی کرٲا کر، جس جن دیوے نام ور، تس بن اکھاں اگھ دئے دکھانا۔

* ۷ اسو ۲۰۲۰ ٲکرمی سندر سنگھ دے گرہ ٲھیرو شہر ضلع فرور ٲر *

سنگر ملیاں سچ سکھ، کایا روگ رہن نہ ٲانیا۔ اجل کرے مات لکھ، مانس جنم دیوے وڈیاں۔ جنم کرم دی میڈے بھکھ، ترشنا ترکھا بھجنا۔ سفل کرائے مات لکھ، جن جننی ویکھ دکھانا۔ اٹا ہووے نہ مات رخ، آون جاون ٲندھ مکاںیا۔ سنگر گودی لئے چک، بال انجانے آپ اٹھانا۔ سب دی انتر رہیا بھجھ، گھٹ گھٹ ویکھ دکھانا۔ جو ٲرن ٲریتی رہے لُجھ، تنہاں لہنا دئے مکاںیا۔ جوتی جوت سرٲ ہر، آپ اپنی کرٲا کر، دردی دردیاں درد ونداںیا۔ سنگر ٲورا دیوے رنگ، رنگن نام اک رنگنا۔ کوڑی کٹے بھکھ ننگ، آسا منسا ٲورا کرانا۔ جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار دیا کمانا۔ بھانڈا بھرم ڈھاہے دوتی کندھ، ساٲا مندر اک دکھانا۔ انتر دیوے نجاند، ساٲا رس دئے دکھانا۔ سوہنگ ڈھولا ڈھر دا چھند، آتم ٲر ماتم بوُجھ بھجھانا۔ گر اوتار ٲیر ٲینغمبر منگاں گئے منگ، جگ جگ اپنی جھولی ڈاہیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے سورا سربنگ، شاہ ٲاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ غریب نمائیاں دکھرا کٹے بھکھ ننگ، روگیاں روگ دئے گوانیا۔ جو ہردے دھیائے تس رہے تاٲ نہ کھنگ، درد جوڑ نظر نہ آنا۔ جوتی جوت سرٲ ہر، آپ اپنی کرٲا کر، ویکھنہارا بے ٲرواہیا۔

دُکھی جیو رہے گرلا، چاروں کُنٹ پئی دُہانیا۔ ملے سچ نہ کوئی ملاح، بیڑا دُبا پار کرائیا۔ کوڑی کریا رہی ستا، ست ستوادی رُپ نہ کوئے دسایا۔ تن سو سٹھ
 ہاڈی بہتر ناڑی اگنی رہی لگا، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ نیتز روون مارن دھاہ، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ روگیاں روگ رہیا ستا، دُکھیاں دُکھ نہ کوئے
 گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھانیا۔ میٹ مٹائے دُکھ دلدر، کایا کنچن گڑھ ویکھ دکھائیندا۔ لہنا چکے ٹونا
 جادو چھدر، چھل رُپ نظر نہ آئیندا۔ رکھے لاج جوں بھگت سُدائے بدر، بدھ اپنی اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں سدا رکھے فکر، نیت نوت دھیان لگائیندا۔ روگ سوگ چنتا لگا سنتاپ، دُکھیاں دُکھ رہیا تپانیا۔ کسے نہ سچھے آیا آپ، اپنا پڑدا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔
 ناتا تٹا ماں باپ، پتا پوت پیار نہ کوئے جنانیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکانیا۔ کنارہ پار نہ کرائے کوئی گھاٹ، منج دھار
 رُڑھدی دے لوکانیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ بچھے وات، لہنا دینا جھولی کوئی نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در آیاں
 دُکھیاں دُکھ رہیا ونڈانیا۔ جو جن آئے چل دوار، تنہاں دیوے مان وڈیانیا۔ دُکھیاں دُکھ دے نوار، سکھیاں سکھ نام اُپجائیا۔ جو جن منگن درس دیدار، تنہاں
 راتیں سٹیاں نظری آتیا۔ جو جن منگن چرن دھوڑی چھار، تنہاں مستک لگا اک لگائیا۔ جو جن منگن جنم مرن گیڑ دے نوار، تنہاں لکھ چوڑاسی پھند کٹانیا۔
 جو جن منگن کرپا آپ نرنکار، نرگن میلے سچ سُبھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در آیاں لیکھے لائیا۔ جو جن آئے در دروازے، اپنا
 پندھ مکانیا۔ تنہاں ویکھے غریب نوازے، مہروان مہر نظر اٹھانیا۔ اتم پورے کرے کاجے، کرتا کرنی آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، در آئی سنگت آساس دی پور کرے جو ہر دیوں ہوئے منگت، وست امولک ایکو جھولی پانیا۔ دُکھ روگ سب دے کرے کھنڈت،
 کھنڈا کھڑگ اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بنا بیننتی سب دی سُنے مٹت، جیو دُکھیاں رہیا گر لائیا۔

* ۷ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ مہندر سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپور * *

سچھنڈ وکھ سچا دربار، گر اوتار منگ منگایا۔ چارے جگ بنے بھکھار، چارکُنٹ سیس نوانیا۔ چارے کھانی رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ چارے بانی اُچی کوک گائے ہر زرنکار، بے انت تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر کر بھگوان، بے انت تیری سرنایا۔ گر اوتار منگن دان، پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ واسطہ پائے انجیل قرآن، سجدہ سیس سرب جھکایا۔ پرا پسنتی مدہم بیکھری دوئے جوڑ کرے پرنام، نیوں نیوں لاگے پائینا۔ تیرا لیکھا جانے کوئی نہ دو جہان، زرنگن سرگن بھو کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھایا۔ سچھنڈ نواسی تیرا کھیل اکھ، گر اوتار بھو کوئے نہ پائیا۔ چارے بانی کہے ساڈی ہوئی بس، بستے سارے بٹھ وکھایا۔ کلج اتم خالی ہوئے ہتھ، ساچی دست سنگ نہ کوئے رکھایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوڑ کڑیا راگھر گھر گیا وس، سنگر شبد نہ کوئے کمایا۔ زمل جوت کرے نہ کوئی پرکاش، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کسے نہ دے ساتھ، سگلا سنگ گئے تھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ملے اک سرنایا۔ چارے بانی مارے دھاہ، ساچا نعرہ اک لگایا۔ پُرکھ ابناشی ویکھے آ، زرنگن اپنا پھیرا پائیا۔ کلج جیوتیتوں گئے بھلا، تیرا گیت نہ کوئے گایا۔ ورن برن میل سکے نہ کوئے ملا، ذات پات پئی لڑایا۔ دُئی دوتی پڑا سکے نہ کوئی اٹھا، انتر آتم بوجھ نہ کوئے بھجھایا۔ کاغذ قلم شاہی اُچی کوک رہی جنا، اکھڑ اکھڑ نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ مارگ اک سمجھایا۔ چارے بانی کہے زرنکار، پر بھ تیری اوٹ تکانیا۔ سیوا کری سدا جگ چار، سنجگ تریتا دوا پر کلج تیرا حکم سنا یا۔ لیکھا لکھ کے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ ہوکا دیندی رہی وچ سنسار، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گایا۔ ساچا کرو اک پیار، پر م پُرکھ اک منایا۔ ہر گھٹ وے وسنہار، لکھ چوڑا سی رہیا سما یا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی کار آپ کمایا۔ نیتز لوچن نین درس کرو دیدار، عید دید چند چکایا۔ دوئے جوڑ کرو نمسکار، مایا متا موہ ہنکار مٹایا۔ کایا مندر اندر ویکھو سچ منار، محل اٹل اکو رہیا سہانیا۔ جوتی جلوہ نور اُجیار، جوتی جاتا ڈمگایا۔ شبدی ناد سچّی دُھنکار، آتمک راگ سنا یا۔ امرت آتم دے پیال، ٹھنڈا سپر اک وکھایا۔

ترے گن مایا توڑے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ آپ سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پایا۔ بن ہر نامے کوئی نہ رہے کنگال، جیواں جنتاں
 رہی جنائیا۔ کلجگ انتم ویکھ اساڈا حال، ساڈی چلے نہ کوئے وڈیائیا۔ چارے کھانی پر بھہ نیتز کھول، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ ساڈا سُنے نہ کوئی بول، بہری ہوئی
 سرب لوکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کنڈے تول، سچ ترازو ہتھ اُٹھائیا۔ تیرے بھگتاں سنتاں کلجگ جیو کرن مخول، مکھ صفت نہ کوئے صلاحیا۔ اُٹھ ویکھ
 پر بھہ نیتز رووے دھرنی دھول، کھلڑے کیس رہی دکھائیا۔ میرا کوئی نہ کرے بھار ہوئل، پاپاں دبی دے دُہائیا۔ کوڑ گڑیارا وجے ڈھول، مردنگا نام نہ
 کوئے سُنائیا۔ کام کرودھ رچیا گھول، لکھ چوڑاسی خلق اکھاڑے آئیا۔ ساچا نور دے نہ کوئے نرول، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ لکھ چوڑاسی گھٹری ویکھ
 پھول، پنج تت پڑدا آپ اُٹھائیا۔ اندر سب دے کھوٹا پول، پاربرہم برہم روپ نہ کوئے پرگٹائیا۔ مات گر بھہ دا بھلے سارے قول، کیتی تیری یاد کسے نہ
 آئیا۔ پنڈت پاندھے مَلا شیخ گرنتھی میرے نال مارن رول، سچ سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھا اپنا گھر، جس گھر
 وچوں دتا آپ پرگٹائیا۔ چارے بانی کہے میرے گوہند، ہر گوہند تیری سرنائیا۔ تڈھ بن میٹے کوئی نہ چنڈ، چنتا چکھانہ کوئے گوائیا۔ صاحب سلطان گنی گہیر
 گہر گہند، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جدھر ویکھاں تیری کرن بند، مکھ نندک خوشی رکھائیا۔ گرگھ وِرا دے تیری بند، سُنٹ انادی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے اپنا ور، در گھر ساچے لے ملائیا۔ چارے بانی کہے میرے بھگونت، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ میں ہوئی دُہاگن بن
 پُرکھ اکال کنت، لوکمت سکے نہ کوئے پرنائیا۔ چاروں گنٹ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ساچا گھر نظر کوئے نہ آئیا۔ بودھ اگادھا دے نہ کوئی پنڈت، چوڑداں
 وِدیا کرن پڑھائیا۔ تیرا نام جانے نہ کوئی منت، منتو اپنا حل کرائیا۔ بھرے بھلے کلجگ سنت، سچی سادھنا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اک دکھا اپنا در، جس در ملے وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرے مہروان، مہان بیدو تیری سچ سرنائیا۔ پروردگار ویکھ مار دھیان لاشریک، تیری
 سرن نظر کسے نہ آئیا۔ تیرے وِچ اک توفیق، بے انت تیری وڈیائیا۔ ویلا انت ویکھ نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ میں لکھ لکھ لیکھا دسیا سب نوں ٹھیک،
 جو گر اوتار پپر پیغمبر گئے سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پاربرہم پتپر میشور جوتی دھاروں پرگٹ ہووے آپ باریک، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم

بھگت بھگوان ساچی دے اک پریت، پریتوان دیا کمایا۔ رل مل سارے ڈھولا گاؤ گیت، راگ اکو اک جنایا۔ کایا مندر اندر ویکھو کعبہ سچ مسیت، شودوالا مٹھ اکو نظری آئی۔ جس گرہ وسے صاحب اتیت، ترے گن دیوے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سو دھام سدا انڈیٹھ، بن سنگر پورے نظر کسے نہ آئی۔ میں بالی بدھ جگ جگ گاواں اوہدے گیت، جس میری بنت بنایا۔ در درویش بن کے منگاں بھیکھ، بھکھک جھولی دے بھرایا۔ ہتھ رکھے میرے سیس، جگدیش ہوئے سہایا۔ میری صفت کردے راگ چھتیس، دوس رین ڈھولے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا اپنا ور، تیرے نام ملے وڈیایا۔ چارے بانی کہے میرے دین دیال، دیاندھ ویکھ دکھایا۔ جگ چوکڑی گھالی گھال، بن سیوک سیوک کمایا۔ لیکھا لکھیا تیرا ناؤں شبد بن دلال، جگت وچولا روپ وٹایا۔ سچ دوارا دندی رہی اکو اک دھر مسال، پڑکھ اکال پٹی سرناہیا۔ دو جہاناں شنوادی رہی حال، دے بیان جگت وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دے ساچا ور، تیرا وچھوڑا رہن کوئے نہ پائیا۔ کرپا کر گھر گبھیر، بے انت بے پرواہیا۔ کلجگ انتم میرے لتھے چیر، اوڈھن سیس نظر کوئے نہ آیا۔ چوتھا جگ ہوئے دلگیر، چاروں کٹ اندھیرا چھایا۔ ناتا چھڈ گئے پیر فقیر، عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار گھت کے گئے وہیر، لوکات پندھ مکایا۔ سارے لیکھا لکھ کے گئے اخیر، آخر تیری اوٹ تکایا۔ کرپا میرے توڑ شرع زنجیر، ذرا ذرا اپنی مہر نظر اٹھایا۔ تھدہ بن میرا دے نہ کوئی پیر، پاربرہم تیری اکو اوٹ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ساچا لیکھا لیکھے لئے لگایا۔ چارے بانی رہی کوک، نیتز رووے دے ڈھایا۔ کلجگ مایا کلجگ جیواں رہی پھوک، کوڑی کریا اک بھنکارا لایا۔ پھری دروہی چارے کوٹ، دہ دشا ہوئی ہلکانیا۔ جدھر ویکھاں جوٹھ جھوٹھ، تیرا ناؤں نہ کوئے پڑھایا۔ کوڑی کریا کیتے کپوت، ساچا پوت نظر کوئے نہ آئی۔ پنج تت کایا چولا دے خالی بھوت، بھوکھت سمجھے کوئے نہ رانیا۔ نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد پڑکھ اکال دادے کے گئے ثبوت، شہادت میری لکھت نال پائیا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے نہ ہلکانک بن کایا کچ کلوت، مہابلی اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا اُچ دوارا سچ عروج، عرش فرش ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد مندے گئے سچ محبوب، سو محبت کرے بے پرواہیا۔ تس دا ڈنکا وجے چار کوٹ، دو جہاناں کرے نام شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در

تیرے الکھ جگانیا۔ چارے بانی بولے الکھ، الکھ الکنے تیری سرنائیا۔ زرگن روپ ہو پرتکھ، سرگن بیٹھا پندھ مُکائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ شاستر سمرت
 وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرنٹھ لکھ لکھ لیکھا میں گئی تھک، بلہین رہی گُرا لائیا۔ کلجگ جیو کوڑی کریا گھر اپنے لئی گھت، ڈیرہ جوٹھ جھوٹھ
 لگائیا۔ ایسے کر کے پاربرہم پر بھ میں سب دا کھہڑا دتا چھڈ، اکو تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ جیواں خالی دسن ہڈ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کرپا کر اپنے
 بھگت کر وچوں اڈ، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ میں اوہناں دی جا کے دیکھاں حد، جنہاں اندر وسے آپ گُسانئیا۔ تیرے نام دا سناواں ساچا چھند، سوہنگ
 ڈھولا راگ الائیا۔ زرگن زرگن لاؤنا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ تیرا مندر دیکھاں لنگھ، جس دوارے سو بھاپائیا۔ میٹوں آوے اک انند، رس اکو اک
 چکھائیا۔ میرا خوشی ہوئے بند بند، بندنا کراں دوئے جوڑ سرنائیا۔ چار جگ دی وچھڑی پوے ٹھنڈ، سیٹل تیری دھار کھ چوائیا۔ میری ٹٹی لینی گنڈھ،
 گنڈھنہار در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ میٹ بھیکھ بکھنڈ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس
 گھر اکو نور رُشنائیا۔ چارے بانی کہے پر بھ دین دیال، دیندھ دیا کمائیا۔ کلجگ دیکھ میرا حال، بہل ہو کے دیاں ڈھائیا۔ جگت اکھاڑا بنیا دھر مسال، مندر
 مسجد شو دوالے مٹھ ہوئے لڑائیا۔ دھیرج جت دسے نہ کسے دوار، نیز نیناں دھیاں بھیناں سرب تکائیا۔ گر کاشد سکے نہ کوئے وچار، تیرا ناؤں کھوجن
 کوئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ جیو جنت بھریا ہنکار، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیا۔ ساری سرشٹ کرے و بچار، زر ہر نرائن کنت نہ کوئے ہنڈھائیا۔ میری سُنے
 نہ کوئی پکار، اُچی کوکاں دیاں ڈھائیا۔ چاروں کُنٹ آئی ہار، چوتھے جگ کھ چھپائیا۔ نہ کوئی سجن میت مُرار، ساچا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ نیز روواں تیرے
 دربار، سچکھنڈ نو اسی تیری اک سرنائیا۔ میرا دکھڑا دے نوار، جگ جگ در دیاں درد و نڈائیا۔ جیواں خاطر زرگن سرگن لیندا رہوں اوتار، پنچ تت چولا
 جگت ہنڈھائیا۔ میں تیری دھار شبد بانی کراں پکار، نعرہ اکو اک جنائیا۔ زرگن زرگن ہو کے پامیری سار، سرگن سمجھ کوئے نہ آئیا۔ تیرا درلے دربار،
 درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ زرگن نور ہوئے اُجیار، اندھیرا رہن کوئے نہ پائیا۔ نت کراں تیرا دیدار، نیز نین اٹھ کھلائیا۔ دوئے جوڑ کراں نمسکار، پر بھ
 چرن سیس جھکائیا۔ میں سیوا کیتی جگ چار، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پندھ مُکائیا۔ اتم سوہاں تیرے بنک دوار، در دروازہ دے کھلائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دے وڈیاں۔ مہروان ہر سنگر پورا، شاہ پاتشاہ سچ جنایا۔ تیرا لیکھا جانے ہو کے حاضر حضورا، حضرت اپنا ویس وٹاںیا۔ مستک ٹکا لاوے ساچی دھوڑا، چرن چرنودک اک پیاںیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھانیا۔ چارے بانی سچ جناوانگا۔ زرگن ہو کے ویس وٹاوانگا۔ کل کلکی ناؤں رکھاوانگا۔ ڈبدی ڈبدی پھیر تراوانگا۔ مردی مردی آپ جواوانگا۔ رڑھدی رڑھدی پھڑ بچاوانگا۔ سڑدی سڑدی آپ ٹھراوانگا۔ ہاڑے کڈھدی اپنے چرن لگاوانگا۔ ساچے گھر دی بنے بردی، بندی خانہ توڑ تڑاوانگا۔ ویکھ کھیل نرائن نردی، نام اکو اک سٹاوانگا۔ جگ چوکڑی جس دا پانی بھردی، گر اوتار پیر پیغمبر سرب اٹھاوانگا۔ زرگن ہو کے بناں دردی، دردوند آپ اکھواوانگا۔ ٹوں پورا کیتا اپنا فرضی، فرض تیرا تیری جھولی پاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک ٹکاوانگا۔ تیرے سترے بھاگ اٹھاوانگا۔ تیرے رُٹھے ویر مناوانگا۔ گرگھ گرگھ تیرے نال رلاوانگا۔ اوہ ویکھن تیرا ڈکھ، ڈکھ اوہناں دا تیری جھولی پاوانگا۔ دوہاں اُتجے اکو سکھ، سکھ ساگر رُوپ جناوانگا۔ زرگن ہو کے لواں بچھ، جگ نیز نظر کسے نہ آوانگا۔ دوہاں رکھاں اپنی لگھ، بن جننی رُوپ وٹاوانگا۔ میری دھار شبد ساچا سٹ، تیرے نال انت ملاوانگا۔ کھلی مینڈھی رہے نہ گت، سچا کنت سہاگی اک جناوانگا۔ سنجگ تیری موالے رت، کلج خزاں رُوپ گواوانگا۔ تیرے نال رلاواں سچ سچ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ جو تیرے نالوں گئے رُٹھے، اندر وڑ کے اوہناں مناوانگا۔ امرت جام پیاواں گھٹ، پڑدا ڈئی دویت چکاوانگا۔ کر پرکاش نرمل جوت، نور نورانہ نور وکھاوانگا۔ جنہاں تیرے نال مل کے تیرے پڑھن دا ہووے شوق، تنہاں اپنی شکل سمجھاوانگا۔ جو میٹوں بھلے تنہاں دھرم رائے پائے مفت طوق، لگھ چوراسی جون پھیر پھراوانگا۔ آلیوں ڈگے کوئی نہ چکے بوٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا ویکھن آوانگا۔ تیرا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ کلجگ انتم پھیرا پاوانگا۔ نہکلنک نام دھراوانگا۔ نام ڈنک اک وجاوانگا۔ راؤ رنک آپ سمجھاوانگا۔ شاہ سلطاناں محکم مناوانگا۔ بے ایماناں انت مٹاوانگا۔ سچ نشانہ اک لگاوانگا۔ دو جہاناں پار کراوانگا۔ نام ندھانا اک سمجھاوانگا۔ سری بھگوانا ہو کے درس دکھاوانگا۔ تیرا تھیماں پھیر ودھاوانگا۔ گھر ساچا سچ جھلے نشان، ست رنگ تیرا رُوپ رنگاوانگا۔ ٹوں بھگتاں گھر آویں بن کے انت مہمان، پریم پریتی مہمانی تیتوں اک کھواوانگا۔

بھگت دواویوں لے کے جاویں دان، تیری جھولی پھیر بھراوانگا۔ تیتوں نظری آئے تیرا کاہن، گوپی سکھی رُوپ وٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھو آپ چکاوانگا۔ پر بھ میں در تیرے تے آوانگی۔ نیوں نیوں کے سپس جھکاوانگی۔ دوئے جوڑ واسطہ پاوانگی۔ تیرے بھگتاں راہ تکاوانگی۔ چارے کوٹاں ویکھ وکھاوانگی۔ نیتز نین اک کھلاوانگی۔ جو در تیرے تے کہن، سو ڈھولا میں پکاوانگی۔ کراں سیوا بن کے نانن، لاگی اپنا رُوپ وکھاوانگی۔ تُوں میرا دینا دین، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر بہہ کے تیرا شکر مناوانگی۔ گھر ساچا تیتوں سمجھاوانگا۔ دھر سندیس اک سناوانگا۔ نر نریش ہو کے آسن لاوانگا۔ وشن برہما شو مہیش چرناں وچ بہاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن رُوپ دھر کے بھیکھ، جوتی جوت جوت رُشناوانگا۔ چرن کول دیواں ٹیک، ٹکا مستک اک لگاوانگا۔ تُوں پریم پریتی نال گاؤنا لا کے ہیک، سوہنگ ڈھولا تیتوں سمجھاوانگا۔ جس دے آگے کسے دی چلے کوئی نہ پیش، سو تیری پُشت آپے اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ جے بھلن گوتیتوں اشارہ دیوے گرود سمیش، دہ دشا تیرا راہ وکھاوانگا۔ میری مہما کریں ہمیش، سدا سدا سد تیرا رنگ رنگاوانگا۔ اٹھ ویکھ میرے بھگتاں دا سچا دیس، جس گھر اپنا آسن لاوانگا۔ سب نوں رکھاں سایہ ہیٹھ، اگنی تت نہ کوئے تپاوانگا۔ اوہناں کولوں بچھ پر بھو دا بھیت، جنہاں اندر وڑ کے اپنا حال سناوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک جاناوانگا۔ میں در تیرے تے آوانگی۔ پر بھ بندنا کر کے سپس جھکاوانگی۔ دھوڑی چندنا ٹکا اک لگاوانگی۔ جو کچھ منگنا سو تیرے آگے حال سناوانگی۔ مینوں چاڑھ اگنی رنگنا، رنگ اکو اک جھولی پاوانگی۔ سد وساں تیرے انگنا، دُو بے در کدی نہ جاوانگی۔ بھگتاں کولوں کدی نہیں سنگنا، مکھ توں پڑدا آپ اٹھاوانگی۔ جنہاں آد جگاد جگ چو کڑی تیرے نال ہنڈھنا، تنہاں نال ناتا آپ جڑاوانگی۔ لیکھا چکے جیرج انڈنا، اُتبیج سیتج مول مُکاوانگی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو منگ کے خوشی مناوانگی۔ جو در میرے منگن آئیگا۔ پر بھ جھولی اک بھرائے گا۔ ہوئی ہوئی بھو کھلائے گا۔ بولی اکو اگم سنائے گا۔ چار جگ بھو نہ آئیگا۔ گر اوتار دھیان لگائے گا۔ پیر پیغمبر نین اٹھائے گا۔ وشن برہما شو دوئے جوڑ واسطہ پائے گا۔ کروڑ تیتیا نیتز نیناں نیر وہائے گا۔ سری بھگوان ہو مہروان، جن بھگتاں اپنا بھو چکائے گا۔ اندر وڑ کے دئے گیان، باہروں اکھن نہ کوئے سمجھائے گا۔ جدھر

تنگن اودھر نظری آئے سری بھگوان، وشنوں رُوپ سیوکمائے گا۔ سو پُرکھ نرنجن ملے آن، ہنگ برہم اپنے انگ لگائے گا۔ مہاراج بن سور پیر بلوان، شیر
 اکو بھگ سنائے گا۔ سنگھ بکے دو جہان، نوبت نام اک وجائے گا۔ وشنوں کرے سرب پروان، دوئے جوڑ واسطہ پائے گا۔ سری بھگوان تیرا سچ مکان، بے
 جیکار اکو اک سنائے گا۔ چارے بانی کر دھیان، ہر جو بان نرالا تیر چلائے گا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت بھگونت لئے پہچان، بھیو ابھیدا آپ کھلائے گا۔
 ساچے سنتاں دے گیان، اگیان اندھیر مٹائے گا۔ گرگھ دیپک جوت جگائے مہان، نورو نور ڈمگائے گا۔ گر سکھاں گھر گھر ملے آن، کایا مندر اندر سو بھا
 پائے گا۔ تیری سیوالائے والی دو جہان، دو اکھر اک سمجھائے گا۔ تُوں میرا میں تیرا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑاسی جیو جنت انڈج جیرج اُتھج سہج
 سارے گان، سوہنگ ڈھولا وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکٹک نرائن نر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو ایک حکم
 ورتائیا۔

* ۸ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروز پُر *

صاحب سنگر چرن پریت، بھگوان تیری سرن سرنائیا۔ میری سیوا تیرا گاؤنا گیت، دوجی کار نہ کوئے کمائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سمجھاؤنا ہست
 کیٹ، نام ندھان اک پڑھائیا۔ جگ چوڑکڑی بدلنی مات ریت، سب دی نیتی ویکھ دکھائیا۔ پُرکھ اکال دسنا سچا میت، ست ستوادی اکو اک درسائیا۔ بھیو
 کھلاؤنا دھام انڈیٹھ، انڈھڑا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد لاگاں تیرے پانیا۔ میری سیوا ٹھا کر بول،
 انبولت تیرا راگ الائیا۔ تیری وڈیائی تولیں تول، ساچا کٹڈا ہتھ اٹھائیا۔ جگ چوڑکڑی در دروازہ میرا کھول، لوکماں حکم ورتائیا۔ نت نوت وسماں تیرے
 کول، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ تیرا پریم سدا انمول، قیمت کرتے کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انتم میں ہوئی ڈاواں ڈول، دھیرج نظر کوئے نہ آئیا۔ ست دھرم
 دسے نہ کسے کول، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ رووے دھول، دھرنی دے دھائیا۔ جنہاں لئی امرت پائل، سو بھلے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکیو دینا ساچا ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ میری کار تیری سیوا، جگ چوڑکڑی مات کمائیا۔ تیرا پیار دینا میوہ، امرت رُوپ درسائیا۔

ٹھاکر میرا توں صاحب وڈ دیوی دیوا، دیو آتم تیری سرناہیا۔ اکھ نرنجن اکھ ابھیوا، بے انت وڈی وڈیاہیا۔ رسنا گاوے تہیٹوں جہوا، ہتی دند صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاہیا۔ میری سیوا تیرا ناؤں گاؤنا، اندر باہر گپت ظاہر پڑھائیا۔ تیرا وہار میٹوں لوکمت وساؤنا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ میرا پیار تیرا راگ الاؤنا، ناد دُھن شنوائیا۔ تیرا وچار دُھر دا حکم سناؤنا، سندیسہ اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیا۔ ساچا ور سری بھگوان، سو صاحب سنگر آپ سناہیا۔ جگ چوکڑی دے گیان، سر شٹ سبائی بودھ کرائیا۔ میرا دس اک نشان، دھرم نشانہ اک وڈیاہیا۔ حکمے اندر دے فرمان، دُھر فرمانا آپ جناہیا۔ رسنا جہوا بول زبان، باہروں کر پڑھائیا۔ کنٹھ ویکھ مار دھیان، انتر انتر میل ملاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاہیا۔ رسنا بولے بول جیکار، تیرا نام سناہیا۔ کوٹن کوٹ صفتی نعرہ لئے مار، تیری صفت صفتی دس وچ کدے نہ آہیا۔ چاروں کٹ دہ دشا ویکھ وچار، نو نو پھیرا پائیا۔ میں کوک کوک تھکی ہار، انتم بیٹھی بندھ مکائیا۔ سجن بنے نہ کوئے یار، یاری لاکے سارے دغا مکائیا۔ گھر گھر و سیریا کرتار، کرتا نظر کسے نہ آہیا۔ دکھاں بھری تیرے اگے کراں فریاد، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ توں میری رچنا رچی آد، آد پُرکھ وڈی وڈیاہیا۔ میں جاؤندی رہی تیرا ناد، نام سندیسہ اک سناہیا۔ انتم میرا کھیڑا ہندا دسے برباد، مالی بوٹا سچ نہ کوئے لگائیا۔ جگ چوکڑی میں کردی رہی راج، سر تیرا تاج لکائیا۔ ویلے انت رکھ لاج، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے در ملے وڈیاہیا۔ میری سیوا تیرا ناؤں ندھان، نش اکھ اکھ روپ بناہیا۔ جگ چوکڑی دے گیان، جیو جنت سادھ سنت سمجھائیا۔ گھر گھر سناہیا سچ فرمان، فرماں بردار ہو کے سیو مکائیا۔ گرگھ گرگھ سٹے جگائے آن، نیتز نین اکھ کھلائیا۔ اٹھو درس کرو سری بھگوان، بھگوان میلا سہج سبھائیا۔ آون جاون چکے کان، جم کا پھاس رہن نہ پائیا۔ بھاگ لگے کا یا سچ مکان، مندر اکو اک سبھائیا۔ کرپا کرے آپ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ گھر گھر پھردی رہی بن رکان، در در تیرا ڈھولا گائیا۔ گرگھ ورا سورا اٹھے جوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ باقی لیکھا ویکھے شرع شیطان، شرکت بیٹھی کرے لڑائیا۔ تیرا بھلیا ناؤں سری بھگوان، تیری اوٹ نہ کوئے تکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در

تیرے سو بھاپائیا۔ میری سیوا تیرا رنگ، سچ رنگ اک رنگائیا۔ ایتھے اوتھے نبھے سنگ، ناتا بدھاتا نہ کوئے تڑائیا۔ ڈھولا گاواں و جاواں تیرا مردنگ، ناؤں
 نرنگارا اک سمجھائیا۔ دو جہاناں آر پار ویکھاں لنگھ، مدھ اپنی کار کمائیا۔ سرب سمجھاواں سرشٹ سبائی رُوپ ہنگ، برہم انس وٹائیا۔ پاربرہم سورا
 سربنگ، سرب جیاں پتا مائیا۔ نام سُنو اوس داکن، سرون اپنے دھیان لگائیا۔ ڈبدا بیڑا لو بنھ، شوہ دریا نہ کوئے رڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ جگدیش تیری سرنائیا۔ کرپا کر پر بھو جگدیش، جگدیش تیرے چرن دھیان لگایا۔ رکھ ہتھ میرے سیس، جگت رنڈیا
 دُور کرایا۔ ویکھ ویلا بیس بیس، واسطہ تیرے اگے پایا۔ میری گدی دے حدیث، حاصل نظر کوئے نہ آیا۔ خالی دے سے کایا بت کھیس، نام خزانہ وچ نہ کسے
 ٹکایا۔ گرنتھی پنٹھی مٹاشی پنڈت پاندھے گرو دوار مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرے نام دی منگدے فیس، ساچا ناؤں جھولی سچ نہ کوئے بھرایا۔ پاربرہم تیرا
 برہم سرُوپ کوڑی کر یا من واسنا کیتا نیچ، نیچو نیچ کلج جیو گرم کمایا۔ میرے اُتے جائے نہ کوئے پتج، تیتوں ملن کوئے نہ آیا۔ میں کھلوتی سدا تیری
 دلپیز، بن درویش دربان سیو کمایا۔ جیو جنت دے مریض، تیرا نام دارو ہتھ کسے نہ آیا۔ ساچی کرے نہ کوئی دید، دعوہ جھوٹھا رہے بندھایا۔ کوڑی کر یا
 نیچ رہے نیچ، ساچا بوٹا نام نہ کسے لگایا۔ مایا رانی منگدے بھیکھ، سنگر چرن دھوڑی وست امولک جھولی کوئے نہ پایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گئی پریت،
 پاربرہم تیرا پیار نظر کسے نہ آیا۔ جگت وکارا کوڑی ریجھ، انتر آتم سچ شنکار نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 صاحب سنگر سد تیرا راگ الایا۔ میری سیوا کر منظور، مشکل انتم حل کرائیا۔ برہو وچھنی ہوئی مجبور، مجبوری اپنی رہی سنائیا۔ تھہ بن بخشے نہ کوئی قصور،
 معافی دے نہ کوئے سمجھائیا۔ آد جگاد تیرا کھیل سچا دستور، دو جہان حکم ورتائیا۔ کلج بیڑا ویکھ بھریا پور، رڑھدی جائے لوکائیا۔ جیو جنت ہوئے مورکھ
 موڑ، گدھ اگیان بھیو کوئے نہ پائیا۔ سری بھگوان اپنے بھگت اینہاں وچوں لبھ ضرور، ضرورت میری پور کرائیا۔ میں درشن ویکھاں تیرے حضور، ہر جو
 ہری دوار سو بھاپائیا۔ توں داتا سرب کلا بھر پور، تیرے ہتھ پر بھو وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، ایک بخش چرن دھوڑ، دھوڑ لڑندڑی گھر آواں جاواں چائیں چائیا۔

* ۸ اَسُو ۲۰۲۰ یَکْرَمِی رَکھا سَنگھ دے گرہ فرور پُر * *

سَکھنڈ سوہے سچ دربارا، سَت سَتوادی آپ سُهائیندا۔ نِرویر پُرکھ ایکنکارا، شاہ سُلطان ڈیرہ لائیندا۔ تَحْت نِوِاسی تَکھرانا، دُھر فرمانا اک جنائیندا۔
 نِرگن رُوپ نُو جوانا، ریکھ رنگ نظر کسے نہ آئیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجانا، سِیس جگدیش تاج سُهائیندا۔ جوتی جوت جوت مردانہ، نورو نورو نور
 دھرائیندا۔ پروردگار سد مہروانا، مہروان اک اکھوائیندا۔ مقامے حق سچ مکانا، لاشریک سوبھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، درگھر
 ساچا اک وڈیائیندا۔ سَکھنڈ دوارا سوہے سچ، سو پُرکھ نرنجن آپ سُهائیا۔ کھیلے کھیل ہر سمرتھ، ہر پُرکھ نرنجن وڈ وڈیائیا۔ نِرگن نِرویر نِراکار چلائے رتھ،
 ایکنکار سیوا سچ کماٹیا۔ جوتی دھار کر پرکاش، آد نرنجن کرے رُشنائیا۔ سِری بھگوان بن کے داسی داس، ابناشی کرتا اپنی دھار جنائیا۔ پاربرہم پر بھ کھیل
 تماش، پتپریشور ویکھ دکھائیا۔ اپنے منڈل آپے پاوے راس، دوجا نظر کوئے نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سَکھنڈ ساچے رنگ
 رنگائیا۔ سَکھنڈ دوار سچ محلا، سو صاحب آپ بنائیا۔ پاربرہم پر بھ اک اکلّا، ابناشی کرتا ڈیرہ لائیا۔ سِری بھگوان جوتی شبدی دھار آپے رلا، آد نرنجن ایکا
 نورو نور نور رُشنائیا۔ ایکنکار اکل کل دھاری پکڑے اپنا پلا، ہر پُرکھ نرنجن میلا سچ سُبھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دھام وسائے نہچل اک اٹلا، اٹل اپنا آپ
 رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ درتائیا۔ ساچا حکم پُرکھ ابناش، ایکنکار آپ جنائیندا۔ ویکھنہارا اپنا
 نور جوت پرکاش، نور نورانہ اپنے وچوں آپ پرگٹائیندا۔ دوسر نہ کوئی دسے ساتھ، سنگی سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 سَکھنڈ دوار سچ دربار اک سُهائیندا۔ سچ دربار لگائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ سَت دُلا رے شبدی ٹیک، سِری بھگوان سچ سمجھائیا۔ وشن برہما شو لینا ویکھ،
 نیتر نین نین کھلائیا۔ ترے گن مایا چکے بھیت، بیخ ت پڑا دے اٹھائیا۔ گر اوتاراں کر نہارا ہیت، پیر پیغمبراں رنگ رنگائیا۔ جگ چوکڑی کھیلنہارا کھید،
 سَکھنڈ تریتا دوار کلجک ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بناونہارا لیکھ، کاتب اکو نظری آتیا۔ نِرگن سرگن آد جگاد جگا جگنتر شبد سوامی کرے
 ہیت، پاربرہم برہم ویکھے تھاؤں تھانیا۔ پر ماتم آتم نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ دو جہاناں کھیوٹ کھیٹ، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پار کرائیا۔

بھگت بھگوان پتا پوت ساچا بیٹ، ساچا بندھن اک دکھائیا۔ ساچے ستن نج نیتز لئے پیکھ، ست سرؤپی درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سچھنڈ بیٹھا بے پرواہ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ ڈھر درگاہی اک ملاح، آد جگاد بیڑا آپ چلائیندا۔ شبدی شبد دیونہار صلاح، صلاحیر آپ ہو آئیندا۔ وشنوں وشو دھار دے سمجھا، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ پاربرہم برہم مارگ دے لگا، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیندا۔ شکر سنساروگ چکا، سچ ترسول ہتھ چکائیندا۔ ترے گن مایا بنت بنا، ساچی کھیل آپ دکھائیندا۔ پنچ تت کایا کھیل کھلا، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ساچا مندر اک بنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ دوارے اپنا آسن لائیندا۔ سچھنڈ دوارے آسن جائے لگ، سو صاحب آپ لگائیا۔ کرے کھیل سور سربگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن آد جگاد کھیل کرے الگ، اگلا پچھلا لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ وشن برہما شو مارگ دس، ساچی کرے سچ پڑھائیا۔ پرگٹ ہو پڑکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ نام ندھان مہما اکھ، بودھ اگادھ دے سمجھائیا۔ امر آتم دیوے وتھ، وست امولک اک ورتائیا۔ آپے جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ منتر رہیا درڑائیا۔ زرگن نور جوت پرکاش، جوت زرنجن سیوا لائیا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گگن منڈل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا پوری کرے اپنی آس، آسا آسا وچ ملائیا۔ ساچی آس پڑکھ اکال، اکل کل دھاری اک اپائیندا۔ سچھنڈ نواسی ہو دیال، دین دیال دیا کمائیندا۔ گھر وچ گھر کھیل کرے کمال، سچھنڈ اندر سچ دوارا اک پرگٹائیندا۔ دھرم دوارا کھول دوار، تھر گھر ناؤں آپ وڈیائیندا۔ شبدی ست دے بٹھال، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ ستجگ تریتا دوا پر کلجگ نو نو چار چلے نال، سدا سہیلا اپنا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کار کمائیندا۔ سچھنڈ دوار سچ سلطان، سری بھگوان اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے مار دھیان، زرگن اپنی اکھ کھلائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے گیان، نش اکھر اکھر بانی روپ پرگٹائیا۔ لوک مات کر پردھان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کرے رُشنائیا۔ جیو آتم دے مان، پر ماتم اپنا بھو چکائیا۔ برہم دیوے پاربرہم پچان، نج نیتز نین کھلائی۔ من واسنا کھولے دکان، نو دوارے ونڈ ونڈائیا۔ مت متوالی پھرے بال آنجان، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ بدھی ویکھے

کھیل مہان، گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ بیخ تہ تہ شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سنگ نبھایا۔ آسا ترسنا وڈ بلوان، متا موہ گڑھ دکھایا۔ کرپا کر آپ مہروان، مہر نظر اک اٹھایا۔ گھر گھر وچ کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی کار کماہیا۔ مندر اندر سوہنا سچ مکان، ست ستوادی آپ سہایا۔ نرمل دیا دیپک جوتی بال، نور نور کرے رُشانیا۔ نام ندھان سچی دھنکان، شبد انادی ناد سنایا۔ امرت سرور پین کھان، گھر جھرن دے جھرائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سچ سہنجی ملے آن، سو بھاونت وڈی وڈیایا۔ سنگر نور شبد گیان، شاہو بھوپ ہو پردھان، جگ چوکڑی بھو کھلایا۔ تیمی اوتار وچ جہان، سنجگ تریتا دوپر کجگ ایک ڈھولا نام سنایا۔ بھگت اٹھاراں دین بیان، اچی کوک کوک سنایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا لکھ کے گئے انجیل قرآن، کایا گرہ سرب سمجھایا۔ مکہ کعبہ دو دو آبا میل سچ پیر شاہ سلطان، پروردگار اکو نور ظہور نظری آہیا۔ ساچے جگرے کایا مندر ویکھو آن، حق محبوب بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس نوں جھکدے زمیں اسمان، چو داں طبق سیس جھکایا۔ تس دا کلمہ اک ایمان، نبی رسول رہے جس گایا۔ سو صاحب سنگر داتا دانی سری بھگوان، بھگوان اکو اک نظری آہیا۔ ہر گھٹ و سیا ویکھو رام، سچے تخت آسن لایا۔ گھنٹیا کابنا ویکھو شام، نرگن بنسری نام وجایا۔ چار جگ دے دے گئے گیان، اکھر اکھر نال ملایا۔ شاستر سمرت لکھ لکھ وید پُران، گیتا گیان اٹھ دس کر پڑھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد شرع دس کے گئے قرآن، انجیل آیت شرائط نال ملایا۔ گرو دس کھول دکان، نانک گوہند راہ گئے دکھایا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، دو جا نظر کوئے نہ آہیا۔ انتر آتم ویکھو سارے مار دھیان، گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ اٹھے پھر راہ تگے کون ویلا گرکھ ملے آن، بھگت بھگوان اپنے انگ لگایا۔ رسنا جہوا بٹی دند جیو جنت سارے گان، اندر وڑ کے درس کوئے نہ پانیا۔ لہدے پھر دے چاروں کنت دہ دشا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ بیابان، اُچے ٹلے پر بت سمند ساگر ڈونگھی کھائی ڈیرہ لایا۔ صاحب سنگر دین دیال ٹھا کر سوامی نظر کسے نہ آئے کایا ساڈھے تن ہتھ مکان، مقبرہ بیٹھے تن بنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ دوارا اکو اک سمجھایا۔ سچھنڈ دوارا ہر کا ، آد جگاد بنائیدا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، نرگن سرگن ویکھ دکھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوتی جوت کر پرکاش، شبدی شبد ناد وجائیدا۔ سرشٹ سبائی بن کے داس، بن سیوک سیوک کمائیدا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیدا۔ نج گھر ساچے کرے داس،

دُئی دوتی پڑدا آپ اٹھائیدا۔ اندر وڈ کے ساچے پوڑے چڑھ کے کرے پاٹھ، گرسکھ کایا پاٹھشالا اک بنائیدا۔ گھر تیرتھ سرور مارے ٹھاٹھ، امرت اکو اک درڑائیدا۔ لہنا چکے تت آٹھ، من مت بدھ اپ تیج وائے پر تھی آکاش ڈیرہ ڈھاہندا۔ سچ دوار دکھائے ہاٹ، چوڑاں لوک کُنڈا لہندا۔ زرگن جوت کرے پرکاش، اگیان اندھیر گوائیدا۔ گرگھ ہر جن ہر بھگت جدھر دیکھے ہر جو وسے پاس، خالی دوارا نظر کوئے نہ آئیدا۔ سرتی شبد مل کے پائے راس، گوپی کاہن روپ وٹائیدا۔ ساچا رام دیوے ساتھ، سینتا سنیا اپنے انگ لگائیدا۔ تس صاحب دا اکو پوجا پاٹھ، سمرن اپنا نام سمجھائیدا۔ پیر پیغمبر سارے اُس دی گاوندے گاتھ، سوہلا ڈھولا اکو اک درڑائیدا۔ جگ چوکڑی دیکھنہارا لکھ چوڑا سی اپنی راس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک بُجھائیدا۔ سچ دوارا دتے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے انیک، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ تیج تت کایا چولا دھر دے رہے بھیکھ، زرگن سرگن کار کمائیا۔ پرم پڑکھ پر ماتمانال کردے گئے ہیئت، جیواں جنناں سرب سمجھائیا۔ نج گھر نج گرہ نج آتم پر ماتم لہنا دیکھ، باہروں لبھن کوئے نہ جائیا۔ ٹھاڑے اندر وڈ کے رہیا کھید، لگن میچی کھیل سمجھ کسے نہ پائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ دیوے بھیئت، سکھمن ٹیڈھی بنک نو دوارے پار نہ کوئے کرائیا۔ رسنا جہوا گا گا سارے دسن چارے وید، پُران اٹھاراں کرن پڑھائیا۔ چھ شاستر دسن نیتن نیت، نیرن نیر سرب سمجھائیا۔ گیتا گیان کرائے ہیئت، ساچی سکھیا اک درسائیا۔ انجیل قرآن کہن لو پیکھ، ساچا پیر بے پرواہیا۔ ساچی بانی گرو گرو کہے مٹاؤ اپنی ریکھ، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سکھنڈ نو اسی ساچی دیا آپ کمائیا۔ سکھنڈ دوارے ساچے تخت چڑھ، سو سنگر سو بھا پائیا۔ جگ چوکڑی گھاڑن گھر، لکھ چوڑا سی ونڈ ونڈائیا۔ سرگن اندر زرگن وڈ، نت نت دیکھے تھاؤں تھائیا۔ آد جگادی کھیل کر، ہر کرتا خالق خلق روپ وٹائیا۔ زربھو بھے چکائے سرب ڈر، بھیانک اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انتر نام رہے پڑھ، باہر سرشٹ سبائی گئے جنائیا۔ سرب جیاں دا اکو گھر، دوجا مندر نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے سرشٹ، صاحب سنگر ہتھ وڈیائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دتے اکو اشٹ، ایش جیو بوجھ بُجھائیا۔ کرپا ندھان ٹھا کر سنگر کھولے سب دی درشٹ، دشا کوٹ اکو نظری آئیا۔ من

واسنا دُور کرے بھر شٹ، بھر شٹاچار کوئے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگتاں دی اپنے ہتھ وچ رکھے لسٹ، باقی لیکھا لیکھے کوئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر زیشا ایکناکارا اک سنائیا۔ سچ سندیسہ سنو میت، سو صاحب آپ سنائیا۔ جگ چوکڑی گئے بیت، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ کلجگ سارے دیکھو ریت، گرو اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ گرو دوارے شودوالے مٹھ پھری دروہی مندر مسیت، ساچا دھرم نظر کتے نہ آئیا۔ پنڈت پاندھے گرنختی پنتھی ملا شیخ مسانک بدلی نیت، ہر مندر بیٹھے دھیاں بھیناں رہے تکائیا۔ کایا کسے نہ دے ٹھنڈی سیت، ترے گن گنی اگت رہی مچائیا۔ لیکھا چکیا نہ ہست کیٹ، اوج نیچ ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ آتم کرے نہ کوئی پر ماتم پریت، کوڑی یاری سرب لگائیا۔ ساچی سکھیا کوئی نہ لئے سیکھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بیٹھی گر کاشد بھلائییا۔ صاحب سنگر کسے نہ وسے چیت، چتر بھج نظر کسے نہ آئیا۔ راما کرشنا سارے گاوندے گیت، اگے ہو کے چرنی سپس نہ کوئے بھکائیا۔ نظر نہ آئے کسے دھام انڈیٹھ، نرگن نور نور نہ کوئے رُشنائیا۔ انتم سب دی ننگی ہوئی پیٹھ، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ کلجگ جیو کوڑے بیٹھ، امرت رس نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی بیسویں رہی بیت، بیتی کہانی گر اوتار پیر پیغمبر نیتز دیکھن چائیں چائیا۔ چاروں کُنٹ ساچا کلمہ پڑھے نہ کوئے حدیث، ہر دے رام نہ کوئے دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نیتز نیناں سرب وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیناں دیکھ، دوئے نین رہے شرمائیا۔ کلجگ کوڑا چاروں کُنٹ دے بھیکھ، ہر کا بھیت کوئے نہ پائیا۔ مایا ممتا کھیلاں رہیا کھید، ساچا کھیل سمجھ کسے نہ آئیا۔ رت سہنجنی رہے نہ کوئی چیت، خزاں چاروں طرف چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پر بھ تیرے اگے چلے نہ کوئے چترائیا۔ سری بھگوان دسے آپ، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا وکھائیا۔ اٹھ کے دیکھو کوئی نہ جے انتر جاپ، تٹی لو نہ کوئے لگائیا۔ دنے راتی کرن پاپ، امرت ویلے اٹھ کے رسنا جہوا پر بھ نوں شرمندہ رہے کرائیا۔ رسنا کہن توں پاکی پاک، اندروں پلپتی باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ باہروں گرو دے بن دے سارے ساک، اندروں ٹھگی رہے کمائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اندر وڑ کے سب نوں رہیا جھاک، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چوتھے جگ لیکھا رہیا مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو

اُٹھے، پر بھ آگے سپس جھکائی۔ تیری سرنائی صاحب ڈھٹھے، دھوڑی گکا مستک لائی۔ ساچے نام جیو کوئی نہ رتے، رتی رت نہ کوئے سُکائی۔ صدی دیہویں
 اسپس ویکھ کے رہ گئے ہکے بکے، ہر کا مندر سو بھا کوئے نہ پائی۔ لکھ لکھ لیکھ دے کے آئے سچے پتے، پتپر میثور ملو اکو ماہیا۔ جو ویلے انتم پڑا ڈھکے، سر
 اپنا ہتھ رکھائی۔ لکھ چوڑا سی وچوں پھڑ کے رکھے، جوئی جون نہ کوئے بھوئی۔ رائے دھرم نہ مارے دھکے، چتر گپت نہ لیکھ دکھائی۔ لاڑی موت کول نہ
 رکھے، ڈہاگن نار نہ کوئے پر نائی۔ انتم اپنی گودی سٹے، دوجے ہتھ نہ کسے پھرائی۔ آون جاون پینڈے کئے، پاندھی روپ نہ کوئے وٹائی۔ پر بھ سرنائی پھیر
 کوئی نہ بچھے، انتم جوتی جوت میل ملائی۔ جو صاحب سنگر کولوں بیٹھے رُسے، تنہا دیوے انت سزائی۔ اوس پریتم نال کاہدے غصے، جو سب دا پتا مائی۔
 سوندیاں جاگدیاں اٹھدیاں بہندیاں ماتا گر بھ اندر بچھے، زرگن ہو کے زرگن ویکھ دکھائی۔ چوکیدار ہو کے پنچ وکار تہاڈے موڑے کتے، بن سیوک سیو
 کمائی۔ دین دیال ہو کے اپنی گودی چکے، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ دس دس ماس پھیر نہ تپے ٹپھے، ہون کڈ نہ کوئے تپائی۔ اوہ سنگر تہاڈے اندر بیٹھا چھپے،
 چپ چپیتا بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جے کوئی گرگھ نیواں ہو کے اُس نوں بچھے، اندرے اندر دئے سمجھائی۔ آلاڈے میرے پتے، پتا پوت میل ملائی۔ اُتو آ کے
 نیڑے ہو کے چکے، چک کے اُپر آپ لے جائی۔ اُجل کرے مات کھے، دُرمت میل دھوئی۔ جو جیو سنگر ملن نشانیوں اُکے، تنہا دیوے نہ کوئے
 وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سرب جیاں رہیا جنائی۔ سرب جیاں پر بھ دیوے نام ندھان، زرگن سرگن بوجھ
 بُجھائیندا۔ شبد گردیو سوامی سدا مہروان، نمو نمو نمسکار سپس جگدیش اک جھکائیندا۔ بودھ اگادھ بن کے پنڈت دیوے دھر فرمان، ساچی سکھیا ساکھیا
 سمجھائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ گیا وچ جہان، تھر کوئے رہن نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے اُٹھ کے دین اک بیان، بیانا سب دے کولوں اپنا نام
 رکھائیندا۔ چاروں گنت سرشٹ سبائی سچ دے نہ کوئے نشان، دھرم نشانہ ہتھ نہ کوئے جھلائی۔ ثابت رہیا نہ کسے ایمان، صدق صبوری توڑ نہ کوئے
 نبھائیندا۔ بغلے مار انجیل قرآن، مسلہ حق نہ کوئے سمجھائیندا۔ بسمل روپ نہ کوئے دے وچ جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، دھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بھگوان، پر بھو تیرے ہتھ وڈیائی۔ کلجگ جیو بھلے تیرا سچ نشان، نور نظر کسے نہ آئی۔

ساڈا چلے نہ کوئی گیان، اگیان بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گھر گھر وڑیا اک ابھمان، ہنکاری گڑھ رہے بنایا۔ اندر وڑ کے نچے شیطان، کوڑی کریا ڈور وڈنک وجایا۔ چاروں کُنٹ دسے بے ایمان، بیوہ روپ سرب خدایا۔ آ کے ویکھ اپنا جہان، جیو جنت سادھ سنت کرن لڑایا۔ شرع مذہب دین اسلام ہوئے خیران، ہر جو ہر نظر کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان تیرے در اک سلام، دوئے جوڑ سپس جھکایا۔ سری بھگوان کہے میں آوانگا۔ نرگن نور جوت پرگٹاوانگا۔ لوکمت ویکھ وکھاوانگا۔ چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولاوانگا۔ نو کھنڈ پر تھی پڑا لاهوانگا۔ ست دیپ بھيو چکاوانگا۔ کلج کوڑی ریت میٹ مٹاوانگا۔ شودالا مٹھ مندر مسیت ویکھ وکھاوانگا۔ لگھ چوراسی پر کھاں نیت، نیتیان وچوں باہر کڈھاوانگا۔ جو پر بھ دا گاؤندے گیت، تہناں اپنے نال ملاوانگا۔ وکھاواں کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کماوانگا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ پنچ اکو رنگ رنگاوانگا۔ آتم نال کراں سچ پریت، پر ماتم اپنا روپ وکھاوانگا۔ کر کایا ٹھنڈی سیت، امرت میگھ برسواوانگا۔ نرگن ہو کے وساں چیت، من چندیا پھل کھواوانگا۔ تاج رکھ کے ساچا سپس، دو جہاناں راج کماوانگا۔ کھتری براہمن شودر ویش دیواں اکو نام حدیث، کلمہ راگ نام پڑھاوانگا۔ مایا رانی خالی کراں کھیس، شاہ سلطاناں راج راجاناں تختوں انتم لاهوانگا۔ لگھ چوراسی لواں جیت، جٹ اپنے ہتھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، سچ دوارا اک وڈیاوانگا۔ سچ دوارا اک بنائے گا۔ پر بھ اپنی دیا کمائے گا۔ جن بھگتاں میل ملائے گا۔ ساچے سنتاں انگ لگائے گا۔ گرگھ گرگر گود بہائے گا۔ گر سکھ دھر سنجوگ ملائے گا۔ لیکھا جانے مانس منگھ، منس اپنا رنگ چڑھائے گا۔ سنت سہیلے جننی بن کے رکھے لگھ، دھن جنیندی بن کے ماؤں ایکا سیو کمائے گا۔ جنم کرم دا میٹے ڈکھ، کرم کانڈ نیڑ کوئے نہ آئیگا۔ آتم پر ماتم دیوے اکو سکھ، سکھ ساگر روپ جنائے گا۔ کوڑی کریا اندروں بوٹا دیوے پٹ، سچ سچ اکو راہ وکھائے گا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار گرگھ تیرا گھر لین نہ لٹ، پھڑ کے ڈنڈا شبد باہر کڈھائے گا۔ تیرے اندروں اکو آواز آوے شبد ناد نام ندھان لینا بچھ، دوجا راگ نہ کوئے الائے گا۔ بن پڑھیاں بن پانی ٹھریاں بن اگنی سڑیاں تیتوں اپنا آپ جائے بچھ، جس ویلے سنگر پورا دیا کمائے گا۔ سرت سوانی نکلی بالی نڈھی آئے سچھ، گھر پڑا آپ اٹھائے گا۔ ساچی سیجا ہے کد، پنگ رنگیلا اک وچھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک

سمجھائے گا۔ ساچی سکھیا چار ورن، چارے کھانی چارے بانی آپ جنائیا۔ نیز کھولے ہرن پھرن، سچ نیز پڑدا لایا۔ لہنا چکے رسنا پڑھن، اجپا جاپ اک جپائیا۔ لیکھا چکے جنم مرن، آون جاون رہن نہ پائیا۔ کرپا کرے کرنی کرن، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ پنچ وکار مول نہ لڑن، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ شبد گرو کولوں سارے ڈرن، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ سرن سرنائی نیوں نیوں پڑن، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پر بھ ملیاں لیکھا چکے ورن برن، ذات پات نظر کوئے نہ آئیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں ملے سچی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ انتم ویکھے آپ، پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ پُرکھ ابناشی وڈ پر تاپ، چاروں گنت بھو چکائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگئی جاپ، دُھن انادی راگ سنائیا۔ لیکھا جانے پنچ ت مائی خاک، بند تاکی کھول وکھائیا۔ اندر وڈ کے مارے جھت، نیز نین نین نال ملایا۔ سینت نال گرگھاں جائے آکھ، اکو نام چو پر بھ سچے سچ گوسائینا۔ ترے گن مایا مٹے تاپ، تینو تاپ دے مٹائیا۔ کوٹ جنم اتارے پاپ، پت پت پت آپ کرائیا۔ گھر سجن ملے آپ، پتیر میثور دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک جنائیا۔ سچ دوارا کایا مٹھ، ہر مندر آپ سہایا۔ اندر وڈ پُرکھ سمر تھ، زرگن ساچا ڈیرہ لایا۔ دیونہارا ساچی وتھ، دست امولک نام ورتایا۔ گرگھ سجن سنت سہیلے بھگت بھگوان لئے رکھ، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھایا۔ تیجی کھولے اپنی آکھ، دوئے لوچن بند کرایا۔ ساچا نام جنائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، پر بھو اپنا بندھن پایا۔ نارڈھاگن ہوئے نہ رنڈ، ہر کنت سہاگی اک ملایا۔ بھرم بھلیکھا ڈھاہ کندھ، ساچا مندر اک رُشایا۔ ست سوامی ویکھے اندر لکھ، انتر جامی اپنا پھیرا پایا۔ اکو دیوے نام انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری انتم ور، زرگن داتا پُرکھ بدھاتا بدھ اپنی دے سمجھایا۔ ساچی بدھ دتے بھگوان، جن بھگتاں کرے جنائیا۔ زرگن نور جوت مہان، ست سروپ دے وکھائیا۔ شبد ناد سچی دھنکان، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ امرت بخشے پین کھان، میگھ اکو وار برسائیا۔ راتیں سٹیاں ملے آن، دے جاگدیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ جے کوئی گرگھ کولوں پُچھے رسی دے سکے نہ کوئی بیان، ہر کا بھو سمجھا سکے نہ کوئی رائیا۔ باہروں دسدے سرب نشان، رسنا جھوانال رلائییا۔ جناں چر کرپا کرے نہ آپ مہروان، مہر نظر نین

اٹھایا۔ اوناں چر سنسا کدے نہ چُکے وچ جہان، سَنگَر پورا ساکھیات نظر کسے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی لوکات دھرت دھول اُتے آوندے سرب مہمان، آون جاون پھیریاں پائیا۔ جس جن صاحب سَنگَر سچا ساک سینِ ملے آن، پھڑ باہوں اپنے گھر لے جائیا۔ جا کے بٹھائے اوس مکان، جس مکان وچوں دتا گھلایا۔ درس دکھائے اکو اک صاحب سلطان، ست سرُپ نظری آئیا۔ بھگت بھگوان ویکھ ہوئے حیران، چاروں کُنٹ دہ دشا بن نرمل جوت دوجا رُپ کوئی نظر نہ آئیا۔ اوس ویلے بھگت بھگوان دوویں کہن، تُوں مینتوں ملیا آن، تُوں میرا میں تیرا میں تیرا تُوں میرا سوہنگ رُپ سمائیا۔ سَنجگ سچے اک ایہو بنے ودھان، پُرکھ بدھاتا آپ بنائیا۔ سرشٹ سبائی کر شبد گُرمائی دیوے نام گیان، آتم پر ماتم بوجھ بُجھائیا۔ آد جگاد جُگ چوکڑی سب دا داتا وشنوں بھگوان، گر شبد شبد گر دو جہان کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرانن نر، ہوئی ہوئی کرے اپنا کام، کسے کولوں سیکھیا لین کدی نہ جائیا۔

* ۸ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فرور پُر چھاؤنی *

سو صاحب پُرکھ سلطانا، ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوانا، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ جودھا سور پیر مرد مردانہ، نرور اپنا بھیو چکائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام سچ مکانا، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت نور مہانا، آد نرنجن ڈگگائیندا۔ دیونہارا دھر فرمانا، سچ سندیسہ اک سٹائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجانا، شاہ سلطانا اپنا حکم ورتائیندا۔ کھیلے کھیل سری بھگوانا، پُرکھ اکال نظر کسے نہ آئیندا۔ وشن برہما شو دیوے گیانا، بودھ اگادھا منتر اک پڑھائیندا۔ ترے گن مایا لیکھا جانے جانی جانا، انتر جامی بھیو چکائیندا۔ پنچ تت ویکھنہار دکانا، نو نو چار پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی صاحب سَنگَر، آد جگادی آپ کرائیا۔ لیکھا جانے دھر درگاہی دھر، پروردگار وڈی وڈیائیا۔ سچ دوارے نرگن دھارے نرور نرکارا نرکارا آپے جائے بہر، دوجا نظر کوائے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر

کھیل اگم، لکھ اگوچر بھيو کونے نہ آئیندا۔ سو پُرکھ زرنجن کرے اپنا کم، ہر کرتا کار کمانیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن سوت ڈلارا ایکا جم، جن جننی رُوپ وٹائیندا۔ اینکارا بیڑا بٹھ، کھیوٹ کھیٹا آپ اکھوائیندا۔ آد زرنجن چاڑھے چن، جوتی جوت جوت رُشانیندا۔ سری بھگوان دیوے دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ ابناشی کرتا بن کے کاہن، رُوپ انُوپ آپ پرگٹائیندا۔ پاربرہم پر بھ ہو پردھان، سچ پردھاگی آپ کمانیندا۔ لیکھا جانے سچ دوارے گن ندھان، گونتا اپنی دیا کمانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی صاحب سوامی، اینکار آپ جنائیا۔ اک اگلا انترجامی، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ زرویر پُرکھ شاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد جانے جنائے اپنی کہانی، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ ویکھے وگسے دو جہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ دکھائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا بھيو چُکائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو تیار، زرنجن اپنا ویس وٹائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہار، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ لکھ چوراسی کھول کواڑ، گھر گھر گرہ گرہ مندر اندر پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، سمند ساگر کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا جان سچّی سرکار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، بھگوان ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جودھا سورپیر بن بلوان، بل اپنا رہیا جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی کھیل کرے مہان، لیکھا لیکھ نہ کونے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ بندھائیا۔ دُھر دی دھار بٹھے بھگونت، مہروان وڈ اکھوائیندا۔ آد جگادی کھیل اگنت، بے انت اپنی کار کمانیندا۔ جگ چوکڑی نیا منت، منتر شبد نام سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی بن بن کنت، زہر نرائن ساچی سچ سہائیندا۔ بودھ اگادھا بن بن پنڈت، دُھر دی بانی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ دکھائیندا۔ ساچا لیکھا دے دکھال، پر بھ داتا بے پرواہیا۔ پرگٹ ہو دین دیال، دیاندھ دیا کمائیا۔ سچکھنڈ دوارا سچ سچّی دھر مسال، درگاہ ساچی اک دکھائیا۔ جگ چوکڑی حکمے اندر کھیل کرے کرتار، کرتا اپنی کرنی کار کمائیا۔ زرنجن سرگن لے اوتار، گر گر شبدی دھار جنائیا۔ ساچا کلمہ بول جیکار، پیر پیغمبر دے وڈیائیا۔ نام ندھانا اک آدھار، بھگت بھگوان کرے پڑھائیا۔ ساچے سنتاں درس دیدار، زرنجن نور جوت رُشانیا۔ گر گھماں کھول بند کواڑ، گھر مندر دے دکھائیا۔ گر گھماں مستک ٹکا دھوڑی لائے چھار،

دُرمَت میل گوائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے وارو وار، نو نو چار اپنا پندھ مُکائیا۔ دُھر سندیسہ دے وِچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران کرے پڑھائیا۔ گیتا گیان کر پیار، بھگت بھگوان میتا اکو بوجھ بُجھائیا۔ حق حقیقت بول نعر، لاشریک کلمہ کائنات سمجھائیا۔ بانی بان نرالا دیوے مار، گر انیلا تیر چلائیا۔ پنچ تت کایا کر پیار، ویکھ وکھائے تھاؤں تھانیا۔ برہم مت سچی سرکار، ساچی وِدیا کرے پڑھائیا۔ چوڈاں وِدیا جگت وِہار، چاروں کُنٹ ناتا جوڑ جڑائیا۔ چوڈاں لوک کھیل کرے کرتار، چوڈس چند نور رُشائیا۔ چوڈاں طبقات دے دیدار، کھ نقاب پڑا آپ اُٹھائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار، سانجھیا راک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا ہر کرتارا کلجگ اتتم وارا دو جہان رہیا سُنائیا۔ دو جہان رہنا خبردار، بے خبر خبر جنائیندا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ پڑا دے اُتار، بھيو اُجھیدا آپ جنائیندا۔ دھرنی دھرت دھول پاوے سار، آکاش پرکاش کھوج کھوجائیندا۔ رَو سس سورج چن منڈل منڈپ نیتز نین دے اُگھاڑ، سویا کوئے رہن نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گوڑھی نیند سُنے دے اُٹھال، شبد اشارے نال جگائیندا۔ جن بھگتاں۔ میل ملائے نرگن سرگن آپ دلال، سچ دلالی آپ کمائیندا۔ صوفیاں دیوے جلوہ نور جلال، سنتاں ساچی بوجھ بُجھائیندا۔ گرگھیاں ناتا توڑ کال مہاکال، محبوب اپنا درس دکھائیندا۔ گر سیکھاں چرن پریت نبھائے نال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیندا۔ چارے وید کرائے دھیان، چاروں کُنٹ اکھ گھلائیندا۔ پُران اٹھاراں لئے سنبھال، پُران پرانی بوجھ بُجھائیندا۔ شاستر چھ ویکھنہار ویکھے آپ بھگوان، سری بھگوان بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوارے چڑھے ست ستواد، ست پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ ویکھ وکھائے برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ جس رچنارچی آد، سو اتتم ویکھے بے پرواہیا۔ جس داسبد اگم دُھن ناد، راگ راگنی ڈھولا گائیا۔ جس دارُپ سدا وِسما، بسمل اپنی دھار جنائیا۔ جس داگر اوتار پیر پیغمبر سچ سماج، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جس دا دو جہان کاج، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ اپنا بندھن پائیا۔ جس دی دُھر دی اکو آواز، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلائی۔ جو گھٹ گھٹ اندر کرے نواس، لکھ چوڑاسی رہیا سائیا۔ جس دانور سرب پرکاش، چيو جنت وِپیک دیا ڈمگائیا۔ جس دا لہنا دینا پون سواس، پون پوناں میل ملائیا۔ جس دا پنچ تت بنیا ساتھ، اپ تیج وائے

پر تھی آکاش بندھن پائیا۔ جس دی ترے گن مایا داس، رجو طمعو ستو بیٹھی سپیس جھکائیا۔ جس دی وشن برہما شو رکھدے آس، نیتز نین نین اٹھائیا۔ جس
 دا کھیل پر تھی آکاش، گگن گگنتر ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا سبجگ تریتا دواپر کلجک چلے راتھ، بن رتھواہی سیو کمائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر کردے
 گئے پوجا پاٹھ، سمرن رام نام ڈھولا گائیا۔ جس دی سیوا کرن دوس رات، سورج چند بھجن واہو داہیا۔ جس دا کھیل دو جہان، زرگن سرگن گوپی کاہن
 رہیا نچائیا۔ جس دی پیر پیغمبر پڑھن نماز، سجدہ پروردگار سپیس جھکائیا۔ جس دا درگاہ ساچی سچا راج، تخت نواسی ساچے تخت سو بھا پائیا۔ جس دا کوئی نہ
 جانے وڈا بھاگ، نکا نکا بھاگ سب نوں رہیا دکھائیا۔ سو صاحب پڑکھ سمراتھ، زرگن اکو اک اکھوائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیندا
 رہیا دات، نام بھنڈار آپ ورتائیا۔ آتم میل پر ماتم کھیل دسدا رہیا کرامات، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ پرگٹاؤندا رہیا لوکمت اپنی شاخ، شخصیت وچ
 ساکھیاں اپنا نور دھرائیا۔ لیکھا کھدا رہیا نال قلم شاہی دوات، کاغذ دیونہار وڈائیا۔ بھيو گھلاؤندا رہیا دس کے آپ، حالات حالت اپنی دے جنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب حکم ورتائیا۔ سو صاحب سچ سلطان، ہر وڈا وڈا وڈائیا۔ شبد ست وڈا بلوان، پوت سپوتا آپ اٹھائیا۔ وشنوں
 وشنو کرے پروان، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ برہما برہم کرے پردھان، برہم و دیا اک پڑھائیا۔ شکر ہتھ ترسول نشان، دھواں دھار لے اٹھائیا۔ باشک تشکا
 کر پہچان، کنٹھ مالا سو بھا پائیا۔ ایکا جوت بن بلوان، سپیس جگدیش اک نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ کرن سلام، نمو نمو نمو آکھ سٹائیا۔ تیرے
 بردے رہے غلام، چاکر پاخاک روپ وٹائیا۔ تیرا متدے رہے ایمان، دھرم دوارے تیرا دھرم کمائیا۔ تیرا سٹاؤندے رہے پیغام، تیرے نام کری
 شنوائیا۔ تیرا روپ دسدے رہے سری بھگوان، بھگوان تیری صفت صفت صلاحیا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن سرگن زرگن ہو کے دے کے آئے بیان،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محل کرے رُشائیا۔ سچ محل رُشائی روشن ضمیر، ظاہر ظہور کھیل کرائیندا۔ جس دی نظر نہ
 آئے کسے تصویر، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ سو داتا گھر گبھیہر، گونتا اپنی کار کمائیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک کرنہار انت اخیر، آخر اپنا حکم
 ورتائیندا۔ شبدی ڈوری پازنجیر، لکھ چوراسی بندھن اک رکھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، راج راجاناں ویکھ دکھائیندا۔ بد لہنہار سرب تقدیر، تدبیر اپنی آپ

بنائیں۔ کٹنہارا کوڑی کر یا بھیر، روگ سوگ چنتا آپ مٹائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیں۔
 سچ دوارے صاحب سمرتھ، سری بھگوان دیا کمائیا۔ زرگن نور جوت کر پرگٹ، پرگٹ اپنی کھیل دکھائیا۔ دھر سندیسہ نریشا دیوے اپنے ہتھ، دوجا نظر
 کوئے نہ آئی۔ گر اتار پیر پیغمبر پر بھ سرنائی سارے آونٹھ، دور دراڑے پندھ مکائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک بن ونجارے جو کھولیا ہٹ، سو صاحب
 سنگر ویکھیا تھاؤں تھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کٹ دہ دشا گھر گھر مایا رہی نچ، ہر کاروپ نظر کتے نہ آئی۔ ہتھ نہ آیا کوئی سچ، کوڑ گڑیا ڈنکا
 رہیا وجائی۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ ورا رہیا نچ، جس پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیسہ اک الائی۔ دھر سندیسہ
 سونوکن، سو صاحب آپ جنائیں۔ آد جگاد جو بیڑا رہیا بنھ، دو جہاناں زرگن سرگن آپ چلائیں۔ تس دا کہنا لینا من، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیں۔ گر اتار
 پیر پیغمبر چولا چھڈ کے گئے پنچ ت تن، کایا روپ نظر کوئے نہ آئیں۔ کوڑا ٹھیکر گئے بھن، ٹھوکر نام اک لگائیں۔ کلجک جیو نیزا ٹھ، گیان نیزا نہ کوئے
 گھلائیں۔ پنچ چور گھر گھر لاؤن سنھ، سویاں اکھ نہ کوئے گھلائیں۔ جگت وکارا دیوے ڈن، آگے ہو نہ کوئے بچائیں۔ پھری دروہی واسنا من، من کا منکا نہ
 کوئے بھوائیں۔ ہر کا نام نہ سچا دھن، کوڑی مایا بھار سرب اٹھائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک ورتائیں۔
 ساچا حکم دیوے سندیس، سو پرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ سارے اٹھ کے ویکھو اک نریش، نر نرنکار نظری آئی۔ در کھلوتے وشن برہما شو ہمیش، میکھائیں
 بیٹھا سیس جھکائیا۔ تینی اتار بدل کے بھیس، بھیسو ساچا گئے جنائیا۔ بھگت اٹھاراں کر کر گئے آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دس کے
 گئے بھیت، پروردگار بے پرواہیا۔ نانک گوہند لکھ کے گیا لیکھ، دھر دا لیکھا اک سمجھائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجک سری بھگوان نت نوت میٹے ریکھ، تھر
 رہن کوئے نہ پائیا۔ کلجک انتم پرگٹ ہووے، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ ہر نریشا زرگن دھارا ایککارا سرشٹ
 سبائی آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی جانا جاگ، جگجیون داتا آپ جگائیں۔ گر اتار پیر پیغمبر سارے کرن ویراگ، نیزا نیناں نیر وہائیں۔ دروہی خدائے چاروں
 کٹ دہ دشا کوڑی لگی آگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیں۔ جیو جنت نارڈھاگن ہر کنت نہ ملے کسے سہاگ، سہنجینی سچ ڈیرہ کوئی نہ لائیں۔ کایا مندر اندر

دیکھ جوت جگے نہ کسے چراغ، گھر گھر دیا باقی جیو جگت جہان سرب لکھائیں۔ ککھائیں ککلی لگے کسے نہ بھاگ، انملی دولت نام نہ کوئے ورتائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیں۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ انتم پاوے سار، بے انت بے پرواہیا۔ سچھنڈ دوارا کھول کوڑا، ساچا مندر دے سہائیا۔ جن بھگتاں کرے اک پیار، پریتم سچ پریتی دے جنائیا۔ نیتز لوچن اپنی اکھ دے اگھاڑ، پڑدا دئی دویت لاہیا۔ سوئی سرتی دے اٹھال، شبد ہلارا اک لگائیا۔ امرت آتم جام دے پیال، نجھہر جھرننا اک جھرائیا۔ ٹھا کر دوارا مندر وکھائے سچی دھر مسال، گردوار کایا اندر اکو نظری آئی۔ جس گرہ وسے دین دیال، پرکھ ابناشی ڈیرہ لائی۔ دوس رین دے جلال، جلوہ ظاہر ظہور وکھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، مہروان اپنی گود اٹھائیا۔ ساچا مارگ دے سکھال، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا جانے بھگوان، کھت وچ کدے نہ آئیں۔ کلجگ انت ہو پردھان، نام پردھانگی اک کمائیں۔ گر اتار پیر پیغمبر ہون حیران، ہر کا کھیل سمجھ کوئے نہ پائیں۔ جگ چوکڑی دیندے آئے گیان، کوٹن کوٹ نام صفت صلاحند۔ دین مذہب کھول کے آئے دکان، جگت ونجارا ہٹ چلائیں۔ جھگڑا پئے دین اسلام، اسم اعظم بھیو ابھید نہ کوئے گھلائیں۔ کلمہ نبی رسول کر کے آئے کلام، رسنا جہوا نعرہ اک لگائیں۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتم لیکھا ویکھ وکھائیں۔ انتم لیکھا ویکھے آپ، پر بھ وڈا وڈ وڈیائیا۔ وشن برہما شو جس دا کردے جاپ، دوس رین دھیان لگائیا۔ شاستر سمتر جس دا کردے پاٹھ، وید پوران جس دا ڈھولا گائیا۔ انجیل قرآن جس دا منگن ساتھ، تیس بتیس پئے سرنائیا۔ نانک گوہند جس دی پائی راس، بھیو ابھید مات گھلائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمرا تھ، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئی۔ جس دا کھیل کوئی نہ سمجھے کوٹن کوٹ آکاشاں آکاش، منڈل منڈپ بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرور نرکار کلا دھار اپنا نور کرے رُشنا۔ بے پرواہ کھیل کھلائیا۔ پروردگار ویس وٹا، سچ امام پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر چار یاری ویکھے تھاؤں تھاں، کائنات کھوج کھوجائیا۔ نرگن نرگن نالوں ہو یا جڈا، سرگن اندر بیٹھا کھ چھپائیا۔ سچ اشارے نال لئے ہلا، تار ستار آپ ہلائیا۔ محل اٹل

دے وسا، گھر محفل اک دکھائیا۔ اوچی بول دے جنا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھج انتم ویس وٹائیا۔ کھج انتم ویس زرنکار، جوتی جامہ رپ رنگ نہ کوئے رکھائیا۔ زرن سرگن پاوے سار، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ نو نو دیکھے دیکھنہار، بھج پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہرا اکو اک درڑائیا۔ سچ سنیہرا دیوے بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ کھج لیکھا کھچے جیو جنت، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ سنجگ ساچا بنائے بنت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ چار ورن بنائے سنگت، کھتری براہمن شودر ویش میل ملائیا۔ سرب جیاں پر بھ اکو بن پنڈت، برہم و دیا دے سمجھائیا۔ دیکھ دکھائے جیرج انڈج، اُتھج سنیج پھول پھولائیا۔ نام اگنی چاڑھے رنگت، رنگ رنگیلا دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہر اکو نظری آئیا۔ ساچا رہر بنے پروردگار، بے وفائی رپ نہ کوئے دکھائیا۔ سرشٹ سبائی ساچا یار، در در گھر گھر نہر اپنا میل ملائیا۔ پردہ کھول بند کواڑ، بجر کپائی کڈا لائیا۔ ساچا مندر دے دکھال، شودرالا مٹھ مندر مسجد اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ مارگ آپ لگائیا۔ سنجگ مارگ لائے جگ، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ کھج اگنی میٹے اگت، تتی وارہن نہ پائیا۔ کوڑی کرپا بھانڈا جائے بھج، شتوہ دریائے دے رُٹھائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں پڑدا لے کج، ہنکاریاں گڑھ دے تڑائیا۔ بھگت بھگوان میلے بھج بھج، کایا مندر اندر دیکھ دکھائیا۔ ساچی سیجا بہے سچ، سہنجنی رت آپ مہکائیا۔ درس دکھائے رنج رنج، پڑدا اوہلا نظر کوئے نہ آئیا۔ اچی کوک بولے گج، نعرہ اکو اک سنائیا۔ آتم پر ماتم میلا سچ، کایا کج بھاگ لگائیا۔ لوں لوں اندر جائے رنج، ساڈھے تن کروڑ وجے ودھائیا۔ امرت جھرنا دیوے رس، رسک بوند اک ٹپکائیا۔ پریم پریتی اندر ہو کے وس، جن بھگتاں سیوا آپ کمائیا۔ ساچا نور کر پرکاش، اندھ اندھیر دے گوائیا۔ اپنا گھر دکھائے خاص، خواہش گرکھاں پور کرائیا۔ جگ جنم جو رکھ کے بیٹھے آس، تنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگوان دوویں کدی نہ ہون زراس، وچھوڑا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ ساچے بھگتی مارگ اک لگائیا۔ سنجگ ساچے تیرا مارگ بھگت، سری بھگوان آپ جنائیا۔ ملے وڈیائی وچ جگت، جاگرت جوت ہوئے رُشائیا۔ زرویر پُرکھ زرنگن دھار پُرکھ اکال آیا

پرت، جس دا پتا نہ کوئے مانیا۔ وید ویاس عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گو بند لا کے گئے شرط، دُھر سندیسہ اک سناٹیا۔ کلج انت سری بھگوان ہووے پرگٹ، جوتی جوت جوت رُشناٹیا۔ نام بھنڈارا کھولے ہٹ، دو جہان دئے ورتاٹیا۔ چار ورنان دیوے اکومت، اوچ نیچ نظر کوئے نہ آتیا۔ دیکھنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجاٹیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، جس اپنا امرت جام پیاتیا۔ کایا کھیڑا نہ ہووے بھٹھ، بھٹھ کھیڑا کھیڑیاں آپ وساتیا۔ انتر میلانٹھ نٹھ، دُور دُراڈا پندھ مُکاتیا۔ جوت جگائے لٹ لٹ، جگت دیوالی نین شرماتیا۔ جوں بھادے توں لینا رکھ، اپنے ہتھ رکھے وڈیاتیا۔ جن بھگتاں جگ جگ کردا پکھ، سدا سہیلا سچا ماہیا۔ اندر دیکھن دی کھولے اکھ، دوئے لوچن بند کراتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیاتیا۔ سنجگ تیرا سجن سنت، ست ستوادی آپ بناکندا۔ جس دی مہما سدا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آکندا۔ جس دا آد جگادی اکو کنت، بن ناری سیو کمانندا۔ جس دا جگ چوکڑی ساچا منت، منتر سچا نام آپ درڑا کندا۔ جس دانٹ نوت اکو رنگ بسنت، دوجا نظر کوئے نہ آکندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلج تیری انتم ور، نہہکلک نرائن نر، نر ہر اپنی کھیل کرائندا۔ نر ہر کھیل کرے وڈ خالق، خلق خدائی دئے جناتیا۔ پُرکھ ابناشی بن کے آوے ثالث، دو جہاناں دیکھ وکھاتیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت بھگوان کڈھے خالص، خالص اپنا روپ سمجھاتیا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیوے نندرا آلس، مایا ممتا موہ نہ کوئے ودھاتیا۔ جوٹھ جھوٹھ رہے نہ لالچ، ساتک ست دئے ورتاتیا۔ گرگھ گرگھ ویکھے نکے نڈھے بالک، بالی بُدھ دئے سمجھاتیا۔ دوس رین رین دوس گھڑی پل رہے پرتپالک، بن سیوک سیو کمانیا۔ ساچی کرے اک عدالت، حکم ساچا اک سناٹیا۔ جس دی کوئی نہ کرے دو جہان مخالفت، مُخبر نظر کوئے نہ آتیا۔ اوتار گر پیر پیغمبر سارے کرن سفارش، نیوں نیوں سپس جگدیش جھکاتیا۔ تیرا کردے آئے تُعارف، طرف چار کُنٹ جناتیا۔ تیری لکھ کے آئے عبارت، قلم دوات کاغذ شاہیا۔ تیرا حکم سناٹیا تیری معرفت، محبوب تیری اک سرناتیا۔ کلج دسے نہ کوئی عارف، علما کرے نہ کوئے پڑھاتیا۔ نو کھنڈ پر تھی کلج انت بھاگ لگے وچ بھارت، بھانڈا بھرم سرب بھٹاتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکلک نرائن نر، نرگن نور جوت رُشناٹیا۔ نرگن داتا اگم اتھاہ، الکھ اگوچر اک اکھوانندا۔ انتم ویلا گیا آ، ویلا وقت وار تھت گھڑی پل سمجھ کوئے نہ پانندا۔ شاستر سمرت

وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی پڑھ پڑھ رہے سنا، اندر وڑ کے میل نہ کوئے ملائیندا۔ واک بھوکھت گُر کی لکھت سکے نہ کوئے جنا، بھیو ابھید
 کھول نہ کوئے دکھائیندا۔ کوئی کہے براہمن گوڑا اُچے ٹلے پر بت جانا آ، پوت سپوتا روپ وٹائیندا۔ کوئی کہے عیسیٰ کہہ کے گیا میرا آئے خُدا، میرے پچھے
 پچھے پھیرا پائیندا۔ کوئی کہے محمد گیا گا، وڈ امام مینہدی ولس وٹائیندا۔ کوئی کہے نانک گیا لکھا، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ کوئی کہے گُر و گرنھ بنے گواہ، شاستر
 سمتر وید پُران نال رلائیندا۔ سری بھگوان کہے میرا بھیو سکے کوئی نہ پا، آد انت نظر کسے نہ آئیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر نکا جہا اشارہ گئے لگا، عاشق ہو
 معشوق راہ نیتر نین نین نکائیندا۔ اپنی کھیل کرے پُرکھ اگم نور خُدا، خودی سب دی میٹ مٹائیندا۔ چار ورن نو کھنڈ آتم پر ماتم راہ دتے اک سدھا،
 سدھانت اکو اک جنائیندا۔ پر بھ ملن دی نکئی جہی بدھا، پڑدا وچوں دوت چکائیندا۔ سرتی شبدی مل کے خوشی مناون پاون گدھا، ڈھولک چھینا تال نہ
 کوئے وجائیندا۔ سچ پریتی اندر سری بھگوان بھجا، بھگتاں اکو بھیو کھلائیندا۔ لوکات تہاڈے پچھے آوے بھجا، شرم حیا نہ کوئے رکھائیندا۔ لاه کے جائے
 لوک لجا، لعنت طوق گل نظر نہ آئیندا۔ جس دوارے صاحب سنگر آ کے سجا، سو سجن گُرکھ ہر کے رنگ سمائیندا۔ پُرکھ پُرکھوتم انتم پڑدا کجا، مہروان سر
 اپنا ہتھ لکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زانن ز، سنج ساچے ساچی دھار، لیکھا لکھے آپ نرنکار، لوکات تیرا راہ
 دکھائیندا۔ لوکات تیرا راہ، سو سنگر آپ جنایا۔ شبد گُر و سوامی بن ملاح، بیڑا ساچا سچ چلایا۔ لیکھا جانے انتر جامی تھاں تھاں، گھٹ گھٹ ویکھے چائیں
 چائیا۔ جو جن ہر ہر جیدے ناں، تہناں ساچے بیڑے لئے چڑھائیا۔ جو منمکھ جیو ہنس ہوئے کاں، کاگ وانگ رہے گُر لایا۔ تہناں ایہتے اوتھے ملے کوئی نہ
 تھاں، گُر اوتار پیر پیغمبر دے نہ کوئے سہائیا۔ انتم ناتا تے پتا ماں، بھائی بھین ساک سجن سین نارکت سنگ کوئے نہ جائیا۔ بن سنگر پورے پکڑے کوئی
 نہ بانہہ، منجھدھار پار نہ کوئے کرایا۔ رائے دھرم کولوں سکے نہ کوئے چھڈا، کسبھی نرک لیکھ نہ کوئے مکائیا۔ چتر گپت لہنا سکے نہ کوئے مکا، لکھیا لیکھ نہ
 کوئے مٹایا۔ لاڑی موت کولوں سکے نہ کوئی چھڈا، آگے ہو نہ کوئے بچایا۔ کال سب نوں جائے چبا، داڑھاں اپنیاں ہیٹھ رکھایا۔ مہاکال رووے مارے
 دھاہ، اُچی کوک کوک سٹایا۔ لکھ چورا سی جیو جنت پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اکو لو منا، جس ملیاں دکھ کوئے رہن نہ پائیا۔ کوٹ جنم دے بخشہار گناہ،

پت پاپی لئے ترانیا۔ ڈبڈے پاتھر پار دئے کرا، پاہن اپنا چرن چھہانیا۔ نس دی منو سدا رضاء، سو رحیم رحمان رحمت دئے کمائیا۔ ساچا رام نظری جاوے
آ، کاہنا اکو بنسری نام سناپیا۔ مورمٹ سیس جگدیش لئے کاکا، کول نین نین مٹکائیا۔ سرتی شبدی میللا لئے ملا، جوڑی جوڑے ایکا تھانیا۔ پاربرہم برہم لہنا دینا
دئے چکا، باقی رہن کچھ نہ پانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دؤبے وچ جائے سما، جوتی جوت جوت سماپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
دیونہارا ساچا ور، سنجگ مارگ اک جنایا۔ سنجگ مارگ لگے مات، ماتر بھومی ملے وڈیائیا۔ چار ورن بنے اک جماعت، کھتری براہمن شودر ویش خوشی
منایا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ سری بھگوان دیوے اپنی دات، نام ندھان جھولی پانیا۔ نیتز کھول کے ویکھو آنکھ، آخر اپنا پڑدا
لاہیا۔ نظری آئے گھر پر تکھ، سوچھ سروپی روپ وٹائیا۔ بھگت بھگوان میل ملا پڑکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت
دھر، نہہکلک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن اکو سرن، لیکھا چکے مرن ڈرن، بھے بھیانک کوڑا بھو نہ کوئے دکھائیا۔ کوڑا بھو جائے چک، سنگر پورا
دیا کمائیا۔ آون جاون پیٹدا جائے مک، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ ہر کا بوٹا کدے نہ جائے سک، امرت سنج ہرا کرائیا۔ مات گر بھ ہوئے نہ اٹا رُخ، دس
دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جنم کرم دی لاہے ترسنا بھکھ، امرت آتم جام پیانیا۔ مہروان ہو کے اپنی گودی لئے چک، بال انجانا آپ اٹھائیا۔ پاربرہم کہے برہم
آ میرے ساچے سٹ، مل مل اپنی خوشی منایا۔ سچ دوارے سوہے ساچی رت، رت رتڑی نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی آپ پر بھ، مہروان دیا کمائیا۔ سنت سہیلے ساچے لہ، در گھر ساچے آپ بہائیندا۔ اک
دکھائے وشوید، وشنوں سچی سیو کمائیندا۔ جگت دوارا پار حد، گرہ مندر اک سہائیندا۔ شبد اگمی ناد رہیا وچ، انحد راگی راگ سناپیندا۔ بن مکے کعبیوں کرائے
ساچا ج، حضرت جُجرہ اکو اک سہائیندا۔ امرت جام پیائے مد، مدھر رس اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان اپنے گھر
سد، صدقے واری گھولی گھول گھمائیندا۔ گھولی گھول گھمائی جائے گھل، پر بھ اپنا آپ لینا منایا۔ بھگت بھگوان پر گٹائے سچ پھل، پت ڈالی پنکھڑی آپ
مہکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں اتم کل، ہرجن ساچے لئے بنایا۔ کرتا قیمت پاوے مل، دؤبے ہٹ نہ کوئے دکھائیا۔ ساچے کنڈے جائن مل، تولا اکو نظری

آئی۔ مائس جوئے نہ جاوَن ہل، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ پچھلے جنم جو رہے بھل، کلجگ انتم اپنا رنگ رنگایا۔ سچ دوار گیا کھل، خالق خلق دئے سمجھایا۔ کلجگ جیو مایا کوڑی وچ نہ رُل، انملڈا لال مائی خاک نہ دے رُلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سری بھگوان سدا صلح کُل، غُصہ گلا کدے نہ کسے رکھایا۔ غُصہ گلہ کوئے نہ روسا، ہو چھا روپ نہ ہر رکھائیدا۔ سوچیاں کسے وچ نہ آوے سوچا، سوچ سمجھ توں باہر ڈیرہ لائیدا۔ جگ چو کڑی گر اوتار بن کے مائس جنم دیوے سب نوں مَوّج، مکمل اپنا حال سٹائیدا۔ سٹگر پورا کسے نہ دیوے کدے دھوکھا، جگت فریب نہ کوئے جنائیدا۔ پریم پریتی اندر راہ مارگ دسے سوکھا، گھاٹ اِکو اِک جنائیدا۔ جو جن کوڑی نیند گوڑھی سٹے بے مکھ ہو کے لاون ڈھونکا، تنہاں نیتز نین اکھ نہ کوئے کھلائیدا۔ سو پرانی جائے انتم اوتنا، پُت پوترا سنگ نہ کوئے نبھائیدا۔ سری بھگوان وڈ مہروان سدا نگہبان جس راویا نال شوقا، تنہاں ساکھیاں نظری آئیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن ز، کلجگ تیری انتم ور، سنت سہیلے ساچے پھڑ، جن بھگتاں اندر آپے وڑ، ساچے مندر سٹگر کھڑ، نام ندھانا اِکو پڑھ، ساچا ڈھولا سٹائے راگ، آتم پر ماتم کھولے جاگ، اِک اُچجائے سچ ویراگ، میل ملاوے کنت سہاگ، گھر وڈیائی وڈا بھاگ، وچھڑیاں ملیا پر بھ غریب نواز، ایہتھے اوتھے رکھے لاج، دو جہاناں دکھ نظر کوئے نہ آئی۔

* ۱۹ سُو ۲۰۲۰ بکرمی آگیا سنگھ دے گرہ فرور پُر *

سٹگر میلا سچھل جنم، کرم کانڈ دکھ روگ رہن نہ پائیدا۔ مائس دیہی مٹے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیدا۔ نرگن نور جوت دیوے اگمی کرن، اگیان اندھیرا اندھ مٹائیدا۔ سچ سرنائی دیوے سرن، سرنگت اِک سمجھائیدا۔ بھے چکائے مرن ڈرن، بھو اپنا اِک وکھائیدا۔ لیکھا چکائے ورن برن، آتم برہم سرب وکھائیدا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھرن، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنے رنگ رنگائیدا۔ سٹگر ملیاں ست سننوکھ، چنتا غم رہن نہ پائیدا۔ جنم کرم دا مٹے وجوگ، دُئی دویت ڈیرہ ڈھائیدا۔ میل ملائے ڈھر سنجوگ، کوڑ وچھوڑا پندھ

مُکائیندا۔ ہوئے ہنگتا کٹے روگ، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ تن نگارے لائے چوٹ، انحد نادى نادى سناہندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر گھر وچ دیا باتی آپ کُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس بھیو ابھید کُھائیندا۔ سَنگر ملیاں آتم سکھ، گھر وچے نام ودھائیا۔ جگت ترسنا مٹے بھکھ، آسا منسا پور کرائیا۔ مات گر بھ دا لیکھا چکھے اُٹارخ، آون جاون پھند دئے کٹائیا۔ ساچی گودی دین دیاں چک، گھر ساچے دئے بہائیا۔ لکھ چوراسی وچوں اُجل کھ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ لوکمت دا بوٹا پُٹ، سچکھنڈ دوارے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس ایختے اوختے ہوئے سہائیا۔ سَنگر ملیاں مٹے سنتاپ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ نظری آئے آپا آپ، آپ اپنا ویکھ وکھائیا۔ گیت گو بند جنائے سچا جاپ، سوہلا ڈھولا راگ الایا۔ میٹ مٹائے تینو تاپ، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ نظری آئے ساکیات، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ انتر آتم پر ماتم پوری کرے خواہش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ سَنگر ملیاں ملے سانت، اگنی ت رہن نہ پائیا۔ نظری آئے اک اکانت، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ اندر وڑ کے کایا مندر پوڑے چڑھ سنائے بات، شبد انادی دُھن سناوایا۔ کوڑی کر یا میٹ مٹائے اندھیری رات، نرگن نور دیک جوت ساچا چند کرے رُشنائیا۔ پار اُتارے اپنے گھاٹ، پتن بیٹھا بے پرواہ اکو ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے نام ور، ہر جن لیکھا آپ جنائیا۔ سَنگر ملیا سچا میت، مٹر پیارا دئے وڈیائیا۔ گھر سوامی آئے ٹھیک، ٹھا کر ٹھو کر نام لگائیا۔ من واسنا لئے جیت، مت بدھ نہ کوئے چترائیا۔ کایا کرے ٹھنڈھی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ چرن پریتی دیوے سچ پریت، پر م پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مل گرگھ گرگر خوشی منائیا۔ سَنگر ملیاں آتم رنگ، رنگ رنگیلا اک چڑھائیا۔ دوس رین اٹھے پہر وچے مردنگ، ناد انادی آپ سناہنا۔ نو دوارے ویکھے لنگھ، گھر دسویں بو بھ بھجائیا۔ ہوئے پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ نج آتم آوے اک انند، سکھ ساگر رُپ سماہنا۔ گیت سہاگی گائے چھند، سوہنگ راگ الایا۔ بیج سہنجنی سہائے پلنگ، پاوا چول نظر کوئے نہ آہنا۔ میل ملائے سورا سر بنگ، سَنگر داتا بے پرواہیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت ہر سوامی لائے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، بندھن اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے جگایا۔ سنگر ملیاں کھلے سرتی، آلس نندرا دئے مٹایا۔ نظر آئے اکال مورتی، مورت اکال آپ درسایا۔ نام ندھان وجے ناد تورتی، تریا سیوا لایا۔ سدا سدا سد آسا پورتی، آسا پورن ہر اکھوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لیکھا لیکھے لایا۔ سنگر ملیاں انتر ٹھنڈھ، باہر اگن نہ کوئے تپایا۔ بھرم بھلیکھا دئی دوتی ڈھاہے کندھ، گھرا کو نظری آیا۔ ست سرُوپ رنگے رنگ، جوتی جلوہ نور رُشایا۔ ڈھردر گاہی وجے مردنگ، تندى تند ستار نظر کوئے نہ آیا۔ آتم منگے اکو منگ، پر ماتم میل ملایا۔ پر ماتم سناوے اپنا چھند، ساچا بھيو چکایا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ناؤں اک انند، انند انند وچوں پر گٹایا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، انتم اپنے لیکھے پایا۔ دھرم دوار گرگھ ویکھنا لنگھ، گرہ مندر ڈیرہ لایا۔ نظری آئے صاحب سربنگ، بھوپت بھوپ سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، نہکلنک زانن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرگھ جگ جنم دے وچھڑے میلے آن، وچھوڑا اپنی جھولی پایا۔

* ۹ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی دھرم سنگھ دے گرہ بستی حبیب ضلع فروزپُر *

سنگر سرنائی جو جن لگا، ہر سنگر توڑ نبھانیندا۔ مانس جنم سورے بچھا اگا، دو جہاناں دیا کمانیندا۔ دھرم دوارے ناد اکو وچا، ست ستوادى آپ سنانیندا۔ سري بھگوان پھرے بھچا، سنت سہیلے ویکھ وکھانیندا۔ نرگن ہوئے رکھے لجا، سرگن مہر نظر اٹھانیندا۔ اندر وڑ کے دیوے نام سدا، باہروں آواز نہ کوئے لگانیندا۔ سچ کرائے اکو ججا، مکہ کعبہ بھيو چکایا۔ پنچ تت کایا چولا پڑدا کجا، سر اپنا ہتھ لکانیندا۔ جگت دوار پار کرائے حدا، کوڑی کیریا ڈیرہ ڈھاہندا۔ نام چٹھائے اکو رنگا، رنگ چلول اک وکھانیندا۔ پنچ وکار نہ کرے جنگا، مردنگا اپنا نام سنانیندا۔ لیکھا جانے ہنگ برہما، پاربرہم پر بھ اپنا پڑدا لایندا۔ چار ورن سچ جنائے دھرم، اوچ پنچ راؤ رنگ بھيو مٹانیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کرما، کرم کانڈ سرب گوانیندا۔ بھانڈا بھرم بھو بھنے بھرم، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاہندا۔ لوک لاج نہ کوئی شرما، جس سنگر پورا نظری آیندا۔ لہنا دینا چکائے مرنا ڈرنا، جیون مُت آپ سمجھانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ہر جن دیوے نام ور، وست امولک آپ ورتائیدا۔ سنگر چرن جو رکھے اوٹ، نیتز نین دھیان لگائیا۔ سنگر پورا پنچ تت کایا کڈھے کھوٹ، اگیان اندھیر دئے چکائیا۔ کرپاکاش نرمل جوت، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ آسا پوری کرے لوچن لوچ، ترسنا ترکھا دئے گوائیا۔ لیکھا چکھے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ آتم پر ماتم دے اکو جوگ، ساچی سکھیا سکھ سمجھائیا۔ آتم رس لینا بھوگ، ہر بھوگی اپنا بھو چکائیا۔ جنم کرم دا چکائے وِجوگ، بن سنجوگی میل ملائیا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، ساڈھے تن ہتھ سو بھاپائیا۔ نام ندھانا وجے چوٹ، سچ نگارہ اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست نام ورتائیا۔ سنگر سرن جو کرے دھیان، نچ نیتز نین دھیان لگائیا۔ صاحب سنگر ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ دُھر دا منتر دیوے اک گیان، ساچا نام کرے پڑھائیا۔ انتر آتم سچ اشان، سچ سروور اک نہائیا۔ کاگ ہنس روپ بن جان، بدھ بیک آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن دیکھے تھاوں تھانیا۔ سنگر چرن سچ سہارا، سبجک تریتا دواپر کلجک دئے وڈیائیا۔ تکدے رہے گرو اتارا، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ بھگت منگدے رہے سدا دوارا، نیت نیت خالی جھولی رہے دکھائیا۔ سنت سجن کردے رہے پکارا، اچی کوک کوک سنائیا۔ گرگھ دئے دئے جوڑ کردے رہے نمسکارا، چرن کول سپس جھکائیا۔ گر سکھ دھوڑی ٹکا مستک لاؤندے رہے چھارا، ساچی خاک خاک رمائیا۔ نیتز روندے رہے زارو زارا، نیناں نیناں نیر وہائیا۔ کرپا کر بے عیب پروردگارا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تڈھ بن نظر نہ آئے کوئی کنارہ، نینا ڈولے جگت لوکائیا۔ ڈونگھا ساگر وہندی دھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تس لیکھا لئے مکائیا۔ سنگر چرن سچ پریت، بن سنگر ست نظر کسے نہ آئیا۔ آد جگادی دُھر دی ریت، بھگت بھگوان دئے ورتائیا۔ آتم پر ماتم سناوے ساچا گیت، ست ستوادی اپنی بو جھ بھجھائیا۔ کایا کعبہ شودوالا مٹھ دکھائے مسیت، گرو دوارا اکو نظری آئیا۔ جس گھر نرگن روپ ہر وسے آپ انڈیٹھ، نرگن نظر کسے نہ آئیا۔ سو سنگر پورا من واسنا لئے جیت، بدھ بیک اک کرائیا۔ گرگھماں چلائے اپنی ریت، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ گرگھ گر سکھ ڈھولے گاؤ ہر گوبند گیت، لوک لجا کم کسے نہ آئیا۔ دُھر دربار دی ملے ساچی بھیکھ، بھجھیا ہر جو آپ ورتائیا۔ کرے کھیل بیٹھ اتیت، ترے گن ڈیرہ رہیا ڈھاہیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا نام ور، ساچی وست جھولی پائیا۔ سنگر سرن چرن گردیو، دو جہان ملے وڈیائیا۔ دھام دکھائے اک نہکیو، نہچل اپنا پڑدا لاہیا۔ امرت آتم دیوے میو، رس سچا اک چکھائیا۔ رسنا جہوا آتم پر ماتم ڈھولا گائے جہو، مٹی دند نال رلائییا۔ سنگر پورا لیکھے لائے گرگھ کیتی سیو، سیوک سیوا وچ سمائییا۔ اندر وڈ کے دسے بھیو، سچ پریتی اک جنائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، سچ سندیسہ اک سنائییا۔ سنگر چرن ساچی دھوڑ، دُرمت میل دھوئییا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھ، مایا ممتا موہ چکائییا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑ، ساچی سکھیا اک سمجھائییا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ توڑے غرور، نون س اکھر اک پڑھائییا۔ امرت آتم دیوے ست سرور، ساچی مد نام جام پیائییا۔ پنج وکارا کرے چور، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چکائییا۔ نظری آئے حاضر حضور، ہر جو اپنا ویس وٹائییا۔ پورب جنم سنگر لہنادے ضرور، لیکھا سب دا رہیا چکائییا۔ کلج جیواں نہیں قصور، سری بھگوان نیز نظر کسے نہ آئییا۔ جن بھگتاں آسا منسا کرے پور، جنم جنم دی ترسنا میٹ مٹائییا۔ پنڈھ مکا کے نیڑا دور، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائییا۔ سنگر سرنائی وڈ پرتاپ، زرگن سرگن آپ جنائیندا۔ پر م پڑکھ پر بھ ساچا باپ، بھگت بھگوان ویکھ دکھائیندا۔ آتم پر ماتم دسے سچا چاپ، زرگن سرگن آپ پڑھائیندا۔ کوٹ جنم اتارے پاپ، دُرمت میل دھوئییندا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، ساچی پٹی نام سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پینمبر سنجگ تریتا دوا پر کلج رسنا جہوا بول گئے آکھ، آخر اپنا بھیو کھلائییندا۔ زرگن زرویر پڑکھ اکال دین دیال پرگٹ ہو کے ساکھیاں، گرگھ سجن آپ جگائیندا۔ کلج میٹ اندھیری رات، گھر ساچا نور چند چکائیندا۔ دوس رین پچھے وات، آلس نندرا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تس اپنا رنگ رنگائیندا۔ سنگر چرن ملے گوہند، ٹھاکر اکو نظری آئییا۔ گر سکھ مٹے کوڑی چند، چنتا چکھا رہن کوئے نہ پائییا۔ امرت دھار وہے ساگر سندھ، ہر جن سجن تاریاں لائییا۔ آد جگاد جگ چو کڑی منمکھ کردے سدا نند، نندیا نندک جھولی پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائییا۔ ساچی سکھیا سنگر سجن، ہر کرتا آپ جنائییا۔ چرن دھوڑی پر بھ کرو مجن، دُرمت میل رہن نہ پائییا۔ دوجے در نہ جاؤ لبھن، گھر گھر وچ وسے بے پروا ہیا۔ نت نوت جن بھگتاں

آوے سدن، اندر وڑ کے ہوکا دیوے واہو داہیا۔ رُوپ دھرائے اکال مورتی مدن، موہن مادھو اپنی کھیل کرائیا۔ دیپک جوتی نرگن جگن، نورو نور
 کرے رُشائیا۔ انحد انادی ناد تال و جن، شبد دُھن سچی شنوائیا۔ گرکھ امرت پی پی رجن، سنگر نام پیالہ ہتھ پھرائیا۔ کوڑی کریا کوڑ گڑیارے مچن،
 ترے گن گنی اک لگایا۔ پنچ وکارے اندر پنچن، ڈورُو ڈنکا جوٹھ جھوٹھ وجایا۔ مایا متنا نال ہسن، آسا ترشنا نال رکھایا۔ گرکھ ورلے پر بھ سرنائی ساچی
 وسن، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ سچ دوارے اٹھ اٹھ نٹھن، بھجن واہو داہیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنگر چھاچھ ورولے مکھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ مہروان ہو کے
 جگت کنارہ ویکھے پتن، دریا کنڈھا پھول بھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشنہار سچی سرنایا۔ منج دھار نہ کوئی
 دریا، پانی جل نہ کوئے رُڑھائیندا۔ اگنی تت نہ کوئے تپا، مایا موہ نہ کوئے دکھائیندا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کوئے سہا، بنک دوارا نظر کوئے نہ آئیندا۔ صاحب
 سنگر شبد سوامی جس آتم پر ماتم ملیا آ، تس ماتم رُوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ ڈبڈے پاہن لئے ترا، پاتھر اپنا چرن چھہائیندا۔ اُچے ٹلے پربت ویکھ دکھا، ڈو گھی
 کندر کھوج کھوجائیندا۔ ساچے بیڑے لئے چڑھا، نینا اکو نام دکھائیندا۔ چپو اگنی دئے لگا، سچ سہارا اک بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ ہر جن ساچے ویکھے نیز کھول، خالق خلق وچ سمایا۔ تولنہارا ساچا تول، نام ترازو کنڈا ہتھ اٹھایا۔ آتم پر ماتم
 سب دی لئے پھول، پاربرہم برہم پڑا بھو اٹھایا۔ ساچے بھگتاں وسے سدا کول، اندر وڑ کے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ساچا نام سنائے بول، ناؤں نرنکارا اک
 جنایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت رہے انہول، بن ہر جن نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سرن اک سرنایا۔
 سچ سرنائی سنگر دیو سوامی، پُرکھ اکال وڈی وڈیایا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ دین دیال انترجامی، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھانیا۔ بودھ اگادھ شبد ناد دُھن آتمک
 سنائے سچی بانی، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ لیکھا جانے چار کھانی، چاروں کُنٹ بھو چکایا۔ چار جگ دی ساچی رانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری حکمے اندر آپ
 پھرائیا۔ اٹھسٹھ ویکھے تیرتھ پانی، جل سروور پھول بھلایا۔ لیکھا جانے شاستر سمرت وید پُرانی، انجیل قرآنی لیکھا رہیا چکایا۔ بودھ اگادھا شبد انادا برہم
 برہمادا سنگر پورا پنڈت وڈ وڈوانی، چوڈاں وڈیا لیکھا رہیا چکایا۔ ڈھر سندیہ نر نریشا نر نرنکار سنائے اپنی اکھ کہانی، رسنا جہوا کوئی کہہ سکے نہ رانیا۔ دھرم

دوار ہر کرتار جوت اُجیار دیوے اک نشانی، سچ نشانہ دھرم دکھائیآ۔ چرن کول اُپر دھول دیونہارا پد زربانی، گھر مندر اکو اک دکھائیآ۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت گر سنگر سد وٹھو قربانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی دھام سہائیآ۔ ڈونگھا ساگر ندی نالہ، دریا گھاٹ ویکھ دکھائیآ۔ آد جگادی ہر پرتپالا، پرتپالک اپنی سیو کمائیآ۔ جن بھگتاں انتر آتم ساچی پائے اگئی مالا، من کا منکا آپ بھوائیآ۔ بجر کپائی کھولے تالا، دئی دوت میٹ مٹائیآ۔ میٹے زین اندھیرا کالا، جوتی چند نور چکائیآ۔ ساچا مارگ دس سکھالا، پھڑ راہے آپے پائیآ۔ اندر وڑ کے چلے نالا، ڈونگھی بھوری پار کرائیآ۔ گھر وچ گھر دکھائے سچی دھر مسالا، دسم دواری آسن لائیآ۔ اوتھے لیکھا چکے شاہ کنگالا، اوج نیچ نظر کوائے نہ آئیآ۔ مرید مرشد بچھے حالہ، مرشد مرید دیا کمائیآ۔ کرے کھیل ہر گوپالا، گوبند پنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بیڑا پار کرائیآ۔ سنگر سرنائی ڈبے نہ بیڑا، منجھدار نظر کوائے نہ آئیآ۔ سد سد راہے مندر کھیڑا، گھر وجے نام ودھائیآ۔ جن بھگتاں چکے جگت جھیڑا، جھوٹھی کرے نہ کوائے لڑائیآ۔ اکو ڈھولا گائے توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوائے نہ آئیآ۔ پُرکھ ابناشی کرے مہرا، مہروان مہروان مہروان مہر نین اٹھائیآ۔ حقیقت کرے حق نبیڑا، لاشریک نور خدائیآ۔ سیس جگدیش بٹھے سیہرا، ساچا سگن اک منائیآ۔ انتم لے کے جائے اپنے ویڑا، سچھنڈ ساچے دے بہائیآ۔ جنم کرم آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی چکے جھیڑا، مات گر بھ لیکھا رہن کوائے نہ پائیآ۔ پر بھ چرن سرن لگے سچا ڈیرہ، گھر اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سدا ہوئے سہائیآ۔ چرن پریتی لگے جن، جن جننی ملے وڈیائیآ۔ لیکھے لگے پنج تت تن، تن ماٹی اگنی خاک نہ کوائے رلائیآ۔ ساچا راگ سنے کن، سو سنگر آپ سنائیآ۔ من کا منکا پھیرے من، من واسنا دے کھپائیآ۔ گھر پرکاش چاڑھے چن، چند نور رُشائیآ۔ بھو کھلائے نیترا اٹھ، اگیان اندھیر مٹائیآ۔ پنج وکارا دیوے ڈن، ڈنکا اکو نام سنائیآ۔ کر کرپا ٹھا کر گرگھ پائے ٹھنڈھ، ٹھو کر اپنا نام لگائیآ۔ لیکھا چکائے سرشٹ سبائی کوٹ برہمنڈ، پاربرہم پر بھ بخشے اک سرنائیآ۔ نچ آتم پر ماتم گرگھ لینا انند، دوجی واشنا نیڑ کوائے نہ آئیآ۔ جگت دریا پار کنارہ جانا لنگھ، ادھ وچکار نہ کوائے اٹکائیآ۔ سنگر پورا جس دے سنگ، تس نینا سکے نہ کوائے ڈبائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مارگ اک درڑائیآ۔ چرن گرو گر ساچا

بندھن، ہر بندگی نام جنائندا۔ مستک ٹکا لائے چندن، دُرمت میل دھوائندا۔ کوڑی کریا کرے کھنڈن، کھنڈا نام اٹھائندا۔ سُرَت سوانی نہ ہوئے رنڈن، شبد سوامی کنت ملائندا۔ دیوے اوڈھن ہوئے نہ ننگن، نام دوشالہ ہتھ اٹھائندا۔ گرگھ گرگھ بھگت آد جگاد کدے نہ سنگن، لوک لیا وچ کدے نہ آئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھساں گر گر اک بھجائندا۔ گرگھ ساچی سکھیا سچ وچار، سری بھگوان آپ جنائیا۔ سانجھا سب نال کرو پیار، دُئی دوت نہ کوئے رکھائیا۔ ہر دا سیتل ست شانت کرو وصال، گھر گمبھیر روپ وٹائیا۔ جے کوئی چنگا مندا بولے کڈھے گال، تِس آکھو واہوا میرے بھائیا۔ تیرے اُپر جس ویلے میرا صاحب ہوئے دیاں، تیری ہو چھی مت دے گوائیا۔ اٹھ کے دیکھ اپنی کایا مندر اندر دھر مسال، تیرا سنگر تیتھو بیٹھا گھ پھپھائیا۔ کوڑی کریا ہوئیوں کیوں بے حال، بہل ہو کے ماریں دھاہیا۔ پاربرہم دا برہم سروپ توں نکا چھوٹا لال، مورکھ تیتوں اپنی سُرَت سمجھ نہ آئیا۔ من واسنا پایا جال، ترے گن گھیرا رہی پائیا۔ اٹھ دیکھ سب دے سرتے کوئے کال، جس پیو دادا رہن دتا کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھساں ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ چرن کول پر بھ ساچا رنگ، رنگ راتا آپ رنگائیا۔ آتم سیجا دے پلنگ، بسنتی رت سہائیا۔ اٹھ سکھی گرگھ گا چھند، تیرا پریتم دیکھن آئیا۔ جگت رنڈیا پھلے رنڈ، کنت سہاگی سہاگن روپ دکھائیا۔ نج آتم دیکھ اند، جگ رسنا رس دے تجائیا۔ تیرے اندر سچھنڈ، سنگر بیٹھا سو بھاپائیا۔ اُچی کوک پا ڈنڈ، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ پچھلی بھرم بھلکھے گئی ہنڈھ، اگلی لیکھے اپنی لائیا۔ رسنا جہوا کوڑی کریا تچ گند، سچ سنگدھی تیرے وچ دے بھرائیا۔ گھر سجن مل کے گاؤنا چھند، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو کنڈھا کنڈھی در دریا اندر آیا لنگھ، سو ملاح بیڑا کھیڑا پار کرائیا۔ خوشیاں نال مانو انند، انند سنگر چرن سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی سرشٹ سبائی رہیا جنائیا۔

* ۹ اَسُو ۲۰۲۰ یکرمی سُر جن سَنگھ دے گرہ فروز پُر *

سو پُر کھ زرنجن کہے سُن شبد سَت دُلا ر، بے پرواہ حکم جنائندا۔ ہر پُر کھ زرنجن کہے میرے لاڈلے لال، تیرا کھیل اک دکھائندا۔ ایکنکار کر سچ پیار، ساچی سکھیا اک درڑائندا۔ آد زرنجن کر اُجیار، سچ پرکاش اک دکھائندا۔ سری بھگوان کر خبردار، سچ سندیسہ اک سنائندا۔ ابناشی کرتا ہو مہروان، مہر نظر آپ اُٹھائندا۔ پاربرہم پر بھ کر دھیان، سچ دھیان اک بھجائندا۔ سچھنڈ نو اسی کھیل کرے مہان، مہما اکھ کھ جنائندا۔ تھر گھر مندر کھول دکان، سچ دروازہ آپ جنائندا۔ اُٹھ نڈھے نوجوان، بل تیرا تیرے وچ رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سَت شبد حکم سنائندا۔ شبد سَت کہے میرے بھگوان، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ ہوں بالک بالی بدھ انجان، تیرا بھو کوئی نہ آئیا۔ تیرے چرن کول رکھاں اک دھیان، منگاں سچی سرنائیا۔ سدا سدا سد رہنا گہبان، مہر نظر اُٹھائیا۔ دیونہارے دُھر فرمان، تیرا حکم موہے بھائیا۔ سیوا کراں سچ مہان، بن سیوک سیوک کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ شبد دُلا رے ساچے سَت، سو صاحب آپ جنائیا۔ ویکھے کھیل ابناشی اچت، تیری دھار دھار پرگٹائیا۔ سچ سہنجنی سہائے رت، رتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تھر گھر دوار یوں پینا اُٹھ، ساچا مندر اک سہائیا۔ ٹھاکر دیال سوامی رہیا ٹھ، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ سَت دوارے نہ بہنا لگ، پرگٹ ہوناد وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سَت دُلا رے نمسکار، پر بھ آگے سیس جھکائیا۔ ہوں بالا تیرا برخوردار، سد ساچی سیوک کمائیا۔ حکم کر ایکا وار، ایکنکار تیری سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ سچی سرکار، راج راجان تیری وڈ وڈیائیا۔ میں ہوواں خبردار، آلس نندرا نظر کوئے نہ آئیا۔ نیتز نین لواں اگھاڑ، اگھ پر تکھ اک گھلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھائیا۔ سری بھگوان کہے سُن ساچے بال، سو سَنگُر آپ جنائیا۔ نیتز کھول مار دھیان، دو جہان رہیا دکھائیا۔ لو آں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کر پہچان، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ وشن برہما شو دے گیان، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ ترے گن مایا ہوئی نادان، پھڑ باہوں دے ہلائیا۔ پنج تت ہو یا شیطان، شرع کرے جگت لڑائیا۔ لکھ چور اسی کوڑی کر یا ہوئی دکان، ساچا ہٹ نہ کوئے گھلائیا۔ تیئی اوتار منگن دان، خالی

جھولی رہے دکھائیا۔ بھگت اٹھاراں سرب گران، اچی کوکن مارن دھائینا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہوئے خیران، دھیرج دھیر نظر کوئے نہ آئیا۔ نانک گوہند دوئے جوڑ کرے پرنام، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جیو جنت بھرے بھلا سرب جہان، نو کھنڈ پئی ڈھائیا۔ ست دیپ پھرے شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہوئے ہلکائیا۔ مان تٹا شاستر سمرت وید پُراں، ساچا بھے سر نہ کوئے رکھائیا۔ گیتا گیان سکے نہ کوئے پہچان، اٹھ دس پڑدا کوئے نہ لاہیا۔ انجیل قرآن نین شرمان، کلمہ حق نہ کوئے پڑھائیا۔ کھانی بانی چاروں کُنٹ دہ دشا دیکھے مار دھیان، سانجھیا ر نظر کوئے نہ آئیا۔ دین مذہب ذات پات چار ورن ہندے دسن ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سنائیا۔ ست ڈلارا دوئے جوڑ، پر بھ چرن سیس جھکائیندا۔ صاحب سوامی تیری لوڑ، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیندا۔ ساچے چڑھاں اگئی گھوڑ، واگال اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو جہان دیکھاں دوڑ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال زمیں اسمان کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوڑا سی ریٹھا دیکھاں مٹھا کوڑ، گھر گھر اندر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیندا۔ شبد ست اٹھ بل دھار، پر بھ ابناشی آپ جنائیا۔ جگ چوڑی پیتے وچ سنسار، کلجگ انتم ویلا آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی دھواں دھار، ست ست کرے نہ کوئے رُشائیا۔ جوٹھ جھوٹھ چار کُنٹ بھرے بھنڈار، سچ سچ وست نظر کوئے نہ آئیا۔ جیو جنت سادھ سنت گھر گھر کرن و بھچار، دھیرج جت نہ کوئے رکھائیا۔ گر کاشد سکے نہ کوئے وچار، ہردے ہر نہ کوئے دھیائیا۔ آدانت نور نہ کوئے اُجیار، چتر بھج سیس نہ کوئے جھکائیا۔ رام کرے نہ کوئے پیار، ساچی بنسری نام نہ کوئے وجائیا۔ کاہنا نظر نہ آئے وچ سنسار، مور لکٹ نیتز نین پیکھ کوئے نہ پائیا۔ موسیٰ کرے نہ کوئی گفنتار، گفنت شنید بھو نہ کوئے چکائیا۔ عیسیٰ کہے نہ کوئی پکار، جلوہ نور نہ کوئے خدائیا۔ محمد رووے دھاہاں مار، چار یاری پو گئی جھڈائیا۔ نانک نرگن کرے پکار، سوہلا ڈھولا راگ سنائیا۔ گوہند منگ کے گیا منگ اکو وار، پر بھ اگے سیس جھکائیا۔ چار لکھ لہنا چکنا ہتی ہزار، کرم کاند گیار دینا گوائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کوئی نہ پاوے سار، مہاسار تھی نظر کوئے نہ آئیا۔ گردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ دھواں دھار، نرگن نور جوت نہ کوئے رُشائیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ سوہے نہ کوئے تال، امرت رس نظر کوئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا توڑ نہ سکے کوئی جنجال، پنج تت کرے نہ

کوئے رُشناہیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی انت بے حال، ساچا رُپ نظر کوئے نہ آہیا۔ سب نوں بُھلیا دینِ دِیال، دیناں ناتھ ساچا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ اُٹھ جوآن ویکھ کلو کال، کلکاتی رُپ قصایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت اک جنایا۔ شبد سُت جُھکائے سیس، پر بھو تیری اک سرناہیا۔ کرپا کر سچے جگدیش، جگدیش تیری اوٹ رکھایا۔ تیرے چھتر سوہے سیس، دو جہان وجے ودھایا۔ میں ویکھاں جا کے کلجک ریت، دو جہاناں پھیرا پانیا۔ چاروں کُنٹ پھول پھولاواں سچ حدیث، کلمہ نبی رسول کون پڑھایا۔ لکھ چوڑاسی پرکھاں جا کے نیت، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ بھو چکاواں ٹھا کردوارا مندر مسیت، گرو دوار بچیا رہن کوئے نہ پانیا۔ جس گھر جس گرہ جس مندر دے پلیت، تِس پاکی پاک رُپ وٹایا۔ سیوا کراں جا کے ٹھیک، ٹھا کر تیرے نام دیاں دُہایا۔ تیرے حکم اندر کلجک اتم بُھگتن جاواں اک تاریخ، سچ عدالت اک لگایا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیواں تیرا کوئی شریک، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ دیواں ڈھاہیا۔ میری دھار نظر نہ آئے کسے باریک، جگت نیت پیسکھن کوئے نہ پانیا۔ ساچی دساں اک پریت، پریتم اکو اک سمجھایا۔ تیرا ناؤں سناواں ڈھولاگیت، گو بند تیری صفت صلاحیا۔ تیرے در توں لے کے جاواں بھیکھ، ساچی بھجھیا جھولی آپ بھرایا۔ توں بیٹھا ویکھیں اتیت، ترے گن تیری تیری رچن رچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ اُٹھ سُت چھیتی جا، سو صاحب آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پلو رہے جھڈا، سنگی نظر کوئے نہ آہیا۔ کلجک جیو ہر کا ناؤں چار ورن گئے بھلا، اتم پر ماتم میل نہ کوئے ملاہیا۔ جلوہ نور ظہور حضور دے نہ کوئے درسا، پڑا چک کھ نقاب، ثابت صورت سچ نہ کوئے جنایا۔ ساچا سجدہ سیس جگدیش کرے نہ کوئے آداب، پروردگار سچ سلام نہ کوئے بلاہیا۔ خالی دے مکہ کعب، حُجرہ حق نہ کوئے سمجھایا۔ کوڑی کرپا دے راج، راج بھوپ شاہ سلطان دیوے نہ کوئے وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی وگڑیا سماں، ساچی سمگری ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ دُھر دی بانی بھلے سچ آواز، سری بھگوان بھے نہ کوئے رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پہلاں میری منگ کر منظور، شبد سُت سچ جنائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد حضور، ہر جو در تیرے ویکھن پانیدا۔ سارے کہن شبد گرو گرو دیو جا ضرور، ضرورت سب دی توہے پور کرائیدا۔ میں پرگٹ ہوواں جا کے تیرا نور، مات پت نہ کوئے بنائیدا۔ دو

جہاناں جناواں اک دستور، دُھر فرمانا تھم سنایندا۔ لکھ چوڑاسی کراں مجبور، مجرم سب نوں آپ بنایندا۔ جہناں تیرا نام بھلایا تہناں اُتے لاواں اکو قصور، فتویٰ صادر اک کرائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ کوڑی کرایا اڈدی ویکھاں دھوڑ، دہ دشا پھیری پائیندا۔ جیو جنت پڑدا لاہواں مور کھ گدھ موڑھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیندا۔ سُت ڈلارے اٹھ بلوان، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ تیرے ہتھ پھڑائے دھرم نشان، دو جہاناں دے جھلایا۔ وشن برہما شو کرن پروان، سیس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ کروڑ تینتیس کرے پر نام، دیوت سُر خوشی منایا۔ گن گندھرب راگ گان، گات گات راگ الایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن مار دھیان، نج نیر نین کھلایا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ جیو جنت جہان، جاگرت جوت کر رُشٹایا۔

۔۔۔ کلج کوڑ کڑیاری رین اندھیری مٹے مٹی گھٹیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا اک سمجھایا۔ شبد سُت کہے میں جاوانگا۔ پر بھ تیرا تھم سیس کواوانگا۔ زرگن سرگن ویکھ دکھاوانگا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اٹھاوانگا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھاوانگا۔ چار ورنان بن کے ساچا پنڈت، بودھ اگادھ اک درڈاوانگا۔ دُجے در کدی نہ جاواں منگت، تیری بھجھیا اکو اک ورتاوانگا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگت، رنگ رنگیلا موہن مادھو اکو اک دکھاوانگا۔ میل ملا کے شبدی سنگت، گر شبدی دھار بندھاوانگا۔ ناتا توڑ جیرج انڈج، اُتبھج سیتج پنڈھ مکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری سیوا سچ کماوانگا۔ شبد سُت توں جائے گا۔ پر بھ ساچا ویکھ دکھائے گا۔ مہروان مہر نظر ٹکائے گا۔ تیرا لہنا تیری جھولی پائے گا۔ تیرے نیناں سرب دکھائے گا۔ کوٹ کوڑی کرایا بُرج ڈھننا، دھکا تیرے کولوں لوائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنچ تت چولا لوکمت تھر نہیں رہنا، جو آیا سو اٹھ اٹھ جائے گا۔ شبدی ناد ناد گردیو سچ سوامی آد جگاد تھر گھر ساچے بہنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک جنائے گا۔ سچ سنیہڑا لے کے جاوانگا۔ پر بھ تیرا کھیل رچاوانگا۔ دو جہاناں ویکھ دکھاوانگا۔ شبد نشانہ اک جھلاوانگا۔ راؤ رنک آپ اٹھاوانگا۔ دوار بنک وڈ وڈیاوانگا۔ لکھ چوڑاسی پھول پھولاوانگا۔ جن بھگت سہیلے وچوں کڈھ وِ رول، اپنی جھولی پاوانگا۔ اندر وڑ کے دشاں اپنا بول، ساچا راگ اک سمجھاوانگا۔ بند کھڑکی کُنڈا کھول، بجر کپائی توڑ تڑاوانگا۔ امرت آتم دے کے پائل، ساچا جام آپ پیوانگا۔

اک اِکلا نرُگن ہو کے وسماں کول، سرُگن اپنا میل ملاوانگا۔ انحد نادى و بے ڈھول، سوئی سُرقتی آپ اُٹھاوانگا۔ ساچے کنڈے دیواں تول، ترازو اِکو تیرا نام دھراوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو تیرے نال کر کے آئے قول، تہناں انتم پور کر اوانگا۔ دھرتی کراں بھار ہوئل، ہوئی ہوئی اپنا حکم ورتاوانگا۔ سچ دوارا دیواں کھول، خالق خلق آپ سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا ڈنکا نام سناوانگا۔ سری بھگوان کر کے مہر، مہروان خوشی منایا۔ اُٹھ لاڈلے بن دلیر، تیری دلیری موہے بھائیآ۔ شبدی سُت تیرا دو جہاناں رکھاں ناؤں شیر، سنگھ تیری بھبک برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دے ہلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے زیر، زیر زبر رُپ سمجھائیآ۔ تُوں جانا بن کے وڈا کیہر، بلدھاری اپنا ناؤں دھرائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ کردا رہوں حق نیڑ، نیڑا اِکو اِک جنایا۔ دین مذہب دا جھگڑا رہے نہ کوئی جھیر، جھنجٹ اور نہ کوئے پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ جنایا۔ سُت ڈلارا کہے پر بھ ٹھاکر، ہر جو تیری وڈ وڈیائیآ۔ نمسکار کراں پر بھ کرتے قادر، تیری قُدرت ویکھاں چائیں چائیا۔ لوکمت بھوری ویکھاں ڈونگھا ساگر، گہر گہچیر کھوج کھوجایا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ ورلے دیواں آدر، آدرش اپنا اِک بھجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے نام و بے ودھائیآ۔ اُٹھ ڈلارے ساچے لال، سر تیرے ہتھ ٹکائیآ۔ کلجگ انتم بن دلال، دھرم دلالی اِک کرائیا۔ حقیقت دس حق حلال، حضرت رُپ وکھائیآ۔ سچ دوار کھول دھرمسال، دھرم آتما اِک سمجھائیآ۔ دے وڈیائی شاہ کنگال، اوچ نیچ ونڈ نہ کوئے رکھائیآ۔ مُریداں جا کے پچھ حال، مُرشد اپنا رُپ وٹائیآ۔ سب دے سر تے کوئے کال، چاروں کُنٹ ڈور وڈنک سنائیآ۔ سُرقتی کرے نہ کوئے سنبھال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ ٹکائیآ۔ سُت کہے میرے صاحب سلطان، چرن سرن تیری سرنایا۔ میں بن کے جاواں ساچا کاہن، والی دو جہان اکھوئیآ۔ نظری آواں اِکو رام، ہر گھٹ رمیا رُپ وٹائیآ۔ دیواں سندیسہ سچ پیغام، ساچا پیر نور رُشنائیا۔ پروردگار ہو کے پڑھاں کلام، کلمہ کائنات جنایا۔ نظری آواں اِک امام، نوبت تیرے نام سنائیآ۔ پیر پیغمبر بردے کراں غلام، ساچی ڈوری تند بندھائیآ۔ لیکھا جاناں سَت اسلام، اسم اعظم اِک درسائیآ۔ ویکھ وکھاواں سَت نام، نام سَت بھيو چکائیآ۔ نانک گو بند دے کے گئے گیان، چار ورن اِک پڑھائیآ۔ کھتری براہمن

شودر ویش و سن اک مکان، دوجا مقبرہ نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت اکو اک سری بھگوان، دوجا ایشٹ ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا نام ور، تیری ساچی سیو کمائیا۔ سچ دلارے تیری وڈیائی، پر بھ تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ لوکمت کر رُشنائی، کلجک اندھ اندھیرا چھائیندا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت لے جگائی، نام ڈنکا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ جنم کرم دی میٹ جدائی، دھر سنجوگ تیرے نال کرائیندا۔ نرمل نور کر رُشنائی، اندھ اندھیر سرب گوائیندا۔ امرت آتم جام پیائی، سچ پیالہ تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا لیکھا آپ جنائیندا۔ پر بھ ٹھا کر میرے نرنکار، میں نرگن ہو کے جاندا۔ سرگن پاواں سار، سچ سنہیہڑا جانشاندا۔ کلجک جیوو ہووو خبردار، سویاں اٹھ اک کھلاندا۔ پرگٹ ہووے پاربرہم بے انت بے عیب پروردگار، تیرا حکم اک جناندا۔ چاروں گنٹ پاوے سار، دہ دشا بھيو چکاندا۔ تیرا بردا بن کے برخوردار، ساچی سیوا سچ کماندا۔ جو جن غافل رہیا اتم وار، تنہاں رائے دھرم ہتھ پھڑاندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاندا۔ سٹ دلارے جا کے کہنا، لوکمت ناد دُھن وجائیا۔ سب نے بھانا سرتے سہنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بن پر ماتم آدانت کسے نہ رہنا، جو گھڑیا بھن وکھائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ سجن سینا، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ کورئی کر یا بُرج ڈھہنا، ڈھاہ ڈھاہ خاکی خاک ملائیا۔ جوٹھ جھوٹھ اپنے وہن وہنا، شوہ دریا دے رُٹھائیا۔ ساچے تحت بیٹھ پنگ رنگیل کسے نہ سونا، سچ سہنجنی نظر کوئے نہ آئیا۔ بن ہر نامے انتم سب نے رونا، نیتز روون مارن دھاینا۔ ویلا گیا ہتھ نہیں آؤنا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک بُجھائیا۔ شبد گر سچا وجائے ڈھول، لوکمت کرے شنوائیا۔ کلجک جیو پڑا کھول، کیوں بیٹھا کھ بھوائیا۔ آتم پر ماتم وسے تیرے کول، نچ گھر بیٹھا تاڑی لائیا۔ دوس رین اٹھے پھر رہیا بول، انتر آتم دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، ساچے بھگتاں لوواں اٹھائیا۔ سری بھگوان میں سیو کماوانگا۔ کل لوکمت ویکھ وکھاوانگا۔ نیتز پیکھ خوشی مناوانگا۔ کر کے ساچا ہیئت، ہر جن ساچے آپ جگاوانگا۔ بھگتاں رکھاں سایہ ہیٹھ، اگنی تت نہ کوئے تپاوانگا۔ دُگھی کندر کایا مندر چڑھ کے دساں بھیت، اپنا بھيو آپ جگاوانگا۔ پورب جنم دی میٹ کے

ریکھ، ریکھا اپنے وِج ملاوانگا۔ سچ سُنہنجی مانے گرگھ وِرا جس جن نظری آئے نیتن نیت، نچ نیز نین گھلاوانگا۔ جنہاں تیرے اُتے رکھی ٹیک، پر بھ تیرے نال ملاوانگا۔ جو دھر کے بیٹھے کوڑا بھیکھ، تنہاں کوڑی خاک رلاوانگا۔ کلج اُجرے اتم کھیت، سُنجا جگت جہان کراوانگا۔ نو کھنڈ پر تھی تپے بالو ریت، اگنی جوت اک لگاوانگا۔ بھیو پائے نہ کوئی ملا شیخ، پنڈت پاندھے انت نہ کسے دکھاوانگا۔ جن بھگتاں کر کے ساچا ہیبت، ہتکاری بن کے اپنے گھر وسواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے تیرا حکم سیس رکھاوانگا۔ سچ ڈلارے تیرا بل، تیرے اُتے وڈیا نیا۔ کلج اتم بن پنج تت چولے تینوں رہیا گھل، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا ناؤں نہ کوئے رکھیا۔ توں میرا میں تیرے ول، پتا پوت ناتا جڑیا سچ سکھدایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج نو نو چار میں کردا رہیا ول چھل، ول چھل دھاری بن کے اپنی کھیل رچایا۔ دئی دوتی ذات مذہب دین لا کے سل، لوکمت ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کا روپ اک درسایا۔ شبد کہے میں کراں پروان، تیرا پروانہ موہے بھایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج ویکھیا مار دھیان، زرگن سرگن سرگن ساچی کار کمایا۔ کلج اتم پرگٹ ہوئے وِج جہان، سرشٹ سبائی دیاں جنایا۔ ست ستوادی اکو کاہن، رام رمیا اک اکھوایا۔ اک پیغمبر کرو سلام، اکو منتر نام پڑھایا۔ اکو ڈنکا وِجے جہان، دو جہاناں والی آپ سنا نیا۔ سنت سہیلے سُنو لا کر کان، گر چیلے نیز نین اگھ گھلایا۔ گرگھ در درویش ہو کے منگو دان، در بھکھاری جھولی وست نام بھرایا۔ گر سکھ سچ سرنائی منگو آن، اندھی دولت رہیا ورتایا۔ دیونہارا سچ فرمان، دُھر سندیسہ اک سنا نیا۔ کلج کوڑا میٹاں انت نشان، لوکمت رہن نہ پایا۔ سبجگ ساچا دھرم ہووے بلوان، بلدھاری آپ پرگٹایا۔ چار ورتاں ملے آن، اوچ نیچ راؤ رنک سارے ڈھولا اکو گان، سوہنگ راگ شبد شنوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منن آن، سر سکے نہ کوئے اٹھایا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی سچ بنائے اک ودھان، وادھا اپنے نام کرائیا۔ راج راجان شاہ سلطان سارے تختوں ڈگن آن، تخت نو اسی نظر کوئے نہ آ نیا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت بیابان، منڈل منڈپ دین دُہایا۔ روس سورج چن ویکھ ویکھ سرب گرلان، ہائے ہائے خلق خُدا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سٹ تیرا اکو حکم ورتایا۔ شبد سٹ کہے میں چرن بلہار، سد گھولی گھول گھمایا۔ کرپا کر

میرے نرنکار، شاہ پاتشاہ تیری سرناہیا۔ میں تیرا فرماں بررا، سیوک ساچی سیو کماہیا۔ ساچا تھکم کر آگم اپار، الکھ آگو چر اپنی دھار چلاہیا۔ اکٹھے کر گر اوتار، پیر پیغمبر کول منگاہیا۔ سب توں لیکھا منگ لے اپنے سچے دربار، شہادت اپنی آکو پانہیا۔ رسنا بول سارے کہن اسماں کھہرا چھڈیا جیو جگت سنسار، لوکمت سنگ نہ کوئے نبھانہیا۔ تیئی اوتار تیرے در کرن پکار، دوئے جوڑ واسطہ پانہیا۔ بھگت اٹھاراں بنن بھکھار، بھچھیا منگن واہو داہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتز نیر وہاون زارو زار، مان ابھمان رہن کوئے نہ پانہیا۔ نانک گوہند ملے تیری دھار، اپنا تھکم نہ کوئے ورتانہیا۔ سارے کہن توں کرتا پڑکھ کرتار، آگے تیری وڈ وڈیانہیا۔ ویہویں صدی ساڈا سب دا مکیا قرض ادھار، لہنا لینا کوئی نظر نہ آہیا۔ اسیں چھڈ کے آئے تیرا سنسار، پر بھ تیری جھولی پانہیا۔ جوں بھاوے توں کر وچار، تیری سمجھ ساڈی سمجھ سمجھ سکے نہ رانہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکو دینا ساچا ور، سٹ شد دوئے جوڑ چرن دھوڑی ٹکا لانہیا۔ سٹ شد تیری وڈیائی واہ، واہو آگرو آگرو جنانیندا۔ چوتھے جگ سب دا لیکھا دیاں مکا، لیکھا اپنی جھولی پانیندا۔ سچ سنسہرا دیاں گھلا، سندیسہ آکو اک سمجھانیندا۔ ساچی تھت دیاں سمجھا، ساچا وقت ونڈ ونڈانیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آونا واہو داہ، رہبر آکو راہ دکھانیندا۔ وشن برہما شو نال لیاؤنا اٹھا، سویا رہن کوئے نہ پانیندا۔ پڑکھ ابناشی پاربرہم کرے سچ نیاں، شاہ پاتشاہ اپنا تھکم ورتانیندا۔ سُنو سندیسہ بھلے کوئی نہ، ابھل آپ جنانیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی پندراں کنگ ساڈھے دس وقت دے سہا، تھت وار اپنے رنگ رنگانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رین بھنڑی دیوے رنگ رنگ، رنگ رتڑا اپنی دیا کمانیندا۔ سٹ شد کہے پر بھ تیرا لیکھا لکھ بن قلم دوات، کاغذ شاہی تیرے کم کسے نہ آہیا۔ ست سروپی سب دا ویکھ حالات، اندر وڈ کے پھول پھولانہیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا پیا کائنات، تیرا نور تیرا ظہور تیرا روپ ست سروپ نظر کسے نہ آہیا۔ پہلوں گر اوتار پیر پیغمبر سچھنڈ دوارے بنا اک جماعت، ساچا تھکم آپ منانہیا۔ پھر لوکمت سب دا بدلے حالات، بچیا کوئے رہن نہ پانہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھانہیا۔ سٹ دلارے میں اپنی دیا کماوانگا۔ ساچی رتڑی رت سہاوانگا۔ پندراں کنگ کنت اک اکھواوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن آ کے منت، مہر نظر آپ اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ ساچی سکھیا اک

درڑاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر اں آپ سمجھاوانگا۔ زرگن زرویر پُرکھ اکال جوتی نور بے مثال، پروردگار مقامے حق ڈیرہ لاوانگا۔ جلوہ نور اک جلال، جوتی جوت دیک بال، بن تیل باقی ڈمگاوانگا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، ساکھیات اپنا حکم مناوانگا۔ کلجگ انتم چوتھے جگ کرے کھیل دین دیال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ چکاوانگا۔ ساچا بھیو پر بھو چکائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ سمجھائے گا۔ سچ سویمبر اک رچائے گا۔ دین مذہب دا پچھلا اڈمبر، میٹ مٹائے گا۔ سرب کلا بن بھر تمبر، بھرم بھلیکھا دور کرائے گا۔ سچ دکھائے سجھنڈ مندر، جس گھر اپنا آسن لائے گا۔ جو زرگن نانک ویکھیا وڑ کے اندر، سو گر اوتاراں پیر پیغمبر اں ایکا نور چکائے گا۔ کر پرکاش ساچے کھنڈر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائے گا۔ مہر نظر آپ اٹھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو رنگ رنگاویگا۔ زرگن زرگن ہو کے سنگ، سگلا سنگ نبھاویگا۔ اکو بیج اک پلنگ، اکو صاحب سوامی آسن لاویگا۔ اکو نام اک مردنگ، اکو راگ ناد سناویگا۔ اکو سور پیر سربنگ، شہنشاہ اکو اک اھواویگا۔ اکو ذئی دویتی بناونہارا کندھ، اکو ایک انتم ڈھاہویگا۔ اکو اک صفتی صفت کوٹن کوٹ نام سنائے چھند، اکو دین مذہب اسلام ذات پات ونڈ ونڈاویگا۔ اکو آگے سب دا لیکھا کرے بند، بن قلم دوات اپنا حکم نام ورتاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رل مل سارے ڈھولا گاؤن چھند، توں میرا میں تیرا سوہنگ روپ سرب سمجھاویگا۔ ناتا جھٹیا وچ ورجھنڈ، جھنڈی انت کوئے نہ پاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ گر اوتار ڈھولا اکو گاؤن گے۔ پُرکھ اکال پروردگار سچ مناؤن گے۔ رل مل سکھیاں روپ بن کے کنت سہاگ ہنڈاؤن گے۔ سچے پریتم نال لا کے اٹھیاں، گئی اٹھ نہ پھیر بھواؤن گے۔ جنہاں بھانا نیا ریتاں تیاں، لوحاں تیاں سیت کراؤن گے۔ جنہاں کھل لہائی نال پتیاں، سو پتیر میثور اکو اک دھیاؤن گے۔ جنہاں مل پوایا اٹیاں، سو ساچا ہٹ ویکھن آؤن گے۔ جنہاں خون ڈھلایا رت رتیاں، پت نہیاں ہیٹ دباؤن گے۔ تہاں سری بھگوان دے کے گھلے سندیسے پتیاں، چٹھیاں گھر گھر آپ پچاؤن گے۔ کلجگ انتم پر بھ دی کوئی نہ میٹے لکھیاں، لیکھا لیکھ سرب دکھاؤن گے۔ مان ٹٹے من رکھیاں، لیکھا لیکھے وچ جناؤن گے۔ جنہاں بھگتاں گر گھیاں ساچے سنتاں پر بھو نال پریتاں لگیاں سدھیاں، تہاں ویکھ خوشی مناؤن گے۔ کسے کم نہیں آونیاں ردھیاں سدھیاں، منتر جنتر سارے خاک وچ

اپنا آپ گواؤن گے۔ بن پُرکھ اکال سَنگَر پورے لکھ چوڑاسی رُوحاں پھرن رنڈیاں، ہر گھر کنت نہ کوئی مناؤن گے۔ سَنجگ تریتا دواپر کَلجک دین مذہب جو پائیاں ڈنڈیاں، گر اوتار پیر پینمبر پاربرہم دے نال مل کے انتم سارے ڈھاؤن گے۔ جو بیٹھے سچ کنارے کنڈھیاں، تنہاں بیڑے نام چڑھاؤن گے۔ آگے کوئی نہ پاوے ونڈیاں، کھتری براہمن شوڈر ویش پر بھ چرن دوارے سارے اکو تاری لاؤن گے۔ جگت ڈھاگن ناراں سَنگَر دوارے کدے پھرن نہ ننگیاں، پڑدا اوڈھن نام دوشالہ اکو تن رکھاؤن گے۔ کسے کم نہیں آونیاں واہیاں پٹیاں کنگھیاں، جناں چر سِری بھگوان آتم سچ نہ آپ بہاؤن گے۔ کر کرپا لیکھے لائے چنگلیاں مندیاں، جو در دوارے سپس جھکاؤن گے۔ پچھے سب دیاں من مت نال ہنڈھیاں، آگے گرکھ گر نال پریت نبھاؤن گے۔ شبد گر ساچا گانا بٹھ چڑھائے ونگیاں، درگاہ ساچی ساچے سگن مناؤن گے۔ پریم پریتی پائے انگیاں، انگیکار پُرکھ اکال کراؤن گے۔ جنہاں جگت چُبارے ڈاہیاں منجیاں، سو انتم خاک وچ سماؤن گے۔ جنہاں سَنگَر سرنائیاں منگیاں، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سو بھا پاؤن گے۔ شبد گر وُگردیو سَنگَر پوریاں کرے منگاں منگیاں، مانگت بھکھک سَنگَر دوارے سارے خوشی مناؤن گے۔ جن بھگتاں تُن انتم بندیاں، بندیخانے وچ کدے نہ آؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن ز، شبد گر تیرا بنے ساچا سنگیا، دو جہان ویکھ پیکھ پر بھ سارے خوشی مناؤن گے۔ اپنی مرضی کوئی نہ آئے، حکمے اندر سرب بھوایا۔ پُرکھ اکال کھیل رچائے، جوئی جوُن ونڈ ونڈایا۔ انڈج جیرج اُتَبج سبتج رچن رچائے، لکھ چوڑاسی رنگ رنگایا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس منگھ وڈیائے، مانو بھيو کھلایا۔ وشن برہما شو جس دی سیوالائے، ترے پنج کری کُرمایا۔ آسا ترسنا ہوئے ہنگتا گرھ بنائے، مایا ممتا نال رلائی۔ نو دوارے در کھلایے، نو رس جگت بھرایا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک لگائے، اڑاپنگل سیوادار بنایا۔ امرت آتم جل بھرائے، سرودر اکو اک پرگٹایا۔ ناد دُھن راگ سنائے، شبدی تال وجایا۔ بجر کپاٹی کُنڈالاہے، اپنا پڑدا لاہیا۔ آپ اپنی ونڈ ونڈائے، پاربرہم برہم انس روپ وٹایا۔ بُدھ بیسی وچ دھرائے، مت متوالی کر کُرمایا۔ من واسنا کھیل رچائے، حکمی حکم سمجھایا۔ پر ماتم پر م پُرکھ اپنا کھیل رچائے، آتم اپنا در کھلایا۔ دسم دوا ری رنگ وکھائے، گھر گھر وچ سو بھا پایا۔ دیا باقی کملا پاتی اک رُشنائے، جوت زرنجن کرے رُشنایا۔ سَنگَر پورا ویکھ وکھائے، ویکھنہارا نظر کسے نہ آئی۔ جس گرکھ دتا تن سو سَنگَر تیرے پچھے

دیکھن آئے، تیرا تن پشت پناہ اپنا ہتھ لکائیا۔ گرمکھ کرے نہ کوئی گناہ، کوڑی کریا ہو نجھ دکھائیا۔ اٹھے پہر بنیا رہے ملاح، پھڑا نگلی رہیا چلائییا۔ اندروں دیوے آتم صلاح، باہروں من دے سمجھا، سمجھ سمجھ وچ رکھائیا۔ اشاریوں رمز دے لگا، رحمت اپنی آپ کمائیا۔ مات لوک دتا پرگٹا، پنج تت کایا جگت دکھائیا۔ جگت ناتا دتا جڑا، نارکت رُپ وٹائیا۔ دوہاں میلا ملیا سچ سبھا، ساچی جوڑی اک بنائیا۔ دواپر تیری عورت بنی بے وفا، تیرے نال دھروہ کمائیا۔ کرشن دوارے سیس دتا جھکا، دُ آرکا وٹی ودھائیا۔ پتہر میثور بخش گناہ، تیری اک سرنائیا۔ سچ سبھا مکند منوہر حکم دتا سنا، تیرا لیکھا لیکھا لیکھے پائیا۔ نرگن زرویر نرکار تیرا لہنا دے چکا، کلجگ اتم ہوئے سہائیا۔ اُس دے اگے کریں دُعا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تیرے پچھے پچھے ایسے کارن دھکا رہیا لگا، گرمکھ بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے ستگر پورا ملے ملاح، ساچے بیڑے لئے چڑھائیا۔ نام چپو دے لگا، ڈونگھے ساگر پار کرائیا۔ لوک دیوے مان وڈیا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اپنا ست آپ بنا، پتا پوت ویکھ دکھائیا۔ جننی جن گود سہا، لہنا لینا جھولی پائیا۔ پرلوک سہیلا بنے آ، گر چیلہ اپنی گود بیٹھائیا۔ شبد وچولا بے پرواہ، بھل کدے نہ جائیا۔ صلح گل سدا خدا، پاربرہم بخشنہار سچ سرنائیا۔ جس دے نالوں ہوئے رہے جدا، انتم اوسے نال ملائییا۔ آسا منسا پوری دے کرا، کرپا کر مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ لوک پرلوک پرلوک لوک دوہاں بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا لہنا دے مکائیا۔

* ۱۰ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ فروز پُر *

ستگر شبد سچ سکھائی، بن سجن دیا کمائیدا۔ بھگت بھگوان سبھے لئے جگائی، نج نیز نین کھلائیدا۔ سنت کنت در لئے ملائی، جگت وچھوڑا پندھ مکائیدا۔ گرمکھ ساچے بھو کھلائی، انھو اپنی دھار جنائیدا۔ گرسکھ ویکھے تھاؤں تھائیں، چار گنت دہ دشا پھول پھولائیدا۔ نرگن ہو کے پھرے واہو داہی، سرگن نظر کسے نہ آئیدا۔ سیوا کرے بن بن بے پرواہی، بے پرواہ اپنا کھیل کھلائیدا۔ سچ سندیسہ رہیا سنائی، نام ندھان آپ جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر تیرے سیو اک وکھائیدا۔ ساچے سُت سرب جگ میت، متر پیارے تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا ناؤں اگم ساچا گیت، جگ جگ رہے جس گایا۔ کھانی بانی تیری دتے حدیث، گر اوتار پیر پینمبر تیرا نام پڑھایا۔ دو جہان سر تیرے جھلے چھتر سیس، جگدیش دیونہار وڈیائیا۔ تیری صفت کرے راگ چھتیس، تیس بتیس رہے سنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہہرا اک جنایا۔ ساچے بھگتاں کھولاں اکھ، پر بھ میرے وچ وڈیائیا۔ ساچے سنتاں نظر آواں پر تکھ، ساکھیاں ویس وٹایا۔ ساچے گرکھاں مارگ دیواں دس، دہ دشا نظری آیا۔ ساچے گرکھاں امرت آتم دیواں رس، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ ہردے اندر جاواں وس، گھر گھر اپنا ڈیرہ لایا۔ ساچا ناد سناواں ند، انحد انادی ناد وجایا۔ نرمل جوت کراں پرکاش، اگیان اندھیر مٹایا۔ منڈل پاواں راس، گوپی کاہن نچایا۔ ویکھاں کھیل پر تھی آکاش، گنگن لگنتر سوبھا پایا۔ پھڑ پھڑ تیرے کراں داس، بن وچولا سیو کمایا۔ توں صاحب سہائی انا تھاں ناتھ، دین دیونہار وڈیائیا۔ میں چلاواں تیرا مات جہاز، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹایا۔ ساچے سجن لے کے ساتھ، ساچا بیڑا دیواں بندھایا۔ اکو تیرا نام سندیسہ دیواں آکھ، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ لہنا دینا سب دا چکے پورب ماتھ، مستک ریکھا ریکھ نال بدلایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم گاؤ سارے گاتھ، گھر گمبھیر دیا کمایا۔ کوڑی مٹے اندھیری رات، ساچا چند دیاں چکایا۔ مانس منگھ منس اکو نظر آئے جماعت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ تیرا ناؤں سچا سچا اکھنڈ پاٹھ، کیرتن تیرا رہے جس گایا۔ شاستر سمتر وید پُران پر بھو تیرا جاپ، تیری صفت رہے سنایا۔ میں سیوک تیرا ویکھاں وڈ پر تاپ، شبدی گر سیس جھکایا۔ دو جہان تیرا کھیل تماش، برہمنڈ تیری وڈیائیا۔ جگا جگنتر جن بھگتاں ملے پر بھو آپ، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سوبھا پایا۔ بھگت بھگوان ایک رنگ، سو ستگر آپ سنایا۔ شبد وچولے تیری منگ، جگ چوکڑی پور کرایا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آواں لنگھ، راہ وچ نہ کوئے اٹکایا۔ کراں کھیل سور سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنا لھم ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ نشان اک وکھایا۔ سچ نشان سری بھگوان، ایشٹ دیو گر اکو اک سمجھائیدا۔ بھگت سہیلا بھگتاں ملے آن، ملنی جگدیش آپ کرائیدا۔ اندر باہر گیت ظاہر باطن دیونہار جمال، جلوہ نور ظہور درساہندا۔ شبد سروپی شاہو

بھوئی ست ستوادی بن دلال، سچ دلالی اک کمانیدا۔ ہر نالوں وچھڑے ہر جن میلے لال، میل ملاوا اگو گھر جنائیدا۔ کایا مندر اندر ساچا کھول ہٹ دکان، چو داں لوک سچ سلوک ساچا سوہلا اک سنانیدا۔ نرگن روپ سری بھگوان، جن بھگت دوارے ہوئے پرگٹ پاربرہم پتر میثور اپنا پڑا آپ اٹھائیدا۔ کرپا کرے آپ سمرتھ، دیوے نام اگئی وتھ، دست امولک کایا گولک گھر مندر آپ کمانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیدا۔ ہر جن ویکھے پاربرہم، پر بھ وڈا وڈا وڈیا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کانڈ رہن کوئے نہ پائیا۔ جس بخشے اپنی ساچی سرن، تیس ملے مان وڈیا۔ بھے چکائے مرن ڈرن، بھو اور نہ کوئے وکھائیا۔ کرتا پرکھ کرنی کرن، ہر قیمت آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگائیا۔ ہر جن رنگ چڑھے چلول، سنگر پورا آپ چٹھائیا۔ دور دراڈا نیرن نیرا آد جگاد نہ جائے بھول، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ سدا سہیلا کنت کٹول، رنگ نویلا اگو گھر ویکھے چائیں چائیا۔ لیکھا جانے گرو گر چیل، سجن سہیلا پھیرا پائیا۔ آتم وچھڑی کرے میلا، بندھن ڈوری تند بندھائیا۔ آپ سہائے سچا ویلا، جس ویلے گرگھ اپنی بوجھ بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن پڑا دے اٹھائیا۔ جس ویلے کرپا کرے سنگر، گر دینن دیا کمانیدا۔ لیکھا جانے لکھیا ڈھر، ڈھر مستک ویکھ وکھائیدا۔ سچ پریتی جائے جڑ، جوڑی سرت شبد بنائیدا۔ کایا مندر اندر ویکھے دوڑ، دہ دشا پھول پھولائیدا۔ کوڑی کرپا کڈھے کوڑ، رس امرت مٹھا اک بھرائیدا۔ بھاگ لگائے ڈو گھئی بھوری گور، سچ پرکاش اک کرائیدا۔ کوڑی کرپا بھانڈا دیوے پھوڑ، نام کھنڈا اک کھڑکائیدا۔ آتم پر ماتم سچ دروازہ دیوے کھول، دسم دوا ری کھیل رچائیدا۔ گرگھ آتم سدے کول، سچ سنیہہرا اک سنانیدا۔ آسکھی ویکھ ساچا ڈھول، ماہی اگو نظری آئیدا۔ جس دا بن رسنا جہوا سچا بول، انبولت راگ سنانیدا۔ دھرم دوارے تولے تول، سچا کٹا نام ترازو ہتھ اٹھائیدا۔ اوتھے کوئی نہ وجے رول، سچ سچ آپ سمجھائیدا۔ اٹھ نیرن اٹھ کھول، نج نیرت بھیو چکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گر گر ویکھ وکھائیدا۔ گرگھ اٹھ اٹھ اٹھ ویکھ، ہر سنگر آپ جنائیا۔ صاحب سوامی دھارے بھیکھ، بھیکھادھاری روپ وٹائیا۔ آد جگاد جو کھنہارا لیکھ، لیکھا سب دارہیا چکائیا۔ جنہاں اندر وڑ کے دتے بھیت، تنہاں جگت ٹھگوری کوئے نہ پائیا۔ پاربرہم پر بھ کھیلے اپنی کھید، کھیلنہارا

نظر کسے نہ آیا۔ سد نظری آئے نیتن نیت، نج نیز کر رُشائیا۔ پریتم بن کے کرے ہیئت، پر م پُرکھ پھیرا پائیا۔ رل مل آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گاؤنا گیت، لیکھا چکے مندر مسیت، گھر کایا کعبہ ٹھا کر اکو نور نظری آئیا۔ ست ستوادی دسے ساچی ریت، ریتوان دیا کمائیا۔ ملے مان ہست کیٹ، اوتج نیچ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے ملائیا۔ ہر جن ملیاں چاؤ گھنیرا، وجے نام ودھائیا۔ نظری آئے اکو رنگ سنجھ سویرا، سندھیاروپ نہ کوئے وٹائیا۔ لیکھا چکے تیرا میرا، میرا تیرا اکو نور رُشائیا۔ کوڑی کرپا ڈھسے ڈھیرا، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ کایا مندر وسے سچا کھیڑا، شبد گر کھڑکی بند گھلائی۔ مہروان ہو کرے مہرا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر سکھ گر گر نال ملائیا۔ گر سکھ کہے میرے سنگر سوامی، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ تُوں آد جگاد انتر جامی، بے انت تیری وڈیائیا۔ شاستر سمتر تیری اکھ کہانی، جگ جگ راگ راگنی گئے گائیا۔ گر سکھ کہے پر بھ میں تیری دُھن آتمک سُسنی بانی، انحد ناد وجے بے پرواہیا۔ امرت آتم بنیا سروور ٹھنڈا پانی، ساتک ست ست کرائیا۔ آتم ملے پر ماتم ہانی، مل اپنا آپ تجائیا۔ محل اٹل ملے پد زبانی، زربان پد اکو رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا میٹوں دے اک نشانی، سچ نشان جھولی پائیا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہان تیری گاواں اکھ کہانی، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ کرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری سرن تکائیا۔ سنگر پورا سدا کرے مہروانی، مہر نظر نین اٹھائیا۔ اٹھ گر گھ گر سکھ بن سچ دوار دی ساچی رانی، ہر کنت بے انت بے پرواہ بن قیمت کرتا آپے لئے پرنائیا۔

* ۱۰ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی ہر جیت سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ ضلع فرور پُر *

ہر شبد جو دھا سور بیر بلکار، دو جہاناں حکم ورتائیندا۔ نرگن سرگن پاوے سار، زرویر اپنی کار کمائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے وارو وار، سنجگ تریتا دوپر کجگ پھیرا پائیندا۔ نام سندیسہ دیوے گر اوتار، پیر پیغمبر ڈھولا راگ جنائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کھول کواڑ، رہبر ساچا راہ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی دیونہارا آتم پر ماتم جوت ادھار، گھر گھر دیک پک نور کائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت کرے پیار، گر گھ اپنا بھيو چکائیندا۔ ساچے بھگتاں دے دیدار، نیز لوچن

نہیں اگھ گھلایندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر شبد اکو اک وڈیائیندا۔ سنگر شبد وڈ بلوان، بلدھاری آپ پرگٹایا۔ جگ چوکڑی منگدے گئے دان، پر بھ اگے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سری بھگوان، گر اوتار پیر پینمبر دھیان لگایا۔ پرکھ اکال تیرا نشان، تڈھ بن سکے نہ کوئے جھلایا۔ بالک بالی بدھ نادان، تیرا انت کوئے کہن نہ پانیا۔ سیوا کریئے وچ جہان، بن سیوک روپ وٹایا۔ شاستر سمرت لیکھا لکھ لکھ وید پُران، گیتا گیان بودھ اگادھ کرے پڑھایا۔ حقیقت حق مسلہ لکھ انجیل قرآن، تیس بتیس سمجھایا۔ چارے بانی بول زبان، چارے کہانی بوجھ بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ شبد گرو وڈ جودھا سور، سور پیر اکھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی آسا مناسب دی پور، ترسنا بھکھ میٹ مٹائیندا۔ میٹنہارا ناتا کوڑو کوڑ، سچ سچ مارگ اک لگائیندا۔ کلجگ نو کھنڈ ست دیپ دہ دشا ویکھنہار ضرور، جیو جنت ساڈھے تن ہتھ کایا بنک پھول پھولائیندا۔ مایا متا ہومے ہنگتا جوٹھ جھوٹھ بھریا تن غرور، غربت ڈیرہ گھر گھر نظری آئیندا۔ سنگر شبد سوامی کولوں ہوئے دور، گھر ٹھا کر نیتز نہیں نظر کسے نہ آئیندا۔ سچ پریتی مستک ٹکا نام نہ لائے کوئی دھوڑ، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیندا۔ من واسنا مورکھ نگدھ ہوئے موڑھ، بدھ بیک نہ کوئے کرانیندا۔ ساچا نظر نہ آئے نور، گھر گھر وچ پڑدا دوت نہ کوئے چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو اک پرگٹائیندا۔ شبد گرو ہر سچ سوامی، صاحب سلطان آپ پرگٹایا۔ دو جہاناں انترجامی، برہمنڈ کھنڈ پری لوء وشن برہما شو کروڑ تیتیس لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت انتر آتم ویکھ وکھایا۔ شبد سنائے بودھ اگادھ اگئی بانی، قلم شاہی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ امرت آتم ست دوار دیوے ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ تیرتھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ نرمل جوت جوت جگائے مہانی، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ دُھر دی دیوے اک نشانی، دھرم دوارا سچ وکھایا۔ بودھ اگادھا پنڈت بن گیانی، ساچا کلمہ نبی رسول پڑھایا۔ لیکھا جانے دو جہانی، دوئے دوئے دھار آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گرو اکو اک پرگٹایا۔ شبد گرو گر پرگٹائے ایک، ایکنارا آپ پرگٹائیندا۔ کلجگ کوڑی کرپا لکھ چوراسی لئے ویکھ، ست دیپ نو کھنڈ گھر گھر پھول پھولائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن دہ دشا ہو یا بھیکھ، ست سروپ سچ نہ کوئے سمائیندا۔ پھری دروہی چارے کوٹ، کلجگ ڈنکا کوڑا اک وجائیندا۔ مندر مسجد شو دوالے

مٹھ اندر وڑ کے سارے بولن جھوٹھ، ہر کا بھے سر نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو گریو اک
 سمجھائیندا۔ شبد گرو گریو سچ ملاح، آد جگاد ویس وٹائیا۔ جگ چوکڑی دیوے پندھ مُکا، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نام ندھان دیوے
 اک صلاح، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ واک بھوکھت دُھر دا لیکھا دے جنا، بھيو ابھیدا اک گھلائیآ۔ تینی اوتار نیتز نین گئے اٹھا، بھگت اٹھاراں چرن کول
 کول سرنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اچی کوک کہہ کے گئے سچ خُدا، لاشریک پروردگار نورِ الاہیا۔ نانک گوہند دُھر دا لیکھا لکھ گئے دکھا، پُرکھ اکال وڈی
 وڈیائیا۔ کلج انت سری بھگونت زرویر پُرکھ جوتی جوت کرے رُشنا، نہرکٹک ناووں رکھائیا۔ نام ڈنکا دے وجا، دو جہان کرے شنوائیا۔ چار کنت کوڑا بُرج
 دیوے ڈھاہ، اُچا ٹلا پر بت رہن کوئے نہ پائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں دیوے خاک ملا، سیس تاج نہ کوئے ٹکائیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ
 رنک ایگا گھر دے بہا، دین مذہب کرے نہ کوئے لڑائیا۔ ساچا کلمہ نبی رسول رام رحیم دے پڑھا، سری بھگوان اکو نام دے وڈیائیا۔ ساچا ڈھولا دُھر دا
 دے سنا، ست ستوادی برہم برہادی اپنا بھيو گھلائیآ۔ انڈھڑا مارگ دے لگا، جگ نیتز لوچن نظر کسے نہ آئیآ۔ بھگت بھگوان گُرکھ وِرا لکھ چوڑاسی وچوں
 لے جگا، جس انتر آتم اپنی بوجھ بُجھائیا۔ نام نشانہ تیر انیلا دے لگا، بجرکپائی توڑ تڑائیا۔ ساچی ہائی کا یا مندر دے گھلا، دسم دواری پڑدا آپ اٹھائیا۔ سچ
 سہنجی دے سہا، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ آد زرنجن جوت زرنجن دے جگا، دیا بائی کلا پاتی اکو اک پرگٹائیا۔ دُھر دی گاتھی شبد ندھانا دے سنا، سرتی شبدی
 اکو راگ الائیا۔ گرہ مندر گھر گھر وچ میلا دے ملا، سچ دوارا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو گریو اک
 نظری آئیآ۔ شبد گرو ہر گھٹ واسا، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جان پر تھی آکاشا، گنگن منڈل چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ گوپی کاہن پاوے راسا، زرنگن سرگن
 سرگن زرنگن ناچ نچائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ پوری کرے آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ سیوا کرے بن بن داسی داسا، سیوک ساچی کار کمائیا۔ کلج انت
 سری بھگونت زرنگن جوت ست سرُپ کرے پرکاشا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ نانک گوہند پاربرہم پتر میثور سچ سوامی دے کے گیا بھر واسا، بھانڈا بھرم بھو
 بھٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، زرنگن زرویر اجونی رہت الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اکل کل دھاری اپنی کل

ورتائیا۔ اپنی کل ورتے بھگوان، بھيو اھیدا آپ جنايا۔ شبد سُت سورا بلوان، دو جہاناں تھم منائیا۔ کلج ميٹے کوڑ نشان، لوکات رہن نہ پائیا۔ سنجگ
 لائے ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ ساچا مندر اک مکان، ہری دوار اک دکھائیا۔ پرگٹ ہووے اکو رام، اکو کاہن روپ دھرائیا۔ اکو پینمبر کرے بیان،
 اکو کلمہ رہیا جنايا۔ اکو بولے ستنام، اکو واگرو فتح سنائیا۔ اکو بدلے کوڑ نظام، اکو سچ سچ کرے جنايا۔ اکو لیکھا جانے دو جہان، جیو جنت ویکھے تھاؤں تھانیا۔
 اکو سنجگ سچ کرے پردھان، دھرت مات ملے وڈیائیا۔ اکو شبد دیوے گیان، آتم پر ماتم کرے پڑھائیا۔ اک جھلائے ڈھر نشان، سچ نشانہ اک دکھائیا۔ اکو
 راگ سنائے کان، ڈھن آتمک ناد وجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سننگر اکو نظری آئیا۔ سننگر نظری آئے آد، آد
 وڈی وڈیائیا۔ سننگر کھیل سدا برہما، برہمانڈ آپ اپائیا۔ سننگر ناؤں اگئی ناد، دو جہاناں آپ سنائیا۔ سننگر سچن سچا ساک، سین اکو اک اکھوائیا۔ سننگر صاحب
 پاکی پاک، پت پت روپ دکھائیا۔ سننگر صاحب اتم ذات، ورن برن گوت وچ کدے نہ آئیا۔ سننگر صفت لکھ سکے نہ کوئی قلم دوات، کاغذ شاہی سار
 کوئے نہ پائیا۔ سننگر سچی آتم پر ماتم بنائے اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سننگر پار برہم برہم بنھے سچا نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ سننگر سچا میٹ
 مٹائے اندھیری رات، کوڑ اماوس رہن نہ پائیا۔ سننگر سچا جن بھگتاں پوری کرے خواہش، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ سننگر سچا سد سنتاں وسے پاس، ست
 ستوادی اپنی دیا کمائیا۔ سننگر سچا گرکھاں کرے بند خلاص، بندی خانہ کوئے رہن نہ پائیا۔ سننگر سچا گر سکھاں چرن کول دیوے نواس، بخشے اکو اک سرنائیا۔
 سننگر سچا سرب گناں گنتاس، وڈا وڈ وڈیائیا۔ سننگر سچا جگ چوکڑی کر نہارا ناس، کلج انتم لیکھا دئے مکائیا۔ سننگر سچا ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ملے
 پر بت وڈ پر بھاس، سمنڈ ساگر ویکھ دکھائیا۔ سننگر ساچا لہنا دینا چکائے پر تھی آکاش، سگن منڈل کھوجے تھاؤں تھانیا۔ سننگر سچا سُر پت اند کروڑ تیتیا
 کرے داسی داس، ڈھر فرمانا تھم جنايا۔ سننگر سچا وشن برہما شو بخشے اکو اک نواس، نج گھر بھومکا اک جنايا۔ سننگر سچا دو جہاناں اکو جوت کرے پرکاش،
 دوجا دیا بتی نظر کوئے نہ آئیا۔ سننگر سچا سچکھنڈ دوارے کرے کھیل تماش، خالق خلق اپنا راہ جنايا۔ سننگر سچا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل سچا ہر، شبد گرو سننگر واک اپائیا۔ سننگر و سچا شبد گرمیت، گر داتا اک اکھوائیا۔ کلج انتم بدلے ریت، ریتوان ویس وٹائیندا۔ گر اوتار پیر

پینمبر جو لیکھا لکھ کے گئے ٹھیک، سو انتم پور کر ایندا۔ بھیو چکائے بیس بیس، سچ حدیث اک پڑھائیندا۔ لیکھا جانے راگ چھتیس، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ زرگن سرگن زرگن سرگن سرب جیاں دا سانجھا یار، ہر گھٹ بیٹھا آسن لائیا۔ مرید مرشد دیوے درس دیدار، نج نیز لوچن نین کرے رُشائیا۔ گرہ مندر سچ دوارا دئے وکھال، گرو دوارا اکو نظری آئیا۔ ساچا حجرہ بنائے سچی دھر مسال، دھرم جیکارا اک لگائیا۔ کلج کوڑا ناتا تے وچ سنسار، مایا ممتا ہوئے ہنگتا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو سچ سکھیا اک درڑائیا۔ شبد گرو گر دیوے سکھیا، ساکھیا اکو نام جنائیندا۔ دُھر در گاہی نام بھجھیا، گھر گھر آپ ورتائیندا۔ نہ کوئی میٹے ہر کا لکھیا، گر اوتار پیر پینمبر شہادت سب دی اکو وار بھگتائیندا۔ بن سنگر شبد زوریر پرکھ کسے نہ دسیا، جگت اندھیرا چاروں گنت چھائیندا۔ بھگت بھگوان لوکات پیکھیا، پیکھ پیکھ اپنی خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر ساچی دیا کمانیندا۔ سنگر دیاوان دیندھ ٹھاکر، ستجگ تریتا دواپر کلجک آپ ہنڈھائیا۔ ویکھنہارا گھر گمبھیر ڈونگھا ساگر، لکھ چوراسی بھوری پھول پھولائیا۔ شبد وچولا بن دلال ہوکا دیوے اک سو داگر، ونج ونجارا ویس وٹائیا۔ بھیو چکائے کریم کرتا قادر، قدرت قادر کائنات ویکھے تھاواں تھانیا۔ آتم پر ماتم من مت بدھ برہم پاربرہم ایش جیو جانے سرب حالات، حالت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک انتم ویکھن آئیا۔ کلجک انتم ویکھن آئے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہہ کے گیا باپ، پتا اکو نور خدائیا۔ جس دی محمد ایجیا شاخ، نور نور وچوں دھرائیا۔ جس داناک زرگن کرے جاپ، سوہنگ ڈھولا گیا گائیا۔ جس نوں گوہند پرکھ ابناشی گیا آکھ، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ سو صاحب سلطانا کلجک انتم ویکھے کھیل تماش، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ سچ سمگری ساچی نگری ست ستوادی تھاپن تھاپ، سمبل ساچا ڈیرہ لائیا۔ ساچے اسو گھوڑے راکی چڑھے تاج، دو جہاناں آپ دوڑائیا۔ زرگن سرگن زرگن ویکھنہارا رچ رچ کاج، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجک انت گرکھ ورلے ساچے سنت مارے شبد آواز، سوئی سرتی اکال مورت آپ جگائیا۔ لیکھ چکائے کلمہ نبی رسول ویلا پنج سجدہ نماز، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، شبد گرو اکو پھیرا پائیا۔ شبد گرو گر آئے جگ، جاگرت جوت کرے رُشناپیا۔ جن بھگتاں مارگ دیوے دس، ساچی سکھیا اک سمجھاپیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مُکاپیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے گگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکاپیا۔ سچ نگارہ جاوے ونج، نوبت اکو نام سناپیا۔ دھرم دوارے کرائے حج، مکہ کعبہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ محلے آپے سد، محفل اپنے نال لگاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ہر سلطانا، ست ستوادی اک اکھوانیدا۔ کلج اتنم پرگٹے جودھا سور پیر مرد مردانہ، مرد مردن اک جنائیدا۔ ست سروپی شاہو بھوپی بٹھے اکو گانا، درگاہ ساچی سگن منائیدا۔ نام کھنڈا شبدی چلہ تیر کمانا، اُچے ٹلے پر بت پھول پھولائیدا۔ شبد گرو گردیو گوبند روپ نوجوانا، بردھ بال نظر کسے نہ آئیدا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، دوہری دھار تال وجائیدا۔ کلج اٹھ اٹھ دیکھے ہوئے خیرانا، ہر جو کی کھیل ورتائیدا۔ چاروں گنٹ دسے بیابانا، ساچا مندر سو بھا کوئے نہ پائیدا۔ پیر پیغمبر نظر نہ آئے کوئی سلطانا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیدا۔ پرگٹ ہوئے اک امامہ، بے عیب خدائی اپنا ڈیرہ لائیدا۔ ساچا دیوے دُھر فرمانا، دُھر دی دھار آپ جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہر اپنا ویس وٹائیدا۔ ویس وٹائے شبد گرو سورا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج کوڑی کرپا ہوئے کوڑا، شوہ دریائے دئے سٹاپیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی قول اقرار کیتا کرے پورا، بے مکھ ہو نہ مکھ بھوائیا۔ سرب کلا آپے بھر پورا، بھر پور رہیا سرب ٹھائیں آ۔ لیکھا جانے نیر دُرا، دُور دُراڈا پندھ مُکاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اکو نام درڑاپیا۔ جن بھگت سندیسہ اکو نام، ہر نام ملے وڈاپیا۔ امرت آتم پینا جام، چار گنٹ نہ دہ دس اٹھ اٹھ دھاپیا۔ اندر مندر ملے بھگوان، کایا بنک دیکھے چائیں چائیا۔ کلج مٹے رین اندھیری شام، ساچا نور بھان چند چکاپیا۔ پرگٹ ہووے اگمی رام، گھنٹیا بنسری نام وجاپیا۔ سچ پیغمبر دے پیغام، چارے بانی دئے سمجھاپیا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری رل مل کرن کلیان، کلمہ اکو ڈھولا گاپیا۔ گرو گردیو دین بیان، پر بھ وڈا وڈ وڈاپیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان جگت سمجھاپیا۔ جس دا لیکھا دو جہان، پیر پیغمبر سیس جُھکاپیا۔ جس دی نانک گوبند مئے آن، دوئے دوئے بیٹھا دھیان لگاپیا۔ سو صاحب سچا سلطان، سچکھنڈ نواسی آپ اکھوائیا۔ کلج اتنم اُس دا دُھر فرمان، نہ کوئی

میٹے میٹ مٹائیا۔ کھجک میٹے جھوٹھ نشان، سنجگ ساچا مارگ لائیا۔ دھرنی دھرت دھول دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت خوشیاں منگل اکو گان، توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولانا دھنائیا۔ ساچے سنت کرن پرنام، پنے پنے سیس جھکائیا۔ گرگھ گودی بہن آن، پتا پوت لئے اٹھائیا۔ گرگھ توڑ مان ابھمان، چرن دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، تیری سرن اک تکائیا۔ سنگر پورا سدا مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ گرگھ دیوے سچ گیان، اگیان اندھیر چکائیا۔ نو در پینڈا کئے وچ جہان، سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل بجر کپائی توڑ تڑائیا۔ شبد ناد سچی دھنکان، امرت آتم پین کھان، نام سرو تائرت سوانی لئے جگائیا۔ آتم سیجا کر پروان، کرپا کرے سری بھگوان، دیا دیک جوت جگائے مہان، کملا پاتی دیکھے آن، گھر مندر اندر سو بھاپائیا۔ اٹھ گرگھ نوجوان، تیرا رکھے ہور نشان، سُن اگم کھیل مہان، الکھ اگوچر اک مکان، ست ستوادی ساچی بوجھ بُجھائیا۔ سچھنڈ دوار ہر نرنکار تخت نواسی ساچے تخت بیٹھا اک سلطان، دُھر دی دھار تھم ورتائیا۔ تھر گھر جا دیکھ بے پرواہ شبدی گر دیوے صلاح، دوئے جوڑ کر پرنام، سیس جگدیش بن پنج تت برہم پار برہم نوائیا۔ - - - - جن بھگتاں مکتی ہوئے داسی، در آکے سیو کمائیا۔ جنہاں سنگر ملیا پورا ساتھی، پھر بیڑا پار کرائیا۔ من ہنکاری ڈھاہوے ہاتھی، نام نیزہ اک رکھائیا۔ اندر وڑ کے کرے راکھی، ٹھگ چور یار لٹ کوئے نہ جائیا۔ میٹے رین اندھیری راتی، گھر دیپ جوت رُشنائیا۔ شبد سنائے سچی ساکھی، اکو نام پڑھائیا۔ ساچا گھوڑا نام جنائے وڈا راکھی، سولاں کلیاں آسن پائیا۔ گرگھ مارے اک پلاکی، شاہ سوارا روپ وٹائیا۔ واہو داہی بھجے کسے نظر نہ آئے دو جہان کی تاکی، سنگر در دروازہ اک کھلائی۔ جن بھگت تیرے آگے مکتی جگتی بھگتی کوئی رہے نہ عاقی، جس جن سرتی شبد ملائی۔ سنگر پورا سچھنڈ دوارے بن جنم مرن تو دیوے تندرستی، جوتی جوت نال ملائی۔ جو موقع دیکھ میننتی کر لئے نال چستی، تس چار کٹ بھجے نہ کوئے آئی۔ ہر کی کرپا سدا مفتو مفتی، سودا دماں چماں نال نہ کوئے وکائیا۔ ایہو کھیل چچے گر کی، گرگھ گرگھ مورکھ موڑھے دئے بنائیا۔ دیوے دات دُھر کی، دُھر دست جھولی پائیا۔ بن پیسیوں بن دھیلیوں بن پوجا بن پاٹھ بن سمرن بن جوگ بن ابھياس بن تپ بن جب بن ہٹھ کر کرپا مہر نظر نال تیرے چرناں ہیٹھ رکھائے مکتی، مفت اپنے نال ملائی

* ۱۰ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی دلباگ سنگھ دے گرہ اٹاری ضلع فروزپُر *

سچھنڈ دوارے اک اکھ، گر اوتار پیغمبر بیٹھے دھیان لگایا۔ وشن برہما شو دوائے دوئے جوڑ ہتھ، نیوں نیوں سیس رہے جھکایا۔ پُرکھ ابناشی ساچا مارگ دس، بے پرواہ تیری سرنایا۔ کلجگ انتم ساڈا چلے کوئی نہ وس، دو جہان رہے گر لایا۔ سرشٹ سبائی کھیڑا ہندا دے بھٹھ، چاروں کُنٹ اگنی اگ تپایا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیری سرنایا۔ جیو جنت ہر کے نام پنا خالی کر کے بیٹھے ہتھ، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سادھاں سنتاں پائی نتھ، پچیا کوئے نظر نہ آئی۔ من واسنا بھجے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی اکاش من بدھ مت نہ کوئے پتر ایسا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، سائنک ست نہ کوئے دکھایا۔ تیری جانے نہ کوئی گت مت گت، تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ نو کھنڈ پر تھی دہ دشا دھیرج دے نہ کسے ہٹھ، ست سنتو کھ روپ نہ کوئے وٹایا۔ کوڑ گڑیا کلجگ تیری چکے مت، مت نو نو چار رہی چلایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کوئے نہ سکے رکھ، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ انجیل قرآن تیس بتیس نیتن رووے اکھ، ہنچھو ہار رہی بنایا۔ چارے بانی بند کر کے بیٹھی ہٹ، ونجارا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سب منگن واہو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچھنڈ دوار، زرگن زرگن اگے سیس جھکایا۔ کرپا کر پر بھ سرجنہار، شاہ پاتشاہ تیری سرنایا۔ در درویش کھڑے بھکار، بھچھیا جھولی دے پائی۔ چار جگ دی سکھیا کلجگ جیو سکے نہ کوئے وچار، گر کاشد سمجھ کوئے نہ پائی۔ ہر دے ہر کرے نہ کوئے پیار، پریم پریتی نظر کسے نہ آئی۔ گھر گھر دے بھیکھ پکھنڈ کوڑ و بچار، ساچی نارہر کنت نہ کوئے ہنڈھایا۔ سرشٹ درشٹ اشٹ ہو یا دھواں دھار، ساچا نور چند نہ کوئے چکایا۔ شاستر سمرت وید پُران سارے روون زارو زار، اچی کوکن دین دھایا۔ ساڈی کوئی نہ پاوے سار، کلجگ جیو تیرا ناؤں گئے بھلایا۔ کر کرپا گرو گر دھار، مہروان لاشریک سچ توفیق توہے اک خدایا۔ سنجگ تریتا دوا پر تیری کلجگ انتم رکھدے گئے اڈیک، نو سو پُرانوے چو کڑی جگ پندھ مکایا۔ سو ویلا وقت آیا تیرا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مکایا۔ لیکھا لکھ کے آئے ٹھیک، شہادت اپنی آپ پائی۔ کلجگ انتم پرگٹ ہووے لاشریک، بے پرواہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا ویکھ اپنا گھر، دو جہان دے دھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر

مل کے منگن، پر بھ سس جگدیش جھکائی۔ صاحب سلطان چاڑھ ساچی رنگن، رنگ اکو اک وکھائی۔ تیرے در کھلوتے سارے منگن، نیتز نین نین
 شرمانیا۔ کلجگ انتم کھیڑا ہندا دسے بھنگن، آگے ہونہ کوئے بچائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر تیری سچ سرنائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر سارے رہے سوچ، ہر سرن دھیان لگائی۔ ابناشی کرتے تیری کوئی نہ کرے سوچ، سوچ سمجھ سمجھ نہ سکے رائیا۔ چار جگ تیرا کڈھدے
 گئے کھوج، کھوجت کھوجت تیرا انت کوئے نہ پائی۔ تیرا نام ندھانا اکو بودھ، نت نوت کرے پڑھائی۔ تیرا بھو نہ جانے کوئی گوجھ، ڈونگھا ساگر ترن
 کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو ویکھ اپنا در، در دروازہ آپ گھلایا۔ سری بھگوان کھول دروازہ، لاشریک تیری سرنائیا۔ کلجگ
 چار گنت کوڑی کریا وجے واجا، ساچا ناد شبد دُھن راگ نہ کوئے سنائی۔ آتم پر ماتم رچے نہ کوئی کاجا، لکھ چوراسی گھر گھر ہووے کڑمائیا۔ پار برہم برہم
 مارے نہ کوئے آوازا، مات پت پتا پوت سوئے سرب جگائی۔ تیرے چرن جوڑے نہ کوئے ناتا، ساک سجن کوٹن کوٹ روپ وٹائی۔ انتر آتم تیری کوئی
 نہ گائے گاتھا، رسنا جہوا ہتی دند کرن پڑھائی۔ چرن سرن سرنائی سچ کوئی نہ ٹیکے اپنا ماتھا، مستک رکا دھوڑ نہ کوئے لگائی۔ سری بھگوان تیرے بھگتاں کرن
 ہاسا، تیری بھگتی منمکھ جیو کوئے نہ بھائی۔ انتم ویکھ آپ تماشا، نرگن سرگن سرگن اپنا نور کر رُشنائیا۔ اچے منڈل ویکھ پیندی راسا، کوڑ کڑیا کرے
 ناچ واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائی۔ سچ سندیسہ سنو پیغمبر گرو پیر اوتار، سری بھگوان آپ
 جنائی۔ چار جگ دا لیکھا انتم دیاں نور، بلدھاری روپ وٹائی۔ دوئے جوڑ سرن سرنائی سارے کرو نمسکار، گل پلو واسطہ پائی۔ پر بھ سوامی ساڈی کرنی گئی
 ہار، کرتے تیری اوٹ تکائی۔ اسیں کر کے آئے پکار، اچی کوک کوک سنائی۔ بن پُرکھ اکال انتم کوئی نہ پاوے سار، مہا سار تھی اکو پھیرا پائی۔ کل کلکی
 لے اوتار، نہکلنک نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ڈنکا وجے آگم اپار، دو جہان کرے شنوائیا۔ کوڑی کریا مٹے اندھ اندھیار، چند چاندنا اک رُشنائیا۔ توں صاحب
 دیال ٹھا کر بخشنہار، بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست اک ورتائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 دوئے جوڑ، سجدہ سس جگدیش جھکائی۔ صدی چودھویں تیری لوڑ، بیس بیسائین اٹھائی۔ کلجگ ہنکاری پاوے شور، ڈنکا اپنا نام لگائی۔ مندر مسجد شودوالے

مٹھ سارے دتے ہوڑ، ہوکا اپنا اک سناٹیا۔ ملا شیخ مسانک پنڈت پاندھے اپنے آگے لئے تور، گرنختھی پنختھی بچیا نظر کوئی نہ آتیا۔ سب دے اندر وڑیا کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار جھوٹھا چور، شبد ڈوری تند نہ کوئے بندھائیا۔ ہر مندر بہہ کے کوئی نہ چکائے مور تور، تیرا میرا بھیو نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دیو بیان، پُرکھ ابناشی آپ جنائیا۔ کلجگ انتم اسیں
 سارے ہوئے حیران، کوڑی کرپا ویکھ دکھائیا۔ صدق صبوری دے نہ کوئے ایمان، کلمہ حق نہ کوئے سناٹیا۔ منتر ست نہ کوئے نام، ڈنکا فتح نہ کوئے
 وجائیا۔ نظری آئے نہ کسے رام، کاہنا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ دئے نہ کوئی پیغام، محمد آیت شرائط نہ کوئے سمجھائیا۔ کائنات دے ویران،
 چو داں طبق رہے گر لائیا۔ چو داں لوک کرن دھیان، نیز نین نین اٹھائیا۔ رل مل منگو اک دان، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، کلجگ
 انتم لیکھا لہنے لئے پائیا۔ پرگٹ ہووے والی دو جہان، دو جہاناں والی اپنا ویس وٹائیا۔ حکم دیوے حکمران، ڈھر سندیسہ آپ سناٹیا۔ شبد گرو وڈ بلوان،
 لوکات سیو لگائیا۔ سرشٹ سبائی کرے پچان، لگیا کوئے رہن نہ پائیا۔ پھڑ پھڑ میٹے جیو شیطان، بے ایمان رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، سچ سنیہڑا اک سمجھائیا۔ سچ سنیہڑا سُن لو بات، ہر باطن ظاہر آپ جنائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکاون باون بنو اک
 جماعت، ساچی پٹی اک پڑھائیدا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیدا۔ نیز کھول لوکات مارو جھات، جھاکي سب نوں آپ جنائیدا۔ دین
 مذہب ذات پات کوئی کرے نہ سچی بات، سچ سنیہڑا حال نہ کوئے سناٹیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک
 سمجھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے من، منسا اپنی دین جنائیا۔ تیرا حکم سری بھگوان مینے کر کے دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ آد جگاد جگ
 چو کڑی گر اوتار تیرا چن، جوتی کرن کرن رُشائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ تیرے حکمے اندر بیڑا بنھ، نرگن سرگن آئے چلاٹیا۔ کلجگ انتم جیو جہان نیز
 ہوئے انھ، لوچن سکے نہ کوئے کھلاٹیا۔ من واسنا ہلاکئی ہوئی من، منمنتر بوچھ نہ کوئے بُجھائیا۔ بیچ وکارا دیوے ڈن، ڈور وڈنکا اک دکھائیا۔ گھر سوانی ہوئی
 رنڈ، کنت سہاگی نظر کوئے نہ آتیا۔ چاروں گنٹ بھیکھ پکھنڈ، ست سروپ نہ کوئے درسائیا۔ آتم ملے نہ کسے انند، پرمانند نہ کوئے سماٹیا۔ ساچا ڈھولا

گائے نہ کوئی چھند، رسنا جہوا سارے رہے گر لایا۔ ناتا توڑے نہ کوئی خانہ بندی بند، بندی چھوڑ نظر کوئے نہ آیا۔ سچ دوار یوں اِکو منگ رہے منگ، پر بھ تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ ساڈی پچھلی کیتی انتم گئی ہنڈھ، بیس میسارہ تکایا۔ تیری اوٹ سورے سر بنگ، اگے اِکو اِک نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، لوکمت ویکھ اپنا پھیرا پانیا۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ گر اوتاراں بھيو چکاؤندا اے۔ پیر پیغمبراں اُکھ سناؤندا اے۔ نیتز لوچن سرب کھلاؤندا اے۔ شبد اِشارے نال جناؤندا اے۔ لوکمت دھار وکھاؤندا اے۔ کھلج بھلے جیو گوار، مایا ممتا پڑدا لاہندا اے۔ نیتز ویکھو کرو دیدار، گر کاشبد نہ کوئے کماؤندا اے۔ کلمہ نبی نہ کوئے سہار، روزہ نماز سچ سچ وچ نہ کوئے سماؤندا اے۔ ساچی کرے نہ کوئی گُفتار، عاشق معشوق مسل سچ نہ کوئے بناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبراں نیتز ویکھ روون زارو زار، دروہی ساڈی کیتی کھلج جیو انت بھلاؤندا اے۔ اسیں دسندے آئے جگ چار، چاروں کُنٹ کوڑی کرپا ڈنک و جاؤندا اے۔ پر بھ کرپا کرے کرتار، کرتا اپنی مہر نظر اُٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیتز نیناں سرب وکھاؤندا اے۔ نیتز ویکھ نیناں حال، گر اوتار پیر پیغمبراں پئے سر نایا۔ ساچی کوئی نہ گھالے گھال، سیوا سچ نہ کوئے کما یا۔ نظر نہ آئے کوئی پوت سپوتا لال، مُرشد مُرید دھیان نہ کوئے لگایا۔ حقیقت لے نہ حق حلال، سچ سچ نہ کوئے درسایا۔ چاروں کُنٹ و بے تال، ڈورُ ڈنکا کھلج ہتھ اُٹھایا۔ نہ کوئی سُنے مُریدیاں حال، مُرشد سنگ نہ کوئے نبھایا۔ اسیں ویکھ ہوئے بے حال، بہیل ہو کے رہے سنا یا۔ بن صاحب سنگر دین دیاں کرے نہ کوئی سنبھال، صُبح شام بھيو نہ کوئے چکایا۔ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان اِنجیل قرآن گرو گرنٹھ پڑھ پڑھ ہوئے کنگال، ہر کا ناؤں کایا جھولی نہ کوئے بھرایا۔ ساچے مندر اندر دِپیک لئے نہ کوئی بال، جوت زرنجن نہ کوئے رُشنا یا۔ انتر آتم جام سکے نہ کوئے پیال، جھرنارس نہ کوئے جھرایا۔ ساڈھے تن ہتھ اندر گھر وچ گھر دکھائے نہ کوئی سچی دھر مسال، شودوالے مٹھ مندر مسجد سارے پھیریاں پانیا۔ انحد شبد وجائے نہ کوئی تال، سادھ سنت جیو جنت ڈھولک چھینے رہے کھڑکایا۔ سوئی سرتی لئے نہ کوئی اُٹھال، شبدی میل نہ کوئے ملا یا۔ ترے گن توڑے نہ کوئے جنجال، جاگرت جوت نہ کرے رُشنا یا۔ سری بھگوان ہو مہروان اپنی سر شئی ویکھ جا کے حال، اندھ اندھیرا رہیا چھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ایکا دینا ساچا ور، در تیری آس رکھایا۔ سری بھگوان کہے میں جاوانگا۔ نرگن جوتی جوت رُپ وٹاوانگا۔ مات پتا نہ کوئے بناوانگا۔ لوک پر لوک ویکھ وکھاوانگا۔ سچ سلوک اک سناوانگا۔ جو رکھ کے بیٹھے اوٹ، تہناں اپنا میل ملاوانگا۔ نام نگارے لاواں چوٹ، ساچا ڈنکا ہتھ اٹھاوانگا۔ لکھ چوڑاسی کڈھاں کھوٹ، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ لہنا دینا چکے ورن گوت، دین مذہب ذات پات میٹ مٹاوانگا۔ پُرکھ اکال سچ پریتی ناتا جڑے نات، سرن سرنائی اکو اک وکھاوانگا۔ کھتری براہمن شودر ویش بناواں اک جماعت، کلمہ نبی رسول نام ست ست سمجھاوانگا۔ دیکھاں سب دا جا کے حالات، حالت ویکھ رحم کماوانگا۔ جو گرکھ گر سکھ کلج وچ بیٹھے بند حوالات، تہناں بندی خانہ توڑ تڑاوانگا۔ لہنا دینا چکاواں پر تھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ نر ویر ہو کے دیواں ساتھ، نرگن اپنا راہ چلاوانگا۔ چار جگ دا ویکھاں پوجا پاٹھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی پھول پھولاوانگا۔ کلج میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چکاوانگا۔ دو جہاناں منڈل راس، گوپی کاہن آپ نچاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پوری کراں آس، آسا ترسنا نال رلاوانگا۔ نہکلنک نرگن نور جوت کر پرکاش، پرکاشواں اکو اک اکھاوانگا۔ جن بھگتاں لیکھے لاواں سواس سواس، پون انجا کھوج کھوجاوانگا۔ ساچے سنتاں وسال پاس، کایا مندر اندر اُچے پوڑے چڑھ کے اپنا ڈیرہ لاوانگا۔ گرکھاں سناواں اپنی گاتھ، آتم پر ماتم راگ الاوانگا۔ گر سکھاں چرن پریتی جوڑ نات، کوڑا ناتا توڑ تڑاوانگا۔ سچھنڈ دوار کھیل کرتار، کرتا پُرکھ ہو کے حکم مناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دی جھولی پاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی نال کرن نمسکار، واہوا تیری وڈ وڈیا۔ آد جگادی تیری دھار، دُھر دی دھار سمجھ کسے نہ آئی۔ ہوں بالک بالے بال انجان، پتا پوت تیری اوٹ تکائی۔ تیراچرن کول سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آئی۔ کلج انت سری بھگونت نرگن ہو بن دلال، سچ دلالی نام کمائی۔ تیری دے کے آئے اکھراں نال مثال، تیری مسل سکے نہ کوئے بنائی۔ تیری کرپا اندر رہیے خوشحال، خوشی خوشی تیرا ڈھولا ناؤں گائی۔ توں ٹھا کر داتا سدا دیال، دیاندھ تیری سرنائی۔ جگ چو کڑی چلیں اولڑی چال، چال نرالی اپنے ہتھ رکھائی۔ حکمے اندر لوک مات تیری گھالن آئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائی۔ تیرے آگے ساڈا پر بھو اک سوال، ہر جن ہر بھگت گرکھ گر سکھ لکھ چوڑاسی وچوں لینے اٹھائی۔ ساچا مارگ دینا سکھال، ایک پٹی نام

پڑھائیا۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی موت نہ انت پرنائیا۔ اپنی گودی لینا اٹھال، پھڑ باہوں گلے لگانیا۔ رسنا کہنا اٹھ میرے لاڈلے لال، لالن تیرا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سچھنڈ دوار تیری سرنائیا۔ میں زرگن ہو کے جاوانگا۔ پُرکھ اکال روپ وٹاوانگا۔ دین دیال نام دھراوانگا۔ بھگت بھگوان بن اٹھاوانگا۔ سنت نشان اک جھلاوانگا۔ گرگھ گرمان دواوانگا۔ گرگھ ملے آن، بن پاندھی پندھ مکاوانگا۔ سچ سندیسہ دے فرمان، دُھر دا لیکھا آپ سمجھاوانگا۔ ایختے اوتھے ملے مان، دو جہاناں سنگ نبھاوانگا۔ انت دکھاواں تھانوں آن، انت تھانڈے نال ملاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چیللا گرو اگو گھر وساوانگا۔ چیللا گر اگو گھر وسیگا۔ گر گوبند سورا ہسیگا۔ ساچا مارگ اگو دسیگا۔ شاہ سوار ہو کے نسیگا۔ تیر نرالا اگو کسیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان پچھے کدے نہ ہٹیگا۔ مہروان دیا کمائے گا۔ زرگن زرویر دھار چلائے گا۔ سچ سچ مات پرگٹائے گا۔ دست امولک دیوے جھک، جن بھگتاں جھولی پائے گا۔ کھج پینڈا جائے مک، سبج راہی اٹھ کے آئیگا۔ کرپا کرے جو بیٹھا لگ، ابناشی کرتا پڑدا لاہیگا۔ جن بھگتاں اجل کرے مکھ، مکھ دُرمت میل دھوائے گا۔ جس دی جگ چوکڑی سکھنا رہے سکھ، سو پُرکھ زرنجن ویکھ وکھائے گا۔ ہر پُرکھ زرنجن نہ مانس نہ دسے منٹھ، زرگن نور جوت رُشنائے گا۔ سنت سہیلے گودی چک، گھر اپنے خوشی منائے گا۔ شبد اگئی دھاروں اٹھ، دُھر فرمانا حکم سنائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائے گا۔ مہروان پر بھ آویگا۔ دین ساچی دیا کماویگا۔ گرگھ سوئے آپ جگاویگا۔ پھر مارگ اک دکھاویگا۔ ناد دُھن آپ سناویگا۔ رکھ مَن بھيو چکاویگا۔ لکھ چوراسی وچوں چُن، چُن اپنا رنگ چڑھاویگا۔ آپے دسے اپنے گن، گونتا اپنا کھیل سمجھاویگا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و تھانڈی پکار لئے سُن، سُن اپنے وچ رکھاویگا۔ لکھ چوراسی چھان پُن، نام ندھانا اک کواویگا۔ جن بھگتاں لائے آتم تَن، تندى تند ستار ہلاویگا۔ ہر کا بھيو جانے کون، لیکھا لکھت وچ نہ آویگا۔ برہوں وچھوڑے اندر جو سنت سہیلے رون، تنہاں دھیرج آپ دھراویگا۔ برہو ویراگی ہو جو رات دن نہ سون، تنہاں ساچی گود بہا کے گوڑھی نیند سواویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر ساچا منتر نام اگو درڑاویگا۔ پر بھ منتر نام آپ

درڑاویگا۔ گن گگنتر کھوج کھوجاویگا۔ کھج لگی بسنتر آپ بھجاویگا۔ کھ چوراسی اُچ ملاء، ساچا مندر اک وکھاویگا۔ جس گھر وسے اک اِکلا، سو دھام بھومکا آپ سہاویگا۔ جو زرگن شبدی دھار رلا، رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھاویگا۔ سچ سندیسہ اِکو گھلا، دُھر داناد آپ وجاویگا۔ زوریر ہو پھڑاوسے پلا، شبدی اپنی گنڈھ پآویگا۔ پر بھ کھج اتم ویکھ وکھاویگا۔ سرب جیو آپ سمجھاویگا۔ انترپو بھجو کھلاویگا۔ ساڈھے تن ہتھ سیں آپ سہاویگا۔ ایش جیو آپ جگاویگا۔ سچ پریت اک لگاویگا۔ اتم پر ماتم ٹانڈا سیت، سیتل دھار اک برسواویگا۔ پاربرہم برہم نظری آئے اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھاہویگا۔ ہر گھٹ وسیا ہست کیٹ، اِکو نور ظہور چکاویگا۔ کھج مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، امرت رس اک بھراویگا۔ کھ چوراسی لئے جیت، جت اپنے ہتھ رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بیسن بیس، بسمل اپنی کھیل وکھاویگا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیاں۔ آسا منسا پوری کرے وچ سنسار، متا روگ چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتزیناں دے وکھال، سچ وصال آپ کرائیا۔ اپنا اٹھیں ویکھو دین مذہب دا حال، حالت سب دی دے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن ز، پورا سب دا کرے حل سوال، انکڑا انک بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ نہ کوئی ہوئے انک اگت، گنن وچ سرب رکھائیدا۔ جس دے اگے گر اوتار پیر پیغمبر کرن منٹ، سو مہروان اپنی کھیل رچائیدا۔ جن آد جگاد جگ چوکڑی بودی ککا دھار چلائی سنٹ، سیس جگدیش ویکھ وکھائیدا۔ سو لیکھا جانے پنڈت پاندھے کھتری براہمن شور ویش دین اسلام اُمت، اُمت اُمتی پھیرا پائیدا۔ سرب گن بھرپور سوامی سدا سدا پر بھلت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ چکائیدا۔ ساچا لیکھا چکے کھج، کل کاتی میٹ مٹائیا۔ دھرم دوار ویکھے ستجگ، ست ستوادی دیا کمائیا۔ نت نت سب دا پینڈا جائے نک، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ پر بھو دی دھاروں ستجگ دھار پئے اٹھ، اٹھ اٹھ لئے انکڑائیا۔ لوکمت وچوں پر بھ دی دھار وچ کھج جائے لگ، آپ اپنا کھ چھپائیا۔ دوہاں وچوں سب نوں دیوے اتم سکھ، سکھ اتم اک وکھائیا۔ کھ چوراسی وچوں جو مانس بنے منکھ، تنہاں موہ مہبت اک وکھائیا۔ جن بھگت کر تیار کرے پیار جوں ماواں پُت، پتا پوت گود اٹھائیا۔ ویکھ وکھاوے

سہنجی رت، رت رتڑی آپ مہکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ کولوں سارے رہے پچھ، صاحب سنگر دے سمجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہک نک نرائن نر، کرے کھیل سچا ہر، نو نو چار لیکھا دے مکائی۔

* ۱۰ سو ۲۰۲۰ بکرمی سنگھن سنگھ دے گرہ رکن موگلا ضلع فرور پُر * *

شاہ پاتشاہ تیرا کھیل مہانا، سچ سلطان تیری وڈیائی۔ گر اوتار مٹن تیرا بھانا، جگ چوکڑی سکے نہ کوئے اٹائی۔ پیر پیغمبر در درویش گائے گانا، توں ہی توں ہی راگ الائی۔ نرویر پڑھ تیرا کھیل دو جہاناں، سری بھگوان سمجھ سکے کوئی نہ رائی۔ وشن برہما شو دیوے گیانا، نش اکھر اک پڑھائی۔ نرگن سرگن پھریں بانا، ویس انیکا روپ وٹائی۔ شبد انادی گائے ترانہ، ڈھر درگا ہی آپ سنائی۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے کریں کھیل مہانا، خالق خلق تیری وڈیائی۔ تیرا ناؤں جو دھا سور پیر مرد مردانہ، وڈ مردانگی اک کمائی۔ دو جہاناں بنیا حکمرانا، تخت نواسی ساچے تخت سو بھاپائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در منگن سارے آئی۔ سو پڑھ نرنجن تیرا زور، جابر جبر تیری سرنائی۔ دوجا دے نہ کوئی ہور، نو نو ویکھیا تھاؤں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیویں تور، سچ سندیسہ اک سنائی۔ اپنے ہتھ رکھیں اگئی ڈور، شبد شبدی تند بندھائی۔ نام ندھان مچائیں شور، ڈنکا اکو اک لگائی۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، ساچا چند نور چکائی۔ چڑھ کے ویکھیں اپنے گھوڑ، اسو نظر کسے نہ آئی۔ ایکنار ماریں ڈھر دا پوڑ، زمیں اسمان دسیں ہلانی۔ نیتز کھول دیکھے دھرنی دھول، دھرت بیٹھی دھیان لگائی۔ آد جگاد پورا کریں قول، کیتا قول بھل نہ جائی۔ سچ سناویں اپنا بول، انبولت راگ الائی۔ وڈ بھنڈار دیویں کھول، وشن برہما شو سیو لگائی۔ ساچے کنڈے تولیں تول، نام ترازو ہتھ اٹھائی۔ آپ بیٹھا رہیں اڈول، لکھ چوراسی رہی ڈلانی۔ ترے گن مایا پنچ تت گھر گھر کرے گھول، چار گنت دہ دشا پئی لڑائی۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئی چول، سچ پریتی توڑ نہ کوئے نبھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دو جہان تیری سرنائی۔ شاہ پاتشاہ وڈ سچ بھوپ، راجن راج تیری اوٹ تکائی۔ آد جگادی ست سرپ، ست ستوادی تیری پئی اک سرنائی۔ تیرا لیکھا

چارے کوٹ، دو جہان تیرا حکم اِکو نظری آئیآ۔ کلجگ انتم ویکھ جوٹھ جھوٹھ، جگت اندھیرا گیا چھائیآ۔ ساچا دسے نہ کوئے پوت، بے لکھ ہوئی سرب لوکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، پر بھ تیرے جہا دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ صاحب سجن بے پرواہ، دو جہان والی اک اکھوائیآ۔ نرگن ہو کے بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے چرن کول منگن پناہ، دوئے جوڑ سپس جھکائیآ۔ ساڈا لیکھا انت مُکا، اگے باقی رہن کوئے نہ پائیآ۔ پورب لیکھا جھولی پا، خالی جھولی دے بھرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا سچ ور، ور اِکو منگ منگائیآ۔ شاہ پاتشاہ ساچا رانا، آد جگادی اک اکھوائیآ۔ جگ چوکڑی تیرا بھانا، سری بھگوان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیآ۔ کلجگ انتم کھیل کریں مہانا، مہما کتھ نہ کوئے سنائیآ۔ تختوں لاہیں راجا رانا، رعیت لکھ چوراسی ویکھ دکھائیآ۔ وشن برہما شو کروڑ تیتپسا سُرپت اند در بھکاری منگے دانا، دوئے جوڑ واسطہ پائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در اِکو آس تکائیآ۔ در آس اِکو رہے تک، چرن کول منگن سرنائیآ۔ اگلا بچھلا دے حق، پر بھ وڈے تیری وڈ وڈائیآ۔ جگ چوکڑی دے سندیہ گئے تھک، نر زیشا نظر کسے نہ آئیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سنمل رکھ ہلے پت، ساچا پھل نظر کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، تیرے تیرا دھیان لگائیآ۔ تیرے لگاون تیرا دھیان، دوجی اوٹ نہ کوئے رکھائیآ۔ ساچا دینا شبد گیان، نام ندھان بوجھ بُجھائیآ۔ راگ سناؤنا اِکو کان، دُھن آتمک آپ اُچائیآ۔ مندر دکھاؤنا سچ مکان، سچ دوارا سو بھا پائیآ۔ دیا جوتی جگے مہان، باقی تیل نظر کوئے نہ آئیآ۔ امرت سرور پین کھان، جگ ترسنا بھکھ رہے نہ رائیآ۔ سچ پریتی ملے بان، دو جہاناں پار کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دکھاؤنا اپنا گھر، گھر ساچا سو بھا پائیآ۔ ساچا گھر کھول دوار، خالق خلق تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ مانگت بھکھ منگن وارو وار، در درویش بیٹھے الکھ جگائیآ۔ جگ چوکڑی گئی ہار، چار گنٹ اندھیرا چھائیآ۔ ناتا توڑ گرو اوتار، پیر پیغمبر پو گئے چھڈائیآ۔ چاروں گنٹ ہا ہاکار، ہر کا نام نہ کوئے بُجھائیآ۔ نیتز کھول کرے نہ کوئی دیدار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گھر ساچے و بے ودھائیآ۔ و بے ودھائی تیرے گھر، دوجا مندر نظر کوئے نہ آئیآ۔ صاحب سلطان کرپا کر، پاربرہم ہتھ تیرے وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے حکم کولوں رہے ڈر، اگے سپس نہ کوئے اٹھائیآ۔ چرن کول بیٹھے

ڈر، نیتز نیناں نیر نیر وہاںیا۔ کلجگ انتم چار کُنٹ دہ دِشا نہ کوئی سر، سرور روپ نہ کوئے وٹاںیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت ترے گن گنی رہے سڑ، امرت میگھ
 نہ کوئے برسائیا۔ پنج تت وکارا رہیا لڑ، کھنڈا کھڑگ نام نہ کوئے چمکائیا۔ سُر ت شبدی کوئی نہ سکے پھڑ، بھرے بھلے پاندھی راہیا۔ توڑ نہ سکے کوئی ہنکاری
 گڑھ، کوڑی کریا ڈیرہ کوئے نہ ڈھاہیا۔ ساچے مندر کوئی نہ سکے چڑھ، جگت دوارے پار کرائیا۔ جیوندیاں کوئی نہ سکے مر، مرنا سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیرا ملے
 نہ ساچا در، نو در بھججن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ پُرکھ اکال کیوں بیٹھا چھپ، آپ اپنا بھیو چھپائیا۔ نو
 سو پُرانوے چو کڑی رہوں لگ، نرگن تیرا پڑا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے کیوں تک، نام سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت
 کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول اکو کوٹ، کوٹن کوئی بیٹھے دھیان لگائیا۔ آد جگاد تیرا لیکھا کسے نہ آوے سوچ، سوچ
 سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ تیرے درشن ہر جن ساچے رہے لوچ، لوچن لوچن نین گھلائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور،
 رحمت اپنی آپ کمائیا۔ رحمت کر وڈ مہروان، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ انتم مار دھیان، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ سرشٹ سبائی بھلا تیرا آتم پر ماتم
 گیان، پاربرہم برہم نظر کسے نہ آئیا۔ ایش جیو نہ کوئی کلیان، جگدیش لیکھا سکے نہ کوئے مکائیا۔ وشن برہما شوئے نہ کوئے کان، دُھن انادی راگ نہ
 کوئے الاںیا۔ شبد نرالا تیر مارے نہ کوئے بان، تکھی مکھی دھار نہ کوئے جنائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند چاروں کُنٹ کرن کلیان، کلمہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ تیرا
 دسے نہ سچ نشان، جگت نشانے رہے جھلائیا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیا۔ کاغذ قلم شاہی کوکن اچی کوگ کرن پکار، نیتز روون زارو زار،
 ہوکا دیون واہو داہیا۔ مُدھ بن کوئی نہ سنے پکار، ناتا چھٹا جیو سنسار، ملے کوئی نہ میت مُرار، سجن سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، دہ دِشا
 نہ کوئی اُجیار، زمیں اسمان گتے ہار، ہر کارو پ نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرت دھول نہ چکے بھار، امرت کول کھلے نہ کوئی گلزار، ساول سول ملے نہ میت
 مُرار، نین موند نیتز نین اٹھ نہ کوئے گھلائیا۔ رام روپ نظر نہ آوے تیرا کرتار، ساچا دپا کرے نہ کوئے اُجیار، دہ دِشا دسے آئی ہار، جت روپ نہ کوئے
 وٹاںیا۔ لیکھا چھڈ کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر تیرے دربار، اکو بولن اک جیکار، تیرا ڈھولا سوبلا راگ الاںیا۔ توں صاحب پروردگار، آد جگادی سانجھ یار،

مُرید مُرشد ویکھیں اپنی وار، ساچی دھار مات پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو ویکھ اپنا گھر، جس گھر وسے جگت لوکائیا۔ اُٹھ پر بھ ویکھ اپنا جگت، نیز جاگ آپ کھلایا۔ لگھ چوڑا سی اُبلے رکت، بوند بوند رہی تپائیا۔ آسا ترسنا من واسنا رہے بھنگ، بھنگنا اِکو نظری آئیا۔ پنچ وکارا چڑھیا کٹک، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ اندر وڑ کے کوئی۔ نہ سکے پچھے ہٹک، بھے نال نہ کوئے ڈرائیا۔ کلجک سادھ سنت ڈونگھی بھوری رہے لٹک، بن پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ تیرے آون دا اِکو وقت، نانک گو بند گیا سمجھائیا۔ کھیلے کھیل پر بھ آد شکت، شکت بھوانی لیکھے لائیا۔ زرویر ہو کے آوے پرت، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ کھیلے کھیل عرش فرش، قُرس ویکھے تھاوں تھانیا۔ میٹ مٹائے سب دی حرص، ہوس سب دی اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے ترس، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ امرت میگھ اِکو برس، سرشٹ سبائی اگنی تت بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ آٹھاکر پر بھ سچ سوامی، دو جہان رہے گر لائیا۔ واسطہ پائے چارے بانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری نیز نیناں نیر وہائیا۔ دوئے جوڑے ہتھ چارے کھانی، سجدہ سپس جگدیش جھکائیا۔ وشن برہما شو کرن دھیانی، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری آئی انت نشانی، نشانہ اپنا دے لگائیا۔ چار جگ تیری گائی کہانی، اکھر اکھر جوڑ جڑائیا۔ اٹھسٹھ تیرا کھیل رچایا پانی، بودھ اگادھ بانی نال رلائییا۔ سرتی شبد جنایا بانی، گھر ساچے بھيو چکائیا۔ کرپا کر شاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ کلجک بیتی بال اوستھا اودھ جوانی، بڑھیا اتم گیا آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چاروں کُنٹ آوے بانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ زرگن اُٹھ شاہ سُلطان، کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ تیرا تیرے اگے منگے دان، تیری اِکو اوٹ تکائیا۔ شبد سٹ تیرا بلوان، بلدھاری اِک اکھوائیا۔ آد جگادی بن گرو مہروان، سَنگُر اپنا روپ سمجھائیا۔ دو جہان لیکھ چُکائے آن، چوڑاں لوک چوڑاں طبق پڑا دئے اُٹھائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، زیر زبر دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دکھاؤنا سچا گھر، جس گھر بیٹھا رہیں بے پرواہیا۔ بے پرواہ پر بھ سچا کہندا، دُھر فرمان جنائیا۔ سچکھنڈ دوار ہر زرنکار اِکو رہندا، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ جگ چو کڑی گر اوتار پیر پیغمبر دست اموک نام دیندا، داتا دانی بن ورتائیا۔ دو جہان زرگن ہو کے سدا وینہدا، ویکھنہارا نظر کسے نہ آئیا۔ سَنجگ تریتا دوا پر کلجک جگ چو کڑی ویتے وینتا، سچ پیمانہ اپنے

ہتھ اٹھائیا۔ آد جگاد کسے نہ دیوے بھیتا، گہر گمبھیر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی جانہارا ساچا لیکھا، لیکھا لکھت آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمی حکم اک ورتائیا۔ ساچا حکم کر زرنکار، کیوں سن سادھ لگائیا۔ کلج چاروں کُنٹ جیو جنت ہو یا ڈکھیا، ڈکھاں بھری رووے سرب لوکائیا۔ ناتا تھاپتا پوت پیار، مات ساچی گود نہ کوئے سہائیا۔ نارکنت کرے و بھچار، بسنت رُپ رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ کیوں چھپیوں پروردگار، بے عیب عیب ویکھ کے خوشی منائیا۔ ویلا نہیں ہون دا غائب، ظاہر ظہور رُپ وٹائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر عنایت، مہر نظر اٹھائیا۔ آگے کرن نہیں دینی تیتوں کوئی کفایت، بے پرواہ تیری آس رکھائیا۔ بچھلی چھڈ شرع شرائط، شریعت رہن کوئے نہ پائیا۔ اٹھ کے ستگر دے اک ہدایت، حد حدود دے تڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد تیرے ماتحت، تُوں سب دا آقا اکو نظری آئیا۔ تیرے حکمے اندر شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان لکھ کے گئے شرائط، شرط اکو تیرے نام پائیا۔ انتم آ کے سب دی کر حمایت، حملہ کرے نہ کوڑی کریا جگت لوکائیا۔ تیرے آگے اکو اک سچ وضاحت، واضح کیتا بے پرواہیا۔ اپنا سوچ نہ کوئی مُفائد، مُفلس روون مارن دھاہیا۔ اپنا بدل پر بھو قواعد، قانون قاعدہ آگے اک بنائیا۔ ساچا حکم کر عائد، عدالت اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ مہروان پر بھ چھیتی آ، سرگن زرنگن تیرا دھیان لگائیا۔ تڈھ بن دے نہ کوئی ملاح، دو جہان بیڑا پار کرائیا۔ گر اوتار دے کے گئے صلاح، پُرکھ اکال اکو منو داتا وڈ وڈیائیا۔ جس دے نالوں ہوئے جڈا، انتم اپنے وچ ملائیا۔ اُس دے قدماں اُتوں ہو فدا، چرن کول دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ کر کرپا مارگ دسے اکو سدھا، چار ورن رہے نہ کوئے لڑائیا۔ مل سکھیاں پائے گدھا، گیت گو بند اک سنائیا۔ تن من جائے ودھا، تیر نشانہ اک چلائیا۔ اپنے ملن دی دسے نکئی بدھا، بُہتی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سری بھگوان سب دا پتا، لکھ چوڑاسی اپنی گود اٹھائیا۔ جو گرکھ لکھ چوڑاسی وچوں کر دے ساچا ہتا، تنہاں اپنی انگلی لئے لگائیا۔ نہ ویکھے کوئی وڈا نکا، بال آنجانے سگھر سیانے دئے بنائیا۔ ہر گھٹ اندر وڈ کے کرے پریکی ہتا، ہتکاری رُپ وٹائیا۔ کھیلے کھیل نِت نوتا، جگ چوکڑی پھیرا پائیا۔ نام ندھان چلائے اپنا سکھ، مہر اکو اک لگائیا۔ دُجے ہٹ کدی نہ وکا، قیمت سکے نہ کوئے چکائیا۔ رس دیوے کدے نہ پھکا، امرت دھار اک وہائیا۔ گھر دکھائے اپنا انڈٹھا،

نچ نیتر نین گھلایا۔ چار جگ جس دا گاؤندے سارے کہانی قصہ، سو قسمت سب دی دے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ آ کے ساچا گھر، نو کھنڈ پر تھی رہی گرا لایا۔ پاربرہم پر بھ آئیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکانیا۔ چار جگ دے پے جھیرے، انتم لیکھے لایا۔ سُنجے ہوئے بن تیرے کھیڑے، دیا باقی نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں کُنٹ نظر نہ آؤن دُھر دے ڈیرے، ڈنکا نام نہ کوئے وجایا۔ گر اوتار پیر پینمبر پا کے گئے پھیرے، آپ اپنا ویلا وقت لنگھایا۔ انتم کہہ کے گئے سری بھگوان سب دا داتا کرے مہرے، مہر نظر اک اٹھایا۔ صاحب سنگر کھج انت آئے کوڑی کر یا گھیرے، گڑھ سکے نہ کوئے تڑایا۔ بن تیرے پڑھ اکال دین دیال سرت سوانی نال چو تھی لاو کوئی نہ لوے پھیرے، کوڑے کنت گھر گھر بیٹھے کر گڑمانیا۔ آپر بھو پر بھ میرے وڑ جا ویڑے، اپنا چرن کول ٹکایا۔ چار جگ بیٹھے رہے کر کے جیرے، اک تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آ ویکھ دُھر دا در، در دروازہ آپ گھلایا۔ پاربرہم پر بھ کھول دروازہ، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ کرپا کر غریب نوازا، غریب نمانے منگ منگایا۔ انت کنت بھگونت رکھ لاجا، لاجاوت تیری سرنا یا۔ تیرا دھام سمبل کسے نہ لہا دیس ماجھا، مجلس گھر گھر کرے لوکایا۔ راتیں سُنیاں لین خواہا، خالق خلق نین اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر اپنے پھیرا پانیا۔ گھر اپنے پھیرا پادانگا۔ محل اٹل اک رُشناوانگا۔ نہچل دھام بناوانگا۔ ساچا رام رُپ پر گٹاوانگا۔ کاہن بن کے اکو آوانگا۔ سچ امام اک اھواوانگا۔ پڑھ اکال نام دھراوانگا۔ نہکنتک نشان بھلاوانگا۔ کل کلکی ویس وٹاوانگا۔ دُھر دی ونگی نام لیوانگا۔ سرشٹ سبائی مردی مردی آپ بچاوانگا۔ ترے گن مایا سڑدی سڑدی، سیتل دھار میگھ برسوانگا۔ مانس جنم مردی مردی، ہر کے پوڑے آپ چڑھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ مہر نظر اک اٹھایا۔ پڑھ ابناشی دیا کمائے گا۔ نرگن زویر دھار چلائے گا۔ کھج کوڑی کر یا قہر مٹائے گا۔ بھکت دوار اک سہائے گا۔ چار ورن رنگ رنگائے گا۔ ساچی سرن اک رکھائے گا۔ دوجا ورن کوئے نہ پائے گا۔ ایر غیر مکھ بھوائے گا۔ گر مکھ گر سکھ ہر مندر وڑ کے کرن سیر، سیر گاہ اک بنائے گا۔ سچھنڈ دوارا وسے سچا شہر، چھپر چھن نہ کوئے چھہائے گا۔ ذات پات دین مذہب پنج تت کوئی نہ کرے ویر، کایا رُپ نظر کوئے نہ آئیگا۔ کھیلے کھیل گسپہر گہر، گہر گورا ایک رنگ رنگائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، حق نبیڑا دئے نبیڑ، حقیقت سب دی ویکھ وکھائے گا۔ پر بھ حق حقیقت ویکھ وکھائے گا۔ جگت شریکت نہ کوئے رکھائے گا۔ سچ تو فین
اک جنائے گا۔ چار ورن رفیق بنائے گا۔ احباب نام رباب سنائے گا۔ پُن صواب نہ کوئے جنائے گا۔ کایا کعبہ اگوگر وکھائے گا۔ آب حیاتا جام پیائے گا۔
ساکیات نظری آئیگا۔ کائنات ویکھ وکھائے گا۔ وڈ امام پھیرا پائے گا۔ سچ سلام اک سمجھائے گا۔ کلمہ نظام اک بنائے گا۔ پچھلا لیکھامیٹ تمام، طمع سب دی
جھولی پائے گا۔ اگے کرے نہ کوئی حرام، حرام زادہ نظر کوئے نہ آئیگا۔ سارے گائن سچ خدائے تیرا پیغام، ہزارا درود نہ کوئے پڑھائے گا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، مہان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور اک درسائے گا۔ ساچا نور دئے درسائے گا، مکھ نقاب پڑدا لاہیا۔
پاربرہم پر بھ بھو چکا، چاروں کُنٹ کرے رُشانیا۔ دو جہاناں ویکھے تھاوں تھان، نرگن سرگن سرگن اپنی کار کمائی۔ سنت سہیلے لئے جگا، جاگرت
جوت جوت رُشانیا۔ بھگت بھگوان لئے منا، مہر نظر نین اٹھائی۔ گرگھ گودی لئے بہا، گرگھ انگلی لا پھرائیا۔ بن وچولا سچ ملاح، نوکانینا بیڑا پار کرائیا۔
ساچی دیوے سچ صلاح، کرے اک پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، نر ہر اکو اک اکھوائیا۔ نر ہر نرائن سچ پر بھ
ایک، ایکنکارا ہر اکھوائیندا۔ آد جگادی جس دی ٹیک، دو جہان سیس نوایندا۔ نت نوت لئے ویکھ، نیتز لوچن نین نہ کوئے گھلائیندا۔ جگ چوکڑی وٹائے
بھیس، ویس اولآ آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، پریم پریتی اک لگائیندا۔ سنت سہیلے دسے اپنی کھید، بن کھلاری کھیل سمجھائیندا۔ گرگھ
دیوے انتر آتم بھیت، انھو اپنا آپ جنائیندا۔ گرگھ سرتی شبدی کرے چیتن چیت، من چت ٹھگوری کوئے نہ پائیندا۔ دھر داکھے مستک لیکھ، پورب
لہنا آپ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے اپنے انگ لگائیندا۔ ہر جن ساچے لائے انگ، انگیکار اک
اکھوائیا۔ کرپا کرے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، تن نگارے چوٹ لگائی۔ بھو گھلائے ہنگ برہم، پاربرہم دئے
سمجھائی۔ آتم پر ماتم نال جائے من، من نسا رہن کوئے نہ پائی۔ بھاگ لگے ساچے تن، متوت کرے گڑمانیا۔ ساچا نور چڑھے چن، نرگن جوت جوت
رُشانیا۔ کوڑی کریا بھانڈا بھرم دیوے بھن، ٹھو کر اکو نام لگائی۔ بھو گھلائے چار ورن، اٹھاراں برن دئے سرنائیا۔ کلجگ انتم ترنی ترن، تارنہارا اکو پھیرا

پانیا۔ دو جہان جس دا ڈھولا پڑھن، وشن برہما شو رہے جس گانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دوارے کھڑھن، بن بردے غلام روپ درسانیا۔ سو صاحب سنگر کرتا پُرکھ کرنی کرن، قدرت قادر دیکھ وکھانیا۔ تس سوامی پکڑو چرن، چرن کول ملے وڈیانیا۔ آون جاون چکے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی رہن نہ پانیا۔ جس مندر چڑھ کے جس گھر وڈ کے جس درشن کر کے گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت گرگھ گرگھ اکو ناؤں پڑھن، توں میرا میں تیرا سوہنگ ست سرُپ تیرا روپ نظری آنیا۔ تیرا روپ سو بھگوان، بھگون تیرے وچ سمانیا۔ ہنگ برہم تیرا نشان، لوکات کرے رُشانیا۔ بن ہنگ تیرا کوئی نہ کرے مان، تیرا نام نہ کوئی گانیا۔ سچ بول کہے بھگوان، واہوا برہم تیری چترانیا۔ تیرے بنا میرا سنجار ہے جہان، لکھ چوڑاسی بنت نہ کوئے بنانیا۔ بن تیرے میں کس دا بناں کاہن، گوپی کون کون پرنا نیا۔ ہنگ کہے پر بھ میں تیرے چرن کول قربان، توں اپنا انس بنس دتا بنانیا۔ نت نوت اپنا نام سندیہ دیویں دھر فرمان، ناؤں نرنکارا اک درٹانیا۔ میں ڈوم ہو کے کردارہاں کلیان، چار جگ تیرا ہوکا دیاں سنایا۔ انت دتاں اوہ دیکھو بھگوان، سری بھگوان ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس دا اچا اچ مکان، اوچو اوچ بے پرواہیا۔ جس بھگت ملنا آن، تس ملن دی بدھ دیاں سمجھانیا۔ چرن کول کرو پرنام، سچ پریتی اک رکھانیا۔ پورا سنگر پُرکھ اکال ملے آن، رحم اپنا آپ کمانیا۔ کلج جیو نہ بھل انجان، بالی بدھ نہ وقت گوانیا۔ میں میسا کھیل مہان، ہر جگدیشا رہیا کرانیا۔ صدی چوڑھویں ہوئے خیران، چوڑاں طبق دین دہانیا۔ تیری اوتار کرن دھیان، نیتز نین نین اٹھانیا۔ بھگت اٹھاراں چرنی ڈگن آن، چرن کول کول سرنا نیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد انت کہن سچ توفیق تیتوں مہوان، تعریف تیری کر کر جس گانیا۔ نانک گوہند اچی کوگ کہے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ویس وٹانیا۔ جس جیوتیتوں دتا جیا دان، کیوں بیٹھا پر بھو بھلایا۔ اندر وڈ کے اپنے مندر مار دھیان، بجرکپائی پڑدا لاہیا۔ آگے دسے تیرا مہمان، جو چوری چوری اندر وڈ کے تیری تیج ہنڈھانیا۔ بے برہم توں اپنا آپ لئیں پچھان، پاربرہم تیرے کول بھجا آوے واہو داہیا۔ پھیر دوہاں توں اکو جہان، توں کہیں توں میرا، اوہ کہے توں میرا روپ بن جائے گرُو چیل، ساچے گھر ہوئے میلا، ملے کنت سجن سہیلا، ناری چکے تیرا وقت دھیلا، اچرج کھیل پر بھو پر بھ کھیلا، خالق خلق ست سرُپ سو پُرکھ نرنجن دیکھنہارا دہ دشا چار کوٹ، نو نو اپنا پھیرا پانیا۔ ہنگ برہم پر بھ دا دئے ثبوت، پر تلکھ پاربرہم

جنائیا۔ وڑیا رہے پنج تت کا یا کلبوت، ساڈھے تن ہتھ اپنا بنک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر آ کے ملے
محبوب، محبت اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۱ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ توت ضلع فروزپر * *

سچھنڈ نواسی شاہ سلطان، مہروان تیری سرنائیا۔ پڑکھ ابناشی نوجوان، بے انت تیری وڈیائیا۔ سو پڑکھ نرنجن گن ندھان، گھر گبھیر تیرا بھو کوئے
نہ آئیا۔ ہر پڑکھ نرنجن راج راجان، بھوپت بھوپ ناؤں دھرائیا۔ ایکنکار کھیل مہان، نرگن سرگن دھار بندھائیا۔ آد نرنجن تیرا دیپ مہان، جوتی جوت
جوت رُشنائیا۔ ابناشی کرتے تیرا ویس دو جہان، نرور داتے بے پرواہیا۔ سری بھگوان تیرا سچ نشان، برہمنڈ کھنڈ اکو نظری آئیا۔ پاربرہم تیرا نام پردھان،
ناؤں نرنکارا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگونت، بے عیب نور خدایا۔
آد جگاد تیری مہا گنت، بھو بھیت کسے نہ پایا۔ کھلیں کھیل جگا جگنت، جگ چوکڑی راہ چلایا۔ شبد انادی ساچا منت، منتر اکو اک درڑایا۔ لکھ چوراسی
بن بن کنت، سچ سہنجی آپ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگایا۔ در تیرے لکھ سری بھگوان،
نعرہ اکو اک لگائیا۔ تخت نواسی نوجوان، مرد مردانے تیری وڈ وڈیائیا۔ سدا سدا سد تیرا فرمان، دھر فرمانا اکو نظری آئیا۔ دینیں سندیسہ دو جہان، رسنا جہوا
تھکم منائیا۔ جیرج انڈج اُتبیج سبتج چارے کھانی کر پروان، چارے بانی دینیں جنائیا۔ چارے گنت ہو پردھان، چارے جگ ویکھ دکھائیا۔ چار یاری کھیل
مہان، خالق خلق دینیں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیا۔ در تیرے واسطہ رہے پا، ہر بے انت
بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس جھکا، سجدہ اکو اک رکھایا۔ نرگن نرگن میرے خدا، بی پہربان محبان بیدو نوری نور نور رُشنائیا۔ ست ستوادی ہو
نگہبان، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ سچھنڈ دوارے ہر نرنکارے تیرے چرن کول دھیان، دو جا اشٹ ہور نہ کوئے منایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی کریں سچ

نیاں، سجن تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے منگن آیا۔ ساچے گھر آئے منگن، گر اوتار سپس
 نوایا۔ ساچی چولی چاڑھ رنگن، پیر پیغمبر واسطہ دوئے جوڑ پایا۔ تیرا نام ندھان وجے اک مردنگن، کائنات کلمہ اک شنوایا۔ کرپا کر رکھ اپنے انگن،
 انگیکار اک ہو جایا۔ تیرا کھیل سورے سرنگن، سمجھ کوئے نہ پایا۔ سیوا کرے سورج چندن، بھجیا پھرے واہو داہیا۔ نیز رووے کھنڈ برہمنڈ ور بھنڈن،
 جیرج انڈ رہیا گر لایا۔ سچ ملے نہ کسے پرماندن، نجاند رس نہ کوئے دکھایا۔ چار گنٹ دہ دشا دئی دوتی کوئی نہ ڈھاپے کندھن، بھانڈا بھرم نہ کوئے
 بھٹایا۔ نام ٹکا کوئی نہ لائے چندن، جوت للاٹ نہ کوئے رُشایا۔ کوڑی کرپا کوئی نہ کرے کھنڈن، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے گویا۔ غریب
 نمائیاں گھر کوئی نہ چے تندن، بھگون روپ نظر کوئے نہ آیا۔ لکھ چوراسی کوئی نہ کٹے پھندن، پھاسی گلوں نہ کوئے لہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، تھ بن دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے گھر، پر بھ چرن تیرے وڈیایا۔ زبھو چکا بھے ڈر، بھیانک روپ
 نہ کوئے دکھایا۔ در درویش کھلوتے کھڑ، پٹو گل وچ رہے پایا۔ سری بھگوان نرائن ز، شاہ پاتشاہ نیز نین اکھ گھلایا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک تیرے کولوں
 لے کے گئے ور، ور تیری دات جھولی پایا۔ لوکات تیرا سندیسہ لکھ لکھ آئے دھر، دھر دی دھار جنایا۔ ہوکا دتانا ری ز، رسنا جھوا پتی دند صفتی صفت
 صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر اپنا ویکھ دکھایا۔ ویکھ پر بھو پر بھ کھول اکھ، آخر تیرے آگے عرضویا۔ سچ
 کہانی تیتوں رہے دس، گر اوتار پیر پیغمبر رہے سنایا۔ کلجک انتم ساڈی ہوئی بس، بستہ سارے بنھ دکھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت لکھ لکھ لیکھا آئے دس،
 تیرا سندیسہ نام سنایا۔ کلجک انتم پار برہم پتر میثور ہوئے پرگٹ، زنگن جوت جوت رُشایا۔ دھرم دوار کھولے اکوہٹ، سچ سمگری وچ دکھایا۔ کھیلے کھیل
 پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کماہیا۔ لہنا دینا چکائے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ گنگا گوداوری جمناسرستی اپنی جھولی پایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سرب جیواں دیوے
 اکومت، دوجی کرے نہ کوئے پڑھایا۔ لیکھا جانے پنج ت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھوج کھوجایا۔ بھجر جھرن ديوے رس، امرت جام اک پیایا۔
 ساچی جوت کرے پرکاش، اگیان اندھیر مٹایا۔ گھر گوپی کاہن پوائے راس، سرتی شبدی ناچ نچایا۔ لیکھا جانے پون سواس، پون پوناں سوبھا پایا۔ جگ

چو کڑی وچھڑے جن بھگتاں پوری کرے آس، بھگوان اپنا بھیبو کھلایا۔ سچ پریتی پُرکھ اکال دتے اِکونات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑایا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم بنائے اِک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کوئے نہ آئی۔ نانک گوہند لیکھا لکھیا نال قلم دوات، شاہی کاغذ شہادت دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ مہروان پر بھ پاربرہم، در تیری اوٹ رکھایا۔ نہکرمی کر اپنا کرم، کرم کانڈ دے مٹایا۔ کلجگ نینا ڈولے دھرم، سچ سچ نظر کوئے نہ آئی۔ نیتز رووے ورن برن، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ نیتز کھلے کسے نہ ہرن پھرن، سادھ سنت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پریت ڈونگھی کندر بےٹھے دھیان لگایا۔ اپنے مندر مول نہ چڑھن، در در گھر گھر بھججن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دے ساچا ور، راہ تلتے تیرا سرب لوکایا۔ جگت لوکائی تلتے راہ، نیتز نین نین اٹھایا۔ شاستر سمتر وید پُران بنے گواہ، سچ شہادت اِک رکھایا۔ وید ویاس عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند گئے سنا، دُھر دا لیکھا لیکھ جنایا۔ کلجگ انت سیری بھگونت پرگٹ ہووے بے پرواہ، جس دانہ کوئی پتا نہ کوئی مایا۔ ساچا مندر دے سہا، سمبل اپنا ڈیرہ لایا۔ گوہند سورا لے جگا، جاگرت جوت جوت رُشانیا۔ نام کھنڈا کھڑگ لے چکا، چنڈ پرچنڈ رُوپ وٹایا۔ برہمنڈ کھنڈ دو جہان ویکھے تھاؤں تھاں، وشن برہما شو سویا کوئے رہن نہ پانیا۔ سچ سندیسہ زرگن زرویر پُرکھ اکال دیوے آ، دو جہاناں اِکو وار سنا یا۔ پاربرہم پر بھ سب دا سچ ملاح، پروردگار بیڑا اِک دکھایا۔ رام رمیا ہر گھٹ نظری جائے آ، ساچا کاہن بنے شہنشاہیا۔ اِکو نوبت نام دے وجا، ڈنکا اپنے ہتھ رکھایا۔ کوڑی کریا چار کنٹ دہ دشا جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ دیوے ڈھاہ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا میٹ مٹایا۔ ساچا منتر اِکو اِک دے درڑا، ساچا سولہ راگ سنا یا۔ بنے وچولا آپ خُدا، خود غرضی سب دی دے گوانیا۔ مارگ دتے اِکو سدھا، کلمہ اِکو اِک پڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اِک سنا یا۔ سچ سندیس دیوے بھگوان، شبدی شبدی ڈھولا گائیندا۔ پتپر میثور ہو مہروان، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رکھو اِک دھیان، وڈ دھیانی آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہووے نوجوان، جودھا سور پیر بل اپنا آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت جوت جگے مہان، بیخ ت نظر کوئے نہ آئیندا۔ من مت بدھ سکے نہ کوئے پچان، انجھو اپنا کھیل کھلائیندا۔ شاہو بھوپ بن راجان، دُھر فرمانا حکم سنا ئیندا۔ سچ دوار کھول دکان،

چوڈاں ہٹ پھول پھولائیندا۔ چوڈاں طبقات ویکھے آن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیدا۔ گر اوتار پیر پیئمبر دوئے جوڑ کرن ارداس، ارداسا اکو اک سدھائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، ابناشی تیری اوٹ رکھائیا۔ سبجک تریتا دواپر کیتا ناس، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ جگ چوڑی تیرا کم اکو خاص، خواہش اپنی پور کرائیا۔ کلجگ انتم سب دا دے ساتھ، اکاون باؤن تیری اوٹ رکھائیا۔ ستر منگن دوئے دوئے جوڑ ہاتھ، بہتر تیری اوٹ نکائیا۔ چہتر کہن دیناں ناتھ، انا تھاں تیری سچ سرنائیا۔ چار چار کہن پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ داتے بے پرواہیا۔ پنج پنج کہن تیرا ویکھئے کھیل تماش، خالق خلق رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اپنا ور، دُجے در منگن نہ جائیا۔ دیونہارا ایکو ایک، اینکارا آپ جنائیندا۔ زرگن رکھو زرگن ٹیک، سرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جامہ دھرے بھیکھ، ساچا راما، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے بنائیندا۔ زرویر ہو کے پھرے جامہ، زراکار اپنی کار کمانیدا۔ سیوادر ہو کے بنے کاما، سیوک اپنا رُپ وٹائیندا۔ سرب جیاں ہووے انترجاما، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوڑا سی دیونہارا برہم گیانا، برہم و دیا آپ پڑھائیندا۔ دھرم وکھائے اک نشانہ، دو جہاناں آپ جھلائییندا۔ کلجگ کوڑا مٹے جہانا، لوکات رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل سمجھائے پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ آپ جنائیا۔ سبجک تریتا دواپر کلجگ نو نو چار چلاونہارا رتھ، مہاسار تھی پھیرا پائیا۔ بودھ اگادھ شبد ناد بانی گرو سنائے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ لہنا دینا چکائے ہتھو ہتھ، انت ادھار نہ کوئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ مایا ممتا ہوئے ہنگنا اپنے کھاتے لئے گھت، جس کھاتیوں باہر کڈھائیا۔ سب دی میٹے من مت، من کا منکا آپ بھوائیا۔ اک جنائے سچی گومت، گر شبدی بوجھ بُجھائیا۔ بن سنگر شبد دوجا نہیں کوئی سمرتھ، پنج تت کم کسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیال آگے جوڑو ہتھ، داتا دانی اکو اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر پیئمبر لوکات جس دا نام چلاؤندے ہٹ، بن ونجارے سیو کمانیا۔ انتم سارے اچی کوگ پکار گئے دس، سوبلا ڈھولا راگ سنائیا۔ ہوں بالک سارے زرگن سرگن دے وس، اوہ صاحب سچ پتا مائیا۔ جوں بھاوے توں لئے رکھ، سد بھانے وچ سمائیا۔ جن بھگتاں نیز کھول دیوے اکھ، پڑا دئی دویت اٹھائیا۔ زرگن پرگٹ ہووے پرتکھ، پاربرہم پر بھ اپنا وپس وٹائیا۔ کلجگ انتم سب دی لچیا لئے رکھ، جو

جن بیٹھن دھیان لگایا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، انترجامی پھیرا پائی۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا تھم ورتائی۔ کلج کوڑا کھیرا کرے بھٹھ، اگنی جوت لنیو لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا آپ جنایا۔ دھر دا لیکھا دسے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ کلج انتم ویکھے سرشٹ سبائی پاپ، دو جہاناں پڑدا لاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رسنا جہوا گئے آکھ، آخر لیکھا سب دا دے مکایا۔ دو جہان سری بھگوان بند کواڑی کھول تاک، سچھنڈ نو اسی تھر گھر دوارے ہر نرنکارے شبدی ست ابناشی اچت اپنا دیپک لئے جگایا۔ اٹھ لاڈلے میرے پت، تیرا ویلا وقت گیا آئی۔ جا کے ویکھ سہنجینی رت، چاروں کنت کر رُشانی۔ جو تیرے نالوں گئے رُٹھ، تنہاں رُسیاں لے منایا۔ بچیا رہے نہ کوئی کسے گٹھ، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نام سنیہرا دینا چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک سمجھایا۔ ساچا تھم سُن گیت، شبد ڈلارے ہر جنائندا۔ جا کے دس مندر مسیت، شودوالے مٹھ تیری سیو لگائندا۔ کلج جیوو بدلو اپنی نیت، صاحب سوامی دُور دُراڈا ویکھ وکھائندا۔ وضو کر کرکیوں ہوئے پلٹ، پاک رسول نظر کیوں نہیں آئندا۔ پروردگار سدا اتیت، ترے گن وچ ناکدے سمانندا۔ صدی چودھویں رہی بیت، ویلا گیا ہتھ نہ آئندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیز روون کھڑے نزدیک، اُمت اُمتی سار کوئے نہ پائندا۔ اللہ رانی کہے میرے چار یار شریک، شرکت مات نہ کوئے گوائندا۔ چاروں کنت اندھیرا تاریک، نوری چند نظر کوئے نہ آئندا۔ سچ محبوب کرے نہ کوئے پریت، کلمہ نبی نہ کوئے پڑھائندا۔ تیرا ملے نہ کوئے ثبوت، ثابت صورت نیز نین نہ کوئے وکھائندا۔ بن تیرے کلمے پنچ تت خالی دسے کلبوت، مکہ کعبہ ساچا جُجرہ اُچ محراب ڈیرہ کوئی نہ لائندا۔ بن تیرے کوئی نہ کرے محفوظ، جھوٹھی مجلس ملائیش سرب وکھائندا۔ پر بھ جی تیرا شبد اک جاسوس، دو جہاناں گھر گھر ویکھ وکھائندا۔ کلج انت چّے کرپاندھان نہ بنیں کنوس، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے کولوں اکو منگ منگائندا۔ کوڑی کرپا کر موقوف، دھر دا تھم تیرا اکو نظری آئندا۔ تیرے دھیان اندر سرب مصروف، نیز نین سرب اٹھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو بھیج دینا دوت، دوتی دُشٹ سرب مکائندا۔ سری بھگوان پیا ہس، سچھنڈ نو اسی خوشی منایا۔ سارے کہو ساڈی ہوئی بس، پر بھ تیری اوٹ تکایا۔ میں سندیسہ دیواں اکو سچ، سچ سنیہرا دیاں جنایا۔ لوکات نرگن دھار ویکھاں جا کے تھ، بن

پاندھی پندھ مُکائیآ۔ سرشٹ سبائی تپدا کھیڑا ٹھنڈا ہوئے بھٹھ، اگنی اگت روپ رہن نہ پائیآ۔ چار ورنناں دیواں اکو مت، دین مذہب لائن رہن کوئے نہ پائیآ۔ دوار کھولاں اکو ہٹ، ساچا سوڈا نام وکائیآ۔ چاروں کُنٹ نظری آئے اک پُرکھ سمرتھ، ایشٹ دیو سوامی درشٹ سب دی آپ کھلایا۔ بیس بیس ہو پرتکھ، پرتکھ اپنا راہ چلایا۔ جن بھگتاں کھول انتر اگھ، آتم پر ماتم دے بُجھایا۔ شبد نعرہ بول الکھ، سچ جیکارا اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھجک لیکھا دے چکائیآ۔ کھجک لیکھا جائے چک، لوکمت رہن نہ پائیآ۔ کوڑی کریا پینڈا جائے نک، پاندھی روپ نہ کوئے وٹائیآ۔ پُرکھ اکال جائے تھ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ سنجگ ساچا پئے اٹھ، گوڑھی نیند پڑدا لاہیا۔ تن جگ جو بیٹھا رہیا چپ، انت اپنی لئے انگڑایا۔ اچی کوک کہے کھ، پر بھو تیری اک سرناہیا۔ میٹوں کوئی نہ آوے دکھ، درد لگے کوئی نہ رایا۔ میں سیس نواواں جھک، ہنکار وکار میرے وچ نہ کوئے دسایا۔ میں تیرا لاڈلاپت، توں میرا پتا مایا۔ سچ سہاؤنی سچی رت، رت اپنے نام رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سیس جگدیش اسپس اک رکھایا۔ اٹھ سوت پیارے لال، سری بھگوان دیا کمائیدا۔ ساچا مارگ دے سکھال، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ اکو ایشٹ جناؤنا پُرکھ اکال، دُجا دیو نظر کوئے نہ آئیدا۔ لوکمت سچ بناؤنی دھر مسال، بھگت بھگوان میل ملائیدا۔ جا کے ویکھ مریداں حال، مُرشد اپنا تحم سنائیدا۔ جو پار برہم دی گھالن رہے گھال، تنہاں تیرے نال رلائیدا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک دکھائیدا۔ لیکھا مُکاشاہ کنگال، چار ورن اکو گھر بہائیدا۔ شبد گرو گردیو بن دلال، سنگر ساچی سیو کمائیدا۔ دیپک دیا اکو بال، جوتی جاتا ڈگمگائیدا۔ امرت آتم جام دے پیال، نچھر جھرنا آپ جھرائیدا۔ ساچا مندر دے دکھال، دھرم دوارے کُنڈا لاہندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے آپ سمجھائیدا۔ سنجگ ساچے جانا اٹھ، سو صاحب آپ جنایا۔ پُرکھ اکال گیا تھ، مہر نظر اٹھایا۔ تیری سہائے سہنجی رت، رت اپنے نال مہکایا۔ تیرا مالک ابناشی اچت، دُجا نظر کوئی نہ آئیآ۔ تیرا خالق تیری خلق ویکھے اندر باہر کھ، کھ گھڑا آپ دھوائیا۔ لوکمت نہ بہنا چپ، جا کے ہوکا دے واہو داہیا۔ سری بھگوان جو سب دے اندر بیٹھا چھپ، سو پُرکھ زرنجن زرنجن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ ساچی سکھیا ست دھرم، دھرم

آتما آپ جنایندا۔ سَٹجگ تیرا اِکو کرم، ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ سَٹجگ تیرا اِکو ورن، ورن آتم نظر کوئے نہ آئیندا۔ سَٹجگ تیرا اِکو اکھر پڑھن، ڈھولا
 اِکو اِک سنایندا۔ سَٹجگ تیرا اِکو مارگ سارے چڑھن، رہبر اِکو اِک سمجھائیندا۔ سَٹجگ تیرا دوارا اِکو منگن سرن، سرنگت اِک سمجھائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ستوادی ساچی کار کمائیندا۔ سَٹجگ ملدا دیکھ ور، کلجگ نین اُٹھائیا۔ دوئے جوڑ ڈگا سرنائی ڈر، پر بھ
 آگے سیس جھکائیا۔ کرپا ندھان کی رہیا کر، تیرا بھو کوئے نہ آئیا۔ میں تیری سیوا کیتی گھر گھر، دُھر دا حکم سیس جھکائیا۔ تیرا بھو چکایا سب توں ڈر،
 بھرم بھلائی سرب لوکائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بنایا گڑھ، کوڑی کرینا نال رلائی۔ ترے گن گنی دیکھ سرشتی رہی سڑ، آگے ہونہ کوئے بچائیا۔ تیرے
 دوارے کوئی نہ سکے وڑ، نو دوارے پندھ نہ کوئے مُکائیا۔ سُرتی شبدی پھڑے نہ کوئی لڑ، سب دے پلو دتے جھڈائیا۔ کرے وِ بھاری ہوئے ناری نر، ہر
 کنت نظر کسے نہ آئیا۔ کچے برہوں رہے جھڑ، بے پرواہ تیرا حکم سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کرپا کر میرے مہروان، میں اِکو منگا ور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اِکو دینا اپنا ور، میرا لیکھا پور کرائیا۔ کلجگ کہے میرا پورا لیکھا، پر بھ انت انت کرائیا۔ کسے نہ رہے کوئی بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ بچیا
 رہے نہ کوئی مُلاشیجا، مسانک نظر کوئے نہ آئیا۔ پنڈت پاندھا کوئی نہ جانے لیکھا، ریکھا سب دی دے سمجھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا شاہ پاتشاہ نظر کوئی نہ
 آوے نیتا، راج راجاناں خاک دے ملائی۔ پھرے دروہی دیس پردیسا، نو نو رووے مارے دھاپنا۔ پتاپت رہے نہ پیتا، مات گود نہ کوئے سہائیا۔ پر بھ
 اوس ویلے دا کر لے چیتا، جس ویلے لوکات میرا جنم دوائیا۔ تیرے حکم اندر کھیڈی آن کے کھیڈا، کوڑا ناتا جوڑیا بھین بھائیا۔ ساچا رہیا نہ کسے پیتا،
 سجن سجن ٹھگیاں رہے کمائیا۔ بن ہر نامے کلجگ سنجاد سے کھیتا، گر اوتار پیر پیغمبر راکھا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو
 دینا ساچا ور، میں تیرا چھوٹا بالا نکا، چوتھا جگ سیس جھکائیا۔ چھوٹے بالے سُن بات، سو صاحب آپ جنائی۔ کلجگ تیرا لیکھا لکھیا قلم دوات، شاہی کاغذ
 نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل دیکھیا خوب تماش، نو نو تیرا رنگ نظری آئیا۔ کوڑی کرپا گھر گھر پائی خواہش، خالص کوئی نہ ہٹ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں
 برن کیتے فاش فاش، ترچھا تیر اِک چلائی۔ سنگی ساتھی کوئی نہ دیوے ساتھ، گرگھ گر توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند دوس رین کردے سارے

پاٹھ، انتر آتم ہر دے ہر نہ کوئے وسایا۔ چرن پریتی کوئی نہ بنھے نات، ساچا جوڑ جوڑ نہ کوئے دکھایا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، واہوا تیری وڈی
 وڈیایا۔ تیرا ناتا جڑیا اکو اک پُرکھ سمراتھ، سمرتھ پُرکھ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھرم رہیا چُکایا۔
 کلج ویکھ مار دھیان، دُھر دی دھار آپ جنایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کماہیا۔ گر اوتار پیر پینغمبر سارے منگن دان، در بیٹھے سپس
 جُھکایا۔ گوہند سورا نوجوان، کلغی توڑا سپس لکایا۔ جودھا سور پیر بلوان، کھڑگ کھنڈا اک چکایا۔ کرپا کر سری بھگوان، تیرے آگے اک عرضویا۔ جس
 چھوٹے بال نہیں تھلے دے آنجان، تس دا لیکھا دیاں مُکایا۔ بن چار لکھ بتی ہزار تیری جڑ اُکھڑے جہان، سنگر گوہند رہیا اُکھڑایا۔ اوہدا کھنڈا مڑ کے
 کدی نہ آوے وچ میان، فیصلہ حق حق کرایا۔ اُس دے آگے جا کے دے بیان، آپ اپنا حال سنایا۔ کر رحم جے تیری کرے کلیان، کار تیرا لیکھا
 دے مُکایا۔ کلج رووے نیتزیر وہائے نین بالی بُدھ آنجان، میری سمجھ کوئی نہ آہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا
 لیکھا دے سمجھایا۔ کلج اُٹھ ویکھ گوہند، سورا سنگر اکو نظری آہیا۔ پُرکھ اکال دی بنیاہند، انت گردیو اک منایا۔ تیری میٹے اوہو چند، دُجا نظر کوئے نہ
 آہیا۔ گھر گمبھیر ساگر سندھ، دیاوان دیاوان دیاوان اُکھوایا۔ جے بخشے تیری چند، زندگی تیری اپنی جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ کلج کہے میٹوں آوے ڈر، بھے بھیانک نظری آہیا۔ کس بدھ گوہند کھیڑے جاواں وڑ، میرا نیتز نین شرمایا۔
 سور پیر کس بدھ میری کرنی لئے پھڑ، پھڑ کے دے سزایا۔ میری انت اُکھڑے جڑ، بوٹا پھیر نہ کوئے لگایا۔ میرے پچھے میری خواہش جائے مر، جوٹھ
 جھوٹھ رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اکو اک سمجھایا۔ ساچی سکھیا دیوے بھگوان، دو جہاناں والی
 آپ جنائندا۔ چرن کول کر دھیان، نون سو اکھڑ اک سمجھائندا۔ دوئے جوڑ کر پرنام، سجدہ اکو اک دکھائندا۔ مٹنوں بول کہنا میں بردا غلام، غرُبت
 رُپ نہ کوئے وٹائندا۔ تُوں صاحب سنگر مہروان، تیری سرن سرنائی اک تکائندا۔ ہوں بھلا بالی بُدھ آنجان، در تیرے الکھ جگائندا۔ تُوں جودھا سور پیر
 نوجوان، تیرا بھے بھو میٹھوں جھلیا نہ جائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دکھاونہارا ساچا گھر، ساچا پڑدا آپ اُٹھائندا۔ کلج دُور دُراڈا

جائے ڈردا، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ گو بند گو بند گو بند پڑھدا، انتر آتم اک آواز سنایا۔ دروہی دروہی میں تیرا بردا، توں ہی توں ہی نظری آئی۔ بن تیرے میرا لڑ کوئی نہ پھڑدا، رڑھدی جائے جگت لوکانیا۔ پیر پینمبر گر اوتار سب تیتوں دیکھ پچھے ہندا، تیرا تیج جھلیانہ جانیا۔ دو جہان تیرا اکو جھٹکا، تیرا وار جھلے نہ کوئی تیرا کھنڈا سکے نہ کوئے اٹکانیا۔ میٹوں اکو دے کھٹکا، توں میری جڑ دینی اکھڑانیا۔ توں اپنے کمر کسے بدھا اپنا پڑکا، ساڈھے تن ہتھ وند وند انیا۔ تیرا میل پڑکھ کرتا، کرتا پڑکھ تیرا پتا اکھوانیا۔ میں جیوندیاں جیوندیاں تیرے آگے مردا، مرد مردانے تیری سچ سرناںیا۔ دوئے جوڑ واسطہ کردا، نیوں نیوں لاگاں پائینا۔ اکو منگ ہو منگتا منگدا، منگن آیا بن کے پاندھی راہیا۔ تیرے چرن کول کدے نہ سنگدا، شرم حیا دتی گوانیا۔ تیرا دوار تیری مہر نظر نال لنگھدا، قدم قدم تیرے قدماں اُتے اٹکانیا۔ توں دیکھ حال میرے غریب گھر دا، چار گنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن سارے تیتھوں دتے بھلایا۔ تیرے حکمے اندر میں کھیل کردا، نال محمد دئے گواہیا۔ اللہ رانی کھلی مینڈھی کوئی نہ وردا، بن رکان نیتز نین رووے مارے دھانیا۔ صدی دیہویں میں پلو تیرا پھڑدا، لیکھا چھٹے سرب لوکانیا۔ گو بند سورا اشارہ اکو کردا، شبد اشارے نال سمجھانیا۔ پاربرہم پر میثور میٹوں مرد بنایا وچوں مرداں، مرد مردانگی میرے ہتھ رکھانیا۔ آگے پھیر دسوں کھیل تیرے گھر دا، پندراں کنگ رت لنگھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ہر زائن اکو جاتا، آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن سرگن دھار چلایا۔

* ۱۱ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی گردیپ سنگھ دے گرہ پنڈ توت ضلع فروزپر * *

سنگر پورا دیا کمائیندا۔ مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ گیان ونت ساچا گیان، نام ندھان بوجھ بھجھائیندا۔ جو بنونتا نوجوان، نوبت اکو نام سنائیندا۔ گھر مندر کر پچان، گرہ اپنا آسن لائیندا۔ گرگھ سجن سہیلے چتر سنگھ سجان، سو جھی آتم پر ماتم آپ سمجھائیندا۔ کوڑی کریا میٹ نشان، نشانہ اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا میل ملائیندا۔ ہر جن میلا گو بند دھار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی دیکھ وچار، جیو جہانی کھوج

کھوجائیندا۔ سنت سُہیلے ست اٹھال، آپ اپنا بھيو چُکائیندا۔ جنم جنم دی ویکھے کیتی گھال، کیتی گھال لیکھے لائیندا۔ سنگر ہو کے بنے دلال، سچ دلالی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھيو ابھیدا آپ گھلائی۔ کھولے بھيو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا وڈ وڈیائی۔ ہر جن ہر جن پوری کرے آس، آسا منسا میل ملائی۔ لیکھا جانے سرب گنتاس، گونتا وڈ وڈیائی۔ جن بھگتاں خاطر آئے خاص، خالص اپنا نام جپائی۔ ساڈھے تن ہتھ ویکھے جنگل جوہ پرہاس، ڈونگھی بھوری پھول پھولائی۔ لیکھ چُکائے پون سواس، سواس سواساں نال رلائی۔ اندر باہر اندر دیوے ساتھ، سچا سنگ نبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، کر کرپا دیوے اپنا گیان، دھیان اکو چرن رکھائی۔

* ۱۱ اَسُو ۲۰۲۰ پکرمی گردیو کور دے گرہ پنڈ گولے والا ضلع فرور پُر *
 ۶۲۹

سجگ کہے پُرکھ ابناش، پرہ تیری اوٹ تکائی۔ وست امولک دے دات، سچ خزینہ جھولی پائی۔ چرن کول بخش ساچا نات، چرنودک اکو گھ چوئی۔ شبد اناد سنا گاتھ، ڈھولا سولہ اک پڑھائی۔ اندر باہر رہنا ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائی۔ منڈل منڈپ پاؤنی راس، گونی کاہن ناچ نچائی۔ زرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشائی۔ لیکھا جان پون سواس، گھٹ گھٹ میل ملائی۔ کیتا کھیل پر تھی آکاش، گگن منڈل پھیرا پائی۔ میری ٹھا کر پوری کرنی آس، مہر نظر اک اٹھائی۔ داتے دانی وڈ گنتاس، گہر گبھیر تیری سرنائی۔ ساچی کرنی پوری خواہش، خواہش اکو اک رکھائی۔ میں رہاں تیرا داس، بن سیوک سیوکمائی۔ میںوں دسنا اکو گرو مہاراج، ہتے گرو کم کسے نہ آئی۔ جو جگ چوکڑی کرے کاج، کرتا اپنی کار کمائی۔ جس دا دو جہان ساجن ساز، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ رچن رچائی۔ جس دی ناد شبد دُھن سچی آواز، درگاہ ساچا راگ الائی۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبراں رکھدا لاج، سر اپنا ہتھ لکائی۔ جو بھگتاں دیوے سچی دات، نام امولک آپ ورتائی۔ جو سنتاں میٹے اندھیری رات، اندھ اندھیرا دے گوائی۔ جو گر گھماں کرے اتم ذات، اذاتی روپ نہ کوائے وٹائی۔ جو گر سکھاں اُپجائے اپنی شاخ، شناخت اپنی دے جنائی۔ سو سنگر میرے وسے پاس، ست ست میرا سنگ نبھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سبب جھکائی۔ سبب کہے پر بھ میرے دین دیال، تیری اکو اوٹ تکائی۔ میں چھوٹا سچا تیرا لال، بالی بدھ رہیا
 کر لائی۔ کریا کھیل وڈ مہروان، مہر نظر اٹھائی۔ میں اکو ویکھاں سچا کاہن، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ چار کنت دسے نوری جلوہ ساچے رام، ہر گھٹ رمیا
 بے پرواہیا۔ نیز کھول تاک سنہیہڑا دیوے سچ پیغمبر آپ پیغام، کلمہ اکو اک سنائی۔ منتر جنائے دھر دا ستنام، نام ست اکو راگ الائی۔ جس دا ڈکا فتح
 وجے دو جہان، جگ چوکڑی نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ جس دانت نوت سچا اک اسلام، اسم اعظم دے دکھائی۔ جس نوں مہان بیدو یا الہی بی خیر یا اللہ
 کہہ کہہ کر دے سلام، سجدہ سبب سبب جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ سبب کہے پر بھ
 میرے میت، وڈ وڈے تیری سرنائی۔ آد جگاد بیٹھا رہیں اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئی۔ ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی اپنی دس ساچی ریت،
 ریتوان تیری وڈیائی۔ میں تیرا گاواں اکو گیت، دھیان اکو اک رکھائی۔ جدھر ویکھاں چار کنت دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ نظری آئے شودوالا مٹھ مسیت،
 گرو دوارا اکو آپ درسائی۔ جس گھر وسے ہست کیٹ، اوچ نیچ بیٹھن ڈیرہ لائی۔ جس مندر تیری دسے پریت، دوجا ساک سین نظر کوئے نہ آئی۔ اکو
 چھتر جھلے سبب، جگدیش ساچے تخت سوہا پائی۔ میں بالا نکا وڈ پانی نیچن نیچ، بن تیرے تر نہ سکاں رائی۔ میری کایا رکھنی ٹھانڈی سیت، امرت میگھ
 اک برسائی۔ دوس رین وسنا چیت، دوجی ٹھگوری کوئی نہ پائی۔ کروٹ دے نہ دینی پیٹھ، ستمکھ اپنا گھ وکھائی۔ ساچی کرپا کر بخشیش، بخشش رحمت
 تیرے ہتھ نظری آئی۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضرت اکو کر پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سبب بیٹھا جھولی
 ڈاہیا۔ سبب جھولی بیٹھا ڈاہ، دوئے جوڑ دھیان لگائی۔ کرپا کر بے پرواہ، بے انت تیری سرنائی۔ تیرے دوارے تیرا سدیا گیا آ، در بیٹھا الکھ جگائی۔
 پروردگار رحمت کر سچ خدا، بے نظیر تیری ملی سچ سرنائی۔ سچ تاثیر دے سمجھا، اکسیر اپنے ہتھ رکھائی۔ ساچی تقدیر تکبیر دے پڑھا، تعلیم تیری اکو بھائی۔
 شرع زنجیر دے کتا، شریعت روپ نظر کوئے نہ آئی۔ اصلیت اپنی دے سمجھا، وصل اکو سچے ماہیا۔ رحمت رحمان دے کما، سر اپنا ہتھ لگائی۔ ---
 - ہوں بردا تیرا غلام، بن درویش سیو کمائی۔ توں صاحب وڈ امام، شاہ پاتشاہ تیری شہنشاہیا۔ آد جگادی بھوپت بھوپ راج راجان، پاربرہم وڈی وڈیائی۔

سو پُرکھ زرنجن دے دان، ہر پُرکھ زرنجن تیرے اگے اکو منگ منگایا۔ اینکار کر کلیان، آد زرنجن زرنجن نوری جوت جوت رُشانیا۔ سِری بھگوان کر پروان، دُھر فرمانا دے سُنایا۔ اِبناشی کرتے تیرے چرن کول لگا دھیان، نیتزنن اگھ نہ کوئے کھلایا۔ پاربرہم پر بھ سچ پردھان، تیری پردھاگی موہے بھایا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، تیرا بھے رہیا ڈرایا۔ تھر گھر تیرے کھیل مہان، تیرا سُن دُلا راشد بھجا پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَچگ بیٹھا دھیان لگایا۔ سَچگ کہے دوویں ہتھ جوڑ، چرن کول تیری سرناہیا۔ صاحب سوامی سَچگ سچے موہے اکو تیری لوڑ، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ شاہ سوارے چڑھ کے دیکھنا گئی گھوڑ، اسو اکو اک دُوڑایا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں لاؤنا سچا پوڑ، نام ڈنڈا ہتھ رکھایا۔ چکر لاؤنا وچ اندھ گھور، اندھ اندھیرا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بے پرواہ ہو کے جانا بھڑ، بھڑی کوکاں دیاں دُہایا۔ تڈھ بن میت نہیں کوئی اور، اورا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ نیتز کھول دیکھ کر کے غور، گھر گمبھیر اپنی اگھ بدلایا۔ میری تیرے ہتھ ڈور، جوں بھادیں توں چڑھایا۔ دیکھیں در توں دیویں نہ ہوڑ، در ٹھانڈے بیٹھا سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ لگایا۔ سَچگ کہے میرے داتار، دیناں ناتھ تیری سرناہیا۔ پریم پریتی دس پیار، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ میں سیوا کراں وچ سنسار، لوکات پھیرا پانیا۔ دھرنی دھرت دھول اُتے دینا بہال، مہر نظر نین اٹھایا۔ ساچے بھگتاں دینا نال، بھگتی مارگ اک سمجھایا۔ سَچگ ہو کے بنیں دلال، زرنجن سرگن میل ملایا۔ حقیقت دیکھیں حق حلال، حالت سب دی پھول پھولایا۔ میں تیرا نکا بال، سچ سچ منگ منگایا۔ تیری چلے اوڑی چال، دو جہان سمجھ کوئے نہ پانیا۔ میں دوس رین تیرے حکم کراں پرتپال، دُھر دا حکم اکو نظری آہیا۔ سچ دوارے گھالن لواں گھال، کیتی گھال تیری جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ زرنیشا اینکارا ہر زرنکارا کرتا پُرکھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، سچ سچ اِبناشی اچت اکو اک جنایا۔ سُن سَچگ میرے سچے لال، سو صاحب آپ جنایا۔ سَت دوارا تیرا سچّی دھر مسال، سچکھنڈ نواسی دئے بناہیا۔ سو پُرکھ زرنجن چلے تیرے نال، ہر پُرکھ زرنجن راہ دکھایا۔ اینکار کرے تیری پرتپال، آد زرنجن جوتی نور کرے رُشانیا۔ سِری بھگوان تیرا بنے دلال، اِبناشی کرتا وچھڑے میل ملایا۔ پاربرہم پر بھ کھیلے کھیل کمال، خالق خلق دئے سمجھایا۔ سَت دھرم دی چلے

اوٹری چال، برہم مت اک درڑاٹیا۔ بدھ مت لئے سنجال، من واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ساچا وجے اکو تال، دُھن آتمک راگ
 سناٹیا۔ امرت رس پیالہ دئے پیال، نچھر جھرنا آپ جھراٹیا۔ گھر دکھائے اکو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرتی سب دی لئے سنجال، سمبل
 اپنا چرن ٹکانیا۔ سنجگ سُن دسے بھگونت، پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ آد جگادی سنگر سچا اکو کنت، نر نرائن ہر اکھوٹیا۔ دو جہاناں دیوے نیا منت، منتر نام ست
 پڑھایا۔ ویس وٹائے جگا جگنت، جگ چوکڑی پھیرا پانیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے وڈیاٹیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، جیو آتم پر ماتم دئے
 سمجھایا۔ میل ملاواں ساچی سنگت، گر اوتار پیر پیغمبر اک جماعت جنایا۔ دُوجے در کدے نہ جائے منگت، دیونہار سرب اکھوٹیا۔ سو سنگر سورا سدا سدا
 سورا سرنگت، ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر سچا اک سمجھایا۔ سنگر سچا سو پُرکھ نرنجن، ہر وڈا
 وڈ وڈیاٹیا۔ آد جگاد درد دکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیتز نام ندھان پائے انجن، نچ نیتز کرے رُشناٹیا۔ چرن دھوڑ کرائے ساچا محن، دُرمت میل
 دھوٹیا۔ گھر پرکاش دیک جگن، اگیان اندھیر مٹایا۔ سرتی شبد لگائے اکو لگن، دُوجی تر کھانہ کوئے رکھایا۔ ترے گن گئی بھجائے اگن، امرت میگھ اک
 برسایا۔ نظری آئے مورت اکال مدن، موہنی اپنی دھار رکھایا۔ دُھن انادی ناد ساچے وجن، انحد نادی راگ الاٹیا۔ ایڑا پنکل دوئے جوڑ درتے منگن،
 سکھمن ٹیڈھی بنک نین شرمایا۔ نو دوارے دُور دُراڈے سنگن، آپ اپنا گھ بھوٹیا۔ سو سنگر پورا اکو سنجگ تیری چاڑھے رنگن، رنگ اپنا آپ جنایا۔ کھیلے
 کھیل وچ ورجنڈن، برہمنڈی خوشی کرائیا۔ جن بھگتاں پائے اپنا سنگن، ناتا بدھاتا جوڑ جڑاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر اکو روپ
 سمجھایا۔ سنگر پورا ہر پُرکھ، روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آٹیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ جیو جنت سادھ سنت کوئی نہ سکے
 پرکھ، سارے بیٹھے سیس جھکانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن درس، نیتز نین نین اٹھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سب دی میٹ حرص، ہوس سب دی پور
 کرائیا۔ کرے کھیل عرش فرش، قرص اپنا رنگ رنگایا۔ امرت میگھ دیوے برس، ساچی دھارا اک پرگٹایا۔ ساچا دسے نیم آتم پر ماتم اکو برت، جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر سچا اک اکھوٹیا۔ سنگر سچا اینکار، اکیو ایک وڈی وڈیاٹیا۔ لکھ اگوچر اگم اتھا بے عیب پروردگار، مقامے حق

سوبھا پائیا۔ سچکھنڈ سہائے سچ دوار، نرگن زرویر جوتی جوت کر رُشائیا۔ شبدی سَت اٹھائے اک دُلا، پتا پوت دے وڈیائیا۔ وشن برہما شو کرتیا، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچ تت کرے گُرمائیا۔ ساچی وست کھول بھنڈار، اتوٹ اتٹ آپ ورتائیا۔ کرے کھیل سرجنہار، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچگ ور، سنگر سچا سچ سمجھائیا۔ سنگر سچا آد نرنجن جوت، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ وسنہار اگنی کوٹ، چھپر چھن نہ کوئے چھہائیا۔ جس دی کوئی نہ سوچے سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیا۔ جس درشن نوں سارے رہے لوچ، لوچا سب دی پور کرائیا۔ نرگن ہو کے بیٹھا رہے خاموش، رسنا جہوانہ کوئے ہلائی۔ جس دے مندر کوئی نہ سکے پہنچ، پاندھی بھلے بھلے راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچگ سنگر اکو اک درڑائیا۔ سنگر سچا پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی کھیل کرائیندا۔ کھیلے کھیل سرب گنتاس، گونتا کار کمائیندا۔ آد جگاد دو جہان جس دا پرکاش، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیندا۔ نہ کوئی پون نہ سواس، روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنائیندا۔ نہ کوئی ہڈ ناڑی دے ماس، پنچ تت روپ نہ کوئے جنائیندا۔ کھیلے کھیل پر تھمی آکاش، دھرنی دھرت دھول سوبھا پائیندا۔ جل تھل مہینل پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ جو آد انت سب نوں کہے شاباس، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سو صاحب ماہی ساچے پتن ملے گھاٹ، نینا نوکا نام چلائی۔ جس دے حکمے اندر دوس رات، سورج چند واہو داہی پنہ مٹائیندا۔ جس دی برہما وشن شو گاؤندے گاتھ، گر اتار پیر پیغمبر صفت صلاحندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر اکو اک درڑائیندا۔ سنگر سچا سری بھگوان، روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچے مکان، ساچے تخت سوبھا پائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان، سیس جگدیش تاج لکائیا۔ نرگن زرویر حکمران، اجونی رہت اپنی کار کمائیا۔ انہو پرکاش کھیل کرے مہان، مہما کتھ کتھ سمجھائیا۔ نرگن سرگن ویکھے آن، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ نت نوت دیونہارا دان، داتا دانی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر سچا دے بھجھائیا۔ سنگر سچا پاربرہم، پر بھ وڈا وڈا وڈیائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جننی لکھ نہ کوئے سہائیا۔ پنچ تت نہ کوئے تن، ترے گن بندھن نہ کوئے رکھائیا۔ بدھ مت نہ کوئے من، آسا ترسنا نہ کوئے ودھائیا۔ پرکاش نور نہ کوئی سورج چن، کرن کرن نہ کوئے چکائیا۔ زمیں

اسمان نہ کوئی تھم، گگن منڈل روپ نہ کوئے دکھایا۔ سب دا بیڑا آپے بٹھ، ست ستوادی آپ چلایا۔ جس نوں کہندے دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیایا۔ سو سنگر پورا سد مہروان، مہر نظر اک اٹھایا۔ سبج سُن لا کر کن، ہر اک اکلآ آپ جنایا۔ جس کلج انتم دتا ڈن، سو تیرا ڈنکا دئے وجایا۔ جس کوڑی کریا ٹھیکر دتا بھن، سو تیرا مارگ دئے دکھایا۔ جس دا کھیل لکھ چوڑا سی ہنگ برہم، سو پُرکھ زرنجن بے پرواہیا۔ جس دا نام ندھان دو جہان، لوک پرلوک رہے جس گایا۔ جس نوں چوڑاں لوک کہن سری بھگون، بے انت بے پرواہیا۔ جس نوں چوڑاں طبق کہن کرے پرکاش اگئی جن، رُتری رُت اپنے نال رلایا۔ سو سنگر سچا دین دیال اکو لینا من، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر سچا اک دکھایا۔ سنگر سچا ساچا ست، لوکات دئے جنایا۔ جس نوں لکھ اٹھائے ابناشی اچت، آپ اپنی گود سہایا۔ شبد ڈلارا بنے پُت، پاربرہم پر بھ دھن جنیندی مایا۔ اپنے کچھڑ ویکھے چک، سبکھنڈ ساچے خوشی منایا۔ اٹھ لاڈلے لال کیوں بیٹھاں لگ، تیرا ویلا گیا آیا۔ کلج انت چھپاویں لکھ، گر اوتار پیر پیغمبر سارے آئے پلو جھڈایا۔ تیرے اُتے رکھ کے اوٹ، رسنا جہوا ڈھولا گئے سنایا۔ راہ تکتے تیرا لوک پرلوک، نیتز نین اکھ گھلایا۔ کون ویلا سنگر پورا حاضر حضورا دو جہان سنائے اک سلوک، ساچا سوہلا دئے سمجھایا۔ جس نوں پڑھیاں جس نوں سنیاں جس نوں گایاں چرناں بیٹھاں دبی ہووے مکتی موکھ، نیتز نین نہ سکے اٹھایا۔ گھر ٹھا کر نظری آئے جس دی لوچا رہے لوچ، نج لوچن دئے گھلایا۔ نت اٹھ درشن کریئے روز، چاروں کُنٹ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت شو دوالے مٹھ مندر مسیت لبھن کوئے نہ جانیا۔ سو سنگر پورا آپے کرے اپنی کھونج، بھيو ابھیدا دئے جنایا۔ سنگر نال مل کے مانے اگئی مَوَج، مجلس اکو گھر نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر سچا اکو اک پھیرا پایا۔ سبج سنگر اکو آویگا۔ پُرکھ اکال ویس وٹاویگا۔ نر نریش نور دھراویگا۔ سچ سندیسہ اک سناویگا۔ وشن برہما شو مہیش جگاویگا۔ چوتھے جگ دا میٹ کے لیکھ، نو نو چار پنڈھ مکاویگا۔ ست ستوادی کرے ساچا ہیبت، سچ مارگ اک رکھاویگا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ مکاویگا۔ بن کھیوٹ سچا کھیٹ، بیڑا دو جہان چلاویگا۔ سنگر پورا ویکھے سچا بیٹ، پتا پُوت گود سہاویگا۔ لیکھا چکے اولیا پیر شیخ، پیغمبر نظر کوئے نہ آویگا۔ پچھلا لیکھا مکے رکھ، اگلا دیس آپ وساویگا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَنگَر سچا پُرکھ اکال اک بناویگا۔ پُرکھ اکال پر بھہ اک آئیگا۔ زِرگن جوتی جوت رُشنائے گا۔ قلعہ کوٹ بنک سہائے گا۔ لوک پر لوک ڈنک وجائے گا۔ جیو جنت سرب اٹھائے گا۔ نارکنٹ ویکھ وکھائے گا۔ ساچا منت اک درڑائے گا۔ گڑھ ہوئے توڑ ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائے گا۔ چار ورن بنائے ساچی سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر بہائے گا۔ نام مچھیٹی چاڑھ رنگت، دُرمت میل دھوائے گا۔ سَنجگ تیری بنائے ساچی بنت، گھرن بھننہار سمرتھ سوامی اپنا کھیل رچائے گا۔ گُرکھ آہجن ساچے سنت، سِری بھگونت بھگون بھگت آپ پرگٹائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ وکھائے گا۔ سَنگَر سچا آوے سو، سو صاحب وڈی وڈیائیآ۔ آتم برہم کر لو، پرکاش پرکاش نال ملائیآ۔ جنم کرم دی میل دیوے دھو، امرت میگھ نیر سیر برسائیآ۔ ساچا ڈھو آ ڈھر دا دیوے ڈھو، وست اموک آپ ورتائیآ۔ لکھ چوڑاسی اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے آتم سیجا کھڑ کے سب نوں لوے ٹوہ، بچیا کوئی رہن نہ پائیآ۔ جو کہے پر بھہ اسیں تیرے گئے ہو، دوجا نظر کوئی نہ آئیآ۔ تنہاں سَنگَر سچا نام دتے سوہنگ سو، توں میرا میں تیرا تیرا میرا بھیو رہیا نہ رائیآ۔ باقی وست سب توں لوے کھوہ، سادھ سنت نیتز روون اچی کوکن مارن دھامینا۔ امرت جھرنا کسے گھر نہ جاوے چو، کول نا بھی مکھ بند کرائیآ۔ جناں چر جیو پرانی پُرکھ اکال شبد دھار زِرگن جوت نہ جاوے چھوہ، چھوہرا بانکا روپ نہ کوئے وٹائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَنجگ سچے تیرا مارگ رہبر راہ اک وکھائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا راہ، ہر اکو اک جنائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا ملاح، ہر اکو اک اکھوائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا سچا ناں، ہر زرنکارا آپ پڑھائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا ساچا تھاں، دھرم دوارا آپ سہائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا سچا پتا ماں، پُرکھ اکال اک اکھوائیآ۔ سَنجگ سچے تیری زِرگن ہو کے پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا کرے سچ نیاں، سچ عدالت اکو اک وکھائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا اک مکاں، ایشٹ گردیو سوامی اکو اک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کمائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا اکو نعرہ، ہر منتر نام درڑائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا اکو جیکارا، بے جیکار کرے لوکائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا اکو پیارا، پر م پُرکھ پریم پر بھہ داتا بے پرواہیآ۔ سَنجگ سچے تیرا اکو کنارہ، گھاٹ پتن وند نہ کوئے وندائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا اکو اکھاڑا، سُرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائیآ۔ سَنجگ سچے تیرا اکو رام پسارا، ہر گھٹ رمیا

بے پرواہیا۔ سَجگ سَچے تیرا اِکو پروردِ گارا، بے عیب نُورِ خُداِیا۔ سَجگ سَچے تیرا اِک آدھارا، نانک گوہند گوہند نانک تیری دھار بندھانیا۔ سَجگ سَچے تیرا اِکو مِتْر ہوئے اُجیارا، نِرگن نِرویر رُوپ وٹانیا۔ سَجگ سَچے تیرا کھیل کرے نہکلنک نرائن نر اوتارا، خالق خلق دے سمجھانیا۔ سَجگ سَچے تیرا سمبل وسے دھام اپارا، جس گھر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سَجگ سَچے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک سمجھانیا۔ سَجگ سَچے تیرا ساچا جوگ، ہر جوگیشتر رُوپ جنائندا۔ سَجگ سَچے تیرا سچ سنجوگ، دُھر کرتا میل ملانندا۔ سَجگ سَچے تیرا سچ درس اموگھ، نِراکار نِرویر آپ کرانندا۔ سَجگ سَچے تیرا وسے سچا لوک، جس گرہ پاربرہم پرہہ اپنا چرن جُھہانندا۔ سَجگ سَچے تیرا سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا اِکو راگ الانندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بُوچھ آپ بُجھانندا۔ سَجگ سَچے تیرا سچا دھرم، دھرم آتم دے جنانیا۔ سَجگ سَچے تیرا سچا کرم، نہکرمی ویکھ وکھانیا۔ سَجگ سَچے تیرا سچا ورن، آتم جوت بُوچھ بُجھانیا۔ سَجگ سَچے تیرا سچا برن، پاربرہم اِک سرنانیا۔ سَجگ سَچے تیرا سچا پڑھن، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اِکو راگ الانیا۔ سَجگ سَچے تیرا سچا کھرن، پرہہ سرن ملے سرنانیا۔ سَجگ سَچے تیرا گھاٹن گھرن، گرگھ گرگھ گھاٹ لے بنانیا۔ سَجگ سَچے تیرا نیتز اِکو ہرن پھرن، نچ نیتز نُورِ رُشنانیا۔ سَجگ سَچے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ لائے ملاح، دیونہارا سچ صلاح، صفتی صفت صفت سمجھانیا۔ سَجگ سَچے تیری اِکا اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال رکھانیا۔ سَجگ سَچے تیری اِکو چوٹ، سنگر شبد نگارہ نام وجانیا۔ سَجگ سَچے تیری پریتی کوڑی کرپا کڈھے کھوٹ، ساچا پتن دے جنانیا۔ سَجگ سَچے تیری دھار آلیوں ڈگے اُٹھائے بوٹ، جو گرگھ میرا نام دھیانیا۔ سَجگ سَچے تیرا اِشٹ پُرکھ اکال نِزل جوت، دُوچارُوپ نہ کوئے درسائیا۔ سَجگ سَچے تیرا اِکو ڈھولا راگ سلوک، تُوں میرا میں تیرا راگ الانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر آپ اُٹھانیا۔ سَجگ سَچے تیرا اِک دروازہ، ہر دردی آپ گھلانندا۔ کرپا کرے غریب نوازا، غریب نمانے ویکھ وکھانندا۔ سوگھوڑے چڑھ کے تازا، لوک مات پھیرا پانندا۔ سنگر ہو کے مارے واجاں، شبدی نعرہ اِک سنانندا۔ نیتز کھولو انتر آتم بولو درشن پاؤ وڈ راجن راجا، شاہو بھوپ ست سرُوپ سچ ساچی کار کمانندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اِکو اِک سنانندا۔ سچ سندیسہ

سُن کے ایک، سَجگ ڈھیہہ پیا سرناہیا۔ سِری بھگوان تیری سچّی ٹیک، اِک اوٹ اوٹ رکھائیا۔ نِت نوت کرنا ہیئت، ہتکاری پھیرا پائیا۔ بھل بھلو اڑی رت
 مَوَلے بسنتی چیت، گلشن سچ اِک مہکائیا۔ نچ نیتز نچ نین نچ کواڑی کھول لینا ویکھ، سچ تاکی کُنڈا لاپہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچّا دتا سچ
 ور، سچّے سچ تیری وڈیائیا۔ سَجگ کہے موہے بھروسا، پر بھ سرن تیری سرناہیا۔ پہلوں دتا اِک دِلاسا، میری دھیرج دھیر دھرائیا۔ میں لوکمت تیرے
 تھم اندر جا کے کراں واسا، بیس پيسا راہ تکائیا۔ گہر گبھیر وڈ سور پیر گر گوہند لکھ کے آیا خلاصہ، خالق خلق سرب سمجھائیا۔ کل کلکی پرگٹ ہووے نرگن
 نُور جوت پرکاشا، پرکاشوان اِک اکھوائیا۔ جس دی نو سو پُرانوے چوکڑی جگ سارے رکھدے گئے آسا، نیتز نین نین اُٹھائیا۔ سو صاحب سَنگر دین دیاں
 سَجگ کلجگ دوہاں دی پوری کرے خواہشا، خالص اپنا رُپ جنائیا۔ کلجگ رووے سَجگ کرے ہاسا، دوہاں ویکھ پر بھ خوشی غمی دیوے رلاہیا۔ منتمکھ گرگھ
 دوہاں دا ایہو تماشا، منتمکھاں رائے دھرم پکڑے گرگھ سَنگر پوڑی چڑھ کے دوویں اپنا اپنا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، نر ہر اپنی دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ سَجگ کہے پر بھ دیویں نہ کوئی لالچ، بن تیرے نام للچا کوئے موہے نہ بھائیا۔ میں
 تیرے بھگت سنت ویکھاں تیرے خالص، خالص تیرا رُپ نظری آہیا۔ کوئی نہ دے بندرا آلس، کوڑی کریا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نرور پُرکھ سَنگر
 پورے بننا آپ ثالث، ست ستوادی اپنا پھیرا پائیا۔ میرے وچ کلجگ دی وڑ نہ جائے عادت، دُور دُراڈا دھکا دینا لایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی اِک
 عبادت، نام اِکو اِک گائیا۔ میں تیرے بھگتاں کراں تُعارف، تُوں میری سفارش کر کے اپنے بھگتاں نال ملایا۔ میں تیرے چرناں ڈھارس بیٹھا بٹھ
 کے، اِکو اوٹ دھیان رکھائیا۔ بھگت دوار کر پیار اپنے گرگھیاں نال رلائیں پھڑ کے، شبد ڈوری تند بندھائیا۔ میں ویکھاں تیرا اُچ دوارا مندر وڑ کے، جس
 گھر بہہ کے کریں سچ نیائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچ ور، دُوبی لوڑ رہے نہ رائیا۔ سَجگ تیتوں بھگتاں نال ملاوانگا۔ ساچے
 سنتاں نال رلاوانگا۔ گرگھیاں رنگ چڑھاوانگا۔ گرگھیاں انگ دکھاوانگا۔ اینہاں اندر وڑ کے، چار کھانی چار بانی دا اِک مردنگ وجاوانگا۔ دھرم دوارے کھڑ
 کے، اُچی کوک کوک سناوانگا۔ ساچا ڈھولا ڈھردر گا ہی پڑھ کے، تیرا راگ بناوانگا۔ ایہہ کھیل خالق آپ کر کے، کرنی کرتا رُپ دکھاوانگا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، سچ سلطان اکو نظری آوانگا۔ سچ سلطان نظری آئے اک محبوب، مُجبت بھگتاں نال رکھائیا۔ عالم غما ویکھے اُچ عروج، کوٹن کوٹ عرش بیٹھے سیس نوایا۔ جس دا پیر پیغمبر اشاریاں نال دیندے گئے ثبوت، صلح کل سرب سمجھائیا۔ سو سنگر سچ سوامی تیرا بھگتاں نال کرائے سلوک، میل ملائے سچ سُبھائیا۔ جنہاں توں مارگ لئے مخلوق، سرشٹ سبائی پچھے بھجے واہو داہیا۔ اینہاں دا پار برہم پرہہ دئے آپ ثبوت، لیکھا لکھت وچ رکھائیا۔ بے شک پنج تت کسے نہ رہے کلبوت، بھگت بھگوان دوہاں دا نام مٹ کدے نہ جائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دوویں سدا موجد، جنہاں دے لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پچھوں ڈھولے پڑھ پڑھ گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہہکنک نرائن نر، ساچا منتر آتم پر ماتم پر ماتم نش اکھراں نال پڑھائیا۔

* ۱۲ اسو ۲۰۲۰ بکرمی بی بی نہال کور دے گرہ گولے والا ضلع فروزپور *

ست دھرم سچ وہار، ست ستوادی بوجھ بُجھائیندا۔ ست کرم ست آدھار، ست ستوادی راہ چلائیندا۔ ست پڑکھ ست کرتا، ہر کرتا کھیل وکھائیندا۔ سنگر سچا ہو اُجیار، نرگن نرور ویس وٹائیندا۔ سنجگ بخشے سچ پیار، ساچی سکھیا اک درٹائیندا۔ ساچا لیکھا پڑکھ نار، ناری نر ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ ساچا شبد سچ جیکار، ساچا نعرہ اک سنائیندا۔ ساچا گرو سچ اوتار، ساچا گیت اک سمجھائیندا۔ ساچا مندر کر اُجیار، سکھنڈ سو بھاپائیندا۔ ساچا دیک اگم اپار، ساچا نور جوت ڈگمگائیندا۔ ساچا امرت ٹھنڈا ٹھار، سچ سوامی آپ پائیندا۔ سچ شبد ناد دھنکار، سچ راگی راگ سنائیندا۔ سچ ویکھے وگسے ویکھنہار، سچ اپنا حکم ورتائیندا۔ سچ بنا دو جہان، پری لوء برہمنڈ کھنڈ کاج رچائیندا۔ سچ دھرم اٹھائے نشان، سچ ساچا رنگ رنگائیندا۔ سچ ویکھے کھیل زمیں اسمان، سمند ساگر سچ اپنی رچن وکھائیندا۔ سچ لیکھا سری بھگوان، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ سچ دیونہارا نام گیان، جن بھگتاں انتر آتم بوجھ بُجھائیندا۔ سچ ساچے سنتاں کرے پچان، ساچا بھيو آپ گھلائییندا۔ ساچے گرگھ کر پروان، دھر فرمانا آپ جنائیندا۔ ساچے گرگھ راگ سنائے کان، ساچا ناد آپ وچائیندا۔

ساچا کھیل وچ جہان، لوکات آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ سر تیرے ہتھہ لکائیندا۔ ساچی دھار ساچا
 گوہند، گر سَنگر آپ جنایا۔ ساچا امرت گہر گمبھیر ساگر سندھ، ڈو نگھی دھار آپ دکھایا۔ ساچا داتا گنی گہند، وڈ وڈا وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچا سَنگر سچا میت، متر پیارا سچ اکھوائیندا۔ سچا نام سچا گیت، سَنگر سچا آپ سناکیندا۔ سچا مارگ ساچی ریت، ساچا
 راہ آپ دکھائیندا۔ ساچا کھیل ہست کپٹ، ساچا ایشٹ اوچ نیچ آپ بھجائیندا۔ سچا دھام اک انڈیٹھ، سچا کایا مندر اندر سو بھاپائیندا۔ سچا کرے سچ پریت،
 ساچا میلا میل ملاکیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، سچ قدرت رُپ دکھایا۔ سچ میل
 سرجنہار، زرگن سرگن بندھن پائیا۔ سچ رنگ اپرا، لال گُلا دے چٹھایا۔ سچ کپڑ کرے تن شنگار، سچ چولی اک ہنڈھایا۔ سچ مندر کھول کواڑ، سچ
 پڑا دے اٹھایا۔ سچ میلا پُرکھ نار، گھر ساچے وجے ودھایا۔ سچ بنے وچولا سرجنہار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا رنگ رنگایا۔
 ساچا رنگ سری بھگونت، گھر ساچے آپ چٹھائیندا۔ ساچا نام سَنگر منت، ست ستوادی سچ سمجھائیندا۔ ساچا پیتا نر ہر کنت، سچ دوارے سو بھاپائیندا۔ ساچا
 جوڑا ہر ہر سنگت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک رکھائیندا۔ ساچا نام شبد گیان۔ ساچا کرم دھرم نشان۔ ساچا
 جنم کرم پروان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سری بھگوان۔ ساچا کھیل سری بھگوانا۔ ساچا میل پُرکھ سلطانا۔ ساچا سہیل
 نوجوانا۔ ساچا چیل بال آنجانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دھر فرمانا۔ ساچا حکم دھر فرمانا۔ ساچا تخم بھگت بھگوان۔ ساچا سکھ گر
 چرن دھیان۔ ساچا گھ گوہند گائے گان۔ ساچی گھ گرگھ جے نوجوان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ دے سری بھگوان۔ ساچا مارگ
 پُرکھ اکال۔ ساچا ثالث دین دیال۔ ساچا خالص گر گوپال۔ ساچا بالک گر سکھ لال۔ ساچا خالق وڈ مہروان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، آد جگادی وڈ مہروان۔ ساچا ناؤں آد جگاد۔ ساچا تھاؤں برہم برہما۔ ساچا گاؤں ساڈھے تن تن ہاتھ۔ ساچا پین کھان امرت راس۔ ساچا پتا
 پوت ماؤں پُرکھ ابناش۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وسنہار سد پاس۔ سچا سَنگر ساچی ٹیک۔ ساچا گرگھ بڈھ بیک۔ سچا

سَنگَرُ میٹے رکھے۔ سچا گُرگھ نیتز لئے پیکھ۔ سچا سَنگَرُ کرے ہیبت۔ سچا گُرگھ درشن پائے نچ نیتز نیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صاحب سچ ایک۔ سچا گُر سچ دیبان۔ سچا گُرگھ کرے پہچان۔ سچا سَنگَرُ دیوے مان۔ سچا گُرگھ کرے دھیان۔ سچا سَنگَرُ ہو مہروان۔ سچا گُرگھ چرن دھوڑی مستک ٹکالائے آن۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سری بھگوان۔ سچا کھیل سری بھگوان، ہر سچن سچ کرائیا۔ ساچا میل دو جہان، زرگن سرگن گنڈھ پوائیا۔ ساچا لھم دھر فرمان، دھر سندیسہ نام سمجھائیا۔ سچا لیکھا وچ جہان، بھگت بھگوان دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سنجگ تیرا سچا جاپ، دئے اکھر رُپ وٹائیا۔ سوہنگ رُپ وڈ پرتاپ، کرنی کرتا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکلنک نرائن نر، ہر جن ہر بھگت گُرگھ گُر سکھ کر کرپا لئے راکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔

* ۱۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی کرپال سنگھ دے گرہ گولے والا ضلع فرورپڑ * *

سنجگ تیرے سچے بھگت، سو سَنگَرُ آپ پرگٹائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ویکھے جگت، زرگن سرگن بھیو چُکائیا۔ زرویر ہو کے آیا پرت، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ سچن ساچے لئے پرکھ، نام کسوٹی اُپر لائیا۔ اندر وڈ کے دیوے درس، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ نام دھن پلے بنھے خرچ، دُکھ بھکھ دئے گوائیا۔ آگے ہون نہ دیوے حرج، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ جنم مرن دی رہن نہ دیوے مرض، لکھ چوڑاسی پنڈھ مُکائیا۔ شبد تال سنائے طرز، راگ اکو اک گائیا۔ کرے کھیل آپ اسپرج، اچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ بن کے آیا جودھا مرد، سچ مردانگی رہیا کمائیا۔ غریب نمائیاں ونڈے درد، درد دُکھ بھے بھنجن اک اکھوائیا۔ نام کھنڈا نکھی کرد، چُھری پھرے جگت قصائیا۔ کوڑی کریا دیوے جھٹک، جھٹکا اکو نام لگائیا۔ سَنگَرُ پورا کرے اپنا فرض، فرضی کار نہ کوئے کمائیا۔ جیو جنت سادھ سنت سب دی ویکھے پھول کے فرد، پڑدا سکے نہ کوئے پائیا۔ پر بھ دالاہے کوئی نہ قرض،

سواس سواس نہ کوئے دھیانیا۔ اتم پٹھی دسے نزد، نئی خانے دئے ڈھانیا۔ چار کُنٹ اِکو شیر رہیا کڑک، گونج اِکو رہیا سنانیا۔ سب دی بھنے آکڑ مٹک، سر سکے نہ کوئے اُٹھانیا۔ شبد کھنڈے دیوے جھٹک، سیس دھڑ لیکھ مُکانیا۔ کرے کھیل اِکو فقط، فقرہ حق رہیا سنانیا۔ نہ کوئی نیم نہ کوئی برت، سندھیا پوجا پاٹھ نہ کوئے کرائیا۔ تُوں میرا میں تیرا اِکو نام پڑھن دی رکھی شرط، دوجی شرع نہ کوئے جنانیا۔ امرت میگھ دیوے برس، برکھا اپنے نام لگانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگت لئے اُٹھانیا۔ سنجگ تیرے تھوڑے سنت، سو صاحب آپ بنانیا۔ ناری میلا وچھڑے کنت، گھر سجن نظری آیا۔ کایا چاڑھ رنگ بسنت، دھوڑی مستک اِکا لایا۔ مہمانا آپ اگت، بھيو اِبھیدا آپ کھلایا۔ مانس دیہہ بنا بنت، پنج تت دیکھے چائیں چانیا۔ توڑ گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اِک درسانیا۔ میل ملاواں ساچی سنگت، سنگ اپنا آپ رکھانیا۔ کوئی بھيو نہ پاوے پنڈت، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکانیا۔ اتم سارے کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چکانیا۔ لکھ چوراسی دسے رنڈت، رنڈپا گھر گھر نظری آیا۔ دہ دشا ہوئے منگت، خالی جھولی اِک اُٹھانیا۔ ملے کسے نہ بہشت جنت، سورگ دھار نہ کوئے جنانیا۔ نرک سُرگ کھیل جانے نہ کوئی جنت، دوزخ بہشت ونڈ نہ کوئے ونڈانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سارے بیٹھے وچ شکت، سنساروگ نہ کوئے گوانیا۔ ہر کا لیکھ کرے نہ کوئی اکت، انکڑا سکے نہ کوئے بنانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اِک ورتانیا۔ سنجگ تیرے اِجل گڑگھ، ہر سنگر دئے وڈیانیا۔ جنم کرم دا میٹے ڈکھ، دیناں انا تھاں درد ونڈانیا۔ گھر اتم دیوے سچا سکھ، پر ماتم خوشی دکھانیا۔ ساچا گودی لئے چک، گود سُنہنجی اِک سہانیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، نور نورانہ نور چکانیا۔ پچھلا کڈھے اندر کھوٹ، من مت دئے بدلانیا۔ اِکانے لیائے پھڑ کے ہوش، ہو چھاپن دئے گوانیا۔ نیتز کھولے ایکا لوچ، لوچن اپنے نال ملانیا۔ ساچی دسے سجن سوچ، پر بھ سرن سچی سرنانیا۔ آد جگادی دکھاونہارا کو تک کوت، کرنی اپنی رہیا کمانیا۔ گڑگھ کوئی نہ جائے اونت، اونترا جگت نظری آیا۔ لاڑی موت نہ مارے موت، ملکل دیوے نہ کوئے سزایا۔ جنہاں آپ اُٹھائے اپنے شوق، شہنشاہ اپنے رنگ رنگانیا۔ سچ جنائے دھر دی اوٹ، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ دھرم دوارا وسائے قلعہ کوٹ، بنک اِکو اِک سہانیا۔ ویلے انت نہ ہووے فوت، فتویٰ صادر نہ کوئے کرائیا۔ بھيو نہ جانے کوئی پیر قطب غوث، گھر گسپھر وڈی وڈیانیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَچِگ ساچا سنگ رکھائیا۔ سَچِگ تیرے ساچے سکھ، سچ سوامی آپ بنائیندا۔ دُھر درباری لیکھا لکھ، نر
 نرِنگاری ویکھ وکھائیندا۔ آتم پیاری کرے ہت، پر ماتم ساچا میل ملائیندا۔ نرِگن ہو کے وسے چت، چیتن اپنا کھیل سمجھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، رت
 اپنے رنگ رنگائیندا۔ سَنگَر سچا بن کے پت، گھر پر میثور پھیرا پائیندا۔ اپنے ملن دی ساچی بدھ، بدھ ناتا جوڑ جڑائیندا۔ کرے وسیرا گھر نچ، نچ محل ڈیرہ
 لائیندا۔ رُوپ دھارے اگم نیک، وڈا گھر آپ سہائیندا۔ بن کرپا کسے نہ پے دس، جگ نیتز کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل سدا انڈھ، انڈھڑی کار آپ کمائیندا۔ سَچِگ تیری ساچی سکھی، ساکھیات صاحب پر گٹائیا۔ دو جہاناں بنے نیکی، نیکی نیکی کرے
 پڑھائیا۔ ساچی دھار رکھے سکھی، دو دھارا کھنڈا بیٹھا گھ بھوائیا۔ کوئی بھو نہ جانے مئی رکھی، وڈ مینیشتر نین شرمائیا۔ سرشٹ سبائی جہناں جتی، لکھ چوراسی
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوت اکالن اکو ڈھٹی، دوجا ایشٹ نہ کوئے منائیا۔ نیتز لوچن اپنے پیکھی، دوجے کولوں پچھن کوئے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم کر کے ویکھی ہتی،
 ہتکاری اپنی دیا کمائیا۔ جنم مرن دی رہی نہ کیتی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نیتز آپ جنائیا۔ سَچِگ تیرا سچ اصول،
 ہر اصلیت وچ سمجھائیندا۔ دُھر دا حکم کرنا قبول، کامل پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ بھو کوئی نہ جانے قاتل مقتول، قتل گاہ رُوپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیندا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اکو لائیندا۔ سَچِگ تیرا سچ سوامی، صاحب سَنگَر آپ جنائیا۔ گھٹ گھٹ ویکھے
 انترجامی، انترگت پھول پھولائیا۔ نہکرمی داتا وڈ نہکرمی، کرم کانڈ بھو چکائیا۔ سَچِگ سچ چلے بانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ رسنا بولے چارے کھانی، چارے
 بانی صفت صلاحیا۔ شبد گرو گرو ملیا ہانی، ہوکا بھرے اک لوکائیا۔ گھر امرت پیائے ٹھنڈا پانی، سر سرور اک نہائیا۔ آون جاون چکے کانی، جگت گیترا دئے
 مکائیا۔ سچ بنائے دُھر دی رانی، نام مستک ٹکا لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہر رہیا سمجھائیا۔ سَچِگ تیرا سہاوی
 پنگ، سچ اکو اک وڈیائیا۔ کرے کھیل سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ آسن لائیا۔ دو جہاناں دئے انند، انند انند وچوں پر گٹائیا۔ لکھ چوراسی سنائے چھند، سوہنگ
 ساچا نام الایا۔ نرِگن سرِگن ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کوڑی کرپا دیوے دند، ڈنکا اکو نام سنائیا۔ لیکھا جانے جیرج انڈ، اُتھج سیتج ڈیرہ

ڈھاہیا۔ کوڑی کریا کلج میٹے پندھ، سنجگ بھجے واہو داہیا۔ کرے کھیل سورا سرنگ، دوجا سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ کوڑی کریا مورکھ گدھ کل انجان پاون ڈنڈ، رسنا جہوا بٹی دند کوک کوک سنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ تیرا گھر وسانیا۔ سنجگ تیرا وسے کھیڑا، ہر ساچا آپ وسائیندا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، نیرن نیرا ہو دکھائیندا۔ بھو گھلائے میرا تیرا، سوہنگ ساچا ناؤں درڑائیندا۔ اکو در وسے گرو گرو چیرا، چیرا گرو اکو گھر سوہا پائیندا۔ کوڑی کریا کرے نکھیڑا، دو دھارا کھنڈا آپ چکائیندا۔ دھرت مات دا گھلا دیہڑا، خالق خلق ویکھ دکھائیندا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان کرے مہرا، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ گرکھ گر سکھ حق کرائے نیڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک دکھائیندا۔ سنجگ ویکھ سچ مکان، ہر ساچا سچ جنائیا۔ جس گھر بھگت بھگوان اکٹھے ہوئے آن، وجے اک دکھائیا۔ جس دوارے سنت سچن نیوں نیوں منگن دان، بیٹھے سپس جھکائیا۔ جس گرہ گرکھ گر کرکھ کرن پچان، پڑا دُئی دوت مٹائیا۔ جس محل گر سکھ چرنی ڈگن آن، دھوڑی مستک ککا لائیا۔ جس مندر گر اوتار پیر پیغمبر بہہ کے گان، واہوا کہن تیری وڈیائیا۔ جس دوارے وشن برہما شو کرن کلیان، بن بن بیٹھے ڈوم مراسی نائیا۔ جس چبارے سوہے سچا بھگوان، زرگن جوت جوت رُشنائیا۔ سو گھر ہووے پروان، پر بھ داتا ویکھے چائیں چائیا۔ کلج انتم کھیل کرے مہان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگت دوارا کھول دکان، ساچا راہ دئے دکھائیا۔ ہٹ کھولے اک مہان، سو دا سچ سچ وکائیا۔ جس دی اکو شرع اک ایمان، دھرم اکو اک سمجھائیا۔ اکو ذات اکو پات اکو دین مذہب اسلام، اکو پیغمبر نظری آئیا۔ جس دا اکو کلمہ اک کلام، اکو منتر ستنام، اکو ڈکاکا فتح و جائیا۔ جس دا اکو روپ رام، اکو نور کاہن، اکو سوربیر اٹھائے نشان، شبدي جودھا وڈ بلوان، سو پُرکھ زرنجن کریا کرے مہان، سچ دوار کھولے وچ جہان، جہالت پچھلی دئے گوائیا۔ خالص خالصہ کرے پروان، چار ورنان اک گیان، کھتری براہمن شو در ویش خوشی منان، ہرکھ سوگ چنتا غم جنم مرن بھے نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلا اچ اٹلا اکو اک سمجھائیا۔ سنجگ تیرا سچ مکان، سری بھگوان آپ بنائیا۔ جس گھر کدی نہ آوے طوفان، ورکھا دیوے نہ کوئے لائیا۔ جس دا میٹے نہ کوئی نشان، ماٹی خاک نہ کوئے ملائیا۔ جس دا ہوئے نہ کوئی لاثان، ثانی نظر کوئے نہ آئیا۔ جس دے اندر تھوڑے بھگت رہن

مہمان، دُجا وڑن کوئی نہ پائیا۔ جس گھر امرت پین کھان، دُجی وست نہ کوئے ورتائیا۔ جس در سَنگَرِ مِلے آن، پُرکھ ابناشی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ رہیا جنائیا۔ سَنجگ تیرا سوہنا محلّا، سری بھگوان سچ بنایا۔ جتھے وسے اک اکلّا، سچ دوارا رہیا سہایا۔ نرگن ہو پھڑایا پلا، سرگن اپنا جوڑ جڑایا۔ سچ سندیش اکو گھلا، سوہنگ نام جپایا۔ جوتی شبدی دھار رلا، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے رکھایا۔ ویکھنہارا رانی اللہ، عالمین ویس وٹایا۔ لکھ چوڑا سی دسے جھلا، جھلک اپنی نہ کسے جنایا۔ سچ مندر بہہ کے بولے اکو ہلا، حالت سب دی دئے بدلایا۔ پنچ تت کایا ماٹی ویکھے کھلا، خالق خلق ویکھ وکھایا۔ ہتھ اٹھائے تکھا بھلا، نام نشانہ تیر چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دئے درڑایا۔ سَنجگ تیرا سچ منارا، مُنی رکھی نظر کسے نہ آئی۔ جھکدے رہن گرو اتارا، وشن برہما شو سپس نوئی۔ منگدے رہن در بھگھارا، بھگت اپنی جھولی ڈاپیا۔ بولدے رہن اک جیکارا، بے جیکار راگ الائی۔ گاوندے رہن جگ جگ وارا، صفتی صفت صلاحیا۔ کاغذ قلم بن دے رہے لکھارا، بن کاتب لیکھا لکھیا نال شاہیا۔ نرگن سرگن بن دے رہے ونجارا، لوکات ہٹ چلایا۔ جیواں جنناں دیندے رہے سہارا، ساچی سکھیا ڈھر سمجھایا۔ انتم گئے اپنی دھارا، جس دھار وچوں نور پرگٹایا۔ سو نوری شہنشاہ اکو اینکارا، اکل کلا اھوائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی جس دا دسے پسارا، پسر پساری اکو نظری آئی۔ سو سَنجگ تیرا کھولے اک دوارا، کوٹن کوٹ دوارا کا بیٹھی سپس جھکایا۔ کوٹن رام کرے نمسکارا، کوٹن گر اتارا در درویش سیو کمایا۔ کوٹن وشن برہما شو دھوڑی مستک لاون چھارا، ٹکا اکو اک رکھایا۔ کوٹن جگ چوڑی سَنجگ تیرا دوپر کلج پھر پھر تھکے وارو وارا، بن پاندھی پندھ مُکایا۔ تس صاحب دا انت نہ پاراوارا، جس اپنی کھیل رچایا۔ سو کلجگ انتم نرگن زرویر لے اتارا، وڈ اتاری پھیرا پائیا۔ جس دا دو جہاناں مٹنا پئے جیکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ اوہدا اکو سچ اشارہ، کوڑی عیش و عشرت دئے گوائیا۔ نو نو چار ہاہاکارا، حقیر فقیر دئے رلائی۔ کرے کھیل آپ نیارا، مذہب شرع دین دئے تڑایا۔ ویکھے وگسے پروردگارا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نینا ڈوبے وچ منجھدھارا، کوڑا لیکھا دئے مُکایا۔ زرویر ہوئے سانجھ یارا، اگلا کھیل دئے سمجھایا۔ گر اتارا پپر پیغمبر بھگت بھگوان سنت سُنجان گرگھ جو ان گر سکھ انجان سارے مل کے پُرکھ اکال دین دیال در ویکھو اک اپارا، جس گھر اکو شہنشاہ نظری آئی۔ جھک جھک اٹھ اٹھ

کرو کرو کرو نمسکارا، نمکھ نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹائیا۔ کوئی نہ دسے حکمے باہرا، حکمے اندر کھیل رچائیا۔ ساچا تخم ہر شبد پوت سپوت دلارا، تاثیر بھگتاں وچ رکھائیا۔ میل ملائے اک دوارا، سچ دربار وجے ودھائیا۔ ساچی سکھیاں منگلاچارا، گیت اکو اک سنائیا۔ گھر ملے پریتم پیارا، پیا وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا آد جگاد پیارا، سو سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں سنتاں گرکھاں گرکھاں کرے پار کنارہ، نینا اپنے پتن لائیا۔ پھڑ باہوں لے کے جائے سچ دربارا، جس گھر بیٹھا آسن لائیا۔ جوتی جلوہ جوت اُجیارا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ اوس مندر وڈ کے پُرکھ ابناشی درشن کر کے بھگت سنت گرگھ گرگھ کوئی نہ کہے میں ایتھوں جاواں باہرا، سارے منگن اکو تیرا نور تیری رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایتھے اوتھے دو جہان کرے سچا سچ پیارا، جھوٹھی یاری نہ کدے لگائیا۔

* ۱۲ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی گولے والا *

رنا جھوٹتی دند بول کیتی کلیان، شاستر وید سمتر گیان پاٹھ پورب جنائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دُھن دسی نہ وجے کس مکان، تار سُر تال کون رکھائیا۔ کون کوٹ کون دوار ملے پتر میثور سری بھگوان، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ سنجگ تریتا دوار پرکھگ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاؤندے گئے گان، صفتی صفت صلاحیا۔ تس صاحب دی زرگن روپ دسو پہچان، زرویر کون کوٹے آسن لائیا۔ کون سندیسہ تہانوں دیوے آن، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ برہم کون کرے پہچان، برہم پار برہم پڑا آپ اٹھائیا۔ کون شبد وجے دُھنکان، تریا بیٹھی نین شرمائیا۔ کون مندر جوت جگے مہان، دیا باقی کس بدھ رہیا ٹکائیا۔ اپنا لیکھا کھول کرو بیان، ساڈھے تن ہتھ کایا بنک کون گھر ہوئے رُشنائیا۔ نو دوارے کوڑی کرپا سارے کہن پردھان، سکھمن ٹیڈھی بنک پھر پھر تھکن واہو داہیا۔ ایڈاپنگل رکھن مان، سہنس دل دین جنائیا۔ سچ دسو کس روپ امرت آتم کیتا پان، نجھر جھرنا اٹا کول اٹائیا۔ کس گھر کس مندر کس گرہ سوامی سچ سنگر ملے آن، ست ستوادی اپنا پنڈھ مُکائیا۔ سوئی سرتی اکال مورتی ناد تورتی آسا پورتی شبد گردیو لئے اٹھال، شبد اشارے نال بلایا۔ اُس

دا نور کون کرے جمال، بے نظیر نظر نظر دکھایا۔ پروردگار بے پرواہ ست سرُپ شاہو بھوپ سری بھگوان کرو بیان، بے زبان جو سب نوں رہیا پڑھایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی چار جگ چار ورن جس دی متن آن، بیٹھے در درویش سپس جھکایا۔ اُس پر بھو دا بھيو دسو آن، انڈھڑی بوجھ بُجھایا۔ جس درشن نوں درس منگن وچ جہان، ترسنا اکو بُھکھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بخشنہارا گھر وچ گھر، کون کوٹے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ چار جگ دا چکے جھیرا، پچھلی کتھا سارے رہے سنايا۔ اپنا دسو کس بدھ و سیا کھیرا، ملی مان تن وڈیایا۔ من مندر کس دوارے ڈھاہیا ڈیرہ، نسا نسا وچ کھپایا۔ بدھی ویکھیا کیہڑا ویہڑا، گھر اپنے پھیرا پانیا۔ کس منزل ہووے حق نیہڑا، حقیقت لیکھا دے چکایا۔ صاحب سنگر ہر سلطان دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، گھر ملے سچا ماہیا۔ ساچے سنت بناؤ بنت، ملاؤ کنت، لیکھا چکے جیو جنت، سادھنا اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا ساچا گھر، گھر اپنا دیو سمجھایا۔ اپنا گھر دسو بول، انبولت آپ جنائندا۔ جس گھر اندر اک وجے ڈھول، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے ہلایندا۔ ساچی وست کس گرہ رکھی کول، کھول اٹھ کیوں کھ چھپائندا۔ پورے کنڈے تولو تول، تولنہارا بوجھ بُجھائندا۔ مارن نہیں دینا کوئی رول، اوہلا پڑا سرب چکائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا اکو گھر، جس گھر ہر ہر نظری آئندا۔ ہر کا دسو سچ دوار، دوار کا ملے نہ وڈیایا۔ جس گھر وسے اکو نرنکار، ایکنکار بیٹھا آسن لایا۔ نرمل دیا باقی جگے اگم اپار، نورو نور نور رُشنايا۔ اوتھے شاستر سمرت وید پُران کوئی نہ کرے وچار، گیتا گیان نہ کوئے درڑایا۔ نہ کوئی جنک دسے دربار، نہ کوئی آشا بکر بوجھ رہیا بُجھایا۔ سو صاحب کھیل کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیایا۔ جگ جگ جن بھگتاں کھولے بند کواڑ، بجر کپائی توڑ تڑایا۔ ساچا درس دیوے اک وصال، وصل اپنے نال کرایا۔ شاستر سمرت جس دا دسن حال، سو حالت سب دی ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا ساچا گھر، جس گھر ملے اکو درس، اگلی پچھلی رہے نہ کوئی حرص، ہو س نظر کوئے نہ آيا۔ کرپا کرو جگت ٹھاکر، ہر ٹھاکر منگ منگائندا۔ گھر گھیر ڈونگھا ساگر، کایا کوری پھول پھولائندا۔ جس اندر جگت واسنا من سو داگر، آتما پرما بھيو نہ کوئے کھلایندا۔ سرشٹ سبائی سنگر سچا نرمل کرم کرے اجاگر، جس اُپر اپنی مہر نظر اٹھائندا۔ در آیاں گھر آیاں ایہتھے اوتھے دو جہاناں

دیوے آدر، پاربرہم پتہر میثور اپنے نال رکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو منگے سچا درس، جس درس کیتیاں درد نہ کوئے رکھائیدا۔ ساچا درس دیو دیدار، آتم انتر بوجھ بُجھائیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کوئے وچار، وچار وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی نادشبد دُھنکار، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جس دا میل سچ دربار، جتھے دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوس پریتم دا پیار دسو کر پیار، پیار نال پیار لینا وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو منگے سچ درس، جس نال لیکھا چکے عرش فرش، کایا کعبہ دو دو آبا سچا حُجرہ اکو نظری آئیا۔ نور نورانہ نوجوانا مرد مردانہ شبد ترانہ راگ ناد برہم برہماد شبد گھوری، آدگر دیو سوامی اکو نظری آئیا۔ تن کایا ماٹی اُتے بوری، تپڑ جگت جگت دکھائیا۔ باہر اندر بن سنگر پورے سمجھ نہ سکے کوئی چوری، چوری یاری ٹھگی بن ساچے سنت نظر کسے نہ آئیا۔ اندر وست جیہڑی لوڑی، سولوہڑا پینی ہتھ اچے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ وِدیا چوِداں کرن بہڑی بہڑی، چوِداں لوک دین دُہائیا۔ چوِداں طبق اُتے کاغذ کھت دسی کوری، نش اکھر اکھر رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ پر بھ ملن نوں جن بھگتاں وِدیا منگی تھوڑی، تھوڑیوں بہتی دیوے آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منگنہارا ساچا در، سرب سادھ سنگت اگے اکو وار سنائیا۔ تن کہے میرے اُتے تپڑ، جگت اوڈھن نظری آئیا۔ پتہ نہیں اوس تھاں کیہڑے ویلے جائے اُپڑ، بججے پھردے واہو داہیا۔ جس ویلے پاربرہم دا نظری آئے چھپر، چار دیوار رہن کوئے نہ پائیا۔ اوتھے جا کے آسا ترسنا ہوئے ہنگتا مایا متا جوٹھ جھوٹھ جگت ناتا تے اکو آوے صبر، صبر صبوری ساچے نال ہنڈھائیا۔ ہوئے پرکاش ملے ابناشی ناتا چکے کایا قبر، گہر گبھیہر دیوے مان وڈیائیا۔ آتم پر ماتم تخت نواسی سچا شہنشاہ اکو کرے عدل، عدالت اکو گھر دکھائیا۔ جس ویلے اندروں اندرے اندر جن بھگتاں عادت دیوے بدل، باہروں رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ ہر بھگت بن قتلوں ہوئے قتل، قاتل مقتول بھیو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے سنتاں کولوں منگے اکو منگ، جس ملیاں دو جہان سری بھگوان اکو رُپ نظری آئیا۔

* ۱۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی اندر کور دے گرہ کوٹ کپورا ضلع فرور پُر *

سبجگ تیرا سچا نام، سو پُرکھ زرنجن اک پرگٹائیا۔ امرت آتم لکھ چوراسی دیوے جام، نخبھر جھرنا اک جھرائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی
 کریا میٹے کام، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی دیوے دان، وست امولک نظری آئیا۔ پاربرہم برہم دیوے سچا مان،
 ایہمان روپ نہ کوئے وٹائیا۔ گرہ مندر اندر گھر نظری آئے اکو کاہن، ساچی بنسری راگ سٹائیا۔ سچ پیغمبر دیوے اک پیغام، نعرہ حق حقیقت دئے جنائیا۔
 لاشریک والی دو جہان، سچ توفیق اکو اک خدائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم پر بھ رکھن چرن دھیان، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ نہ کوئی دے سے دین
 مذہب اسلام، صحیح سلامت ثابت صورت اکو اک بُجھائیا۔ نو نوست جو کرے سلام، اکو کلمہ گائیا۔ وشن برہما شو سُرپت تیرا ڈھولا گان، گن گندھرب
 اکو راگ الائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ توں ہی توں ہی کرن اُچی اُچی اک گیان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سبجگ سچے
 تیرا مارگ اک سمجھائیا۔ سبجگ سچے تیرا سچا گیت، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن وسنہارا گھر ٹھانڈے سیت، ایکنکار دئے سمجھائیا۔ آد زرنجن
 جوت زرنجن جنائے ساچی ریت، ابناشی کرتا اکو بوجھ بُجھائیا۔ سری بھگوان وسنہارا دھام انڈیٹھ، محل اٹل اکو اک سُہائیا۔ پاربرہم برہم جنائے سچ پریت،
 پریتوان اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راو رنگ ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چکائے مندر مسیت، کایا کعبہ سچ محراب اکو اک سُہائیا۔ شاہو بھوپ
 وڈ راجن راج شہنشاہ شاہ پاتشاہ حق توفیق، دھر فرمانا حکم سٹائیا۔ ست ستوادی ست پُرکھ زرنجن تیری کرے آپ تصدیق، دو جاتانی نظر کوئے نہ آئیا۔
 دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئے نزدیک، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ صدی دیہویں رہی بیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ
 سندیسہ زرنیشا ایکنکارا اک اکلّا دھر درگاہی دئے سمجھائیا۔ سبجگ سچے تیرا سچا سنگ، سو سٹنگر آپ بنائیا۔ جگ چوکڑی چاڑھے رنگ، رنگ مچھٹی اک
 رنگائیا۔ شبد ناد وجائے مردنگ، انحد راگی راگ سٹائیا۔ آتم انتر سچ محلے ویکھے لنگھ، بجر کپاٹی توڑ تڑائیا۔ سچ سُنجنی سُہائے پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنائیا۔
 کجگ کوڑی کریا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرے کھنڈ کھنڈ، کھڑگ اک چکائیا۔ سرت سوانی بن شبد ہانی رہے نہ رنڈ، کنت ملاواں سچ سُجھائیا۔ ویکھ

و کھائے سرشتِ سبائی نو کھنڈ، ستّ دیپ اپنا پڑدا لاہیا۔ کرے پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ امرت دھار وہائے گہر گمبھیر ساگر سندھ بن گنگ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی بیٹھی نین شرمائیا۔ صاحبِ سنگر پورا سورا سربنگ، کلجک انت ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جنم کرم روگ سوگ چنتا دکھ بھرم بھو لیکھا چکائے بھکھ ننگ، وست امولک نام دان سری بھگوان ہو مہروان اکو جھولی پائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو چیلے گرگھ گرسکھ انگیکار لائے انگ، آپ اپنی گود بہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان زرویر پُرکھ نرکار دیوے سچا سنگ، منجھدھار نہ کوئے رُڑھائیا۔ ناتا توڑ جیرج انڈ، اُتبھج سیتج کھ چوراسی جم کی پھاسی آون جاون دیوے پندھ مُکائیا۔ ویکھے کھیل دو جہان، منڈل راسی گوپی کاہن، سُرتی شبدی اک دھیان، ساچا میلا میل ملائیا۔ کلجک تیرا لحم ہووے پروان، انتم لیکھا چکے وچ جہان، سنجگ اُٹھے نوجوان، لوکات لے انگڑائیا۔ سنجگ ساچے تیرا کھیل بھگونت، زرگن زرویر آپ کرائیا۔ کھ چوراسی وچوں گرگھ اُٹھائے ساچے سنت، ستّ ستوادی اکو بوجھ بُجھائیا۔ آتم پر ماتم بودھ گیان دیوے بن کے اگئی پنڈت، پنچ تت روپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ اپنی مہا جنائے بے انت، لیکھا کھ سکے نہ کوئے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ سنجگ تیری وست اپار، سو کرتا آپ جنائیا۔ گھر مندر کھول کواڑ، گرہ وجے نام ودھائیا۔ ساچی سکھیاں منگلاچار، گیت گوبند اک الائیا۔ محل اٹل اُچ منار، سو بھا ساچے گھر وکھائیا۔ دیا باقی کملاپاتی اکو کر اجیار، جوت زرنجن کرے رُشنائیا۔ بوند سوانتی اک اکانتی ٹھنڈی ٹھار، بہنجاتی دے پلائیا۔ میٹے کلجک رین اندھیری راتی، سنجگ تیری کھولے تاکی، سب دا لہنا دینا چکے باقی، باقی نویس اپنا پھیرا آپے پائیا۔ ویکھ وکھائے کھ چوراسی پنچ تت خاکی، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ پڑدا دیوے پائیا۔ سچے گھوڑے سو چڑھے راکی، شاہ سوارا ہر زرنکارا دو جہاناں بھجیا پھرے واہو داہیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر سنائے جیکارا، شہنشاہ سچی سرکارا، شاہ سلطان وڈ مہروان، مہر نظر اکو اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ سنجگ ساچے تیرا میلا گوبند، گر گر شبدی میل ملائیا۔ پورب پورب میٹے چند، چنتا دکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ دین دیاں بن بخشند، بخشش رحمت اپنی دے ورتائیا۔ دھار وکھائے گھر انترنج، نچ آتم بوجھ بُجھائیا۔ کایا چولی دیوے سنج، سنج ہری آپ کرائیا۔ اپنے ملن دی جن بھگتاں دتے

بدھ، انتر آتم پر ماتم پڑا دئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ لیکھا اپنے ہتھ رکھایا۔ سنجگ ساچے جانا اٹھ، سو سوامی آپ اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال گیا تھ، دھر فرمانا حکم سنایندا۔ تن جگ ستا رہیا چپ، نیتراکھ نہ کوئے گھلائیندا۔ اٹھ ویکھ کلجگ اندھیرا گھپ، چاروں کٹ ساچا چند نہ کوئے چکائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پیندا گیا تک، پاندھی نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچھنڈ دوارے ساچے بیٹھے لگ، لوکمت رُپ انوپ نہ کوئے وٹائیندا۔ سارے سکھنا رہے تھ، دوئے جوڑ دھیان لگائیندا۔ پاربرہم پتر میثور پُرکھ اکال دین دیال گوہند بنایا اک سٹ، سٹ شبدی ناؤں دھرائیندا۔ جو لوکمت کلجگ انت کرے اپنا رُخ، چرن چرن آپ اٹھائیندا۔ سو ویلا وقت صدی ویہویں رہیا ڈھک، دو جہان نیترا نین اٹھائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹ سبائی انتر آتم نام ندھان دست دے نہ کول سچھ، خالی جھولی سارے رہے دکھایا۔ دھر دا بوٹا بن سنگر پورے رہیا تک، ساچا مالی نظر کوئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ گڑیاں جڑ رہیا پٹ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پرم پُرکھ پریتم پاربرہم پتر میثور اکو اک جنایا۔ سنجگ سچے میرے لال، سو صاحب دئے سمجھایا۔ تیرے نال نرگن رُپ بنے دلال، شبدی رُپ اک وٹایا۔ جا کے ویکھے مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ پنج تت تت مارگ دئے سکھال، برہم مت اک پڑھایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دکھائے اکو دھر مسال، دھرم دوار سچا نظری آئیا۔ جس دوارے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزایا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے دکھال، لاڑی موت انت نہ لئے پرناپیا۔ سو مندر سوہے سچ دوار، جس گرہ وسے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جلوہ نور اک جلال، ظاہر ظہور کرے رُشائیا۔ بے وفائی سانجھیاں، لاشریک شرکت رُپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ سنجگ سچا سُن سندیس، پرہ چرن دھیان لگایا۔ کرپا کری وڈ نریش، مہروان تیری وڈیایا۔ میں بالک بن کے کھیڈاں کھیڈ، لوکمت کھیل رچایا۔ تیرے بھگتاں دیواں بھیت، اندر وڈ کے بھيو سمجھایا۔ سنگر پورا نچ نیترا لینا پیکھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جنم کرم دی بدلے ریکھ، لیکھا اپنے گھر دکھایا۔ آتم پر ماتم کرے ہیت، ہتکاری وڈی وڈیایا۔ رت سہنجنی مولے چیت، پت ڈالی پُھل پُھلو اڑی آپ

مہکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد تیری ملے سرنائیا۔ سَتَج سچا چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ وڈبھاگی پر بھ ملیا ملاح، بیڑا لوکمتا چلائیا۔ شبدی شبد دیوے صلاح، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سوہنگ ڈھولا لینا گا، توں میرا میں تیرا تیری میری ہوئے نہ کدے جدائیا۔ ساچا کھیڑا دینا وساء، لوکمتا وجے ودھائیا۔ جھوٹھا جھیرا دینا مکا، جھگڑا آتم پر ماتم کوئے رہن نہ پائیا۔ پاربرہم برہم نظری جائے آ، نیتز لوچن نین اک کھلائیا۔ گیت گوہند ڈونگھا ساگر گمبھیر گہر اکو لینا گا، دوجا راگ نہ کوئے الائیا۔ ہر رُٹھرا کنت لینا منا، گھر گھر وچ واسطہ پائیا۔ مہروان مہر نظر لئے اٹھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتَج سچ سچ درڑائیا۔ سَتَج ملدی دیکھے دات، کلج رووے مارے دھائینا۔ اُچی کوک کرے فریاد، پر بھ اگے رہیا سنا ئیا۔ پاربرہم پر بھ چوڈاں صدیاں دتی داد، محمد اشارے نال جنائیا۔ بیسویں صدی مارے آواز، بیس پيسا ناؤں دھرائیا۔ میرا اچے پورا نہیں ہو یا کاج، کرتے میری اک عرضو ئیا۔ میں لکھ چوڑا سی گھر گھر دیکھنا ناچ، کوڑی کریا نال رلا ئیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا کرن دی دسی جانچ، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ بنا ئیا۔ تیرا نور نظر نہیں آؤنا رسول پاک، پاکیزہ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ چار کُنت دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوئی گوپی کاہن نہ پائے راس، ساچا ناچ نہ کوئے نچائیا۔ سنگر پورا حاضر حضورا نانک گوہند کسے وسے نہ پاس، من واسنا چاروں کُنت ہوئے ہلا ئیا۔ پھرے دروہی پر تھی آکاش، گگن گلنتر نیتز نیناں نیر وہائیا۔ وشن برہما شو کہن ساڈے کچھ نہیں پاس، خالی ہتھ دین رکھائیا۔ تیرے بھگت ہون اُداس، سائتک ست نہ کوئے درتائیا۔ پاربرہم پر بھ میرے سنگر اوس ویلے میتوں کہیں شاباس، کلج میرے چھوٹے پُت واہوا تیری وڈی وڈیائیا۔ تیری لکھ چوڑا سی کرماں نال کراں ناس، کرماں لیکھا لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا من میری ارداس، در تیرے سیس جھکائیا۔ پر بھ میری عرض کر منظور، در اکو منگ منگائیندا۔ توں سب دی آسا منسا کریں پور، پورن اچھیا تیرے کول کرائیندا۔ میں چار کُنت چاؤنا فتور، فتوے سب دے اُتے لائیندا۔ سنتاں سادھاں اندر واڑنا کوڑو کوڑ، پیر پیغمبر بچیا کوئے رہن نہ پائیندا۔ اکو مار شرع دزیر، کنجی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بدل سکے نہ کوئے تقدیر، تیری تدبیر ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔ توں میرا دیکھ انت اخیر، گھر گھر سرشٹ سبائی نیتز نیناں نیر وہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، ایکا دینا ساچا ور، دین دیال ٹھا کر میرے مہروان تہہ بن نظر کوئے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناشی بولے سچ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ کلجک چار کُنٹ دہ
 وِشا نو کھنڈ ست دیپ اندر رہیا نچ، مکھ گھننگ نظر کوئے نہ آئیندا۔ انتم بھانڈا بھجنا کوڑی کچ، کایا گگریا ڈیرہ ڈھاہندا۔ پرگٹ ہو یا پُرکھ سمر تھ، مہما اکھ
 آپ سنائیندا۔ جگ چو کڑی سنجگ تریتا دوا پر جو کلجک چلائے تیرا رتھ، بن رتھوا ہی ویس وٹائیندا۔ انتم مارگ اکو دیوے دس، سچ سنہیہڑا اک سمجھائیندا۔
 تیرا کھیڑا ہونا بھٹھ، ترے گن گنی اگ لگائیندا۔ بن گرگھ سچے کوئی نہ سکے نچ، گر اوتار پیر پیغمبر آگے ہو نہ کوئے چھڈائیندا۔ نیتز کھول اٹھ ویکھ نٹھ،
 پاربر ہم پتر میشور شبد ہلکارا اکو اک دوڑائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ویکھ دکھائے چو داں لوک ہٹ، چو داں طبق پڑدا آپ چکائیندا۔ سنجگ سچا دھرت
 مات دی گودی جائے وس، سری بھگوان واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ کرے کھیل آپ اکھ، کتھنی کتھ نہ کوئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چو کڑی چار جگ پاندھی سب دا پنڈھ مکائیندا۔

* ۱۲ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ صادق ضلع فروزپور * *

سنجگ سچے تیرا سچا نام، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیا۔ ہنگ برہم سچ دیوے دان، دست امولک جھولی پائیا۔ شبد گر بن کے آوے سچا رام، ہر
 گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ ست ستوادی ویس وٹائے اگنی کاہن، گوپی کاہن راس رچائیا۔ بے پرواہ کھیلے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن دھار سمجھائیا۔
 پروردگار ہوئے پردھان، سچ پردھاگی اک کمائیا۔ لاشریک اٹھائے سچ نشان، شرکت کوئے نظر نہ آئیا۔ سچ پیغمبر دیوے اک پیغام، کلمہ اکو اک سنائیا۔
 لکھ چو اسی بخشے اک دھیان، پُرکھ اکال سرن سرنائیا۔ بودھ اگادھا دئے گیان، نش اکھر اکھر روپ وٹائیا۔ آتم انتر نرمل جوت جگائے مہان، جوتی جوت
 جوت رُشنائیا۔ سچ دوارا کھول دکان، چو داں لوک دئے سمجھائیا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، پاربر ہم برہم پڑدا دئے اٹھائیا۔ ایش جیو کرے پچان،
 جگدیش بھيو چکائیا۔ ساچا مندر دکھائے مکان، محل اٹل اک رُشنائیا۔ سچکھنڈ نو اسی وسے نوجوان، پُرکھ ابناشی نہ مرے نہ جائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دھر

فرمان، دُھر دی بانی بان لگایا۔ وشن برہما شوچرن کول سپس جھکان، در بیٹھے الکھ جگایا۔ تیرا کھیل وڈ مہبان، بی خیر یا اللہ سکے نہ کوئے سمجھایا۔ سچ تو یقین دے وڈ مہروان، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ سچے رہیا درڑایا۔ سنجگ سچے ویکھ لال، سو صاحب سچ جنایا۔ سچ دوار کھولے تیری دھر مسال، دھرم ونڈ نہ کوئے دکھایا۔ ٹھاکر سوامی ہوئے دیال، دینن اپنی دیا کمایا۔ ساچا مارگ دئے سکھال، ست ستوادی کرے پڑھایا۔ چار ورن دیوے اک گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش دئی دوتی رہن کوئے نہ پانیا۔ بودھ اگادھا نام جیکارا سنائے آپ بھگوان، بھگون اپنا بھو کھلایا۔ توں میرا میں تیرا ناتا جڑے وچ جہان، آتم پر ماتم بندھن اک دکھایا۔ جیو جنت سرشٹ سبائی لکھ چوراسی چارے کھانی بانی سارے گان، گا گا اپنی خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے سمجھایا۔ سنجگ سچے تیرا راہ، سو سوامی آپ جنائیدا۔ نر ویر پڑکھ نر اکار نر نکار بنے ملاج، کھیوٹ کھیٹا اپنی سیو کمائیدا۔ ساچا ناؤں نر نر نکارا اکو دئے صلاح، صلاح گیر نظر کسے نہ آئیدا۔ نو نو چار سہائے تھاں، تھان تھنتر سو بھا پائیدا۔ جیو جنت ہنس بنائے کاں، کاگوں ہنس روپ وٹائیدا۔ نردھن سردھن پکڑے بانہہ، پھڑ باہوں گلے لگائیدا۔ گھٹ سوامی بہہ کے کرے نیاں، سچ عدالت اک لگائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ تیرا راہ دکھائیدا۔ سنجگ تیرا گھلا وپیڑا، ہر کرتا آپ کرایا۔ دین مذہب دا چکے جھیڑا، ذات پات نظر نہ آیا۔ کوڑی کریا ڈھاہے ڈیرہ، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملایا۔ اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرا، ساچا چند نور کر رُشٹایا۔ دھرت دھول دا وسے کھیڑا، زمیں اسمان خوشی منایا۔ پار برہم پر بھ کرے اپنی مہرا، مہر نظر بے نظیر آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنایا۔ سنجگ کہے میرے نر نکار، تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ توں آد جگادی داتا سرجنہار، دیونہار سچا شہنشاہیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج چارے جگ تیرے بھکھار، بیٹھے در الکھ جگایا۔ نیوں نیوں سجدہ سپس کرن نمسکار، جگدیش تیری اوٹ نکایا۔ کر کرپا سرجنہار، چرن کول دے سمجھایا۔ میں سیوک بناں برخوردار، مان ابھمان نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا حکم مٹاں سرکار، شرع سکے نہ کوئے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ در تیرے پر بھ منگاں منگ، خالی جھولی اپنی ڈاہیا۔ کرپا کر سورے سرنگ، شاہ سلطان تیری

سرناٹیا۔ اکو دے سچ اند، کوڑی کر یا رہن نہ پائیا۔ لیکھا چھکے بھیکھ کھنڈ، سچ سچ دے سمجھائیا۔ میرا پریم نہ ہووے رنڈ، پریتی پریتوان تیرے نال لگائیا۔
 دئی دوتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ دیال ہو کے سنا چھند، ڈھولا اکو راگ الائیا۔ خوشی کرا بند بند، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ ساچا چاڑھ نرگن چند،
 سورج چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ڈھر دی دست جھولی پائیا۔ سنجگ کہے میرے بھگوان، بھگوان تیری
 اک سرناٹیا۔ ڈھر دادے اک نشان، سچ نشانہ ہتھ پھڑائیا۔ نام شبد دے گیان، چوڈاں ودیا نہ کوئے پڑھائیا۔ چوڈاں لوک سچ مسان، بن تیرے سو بھا
 کوئے نہ پائیا۔ چوڈاں طبق نہ کوئے کلیان، کلمہ نبی رسول نہ کوئے سمجھائیا۔ کرپا کر نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ آد جگاد حکمران، تیرا حکم نہ کوئی میٹے
 میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچے رہیا سمجھائیا۔ سنجگ ساچے سُن بال نادان، سو سنگر آپ جناٹیا۔
 کجگ کوڑی مٹے ڈکان، لوک مات رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنا جاری کرن فرمان، ڈھر سندیسہ دین سٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کوئی نہ کرے کلیان،
 سر ہتھ نہ کوئے ٹکائیا۔ صدق صبوری ثابت رہیا نہ کوئے ایمان، ست سنتو کھ دھیرج جت نظر کوئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا جیو جنت سادھ سنت کرن کلیان،
 انتر آتم گر کا شبد نہ کوئے وسائیا۔ باہروں رسنا جہوا پتی دند بولن زبان، پریم پریتی پریم پُرکھ نہ کوئے نبھائیا۔ دُور ڈراڈے ویکھن دین مذہب ایمان، ساچا
 اسم نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ دیوے مان وڈیائیا۔ سنجگ آگوں پیا ہس، پر بھ تیرے چرن ملے
 سرناٹیا۔ ٹھا کر سوامی مارگ اپنا دس، میں پاندھی چلاں واہو داہیا۔ ساچا نور کر پرکاش، موہے مارگ دینا لائیا۔ میٹوں اکو تیری آس، دوجا اشٹ نہ کوئے
 منائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سدا وساں تیرے پاس، در تیرے اکھ جگائیا۔ تیرا کھیل پر تھی آکاش، گگن منڈل تیرا نور رُشنائیا۔ وشن برہما شو تیرا پرکاش،
 دو جہان تیرا نور ڈگمگائیا۔ میری پوری کرنی آس، نراساروپ نہ کوئے دکھائیا۔ میٹوں اکو سچی خواہش، تیرا نام دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے خوشی منائیا۔ سنگر سچا پُرکھ اکال، پر بھ ابناشی آپ جناٹیا۔ کرپا کرے دین دیال، دین تیرا رنگ رنگائیا۔
 دھرم بنائے تیری سچی دھر مسال، نو کھنڈ پر تھی اکو گھر دکھائیا۔ دیک جوتی دیا دیوے بال، تیل باقی نہ کوئے ٹکائیا۔ شبد اگئی وجے تال، انخدادی

ناد سنائیندا۔ امرت جام دے پیال، رس اکو اک وکھائیندا۔ مارگ دسے اک سٹھال، رہبر اپنا روپ وٹائیندا۔ زرگن ہو کے بنے دلال، سرگن ساچا ونج کرائیندا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دان، داتا دانی جھولی سچ بھرائیندا۔ اکو نام کرے پردھان، دو جہاناں حکم ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے خوشی منان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ گھلائیندا۔ سنجگ کہے پر بھ کر مہر، مہروان تیری سرنائیا۔ دُور دُراڈے نظری آؤنا نیرن نیر، ست پُرکھ زرنجن بن کے پاندھی راہیا۔ پتپر میثور نہ لائیں دیر، تیرے در میری عرضوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سنجگ سچے تیری اک اڈیک، اتر پورب پچھم دکھن چاروں دشا دھیان لگائیا۔ صاحب ستنگر پُرکھ اکال مہابلی آئے اپنی تاریخ، تاریخ سکے نہ کوئے بدلایا۔ دُور دُراڈا وسے سدا نزدیک، نیرن نیرا ہوئے سہائیا۔ ساچا مارگ لائے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ راہ دسے اک باریک، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ ساچی مارے نام لیک، قلم شاہی ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی اپنی کرے آپ تصدیق، دُوجے ہتھ نہ کوئے پھڑائیا۔ سری بھگوان بدلے اپنی پیٹھ، کروٹ لے لئے اگٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در تیرا دے سہائیا۔ تیرا در ہوئے سہنجنا، سو پُرکھ زرنجن آپ سہائیا۔ کرے کھیل آد زرنجنا، زرنان بے پرواہیا۔ ویکھے وگسے درد دُکھ بھے بھنجنا، بھوساگر دُگھی کندر پھول پھولایا۔ ساچا مارگ اکو دسنا، دہ دشا دے سمجھائیا۔ ہردے زرگن ہو کے وسنا، سرگن سرتی شبد کرے کُرمائیا۔ پنچ تتت کایا کھیڑا نہ ہووے بھٹھنا، ترے گن اگنی بند کرائیا۔ ساچی جوت کرے پرکاشنا، پرکاشوان اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ دُھر دا لیکھا اگنی جاپ، سری بھگوان آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس تھا پین دتا تھا پ، سنجگ تریتا دوا پر کلج سیوا لائیا۔ اتم لے کے گیا اپنے گھاٹ، ساچے مندر دتے بٹھائیا۔ لوکمت آون جاون کمی واٹ، پچھلا لیکھا کوئی رہن نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لکھ کے گئے قلم دوات، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ رسنا جہوا ہتی دند اچی کوک گئے آکھ، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پتپر میثور پروردگار سب دامائی باپ، لکھ چوراسی بھگونت اپنی گود اٹھائیا۔ سو صاحب دا کرو پاٹھ، جس دی صفت کرے سرب

لوکائیا۔ چرن کول کول چرن بندھائے اکونات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ رل مل سارے پٹی پڑھو اک جماعت، ساچی سکھیا دے درڑائیا۔ جس دا کلمہ آد جگادی چلے کانات، پیر پینمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ سو صاحب سنگر کدے نہ پائے وفات، مرگھٹ وچ کدے نہ جائیا۔ نت نوت دیونہارا دات، سنجگ تریتا دوپر کلجگ سب دی جھولی آپ بھرائیا۔ کلجگ انتم مٹے اندھیری رات، کوڑی رین اموس رہن نہ پائیا۔ چار جگ دے گر اوتار سارے گئے آکھ، آخر پرگٹے بے پرواہیا۔ جس دی بھاکھیا کوئی نہ سکے بھاکھ، بھیکھ رکھ اولڑا سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس دا لیکھا جانے اگو گر دسمیش، دو جا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سچ سپوتا کرے ہیئت، ساچا نیتا اگو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ تیرا ساچا بندھن اگو نام رکھائیا۔ سچ پر بھ نام دس اوہ، جس وچ تیری وڈیائیا۔ جس ملیاں تیرے جہا جائے ہو، فرق کوئی رہن نہ پائیا۔ جس نال پریم پریتی کر کے جائے چھوہ، چھری کرد کھرگ کھنڈا تلوار چکائیا۔ کوڑی کریا جگت وکارا دیوے کوہ، قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ مہروان ہو کے دیوے سچّی لو، پرکاش اگو اک دکھائیا۔ اپنا نام رکھائے سو، ہنگ برہم لکھ جوڑا سی جیو آتم اپنے نال ملائیا۔ دُرمت میل کلیور دیوے دھو، پتت پُنیت دے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگو دینا نام ور، جس دا لیکھا تیرے وچ سمائیا۔ سو پُرکھ کہے میرا آدی جاپ، جگھیون داتا آپ جنائیا۔ ناتا جڑیا پت باپ، پتا پوت میل ملائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہہ کے تھر گھر دتی دات، شبدی ساچی ونڈ ونڈائیا۔ زرگن ہو کے زرگن بدھانات، ناتا ملیا بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہو کے دسی گاتھ، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ بھيو کھلایا بن پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ مہروان ہو کے پائی نتھ، ڈوری تند ہتھ اٹھائیا۔ بے نظیر ہو کے دسی گاتھ، زر نکار کرمی پڑھائیا۔ شبد ست تھر گھر دوارے اچی کوک دتا آکھ، توں میرا میں تیرا سوہنگ روپ پر بھ تیرا نور نور رُشنائیا۔ سنجگ سچّے تیرا روپ سوہنگ سو، سوامی آپ جنائیندا۔ ہنگ برہم کر زرموہ، کوڑی مُجبت ناتا توڑ تڑائیندا۔ دھر دا ڈھو آ دینا ڈھو، انتر آتم انحد نادی ناد سناہندا۔ سرت سوانی شبد ہانی مل کے خوشی جائے ہو، چنتا غم رہن کوئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ تیرا سچّا اگو نام سمجھائیندا۔ سنجگ تیرا نام سچ، سوہنگ روپ سچ سمائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ مہا سناے آپ اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیا۔ زرویر ہو چلائے رتھ، بن

رتھو ہی سیو کما ئیا۔ ہر گھٹ ہر دے جائے وس، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ امرت آتم جھرنا نچھر دیوے رس، کول کولا دے اٹائیا۔ ساچا نور کر پرکاش، اگیان اندھیر دے مٹائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سد و سنہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دینن اپنے گلے لگائیا۔ پھڑ اُتارے اپنے گھاٹ، پتن بیٹھا بے پروا ہیا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، پاندھی نظر کوئے نہ آئیا۔ پر بھ ملن دی دے جاچ، او جھڑ راہ کوئے نہ پائیا۔ جو زرگن ڈھولا زرگن ہو کے جائے آکھ، سو سرگن سوہنگ روپ سما ئیا۔ نیڑ نہ آئے تینو تاپ، ترے گن بندھن دے کٹائیا۔ کلج کر یا میٹے سنتاپ، سنسار وگ دے چکائیا۔ نظری آئے اکو باپ، جس نوں موسیٰ رہیا جنائیا۔ جس نوں عیسیٰ کہا پاک، سو پروردگار کرے رُشنائیا۔ جس توں محمد منگی دات، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ جس نوں گر اوتار سارے کہندے سب دامالک پُرکھ ابناش، خالق خلق وچ سما ئیا۔ سو صاحب جانے اپنی راس، گوپی کاہن رہیا نچائیا۔ جس دے ناماں وچوں کوٹن نام اہجن شاخ، صفتی صفت روپ وٹائیا۔ شبد گرو گر کہے آد جگادی سوہنگ ست سرؤپی اکو باپ، آتم پر ماتم پر ماتم آتم ناتا جوڑ جڑائیا۔ ساچی پوجا ساچا پاٹھ، ساچا سمرن اک رکھائیا۔ ساچا تیر تھ ساچا گھاٹ، ساچا پتن اک سمجھائیا۔ ساچا مندر مسجد شو دوالا ماٹھ، سچ مسیت ساچا حجرہ اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے ت آٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ کھوج کھوجائیا۔ سنجگ تیرا سچ سلوک، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ جس نوں کوئی نہ سکے روک، دو جہان رہے جس گائیا۔ وشن برہما شو رکھن اوٹ، نیتزنین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گاؤن لوک پر لوک، دو جہاناں راگ سٹائیا۔ جس دابنس سربنس ہنگ برہم اوت پوت، سو پُرکھ پُرکھو تم ویکھ دکھائیا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ نہ کوئی دین مذہب لائے چوٹ، ڈورؤ ڈنک نہ کوئے وجائیا۔ اکو دھار نرمل جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سنگر سچا اکو بہت، جس ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جس دامندر سچکھنڈ دوارا قلعہ کوٹ، انھو پرکاش کرے رُشنائیا۔ جس نوں بھگت بھگوان کہندے گئے رہے الوپ، جگ نیتز نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ تیرا سچا نام، آپ پرگٹائے اگئی رام، رام راما جھولی پائیا۔ سنجگ کہے میتوں ملیا میت، پر بھ تیرے شبد و بے ودھائیا۔ میں گھر گھر سناواں سچا گیت، در در پھیرا پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پر بھ دی ویکھو سچی ریت،

آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ پاربرہم برہم دیوے اک پریت، پریتوان ویکھ دکھائیا۔ ایک رنگ رنگے ہست کپٹ، اوج پنج نظر کوئے نہ آئیا۔ جس ملیاں مانس جنم
 لوو جیت، لکھ چوراسی بندھن دئے کٹائیا۔ سو صاحب کولوں منگو بھیکھ، جو آد جگاد جگاد جگنتر دیونہار اک وڈیائیا۔ جس دانسانہ سارے دس کے گئے ٹھیک،
 اُس دی منزل چڑھ کے ویکھو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو نام دئے وڈیائیا۔ اکو نام شبد گیان، ایکنارا آپ
 جنائیندا۔ اک محل اٹل مکان، اک اگلا سو بھاپائیندا۔ ایک نورئی جوت مہان، آد زرنجن نور رُشائیندا۔ ایک تھم ڈھر فرمان، ابناشی کرتا آپ سٹائیندا۔ ایک دو
 جہاناں ویکھے مار دھیان، سری بھگوان پڑا لاہندا۔ ایک دیونہارا برہم گیان، پاربرہم برہم آپ پڑھائیندا۔ ایک جگ چوکڑی کرنہارا کلیان، جگ جگ اپنا کھیل
 کرائیندا۔ ایک کلجک میٹے کوڑ نشان، جوٹھ جھوٹھ جڑ اگھرائیندا۔ ایک سنجک سچ کرے پردھان، نام پردھانگی ہتھ پھرائیندا۔ اکو سرب جیاں دا سانجھا بھگوان،
 دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ اکو نظری آئے کاہن، ساچی بنسری نام سٹائیندا۔ اکو پرگٹے رمیا رام، سنجک سچا راہ دکھائیندا۔ اکو کلمہ دے کلام، اکو اپنا تھم
 ورتائیندا۔ اکو بولے ستنام، نانک زرنجن سرگن کھیل کرائیندا۔ اکو فتح ڈنکا بول جیکار، جیکار دو جہان سٹائیندا۔ اکو منگے منگ وارو وار، جگ جگ اپنی جھولی
 ڈائیندا۔ اکو داتا دیونہار، نت نوت اپنی وست ورتائیندا۔ اکو ویکھے وگسے ویکھنہار، روپ رنگ رکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ اکو جگ چوکڑی لے اوتار، سنجک
 تریتا دواپر کلجک مات ہنڈائیندا۔ ایک اچی کوک کرے پکار، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن رسنا جہوا تیس بتیس راگ سٹائیندا۔ ایک ایک کل کلکی لے
 اوتار، اکل کل دھاری اپنی کھیل کرائیندا۔ ایک ڈنکا وجائے وچ سنسار، نام ڈنکا ہتھ اٹھائیندا۔ ایک کھنڈا چمکے وچ برہمنڈاں شبد سار، سار شبد بھو کوئے نہ
 پائیندا۔ پاربرہم پر بھ کلجک اتم سب کچھ اپنے لے اختیار، دوجا راج راجان شاہ سلطان نظر کوئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے دین بیان،
 قلم بند سرب بیان کرائیندا۔ پاربرہم پر بھ ساڈا کھہڑا اچھٹیا جیو جہان، لکھ چوراسی ناتا نظر کوئے نہ آئیندا۔ اتم تیرا دس کے آئے نشان، سو نشانہ تیرے
 ہتھ سو بھاپائیندا۔ جوں بھاوے توں کر کلیان، کرتے تیری قیمت ہٹ نہ کوئے وکائیندا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے انجان، توں پتا پوت سب دی لاج
 رکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجک مارگ اک لکھائیندا۔ سنجک مارگ دئے لا۔ رحمت کر آپ خُدا۔ بھو ابھیدا

دے کھلا۔ چار ورن صلح دے کرا۔ اٹھاراں برن پنڈھ دے مُکا۔ آتم پر ماتم ڈھولا دے سنا۔ شبد وچولا سَنگر اِکو دے بنا۔ زرویر پُرکھ پڑدا اوہلا دے اُٹھا۔ سچ گھر ساچے مندر پریم پیار دا ہولا اِکو رنگن دے رنگا۔ کایا چولا بدلے چولا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ڈھولا اِکو دے سمجھا۔ ساچا ڈھولا گاؤنا گوہند، گھر گمبھیر وڈی وڈیاںیا۔ سرب جیاں دی میٹے چند، چننا چکھانہ کوئے ستاںیا۔ پُرکھ اکال دی سارے ہند، لکھ چوڑا سی جیو جنت درساںیا۔ اوس صاحب دی رسنا جہوا کوئی نہ کرے ہند، ہندیا صاحب سَنگر کدے نہ بھانیا۔ پر بھ ٹھاکر دین دِیال سدا بخشند، بخشش اِکو اِک دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھجک سَنجک کھجک دوہاں لہنا دینا دیوے تھاؤں تھانیا۔

* ۱۳ اَسو ۲۰۲۰ ہکرمی اجیب سَنگھ راج سَنگھ دے گرہ فرید کوٹ ضلع فروزپُر *

سَنجک ساچے رکھنا چت، سو صاحب آپ جناںیا۔ بھگت بھگوان سچا مت، جگ چو کڑی ویکھ دکھانیا۔ غریب نہانے ویکھے نت، نوت اپنا پھیرا پانیا۔ آتم پریتی کرے ہت، پار برہم بے پرواہیا۔ ڈھر دا لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاںیا۔ ساچی وست پائے بھکھ، بھجھیا اپنا نام ورتاںیا۔ گھر مندر آوے دس، گرہ نور جوت رُشناںیا۔ سرتی شبد لائے کھچ، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ کھیل کھلائے گھر گھر وچ، وجے اِکو نام ودھانیا۔ شبد پڑھائے اکھرش، نش اکھر روپ وٹاںیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا توہے وڈیاںیا۔ بھگت بھگوان سچا سنگ، سَنجک ساچے سچ جناںیا۔ دین دِیال لائے انگ، انگیکار اِک اکھوانیا۔ آتم دیوے سچ انند، سیتل دھار امرت میگھ برسایا۔ کوڑی کریا کرے کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چکایا۔ گیت سناے اگئی چھند، ڈھن آتمک راگ الاںیا۔ خوشی کرائے بند بند، جس جن اپنی بوُجھ بُجھانیا۔ کایا چولی دیوے رنگ، ساچی رنگن اِکو اِک دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا دے درڑاںیا۔ بھگت بھگوان سگلا ساتھ، آد جگادی آپ نبھانیندا۔ نرگن سرگن چلائے راتھ، بن رتھواہی سیو کمائیندا۔ پار برہم برہم دیوے اپنی گاتھ، منتر ڈھولا اِکو راگ سنانیندا۔ چرن کول اُپر دھول سچ پریتی بنھے نات، ناتا اپنے نال جڑائیندا۔ کوڑی کریا رین

اندھیری میٹے رات، زرگن جوتی چند اک چکائیندا۔ اتم کرے ہر جن ذات، دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ سجن سہیلا بنے ساک، سگلا سنگی آپ اکھوائیندا۔ بند کواڑی کھول تاک، گھر ایک درس کرائیندا۔ کرے پیار جوں پتا پوت باپ، جن جننی گود سہائیندا۔ سچ سنیہڑا جائے آکھ، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ پتن لائے اپنے گھاٹ، کنارہ اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ سبجگ سُن کھول آکھ، سنگر سچا سچ جنایا۔ زرگن سرگن درس دکھائے ہو پر تکھ، پار برہم پر بھ اپنا ویس وٹائی۔ سنت سہیلے لکھ چورا سی وچوں لئے رکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھانیا۔ مہروان پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اک اٹھائی۔ لیکھا جانے تت اٹھ، نو دوار کھوج کھوجائی۔ دسم دوا ری آپے وس، آپ اپنا بھو چکائی۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ساچی سیجا بھوگ بلاس، رس اکو اک دکھائی۔ جنم جنم دی میٹے آپ پیاس، ترسنا بھکھ رہن نہ پائی۔ لیکھا لائے پون سواس، جو جن رسنا جہوا گائی۔ مانس جنم پوری کرے آس، مہروان مہر نظر اٹھائی۔ ساچے منڈل دکھائے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائی۔ اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے آپے لئے جھاک، تاکی کھڑکی کُنڈا آپے لاہیا۔ من منو آنہ رہے عاق، مت بُدھ چلے نہ کوئے پتھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں صفت صلاحیا۔ نیتن نیتا اینکار، اک اگلا دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی دیکھنہار، سبجگ تریتا دوا پر کلجک آپ ہنڈھائیندا۔ دیونہارا شبد بھنڈار، نام خزانہ آپ ورتائیندا۔ بخشنہارا چرن آدھار، چرن چرنودک لکھ چوائیندا۔ دیونہارا جوت اُجیار، ساچا نور چند چکائیندا۔ دیکھنہارا سچ دربار، محل اٹل سو بھاپائیندا۔ رکھنہارا دو جہان، زرگن سرگن سرگن اپنا حکم ورتائیندا۔ جھلاونہارا سچ نشان، دھرم نشانہ اک جھلائی۔ گاونہارا سچا نام، سچ سچ جنائیندا۔ کرنہارا اپنا کام، کرتا پُرکھ نام دھرائیندا۔ سناونہارا سچ پیغام، ساچا کلمہ آپ پڑھائیندا۔ وساونہارا حق مقام، پروردگار ڈیرہ لائیندا۔ بناونہارا سچ نظام، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ مارنہارا انیالا بان، تکھی مکھی دھار دکھائیندا۔ کھیلنہار سری بھگوان، خالق خلق ویکھ دکھائیندا۔ آون جاون رکھے دو جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ بھگت بھگوان پریم اٹھ، تڑٹی نظر کوئے نہ آئی۔ لگی پریت نہ جائے چھٹ، ڈوری تند نہ کوئے کٹائی۔ بن وچولا کوئی نہ پائے پھٹ، دُئی دویت نیڑ نہ آئی۔ جگت وبار نہ جائے رُس، بھگت پیار ملے وڈیائی۔ اندر وڑ

کے لئے بچھ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ اُجل وکھائے اپناکھ، جوتی نور نور رُشنائیا۔ جنم کرم دامیٹ ڈکھ، سُنکھ آتم گھر پُچائیا۔ مات گربھ نہ اُٹارکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ ساچی گودی لئے چک، ہلارا دو جہان دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ دیونہار وڈیائی صاحب سَنگَر عیب، اچرج لیلآ آپ رچائیندا۔ دُور دُراڈا وسے سدا قریب، نیرن نیرا نظری آئیندا۔ ساچی وست امولک پاوے بھیکھ، بھچھیا اِکو اک ورتائیندا۔ بدلنہارا کوڑی نیت، ساچا مارگ اِک لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا دُھر دا جھولی پائیندا۔ سَنجگ کہے میرے محبوب، واہوا وڈ تیری وڈیائیا۔ کس بدھ آئے موہے ثبوت، تُوں بھگتاں مِتا سنج سَکھدائیا۔ ابناشی کرتے اُٹھ ویکھ پنچ تت کلبوت، کَلجگ انتم دیاں دکھائیا۔ سَنجگ کہے میٹوں نظر نہ آئے کوئی عروج، عرش قُرس بیٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پُرکھ اکال کہے میں رکھیا آپ محفوظ، حفاظت کراں تھاوں تھانیا۔ سَنجگ کہے میٹوں گھر گھر دسے دُوج، ایکا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ سری بھگوان کہے میں پچھلا لیکھا سب دا کیتا موقوف، اگے اپنا تھم ورتائیا۔ شبد سورا بھیج دُوت، دُھر دا تھم اِک سنائیا۔ سو بھگت میرے جو اِکو کرن میری پوج، دُوجا اِشٹ نہ کوئے منائیا۔ تنہاں انتر آتم دتی سوُجھ، من واسنا رہن کوئے نہ پائیا۔ بیو کھلایا بن پڑھیاں گوُجھ، گردیو سوامی ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا رہیا درڑائیا۔ سَنجگ کہے پر بھ دس اوہ دھام، جس گھر وجے ودھائیا۔ جس مندر اِکو نظری آئے رام، دُوجا رُپ نہ کوئے دھرائیا۔ جس گرہ اِکو وسے شام، بنسری اپنا نام سنائیا۔ جس در اِکو پیغمبر دئے پیغام، کلمہ حق حقیقت کرے پڑھائیا۔ جس دوارے اِکو منتر ستنام، ست ستوادی دئے سمجھائیا۔ جس محل اٹل اُچ منارے اِکو فتح ڈنک جیکار، بے جیکار رہیا جنائیا۔ جس گرہ وسے آپ نرنکار، نرگن اپنا آسن لائیا۔ سو پُرکھ ابناشی میٹوں مندر دے دکھال، میں دیکھاں چائیں چائیا۔ سَنجگ تریتا دواپر کَلجگ سارے کردے گئے سوال، دوئے جوڑ جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا رہیا سمجھائیا۔ اُٹھ سَنجگ ویکھ پتی دھر مسال، سری بھگوان دھرم دوارا اِک جنائیندا۔ جس گرہ سمرن اِکو نام، ناؤں نرنکارا آپ دکھائیندا۔ سو در ہوئے پروان، سو گھر سو بھاپائیندا۔ سو مندر سچ نشان، سو شو دوالا رنگ رنگائیندا۔ سو گرو دوار کرے پرنام، نیوں نیوں سپیس جُھکائیندا۔ جس اندر وسے سری بھگوان، سو

تن مندر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھو آپ چکائیندا۔ سنجگ ویکھ بھگوان بھگت، سری بھگوان رہیا جنائیا۔ جس دی چال نرالی سدا جگت، جگ چوکڑی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کوئی نہ جانے ویلا وقت، تھت وار سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ بھگتاں وچ سب نالوں اکو فرق، ساچے بھگت پُرکھ اکال اکو اوٹ رکھائیا۔ سرشٹ سبائی باقی پچھے لگی لکھت پڑھت، کاغذ قلم شاہی ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مُڑ کے کوئی نہ آوے پرت، پرتیندھ اکو اک اھوائیا۔ جس نوں بھیجے آپ اُتے دھرت، سو دھرتی دھرت دھول سیوا جائے کمائیا۔ اتم سارے لا کے جاون شرط، پُرکھ اکال دین دیال صاحب سلطان مٹو سرشٹ سبائیا۔ جس در نہ کوئی سوگ روگ ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر نہچل دھام بیٹھا رہے بے دھڑک، خطرہ خوف سرب جنائیا۔ سو صاحب سنگر کھج اتم آوے پرت، نرگن نرگن پھیرا پائیا۔ نرور پُرکھ نراکار آد نرنجن جوت سرُپ دیوے درس، بیخ ت وند نہ کوئے وندائیا۔ امرت میگھ انتر آتم دیوے برس، اگنی ت دے بُجھائیا۔ سو ویکھنہارا ساچے بھگت، بھگتاں اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ لیکھا جانے بوند رکت، رتی رت سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا پڑدا آپ اُٹھائیا۔ سنجگ کہے پر بھ کی بھگتاں ریت، موہے ساچی دے سمجھائیا۔ کون ڈھولا گاؤن گیت، جگ جگ منتر نام دھیائیا۔ کون بدھ رکھن اڈیک، نت نیتز نین اُٹھائیا۔ کون ویلا آئیں نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ کون دوار کریں پریت، سچ پریتی توڑ نبھائیا۔ کون بھنڈارا پائیں بھیکھ، بھجھیا اک ورتائیا۔ کون جیکارا سنائیں ساچی سکھیا سیکھ، کوک کوک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سنجگ سُن دھر دی بات، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں بچھاں وات، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ نام اگنی دیواں دات، دست اموکک جھولی پائیا۔ اندر وڑ سناواں گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں جڑیا سچائیا، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ آتم پر ماتم مل کے بنے سچی جماعت، پٹی اکو اکھر دے پڑھائیا۔ نظری آئے ساکھیات، شاہ پاتشاہ سچ سرُپ روپ وٹائیا۔ نام پیالہ دیوے آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں بدلایا۔ پچھلی خطا کرے معاف، خطاب اپنا دے جنائیا۔ بن رسنا جھوا پتی دند دے سواد، انرس رس اپنارس وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، نرگن اپنا میل ملائیا۔ ست ستوادی مار آواز، دھر دی بانی بان

لگایا۔ جنم کرم دامیٹ پاپ، ڈرمت میل دھوایا۔ ساچا منتر دتے جاپ، سوہنگ سو سچ پڑھایا۔ سنجگ ساچا تھا پین جائے تھا پ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔
دور ڈراڈا چل کے جن بھگتاں ملے آپ، بھگت جن لبھن کسے دوار نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس
رکھایا۔ تیری آسا کرے پور، سری بھگوان سچ سمجھائیندا۔ بھگتاں دے سدا حضور، ہر جو اپنا روپ دکھائیندا۔ پنڈھ نہ رکھے نیڑا دور، دور ڈراڈا نیرن نیرا
اپنا گھر دکھائیندا۔ جنم کرم داکٹ قصور، ساچی صورت سچ درڑائیندا۔ نام بھنڈارا دے بھرپور، نوست انت دکھائیندا۔ چتر سنگھڑ بنا مور کھ موڑھ، ساچے
دھندے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دیکھ دکھائیندا۔ ہر جن بھگت کھیل اگم، بے پرواہ دے جنایا۔ انتر آتم بن
دماں دم، نت بیٹھا دھیان لگایا۔ پیار کوئی نہ مائی چم، جگت شنگار نہ کوئے وڈیایا۔ نچ نیز رووے چم چم، دوئے لوچن سمجھ سکے نہ رانیا۔ ہر کھ سوگ نہ
ترسنا غم، چنتا دکھ نہ کوئے دکھایا۔ اک دھیان سری بھگوان، دوجی سرن نہ کوئے تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو بھگت دے وڈیایا۔
سو پر بھو اوہ بھگت کیہڑا، جس دیویں مان وڈیایا۔ سری بھگوان کہے دیکھ و سدا کھیڑا، سنجگ اپنا نین اٹھایا۔ جنہاں گھر پر بھ دا ڈیرہ، سو گھر ساچے وجے
ودھایا۔ سرشٹ سبائی وچوں کر نکھیڑا، کھیڑا اکو دتا دکھایا۔ جو رسنا جہوا اندر باہر گپت ظاہر کہے توں میرا میں تیرا، سوہنگ ڈھولا رہے گایا۔ تنہاں ایہتھے
اوتھے دو جہان گھلا رہے ویہڑا، چارے جگ بیٹھے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا لیکھا دے سمجھایا۔
سنجگ کہے واہوا وڈے بھگوان، وڈی تیری وڈیایا۔ غریب نمانیاں دیویں دان، کوجھے کملے گلے لگایا۔ جگ رلیاں دیویں مان، مہر نظر اٹھایا۔ جگ جنم
دے وچھڑے میلیں آن، ملنی اپنے نال کرایا۔ اکو دے کے سوہنگ دان، دو جہاناں پنڈھ مکایا۔ نہ کوئی سندھیا پوجا نہ امرت اشان، امرت آتم سر
سرور اکو وار نہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ٹدھ بن نظر کوئے نہ آیا۔ سنجگ، جو جن میرا ناؤں دھیاؤندے، پر بھ
اکو اوٹ تکایا۔ سو بھگت بھگوان رل مل خوشی مناؤندے، گھر ساچے وجے ودھایا۔ ساچا مندر اک سہاؤندے، جس گھر دوجا لنگھ کوئے نہ پانیا۔ نرگن ہو
کے نرگن درشن پاؤندے، سرگن کھہڑا دتا تجایا۔ گوپی کاہن بن کے ڈھولا گاؤندے، سوہنگ راگ لایا۔ لوک لیا تو نہ کدے شرماؤندے، جنہاں

پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ گلی کو چے آپ جناؤندے، رسنا جہوا کرن حال دُہانیا۔ جس بچھے جیو جنت سادھ سنت گھر بار تجاؤندے، جنگل جوہ پہاڑ اُچے ٹلے
 پر بت دُو نگھی غار سمنند ساگر کھائی بیٹھے دھیان لگانیا۔ سو بھگت سچا بھگوان گھر اپنے اندر پاؤندے، گرہ وجے اک ودھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھرم دے مٹانیا۔ ساچا بھرم نہ رہیا بھلیکھا، ست سنجگ آکھ سنايا۔ تیرے ہتھ پر بھ سب دا لیکھا، جوں بھوایں لئیں
 چلایا۔ کر کرپا جس نال کریں پیتا، تس اپنی بو جھ بچھایا۔ توں سوامی صاحب سنگر سچا نیتا، دو جہان تیرا حکم سیس ٹکایا۔ مہروان ہو کے دسیں اپنا بھیتا،
 اندر وڑ کے اپنا حال جنایا۔ نرگن ہو کے کھیلیں کھیڈاں، سرگن اپنے دھندے لایا۔ تھہ بن دوجا کوئی نہ ویکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچا دتا اک ور، میری جھولی انت بھرایا۔ سنجگ کہے میری بدلی دلیل، دُرمت وچ رہی نہ رانیا۔ جنہاں صاحب سنگر پُرکھ اکال ملے چھیل چھیل،
 شہنشاہ اپنا گھر دکھانیا۔ تنہاں شاستر سمرت وید پُران کوئی گرنتھ بناؤنا نہ پے وکیل، شہادت گواہ نظر کوائے نہ آنیا۔ سو گرکھ جگت سماج توڑ فصیل، فیصلہ
 پندھ اپنا لین مٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ویکھے تھاوں تھانیا۔ بھگت کہے پر بھ میرے بھگوان، تیرا
 تیری اوٹ تکانیا۔ درشن دینا در گھر آن، در درویش الکھ جگانیا۔ ہوں بالک بالی بدھ منگاں منگ انجان، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ سمرتھ سوامی کرپا کر مہان،
 مہر نظر نین اٹھانیا۔ لوکمت دینا مان، ابھمان رہن کوائے نہ پانیا۔ اگے بخشش چرن دھیان، سچ ملے سرن سرنانیا۔ کوڑی کرپا دسے نہ کوائے نشان، سچ
 دوارا تیرا اکو نظری آنیا۔ میں درشن کراں آن، توں اپنا دیدار دینا دکھانیا۔ سنسا کوئی نہ رہے جہان، شک شکوک نظر کوائے نہ آنیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دینا موہے حقو، میری دست میری جھولی پانیا۔ بھگوان کہے بھگت ست، پر بھ دیونہار وڈیانیا۔ جگ چوکڑی ویکھے رت، رت
 سہنجی سو بھ پانیا۔ اگئی دھاروں آپے اٹھ، نرگن اپنا ویس وٹانیا۔ سچ پیاروں پے تھ، پریم پریتی آپ لگانیا۔ اُجل کر مات کھ، کھ گھڑا صفت صلاحیا۔
 جنم کرم دامیٹ دکھ، دکھیاں درد وندانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام جھولی پانیا۔ سنجگ بھگت سنت بھگوان،
 رل مل خوشی منانیا۔ ترے گن مایا رووے بن نادان، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ تریلوک ہوئے حیران، ہر جو کی کھیل ورتانیا۔ ترکٹی سکے نہ کوائے پہچان، سادھ

سنت بیٹھے نین اٹھایا۔ ترے دھاتو قفل کوئی نہ کھولے آن، وشن برہما شوتے دیکھن دُور دُراڈے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ بھگت بھگوان سنجگ مل کے ہسن، گھر ساچے و بے ودھایا۔ اگو گھر اگٹھے و سن، دُوجا شریک نہ کوئے بنایا۔ پریم پریتی دے گیت دسن، خوشیاں نال خوشی خوشی منایا۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ نٹھن، بھججن واہو داہیا۔ بھگت کہے پر بھ ملیا پُرکھ سمرتھن، سچ سوامی بے پرواہیا۔ سنجگ کہے میٹوں ساچی سکھیا آیا دسن، اگو کرے سچ پڑھایا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں آیا رکھن، بن رکھوالا سیو کمایا۔ تے اگ دُوجے توں نیویں ہو کے نچن، اچا سپس نہ کوئے رکھایا۔ سنجگ کہے پر بھ کلج پینڈا آیا مگن، بھگت کہے ہاں ہاں سری بھگوان رہیا مکایا۔ بھگوان کہے میں گرکھاں گودی آیا چلن، زرویر ہو کے ویس وٹایا۔ سنجگ کہے سری بھگوان کوڑی کریا آیا لٹن، چوری چوری لوکمت پھرے واہو داہیا۔ بھگت کہے بھگوان غریب نمائیاں آیا بچھن، دُکھیاں درد درد وڈایا۔ سری بھگوان کہے میں اُجل کرن آیا کھن، جو جن اگو میرا نام دھیایا۔ در آ کے پھیر کدے نہ رسن، جنہاں رسیاں لوواں منایا۔ شیر ہو کے گرگھ بگن، شیر شیر بھبک جنایا۔ اپنے نشانوں کدے نہ اکن، جنہاں ہتھ سوہنگ چلہ تیر کمان اٹھایا۔ جوڑی جوڑ جڑ کدے نہ ٹٹن، سرتی شبدی گنڈھ پوانیا۔ پریم پریتی پیار اندر بل دھار اٹھن، زربل نظر کوئے نہ آتیا۔ پُرکھ اکال اگو جھکن، دُوجا سپس نہ کسے نوانیا۔ سنجگ سچے تیرا سارے کرن شکر، دُکھیے جیو خوشی منایا۔ جن بھگتاں کولوں اوہ مارگ بچھن، کس بدھ ملے سچا گوساینہ۔ بھگت کہن سچ دوارے پئی لٹن، اٹھو لٹورل مل میرے بھایا۔ پاربرہم دا بھنڈار کدے نہ آیا اتے مگن، کوٹن کوٹ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پینمبر بھر جھولیاں لوکمت گئے ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل ابناشی اچتن، چیتن اپنی دھار رکھایا۔

* ۱۳ اَسُو ۲۰۲۰ پکرمی بوڑ سَنگھ دے گرہ نا تھیوال ضلع فرور پُر * *

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیا نیا۔ ہر پُرکھ نرنجن مرد مردانہ، سور پیر بے پرواہیا۔ ایکنکارا نوجوانا، بردھ بال نہ روپ وٹا نیا۔ آد نرنجن نور مہانا، جوتی جوت جوت رُشنا نیا۔ ابناشی کرتا ساچا کھیل کرے محل اٹل اُچ مکانا، محل اکو اک رُشنا نیا۔ سری بھگوان جھلائے دھر نشانہ، بے پچان نظر کسے نہ آ نیا۔ پاربرہم پر بھ کھیل وکھانا، کھیلے کھیل اگم اتھاہیا۔ ساچا مندر کر پردھانا، سچکھنڈ دیوے مان وڈیا نیا۔ بھوپت بھوپ راج راجانا، نرگن نرور نرکار آسن لایا۔ شبد اگم اک ترانہ، بن سر تال وجا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سچکھنڈ نو اسی بے پرواہ، اک اگلا کھیل کھلا نیندا۔ بھگت بھگوان نوجوان، مرد مردان حکم منانیندا۔ نور خدائی مہروان، مہر نظر بے نظیر اک اٹھانیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن اپنی کار کمانیندا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ، پردا نشیں مکھ نقاب نہ کونے جنانیندا۔ دھر دا لیکھا دے سمجھا، نرکار نرور اپنا حکم ورتانیندا۔ ست دوارا بنک گھلا، نام ہلارا اک لگانیندا۔ تھر گھر پڑدا دے اٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سو بھانیندا۔ درگاہ ساچی سو بھنیک، نرور پُرکھ وڈی وڈیا نیا۔ آد جگادی لاشریک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں پاوے سار ٹھیک، درگاہ ساچی دے وڈیا نیا۔ مقامے حق بیٹھا رہے اتیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہا نیا۔ سچ دوار سو پُرکھ نرنجن، ست ستوادی آپ سہانیندا۔ داتا دانی درد دُکھ بھے بھنجن، بے انت بے پرواہ نرگن اپنا آسن لایا۔ جگ چوکڑی بننہارا ساچا سچن، دو جہاناں والی سگلا سنگ آپ بنانیندا۔ سدا سدا انت نوت نیتز نین پاونہارا انجن، نام نرکارا اکو اک سمجھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر سندیسہ نر نریشا ایکنکارا ہر کرتارا کرتا پُرکھ دین دیال دو جہاناں آپ سنانیندا۔ دو جہان کھولو اگھ، سو صاحب آپ جنانیا۔ وشن برہما شو ویکھو پرتکھ، پاربرہم پر بھ اپنی کھیل سمجھانیا۔ گر اوتار دُور دراڈے آونٹھ، ہر صدا نام سنانیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کھولو گھڑی گٹھ، پڑدا اوہلا رہیا اٹھانیا۔ دُور دُراڈے نیرن نیرے سر سروور ویکھنہارا تیرتھ اٹھسٹھ، جل تھل مہینل اپنا حکم ورتانیا۔ ستجگ

تریتا دوپر کھجک چارے کھانی انڈج جیرج اُتبیج سیتج چارے بانی پرا پستی مدھم بیکھری رسنا لینا رٹ، رٹا ویکھے بے پرواہیا۔ ست سوامی انترجامی ہر گھٹ واسی پُرکھ ابناشی پرگٹ ہوینٹ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش اِکو جوت نُور کرے رُشنائیا۔ بھگت بھگوان سنت سُجان گُرکھ سبّج پوری کرے آس، نراسا رُپ رہن کوئے نہ پائیا۔ گُر سیکھ گُر سیکھ دیونہار سچ بھروسا، شبد اناد رہیا سنائیا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گنگن منڈل برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ گوپی کاہن پاونہارا اس، ساچا ناچ دو جہان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہاناں رہیا سمجھائیا۔ دو جہان جانا جاگ، نرگن سرگن بھو چکائیندا۔ آد جگاد برہم برہما شبد اناد پکڑنہار اپنے ہتھ واگ، دُو جاسگ نہ کوئے بنائیندا۔ لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ مندر جگا ونہارا دیپ چراغ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جوتی جلوہ نُور جگائیندا۔ میٹنہار اندھیری رات، دیونہار اگنی دات، نام امولک کایا گوک ہر گھٹ اندر آپ ٹکائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ دو جہان دیوے گیان، برہمنڈ کھنڈ کرے پڑھائیا۔ چار جگ بن نادان، چاروں کُنٹ نین گھلائیا۔ چارے کھانی کرے پروان، چارے بانی بوجھ بُجھائیا۔ چارے یاری کرے کلیان، چو تھا پد اک وکھائیا۔ جس گھر سے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ جس دے گیت گُر اوتار پیر پینمبر سارے گان، سرگن نرگن اگے سیس جھکائیا۔ سو صاحب سچا سلطان، دو جہاناں والی اِکو تھم ورتائیا۔ کھجک میٹے انت کوڑا نشان، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوڑی کر یا رہن نہ پائیا۔ مایا ممتا گڑھ ہنکاری توڑے آن، شبد کھنڈا تیز پر چنڈا چنڈا کا رُپ آپ وکھائیا۔ جودھا سورُ بلی بلوان، بلدھاری اِکو پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھے مار دھیان، نیرتین اگھ گھلائیا۔ وشن برہما شو نیرت روون اُچی کوک کوک گرلان، دوئے جوڑ دین دُہائیا۔ کروڑ تیتسا ہوئے خیران، سُرپت اند سار نہ آئیا۔ گُر اوتار پیر پینمبر سجدہ نیوں نیوں سیس جھکان، واہوا پر بھ تیری وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی اسیں منگدے آئے دان، در تیرے الکھ جگائیا۔ دُھر دا لیکھا لکھدے آئے مہان، شہادت تیرا نام رکھائیا۔ سرب جیاں دا اِک بھگوان، دُو جانا نظر کوئے نہ آئیا۔ کھجک انتم پر گئے والی دو جہان، مہابلی نر ویر پُرکھ اپنا پھیرا پائیا۔ اسیں تیرا دس کے آئے نگا نگا نشان، تیری مہما اکھ دس سکے نہ کوئے رائیا۔ بے عیب خدائی نُور مہان، جلوہ گر جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرے اِکو منگ، دو جہان خالی جھولی رہے دکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہو یا ننگ، لوکات لکھ چوڑا سی ہر کا ناؤں گئی بھلائی۔ گر اوتار پیر پینمبر آتم پر ماتم سب نوں دس کے آئے اند، سچا رس اک چکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کر یا ہو یا بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بھرم بھو نہ کوئے بھٹائیا۔ پار برہم پتیر میشور تیرا گائے نہ کوئی چھنڈ، گیت گوہنڈ نہ کوئے الائی۔ سرت سوانی بن شبد ہانی ہوئی رنڈ، ہر کنت نظر کسے نہ آئی۔ رسنا جہوا باہروں گاؤندے دند، اندر وڈ کے سنگر پورے درس کوئے نہ پائیا۔ نرگن جوت کسے گھر نہ دسے چند، جگت اندھیرا اِکو چھائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ کلج انت لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت بھاگاں مند، مند واسنا سرب لوکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم برہم پار برہم کوئی نہ دئی دوتی ڈھاہے کندھ، ساچا رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ امرت آتم سچ سروور کوئی نہ نہائے ساچی گنگ، گنگا گوداوری جمن سرتی بجے پھرن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، دو جہان دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ دو جہان منگن در درویش، پر بھ ساچے گھر تیرے لکھ جگائیا۔ نرویر پُرکھ انتم لینا ویکھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ سچ دھرم دی مٹی ریکھ، دھیرج جت ست سنتو کھ نظر کوئی نہ آئی۔ تیری اڈیک لاشریک کر کے گیا گر دسمیش، دہ دشا گیا جنائیا۔ میرا پتا پُرکھ اکال آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ جس دی سیوا کوٹن کوٹ برہما وشن مہیش، گنپت گنیش بیٹھے سپس جھکائیا۔ سو صاحب سوامی وسے سچکھنڈ ساچے دیس، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ شاہ پاتشاہ پر بھ اِکو نر نریش، دو جہان اپنا حکم ورتائیا۔ جس در گر اوتار پیر پینمبر سارے کرن آدیس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ سو جگ چو کڑی دیونہارا نام سندیس، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ مچھ داہری نہ کوئی کیس، نہ کوئی موئڈ منڈائیا۔ رُوپ رنگ نہ کوئی ریکھ، ورن برن ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سدا سدا سد وسے نیتن نیت، دُورن دُور اپنا گھر جنائیا۔ جو جن کرے ساچا ہیت، تِس انتر آتم اپنا میل ملائی۔ سو صاحب سلطان والی دو جہان کھیلے کھید، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ بن بھگت اپنا کسے نہ دیوے بھیت، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ گھٹ سوامی نرگن نرویر ہو کے لئے ویکھ، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ دو جہان تیرا جانے دُھر دا لیکھ، لیکھا لیکھے دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اِکو اک جنائیا۔ دو جہان سُن لے میت، سو صاحب آپ جنائیا۔

سو پُرکھ نرنجن بدلے تیری ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ چوواں لوک جس دی کرن اڈیک، نیتز نین نین اٹھائیا۔ چوواں طبق بھکھیا منگن بھیکھ، خالی جھولی اگے ڈاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چٹے اُتے پا کے گئے لیک، لکیر سکے نہ کوئے مٹائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت مہروان بے پرواہ دُور دُر اڈا آئے نزدیک، لوکات ویس وٹائیا۔ کھیلے کھیل لاشریک، شرکت سب دی دئے گوائیا۔ اپنے ہتھ رکھے اک توفیق، تحفہ گھر گھر دئے پُچائیا۔ صدی چوودویں جائے بیت، بیتی کہانی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کرے کھیس، در در بھچھیا دئے منگائیا۔ مُرید مُرشد مٹھے کرے کوڑے بیٹھ، آب حیات کھ چوایا۔ جو کلمیوں ہوئے پلےت، تنہاں پاک رسول اصل اصول دئے سمجھائیا۔ پروردگار بے پرواہ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، سری بھگوان انڈیٹھری کار کمائیا۔ پاربرہم پتر میثور دُھر دا ڈھولا سٹائے گیت، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ جھگڑا چکے مندر مسیت، شودوالا مٹھ گرو دوارا اکو نظری آئیا۔ سب دی بدل دیوے پر بھ نیت، من واسنادئے گوائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ پڑدا لاہیا۔ سرشٹ سبائی آپے جیت، ہار سب دی جھولی پائیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیرا تاریک، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ نام ندھان سری بھگوان اکو اک کرے بختیش، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ جے کو پرکھیا کرے پرکھ، پاربرہم پر بھ پر بھچھیا وچ کدے نہ آئیا۔ ساچی سکھیا دیوے سیکھ، ودیا اکھر اک پڑھائیا۔ چوواں ودیا مارے چیک، نیتز رووے دئے ڈھائیا۔ پاربرہم پر بھ تھہ بن جھوٹھی سرب پریت، انت سنگ کوئے نہ جائیا۔ میں بن نمائی درتے کو جھی کملی منگاں بھیکھ، درویش اپنا روپ وٹائیا۔ چرن کول اُپر دھول در تیرے جھکے سیس، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، کائنات سچ پڑھائیا۔ تُوں نظری آئیں اک اتیت، ترے گن ڈیرہ بیٹھا ڈھاہیا۔ آد جگاد جگا جگنتر دو جہاناں بنیں میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ ہوں بالی بدھ بال آنجانی نیچن نیچ، اوچو اوچ تیری وڈیائیا۔ میں در کھلوتی تیری دہلیز، بن کرپا اگے لنگھن نہ پائیا۔ پاربرہم پتر میثور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ دو جہان رکھنا یاد، ستنگر سچا آپ جنائیا۔ جگ چو کڑی سٹناں فریاد، اُبھل بُھل کدے نہ جائیا۔ نت نوت دیواں داد، وست امولک نام ورتائیا۔ نام جیکارا بودھ اگادھ، شبدی راگ الائیا۔ بھيو کھلاواں برہم برہما، ناد دُھن شنوائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، لکھ چو راسی دیپ رُشنائیا۔ لیکھا جاناں دُھر دا خاص، خالص اپنا بھيو کھلائیا۔ سب

دی پوری کراں آس، نراسا کوئے رہن نہ پائیا۔ ویکھے کھیل سرب گنتاس، گونتا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی شاخ، بانکے چھوہرے اپنی سیوا لایا۔ لوکماں ہوئے نہ کوئے گستاخ، سارے سیٹھن سپس جھکانیا۔ انتم لیکھا لکھ کے گئے آکھ، آخر اک سندیس منائیا۔ جیو جنتو سادھو سنتو کلجگ انتم پرگٹ ہووے اک پُرکھ ابناش، جس دانہ کوئے پتا نہ کوئے مائیا۔ ہر گھٹ اندر رکھنہارا واس، وصل اپنا دئے کرائیا۔ لوکماں رہن نہ دیوے کوئی بدمعاش، بدمعاشی سب دی دئے مٹائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک بنائے جماعت، نانک نرگن سرگن گیا سمجھائیا۔ گوہند لیکھا لکھیا نال قلم دوات، اوچ پیچ کوئی رہن نہ پائیا۔ سب دا ویکھے آپ حالات، کلجگ حالت دئے بدلایا۔ سبجگ پوری کرے خواہش، سوئے سنت آپ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا بھوآ آپ جنائیا۔ دو جہان سُن کے بول، گھر اپنے خوشی منائیدا۔ دھن بھاگ پر بھ تولیس تول، سچ ترازو کٹڈا نام ہتھ اٹھائیدا۔ میں تیری دھارن بولاں بول، اچی کوک ماراں دھول، سویا کوئے رہن نہ پائیدا۔ میرے سوامی جس ویلے میرے آویں کول، کر درشن اپنا آپ بگسائیدا۔ اپنا ڈکھڑا تیرے آگے دیواں پھول، سچ کہانی اک جنائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیری اوٹ تکائیدا۔ سری بھگوان پر بھ موہے تیری آس، امکارو پ نظر کوئے نہ آئیا۔ نت نوت وسیں پاس، کروٹ اپنی نہ کدے بدلایا۔ تیرا پریم پیار میرا سچ دھرواس، دھیرج اکو نظری آئیا۔ تیرا کھیل میرا تماش، میں ویکھاں چائیں چائیا۔ تیری سوہے منڈل راس، گوپی کاہن بن نوآ ناچ نچائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش، گگن منڈل تیرا ویکھ پرکاش، نورو نور خوشی منائیا۔ لکھ چوراسی تیری آتم ذات، چارے کہانی تیرا روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، اپنا نام دینا جنائیا۔ ساچا نام دس بھگوان، بھگون تیری آس تکائیا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر گان، گا گا شکر منائیا۔ جس دے وچوں ساچی بانی نکلے پنا زبان، نش اکھر وچوں اکھر روپ وٹائیا۔ جس وچوں پرگٹ ہووے ساچا حکم کلام، کلمہ حق دئے جنائیا۔ سو سوامی دے پیغام، جس نال وچھڑے ملن آن، وچھوڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ کلجگ انت سارے بھلے پچھلارام، نظر نہ آئے کوئے کاہن، عیسیٰ موسیٰ محمد نہ کوئے دھیان، نانک گوہند شبد کوئی نہ کرے پروان، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گھر گھر ڈیرہ لایا۔ گردر مندر مٹھ شودوالے سارے گرلان، ایشٹ دیو ساچا نظر

کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، لکھ چوراسی اکو تیرے نام وجے ودھائی۔ دو جہاناں تینوں سمجھاوانگا۔ زرگن زرویر ہو کے آوانگا۔ مہروان ہو کے ویکھ دکھاوانگا۔ نوجوان نوبت نام وجاوانگا۔ دھرم نشان اک اٹھاوانگا۔ حکمران فرمان الاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھاوانگا۔ پری لوء رنگ رنگاوانگا۔ زرگن ہو کے سرگن وساں سنگ، سگلا سنگ نبھاوانگا۔ شبد اگمی دوڑے ترنگ، اسو اکو اک بھجاوانگا۔ پری لوء برہمنڈ کھنڈ لنگھ، لوکمت ویکھ دکھاوانگا۔ کلجک میٹاں کوڑا جھوٹھ پکھنڈ، سنجگ ساچا نام نشان جھلاوانگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم اکو گاؤن چھنڈ، سچا نام اک درڑاوانگا۔ دئی دوتی ڈھاہ کے کندھ، صاف میدان اک بناوانگا۔ نام جیکارا سچ مردنگ، مرد مردانہ ہو سناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچی سکھیا اک سمجھاوانگا۔ ساچی سکھیا اک سمجھاوانگا۔ پچھلا لیکھا میٹ مٹاوانگا۔ اگلی بھجھیا جھولی پاوانگا۔ دہ دشا ویکھ دکھاوانگا۔ بن تیا ہت کماوانگا۔ اندھیا کھیل رچاوانگا۔ جگ جتیا اپنا حکم ورتاوانگا۔ سرب جیاں دا بن کے مائی پتیا، پتا پوت گود اٹھاوانگا۔ سرشٹ سبائی دس کے مستھیا، لکھ چوراسی خاک ملاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہبر اک اکھواوانگا۔ ساچا رہبر اک اکھوائے گا۔ پیر پیغمبر نال ملائے گا۔ گر اوتار انگ لگائے گا۔ سچ سرکار اک بنائے گا۔ سچ جیکار آپ سنائے گا۔ پنج پیار میل ملائے گا۔ شبدی دھار ونڈ ونڈائے گا۔ امرت جام اک پیائے گا۔ پورا رام کھیل کرائے گا۔ ساچا کاہن ویس وٹائے گا۔ شبد نشان اک جھلائے گا۔ دو جہان ویکھ دکھائے گا۔ چوڑاں لوک کُنڈا لاہیگا۔ چوڑاں طبق پڑا اٹھائے گا۔ سچا سبق اک پڑھائے گا۔ ڈھر دا لیکھ آپ درڑائے گا۔ ساچی مستک میخ لکائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک رکھائے گا۔ ساچا مارگ اک رکھاویگا۔ پُرکھ ابناشی دیا کماویگا۔ سرشٹ سبائی آپ سمجھاویگا۔ درشٹی سب دی کھول دکھاویگا۔ ایشی اکو نظری آویگا۔ دوزخ بہشتی ویکھ دکھاویگا۔ نرک نرگ ڈیرہ ڈھاہویگا۔ پچھلی کیتی کرے ترک، اگے ترت حکم مناویگا۔ چار جگ جو رہیا فرق، پچھلا لیکھا پور کر اویگا۔ نام پھڑ کے سچی کھڑگ، کھنڈا اکو اک چکاویگا۔ میٹنہارا لکھت پڑھت، ساچا حکم آپ ورتاویگا۔ زرویر ہو کے پُرکھ اکال آیا پرت، پرتیندھ اکو اک اکھواویگا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جناویگا۔ جن بھگتاں دیوے انتر درس، آتم تاکی کُنڈا لاہویگا۔ لکھ چوراسی رہی بھٹک، امرت میگھ ہتھ کسے نہ آویگا۔ گر

اوتار پیر پینمبر گر بانی شبد لا کے گئے شرط، ساکھیات پُرکھ اکال اپنا ویس وٹاویگا۔ اُس نوں کوئی نہ سکے ہٹک، سب دا لیکھا پور کر اویگا۔ اوہدی چال اگئی
 مٹک، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباویگا۔ ایتھے اوتھے رکھے سدھی سڑک، مارگ سدھا اک سمجھاویگا۔ امرت میگھ اگئی برس، کلج اگنی اگ بُجھاویگا۔ غریب
 نمائیاں اُپر کر کے ترس، ترسنا تانس میٹ مٹاویگا۔ بھگت سہیلے ساچے پرکھ، نام کسوٹی رگڑ لگاویگا۔ پُٹھی کرنہارا نرد، نرد سدھی نٹی آپ رکھاویگا۔ بن
 قصائی پھڑنہارا کرد، تکھی دھار آپ جناویگا۔ مہروان ہو کے ونڈنہارا درد، دکھیاں درد جھولی پاویگا۔ انتم اپنا پور کرے فرض، بن سیوک سیو کماویگا۔ کسے دا
 ہون نہ دیوے حرج، گرکھ بہائے سچھنڈ منمکھ شتوہ دریا رڑھاویگا۔ پر بھ کا کھیل ایہو اچرج، کلج جیو سمجھ کوئے نہ پاویگا۔ جس دے کول آد جگادی فرد،
 سو فرد ظلم سب دے اُتے لگاویگا۔ راج راجاں شاہ سلطان کوئی کر نہ سکے عرض، عرضوئی سنن کوئے نہ آویگا۔ جنہاں نوں پر بھ وچھوڑے دی لگی
 مرض، تنہاں طیب نہ کوئے بچاویگا۔ مات گر بھ دالتھے سروں نہ قرض، اگلا پندھ نہ کوئے چکاویگا۔ جوئی جون بھوائے گر بھ، لکھ چوڑا سی ونڈ ونڈاویگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کھیل آپ رچاویگا۔ ہر ساچا کھیل رچاویگا۔ زوریر ہو کے ویکھ دکھاویگا۔ کلج کوڑا کوڑ
 گڑیار ڈباویگا۔ سنجگ بخش چرن دھوڑا، مستک اِکا اک لگاویگا۔ دو جہاناں کر کے بچن پورا، پوری سکھیا اک سمجھاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ ناد وجائے نادی تورا، سُر
 تال اپنے ہتھ رکھاویگا۔ لکھ چوڑا سی توڑ مان غرورا، غربت سب دی میٹ مٹاویگا۔ زرگن سرگن دسے حاضر حضورا، حضرت اپنا ویس وٹاویگا۔ جن بھگتاں
 کرے سدا مشکورا، شکر یہ ادا آکھ سناویگا۔ جس دے پچھے سولی چڑھیا منصورا، سو مُفت جن بھگتاں سیو کماویگا۔ جس دے پچھے آنا الحق بولیا اگئی تورا، سو
 تُرت اپنا میل ملاویگا۔ جس دے پچھے لوحاں تئیاں اُتے تپے وانگ تندورا، سو ہر دے تپدے شانت کر اویگا۔ جس دے پچھے سیس کٹا کے ملیا جوتی نور،
 سو جوتی جوت ڈمگاویگا۔ جس دے پچھے گوبند بنیا سورا، سوربیر حکم ورتاویگا۔ جس دے پچھے چھوٹے بالے نیہاں بیٹھاں کیتے چورا، سو کلج انتم جڑ
 اُکھڑاویگا۔ جس نے تکھی دھار نال بچن کیتا پورا، سو پری انند انند گھر گھر آپ دکھاویگا۔ کلج کوڑی کرپا ہونجھ کے کوڑا، سنجگ ساچا اک لگاویگا۔ مورکھ
 نگدھ انجان چتر سگھڑ بنائے موڑھا، سچ اُپدیش اک سناویگا۔ کرپا ندھان ہو کے مستک دیوے چرن دھوڑا، اِکا جوت للاٹ اک چکاویگا۔ دو جہان تیرے

اندر مچائے فتوراء، فاتحہ سب دا انت پڑھائے گا۔ حکمے اندر سب نوں ہونا پئے مجبوراء، پر بھ کا حکم نہ کوئی اٹائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ جگ سارے اُس نوں کہندے جی حضوراء، دوئے جوڑ سرب واسطہ پائے گا۔ سرب کلا پر بھ اکو بھر پوراء، سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی اینکار آپ اکھوائے گا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ گوڑھا، لال گُلا اتر کدے نہ جائے گا۔ گر کھ نار سوانی بنائے چاڑھے اگئی چوڑاء، تھر گھر ساچا سگن منائے گا۔ اندر وڑ کے محلے چڑھ کے انحد ناد سنائے ساچی تورا، تریا راگ آپ الائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائے گا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، ہر کرتا پُرکھ جنائیا۔ جس دے ہتھ سنجوگ و جوگ، دوویں راہ دکھائیا۔ کھجگ انتم کٹ کے ہوئے روگ، چنتا سوگ دئے مٹائیا۔ سنجگ ساچا دیوے جوگ، ساچی سکھیا اک سبھائیا۔ کھجگ تیری رہن نہ دیوے جھوٹھی سوچ، سوچ سمجھ دئے مٹائیا۔ سنجگ جس درشن نوں رہیا لوچ، تیری لوچا پور کرائیا۔ دوہاں دیوے اپنی اوٹ، سر سرتھ ہتھ لکائیا۔ سنجگ کھجگ دوویں میری نرمل جوت، میرے حکمے اندر سیو کمائیا۔ نیتز کھول کرو ہوش، ہوشیاری نال رہیا سبھائیا۔ کسے نوں کوئی نہ دینا دوش، دوشی اکو پار برہم اکھوائیا۔ جو سب دے اندر بیٹھا رہے خاموش، اپنا بھو نہ کسے سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگا جگنتر آدلا بدلی کرے سچ عدالت، نہ کوئی دوجا کرے وکالت، صحیح سلامت اپنا حکم ورتائیا۔ اپنا حکم دیوے حق، حقیقت سب دی ویکھ دکھائیندا۔ کھجگ تیرا پچھلا کرے رہن فک، فکر سب دا آپ مٹائیندا۔ سنجگ نیتز کھول راہ رہیا تک، کون ویلا پر بھ ساچا حکم سنائیندا۔ میں لوکماں جاواں نٹھ، بن سیوک سیو کمائیندا۔ پُرکھ اکال دی چرنی جاواں ڈھٹھ، دھوڑی مستک لکائیندا۔ پر بھ میرا مینٹوں ملے ہس، میری خوشی خوشی نال ملائیندا۔ میں اُس دے حکمے اندر جاواں وس، واسطہ اکو اک پائیندا۔ جو مارگ دیوے دس، اُس مارگ اُتے سیو کمائیندا۔ جو کھولے میرا ہٹ، سو دا اُس دا نام وکائیندا۔ جے منگے میری رت، میں گھولی گھول گھمائیندا۔ جے بچھے ساچی مت، گرمت اکو اک درڑائیندا۔ سچ کہاں توں میرا میں تیرے وس، سوہنگ تیرا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا پُرکھ اپنی کار کمائیندا۔ کرتا پُرکھ کرے کار، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ نو نو چار اترے پار، جگ چو کڑی لیکھا رہیا مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن خوشیاں نال، در گھر ساچے منگل

گائیا۔ بھگت گون واہوا پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ خالق خلق توں سب داسا نجا یار، لاشریک تیرے وچ شرکت نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ پریتی سچ دربار، پاربرہم برہم اپنے نال ملائیا۔ کلج کوڑی کریا دے نوار، ستجگ ساچا پنڈھ وکھائیا۔ چار ورنال اک پیار، کھتری براہمن شوڈر ویش گنڈھ پوائیا۔ دین مذہب ذات پات کوئی نہ مارے دھاڑ، دھاڑوی نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دے سے ٹھگ چور یار، ٹھگوری جگت کوئے نہ پائیا۔ نام سندیسے کردے سب نوں خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ کلج جیو اٹھو نیترا اٹھ لو اگھاڑ، گوڑھی نیند رہن کوئے نہ پائیا۔ جس نوں اُچے ٹلے پربت لبھدے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، سو ستگر تہاڑے اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ستگر پورا کر کپا دے وکھال، بن اکھاں اٹھ گھلائیا۔ شبد گرو بناؤ دلال، سچ دلالی لئے کمائیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے جوت اگئی مثال، کایا مندر اندر ڈوگھی کندر سکھمن ٹیڈھی بنک اندھیری کندر پار کرائیا۔ اگے پچھے کرن جوگا رہے نہ کوئی سوال، سب دا لیکھا حل دے کرائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، سرت شبد نال ملائیا۔ لیکھا مچکے جگت جنجال، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ شبد اناد وجائے تال، ڈنکا اکو اک سنائیا۔ آتم سیجا دے بہال، پلنگ رنگیلا اک وڈیائیا۔ بھاگ لگائے سچ سچ دھر مسال، ہر مندر اپنی خوشی وکھائیا۔ اوتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، ستگر پیتا ٹھانڈا سیتا ترے گن اتینا اکو دیونہار وڈیائیا۔ آکے سنے مریداں حال، مرشد وڈا بے پرواہیا۔ نال اشارے لے جائے نال، سن اگم ڈیرہ ڈھاہیا۔ تھر گھر ساچا دے وکھال، جس گھر اکو نام صلاحیا۔ کپا کرے ہو کپال، کپا پنڈھ مہر نظر اٹھائیا۔ تھر گھر وچوں لے جائے اپنے نال، جوتی جوت جوت روپ وکھائیا۔ سچھنڈ دوارے دے سوال، جتھے پُرکھ اکال اپنا چرن ٹکائیا۔ نیتر تیکھے چار گنٹ دہ دشا اکو جلوہ جوت نور جلال، تت تتو نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پینمبر نرگن روپ سارے کرن ارداس، نانا پرکار سیس جھکائیا۔ نہ کوئی پون نہ سواس، ہتی دند ڈھولا کوئی نہ گائیا۔ اکو ناد اکو راگ اکو سواد اکو کنت سہاگ، جس وچ سارے ہوئے وساد، بسمل روپ وٹائیا۔ جس رچنا رچی آد، مدھ دیونہارا داد، جگاد اپنے وچ چھپائیا۔ سو صاحب کرتا کرتا پُرکھ اپنا کھیل کرے تماش، جگ چوکڑی پوری کر نہارا آس، دو جہان پاونہارا راس، لکھ چوڑاسی بنہارا داس، دست بدست دستگیر اپنا دامن رہیا پھرائیا۔ سچ دوار بھگت پیار سنت اُدار گرگھ وچار گر سکھ یچ سوار، مہروان مہر نظر ایکنکار اک اکلا اکو وار اٹھائیا۔ سو صاحب ستگر کلج انت سیری بھگونت پچھلا لیکھا دے نوار، ستجگ ساچے

بُھئے تیری دھار، شاستر سمرت وید پُران کوئی نہ پاوے سار، اگم اتھاہ بے پرواہ اکھ کہانی بے مہانی جوت نورانی شاہ سلطانی دو جہان اکو اک ایک حکم
ورتائی۔

* ۱۴ آسو ۲۰۲۰ بکرمی سو داگر سنگھ دے گرہ ناتھیوال ضلع فروز پُر *

دو جہان پر بھو میٹوں کیوں کہندے، چار جگ بھینو نہ کسے جنایا۔ کون دھام میرے رہندے، گھر ساچے ڈیرہ لایا۔ کون دست پیندے کھاندے،
کون دھرواس جنایا۔ کون گیت ڈھولا گاندے، کون راگ الایا۔ کون سیج سہنجی ہنڈھاندے، کون آسن سو بھاپایا۔ کون رنگ رنگیل چڑھاندے، کون
نور نور رُشانیا۔ کون ترسنا آس تکاندے، کون بیٹھے دھیان دھرایا۔ کون ویکھ ویکھ بگساندے، کون خوشی خوشیاں نال رلایا۔ کون بیٹھے تھکے ماندے، بن
پاندھی پھیرا پایا۔ کون ویکھن دربار ٹھانڈے، سیتل دھارا اک وہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، میرا بھینو دے کھلایا۔
میٹوں دو جہان کیوں کہن، کی میری وڈیائی۔ میں ویکھاں اپنے نین، صاحب سنگر دے دکھائیا۔ کون میرا ساک سجن سین، بندھپ کون نظری آئی۔
کون بنس سر بنس سچا ہین، کون کھیڑا رہیا وسائی۔ کون آئے گھر ساچے لین، کون میلانے ملایا۔ کون رُپ دوس رین، کون چند سورج رُشانیا۔ کون
اکھرف یے عین غین، نقطہ نوں کون مٹائی۔ کون ناتا جگت بھراتا، بھائی بھین پتا پوت کون اکھوایا۔ کون کھیلے کھیل تماشہ، کون ویکھن در گھر
آئی۔ کون کرے ہاس بلاسا، کون روگ سوگ سمجھائی۔ کون نور جوت پرکاشا، کون اندھ اندھیر دکھائی۔ کون پر تھی کون آکاشا، کون گگن منڈل
رُشانیا۔ کون سجن دیوے ساٹھا، کون سنگ نبھائی۔ کون پوجا کون پاٹھا، کون منتر نام درڑائی۔ کون تیرتھ کون تاٹا، کون سرور دے نہائی۔ کون
ونجارا کون ہاٹا، کون پڑدا دے اٹھائی۔ کون رکھے اتم ذاتا، آپ اپنا رُپ وٹائی۔ کون دو جہان بنائے گائے گاٹھا، کرے سچ پڑھائی۔ کون چلائے میرا
راتھا، بن رتھو ای پھیرا پایا۔ کون ہوئے ناتھ اناٹھا، دین ویکھے تھاوں تھانیا۔ کون بھرے دست امولک ساچے کاسہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، میرا لیکھا دے جنائیا۔ میرا لیکھا دس بھگوان، پر بھ تیرے اگے عرضوئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سارے گان، دو جہاناں میرا نام
 سنائیا۔ اندر وڈ کے پوڑے چڑھ کے کوئی نہ آیا سمجھان، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ ساچی سکھیا دے مہروان، اِکو اکھر دے سمجھائیا۔ جس وچ نظری آئے
 میٹوں میرا مکان، حد حدود سمجھ میری وچ پائیا۔ میں اٹھ اٹھ دیکھاں چاروں کُنٹ کون جھلے نشان، نشانہ کون رہیا اٹھائیا۔ میری بالی بُدھ آنجان، تہد
 بن سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کرپا کر میرے بھگوان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در منگی اِک سرنائیا۔ میرے
 وچ پر بھو کی گن، گنوتے دے سمجھائیا۔ میں اپنا نام گر اوتاراں کولوں لینا سُن، میٹوں اپنی سمجھ کوئی نہ آئیا۔ سارے میرے نام دی وجاوندے گئے
 دُھن، راگ راگنی نال ملائیا۔ میرا بھو نہ چکایا بھن، فرنا میرا پور نہ کوئے کرائیا۔ کرپا پر بھ آئیوں ہن، ہنر اپنا دے سمجھائیا۔ جس ہنر نال میری
 نیہہ دتی چن، میری رچنا روپ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، میرا لیکھا دے جنائیا۔ سُن سُن تھکے میرے کن، نیتز
 نین نین اٹھائیا۔ بھانڈا بھرم کوئی نہ سکیا بھن، ٹھلکیھا ٹکلیا مول نہ رائیا۔ جگ چوکڑی میں بنیا رہیا اٹھ، ساچا روشن نہ کوئے جنائیا۔ کرپا کر میرے بھگوان،
 پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ مہروان ہو کے دے دان، ساچی بھجھیا جھولی پائیا۔ میں اپنا آپ لواں پچھان، میری سمجھ نال ملائیا۔ میں نہیں جاناں میں
 بے ایمان کہ شیطان، کی میرے وچ وڈیائیا۔ جتاں چر نہ دیویں اپنا اِک گیان، بھو ابھید گھلائیا۔ اوناں چر میں بنیا رہاں بال آنجان، بُدھ سُدھ نظر کوئی
 نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دے ساچا ور، جس ملیاں لیکھا رہن نہ پائیا۔ سُن بالے دو جہاں، دو جاتیمتوں دے جنائیا۔ تیرا ناؤں
 رکھ وڈ مہرواں، مہر نظر اٹھائیا۔ دو جہاں وسن تِس کرے اِک نیاں، نیاں کاری ہر درڑائیا۔ زرگن سرگن میرا کھیل مہاں، بھو ابھید دیاں جنائیا۔ سچکھنڈ
 روپ رنگ ریکھ کوئی نہ، لوکمت سرگن ست سروپ دکھائیا۔ زرگن سرگن سرگن سرگن دو جہان اپنے چرن رہیا دکھا، جس چرناں وچ کوٹن کوٹ برہمنڈ
 رہیا چھپائیا۔ اپنی دھار تیرا ناؤں دے دکھا، سار شبد تیری چار دیوار بنائیا۔ نزل جوت تیرے وچ ٹکا، ہر گھٹ کرے رُشنائیا۔ ایہتھے اوٹھے جو میٹوں سمجھے
 پتا ماں، سو دو جہاناں بوجھ بُجھائیا۔ میرا کھیل تیرا ناں، دوجی حد نظر کوئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بن بھگتاں کسے دیکھیا نہ، شاستر سمرت وید پُران

سارے ڈھولے گائیا۔ کرکپا جس اپنے نال لئے ملا، سو تیرا رُوپ ہر گھٹ نظری آئی۔ اٹھ ویکھ پاربرہم وکھاوے تیتوں تیرا تھاں، سچھنڈ چھڈ برہمنڈ لوکمت اکو نور رُشائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بنیا بے پرواہ، بے پرواہی بھیو چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا کڈھ کے بھرم بھلیکھا، ساچا نیتا نرُویر دے جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان آد جگادی ایکو ایکا، بن ایکیوں اپنا آنم دے جنائیا۔

* ۱۴ اَسو ۲۰۲۰ بکری جسونت سنگھ دے گرہ پنڈ راجیانا ضلع فروزپُر *

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، سچھنڈ نو اسی دیا کمائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن جودھا سور پیر بلوانا، بے پرواہ اپنی دھار سمجھائیندا۔ اینکار بھوپت بھوپ نوجوانا، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ آد نرنجن جوتی نور نور مہانا، اندھ اندھیرا سرب گوائیندا۔ پاربرہم پر بھ ہو پردھانا، ابناشی کرتا کھیل وکھائیندا۔ سری بھگوان جھلائے دھرم نشانہ، دو جہاناں آپ اٹھائیندا۔ پاربرہم پر بھ دیوے برہم گیانا، برہم و دیا سرب پڑھائیندا۔ سچھنڈ سہائے سچ مکانا، در گھر ساچے سو بھا پائیندا۔ اپنی اچھیا کر پروانا، ساچی بھجھیا جھولی پائیندا۔ تھر گھر ویکھے مار دھیانا، شبدی سٹ آپ جگائیندا۔ اٹھ پوت نوجوانا، پاربرہم پر بھ بھیو کھائیندا۔ وشن برہما شو نیتز نین نین کھلانا، اکھ پر تکھ آپ درڑائیندا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن خالق خلق کھیل کرے اپار، بھیو ابھید اپنے وچ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھرم بھلیکھا بھیو جنائیا۔ بھرم بھلیکھا کرے دُور، ہر سنگر وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی سب دی آسا منسا پور، بھر پور رہیا سرب ٹھائینا۔ وسنہارا نیڑے دُور، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ عرض آرزو کرے منظور، جو جن انتر آتم دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دوا پر کجگ نرُویر ہو کے ویکھے آپ ضرور، نر بھو بھے سرب جنائیا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، سچ سچ دے سمجھائیا۔ پتر سگھڑ بنائے موڑھ، شبد بانی اک درڑائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں کرے چورو چور، نام کھنڈا چند پر چند ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولاً، آد جگادی آپ کرائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ محلا، در گھر ساچا سو بھاپائیندا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال دین دیال نرگن سرگن پھڑائے پلا، پلو اکو گنڈھ پوائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نت نوت مات گھلا، دھر سندیسہ آپ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی کھیلیا کھیل مہان، سبجگ تریتا دوپر کھجگ آپ ہنڈھائیا۔ شبد سندیسہ دتا شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان جگت سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پیر پیغمبر کر کے حکمران، لوکمت اکو دھار جنائیا۔ ساچا کلمہ نبی رسول دے پیغام، کائنات کری پڑھائیا۔ بھيو گھلایا دین اسلام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ پروردگار لاشریک ویکھنہارا مار دھیان، سچ توفیق اپنے ہتھ رکھائیا۔ نانک نرگن کر پردھان، لوکمت دے وڈیائیا۔ نام ست اگئی دان، شبد انادی جھولی پائیا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، کھتری براہمن شودر ویش سمجھائیا۔ آتم انتر کر پچان، جگت بسنتر دے بھجھائیا۔ امرت آتم دے پین کھان، نخبھر جھرنا اک جھرائیا۔ گھر وچ گھر دکھاونا سچ مکان، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اکو وجے شبد ناد سچئی دھنکان، انحد نادی ناد الایا۔ جس دی کھانی بانی صفت کرے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈا تہج سیتج سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوس صاحب دا

اک اند، سد اند چت دکھائیا۔ کرے پرکاش نرگن چند، جوت نرنجن کر رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو آتم ناتا لینا گنڈھ، نہ کوئی توڑے توڑ تڑائیا۔ ڈھولا گاؤنا اکو چھند، صاحب سوامی دے سمجھائیا۔ خوشی کراؤنا بند بند، بندی خانہ توڑ تڑائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، رنگ مچھٹھی اک دکھائیا۔ بھانڈا بھرم دئی دویت ہوئے ہنگتا ڈھاپے کندھ، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا شبد گیان، آد جگادی برہم برہمادی نرگن سرگن گیا سمجھائیا۔ نرگن داتا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کھیل کھائیندا۔ گوبند سورا اکو لال، دو جہاناں والی آپ پرگٹائیندا۔ ساچی سکھیا دتی سکھال، امرت جام ہتھ پھڑائیندا۔ چار ورنناں کرے پیار، اوچ نیچ بھيو مٹائیندا۔ آپے ویکھے مُریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دس سکھال، گرگھ اپنے راہے پائیندا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، رائے دھرم بھے چکائیندا۔ چتر گپت لیکھانہ سکے دکھال، لاڑی موت ڈیرہ ڈھاپیندا۔ اُچی کوک کر کے گیا پکار، جیو جنت سادھ سنت سرب سمجھائیندا۔ کھجگ رین اندھیری آوے رات، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ پر بھ دی بھلن سارے گاتھ،

ہر دے ہر نہ کوئے وسائیندا۔ جھگڑا پوے دین مذہب ذات پات، آتم پر ماتم بھیو نہ کوئے جنائیندا۔ پھرے دروہی پر تھمی آکاش، چوڈاں لوک چوڈاں طبق
 سرب گرلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ انتم سارے چھڈ جان ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیندا۔ کسے نظر نہ آئے تر لوکی ناتھ، رمیا روپ رام نہ کوئے
 جنائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کوئی نہ چڑھاوے راتھ، رتھ رتھواہی نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گیان
 آپ جنائیندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ جگ چوکڑی ویکھنہارا، دو جہاناں زرگن سرگن اپنی سیو لگائیا۔ ڈھر سندیسہ دیندا رہیا گر اوتاراں، پیر پیغمبراں راج راجاناں
 اکو حکم سمجھائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ صدی ویہویں ساچا دے نہ کوئی مندر مکانا، شوڈوالے مٹھ مسیت گرودوارے سارے دین ڈہائیا۔ ساچا نظر نہ آئے
 نشانہ، جگت سیاست کرے لڑائیا۔ گر کاشد نہ کسے سہانا، نانک گوہند سیس نہ کوئے جھکائیا۔ کرے کھیل مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا گیا جنائیا۔ کلجگ انتم آوے مات، نو کھنڈ پئے ڈہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے قلم دوات، کاغذ شاہی
 نال ملائیا۔ نہ کوئی رہے سجن ساک، سگلا بندھپ سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ آتم نظر نہ آئے پاک، پوت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ کوڑی کریا گھر گھر اڈے
 خاک، جگت و بھچار روپ وٹائیا۔ سادھ سنت بند کوڑی کوئے نہ کھولے تاک، بجر کپائی کُنڈا کوئے نہ لایا۔ ساچا نام ملے نہ کسے ہاٹ، شاستر سمتر وید
 پُران نیتز نین روون مارن دھاپنا۔ پر بھ کی کوئی نہ بُجھے ذات، مندر اندر وڑ ویکھن کوئے نہ جائیا۔ کلجگ جیو بنے نار کم ذات، ہر کنت سچ نہ کوئے
 ہنڈھائیا۔ آتم سیجا سہنجنی ملے کسے نہ کھاٹ، بھوگ بلاس بھرے سرب لوکائیا۔ چار ورن دہ دشا اٹھاراں برن کوئی نہ بنھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ نہ کوئے
 جڑائیا۔ سرشٹ سبائی ڈبے ڈوگھے کھات، کھاتہ نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنا حکم
 ورتائیا۔ جگ چوکڑی ورتے حکم جگ، جگجیون داتا آپ ورتائیندا۔ کلجگ انت صدی ویہویں نو نو لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیندا۔ کلجگ جیو ہنس
 بنے گگ، کاگ روپ سرب گرلائیندا۔ پر بھ کا درشن کوئی نہ کرے اُپر شاہ رگ، سچا شہنشاہ نظر کسے نہ آئیندا۔ مکہ کعبہ کردے پھر دے جج، سچ محراب
 اندر وڑ اک محبوب درس کوئے نہ پائیندا۔ اُچے ٹلے پربت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈوگھے ساگر گہری کندر رہے لہ، ساڈھے تن ہتھ اندر پھیرا کوئی نہ

پائیندا۔ راج راجان شاہ سلطان جگت جاگیر ونڈدے پھر دے ادھ، اپنی حدود سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ کوڑ ٹھاری شرع شریعتی پیتی مد، آتم رس ہتھ کسے نہ آئیندا۔ سری بھگوان نالوں ہو گئے اڈ، ساچا ناتا جوڑ نہ کوئے جڑائیندا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، ساتک ست دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ اپنی کرنی کرمی ڈگے ڈونگھی کھڈ، بن سنگر پورے باہر نہ کوئے کڈھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ کرتا ویکھ دکھائیندا۔ جگ کرتا ویکھے اتم کل، کلکاتی پھیرا پائیا۔ جگت اندھیرا رہیا چل، کوڑی آندھی دے وگائیا۔ بھوپت بھوپ دئی دوتی لگا سل، سیتل دھار نہ کوئے دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ گھٹ واسی پڑکھ ابناشی نرگن نرویر نراکار ایکنکار اک اکل اپنا تھم ورتائیا۔ ساچا تھم ورتے بھگونت، صاحب سنگر دیا کمائیا۔ ویکھنہارا جگا جگنت، جگ چوکڑی پنڈھ مکائیا۔ کلج اتم آئے آپ مہما جنائے اگنت، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ نیت کھولو ساچے سنت، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ انتر آتم نام گاؤ اکو منت، من واسنا دے گوائیا۔ اندروں باہروں رووے جیو جنت، جاگرت جوت نہ کوئے رُشائیا۔ لکھ چوڑا سی گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نظر کسے نہ آئیا۔ چار ورن مل کے بنی نہ کوئی پننگت، پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک اچی کوکن دین دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اک اکھنڈت، خالص اپنی دھار جنائیا۔ ساچی دھار جنائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈائیا۔ کلج ویکھے سرشٹ سبائی لگا سنتاپ، ڈکھ روگ سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جگت بھکھ روگ لگانا تھامائی باپ، پتا پوت گود نہ کوئے بہائیا۔ ساچی سچ کہانی کوئی نہ کہے آکھ، جوٹھ جھوٹھ ملے وڈائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ گر شبد دی کوئی نہ گاوے گاتھ، مجلس کوڑی رہے لگائیا۔ جس گھر گرو گرتھ دا ہووے پاٹھ، اوہ گر سکھ مد پیالے مکھ لگائیا۔ ویکھنہارا پڑکھ ابناش، کلج بد معاشی گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پر بھ ساڈی پوری کر آس، تیرے اگے واسطہ پائیا۔ جو تیتوں بھلے سارے کردے ناس، ساچے بھگتاں لے اٹھائیا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گگن منڈل تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا تھاوں تھانیا۔ کلج جیو لگا ڈکھ روگ، کرم کانڈ رہے ستائیا۔ بن پار برہم برہم ہو یا اک وجوگ، سنسا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ نام نگارے لگی نہ تن چوٹ، سوئی سرت نہ کوئے جگائیا۔ بن سنگر شبد آلیوں ڈگے بوٹ، پھر باہوں نہ

کوئے اٹھائیا۔ جیو جنت کرو انتم ہوش، من مت دیو تباہیا۔ پر بھ ملن دی سوچو سوچ، جس ملیاں دُکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنسا سارا دئے گوائیا۔ روگ سوگ نہ رہے بھکھ، ترسنا واسنا میٹ مٹائیا۔ پاربرہم پتپر میثور جن بھگتاں گودی لئے چک، دو جہاناں خوشی منائیا۔ نیز کھول درس دکھائے اٹھ، سوچھ سروپی روپ وٹائیا۔ نام ندھان لوٹ، ساچا ونج اک دکھائیا۔ کلجک وچ سنجگ سوہے رت، جس ملیا بے پرواہیا۔ کایا اندر وڑ کے اپنے صاحب کولوں لو پچھ، کیوں رُس کے بیٹھا کھ بھوائیا۔ جے دین دیال تھادے اُتے جاوے تھ، جگت سنٹاپ رہن کوئے نہ پائیا۔ جے ہر کے نام توں لگ کے بیٹھے رہے گٹھ، پھیر بندھن سکے نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سرشٹ سبائی شبد گیان، آتم پر ماتم اک دھیان، بودھ اگادھ بن کے پنڈت ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا یعنی جان، انجانت آپ جنائیندا۔ سنسے روگ سرب مٹ جان، شاہ سلطان بھے بھو نہ کوئے جنائیندا۔ من واسنا ہوئے نہ بے ایمان، پنج شیطان نہ سنگ رکھائیندا۔ ثابت کرے آپ ایمان، صدق صبوری اک جنائیندا۔ نظری آئے صاحب بھگوان، بھگون میلا آپ کرائیندا۔ کایا مندر وسے مکان، بھگت دوارا اک سہائیندا۔ راجا پر جا پر جا راجا دوہاں دا اکو جہانگہبان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ کلجک انتم کوڑ گڑیا بدل دیوے ودھان، ساچا مارگ اک دکھائیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی کر پروان، سچ پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پندراں کنگ سارے اٹھے ہون آن، بھگت دوارے سو بھاپائیندا۔ شبد سندیسہ دیوے اک فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جا کے حکم دیو جیو جہان، لکھ چوراسی آپ جنائیندا۔ کوئی نہ رہے بال انجان، بودھ اگادھ سرب درڑائیندا۔ انتم بھانا ورتے نوجوان، نو نو اپنی کھیل کرائیندا۔ گو بند جو دھاسور وڈ بلوان، شبد کھنڈا تیر چلہ ہتھ اٹھائیندا۔ لیکھا جانے زمیں اسمان، ظالم ظلم میٹ مٹائیندا۔ سب نوں دیوے سچ گیان، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملائے آن، سیس تاج نہ کوئے ٹکائیندا۔ اگے لیکھا کرے پردھان، بھرم بھلیکھا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت دُکھ روگ دلدر دیناں ناتھ آپ مٹائیندا۔ کلجک دُکھرا جاوے تھ، لوکمت رہن نہ پائیا۔ ترے گن گنی لگی بھجھے مٹھ، کایا تن نہ کوئے تپائیا۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، رتی رت ویکھ دکھائیا۔ سرب جیاں پر بھ جانے مت گت، گھٹ گھٹ بیٹھا بے پرواہیا۔ جوں

بھاوے توں لئے رکھ، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ پچھلی دھار دیوے پلٹ، پرگٹ اپنی کار کماٹیا۔ سنجگ سرور کھول ہٹ، ہٹ ہٹوانا اکو نظری آتیا۔ دکھ درد ظلم ظالم کوئی نہ مارے سٹ، ٹھوکر سکے نہ کوئے لگایا۔ سب نوں دیوے اکو جہا حق، اوچ نیچ رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دکھیاں دیناں ناتھ انا تھاں بن کے دردی سب دا درد ونڈاٹیا۔ غریب نمائے نہ مارو دھاہ، سو صاحب سچ جناٹیا۔ پُرکھ ابناشی اتم آئے بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھایا۔ جگت ہنکاریاں دیوے خاک ملا، گڑھ ہنکاری توڑ تڑاٹیا۔ کو جھے کملے گلے لئے لگا، پھڑ باہوں نال ملاٹیا۔ ساچے تخت دئے بہا، تخت نواسی جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اکو حکم سخت دئے سمجھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹاٹیا۔ جس نے جگرے لخت نیہاں ہیٹھاں دتے دبا، سو کلجگ کوڑی کریا جڑ دئے اٹھڑاٹیا۔ اٹھے پہر گرگھو اوہنوں لو دھیا، چرن کول دھیان لگایا۔ سب دا سانجھا اک خُدا، خودی تگبر دئے مٹاٹیا۔ ساچی بخشے چرن پناہ، سر سمرتھ ہتھ رکھایا۔ کلجگ رہن نہ دیوے انت گناہ، فنا سب نوں دئے کراٹیا۔ دیناں مظلوماں ظلم بندھن دئے کٹا، بندش کوئے نظر نہ آتیا۔ مہروان مہروان مہروان مہر نظر دیوے پا، پُرکھ اکال دین دیال سب دا پتا مایا۔ چھیتی چھیتی لہنا دینا رہیا مُکا، حساب کتاب سب دا جھولی پانیا۔ گر اوتار پیر پینمبر سارے بن گواہ، سچ عدالت شہادت اکو دن ایکنکار ایکو ایک بھگتاٹیا۔ جس گھڑیا سو دئے بھنا، گھڑن بھنہنہار پُرکھ سمرتھ اک اکھوٹیا۔ کلجگ بدلے سنجگ دیوے لاء، لاء قانون اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑا ظلم نال ظالماں دئے کھپایا۔ سنگر سچا ایکنکار، آد جگاد دیا کمانیدا۔ گر اوتار کردے گئے نمسکار، پیر پینمبر سجدہ سپس جھکائیدا۔ دُھر سندیسہ دیوے وارو وار، دُھر فرمانا آپ سنائیدا۔ شبد ندھانا بول جیکار، کھانی بانی راہ دکھائیدا۔ حکمے اندر جگ چوکڑی چار، بندھن اکو اک دکھائیدا۔ وشن برہما شو بنھ دھاہ، دیوت سُر نال رلائیدا۔ لکھ چوراسی کر تیار، ترے پنج میلا میل ملائیدا۔ اٹھ تت دے آدھاہ، نو در ساچے کھول گھلائیدا۔ مندر اگم کر تیار، پون دم نال رلائیدا۔ رکت بوند کر گار، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیدا۔ گھر وچ گھر محل اُسار، بنک اکو اک سہائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک الائیدا۔ سچ سندیسہ سری بھگوان، اکو اک سمجھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جہان، چارے کھانی ونڈ ونڈاٹیا۔ چارے بانی بولے بے زبان، زبان سمجھ نال سمجھایا۔ انتر

آتم پر ماتم دیوے اک گیان، نش اکھر اکھر روپ سمجھایا۔ انادی ناد سنائے سچی دھنکان، تندى تند ستار نظر کسے نہ آئی۔ اچی کوک کرے پکار، دیونہار سرب وڈیایا۔ سبجک تریتا دوپر کلجک چار جگ چار ورن اٹھاراں برن جس دا چرن دھیان، سو دھرنی دھرت دھول آکاش پاتال اکو نور رُشانیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا اشٹ اک سمجھایا۔ آد جگادی ساچا اشٹ، زرگن زرویر آپ جنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نے رکھے اپنی لسٹ، لیکھا اپنا آپ سمجھائندا۔ سو صاحب سنگر سوامی گھٹ اندر کھولنہارا درشٹ، درشٹ ویتا اپنی دیا کمائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیہڑا اک سمجھائندا۔ سچ سنہیہڑا لینا بھجھ، سو سنگر آپ جنایا۔ سچ پریتی جانا لُجھ، برہم پاربرہم ملایا۔ سنگر سرنائی جانا جھو جھ، آپ اپنا میٹ مٹایا۔ لیکھا چکاؤنا ایکو دوج، ورن برن ذات پات نظر کوئے نہ آئی۔ کول اٹاؤنا اپنا موندھ، نا بھی بھیو آپ چکایا۔ اپنا آپ جائے سو جھ، بجر کپائی پڑدا لینا اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب جیاں اکو کرے پڑھایا۔ سرب جیاں گھٹ انتر رام، زرگن بیٹھا آسن لایا۔ سرب جیاں گھٹ ایکاشام، گھنٹیا بنسری نام سنایا۔ سرب جیاں گھٹ اک پیغام، وڈ پیغمبر آپ سنایا۔ سرب جیاں گھٹ اکو منتر ستنام، نانک زرگن سرگن گیا پڑھایا۔ سرب جیاں گھٹ اک نشان، گوبند سورا گیا وکھایا۔ سرب جیاں گھٹ اک مکان، کایا مندر اندر دے وڈیایا۔ سرب جیاں گھٹ اکو ہری نام، منتر رام نام درڑایا۔ سرب جیاں گھٹ اک بھگوان، بھرے بھلے نہ کوئے رایا۔ سرب جیاں گھٹ اکو دان، دانی داتا آپ ورتایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک تیری انتم ور، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اکو اک سمجھایا۔ ساچا نام آد جگاد، جگ چوکڑی کھیل کرائندا۔ ساچا نام برہم برہماد، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آسن لائندا۔ ساچا نام دُھر دی آواز، ناد دُھن بھیو کوئے نہ پائندا۔ ساچا نام دو جہاناں راج، لکھ چوڑاسی رعیت ویکھ وکھائندا۔ ساچا نام ساچا کاج، کرنی کرتا آپ کرائندا۔ ساچا نام لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دیوے دات، وست امولک آپ ورتائندا۔ ساچا نام اک جماعت، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائندا۔ ساچا نام بن سنگر پورے کسے نہ سکے بھاکھ، جو گائے سو صفتی نام وڈیائندا۔ سچا نام الکھنا الاکھ، الکھ اگوچر بھیو کوئے نہ آئندا۔ سچا نام سب دی پت لئے راکھ، جو جن ساچی اوٹ تکائندا۔ سچا نام گر اوتار پیر پیغمبر رل مل لوکات بن جماعت نت نوت جگ چوکڑی

سارے گئے آکھ، ہر کی صفت نام ناما ناؤں سمجھائیندا۔ دین مذہب ذات پات وچ کوئی کر نہ سکے گرفت، گرفتاری وچ بندی خانہ نہ کوئے جنائیندا۔ ساچا نام جن بھگتو ساچے سنتو گر گھو گر سکھو تھادے چرناں ہیٹھ رکھائے سورگ بہشت، اُپر اپنا گھر دکھائیندا۔ جس گرگھ دا پُرکھ اکال اکو اشٹ، تس آسا منسا اپنے وچ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دکھائے اگو گھر، چار ورن کھلائے اگو در، در دروازہ غریب نوازا آتم پر ماتم پر ماتم آتم برہم پار برہم ایش جیو جگدیش جاگرت جوت بن ورن گوت سچکھنڈ دوارے ساچے کوٹ، بنک دوا ری اپنے چرن رکھائیندا۔

* ۱۴ اَسُو ۲۰۲۰ پکرمی پنڈ کوٹلا ضلع فروز پُر *

ساچا کھیل کرے نرنکار، سچکھنڈ نو اسی اپنی دیا کمائیندا۔ تخت نو اسی ہو تیار، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ دُھر فرمانا دیوے ایکا وار، دو جہاناں والی آپ سنائیندا۔ جگ چوکڑی لوکات پیٹے وچ سنسار، کھجگ انت اندھیرا چھائیندا۔ کٹھے کرے گرو اوتار، پیر پیغمبر ساچے در بلائیندا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، آلس نندرا سرب چکائیندا۔ در دوارے آؤنا سچکھنڈ سچے دربار، دُھر درباری آپ سمجھائیندا۔ نیتز کھول ویکھو ہووے خبردار، بے خبر آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی تھت اک وڈیائیندا۔ ساچی تھت سری بھگوان، آد جگادی دئے جنایا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھایا۔ کھجگ انتم کوڑ نشان، راج راجان رہے جھلایا۔ ست دے نہ دھرم ایمان، صدق صبوری نظر کوئے نہ آئیا۔ ستگر شبد سکے نہ کوئے پیچان، رسنا جہوا بٹی دند ساچا راگ نہ کوئے الا ئیا۔ گھر گھر نچا پھرے شیطان، کھجگ کوڑی کرپا کرے لڑایا۔ ستگر پورا ست سوامی پار برہم پُرکھ اکال ویکھے مار دھیان، لوکات نین اٹھایا۔ ستجگ تریتا دوا پر کھجگ چار جگ جو نرگن سرگن دیندے رہے گیان، سو گیان نظر کسے در نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھایا۔ دُھر دا لیکھا دتے کرتار، ہر کرتا ویکھ وکھایا۔ در آؤ ویکھو گرو اوتار، پیر پیغمبر اپنے نال ملائیا۔ کھجگ جیو جنت سادھ سنت اپنی کرنی گئے ہار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ بھگت بھگوان پر بھ اگے دوئے جوڑ کرن نمسکار، نچ نیتز

نیناں نیر وہانیا۔ کر کپا سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرناہیا۔ کلج کوڑی کریا دے نوار، چاروں کنت و بھچار بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساچا کرے نہ کوئے پیار، پھری دروہی سرب لوکانیا۔ دھیاں بھیناں تئے جیو جنت نیزا اٹھ رہے اٹھال، شرم حیا نہ کوئے رکھانیا۔ بن تیرے نام سارے ہوئے کنگال، کنگالی گھر گھر بیٹھی الکھ جگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درٹانیا۔ پندراں کنگ سری بھگوان دیا کماریگا۔ سچکھنڈ اک دربار لگاویگا۔ شاہو بھوپ راج راجان، سچ سنگھاسن سو بھا پاویگا۔ دو جہان والی ہو مہروان، مہر نظر اٹھاویگا۔ دھر سندیسہ اک فرمان، شبد اگئی آپ الاویگا۔ گر اوتار اکتھے ہو آن، پیر پیغمبر پندھ مکاویگا۔ چار جگ جو کلمہ دیندے رہے بیان، رام نام سب نوں آپ دکھاویگا۔ سرشٹ سبائی بھلی بن نادان، من مت ہر گھٹ روپ جناویگا۔ انت کسے دسے نہ سری بھگوان، پاربرہم برہم لیکھا آپ چکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک درٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون گے۔ پُرکھ ابناشی سیس جھکاون گے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاون گے۔ ساچی بول الکھ، الکھ جیکارا اک سناون گے۔ تیرے نالوں ہو کو وکھ، نرگن سرگن سرگن تیرا انک بناون گے۔ جو مارگ دتا دس، سو لوکمت سمجھاون گے۔ کلج انتم سارے آئے آکھ، اچی کوک کوک جناون گے۔ پاربرہم پتر میثور ابناشی کرتا ہوئے پرتکھ، جو نرگن نور نور رُشناون گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا درشن پاوان گے۔ گر اوتار پیر پیغمبر، جس ویلے درتے آوگے۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی رچائے اک سویمبر، سچ سویمبر ویکھ دکھاوگے۔ کلج کوڑا مٹے اڈمبر، ساچا مارگ اک جناوگے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ ساچے سو بھا پاوگے۔ پر بھ سچکھنڈ ساچا آپ سہائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب دا لیکھا منگ منگائے گا۔ چار جگ دا پچھلا انجھو پرکاش چیتا آپ کرائے گا۔ لکھ چوراسی ویکھو اپنا کھیتا، نیز نیناں نال درسائے گا۔ کوئی نظر نہ آوے کھیوٹ کھیتا، ملاح روپ نہ کوئے وٹائے گا۔ گو بند اکو پُرکھ اکال بنایا بیٹا، جس بن بیٹا پار نہ کوئے کرائے گا۔ سچکھنڈ دوار اینکار اکو بنے سب دا نیتا، راج راجان کوئے رہن نہ پائے گا۔ اپنی ہتھیں کھول دکھاو سبجگ تریتا دوا پر کلج والا لیکھا، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اکو اک سنائے گا۔ پاربرہم در تیرے اُتے آواں

گے۔ تیرا لکھ لکھ شکر مناواں گے۔ در ٹھانڈے سیس جھکاواں گے۔ تھکے ماندے سکھ پاواں گے۔ تیری نرمل جوت جوت وچ رل جاواں گے۔ تیرا ویکھ
 سچھنڈ ساچا قلعہ کوٹ، گھر ساچے آسن لاواں گے۔ لوکماں جو بنا کے آئے ورن گوت، ذات پات سب تیری جھولی پاواں گے۔ جو دسین سچ سلوک،
 سو تیرا راگ الاواں گے۔ تیرا کھیل ویکھے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق تیرا تھم ورتاواں گے۔ وشن برہما شو کوئی بیٹھا رہے نہ خاموش، سرتی سب دی
 انت ہلاواں گے۔ ساڈے اُتے کوئی نہ دینا دوش، بچھلا لیکھا آپ جناواں گے۔ تیرے درشن نوں بھگت بھگوان سنت گرگھ سبجَن سِری بھگوان نیتز لوچن
 رہے لوچ، سو لوچا تیرے کولوں پور کر اواں گے۔ تیری کھیل پاربرہم پر بھ کوئی نہ سکے سوچ، بن سوچ سمجھ تیرے اگے جھولی ڈاہوانگے۔ جگ چو کڑی
 تیرے نام دا دس کے آئے کھوج، کھوجت کھوجت تیرا گھر دکھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا اک
 سہاواں گے۔ گر اوتار در آون گے۔ دُھر فرمانا تھم جھولی پاؤن گے۔ کلجگ انتم اپنا لیکھا آپ مُکاؤن گے۔ دُھر دا بھیتا دُھر درگاہی کولوں منگ منگاؤن
 گے۔ سارے منن توں پُرکھ اکال اکو نیتا، نچ نیتز درشن پاؤن گے۔ پندراں کنگ سچھنڈ دوارے سب دا ہوئے لیکھا، جیو جنت سمجھ سمجھ کوئی نہ پاؤن
 گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ دوارے اینکارے گر اوتار پیر پیغمبر رل مل سارے ساچا متا اک پکاؤن
 گے۔ گر اوتار پیر پیغمبر پکاؤن متا، سچھنڈ وجے ودھانیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ پروردگار جگ چو کڑی چلاونہارا تھتا، کلجگ انتم
 آپے ویکھے چائیں چانیا۔ لکھ چوڑا سی چارے کھانی پائے نتھا، نام ڈوری تند ہتھ اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 کنگ پندراں لیکھا جانے محل اٹل اُچے مندراں، محفل اکو اک لگانیا۔ گرگھ رہے سدا نہال، جس اندر سنگر دیا کمانیا۔ گرگھ رہے سدا نہال، جس گر
 پورا سورا ملیا بے پرواہیا۔ سنت سبجَن سدا رہے نہال، جس آتم انتر نرمل جوت جگے رُشانیا۔ بھگت در گھر ساچے سدا رہے نہال، جس بھگوان اپنا رنگ
 دے چڑھانیا۔ ہر سنگت رہے سدا نہال، جو بیٹھی سچ سچ دھر مسال، سنگر گھر مندر اندر اکو ویکھ دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس
 جن دیوے نام ور، سو جن غمی چنتا روگ سوگ وچ کدے نہ آنیا۔ گرگھ نہال سدا سنت سنگ، گر شبدی راگ الا نیا۔ گھر نام وجے مردنگ، انخدادی

تال سنائیا۔ امرت دھارا وہے گنگ، نچھر جھرنا دئے جھرائیا۔ جگت دوارا ویکھے لنگھ، نو دوارے پندھ چُکائیا۔ بجر کپائی توڑے جند، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔
 دسم دواری ویکھے صاحب سنگر دا اک پلنگ، بن پاوا چول ٹکائیا۔ اُتے بہے سورا سربنگ، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ سرتی شبد دیونہارا انند، انند انند وچوں
 پرگٹائیا۔ ساچا نور چڑھائے چند، سورج چند نین شرمائیا۔ جنہاں اُپر سنگر پورا ہوئے آپ بخشند، سو گرگھ سدا نہال، اوہناں پوہ نہ سکے کال، گر شبدی بنے
 دلال، ایہتھے اوتھے دو جہان اکو رنگ دکھائیا۔ ہوئے نہال سنگر پایا، من منسا میٹ مٹائیا۔ دین دیال دیا کمایا، گھر ٹھا کر ویکھن آئیا۔ بھيو ابھیدا دئے جنایا،
 انھو پرکاش کرائیا۔ جنم کرم دا لیکھا دئے چکایا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ ساچی سرن دئے سمجھایا، پُرکھ اکال اکو سرنائیا۔ جس ملیاں دُکھ رہے نہ رایا، جم کی
 پھاسی پھند کٹائیا۔ گرگھ سدا اوس پاربر ہم نہال کرایا، جو نہ جنم نہ مرے مات گر بھ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن
 ساچے رکھے نہال، ناتا توڑ کال مہاکال، اکو شبد گرو بن دلال، دلالی سچو سچ کمائیا۔ نہال رہے سدا گر سنگت، ہر سنگر وچ سمائیا۔ ناتا تئے جیرج انڈت،
 اُتھج سیتج پندھ مکائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگت، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنہاں سوامی ٹھا کر چاڑھے اپنی رنگت، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ سو گر سکھ
 کسے در نہ جائے منگت، جس گر گو بند ملیا سچا ماہیا۔ سنگر بھيو کوئی نہ جانے پنڈت، لیکھا لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 جن بھگتاں دیوے نام ور، بنک دواری کھول در، در سچا اک دکھائیا۔ ایسے پندراں کنگ گل ہووے اوہ، اوڑک انت جس دا کہن کوئے نہ پائیا۔ جس
 دوارے کوئی نہ سکے پوہ، نیتز نین ویکھن کوئی نہ پائیا۔ جو زرگن دھار گرو اتار زرگن سرگن گئی ہو، اوہ اپنی دھار وہائیا۔ جس دا بل آد جگاد جگ چوکڑی
 کوئی نہ سکیا ٹوہ، حکمے اندر دو جہان گیڑ رہے گڑائیا۔ اُس دی اُس دا شبد سناوے سو، من مت بُدھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کر کرپا جس نوں دیوے اپنی لو، سو
 تھوڑا تھوڑا لیکھا دئے جنائیا۔ اپنے جہا اوہ آپے ہو، اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بے انت بے پرواہ جلوہ نور نورانہ خُدا،
 سچکھنڈ و سے اک مکان، بے پہچان مہروان اپنا حکم آپ ورتائیا۔

* ۱۴ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ چنوں والا ضلع فرور پُر *

سچ دربار لگا سچھنڈ، سچ دوار وچے ودھانیا۔ تخت نواسی سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آسن لایا۔ زرگن جوت چڑھے چند، نورو نور نور رُشانیا۔ حکم سندیسہ دیوے سورا سربنگ، دُھر فرمانا اکو نام جنایا۔ جگ چوکڑی رہی لنگھ، کلجک ویلا اتم آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے آؤ لنگھ، سری بھگوان رہیا سمجھایا۔ وشن برہما شو دوئے جوڑ منگن منگ، نیتز نین نین جھکایا۔ ترے گن مایا کہے میں ہوئی رنڈ، جگت اندھیرا کو چھایا۔ پنچ تت کہے میرا دکھے بند بند، بندی خانہ توڑ نہ کوئے تڑایا۔ لکھ چورا سی ہوئی آتم اندھ، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹایا۔ دُئی دویتی ڈھاہے کوئی نہ کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹایا۔ نو کھنڈ ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا بھیکھ بکھنڈ، کلجک اپنا ویس وٹایا۔ رسنا جہوا بتی دند کوک پکارن پاون ڈنڈ، ساچی ڈنڈوت نہ کوئے سمجھایا۔ دُھر دا سوبلا ساچا ڈھولا شبد وچولا کوئی نہ گائے چھنڈ، آتم پر ماتم ناد نہ کوئے سنا یا۔ کایا چولی چڑھیا دے کوئی نہ رنگ، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم اک ورتایا۔ سچ دربار اکو لا، درگاہ ساچی دھام سہانیدا۔ گر اوتار گئے آ، پیر پیغمبر سپس جھکائیدا۔ وشن برہما شو سپس جھکا، نیتز نین نہ کوئے اٹھائیدا۔ ترے پنچ رووے مارے دھاہ، دھیرج دھیر نہ کوئے دکھائیدا۔ بھگت بھگوان رہے سنا، اُچی کوک سرب الائیندا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، تیرا نور نظر کوئے نہ آئیدا۔ سرشٹ سبائی گئی بھلا، بے پرواہ تیرا بھیو کوئے نہ پائیدا۔ مُرید مُرشد نالوں ہوئے بے وفا، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا حکم آپ ورتائیدا۔ گر اوتار آؤ نیڑے، سو صاحب آپ جنایا۔ لوکمت کیوں پئے جھیرے، جھگڑا کرے کیوں لوکایا۔ کوڑی کریا کیوں لائے ڈیرے، گھر گھر بیٹھی آسن لایا۔ جوٹھ جھوٹھ کیوں وڑیا کھیرے، آپ اپنا پھیرا پایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک تیی اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گرو دس پا کے آئے پھیرے، نت نوت اپنا ویس وٹایا۔ پاربرہم پرکھ اکال دے بن کے آئے چیرے، چیل گرو دھار چلا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا ساچا ہر، حالت سب دی ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن رسنا جہوا بول دیو بیان، بے پرواہ حکم ورتایا۔ نیتز کھولو ویکھو دو جہان، لوک پر لوک رہیا گرا لایا۔ برہمنڈ کھنڈ دھرم دے نہ کوئے نشان، پری

لوء ساچا رنگ نہ کوئے رنگایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان سکے نہ کوئے پہچان، نیتز نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ انجیل قرآن ساچا دسے نہ کوئے ایمان، حضرت حاضر حضور پھیرا کوئی نہ پایا۔ نانک گوہند سار شبد اگمی دھار کوئی نہ سکے پہچان، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ تیرتھ اٹھسٹھ گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے جان، دُرمت میل نہ کسے دھوایا۔ کایا مندر دسے سُنچ ویران، ہر مندر کُنڈا کوئے نہ لاپیا۔ انتر آتم کوئی نہ سکے پہچان، پاربرہم برہم لیکھا نہ کوئے مُکایا۔ دیا دیک جوتی کوئی نہ لئے بال، گھر گھر نہ کوئے رُشنا یا۔ ساچا شبد اناد سُنے نہ کوئی دھنکان، انحد راگی راگ نہ کوئے الا یا۔ امرت آتم کسے نہ ملے پین کھان، نَجھر جھرناسکے نہ کوئے جھرایا۔ گھر گھر نچے کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار پنج شیطان، آساتر سناکھ گھنگٹ رہی اٹھایا۔ دھر دا لیکھا دسو احوال، حالت سب دی ویکھ دکھایا۔ سب دے سرتے کوکے کال، چاروں کُنٹ ڈورُو ڈنک وجایا۔ کون ملے انت دلال، سچ دلالی نام دکھایا۔ بچھنہارا اک اکال، دھر فرمانا رہیا سُنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا لیکھا منگ منگایا۔ گر اوتار پیر پیسینمبر دوئے جوڑ، پر بھ چرن کول دھیان لگایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چار جگ اسیں آئے ہوڑ، چارے کھانی چارے بانی ڈھولا راگ سُنایا۔ سرتی شبدی انتر آتم آئے جوڑ، بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ آتم پر ماتم بٹھ کے آئے ڈور، بندھن اکو اک دکھایا۔ لیکھا چکا کے آئے پنج چور، تیرا نام دس ڈویا یا۔ ہوکا دے کے آئے ہوڑ، اچی کوک کوک سُنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگایا۔ گر اوتار پیر پیسینمبر منگن بھیکھ، پر بھ اگے سیس جھکایا۔ صاحب سلطان مہروان زرگن زرویر تیری اک اڈیک، چارے جگ بیٹھے دھیان لگایا۔ پیر پیسینمبر اپنی ویکھن نیڑے آئی تاریخ، کون تاریخ دئے بدلایا۔ جس دے ہتھ آد جگادی جیت، جتنہارا سرب لوکایا۔ سد وسنہارا دھام انڈیٹھ، سچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگایا۔ وشن برہما شو روون مارن دھاہ، انت لیکھا دین جنایا۔ تیرا لیکھا بے پرواہ، رسنا جہوا کہن کوئے نہ پایا۔ گر اوتار پیر پیسینمبر بنے گواہ، دھر دا بھیو دین گھلایا۔ وشنو کہے میں اکو دوئے جوڑ منگاں سرنا، سرنگت اک ہو جانا۔ برہما کہے میں سیس رہیا جھکا، تیرا حکم بے پرواہیا۔ شکر کہے میں ہتھ ترسول دیواں سٹا، مان ابھمان کوئے رہن نہ پایا۔ دھر دا لیکھا دے جنا، جاگرت جوت کر

رُشنائیا۔ تُوہ بن دسے نہ کوئی ملاح، بیڑا پار نہ کوئے لنگھائیا۔ چوتھا جگ ویلا انتم گیا آ، آگیا کار کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اکو دے ساچا ور، لیکھا ویکھ تھاوں تھانیا۔ لیکھا ویکھ پر بھو پر بھو ٹھاکر، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجک دسے ڈونگھا ساگر، بھوپار نہ کوئے کرائیا۔ ساچا
 بنے نہ کوئی سوڈاگر، سوڈا ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ نظر نہ آئے کرتا قادر، مہر نظر نہ کوئے اٹھائیا۔ نرمل کرم نہ کرے کوئے اُجاگر، کوڑی کرپا دئے ڈھائیا۔
 بن تیرے دُجا بنے نہ کوئے بہادر، گر اوتار پیر پیغمبر پو گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تُوہ بن دُجا نظر
 کوئے نہ آئیا۔ تُوہ بن دُجا نظر نہ آئے، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ دو جہان بیٹھے تیرا دھیان لگائے، نچ نیر نین اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رہے جس گائے،
 ڈھولا اکو نام الایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے سنائے، دُھر سندیہ اک سنائیا۔ کلجک انت سری بھگونت پھیرا پائے، کل کلکی ناں دھرائیا۔ ساچے نگر ڈیرہ
 لائے، سمبل اپنی رت سہائیا۔ حق نیڑا دئے کرائے، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ پیر پیغمبر لئے جگائے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دات، پُرکھ اکال آگے عرضوئیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، بے پرواہ
 دے ڈھوئیا۔ نیر رووے پر تھی آکاش، گنگن گنگنتر نیناں نیر وہائیا۔ کلجک انتم کوئی نہ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ورن برن ذات پات دین
 مذہب کر کر تھکے پوجا پاٹھ، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ نہ کوئی ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دین
 دین گلے نہ کوئے لگائیا۔ غریب نمانیاں پت سکے نہ کوئی راھ، سر ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ پار برہم پتر میثور پرگٹ ہو ساکیات، صاحب سلطان پھیرا پائیا۔ کھ
 چوڑاسی ویکھ حالات، حالت سب دی دے بدلایا۔ دُھر دا لیکھا لکھ بن قلم دوات، کاغذ شاہی کم کسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اک بنا جماعت،
 اکو اکھر دے پڑھائیا۔ تیرا کلمہ پڑھے کائنات، سوہلا ڈھولا اکو گائیا۔ گر اوتار سارے گئے آکھ، آخر آوے بے پرواہیا۔ کھیل کرے بہیدھ بھانت، انک
 کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھائیا۔ تیری اوٹ رکھی پر بھ ایک، ایکنکار تیری
 سرنائیا۔ کلجک انتم ساچی ٹیک، بن پُرکھ اکال نظر کوئے نہ آئیا۔ کرپا ندھان آکے کر بُدھ بیک، سرشٹ سبائی دے سمجھائیا۔ کوڑے کرم لیکھا دے

میٹ، سچا مارگ اک درسایا۔ آتم پر ماتم دس ہیت، برہم پاربرہم ملایا۔ اُجڑیا وسے سُنجا کھیت، پت ڈالی بھل مہکایا۔ رت مو لے بسنتی چیت، چیتن سرتی دے کرایا۔ نظری آویں نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ نرؤیر پُرکھ دھار اپنا بھیکھ، کلجک بھیکھ دے گوانیا۔ نیتز رووے وشنوں بیٹھا باشک شیش، سپس جگدیش رہیا جھکایا۔ برہما کہے میرا کوئی نہ کرے ہیت، برہم و دیا سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سب دی آسا منسا پور کرایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و میں نرگن ہو کے آوانگا۔ نرؤیر پُرکھ اکھوادانگا۔ لوک مات ویس وٹاوانگا۔ سچ سلوک اک درڑاوانگا۔ اوٹ اکو اک جنادانگا۔ لوک پر لوک ویکھ وکھادانگا۔ قلعہ بنک کوٹ، پھول پھولادانگا۔ شبد نگارے لا کے چوٹ، دو جہان آپ اٹھادانگا۔ لکھ چوراسی اندروں کڈھ کے کھوٹ، سچ سچ وست ورتاوانگا۔ کرپکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر مٹاوانگا۔ کھتری براہمن شور ویش اک بنا کے گوت، ایشٹ اکو اک وکھادانگا۔ رسنا جہوا پُرکھ اکال سب گائے رسنا ہونٹ، ساچا نام اک درڑاوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ رچاوانگا۔ ساچا کھیل آپ رچاوانگا۔ کل انتم ویس وٹاوانگا۔ نہہکنک ناؤں دھراوانگا۔ کل کلکی پھیرا پاوانگا۔ ڈھر دی ونگی اک لیاوانگا۔ سرشٹ سبائی مردی مردی پھیر بچاوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ ساچی سکھیا اک پر بھ درڑائے گا۔ ڈھر دا لیکھا آپ سمجھائے گا۔ دہ دشا پائے بھجھیا، چار کُنٹ نام ورتائے گا۔ آتم پر ماتم کدے نہ جائے بھٹیا، چھوٹ چھات جھگڑا آپ چکائے گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ مارگ اک لگائے گا۔ سچ مارگ اک لگاویگا۔ چار ورن گنڈھ پواویگا۔ برن اٹھاراں ٹھنڈ پواویگا۔ نارڈھاگن رنڈ، سرت شبد ملاویگا۔ بھرماں ڈھاہ کے دوتی کندھ، گھر اکو اک وکھاویگا۔ نچ آتم دے اند، پرمانند سماویگا۔ ساچا ڈھولا گائے چھند، سنساروگ چکاویگا۔ بندی خانہ توڑ کے بند، بندگی اکو اک درساویگا۔ کوڑی کرپا کڈھ کے گند، سچ سچ اپنا نام وچ لگاویگا۔ بھيو کھلائے برہم ہنگ، ہنگ برہم اپنا آپ جنادویگا۔ سو سورابن سرہنگ، سوہنگ شبد اک پرگٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نانک گوہند انتم منگ کے گئے منگ، سب دا لیکھا لیکھے وچ لگاویگا۔ نرگن نرؤیر پُرکھ اکال نور الہی چڑھے چند، چند نور اک چکاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی آسا پور کراویگا۔ سب دی آسا پور کراویگا۔ کلجک لیکھا لیکھ مُکاویگا۔ بھرم بھلیکھا آپ

کڈھاویگا۔ دیس پردیساں سو بھاپاویگا۔ نر نریش بھیو چکاویگا۔ وشن برہما شو سرت گھلاویگا۔ اکال مورت نظری آویگا۔ ناد تورت اک سناویگا۔ مورکھ موڑت آپ سمجھاویگا۔ رنگ گوڑھت اک چڑھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنج سچ ورتاویگا۔ سنجگ ساچا پر بھو لگائے گا۔ مہروان مہر نظر اٹھائے گا۔ چار ورن اکو سرن رکھائے گا۔ نیتز ہرن پھرن کھلائے گا۔ سری بھگوان بھیو چکائے گا۔ کایا مندر اندر وژن، آپ سمجھائے گا۔ ساچے پوڑے چڑھن، گرکھ اشارہ اک رکھائے گا۔ صاحب سنگر درشن کرن، گھر سوامی نظری آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ ورتائے گا۔ ساچا کھیل ہر جو ورتاویگا۔ سو پڑکھ نرنجن حکم چلاویگا۔ ہر پڑکھ نرنجن ویکھ دکھاویگا۔ ایکنکار تال وجاویگا۔ آد نرنجن جوت رشناویگا۔ سری بھگوان سرب سمجھاویگا۔ ابناشی کرتا بول الاویگا۔ پاربرہم برہم پڑدا آپ چکاویگا۔ نہکرمی کرم کانڈ پنڈھ مکاویگا۔ ساچی سرنی سرنگت اک درساویگا۔ پاربرہم پتر میشور اپنی کرے کرنی، کرتا پڑکھ کار کماویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک سنجگ دھارا آپ بدلاویگا۔ پنچ سال ناتا پنچ تت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش کھیل کھلایا۔ ہڈ ماس ناڑی تپے رت، اگنی اگ نہ کوئے بھجھایا۔ پورب جنماں لگی سٹ، دکھیاں درد نہ کوئے ونڈایا۔ کوئے طیب کوئے حکیم کوئے نہ سکے رکھ، ناڑ بہتر بھیو کسے نہ آئی۔ جس من مت بدھ آتم اندر دتی رکھ، سو پر ماتم ویکھ دکھایا۔ پورب لیکھا جے اُس دا دیئے دس، جگت شرم حیا سنگ وچ رہن نہ دیوے رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی نرائن نر، لہنا دینا سب دارہیا بھگتایا۔ پورب جنم لہنا دینا جرماں، جنم اجنم وچ بھوایا۔ پنچ تت بھگتے کایا کرماں، بن سنگر سکے نہ کوئے بچایا۔ جو جن مانگے ساچی سرنا، تس دیوے مان وڈیایا۔ جنم نالوں پہلوں دیوے مرنا، مر کے جنم دئے سمجھایا۔ اپنا لیکھ کسے نہ پڑھنا، دوش دوجیاں اُتے لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا لیکھا رہیا جنایا۔ دھر دا لیکھا ہتھ کرتا، میٹنہار نظر کوئی نہ آئی۔ تیجے جامے دی سزائے وچ سنسار، پرانی کیوں روویں ماریں دھاہیا۔ اندر وڑ کے ویکھ کر وچار، وچھار پچھلا نظر نظر وچ آئی۔ جس گرو گھر کھا کے قسم کہا نو وار، نو در دتاماں تچایا۔ جے تیرے در توں جاواں ہار، میٹوں دینی مات سزایا۔ ساچا سنت بولے اک زبان، اچی کوک کوک سنائی۔ گرو دوار بننا نہ کدے شیطان، ٹھگی چوری

سَنگَر کدے نہ بھائی۔ اندر وڑ نہ کرنا حرام، نیتِ انیت نہ کوئے بدلایا۔ سنت کرم سَنگہ دا لگا بان، سو بان لگا برتھا کدے نہ جایا۔ جے رسنا جہوا چپو ساڈھے تن مینے اک بھگوان، دوئے جوڑ گھر ساچے واسطہ پانیا۔ کرپا کرے پر بھ پھیر آن، دکھیاں دکھ دئے گوائیا۔ کایا گٹھری پھیر دئے اٹھال، سرتی سرت نال جگایا۔ جگت دارو کسے نہ ملے شاہ کنگال، بن سَنگَر ساچا خیر جھولی کوئی نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، لیکھا لہنا دینا پور کرائیا۔ چرن کول ملے سرنائی، سَنگَر پورا دیا کمائندا۔ چرن کول ملے وڈیائی، ہر داتا ویکھ دکھائندا۔ چرن کول وچے ودھائی، آتم پر ماتم راگ سنائندا۔ چرن کول ہوئے گڑمائی، بھگت بھگوان میل ملائندا۔ چرن کول گرکھ ملے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی اکو چرن پتپر میثور سرب سمجھائندا۔ چرن کول ناتا اگم، جگت نیز نظر کسے نہ آئی۔ سَنگَر چرن ہڈ ماس ناڑی نہ کوئے چم، تت روپ نہ کوئے وٹایا۔ سو چرن دو جہاناں بیڑا دیون بٹھ، پھڑ کے بیڑا پار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی ٹھانڈی سیتی ترے گن اتیتی ہر بخشے اک سرنایا۔ سَنگَر چرن ٹھانڈا دربار، گھر اکو نظری آئندا۔ گر سکھ ورا کرے پیار، جس اپنی بو جھ بھجھائندا۔ گرکھ سچا کرے دیدار، نج نیز لوچن گھلائیندا۔ ساچا سنت پاوے سار، جس بھانڈا بھرم بھو بھنائندا۔ ساچا بھگت ویکھے آکے دھر دربار، جس مندر اندر سَنگَر اپنے چرن رکھائندا۔ سو محلّا اپر اپار، سورج چند نظر کوئے نہ آئندا۔ چھپر چھن نہ کوئے دیوار، نہ کوئی باڈھی بنت بنائندا۔ کرپا ہر کرتار، پریم پریتی اپنے نال جڑائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو چرن کول وڈیائی دیوے اپر دھول، مانس مانگھ مانس اپنے لیکھے لائندا۔ سَنگَر چرن بھجھائے اگ، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ سَنگَر چرن ہنس بنائے گت، کاگ ہنس روپ وٹایا۔ سَنگَر چرن نظری آئن اپر شاہ رگ، نو دوارے سار کوئے نہ پانیا۔ سَنگَر چرن دو جہاناں سچا ج، کایا کعبہ اک سہائیا۔ سَنگَر چرن ساچے مندر لین سد، سدا اکو نام سنائی۔ سَنگَر چرن آون جاون مکاون حد، لیکھا کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن چرنو دک جس جن امرت جام گھ چوائیا۔

* ۱۴ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سَنگھ ناظر سَنگھ جاگیر سَنگھ دے گرہ ماڑی مُصطفا ضلع فرور پُر *

دُھر دی دھار جوت نرنکاری، شبد سندیسہ نام سَنائیا۔ سَکھنڈ دوار بیٹھا اینکاری، اک اکلّا حکم ورتائیا۔ شاہو بھوپ ہر وڈ بلکاری، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ ٹھانڈا کھول سَچ درباری، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ دیپ جگے اگم اپاری، نور نورانہ ڈمگائیا۔ جگ چو کڑی کھیل کرے نیاری، ہر کرتا کرنی آپ کمائیا۔ سَکج تریتا دواپر پار اتاری، کلجگ انتم ویکھ دکھائیا۔ دو جہاناں پاوے ساری، پردہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ وشن برہما شو کرے خبرداری، دُھر سندیسہ اک سَنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھے نال ہوشیاری، سری بھگوان دے جنائیا۔ ترے گن مایا اٹھ سوانی و بھچارن ناری، نر نرائن رہیا جگائیا۔ پنچ تت نیتز کھول لاؤ تاڑی، سچ دھیان اک درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر آؤ واری واری، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرو پکاری، اُچی کوک کوک سَنائیا۔ انجیل قرآن دسو اپنی یاری، چار یاری نال ملائیا۔ کھانی بانی ویکھو اپنی پوج پُجاری، پونجی سب دی ویکھ دکھائیا۔ کاتب چل کے آؤ لکھاری، کُتب صاحب سَنگر رہیا دکھائیا۔ لکھ چوراسی نین کھولو اٹھ اپاری، پُرکھ اکال رہیا گھلائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ اپنا آپ رہی ہاری، ہار جت کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ہوئے خواری، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ کوڑی رس سب نوں لگے پیاری، سچا نام نہ کوئے دھیائیا۔ ویکھنہارا پار برہم پتر میثور سَکھنڈ بیٹھا سرداری، نرویر پُرکھ بے پرواہیا۔ کرے کھیل اکل کل دھاری، کل اپنی آپ پرگٹائیا۔ سندیسہ دیوے وڈ سنساری، سنسار ساگر دے سمجھائیا۔ لیکھا سب دا چکے اپنی واری، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچا نام سَنائے اک جیکاری، بے جیکار کرے لوکائیا۔ کرے پرکاش بہتر ناڑی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ لیکھا جانے جنہاں چرن چُھبائی داہری، سچ پریتی ویکھے تھاوں تھانیا۔ نرویر ہو کے بنیامات وپاری، ونج اکو اک سمجھائیا۔ کھولے ہٹ وڈ بھنڈاری، نام بھنڈار وچ رکھائیا۔ ہوکا دیوے چار کُنٹ دہ دشا رسنا بولے اپنی دھاری، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا ویکھ دکھائیا۔ سب دا لیکھا ویکھن آئے، پار برہم وڈی وڈیائیا۔ وشن برہما شو اپنا حال سَنائے، حالت سب دی ویکھے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین دُہائے، اُچی کوک کوک الائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان نیتز نیناں نیر وہائے، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔

چارے کھانی واسطہ پائے، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ چارے بانی کہے میرے بے پرواہے، تھدھ بن میری سار کوئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھائے، ساچا چند نہ کوئے چمکائی۔ رسنا جہوا میٹوں سارے رہے گائے، انتر آتم میل نہ کوئے ملائی۔ ڈھولک چھینے رہے وجائے، انحد نادی راگ نہ کوئے سنائی۔ کایا گولک رہے بھرائے، مایا ممتا نال ملائی۔ تیرا نام امولک ساچی وست دست ہتھ نہ کوئے پھڑائے، خالی ہتھ ویکھی سرب لوکائی۔ مہما تیری اکھ پُرکھ سمرتھ سچ بھگوان نہ کوئے درڑائے، بھگوان روپ نہ کوئے دکھائی۔ نو کھنڈ پر تھی دئے ڈھائے، ست دیپ رہے گر لائی۔ چو داں لوک کوئی نہ پکڑے باہیں، بھڑی بھڑی رہے سنائی۔ چو داں طبق نہ کوئے سہائے، دستگیر نظر کوئے نہ آئی۔ اتم لیکھا سکے نہ کوئی مکائے، سر ہتھ نہ کوئے ٹکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے گائے، گا گا اپنا شکر منائی۔ کلجک اتم سری بھگوان پُرکھ اکال دین دیال نہکلنک اکو پر بھ آئے، دو جاسنگ نہ کوئے رکھائی۔ نام ندھانا دو جہاناں شبد اگئی ڈنک وجائے، سوئی سرشٹ لئے اٹھائی۔ دھرم دوارا اینکارا اکو بنک سہائے، جس مندر اندر اپنا آسن لائی۔ راؤ رنک دئے ہلائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ دکھائی۔ اپنا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ وشنوں سدے اک دربار، پڑدا اوہلا پرے ہٹائی۔ آدں میرے سچے یار، سچ کہانی دے سنائی۔ تیرے ہتھ دتا بھنڈار، وست امولک جھولی پائی۔ کلجک اتم ویکھ غریب نمائے روون زارو زار، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے گوائیا۔ اچی کوکُن سارے کرن پکار، پر بھ ساچے ہو سہائی۔ میرا کھیل سدا نرگن دھار، سرگن دیونہار وڈیائی۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک لے اوتار، نرگن سرگن ساچی بوجھ بُجھائی۔ کاغذ قلم شاہی بن لکھار، کاتب اکو لیکھ دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا ساچا گھر، ڈھر دا حکم سنائی۔ وشنوں کہے میرے بھگوان، پر بھ تیری وڈ وڈیائی۔ تُوں داتے دتا سچا دان، ہوں سیوک روپ اکھوائیا۔ میں لکھ چوڑا سی کراں پچان، ویکھاں تھاوں تھانیا۔ جو گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت رسنا جہوا تیتوں گان، تنہاں لیکھا دیواں تھاوں تھانیا۔ پورب جنم دا لہنا جھولی پاواں آن، سچ بھنڈارا اک دکھائی۔ تنہاں صدق صبوری دیواں سچ ایمان، من ڈولے نہ اڈل دیاں دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے حکمے اندر سیوکمائیا۔ برہے آجا لنگھ کے اندر کھیرے، ہر کھڑکی آپ گھلایا۔ چاروں کُنٹ سرشٹ سبائی ویکھ تیرا برہم لگے کوئی نہ نیڑے، دُور دُراڈا بیٹھا پلّو

جھڈا ئیا۔ گھر گھر من واسنا کوڑی کریا پائے جھیرے، جھگڑا سکے نہ کوئے مٹا ئیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار گھر گھر اندر لائے ڈیرے، باہر سکے نہ کوئے کڈھائیا۔ میں وینہدا رہیا کر کے وڈے جیرے، سچھنڈ بہہ کے دھیان لگائیا۔ کون کرے حق نہیرے، سچ حقیقت دے سمجھائیا۔ میرے نالوں وچھڑے تیرے، تیرے تیرے نال سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بچھنہارا بے پرواہیا۔ برہما نیتز رو کرے ارداس، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ میرے شاباس، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ میں لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ اندر آتم جوت دتا پرکاش، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ پون سواسی نال چلایا سواس، ساہ ساہ اکو حکم سنائیا۔ پر م پڑکھ دے سارے رہو داس، مات گر بھ سکھیا اک سمجھائیا۔ جس دے وچوں اچی تہاڈی شاخ، سو شہنشاہ بھل کدے نہ جائیا۔ اگنی ہون کڈ اندر مات گر بھ سارے آئے آکھ، بن رسنا جہوا کوک سنائیا۔ پاربرہم دے وسیئے سدا ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ باہر آ کے بھلی تیری گاتھ، پر بھو میں کی جاناں تیری وڈیائیا۔ ترے گن مایا تیری پائے راس، آپ اپنا روپ دکھائیا۔ پنج ت جس دی رکھدے آس، سو آسا آساناں ملا ئیا۔ رل کے کوڑی کریا کردے بھوگ بلاس، آتم سچ نہ کوئے ہنڈھائیا۔ ساچے مندر کسے نہ دے پرکاش، ایکا نور جوت کرے نہ کوئے رُشنائیا۔ کلج انتم صدی ویہویں میں وی ہویا نراس، نراسا ہو کے تیرے آگے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، سد ملے تیری وڈیائیا۔ شکر اندر آونا لگھ، بھولے ناتھ پر بھو جنائیا۔ جٹا جوٹ تیرا وے نہ کوئے مردنگ، وڈاودھوت تیرا ناد نہ کوئے سنائیا۔ کون دوارے ترسول دتی ٹنگ، ترے گن پنڈھ سکے نہ کوئے مکائیا۔ ڈھولا کوئی نہ گائے سچا چھند، ساچا راگ نہ کوئے الایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک جنائیا۔ بھولا ناتھ تن بھوت، خاکی خاک رمائیا۔ پاربرہم میں دیکھاں چارے کوٹ، دہ دشائین اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی جوٹھ جھوٹھ، تیرا میرا بھے نہ کوئے رکھائیا۔ سچ دے نہ کوئے کلبوت، کلمہ نبی نہ کوئے الایا۔ نظر نہ آئے حق محبوب، محبت کرے نہ کوئے بے پرواہیا۔ ملے مان نہ کسے عروجن، محفوظ دیکھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، بن تیری کریا میری ترسول کم کسے نہ آئیا۔ میری ترسول دا کوئی نہ ڈر، کلج انتم بل ودھائیا۔ گھر گھر اندر گیا وڑ، اپناراہ دکھائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار بنائے گڑھ،

پنج تت کایا ڈیرہ بیٹھا لایا۔ آسا ترسنا مایا متا اکو راگ رہیا پڑھ، تیرا ناؤں سکے نہ کوئے دھیایا۔ ابناشی کرتے تیرے کولوں لے کے ور، تیرا تھم سپس
 ٹکایا۔ کھیلے کھیل وچ ناری نر، بچیا کوئی رہن نہ پانیا۔ اگنی لنبو سارے رہے سڑ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اکو دینا ساچا ور، تیرا لیکھا بن تیرے پور نہ کوئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اندر آو لینا ویکھ، سو پڑھ نرنجن آپ جنایا۔ لوکات ویکھو کوڑا بھیکھ، نوست
 رہیا کر لایا۔ کوئی نہ وسے سچا دیس، سہنجی رت نظر نہ آیا۔ بھرے بھلا مسانک ملا شیخ، قطب غوث دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ پنڈت پاندھا کوڑی مایا
 کرے ہیت، برہم و دیا دئے نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیر نیناں نال دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیر پیگھ، پر بھ ساچے
 آگے دین سنایا۔ پڑکھ اکال اسیں سارے تیری دس کے آئے ٹیک، دھر دا تھم مات جنایا۔ شاستر سمتر وید پڑان گیتا گیان انجیل قرآن چارے کھانی
 بانی لکھ کے آئے لیکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم کایا مندر اندر ساچا کرنا ہیت، ہتکاری اکو اک سمجھایا۔ نچ نیر لوچن نین پار برہم
 پتیر میثور ہر سنت سوامی لینا ویکھ، آتم سیجا سو بھاؤنت بیٹھا ڈیرہ لایا۔ نام ندھان سری بھگوان تیرا دھر دی مستک لائی میخ، جوت لائی نور کر رشنایا۔
 شبدی سرتی دس کے آئے اگنی کھید، بانی ہانیاں نال ملا لایا۔ جگ چوکڑی صاحب سوامی توں اپنے حکمے اندر دتا بھیج، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا تھم
 ورتایا۔ تیرا جوتی نور جلوہ دس کے آئے تیج، نور نورانہ اکو بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوڑا سی اندر وڑ کے مانے تیج، سچ سنگھاسن آسن لایا۔
 اُس دادے کے آئے آپ سندیس، دھر سنیہڑا اک سنایا۔ جس دے حکمے اندر وشن برہما مہیش، شو شکر بن سیوک سیو کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اکو اوٹ تکایا۔ ترے گن مایا ویکھ جھاک، نیر نین اکھ کھلایا۔ لہنا دینا پر بھ جو باقی، باقی-نویس، بہی کھاتہ
 رہیا دکھایا۔ تیری انتم نیڑے آئی تاریخ، تحقیقات کرے نور خدایا۔ کون دوارے لگی تیری پریت، در آکے سچ دے سمجھایا۔ ترے گن مایا نیر رو کہے
 پر بھو میں دساں ٹھیک، سچ تیج جنایا۔ کوڑی کرپا نال رل کے میں سب نوں لیا جیت، ہار سب دی جھولی پانیا۔ ملا شیخ مسانک کیتے پلپت، پتت بیٹھے
 روپ وٹایا۔ اندر وڑ کے بدلی نیت، ثابت صورت نظر کوئے نہ آیا۔ کام کرودھ دی پائی بھیکھ، آسا ترسنا نال ملا لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے حکمے اندر سیو کمائیا۔ پنج تت اندر آو لنگھ، سو سنگر آپ لنگھائیا۔ پاربرہم کولوں نہ جانا سنگ، جس تہاڈی بنت بنائیا۔ رکت بوند ہڈ ماس ناڑی بنایا انگ، نو دوار کھول دکھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کیتا کھیل سورے سربنگ، دھر دی دھار آپ بندھائیا۔ زرگن نور اندر چاڑھیا چند، جوتی جوت کر زشائیا۔ آتم سچ سہایا سچ پلنگ، پاوا چول نہ کوئے بنائیا۔ امرت دھار وہا کے پائی ٹھنڈ، سچ سرور تال سہائیا۔ اک سنایا آتم پر ماتم سوہنگ سچا چھند، جس ویلے پنج تت تیری بنت بنائیا۔ پاربرہم برہم دتا اک انند، انند انند وچ رکھائیا۔ کھیل دیکھن دے کارن وچ رکھائی اگئی کندھ، پڑدا نظر کسے نہ آئی۔ آکے حال دس میرے لاڈلے چند، کیوں بیٹھا پر بھو بھلائی۔ کی تیرے ونڈے ست دھرم نہ آئی ونڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا منگ منگائیا۔ پنج تت اگوں کر پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ واہوا داتے میرے سرجنہار، سچ سلطان تیری وڈی وڈیائیا۔ تیرے حکمے اندر کیتا آکار، نراکار ساکار روپ دکھائیا۔ مل کے پنجاں بدھی تیری دھار، جوڑی جوڑ جوڑ جوڑائیا۔ دوئے جوڑ کیتی نمسکار، در تیرے واسطہ پائیا۔ کرپا کر سچی سرکار، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ہوں سیوک برخوردار، ساچی سیو کمائیا۔ سانوں دس جگت وہار، کس بدھ تیرا راہ چلائی۔ توں کرپا کر نرنکار، نو دوارے در گھلایا۔ آسا ترسنا اندر ڈال، مایا متا گنڈھ پوائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ساڈے اندر دتا سوال، اُپر اپنی تھکی لایا۔ رسنا جہوا مٹی دند جگت حرص ہوس دتا سواد، سادھنا اپنی نال ملایا۔ کر کے چوری اندھ گھوری، کایا اندر پڑدے نکی موری اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوئی نہ جانے کھیل توری موری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے حکمے اندر جگ جگ سیو کمائیا۔ پنج تت سُن کر خیال، خالق خلق واسی آپ جنائیا۔ تیرے اندر رکھیا اک دلال، وڈ داتا بے پرواہیا۔ پڑدے اندر دتا بٹھال، بند دروازہ آپ کرائیا۔ ساچا حکم دتا اکو نال، دھر سندیسہ آپ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا رہیا دکھائیا۔ پنج تت کہن مہروان، پر بھ تیری وڈی وڈیائیا۔ تیرا سُن دے رہے فرمان، گھر بیٹھے تاڑی لایا۔ جگ چوکڑی مینے وچ جہان، کوٹن کوٹ نال لنگھائیا۔ ساڈی کسے نہ کیتی پڑتال، پڑتالی پھیرا کوئے نہ پائیا۔ گر اوتار پپر پیغمبر جو منتر گئے سکھال، سو رسنا جہوا دتی سمجھائیا۔ بے پرواہ تیری سمجھ نہ آئی چال، چال نرالی اک رکھائیا۔ کلجگ انتم لیکھا منگے حق حلال، حقیقت

دیکھے تھاؤں تھانیا۔ ہوں بالک بال انجان، ڈھیہہ پئے تیری سرناٹیا۔ توں سب داسری بھگوان، بے انت تیری وڈیاٹیا۔ تیرے حکمے اندر کھیل کیتا مہان، زرگن سرگن سرگن زرگن روپ وٹاٹیا۔ دھن بھاگ پر ماتم اپنی آتم ملیں آن، ساڈا کھہرا دیں چھڈاٹیا۔ جن بھگت کریں پروان، ساچے سنتاں اپنی گود بیٹھاٹیا۔ اتم جوتی ملیں آن، ساڈا پنچ تت چولا اپنے چرناں وچ رکھاٹیا۔ مڑ کے پھر ناتا جڑے نہ وچ جہان، کوڑا بندھن نہ کوئے رکھاٹیا۔ تیرے حکمے اندر بنے مات مہمان، جگت مہمانی گئے کھاٹیا۔ آگے واسطے ساڈا کھانا پینا کر دے حرام، اکو اپنا امرت نام جام پیاٹیا۔ پر بھ تیرے وچ ملیئے آن، ساڈا نشان کوئی نظر نہ آٹیا۔ توں داتا سچا رام، رحمت رحیم رہیا کماٹیا۔ تیرا کلمہ پڑھدے رہے کلام، اکو آس بیٹھے راہ نکاٹیا۔ کلجگ اتم ملیوں آپ امام، پروردگار پھیرا پیاٹیا۔ تیرے لیکھے لگے ہڈ ماس ناڑی چام، رکت بوند تیری جھولی پاٹیا۔ ساڈی سیوالا لیکھے نشکام، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاٹیا۔ پنچ تت میں دیا کماوانگا۔ تیرا لہنا مول چکاوانگا۔ ساچا حکم اک ورتاوانگا۔ گرگھ گرسکھ آپ اٹھاوانگا۔ سنت سہیلا میل ملاوانگا۔ گر چیل رنگ رنگاوانگا۔ بھگت بھگوان گود بہاوانگا۔ دھرم نشان اک جھلاوانگا۔ مہروان دیا کماوانگا۔ تیرا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا اپنے ہتھ وکھاوانگا۔ پنچ تت تیرا لیکھا انت مکائے گا۔ پر بھو ہو مہروان دیا کماٹے گا۔ ساچی سکھیا اک درڑائے گا۔ بھرم بھلیکھا دؤر کرائے گا۔ پچھلا لیکھا لیکھے لائے گا۔ آگے ساچا دیس اک وکھائے گا۔ جس گھر رہنا سدا ہمیش، آون جاون پندھ مکائے گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائے گا۔ ساچی سکھیا اک درڑاویگا۔ پنچ تت تینٹوں سمجھاویگا۔ برہم مت اکو رکھاویگا۔ چرن کول نت آپ بندھاویگا۔ آپ آپا کر کے وس، وسیکار آپ اکھواویگا۔ تیرے اندر دے کے رس، رس اپنا آپ پرگٹاویگا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا حکم ورتاویگا۔ کر کھیل پڑکھ سمرتھ، لیکھا ہتھو ہتھیں چکاویگا۔ جو تیرے اندر وڑ کے میری آتما سوہنگ ڈھولا گائے جس، تِس دا پنچ تت اپنی جھولی پاوانگا۔ ویلے انت پت لئے رکھ، رکھیا کر کے آپ وکھاوانگا۔ ساچے پڑدے اندر لواں ڈھک، اپنے حکم وچ سماوانگا۔ سب دا لہنا دینا دیواں حق، ٹھگی نال نہ کسے کماوانگا۔ جو میرا نام لین توں گئے اک، تنہاں جگ جگ تیرے اندر جون بھواوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ پنچ تت کہے میں رولا پاوانگا۔ اچی کوک کوک سناوانگا۔ نو دوارے اپنے بند کراوانگا۔ آسا ترسنا میٹ مٹاوانگا۔ ہوئے ہنگتا بُرج ڈھاہوانگا۔ بھکھا ننگا ہو کے اکو سیو کماوانگا۔ در تیرے بہہ کے منگاں، جھولی خالی آپ بھراوانگا۔ دوئے جوڑ کہاں توں وجا اگم مردنگا، دُھن راگ اک سناوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاواں گا۔ در تیرے منگ منگاں گا۔ پر بھ ساچے کدے نہ سنگاں گا۔ پریم پریتی اپنی چولی رنگاں گا۔ نیواں ہو کے در تیرے تے منگاں گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد تیرے چرناں ہیٹھاں رہ کے وساں گا۔ جو میرے چرن دھیان لگائے گا۔ نیرن نین نچ کھلائے گا۔ جگت اندھیر مٹائے گا۔ سنجھ سویر اکو نظری آئیگا۔ کوڑی کریا ہووے ڈھیر، بھانڈا بھرم بھو بھنائے گا۔ ست گوبند نظری آئے شیر، بھبک دو جہان سنائے گا۔ مہروان کر کے مہر، مہر نظر اک اٹھائے گا۔ تیرا کٹ چوراسی گیر، جھیرا اگلا بچھلا اپنی جھولی پائے گا۔ نظری آئے نیرن نیر، دُور ڈراڈا پندھ مکائے گا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک سنائے گا۔ ساچا نام اک سناویگا۔ سو پُرکھ نرنجن دیا کماویگا۔ ہنگ برہم بھیو کھلاویگا۔ نرنجن نرنجن ویکھ وکھاویگا۔ سوہنگ اپنا روپ جناویگا۔ شاہو بھوپ حکم مناویگا۔ چارے کوٹ ویکھ وکھاویگا۔ خالی ٹھوٹھ بھن وکھاویگا۔ جن بھگتاں انتر ٹھٹھ، مہر نظر نین تکاویگا۔ امرت جام پیائے گھٹ، امیوں رس اکو رس چکھاویگا۔ نرنجن پرکاش کر جوت، جوتی جوت ڈمگاویگا۔ نام سنا اگمی سلوک، ساچا ناد دُھن اُپجاویگا۔ انتم ڈھاہ کے کایا بُرج، سچکھنڈ دوارے آپ بہاویگا۔ اوتھے دیوے ساچی مَوج، مَوجُود ہو کے اپنا درس دکھاویگا۔ بے شک پنچ تت تینوں جگت سنبدھی سارے کر دین فوت، اگنی بھیٹ پھڑ چڑھاویگا۔ تیرا صاحب پُرکھ اکال دین دیال بن کے دُھر دا کھونت، تیرے اندروں تیرے مندروں اپنی نارکت بھگونت پرناویگا۔ سچکھنڈ لے کے جائے نال شوق، وشن برہما شو راہ وچ بیٹھا سپیس جھکاویگا۔ اوتھے کوئی نہ سکے پہنچ، جس گھر بھگون آسن لاویگا۔ ایہہ بھگتاں چلائی راؤنس، رہبر اکو اک اکھواویگا۔ پُرکھ اکال سب دا داتا اکو بہت، دیندیاں تھک کدے نہ جاویگا۔ تیری آسا نسا پوری کرے لوچ، ترسنا ترکھا میٹ مٹاویگا۔ اگے رہن نہ دیوے کوئی سوچ، سوچ اپنی اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان ہو مہروان، پنچ تت کر کلیان، کرم کانڈ

ڈیرہ انتم ڈھاہویگا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا مہروان، لیکھا جانے دو جہان، جیو جنت لکھ چوراسی جون اجون چارے کھانی لیکھا پور
کراویگا۔

* ۱۵ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی رامو والا ضلع فرور پُر *

سری بھگوان کرپا کرے پر بھ آپ، جگ جگ اپنی دیا کمانیدا۔ جن بھگتاں بنے مائی باپ، پتا پوت گود اٹھانیدا۔ دھر دا دیوے سچا جاپ، نام
انملا جھولی پانیدا۔ سچ پریتی بنھے نات، آتم پر ماتم جوڑ جڑانیدا۔ دھر دی بانی سنائے گاتھ، اکھر وکھر آپ درڑانیدا۔ ساچے شبد چڑھائے راتھ، بن
رتھوا ہی سیو کمانیدا۔ میٹے رین اندھیری رات، نوری ساچا چند چکانیدا۔ ساچے گھر بیٹھا رہے اک اکانت، اکل کل دھاری پڑدا لہندا۔ ناتا توڑ ذات پات،
آتم برہم اک سمجھانیدا۔ ساچی سکھیا دیوے سچو ساچ، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہندا۔ بھاگ لگائے کایا مائی پنخ تت کالج، اپ تیج وائے پر تھمی آکاش سو بھا
پانیدا۔ سدا سہائی ہوئے انا تھان ناتھ، غریب نمانے گلے لگانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرانیدا۔ بھگتن پتا ایکنکار،
ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے چار، چاروں کنت پھول پھولایا۔ چارے دشا کھول کواڑ، چوتھے پد دے ملایا۔ چارے بانی بول جیکار، چارے کھانی
ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار یاری کر پیار، پریتم پریت اک نبھایا۔ دیونہار شبد ادھار، نام ست آپ ورتایا۔ میٹ مٹائے اندھ اندھیار، کوڑ گڑیار رہن نہ پانیا۔ گھر
دیکھ کر اُجیار، جوتی جوت کرے رُشایا۔ دھر دی بانی سنائے اگمی دھار، انخ نادى ناد راگ الایا۔ امیوں رس امرت آتم دے پیال، نخبھر جھرنا اک
جھرایا۔ بھاگ لگائے کایا مندر سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیکھے چائیں چانیدا۔
بھگت جناں پر بھ سچا ٹھا کر، ہر کرتا آپ اکھوانیدا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، گھر گسپھر ڈونگھا ساگر پھول پھولایا۔ نام اپار کرائے ونج اک سو داگر، سو دا
ساچے ہٹ وکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ ہر جن آپ اٹھانیدا۔ بھگت جناں ہر بن کے پتا، متر پیارا آپ اکھوانیا۔ اپنے

ملن دی دتے ریتا، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ نرگن ہو کے وسے چیتا، سرگن بوُجھ دئے بُجھائیا۔ مٹھا کر کے کوڑا ریٹھا، رس امرت دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن لیکھا دئے مُکائیا۔ بھگت جنناں پر بھ ساچا سنگ، ہر کرتا آپ رکھائیندا۔ اندر وڑ وجائے مردنگ، تند ستار آپ ہلائیندا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ، دُرمت کوڑی میل دھوائیندا۔ گیت سنا سہاگی چھند، آتم پر ماتم راگ الائیندا۔ بھرم بھلیکھا دُئی دوتی ڈھاہ کندھ، ساچا مندر اک سہائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ پڑدا لاه ہنگ برہم، پاربرہم اپنا راہ دکھائیندا۔ جس دھاروں آتم پئے جم، سو پر ماتم اپنا بھيو چُکائیندا۔ نرگن ہو کے نرگن بیڑا دیوے بنھ، سرگن سگلا بھار اُٹھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم مل کے کہے دھن دھن، دوجا شبد نہ کوئے الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے پیج رکھائیندا۔ جن بھگتاں میلا کرے ملاپ، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ جنم کرم دا میٹے سنتاپ، روگ سوگ چنتا ہر کھ دئے گوائیا۔ ست ستوادی دس اپنا جاپ، رسنا جہوا بتی دند سیوا لائیا۔ کایا مندر اندر دوس رین رہے پاٹھ، اٹھے پہر ڈھولا سوہلا رہیا گائیا۔ کوٹ جنم دے اتار پاپ، پتت پُنت دئے دکھائیا۔ پرگٹ ہوئے ساکھیاں، نرور پر کھ اپنا درس دکھائیا۔ بند کوڑی کھول تاک، پڑدا دُئی دئے چُکائیا۔ اندر وڑ کے جائے آکھ، اٹھ بھگت سری بھگوان میلا رہیا ملائیا۔ آد تیری میری اک ذات، مدھ رنگ رہیا چڑھائیا۔ انتم دیوے ساچا ساتھ، ہر سنگر وڈ وڈیائیا۔ اکو ڈھولا رسنا جہوا بول آکھ، توں میرا میں تیرا دوجا اور نہ کوئے گوسائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں مینا مٹر سوامی، سو پر کھ نرنجن دیا کمائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی انتر جامی، لکھ چورا سی گھٹ گھٹ اندر ویکھ دکھائیا۔ بودھ اگادھ شبد دھن ناد سنائے بانی، انیالا تیر اک لگائیا۔ سر سرور امرت آتم ٹھنڈا پانی، سر اکو اک دکھائیا۔ لہنا دینا چُکائے چار کھانی، انڈج جیرج اُتھج سیتج ناتا دئے تڑائیا۔ شبد ملاوا ساچا ہانی، گھر سرتی خوشی منائیا۔ آتم پر ماتم دیوے پد نربانی، نربان پد اک دکھائیا۔ پاربرہم برہم مل کے گائے سچ کہانی، رسنا جہوا کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ بھگت بھگوان دوہاں مل کے دو جہان دسے اک نشانی، دوجی رنگت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لیکھا دئے چُکائیا۔ بھگت جنناں پر بھ سجن ایک، سو پر کھ نرنجن آپ اکھوائیندا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہاناں دیوے ٹیک، سر اپنا ہتھ لکھائیندا۔ کرپا

کرے بُدھ بیک، وویکی اپنے نال رلائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت تت نہ کوئے جلائیندا۔ کوڑی کریا میٹے رکھ، ریکھا اپنی آپ سمجھائیندا۔
 اندر وڈ کے دیوے بھیت، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ دُھر مستک لائے میخ، نام ندھانا سچ نشانہ اک جنائیندا۔ آتم پر ماتم کر کے ہیئت، سچ پریتی آپ
 لگائیندا۔ نچ نیز لئے پیکھ، دوئے لوچن بند دکھائیندا۔ بن قلم شاہی لکھ کے لیکھ، لیکھا اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
 بھگتاں سد وڈیائیندا۔ جن بھگت وڈیائی چار جگ، جگ چو کڑی رہے جس گائیا۔ جنہاں سہائے پر بھ آپ رت، رت رتڑی نال مہکائیا۔ کر کرپا بناوے اپنے
 ست، پتا پوت گود اٹھائیا۔ دو جہان ایٹھے اتھے ادھ وچکار کوئی نہ لئے پچھ، وشن برہما شو سارے سیٹھن سیس نوایا۔ ستکار واسطے گر اوتار پیر پیغمبر
 سارے جان اٹھ، اٹھ اٹھ اپنی خوشی منائیا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان شاہ سلطان ایکا جائے ٹٹھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ لوکمت دا بوٹا پٹ،
 سچکھنڈ دوارے پت ڈالی پھل مہکائیا۔ نت نوت کدے نہ جائے سک، خزاں روپ نہ کوئے دکھائیا۔ پریم پریتی سچ پیار نال جائے جھک، اپنا سیس نہ
 کوئے رکھائیا۔ پر بھ سرنائی چرن کول بیٹھاں جائے لگ، نون س اکھر اپنی دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن
 بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگت وڈیائی اتم کلج، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے بھگت چگ، زرگن زوریر اپنا میل ملائیندا۔ زمل کر کے
 ساچی بدھ، سو جھ بو جھ اک سمجھائیندا۔ مانس جنم لکھ چوراسی وچوں نکا حصہ ملیا ٹچھ، بن سری بھگوان اتم کم کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اپنی سدھ، سدھا راہ اک دکھائیندا۔ سدھا راہ دیوے دس، سو سنگر دیا کمائیا۔ ہر دے اندر آپ وس، ہر ہر کا روپ
 جنائیا۔ سچ سچ کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جنم کرم دی پوری کر آس، آسا منسا لیکھے لائیا۔ زرگن ہو کے آوے پاس، سرگن سویا لئے اٹھائیا۔ بھگت
 بھگوان رل مل اکو منڈل پاون راس، گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ توں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاون خاص، خواہش اور نہ کوئے رکھائیا۔ ساچا پڑھن اکو
 جاپ، جگ جیون داتا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا سچ سبھائیا۔ کلج اتم بھگتن میلا، زرگن
 زوریر نہ ہر نرائن آپ کرائیندا۔ ایکا دھام سہائے گرو گرو چیل، چیل گرو اپنے رنگ رنگائیندا۔ پر م پرکھ ہر کرتا بن کے سجن سہیلا، سنگر ساچا سنگ

وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن مِتا اِکو نظری آئیندا۔ بھگتن مِتا اِک اتیت، ترے گن وِچ کدے نہ آئیا۔ وسنہارا دربار ٹھانڈے سیت، سچکھنڈ بیٹھا آسن لائیا۔ نت نوت سناے اپنا گیت، سوہلا سچا راگ جنائیا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ جس جن بخشے چرن کول سچ پریت، پریتوان دیا کمائیا۔ تس بھگت بھگوان ملے ٹھیک، ٹھا کر اپنا پھیرا پائیا۔ پر بھ ملیاں ناتا چھٹے مندر مسیت، گھر اندر کایا مندر، پُرکھ اکال نرگن نور جوت نظری آئیا۔ جنم کرم دی پوری ہوئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ پڑھن لکھن دا کوئی نہ رہے سوال، جس پار برہم پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ دو جہاناں بنے دلال، ایٹھے اوٹھے ہوئے سہائیا۔ نیڑ نہ آئے اتم کال، رائے دھرم نہ دے سزائیا۔ ساچے مندر درگاہ ساچی دے بہال، تھان تھنتر اِک وکھائیا۔ انت کنت بھگونت جوتی جوت ملائے آن، آپ اپنے وِچ سہائیا۔ بھگت بھگوان دوویں وسن اِک مکان، سچکھنڈ ساچے ساچی وٹی ودھائیا۔ کلج انت جنہاں پر بھ کیتا آپ پروان، تنہاں پرگت ملے سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت تارنہارا تھاؤں تھانیا۔

* ۱۵ اَسو ۲۰۲۰ پکرمی سہاوا سنگھ مختار سنگھ شیر سنگھ دے گرہ پنج گرائیں ضلع فرور پُر *

سنگر پورا سدا مہروان، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی ساچا کاہن، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ دیونہارا نام ندھان، وست امولک جھولی پائیا۔ شبد اگئی دھر فرمان، سچ سندیسہ اِک سناٹیا۔ آتم انتر دیوے برہم گیان، ساچا کرے ناد دُھن شنوائیا۔ کوڑی کریا میٹے کوڑ نشان، دھرم نشانہ دے وکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر سچ مکان، گھر گھر وِچ سو بھا پائیا۔ امرت آتم بخشے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ کوڑی کریا میٹے پنج شیطان، شرع کرے نہ کوئے لٹائیا۔ دپیک جوت جگائے مہان، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ آتم سیجا کر پروان، سچ سُنجنی سو بھا پائیا۔ تخت نواسی نوجوان، نر ہر نرائن اپنا بھیکھ وٹائیا۔ درس دیوے نچ گھر آن، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ سنگر پورا

دینِ دیال، دیندھ اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی کرے سدا پرتپال، بن پرتپالک سیو کمائیندا۔ گرگھ اٹھائے اپنے لال، نرگن سرگن اپنا رنگ چڑھائیندا۔ ناتا توڑ
کال مہاکال، مہروان اپنی نظر کائیندا۔ پھل لگا ساچے ڈال، پتے ڈالی پھل پھل آپ مہکائیندا۔ دیونہارا جنم کرم پورب دی گھالی گھال، لہنا دینا جھولی
پائیندا۔ آپے سنے مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جگ جیون داتا اپنی بوجھ بھجھائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال، جگت
نیتز نظر کسے نہ آئیندا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت آپ جنائے سچ سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو اک وڈیائیندا۔ جس گرہ مندر سے ایکنکار، اک اکل
سوبھاپائیندا۔ سو صاحب سنگر سجن میت مرار، نرگن سرگن وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ مانس جنم پیج دے سوار، مانو مانگھ اپنے لیکھے لائیندا۔ سچ پریتی دے
چرن پیار، چرن چرنودک امرت آتم جام گھ چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ سنگر پورا گہر گہر وڈ گن
ساگر، بے انت بھیو کوئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اجاگر، ڈرمت میل دیوے لاہیا۔ ساچا ونج کرائے نام سوداگر، ہٹ اکو اک گھلایا۔
مہروان ہر کرتا قادر، کریم رحمت اپنی آپ درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے در گھر ساچے آدر، آدرش اپنا اکو اک
رکھایا۔ سنگر پورا صاحب سوامی، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انتر جامی، لگھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر بودھ اگادھ شبد اگم
سنائے بانی، بھیو ابھیدا آپ گھلاییندا۔ امرت ٹھانڈا گھر دیوے اکو پانی، سر سروور اکو اک وکھائیندا۔ سرتی شبدی میل ملاوا ساچے ہانی، گرہ مندر سوبھا
پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، برہم ویتا ٹھانڈا سیتا، ترے گن اتپتا گنی تت لوکمت بھجھائیندا۔ سنگر پورا پاربرہم،
پر بھ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی نہکرمی کرے اپنا کرم، گرگھ کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سچ ویکھنہارا دھرم، دھر دی دھار جنایا۔ جس جن بخشے
اپنی سرن، تیس جم پوہ نہ سکے رانیا۔ لیکھ چکائے مرن ڈرن، ڈرن مرن اپنی جھولی پائیا۔ کرتا پڑکھ کرتا ہر کرنی کرن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنے لیکھے پائیا۔ سنگر پورا پڑکھ انباش، انباشی کرتا اپنا کھیل کرائیندا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں ہوئے داس، بن سیوک
سیو کمائیندا۔ آد انت سری بھگونت کٹنہارا جم کا پھاس، پھاسی جم توڑ تڑائیندا۔ نردھن سردھن پوری کرنہارا آس، آسا ترسنا اپنے لیکھے لائیندا۔ جو جن

رسنا گاؤندے سواس سواس، بٹی دند ڈھولا راگ الاینیدا۔ تنہاں صاحب سَنگَر سدا سدا سد و سہ پاس، پُرکھ اکال دین دِیال و چھڑ کدے نہ جانیدا۔ ویکھ وکھائے پرتھی آکاش، گنگن منڈل پُری لوء آکاش برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سرب گن طاس، گن ونت سری بھگونت ہر جن ساچے دیا کمائیدا۔ سَنگَر پورا چاکر خاک، وڈ سیوک رُپ وٹانیا۔ جن بھگتاں دیوے سدا ساتھ، سگلا سنگ آپ نبھانیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دینن اپنے گلے لگانیا۔ سچ چڑھائے اگنی راتھ، بن رتھو ہی آپ چلانیا۔ آتم پر ماتم تُوں میرا میں تیرا جنہاں سوہنگ جنائے گاتھ، تنہاں ایکا رنگ دے رنگانیا۔ پورب لہنا دینا چکے مستک ماتھ، اگلا لیکھا سَنگَر صاحب سلطان دے سمجھانیا۔ پر بھ سرنائی اکو گھاٹ، شوہ دریا سکے نہ کوئے رڑھانیا۔ اتم ویلے رکھے پات، پتپر میثور ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَنگَر سچا سدا سہیلا جن بھگتاں رکھے اپنا میلا، دوسر نظر کسے نہ آنیا۔ سَنگَر پورا گہر گبھیہر، گن ساگر کھیل کھلانیدا۔ آد جگادی وڈ پیرن پیر، بے نظیر نظر آپ اٹھانیدا۔ بدلتہار جگت تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھانیدا۔ کٹنہارا شرع زنجیر، نام شمشیر ہتھ اٹھانیدا۔ گرگھ گرسکھ ہر جن ہر بھگت ہون نہ دے دِگیہر، نام دِلا سا اِک رکھانیدا۔ کوڑی کریا کٹے بھیر، روگ سوگ چنتا دکھ گوانیدا۔ سچ امرت پیائے اپنا سیر، سینل دھارا اِک وہانیدا۔ ویکھنہارا شاہ حقیر، راج راجان شاہ سلطان اپنے حکم چلانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتم لیکھا اپنے ہتھ رکھے اخیر، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑانیدا۔ سَنگَر پورا سری بھگونت، بھگون اِکو اِک اکھوانیا۔ لکھ چوڑاسی چو جنت، چارے کھانی پھول پھولانیا۔ لکھ چوڑاسی بن سہاگی کنت، زویر پُرکھ اِک اِکلا ہر گھٹ سچ رہیا ہنڈھانیا۔ پنج تت کایا ترے گن میلا بنائے بنت، گھاڑت گھڑے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ویکھے ویکھنہارا بے پرواہیا۔ سَنگَر پورا سری بھگوان، بھگون اِکو اِک اکھوانیا۔ ہوئے سہائی جگت جہان، جاگرت جوت کر رُشانیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ جگ چو کڑی ایکا نام کرے پردھان، سچ پردھانگی آپ سمجھانیا۔ سرب جیاں دا بن کے کاہن، لوکات منڈل منڈپ اپنی راس رچانیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دیوے اِک گیان، انراگی اپنا راگ سنانیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم وکھائے اِک نشان، گھر گھر وچ رہیا اٹھانیا۔ سچ سروور امرت دیوے پین کھان، ترسنا بھکھ جگت رہے نہ رانیا۔

غریب نمانیاں کوچھیاں کملیاں در گھر ساچے دیوے مان، ڈبے پاتھر لئے ترانیا۔ سچ سندیسہ نر زیشا ستگر پورا دیوے آن، ڈھر دا کلمہ اکو حکم آپ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر وڈا وڈا وڈا وڈیائی، شاستر سمتر وید پُران جگ چوکڑی دھیان لگانیدا۔ نت نوت گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت بھگونت کرے کڑمائی، گھر ساچے سگن منانیدا۔ کایا مندر اندر اکو گھر دکھائے دھی جوائی، سرتی شبدی اپنی گنڈھ پوانیدا۔ کرے کھیل وڈ داتا بے پرواہی، بے انت اتھا اپنا حکم ورتانیدا۔ ہرجن بخشے اک سرنائی، سرنگت اکو اک درڑانیدا۔ درس دکھاوے نرگن نور جوت کر رُشنائی، سوچھ سروپی روپ وٹانیدا۔ پکڑ اٹھائے پھڑ پھڑ بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگانیدا۔ دیونہارا ٹھنڈی چھائیں، سمتر پڑکھ سر اپنا ہتھ لگانیدا۔ ستگر پورے سد بل بل جائیں، جو دو جہان اپنا حکم اک ورتانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ دکھانیدا۔ ستگر پورا سچا سچن، ٹھا کر اکو نظری آئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی درد دکھ بھے بھجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ جن بھگتاں نیت نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر مٹانیا۔ چرن دھوڑ کرائے ساچا مجن، پنچ تت دُرمت میل رہن نہ پانیا۔ شبد انادی تال انحد وچن، گھر گھر وچ راگ الاپیا۔ نرگن نور دیک جوتی جگن، دیا باقی تیل نہ کوئے رکھانیا۔ نظری آئے پڑکھ اکال مورت مدن، مدھ سوڈن اپنا بھو چکائیا۔ آتم پر ماتم سچ پریتی لائے اکو لگن، گلی پریتی توڑے کوئے نہ رانیا۔ کلج کوڑی آپ مٹائے اگن، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنہاں کر کرپا لکھ سوہنگ لگایا سگن، ساچا ناتا لیا جڑانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انتر آتم ایہو کردے رہے بھجن، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ لکھ چوراسی کایا بھانڈے ٹھیکر سب دے بھجن، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سری بھگوان انتم آپے آوے سدن، شبد بانانا لیاپیا۔ لکھ چوراسی وچوں آوے کڈھن، اگلا پچھلا ٹھیکہ دے مکائیا۔ درگاہ ساچی آوے چھڈن، کھہرا پُھٹے سرب لوکائیا۔ ڈھر دا بیڑا آوے بندھن، بندی خانہ توڑ تڑانیا۔ مستک لگا لائے چرن دھوڑی چندن، جوت للاٹ کر رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے ترانیا۔ ہرجن تارے ستگر آپ، اپنی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن بنے مائی باپ، پتا پوت گود اٹھانیا۔ چرن کول اُپر دھول اک جنائے سچانائے، ناتا اپنے نال رکھانیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد

اگئی جاپ، بن آتم پر ماتم دوجا سنگ نہ کوئے دکھائی۔ میٹ مٹائے تینو تاپ، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ میٹ مٹائے جگت سنناپ، سنساروگ دے گوائیا۔ سدا سہیلا دیوے سچا ساتھ، سنگر شبد وڈی وڈیائی۔ بن سنگر شبد کوئے نہ میٹے اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دیوے اکو ور، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ سائیا۔ دُنیا دا مالک دین دِیال، لکھ چوڑا سی گِیرا لیا بھوائیا۔ جگ چوڑی کھیل کرے کمال، کرتے قیمت کسے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکماں بھیجے بنا سچ سچ دھر مسال، جیو جنت کرن پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بول جیکار، دُھر دا نعرہ گئے سنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پاربرہم پتر میثور نورِ الہی کرو اک پیار، ساچی سکھیا سکھ سبھائی۔ من واسنا جگت ترسنا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا دیو نوار، بدھ بیکسی روپ وٹائی۔ دوس رین اٹھے پہر گھڑی پل صاحب سنگر چرن کول کول چرن دھرو دھیان، انتر آتم اک لو لائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں جو گرگھ اپنا آپ لئے سوار، تس ساری سر شئی اکو روپ نظری آئی۔ کوئی گنجائش نہ رہے آگے پچھن دا کوئی سوال، مسد حل گھر وچ دے کرائیا۔ جو اُچھا جو جنمیا تس دے سرتے کوئے کال، بن گرگھیاں رہت نظر کوئے نہ آئی۔ اوس سنگر نوں لو بھال، جس گرگھو تھادی بنت بنائیا۔ روگ سوگ چنتا سرب مٹ جان، دُکھ پوہ نہ سکے رائیا۔ لیکھا جگت جانے شاہ کنگال، اوج نیچ ذات پات جھگڑا نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ پُرکھو تم صاحب سوامی تھادی کرے آپ پرتپال، کلجگ انتم تئی وانہ لگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تھوڑیاں اکھراں وچ بھتاماں رکھائی۔ دُنیا دا مالک دُنیدار، ہر ساچا اک اکھوائیا۔ سو صاحب سب دا سانجھیا، سگلا سنگ نبھائی۔ سبھنڈ نو اسی ایککار، اکل کل دھاری اپنی کھیل رچائی۔ وشن برہما شو جگ چوڑی آوندے رہے گر اوتار، پیر پیغمبر اپنا راہ جنائیا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ میتے وچ سنسار، کوئی کوٹ جیو جنت سادھ سنت گئے پھیرا پائیا۔ بن گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت کسے پائی نہ ہر کی سار، ست سچ سنگ نہ کوئے رکھائی۔ کلجگ انت سب نوں دے اندھیری رات، چار گنٹ دہ دشا اندھیرا چھائی۔ دوئے جوڑ پر بھ آگے کرو نمسکار، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ کرپاندھ تھادے اندر کر کرپا دیوے دیدار، بجر کپائی کھول دکھائی۔ تس ویلے دُکھ کوئی نہ رہے وچ سنسار، سکھ آتم آتم وچوں دے درسائی۔ من واسنا ڈھیہ

ڈھیری ہووے خاک، اندر شیطان کرے نہ کوئے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سدا اکو رنگ رنگائیا۔ بھگتاں رنگ چاڑھے گوڑھے، اتر کدے نہ جائیا۔ جس جن بخشے اپنی دھوڑ، ڈکھ درد سنساروگ دے چکائیا۔ پتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، اپنے دھندے لائیا۔ اتر دے جوتی نور، نرگن جوت کرے رُشائیا۔ شبد اناد سناٹور، تریا مان مٹائیا۔ نظری آوے حاضر حضور، ہر مندر بیٹھا بے پرواہیا۔ کوٹ جنم دے بخشنہار قصور، کسر اعشاریئے وچ سب کچھ دے اڈائیا۔ جو ہر دیوں ہر دے آگے کرے میننتی سو آد جگاد ہوئے منظور، برتھی ارداس گرکھ کدے نہ جائیا۔ صاحب سَنگَر سرب کلا بھرپور، سمرتھ داتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر وچ گھر ویکھو نچ نیتز نین دے کھلایا۔

* ۱۵ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ شاہو ضلع فرور پُر * *

سری بھگوان کرپا کر، گر اوتار منگ منگائیا۔ پروردگار دے ور، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ کوڑی کرپا اُکھیر جڑ، لوکمت رہن نہ پائیا۔ ترے گن گنی رہی سڑ، جیو جنت جگت گر لائیا۔ کوٹن کوٹ صفتی ناؤں تیرا رہے پڑھ، رسنا جہوا پتی دند ہلایا۔ ذات پات اوچ نیچ کوئی نہ سکے ہر، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیا۔ راؤ رنگ چکے کوئے نہ ڈر، بھے سکے نہ کوئے مٹائیا۔ بھرے بھلے ناری نر، ہر نرائن نظر کسے نہ آئیا۔ بن ہر نامے خالی دسن سیس دھڑ، ساچی وست نظر کوئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوراسی ویکھیا گھر گھر، سنجے مندر دین دہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب سَنگَر تیری سرنائیا۔ صاحب سَنگَر ہر سوامی، وڈ وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی نرگن نر ویر اتر جامی، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑ دی شاستر سمرت گاؤندے تیری کہانی، گر اوتار تیرا ناؤں دھیائیا۔ پیر پیغمبر تیرا رس منگدے امرت پانی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرا ناؤں نر نکارا سارے کھندے شاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ اکو اک اھوائیا۔ تیرا تھم آد جگاد دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ اکو کار جنائیا۔ رُپ رنگ ریکھ تیری نظر نہ آئے کوئے نشانی، جگت

نیز درس کوئے نہ پائیا۔ کلجگ انتم بھرے بھلی چارے کھانی، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج ساچا بھیو نہ کوئے جنائیا۔ سار نہ پائے چارے بانی، چاروں کُنٹ دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ور داتے تیری وڈیائیا۔ گر اوتار کہن بول، اُچی کوک کوک سنائیا۔ پیر پینمبر اپنا پڑدا رہے پھول، سچ سندیسہ اِک جنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کل انت ہوئی انھول، تیری سار کوئے نہ پائیا۔ دین مذہب ذات پات اُوچ نیچ پیا گھول، لوکات جھگڑا سکے نہ کوئے چکائیا۔ بھیکھ پھنڈ ہوئے ہنگتا مایا ممتا وبے ڈھول، چاروں کُنٹ کرے شنوائیا۔ صاحب سنگر شاہ پاتشاہ ست دوارا اِکو کھول، در دروازہ دے لاہیا۔ ساچے کُنڈے تول اگئی تول، دھارن اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دینا ساچا ور، تیرے در سچی عرضوئیا۔ ساچی عرض تیرے دربار، درگاہ ساچی سچ جنائیا۔ سچ دروازہ کھول وچ سنسار، مہاسار تھی اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا مندر چار ورن دے دکھال، کھتری براہمن شوڈر ویش گھر اِکو نظری آئیا۔ پرگٹ کر ڈھر دی دھرم سچی دھرمسال، دِپیک دِیانرگن جوت کر رُشنائیا۔ آکے ویکھ مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ نیز روون غریب نمانے جگت کنگال، اندرے اندر مارن دھاہیا۔ حل ہووے نہ کسے سوال، دردیاں درد نہ کوئے ونڈائیا۔ کلجگ کوڑا ڈورُو ڈنکا وچے تال، نو نو ناچ رہیا کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچا ور، کل کالکھ دے مٹائیا۔ صاحب سنگر ہو دیال، دوئے جوڑ چرن نمسکاریا۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن ہوں تیرے بال، تیرا بھیو کوئے نہ آ رہیا۔ جگ چو کڑی سیوا کر کے آئے وچ جہان، بن سیوک روپ وٹا لیا۔ ڈھر سندیسہ تیرا دیندے رہے سری بھگوان، شبدی ڈھولا راگ سنالیا۔ زرویر زرنکار زراکار لو پچھان، ہر گھٹ اندر سو بھا پا رہیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے ویکھو آپ مہان، بند کواڑ کُنڈا لاه رہیا۔ دیا نرمل جوتی جوت جگے مہان، محل اٹل اِک رُشنا رہیا۔ ساچی سیجا آتم انتر تحت نو اسی نظری آئے اِک بھگوان، بھگوان اپنا بھیو چکا رہیا۔ سنگر سچا بنے اِکو کاہن، بنسری ساچی نام سنا رہیا۔ دیونہار الاہی پیغام، ساچا کلمہ آپ پڑھا رہیا۔ جناونہارا ڈھر اسلام، اسم اعظم اِک جنا رہیا۔ بناونہارا سرب غلام، ڈھر دا حکم اِک ورتا رہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تُدھ بن نظر کوئے نہ آ رہیا۔ کرپا کر سچ بھگونت، تُدھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ نیز روون کلجگ سنت، بھگت بیٹھے راہ نکائیا۔ ترے گن مایا پئی بے انت، پڑدا سکے نہ

کوئے اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کوئے سمجھائیا۔ تیرا بھیو نہ پاوے کوئی پنڈت، بودھ اگادھ سمجھ کسے نہ آئیا۔ کٹ وچھوڑا نارکت، سرت سوانی شبد ہانی ملے چائیں چائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ ساچا دس اکو منت، منتو اپنا دے سمجھائیا۔ چار ورن بنا اکو بنت، اوچ نیچ ذات پات رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پچھلا لیکھا دے مکائیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرو دھیان، دو جہاناں والی آپ سمجھائیدا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہو یا آن، نہکلنگ کل کلکی پھیرا پائیدا۔ جس داشد نشانہ جھلے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء آکاش پرکاش آپ سہائیدا۔ تس دا سچ سندیسہ اک فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیدا۔ پھرے دروہی زمیں اسمان، جابر جبر اپنا زور جنائیدا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چارے کھانی ویکھے آن، چارے بانی بھیو چکائیدا۔ سنت سہیلے گرگھ گرگھ لئے پچان، بے پچان اپنا کرم کمائیدا۔ کرپا دیوے ساچا نام پیغام، ڈھر سندیسہ اک سہائیدا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو ویکھو ہر گھٹ رام، نرگن نرگن کھیل کھلائیدا۔ نام اگنی بنسری شبد سنائے سچا کاہن، سرتال اکو اک سمجھائیدا۔ سچ پیغمبر ڈھر پیغام دیوے آن، کلمہ کائنات درڑائیدا۔ ساچا سنگر منتر دیونہارا ست نام، ست ستوادی آپ سمجھائیدا۔ کلجگ انتم کوڑی کر یا میٹے نشان، ہوئے ہنگتا برج ڈھاہندا۔ ستجگ سچا مارگ دتے آن، چار ورنناں اکو راہ وکھائیدا۔ آتم دیوے اک گیان، برہم و دیا آپ پڑھائیدا۔ اوچ نیچ راو رنگ ہر کاناؤں اندر باہر سارے گان، گہر گمبھیر اپنا بھیو کھلائیدا۔ بھاگ لگائے کایا ساڈھے تن ہتھ مکان، مندر اکو اک وڈیائیدا۔ جس گھر گھر وچ وسے بھگوان، سو بھگتاں پڑدا آپ اٹھائیدا۔ کرپا کر وڈ مہروان، مہر نظر آپ تکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا انت مکائیدا۔ پچھلا لیکھا جائے مک، لوکماں رہن نہ پائیا۔ کلجگ جھوٹھا بوٹا جائے سک، امرت سنج ہرا نہ کوئے کرائیا۔ کوڑی کر یا شوہ دریائے دیوے سٹ، اگے ہو نہ کوئے بچائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار جڑ دیوے پٹ، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اک بنائے مٹھ، چار ورن ناتا جوڑے بھیناں بھائیا۔ ستجگ سہائے ساچی رت، ابناشی اچت خوشی منائیا۔ کرے پرکاش جو نرگن دھار بیٹھا لگ، نرویر اپنا درس کرائیا۔ بھگت بھگوان بنائے ساچے پت، پتا پوت خوشی وکھائیا۔ ساچی گودی لئے چک، شبد ہلارا اک

لگائیا۔ مہروان ہو کے جائے تھ، امرت آتم جام مکھ چوائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا آ کے لئے بچھ، مُرید مُرشد ویکھے چائیں چائیا۔ جنم کرم دا مٹے دُکھ، دُکھیاں درد لئے ونڈائیا۔ سفل کرائے دھرت مات دی سکھ، منمکھ جیواں دے سزائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر سارے سکھنارہے سکھ، کون ویلا پاربرہم پتہر میثور کلج اتہم اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے ہر کرتار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اُوچ نیچ جھگڑا دے نوار، دین مذہب لوکمت رہن کوئے نہ پائیا۔ مانس مانس کرے پیار، مانکھ مانکھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ مانس مانس دے ادھار، منکھتا اِکو رُپ وکھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے ایکا وار، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہر کا ڈھولا شبد گاؤ جیکار، سچ جیکارا اِکو اِک سنائیا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں بنیا سچ پیار، بن پیار سوہنگ رُپ سمائیا۔ تیرا شبد اگئی دھار، میری خواہش رووے زارو زار، بن ملیاں چین کوئے نہ آئیا۔ جگت وچھوڑا کٹ سرجنہار، سرتی رووے بانہہ ہلار، ساچا کنت اِکو اِک نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھول دیوے کوڑا، ناتا توڑ کوڑی کرپا پنچم دھاڑ، سچ سچ ہر کا نام آپ سمجھائیا۔ سچ دوارے دیوے واڑ، کر پرکاش بہتر ناڑ، ترے گن مایا دیوے ساڑ، امرت میگھ اِک برسائیا۔ ساچا مارگ دے وکھال، نظری آئے دین دیال، ناتا تے کال مہاکال، بھے بھیانک رُپ نظر کوئے نہ آئیا۔ سچ وکھائے سچی دھر مسال، جس گرہ وسے ہر گوپال، جوتی جلوہ نُور جلال، زرگن نُور و نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا لیکھے لئے لائیا۔ چار ورن تیرا لگے لیکھا، سو صاحب آپ لگائیا۔ صدی ویہویں سب دانکے بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ پاربرہم برہم جنائے لکھ چوڑا سی جیو جنت سب دا اِکو نیتا، گھر گھر بیٹھا حکم ورتائیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج دین مذہب جس کھیڈی کھیڈا، اتہم اپنی ڈھیری دیوے ڈھاہیا۔ سرب جیاں پر بھ اِکو جہا کرے پیتا، وڈا چھوٹا نظر کوئے نہ آئیا۔ جن بھگت میرا پت جیٹھا، جو میرا اِکو اِک اِشٹ منائیا۔ سرب جیاں توں اتہم اوہو دیوتا، جس دی کروڑ تیتسا لاگے پائینا۔ جس دی صفت کرے راگ چھتیا، اکھر اکھر نال ملایا۔ جس دی مہا گائے دند بتیسا، اُچی کوک کوک منائیا۔ جس آد جگاد دُھر دی دھار اِک حدیثا، حضرت سچ سچ سمجھائیا۔ سو پُرکھ ابناشی شاہ سلطان وڈ جگدیشا، جگدیشر اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا چھتر جھلے پر بھ دے سپسا، دو جہان در بیٹھے لکھ جگائیا۔ اوہ کرپا ندھان جن

بھگتاں دسٹنہارا اک پریتا، پریتوان پریتی اپنے نال لگایا۔ لکھ چوراسی بدنہارا نیتا، نیتوان آپے ویکھ وکھایا۔ پاوے سار ہست کپٹا، اوچاں نیچاں تھاواں
 تھانیا۔ کلجگ انتم کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھری کار کماٹیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کرے کھپسا، خلق خدائی ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، اوچ نیچ ذات پات لیکھا دے مکٹایا۔ ذات پات اوچ نیچ ناتا جائے تٹ، انتم انت رہن نہ پانیا۔ کوڑی کریا پلو
 جائے چھٹ، آگے سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سنجگ موئے اکو رت، ہر رتڑی نال ملاٹیا۔ سری بھگوان صاحب سنگر پے اٹھ، اٹھ اٹھ اپنا حکم سنایا۔ چار
 ورن اٹھاراں برن ایک تاگا ایک سوٹ، تانا پیٹا اپنا نام رکھایا۔ آتم برہم سب دے وسے پنچ تت کلبوت، کایا اندر مندر ڈیرہ لایا۔ سب داناتا جڑیا پنچ
 بھوت، ترے گن بیٹھی بندھن پانیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن اکو سرن دے سمجھایا۔ چار ورن جنائے اکو
 سرن، سرنگت اک سمجھانیدا۔ کرتا پڑکھ کرنی کرن، ہر قادر کھیل کرانیدا۔ نہ بھو بھے چکائے مرن ڈرن، جیون جگت آپ جنانیدا۔ کلجگ انت پرگت
 ہو یا ہر نرنکارا اُپر دھرن، دھرنی دھرت دھول سو بھا آپ پانیدا۔ جن بھگتاں نیت کھول ہرن پھرن، نچ نیتز درس اک کرانیدا۔ پڑکھ اکال سرشٹ سبائی
 اشٹ دیوے اکو چرن، دو جا گھر نظر کوئے نہ آئیدا۔ سچ دوارے گرگھ ورلے ورن، کر کرپا جنہاں اپنا میل ملائیدا۔ اندر وڑ کے ساچا نام اکو پڑھن،
 سوہنگ ڈھولا اک سمجھانیدا۔ آتم پر ماتم پر ماتم نیڑے ہو کے پلو پھرن، پھڑیا پلو نہ کوئے جھڈانیدا۔ درگاہ ساچی سکھنڈ دوار سب دا لیکھا چھکے ورن
 برن، ذات پات راؤ رنگ نظر کوئے نہ آئیدا۔ سو پڑکھ اکال دین دیال لوکماں آیا ترنی ترن، تارنہارا پھیرا پانیدا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے بھگت بھگوان، گر سکھ چیلے گرگھ کر پروان، سچ پروانہ دھر فرمانا نام سندیسہ نر نریشا سرشٹ سبائی اکو وار اک وارا اک
 نرنکار جھولی آپ بھرانیدا۔

* ۱۶ اَسُو ۲۰۲۰ پکرمی ساہو ضلع فروزپُر *
 * ۱۶ اَسُو ۲۰۲۰ پکرمی ساہو ضلع فروزپُر *

اپنی رکھیا کیویں یعنی رکھ، رکھیا کرے کون تھانیا۔ ٹھگ چور یار اندر ویکھن دی کیہڑی کھلی آکھ، اٹھے پہر دھیان لگایا۔ کون کوڑی کریا نالوں کرے وکھ، گھر وچ وکھرا دھام وکھانیا۔ پریم پیار پا کے سدوسے ساتھ، تیرا سنگ نبھانیا۔ بھے بھو چکاؤن دی دسے جاچ، ساچی سکھیا اک سمجھانیا۔ اندر باہر دوویں فُرنے لئے واچ، واچک ملیا بے پرواہیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا رکھوالا ویکھے مار جھات، کون بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ انتر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے آتم سیجا کھڑ کے کیہڑی گل جائے آکھ، جس نال بچیا رہنا جگت لوکانیا۔ کون پونجی راکھی کر کے ملے راس، وست جھولی کون بھرانیا۔ راکھی کریں کیہڑی رکھ کے آس، آسا کون دھیان ملانیا۔ کجگ چار کُنٹ جیو جنت سارے دسن نراس، خالی ہتھ رہے وکھانیا۔ نام پونجی کسے نہ پاس، رسنا جہوا ہوئی ہلکانیا۔ بن سننگر پورے راکھا بن کے کوئی نہ پار لنگھائے کجگ گھاٹ، ڈو گھگی دھار وینہدی دسے جگت لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اکو گل، راکھا کس گھر ہو کے ویکھ وکھانیا۔ کی راکھا بن کے اڈائیں طوطے کاں، چڑیاں ہا کر رہیا لگایا۔ کی راکھا بن کے اندر ماریں دھیان، میری لٹی نہ جائے وست پرانیا۔ کی راکھا بن کے لوکاں رولا رہیا سنا، اچی کوک کوک الایا۔ کی راکھا بن کے پُرکھ ابناشی منگیں اک سرنا، ملے سچ سرن سرنا یا۔ ساچا راکھا دوہاں ویکھے تھاؤں تھاں، من برہم کون سیو کمایا۔ جیو برہم دی ہوئے نہ لختا، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگایا۔ رسنا جہوا بنے وڈ وڈ بکتا، شاستر سمتر وید پُران رہے سنا یا۔ بن سننگر پورے کوئی بھیو نہ پائے ہر دا، ہر مندر پڑدا سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ اکو کھیل نرائن نر دا، جن بھگتاں اپنی بوجھ نبھانیا۔ برہم برہم کہہ کہہ سارا جہان پھر دا، برہم پار برہم میل نہ کوئے ملانیا۔ اپنی اچھیا اندر ہر کوئی اڑدا، ساچے پوڑے پھڑ نہ کوئے چڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے گھر گھر دا، ویکھنہارا تھاؤں تھانیا۔ پوری لختا دی جے لوڑ، لوڑ پوری دے کرائیا۔ اندر سرتی دے جوڑ، شبدی تند بندھانیا۔ جگت واسنا دیوے ہوڑ، رس اکو اک وکھانیا۔ لیکھا چکا تورا مور، مُجبت اکو نال بندھانیا۔ بیچ وکار نہ پاوے شور، شورش سب دی دے گوانیا۔ جو جن منگے دو کر بیننتی دوئے جوڑ، نرگن سرگن دوہاں میلا دے ملانیا۔ کر پرکاش اندھ گھور، کایا مندر دیکپ جوت کرے رُشانیا۔ اگے اپنے

لئے تور، ثرت اپنا تھم منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در آیاں لیکھا لیکھے وچ رکھانیا۔ در آیاں لیکھا جائے لگ، سچی لگن لگانیا۔ اندر بُجھائے کوڑی اگ، امرت میگھ برسایا۔ لیکھے لائے بُڈھے بُڈ، نڈھارُپ وٹانیا۔ جس گھر نوں سارے آئے چھڈ، اوس گھر وچ دئے ملائیا۔ جس دی کسے نہ پائی حد، بے انت بے پرواہ اکھوانیا۔ سو کر کرپا اپنے در لئے سد، صدا اکو نام سنانیا۔ بن کیوں کعبیوں کا یا جُجرے اندر کرائے حج، سچ محرابے محبوب اکو نظری آئی۔ دُهن آتمک ناد اگئی جائے وچ، تند ستار نہ کوئے ہلایا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے لگ، کاگ ہنس رُپ وٹانیا۔ نیتر درس کرائے رچ، انتر آتم جوت رُشنانیا۔ کوڑی کرپا بھانڈا بھرم جائے بھج، ساچی سکھیا اک سمجھانیا۔ ہر سَنگُ سرنائی بہنا سچ، مجلس دُوجی نہ کوئے دکھانیا۔ انت کنت بھگونت دو جہان پڑدا دیوے کج، نام دوشالہ اکو اُپر رکھانیا۔ آئے دوار کر کے جانا سچا حج، بن حاجیوں حاجی رُپ وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، من منسا منسا وچ کھپانیا۔

* ۱۶ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی بگر سنگھ دے گرہ بر گاڑی * *

ہر کا نام چلے سچ ایک، دو جہان ڈھولا جس گانیا۔ ہر کا مکان وسے سچ ایک، زرگن سرگن سو بھاپانیا۔ ہر کا نشان جھلے سچ ایک، برہمنڈ کھنڈ سپس نوانیا۔ ہر کا نام چلے سچ ایک، لکھ چوڑاسی جیو جنت سرب پڑھانیا۔ ہر کا نام بان چلے سچ ایک، جن بھگتاں بجر کپاٹی چیر دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر کا نام چلے پر بھ دات، دیونہار وڈی وڈیانیا۔ کوڑی کرپا میٹ اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنانیا۔ آتم پر ماتم سنانے ساچی گاتھ، سنجگ ڈھولا راگ الا نیا۔ اندر باہر دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ ہر کا نام چلے جگ چار، چوکڑ اپنا بندھن پانیا۔ ہر کا نام سمرن سمرت گر اوتار، پیر پیغمبر رہے جس گانیا۔ ہر کا نام دو جہان کرے جیکار، وشن برہما شو دئے اٹھانیا۔ ہر کا نام برہمنڈ کھنڈ پاوے سار، پُری لوء بھيو چکانیا۔ ہر کا نام سنجگ تریتا دوا پر کلجگ شاستر سمرت گاؤندے رہے وار، راگ راگنی نال رلانیا۔

ہر کا نام لکھ چوڑاسی ہر گھٹ اندر کرے پسار، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ہر کا نام شبد اگم سچی دھنکار، انحد نادى راگ سنايا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى كرىپا كر، سد ديونہار وڈيايا۔ ہر کا نام سچ سہيلا، آد جگاد ديا كمانيدا۔ نرگن سرگن كرائے ميلا، گھر ملنى ميل ملائيدا۔ ويس وٹائے گروگر چيلا، چيلا گر گنڈھ پوانيدا۔ نت نوت جانے سچا ويلا، وار تھت اپنے ہتھ رکھائيدا۔ جگ چوکڑى اچرج كھيل پاربرہم پر بھ كھيلا، بھيو ابھيدا آپ گھلائيدا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى كرىپا كر، ساچا منتر اِك سمجھائيدا۔ ساچا منتر نام ست، ست نام وڈى وڈيايا۔ آد جگاد جگ چوکڑى ديونہارا برہم مت، برہم وديا كرے پڑھائيا۔ ناڈ بہتر نہ ابلے رت، رتى رت دے سكايا۔ ڈيرہ ڈھاہے من مت، گرم ت اكو اِك جنائيا۔ انحد ناد دھن سنايے انحد، دھر دى بانى بان الايا۔ نرگن نور كر پر كاش، جوتى جوت كرے رشنايا۔ سوت جاگت مار آواز، سوتى سرتى آپ اٹھائيا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى كرىپا كر، آد جگاد اكو نام ورتائيا۔ آد جگاد نام اِك، ايكنارا آپ پرگٹائيدا۔ جس دى مہما شاستر سمرت ويد پُران گئے لکھ، لکھ لکھ ليكھ نہ كوتے مكاينيدا۔ جس دوار گر اوتار پير پيغمبر منگن بھكھ، پنج ت دوئے جوڑ واسطه پائيدا۔ جس داراہ تگن من ركھ، نيتزنين سرب اٹھائيدا۔ سو نام نرناكار جگ نيتز كسے نہ آئے دس، اكھر رۇپ نہ كوتے وٹائيدا۔ وسے دھام سدا انڈھ، انڈھڑى كار كمانيدا۔ نت نوت كر كے ہت، سرى بھگوان اپنى وست آپ ورتائيدا۔ جن بھگت بنائے مت، متر پيارا اكو نظرى آئيدا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى كرىپا كر، ساچا نام اِك پرگٹائيدا۔ ساچا نام لكھ اگم، بے انت وڈ وڈيايا۔ نہ مرے نہ پئے جم، ہٹو ہٹ نہ كسے وكايا۔ پون سواس نہ كوتے دم، رسنا جھوانہ صفت صلاحيا۔ نروير ہو كے كرے اپنا كم، ذات پات ونڈ نہ كوتے ونڈايا۔ نہ گھرے نہ ديوے بھن، بھننہارا نظر كوتے نہ آيا۔ نہ سورج نہ كوئى چن، منڈل منڈل رۇپ نہ كوتے وٹائيا۔ وشن برہما شو سارے كہن دھن دھن، دھن دھن تيرى وڈيايا۔ سچا نام پُر كھ اكال دين ديال تھر گھر ساچے آپے ليا جن، بن كے دھن جنيندى مائيا۔ نہ كوئى دسے پنج ت تن، كايا كپڑ نظر كوتے نہ آيا۔ نروير نرناكار اپنا بيڑا آپے بنھ، اپنے كندھ اٹھائيا۔ جوتى جوت سرۇپ ہر، آپ اپنى كرىپا كر، كرے كھيل ساچا ہر، اكو نام صفت صلاحيا۔ اكو نام دتے سو، سو پُر كھ نرنجن وڈى وڈيايا۔ اكو نام ديوے لو، سچ پر كاش كرے رشنايا۔ اكو نام دُر مت ميل ديوے دھو، پنت پنت پوت دے كرائيا۔ اكو نام

دکھائے ساچا ڈھو آ ڈھو، وست امولک اک جنائیا۔ اکو نام جوتی، جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہاناں رہیا جنائیا۔ ایک نام پر بھ
 دی دھار، دھار دھار وچوں پر گٹائیا۔ ایک نام شبد سار، سار سب دی رہیا پائیا۔ ایک نام ہر کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ ایک نام رہے جگ چار، جگ
 چوکڑی تھم ورتائیا۔ ایک نام گر اوتار، پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ ایک نام بھگت بھنڈار، ابناشی کرتا آپ ورتائیا۔ ایک نام سنت بھکھار، در درویش بیٹھے الکھ
 جگائیا۔ ایک نام بھگتاں دیوے تیج سوار، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ ایک نام گر گھٹاں بیڑا دیوے تار، شوہ دریا نہ کوئے رڑھائیا۔ ایک نام گر گھٹاں انتر آتم کرے
 پیار، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ ایک نام کھتری براہمن شوڈر ویش چارے ورتاں دے آدھار، برن اٹھاراں اکو رنگ رنگائیا۔ ایک نام مندر مسجد شوڈوالے مٹھ
 گاون وارو وار، گیت گو بند اک الائیا۔ ایک نام شبد جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ ایک نام سب داسا نچھار، دئی دویت ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ ایک نام سرتی
 کرے سچ پیار، آتم پر ماتم دے ادھار، برہم پار برہم ملائیا۔ ایک نام کایا مندر وسے سچے دربار، ساڈھے تن ہتھ اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ایک نام گلیا رہے ڈو گھئی
 غار، کایا کوری ڈو گھئی بھوری نظر کسے نہ آئیا۔ ایک نام سنگر پورا کرپا دے دکھال، نچ نیتز نین گھلائیا۔ ایک نام دیوے جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور کر
 رُشنائیا۔ ایک نام دو جہاناں بنے دلال، سچ دلالی اک کمائیا۔ ایک نام حقیقت ویکھے حق حلال، لاشریک تھم ورتائیا۔ ایک نام سچھنڈ دوار دکھائے سچے دھر مسال،
 دھرم دوارا اکو اک پر گٹائیا۔ ایک نام لیکھا چکائے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں اکو مان دوائیا۔ ایک نام لہنا دینا توڑے کال مہاکال، رائے دھرم لیکھا
 دے گوائیا۔ ایک نام درگاہ ساچی سچھنڈ پر بھ چرن دوار دے بہال، آون جاون توڑے جم کی پھایا۔ ایک نام نت نوت چلے نال، اندر باہر سیو کمائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا نام اکو اک سمجھائیا۔ ایک نام سچا گیت، ہر کرتا آپ جنائندا۔ کسے ہتھ نہ آئے مندر مسیت،
 شوڈوالے مٹھ نیتز نین نیر سرب وہائندا۔ آد جگادی جن بھگتاں دیوے ٹھانڈا سیت، صاحب سنگر جھولی آپے پائندا۔ چرن کول دسے اک پریت، پریتوان
 بھو چکائندا۔ لہنا دینا کئے ہست کیٹ، راؤ رنک ویکھ دکھائندا۔ لکھ چوراسی پر کھنہار نیت، نیتوان مہر نظر نین اٹھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک اُپائندا۔ ساچا نام اپما یوگ، یوگ یگیشر رہے گائیا۔ ساچا نام کرے ڈھر سنجوگ، ڈھر دامیلا دے ملائیا۔ ساچا

نام سچھنڈ دوار بخشے سچی اوٹ، اوٹ اک اکال رکھایا۔ ساچا نام کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ساچا نام جیبا جائے بن رسنا جہوا ہونٹ، مٹی دند نہ کوئے وڈیایا۔ ساچا نام بن سنگر پورے کوئی نہ سکے کھوج، کھوج کھوج تھکی سرب لوکایا۔ ساچا نام کسے نہ آوے سوچ، سوچ سمجھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ساچا نام بیٹھا رہے خاموش، گھر گھر وچ ڈیرہ لایا۔ ساچا نام آد جگاد جگ چوکڑی بھنڈارا رہے اتوٹ، نکھٹ روپ نہ کوئے وٹایا۔ ساچا نام دین دُئی دو جہان کڈھے ہوئے روگ، چنتا سوگ دئے گوائیا۔ ساچا نام ورتے چوڈاں لوک، چوڈاں طبق بیٹھے دھیان لگایا۔ ساچا نام نت نوت دیوے ساچی موکھ، مکت دوارا اک دکھایا۔ ساچا نام دُھر دا اک سلوک، سو پڑکھ نرنجن آپے گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نام سچا سچ سمجھایا۔ نام سچا سنگر اُپدیش، سنگر پورا پڑکھ اکال اک جنایا۔ جس دے حکمے اندر کوٹن کوٹ برہما وشن مہیش گنپت گنیش، بیٹھے سیس جھکایا۔ جس دے حکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر نت نوت جگ جگ بدل کے بھیکھ، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ جس دے حکمے اندر آتم پر ماتم کرے سچا ہییت، گھر گھر وچ میل ملاوا سچ سمجھایا۔ سو صاحب سنگر ساچا نام جنائے نیتن نیت، نچ گھر وستو دئے دکھایا۔ گرگھ ورا لاسنت سہیلا ہر سرنائی لگ کے لئے پیکھ، پیکھت پیکھت اپنی خوشی منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا نام ہر جن ساچے دئے جنایا۔ ایکا نام جن بھگت پیار، سچ پریتی آپ جنائیدا۔ ایکا نام سنت آدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیدا۔ ایکا نام گرگھ شنکار، سیس جگدیش آپ سہائیدا۔ ایکا نام گرگھ بیڑا لاوے پار، پھڑ باہوں پار کرائیدا۔ ایکا نام پرگٹ کرے آپ نرنکار، نرگن اپنا حکم ورتائیدا۔ کلج انت لے اوتار، نر ویر اپنی کھیل سمجھائیدا۔ آتم برہم کھول کواڑ، پڑا دُئی دویت اٹھائیدا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، سگلا سنگ نبھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اٹھال، دُھر دا لیکھا سچ جنائیدا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا ہوئے خوار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیدا۔ دین مذہب ذات پات اوج نیچ کرے ہاباکار، ہندو مسلم سکھ عیسائی اپنا ڈنک و جائیدا۔ پڑکھ اکال دین دیال ساچا کرے اک پیار، دُھر پریتی اک جنائیدا۔ رل مل سارے ایکا ناؤں لاؤ جیکار، اکاون باون اپنی گنڈھ پوائیدا۔ لکھ چوڑا سی اندر نرگن نور نرگن دھار، ہنگ برہم سرب سمجھائیدا۔ سو پڑکھ نرنجن سب دا شاہ سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا

ساچا ور، آتم پر ماتم اِکو گھر وکھائندا۔ آتم پر ماتم نام ایک، ایکنکار دے جنائیا۔ توں میرا میں تیرا بھیکھ، دوجا نظر کوءے نہ آئیا۔ اک دوجے نوں لئیے ویکھ، پڑدا اوہلا وچوں اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ سو کہے میرا نام اپار، اپر میر آپ جنائیا۔ ہنگ کہے میرا پریم اپار، سچ پریتی اک لگائیا۔ سو کہے میں سرجنہار، صاحب سنگر ناؤں دھرائیا۔ ہنگ کہے میں بالک نڈھا سیوادار، ساچی سیو کمائیا۔ سو کہے میرا ٹھانڈا دربار، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ ہنگ کہے میں تیرا نور پسا، لکھ چوراسی رہیا سمائیا۔ سو کہے میرا اک جیکار، ہنگ کہے میں ڈھولا گاواں چائیں چائیا۔ دوہاں مل کے پر م پُرکھ دی سچّی بنے دھار، دھار دھار نال ملایا۔ سوہنگ نام شبد جیکار، سچ منتر اک درڑایا۔ جس بن پر بھ دا چلے نہ کوئی وبار، دو جہان دین دھائیا۔ سوہنگ روپ سرب سنسار، وشن برہما شو سوہنگ دھار اھوائیا۔ سوہنگ دھار گر اوتار، پیر پیغمبر سوہنگ روپ وٹایا۔ سوہنگ روپ پر بھ نرنکار، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد جس دا منتر فرنا رہے سچے دربار، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ سو کرتا قادر قدرت دے سکھال، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ کایا مندر اندر سچّی دھر مسال، آتم پر ماتم بیٹھا ڈیرہ لایا۔ دوہاں مل کے ہوئے سچ وصال، وصل اِکو نظری آئیا۔ پر م پُرکھ دا سچّا نام اِکو اصل دے وکھال، بن اھراں ڈھولا گائیا۔ جس وچ دخل دیوے نہ کوئی دوجی سرکار، بن پر ماتم آتم رعیت راؤ نظر کوءے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، دو جہان دیوے ور، نام اِکو گھر وکھائیا۔

* ۱۶ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ دہری خانان ضلع بٹھنڈا *

شاہ پاتشاہ سچ سلطان، در تیرے اک عرضویا۔ گر اوتار منگن دان، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پیر پیغمبر چرن کول کرن دھیان، نیتز نین نین شرمائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، بے انت تیری سرنائیا۔ دو جہان نیتز نیر وہان، دھیرج دھیر نہ کوءے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہان کرن پکار، اچی کوک کوک سنایا۔ وشنوں و شو ویکھے کر وچار، اندر شئی اپنی درشت گھلایا۔ برہما برہم-ویتا چاروں

کُنٹ رہیا نین اُگھاڑ، اپنی اگھ گھلایا۔ شکر پاونہارا سار، دھواں دھار سن اگم کھوجے تھاواں تھانیا۔ میت نظر نہ آئے کوئی مُرار، سجن رُپ نہ کوئے
 دکھانیا۔ کر کپا پر بھ سرجنہار، نرگن زرویر پُرکھ اکال تیری وڈیایا۔ ہوں ٹھاکر سیوک منگاں دھوڑی چھار، تیرے چرن اوٹ تکایا۔ ٹوں کرنی کرتا
 کر نہہار، تڈھ بن قیمت کوئے نہ پانیا۔ اکو در تیرا ٹھانڈا دربار، دُجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن
 نرگن ہو سہایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ، در گھر ساچے واسطہ پانیا۔ سری بھگوان پتیر میثور پُرکھ اکال تیری لوڑ، زرویر تیری اکو اوٹ رکھانیا۔
 دُھر در گاہی بے پرواہی شبد اگم چڑھ گھوڑ، دو جہاناں ویکھ دکھانیا۔ لوک پر لوک رس دے مٹھا کوڑ، امرت میگھ دے برسایا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھور،
 نو کھنڈ ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ پنچ وکارا دیوے کوئی نہ ہوڑ، شاستر سمرت وید پُران اُچی کوکن دین دُہانیا۔ گیتا گیان چلے کوئی نہ زور، باراں اکشر صفت
 نہ کوئی صلاحیا۔ انجیل قرآن نیز روون زارو زار، ہنچھواں ہار اک پروئیا۔ پیر پیغمبر واجاں رہے مار، دروہی تیرے نام خدایا۔ چارے کھانی رووے دہاہاں
 مار، دھرنی دھرت دھول رہی گر لایا۔ چارے بانی گئی ہار، پرا پسنتی مدھم بیکھری بیٹھی مکھ چھپایا۔ ترے گن مایا نار ہوئی ٹیار، کھجک اپنا جو بن رہی
 دکھانیا۔ پنچ تت لاڑا کرے خبردار، سچ سندیسہ اک سنایا۔ دہ دشا پھرے وارو وار، چاروں کُنٹ اپنا پھیرا پانیا۔ سادھ سنت جیو جنت آتم پر ماتم کرے نہ
 کوئے پیار، ساچا رنگ تن نہ کوئے رنگایا۔ جوٹھ جھوٹھ دہ دشا سرب کرے خوار، ڈورُو اپنا ڈنک وجانیا۔ کر کپا سرجنہار، بے انت بے پرواہ در تیرے
 اکھ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر زیشا اینکار اکو اک جنایا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں آپ جنائندا۔ لیکھا جانے نوجوان، بے پرواہ اپنی دھار سمجھائندا۔ سرب جیاں پر بھ دیونہار گیان، بودھ اگادھا آتم بھو گھائندا۔ برہمنڈ کھنڈ اکو
 راگ سنان، کوڑی کریا کر نہار کھنڈت، نام کھنڈا تیز چند پر چند اک چکائندا۔ گڑھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اپنا بھو گھائندا۔ چار ورن بنا اکو
 سنگت، آتم پنکٹ آپ دکھائندا۔ لیکھا توڑ کوڑی دھار جیرج انڈج، اُتہج سیتج اپنے لیکھے لائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، دُھر سندیسہ اکو وار جنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر نمسکار، سچ دھیان اک لگایا۔ تیری کرپا سرجنہار، شاہ پاتشاہ تیری وڈیایا۔ جگ چوکڑی تیری دھار،

نرگن سرگن کھیل کرائیا۔ تیرا نام شبد جیکار، سنجگ تریتا دوپر کھج رہے جس گائیا۔ ہوں بالک بالی بدھ نادان، تیرا انت کوئے نہ پائیا۔ نت نوت تیرا
 سندن رہے دھر فرمان، سچ سندیسہ اکو اک الائیا۔ سیوا کردے وچ جہان، لکھ چوڑاسی جیو جنت سمجھائیا۔ تیرا لیکھا لکھت دے کے آئے مہان، مہما اکتھنا
 کتھ سٹائیا۔ آتم پر ماتم دے کے آئے گیان، پار برہم برہم اپنا بھیو کھلائیا۔ کایا مندر وسدے رہے سچ مکان، مکہ کعبہ شو دوالا مٹھ مندر اکو اک سہائیا۔ گھر
 گھر وچ وسے بھگوان، باہر لبھن کوئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ سری بھگوان دسے
 میت، متر پیارا آپ جنائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پر م پڑکھ دا اکو گیت، ساچا سوہلا نام سٹائیندا۔ جس دی مہما کرن بہہ بہہ مندر مسیت، گردوار گر گر
 بھیو کھلائیندا۔ سو صاحب سنگر شبد سوامی وسے دھام انڈیٹھ، گھر ساچے اپنا آسن اک لگائیندا۔ جو سرگن نرگن کرے سچ پریت، تس پریتوان اپنی دیا
 کمائیندا۔ کایا مندر اندر بند کواڑی کھولے چھوٹی جھیت، پڑدا اوہلا آپ چکائیندا۔ ساچا درس اگئی اتیت، مارگ اپنا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو گرو دیو سوامی سرب جیاں گھٹ انتر جامی، آتم آتم پڑدا آپ اٹھائیندا۔ سرب جیاں داتا پر بھ ایک، ایکنکار دے
 جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے ٹیک، مہروان سر سب دے ہتھ لگائیا۔ شاستر سمتر وید پُران جس دا بنیا لیکھ، مہما کتھ کتھ جنائیا۔ جگ
 چوکڑی نرگن سرگن دھار نہارا بھیکھ، لوکمت آوے جاوے واہو داہیا۔ کوڑی کریا سدا سہیلا میٹے اندھیری رات، ساچا ست چند کرے رُشائیا۔ لکھ چوڑاسی
 وچوں جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، ہتکاری اپنا پڑدا دے چکائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نچ نیتز لوچن دے کھلائیا۔ آتم پر ماتم ساچی دسے اگئی کھید،
 گوپی کاہن سرتی شبدی گھر ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت
 قادر ویکھ دکھائیندا۔ مقامے حق وس سانجھ یار، سچ توفیق اک بنائیندا۔ نور الہی پروردگار، جلوہ گر اکو نور ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا وسنہارا دھام نیار، سچکھنڈ
 دوار سو بھاپائیندا۔ تھر گھر بند کواڑ، شبدی سٹ سٹ دلارا نال ملائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، جودھا سور پیر بلی بلوان، سچ اٹھائے اک نشان، لو آں پریاں
 برہمنڈاں کھنڈاں اکو نظری آئیندا۔ وشن برہما شو دیوے اکو چرن دھیان، سمرتھ پڑکھ وڈ داتا لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت گرہ

مندر اندر گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر لوکمت ساچی سیوا آپ لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے آکھ، اچی کوک کوک سنائیا۔ پاربرہم پرہم داتا دانی سرب گن طاس، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی سب دی پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملانیا۔ گھٹ نواسی زرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی سنگر پورا بن کے داسی داس، برہم ویتا دُھر دانیتا، زرگن زرگن سرگن سرگن اپنا بھو چکائیا۔ مات گرہم داسب نوں کرائے چیتا، جو بھلے جیو پرانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ دُھر دی دھار کرتا پڑکھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ پڑکھ اکال سچا درس، دید اکو اک رُشنائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم داروگ چکائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، نہجہر جہرنا اک جہرائیا۔ ترے گن گنی بھجے تڑپ، ساتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اکو مارگ دے جنائیا۔ اکو مارگ لینا سکھ، سو سجن آپ جنائیا۔ بن قلم شاہی درگاہ ساچی لیکھا دے لکھ، کاغذ دوات نظر کوئے نہ آئیا۔ دو جہان نوجوان سری بھگوان ساچا کرنا دے ہت، ہتکاری اپنی بوجھ بُجھائیا۔ آؤنا جانا کھیل نیت نوٹ، جگ چوکڑی بندھن پائیا۔ سچ بھنڈار پاوے بھکھ، وست امولک آپ ورتائیا۔ زرگن زرگن سرگن سرگن ہو کے آئے دس، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک کایا گوک گھر گھر وچ آپ رکھائیا۔ گر اوتار کرن ارداس، پرہم تیرے چرن ملے وڈیائیا۔ لوکمت رہنا سدا پاس، بے پرواہ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تیرا منڈل تیرا منڈپ تیری پائیے راس، تیرا نور تیرا رُپ گونی کاہن نظری آئیا۔ تیرا ویکھے کھیل تماش، سینا سرتی تیرے نال پرنائیا۔ تیرا نام جنائے بودھ اگادھ، نش اکھر اکھر تیری پڑھائیا۔ تیرا لیکھا وچ سدا وسماد، بسمل تیری دھار نظری آئیا۔ مہروان ہو کے دے اپنی داد، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سیوا کرینے وچ برہماد، برہمانڈ تیرا حکم سنائیا۔ ناتا جوڑیے جیرج انڈ، اُتھج سیتج بندھن پائیا۔ زرگن زرگن دیدے گنڈھ، تیری گنڈھ تڈھ بن کھول سکے نہ کوئی رائیا۔ تیرے پریم پیار اندر پئی سچی ٹھنڈ، سیتل ساتک ست رُپ وٹائیا۔ تیرا نور تیرا چند، تیرا سور یہ تیرے چرن کرے رُشنائیا۔ ہوں سیوک داس بھکھاری رہے منگ، در درویش لکھ جگائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ مہر

نظر اٹھائیا۔ انگیکار لاؤنا انگ، انگ اپنے نال ملائیا۔ تیرا نام وجایئے مردنگ، انحد انادی سُر تال رکھائیا۔ لکھ چوڑاسی اندر ویکھئے لنگھ، سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑاپنگل راہ وچ سکے نہ کوئے اٹکائیا۔ تیرے مندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے آتم سیجا کھڑ کے پر بھو تیرا گایئے چھند، ٹوں میرا میں تیرا، سوہنگ ست سرُپ سائیا۔ اوتھے پچھلا کوئی رہے نہ جھیرا، کھلا دسے اکو ویرا، جتھے بھگتاں لگا ڈیرہ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دسے چوڑاسی گیرا، نہ کوئی کہے پتا پت میرا، نہ کوئی ناری کنت پاوے گھیرا، بھین بھائی سنگ نہ کوئے بنائیا۔ کوڑی کریا مٹے جھیرا، مایا ممتا ہوئے ہنگتا اُجڑے کھیرا، اکو روپ تیرا نظری آئے نہ کوئی سنجھ نہ سویرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تیرے نام وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال آکھ سناؤندا اے۔ دُھر دا بھيو کھلاؤندا اے۔ سچھنڈ نواسی اپنا پڑدا لاہدا اے۔ کھ نقاب نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ جلوہ اکو نور رشاؤندا اے۔ جوتی جوت ڈگمگاؤندا اے۔ ساچے مندر سو بھا پاؤندا اے۔ چھپر چھن نہ کوئے پُھہاؤندا اے۔ چار دیوار نہ کوئے بناؤندا اے۔ باڈھی سنگ نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ سورج چند نہ کوئے چکاؤندا اے۔ منڈل منڈپ نہ کوئے دکھاؤندا اے۔ وشن برہما شو نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ دوارے اکو سو بھا پاؤندا اے۔ آد جگادی نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹاؤندا اے۔ جدھر ویکھے مار دھیان، اپنا آپ آپے نظری آؤندا اے۔ آپے کھیل کرے مہان، اپنی بنت آپ بناؤندا اے۔ اپنی اچھیا کر پردھان، اپنے وچوں پرگٹاؤندا اے۔ آپے راجا بن راجان، شہنشاہ اپنا ناؤں دھراؤندا اے۔ آپے بنے حکمران، دُھر فرمانا آپ سناؤندا اے۔ آپے بن کے در دربان، درویش اپنی سیو کماؤندا اے۔ آپے کھیل کرے مہان، ناری کنت روپ وٹاؤندا اے۔ آپے سیجے چڑھے آن، رنگ رلی آپ مناؤندا اے۔ آپے بن نارکان، جو بن نور وچوں پرگٹاؤندا اے۔ آپے ویکھے مار دھیان، بن اکھاں ویکھ دکھاؤندا اے۔ آپے کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی کار کماؤندا اے۔ آپے ہوئے مہروان، مہر مُجبت اپنی آپ سمجھاؤندا اے۔ آپے جننی جن بن کے جنمے بال نادان، بچہ شبد اک پرگٹاؤندا اے۔ ساچا سٹ کر پردھان، دُھر سندیسہ اک سناؤندا اے۔ اُٹھ لاڈلے میرے نوجوان، تیرے جہا دوجا نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ تیری سیوا لواں مہان، تھر گھر تیرے لئی بناؤندا اے۔ تیرا حکم بنائے حکمران، سر تیرے ہتھ اُکاؤندا اے۔ تیرا بنس جنائے مہان، وشن برہما شو تیری

گود بہاؤندا اے۔ تیرا کھیل کرے گن ندھان، گونتا اپنا گن تیرے وچوں باہر کڈھاؤندا اے۔ ترے گن مایا پنچ تت تیرا انگ کٹاؤندا اے۔ چارے کھانی کر پروان، انڈج جیرج اُتبیج سبتج لکھ چوراسی تیرا بندھن پاؤندا اے۔ چارے بانی دے گیان، پراپسنتی مدھم بیکھری تیرے وچوں پرگٹاؤندا اے۔ وشنوں منگے تیتھوں پکوان، برہما برہم تیرا رُوپ منگ منگاؤندا اے۔ شکر تیرا منگے بل مہان، ترے گن مایا میٹ مٹاؤندا اے۔ کرکراپت سُبجان، سری بھگوان سب کُچھ تیرے ہتھ پھڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد پُرکھ اپنی رچنارچ شبدی مارگ اک چلاؤندا اے۔ شبد کہے پر بھ میرے میت، صاحب سترگر تیری سرناہیا۔ میں بالا نکا کینن کیٹ، تیرا بھو کوئے نہ آہیا۔ میں نیکن نیک نیچو نیچ، بے انت تیری سو بھا کہن نہ پانیا۔ کرپا کر موہے بخش اک پریت، در تیرے منگ منگاہیا۔ میں سدا پر بھو تیرے وساں چرن نزدیک، دو جا گھر نظر کوئے نہ آہیا۔ توں آد جگادی رہن ہارا اتیت، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ خالی جھولی تیتھوں منگاں بھیکھ، دات انملڑی دے ورتاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دوجے در منگن کدے نہ جاتیا۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ سر اپنا ہتھ کٹاؤندا اے۔ شبد ست آپ جگاؤندا اے۔ ابناشی اچت تیری آسا پور کر اؤندا اے۔ تھر گھر سوہے تیری رت، کوٹن کوٹ برہمنڈ تیرا نور پرگٹاؤندا اے۔ تیری کرن کرن وچوں ونڈ کے ونڈ، سورج چند نور چکاؤندا اے۔ تیری اچھیا اندر کھیل کرے برہمنڈ، برہما تیری دھار درساؤندا اے۔ ترے گن مایا پنچ تت تیرا بندھن پائے بندھ، ڈوری تیرے ہتھ پھڑاؤندا اے۔ لکھ چوراسی کھیل کرے سورا سربنگ، سُر تال تیرے وچ رلاؤندا اے۔ نو دوارے ونڈے ونڈ، دسم دواہری تیرا گھر سہاؤندا اے۔ گھٹ گھٹ اندر تیرا آپ وچھائے پلنگ، پاوا چول نظر کسے نہ آؤندا اے۔ ساچا نور جوت زرنجن چاڑھے چند، سورج چند سرب شراؤندا اے۔ آد جگاد تیرا رکھے سنگ، جگت وچھوڑا نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ تیرا چاڑھ اگنی رنگ، پنچ تت چولا آپ سہاؤندا اے۔ سرشٹ سبائی دیونہار انند، انند تیرے وچوں پرگٹاؤندا اے۔ اپنا نام صفتی دس چھند، شاہ پاتشاہ حکم ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا رُوپ انوپ اک پرگٹاؤندا اے۔ تیرا رُوپ انوپ اک پرگٹاوانگا۔ لکھ چوراسی وچوں تیتوں پھیر آپ اٹھاوانگا۔ کر کے اپنی ساچی مہر، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا میل ملاوانگا۔ ساچا میل اک ملاوانگا۔ تیرا نام مات پرگٹاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ست سرپ نظری آوانگا۔ چارے کوٹ ویکھ وکھاوانگا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ مٹاوانگا۔ کایا کلبوت پڑا لاهوانگا۔ سچ محبوب اکو نظری آوانگا۔ دھر دا دیواں آن ثبوت، صدق بھروسہ نال نبھاوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تبتوں شبد گرو سب دا سرتاج بناوانگا۔ شبد ست دیوے وڈیائی، سو پڑکھ زرنجن دیا کمائندا۔ ہر پڑکھ زرنجن مہر نظر اٹھائی، مہروان ویکھ وکھائندا۔ اینکار کہے تیری میری ہوئے نہ کدے جدائی، جڑیا جوڑ نہ کوئے تڑائندا۔ آد زرنجن کہے میں تبتوں دیواں رُشنائی، اپنا نور شبدی سچ الائندا۔ ابناشی کرتا کہے میں تیرا ڈھولا دیواں گائی، بن رسنا جہوا راگ الائندا۔ سری بھگوان کہے میں تیرا نشان دیاں جھلائی، دو جہاناں ہتھ اٹھائندا۔ پاربرہم کہے میں تیرا لیکھا ویکھاں تھاؤں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجائندا۔ شبد ست میرے سچ دلارے تھہ بن دوجا دے کوئی ناہیں، جو آد جگاد جگ جگ مارگ لائندا۔ تیری دھار تیج تت اندر دیاں رکائی، تس رگا اپنا نام مستک اک وکھائندا۔ سو اچی کوک پکارے دوویں بانہیں، پڑکھ اکال آد پڑکھ کرتا اپنی کھیل رچائندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جس بنت بنائی، سو گھڑنہار پڑکھ سمر تھہ سچکھنڈ دوارے سو بھا پائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست دلارے تیری سیوا اک وکھائندا۔ ست شبد سیوا جگ چار، سو پڑکھ زرنجن آپ لگائیا۔ ست شبد تیرا رپ گر اوتار، بودھ اگادھ تیری پڑھائیا۔ ست شبد پری لوء برہمنڈ کھنڈ تیرا پسا، دو جہان تیری سرنائیا۔ ست شبد چوڈاں لوک تیرا آدھار، چوڈاں طبق تیرے آگے واسطہ پائیا۔ ست شبد نو کھنڈ پر تھی ست دیپ تیری گلزار، چارے کھانی بھل بھلواری تیری مہکائیا۔ ست شبد تیری آد انت رہے بہار، خزاں رت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ ست شبد تیرا بنیا رہے پیار، آتم پر ماتم تیرا ناتا جوڑ جڑائیا۔ ست شبد تیرا وسدا رہے گھر بار، ساچے بھگتاں اندر تیرا محل وسائیا۔ ست شبد تیرا ہندار ہے جیکار، ساچے سنت تیرا ناؤں ڈھولا گائیا۔ ست شبد تیرا ہندار ہے ونجار، گرگھ تیرا ہٹ لین چلائیا۔ ست شبد تیرا وسدا رہے سنسار، گر سکھ بیٹھے تیرا راہ نکائیا۔ بن سنگر شبد آد جگاد کسے دا بیڑا نہ اترے پار، منج دھار پار نہ کوئے کرائیا۔ سنگر سچا اکو بہتا وچ سنسار، ہتے گرو کم کسے نہ آئیا۔ جو جنم کرم دے وچھڑے میلے آن، اگلا پچھلا وچھوڑا دے مکائیا۔ جو کایا مندر اندر وکھائے سری بھگوان، جنگل جوہ

اُجاڑ پہاڑ کھوجن کوئے نہ جائیا۔ جو گھر سرتی میلا کرے ساچے رام، جو رام ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو ساچی سکھی میلے کاہن، اٹھے پہر بنسری نام رہیا
 وجائیا۔ جو سچے پیغمبر میلے آن، جو گھڑی پل سچ پیغام رہیا سنائیا۔ سو سنگر سچا آد جگاد سدا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ مرے نہ جھے وچ جہان، مات
 گربھ نہ ڈیرہ لائیا۔ پوہ سکے کدی نہ کال، مہاکال نہ بھے ڈرائیا۔ لاڑی موت اپنی گود نہ سکے سوال، جوئی جون نہ کوئے بھوائیا۔ اوہ سنگر سچا سب دی
 کرے پرتپال، لکھ چوڑاسی اپنے وچوں پرگٹائیا۔ سو داتا اکو اک پُرکھ اکال، شبدی سوت تیرا پتا پُرکھ اکھوائیا۔ لیکھا جان دو جہان، نرگن سرگن دوویں دھار
 دکھائیا۔ جگ چوکڑی دیکھے آن، مہردان اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا کلمہ بول کلام، چاروں کُنٹ دے سمجھائیا۔ اسم اعظم اک مہردان، بے عیب نور خدائیا۔
 مہان بیدوبی خیر یا اللہ، بسمل سب نوں دے جنائیا۔ سچ توفیق اک رفیق، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنگر سچا ایکو
 ایک، آد جگاد سب دی ٹیک، جگ چوکڑی کرے بدھ بیک، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ سنگر سچا مانو جگ، جگجیون داتا اک اکھوائیندا۔ جو سدا انت نوت
 وسے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ہتھ کسے نہ آئیندا۔ پھڑ پھڑ اندر وڑ وڑ لیکھا چکا سپیس دھڑ دھڑ ہنس بنا گت، کاگوں ہنس روپ دکھائیندا۔ بن سدے
 پیغمبر شبد سندیے نال سد، صدا بھگت بھگونت شبد اک سنائیندا۔ اپنی مہما دتے بودھ اگادھ اکھ، رسنا جہوا کتھنی کتھ انت کوئے نہ پائیندا۔ گرگھ گرگھ
 ہر جن ہر بھگت پھڑ کے چاڑھے نام رتھ، بن رتھو ہی سیو کمائیندا۔ کر کرپا کر پاندھان ٹھا کر سوامی کایا مندر اندر کھول دکھائے ہٹ، نام ہیرا رتن امولک
 گھر گھر وچوں جھولی پائیندا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمرتھ، جن بھگتاں ایک راہ دیوے دس، او جھڑ راہ کوئے نہ پائیندا۔ شبد گرگھ گھراں دیوے گرمت، من مت
 ڈیرہ ڈھائیندا۔ لیکھا چھکے تت اٹھ، نو در پندھ کوئی رہن نہ پائیندا۔ سنگر نانک مارگ اکو گیا دس، ذات پات ورن گوت نہ کوئے جنائیندا۔ گو بند گرامرت
 آتم دتا اکو رس، دو جاپیالہ ہتھ نہ کوئے پھڑائیندا۔ کر پرکاش کوٹن رو سس، اگیان اندھیر چکائیندا۔ اتم کہہ کے گیا گرگھ توں میرا میں تیرے دس،
 واسطہ تیرے نال رکھائیندا۔ گر کا شبد اکو لو رس، دو جاپا نہ کوئے لگائیندا۔ بیخ تت دیکھ کسے دے چرنی نہ جانا ڈھٹھ، سنگر شبد شبد دیال گر گریو سوامی
 آد جگاد نمو نمو تیں نوں سرب سپیس جھکائیندا۔ گرگھو تیں اوس پُرکھ اکال دی جد، جس وچ مل کے پھیر مڑ کوئی نہ آئیندا۔ - - - - شبد گھوڑے

اُپر شاہ سوارا، سو اپنا آپ دوڑائیا۔ پھر نہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، سمنڈ ساگر ویکھ وکھائیا۔ چٹی چادر ویکھنہارا، گُرمکھ سدا چٹی دھار دسم دواری وِج سمائیا۔
 تھلے آسن سَنگھاسن اوہ نیارا، جو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جو گُرمکھ چرن کول گُرو کرے پیارا، تِس تھلے اُتے اِکو دھیان وکھائیا۔ اوہ موگھا پانی جل ٹھنڈا ٹھارا،
 گُرمکھاں اندر رہیا وہائیا۔ جس امرت نوں لبھدا پھرے سنسارا، گُرمکھ اندر سر دور اِکو وار بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھوڑے
 چڑھے شبد اسوارا، رُپ انُپ وٹائیا۔ شبد گُردا رُپ انیک، اکل کل دھاری کھیل کھلائیا۔ جیہی واسنا تہا دھارے بھیکھ، بھیکھی اپنا رُپ وٹائیا۔ جے کوئی
 لبھے کسے ہتھ نہ آئے رُپ رکھ، دے درس اپنا آپ بُجھائیا۔ جے کرپا کر کے دے جاوے اِک سندیس، اُٹھ گُرمکھ ویکھ تیرا آیا سچا ماہیا۔ - - ایہہ
 بھائی کا واڑا، جتھے تن سال پہلے دتا ور، جتھے پھرے گُردسمیش، دہ دشا اپنا چکر لگائیا۔ چار کُنٹ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ سب نال کرے ہیئت، جو
 بیٹھا دھیان لگائیا۔ ستمکھ ساہنے اپنے نیتز لئے پیکھ، جس اُتے مہر نظر اُٹھائیا۔ گُرمکھو گُرو نال جوڑو ہیئت، دو جاساک سچن سین کم کوئے نہ آئیا۔ مانس
 جنم لکھ چوڑاسی وچوں اُتم ملی کھید، مل ستگر اپنی ہولی لو منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سادھ سنگت تیرا ناتا سدا ستگر
 نال جڑائیا۔ گُرمکھ منانا سب توں اُچا، اوج اگم اتھاہ جس دے وڈیائیا۔ ہیرانگ سب تو سچا، جس دی قیمت بن ستگر کسے نہ پائیا۔ ستگر و سدا گُرمکھ تیرے
 پیار دا بُھکھا، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ توں اپنا پریم پریتی بھوجن رکھ اگے رکھا، نال خوشیاں لوے کھائیا۔ گُرمکھ کہے میرا ستگر میرے اُتے تھھا، جس
 اپنی بوجھ بُجھائیا۔ میں لوکمت دُوگھی کوری وچوں باہر آیا گُٹھا، اپنا پڑدا دتا چکائیا۔ میں نہیں جان دا کی کوٹ جنم رہیا رُسا، اپنی آپ سار کوئے نہ پائیا۔
 کر کرپا شبد گُرمکھ آ میرے لاڈلیا پتا، تینوں اپنی گود لواں بٹھائیا۔ توں اوس لڑی دا وڈا گچھا، جس وِج پُرکھ اکال بھگتاں ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا ور، بن گُرمکھاں گُرو کم کسے نہ آئیا۔

* ۱۷ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہر چند سنگھ دے گرہ ہر رائے پُر ضلع بٹھنڈا *
 * ۱۷ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہر چند سنگھ دے گرہ ہر رائے پُر ضلع بٹھنڈا *

کرپا کر ہر نرنکار، بھيو ابھیدا آپ گھلایا۔ سٲت شبد تیرا لیکھ رہے جگ چار، جگ چوکڑی میٹ نہ کوئے مٹایا۔ پنج تیرا کھیل اپار، دیونہار بے پرواہیا۔ تیرا رُوپ گرو اوتار، پیر پیغمبر ویس وٹایا۔ تیرا نام سچ جیکار، دو جہان ڈھولا گایا۔ لکھ چوڑاسی تیرا بھنڈار، گھر گھر وست اموک اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سٲت ڈلارا جھکا سیس، پر بھ آگے ارداس سٹایا۔ ٹھاکر سوامی میرے جگدیش، بے انت تیری سرٹایا۔ تیرا فرمان میری حدیث، تیرا کلمہ میری پڑھایا۔ جگ چوکڑی سٲجگ تریتا دوا پر کھجگ لکھ چوڑاسی پڑھاواں ٹھیک، نام سندیسہ اک سٹایا۔ مارگ دساں دو جہان باریک، جگ نیز نظر کسے نہ آیا۔ انتم پر بھو دس اپنی اک تاریخ، جس ویلے نرگن نرگن میل ملایا۔ دوجا دسے نہ کوئی شریک، لاشریک بشرکت کرے نہ کوئے نور خدایا۔ سد ویکھاں تیرا نام انڈیٹھ، سٲجکھنڈ دوارے اک دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان سر اپنا ہتھ لگایا۔ سٲت ڈلارے چھوٹے بال، سو سٲنگر آپ جنایا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرے نال، اینکار اپنی گنڈھ پوایا۔ آد نرنجن نرور دیپک سچا دیوے بال، جوتی جوت جوت رُشٹایا۔ ابٹاشی کرتا تیری سٲہائے سچے دھر مسال، دھرم دوارا اک بنایا۔ سری بھگوان سٲت جھلایے نشان، رُوپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آیا۔ پاربرہم پر بھ دیونہارا مان، مہر نظر اک اٹھایا۔ برہم پاربرہم آتم پر ماتم دیوے سچ گیان، تیرا بھيو ابھیدا دئے گھلایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت چار کھانی چار بانی وست اموک دیوے دان، داتا دانی آپ ورتایا۔ تیرا رُوپ پرگٹائے سٲت سروپی سچا کاہن، رام رمیا تیری دھار جنایا۔ تیرا نور اُپجائے سچ پیغمبر اکو نشان، شہنشاہ اپنا کھیل وکھایا۔ تیرا ویس وٹائے گر گر رُوپ نوجوان، بردھ بال نظر کوئے نہ آیا۔ تیرا نام سٹائے دھر فرمان، شبدی شبد راگ الاٹیا۔ سٲجگ تریتا دوا پر کھجگ نرگن سرگن تیری چلائے دکان، دو جہاناں ہٹ گھلایا۔ چوڑاں لوک تیری کرن کلیمان، چوڑاں طبق تیرا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چوڑاں وڈیا تیری صفتی صفت لگایا۔ شبد کہے پر بھ سچے سچن، تیری اکو اوٹ نکایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دینا مجن، دھوڑی لگا مستک لایا۔ دو جہان تیرے حکمے اندر ناد اگئی وچن، سر تال اپنے ہتھ رکھایا۔ سنت سہیلے گرو گُر

چیلے بھگت بھگوان رکھنے مگن، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ملے سچے ڈھوئی آ۔ ٹھا کر سوامی ہو
 دیال، شبدی شبد شبد جنائندا۔ نت نوت بناں تیرا دلال، بن سیوک سیو کمائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھاں تیرے نال، سگلا سنگ نبھائندا۔ ڈھر سندیسہ
 ساچا منتر اکو وار دیاں سکھال، ساچی سکھیا اک سمجھائندا۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی نور دیواں بال، تیل باقی نظر کوئے نہ آئندا۔ کایا مندر اندر وکھا سچی
 دھر مسال، سچ دوارا اک جنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا مندر اک سہائندا۔ شبد ست تیرا مندر انڈھ، لکھ
 چوڑا سی اندر گھر گھر وچ آپ بنایا۔ زوریر ہو کے کرے ہت، پڑکھ اکال بے پرواہیا۔ چار گنت دہ دشا نبھو پرکاش پئے دس، نوری جلوہ اک رُشائیا۔ ساچا
 لیکھا بن قلم دوات دیوے لکھ، قلم شاہی کم کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا کھیڑا دے وسایا۔ سچ کھیڑا دس
 بھگوان، جس گھر دیویں وڈیایا۔ گھر میل ملائیں آن، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ نظری آئیں نوجوان، بلدھاری بخشیں اک سرناہیا۔ ساچا مندر سوہے مکان،
 محفل جس گھر اپنی لایا۔ سندیسہ دیوے ڈھر فرمان، ساچا راگ ناد الایا۔ وشن برہما ہمیش چرنی ڈگن آن، سُرپت سیس نہ کوئے اٹھایا۔ شاستر سمرت وید
 پُران گیتا گیان انجیل قرآن جس دا ڈھولا گان، سونش اکھر اکھر دینا سمجھایا۔ جس دی آس گر اوتار پیر پیغمبر آد جگادنت نوت سدا تکان، رنج نیز
 بیٹھے نین اٹھایا۔ جس داشد تال راگ ناد انحد دُھن گان گان، گن گندھرب اپنا تال وجایا۔ سو کھیل دس پڑکھ سمرتھ مہروان، بے نظیر نظر اپنی اک
 اٹھایا۔ جگ چوکڑی تھر رہے نہ کوئی وچ جہان، سبجگ تریتا دواپر کلجگ ٹے مان، ابھمان روپ نہ کوئے وٹایا۔ کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سلطان
 جھلاوندے گئے نشان، انت نشانہ نظر کوئے نہ آئی۔ جگ چوکڑی کوٹن کوٹ تیرے حق مقام دسدے رہے گیان، انتر آتم اگیان اندھیر نہ کوئے مٹایا۔
 رسنا جہوا بتی دند کردے رہے وکھیان، ویاکھیا تیری کوئی نہ سکھیا سمجھایا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پربت ڈو نگھی کندر تیری کردے رہے پچھان،
 بے پچھان تیرا نور نظر کسے نہ آئی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار گنت دہ دشا تیری کردے رہے بھال، جیو جنت سادھ سنت بھجن واہو داہیا۔ بن سنگر
 پورے تیرا درس کوئے نہ پان، گرہ مندر چڑھ کے درس کوئے نہ پایا۔ کرپا کر سری بھگوان، اکو دینا ساچا سچا دان، دیونہارا تیری سرناہیا۔ لکھ چوڑا سی آتم

پر ماتم جگت و چھوڑا مٹے جہان، دُئی دویتی کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شبد سُت منگ منگائیا۔ سُت شبد سُن میرے دُلا رے، پر بھ ابناشی آپ جنائیا۔ دو جہان کھیل نیارے، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کمائیا۔ رُو سس بنے پنہارے، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن سچ جیکارے، دُھر دا نادى ناد سنائیا۔ کاتب بن کے گئے لکھارے، لکھ لیکھا جگت سمجھائیا۔ چارے کھانی بن و نچارے، چارے بانی بھيو چُکائیا۔ چارے جُگ دے ہلارے، سَتجگ تريتا دوا پر کھج گئے ہنڈائیا۔ چارے پد پاون سارے، پد نربان اک در سائیا۔ انتم سارے گئے ہارے، اُچی کوگ کوگ سنائیا۔ آد جگاد جگا جگنتر پُرکھ اکال اک کرتارے، قُدرت قادر کھیل رچائیا۔ کھجگ انتم ہووے رین اندھیارے، نو سَت چند نظر کوئے نہ آئیا۔ ہر کا نام کرے نہ کوئے پیارے، گر کا شبد نہ کوئے کمائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئے و بھچارے، ساچا کنت نارنہ کوئے ہنڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُور دُراڈے ویکھن سارے، اگے ہو سار کوئے نہ پائیا۔ دین مذہب ذات پات اُوچ نیچ راو رنک راج راجان شاہ سلطان نیتز روون زارو زارے، دھیرج دھیر ساتک ست نہ کوئے ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ شبد سُت سُن ساچے لال، سو سنگر آپ جنائیا۔ جُگ چو کڑی بیتے کال، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ کرے کھیل سیری بھگوان، ہر کرتا اپنی کار کمائیا۔ در درویش نر نریش سارے منگن دان، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ کھجگ انت کوڈ ہوئے پردھان، چاروں کُنٹ ڈنک وجائیا۔ گھر گھر شرع پھرے شیطان، شریعت کرے جگت لڑائیا۔ سچ دسے نہ کوئے نشان، دھرم نشانہ نظر کوئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھی چاروں کُنٹ دسے ویران، بن ہر نامے خالی دسے لوکائیا۔ گر کھ ورلے سنت سہیلے اندر وڈ کے راہ تکان، باہروں نظر کوئے نہ آئیا۔ دوئے جوڈ کہن کرپا کر سیری بھگوان، پُرکھ ابناشی تیری اوٹ تکائیا۔ امرت آتم دے پین کھان، رس اکو اک وکھائیا۔ شبد اناد انتر و بے شبدی دُھنکان، انخد نادى ڈھولا گائیا۔ دیکپ جوت جگے مہان، گھر گھر وچ ہوئے رُشائیا۔ سرتی شبدی ملے آن، دُئی دویتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچا مندر سوہے مکان، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ نظری آئے بھوپت بھوپ نوجوان، شاہ پاتشاہ اک وڈیائیا۔ لیکھا کھچے جگت جہان، لکھ چوڑاسی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، تیرے شبد نام ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال، دیاندھ آپ جنائیندا۔ کھجگ میڈے کوڈرا کال،

چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیندا۔ نو کھنڈ پر تھی بنائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک جنائیندا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ رہن کوئے نہ پائیندا۔ سنگر شبد بنے دلال، سچ دلالی آپ کمائیندا۔ ویکھ وکھائے حقیقت حق حلال، نو نو چار کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام سچا دھن مال، ٹھگ چور یار لٹ کوئے نہ جائیندا۔ آتم پر ماتم سے سدا نال، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ دیا دیک جوتی جوت دیوے بال، نوری نور نور دھرائیندا۔ امرت آتم ٹھانڈا سیت جام دئے پیال، سچ پیالہ کاسہ ہتھ پھرائیندا۔ شبد اناد سچی دھن وجے ناد مہان، انحد ازگی راگ سنائیندا۔ صاحب سنگر متر پیارا گھر سجن ملے آن، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ محل اٹل اُچ منار نظری آئے اکو کاہن، ساچی بنسری راگ سنائیندا۔ لیکھ چکائے دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن ایکا میل ملائیندا۔ ایٹھے اوٹھے دو جہناں دیوے مان، مہروان سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ بھگت بھگوان رل کے ڈھولا اکو گان، توں میرا میں تیرا دو جاسنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ تیرا میرا اک نشان، آتم پر ماتم بھیو چکائیندا۔ پاربرہم برہم تیرا کرے دھیان، نت نوت اپنا نین اٹھائیندا۔ ایش چیو کر پروان، جگدیش تیری آس رکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرا نام بلی بلوان، بلدھاری اک اکھوائیندا۔ دو جہان تیرا نشان، ست سرپ اکو نظری آئیندا۔ تیرا شبد روپ مہان، نرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ سو پرکھ نرجن کھیل کریں مہان، مہما کتھ کتھ سمجھائیندا۔ سوہنگ آد جگاد جگ چوکڑی آتم پر ماتم چلائے دکان، دو جہاناں ہٹ آپ گھلائیندا۔ ساچا منتر دیونہار سیری بھگوان، بھگوان پیتا اپنا بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا اگم ور، بودھ اگادھ بودھ آتم بودھ آپ کرائیندا۔

* ۱۷ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر داس دے گرہ خیالی والا ضلع بٹھنڈا *

پرکھ اکال وڈ پالک، مہروان محکم جنائیا۔ شبد ڈلارے ساچے بالک، نرگن تیری سیو سمجھائیا۔ روپ دھر سرشٹ سبائی خالق، مخلوق تیری سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نہ کوئی نندرا نہ کوئی آلس، دلدر روپ نہ کوئے وٹائیا۔ دو جہاناں بن ثالث، سچ ثالثی مات کمائیا۔ آتم پر ماتم بھیو گھلاؤنا خالص،

خواہش اپنی میرے نال رلائی۔ گر اوتار تیری امانت، پیر پیغمبر تیری جھولی پائی۔ توں بنا صاحب سدا سلامت، دو جہان وے تیری ودھائی۔ تیرے نام کدے نہ آئے کوئی علامت، رُوپ رنگ نہ کوئے چڑھائی۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کوڑی کریا کرنی اک ممانت، دُھر سندیسہ اک سنائی۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ لیکھ چکاونا رُوپ بھیانک، بھے بھو دینا گوائیا۔ تیرا کھیل سمجھ نہ سکے کوئی اچانک، اچنچیت تیری سار کوئے نہ پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ ساچی سکھیا صاحب گنوت، ہر کرتا آپ جنائندا۔ آد جگاد تیری مہما اگنت، صفتی ڈھولا تیرا ناد و جانندا۔ نت نوت تیرا منت، نراکھر اکھر سمجھائندا۔ نال لائے گر اوتار پیر پیغمبر ساچے بھگت، ساچے سنت تیرا سنگ رکھائندا۔ گرکھ گر سکھ در بن منگت، گھر ساچا اکو اک جنائندا۔ تیرا نور اگئی چڑھے رنگت، سو صاحب آپ چڑھائندا۔ تیرا بھیو کوئی نہ پائے پنڈت، لیکھا لکھ نہ کوئے سمجھائندا۔ تیرا واس نواسا جیرج انڈج، تیرا پرکاش اتبجج سیجج آپ جنائندا۔ تیرا بھرواسا سرب برہمنڈپ، پُری لوء آکاش تیرا دھیان لگائندا۔ نو نو چار تیرے دوارے منگت، بھکھاری رُوپ سرب دکھائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ سمجھائندا۔ شبد گرو در ہو ادھین، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ ہوں بالک بالا در مسکین، مشکل میری حل کرائیا۔ پروردگار تیرے اُتے موہے اک یقین، یک لخت اپنا تھم دے سمجھائی۔ ساچی کر تلقین، طاقت اپنی دے سمجھائی۔ میں دو جہان جا کے کراں تعمیل، گھر گھر سندیسہ اک سنائی۔ سب دی بدل دیواں دلیل، نرگن نرگن تیرا بھیو چکائی۔ کوڑی کریا متاں نہ کوئی آپیل، خارج سب دا لیکھا دیاں مکائی۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا نام دیاں سنائی۔ ساچا نام جا کے دس، آد جگادی تیری سیوا لائی۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ نٹھ، بن پاندھی پندھ مکائی۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت انتر دے رس، رس اکو اک دکھائی۔ آتم پر ماتم کر وس، برہم پار برہم پڑدا دے اٹھائی۔ سچ پریتی ڈوری پانتھ، پھندن اکو اک رکھائی۔ ڈھولا اگم سنا گاتھ، ساچی سچ سچ پڑھائی۔ دو جہان گا جس، گا گا خوشی منائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ ساچی سکھیا دے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائی۔ شبد سٹ اٹھ نوجوان، نرگن نرگن لے انکڑائی۔ دھرم اٹھا اک نشان، دو جہان دے دکھائی۔ چار ورن دے گیان، آتم

بودھ پڑھائیا۔ سچ وکھا مندر مکان، کایا کعبہ کھول گھلایا۔ نام سنا سچئی ڈھنکان، انحد نادى ناد الایا۔ امرت دے پین کھان، ننجھر دھارا اک وھائیا۔ ساچا دس
 ڈھر داگان، سو پُرکھ نرنجن رہیا سمجھائیا۔ ہنگ برہم ملے آن، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سوہنگ نام ہوئے پردھان، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ گرگھ گرگھ
 سارے گان، سنت سہیلے دھیان لگایا۔ بھگت بھگوان کرن پروان، پرمانند وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا
 اک جنایا۔ شبد سوت کہے میں سیو کماوانگا۔ ساچا منتر اک درڑاوانگا۔ انتر آتم بوجھ بھجاوانگا۔ جگت بسنتر میٹ مٹاوانگا۔ گنگن گکنتر ویکھ دکھاوانگا۔ ساچا
 منتر اک درڑاوانگا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرا راہ دکھاوانگا۔ ہنگ برہم بنا کے سجن، سگلا سنگ اک درساوانگا۔ آتم پرما تم کرا مجن، ڈبدا ڈرمت میل
 ڈھواوانگا۔ سوہنگ ست سروپ دس کے بھجن، بھانڈا بھرم بھو بھناوانگا۔ تیرے تیرے نال ہوون گن، دوجا اشٹ نہ کوئے دکھاوانگا۔ نرگن ہو کے
 نرگن گھ لگاواں سگن، ساچا رس اک چواوانگا۔ جگ چوکڑی جس دے ملن نوں کردے رہے یتن، سویتھا یوگ جن بھگتاں سیوا آپ کماوانگا۔ جو چھڈ
 کے آئے اپنا پچھلا وطن، تنہاں او سے گھر موڑ لے جاوانگا۔ اکو سندیسہ لوک مات آواں آکھن، بن رسنا جہوا بول سناوانگا۔ لکھ چوڑاسی وروں ماکھن، سنت
 سہیلے باہر کڈھاوانگا۔ سیوا کراں بن کے داسی داسن، سیوک اپنا نام جناوانگا۔ تیرا میل پُرکھ ابناشن، ابناشی تیرا گھر دکھاوانگا۔ نرور ہو کے بنا سا تھن، سگلا
 سنگ اک جناوانگا۔ اچی کوک تیرا نام جیکارا سوہنگ سارے آکھن، توں میرا میں تیرا دوجا بندھن سرب کٹاوانگا۔ انتم اترن اپنے گھاٹن، گھاٹا سب دا
 پور کراوانگا۔ جنم مرن دی چکے واٹن، لکھ چوڑاسی پنڈھ مکاوانگا۔ جس گھر پُرکھ اکال تیرا آسن، تیرے بھگت او سے گھر بہاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شبد سوت منگے ور، تیرا روپ تیرے وچ ملاوانگا۔

* ۱۷ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی بختار سنگھ دے گرہ خیالی والا ضلع بٹھنڈا *

گر اوتار پیر پیغمبر راہ تنگن لوک پر لوکا، پُرکھ اکال دین دِیال اِکو اوٹ تکائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال مارگ دے نہ کوئے سوکھا، رہبر نظر کوئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن لکھ چوڑا سی کرے دھوکھا، ساچی سچ نہ کوئے پڑھائیا۔ من واسنا جیو جنت سادھ سنت کل ہو یا ہو چھا، ست سنتو کھ نظر کوئے نہ آئیا۔ بن ہر نام سری بھگوان کایا مندر خالی دے کوٹھا، دست امولک ہتھ کسے نہ آئیا۔ آتم پر ماتم جگت وچھوڑے ہو یا تھوٹھا، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ دُھر دی بانی شبد اگم سچ سنائے نہ کوئے سلوکا، رسنا جہوا بٹی دند رہے گر لائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان دیوے ہوکا، انجیل قرآن نعرہ رہی لگائیا۔ چار گنت دہ دشا پاربرہم پتر میثور پروردگار ویکھ اگھاں موقع، نرگن نر ویر اپنا پھیرا پائیا۔ کلجک تیرا راہ تنگے پُت چھوٹا، سٹ گوہند نال ملائیا۔ بے پرواہ بے عیب پروردگار نورِ الہی کیوں میرے نال کریں روسا، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ آکے اپنا گھر، برہمنڈ کھنڈ بیٹھانین اٹھائیا۔ گر اوتار منگن منگ، پر بھ آگے سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھ ہو سنگ، پروردگار تیری سرنائیا۔ لوک پر لوک تیرا منگن اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ راہ تنگن سورج چند، کرن کرن کر رُشنائیا۔ وشن برہما شو سچ دوار ویکھن لکھ، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ نیتز رووے جیرج انڈ، اُتبھج سیتج رہی گر لائیا۔ ترے گن مایا بھیکھ پکھنڈ، در در گھر گھر نچے واہو داہیا۔ پنج تت تتو کوئی نہ گائے چھند، ساچا راگ ناد کوئے نہ گائیا۔ نو نو چار لگی اگ، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ نہ کوئی مکہ کعبہ دے حج، حُجرہ حق نظر کوئے نہ آئیا۔ مندر مسجد شو دوالے نیر وہاون مٹھ، مستک ریکھ سارے بیٹھے ڈھاہیا۔ کھانی بانی جھولی خالی رہی اڈ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پاربرہم پتر میثور مُدھ بن خالی دسن ہڈ، ہر کا نام نظر کوئے نہ آئیا۔ دروہی خدائے بی مہروان محبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور چوڑاں طبق کیوں کیوں پچھے چھڈ، کھسہڑا اپنا گیوں جھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، مُدھ بن منگ نہ کوئے منگائیا۔ چوڑاں لوک مارن دھاہ، چوڑاں طبق رہے گر لائیا۔ چوڑاں وِدیا بھيو کوئی نہ را، خالی ہتھ رہی دکھائیا۔ چوڑس چند نہ سکے کوئے چکا، کلجک اندھیرا چھائیا۔ ساچا مارگ دے نہ راہ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ چار گنت

ہوئے حیران، ہر کا بھیو کوئے نہ پائیا۔ وہ دشا کوڑ طوفان، جیو جنت رہیا رڑھائیا۔ کام کرودھ ہویا بلوان، گھر گھر اپنا زور ودھائیا۔ مایا ممتا موہ سکے نہ کوئے مٹا، مٹی خاک دے سرب لوکائیا۔ من واسنا سکے نہ کوئی گوا، من مت پھرے ہلکائیا۔ گر کاشد سکے نہ کوئی کما، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیا۔ امرت آتم جام سکے نہ کوئے پیا، اٹھسٹھ تیرتھ پھر پھر تھکے پاندھی راہیا۔ ساچا مندر کوئی نہ سکے سہا، دیا باقی بن کملاپاتی جوت زرنجن کرے نہ کوئے رُشائیا۔ سچ سندیسہ دیوے نہ کوئے سنا، انحد انادی راگ الائیا۔ بحر کپائی پڑدا سکے نہ کوئے تڑا، گھر گھر وچ میل نہ کوئے ملائیا۔ سادھ سنت کلجگ انت سیری بھگونت کنت سکے نہ کوئے ہنڈا، نارڈھاگن بھیجی پھرے واہو داہیا۔ ساچے گھر سہاگن روپ نہ سکے وٹا، لال گلالا رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ مہروان پر بھ ٹھا کر سوامی مہر نظر اک اٹھا، دو جہان تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ کر بیٹھے سپس بھکا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پرگٹ ہو نوری خدا، اسم اکو اک دے سمجھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد تیری قسم کھا کے گئے سنا، انتم آوے بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی چلے اپنی سدا رضا، رازق رزق رحیم اک اکھوائیا۔ دو جہاناں ویکھے تھاؤں تھاں، لوک پر لوک پڑدا دئے اٹھائیا۔ چوڈاں طبق ساچا سبق دے سنا، کلمہ کائنات سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے بیٹھے الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے اڈیک، پر بھ تیرا دھیان لگائیا۔ مہروان بے نظیر در پا بھیکھ، بھلکھک سواالی بیٹھے الکھ جگائیا۔ وشن برہما شو تیرے چرن کول منگن پریت، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیری کالی دھار ویکھن چٹے اُتے لیک، لیکر بے نظیر تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ تیرا نشانہ کوئی نہ جانے ٹھیک، کایا ٹھیکر بھن نہ کوئے تیرا نور نظری پائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ نو نو چار تیری رکھدے گئے اڈیک، انتم ویلا گیا آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آسا اک رکھائیا۔ پیر پیغمبر کر کر سجدہ، سپس جگدیش رہے جھکائیا۔ توں صاحب ٹھا کر ہوں تیرا بردا، محبوب تیری اک سرنائیا۔ دو جہان تیتھوں ڈردا، بھے بھو اکو نظری آئیا۔ چار جگ تیرا کلمہ پڑھدا، بن کلویوں کام روپ وٹائیا۔ توں ویکھ کھیل ساچے گھر دا، گھر گھر وچ پڑدا لاہیا۔ دین اسلام اُمت نبی رسول پو کوئی نہ پھڑدا، چارے کتیاں خالی رہے دکھائیا۔ محمد تیرے ول اشارہ کردا، سینت نال رہیا سمجھائیا۔ میں صدی چوڈھویں اوہدے کولوں ڈردا، جس میری بنت بنائیا۔ اوہ آد جگاد جگ جگنتر سب دا گھاڑن

گھڑدا، گھاڑت گھڑے بے پرواہیا۔ اوہدے آگے کوئی نہ اڑدا، جو گھڑیا بھنّ وکھایا۔ بن پوڑی ڈنڈے دو جہان برہمنڈ کھنڈ سب دے اُپر چڑھدا، آؤندا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ اگنی ہون کدے نہ سڑدا، شبد دھار کدے نہ کھردا، ڈونگھی بھوری سمنڈ ساگر سکے نہ کوئے رُٹھایا۔ جو کرنا سو آپے کردا، نہ جیوندانہ دے مردا، مرد مردانگی اپنے ہتھ وکھایا۔ ہوں سیوک ہو کے ہاڑے کڈھدا، ویکھاں کھیل نرائن نردا، نہ ہر اپنی دیا آپ کماپا۔ کلجک انتم بھانا جردا، تُوں ہی تُوں ہی راگ پڑھدا، میں میرا نظر کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے بھیکھ منگن آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، جھک جھک سیس نوایا۔ پاربرہم پتر میشور پُرکھ اکال دین دیاں ساڈا پینڈا گیا مک، کلجک ویلا انت رہیا سمجھایا۔ سچکھنڈ دوارے ہر نرنکارے تیرے چرن بلہارے تیری سرنائی بیٹھے لگ، دوجا دھام نظر کوئے نہ آیا۔ کرپاندھان نوجوان وڈ مہروان لکھ چوراسی جیو جنت جا کے بچھ، کیوں بیٹھے تیرا نام بھلایا۔ نہ بھے نہ زویر نراکار اِکو شیر ہو کے بک، بھک دو جہان سنایا۔ لکھ چوراسی آتم سُتی جائے اُٹھ، شبد ہلونا اک لگایا۔ جن بھگتاں دے اِکو سکھ، سکھ آتم گھر وکھایا۔ اُجل کر مات لکھ، کھڑا اپنے رنگ رنگایا۔ اپنی گودی لے چک، نہ رگن سرگن سیو کماپا۔ برہو ویراگن ہو کے جا کے بچھ، در در گھر گھر پھیری پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو ویکھ اپنا گھر، جس گھر وچ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ وسایا۔ ویکھ پر بھو جگ آکے حال، تیرے آگے اک عرضویا۔ چاروں گنٹ ہوئی بے حال، دہ دشا سار کوئے نہ پانیا۔ غریب نمانے روون کنگال، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ ساچا دے نہ کوئے دلال، سوڈا ہٹ نہ کوئے وکانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ سارے تھکے بھال، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کر کرپا من اِک سوال، ست ستوادی اپنا ویس وٹانیا۔ لکھ چوراسی بن پت بھل بھلو اڑی دے ڈال، خزاں روپ رُت وٹانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگانیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ بے پرواہ آکھ سمجھاؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی نین اُٹھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی پُرڈا لاہندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر آکھ سناؤندا اے۔ وشن برہما شو نال رلاؤندا اے۔ آسا سب دی پور کراؤندا اے۔ شبدی اپنی دھار چلاؤندا اے۔ بودھ اگادھ مردنگ الاؤندا اے۔ دو جہاناں خبر سناؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ اُٹھاؤندا اے۔ پُری لوء ہلاؤندا اے۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ پنج تت کھیڑا ویکھ

وکھاؤندا اے۔ نو در اپنا رنگ چڑاؤندا اے۔ دسم دواری کُنڈا لاہندا اے۔ آتم سیجا سوبھا پاؤندا اے۔ شبد سہاگی گیت الاؤندا اے۔ بن ویراگی راگ
 سناؤندا اے۔ سچ تیاگی روپ وٹاؤندا اے۔ کنت سہاگی میل ملاؤندا اے۔ بن سوانگی ویس وٹاؤندا اے۔ کلج کوڑی کریا آندھی ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ سچ
 سناؤندا اے۔ شہنشاہ اپنا نام درڑاؤندا اے۔ چار جگ دی تھکی مانی، سرت سوانی اپنی گود بہاؤندا اے۔ توں ہی توں ڈھولا گاندی، ساچا راگ
 سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آسا منسا سب دی لیکھے لاؤندا اے۔ آسا منسا پور کر اوانگا۔ زرویر ہو کے روپ
 وٹاوانگا۔ دو جہان ویکھ وکھاوانگا۔ لکھ چوراسی پھول پھولاوانگا۔ جم کی پھاسی آپ تڑاوانگا۔ جن بھگت بنا کے ساتھی، سگلا سنگ نبھاوانگا۔ آتم پر ماتم بنا کے
 پاٹھی، پوجا پاٹھ اک درساوانگا۔ کلج میٹ اندھیری راتی، سنجک سچا چند چکواوانگا۔ نہ کوئی دے ملّا قاضی، پنڈت پاندھا خاک رلاوانگا۔ نہ کوئی دے سے شاہ
 نواب غازی، راج راجاناں خاک ملاوانگا۔ چڑھ کے شبد گھوڑے سچے راکی، رقبہ دو جہان چرناں ہیٹھ رکھاوانگا۔ آد پُرکھ جس ساجن ساجی، سو اتم ویکھن
 آوانگا۔ سوہنگ شبد دُھر دی دات سنجک دیواں اکو بھاجی، وست امولک آپ ورتاوانگا۔ زرگن زرویر ہو کے جن بھگتاں اندر کراں حج بن کے حاجی،
 حضرت اپنی دھار وکھاوانگا۔ بردا غلام ہو کے بناں نمازی، سچ مُصلّا اک وچھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا
 اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ دُھر دا لیکھا ہتھ رکھاوانگا۔ سمرتھ ہو کے آوانگا۔ مہما اکھ جناوانگا۔ دُھر دارتھ آپ چلاوانگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اکو مارگ دس، چار
 ورن رہبر اک اکھواوانگا۔ سب دا ویکھ دھیرج جت ست تپ ہتھ، تپ تپیشتر پڑا آپ اٹھاوانگا۔ سنت سہیلے وچوں رکھ، اپنا رنگ رنگاوانگا۔ بھگتاں درس
 دیاں پر تکھ، سنمکھ اپنا کھ وکھاوانگا۔ گرکھاں بھجاواں اگنی اگ، امرت میگھ اک برسواوانگا۔ گرکھاں شبدی بنھ تگ، ساچا سگن اک مناوانگا۔ ہر دے
 انتر آتم رچ، ساڈھے تن کروڑ لوں لوں اپنا نام جپاوانگا۔ اکو دھار وکھاواں سچ، کوڑ کڑیارا ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، شبد اگنی بول اکھ، نعرہ اکو اک سناوانگا۔ نعرہ اکو اک سناؤندا اے۔ پر بھ اپنی دیا کماؤندا اے۔ کلج پچھلا پنڈھ مکائے گا۔ سنجک سچا دھرت
 مات گود ٹکائے گا۔ ناتا جوڑے جن بھگتاں نال پکا، سگلا سنگ اک وکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا ویکھ

و کھائے گا۔ پر بھ لیکھا ویکھن آویگا۔ جوتی نور نور پر گٹاویگا۔ ظاہر ظہور ویس وٹاویگا۔ شبد ناد تور سٹاویگا۔ سرب کلا بھر پور، بھر پور اپنی کل ورتاویگا۔ پندھ
مکا نیڑ دور، دور ڈراڈا نیرن نیرا نظری آویگا۔ کلج کوڑی کریا ناتا توڑے کوڑ، سچ سچ اک سمجھاویگا۔ نو کھنڈ پر تھمی ویکھے بھریا پور، شتوہ دریا آپ
رڑھاویگا۔ گرگھ ورا ہوئے منظور، جس اپنا بھو چکاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا لیکھے لاویگا۔ گر اتار سن
کے پئے ہس، سچھنڈ ساچے خوشی منایا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرے سب وس، بے انت تیری وڈیایا۔ سنجگ تریتا دو پر کلج اسیں مارگ آئے دس،
لوکمت شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لیکھا لکھ سمجھایا۔ تیرا نام ندھان امرت آتم دے کے آئے رس، رس اکو اک سمجھایا۔ تیرا نور
نرگن جوت کر کے آئے پرکاش، دیا باقی کملا پاتی اک وکھایا۔ تیرے ملن دی دس کے آئے آس، ساچی سکھیا کر پڑھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سب دا
داتا پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اک اکھوایا۔ جگ چوکڑی پُری لوء منڈل منڈپ جو پاوند ارہے راس، گوپی کاہن روپ وٹایا۔ نت نوت دیوے ساتھ، سگلا
سنگ آپ ہو جایا۔ اسیں سارے گر اتار پیر پیغمبر اوسے نام دا کردے پاٹھ، پوجا جگت جگت جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ ویکھ
پر بھ سچا گھر، جس گھر تیرے نام وجے ودھایا۔ سری بھگوان ہو دیال، دو جہاناں والی آپ جنائیدا۔ بھگت سہیلے میرے لال، گر چیلے ویکھ وکھائیدا۔ نو
کھنڈ پر تھمی وچوں لواں بھال، لکھ چوڑا سی کھوج کھو جوائیدا۔ کایا پڑدا لاه سچی دھر مسال، دھرم دوارا اکو سو بھاپائیدا۔ دیا باقی نرگن جوت دیواں بال، اگیان
اندھیر مٹائیدا۔ اندھ راگ سٹاواں اگمی تال، ڈھولک چھینا نہ کوئے وجائیدا۔ امرت آتم پیواں جل سہاواں ٹھنڈا تال، گھر سروور اک پر گٹائیدا۔ آکے
ویکھ مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیدا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیدا۔ ساچا مارگ دیاں سکھال، سوہنگ اکھر اک سمجھائیدا۔ ایہتھے
اوتھے دو جہاناں بنے دلال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مارگ اکو اک درسا ئیدا۔ مارگ اکو اک لگاوانگا۔ دو جہان انت
سمجھاوانگا۔ سنجگ بنا کے بنت، گھرن بھٹنہار کھیل کھلاوانگا۔ گرگھ سجن میل سنت، سنگر اپنا روپ وٹاوانگا۔ وچھوڑا نارہے نہ کنت، سرتی شبدی جوڑ
جڑاوانگا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھاوانگا۔ دو جاد کوئی نہ جائے منگت، بھچھیا اکو گھروں ورتاوانگا۔ چار ورنان نظری آئے سچا پنڈت،

بودھ اگادھا راگ سناوانگا۔ چو داں و دیا کر کے کھنڈت، خالص اِکو نام سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا
 اک سکھاوانگا۔ ساچی سکھیا پر بھو سکھائے گا۔ جیو جنت آپ سمجھائے گا۔ سادھ سنت پھڑ اُٹھائے گا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہیگا۔ اُلٹا گیڑا پندھ مُکائے گا۔ پنچم
 جھیرا رہن نہ پائے گا۔ کایا کھیڑا آپ وسائے گا۔ میرا تیرا رنگ رنگائے گا۔ نیرن نیرا نظری آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچی رُتڑی آپ مہکائے گا۔ ساچی رُتڑی آپ مہکاویگا۔ بھل بھلوڑی ویکھ وکھاویگا۔ سچ باغیچہ اک پرگٹاویگا۔ نیچاں اوچاں اِکو رنگ رنگاویگا۔ سچ دورا
 سب نوں سچا سوجھا، سوجھ آتم پر ماتم آپ بھجاویگا۔ اگلا بھو کھلائے گو جھا، پڑدا دئی دویت چکاویگا۔ لیکھا رہے نہ ایکا دوجا، دوجا ایکا اِکو گھر وساویگا۔ نیر
 کھول اِکو تیجا، ترے بھون پندھ مُکاویگا۔ چوتھے گھر آپ پتیجا، پر م پریتی اک سکھاویگا۔ پنچم کھیل کرے انڈیٹھا، گھر گھر وچ راگ الاویگا۔ چھویں چھپر
 چھن وے نہ سجن مِتا، محل اٹل اک رُشاویگا۔ ستویں ست ستوا دی بیٹھا رہے اتیتا، ترے گن ڈیرہ ڈھاہویگا۔ اٹھویں اٹھاں تئاں نہ تپے انگیٹھا، کوڑی
 اگنی آپ بھجاویگا۔ نو در رہے نہ کوئی پلپیتا، پتت پاپی پنتیت رُپ وٹاویگا۔ دسم دوا ری کرے آپ بختیشا، بخشش اِکو اک وکھاویگا۔ جنم کرم دا سائمنے رکھے
 شیشہ، پورب لیکھانال رلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھاویگا۔ ساچا کھیل پر بھو کراویگا۔ کلج لیکھا
 انت مُکاویگا۔ ستجگ ساچی دھار بندھائے گا۔ چار ورن اِکو گھر وسائے گا۔ اٹھاراں برن رہن نہ پائے گا۔ ترنی ترن تارنہار دیا کمائے گا۔ ساچی سرن اک
 رکھائے گا۔ مرنی ڈرنی بھو مٹائے گا۔ ساچی پوڑی چڑھنا آپ سمجھائے گا۔ سرت شبد پھڑنی، پھڑ پلو گنڈھ بٹھائے گا۔ پرکھ اکال اپنی کرنی کرنی، کرتا اپنا
 کھیل رچائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سب دی آسا پور کرائے گا۔ پر بھو آسا پور کراویگا۔ منسا منسا
 وچ ملاویگا۔ کوڑا سنساروگ چکاویگا۔ ستجگ ساچا بنس اک اُچاویگا۔ سوہنگ ہنسا رُپ وٹاویگا۔ دہ دشا راگ الاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کماویگا۔ کرنی ساچی پر بھو کرائے گا۔ مہروان ویکھ وکھائے گا۔ گر اوتار نال رلائے گا۔ پیر پیغمبر در بلائے گا۔ بھگت اٹھاراں آپ اُٹھائے گا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد نیرن اٹھ کھلائے گا۔ نانک گوہند دھار جنائے گا۔ کرے کھیل سورا سرننگ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائے گا۔ درویش بنا سورج چند، ساچی

سکھیا اک درڑائے گا۔ چوتھے جگ مکیا پنڈھ، سفر نامہ سب دا ویکھ وکھائے گا۔ اٹھ کے ویکھو لکھ چوڑاسی اندر دسے نہ کوئی انند، ساچا چند نہ کوئے
 چمکائے گا۔ سب دی خالی کٹی کھلی دسے گنڈھ، پلو بندھ نہ کوئے وکھائے گا۔ بن ہر نامے جگت سوانی ہوئی رنڈ، جگت رنڈیا کم کسے نہ آئیگا۔ سر چھی کوڑی
 کریا جھوٹھی پنڈ، کسے بھار نہ کوئے ونڈائے گا۔ بھانڈا بھرم بھو دئی دویت نہ ڈھائی کندھ، گھلا دیہڑا نظر کوئے نہ آئیگا۔ آتم پر ماتم نال مل کے گایا نہ اکو
 چھند، جس گایاں پر بھ وچھڑ کدے نہ جائے گا۔ کسے کم نہیں آونے بتی دند، رسنا جھوا لیکھا لیکھے کوئی نہ پائے گا۔ جنہاں نال کوڑی کریا کھادھا گند، سو
 گندگی وشاکیرا رُوپ وٹائے گا۔ بن سنگر دوارے گرکھ تیرا نور نہ چمکے چند، تیرا ظہور نظر کسے نہ آئیگا۔ بن پرکھ اکال دین دیال دسے نہ کوئے بخشند،
 بخشش ہتھ نہ کوئے پھڑائے گا۔ سچ دوارا اکو اک جن بھگتو لینا منگ، پرکھ اکال ساچی بھچھیا جھولی پائے گا۔ نام چاڑھے ساچا رنگ، انڈٹھری چولی آپ
 رنگائے گا۔ ناتا توڑے جیرج انڈ، اُتبھج سیتیچ چارے کھانی پنڈھ مکائے گا۔ دیوے اکو نجاند، نج امرت رس چکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، سرشٹ سبائی دے گیان، گر اوتار دھرو دھیان، پیر پیغمبر سچ نشان اک وکھائے گا۔ پاربرہم تیری دھن وڈیائی، پرکھ اکال تیرا انت کوئے نہ
 پائیا۔ گر اوتار رہے جس گائی، پیر پیغمبر ڈھولا رہے سناپیا۔ لوک پر لوک تیرے نام و بے ودھائی، برہمنڈ کھنڈ تیری شنوائیا۔ وشن برہما شو تیرا راگ رہے
 الائی، گن گندھرب اپنا ناد جنائیا۔ لکھ چوڑاسی جو جنت سادھ سنت تیری سکھن سچ پڑھائی، ساچا اکھشر اکو دے جنائیا۔ آون جاون جنم مرن چکے جگت
 جدائی، لیکھا لیکھ کوئے رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم کر اک گڑمائی، گھر میلا گرو چیلارُوپ وٹائے دھی جوئی آ۔ ٹوں صاحب سنگر سجن سہیلا، کلجگ انتم
 دسے ویلا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا دھر دا ور، وست امولک جھولی پائیا۔ دیوے در ہر نرنکار، نرور
 دیا کمائیا۔ سرب جیاں دا سانجھیا، بے پرواہ اک اکھوائیا۔ دھر دا لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر رہیا جنائیا۔ سارے رل مل بولو اک جیکار، دھر دا ڈھولا
 راگ سناپیا۔ آپس وچ کرو پیار، دین مذہب ذات پات نظر کوئے نہ آئیا۔ اکو وسو سچ مکان، سچھنڈ دوارا رہیا وکھائیا۔ اکو چرن کرو نمسکار، پر بھ سرن
 ملے سرنائیا۔ اکو نعرہ دیو مار، دو جہان شنوائیا۔ اکو اکھر کرو درکار، الف یے نہ کوئے پڑھائیا۔ سارے حلف چکو در گھر سچے دربار، گل پلو واسطہ پائیا۔

بچھلا کھسہڑا چھڈیا سرب سنسار، ناتا چھڈیا جگت لوکائیا۔ کرپا کر اک نرنکار، نرگن تیری اوٹ رکھائیا۔ جگ جگ بن کے آئے سیوادار، سیوک چاکر روپ وٹائیا۔ پنج تت ناتا چھٹیا انتم وار، تن ماٹی کھیہ کم کسے نہ آئیا۔ کسے خاک دہی کسے کیتا سسکار، ساچی سار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پر بھ تیری جوت تیرے نال ملی آن، بے پہچان تیرے وچ سمائیا۔ تیرے آگے دوئے جوڑ واسطہ سارے پان، نیتز نین نین شرمائیا۔ کرپا سیری بھگوان، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ لوکمت جا کے ویکھ وڈ سوریر بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ جو دھے سوریر مرد مردان، سچ مردانگی دے دکھائیا۔ تیرا جھلے اک نشان، نام نشانہ دے دکھائیا۔ تیرا ناؤں گائے دو جہان، نرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے اگئی ور، جس دا بھيو کوئے نہ آئیا۔ دے ور سچے بھگونت، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کھجک ویکھ جا کے جیو جنت، سادھ سنت رہیا گر لائیا۔ کوڑی کرپا گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، کام کرو دھ لو بھ موہ ہنکار پئی لڑائیا۔ چار ورن کھتری براہمن شودر ویش کوئی نہ بنے سنگت، دین مذہب پڑدانہ کوئے چکائیا۔ کھان پین پریم رس کوئی نہ جانے پنگت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، کھجک لیکھا دے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے اک، آخر تیتوں رہے سنائیا۔ مارگ دس دس گئے تھک، لوکمت بن بن پاندھی پھیرا پائیا۔ تیرے نام دا کھول کے آئے ہٹ، بن ونجارے سیو کمائیا۔ تیرے سروور دس کے آئے تھ، کنارہ اکو اک درسائیا۔ پاندھی بن کے پھر پھر آئے نٹھ نٹھ، قدم قدم تیرے لیکھے لائیا۔ ناتا توڑ آئے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ ڈھیری خاک ملایا۔ تیری دست تیرے کھاتے دتی گھت، اپنے خالی ہتھ رکھائیا۔ مہروان اٹھ ویکھ کھول اٹھ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ پتا پوت دھیاں بھیناں رہیا تک، لوک لجا شرم حیا نہ کوئے رکھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نیڑا کرے نہ کوئی حق، حقیقت نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرم ست برج گیا ڈھٹھ، دیوار رہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کرپا سب نوں مارے سٹ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گر گھ ور لے دوئے جوڑ واسطہ رہے گھت، چرن کول دھیان لگائیا۔ بھگت کہن بھگون پوری کر آس، بیٹھے نراس جگت گر لائیا۔ سنت کہن ساڈا کوئی نہ دیوے ساتھ، سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ گر سکھ کہن سانوں لبھے کوئے نہ گھٹ، پتن نظر نہ آوے ماہیا۔ چار گنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ پُرکھ اکال آ کے پچھ وات، کیوں بیٹھا کھ چھپائیا۔ نیتز کھول مار

جہات، جھاکئی اپنی دے جنائیا۔ تیری پچھلی سکی واٹ، اگا نیڑے رہیا دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا لیکھا لکھ کے گئے گر اوتار پیر پیغمبر نال قلم دوات، کلمہ شہادت رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جن ساچے لے ملائیا۔ ہر جن ساچے میل پر بھ، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں لبھ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دُور کرا کوڑی حد، گھر اپنا دے دکھائیا۔ نام و جا ساچا ند، دُوجا راگ سُنن کوئی نہ پائیا۔ درس کرا اپنا ج، حاجت ہو رہے نہ رائیا۔ ڈھولا سنا دُھر دا چھند، سچ سندیسہ اک الائیا۔ دھام دے نربان پد، گھر ساچے و جے ودھائیا۔ مٹے وچھوڑا تیرا اڈ، ساچا سنگ لے نبھائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پار برہم برہم تیری ید، کیوں بیٹھا لکھ بھوایا۔ کرپا کر کے گھر اپنے سد، صدا اکو نام سنا ئیا۔ میں تیرے چرن کول ڈگاں بھج، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ تُوں کریں اپنا لاڈ، سچ گودی گود سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں رنگ چاڈھ گوٹھ، وڈ لاری تُدھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ کرپا کر بخش ساچی دھوڑ، دھوڑی ٹکا مستک اکو لائیا۔ چتر سگھڑ بنا مور کھ موڑھ، بندے بندی خانہ دے تڑائیا۔ نرگن بخش اپنا نور، نرگن جوت کر رُشنا ئیا۔ میرا ہو کے کیوں بیٹھا دُور، بھگت بھگوان تیرا راہ تکائیا۔ تیتوں ملنا انت ضرور، ضرورت ہو نہ کوئے رکھائیا۔ گھر آ حاضر حضور، اپنا پھیرا پائیا۔ سوامی سرب کلا بھر پور، بھر پور رہیا سب ٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں سنگ رکھائیا۔ پار برہم پر بھ ہو بھگتاں سنگ، سگلا سنگ اک رکھائیا۔ تیرے نام و جا ون مردنگ، مردنگا اکو ہتھ اٹھائیا۔ تیرا مان سچ اند، اند اند وچوں پر گٹائیا۔ تیرا گاون دُھر دا چھند، سوہنگ راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں پوری آس کرائیا۔ جن بھگتاں پوری آس کراوانگا۔ آتم پر ماتم میل ملاوانگا۔ ساچا مارگ اک رکھاوانگا۔ نرگن سرگن کارج آپ رچاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن جگت وچھوڑا پنڈھ کٹاوانگا۔ ہر جن جگ وچھوڑا چلیگا۔ کلجگ انتم ویلا لگیگا۔ پر بھ نیرن نیرا ڈھکیگا۔ غریب نمائیاں آ کے بچھیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کولوں کدے نہ لگیگا۔ جن بھگتاں پڑدا لاہویگا۔ اپنا درس دکھاویگا۔ ساچا میل ملاویگا۔ آتم پر ماتم جوڑ جڑاویگا۔ سوہنگ رُپ اک سمجھاویگا۔ مہاراج دیکھ دکھاویگا۔ شیر بھبک اک

لگاویگا۔ سنگھ اپنا بھو رکھاویگا۔ وشنوں ہو کے سیو کماویگا۔ بھگوان ہو کے گود اٹھاویگا۔ دو جہان بے جیکار کراویگا۔ ستجگ ساچا راہ دکھاویگا۔ مول منتر اک درڑاویگا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے، لوک پرلوک وشن برہما شوگر اوتار پیر پینمبر بن رسنا جہوا سرب جس گاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکنتک نرائن نر، نر نر نکار اکو ایک اپنا حکم ورتاویگا۔

* ۱۸ اَسُو ۲۰۲۰ پکرمی ہر نام کور دے گرہ خیالی والا ضلع بھنڈا *

ہر کرپا جن سے کھیڑا، کایا نگر ملے وڈیائی۔ سنگر کرپا چکے جھیرا، تتوت نہ کوئے لڑائی۔ گر کرپا دے سنجھ سویرا، ملے سچ سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد لیکھا رہیا لکھائی۔ ہر کرپا ملے برہم گیان، بھیو ابھید جنائی۔ سنگر کرپا ملے دھر دادان، نام امولک جھولی پائی۔ گر کرپا انتر آتم ہوئے دھیان، لو اکو اک لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ ہر کرپا پر بھ پائے ایک، اینکار نظری آئی۔ سنگر کرپا بخشے ساچی ٹیک، دوجی اور نہ کوئے سرنائیا۔ گر کرپا ہوئے بدھ بیک، نرمل نور نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا دے سمجھائی۔ ہر کرپا ملے بھگونت، بھگون اپنی دیا کمانیدا۔ سنگر کرپا چے چاچ بن رسنا جہوا منت، اجپا چاچ اک سمجھانیدا۔ گر کرپا ملے وچھوڑا نارکنت، سرتی شبدی بندھن پانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ دکھانیدا۔ ہر کرپا پائے گھر گمبھیر، گنونت وڈی وڈیائی۔ سنگر کرپا امرت آتم ملے ٹھاندا سیر، جھرنا اکو اک جھرائیا۔ گر کرپا ساتک ست ہوئے سریر، اگنی تت رہن نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائی۔ گر کرپا لہے راہ، پاندھی اپنے پندھ لگائی۔ سنگر کرپا ملے اک ملاج، بیڑا شوہ دریا پار لنگھائی۔ ہر کرپا ملے سچا تھاں، درگاہ ساچی خوشی منائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے ایک ٹیک سرنائیا۔ گر کرپا بدلے نیت، نیتوان دے بدلایا۔ سنگر کرپا ہوئے اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ ہر کرپا سچکھنڈ و سے دھام انڈیٹھ، محل اٹل سو بھاپائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

ساچی بوجھ اک بُجھائیا۔ گر کرپا آئے جگت جہان، ملے نام وڈیائیا۔ سَنگَر کرپا گھر دیک جوت جگے مہان، نرمل نُور کرے رُشنائیا۔ ہر کرپا ملے میل سری بھگوان، بھگوان اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ گر کرپا بھيو جائے گھل، پڑدا رہن کوئے نہ پائیا۔ سَنگَر کرپا امرت آتم جائے نہ ڈلھ، گھر سرور دئے دکھائیا۔ ہر کرپا سَنگھنڈ دوارا جائے گھل، آون جاون پنڈھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھید آپ جنائیا۔ گر کرپا کھلے اگھ، نچ نیتز دئے گھلائیا۔ سَنگَر کرپا لکھ چوڑا سی نالوں ہووے وگھ، نرگن سرگن اپنا موئل جنائیا۔ ہر کرپا سَنگھنڈ دوار پر م پڑکھ درس ہوئے پرتکھ، سوچھ سرُپی رُپ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ ہر کرپا ملے ہر جو آپ، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ سَنگَر کرپا ست ستوادی ملے جاپ، بن رسنا جہوا آپ سنانیندا۔ گر کرپا کوٹ جنم دے مٹن پاپ، دُرمت میل سرب دھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ گر کرپا کھلے تاک، بند کواڑی دئے گھلائیا۔ سَنگَر کرپا آتم پر ماتم بچھے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ ہر کرپا سَنگھنڈ دوار ہوئے نواس، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اک درڑائیا۔ ہر کرپا ہر چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیا۔ سَنگَر کرپا دو جہان ڈونگھی بھور جائے لنگھ، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ گر کرپا نام وجائے اک مردنگ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لہندا دئے چُکائیا۔ ساچا لہندا دیوے آپ، ہر سَنگَر رُپ وٹائیا۔ گر سَنگَر سَنجن تھاپن تھاپ، دیکھ دکھائے چائیں چائیا۔ جگ چو کڑی بن کے پتا باپ، پوت سپوت گود اٹھائیا۔ جن بھگتاں دتے اکونات، سنت ساجن لئے جگائیا۔ گر گھماں اکو نام ندھان جائے آگھ، اندر وڈ کے دئے سمجھائیا۔ گر سیکھ گر ملن دی دتے جاج، سدھ مارگ اک جنائیا۔ من منو آنہ کرے ناچ، اٹھ اٹھ دہ دشانہ دھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کاچ، کچ کنچن رُپ وٹائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ گھر مندر کر نواس، آسن سَنگھاسن سو بھا پائیا۔ شبد سرُپی پائے راس، اگنی گوپی کاہن نچائیا۔ کھیلے کھیل پڑکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کمائیا۔ سَنجگ تريتا دوا پر کھجگ جگ چو کڑی جس کیتے ناس، کھجگ اتم دیکھے بے پروا ہیا۔ جس دا لہندا دینا کوٹن کوٹ پر تھمی آکاش، کوٹن کوٹ وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ جس دا سندیسہ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پینغمبر

لیکھا لکھ گئے لکھاص، لوکمت پھیرا پائیا۔ جس دا بھيو کوٹن کوٹ سادھ سنت کوئی گانہ سکے وچ گاتھ، رسنا جھوا مٹی دندنہ کوئے وڈیائیا۔ سو صاحب پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کمائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ مہما سٹائے اکتھنی کاتھ، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ ہو سہائی انا تھاں ناتھ، دینن اپنی دیا کمائیا۔ آتم پر ماتم دے اکو پاٹھ، پوجا سمرن اک سمجھائیا۔ اکو تیرتھ اکو تاٹ، گھر گھر سرور دے نہائیا۔ اکو نور اکو ذات، اکو مذہب دے سمجھائیا۔ اکو نام اکو گاتھ، اکو راگ دُھن شنوایا۔ اکو مندر اکو ہاٹ، اکو ونج رہیا کرائیا۔ اکو پتن اکو گھاٹ، اکو بیٹھا سچا ماہیا۔ اکو چرن اکو نات، اکو بدھاتا نظری آئی۔ اکو سجن اکو ساک، سگلا سنگ اک نبھائیا۔ اکو پڑدا اکو تاک، اکو دُئی دویتی دے مٹایا۔ اکو سجن اکو ساک، سین اکو اک اکھوایا۔ اکو کھیل اک تماش، کھیلنہار اک ہو جائیا۔ اکو وست اکو دات، دیونہار بے پرواہیا۔ اکو اکھر اک جماعت، اکو پٹی دے پڑھائیا۔ اکو ہر پُرکھ ابناش، اکو سنگر روپ سائیا۔ اکو تھاپن لے تھاپ، اکو گر گر بوجھ بُجھائیا۔ اکو آد جگاد جگ چو کڑی پت لے راکھ، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سو صاحب دا ساچا کرو جاپ، جس جیباں ڈکھ رہے نہ رایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس تھاپن دتا تھاپ، دیونہار ت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیڑا گرگھ لینا وسایا۔ ساچا کھیڑا وسے لوکمت، ساڈھے تن ہتھ ملے وڈیائیا۔ گھر سجن ملے ماہی ساک، پر بھ متر پیارا پھیرا پائیا۔ چرن پریتی بھئے نات، ناتا جوڑے سچ سُبھائیا۔ مہروان ہو کے دیوے دات، وست املڑی جھولی پائیا۔ نام ندھان دُھر سوغات، بن قیمت دے چُکائیا۔ میٹے رین اندھیری رات، ساچا نور چند شبد چمکائیا۔ پتن پار اُتارے گھاٹ، گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اچھا پور کرائیا۔ جن بھگتاں اچھیا کرے پور، آپ اپنی دیا کمائیا۔ بخشنہارا ساچا نور، نرگن نور دے رُشائیا۔ وجا ونہارا ساچی ثور، انحد راگی راگ الائی۔ توڑنہارا ناتا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ دے مٹایا۔ بھرنہارا بھانڈے بھر پور، خالی دے بھرائیا۔ گر کاشد جو گرگھ کرے منظور، تنہاں بر تھی آس کوئے نہ جائیا۔ دیونہار سدا حاضر حضور، گھر بیٹھا ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے خوشی منایا۔ گھر ساچے خوشی مناوے گاوے گیت، گیت گو بند سنا نیندا۔ بھگت بھگوان دُھر دی ریت، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ صاحب سنگر کایا مندر وکھائے وکھائے مکہ کعبہ

مسیت، شو دوالا مٹھ گُردوار اِکو گھر جنائیندا۔ جس گھر وسے پتت پُنیت، پتت پاون بھيو چُکائیندا۔ لیکھا جانے هست کپٹ، اوچ پِچ انگ لگائیندا۔ دھام وسے اک انڈیٹھ، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ گرگھ وِلا کرے پریت، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچی بھیکھ، بھچھیا نام اک ورتائیندا۔ بھچھیا نام جھولی پا، پاربرہم دے جنائیا۔ گر شبدی تیرا بنے ملاح، بیڑا مات چلائیا۔ سنگر پورا دے پناہ، چرن کول سرنائیا۔ ہر کرتا اتنم گودی لئے بہا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ہر جن ہر بھگت لہنا دینا کُے دو جہاں، زرگن سرگن سرگن زِرگن اِکو نور سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر در ہر گھر ہر دست اک ورتائیا۔

* ۱۸ اَسو ۲۰۲۰ پکرمی ہر نام کور دے گرہ خیالی والا ضلع بھنڈہ *

جن بھگتاں دتے مارگ ایک، ہر سنگر دیا کمائیا۔ انتر آتم کرے بیک، گر سنگر سو جھی پائیا۔ پورب وکھائے لہنا لیکھ، گر پورے ہتھ وڈیائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے ساچا دیس، گرہ مندر خوشی جنائیا۔ اندر وڑ کے دیوے اپنا بھیت، پڑدا دُئی دویت چُکائیا۔ پاربرہم برہم دتے ہیست، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ سرتی شبد جتا کے کھید، ساچی کھیل اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دیوے دس، ہر ہر جو دیا کمائیندا۔ انتر آتم دیوے رس، سنگر پورا بوجھ بُجھائیندا۔ زِرمل جوت کر پرکاش، گر نیتز اگھ اک کھائیندا۔ گھر گوپی کاہن پوائے راس، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیندا۔ کوڑ وکارا کر کے ناس، ساچی دست اک ورتائیندا۔ جگت ترسنا میٹ خاص، خواہش اپنے نال رلائیندا۔ لیکھے لا پون سواس، رسنا جہوا گن چکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھيو آپ کھائیندا۔ جن بھگتاں بھيو کھولے ہر، ہر کرتا وڈی وڈیائیا۔ کرپا کر زرائن زر، زر بوجھ اک بُجھائیا۔ کوڑی کرایا توڑ در، دروازہ اِکو اک سمجھائیا۔ جس گرہ سجن بیٹھا وڑ، سچ سنگھاسن سو بھاپائیا۔ زِرمل پرکاش جوت رہیا کر، نورو نور نور رُشنائیا۔ شبد اگئی رہیا پڑھ، اِکو راگ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت دے

سمجھائیا۔ جن بھگتاں اُپر ہو دیاں، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیا۔ پکڑ اٹھائے ساچے لال، ہر پُرکھ زرنجن ہوئے سہائیا۔ زرنجن ہو کے بنے دلال، ایکنکار ویس وٹائیا۔ ساچا دیک ديوے بال، آد زرنجن جوت رُشائیا۔ اندر باہر کرے سنبھال، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ ساچی دھر مسال دے وکھال، سیری بھگوان پڑدا آپ اٹھائیا۔ پاربرہم برہم میلے آن، گھر ساچے وے ودھائیا۔ آتم سیجا کرے پروان، سچ سُنہنجی اک سہائیا۔ دھر دا ديوے سچ گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ ساچے بھگت تیرا دھر دا اک نشان، نشانہ اور نہ کوئے رکھائیا۔ لیکھا چھکے دو جہان، دوئے دوئے روپ نہ کوئے وٹائیا۔ ساچا میلا سیری بھگوان، دوجا ایشٹ نہ کوئے رکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی نہ کوئے ایمان، چرن کول اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتاں اٹھ اک کھلایا۔ بھگتاں اٹھ کھولے اخیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ بجر کپاٹی ديوے چیر، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہندا۔ امرت آتم بخشے سیر، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیندا۔ جنم کرم دی بدل ديوے تقدیر، تدیر اکو اک سمجھائیندا۔ ذات پات اوچ نیچ شرع کٹ زنجیر، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ مایا ممتا کڈھے پیر، ہوئے ہنگتا روگ گوانیندا۔ ست سنتو کھ ديوے دھیر، جت ست اک سمجھائیندا۔ ساچا نام شبد اکسیر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جس نوں لبھدے پیر فقیر، پیغمبر جس دی اوٹ رکھائیندا۔ سو سلطان کھیلے کھیل شاہ حقیر، حضرت اپنا ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں ملے سانجھا پیر، پروردگار اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل داتا گنی گہیر، گہر گور اپنا رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں چاڑھے ساچی چوٹی، چوٹ نام نگارے لائیا۔ لبھدے پھر دے کوٹن کوٹی، ورلے ہر جن بوجھ بُجھائیا۔ کر کرپا کڈھے واسنا کھوٹی، دُرمت میل دھوائیا۔ سوئی سُر ت اٹھائے سوتی، چیتن دھار دے سمجھائیا۔ اپنی کھولے آپ خاموشی، ساچا نام دے سمجھائیا۔ دوئے لوچن لوچ کوئے نہ لوچی، نج نیتز دے دکھائیا۔ ہر کی کھیل کسے نہ سوچی، سوچ سمجھ وچ کسے نہ آئیا۔ کرے پرکاش نرمل جوتی، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مارگ دے دکھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دے سدھا، سدھی طرح سمجھائیا۔ پر بھ ملن دی اکو بدھا، ناتا کوڑا دیو تجائیا۔ سرن سرنائی جو سنگر سوامی ڈگا، تس باہوں پکڑ لے اٹھائیا۔ آد جگاد گہر گبھیر ڈونگھا ساگر نگھا، تانس اگن نہ تت تپائیا۔ پریم پریتی اندر بھجا، رنگ بھنڑا اک دکھائیا۔ کسیر جلاہے نال مل کے گجھا، ساچی ریت جگت دکھائیا۔ کرپاندھان

جس ول کر دئے اپنی ننگ، سو پاتھر پاہن لئے ترانیا۔ جے کوئی بچھے پر بھو وڈا کڈا، بھگت کہن تیرا انت کوئے نہ پانیا۔ جے کوئی بچھے پر بھ کڈا نگا، بھگت کہن ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جے سچی بچھو پُرکھ اکال سب دا پتا، رکھیا کرے ہر گھٹ تھانیا۔ اک ایکنار نال کرو ہتا، جو جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لیندے رہے سکھیا، لے کے سکھیا لوکمتا کرن پڑھائیا۔ سو صاحب سلطان سد سے وہ دِشیا، چار کُنٹ اپنا تھم ورتائیا۔ تِس دا لیکھ کسے نہ لکھیا آد انت کہن کوئے نہ پانیا۔ جن بھگتو پار برہم پتر میثور کدی نہ جائے بھٹیا، ذات پات دُکھ روگ نظر کوئے نہ آئیا۔ اُس نوں مار سکے نہ نال کدی وٹے اٹیا، تیر نشانہ پوہ نہ سکے رانیا۔ نر ویر نر اکار نر نکار دو جہان پھرے نٹھیا، ویس اویسا روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں اپنی گودی سدا چکھیا، چک چک خوشی منائیا۔ بچھلا لیکھا اوہناں کمیا، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ اگے دو جہان کسے نہ بچھیا، رائے دھرم پتر گپت وشن برہما شو آدک سارے بیٹھن سپس جھکائیا۔ ہر بھگت لوکمتا کدے نہ رہے لکھا، سری بھگوان اپنی بدھ نال لئے پرگٹائیا۔ جو صاحب سنگر سرنائی سپس جھکھا، سو سپس اپنا دھڑ نال لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اکو ورا، ایتھے اوتھے دو جہان سد اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۸ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی خیالی والا گُردوارے وچ ضلع بھنڈا *

سنگر شبد کرو پیار، نرگن سرگن نانک گیا سمجھائیا۔ گر انگد مارگ دتا وکھال، امر داس گر گھال کیتی لیکھے لائیا۔ رام داس وکھا سچی دھر مسال، ہر مندر روپ اک پرگٹائیا۔ گر ار جن گیان دیک دتا بال، بودھ اگادھ کری پڑھائیا۔ گر گرتھ گردیو سوامی سب دا بنا پرتپال، دُھر دی دھار اک جنائیا۔ دوس رین اٹھے پہر چپو چپو ہر نام، من واسنا میٹ مٹائیا۔ چل کے آو ساچے دھام، گر دوارا گر گر روپ نظری آئیا۔ جس در آ کے اچھیا پوری ہووے کام، کام چیشٹا رہے نہ رانیا۔ سوئی سرتی ملے رام، رمیا اپنا پھیرا پانیا۔ در گھر ساچے ملے اگنی کاہن، گر شبد نظری آئیا۔ جس دا آد جگاد اکو منتر ستنام، نام ست کرے پڑھائیا۔ اُس دے چرن کرو پرنام، امرت ویلے اٹھ اٹھ بھجو واہو داہیا۔ سفنل کرو جنم جہان، مانس برتھا لوکمتا نہ جائیا۔ گر چرن دھوڑ

کرو اشان، دُرمت میل لینی دھوایا۔ سَنگَر پَن دُھر سندیس لکھ واک سُنو آن، جس سُنیاں من مت بُدھ نرمل رُپ وٹایا۔ سرب جیاں دا اک گیان، گُر بانی بانی گُر شبد بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا گُر سنگت ور، ہر سنگت بن سَنگَر پورے ایہتھے اوتھے ہوئے نہ کوئے سہایا۔

* ۱۸ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی چک فتح سنگھ لائبھ سنگھ دے گرہ ضلع بٹھنڈا *

سَنگَر پورا سدا دیال، آد جگاد جگ چوکڑی ویکھ وکھائیندا۔ سنت سہیلے لہے لال، گُر چیلے میل ملائیندا۔ ترے گُن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ پنچ تت کایا تن وکھائے سچّی دھر مسال، ہر مندر اکو اک سمجھائیندا۔ شبد اگّی وچے تال، دُھن انادی راگ الائیندا۔ دپیک دیا جوتی دیوے بال، تیل باقی سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ امرت آتم وکھائے تال، سچ سروور اک نہائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، اوچ پنچ راؤ رنک اکو در سہائیندا۔ دیونہار نام ندھان، وست امولک جھولی پائیندا۔ کوڑی کریا میٹ نشان، سچ سچّی اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے ہر گیان، بودھ اگادھ آپ پڑھائیندا۔ سرتی شبد میل ملائے آن، نرگن سرگن سرگن اپنا رنگ وکھائیندا۔ لہنا دینا چکائے دو جہان، لکھ چوڑا سی پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَنگَر پورا مہروان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سَنگَر پورا سرب گھٹ پیتا، ہر گھٹ رہیا سمایا۔ جن بھگتاں مارگ دتے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کوئے وکھایا۔ جگ چوکڑی چلائے ریتا، دیونہار شبد وڈیایا۔ گھر وکھائے اک اندھیٹھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جس دی صفت شاستر سمرت وید پُران کرے گیتا، انجیل قرآن کھانی بانی رہی جس گایا۔ سو سَنگَر سدا رہے اتیتا، ترے گُن وچ کدے نہ آیا۔ جس نوں لہجھدے مندر وچ مسیتا، سو ساڈھے تن ہتھ اندر گھر گھر وچ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگنتر سَنگَر اکو شبد اکھوایا۔ سَنگَر سچا ٹھانڈا دربار، گھر اکو اک وکھائیندا۔ جتھے لیکھا چکے پُرکھ نار، نر نرائن اکو رُپ وٹائیندا۔ جن بھگتاں کھول بند کواڑ، آتم تاکی کُنڈا لاہندا۔ کر پرکاش بہتر ناڈ، اگیان اندھیر

مٹائیندا۔ اُچی کوک سُنائے پُکار، دُھن انادی ناد الائیندا۔ آتم سیجا کر پیار، میل ملاوا اِکو گھر وکھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا پیار، دُجا رنگ نہ کوئے رنگائیندا۔ جنم مرن روگ دئے نوار، پُرب لیکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے اپنے گھر وسائیندا۔ سَنگر پُورا سدا سمرتھ، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جس جن دیوے نام وتھ، تِس منتر اِک سمجھائیا۔ ہر دے وس مارگ جائے دس، باہروں کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ سُرُتی شبدی پائے نتھ، ڈوری تند اِک جنائیا۔ نام ندھانا مہما اکھ، سوہلا ڈھولا اِکو گائیا۔ جوں بھاوے تُوں لوے رکھ، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہر جن ویکھے لوکمت، نرگن سرگن بھيو چکائیندا۔ گرگھاں دیوے اِکو دات، گھر گسپھر آپ ورتائیندا۔ چرن کول بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ دُھر دا راگ سُنائے ساچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا اِک سمجھائیندا۔ میٹے رین اندھیری رات، ساچا نُوَر چند چکائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، کرم کرم داروگ گوائیندا۔ سدا سہیلا انترجامی ہر گھٹ وسے پاس، جن بھگتاں اپنا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل پر تھمی آکاش، گگن گگننتر منڈل منڈپ اپنی دھار چلائی۔ سَنگر سچا اِک داتار، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ غریب نمائیاں کوجھیاں کملیاں پاوے سار، دُکھیاں درد رہیا ونڈائیا۔ کرپا کرے جس آپ کرتار، کرتا پُرکھ ہو سہائیا۔ روگ سوگ چنتا دُکھ دیوے نوار، تن کایا مائی سیتل رُپ وکھائیا۔ بہتر ناڈ اگنی تت نہ تپے انگیار، امرت میگھ اِک برسائیا۔ ہوئے ہنگتا روگ دیوے نوار، ساچی سَکھیا اِک پڑھائیا۔ کوڑی کریا کرے خوار، دیوے نام سچّی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن پُرب لہنا ویکھ وکھائیا۔ ہر جن مٹے روگ سنتاپ، سنسا کوئے رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دا لیکھا چُکائے آپ، مہروان ہو سہائیا۔ گھر مندر کھول تاک، پڑدا دُئی دَویت اُٹھائیا۔ پکڑ چڑھائے اپنے گھاٹ، پتن اِکو اِک سمجھائیا۔ نظری آئے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لیکھا لیکھے لائیا۔ ہر جن تیرا مٹے دُکھ روگ، سنسامات رہن نہ پائیا۔ نام چُکائے ساچی چوگ، سوہنگ ہنسا رُپ وٹائیا۔ لہنا دینا مکے لوک پرلوک، دو جہاناں سر اپنا ہتھ لکائیا۔ تُوں میرا میں تیرا ساچا گاؤنا اِک سلوک، سو پُرکھ نرنجن سچ سمجھائیا۔ گھر دپیک پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا

دے گوائیا۔ باقی رہے نہیں کچھ کھوٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے پار کرائیا۔ گرگھ تیرا مٹیا ڈکھ، دردی درد درد ونڈائیا۔ گھر اُتے سچا سکھ، سنگر پورا ہوئے سہائیا۔ اُجل کرے مات گھ، دُرمت میل دھوائیا۔ لیکھے لائے جننی گکھ، دھن دھن جنیندی مانیا۔ بھاگ لگائے ابناشی اچت، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ آگے لیکھا چکھے اُٹا رُخ، مات گر بھ جوئی پھیر نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام وست اِکو اک ورتائیا۔ نام وست دیوے اٹھ، ہر داتا آپ ورتائیندا۔ آون جاون جائے چھٹ، لہنا دو جہان مُکائیندا۔ جنم کرم نہ رہے ڈکھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ اُٹا ہوئے مات گر بھ نہ رُخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیندا۔ اپنی گودی لئے چک، بیج سہنجنی آپ سہائیندا۔ جن بھگتاں کرے پیار جوں بالک مات پُت، پتا پُوت اپنا رنگ رنگائیندا۔ اندر وڑ کے لئے پُچھ، باہروں نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اُپر جائے ٹھہ، تس سکھ ساگر روپ وکھائیندا۔ سکھ ساگر گہر گہر گہر، گھر گھر وچ دے دکھائیا۔ تن ٹھانڈا کرے سریر، من مت بدھ نہ کوئے چترائیا۔ دُئی دویت کٹ بھیر، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ شرع رہے نہ کوئے زنجیر، شریعت روپ نہ کوئے وٹائیا۔ امرت دیوے اِکو سیر، ساچا نیر گھ چوائیا۔ من رہے نہ کوئی دِگیر، چنتا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ تن مائی رہے نہ کوئی پیر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ڈکھ روگ جائے نٹھ، جس گھر سنگر چرن اُکائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ نام امولک دے کے جائے وتھ، واسطہ اپنے نال پائیا۔ جن بھگتاں پر بھ توں منگن دا پورا حق، حقیقت سب دے ہتھ دکھائیا۔ لکھ چورا سی جیو جنت بھرم بھلکھے رہے شک، سنسا سکے نہ کوئے چکائیا۔ جیو جنت کُجگ انتم سارے گئے تھک، ساچی منزل ہتھ کسے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں کولوں گئے اک، جو گھر گھر در در پھر دے دھونیاں تائیا۔ انتم بہہ گئے مستک رکھ کے ہتھ، نیر نین نیر وہائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن لہنا دینا دے چکائیا۔ ہر جن لہنا دینا ہووے پور، آسا پور کرائیندا۔ روگ سوگ چنتا ڈکھ کرے دُور، جگت دلدر نیڑ نہ آئیندا۔ کوڑی کرپا ناتا توڑے کوڑ، کوڑا رس امرت روپ وٹائیندا۔ کر کرپا مستک اُکالائے دھوڑ، چرن چرنودک امرت جام اک پائیندا۔ چتر سکھ بنائے مورکھ موڑھ، ساچی سکھیا اک

درڑا نیندا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت پار برہم دا ساچا نور، نور نور نال ملا نیندا۔ درشن دیوے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیندا۔ سرب کلا بھر پور، پار برہم پر بھ اپنا بھو چکانیندا۔ وسنہارا نیڑے دور، دُور دُراڈا پندھ مُکانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گرگھ بال آنجان، آپ اٹھائے والی دو جہان، سچ دکھائے اک نشان، آون جاون چُکائے کان، مندر سہائے اک مکان، جس گرہ اپنا چرن چُھہا نیندا۔

* ۱۸ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی مکند سنگھ دے گرہ پنڈ مہراج ضلع بٹھنڈا *

چار جگ تھکے ماندے، اتم بیٹھے پندھ مُکائیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا راہ تکاندے، نچ نیز نین اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال ملاندے، ساچا سنگ نبھائیا۔ بھگت اٹھاراں پھڑ اٹھاندے، سچ پریت اک لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ گھلاندے، آلس نندرا دُور کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء واسطہ پاندے، در تیرے اک عرضویا۔ سورج چند نین شرماندے، نیز اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت گرلاندے، کوک اکو اک سنائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں دوئے جوڑ واسطہ پاندے، گل پلور ہے دکھائیا۔ انجیل قرآن کھانی بانی نیز نیناں نیر وہاندے، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ چار گنٹ دہ دشا انڈج جیرج اُتھج سبتج ساچا سنگ نہ کوئی نبھاندے، ورن برن پئی لڑائیا۔ گیت گوہند گہر گمبھیر پر م پُرکھ تیرا کوئی نہ گاندے، رسنا جہوا پتی دند ہوئے ہلاکائیا۔ سادھ سنت لوکات انتر آتم ہوئے آندھے، نچ نیز نین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ سچ دوار بے پرواہ کوئی نہ آوے ٹھانڈے، ترے گن گنی تت سرب تپائیا۔ کوڑی کرایا رسنا جہوا پندے کھاندے، خالص تیرا رُپ نظر کسے نہ آئیا۔ چار گنٹ دہ دشا اُتر پورب پچھم دکھن اُٹھ اُٹھ دھاندے، بھجن واہو داہیا۔ تیرا درس پار برہم پُرکھ اکال کوئی نہ پاندے، سو پُچھ سرُپی نظر کسے نہ آئیا۔ بھرے بھلے پنڈت پاندھے، ملا شیخ گر نتھی پنتھی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ آتم سرور ساچے تیر تھ کوئی نہ نہاندے، اکھسٹھ بیٹھے پھیریاں پائیا۔ دُئی دویت پڑدا نہ کوئی اٹھاندے، ایک دوجا بھو نہ کوئے چُکائیا۔ ساچے مندر بہہ کے تیرا اشٹ نہ کوئے مناندے، چار ورن اپنا اپنا دھیان رہے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ چار جگ رہے

گرلا، سبجگ تریتا دواپر کلجگ دے دُہانیا۔ وشن برہما شو مارے دہاہ، نیتز نیناں نیر وہانیا۔ کروڑ تیتیس مگے پناہ، چرن کولِ ملے سرنا نیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھیان، نیتز نین اگھ کھلایا۔ سرشٹ سبائی کسے نہ کوئی گیان، ساچا منتر نام نہ کوئے درڑا نیا۔ ست دھرم جھلے نہ کوئی نشان، کوڑی کریا ڈنکا وجے ودھانیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ گھر گھر نچے شیطان، شرع بیٹھی کھ گھنگٹ لاہیا۔ مہروان نظر نہ آئے نوجوان، نر نرکار درس کوئے نہ پانیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان ہوئے بے ایمان، بیٹھے بیوہ روپ وٹانیا۔ ساچا مٹر دسے نہ کوئے جہان، جگت دھروہی بنی لوکانیا۔ کاغذ قلم شاہی ہوئی حیران، ہر کا بھو کوئے نہ پانیا۔ گر کاشد کوئی نہ سکے پہچان، چووداں ودیا رہی گر لایا۔ رسنا جہوا ہتی دند امرت ویلے اٹھ کے سارے گان، سندھیا اپنا سگن منانیا۔ نج نیتز پار برہم پتر میثور درس کوئے نہ پان، بند کوڑی کُنڈانہ کوئے کھلایا۔ انحد ناد سنے نہ کوئی دھنکان، دُھن آتمک راگ سمجھ کسے نہ آیا۔ دیا دیک جوت گھر جگے نہ کسے مہان، اندھ اندھیرے بیٹھی سرب لوکانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ اٹھ ویکھن مار دھیان، لوکات راہ نکانیا۔ کلجگ نچے گھر گھر وڈ شیطان، اپنا لھم رہیا ورتانیا۔ کسے سمجھ نہ آئے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان بھو کوئے نہ پانیا۔ سچ مسلہ نہ کوئے انجیل قرآن، کایا کعبہ نظر کسے نہ آیا۔ صدق صبورى نہ کوئے ایمان، ثابت صورت درس کوئے نہ پانیا۔ ملے میل نہ وڈ مہروان، بی پھربان مہان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور نظر کسے نہ آیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھانیا۔ چار جگ کرن پکار، پنے پنے تیری سرنا نیا۔ ہوں بالے نڈھے بال آنجان، پر بھ تیرا انت کوئی نہ پانیا۔ کلجگ انتم سارے ہوئے بے حال، ساچا در نظر کوئے نہ آیا۔ انتم شاہوں ہوئے کنگال، خالی ہتھ رہے دکھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ نبھیا نال، جو آیا سو اٹھ اٹھ چل جائیا۔ دُھر دا لیکھا کھ کے گئے جہان، بانی بودھ اگادھ سمجھانیا۔ آتم پر ماتم دے کے گئے گیان، پار برہم برہم انتر بھو چکانیا۔ دھرم دکھا کے گئے نشان، سچ نشانہ اک جھلانیا۔ ساچی سکھیا دے کے گئے دُھر فرمان، نام سندیسہ اک سنانیا۔ دروہی خدائے کلجگ انتم سارے ہوئے بے ایمان، ساچا صدق نظر کوئے نہ آیا۔ مٹاشخ مسانک بغلے رکھ قرآن، کوڑی قسم لاشریک تیری رہے کھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا ویکھ اپنا اسلام، جس نوں دیندا رہیا پیغام، پیر پیغمبر سچ سندیسہ رہبر اپنا اک سمجھانیا۔ گر اوتار رہے کوک،

اُچی کوک کوک سنائیآ۔ سری بھگوان پر بھ صدی چو دھویں عیسیٰ موسیٰ محمد چکی چوک، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیآ۔ ویہویں صدی سب نوں رہی پھوک، ترے گن گنی رہی لائیآ۔ مان رہیا نہ کوئی پنج بھوت، اپ تیج وائے پر تھی آکاش متوت سنگ نہ کوئے رکھائیآ۔ ہویا اندھیرا چارے کوٹ، دہ دشا تیرا چند نظر کوئے نہ آئیآ۔ کوڑی کریا موئی رت، بسنتی رنگ نہ کوئے وکھائیآ۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی پُت، پتا پوت گود نہ کوئے سہائیآ۔ ساچی دھاروں کوئی نہ پئے اٹھ، جوتی نور نہ کوئے رُشائیآ۔ کسے در نہ دسے سچ، ساچا روپ نظر کوئے نہ آئیآ۔ کیرپاندھان ٹھاکر سوامی مہروان ست سرُپ آ کے پُچھ، کیوں بیٹھا کھ پُچھائیآ۔ چوتھے جگ سب نوں لگا ڈھک، گر اوتار دین دُہائیآ۔ انتم ویلا گیا ڈھک، جس دا لیکھا آئے سمجھائیآ۔ ساڈے کول نہیں کُچھ، خالی ہتھ رہے وکھائیآ۔ تیرے چرناں بیٹھاں بیٹھے لگ، سر سکے نہ کوئے اٹھائیآ۔ شاہ پاتشاہ اکو شیر ہو کے بک، دو جہاناں بھبک لگائیآ۔ کوڑ کڑیارا پینڈا جاوے مک، ساچا راہ دے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر بیننتی، بے اکو اک جنائیآ۔ ویکھ کھیل پر بھ سمت سمتی، تیری سمجھ کسے نہ پائیآ۔ تیری چال اگم اتھاہ راک، راج راجان شاہ سلطان تیرا لیکھا کہن کوئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن ہوئے نہ کوئے سہائیآ۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ سمجھاؤندا اے۔ ترے گن تیرا لیکھ وکھاؤندا اے۔ پنج تت تیرا بھو پاؤندا اے۔ گر اوتار لیکھ لکھاؤندا اے۔ پیر پیغمبر وقت سہاؤندا اے۔ درگاہ ساچی چھڈ کے آؤندا اے۔ مقامے حق نور چکاؤندا اے۔ لاشریک ویس وٹاؤندا اے۔ سچ تعریف آپ سمجھاؤندا اے۔ حقیقت حق اک جناؤندا اے۔ کوڑی شریعت آپ مٹاؤندا اے۔ نام پریت اک بندھاؤندا اے۔ دُھر دا کلمہ ساچا گیت، ڈھولا اکو راگ جناؤندا اے۔ جس نوں لہجے وچ مسیت، سو مسلہ حل کراؤندا اے۔ صدی چو دھویں رہی بیت، بیٹی کہانی سب دی لیکھے لاؤندا اے۔ چو داں طبق راہ رہے اڈیک، بن کے پاندھی پنڈھ مکاؤندا اے۔ نظری آئے دُور دُراڈا ہو نزدیک، نج نیتزین اک گھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا سب دا جھولی پاؤندا اے۔ گر اوتاراں آپ جنیا اے۔ مہروان کھیل رچایا اے۔ لیکھا سب دا جھولی پایا اے۔ بھرم بھلیکھا اک مٹایا اے۔ سچ سندیسہ نام سنایا اے۔ نر نریشا بن کے آیا اے۔ جوتی ویسا جامہ پایا اے۔

دس دسمیشا نال رلایا اے۔ مل کے ایکا اک بنایا اے۔ دو آروپ نہ کوئی دکھایا اے۔ تیا لوچن آپ کھلایا اے۔ چوتھے پد ڈیرہ لایا اے۔ پنجم میلا سہج سبھایا اے۔ چھویں چھپر چھن نظر کسے نہ آیا اے۔ ست ستوادی نور رُشایا اے۔ اٹھائیں تیاں پنڈھ مکایا اے۔ نو دوارے ڈیرہ ڈھایا اے۔ دسویں اکو نور چکایا اے۔ گیت انادی چھند سنایا اے۔ سورے سربنگ روپ وٹایا اے۔ آتم پر ماتم دیوے انند، رس اکو اک دکھایا اے۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اکو ڈوری تند جنایا اے۔ جس دا بھيو کوئی نہ پاوے آد جگاد کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ بیٹھا سیس جھکایا اے۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکال نرگن کھیل کرے سورا سربنگ، سو پُرکھ نرنجن ایکا حکم ورتایا اے۔ نام ڈنکا وجے اک مردنگ، مرد مردانہ ہتھ اٹھایا اے۔ لو آں پُریاں آئے لنگھ، دو جہان پنڈھ مکایا اے۔ کوڑی کریا کرے کھنڈ کھنڈ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا اے۔ وست اموک نام ندھان جن بھگتاں دیوے ونڈ، ساچی جھولی آپ بھرایا اے۔ ناتا چھٹے نارڈھاگن رنڈ، ہر جو کنت اک ہنڈایا اے۔ امرت سرور نہائے گنگ، اٹھسٹھ تیرتھ ڈیرہ ڈھاہیا اے۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، رنگ بسنت اک رنگیا اے۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، جس سر اپنا ہتھ لکایا اے۔ ڈبدا بیڑا دیوے بٹھ، شوہ دریا نہ کوئے رُٹھایا اے۔ نرگن سرگن چکے اپنے کندھ، پھڑ باہوں گلے لگایا اے۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و کلجگ انت سب نے گاؤنا اکو چھند، سوہنگ ڈھولا اک پڑھایا اے۔ آون جاون پچھلا پورب لہنا چکیا پنڈھ، آگے پُرکھ اکال مارگ اکو دے دکھایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دی دھار آپ جنایا اے۔ سب دا لیکھا انت چکاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال ملاوانگا۔ وشن برہما شو سُرپت اند کروڑ تیتیسانیتز نین کھلاوانگا۔ ترے گن مایا پنچ تت برہم مت اک درڑاوانگا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت ویکھ دکھاوانگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت جاناں مت گت، ہر گھٹ اندر وڑ کے بیٹھا پڑدالا ہوانگا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو گر اوتار پیر پیغمبر مارگ گئے دس، تنہاں لیکھا پور کر اوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو راہ دیواں دس، ساچی سکھیا سکھ سمجھاوانگا۔ انتر بلے آتم رس، بسنتر باہروں اگن بھجاوانگا۔ تیر نرالا ماراں کس، شبد انیالا اک اٹھاوانگا۔ بُرج ہنکاری جائے ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑاوانگا۔ کراں کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلاوانگا۔ ستجگ چلے اکو رتھ، بن رتھواہی سیو کماوانگا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت سہیلے ساچے رکھ، آخر اپنا میل ملاوانگا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کوڑی کرپا لیکھا انت مُکاوانگا۔ گر اوتار شکر مناؤندے نے۔ پیر پیغمبر واسطہ پاؤندے نے۔ در تیرے الکھ جگاؤندے نے۔ پر تکھ تیرا درشن پاؤندے نے۔ اگلا لیکھا لکھیا، تیرے اگے رکھ وکھاؤندے نے۔ تیری لیندے رہے سکھیا، ساچی سکھیا اک جناؤندے نے۔ سبجگ تریتا دواپر کلج پائی بھجھیا، جیو جتاں آپ سمجھاؤندے نے۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن تیری صفت اندر لکھیا، تیرا انت کوئی نہ پاؤندے نے۔ جگت جہان ویکھیا مٹھیا، اتم سارے چھڈ کے تیرے چرن دوار آؤندے نے۔ سرن سرنائی تیرے ڈھٹھیا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگاؤندے نے۔ تیرے در الکھ جگائی اے۔ پر بھ ساچے وڈ وڈیائی اے۔ کلج رین اندھیری چھائی اے۔ ساچا چند نہ کوئے چکائی اے۔ اکاون باون بیٹھے کھ چھپائی اے۔ کھانی بانی رہی گر لائی اے۔ امرت پانی ٹھنڈی دھار نہ کوئے وہائی اے۔ گنگا گوداوری جمنا سستی پڑدا اُپر نہ کوئے رکھائی اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، تیرا لیکھا کوئی رہن نہ پائی اے۔ ویکھ پر بھو اٹھ لوکمت، نیتز کھول لے انکڑائی۔ ساچا دے نہ کوئے ساتھ، گر چیلے کھ بھوایا۔ نظر نہ آئے ترلوکی ناتھ، نند چند نہ کوئے رُشانیا۔ سنگ نہ رام بیٹا دسراتھ، وہ دشا پئی دُہایا۔ عیسیٰ موسیٰ کالا سوسا کوئی نہ وسے پاس، چار یاری یاری نہ کوئے نبھایا۔ محمد خالی دے سے آس، اللہ رانی بھجے واہو داہیا۔ ساچی دے نہ کوئی راس، منڈل منڈپ رہے گر لایا۔ نانک شبد نہ کسے پاس، کلج بھرے بھلی سرب لوکایا۔ گوہند امرت ہتھ کسے نہ آوے دات، چارے کُنٹ دین دُہایا۔ نیتز کھول پار برہم پر بھ اپنی سرشٹی ویکھ جھاک۔ جھاک اپنی اک لگایا۔ ساچے گھوڑے اسو چڑھ راک، سولاں کلیاں آسن پانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا لکھ کے گئے بھوکھت واک، سچ سندیسہ مات جنایا۔ کلج اتم آوے پُرکھ ابناش، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ جوتی نور کرے پرکاش، مات پت پنچ تت نظر کوئے نہ آئی۔ اکو شبد وجائے ناد، دو جہان دئے سنایا۔ ڈھولا گائے بودھ اگادھ، ساچی کرے اک پڑھایا۔ دو جہان سُنے فریاد، سب دا لیکھا دئے مُکایا۔ جس رچنا رچی آد، سو اتم ویکھن آئی۔ سنت سہیلے وچوں کاڈھ، لکھ چوڑاسی باہر کڈھایا۔ جو تیرے بن تیتوں رہے ارادھ، انتر آتم دھیان لگایا۔ اوہناں میٹ واد وواد، روگ سوگ رہن نہ پانیا۔ نرگن سرگن رچ کاج، سرتی شبدی میل ملائی۔ سچ محلے چڑھ کے مار آواز،

کوک بانگ اکو وار سنایا۔ تیرے سپس جگدیش سوہے تاج، تخت نواسی تیری اک سرنایا۔ دو جہاناں تیرا راج، وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر تیری رعیت روپ وٹائی۔ صاحب سلطان درگاہ ساچی ساجن لے ساز، سجن اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی کر پوری خواہش، خالص اپنا رنگ دکھایا۔ سری بھگوان ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیدا۔ اٹھو دیکھو مارو دھیان، سچ سوامی آپ جنائیدا۔ پرگٹ ہو یا جودھا سوربیر نوجوان، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیدا۔ شبد سندیسہ دیوے فرمان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول کرو دھیان، سچ دھیانی اک سمجھائیدا۔ جس دا کلمہ پڑھو قرآن، سو کایا کعبہ گرہ دیکھ دکھائیدا۔ جس پیغمبر کرو سلام، سو سہی سلامت نظری آئیدا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد من کے گیا امام، سو امام اپنا ویس وٹائیدا۔ سارے بردے کرے غلام، غربت سب دی میٹ مٹائیدا۔ ساچا مارگ دتے آسان، احسان سب دے سر چڑھائیدا۔ پیر پیغمبر بالے دیکھ انجان، بالی بدھ آپ جنائیدا۔ ساچا کلمہ اکٹھے ہو کے پڑھو آن، بن کلبوت پنج ت پڑھائیدا۔ نظری آئے اک مہروان، نوجوان اپنا نور چمکائیدا۔ چوداں طبق منن آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیڑا اکو ست سمجھائیدا۔ سچ سنہیڑا دتے گیت، گہر گبھیر دے سمجھایا۔ انتم ناتا جھٹنا مسیت، مصلّا ہیٹ نہ کوئے وچھایا۔ صدی چودھویں چکے ریت، وضو بانگ نہ کوئے الایا۔ چار کوٹاں ہون پلیت، پاک روپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت اکو کرے نام پڑھایا۔ گر اوتار کھولو اکھ، سو پڑکھ زرنجن آپ جنائیدا۔ سری بھگوان پرگٹ ہو یا پرکھ، روپ رنگ ریکھ نہ کوئے جنائیدا۔ جس دے آگے چلے نہ کوئے کسے داوس، جو رو ز زیر سرب کرائیدا۔ سب دے خالی کر کے ہتھ، سمرتھ اپنا حکم ورتائیدا۔ دُور دُراڈے نیرن نیر بن درویش درتے آسن نٹھ، پاندھی رہن کوئے نہ پائیدا۔ رل مل سارے گر اوتار پیر پیغمبر اکو ساچا ڈھولا گاؤ جس، توں میرا میں تیرا دوجا روپ نہ کوئے دکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ ساچی سکھیا سنو بن کن، بن رسنا رہیا جنایا۔ دُھر فرمانا سب نے لینا من، میٹنہار نظر کوئے نہ آئی۔ در دوارے بن درویش کہنا دھن دھن، اکو راگ صفت صلاحیا۔ نر نریش بیڑا دیوے بٹھ آپ اپنے کندھ اٹھایا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی کار کمائی۔ نرگن نر ویر چاڑھ چن، انھو پرکاش دے

کھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار جگ دا اتم لیکھا سب دی جھولی پانیا۔ چار جگ دا چکھے لیکھا، کھت سب دی پور کرانیا۔ دو جہاناں کوئی نہ رہے بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در آ کے کہن توں ہی سچا نیتا، دو جا نظر کوئے نہ آئیا۔ آد جگادی اکو مینا، پُرکھ اکال وڈی وڈیانیا۔ تیرا مارگ ساچا سدھا، چار ورن دئے سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد ملے تیری سرنایا۔ سچ سرنایا اک رکھاوانگا۔ بے پرواہی کھیل رچاوانگا۔ درگاہ ساچی سچ دکھاوانگا۔ لوکات راہ جناوانگا۔ سچ جماعت اک بناوانگا۔ کل میٹ اندھیری رات، نوری چند اک چکاوانگا۔ نام دس دُھر دی گاتھ، سوہنگ ساچا راگ الاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تھم اک ورتاوانگا۔ ساچا تھم پر بھو ورتائے گا۔ دُھر سندیسہ اک سنائے گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لیکھا اپنی جھولی پائے گا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج سارے ویہہ سو ویہہ پنڈراں کنگ رکھ کے بیٹھے چیتا، اُبھل بھل کدے نہ جائے گا۔ زرویر زرنکار زراکار جس دھریا بھیکھا، سو اپنا کھیل رچائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی رچنا اپنے ہتھ رکھائے گا۔ اپنے ہتھ سب کچھ رکھاویگا۔ سنجگ ساچا راہ چلاویگا۔ نام اکو اک جپاویگا۔ ورن برن روپ نہ کوئے وٹاویگا۔ دین مذہب رہن کوئے نہ پاویگا۔ زیر زبر سرب اڈاویگا۔ صبر پیالہ اک پیاویگا۔ جابر جبر زور اک جناویگا۔ بن کے شیر بر، بھبک اکو اک سناویگا۔ دو جہاناں ویکھ غدر، گدا اپنا نام اٹھاویگا۔ ساچا شبد پھیرے چکر، چکرورتی نظر کسے نہ آویگا۔ دُھر سندیسہ گر اوتار پیر پیغمبر دیندے رہے پتر، سب دی پترکا ویکھ کے لیکھا پور کر اویگا۔ اکو گوہند سورناں رکھاوے پتر، پتا پوت گنڈھ بنھاویگا۔ سچکھنڈ دواویوں زرن گن جوتی دھار آوے اتر، روپ رکھ نہ کسے جناویگا۔ پنڈراں کنگ سارے مل کے کہن پر بھ تیرا شکر، شنکا سب دامیٹ مٹاویگا۔ بھگت بھگوان چکھے کچھڑ، آپ اپنی گود سہاویگا۔ جو پیسویں صدی پر بھ ساچے توں گئے مگر، تنہاں رائے دھرم ہتھ پھڑاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے موڑن گھڑ، سنمکھ نظر کوئے نہ آویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کا پوڑا اک جناویگا۔ ہر کا پوڑا آپ سمجھاویگا۔ براہمن گوڑا روپ وٹاویگا۔ لماں چوڑا نظر کسے نہ آویگا۔ مٹھا کوڑا رس سمجھ کوئی نہ پاویگا۔ گہر گمبھیر گورا، نیتز نین نین نہ کوئے ملاویگا۔ شبد اگنی چڑھے ساچے گھوڑا، سو دو جہان دوڑاویگا۔ چار جگ

گر اوتاراں پیر پیغمبر اں کولوں جو دین مذہب دا اڑیا رہیا روڑا، ٹھوکر مار آپ ہٹاویگا۔ ذات پات اڈیچ نیچ کوئی نہ رہے کھورا، دُئی دویت میٹ مٹاویگا۔ کرے کھیل اور کا اورا، شاستر سمرت وید پُران بھیو کوئی نہ پاویگا۔ نرگن نرور ہو کے پُرکھ اکال اکو بہڑا، ست ستوادی ساچا سنگ نبھاویگا۔ بن بھگتاں درگاہ ساچی سب نوں دیوے جواب کورا، سچ محلے لگھ کوئی نہ جاویگا۔ جو سوہنگ شبد سُنن توں ہو یا رہیا ڈورا، تِس جوُن اجوُن بھواویگا۔ مرے مر جنمے مات گربھ پکدا رہے بُورا، دردی درد نہ کوئے ونڈاویگا۔ جنہاں بھیو کھلایا تورا مور، تنہاں اپنے رنگ رنگاویگا۔ جو کہندے پاربرہم پر بھ سدا کھیل کرے وانگ چورا، سو چوری گرکھاں اکو اک جنواویگا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، نرگن سرگن ونڈ ونڈاویگا۔ ہنگ برہم پاربرہم انتر آتم آپے بہڑا، باہوں پھڑ آپ اٹھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ ساچے اپنی گود اٹھاویگا۔ پر بھ گرگھ گرگھ گود اٹھائے گا۔ گرگھ لوک پر لوک تجائے گا۔ سنت سُہیلا اکو سلوک گائے گا۔ بھگت بھگونت کنت ناررُپ وٹائے گا۔ ناتا توڑ بہشت جت، سورگ چرناں ہیٹ دباے گا۔ مکتی درتے کڈھے منت، گرگھ دُور دُراڈا دھکا لائے گا۔ وشن برہما شو نہ پان انت، نیترنین سرب اٹھائے گا۔ جس پاربرہم پر بھ ملیا انت، تِس اپنا رنگ رنگائے گا۔ مانس جنم بنا بنت، لگھ چوراسی پھند کٹائے گا۔ اپنے نام دی دے کے سند، ساچا راہ اک وکھائے گا۔ جس دا بھیو کوئی نہ پاوے پنڈت، پڑھیاں ہتھ کسے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب مہروان ہوئے اُپر سنگت، جس اپنا سنگ بنائے گا۔ سنگ بنایا ہر بنواری، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کری کھیل نیاری، ایکنکار دھاری آپ چلائیا۔ آد نرنجن جوت کر اُجیاری، نورو نور نور رُشنائیا۔ ابناشی کرتا بن بھنڈاری، ساچی وست آپ ورتائیا۔ سری بھگوان چھتر جھلاری، سیوک سیوا سچ کمائیا۔ پاربرہم بن داتاری، داتا اپنا رُپ وٹائیا۔ برہم در بنے پنہاری، چاکر خاک رُپ وٹائیا۔ شبدی گر بول جیکاری، سوہنگ ڈھولا دئے سنائیا۔ آتم پریتم لگے پیاری، پریتم پاربرہم اک اکھوائیا۔ لگھ چوراسی بھرم بھرم کے جنم جنم کے انت پھیر رہی کواری، بن سنگر کنت نظر کوئے نہ آئیگا۔ اٹھ دُہاگن جگت ناری، صاحب سلطان دئے سمجھائیا۔ تیری آئی اتم واری، چوتھا جگ ہر ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن میلا سچ سُبھائیا۔ ہر جن میلا سادھ سنگ، ہر سنگت رُپ وٹائیدا۔ جگ چوکڑی گئی لگھ، کجگ انتم

ویلا آئیندا۔ لکھ چوڑاسی دسے ننگ، سر اوڈھن نظر کوئے نہ آئیندا۔ ساچا نام نہ کوئے مردنگ، دُھن راگ نہ کوئے سنانیندا۔ امرت پائے نہ کوئی ٹھنڈ، سرور نیر نہ کوئے نہائیندا۔ گھر جوت نہ چڑھیا چند، اندھ اندھیر نہ کوئے مٹائیندا۔ آتم گایا نہ سچا چند، پر ماتم انگ نہ کوئے لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیئمبر ایسے کر کے منگاں رہے منگ، پر بھ اگے واسطہ پائیندا۔ کرپا کر سورے سر بنگ، شہنشاہ تیرا در اکو نظری آئیندا۔ جو تیرا منگے سنگ، تس ناتامات نہ کوئے تڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در گھر تیرا نظری آئیندا۔ سری بھگوان کہے میں دیا کماوانگا۔ جو پُرکھ اکال دا ہو کے رہے، اُس دا لیکھا لیکھے لاوانگا۔ جو ہر سرنائی ڈھے، تس دا آون جاون پندھ مُکاوانگا۔ جو سوہنگ نام تیرا میرا رُپ کہے، تس وچھوڑا دو جہان مٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو رنگ رنگاوانگا۔ گھر اکو رنگ رنگاویگا۔ پر بھ ساچا سنگ نبھاویگا۔ جن بھگتاں انگ لگاویگا۔ کایا مندر اندر لنگھ، درس دکھاویگا۔ چار کُنٹ دہ دشا دو جہان سری بھگوان نرگن سرگن و سس سنگ، سگلا سنگ نبھاویگا۔ گھر وچ گھر دکھائے اپنا اند، اند چت سکھ ساگر رُپ وٹاویگا۔ بندی خانہ توڑ بند بند، بندنا ڈنڈوت اکو اک سمجھاویگا۔ جگ چوکڑی کر کے پوری منگ، اگے اپنا راہ دکھاویگا۔ نرگن ہو کے و سس سنگ، نرور ہو کے سیو کماویگا۔ بھگت بھگوان دوہاں مل کے بنے سوہنگ چند، بن سوہنگ چند آتم پر ماتم رُپ نظر کوئے نہ آئیا۔ سوہنگ رُپ آد جگاد جگ چوکڑی متن سرب برہمنڈ، وشن برہما شوگر اوتار پیر پیئمبر سوہنگ رُپ وچ سائیا۔ سوہنگ رُپ پُرکھ اکال سُت دلارا شبدی چند، پتا پوت پوت پتا اکو گنڈھ پوائیا۔ بن سوہنگ آد جگاد جگ چوکڑی پر بھ دا و سس نہ کوئی برہمنڈ، لکھ چوڑاسی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا اک گیان، بن اکھراں اکھ دئے کھلائیا۔

* ۱۹ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی روشن لال دی دکان وچ رامپرا پھول ضلع بھنڈہ *

سنگر پورا سدا مہروان، آد جگاد وڈی وڈیا نیا۔ کر کرپا جس بخشے چرن دھیان، دیوے سرن سچی سرنا نیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم چھن بھنگر میلے آن، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرت شبد سرت گھر سجن ویکھے مہمان، اپنا پڑدا دے اٹھانیا۔ جن بھگت وچولا اک بھگوان، نت نوت ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا درس، آتم پر ماتم اپنے نال ملانیا۔ سنگر پورا سچا ٹھاکر، دین اپنی دیا کمائیدا۔ کایا ویکھ ڈونگھا ساگر، بھوری ایکا دھار چلائیدا۔ نرمل کرم کر اجاگر، مہر نظر نال ترانیدا۔ اندر باہر گپت ظاہر ساچا نام ونج کرائے سو داگر، سو داہٹ اکو وار وکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، تس انتر آتم اپنا میل ملانیدا۔ سنگر پورا جائے ٹٹھ، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ امرت جام انتر پیائے گھٹ، رسنا جہوا بتی دندر نہ کوئے وکھانیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر گھر وچ اندھیرا دے چکانیا۔ چار گنت بھو گھلائے لوک پر لوک، برہمنڈ کھنڈ اپنا رنگ رنگانیا۔ بن اکھرش اکھرجنائے سچ سلوک، سوہلا اکو اک پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تس پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس نظر کوئے نہ آتیا۔ جس اپر ہووے خوش، مہروان مہر نظر اٹھانیا۔ تس اندر وڑ کے دیوے سب کچھ، وست امولک جھولی پانیا۔ اچی کوک پکارے جو بیٹھا چپ، بن رسنا جہوا دے ڈھانیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھپ، جوتی نور کرے رُشائیا۔ گھر وچوں سنگر پورا پئے اٹھ، شبدی گر اپنا راگ سنا نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی دیونہارا ور، بھگت بھگوان اکو رنگ وکھانیا۔ سنگر سچا پاتشاہ، دیاوان اکھوانیدا۔ گرگھاں دیوے اک راہ، رہبر اکو نظری آئیدا۔ شبد سروپی بن ملاح، بیڑا جگت جہان پار کرانیدا۔ سرت سوانی میلدا دے ملا، جگت وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیدا۔ گھر وچ گھر دیک جوت دے جگا، تیل باتی سنگ نہ کوئے رکھانیدا۔ انحد نادى دُھن دے اُچھا، انراگی راگ سنا نیدا۔ آتم انتر امرت آتم جام دے پیا، نچھر جھرننا آپ جھرانیدا۔ آتم سیجا سوہا پا، سچ سہنجی آپ سہانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا رنگ رنگانیدا۔ ہر کا نام نہ کوئی شک، شکوہ کوئی رہن نہ پانیا۔ جس ول سنگر پورا مہر نظر نال لئے تک، تقدیر تدبیر تقصیر ساری دے مٹانیا۔ ویکھنہارا

حقیقت حق، لاشریک نور خدائیا۔ من واسنادہ دشا بھوندی لئے بھہ، بندھن اکو ڈوری نام پائیا۔ نو دوار ڈیرہ دیوے بھن، بھانڈا بھرم بھو چکائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، اپنا نور دکھائیا۔ تِس اگے کوٹن کوٹ شرامون سورج چند، دوئے جوڑ بیٹھن سپس جھکائیا۔ سنگر پورا سدا بخشند، بخشش اکو نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر، تِس دیر نہ لاگے رائیا۔ سنگر پورا چوداں ودیا وسیا باہر، چوداں لوک چوداں طبق رہے جس گائیا۔ آد جگادگپت ظاہر، شبدي روپ وٹائیا۔ زرگن سرگن کھیل کرے اپار، سرگن زرگن اپنا راہ جنائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم میل ملاو کایا پنج تت سچے گھر بار، گڑھ بنک اکو اک سہائیا۔ راو رنگ اوچ نیچ نہ کوئے وچار، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ سرب جیاں داسا نچا یار، پر م پُرکھ پر ماتم اکو اک اکھوائیا۔ جو جن کرے سچ پیار، تِس پیار پیار وچوں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن نچ نیز دئے دیدار، دوجی ترسنا رہن کوئے نہ پائیا۔ ایہہ کٹیا پنج تت، جس ملے مان وڈیائیا۔ جس اندر برہم مت، پار برہم بیٹھا آسن لائیا۔ جس اندر سنگر نال جڑے نت، ناتا اکو اک دکھائیا۔ جس اندر اٹھے پہر و بے شبد انحد، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ جس اندر امرت آتم سچ پیالہ مد، نو رس بیٹھے مکھ چھپائیا۔ جس اندر نو دوارے پار کر کے پنہچے اپنی حد، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ سو دوارا رہیا سچ، جس گھر وچ گر مکھ بیٹھے آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار متوت وڈیائیا۔ سنگر پورا دین ڈیال، دیاندھ اکھوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، گر مکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت لئے اٹھائیا۔ جاگت سووت بن تت درس دئے دکھال، روپ انوپ اپنا اک جنائیا۔ گھر وچ گھر دپیک جو جن دیوے بال، اگیان اندھیر مٹائیا۔ امرت آتم جام دئے پیال، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ شبد بودھ اگادھ وجائے تال، انادی دُھن شنوائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا اندر وڈ کے ساچے پوڑے چڑھ کے پچھے حال، بھو ابھیدا آپ گھلائیا۔ چار گنٹ دہ دشا جدھر ویکھے دسے نال، ست سروپی نظری آئیا۔ لیکھ چکائے شاہ کنگال، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دئے سمجھائیا۔ راتیں نٹتیاں ملے آن، دِنے جاگدیاں اشاریاں نال سمجھائیا۔ کایا مندر اندر دکھا سچّی دھر مسال، دھرم دوار بو جھ بھجھائیا۔ سنگر پورا گر شبدي بن دلال، سرتی شبدي لئے ملائیا۔ تِس سنگر دی جگت نیز کوئی کر نہ سکے بھال، بن سنگر کرپا گر سکھ بو جھ کوئی نہ پائیا۔ گر سکھ اُپر ہوئے آپ

دیال، دینن اپنے گلے لگائیا۔ بن پر تپالک سچا پر تپال، پھڑ باہوں گود بہائیا۔ گرگھ پورب جنم دے میرے لال، جنم کرم دا لیکھا دیاں چُکائیا۔ گر سیکھ دتے اپنا حال، بہڑی بہڑی رہیا سنائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کر یا ہوئے ہنگتا مایا ممتاپیا جنجال، بن سنگر پورے سکے نہ کوئے مٹائیا۔ سنگر پورا سرت اوسے ویلے لئے سنبھال، کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاہیا۔ سر اُتے ہتھ رکھ سمر تھ گھر وچ گھر دئے وکھال، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا رنگ وکھائیا۔ گر سیکھ کہے سنگر میری پریتی نبھے تیرے نال، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سنگر کہے تیرا میرا مل کے حل ہو یا سوال، اگلا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دسنہارا ساچا گھر، سنگر شبد شبد نشانی، کوئی نہ جانے جگت و دوانی، جس کرپا کر کے بخشے چرن دھیانی، سو گر سیکھ بوجھ بُجھائیا۔ سچھنڈ دوارے ساچا ڈیرہ، چھپر چھن نہ کوئے بُجھائیا۔ سورج چند نہ کوئی سنجھ سویرا، زمیں اسمان نظر کوئے نہ آئیا۔ منڈل منڈپ نہ کوئی کھیڑا، پُری لوء آکاش نہ کوئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نہ کوئی دسے جھیرا، جھگڑا روپ نہ کوئے وٹائیا۔ پاربرہم دا اکو کھیڑا، آد جگاد سچ مندر رہیا سہائیا۔ جتھے لیکھا نہ کوئی تیرا نہ کوئی میرا، میرا تیرا نظر کوئے نہ آئیا۔ اوس دھام لگا ڈیرہ، جس گھر اکو نور رُشنائیا۔

سر پر دا گھر گرگھاں اندر، در در وچ در و سائیا۔ پریم پیار دا بنیا مندر، پُرکھ اکال نیہہ دھرائیا۔ ست سنتو کھ دا لایا جندر، کھول سکے کوئی نہ رانیا۔ ساڈا تہاڈا من کا کھیل، آتم کہن کچھ نہ پائیا۔ مُرید مُرشد جس ویلے ہووے میل، گھر ساچے و بے ودھائیا۔ پروردگار ملے سچن سُبھیل، لاشریک اکو نظری آئیا۔ بے پرواہ اپنا وکھائے کھیل، توفیق اکو نور خدائیا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور و سنہارا دھام نویل، مقامے حق سو بھاپائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سارے بن بن چیل، لوکات کلمہ شبد ناد گئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تیرا میرا تیرا جس بھو دئے سمجھائیا۔ میرا تیرا چکے بھید، بھاؤ رہن کوئی نہ پائیا۔ جس دی مہما صفت کردے چار وید، شاستر سمرت گیتا گیان رہی جس گائیا۔ جس دا لیکھا لکھے انجیل قرآن تیس بتیسا سو بھاپائیا۔ سو صاحب سنگر پروردگار نور نورانہ کسے نہ آئے وچ دلیل، وکیل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اُس دے اگے جھوٹھی کوڑی کوئی

نہ چلے آئیل، بن کلمے بن نام سفارش کرن کوئے نہ جائیا۔ اوہ جو دھا سوربیر چھیل چھیل، سب دا شہنشاہ اکھوائیا۔ اوہ ویکھے شاہ فقیر، اوہ اپنی دسے سچ تصویر، روپ رنگ رکھ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ ساچی تسبیح جس گل پائے زنجیر، سو شرع مذہب دی کٹ دیوے زنجیر، سچ توفیق خدائے دکھائے اک اخیر، اکسیر سب دی اپنی جھولی پائیا۔ اُس دا لیکھا بے نظیر، کوٹن کوٹ رہی جس گائیا۔ جس ملیا ظاہر اپیر، سو خوشیاں نال سارے جھگڑے گیا مکائیا۔ تعریف اندر دسے تعریف، تعارف سب نال رہیا کرائیا۔ جس نوں کہندے خدوند شریف، شرافت اپنی رہیا جنائیا۔ جس دا کلمہ حق حقیق، حقیقت ویکھے تھاوں تھانیا۔ جو جگ جگ میٹنہار تارپک، تارپک اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سو سب دے نال سچ پیار کرے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن دکھائیا۔ جس دی عیسیٰ موسیٰ محمد رکھ کے گئے اڈیک، واحد لاشریک اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جس دی دھار کوئی سمجھ نہ سکے طیب، حبیبو بھو کوئے نہ پائیا۔ سو مہروان آیا قریب، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ اُس دا کھیل سدا عجیب، عجب طرح اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، عارف تعارف بن سفارش دئے سمجھائیا۔ مرن بعد جو مرنی مردا، مُردا روپ وٹائیا۔ مُرید مُرشد جو بنیا بردا، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ جو صاحب سنگر کولوں رہیا ڈردا، بیٹھا لکھ بھوائیا۔ تنہا کھیل آپے کردا، ویکھنہار بے پرواہیا۔ جبرائیل میکائیل عزرائیل اسرافیل حکمے اندر پھردا، دو جہان بھجے واہو داہیا۔ وشن برہما شو سیوا کردا، ساچی سیوا سیس اٹھائیا۔ پروردگار گھاٹن گھڑدا، ابناشی کرتا کھیل کرائیا۔ اتم ویلے لیکھا منگدا، چتر گپت اک درسائیا۔ دھرم رائے اوہنوں پھڑدا، جس بھلیا بے پرواہیا۔ جو کلمہ نبی رسول سچ آیت پڑھدا، دھیان اکو اک رکھائیا۔ جو کایا مندر اندر ساچے حجرے وچ وڑدا، مکہ کعبہ نیڑے نیڑے نظری آئیا۔ جو ہزارا درود بن ہتھاں پھڑدا، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ سو گرگھ گر سکھ مُرید ساچے پوڑے چڑھدا، جس ویلے مرد مرد مردانہ آکے ہوئے سہائیا۔ جس کولوں جم کا دوت ڈردا، دُور دُراڈا ٹھے واہو داہیا۔ کر کرپا تیس اتم تیس رُوح بن کلبوتوں پھڑدا، سچ ثبوت اپنا دئے دکھائیا۔ نرگن نرویر ہو کے اپنے گھر چڑھدا، جس منزل کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ جس نوں انا الحق کوک کوک کہے میں تیرا بردا، تیری اک سرنائیا۔ جس پچھے شمس تبریز گیا سڑدا، پُٹھی کھل لہائیا۔ سو صاحب سد مہروان مہر کردا، کارن اپنا دئے جنائیا۔ آپ اپنے لکھ چوراسی وچوں پھڑدا، پھڑکے سچ دوارے لے کے جائیا۔ جتھے نہ کوئی

جیوندانہ کوئی مردا، مڑھی گور نہ کوئے رکھایا۔ نہ کوئی پانی دسے رڑھدا، ڈھیری خاک نہ کوئے جنایا۔ سچ پیارا دُھر دُلا را نہ جمدانہ کدے مردا، جو آوے سو مارگ پاوے گھر ساچے مل و بے ودھایا۔ بن سَنگَر، بُھلے لکھ چوڑا سی جیو جنت جہان برہوں اگنی سڑدا، اگنی تت نہ کوئے بُجھایا۔ جوُن اجوئی سارے پھردا، بھٹکنا مٹے کوئی نہ رانیا۔ ایہہ کھیل اگڑے گھر دا، جس گھر سہائی نہ کوئی پتا نہ کوئی مانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جنم مرن جنم دے چُکایا۔ پر ماتما و سربیا پھرے جوئی، لکھ چوڑا سی گیز بھوایا۔ بے کوئی و دیا بنیا رہے قانونی، جگت قانون نہ انت چُھڈایا۔ پر بھو بھگوان نوں ملے نہ کوئے جنوئی، بن سَنگَر سچ راہ نہ کوئے دکھایا۔ ہر کا کھیل کوئی سمجھ نہ پائے جگت و دیا مضمونی، جس کر کرپا اکو اکھر الف بحرف دے پڑھایا۔ اوہ کھیل کرے قاتل مقتول وڈ محرومی، خالی دوارے دیکھ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آون جاون آون تنہاں گیزا رہیا بھوایا۔ اٹھ نال ملے اٹھ، آخر اپنا آپ جنایا۔ جس در ہوئے پرتکھ، تِس پرتکھ رُپ دکھایا۔ جس نال ملائے ہتھ، تِس ہتھ ملے وڈیایا۔ جس نال گائے مل کے جس، تِس جس دو جہان سو بھاپایا۔ سو سوہے مجلس ساچا ستھ، جس گرہ صوفی گرگھ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ تنہاں ول پاربرہم دی اکو جیہی اٹھ، خدوند کریم نین اپنا نہ کوئے بدلایا۔ پیر پیغمبر گر اوتار ایہو مارگ گئے دس، بے پرواہ نوں ملو چائیں چانیا۔ اوس گھر جا کے اکتھے سارے جاؤ و س، دین مذہب ذات پات جھگڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ جنہاں مل گئی اوہ اٹھ، دوئے لوچن بیٹھے بند کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اکو رنگ رنگایا۔ اماں سر وڈا امام، پروردگار اک اکھوانیندا۔ جس دا کلمہ سچ کلام، کائنات سبق پڑھانیندا۔ جس دا دھام حق مقام، مقامے حق سو بھاپانیندا۔ جس دا پیر پیغمبر سارے دسدے گئے نام، رسنا جہوا بٹی دند گانیندا۔ جس نے لوکات بنایا ست اسلام، سلام اسلام علیکم آپ سمجھانیندا۔ اوہ سب بردے دیکھے غلام، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لاینیدا۔ اوس پیغمبر اُتے رکھو ایمان، جو صدق صوری توڑ نبھانیندا۔ سجدہ سیس جھک کرے سلام، صحیح سلامت اکو نظری آئیندا۔ خدا خود ایک نہیں عام، عوام وچ ڈیرہ لاینیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ کلام، کلمہ اکو اک جنانیندا۔

* ۱۹ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی سُکھ رام دے گرہ پنڈ چکر *

سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطانا، شہنشاہ وڈی وڈیاںیا۔ ہر پُرکھ زرنجن مرد مردانہ، جودھا سورپیر اک اکھوآیا۔ اینکارا والی دو جہاناں، زرویر اپنا کھیل
وکھایا۔ آد زرنجن نور مہانا، جوتی جوت جوت رُشانیا۔ ابناشی کرتا اٹھائے سچ نشانہ، ست ستوادی آپ جھلایا۔ سری بھگوان ٹھکرانا، شاہو بھوپ اک ہو
جایا۔ پاربرہم پر بھ کھیلے کھیل مہانا، انھو اپنی دھار چلایا۔ ساچی اچھیا کر بلوانا، بھچھیا اکو اک ورتایا۔ سچھنڈ دوارا کر پردھانا، چھپر چھن نہ کوئے
جُھہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، زرنجن نور نور رُشانیا۔ زرنجن زرویر اینکارا، اکل کل دھاری کھیل کر ایندا۔
سچھنڈ دوارا کھول کواڑ، درگاہ ساچی روپ وٹائیندا۔ نور الای لاشریک پروردگار، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، جوتی جاتا ڈمگائیندا۔ اگم
اتھا اُچ اپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وڈیائیندا۔ سچ دوارا ایکا ایک، آد جگاد دئے وڈیایا۔ جس
گھر صاحب وسے پر بھ ایک، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جس گھر جوتی نور رکھے پر بھ ایک، دیا باقی روپ نہ کوئے وٹایا۔ جس گھر ست ستوادی آد جگادی
آپے جانے اپنا بھیکھ، دوجا سنگ نہ کوئے رلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ ساچے دئے وڈیایا۔ سچھنڈ
ساچا سوبھاؤنت، سو پُرکھ زرنجن آپ سہائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھیل بے انت، بے عیب آپ کر ایندا۔ اینکارا سوبھاؤنت، دھام سہنجنا آپ سہائیندا۔ آد
زرنجن جوتی نور کر پرکاش کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ کرتا اپنی کار کما ایندا۔ سری بھگوان دیونہاراشد اناد بودھ اگادھ نیا منت، ناؤں زرنکارا اک درڑائیندا۔
ابناشی کرتا لیکھا جانے بہدھ انت، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پاربرہم پر بھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ
دوارا اک سہائیندا۔ سچھنڈ دوار سہائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ زرنجن نور کر پرکاش، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ زرویر وسے اپنے پاس، زرنجن زرنجن بنت
بنایا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، پتا پوت نہ کوئے اکھوآیا۔ نہ کوئی پوجانہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی گیت گوبند الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
سچھنڈ دوارے اکو اک نظری آئی۔ اکو ایک اینکارا، سچھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ زرنجن زرویر زرنکارا کر آکارا، ساکار اپنا راہ چلائی۔ اچھیا بھچھیا بھر

جھنڈارا، وست امولک آپ ورتائیندا۔ لیکھا جان پُرکھ نارا، نارکت سچ ہنڈائیندا۔ پرگٹ کر سٹ ڈلارا، شبدی شبد آپ اُٹھائیندا۔ حکم دیوے دُھر دوارا،
 آد پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ تیرا میرا اک اُجیارا، دُوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ تیری اچھیا کھیل کرے کرتارا، فُدرت قادر رُپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ اپر مہر سوامی سچ سندیسہ نر نریشا ایکا اکو وار جنائیندا۔ شبد سٹ جھکائے سیس، پر بھ تیری سچ سرنائیا۔ شاہ
 پاتشاہ ہر جگدیش، جگدیش تیری اوٹ رکھائیا۔ تیرا نام کلمہ میری حدیث، حضرت سچ پڑھائیا۔ پاربر ہم پتر میشور ایکا چھتر جھلے تیرے سیس، لاشریک تیرا
 ثانی نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرے ہتھ دو جہان توفیق، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا مان وڈیائیا۔ شبد سٹ سٹ
 ساچے لال، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ تیرا وسے سچ دوارا سچ دھر مسال، تھر گھر ساچا آپ پرگٹایا۔ ساچی وسٹ یعنی سنجال، پُرکھ ابناشی جھولی پایا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا آپ کھلایا۔ بھو ابھیدا دیوے کھول، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ نرگن تولے اگئی تول، ترازو اکو
 ہتھ اُٹھایا۔ بیٹھا رہے سد اڈول، اڈل ڈل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد سندیسہ اک سنایا۔ آد سندیسہ
 دیوے میت، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ شبد گرو تیری ساچی ریت، گر کرتا آپ چلایا۔ کھیلے کھیل اک انڈیٹھ، نیز نظر کسے نہ آئیا۔ پہلاں نام سنائے
 دُھر داگیت، تُوں میرا میں تیرا اکو راگ سنایا۔ اگے چلائے مارگ ٹھیک، ٹھا کر اپنا بھو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ
 وڈیائیا۔ شبد سٹ ہو تیار، سری بھگوان رہیا جنایا۔ تیرا کھیل کراں اپار، اپر مہر دھار دکھائیا۔ نرگن سرگن کراں آکار، بن شاہ پاتشاہ حکم منایا۔ وشن برہما
 شو بناواں تیری دھار، دھار دھار وچوں پرگٹایا۔ ترے گن مایا دیاں آدھار، پنچ تت کراں گڑمائیا۔ انڈج جیرج اُتبیج سبتج مارگ دیاں دکھال، کھج چوراسی
 ونڈ ونڈائیا۔ شبد اگئی وجے تال، پرا پسنتی مدھم بیکھری رہی گائیا۔ کرے کھیل آپ کرتارا، کرتا اپنا مارگ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک الاٹیا۔ دُھر سندیسہ دے بھگوان، ہر ساچے سچ جنایا۔ تیرے ہتھ اک نشان، دُھر درگا ہی آپ پھرایا۔
 جھلدا رہے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ اکو نظری آیا۔ وشن برہما شو منے آن، سیس سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ پنچ تت نہ ہوئے پردھان، سچ پردھانگی اک

رکھایا۔ لکھ چوڑاسی دیوے گیان، آتم بودھ بے پرواہیا۔ شبد سُنائے اِک دُھنکان، انراگی راگ الایا۔ کایا مندر ویکھ مکان، گھر وِچ گھر دے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُن تیرا ساچا راہ دکھایا۔ شبد سُن چرنی لگ، دوئے جوڑ پیا سرنایا۔ کرپا کر سورے سرگ، شاہ پاتشاہ تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ ساچا مارگ اِک دس، جس وِچ تیرا نام نظری آئی۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی تیرے حکمے اندر جاواں وس، دُجا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ نرُویر ہو چلاواں رتھ، بن سیوک سیو کمانیا۔ ساچی دستاں نام گاتھ، اکھر دکھر کر پڑھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سوہلا اِکو ڈھولا شبد وِچولا دے بنایا۔ شبد سُن ساچا ڈھولا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ نرگن نرگن چُکائے پڑدا اوہلا، سرگن سرگن ویکھ دکھائی۔ آتم پرما تم اِکو بولا، انبولت دے جنایا۔ آد انت نہ رہے رُولا، جگ چو کڑی بھيو کوئی نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُن دے سُنایا۔ شبد سُن سچا ناؤں، نر نرنکار آپ جنایا۔ ناتا جوڑے پتا پُوت پھڑ کے باہوں، آپ اپنی گود بٹھائی۔ درگاہ ساچی چرن کول دیوے اگتا تھواں، اگڑی کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک درڑائی۔ شبد سُن کر دھیان، سو صاحب آپ جنایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں اِک مکان، دُجا در نہ کوئے رکھایا۔ رل مل گیت گائے مہان، جس گایاں وِچھڑ کدے نہ جایا۔ سو اکھر ہوئے پروان، جو نش اکھر رُپ وٹایا۔ سچھنڈ نواسی ہو مہروان، تھر دوارے رہیا سمجھایا۔ نرگن نرگن بن وِچولا وڈ بلوان، ساچا میلا رہیا ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا نام رہیا سمجھایا۔ سُن شبد کہے پر بھ ساچے سو، ساچی بوجھ دے نبھائی۔ میں تیرا تیرے جو گا گیا ہو، دُجی اوٹ نہ کوئے رکھائی۔ تیرے چرن کول پیواں دھو، امرت رس اِکو موہے بھائی۔ سچھنڈ دوارے جاواں سوں، گوڑھی نیند نہ کوئے اٹھائی۔ کر پرکاش دے نرمل لو، جوتی نُر نُر رُشنائیا۔ میں تیرا تیرا جاواں ہو، آپ اپنا دیاں مٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دیوے ساچا ور، آد اپنا آپ دے سمجھائی۔ سُن شبد سُن چھوٹے بال، سری بھگوان آپ جنایا۔ ساچی سکھیا دیواں سکھال، آد جُگاد بھل کدے نہ جائیا۔ تیرا لیکھا ہووے دو جہان، نرگن نرگن کھیل دکھائی۔ تیرا بولا اِک مہان، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ رُپ، پنج ت نظر کوئے نہ آئی۔ سدا و سیرا دہ دشا چارے کوٹ، ہر گھٹ اِکو رُپ

نظری آئی۔ لیکھا لیکھے لاواں پتا پوت، سین بندھپ اک وکھائی۔ توں مالک میرا پوت، ہوں پتا روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام دے جنائی۔ سوہنگ نام آد پردھان، شبدی سٹ ہر جنایا۔ کھیلے کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حکم ورتایا۔ وشن شو برہما سارے گان، توں میرا داتا بے پرواہیا۔ ترے گن مایا پنچ تت دیونہارا دان، وست امولک جھولی پایا۔ چارے کھانی چارے بانی کر پردھان، شاستر سمرت وید پُران پڑھایا۔ چارے جگ کر نشان، سبجگ تریتا دو پر کلجگ وند وندایا۔ ساچا شبد کر اجیار، جلوہ نور نور رُشایا۔ پنچ تت ساچا دے آدھار، گر اوتار پیر پیغمبر نال ملایا۔ بھگت بھگوان کھول کواڑ، آتم انتر بوجھ بُجھایا۔ ساچے سنتاں مارگ اک سکھال، رہبر اکو روپ درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سٹ تیرا سچا ڈھولا، دو جہاناں رل مل سوہلا گایا۔ شبد سٹ سپس نواؤندا اے۔ پر بھ آگے جھولی ڈاؤندا اے۔ ساچا سنگ سنگ جئاؤندا اے۔ کون ویلا رت سہاؤندا اے۔ شبدی ناد دُھن اُپجاؤندا اے۔ برہم برہما آپ سناؤندا اے۔ گر اوتار روپ وٹاؤندا اے۔ جوت نرنکار نرنکار اک پرگٹاؤندا اے۔ پیر پیغمبر بھو کھلاؤندا اے۔ اولیا پیر غونٹ نام دھراؤندا اے۔ نرگن نر ویر ہو کے ساچا خونٹ، بیوی اکو اک ہنڈاؤندا اے۔ سچ دوارے رکھے سدا پنچ، درگاہ ساچی سوہا پاؤندا اے۔ کھیلے کھیل لوک پر لوک، بھو ابھید آپ جئاؤندا اے۔ شبدی نام کوٹ سلوک، صلاحیر نال رلاؤندا اے۔ جگ چو کڑی نرگن سرگن ہو کے ویکھن دار کھے شوق، لوکات جامہ پنچ تت ہنڈاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، شبد سٹ پر بھ آگے واسطہ پاؤندا اے۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ مہروان دیا کماؤندا اے۔ سٹ شبد تیری سیوا اک سمجھاؤندا اے۔ وشن برہما شو تیری جھولی پاؤندا اے۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ روپ وٹاؤندا اے۔ سورج چند نور چکاؤندا اے۔ منڈل منڈپ سوہا پاؤندا اے۔ نرگن سرگن لکھ چوڑا سی وند وند اے۔ انڈج جیرج اُتبیج سبیج کھیل کھلاؤندا اے۔ شبد اناد دُھن الاؤندا اے۔ نرگن جوت نور رُشاؤندا اے۔ امرت سرور دھار وھاؤندا اے۔ گھر گھر وچ آپ سوہا پاؤندا اے۔ آتم سیجا اک وڈیاؤندا اے۔ سرتی شبدی رنگ رنگاؤندا اے۔ اکال مورتی نظر کسے نہ آؤندا اے۔ سب دی آسا پورتی، پورن آسا آپ کراؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ سٹ شبد آپ سمجھاؤندا اے۔ سٹ شبد

چرن دھیان لگاؤندا اے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا اے۔ در اک الکھ جگاؤندا اے۔ پر تکھ تیرا رُوپ نظری آؤندا اے۔ میرا بھنڈار کدے نہ ہووے سکھ، اتوٹ اتھ تیرے کولوں کراؤندا اے۔ جگ چوکڑی تیرا نام پرگٹاواں اکھ، مہما بودھ اگادھ سناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پینمبر کر پرگٹ، ساچا ہٹ اک چلاؤندا اے۔ شبدا گمی دھار دس، تند ستار نہ کوئے ہلاؤندا اے۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلاؤندا اے۔ کسے دا کوئی نہ چلے وس، دو جہان سپس جھکاؤندا اے۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شبدا چھند اکو گاؤندا اے۔ کوڑی کریا پار کرے حد، ساچا مارگ اک وکھاؤندا اے۔ بھگت سہیلے کر کے اڈ، گر چیلے میل ملاؤندا اے۔ سنت سہیلے ساچے مندر سد، نرگن نور جوت چکاؤندا اے۔ جن بھگتاں گرکھاں گر سکھاں مُرید مُرشد ہو کر ائے جج، کایا کعبہ اکو نظری آؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ شبدا سوت تیری چلے اکو ید، وشو اپنی دھار وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھ آپ مُکاؤندا اے۔ تیرا لیکھا سچ مُکاوانگا۔ نرؤیر ہو کے راہ وکھاوانگا۔ دو جہاناں پنڈھ مُکاوانگا۔ سچ نشانہ اک اٹھاوانگا۔ ست ستوادی رُوپ جناوانگا۔ برہم برہادی حکم ورتاوانگا۔ گر اوتار پیر پینمبر تیرے نال رلاوانگا۔ لوکمت رچ سویمبر، نرگن سرگن سچ سنجوگ بناوانگا۔ کوڑی کریا میٹ اڈمبر، ساچا راہ اک وکھاوانگا۔ من منوآ نہ بھوے بندر، سرتی شبدا ڈوری تند بندھاوانگا۔ کر پرکاش اندھیرے اندر، گھٹ نرگن نور جوت چکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدا سوت تیرا ساچا سنگ نبھاوانگا۔ شبدا سوت خوشی مناؤندا اے۔ اوچی کوک کوک سناؤندا اے۔ توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آؤندا اے۔ سچکھنڈ وسے تیرا دھام، تھر گھر میرا مندر سو بھا پاؤندا اے۔ دوہاں مل کے رچنا اک جہان، لکھ چوراہی رُوپ وٹاؤندا اے۔ جس وچ دھر دا شبدا بھلے نشان، دھر درگاہی ہتھ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار کرن پرنام، پیر پینمبر سپس جھکاؤندا اے۔ شبدا کلمہ اک کلام، کائنات آپ پڑھاؤندا اے۔ شبدا گر وڈ وڈیاؤندا اے۔ منتر ست نام، نام ست اک وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، شبدا سوت تیرا آد جگاد جگ جگنتر اکو راہ وکھاؤندا اے۔ تیرا اکو راہ وکھاؤندا اے۔ جگ چوکڑی پنڈھ مُکاؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ آپ ہنڈاؤندا اے۔ تیئی اوتار ویکھ وکھاؤندا اے۔ بھگت اٹھاراں سنگ بناؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کالا سوسا تن پُچھاؤندا اے۔ نانک گو بند ڈنکا فتح اک وچاؤندا اے۔

شاستر سمرت وید پُران پڑھاؤنا اے۔ گیتا گیان اٹھ دس بھیو چکاؤنا اے۔ انجیل قرآن تیس بتیس سوہلا ڈھولا اکو گاؤنا اے۔ کھانی بانی بودھ اگادھ، منتر
 اکو اک پرگٹاؤنا اے۔ سنجک تریتا دواپر کلجک سب دی رکھے یاد، اُبھل بُھل روپ نہ کوئے دکھاؤنا اے۔ کرے کھیل نو سو چرانوے چوکڑی جگ بعد،
 بدلہ سب دا انت مُکاؤنا اے۔ جس رچنا رچی آد، سو انتم ویکھن آؤنا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا وچاون ناد، انادی اکو دھار سمجھاؤنا اے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیرا اکو وقت سُہاؤنا اے۔ تیرا ساچا وقت سُہاوانگا۔ لوکمت ویس وٹاوانگا۔ نر نریش آپ
 اکھوانگا۔ وشن برہم مہیش آپ جگاوانگا۔ جگ چوکڑی جان پچھلا لیکھ، پورب لیکھا سرب دکھاوانگا۔ نرویر ہو کے کھیلاں کھیڈ، بن کھلاری کھیل رچاوانگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیرا ڈنکا اک وچاوانگا۔ تیرا ڈنکا اک وچاوانگا۔ پر بھ اپنا کھیل رچاوانگا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر در منگاوانگا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاہویگا۔ پنچ تت جھیرا آپ چکاویگا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ گھلا وپہرا آپ دکھاویگا۔ دین مذہب دا کوئی نہ رہے
 جھیرا، ذات پات میٹ مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو گرو اکو نظری آویگا۔ شبد گرو تیرا اکو نام پرگٹائے گا۔
 پنچ تت چولا نظر کوئے نہ آئیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رل مل ساچا سوہلا اکو گائے گا۔ دین مذہب دا کوئی نہ رہے رولا، جھگڑا ہر جو انت مُکائے گا۔ چار ورن
 اٹھاراں برن مان دیوے اُپر دھولا، دھرنی دھرت ہولا بھار کرائے گا۔ جس نوں کہندے نورِ اولاء، عالمین اپنا ویس دھرائے گا۔ جس نوں کہندے ساول
 سولا، سو موہن روپ وٹائے گا۔ جس نوں کہندے نانک یملاء، سو چار کُنٹ ست نام درڑائے گا۔ جس نوں کہندے گوہند سرتے رکھیا شملہ، سو کلغی والا
 کلغی چمک اک چمکائے گا۔ دو جہان جس توں پنا ہوئے کملا، سو کملی والا پھیرا پائے گا۔ شبد سُت تیرا جھلے کوئی نہ حملہ، در تیرے سپس جھکائے گا۔ کلجک
 انت سری بھگونت نرگن ہو کے دیوے خبراں، دُھر دی خبر آپ سنائے گا۔ سادھ سنت ہوئے نہ کوئی بے صبرا، دھیرج دھیر سب دی ویکھ دکھائے گا۔
 ویکھنہارا مڑھی گور قبراں، اُچے ٹلے پر بت پھول پھولائے گا۔ شبد گرو گرو دیو سوامی پوریاں کرے سدھراں، صدق صادق اک دکھائے گا۔ لیکھا جانے
 اُپر امبراں، گنگن منڈل چرناں ہیٹھ دبائے گا۔ کسے ہتھ نہ آؤنا پار برہم پتر میثور صدی ویہویں مسیت مندرراں، شودوالے مٹھ نظر کوئے نہ پائے گا۔ سرب

جیاں بدھ جانے اندراں، گھر گھر بیٹھا ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیری رت آپ سہائے گا۔ شبد سُت تیری رتڑی، پر بھ مہکاویکا۔ لکھ چوڑاسی سری بھگوان نالوں رُٹھری، تیرے نیترنین جناویگا۔ کلجک ویلا آئے پتانین اٹھائے ول پُتری، ست دھرم نہ کوئے کماویگا۔ اوس ویلے نرگن دھار نرور پُرکھ اکال دُھر درگاہوں اتری، مات پت گود نہ کوئے بہاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، تیرا اکو حکم سمجھاویگا۔ تیرا حکم اک درتاویگا۔ شاہ سلطان کھیل کھلاویگا۔ مہروان ڈنک وجاویگا۔ دو جہان ڈیرہ ڈھاویگا۔ اُلٹا گیرا آپ گڑاویگا۔ جوٹھ جھوٹھ جھیرا آپ مُکاویگا۔ جن بھگتاں اُپر تھہ، نیرن نیرا نظری آویگا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چت وت ٹھکوری کوئے نہ پاویگا۔ ساچے سنتاں کرے ہت، ہتکاری اکو نظری آویگا۔ گرگھاں دُھر دا لیکھا دیوے لکھ، لیکھا لیکھ نہ کوئے مٹائے گا۔ دیوے وڈیائی ساچے سکھ، سکھیا اکو اک سمجھائے گا۔ چار ورن اٹھاراں برن نوست اکو نین آئے دس، دوجی اکھ نہ کوئے تکائے گا۔ اپنے ملن دی دتے بدھ، ساچا راہ اک سمجھائے گا۔ گرگھ کسے کم نہ آوے نو ندھ، اٹھاراں سدھ ساچا راگ اک الائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک انتم اکو تیرا نام پرگٹائے گا۔ کلجک انتم پرگٹے نام ایک، سری بھگوان آپ پرگٹایا۔ سرشٹ سبائی دیوے ٹیک، لکھ چوڑاسی بوُجھ بُجھایا۔ جیواں جنتاں کرے بدھ بیک، نرمل امرت نیر سچ پیاہیا۔ ترے گن مایا لائے نہ سیک، جس اُپر مہر نظر اٹھایا۔ کوڑا ناتاٹ جائے بھیکھ، بھیکھادھاری کوئی رہن نہ پانیا۔ لہنا دینا چکھے ملا شیخ، مساتک پینمبر بیٹھن لکھ چھپایا۔ صدی چوڑھویں رہی ویکھ، کون ویلا پر بھ چوڑھویں چند کرے رُشناہیا۔ سچ امام دھارے اپنا بھیکھ، عالم غلاما سمجھ کوئے نہ آہیا۔ جس دی عیسیٰ موسیٰ محمد رکھ کے گئے ٹیک، دوئے جوڑ سپس جھکایا۔ سو صاحب سلطان چوڑاں طبق کھیلے کھید، سبق اکو اک پڑھایا۔ صوفی مُرید مُرشد دیوے اندر وڑ کے بھیت، باہروں کرے نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو گریو سوامی آد جُگادی انترجامی، بودھ اگادھی بولے بانی، دُھر داراگ سناہیا۔ شبد کہے پر بھ میرے ٹھاکر، تیرے ہتھ میری وڈیایا۔ گہر گسپھر ڈوٹکھے ساگر، ہوں مچھلی ترن نہ پانیا۔ تیرا ونج کراں بن سوڈاگر، دو جہاناں ہٹ چلاہیا۔ تیرا کھیل کرتے قادر، قُدرت رُپ دیاں درساہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، اِکو دینا ساچا ور، اَلکھ نرِجن در تیرے اَلکھ جگایا۔ سچ اَلکھ بول جیکار، بے جیکار سنانیندا۔ شبد سُت اُٹھ ویکھ تیرے در کھڑے گرو اوتار، تیئی اوتار
 نیوں نیوں سپس جھکانیندا۔ پیر پینمبر بنے بھکھار، خالی جھولی سرب وکھانیندا۔ وشن برہما شو نیتز روون زارو زار، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرانیندا۔ کروڑ
 تیتیا کرے گریہ زار، سُرپت بھو کوئے نہ آئیندا۔ گن گندھرب کرن پکار، اُچی کوک کوک سنانیندا۔ ترے گن مایا گئی ہار، پنچ تت اپنا ڈیرہ ڈھانیندا۔ من
 کہے میرا ٹٹا ہنکار، جس گھر سنگر شبد پھیرا پانیندا۔ بُدھی کہے میں ہوئی بے کار، بن ہر نامے میری سار کوئے نہ پانیندا۔ مت کہے میں بنی کمذات نار، ہر
 کنت نظر کوئے نہ آئیندا۔ شبد کہے میں سب نال کراں پیار، گھر گھر سوئی سُرتی آپ جگانیندا۔ اُٹھ سکھی ویکھ اپنا کاہن، نام ندھان بنسری نام وجانیندا۔
 ساچا میلا سیتا رام، گھر مندر اک سہانیندا۔ پریا پریتم کرے پیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو تیرا راہ اک
 چلانیندا۔ شبد گرو جگ چلے راہ، کلجگ انت ملے وڈیائیا۔ سنجگ ساچا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا سیو کمانیا۔ سبناں دیوے سچ صلاح، ساچی سکھیا اک درڈائیا۔
 سرب جیاں دا داتا بے پرواہ، پُرکھ اکال اک اُکھوائیا۔ اِکو اوٹ لو تکا، اِشٹ دیو اِکو اک سمجھائیا۔ اِکو کلمہ لو گا، اِکو نبی رسول پڑھائیا۔ اِکو سوہلا لو سنا، رسنا
 جہوا تئی دند ملائیا۔ اِکو مولا لو منا، دوسر کوئے رہن نہ پائیا۔ پڑدا اوہلا لو چکا، دُئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر وچ گھر سنگر ملے آ، دُو بے در لبھن کوئے نہ
 جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیرا مارگ اک لگائیا۔ تیرا مارگ اک لگاوانگا۔ سمنند ساگر پھول وکھاوانگا۔ لکھ
 چوڑاسی تولاں تول، نام کھنڈا ہتھ اُٹھاوانگا۔ دو جہان وجاواں ڈھول، جیو جنت سرب جگاوانگا۔ کسے نال نہ ماراں رول، ساچی کرنی آپ کماوانگا۔ کلجگ لیکھا
 چکے اُپر دھول، دھولا ہولا بھار کراوانگا۔ نہ کوئی جانے پنڈت پاندھا رول، باراں راسی وچ کدی نہ آوانگا۔ نانک گوہند نال جو کیتا قول، انتم پورا کر
 وکھاوانگا۔ سچکھنڈ دوارا لوکمت کھول، دھرم اِکو اک چلاوانگا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن پنچ تت کھیل چول، چولا اِکو اک بدلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڈاوانگا۔ ساچا لیکھا اک سمجھاوانگا۔ دُھر دا لکھیا نیتز نین وکھاوانگا۔ دھام جنا اک انڈھیا، دُئی دوتی
 پڑدا لاہوانگا۔ سوہنگ شبد آتم پر ماتم پائے بھجھیا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ ساچا

راہ چلاوانگا۔ سنجگ ساچا راہ چلیگا۔ دھرم دوار اکو ملیگا۔ کوڑ گڑیار انتم ہلیگا۔ لکھ چوڑاسی جیو اٹھیگا۔ پاوے سار جلے تھلے آ۔ دو جہان دیکھے اپنے، وسدے
 اُجڑدے لہے آ۔ پُرکھ اکال شبد سُت دوویں رہندے اکلے آ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دھام محل اٹل اُچ منار اکو
 اک سُہندیآ۔ شبد سُت سُن چڑھیا چا، تھر گھر وٹی اک ودھائیآ۔ پاربرہم پر بھ ملے ملاح، بیڑا لوکمتا چلایا۔ کوڑی کریا دیوے مٹا، سچ سچ دے ورتایا۔
 سب دالیکھا جھولی پا، بھرم بھلیکھا دے کڈھائیآ۔ ڈھر دانیتا بنے آ۔ پورب چیتا دے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ساچا مارگ اک پرگٹائیآ۔ ساچا مارگ پر بھو پرگٹائیگا۔ سرشٹ سبائی حکم ورتائیگا۔ نو نو نہ کوئی بھلاویگا۔ چار چار آپ جناویگا۔ پیچ پیچ ڈنک سناویگا۔
 راو رنک آپ اٹھائیگا۔ دوار بنک اک جناویگا۔ سادھ سنت میل ملاویگا۔ بھگت بھگونت جوڑ جڑاویگا۔ مہما اگت آپ سمجھائیگا۔ ڈھر دانام شبد اکو انک،
 انکت اپنے وچ کراویگا۔ آتم پر ماتم ساچا منت، منتر اگم آپ پڑھائیگا۔ نارملادو چھڑے کنت، سیج سُہنجی اک سُہاویگا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنت، گہر گمبھیر
 ویکھ وکھائیگا۔ ڈھر دا بن کے آئے پنڈت، بودھ اگادھا آپ پڑھائیگا۔ چارے کھانی چارے بانی بھیو نہ جانے جیرج انڈت، اُتہج سیج سمجھ نہ کوئی
 رکھائیگا۔ دُو جے در نہ جائے منگت، سیج بھنڈار آپ گھلاویگا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درساویگا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگت، جس سر اپنا
 ہتھ لکھائیگا۔ ناتا توڑ بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ دباویگا۔ انتم میلا کرے سری بھگونت، بھگت بھگوان اپنی گود اٹھائیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم شکھ اکو اک رکھائیگا۔ سنجگ تیرا آتم شکھ، شکھ ساگر روپ جنایا۔ اُجل کرے مات کھ، جو جن سوہنگ راگ الائیا۔
 سفل کرائے مات گھ، دس دس ماس اگن نہ کوئے تپایا۔ گربھ نہ ہووے اٹا رُخ، جوئی جوئی نہ کوئے بھوائیا۔ کرپا امرت آتم دیوے گھٹ،
 نہجھر جھرننا اک جھرائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی ناتا جائے چھٹ، چھسکی لو اپنے نال لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنم کرم دی لاہے
 بھکھ، مرن ڈرن داتراس مٹایا۔ مرن ڈرن دا چکے جھیرا، جس جن اپنی دیا کمائیدا۔ آون جاون چکائے گیرا، لکھ چوڑاسی پنڈھ مکائیدا۔ ورن برن مکائے
 ہیرا پھیرا، ذات پات بندھن نہ کوئے جنائیدا۔ اکو نام جنائے توں میرا میں تیرا، سوہنگ ست سرُپ دکھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن اپنے رنگ رنگیندا۔ ہر جن رنگے رنگ اگم، اگمڑی دیا کمائیا۔ ویکھنہارا کایا مائی ہڈ چم، متوت کھوج کھوجائیا۔ پاوے سار پون سواس دم، اندر باہر بھیتز ویکھے تھاؤں تھانیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں بیڑا بنھ، بھو ساگر پار کرائیا۔ کرپا کر سیری بھگون، بھگون آپے ہوئے سہانیا۔ سنجگ تیرا اکو دھن، نام ست ستوادی آپ پرگٹایا۔ سرب جیاں دا بنے کاہن، لکھ چوراسی ناری لئے پرنائیا۔ نو نو چار نظری آئے رام، رحمت رحیم آپ کمائیا۔ ڈھر سندیسہ دے پیغام، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ شبد گروگر سچا سچ ایمان، دھرم اشٹ و شیش اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن سرگن سرگن دو جہان اک پردھان، نام نشان نج آتم پر ماتم دئے جنائیا۔

* ۲۰ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ بدھنی ضلع فروزپور *

آتمک شانتی دیوے ست، ست پُرکھ زرنجن وڈی وڈیائیا۔ سنگر پورا آد جگاد سدا سرتھ، شبد گر داتا بے پرواہیا۔ جس جن دیوے برہم مت، انتر آتم بھو گھلایا۔ زمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیرا دئے مٹایا۔ کھیل وکھائے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی دھار سمجھائیا۔ منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ کایا مندر وکھائے ساچی راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ آتم شانت دیوے کر، سنگر پورے ہتھ وڈیائیا۔ کایا مندر اندر وڑ، ڈو نگھی بھوری پھول پھولایا۔ سرت سوانی لئے پھڑ، شبد ہانی میل ملائیا۔ پنچ وکارا توڑ ہنکاری گڑھ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ درس دکھائے نرائن زر، زر ہر اپنا پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساتک ست ست دئے سمجھائیا۔ ساچی شانتی سنگر چرن، بن سنگر ہتھ کسے نہ آئیا۔ سنگر پورا نیتز کھولے ہرن پھرن، دئی دوتی پڑدا دئے چکائیا۔ لہنا دینا چکائے مرن ڈرن، لکھ چوراسی چھند کٹایا۔ مہروان ہر داتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ ناتا توڑ ورن برن، دین مذہب بندھن دئے گوائیا۔ گیت سہاگی آتم انتر سنائے ڈھر دا چھند، بودھ اگادھا کرے پڑھائیا۔ رسنا جہوا کھ بولے نہ بتی دند، اجپا جاپ اک جنائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے پرمانند،

نجانند اکو رس چکھائیا۔ لو پھسکی دیوے اپنے نال بٹھ، بندھن ہور رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ شانتی صاحب سنگر اکو اک وکھائیا۔ شانتی دیوے سنگر پورا امرت جام، نچھر جھرنا جس جھرائیندا۔ کوڑی کرپا ترسنا میٹے تام، اگنی اک مایا ممتا موہ نہ کوئے وکھائیندا۔ کایا نگر کھیڑا ویکھے گرام، ساڈھے تن ہتھ پھول پھولائیندا۔ بھاگ لگائے کایا مائی چام، چم درشٹی دُور کرائیندا۔ کرپا کر سری بھگوان، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ جس جن اپنا دیوے شبد نشان، سچ نشانہ اک درسائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ست ست اکو گھر وکھائیندا۔ ست شانتی ہوئے داسی، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ کرپا کرے پُرکھ ابناشی، پورب لہنا جھولی پائیا۔ کوڑی کرپا جائے وناسی، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ ہر جن ہر بھگت گرگھ گرسکھ پوری کرے آسی، آسا اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، انتر آتم پر ماتم اپنا رنگ رنگائیا۔ جگت اشانتی ہووے دُور، اگنی تت رہن نہ پائیا۔ جس صاحب سنگر ملے حاضر حضور، وڈا تا بے پرواہیا۔ پندھ مکائے نیڑا دُور، دُور دُراڈا نیرن نیرا نظری آئیا۔ چتر سنگھ بنائے مورکھ موڑھ، ساچے دھندے نام لگائیا۔ زرگن جوتی بخشے نور، جوت زرنجن کر رُشائیا۔ شبد انادی دیوے تُوور، تریا لکھ شرمائیا۔ آسانسا کرے پور، پورن پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تس من آتم کرے شانت، بدھ مت رہے نہ کوئی بھرانت، متوت اکو گھر وکھائیا۔ من شانتی آتم سکھ، سکھ پر ماتم نال رکھائیا۔ پاربرہم برہم اجل کرے لکھ، لکھ نور چند رُشائیا۔ کوڑی کرپا مٹے ڈکھ، اگنی اک نہ کوئے لگائیا۔ پرگٹ ہووے جو بیٹھا چپ، گھر گھر وچ حکم منائیا۔ صاحب سنگر دین دیال ٹھا کر سوامی جس اُپر جائے ٹھ، امرت میگھ اک برسائیا۔ تس نالوں شانتی کدی نہ جاوے رُٹھ، گھر آوے جاوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس گھر وسائے سچ سچ، تس گھر دویت رُپ نظر کوئے نہ آئیا۔ سو پُرکھ زرنجن ہر سلطانا، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن وڈ مہروانا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ ایکنکارا حکمرانا، جگ چو کڑی حکم منائیا۔ آد زرنجن نور مہانا، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سری بھگوان جھلائے سچ نشانہ، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ ابناشی کرتا مرد مردانہ، ست مردانگی اک وکھائیا۔ پاربرہم پر بھ کھیل مہانا، مہا اکھ کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائے اک مکانا، چھپر چھن نہ کوئے پُھہائیا۔ شاہو بھوپ بن راج

راجانا، تختِ نواسی ساچے تختِ آسن لائیا۔ کرے کھیلِ سری بھگوانا، بھيوَ ابھيد آپ گھلایا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی جوتِ دھر، کرے کھیل
 ساچا ہر، سچکھنڈ دوار دے وڈیایا۔ سچکھنڈ دوار سچِ محلّا، سو پُرکھِ نرنجنِ آسن لائیندا۔ ہر پُرکھِ نرنجنِ اکِ اِکلا، نرُورِ اپنی دھارِ جنائیندا۔ ایکنکارا دپیکِ جوتی
 آپے بلا، آدِ نرنجنِ نُورِ نُورِ نُورِ رُشانیندا۔ ابناشی کرتا وسنہارا، نچلِ دھامِ اُچِ اٹلا، سری بھگوانِ گرہِ مندرِ اندرِ سو بھا پائیندا۔ پارِ برہمِ پر بھ کھیلے کھیلِ اکِ
 اولّا، بھيوَ ابھيد سمجھ کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیلِ ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اکو ایک آپ اپنا آسن لائیندا۔
 سچکھنڈ دوارے پروردِ گار، نُورِ نُورِ انہ لاپہا۔ مقامے حق ہو تیار، لاشریکِ سو بھا پائیا۔ جلوہ نُورِ اکِ اُجیار، جوتی جوتِ جوتِ رُشانیا۔ آدِ جُگادِ جُگ
 چوکڑی کھیل کرے اپار، قُدرتِ قادرِ ویکھ وکھایا۔ شبدی سُتِ سُتِ دُلا، وڈِ بلوانِ آپِ جگایا۔ دُھرِ سندیسہ دیوے اکو وار، نرِ نریشا اپنا تھمِ منایا۔ جوتی
 جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیلِ ساچا ہر، اکِ اِکلا اپنا کھیلِ آپِ رچایا۔ اپنا کھیلِ کرے کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ محلِ اٹل
 اُچِ منار، سچکھنڈِ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ شبدی سُتِ سُتِ دُلا، ہر ساچا آپِ پرگٹایا۔ تھر گھر کھولے بند کوڑا، اپنی ہتھیں کُندا لاپہا۔ ساچے شبدِ دے بہال،
 مہروانِ مہرِ نظرِ اٹھایا۔ برہمنڈِ کھنڈِ لوکِ پر لوکِ پُری لوءِ آکاشِ پرکاشِ تیری سچّی دھرِ مسال، سچِ دوارا اکو وارِ جنایا۔ وشنِ برہما شو کھیلِ کرے کرتار، کرتا
 اپنا رنگِ رنگایا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیلِ ساچا ہر، سچکھنڈِ دوارے اکو چڑھ، سچِ سَنگھاسنِ سو بھا پائیا۔ سُتِ شبدِ ساچے لال،
 پر بھ ساچا سچِ جنایا۔ وشنِ برہما شو تیرے نال، وستِ امولکِ اکِ ورتایا۔ ترے گنِ مایا کر پردھان، پنچِ تتِ کرے کُرمایا۔ لکھِ چوڑاسی جیوِ جہان، انڈج
 جیرجِ اُتبیجِ سیتجِ بنتِ بنایا۔ چارے بانی بولِ بنا زبان، پراپسنتیِ مدھمِ بیکھری چارے کھانی دے سمجھایا۔ انڈجِ جیرجِ اُتبیجِ سیتجِ لکھِ چوڑاسی گھٹِ گھٹِ
 اندرِ دیا دپیکِ جوتی بال، اپ تیجِ وائے پر تھی آکاشِ پنچِ تتِ بنکِ گڑھِ اکِ وکھایا۔ جوتی جوتِ سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیلِ ساچا ہر، آدِ
 جُگادِ اکو نر، نرِ نرائنِ وڈی وڈیایا۔ نرِ نرائنِ ایکنکار، اکلِ کلا اکھوائیندا۔ وسنہارا دھامِ نیار، سچکھنڈِ دوارے سو بھا پائیندا۔ دو جہاناں سری بھگوانا ویکھ وکھائے
 دوار، جُگِ چوکڑی اپنا تھمِ منائیندا۔ لیکھا جانِ گُرو اوتار، ویکھنہارِ سربِ سنسار، پنچِ تتِ کایا چولا آپِ ہنڈائیندا۔ شبدِ اگنی بولِ جیکار، شبدِ دُھنِ اکِ اپار،

راگ انادی ناد سنانیدا۔ شاستر سمتر وید پُران کرتار، دُھر سندیسہ آپ جنانیدا۔ حکمے حکم تینی اوتار، بھگت اٹھاراں کھول کواڑ، گر دس کر وچار، عیسیٰ موسیٰ محمد چاروں کُنٹ حکم ورتانیدا۔ آپے جانے دُھر دی دھار، کھیلے کھیل آپ کرتار، ویکھے وگسے کرے وچار، شبدی ڈنکا اک وچانیدا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھے ویکھنہار، نرگن سرگن لے اوتار، لکھ چوڑاسی جیو جنت پاوے سار، پڑدا اوہلا کایا چولا آپ چکانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر زیشا اک اکلّا ایککار، دُھر فرمانا آپ سنانیدا۔ سچ سندیسہ گر اوتار، پیر پیغمبر آپ جنانیا۔ جگ چوکڑی کرتار، لوکمت سیو سمجھانیا۔ شبد اگمی دے کے دھار، نرگن جوت کرے رُشانیا۔ آتم پر ماتم بھیو کھلائے جیو گوار، انتر انتر بو جھ بُجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا سرب کرے پڑھانیا۔ ساچی سکھیا یعنی پڑھ، آد پڑکھ سرب جنانیا۔ اکو مندر جانا وڑ، گھر ساچے وجے ودھانیا۔ اک سر نائی جانا پڑ، دوجا ایشٹ نہ کوئے رکھانیا۔ اکو کرنی یعنی کر، ہر کرتا پڑکھ سمجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر دُھر سندیسہ اک سنانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکمت، پر بھ حکمی حکم آپ چلانیدا۔ جگ چوکڑی دیوے دات، نام امولک وست جھولی پانیدا۔ نت نوت میٹے اندھیری رات، ساچا چند نور چکانیدا۔ شبد سنانے دُھر دی گاتھ، ساچا سوہلا راگ الانیدا۔ سچ پریت بندھائے نات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑانیدا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھے کے گھر گھر وچ بچھے وات، نو دوارے نظر کسے نہ آسندا۔ بند کواڑی کھولے تاک، بجر کپائی کُنڈا آپ تڑانیدا۔ ڈو نگھی بھوری مارے جھات، نیتز نین اکھ کھلانیدا۔ بن کے آئے سجن ساک، سگلا سنگ آپ نبھانیدا۔ کھیلے کھیل رسول پاک، پیر دستگیر اپنا حکم ورتانیدا۔ ساچے سو گھوڑے چڑھے مار پلاک، دو جہاناں آپ دوڑانیدا۔ ویکھنہارا تت آٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ ڈیرہ ڈھانیدا۔ انجھو انجھو کر پرکاش، گر گر اپنا بھیو کھلانیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نر ویر نر اکار پڑکھ اکال جگ جگ اپنا راہ چلانیدا۔ جگ چوکڑی پائے بندھن، بندنا ایکا اک سمجھانیا۔ آتم پر ماتم دیوے پرماندن، نجاند کرے رسانیا۔ مستک جوت للائی لگائے چندن، چندن اکو ٹکا دھوڑ دئے لگانیا۔ کرے کھیل سورا سرنگن، سور پیر داتا بے پرواہیا۔ دوجے در کدے نہ جائے منگن، دیونہار آپ اکھوانیا۔ ویکھے کھیل سدا برہمنڈن،

برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈا تہج سیتج اپنی دھار دکھایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا جانے ورجھنڈن، کوٹن کوٹ ترلوکی ناتھ بیٹھے سپس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد ایکنکار، کھیلے کھیل کھیلنہار، خالق خلق ویکھے چائیں چانیا۔ خالق خلق ویکھے مخلوق، بے پرواہ جلوہ نور نور اجیاریا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اپنا نور رکھے محفوظ، بن پیر پیغمبراں نظر کسے نہ آریا۔ سچ محل اُچ عروج، ساچا حجرہ اکو اک سہا رہیا۔ جس مرید مرشد ملے اک محبوب، محبت ساچا جوڑ جڑا رہیا۔ تس کلمہ دیوے سچ ثبوت، صورت سچ اک دکھا رہیا۔ پنج تت کھولے بھو کلبوت، کایا کپڑ پڑدا لاه رہیا۔ جو ہر گھٹ سے موجود، سوانت اپنا درس کرا رہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کوڑی کریا کر موقوف، مکمل اپنا راہ سمجھا رہیا۔ ساچا راہ دے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، سنجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈایا۔ گر اوتار منگدے گئے دان، پیر پیغمبر آگے جھولی ڈاہیا۔ لیکھا لکھ لکھ گئے بیان، قلم شاہی نال رلایا۔ صدی چودھویں کھیل کرے مہان، مہروان اپنا پھیرا پانیا۔ صدی ویہویں ہوئے پردھان، شبد اگئی روپ وٹایا۔ جس دا نظر نہ آئے کسے نشان، جگت لوچن پیکھ کوئے نہ پانیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا کرن گیان، اُچی کوک کوک سنانیا۔ سو صاحب سنگر والی دو جہان، پُرکھ اکال وڈی وڈیایا۔ پرگٹ ہووے جودھا سور پیر بلی بلوان، بل اپنا اک رکھایا۔ چھتر جھلائے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سپس جھکایا۔ وشن برہما شو منگن دان، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گاون چائیں چانیا۔ سو کرتا پُرکھ کھیل کرے مہان، خالق خلق سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس نچ نیز کھول دیوے گیان، سوانتر آتم بوجھ بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنا بھو اپنے ہتھ رکھایا۔ اپنا بھو رکھے ہتھ، پار برہم وڈی وڈیایا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمایا۔ جگ چوکڑی دیوے متھ، کلجگ انت رہن نہ پانیا۔ کوڑی کریا ہوئے ہنگتا بُرج جانا ڈھٹھ، ساچا کرے سچ پڑھایا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ گھر گھر چار ورن اٹھاراں برن سب نوں دیوے اکومت، گرمت سب دی جھولی پانیا۔ کایا مندر اندر دکھائے گرودوار مندر مسجد مٹھ، ہر مندر اکو نظری آیا۔ اٹھے پہر جوت جگے لٹا لٹ، تیل باقی سنگ نہ کوئے جنایا۔ شبد اگئی دُھن اناد انحد و بے سٹ، انراگی اپنا راگ الایا۔ امرت آتم سچ سروور جن بھگتاں دیوے جھٹ، دُرمتم میل رہن نہ پانیا۔ گھر وچ گھر کھول

وکھاوے ہٹ، بن ونجارا سو دا اکو نام وکائیا۔ لہنا دینا چکے اٹھسٹھ، جس جن ملیا سنگر بے پرواہیا۔ سچا مارگ آتم پر ماتم دیوے دس، توں میرا میں تیرا دوجا
 نظر کوئے نہ آئیا۔ اپنے ویکھن دی جس جن دیوے اکھ، اکھ نیش اکھ دے سمجھائیا۔ باہروں کسے نہ آوے ہتھ، لہدی پھرے جگت لوکائیا۔ جس جن
 دیوے دھیرج جت، ست سنتو کھ اک وکھائیا۔ تس شانتی شانت روپ ہو کے اندر جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ سو گرگھ گرگھ نو دوارے کوئی نہ
 کھاوے بھکھ، بھو جن اکو نام نظری آئیا۔ اندر باہر رسنا جھوا بتی دند کہے پر بھو تیرا نام ست، کوڑی دے سرشٹ سبائیا۔ دھن بھاگ جنہاں شانتی نال
 شانت ہو کے اپنی پت لئی رکھ، تنہاں پتر میشور ملیا بے پرواہیا۔ آد جگاد جگا جگنتر جن بھگتاں دیونہارا حق، حق حقیقت جھولی پائیا۔ گرگھ منزل چڑھدا
 کدی نہ جاوے تھک، جناں چر سنگر پورا نظر گھر وچ گھر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شانتی دے ست سروپ، جس وچ ملے ہر
 جو بھوپ، اندھ اندھیرا چکے چارے کوٹ، اکو نظری آئے پُرکھ اکال دین دیال جو ہر گھٹ رہیا سائیا۔ سنگر پورا کرے سنسار امن، آمد اپنی اک
 رکھائیا۔ بھگت بھلو اڑی کھلیا رہے چن، گلشن گل سرب مہکائیا۔ ہر کا بھيو جانے کون، لکھ چوڑا سی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس دُشت سنگھار یا بن راما رون،
 سو بے پرواہ اپنی دیا کمائیا۔ کرے کھیل سری بھگون، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ لکھ چوڑا سی جو جنت نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ برہمنڈ کھنڈ جس دا کردے ہون،
 سچ سنگدھی بیٹھے راہ تکائیا۔ جس دے چرن کول سیوا کردی انجا پون، بن پنکھیر و پنکھ ہلائییا۔ سو صاحب لیکھا جانے اون گون، لوک پر لوک ویکھے تھاؤں
 تھائیا۔ سو ہر گھٹ اندر کر کے گون، گھر گمبھیر بیٹھا آسن لائیا۔ گرگھ گرگھ چنتا وچ کدے نہ سون، جنہاں وچھڑیا وڈ داتا بے پرواہیا۔ من واسنا سارے
 بھون، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ کرے کھیل جوں باون بون، برہماد ناد اک و جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بدھ دے سمجھائیا۔
 ساچے امن دا اکو طریقہ، گھر گھر وچ دے جنائیا۔ دین مذہب ذات پات دا چھڈو شریکا، اوچ نیچ نہ کوئے رائیا۔ پتر میشور جانو نیکن نیکا، اوچو اوچ اکو
 نظری آئیا۔ رسنا بچن کدے نہ بولو پھیکا، سنگر نانک گیا سمجھائیا۔ گو بند چرن رکھو پریتا، دُبدھا میل رہن نہ پائیا۔ جس دیاں نت نوت سارے کرن
 اڈپکاں، سو سنگر راتی ستیاں درش وکھائیا۔ جانے بھيو سرب جن جی کا، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سب نوں دیونہارا بھیکھا، بھکھک جھولی دے بھرائیا۔

اپنیاں اپنیاں صاف کر لو نیتاں، نیتیاں بنو گرگھ بھانیا۔ پھیر امن جن بھگتو تہاڈے بچھے بچھے تہاڈیاں چرناں ہیٹھاں کڈھے لیکاں، اپنا مان نہ کوئے رکھانیا۔ ملن ورتن داگر نانک دس کے گیا طریقہ، طرح طرح سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دکھائے اپنا گھر، تس گرگھ کوئی دکھ لوکمت لگے نہ رانیا۔ امن چمن کھڑے گلزار، کلی کلی مہک مہکانیا۔ جس انتر آتم بخشے اک پیار، درشت اشٹ اکو دیکھ دکھانیا۔ تس ناتا تے سنسار، کوڑی دُنیا بندھن کوئے رہن نہ پانیا۔ جدھر دیکھے اودھر نظر آئے نرنکار، نرگن نرور پُرکھ اکال ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ سبناں نال کرے سچ پیار، سچ پریتی اک سمجھانیا۔ تہناں کول کھج کوڑ نہ آوے کنگال، جو گرگھ بیٹھے سچ سگھاسن آسن لائیا۔ امن سچا نہیں بن سنگر دوار، من ماریاں امن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت امن جن بھگت بھگتاں نال ملائیا۔

نہکلنک ہر نرنکار، نرگن نرور اک اکھوانیندا۔ کھج انت لے اوتار، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ شبد ڈنک وجائے اگم اپار، برہمنڈ کھنڈ آپ سنانیندا۔ دو جہاناں کرے خبردار، نیتز نین سرب گھلانیندا۔ حکمی حکم ورتے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیندا۔ سمبل وسے دھام نیار، بنک دوار سمجھ کوئے نہ پانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنا بھو چکانیندا۔ نہکلنک پُرکھ اگم، پاربرہم وڈی وڈیانیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گربھ نہ ڈیرہ لائیا۔ پون سواس نہ کوئے دم، تتوت نہ کوئے رکھانیا۔ نرگن ہو کے کرے اپنا کم، کرتا کارج اپنے ہتھ رکھانیا۔ جن بھگتاں بیڑا دیوے بنھ، مسمگھاں دئے سزائیا۔ ساچا نور چاڑھ چن، نرگن جوت کرے رُشانیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نظر نہ آئے نیتز انھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن داتا وڈ وڈیانیا۔ نہکلنک سری بھگوان، بے انت بے انت بے انت اکھوانیندا۔ آد جگاد جس دا جھلدا رہے نشان، گر اوتار پیر پیغمبر سیس جھکانیندا۔ سو پُرکھ اگم اتھاہ بے پرواہ کھج انت سری بھگوانت جوت سروپی دیکھے آن، پنج تت روپ رنگ رکھ نہ کوئے جنانیندا۔ دھر سندیسہ دیوے والی دو جہان، چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں ودیا ساچی سکھیا اک درڈانیندا۔ لکھ چوڑاں انت آتم ہو پردھان، سرشت سبائی

دیوے اک گیان، بودھ اگادھا بن کے پنڈت برہم پاربرہم اک جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، نر ہر اپنی کار کمانندا۔ نہہکنک نرائن نر ایک، کلج انتم ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے گئے ٹیک، سادھ سنت صوفی بیٹھے دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان رہے ویکھ، نج نیتر نین اٹھائیا۔ سو کلج کوڑی کریا بدلے ریکھ، جوٹھ جھوٹھ میٹ مٹائیا۔ جس اندر وڈ کے دیوے اپنا بھیت، سو سمجھو گرگھ سچا، لوکات تِس ملے وڈیائیا۔ سنگر سوامی آد جگاد سدا نہہکامی نہہکرمی پنجن ہوئے نہ کچا، جو کرنا سو کر دکھائیا۔ نہہکنک کسے پنچ تت ڈھلے نہ سچا، مات پت نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہہکنک نرائن نر، جوتی شبدی شبدی جوت، جوت شبد نہہکنک پُرکھ اکال اک اھوائیا۔ نہہکنک شبد اعلان، ڈور وڈنکا جگت وجائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان نہہکنک اھوائیا۔ دوجا اور نہ جانے جیو انجان، بن ہر نام دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ جو جگ چو کڑی بدلے آن، تِس دے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جے اٹھ ہے تے لو پچھان، بن سنگر اٹھ نظر کسے نہ آئیا۔ کوڑا جھگڑا رسنا جہوا زبان، من مت کرے لڑائیا۔ شبد گرو سدا نوجوان، اک اکل وایس وٹائیا۔ نہہکنک کرے کھیل آپ مہان، کلکت ویکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد اعلان دو جہان ڈھولا ناد سناٹیا۔ پرکھن واسطے نام کسوٹی، گرگھیاں ہتھ پھڑائیا۔ سنگر شبد تولیا نہ جائے تکرٹی وٹی، سیر پیسری کم کسے نہ آئیا۔ جس نے اپنی آپ مٹائی رتی، رتی رت لیکھے لائیا۔ تِس گر گرو سوامی دیوے ساچی متی، مت اکو اک وڑائیا۔ سو گرگھ ویکھے سو گرگھ پرکھے جس سنگر دتی نج نیتر اکو اٹھی، دو اٹھیاں پرکھ نہ سکن رائیا۔ ساچا کاہن ویکھے پیاری سکھی، بن سکھی کاہن درس کوئے نہ پائیا۔ بن پیتا سرتی رام نہ ملے پتی، لکھ چوراسی جگت دہاگن بیٹھیاں کنت ہنڈائیا۔ جس نانک نرگن اندر اپنی جوت جگائی نکی جیہی ہتی، سو گرگھ گر سکھ سنگر پرکھن آئیا۔ ایہو بھگتاں ملی کھٹی، پر بھ اپنا بھو چکائیا۔ باقی کل جگی اپنی بھر دے چٹی، چیتن روپ نہ کوئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پرکھ پرکھیا اکو نام رکھائیا۔ شکتی سمر تھا اک اوتار، آد جگاد کھیل کرانندا۔ نرگن کھیل اگم اپار دو جہان ویکھ دکھائندا۔ لکھ چوراسی بھانڈے گھڑ بن ٹھٹھیا، کایا ماٹی پوچ پچائندا۔ جوتی جوتی جوتی بال، نکی نکی دھر مسال، گھر گھر وچ دکھائندا۔ جس اُپر سنگر پورا ہوئے دیال،

سمرتھ پُرکھ بنائے اپنا لال، لالن اکو رنگ رنگائیندا۔ سو گرگھ گُرسکھ ہر جن ہر بھگت کرے ہر پہچان، ہر جو ہر مندر نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمرتھ پُرکھ اک کرتار، آد جگاد جگ اوتار، گرگھ ورلے اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ نارکو جو پُرکھ کراوے، پُرکھ ناری رُپ وٹائیا۔ ناری پُرکھ سَنگَر رُپ نظری آوے، کام چیشٹا رہن کوئے نہ پائیا۔ مانس دیہہ سرب سمجھاوے، پنچ تت کری گُٹمائیا۔ ہر گھٹ پُرکھ اکال ڈیرہ لاوے، سچ سَنگھاسن سو بھاپائیا۔ ناری پُرش پُرش ناری سَنگَر پورا سنساروگ مٹاوے، سوگ کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جنہاں دتا آتم ور، تنہاں ناری پُرش سمجھ کوئی رہن نہ پائیا۔

* ۲۰ آسو ۲۰۲۰ پکرمی گرچرن سَنگھ دے گرہ بدھنی ضلع فرور پُر * *

صاحب سَنگَر سچا درس، دیاوان اک دکھائیندا۔ جن بھگتاں اُپر کرتس، مہروان مہر نظر اُٹھائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، جگت ترسنا اک بُجھائیندا۔ جنم کرم دی میٹے حرص، ہوس روگ نہ کوئے ستائیندا۔ بھيو چکائے عرش فرش، کایا کعبہ پڑدا لائیندا۔ دیناں ناتھ دردیاں ونڈے درد، دُکھ درد بھے بھجنن بھيو کھلائیندا۔ آتم پر ماتم گھر گھر وچ کرائے سچا مجن، دُرمت میل دھوائیندا۔ شبد انادی تال وچن، انحد راگی راگ سَنائیندا۔ گُڑھ ہنکاری بھانڈے بھجنن، بھانڈا بھرم بھو تڑائیندا۔ جس گھر سَنگَر سوامی ملے سجن، سو گرگھ درس کرتن من سرب ترپتائیندا۔ سَنگَر درشن آتم منگ، گھر مندر وچے ودھائیا۔ اکو ڈھولا سَنائے چھند، گیت گو بند لائیا۔ نو دوار مکے پنڈھ، گھر ساچے بوجھ بُجھائیا۔ نرمل جوت چاڑھ چند، نرگن نور کرے رُشائیا۔ بھيو کھلائے ہنگ برہم، پاربرہم دے سمجھائیا۔ جگت ترسنا میٹ تم، کوڑی کرپا ناتا دے چکائیا۔ ہرکھ سوگ نہ رہے غم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن ساچا درس گھر مندر اک کرائیا۔ کر درس مٹے سوگ، چنتا روگ رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم ملے سچا جوگ، ساچی سکھیا اک درٹائیا۔ جگت وچھنے ہوئے سنجوگ، دُھر میلا سچ سُبھائیا۔ نام سَنائے شبد سلوک، سوہلا اکو راگ لائیا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، بنک دوار ملے وڈیائیا۔ کر پرکاش نرمل

جوت، اپنا درس دے سمجھایا۔ لیکھا چکے لوک پر لوک، انہو اپنا نور درسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا درس انتر آتم بوجھ بُجھایا۔ ساچا درس سنگر نین، نج نیز آپ کرائیندا۔ رسنا جہوا سکے کوئی نہ کہن، کتھنی کتھ نہ کوئے لائیندا۔ جس ملیا پر بھ ساک سجن سچا سین، سو گھر ساچا سو بھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، درس درسی اکو اک درسائیندا۔ ساچا درس سنگر میت، گر شبدی دے وڈیایا۔ آد جگادی دھر دی ریت، جگ چوکڑی ویکھ دکھایا۔ شبد نشان جھلائے ٹھیک، نرگن زور ہتھ اٹھایا۔ سنگر ملن دی سب دی مانس جنم اک تاریخ، ویلا گیا ہتھ نہ آیا۔ بال جوانی بردھ اوستھا سب دی رہی بیت، گھڑی پل بیٹھے پنڈھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا درس اکو گھر جنایا۔ ساچا درس سنگر گھر، جس گرہ ملے وڈیایا۔ آون جاون مرن جنم بھے بھو چکے ڈر، بھیانک روپ نظر کوئے نہ آیا۔ صاحب سوامی نت نوت سنت سہیلے گرو گر چیلے لئے پھر، پھر سجن اپنے نال رلایا۔ کایا بنک سچ دوار ڈو گھی بھوری اچ محلے جائے چٹھ، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ لایا۔ درس دکھائے کرپا کر، نظری آئے نرائن ز، نر ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا درس دیدار اکو اک دکھایا۔ ساچا درس کرو دیدار، دید عید چند چڑھائیندا۔ گھر سجن ملے یار، گرہ مندر ویکھ دکھائیندا۔ سچ پریتی کرے نرگن دھار، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ ناتا جوڑ سرب سنسار، ساک سجن سین اکو نظری آئیندا۔ سچ گیت گائے اپنی وار، بودھ اگادھا نام ندھان نش اکھر اکھر روپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا اکو درس، میٹنہارا پورب جنم دی حرص، حاصل اکو اک دکھائیندا۔ حاصل دسے ایک، اک اک اکل وڈ وڈیایا۔ جن بھگتاں کر بُدھ بیک، وویکی اپنی دھار سمجھایا۔ لیکھا جانے دھر دا لیکھ، بھو ابھیدا دے گھلایا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیز کرے رُشائیا۔ ساچا درس گرگھ گر سکھ ورا لئے پیکھ، جس جن لوک لاج جگت تجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا اک ور، درس دیدار اندر باہر گپت ظاہر در گھر ساچے دے کرایا۔ گرگھاں کول سدا جرت، سنگر شبد دتی وڈیایا۔ جس نال کھلے بند سرت، سرتی بوجھ بُجھایا۔ نظری آئے اکال مورت، صورت اکو اک درسایا۔ گھر سنے ناد اگم تورت، انحد نادى ناد لایا۔ ناتا توڑے کوڑو کوڑت، سچ سچ لئے

پرنایا۔ صاحب سنگر دین دیال ٹھاکر سوامی سب دی آسا پورت، منسا منسال ملایا۔ گرگھ گرگھ سدا اکو اک ضرورت، ملے میل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، جس کا یا مندر اندر گرگھ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ گرگھ تیرا سچ محلّا، محل اکو نظری آئی۔ شد گرو گر پھڑیا پلا، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ تیرے گھر پرکاش دیک بلاء، تیل باقی سنگ نہ کوئے رکھایا۔ سو دھام محل اٹل بنیا محلّا، جس گرہ ہر جن وسے پر بھ انتر دھیان لگایا۔ جوتی شبدی دھار رلا، پنچ تت اندر اپنا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بن بھگتاں بھگوان کم کسے نہ آئی۔ کرپا اندر ڈونگھا ساگر، سنگر اپنے وچ چھپایا۔ جو کوئی پچھے پھڑ وکھاوے وچوں کا یا گاگر، گھر گھر وچ کھوج کھوجا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، جنم کرم داروگ مٹایا۔ جو ہر کا نام ونج کرے بن سو داگر، تس سچ خزانه جھولی دیوے پائی۔ ایتھے اوتھے دو جہان گرگھیاں گرگھیاں ہر جہاں ہر بھگتاں سدا دیوے آدر، آدرش سدا اپنا اکو اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل کریم کرتا قادر، قدرت ویکھے چائیں چانیا۔ مہر اندر مہروان، مہر نظر نین اٹھایا۔ جن بھگتاں دیوے برہم گیان، برہم و دیا اک سمجھایا۔ ساچے سنتاں دیوے دھر نشان، دھرم دوارا اک سمجھایا۔ گرگھیاں درس دیوے در گھر آن، دُور ڈراڈا پندھ مکایا۔ گرگھیاں اکو نام سنائے کان، دھر دی بانی بان لگایا۔ صاحب سنگر ٹھاکر جس جن اُپر ہوئے آپ مہروان، مہر مُجت کرپا اپنے نال رکھایا۔ آون جاون لکھ چوراسی ناتا چھٹے جہان، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ چتر گپت لیکھا منگے نہ آن، لاڑی موت کال نگارہ نہ کوئے وجایا۔ مہاکال ویکھے مار دھیان، نیتز نین نین اٹھایا۔ جنہاں ناتا بڑیا نال سری بھگوان، سو ہر بھگت ہر دوارے بیٹھے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ دیوے اک فرمان، ہر جن میلا میل ملایا۔ سنگر کرپا ہون وڈ بھاگ، ہر بھاگی صفت صلاحیا۔ سوئی سرتی جائے جاگ، گھر سوانی اٹھ کھلایا۔ انتر اُتجے اک ویراگ، ویراگی روپ وٹایا۔ کون ویلا ملے میرا کنت سہاگ، چری وچھنی دے دہایا۔ گھر دیک جگے چراغ، میرا اندھ اندھیر مٹایا۔ بند کوڑ کھول تاک، اپنا درس دے وکھایا۔ میں گھنگٹ چک کے لوں جھاک، نیتز نین نین شرمایا۔ جے سنائے اگئی واک، بن سروناں سُن خوشی منایا۔ جے اک سنیہڑا پریم پریتی نال جائے آکھ، میں مٹاں چائیں چانیا۔ اوہدے نال مل کے میری مٹ جائے ذات، پچھلا

لیکھا رہن کوئی نہ پائیا۔ پر بھ ملے اِکو کنت سُہاگ، بن نار سُہاگن اُس دی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام
 ور، تِس دُجا لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ شبد گرو سد توڑے گڑھ، گڑھ توڑنہار اک اھوائیا۔ جو بن پوڑیوں سب دے اندر جائے چڑھ، محل اٹل ڈیرہ
 لائیا۔ اندروں ہو کے لئے پھڑ، باہروں سمجھ کسے نہ آئیا۔ جس دانہ کوئی سپس نہ کوئی دھڑ، سپس دھڑ سارے دیکھے تھاؤں تھائیا۔ دُھر داناد بودھ اگادھ
 شبد اگم لئے پڑھ، اکھر اکھراں نال ملائیا۔ اگنی ہون کدے نہ جائے سڑ، مڑھی گور نہ کوئے دبا ئیا۔ لیکھا جانے چوٹی جر، منجھ اپنا ڈیرہ لائیا۔ سو صاحب
 سنگر شبد گردیو توڑنہار ہنکاری گڑھ، آتم گھر گھر پر ماتم لئے ملائیا۔ سنگر ہتھ کھلا گچھا، جگ چوکڑی آپ ورتائیندا۔ جے کوئی پریم پریت کر کے مارے جچھا،
 دُئی دویت پڑدا وچوں چکائیندا۔ لوں لوں اندر ساڈھے تن کروڑ رچا، رچنا اپنی آپ سمجھائیندا۔ سنگر چرن لگ گڑگھ کدی نہ رہے کچا، سنگر چرن شاہ رگ
 اُپر آپ وسائیندا۔ جتھے کہے آگر گھ میرے بچے، بچپن تیرا اپنی جھولی پائیندا۔ نو دوارے تیرا کوئی نہ سکا، دسم دوا ری اِکو متر سنگ نبھائیندا۔ اک دُوبے
 نوں گرو گرسکھ دوویں مل کے کہن واہوا اچھا، بنا سکھ بنا گرو دوہاں کم راس کسے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم سدا پیار، نج انتر آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کرے
 کرائے کرنہار، کرتا پڑکھ وڈی وڈیائیا۔ جگ و سرے و سر نہ جائے کرتا، جو کرتا قیمت سب دی پائیا۔ جن بھگتاں نت نوت ویکھن آئے سر جنہار،
 نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ پھڑ پھڑ لہے لکھ چوراسی وچوں لئے اٹھال، سرت شبد گیان درڑائیا۔ آپے سنے مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ناتا توڑ
 ترے گن مایا کوڑ جنجال، پنج تت جھوٹا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آپے چلے انتر نال نال، جگت بسنتر دئے بھجائیا۔ دیناں بندھپ بن کرپال، کرپاندھ اپنی مہر نظر
 اٹھائیا۔ گرکھاں گھر وچ گھر دکھائے سچی دھر مسال، جس دوارے اٹھے پہر اِکو وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ہر جن سدا سنگ سمائیا۔ سنگر کرپا جائے بچھ، بندھن نام رکھائیا۔ من منو آدہ دِشا نہ جائے بچھ، چار کُنٹ نٹھے نہ واہو داہیا۔ سنگر پورا اِکو گیت
 سنائے چھند، ساچا سوہلا دئے سمجھائیا۔ جس وچوں اُتے پرمانند، انند انند وچوں پرگٹائیا۔ دُئی دوتی ڈھاہے کندھ، کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔ لیکھا چکے ہنگ

برہم، پاربرہم اِکو نورِ نظری آئی۔ اِکو نام گرکھاں دا ساچا دھن، جو گھر گھر وِچ دتا رکھائی۔ سَنگَر تھم جو جن رہے من، تہناں من نسا روگ نہ کوئے ستائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھے لائے ساچے جن، جن جننی ویکھ وکھائی۔

* ۲۰ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی اُجاگر سَنگھ دے گرہ نواں رامو والا ضلع فرور پُر *

دیوے نام شبد جن سو، سو پُرکھ نرنجن دیا کمائیندا۔ جنم کرم دُرمت میل دیوے دھو، نرمل نرویر روپ وٹائیندا۔ ہنگ برہم پرہم آپے ہو، آتم پر ماتم بندھن پائیندا۔ سرتی شبد جائے چھوہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام اِک سمجھائیندا۔ ساچا نام سَت پُرکھ نرنجن، سَت ستوادی اِک رکھائی۔ جن بھگتاں نیز پانجن، اگیان اندھیر دئے مٹائی۔ نظری آئے سَنگَر سَنجن، صاحب داتا بے پرواہیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، سچ سروور اِک نہائی۔ کرپا کرے درد ڈکھ بھئے بھجن، بھو ساگر پار ترائی۔ آتم پر ماتم رکھے مگن، لو انتر اِک لگائی۔ درس دیکھائے گوپال مورت مدن، پُرکھ اکال وڈی وڈیائی۔ سنت سُہیلے جگ جگ آوے سدن، نت نوت اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اِک وکھائی۔ ساچا نام سرب سَنگھ، آتم انتر دیا کمائیندا۔ جنم کرم دامیٹے ڈکھ، ہوئے ہنگتا روگ گوائیندا۔ گھر اُچاوے اگمی سَنگھ، سَنگھ ساگر روپ وٹائیندا۔ اُجل کرے ہر جن گھ، دو جہان سو بھاپائیندا۔ ساچی گودی لئے چک، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ آون جاون پینڈا جائے مک، جس جن اپنا نام اِک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دست اموک اِک ورتائیندا۔ آد جگاد نام پرہم ایک، جگ چو کڑی دئے وڈیائی۔ جن بھگتاں بخشے دُھر دی ٹیک، سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ کایا اندر کرے بدھ بیک، سَت ستوادی روپ اِک درسائی۔ میٹ مٹائے پورب لیکھ، اگلا لہنا لہنیدار جھولی پائی۔ ساچے مندر کرے ہیٹ، گھر گھر وِچ ویکھ وکھائی۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیز کر رُشنائی۔ آتم پر ماتم کھیلے ساچی کھیڈ، بن کھلاری کھیل رچائی۔ ہر جن ورلے دیوے بھیت، جس جن اپنا پڑدا دئے چکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل اچھل اچھیل، ول چھل دھاری اپنا بھيو

اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا بھیو رکھے پر بھ ہتھ، بن بھگت سمجھ کسے نہ آئیا۔ دیونہارا دست امولک نام وتھ، سنت سہیلے جھولی آپ بھرائیا۔ زرگن ہو چلائے رتھ، سرگن ساچا مارگ دے سمجھائیا۔ گرگھ ورلے کھولے اگھ، پڑدا دئی دویت اٹھائیا۔ گرسکھ سجن دیوے دھر دا حق، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگو نام ساچے دھام دے سمجھائیا۔ ہر کا نام ساچے دھام، سو صاحب سنگر آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کرنہارا پورا کام، پورن پڑکھ بے پرواہیا۔ میٹنہار اندھیری شام، زرگن جوتی نور چند رُشنائیا۔ بھاگ لگائے کایا نگر کھیڑے گرام، پنچ تت دیوے وڈیائیا۔ امرت سچ پیائے جام، رس اگو اک دکھائیا۔ مارگ دے دھر آسان، رہبر بن بے پرواہیا۔ دھرم دکھاوے اک نشان، درگھر ساچے رہیا جھلایا۔ ساچا ڈھولا گائے گان، گیت گو بند اک سنایا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ روپ سرب جہان، آتم پر ماتم لکھ چورا سی جیو جنت بندھن رہیا پائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنا کھیل آپ رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردھانگی اک کمائیا۔ سچ پردھانگی نام اپار، اپر پر سومی آپ جنائیدا۔ جگ چوکڑی ویکھے چار، سنجگ تریتا دوا پر کجگ آپ ہنڈائیدا۔ بھیو گھلائے کھانی چار، بول سنائے بانی چار، لیکھ لکھائے وید چار، تھم ورتائے گنٹ چار، دہ دشا اگو ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام دے درڑائیا۔ ساچا نام تیرا میرا، بھگت بھگوان آپ جنائیدا۔ سدا چاؤ رہے گھنیرا، خوشیاں منگل اک سنائیدا۔ دئی دویت بھرمی ڈھاہے ڈیرہ، سنجھ سویرا اگو رنگ رنگائیدا۔ من منوآ دے گیرا، من کا منکا آپ بھوائیدا۔ پنچ تت چکھے جھیرا، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار آسا ترسنا میٹ مٹائیدا۔ بھاگ لگائے کایا کھیڑا، گھلا کرے اندر ویڑا، محل اٹل اگو اک سو بھاپائیدا۔ نظری آئے نیرن نیرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، ساچی دست آپ ورتائیدا۔ نام دست اگم اتھاہ، سو سنگر آپ ورتائیا۔ ہنگ برہم دے سمجھا، سوہنگ روپ اک رکھائیا۔ ایکا دوا آویس وٹا، دوا ایکا انک نہ کوئے بنائیا۔ زیرو صفرا نوری نور خدا، خالق خلق دے وڈیائیا۔ لاشریک بے پرواہ، بے عیب بھیو ابھیدا آپ گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام ساچا کلمہ سچ کلام بن امام آپ درڑائیا۔ سچ امام پروردگار، ظاہر ظہور کھیل کھلایا۔ سرب جیاں دا سانجھیا، لکھ چورا سی گھٹ گھٹ ویکھ دکھائیا۔ ساچا کعبہ کرتیا، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ ساچا نعرہ بول جیکار، حق

حقیقت دے سنایا۔ سچ تو فین پروردگار، مہروان اک درڑایا۔ ایکا نام ہوئے پردھان، جگ چوکڑی صفتی نام لئے پرگٹایا۔ جس صاحب سنگر ساچا کلمہ دیوے آن، سو مرید مرشد سوہنگ ڈھولا اکو راگ الایا۔ بھاگ لگے کایا بنک مکان، گرہ مندر وبے ودھایا۔ دھرم جھلے اک نشان، ست ستوادی آپ اٹھایا۔ لیکھا چکے گوپی کاہن، سپايت اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن آتم انتر دیوے شبد گیان، ساچے در کرے پروان، پلو اپنے نال بندھایا۔ آد جگادی سوہنگ روپ، زرگن زرگن آپ جنائندا۔ آتم پر ماتم ست سروپ، ست ستوادی کھیل کھائندا۔ لکھ چوراسی وسے ہر گھٹ کوٹ، گھر گھر ڈیرہ آپ لگائندا۔ پاربرہم دا اکو پوت، شبد ڈلارا کھیل دکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، اکھر وکھر وکھر اکھر اکو اک سمجھائندا۔ ساچا اکھر گرگھ دات، ہر سنگر آپ ورتایا۔ جگت میٹ اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشانیا۔ بودھ اگادھی دتے گاتھ، ساچے نام دے وڈیایا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، ساچا چند نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل باطن بات، بے پرواہ اپنا حکم آپ ورتایا۔ حکمے اندر شبد مردنگ، سو سنگر آپ وجائندا۔ حکمے اندر کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ اپنا کھیل دکھائندا۔ حکمے اندر گا چھند، گیت گوہند آپ الایندا۔ حکمے اندر سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائندا۔ حکمے اندر گرگھ گرگھ بیڑا دیوے بٹھ، مہروان مہر نظر اٹھائندا۔ حکمے اندر دیوے نام دھن، سچ دست امولک آپ ورتائندا۔ حکمے اندر لیکھے لائے جننی جن، ہر جن اپنا رنگ رنگائندا۔ حکمے اندر راگ سنائے کن، انحد نادی ناد وجائندا۔ حکمے اندر بھاگ لگائے کایا پنچ تت تن، آتم پر ماتم بھیو چکائندا۔ حکمے اندر من ہنکاری دیوے ڈن، ڈنکا شبد نام وجائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکمے اندر ایکا نام آپ ورتائندا۔ حکمے اندر اُپجاوے نام، نام ندھان دے سمجھایا۔ حکمے اندر دیوے پیغام، پیر پیغمبر رہیا پڑھایا۔ حکمے اندر کرے سلام، سجدہ سیس جگدیش جھکایا۔ حکمے اندر دے پیغام، راگ سچا اک الایا۔ حکمے اندر ملے آن، آپ اپنا حکم منایا۔ کر کھیل سری بھکوان، بھکوان اپنی دھار چلایا۔ ہر جن دیوے سچ گیان، ساچی سکھیا اک پڑھایا۔ دھر داشبد ساچا بولا وچ جہان، سوہنگ ست سروپ سمانیا۔ بن چوتھے

گھر گُرمھ مول نہ پان، پد چوتھا سَنگَر اپنی مہر نظر جنائیا۔ جس گرہ آتم پر ماتم پر ماتم ملے آن، تِس گھر وجے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، اکو منتر انتر انتر رہیا سمجھائیا۔

* ۲۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی گُردیال سَنگھ دے گرہ راموں والا ضلع فرور پُر * *

سچ سندیسہ دُھر فرمان، ہر کرتا آپ جنائندا۔ جگ چو کڑی نام گیان، بودھ اگادھا شبد درڑائندا۔ لیکھا جان جیو جہان، جیون جگت سرب سمجھائندا۔ گر اوتاراں دیوے دان، دست امولک جھولی پائندا۔ دھرم دکھائے اک نشان، ست ستوادی آپ جھلائیندا۔ ساچا مندر گرہ مکان، گھر اکو اک سہائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام ندھان اکو اک ورتائندا۔ ساچا نام سَنگَر میت، سو پُرکھ زرنجن آپ ورتائیا۔ جگ چو کڑی دُھر دی ریت، لوکمت دے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم ساچا گیت، ساچی کرے اک پڑھائیا۔ کوڑی کریا لئے جیت، من واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ دھام دکھائے اک اندیٹھ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ لیکھا چکھے مندر مسیت، کایا کعبہ دے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ سَنگَر پورا داتا داتار، دیاوان وڈی وڈیائییا۔ سنت سہیلے کرے پیار، بھگت بھگوان لئے جگائیا۔ نچ نیتز اکھ دے اگھاڈ، دئی دوتی پڑدالاہیا۔ امرت آتم جام دے پیال، نچھر دھارا کھ چوئییا۔ دپیک جوتی دیوے بال، اگیان اندھیر مٹائییا۔ بھاگ لگائے کایا مندر سچی دھر مسال، در دیوے اک وڈیائییا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دست امولک آپ ورتائیا۔ دست امولک دیوے ہتھ، زرنگن زرویر دیا کمائندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، بھیو ابھیدا آپ جنائندا۔ زرویر ہو چلائے رتھ، بن رتھو اہی سیو کمائندا۔ شبد جنائے اکتھنا اکھ، رسنا جھوا کہہ کہہ انت کوئے نہ پائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام ندھان اکو اک درسائندا۔ سَنگَر پورا صاحب سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ آد جگاد جگ چو کڑی دیونہارا برہم گیان، ساچی وڈیا اک سمجھائیا۔ بھگت بھگوان کر پروان، دُھر فرمانا دے جنائیا۔ ساچے سنتاں

بخشے چرن دھیان، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی بوجھ بُجھائی۔ گرگھ ویکھے چتر سگھر سجان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائی۔ گرگھوں کایا مندر اندر
 ملے آن، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ جگ چوکڑی کھیلے کھیل مہان، خالق خلق روپ وٹائی۔ کلجگ انت ہو پردھان، نام پردھانگی اک کمائی۔ شبد گرو
 نوجوان، سوریر اک اکھوائی۔ پاوے سار دو جہان، پری لوء برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ کھوج کھوجائی۔ سنت سہیلے گر چیلے لئے پہچان، انتر آتم پر ماتم بوجھ
 بُجھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کانام اکو اک درڑائی۔ ہر کانام اک اگم، بودھ اگادھا آپ جنائندا۔ نہ مرے نہ
 پئے جم، جگ چوکڑی اپنا حکم ورتائندا۔ زوریر ہو کے بیڑا دیوے بٹھ، کھیوٹ کھیٹا اپنا روپ وٹائندا۔ ساچا راگ سنائے کن، دھر دی بانی آپ الائندا۔
 منکا پھیرے منو آ من، من واسنا میٹ وٹائندا۔ بھاگ لگائے کایا تن، کایا ماٹی کنجن روپ وٹائندا۔ بھاگ لگائے ساچا چھری چھن، جس گرہ اپنا ڈیرہ
 لائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپاکاش بن سورج چن، جوتی نور ڈمگائندا۔ جوتی نور دپیک پرکاش، گھر مندر کرے رُشنائی۔ کرپا کر
 پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا بھيو چکائی۔ گرہ مندر ساچے منڈل پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائی۔ گرگھوں پوری کرے آس، جگت ترسنا میٹ وٹائی۔
 جنم جنم دی پوری کرے خواہش، خالص اپنا درس دکھائی۔ ہر جن ہر بھگت ہووے نہ کدے نراس، نراستا وچ کدے نہ آئی۔ سنگر سوامی سدا سدا سد
 وسے پاس، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، وست دھر دی اک ورتائی۔ دھر دی وست نام ندھان،
 جن بھگتاں جھولی پائندا۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، انتر آتم بوجھ بُجھائندا۔ جگت نمائیاں دیوے مان، پھڑ باہوں گلے لگائندا۔ کایا مندر دکھائے سچ مکان،
 ہر مندر روپ وٹائندا۔ دھرم جھلائے اک نشان، در گھر ساچے سو بھاپائندا۔ دپیک جوت جگے مہان، تیل باقی نظر نہ کوئے آئندا۔ جس جن اُپر کرپا
 کرے سری بھگوان، مہروان مہر نظر اٹھائندا۔ سو گرگھ جگ جنم دا وچھڑیا ملے آن، ملنی ہر جگدیش اکو گھر دکھائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا سچ فرمان، انتشکرن سب دا ویکھ دکھائندا۔

* ۲۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی مہندر کور دے گرہ چٹک ضلع فرور پُر * *

سنگر پورا کڈھے کھوٹ، گر شبد وڈی وڈیا نیا۔ نام نگارے لائے چوٹ، تن رباب ستار وجایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے گوانیا۔ پنج تت کوئی سوچ نہ سکے سوچ، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ڈیرہ ڈھاہیا۔ نیتز کھولے لوچن لوچ، نج نین کرے رُشانیا۔ دھرم دوار دکھائے ساچا کوٹ، کایا بنک سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس کوڑی کرپا رہن نہ پانیا۔ کایا کھوٹ جگت وکار، مایا ممتا ویکھ دکھانیا۔ ویکھنہارا گر کرتار، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، اندج جیرج اُتجج سیتج ویکھ دکھانیا۔ جگ چوکڑی نت نوت سنت سہیلے لئے اُبھار، گر چیلے ویکھ دکھانیا۔ دست امولک دیوے نام بھنڈار، درگھر ساچے آپ ورتانیا۔ کوڑی کرپا توڑ گڑھ ہنکار، ہوئے ہنگتا دئے مٹانیا۔ آسا ترسنا دیوے مار، مایا ممتا موہ چکانیا۔ ساچا بخشے شبد پیار، سرت سوانی دئے اُٹھانیا۔ آتم پر ماتم دے آدھار، پرم پُرکھ ہوئے سہانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس کوڑی کرپا رہن نہ پانیا۔ کایا کھوٹ نکلے باہر، پنج تت اندر رہن نہ پانیا۔ صاحب سنگر کرے پیار، سچ پریتی اک رکھانیا۔ دئی دوتی دیوے مار، شرع شرانطی ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اک نام ور، تِس مندر اندر کرے صفایا۔ کایا مندر اندر کرے صاف، دُرمت میل آپ دھوانیا۔ کوٹ جنم دے کرم کرے معاف، نہکرمی اپنا کرم کمائیا۔ جو جن چے آتم پر ماتم سچا جاپ، بن رسنا جہوا دئے سمجھانیا۔ ترے گن میٹے کوڑا تاپ، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، ناتا بدھاتا جوڑ بھڑانیا۔ نام چڑھائے ساچے راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ سچ سرور دکھائے اکو تاٹ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کوڑی کرپا باہر کڈھانیا۔ کوڑی کرپا ہووے دُور، گھر گھر وچ رہن نہ پانیا۔ جس سوامی ملے حاضر حضور، حضرت اپنا درس دکھانیا۔ ساچا بخشے جوتی نور، نورو نور کرے رُشانیا۔ شبد سنائے دُھر دی تُو، انراگی راگ الایا۔ ناتا توڑے کوڑی کرپا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ انتر آتم بخشے اک سرور، سچا جام اکو اک پیانیا۔ نظری آئے نیرن نیرا دراڈا دُور، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کرپا جگ جگ میٹ مٹانیا۔ کوڑی کرپا دیوے کڈھ، تن مائی صاف کرائیا۔ پوت پُنتیت

کرے ہڈ، ماس ناڑی سوبھا پائیا۔ بھو کھلائے وشو جد، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ کایا اندر دُرمت میل دیوے دھو، سنگر پورے ہتھ وڈیائیا۔ نزل پرکاش کر لو، دیا باقی اک وکھائیا۔ نام جنائے ساچا اپنا سو، ہنگ برہم بھو کھلائی۔ اتم پر ماتم آپے ہو، گھر ساچے سوبھا پائیا۔ پار برہم برہم جائے چھو، ساچا میلا سچ سبھائی۔ دھر دا ڈھو آوست امولک دیوے ڈھو، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن وکھائے ساچا گھر، تس کایا کوڑ رہن نہ پائیا۔ کایا کوڑ تھے ناتا، سچ سچ اکو نظری آئی۔ ملے میل پرکھ بدھاتا، بدھ اپنی دے سمجھائی۔ نام سنائے بودھ اگادھا، شبد اگئی راگ الائی۔ اتم کرے ہرجن ذاتا، ذات پات نہ ونڈ ونڈائی۔ میٹ مٹائے اندھیری راتا، جوتی نور چند چکائی۔ اک سنائے پوجا پاٹھا، منتر اکو اک درڑائی۔ اکو میل پرکھ سمراتھا، سمرتھ پرکھ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا نام ور، کایا ڈکھ دلدر دور کرائیا۔ ڈکھ دلدر دور جائے نٹھ، بن پاندھی پنڈھ مکائی۔ جس سر اپر سنگر پورا رکھے ہتھ، مہر نظر اک اٹھائی۔ وست امولک کایا اندر دیوے گھت، گھر گھر وچ آپ کائی۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، رتی رت نہ کوئے سکائی۔ بن پڑھیاں دیوے برہم مت، برہم و دیا اک جنائی۔ اتم پر ماتم ہووے وس، ناتا زرگن زرگن نال رکھائی۔ نج نیز کھولے اٹھ، آخر اپنا میل ملائی۔ ساچا مارگ دیوے دس، رہبر بن کے نور خدائی۔ صاف کرے کایا مندر سچا ہٹ، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھ مٹائے ڈکھ کلیش، کرپا کر نر نریش، نر ہر اپنا رنگ رنگائی۔ گوہند لیکھا لیکھ اپار، سنگھ اپنی بھبک لگائی۔ دھر دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے وچ سنسار، من مت بدھ رہی گر لائی۔ شبد سندیسہ دے کے گیا انتم وار، دو جہاناں آپ سنائی۔ گر اوتاراں پر پیغمبراں کر کے گیا خبردار، نیز نین اٹھ کھلائی۔ کاتب بن کے لیکھا لکھیا اک لکھار، میل ملایا قلم شاہیا۔ کلجگ آئیو ویکھ وکھائے کھ چار، بتی ہزار بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائی۔ کرم کانڈ دی مارے مار، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ کرم گگرم خاطر بالے نہیاں بیٹھاں دتے سوال، کوڑی کرپا جڑ اٹھرائیا۔ سچ سندیسہ دے کے گیا اکو وار، اکو ڈھنیا پنڈھ مکائی۔ ساچا سنیا پرگٹ ہووے اینکار، اکل کل بے پرواہیا۔ جوتی جامہ لئے اوتار، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائی۔ شبد ڈنکا وجائے اگم اپار، الکھ اگوچر اپنا تھم ورتائی۔ سمبل وسے دھام نیار، ساچے مندر سوبھا پائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نر نرائن اپنا

کھیل رچانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ گو بند لیکھا کھیل اپارا، اپر پیر دے سمجھانیا۔ کلجگ انتم ہووے دُھندوکارا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھانیا۔ سرشٹ سبائی کرے ہاہاکارا، دھیرج دھیر جت ست نظر کوئے نہ آئیا۔ سادھ سنت کوڑی کریا کرن بوہارا، مایا ممتا ہوئے ہلکانیا۔ دھیاں بھیناں کرن ونج وپارا، پتا پوت ساچا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ گر کا شبد کرے نہ کوئی پیارا، من مت چلے جگت لوکانیا۔ دین مذہب اُچی کوئے رووے زارو زارا، ذات پات نیتز نیناں نیر وہانیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سچ کرے نہ کوئے پیارا، جگت سیاست بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دوئے جوڑ کرے نمسکارا، پر بھ اگے واسطہ پانیا۔ در منگن تیمی اوتارا، بھگت اٹھاراں سپس جھکانیا۔ وشنوں کہے میرا خالی دے سے بھنڈارا، ساچی وست نظر کوئے نہ آئیا۔ برہما کہے میرا برہم ہو یا اندھیارا، جوتی جوت نہ کوئے رُشانیا۔ شکر کہے میری ترسول ڈگی منہ دے بھارا، ظلم سکے نہ کوئے مٹانیا۔ پُرکھ اکال دیکھے ویکھنہارا، پاربرہم بے پرواہیا۔ سچ سندیسہ دے کے آیا گو بند سُت ڈلارا، سرشٹ سبائی بودھ گیان در ڈانیا۔ کلجگ انت سری بھگوان لئے اوتارا، نہہکنک ناؤں رکھانیا۔ جوتی جوت کرے کھیل اپر اپارا، نورو نور نور رُشانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں سجدہ دوئے جوڑ کر دے گئے نمسکارا، کلمہ کائنات پڑھانیا۔ سو پرگٹ ہووے وڈ امام بے عیب سانجھا یارا، لوکات پھیرا پانیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان نیتز نیر وہائے اُچی کوک کرے پُکارا، بہڑی بہڑی دروہی دروہی رہی سنانیا۔ پاربرہم پر بھ اپنا آپ دیکھ سنسارا، سرشٹ سبائی چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ آتم پر ماتم کرے نہ کوئی پیارا، گھر وچ گھر بند کوڑی کُنڈا کوئے نہ لاہیا۔ زرگن نور نظر نہ آئے جوت اُجیارا، دیپک سچ نہ کوئے رُشانیا۔ بن گر گو بند دے نہ کوئے سہارا، شبد گو بند روپ وٹانیا۔ ہر گھٹ اندر ویکھنہارا، سو گو بند لکھ چوڑا سی رہیا سمانیا۔ جگ چو کڑی میٹنہارا، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ دیوے پندھ مُکانیا۔ چو داں لوک دیکھے اکھاڑا، چو داں طبق نیتز نین دے کھلائیا۔ ترے گن مایا اگنی گلی متی ہاڑا، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ گو بند سورا دُھر دا لاڑا، سچ سندیسہ اکو وار گیا سنانیا۔ کل کلکی پُرکھ اکال لئے اوتارا، وڈ اوتاری اپنا پھیرا پانیا۔ چار ورنان دیوے اک سہارا، کھتری براہمن شودر ویش پچیا کوئے رہن نہ پانیا۔ ساچا مارگ دے اک اپارا، پوجا پُرکھ اکال اک کرائیا۔ دوجا اٹھ نہ کوئی مئے جیو گوارا، من مت بُدھ اکو گن در سائیا۔ محل اٹل کرے اُجیارا، جوتی نور نور رُشانیا۔ جوت

شبد پُرکھ اکال نرِگن سرُپ نہہلنک نرائن نر اوتارا، پنچ تت کوئی نہہلنک نہ مات اکھوائیا۔۔۔۔ پنچم پاتشاہ سب دامیت، گر شبد رُپ جنائیا۔ ہر گھٹ بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا سمرن مندر مسیت، شودوالے مٹھ رہے جس گائیا۔ سو سَنگَر آد جگاد جگ چو کڑی رہے ٹھیک، مرن جمن وچ کدے نہ آئیا۔ لکھ چو راسی دسے مارگ لاشریک، شرکت رُپ نہ کوئے وٹائیا۔ جس کایا مندر اندر پنچم گرُ ارجن آیا نزدیک، گھر بہہ بہہ خوشی دکھائیا۔ سو گرگھ سب نال کرے اک پریت، دویت دئی نہ کوئے رکھائیا۔ مل سَنگَر ہووے بھے بھیت، بھیترا اپنا پڑدا لاہیا۔ پورے سَنگَر دی اکو ریت، نرِگن شبد سَنگَر دوجا ہور نہ کوئے منائیا۔ پنچم پاتشاہ کون رنگ، کون رنگ سہائیا۔ کون بیج کون پلنگ، کون مندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کون نام کون مردنگ، کون راگ رہیا لائیا۔ کون گیت کون چھند، کون بھيو چکائیا۔ کون سُر ت کون انند، کون نجاند دکھائیا۔ کون پرکاش کون چند، کون سور یہ کرے رُشائیا۔ کون برہمنڈ کون کھنڈ، کون جیرج انڈ ویکھ دکھائیا۔ کون رُپ ڈھاہے بھرماں کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ کون سیجا سدا چت انند، ست سرُپ اپنا آسن لائیا۔ دُھر دی کوئی نہ دسے چٹھی، لیکھا ہر نہ کوئے جنائیا۔ پر بھ دی کھیل سدا انڈٹھی، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ گرگھ ورلے اپنی کریا لوک جتی، سدھی ملی جوت رُشائیا۔ بن ہر نامے گل جگت پھکی، ساچار س نظر نہ آئیا۔ کون دھار سَنگَر نانک لیکھ لکھی، اگم اتھاہ بودھ اگادھ کرے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اوہ چٹھی منگ منگائیا۔ سَنگَر نانک چٹھی دیو دکھال، جس اُپر لیکھ لکھائیا۔ دین دیال صاحب سَنگَر سدا کریپال، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گرگھ گرگھ سجن لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ جس اکھ دی دو جہان کردے پھر دے بھال، سونش اکھ ساچے گھر ڈیرہ لائیا۔ گرگھ گرگھ اک سوال، سَنگھ سَنگھ بھيو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، منگنہارا اوہ پاتی، جو لکھی جائے بن قلم دواتی، شانتی پنچ سَنگَر نانک اپنے کول رکھائیا۔

* ۲۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ چڑک ضلع فروزپور *

سو پڑکھ زرنجن صاحب سمرا تھ، سچکھنڈ دربار لگایا۔ زرنل نور جوت کر پرکاش، دیا دپیک اکو ڈگمگایا۔ کھیلے کھیل پڑکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کمانیا۔ جگ چوکڑی پاونہارا راس، منڈل منڈپ ویکھ دکھایا۔ سناونہارا شبد انادی بودھ اگادھ، دُھر داراگی راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ دوار دے وڈیایا۔ سچکھنڈ دوار پڑکھ سمرا تھ، حکمی حکم اک ورتایا۔ گر اوتاراں کر اکھ، پیر پیغمبر اں نال ملایا۔ دُھر فرمانا رہیا دس، نام سندیسہ اک سناایا۔ کلج ویکھو چاروں گنٹ اندھیرا مس، ساچا چند نہ کوئے چکایا۔ من واسنا جیو جنت رہے نٹھ، ساتک ست سروپ نظر کوئے نہ آیا۔ سادھاں سنتاں تٹا دھیرج جت، ست سنتو کھ روپ نہ کوئے وٹایا۔ دین مذہب ذات پات شریعت پیواوٹ، جھکڑا سکے نہ کوئے مکایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوڑ گڑیا رہیا ہٹ، نام ونج نہ کوئے کرایا۔ ترے گن مایا گنی تیا مٹھ، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ ست سنتو کھ نہ پنچت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہو یا ہلکایا۔ ناڑ بہتر اہلی رت، تن سو سٹھ ہاڈی رہی گر لایا۔ کایا مندر اندر ہر کائے کوئی نہ جس، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ گھر سروور سار نہ پائے کوئی ساچے تٹ، گزگا گوداوری جمناسرتی پھر پھر تھکے پاندھی راہیا۔ پڑکھ اکال دین دیال چرن کول نہ کوئی نت، ناتا جڑیا جگت لوکایا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سرتی شبد مل کے کوئی نہ گائے جس، ساچا رس ہتھ کسے نہ آیا۔ کام واسنا سارے ہوئے وس، چار گنٹ دہ دشا بھجن واہو داہیا۔ شبد ڈوری کوئی نہ پائے نٹھ، منو آ بندھ نہ کوئے دھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرنگن زرنگن لیکھا رہیا دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، سو پڑکھ زرنجن آپ جنائندا۔ سرشٹ سبائی جو دس کے آئے گیان، شاستر سمرت وید پوران اچی کوک کوک سنایندا۔ چارے کھانی دتا حکم فرمان، اندج جیرج اٹیج سیتج پچیا کوئی نظر نہ آیندا۔ چارے بانی بول زبان، پراپسنتی مدھم بیکھری راگ سنایندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج نو چار کر کے آئے کھیل مہان، خالق خلق روپ وٹایا۔ پیر پیغمبر کائنات ویکھو، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا بھيو آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر نمسکار، پڑکھ اکال سیس جھکایا۔ تیرا کھیل سر جنہار، آد جگاد تیری وڈیایا۔ جگ چوکڑی حکمران، دُھر

سندیسہ تیرا اکو بھائیآ۔ نت نوت تیرا سندیسہ دے کے آئے جیو جہان، جیون جگت جگت جنائیآ۔ آتم پر ماتم دس کے آئے گیان، شبد وچولا روپ وکھائیآ۔
 بھيو کھلاؤندے آئے گوپی کاہن، سینتا رام روپ وٹائیآ۔ وکھاؤندے آئے سچ مکان، گرہ مندر کر رُشنائیآ۔ جناؤندے آئے ڈھر پیغام، کلمہ نبی رسول سنائیآ۔
 تیرا لیکھا دسدے رہے سچ امام، بے نظیر تیری تصویر سچ جنائیآ۔ کلجگ انتم مانس مانگھ ثابت رکھے نہ کوئے ایمان، دھیرج روپ نظر کوئے نہ آئیآ۔ گھر گھر
 وڑیا دسے پنج شیطان، نال شرع کرے لڑائیآ۔ چاروں کُنٹ جھوٹھ طوفان، رسنا جھوارہی سنائیآ۔ ہتی دند کرن کلیان، کلمہ حق نہ کوئے جنائیآ۔ سچ دھرم نہ
 دسے کوئے نشان، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لائیآ۔ ملا شیخ مسانک ساچا مسلہ کوئے نہ گان، رسنا جھوا اُچی کوک کوک اپنا بھيو رہے جنائیآ۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، بن نیناں رہیا جنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھول اٹھ، کلجگ انتم نو نو چار ویکھ وکھائیآ۔ لگھ چوراسی
 بھانڈے سکھ، ہردے ہر نہ کوئے وسائیآ۔ جو مارگ نرگن نر ویر آئے دس، لوکات بو جھ بُجھائیآ۔ امرت آتم دے کے آئے رس، نچھر جھرنا اک جھرائیآ۔
 ساچا نور کر کے آئے پرکاش، گھر گھر دیا ہتی اک ٹکائیآ۔ پر بھ ملن دی دس کے آئے آس، نر اساکوئے رہن نہ پائیآ۔ بن صاحب سنگر دین دیال کوئی نہ
 کرے بند خلاص، بندی خانہ نہ کوئے تڑائیآ۔ رسنا جھوا گاؤ پون سواس، صفتی صفت صلاحیا۔ حکم ورتے پر تھی آکاش، گگن گگنتر منڈل منڈپ
 لیکھا دئے جنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھلاونہارا ساچا در، گر اوتار پیر پیغمبر شبد اشارہ اک جنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ ویکھ حال،
 اُچی کوک کوک سنائیآ۔ تیرا کھیل وڈ نرنکار، بے انت بے پرواہیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی خوار، چاروں کُنٹ رہی گر لائیآ۔ ساچا دسے نہ کوئے پیار، پریم پریتی
 نہ کوئے لگائیآ۔ گھر گھر وڑیا دسے ہنکار، ہوئے گڑھ نہ کوئے تڑائیآ۔ کلجگ جیو روپ دھر نار و بھچار، کگرمی کرم رہے کمائیآ۔ گر کاشد سکے نہ کوئے وچار،
 کھوجت کھوجت بھيو کوئے نہ پائیآ۔ نو نو دسے دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے رُشنائیآ۔ بھرے بھلا سرب سنسار، مایا گھر گھر ڈیرہ لائیآ۔ جگت کایا ہوئی
 خوار، پنج ت تلے نہ کوئے وڈیائیآ۔ سرتی سکے نہ کوئے سنبھال، شبدی میل نہ کوئے ملائیآ۔ لیکھا چکے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ ڈیرہ کوئی نہ ڈھاہیا۔ ساچی
 دسے نہ کسے دھر مسال، دھرم دوارا کایا مندر نظر کسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، تیرے آگے اک عرضیآ۔

تیرے اگے عرضوئی سچی ارداس، دوئے واسطہ پائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کھیل تماش، پروردگار بے نظیر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جگ چو کڑی تیری زرگن سرگن رکھ کے بیٹھے آس، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، جوتی نور نور رُشنائیا۔ جن بھگتاں ہر دے اندر کر واس، وصل اپنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سب دا لیکھا رہیا جنائیا۔ گر اوتار ویکھن نین، لوکمت دھیان لگائیا۔ رسنا جہوا کوئی نہ سکے کہن، کلج گرم ملی وڈیائیا۔ سادھ سنت دھیاں بھیناں مکن ڈبے ڈنگھے وھن، پھڑ باہوں پار نہ کوئے کرائیا۔ ناتا نظر نہ آوے ساک سبجن سین، پتا پت کرے لڑائیا۔ چاروں کنت کوڑی کر یا من واسنا پھرے ڈین، بھجی چارے کنت واہو داہیا۔ گر گمھ ورلے سنت سہیلے ہر کا ناؤں لگ لگ لین، کلج کر یا کولوں بیٹھے گھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا گھر، تیرا برہمنڈ رہیا گر لائیا۔ پار برہم پر بھ ویکھ برہمنڈ، نیز نین اکھ گھلائیا۔ وشو اپنی دھار دے جنائیا۔ برہما کہے پار برہم پر بھ چاڑھ رنگ، رنگ رنگیلا اکو روپ نظری آئیا۔ شکر کہے میرا ترسول بنا چند پر چند، کوڑی کر یا دیواں ڈھاہیا۔ ترے گن مایا کہے میرا ویکھ بھیکھ پکھنڈ، میں چاروں کنت نچائیا۔ پنج تت کہے میرا جوٹھ جھوٹھ جڑیا سنگ، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ زرگن کہے میں وجاواں مردنگ، کلج ڈنکا ہتھ اٹھائیا۔ بن ہر نامے کیتے سارے ننگ، گر شبد اوڈھن ہتھ کسے نہ آئیا۔ گھر گھر اندر دئی دویت رکھائی کندھ، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ سرت سوانی پھرے ڈھاگن رنڈ، شبدی کنت سچ نہ کوئے ہنڈائیا۔ گھر دیک جوت نہ چڑھے چند، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ سنگر سوامی کسے نہ دے سنگ، سارے پلو گئے چھڈائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارا ویکھو لنگھ، صاحب سلطان اکو گھر دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک الائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آکھن پر بھو جا، لوکمت ویس وٹائیا۔ زرگن ہو کے بن ملاح، سرگن بیڑا دے ترائیا۔ دھر داشبد دے صلاح، ساچی سکھیا کر پڑھائیا۔ سرب جیاں جناؤنا اکو ناں، ناؤں نرکارا آپ درسائیا۔ ساچا رام دینا دکھا، ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ ساچا کاہن دینا ملا، نام بنسری ناد دھن شنوائیا۔ ساچا پیغمبر دینا دکھا، گھ نقاب نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کلج اتم پھیرا پائیا۔ کلج اتم جا کے ویکھ، پر بھ لوکمت تیری وڈیائیا۔ نو کھنڈ

پر تھی ودھیا بھیکھ، کوٹن کوٹی بیٹھے رُوپ وٹایا۔ تیرا ساچا دیوے نہ کوئی سندیس، دُھر دی دھار نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن دُوچار ہن کوئے نہ پانیا۔ پُرکھ اکال کہے میں جاوانگا۔ نرِگن نرُویر رُوپ وٹاوانگا۔ کلجگ کوڑا قہر میٹ مٹاوانگا۔ سنجگ ساچی کر کے مہر، ست سنتو کھ اک ورتاوانگا۔ کوڑی کرپا کراں ڈھیر، اتم خاکی خاک ملاوانگا۔ اکو رنگ رنگاواں سنجھ سویر، جوتی نُور اک چکاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بودھ اگادھا بھيو گھلاوانگا۔ بودھ اگادھا بھيو گھلاوانگا۔ لوکمت ویس وٹاوانگا۔ نر نریش اک ہو جاوانگا۔ وشن برہما شو مہیش نال ملاوانگا۔ جا کے وساں ساچے دیس، ساچے مندر سو بھا پاوانگا۔ دُھر دا دیواں اک سندیس، اتم پر ماتم جوڑ جڑاوانگا۔ نرِگن سرِگن کھیلاں کھیڈ، بن کھلاری کھیڈ رچاوانگا۔ جن بھگتاں دیاں اپنا بھیت، لکھ چوراسی بھرم بھلاوانگا۔ ساچے سنتاں کراں ہییت، ہتکاری اپنا رُوپ وٹاوانگا۔ گرکھاں نظری آواں نیتن نیت، نچ گھر اپنی تاڑی لاوانگا۔ گر سکھاں رُوپ وکھاواں چیتن چیت، چتوت ٹھگوری میٹ مٹاوانگا۔ کوڑی کرپا میٹ کے رکھ، سنجگ ساچا مارگ لاوانگا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سارے کرن اک آدیس، سجدہ سب نوں اک سمجھاوانگا۔ پاربرہم پتیر میثور آگے کسے دی چلے نہ کوئی پیش، گرٹھ ہنکاری توڑ تڑاوانگا۔ جو وید ویاسے لکھیا لیکھ، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پر بت سو بھا پاوانگا۔ جس دی عیسیٰ رکھ کے گیا ٹیک، سو نُوری اسم اعظم اک جناوانگا۔ جس دی نانک گوہند لیکھنی لکھ کے گئے لیکھ، سو لہنا اتم پور کراوانگا۔ پرگٹ ہو کے سمبل دیس، دیس دسنتر کھوج کھوجاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماوانگا۔ گر اوتار پیر پنجم سارے آکھن، واہوا پر بھو تیری وڈیایا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل تماش، نت نوت تیری دھار نرِگن سرِگن کرے گڑمائی۔ لوک پر لوک تیرا ڈھولا گاسن، برہمنڈ کھنڈ تیرا نام دھیایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے نام وجے ودھائی۔ کلجگ اتم دیا کماوانگا۔ ساچا نام اک پرگٹاوانگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن آپ سمجھاوانگا۔ اٹھاراں برن دے سندیس، سچ سنہیڑا اک اُچاوانگا۔ اتم پر ماتم کرنا ہییت، ساچی سکھیا اک سمجھاوانگا۔ اندر وڑ کے اپنے گھر دالو بھیت، گرہ مندر پھول پھولاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک ورتاوانگا۔ ساچا تھم پر بھو ورتائے گا۔ دو جہاناں آپ سنائے گا۔ شبد

نشانِ اک اُٹھائے گا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوءِ اِکو آن جنائے گا۔ ڈھر دی بانی دیوے ساچی سو، پُرکھ اکال اِکو سو بھاپائے گا۔ پار برہم برہم گھر ساچے جائے چھوہ، ساچا میلا آپ ملائے گا۔ دُرمت میل دیوے دھو، نرمل رُوپ اک درسائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سب دا کھیل ویکھ وکھائے گا۔ تیئی اوتار پئے ہس، سنت کمار رہیا جنائیا۔ براہ کہے میں تیرا لیس، یگے پُرش کہے میں نت نوت دھیائیا۔ ہاو غریب کہے موہے تیرا رس، نر نرائن تیری سرنائیا۔ کپل مَن پر بھ مارگ دس، در بیٹھا سو بھاپائیا۔ رکھپ دیوے ساچا جس، پر تھو بھو ابھید گھلائی۔ متس وکھائے خالی ہتھ، کچھپ مندرا سیس اُٹھائیا۔ دھنتر دیوے ساچی وتھ، موہنی رُوپ انُوپ دھرائیا۔ ہنسا ہو کے گاوے جس، باون بل راجا ویکھ وکھائیا۔ نرسنگھ ہو کے دھرو پر ہلا دلئے رکھ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ ہری ہر کھیل کرے سمرتھ، گج تندو اتار دئے کٹائیا۔ دھرو دے کے اِکو مت، ہر نرائن بو جھ بُجھائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، جگ چوکڑی دھار چلائی۔ پرس رام جان مت گت، رام چند لیکھا دتا سچ سُبھائیا۔ وید ویاسا پُران اٹھاراں لیکھ اکھ، کوار کنیا ملی وڈیائیا۔ کاہنا کرشنا ہو پرگٹ، گند منوہر لکھی نرائن بھو ابھید دئے گھلائی۔ اٹھ دس میل ساچے پت، گیتا گیان شبد دھیان چو داں لوک اک سلوک سچا ڈھولا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام نام بودھ، ہر ہر ہر دا دیوے سودھ، سُدھ رُوپ اک رکھائیا۔ تیئی اوتار بول جیکار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ سنجگ تریتا دو پر کلجک نہ گئی تیرے نال، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ سکھیا دتی وچ جہان، سمرتھ تیری بو جھ بُجھائیا۔ مہما اکھ کیتی کلیان، لیکھا لکھیا نال قلم شاہیا۔ نرگن سرگن ہو کے تیرا دے کے آئے بیان، شہادت شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جودھا سور پیر بلی بلوان، بلدھاری اِکو اک اکھوائیا۔ جو سے سچکھنڈ مکان، نرگن نور رُوپ انُوپ بھو کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کرن پکار، اُچی کوک سُنائیا۔ تیرا کھیل اپرا پار، پروردگار سمجھ کوئے نہ آئی۔ محمد رووے زارو زار، نیتز نیئاں نیر وہائیا۔ اللہ رانی واہو داہی پھرے نارٹیار، چو داں طبق پھیرا پائیا۔ سجن ملیا نہ سچا یار، رہبر نظر کوئے نہ آئی۔ نو نو چار دے دھواں دھار، ساچا کلمہ کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ عالم علما ہوئے بے ایمان، ساچی شرع نہ کرے کوئی پروان، شریعت بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوکمت ویکھ اپنا گھر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نانک گو بند رہے سچ دس، پُرکھ اکال تیرے ہتھ تیری وڈیا یا۔ کلج ویکھ اندھیرا مس، چاروں کُنٹ بھنڑی رت نہ کوئے سہا یا۔ آتم پر ماتم چار ورن مارگ آئے دس، اوچ نیچ ذات پات نظر کوئی نہ آ یا۔ ساچا امرت آتم سرور لو رس، بھجھ جھرنا اک جھرا یا۔ گھر وچ گھر چڑھ کے جاؤ وس، مندر اکو ملے بے پروا ہیا۔ جتھے اٹھے پہر دوس رین گھڑی پل ہوئے پوجا پاٹھ، سمرن اکو نظری آ یا۔ میلے میل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنا میلادے جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم ویکھ اپنا گھر، جیو جنت دین دہا یا۔ جیو جنت رہے رو، نیتر نیناں نیر وہا یا۔ ساچا ناتا رہیا نہ کوئی موہ، مُجبت روپ نہ کوئے وٹا یا۔ راج راجان شاہ سلطان غریب نمانیاں رہے کوہ، چھری کوڑی جگت چلا یا۔ دُرمت میل دیوے نہ کوئی دھو، جگت سندیسے سارے رہے گا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج ویکھ اپنا در، در دروازہ اک کھلا یا۔ در دروازہ صاحب کھول، تیرے ہتھ وڈی وڈیا یا۔ نام ترازو ساچے کُنڈے تول، دھڑی وٹا نظر کوئے نہ آ یا۔ نو نو چار رہی ڈول، اڈول نظر کوئے نہ آ یا۔ کرے پکار دھرنی دھول، دھرت خالی جھولی رہی دکھایا۔ میرے نال کیتا پورا کر قول، کیوں بیٹھا گھ بھو یا۔ دکھاں بھری گھڑی آ کے پھول، وڈ داتے بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم ویکھ گھر، نو در پئی لڑا یا۔ نو در روون مارن دھاہ، بھڑی بھڑی رہے سنا یا۔ کلج جیو گر کاشد گئے بھلا، میرے اندر وڑ کے خوشی منایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہو یا ہلاک، دوس رین بھجے واہو داہیا۔ سنگر پورے دا اندر وڑ کے درشن سکے نہ کوئی پا، جوتی جوت نہ کوئے ملا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، جس ملیاں ملے تیری سرنا یا۔ پُرکھ اکال کہے میں دیا کماوانگا۔ نینا کلج ویکھ دکھاوانگا۔ ساچا سنا بن کے آوانگا۔ اکو ڈھنیا پندھ مُکاوانگا۔ دھرم رائے کڈھے وٹیا، لیکھا سب دا ویکھ دکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اک کماوانگا۔ ساچی کرنی ہر کر او یگا۔ نرگن نر ویر پھیرا پاویگا۔ جوت سروپی بھیکھ وٹاویگا۔ سچ سلوک اک سمجھاویگا۔ لوک پر لوک آپ درڑاویگا۔ ذات پات بھيو تڑاویگا۔ ساچا نات اک جڑاویگا۔ چار ورن بھین بھرات بناویگا۔ ساچی پٹی اک جماعت، اکھڑ اکو اک درڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم ویکھے گھر، نر ویر ہو کے پھیرا پاویگا۔ نر ویر ہو کے پر بھو آویگا۔ ترے نرگن

مایا بھیکھ چکاویگا۔ پنخ تت پتلا پڑدا لاہویگا۔ کایا مندر اندر ساچا گتھلا، نام خزانہ آپ کھلاویگا۔ ناڑی ناڑی وچوں کڈھ کے گنجھلا، سکھمن ٹیڈھی بنک پار
 کراویگا۔ لیکھا جانے ڈونگھی بھوری کندرا، اُچ محل اٹل اک رُشناویگا۔ بجر کپائی توڑے چندرا، نام ہتھوڑا ہتھ اٹھایگا۔ من منو آدہ دِشانہ بھوے بندرا،
 من واسنا بند کراویگا۔ سب دا لیکھا جانے کایا اندرا، اندرے اندر ویکھ وکھایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ
 اک لگاویگا۔ ساچا مارگ اک لگاویگا۔ چار ورن رنگ چڑھایگا۔ ساچی سرن اک سمجھایگا۔ ترنی ترن اک اکھوایگا۔ پار برہم پر بھ بھو چکاویگا۔ آتم پر ماتم جوڑ
 جڑوایگا۔ سچھنڈ دوارے ساچا سگن مناویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے مگن، جوتی نور نور رُشناویگا۔ کلجک میٹے اگنی اگن، امرت میگھ اک برسواویگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پریتی اک درسواویگا۔ سچ پریتی مائس ذات، ہر جن ہر سنگر آپ جنایا۔ سرشٹ سبائی بنو اک
 جماعت، دوجی رہے نہ کوئے لڑایا۔ سری بھگوان جوڑونات، پروردگار اک سرنایا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ گھر وچ میلا ترلوکی ناتھ،
 ترے بھون دھنی درس دکھایا۔ چتر بھج سنائے گاتھ، آد شکت دے وڈیایا۔ وشنوں ویکھے کھیل تماش، برہما اپنی دھار سمجھایا۔ شکر چھڈ کے آئے کیلاش،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سرشٹ سبائی اکو رنگ رنگایا۔ سرشٹ سبائی رنگ ایک، اینکار آپ رنگائیدا۔ سرشٹ سبائی
 ٹیک ایک، سری بھگوان ایشٹ منائیدا۔ سرشٹ سبائی بھیکھ ایک، ورن برن نہ کوئے رکھائیدا۔ سرشٹ سبائی گیان ایک، دھیان اکو اک درڑائیدا۔
 سرشٹ سبائی کھان پین پت ایک، پنخ تت کایا اکو روپ جنائیدا۔ سرشٹ سبائی زرگن سرگن سرگن ساچا کرنا ہیت، ہتکاری حکم منائیدا۔ بن صاحب
 سنگر پُرکھ اکال پتر میثور پروردگار کایا سنجبا دے کھیت، پت ڈالی بھل بھلواری نظر کوئے نہ آئیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب
 جیاں دیوے اکو ور، چاروں گنٹ اکو نام شنوائیدا۔ ساچا نام سانجھا یار، یاری یاراں نال نبھایا۔ ساچے بھگتاں کرے آپ پیار، بھگتی روپ دے سمجھایا۔
 ساچے سنتاں دے ادھار، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ساچے گرکھاں کھول کوڑا، نیتز لوچن دے کھلایا۔ ساچے گرکھاں چرن کول بخشنے اک پیار، پریم
 پریتی اکو اک بنایا۔ مائس مانگھ مائش لکھ چوراسی وچوں تیرا جامہ سردار، سرداری تیرے ہتھ پھرایا۔ غفلت وچ بھل نہ جانا ہر کرتار، گوڑھی نپندا اکھ

یعنی گھلایا۔ سچ دوار درگاہ ساچی دوئے جوڑ کرو نمسکار، نیوں نیوں اپنا سپس جھکایا۔ کرپا کر سرجنہار، وڈ داتار تیری سرنایا۔ ہوں بھک بھکاری کھڑے دوار، خالی جھولی رہے ڈاپیا۔ ساچی دست وچ ڈال، امرت رس اک بھرایا۔ سنگر شبد بن دلال، دلالی دو جہان کمایا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے بال، ٹوں بالک روپ سکھایا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ اپنی گود بہایا۔ ساچا جلوہ نوری درس دے جلال، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ تیرا نور بے مثال، مسل سکے نہ کوئے بنایا۔ دو جہان عدل کر انصاف، عدالت اکو اک لگایا۔ کوٹ جنم دے کیتے پاپ کر معاف، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جے بھل کے تیرے نال ہوئے گستاخ، پر بھو اپنا غصہ دے گوائیا۔ اپنے ویکھن دی دے سب نوں آنکھ، اکھ نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا سچ گھر، جس گھر تیری وجے نام ودھایا۔ نام ودھائی وجے گھر گھر، لکھ چوڑا سی گیت سنایا۔ گر سکھ اندر ویکھ وڑ، انحد نادی دُھن رہیا اُپجایا۔ جگت دوار پار کر، بن پاندھی پندھ مکایا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، قفل اپنالے گھلایا۔ ساچا مندر ویکھ چڑھ، جس گرہ ہوئے جوت رُشنائیا۔ بھے بھو بھیانک چکے ڈر، بھادی نیڑ کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم پلّو لئے پھڑ، سُرتی شبدی ہوئے گُرمایا۔ ٹوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا لینا پڑھ، سوہنگ روپ سبایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن آپ اپنا لیکھا لیکھے لو لگایا۔ لیکھے لاؤ دُھر دا لیکھا، پر بھہ سرن ملے سرنایا۔ دُئی دوتی کڈھو بھرم بھلیکھا، مایا ممتا موہ چکایا۔ اوس پر بھو دا کرو چیتا، جومات گر بھ دیوے رزق سبایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن سوہے اک در، جس گرہ وسے سچا ماہیا۔ چار ورن جگ ساچی سکھیا، گر شبدی شبد جنایا۔ نام امولک دُھر دی بھچھیا، گھر پاؤ سجن بھانیا۔ جگت جہان جانو متھیا، تھر کوئی رہن نہ پانیا۔ ویکھو دھام اک انڈھیا، جس گھر وجے نام شنوائیا۔ کرو پریم ساچے پتیا، پتا پر میثور اکو اک اکھوائیا۔ کرے پیار وڈیاں نکیاں، بڈھیاں بالیاں اپنے گلے لگایا۔ رسنا جہوا بول نہ بولو پھکیا، پھکا رس کم کسے نہ آئی۔ جو سنگر سچی سکھیا سکھیا، سو سمجھ وچوں سمجھ لئے پر گٹایا۔ من واسنا جگت پتیا، اُچی کوکے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سرشٹ سبائی اکو ناتا سبائی سرشٹ، آتم پر ماتم ہر جنائندا۔ پُرکھ اکال اگنی اشٹ، نرگن نرور آپ سمجھائندا۔ سنگر پورا لیکھا چکائے دوزخ بہشت، نرک سورگ دوویں پار کرائندا۔ سچ

دوارے لے کے جائے جس گھر وچوں آئے پرت، انتم اوسے در میل ملائیندا۔ گرگھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے تپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گرگھ ہر جن ہر سجن بھگت بھگوان گھر ساچے میل ملائیندا۔ ساچے گھر ملو جگدیش، جگدیشرا کو نظری آئی۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا کلمہ جگت حدیث، لوکمت کرے پڑھائی۔ سو کھیل کھیلے بیس بیس، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا حکم ورتے اک اکیس، ایکا اگی دیوے پائی۔ تس صاحب سلطان پُرکھ اکال چھتر جھلے اکو سیس، راج راجان دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جگت واسنا لئے جیت، آپ اپنے وچ کھپائی۔ ساچا مارگ دھرم دوار سب نوں دتے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائی۔ ہر سنگت ہر جن ہر گھٹ پر بھو و سیا ویکھو چیت، نرگن سرگن اندر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ رل مل سارے کرو سچ پریت، دُبدھا دوت دئی کٹاکش تیر نہ کوئے چلایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے سچ ہدایت، دُھر فرمانا حکم سنائی۔ پاربرہم پُرکھ اکال پروردگار سب دے اُتے کرے عنایت، جو بیٹھا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آد جگادی اکو نر، جگ چوکڑی دیوے ور، جن بھگت وکھائے ساچا گھر، کھلا رہے ہمیش در، دُھر دروازہ پُرکھ اکال بند نہ کدے کرائیا۔

* ۲۱ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی پکھووال ہر سنگت دا اکٹھ ہویا ضلع لدھیانہ *

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ تیری وڈیائی۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ بلوان، بے انت بے پرواہ تیرا انت کوئے نہ آئی۔ اک اونکار نوجوان، مرد مردان تیری آد جگاد سچی سرنائیا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا اکو نور کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا وسنہارا سچ مکان، در گھر ساچا اک سہائی۔ سری بھگوان کھیل مہان، نرگن نرور آپ کرائیا۔ پاربرہم پر بھ ہو پردھان، سچ پردھانگی اک جنائی۔ نرگن سرگن کھیلے کھیل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کرنی آپ کمائی۔ نرگن کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائی۔ جگ چوکڑی پاوے سار، نت نوت ویس وٹائی۔ لکھ چوراسی دئے آدھار، چیو جنت بھیو کھلایا۔ شبد انادی بول جیکار، دُھر دی دھار دئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ وڈا وڈ

وڈیاںیا۔ ہر وڈا بے انت بے پرواہ، آد جگاد اک اکھوائیندا۔ نرگن سرگن بن ملاح، بیڑا دو جہان چلائیندا۔ دُھر سندیسہ دیوے آ، شبد انادی ناد الائیندا۔ ساچا مارگ دے سمجھا، دُھر دی دھارا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کار کمائیندا۔ سچھنڈ نواسی پُرکھ اکال، آد جگاد کھیل کرائیا۔ جگ چوکڑی پیٹے وچ سنسار، کوٹن کوٹ کال بتایا۔ سیوا کردے گئے تینی اوتار، بھگت اٹھاراں اکھ گھلایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بول گئے جیکار، نعرہ حق حق اک جنائیا۔ نانک گوہند دس کے گئے سچا پیار، ساچی ریتی چار ورن جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرن یوگ، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ آد جگاد لکھ چوڑاسی اندر بھوگے بھوگ، بن سنجوگی میل ملائیندا۔ نام سنائے سچ سلوک، دُھر دا ڈھولا راگ الائیندا۔ نرمل کر پرکاش جوت، نور نورانہ ڈمگائیندا۔ لیکھ مکائے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کوئے جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی اپنا تھم ورتائیندا۔ ساچا تھم دُھر فرمان، ہر شبدی شبد جنائیا۔ شبدی جودھا سوربیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھایا۔ حکمے اندر کھیل کرے مہان، مہا اکھ کتھ سنایا۔ وشن برہما شو دے گیان، نش اکھر دے سمجھایا۔ شاستر سمرت وید لکھ پُران، گیتا گیان دے درڑایا۔ عیسیٰ موسیٰ پیر پیغمبر دے گیان، کایا گرہ دے سمجھایا۔ دُھر سنجوگی ملے آن، بھگت بھگوان انگ لگایا۔ نانک گوہند بودھ گیان، لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آپ سمجھایا۔ سرب جیاں پر بھ اک بھگوان، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ دھرم دوارے اک نشان، ست پُرکھ نرنجن آپ جھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھو آپ جنائیا۔ ساچا بھو ہر نرنکار، نرگن داتا آپ جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی ہو تیار، نرگن سرگن روپ وٹایا۔ داتا دانی دیونہار وڈ بھنڈار، وشنوں جھولی اک بھرائیا۔ برہما دیونہارا برہم وستھار، لکھ چوڑاسی نرمل جوت کر رُشنائیا۔ شکر دیوے اک کٹار، ترسول ہتھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کرے کھیل پُرکھ اکال، اکل کل وڈی وڈیاںیا۔ دینا بندھپ ہو دیال، دیاندھ بھو گھلایا۔ سچھنڈ دوار سچھی دھرمسال، دھرم دوار اکو سو بھاپایا۔ پرگٹ کر جوتی نور اک جلال، ظاہر ظہور کرے اک رُشنائیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، حق مقامے ڈیرہ

لایا۔ سچ تو فین ساجھے یار، لاشریک نورِ الہیہ۔ کھیلے کھیل اگم اپار، لکھ اگوچر وڈی وڈیائی۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ اپنی اچھیا کر تیار، ساچی بھجھیا جھولی پائی۔ اپنا بل آپے دھار، بلدھاری آپ اکھوئیا۔ اپنی کرنی کرے سچ وبار، کرتا پُرکھ اپنے ناؤں دے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ ساچی سکھیا سری بھگونت، سو پُرکھ زرنجن آپ درڑائی۔ ہر پُرکھ زرنجن مہما اگنت، صفتی صفت نہ کوئے صلاحیا۔ ایکنکارا بنائے بنت، گھرن بھنہار آپ ہو جائیا۔ آد زرنجن جوت جگنت، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ ابناشی کرتا ساچا کنت، کنت کنتوئل سو بھا پائی۔ سری بھگوان ساچا دھام سہنت، بچھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائی۔ پاربرہم در درویش بن کے کرے منت، دوئے جوڑ سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ ساچی سکھیا سری بھگوان، گھر ساچے آپ سمجھائیدا۔ سُت ڈلارا اک جوان، شبدي سُت اٹھائیدا۔ دیونہارا ہتھ نشان، دھرم نشان اک جھلائییدا۔ بناونہارا ٹھمران، سیس جگدیش تاج کائیدا۔ وکھاونہارا دو جہان، زرنگن سرگن رُپ وکھائیدا۔ سہاونہارا سچ مکان، تھر گھر ساچے آپ بہائیدا۔ دیونہارا اگم دان، وست امولک اک ورتائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیدا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال، آد آد جنائیا۔ سُت ڈلارے شبدي لال، تیرے ہتھ وڈیائی۔ دو جہان تیری دھرمسال، برہمنڈ کھنڈ تیری سرنائیا۔ وشن برہما شو تیری وسن دھرمسال، گھر بیٹھن ڈیرہ لائی۔ ترے گن مایا دے بھنڈار، پنچ تت کر گڑمائیا۔ لکھ چوڑا سی کھول کواڑ، انڈج جیرج اتبج سیتج رنگ رنگائیا۔ ساچی بانی بول جیکار، چارے کھانی دے سمجھائیا۔ سوہلا ڈھولا راگ اپار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ٹھم آپ ورتائیا۔ ساچا ٹھم پُرکھ ابناش، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کھیلے کھیل پُری لوء پر تھی آکاش، برہمنڈ کھنڈ رچن رچائیا۔ وشن برہما شو کر داسی داس، سیوک سیوا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی گھاڑن آپ سمجھائیا۔ ساچی گھاڑن گھر پنچ تت، ترے گن بندھن اکو پائی۔ ناتا جوڑ رکت بوند ساچی رکت، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیا۔ اندر وڑ پُرکھ سمرتھ، ساچی کھیل اک جنائیا۔ گھر وچ گھر کر پرگٹ، گرہ مندر سو بھا پائی۔ نو دوارے کھول ہٹ، گر شبدي دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر

سندیسہ اک سٹائیہ۔ نو دوارے کھول کواڑ، گر شبد وڈی وڈیائیہ۔ لکھ چوراسی کرتیار، چار کھانی ونڈ ونڈائیہ۔ چارے بانی بول جیکار، دُھر داراگی راگ الائیہ۔ کایا مندر اندر سہائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک سمجھائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نو دوار اپنا بھیو سمجھائیہ۔ نو در کھیل کر جگ، جگ جیون داتا آپ جنائندا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا میل ملاگت، ہوئے ہنگتا گنڈھ پوانیندا۔ من مت بُدھ کرا جج، کایا کعبہ اک دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن اکو وار سہائندا۔ سچ سنگھاسن سجن میت، سو صاحب آپ بنائیہ۔ نو در تیری ریت، نو کھنڈ ملے وڈیائیہ۔ نو رس جگت نیت، نیتی نیتی نال ملائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڈائیہ۔ شبد گرو سُن دُھر سندیس، سچکھنڈ ساچے سیس نوائیہ۔ پُرکھ اکال دین دیال میں سیوا کراں ہمیش، اُبھل بُھل کدے نہ جائیہ۔ جگ چوکڑی سنجگ تریتا دواپر کجگ لواں ویکھ، نرگن نرگن روپ وٹائیہ۔ نو کھنڈ پر تھی کھیلاں کھیڈ، نو در جگت دھار وہائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیہ۔ در تیرے پر بھ ہو کے منگتا، شبد سٹ جھولی ڈاہیا۔ نو دوارے بھراں ہنگتا، ہنگ برہم سمجھ کوئے نہ آئیہ۔ بھیو نہ پائے کوئی پنڈتا، جگت و دیا نیناں نیر وہائیہ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیہ۔ پر بھو، میں سیوا سچ کماوانگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اُپجاوانگا۔ وشن برہما شو سیو لگاوانگا۔ ترے گن مایا حکم ورتاوانگا۔ پنچ تت ناتا میل ملاوانگا۔ نو در دروازہ کھول وکھاوانگا۔ کوڑی کریا آسا ترسنا ساجن ساچا، سگلا سنگ نبھاوانگا۔ تیرا کھیل غریب نوازا، جگ چوکڑی پور کراوانگا۔ سچ وست امولک دے داجا، تیرے آگے منگ منگوانگا۔ کون ویلا گھر ساچے بہہ کے نرگن نرگن مارے داجاں، میرا وچھوڑا پنڈھ کٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگاوانگا۔ سری بھگوان دیا کماوندا اے۔ آد پُرکھ آپ سمجھاوندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن حکم ورتاوندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن اک مناوندا اے۔ ایکنکار راہ چلاوندا اے۔ آد نرنجن نور چکاوندا اے۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاوندا اے۔ سری بھگوان نشان اٹھاوندا اے۔ پاربرہم پر بھ درس دکھاوندا اے۔ لکھ چوراسی کرے کھیل، برہم اپنا رنگ رنگاوندا اے۔ نو در جگت ترسنا چیت، گھر گھر وچ اپنا کھیل رچاوندا اے۔ گرہ مندر نظری آئے نیتن نیت، در دسویں سو بھا پاوندا اے۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ سچ سندیس اک سناؤندا اے۔ سچ سندیس اک سناؤندا اے۔ پر بھ دُھر دا حکم جناؤندا اے۔ شبد سُت تیری سیوا اک لگاؤندا اے۔ جگ چو کڑی رُت سہاؤندا اے۔ سبجگ تریتا دوا پر کھجگ تیری جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ ابناشی کرتا دُھر دا بھو آپ جناؤندا اے۔ شبد سُت ہو تیار، پر بھ اگے سپس جھکائیا۔ میں سیوا کراں پر بھ سچ نرنکار، نرگن نرگن رُپ وٹائیا۔ جگ چو کڑی دیکھاں وچ سنسار، لوکمت پھیرا پائیا۔ لکھ چو راسی دیاں ست بھنڈار، نام امولک اک ورتائیا۔ ساچی کھیل کراں اگم اپار، الکھ اگوچر سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در منگاں منگ سری بھگوان، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جگ چو کڑی میتے وچ جہان، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ ساچا کھیل کراں مہان، ست ستوادی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن ہو پردھان، گر اوتار رُپ وٹائیا۔ ست سندیسہ دیواں ایکا وار، اینکار تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ سرشٹ سبائی بند کواڑی کھول نین اگھاڑ، اٹھ پر تکھ دیاں دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، میرا سگلا سنگ نبھائیا۔ گر اوتار رُپ پر گٹاوانگا۔ نرگن سرگن ویس وٹاوانگا۔ زرویر ہو کے کار کماوانگا۔ جگ چو کڑی پندھ مکاوانگا۔ دُھر دا ڈھولا چھند سناوانگا۔ سوبھاؤنت اک اکھواوانگا۔ نوری چند جوت چکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کون ویلے در تیرے بہہ کے خوشی مناوانگا۔ کون ویلا دس بھگوان، تیرے در ملے وڈیائیا۔ سیوا کراں نت نوت وچ جہان، تینی اوتاراں حکم منائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر کلام، کلمہ نبی رسول کائنات جنائیا۔ بھگت اٹھاراں کرے دھیان، نج نیتز نین اٹھائیا۔ دس گر جگت پردھان، نام پردھاگی اک دکھائیا۔ اندر وڈ کے دیواں نام گیان، باہروں سمجھ کوئے نہ آئیا۔ لیکھا لکھ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان کراں پڑھائیا۔ بھو ابھیدا کھول انجیل قرآن، تیس بتیس مسلہ حق دیاں سمجھائیا۔ ساچی بانی بول دُھر فرمان، دُھر دی دھار لوکمت سمجھائیا۔ چارے ورنہاں اک گیان، برن اٹھاراں بوجھ بُجھائیا۔ اوچ پنچ راؤ رنگ اک دھیان، چرن کول اک درڑائیا۔ نو دوار جگت دکان، نو کھنڈ پر تھی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، جس ویلے تیرا میلا ہوئے سچ سبھائیا۔ سری بھگوان آد جناؤندا اے۔ سُت شبد تیری سیوا سچ لگاؤندا اے۔ آد

جگادی سنگر روپ، تیرا اکو اک وکھاؤندا اے۔ سچ نشان چار کوٹ، دہ دشا آپ وکھاؤندا اے۔ تیرے اُپر جائے ٹٹھ، پُرکھ اکال مہر نظر اٹھاؤندا اے۔
جگ چوکڑی سوہے تیری رت، بھل بھلواری بسنت آپ مہکاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی اندر ہو کے چُپ، دو جہاناں کھیل ویکھ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاؤندا اے۔ ساچی سکھیا اک درڑاؤنگا۔ دُھر دا بھيو ابھید گھلاؤنگا۔ شبدی سٹ تیرا
تھم ورتاؤنگا۔ جگ چوکڑی روپ دھراؤنگا۔ نرگن سرگن ونڈ ونڈاؤنگا۔ گر اوتار نام رکھاؤنگا۔ پیر پیغمبر ڈھولا گاؤنگا۔ شبد اناد اک سناؤنگا۔ برہم برہما
کھوج کھوجاؤنگا۔ بن سوانگی سوانگ رچاؤنگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اک کماؤنگا۔ ساچی کرنی پر بھو کماویگا۔
سجگ تریتا دواپر پار لنگھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیو کماویگا۔ سچھنڈ نواسی سچ درگاہ لیکھا اپنے ہتھ رکھاویگا۔ شبد اناد دُھر دی دھار اکو اک کہہ کے، تھم
ورتاویگا۔ ہر گھٹ اندر نرگن روپ ہو کے بہہ کے، سچ سنگھاسن سوہا پاریگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک
سناویگا۔ شبد سٹ سمجھاؤندا ہاں۔ دُھر دا اکھر اک سکھاؤندا ہاں۔ پُرکھ اکال ہو کے تھم مناؤندا ہاں۔ نو سو چرانوے چوکڑی ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ سجگ تریتا
دواپر کلجگ نال رلاؤندا ہاں۔ وشن برہما شو تھم مناؤندا ہاں۔ ترے گن مایا پنج تت جوڑ جڑاؤندا ہاں۔ نو دوارے کھول در، دسم دواری سوہا پاؤندا ہاں۔ شبد
انادی نورِ الہی جوتی نورِ نورِ رُشاؤندا ہاں۔ امرت سروور دھار اک وھاؤندا ہاں۔ دو جہاناں ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ برہمنڈ کھنڈ سوہا پاؤندا ہاں۔ جیرج انڈج
اُتھج سیتج ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ چارے بانی راگ الاؤندا ہاں۔ چارے کھانی بوجھ بھجاؤندا ہاں۔ سرتی بانی شبد ملاؤندا ہاں۔ امرت بانی جاپ جپاؤندا ہاں۔ دُھر
دی رانی گھر وکھاؤندا ہاں۔ لکھ چوڑاسی چھکے کانی، ساچی سکھیا اک درڑاؤندا ہاں۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُھر سندیس سناؤندا ہاں۔ آتم پر ماتم رچ سویمبر، دُھر
سنجگی میل ملاؤندا ہاں۔ کوڑی کریا میٹ اڈمبر، سچ سچ مارگ اک لگاؤندا ہاں۔ بھاگ لگا اندھیری کندر، دیپک دیا اک وکھاؤندا ہاں۔ من واسنا بنھ کے
بندر، بدھ بیگ آپ کراؤندا ہاں۔ بجر کپائی توڑ جندر، گھر گھر وچ پڑا آپ اٹھاؤندا ہاں۔ شبد انادی گا کے منگل، سوہنگ راگ الاؤندا ہاں۔ کوڑی کریا
توڑ سنگل، نام ڈوری تند بندھاؤندا ہاں۔ ہو سہائی اُجاڑ پہاڑ جنگل، اُچے ٹلے ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ مستک ٹکا لا کے چندن، دھوڑی خاک اک رماؤندا ہاں۔

ساچی دس کے سیکھیا بندھن، زرگن سرگن تھم مناؤندا ہاں۔ جگ چوکڑی مالک بن کے ٹٹی گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی دیا کماؤندا ہاں۔ ساچا نام
 آواں ونڈن، در در اکو الکھ جگاؤندا ہاں۔ ویکھاں کھیل وچ ورجنڈن، برہمنڈ پھیرا پاؤندا ہاں۔ دیواں سچ اک اندن، نجاند رس چکھاؤندا ہاں۔ دُئی دویتی
 ڈھاہ کے کندھن، کنڈھا پار اک وکھاؤندا ہاں۔ امرت سرور نہاواں گنگن، دُرمت میل تن دھواؤندا ہاں۔ دُوبے در نہ جاواں منگن، گھر اکے سو بھا
 پاؤندا ہاں۔ بھگت سہیلے رکھ کے انگن، انگیکار اکھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک درڑاؤندا ہاں۔ سچ
 سندیسہ اک درڑایا اے۔ آد پُرکھ تھم ورتایا اے۔ شبد سٹ بوجھ بُجھایا اے۔ چار جگ ونڈ ونڈایا اے۔ چار وید بھیو کھلایا اے۔ چارے بانی راگ الایا
 اے۔ چارے کھانی ویکھ وکھایا اے۔ چاروں گنٹ ڈیرہ لایا اے۔ چوتھے پد آپ سمجھایا اے۔ دُھر دا چھند اک گایا اے۔ نجاند اک اُپجایا اے۔ خوشی
 کر بند بند، بندی خانہ توڑ تڑایا اے۔ زرگن نور چاڑھ چند، جوت اُجالا اک کرایا اے۔ سنجگ تریتا مٹے پنڈھ، دواپر کلج لیکھا رہے نہ رایا اے۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سٹ تیرا اکومان ودھایا اے۔ شبد سٹ تیرا سچا مان، سو صاحب آپ رکھایا۔ تیرا تھم ورتے دو جہان، نہ کوئی
 میٹے میٹ مٹایا۔ وشن برہما شو سیمس جھکان، نین سکے نہ کوئے اٹھایا۔ دیوت سرگن گنڈھرب تیتوں گان، اٹھے پہر دھیان لگایا۔ لکھ چوراسی تیتھوں
 منگے دان، بیٹھے خالی جھولیاں ڈھپا۔ گر اوتار تیرا نشان، پیر پیغمبر تیرا نور رُشانیا۔ آتم تیرا پر ماتم کرے پچان، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنگر گرو بلوان، تیرے ہتھ دے وڈیایا۔ شبد گرو پیا ہس، واہوا پُرکھ اکال تیری وڈیایا۔ میں سیوا
 کراں نس نس، دو جہان واہو داہپا۔ تیرا مارگ دیواں دس، چارے جگ دیاں پڑھایا۔ لکھ چوراسی دیواں تیرا نام رس، رس رسا روپ وٹایا۔ کوڑی کریا
 پاواں نتھ، نام ڈوری تند بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کون ویلا اپنا سنگ ملائی۔ پُرکھ ابناشی دیا کماؤندا اے۔ دُھر
 دا بھیو آپ جناؤندا اے۔ نو نو چار تیری سیو لگاؤندا اے۔ اکاون باؤن ونڈ ونڈاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سنگ نبھاؤندا اے۔ شاستر سمتر وید
 پُران دُھر دا ڈھولا گاؤندا اے۔ لیکھا جانے انجیل قرآن، کلمہ اکو اک پڑھاؤندا اے۔ ساچی بانی بول گن ندھان، گونتا بھیو کھلاؤندا اے۔ کلج انتم

آئے وچ سنسار، گر اوتار پیغمبر دوائے جوڑ سرب واسطہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو تیرا اکومان رکھاؤندا اے۔ شبد گرو کہے میرے بھگوان، تیرے اگے میری عرضوئیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، کلجک ویلا انتم جائے آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے منگن دان، دوائے جوڑ واسطہ پائیا۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ ست دیپ خالی دے میدان، شہنشاہ روپ نہ کوئے دکھائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ نشان، جوٹھ جھوٹھ ڈورؤ ڈنکا دیوے وجائیا۔ راج راجان ہون بے ایمان، صدق صبوری سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ سادھ سنت کھان حرام، حق حقیقت ہتھ کسے نہ آئیا۔ ملائخ مسانک گھر گھر نچے شیطان، چاروں گنٹ کوڑ دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن اپنا میل لے ملائیا۔ شبد ست لاڈلے میرے لال، پُرکھ اکال آد آد جنایا۔ کلجک انتم ویکھاں تیری دھر مسال، دھرم دوارا پھول پھولایا۔ لکھ چوراسی ہوئے بے حال، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ ہر کا نام دیوے نہ کوئی دھن مال، رسنا جھوا بٹی دند ڈھولا سرب گایا۔ دیپک دیا جوتی گھر دیوے نہ کوئی بال، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ امرت آتم جام دیوے نہ کوئی پیال، بن گو بند سچ پیالہ ہتھ نہ کسے اٹھایا۔ چاروں گنٹ سرتے کوکے کال، اگے ہو نہ کوئے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ساچی سکھیا سن لے ست، پاربرہم پر بھ آپ جنایا۔ تیری ہوئے سہنجنی رت، کلجک ویلا انتم آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن پچھ، اندر وڑ وڑ ہر جنایا۔ کون ویلا پر بھ جائے تھ، اپنی دیا کمائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جو رہیا لگ، سچکھنڈ دوار آسن لائیا۔ جس دارو پ نرمل جوت، شاہو بھوپ وڈ وڈیائیا۔ تس پُرکھ اکال اُتے گر اوتار پیر پیغمبر سارے رکھ کے گئے اوٹ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ پرگٹ ہووے پاربرہم آد جگادی جو بنیا رہیا خاموش، خالص اپنا نور کرے رُشائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ جو ہویا رہیا روپوس، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پر بت ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ست شبد تیرا لیکھا انت مکاوانگا۔ پاربرہم روپ وٹاوانگا۔ ست دھرم اک جنواوانگا۔ برہم مت اک سمجھاوانگا۔ تیرا بھيو اک کھولاوانگا۔ ہو پر تکھ درس دکھاوانگا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ نظری آوانگا۔ تیرا ویکھاں جگت ہٹ، نو کھنڈ پر تھمی پھول پھولاوانگا۔ تیرا لیکھا ہوئے ست، نو در کا یا پکا لاہوانگا۔ تیرا ویکھ چلدار تھ، جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماوانگا۔ شبد سُت توں منگی بھیکھ، بھکھیا پر بھو دیوے ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا روپ کرن اڈیک، نچ نیز نین لین اٹھائیا۔ کلجگ انتم بن کے کاتب چٹے اُتے کالی مار گئے لیک، تصویر بے نظیر نہ سکے کوئے سمجھائیا۔ پاربرہم پیر پیغمبر اں سانجھ یار پرگٹ ہووے ٹھیک، زرویر پُرکھ اپنا نور کرے رُشائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت برہمنڈ کھنڈ دیوت سُر سارے لئے جیت، وشن برہما شو سر سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت ساچے بھگت چرن کول کرن پریت، دُھر پریتی اک جنائیا۔ زرویر پُرکھ زرنکار ساچا نام اکو وار کرے بختیش، بخشش اپنی تیری جھولی پائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی شبد انادی اکو دسے سچی ریت، چار ورن اٹھاراں برن ذات پات دین مذہب کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ لیکھا جانے شو دوالے گرو دوار مٹھ مندر مسیت، پر کھنہارا ہست کیٹ، اوچ نیچ بھيو اجدیدا دئے کھلائیا۔ پاربرہم پتر میثور آتم پر ماتم دسَنہارا سچا گیت، گیت گوبند اک درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انتم اپنا ویس وٹائیا۔ شبد سُت سد کر تیری، ترے گن اتیتا ہر جنائیدا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں تیری واری، انتم اپنا حکم ورتائیدا۔ چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر بن کھلاری، ساچی کھیڈ آپ کھڈائیدا۔ دُھر داسندیس زرنیش لکھاوے بن لکھاری، کاتب اکو قلم چلائیدا۔ ہر کا نام ہٹ کھلا دو جہان بنائے وپاری، گر لکھ ورا سو دا لین آئیدا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ ہوئے بھرے نال بیماری، کوڑی یاری نال لگائیدا۔ اوسے گھر وچ اوسے در وچ اوسے مندر وڑ کے زرن گن جوت کرے اجیاری، نورو نور ڈگمگائیدا۔ پاربرہم دی سمجھ نہ سکے کوئے ہوشیاری، من مت بدھ بھيو کوئے نہ آئیدا۔ لکھ چوڑا سی ویکھے در بھکھاری، کرتا اپنی کار کمائیدا۔ سُت لاڈلے شبد تیرا کھیل اپر اپاری، ہر اپر پیر آپ کرائیدا۔ کلجگ انتم تیری آسا پوری کرے آپ پرگٹ ہوئے سر جنہاری، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سٹائیدا۔ سچ سندیسہ سُن لے بال، پر بھ ٹھا کر آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے تیرا حال، حالت اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتار تیرے نال، پیر پیغمبر تیرا سنگ نبھائیا۔ انتم سارے دوئے جوڑ پر بھ اگے منگ کے جان دان، داتا دانی تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت ہونا پردھان، آ کے ویکھنا اپنا جہان، دو جہاناں والی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ سُت شبد تیرا چوکڑی جگ گیان، سمرن پوجا پاٹھ ابھياس رُوپ وکھایا۔ جگت سرور اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمناسرتی جل پانی اشنان، جیو جنت مارگ اک درسایا۔ صفتی ڈھولا نام ندھان رسنا جھوا مٹی دند سارے گان، اُچی کوک کوک سنایا۔ نو دوار ہر کرتار جگت واسنا کھول دکان، وست امولک مایا ممتا ترسنا وچ سمانا۔ نو کھنڈ پر تھی تیرا کھیل ہوئے مہان، جگت وپاری، جیو جنت ہٹ چلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انتم سندیسہ اِکو اک سنایا۔ انتم سچ سندیس سنائوندا اے۔ سُت شبد تیری رچنا آد رچاؤندا اے۔ جگ چوکڑی کھیل کراؤندا اے۔ سنجگ تریتا دواپر کھجگ ونڈ ونڈاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وچوں انتم اپنا بھيو چکاؤندا اے۔ شبدی سُت دُلا رے تیرا کھیل کر اپار، اپر مہر دھار وکھاؤندا اے۔ سُت دُلا رکھے پیارا گو بند سورا اک اٹھال، ڈنکا شبد تال وچاؤندا اے۔ کھنڈا کھڑگ دھر کٹار، سپس جگدیش سہائے دستار، کلنی توڑا نال ملاؤندا اے۔ ساچا گھوڑا اگم اپار، لو آں پُریاں کرے خبردار، برہمنڈاں کھنڈاں تھم ورتاؤندا اے۔ ساچی سکھیا سکھ سنسار، امرت آتم جام دے پیال، ورن برن اوچ نیچ راؤ رنک ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ دو جہاناں وچ تال، برہمنڈ کھنڈ سے دھر مسال، سچا مندر اک وکھاؤندا اے۔ سیوا کر جگت کمال، وِدیالے بنا پچھاں سوال، ورجنڈی بھیت چڑاؤندا اے۔ کھجگ کوڑی جڑ اکھاڑ، ترے گن گنی دیواں ساڑ، کوڑے برہوں دیواں جھاڑ، دُھر دا حکمی تھم مناؤندا اے۔ کھجگ آيو دیواں گال، ناتا تے لکھ چار، بنا رہے نہ مٹی ہزار، ہزاری رُوپ آپ وکھاؤندا اے۔ ساچا کھیل کراں اپار، نرگن رُوپ کراں اُجیار، کل کلکی لے اوتار، ڈنکا اِکو نام سنائوندا اے۔ وساں ساچے دھام نیار، مندر مسجد شو دوالے مٹھ توں باہر، نہ کوئی گھاڑت گھڑے بن ٹھٹھیار، باڈھی آپے نظری آؤندا اے۔ دیا باقی جوت جگے نرنکار، شبد اناد وچے ڈھنکار، دُھر داراگ اک درڑاؤندا اے۔ تیرا لیکھا لواں سنجال، ویکھ کھیل شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک اپنا تھم ورتاؤندا اے۔ نرگن ہو کے آواں دلال، بھگتاں لواں بھال، ساچے سنتاں چلاں نال، جگت وچھوڑا پندھ مکاؤندا اے۔ آکے سناں مریداں حال، مُرشد ہو کے بناں دلال، گھر گمبھیر بے نظیر اپنی کار مکاؤندا اے۔ دو جہاناں توڑ زنجیر، اٹھیں ویکھاں شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا تھم ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک الاؤندا اے۔ سُت دُلا چرن دوار، گھر ساچے

خوشی منانیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا پیار، ہر پُرکھ زرنجن بُھل کدے نہ جانیا۔ اینکار تیرا سہار، دو جہان تیری سرنائیا۔ آد زرنجن تیرا اُجیار، جُگ چو کڑی نُور
 دکھانیا۔ ابناشی کرتا تیری دھار، شبدی ڈھولا راگ سنانیا۔ سری بھگوان تیرا نشان دے ہلار، برہمنڈ کھنڈ اکو لہر دکھانیا۔ پاربرہم تیری ساچی کار، برہم
 تیری انس رُوپ وٹانیا۔ لکھ چوڑاسی تیرا پیار، گھٹ گھٹ نظری آئی۔ کلجگ اتم کھیل کرے کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لوکات پرگٹ ہو زرنجن رُوپ
 آپ زرنکار، جوتی جوت جوت رُشائیا۔ سمبل دھام بنا کے سچا دربار، در دروازہ آپ لگانیا۔ سنت سہیلے وچ بٹھال، گر چیلے میل ملانیا۔ بھگت سجن رُکھ
 خیال، سمت اکیسا دے وڈیانیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، آپ اپنا میل ملانیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال،
 شبدی تند ڈور بندھانیا۔ پورب جنم بیٹھے جو گھالن گھال، تنہاں لیکھا لیکھے لائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دکھائے اک دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیانیا۔ دو جہاناں
 راو رنکاں فقیراں کرے پرتپال، پرتپالک ہتھ وڈیانیا۔ اندر باہر کپت ظاہر تیرے دوار و سن نال، دُور دُراڈا پندھ نکانیا۔ کلجگ اتم تیری اتم آ کے
 ویکھ حال، حالت سب دی پھول پھولانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے اک عرضوینا۔ پر بھ جس ویلے اتم آوینگا۔
 میرا لیکھا پور کر اوینگا۔ پچھلا چیتا چیتے رکھاوینگا۔ نیتا اکو نظری آوینگا۔ لیکھا ساچا سچ کماوینگا۔ بھیتا اپنا آپ بُجھاوینگا۔ لیکھا لکھیا پور کر اوینگا۔ سچ بچھیا اکو
 پاوینگا۔ دہ دِشیا نظری آوینگا۔ اندھیا کھیل ورتاوینگا۔ آد جگاد جگ چو کڑی دو جہان جس نے جتیا، اُس دارو پ دھراوینگا۔ لکھ چوڑاسی بن کے مات پتیا، پتا
 پوت گود اٹھاوینگا۔ دے وڈیانی چھوٹے پت بال نکیا، گو بند سٹ اک جگاوینگا۔ جس نے جگت جہان رس جاتا پھکیا، تس امرت ہتھ پھڑاوینگا۔ گو بند سورا
 ستگر سوامی کدی نہ جاوے بھٹیا، بھٹ جگت وچوں باہر کڈھاوینگا۔ اوس لیکھا گمی لکھیا، کلجگ اتم پور کر اوینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اکو دینا ساچا ور، کون ویلا اپنا میل ملاوینگا۔ سٹ شبد جس ویلے اتم آوانگا۔ زرنجن اپنا نُور دھراوانگا۔ جوتی جامہ پاوانگا۔ شبدی ناد و جاوانگا۔ برہم برہما دیکھ
 دکھاوانگا۔ وشن برہما شو آپ اٹھاوانگا۔ دُھر سماج اک سمجھاوانگا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ پچھلا کاج، اگلا رنگ آپ رنگاوانگا۔ ساچا بیڑا بنھ چلاوانگا۔ سٹ دھرم دا
 بخشاں اکو راج، چاروں گنٹھم سمجھاوانگا۔ ساچا کلمہ سچ نماز، روزہ اکو اک جناوانگا۔ ساچا نام سچ آواز، ساچا راگ اک سناوانگا۔ ساچا دے کے دُھر دانج،

وست امولک جھولی پاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، زرُگن ہو کے اپنی کھیل رچاوانگا۔ زرُگن ہو کے کھیل رچاوانگا۔ سچ ساچا مارگ لاوانگا۔ کایا کعبہ پھول پھولاوانگا۔ جگت تماشا اک وکھاوانگا۔ زرُگن سرُگن پائے راسا، گوپی کاہن ناچ نچاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پوری کر آسا، آسا اپنے نال ملاوانگا۔ کروٹ لے بدل کے پاسا، دو جہان شبد فرمان نال اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت شبد تیری اچھیا پور وکھاوانگا۔ تیرا لیکھا اک چکاوانگا۔ انتم تیرے نین وکھاوانگا۔ ساک سینن رُپ وٹاوانگا۔ لین دین ضرور چکاوانگا۔ ساک سجن سین بن کے ساچا سنگ نبھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست اک سمجھاوانگا۔ ساچی وست پر بھ سمجھاؤندا اے۔ آد ادا لیکھا پور کراؤندا اے۔ ڈھر دی دھار آپ سمجھاؤندا اے۔ زرُگن کار نرنکار کماؤندا اے۔ لوکمت اگئی دھار، ڈھر درگاہی آپ وکھاؤندا اے۔ رچ کے سچ سچا دربار، درگاہ ساچی رُپ وٹاؤندا اے۔ تخت نواسی بن کرتار، کرتا پڑ کھ حکم ورتاؤندا اے۔ در سد گرو اوتار، پیر پیغمبر کول بہاؤندا اے۔ بھگت اٹھاراں کر وچار، چرن کول اک سمجھاؤندا اے۔ کل کلکی لے اوتار، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ نہہکنک کھیل اپار، نام ڈنک اک سناؤندا اے۔ سرشٹ سبائی دے آدھار، ڈئی دویت ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ ساچی کھیل کرے وچ سنسار، سنجگ ساچی نیہہ رکھاؤندا اے۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی بنی بھکھار، خالی جھولی آپ بھراؤندا اے۔ دھرنی رووے زاروزار، نیر ہنچھو صاف کراؤندا اے۔ سورج چند ہوئے شرمسار، سب دی نیتز اکھ گھلاؤندا اے۔ آورل مل سارے دو جہان لوکمت کرو دیدار، سری بھگوان رُپ وٹاؤندا اے۔ جس نوں لبھدے رہے جگ چار، سو کرتا کھیل رچاؤندا اے۔ بن نیتز دے دیدار، نچ نیتز اک گھلاؤندا اے۔ چوڈاں کلیاں کر شنگار، ساچا آسن اک سہاؤندا اے۔ اسو گھوڑے ہو اسوار، لوآں پریاں پار کراؤندا اے۔ پہلوں تھوڑا تھوڑا دسدا رہیا وبار، ہن اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ ویکھو کجگ پیندی سخت مار، سنگر شبد کھنڈا ہتھ چکاؤندا اے۔ کوڑی کریا لوکمت وچوں کرنی باہر، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ اوچاں نیچاں کرے پیار، نواں کارج اک رچاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ ساچی کھیل کرے سمرتھ، پر بھ وڈا وڈا وڈیا نیا۔ صدی بیسویں نو کھنڈ پر تھی گھر گھر کھولے اکھ، گوڑھی نیند نہ کوئے سوانیا۔ اچی کوک دیوے

دس، شبد نگارہ رہیا وجایا۔ اگے کسے دارہنا نہیں کوئی وس، کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ سچ دربار بیٹھ بودھ اگادھ بھیو گھلئے اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک ورتایا۔ ساچا تھم دین دیال، دو جہاناں آپ جنائندا۔ چرن چھہا کے پکھووال، غریب نمائیاں پکھ نبھائندا۔ راج راجاناں کرے کنگال، شاہ سلطاناں خاک ملائندا۔ چار ورتاں اک دکھائے سچی دھر مسال، دھرم دوارا آپ اُچائندا۔ سکے ہرے کرے ڈال، امرت روپ آپ پرگٹائندا۔ سنجگ چلے اولڑی چال، ہر کا بھیو کوئے نہ پائندا۔ نو کھنڈ جھلدے دیکھو نشان، دھر نشانے آپ بنائندا۔ نو در جھوٹھی لٹی دی دیکھو ڈکان، گرگھ ساچے گھر وسائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نیہہ اک دھرائندا۔ ساچی نیہہ جائے رکھ، اگی اسو ملے وڈیایا۔ ورن برن لوکمت وچوں جائے تھ، پر بھ دھکا دیوے لایا۔ پریم پریتی اندر سارے کرو اکھ، ڈئی دویتی دیو ڈھاہیا۔ امرت آتم لو سچا رس، کوڑا رس دیو تجایا۔ آتم کرو پر ماتم وس، کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار کم کسے نہ آیا۔ گھر پرکاش کرو لٹ لٹ، کوڑا اندھیرا لو گویا۔ صاحب سنگر کولوں کیوں پچھے گئے ہٹ، اگے ہو کے ملو واہو داہیا۔ سنگر پورا ڈرمت میل دیوے کٹ، امرت آتم سپر بیایا۔ نیتز ویکھ نہ بھلو جٹ، نرگن داتا امرت بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دی اکومت، گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے پرنا یا۔ تس دا لیکھا کوئی نہ سکے لکھ، لکھت لیکھ نہ کوئے سمجھایا۔ جگ چوکڑی بیٹھا رہیا دکھ، کلجگ انتم اکھ آپ گھلایا۔ جن بھگت دوارے گیا ڈھٹھ، نو گرہ دیونہار وڈیایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ تیرا مارگ گھر غریباں دے لگایا۔ جگت غریب نمائے اٹھ گئے جاگ، ہر جاگرت جوت جگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن اچی آواز، بے انت بے انت تیری سرنا یا۔ سچ سمگری سب نوں دتا داج، آتم پر ماتم دست جھولی پائیا۔ دو جہاناں رنج کے کاج، نو کھنڈ پر تھی مارگ اک درسایا۔ نو در کوڑا توڑ سماج، نو چار پنڈ برہمنڈ دے سمجھایا۔ شبد گرو سب دی رکھے لاج، انتم انت لہنا دینا جھولی دیوے پائیا۔ سنجگ سچ بنا جہاز، بیڑے اپنے لئے چڑھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل رہیا کرایا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، اگی اسو دے وڈیایا۔ پکھووال دا پکھ پال، پاکھر گھوڑے زین رکھایا۔ داتے دانی دیکھ دکھال، جلوہ نور دے جمال، ظاہر ظہور کرے

رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ نشانہ نو کھنڈ اکو وار جھلایا۔ نو کھنڈ دے نو نشان، گرکھاں ہتھ وڈیایا۔ نو در دے نو مکان، گر سکھاں دے جنایا۔ نو گھر دے ہو مہروان، ہر جن جھولی دیوے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیایا۔ ہر کرتا سنگر گھر گمبیر، گنوت بھونہ آئیندا۔ کلج اتم پرگٹ ظاہرا پیر، دستگیر اپنی کار کمانیندا۔ کلج کوڑی مایا کرے لیر، سبجگ چن چکائیندا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، لاشریک کھول دکھائیندا۔ ست دھرم دی اک تدبیر، آتم پر ماتم میل ملائیندا۔ جوتی نور سچ تصویر، بن روپ رکھ رنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ سچ دوارا بھگت جن، گرگھ ملی وڈیایا۔ جنہاں سر سے لگا لیکھا تن، سو صدی میسویں ہتھ نشان رہے جھلایا۔ دُور دُراڈا آیا چل، بن ماہی بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے گیا رل، سرگن میل ملائیا۔ کلج وڈیا ڈونگھی جھل، جھل اپنی رہیا جنایا۔ جن بھگتاں میٹ سل، پیٹی اکو نام بندھائیا۔ سرشٹ سبائی جائے ہل، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ ہر کا بھانا نہ جائے ٹل، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ لیکھا میرا جان بھگوان، تیرے اگے عرضویا۔ کی ہویا میں گھوڑا اسو بنیا وچ جہان، چار پاؤں گھ ملی وڈیایا۔ کر کرپا میرا پچھلا لیکھا پچھان، بالسیک رہیا دکھائیا۔ رام میرے تیری نگہ دکھائے نگہبان، نیتزین اکھ گھلایا۔ رن بھومی کیتی اک پرنام، نیوں کے سیس جھکائیا۔ امرت پیایا اکو جام، بھر کٹورا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیدے میرے گھر، تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ گھوڑا کہے سُن پکار، میں پچھلا حال سنائیا۔ میرا لہنا دے وچ سنسار، کیوں لیکھا جھولی پائیا۔ رام نے کہا جس ویلے میرا رام لئے اوتار، تیتوں آرام دیوے پُچائیا۔ جو رن بھومی تے پیر پسا، ایس ویلے تیرے چاروں گنٹ خوشیاں ڈھولے گیت گایا۔ توں اکو کوکس ہنکس بول جیکار، دو جہان دیکھن جس خوشی رہے منائیا۔ تیری واگ پکڑے تریتے جگ داکسٹو تیرا بال، جس دے سراتے بال نظر کوئی نہ آئیا۔ جگ چوکڑی میں بھڑی تیری کردا رہیا بھال، کیوں میرے رام ستا کھ پُچھائیا۔ سری بھگوان کہے میں نہیں آنجان، سب کچھ جاناں اُٹھل بھل کدی نہ جائیا۔ میں تیتوں دتا دان، داتا ہو کے تیری جھولی اک بھرائیا۔ غریب نمانے کو جھے کملے تیرے نال کراں پروان، جنہاں تیرا سنگ

نبھائیا۔ توں انتم کجگ کدنا وچ میدان، سنب پیر اک ہلایا۔ تیرے اُپر نرگن روپ ہے بھگوان، جس دا روپ رنگ رکھ نظر کوئے نہ آئی۔ رام ہو کے ہوں تیرے نال نال، آگے بچھے سب کھے سیو کمائی۔ جس ویلے وڑیں وچ پنڈال، دو جہاناں پینڈا پندھ مکائی۔ میں خوشیاں نال و جاواں تال، طبلہ ڈھولک ہتھ نہ کوئے رکھائی۔ واہوا میری میرے شہنشاہ کیتی پوری گھال، گھالن اپنے لیکھے لائی۔ آگے رہیا غریباں دا سوال، سوال سُنن دُھر درگاہی آئی۔ میری دیکھ اگئی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں رہے منائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہوا بانکے گھوڑے، تیتوں ملی وڈیائی۔ تیرے نال پر بھو پریتی جوڑے، جوڑی اپنے نال ملائی۔ باقی سب نوں دے جواب کورے، چٹا کاغذ بھگت دوارے نیہاں ہیٹھ دبائی۔ دُور دُراڈے سسے اُپر لائے ہوڑے، ہو کے نال رہیا درڑائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دے مکائی۔ ساچا لیکھا سب دا مکے، مُکا ونہار انت چکائی۔ جگ چوکری بھگت بھگوان گودی چکے، چک چک خوشی منائی۔ نرگن نر ویر ہو کے اپنی دھاووں اٹھے، جوتی جوت جوت رُشائی۔ دین دیال ہو کے تھے، غریب نمائیاں گلے لگائی۔ نو کھنڈ پر تھمی نو دوار نو رس آپے بچھے، پچھنہارا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ تیری سچی نیہ لوکمت دے دھرائی۔ رکھی نیہ چار ورن، اوج پنج بھیو چکایا۔ پُرکھ اکال دی اکو سرن، دوجا اشٹ نہ کوئے منایا۔ نام ڈوری سارے پھرن، تندی تار اک جنایا۔ کایا مندر ساچے چڑھن، ہوئی ہوئی قدم اٹھایا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھن، توں میرا میں تیرا سنگ رکھایا۔ لیکھا چکے ڈرن مرن، آون جاون پندھ مکایا۔ سچ ملے پر بھ کی سرن، سرنگت اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو کھنڈ نشان رہیا دکھایا۔ نو کھنڈ دیکھ کے پئے ہس، واہوا وٹی مات ودھائی۔ سری بھگوان بھگتاں ہوئے وس، لوکمت پھیرا پائی۔ سمبل بہہ کے ساچا مارگ رہیا دس، ساچا راہ رہیا جنائی۔ کوڑا بُرج رہیا ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائی۔ جن بھگتاں اندر رہیا وس، نچ گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ امرت دیوے سچا رس، جھرننا نچھر اک جھرائی۔ کر کرپا کھول اٹھ، اپنا پڑدا دتا اٹھائی۔ کوڑی کرپا نالوں کرے دکھ، ساچا ناتا اک جڑائی۔ پکھووال چار ورن دا کرن آیا پکھ، بختہ اپنا تھم منائی۔ کوڑی کرپا جڑ دیوے پٹ، شوہ دریا دیوے رڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم اک

ورتائیا۔ نو دوارے روون مارن دہا، بہڑی بہڑی رہے گر لائیا۔ گرکھاں کولوں اسیں پلا گئے جھڈا، مکھ اکھ نظر کوئے نہ آئیا۔ کرپا کر بے پرواہ، ساچی بخش اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ نو دوارے کرو جھاک، ہر جھاکي اک جنائیا۔ بھگتاں نالوں توڑو ساک، اپنی اچھیا اپنے وچ چھپائیا۔ صاحب سنگر کھولے تاک، اکھ اکو اک جنائیا۔ سچ سنائے پوجا پاٹھ، نام اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ساچا مارگ لا پر بھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگت دوارے چھڈی حد، آگے لنگھ کوئے نہ جائیا۔ ڈھر دربارا تیرا گیا سچ، جتھے وجے نام ودھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش آون بھج بھج، اوچ نیچ دھکا کوئے نہ لائیا۔ نج نیتز سوامی تیرا درشن کرن رنج رنج، دوئے لوچن بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ غریب نمانے کرن پکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پر بھ تیرے ہتھ ڈھر تلوار، گرگھ پریم بھیٹ چٹھائیا۔ ساڈا ڈکھڑا دے نوار، ڈکھیاں درد وندائیا۔ لوکماں نہ آوے ہار، مانس جنم نہ ملے سزائیا۔ انتم ملے سچ دیدار، درس اکو شہنشاہیا۔ ساڈا قرضہ دے ادھار، در کھلو کے منگاں تیرے ماہیا۔ تیرا ناؤں کل کلکی اوتار، کل کلکیش دے گوائیا۔ جے ہن چھپیا رہوں وچ سنسار، تیرا نام نہ کوئے دھبائیا۔ اپنی لجا آپے رکھ سرجنہار، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے رہیا جنائیا۔ ہر جن ساچے پڑدا لاہندا اے۔ ست سروپ پرگٹاؤندا اے۔ جوت نور چکاؤندا اے۔ شبدی ڈھولا گاتھ سناؤندا اے۔ دو جہان حکم ورتاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اٹھاؤندا اے۔ وشن برہما شو اکھ کھلاؤندا اے۔ شاستر سمتر وید پُران پھول پھولاؤندا اے۔ گیتا گیان انجیل قرآن بھیو مکاؤندا اے۔ کھانی بانی ڈھر دا سچ سندیس، سرشٹ سبائی یاد کراؤندا اے۔ کلجگ انتم پرگٹے اک نریش، شاہ سلطاناں خاک ملاؤندا اے۔ پھرے دروہی دیس پردیس، نو نو اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ لیکھا چکے ملا شیخ، مسانک پیر ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ چار ورن اکو ٹیک، اٹھاراں برن راہ دکھاؤندا اے۔ پُرکھ اکال آد جگاد اکو ایک، لکھ چوڑاسی جیو جنت گیڑ بھواؤندا اے۔ جن بھگتاں کرے بدھ بیک، امرت آتم جام پیاؤندا اے۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنج تت کوڑا ناتا تڑاؤندا اے۔ جوتی جامہ دھر کے بھیکھ، ڈھر دا حکم آپ مناؤندا اے۔ نرگن سرگن کر کے

ہیت، آتم پر ماتم گنڈھ پو اوند اے۔ کوڑی کریا کرے کھیت، نام کھنڈا اک چکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا تھم اک ورتاؤندا اے۔ دھر دا تھم اک ورتاویگا۔ سری بھگوان کھیل رچاویگا۔ کلجگ کوڑا میٹ مٹاویگا۔ سنجگ گرکھاں رنگ چڑھاویگا۔ جن بھگتاں دھوڑی ٹکا مستک لاویگا۔ نوری نورا جوت چکاویگا۔ حاضر حضور درس دکھاویگا۔ پنچن پورا کھیل ورتاویگا۔ جو غریب نمانا بن کے رہے مزدور، تنہاں مزدوری جھولی پاویگا۔ ساچا نام ہوئے مشہور، سوہنگ ڈھولا راگ سٹاویگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو کھنڈ پر تھی اکو رنگ رنگاویگا۔ نو کھنڈ پر تھی رنگ رنگائے گا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ دکھائے گا۔ نوری چند اک چکائے گا۔ گیت سہاگی چند سولہ گائے گا۔ جن بھگتاں پرمانند دکھائے گا۔ جنم کرم دی ٹٹی گنڈھ، نرگن نرگن جوڑ جڑائے گا۔ ناتا توڑ ڈہاگن رنڈ، کنت سہاگی میل ملائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن توں ہی بخشند، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیگا۔ نرگن سرگن کھیل دکھائے وچ ورجنڈ، نیرنیں آپ گھلائے گا۔ اٹھو ویکھو چار گنٹ دہ دشا بھیکھ پکھنڈ، گر کاشد نظر کوئے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا آپ چکائے گا۔ دھر دا لیکھا گر اوتار، پیر پیغمبر اں لئے منائیا۔ کلجگ انتم ہو تیار، سری بھگونت ویس وٹائیا۔ جوتی جامہ وچ سنسار، ساچا راما روپ دکھائیا۔ اگنی کاہنا ہو تیار، نرگن نرگن نور دھرائیا۔ شبد نشانہ پر اپار، دو جہاناں اک لگائیا۔ راگ ترانہ دھر دی دھار، ہر کرتا آپ سٹائیا۔ بھگت سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچی نیو دھرائیا۔ سنجگ ساچی نیو دھر، دھرت دھول سٹائیا۔ چار ورن دکھا اکو گھر، دیوے مان وڈیائیا۔ نہ بھو چکا بھے ڈر، دھیرج دھیر اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ اک دکھائیا۔ ساچا رنگ ویکھ گوپال، دو جہان خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو دیال، پھولن برکھا رہے برسائیا۔ شاہ پاتشاہ تیرا کھیل کمال، کلجگ انتم پھیرا پائیا۔ سب دی وگڑی سدھی کردے چال، چال نرالی اک سمجھائیا۔ نرگن ہو کے بن دلال، سرگن ساچی بوجھ بھجھائیا۔ اپنا جلوہ دے جلال، نوری نور کر زشائیا۔ بھگت سنت گھر بہال، ترے گن مایا بندھن کٹائیا۔ بھاگ لگا کایا ساچی مائی کھال، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، در تیرے اک سرنائیا۔ سری بھگوان کہے کھیل کراؤندا ہاں۔

کوڑی کریا میٹ مٹاؤندا ہاں۔ دھرم دوارا اک سہاؤندا ہاں۔ شبد جیکارا اک الاؤندا ہاں۔ نام نگارہ سچ و جاؤندا ہاں۔ بھیو نیارا آپ گھلاؤندا ہاں۔ محل منارا سو بھا پاؤندا ہاں۔ اگم اتھاہ راگ صلاحندا ہاں۔ بن ملاح بیڑا پار لگاؤندا ہاں۔ دے صلاح مارگ لاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سارے اپنے کول منگاؤندا ہاں۔ پیر پیغمبر آئے کول، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ بھاگ لگا اُپر دھول، دو جہان و جی ودھائیا۔ پورا کرن آیا قول، پاربرہم پر بھ بے پرواہیا۔ چکائے پڑدا اپنا اوہل، گھ نقاب نہ کولے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گیت، خوشیاں نال ڈھولے گائیا۔ واہوا پر بھ تیری ریت، پاربرہم پر بھ ساچے توہے بھائیا۔ کلجک جیو جنت لجدے پھر دے ٹھا کر دوارے مندر مسیت، توں ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سرب جیاں سمجھوین اگو گیت، آو ملو گھر سچے ملے ماہیا۔ سدا سدا سد سے چیت، گھر بیٹھا سو بھا پائیا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، نیچ اوچ بھیو چکائیا۔ تیرے چھتر جھلے سیس، جگدیش تیرا نور سو بھا پائیا۔ تیری صفت کرن راگ چھتیس، تیس بتیس ڈھولا گائیا۔ بھاگ لگا آسو اکیس، آسو تیرا آوے واہو داہیا۔ صدی یسویں رہی بیت، سرشٹ سبائی نیتز رہی نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیتز نیناں رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤن ڈھولے، توں ہی توں ہی راگ لائیا۔ جگ چوکڑی توں لگیا رہوں اوہلے، آپ اپنا گھ چھپائیا۔ لوکمتاں اسیں سیوا کر کے آئے بن کے گولے، در تیرا کو ویکھ دکھائیا۔ بن تیرے سارے پولے، تھہ بن دست ہتھ نہ کولے پھڑائیا۔ تیرے کھمے اندر بن وچولے، جگت ناتا آئے جڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرنتھ بانی بودھ اگادھ بھیو کھولے، تیری صفتی صفت صلاحیا۔ سیوا کر کے آئے پنج تت چولے، اپ تیج وائے پر تھی آکاش بندھن پائیا۔ انتم بیٹھے تیرے کولے، چرن کول دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگو دینا سچا ور، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو سچا دربار، پکھووال پر بھو لگائیا۔ جس دا لیکھا رہے سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نیتز نیناں کرو دیدار، اگھ پر تکھ دئے سمجھائیا۔ گو بند کہے میٹوں ملی وڈیائی پر بھ میرے وچھڑے میلے یار، گر گھ ساچے نظری آئیا۔ محمد کہے میرے پروردگار، چار یاری تیرے در بیٹھی سیس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کہے میرے

نوری سردار، جلوہ گر تیری سرنایا۔ رام کہے میرے رام پیار، تیرا پیار دو جہان اکو رنگ رنگایا۔ اسو کہے میں ہو تیار، ویلے سر ڈھکا آئی۔ جے کوئی لہے
دھر دی دھار، سمجھ کوئے نہ پائی۔ تینی اوتار گھوں بول جیکار، اکو وار کہن رام رام تیری وڈیایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن پروردگار، لاشریک تیری شرکت
رُپ نہ کوئے وٹایا۔ نانک گوہند کہے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آد جگاد تیری کھیل دو جہان رچن رچایا۔ کلجگ انتم ہو دیال، نرور اپنا ویس وٹایا۔
سچکنڈ دوار کھول دھر مسال، چار ورنناں دتی وڈیایا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، گرگھ گرگھ لئے ملائی۔ آکے
ویکھیا مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائی۔ ناؤں رکھا کے سنگھ پال، سیس دھر لیکھے لایا۔ جودھا سوربیر بلوان، پتا پوت نام رکھایا۔ ڈنکا وے دو جہان،
دوہری سٹ تال لگایا۔ کلجگ انت چکے کان، سنجگ آوے واہو داہیا۔ اسو اگی تیرا دوس ہوئے پردھان، لوکمت ملے وڈیایا۔ پندراں کنگ اکیاں سکھاں
ملے دان، برہم گیان جھولی پائی۔ ساچی سیس دستار بھے بھگوان، جس اندر لکے سرب لوکایا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے مان، پنج پروان پنج پردھان
آگے بیٹھے راہ تکایا۔ کون ویلا پنچاں سوہے اکو در راجان، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئی۔ جس دے نرگن ہو کے بھکھئے آن، سرگن سندیس اک سنائی۔ جس
نوں سچکنڈ مئیئے بھگوان، سومات لوک بے پہچان پھیرا پائی۔ چرنی ڈھیہہ کے سارے منگیئے دان، تیرا وچھوڑا دو جہان کدے نہ آئی۔ گر اوتار پیر
پینغمبر بھو ابھد دس کے گئے تھوڑا تھوڑا، سدا سدا بھو پائیے در گھر جانی۔ کی ہو یا جے کلجگ انتم آیا سنجگ دوڑا، دو جہان لکھ چوراسی کیوں پیا لوہڑا، نیز
رووے کیوں جگت لوکایا۔ آتم پر ماتم دانک گایا دوہرا، ایک دو آ بھو چکانیا۔ گوہند گرو پُرکھ اکال دا بنیا بانکا چھوہرا، سو شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ کلجگ جیو نہ
ہو ڈھورا، سرون کن رہیا سنائی۔ جس دا آد جگاد جگ چوکڑی برہمنڈاں کھنڈاں اندر پھرے گھوڑا، نرگن نرگن رہیا دوڑایا۔ تس دا رُپ نہ جانو وانگ
چوراں، پار برہم کلجگ انت چوری نہ کوئی کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے گھر خوشی منائی۔ گر اوتار پیر پینغمبر
خوشیاں نال ہسن، گیت گہر گمبھیر گایا۔ وڈ وڈیائی پر بھ آیا مارگ دسن، دہ دشا دے سمجھایا۔ سرشٹ سبائی ہر دے آیا وسن، گھٹ گھٹ ڈیرہ لایا۔ دھر
سندیسہ دیون آیا لکھن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دربار اک دکھایا۔ سچ دربار لگا غریبی، پُرکھ اکال لگایا۔ گر اوتار

پیر پیغمبر ویکھن آئے کھیل عجیبی، درگھر ساچے خوشی منایا۔ کون بدھ پر بدھ دیوے آگے ترتیبی، نو کھنڈ پر تھی دئے سمجھایا۔ دُور دُراڈا نظری آئے
 قریبی، گھر گھر پھیرا پایا۔ ہوئے روگ مٹائے بن طیبی، نام دارو ساچا جام پیا۔ اللہ رانی عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ کول نہ پھرے بھتیجی، چاروں کُنٹ
 بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہایا۔ سچ دربار ویکھن دی خاطر، وشن برہما شو آئی۔ ویکھو غریب نمائیاں پر بدھ
 جو بنیا چاکر، لوکات سیو کمایا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لکھ لکھ دیندے گئے پاتر، سو پتر میثور پھیرا پایا۔ جس نوں کھندے جلوہ نور دیوے باطن، سو
 ظاہر ظہور نظری آئی۔ شاستر سمرت وید پُران جس نوں نہکٹک آکھن، سو نرگن نرور پھیرا پایا۔ برہمنڈ کھنڈ لوک پر لوک جس دے چرناں ول جھاکن،
 سو جھاکي رہیا جنایا۔ دو جہان جس دا سنیہڑا بھاکھن، نت بیٹھے دھیان لگایا۔ جس نوں کھندے سچ رسول پاکن، پاکی پاک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ دربار اک سہایا۔ گر اوتار کہن تیرا ٹھانڈا دربار، سری بھگوان تیری سرنا۔ سو پُرکھ نرنجن تیری دھار، گر اوتار ویکھ رہے
 جس گایا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا پیار، آد جگاد جگ چو کڑی بھل کوئے نہ جائیا۔ اینکار تیرا سہار، وشن برہما شو اوٹ تکایا۔ آد نرنجن تیرا اجبار، دو جہان
 سدا رُشایا۔ سری بھگوان تیرا نشان، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ پار برہم تیرا ناؤں پردھان، برہمنڈ کھنڈ حکم ورتایا۔ لکھ چوڑا سی تیری کرے کلیان،
 آتم کوکے دئے ڈھایا۔ دھن وڈیائی پر بدھ ملیا آن، جگ جنم دی آس مکایا۔ سچ دکھایا اک مکان، لاشریک بے پرواہیا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان،
 روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ سو صاحب ہو یا مہروان، سچ پردھانگی رہیا کمایا۔ صدی ییسویں ویکھے مار دھیان، چوڑاں لوک کُنڈا لاہیا۔ چوڑاں طبق
 ویکھے مکان، نرگن سو دا ہٹ وکایا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنا حکم ورتایا۔ بھگت دوار ہو یا پردھان، جس گھر
 بیٹھا بے پرواہیا۔ سنجگ تیرا سچ ودھان، ست ستوادی دئے بنایا۔ پنچم پنچ کرے پروان، نو در درویش دربان دئے سمجھایا۔ سمت ویرہ سو پندراں نو
 دوارے کیتا کھیل مہان، گرکھ نو نو دئے وڈیایا۔ تس دا لیکھا ویرہ سو ویرہ پندراں کنگ چکے آن، سنگر داتا آپ چکایا۔ سوچ سمجھ نہ کوئی جان پچھان،
 من مت سار کوئے نہ آئی۔ ڈھر دا لیکھا جانے نوجوان، نوبت جس نے ہتھ اٹھایا۔ سچکھنڈ دوارے پہلوں اپنا پورا کرے ودھان، پنچم دے مان وڈیایا۔

نوکھنڈ ویکھے پھیر مار دھیان، نیز نین اکھ گھلایا۔ سچھنڈ نواسی بن کے ٹھکران، تخت نواسی ساچے تخت سو بھاپایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، اگی اَسو ملی وڈیایا۔ دھن گرگھ جو پکھووال وچ رہندے، جنہاں پریم پریتی اک سمجھایا۔ ہر سنگت وچ رل کے بہندے، پُرکھ اکال دھیان لگایا۔ نیویں ہو کے سنگر سرنائی ڈھندے، مان ابھمان نہ کوئے جنایا۔ ڈھر دا بھانا سرتے سہندے، لکھ لکھ شکر منایا۔ دھوڑی مستک سنگت تھپندے، ٹکا نام لگایا۔ دئی دویت نال کدے نہ کھندے، جنہاں سنگر ملیا گوسائینا۔ دھن پر میثور دھن پر ماتم دھن واگرؤ سارے کہندے، دھن اللہ دھن خدا پروردگار تیری دھن وڈیایا۔ تیرے چرناں بیٹھاں سارے بہندے، لکھ چوراسی جیو جنت تیری سرنایا۔ تیرا نام ندھان امرت رس جو جن پیندے، تنہاں گوبند ملدا سچا ماہیا۔ آد جگاد جگاد جگنتر گرگھ سدا جیوندے، جنم مرن وچ نہ آئی۔ ساچا بیج بھگتی نام پیندے، بھل بھلو اڑی مات مہکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ تیرا بیج جوگ، جوگ جوگیشتر دھیان لگایا۔ کلجگ اتم کرپا کر کے کیتا آپ سنجوگ، بن سنجوگی میل ملایا۔ مہر نظر نال کٹیا روگ، ہوئے ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم دتی چوگ، سوہنگ ہنسا روپ وٹایا۔ در دوار آ کے دیویں درس اموگھ، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ بھاگ لگایا ساچے کوٹ، نو در وچے ودھایا۔ نو بند لگے چوٹ، نوکھنڈ لئے انگڑایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا سرب ور، جیو جنت جگت سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے آکھن، دیکھو اکو وچے نام ودھایا۔ اگے کوئی نہ دیوے دوجا بھاشن، بھاشا سب نوں اکو دئے سمجھایا۔ کرے کھیل سرب گن تاسن، گونتا وڈ وڈیایا۔ لکھ چوراسی بنھے ناتن، ناتا بدھاتا آپ رکھایا۔ لیکھا چکے ذات پاتن، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ چارے ورن اکو ڈھولا آکھن، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ آتم پر ماتم بنے ساتھن، ساچا سنگ نبھایا۔ سوہنگ شبد اگئی گاتھن، نرگن سرگن کرے پڑھایا۔ لکھ چوراسی ورو لے ماکھن، نام مدھانا اکو پایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ پر بھ کلجگ آئے، ایکنکار وڈی وڈیایا۔ نرگن ہو کے روپ وٹائے، نرویر بے پرواہیا۔ شبدی ہو کے ڈنک وجائے، دو جہاناں رہیا سناپا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وشن برہما شو ہو اکٹھے، در آئے سپس جھکائیا۔ بھگت دوارے ویکھو ڈھٹھے، مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ پار برہم پر بھ کرپا کر چار ورن بنا بھائی بھین سکے، دو جا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ اکو باٹے سب نے امرت چھکے، کیوں بیٹھے مکھ بھوائیا۔ سنگر کولوں کلجک جیو سارے اگے، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ لوک لجا واسطے ٹیکدے متھے، اندروں میل نہ کوئے دھوائیا۔ جا جاتھکے مدینے مکے، کایا مقبرہ صاف نہ کوئے دکھائیا۔ مندر شو دوالے مٹھ پھر دے نٹھے، کایا مندر سو بھا کوئے نہ پائیا۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ ڈھر در گاہ دے دسدے پتے، اپنی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جے کوئی گرو دوارے مایا رکھے، گر نتھی پنتھی جھولیاں رہے بھرائیا۔ کوئی نہ جانے پر بھ دا سا چاقے، حق حقیقت سمجھ کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکڑی دس دس تھکے، انتم بیٹھے مکھ بھوائیا۔ چار گنت دہ دشا نو کھنڈ پر تھی سب دے چیتھڑ پائے، کایا اوڈھن نام نظر کوئے نہ آئیا۔ صدی بیسویں کوئے نہ کرے پورے گھاٹے، ساچے کنڈے نہ کوئے تھائیا۔ اللہ رانی نٹھی پھرے کھلے جھاٹے، مینڈھی سپس نہ کوئے گندائیا۔ لال مینہدی گھلی رہ گئی باٹے، لال رنگ نہ کوئے چڑھائیا۔ چوداں طبق تے پٹے کھاتے، پر بھ دا ڈونگا کھاتہ نظر کسے نہ آئیا۔ متا گھیرے آگئی کھوہ نکے احاتے، جس گھر گر مکھ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پیر پیغمبر کٹنے پئے فاقے، پیر فقیر دین ڈھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دے گا کے گئے ساکے، سو ساکھیاں پھیرا پائیا۔ اُس دے اگے کوئی نہ رہے عاقے، آقا سب دا اک اکھوائیا۔ پیر پیغمبر جس دے نکے کا کے، سو پتا باپ ویکھے چائیں چائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دے اشاریاں نال دسدے رہے خاکے، نقشہ سکے نہ کوئے بنائیا۔ سو لہنا دینا ویکھے سب دے باقے، باقی نویس بے پرواہیا۔ زرگن ہو کے کھولے تاکے، پڑدا دو جہان اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن جن بھگتو اسیں تھادے چاچے، پتا پُرکھ اکال اکو اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جو سب دی سا جن سا جے، سا جنہارا اک اکھوائیا۔ نت نوت اسیں آئے اوہدے نوازے، اوہدی نوازش ملے وڈیائیا۔ لوک مات نام سندیس دے دے گئے بھاجے، انتم اپنا پندھ مکائیا۔ دس کے گئے پُرکھ اکال کلجک انتم آوے غریب نوانیاں ہوئے سہائیا۔ سب دے لئی کھلے رکھے دروازے، بند کواڑ نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، وشن برہما شو تیرا رہے جس گائیا۔ ترے گن مایا پنج تت در آئے نٹھے، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمر تھ، ملے در

تیرے وڈیاں۔ جگ چو کڑی ہو گئی ات، کلج بیٹھا بھٹھ تپا۔ ناڑ بہتر اُبل رت، سیتل دھار نہ کوئے وہاں۔ سادھاں سنتاں چھڈیا دھیرج جت، ست دھرم نہ کوئے رکھایا۔ جیو جنت چلائی من مت، گُرم تھ نہ کوئے دکھایا۔ کوڑی کریا جوٹھ جھوٹھ بن سوان بھانڈے رہے لک، امرت رس رسن نہ کوئے لگایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار اوٹ لئی تک، پُرکھ اکال تیرا ناؤں گئے بھلایا۔ سب دا کھیڑا ہویا بھٹھ، کلج لنبو رہیا لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے حق، حقیقت سب دی جھولی پائی۔ نو دوارے پئے کوگ، نعرہ اک لگایا۔ کوڑی ترسنا سائوں دتا پھوگ، ٹھانڈی دھار نہ کوئے وہاں۔ کلج انتم ساڈی چکے چوک، پر بھ تیری اوٹ تکایا۔ نیتز کھول ویکھ چارے کوٹ، جگت لوکائی مارے دھاپنا۔ گھر گھر وڑی دوکھ بھوگ، سکھ نظر کوئے نہ آیا۔ سفل دے نہ مائی کھ، بھگت جن نہ کوئے جایا۔ کرپا پتپر میثور ساچے اٹھ، تیری اکو اوٹ تکایا۔ جو تیرے نالوں گئے رٹھ، تنہاں کرپا لے ملا۔ لکھ چوراسی تیری دے پت، تیرا نور نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پر بھ تیری سچ سرنا۔ نو کھنڈ کرن پکار، ہاہاکار دین دُہایا۔ کرپا کر آپ نرنکار، در تیرے ملے وڈیاں۔ ساڈے وچ بھریا ہنکار، ہوئے ہنگتا کرے لڑایا۔ ست رہیا نہ کوئے پیار، پریتی سچ نہ کوئے کمایا۔ گرسکھ گرو گرو گرسکھ دیوے نہ کوئے آدھار، سگلا سنگ نہ کوئے نبھایا۔ چار ورن ہوئے خوار، چوٹھے پد نہ کوئے سما۔ چارے کھانی کرے گریہ زار، چارے بانی دے دُہایا۔ کلج جیو بھلے انت گوار، تیرا ناؤں نہ کوئے دھیایا۔ کوڑی کریا کرن پیار، مایا ممتا لئی پرنا۔ ساڈا لہنا دینا قرض دے اتار، مقروض اپنا لیکھا دے مکایا۔ اسیں ہوئے شرمسار، نیتز اکھ نہ کوئے کھلایا۔ جو ساڈے اندر وڈیا سو دے بے زار، سیتل ست نہ کوئے کرایا۔ کرپا پر بھ بخش اوگنہار، اوگن تیرے ہتھ وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیری اک سرنا۔ نواں کھنڈاں وچوں نو پنڈ، اٹھ کے دین دُہایا۔ پر بھ سنی نہ جائے تیری بند، نندک نو کھنڈ پر تھی بیٹھے رولا پائی۔ کرپا کر گھر گبھیر ساگر سندھ، شاہ پاتشاہ تیری سرنا۔ لکھ چوراسی تیری بند، کیوں بیٹھی تیتھوں کھ بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیاں۔ نو پنڈ کہن ویکھ نو سکھ، ناواں تیرے گھر لگایا۔ جگ چو کڑی منگدے بھکھ، بن سوالی الکھ جگایا۔ بن قلم دواتوں لیکھا دے لکھ، تیرا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔

چاروں کُنٹ آویں دِس، دہ دِشا رُوپ وٹائیآ۔ جے کوئی سانوں بچھے تہاڈا کیہڑا پت، اسیں کہیے پُرکھ اکال پتا مائیآ۔ گُرشبہ کریے ساچا ہت، دُو جاسنگ نہ کوئے دکھائیآ۔ تُوں وسنا گھر نچ، مندر اِکو ڈیرہ لائیآ۔ تیرے ملن دی کتھوں ملے بدھ، بھیو ابھیدا دے کھلایآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ درڑائیآ۔ سکھاں ویکھو اُٹھائے نشان، ناویں اپنا بل رکھائیآ۔ گُرمکھو گُرمکھو تہاڈے پنا نہ ہوئے کوئی پردھان، دُو جاسنگ کوئے نہ آئیآ۔ جس گھر بھلے نہ سچ نشان، سو مندر نہ سو بھاپائیآ۔ جس بھگت نہ ملے بھگوان، سو بھگت کم کسے نہ آئیآ۔ نیتز کھولو ویکھو جیو جہان، جاگرت جوت اِک رُشائیآ۔ جس نوں سارے مندے کاہن، شاہ سلطان وڈی وڈیائیآ۔ جس دا محل اٹل اُچ مکان، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جس دا سچا نشان، نو نشان رہے جنائیآ۔ ستاں دیپاں اندر اِک گیان، ستے رنگ منزل مقصود دین چڑھائیآ۔ جس دا گُراوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان صوفی دے کے گئے گیان، صفت نال ڈھولا جس گائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دی آسا پور کرائیآ۔ نشان ویکھ سَنگھاسن ہویا تیار، کہے میری اِک وڈیائیآ۔ جس اُپر ہے آپ نرنکار، نرگن نرگن آسن لائیآ۔ جس دا سچکھنڈ سوہے دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیآ۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی چوہدار، در دربان نہ کوئے رکھائیآ۔ جس دا حکم سمجھ نہ سکے کوئی حکمران، بھیو ابھید سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سَنگھاسن ویکھ رکھائیآ۔ سچ سَنگھاسن ویکھ پُرکھ اکال، سب نوں رہیا جنائیآ۔ کرپا کر دین دِیال، دیندھ بھیو کھلایآ۔ سارے ویکھ مار دھیان، پُرکھ پُرکھو تم رہیا درڑائیآ۔ سب نوں اِکو میری آن، اِکو حکم سمجھائیآ۔ سُن تخت جے تیرے اُتے ہے نہ آپ بھگوان، تیری سو بھاپائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک درڑائیآ۔ سری بھگوان دِیا کماؤندا اے۔ نرگن شاہو شاہو بھوپ اِکھواؤندا اے۔ سیس جگدیش تاج سہاؤندا اے۔ نرگن رُوپ انوپ وٹاؤندا اے۔ سچ سَنگھاسن سو بھاپاؤندا اے۔ ساچا آسن اِک لگاؤندا اے۔ درگاہ ساچی آپ وڈیاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار آپ بناؤندا اے۔ دھرم نشان اِک جھلاؤندا اے۔ حکم آپ پھیر ورتاؤندا اے۔ نو دوار کھوج کھوجاؤندا اے۔ نو کھنڈ پڑدا لاہندا اے۔ نو دوار گُرمکھ آپ اُٹھاؤندا اے۔ پیچ سوار وقت سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ڈھر دا ور، اپنے نال آد جگاد سب کچھ سری

بھگوان لیاؤندا اے۔ جے آئے سیری بھگوان، لوکمت پھیرا پائیا۔ تس نال سنگھاسن وچ جہان، لوکمت سوبھا پائیا۔ تس گرہ جھلے نشان، ست نو روپ وٹائیا۔ نو کھنڈ ہوئے پردھان، نو در سو جھی پائیا۔ نو پُرکھ کر پروان، پُرکھ پُرکھوتم اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنجگ تیری دھار چلائی۔ سنجگ تیری دھار چلاویگا۔ پر بھ سچ دربار لگاویگا۔ ست رنگ نشان جھلاویگا۔ کھیل اگم وکھاویگا۔ چار ورن میل ملاویگا۔ ساچی سرن اک سمجھاویگا۔ نو کھنڈ روپ پرگٹاویگا۔ نو دوار وکھ وکھاویگا۔ نو گھر مان دواویگا۔ جس گھر اندر وڑ کے اپنا پڑدا لاہویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کماویگا۔ سنجگند دوار سہائے گا۔ پُرکھ اکال سوبھا پائے گا۔ نو نشانے نو کھنڈ دکھائے گا۔ نو در بھگت پروانے، پروانہ اپنا نام پھڑائے گا۔ نو گرگھ کھیل مہانے، گر گر کی گود دکھائے گا۔ لیکھا جان گہبانے، لوکمت وڈیائے گا۔ بن پر بندھک بن وڈ پردھانے، سچ پردھانگی آپ کمائے گا۔ جس دے دسدے گئے نشانے، سوماگ اکلوائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے لیکھے آپ لکھائے گا۔ ساچے لیکھے سچ دربار، ہر ساچا سچ جنائیا۔ وٹی ودھائی وچ سنسار، دو جہان خوشی منائیا۔ دیوت سُر گاؤندے اپار، گیت گو بند ڈھولے الائیا۔ وشن برہما شو خوشیاں کرن اظہار، واہوا تیری کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار جان بلہار، پیر پینمبر صدقے گھول گھمائیا۔ بھگت ویکھن نین اٹھال، نج نیز نین کھلائی۔ بھگت بھگونت پُرکھ پر ماتم ہویا دیال، دینن اپنے گلے لگائیا۔ کریا کھیل اک کمال، جس دی سمجھ کوئے نہ پائیا۔ سچ دوارا کھول سچی دھر مسال، دھر دربارا دئے وڈیائیا۔ راؤ رنگ ایکا دھام بہال، ورن گوت دئے گوائیا۔ کھتری براہمن شو در ویش اکو بھوجن دئے کھوال، جگ جگ سانجھی سانجھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں وکھ وکھائیا۔ ساچا پکھ بکھووال، پار برہم پر بھ آپ جنائیدا۔ سو نگری ہوئی نہال، جس نگر کھیڑے مان دوائیدا۔ جو جنمیا سو اترے پار، جو اس ویلے درشن پائیدا۔ کرپا کرے آپ کرپال، مہر نظر اٹھائیدا۔ لیکھا جانے بردھ بال جوان، وڈا چھوٹا بھو نہ کوئے رکھائیدا۔ سرب جیاں دا اکو جہا مان، سیری بھگوان سب اتے دیا کمائیدا۔ آون جاون لکھ چوڑا سی چکائے کان، جو دوویں نیز تک کے خوشی نال درشن پائیدا۔ مرن توں پہلوں ڈھائی گھڑی ملے آن، اج دکھیا لیکھا پور کرائیدا۔ گرگھ متمکھ دوویں ہوئے پروان، جو غریب دوارے میل ملائیدا۔

جے کوئی گالی کڈھے آن، تِس دی گالی کڈھی اگے لیکھے پائیندا۔ ایس ویلے کسے نال کوئی فرق نہ رکھے بھگوان، کوجھے کملے پار کرائیندا۔ جھوٹھ سچ دوویں کرے پروان، سچ جھوٹھ اپنی کھیل رچائیندا۔ جنہاں دیوے گیان، تنہاں سچ نظری آئیندا۔ جنہاں بخشے اگیان، سو جھوٹھ وچ سائیندا۔ اگئی اَسو سارے ہوئے پروان، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ جنم مرن دُکھ سب دے مٹ جان، رائے دھرم نہ لیکھا منگ منگائیندا۔ درگاہ ساچی دیوے مان، جیو مردا مردا آپ بچائیندا۔ ساچا دیوے دُھر فرمان، گلاں نال نہیں بھرمائیندا۔ بھل نہ جانا جیو آنجان، سَنگُ سب دا پر اکھوائیندا۔ جو چرنی ڈگے آن، تِس دا بیڑا پار کرائیندا۔ آد جگاد کرنہار کلیان، کلمہ کائنات سمجھائیندا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر گھلے مہمان، سو مہمان خانہ دیکھن آئیندا۔ کون اندر وڑ کے مندر چڑھ کے میرا کرے دھیان، کون گوڑی نیند سو کے وقت لنگھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے پار کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ دیکھ اپنے بندے، تیری بندگی گئے بھلائیا۔ تیری مایا کیتے گندے، تیری کوڑی واسنا ڈیرہ رہی ڈھاہیا۔ اسیں دس کے آئے صدی یسویں کلج آئے اپنے کندھے، بچھلا پنڈھ مکائیا۔ گر گھ وِ رلا جگ جنم دی ٹٹی گنڈھے، پر بھ ڈوری تند بندھائیا۔ سَنجگ تریتا دوا پر کلجگ جوتیئی اوتاراں بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گو بند دھارا نال ہنڈے، سو انتم کٹھے کیتے آئیا۔ جنہاں نوں جیو جہان کہن گندے، سو پر بھ کرپا کر کے کیتے چنگے، چنگی طرح اپنے نال رلائییا۔ بن تر کھان سوہنگ رندے رندے، رندا مارے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مجلس لیکھے لائییا۔ ساچی مجلس دیکھ مخلوق، خالق خلق دیا کمائییا۔ سارے دیکھو اپنا عروج، گھر مُرشد ڈیرہ لائییا۔ چڑھ کے بھگتاں والی پاؤ منزل مقصود، بن پاندھی پنڈھ مکائییا۔ اپنا آپ جائے سو جھ، کوڑی سوچ رہے نہ رائییا۔ جگت اگئی جائے بھج، تتوت نہ کوئے تپائییا۔ سَنگُ پریتی اندر جاؤ رُجھ، جے گر ملے دیا کمائییا۔ کیر جلاہے کولوں لو پُچھ، جو سب نوں گیا سمجھائییا۔ بے شک میں تانی وچ چلاواں کُج، اپنا ساڈھے تن کروڑ روم صاف کرائییا۔ جیہنوں جگت لو کائی سمجھے تھجھ، میرا بھگوان سد گودی رہیا اٹھائییا۔ سارے اٹھ کے اوس پر بھو نوں جاو جھک، جو سچکھنڈ و سے ڈیرہ لائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری انتم ور، نہ بکلنک نرائن نر، سچ دربار وچ سنسار، غریب نمائیاں کر پیار، دیونہارا سچ سہار، سپس جگدیش ہتھ لکائییا۔ بکھو وال کہے کیوں کیتا پلگھ، پر بھو

میرا بھیو دے سمجھایا۔ کلج انت کیوں میرا ہویا جس، کی میری وڈیایا۔ میں اپنا آپ ویکھاں خالی ہتھ، دست کوئی نظر نہ آئی۔ کرپا کر کے سچ دس، در تیرے اک عرضویا۔ سری بھگوان کہے میں دیواں مت، دھر دا حکم اک جنایا۔ تریتا سبجگ دوا پریتے جگ، کلجگ انتم آئی۔ بل راجا اس دھرنی اُتے آ کے ایس دھام تے گیا تھک، گھوڑا باہر وار دتا بندھایا۔ کہا بھگوان تک، بے پرواہ تیری سرنائی۔ میرے نال آ کے ہس، خوشی خوشیاں نال ملائی۔ تھلیوں دھرنی روئی نیر اٹھ، نیناں نیر وہائی۔ میرا بھگوان کتھے رہیا وس، میٹوں دے رہیا جدائی۔ میں اوہدے آگے ڈاھواں ہتھ، خالی جھولی رہی وکھایا۔ میرے نک نہ سوہندی نتھ، مینڈھی سیس نہ سوہا پائی۔ میرا نظر نہ آوے جت، میری دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جناں چر پر بھ میرے اُتے چرن نہ دیوے رکھ، میری شانت نہ کوئے کرائیا۔ کون ویلا پر بھ دیوے میرا حق، میں منگاں واہو داہیا۔ اوہ سب دا پتہ مات، وڈ داتا وڈی وڈیایا۔ اُس دے کولوں منگ دات، دیونہار سبجگ سکھدایا۔ دھرت مات دوئے جوڑ کے ہاتھ، ڈھیہ پئی سرنائی۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، اپنی دیا کمائی۔ سچ سنہیہڑا جاواں آکھ، جگ چو کڑی نہ دینا بھلایا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہو کے آواں پُرکھ سمراتھ، زرگن نور جوت چکائی۔ تیرے اُتے لاواں بھاگ، تیرے آندھ گوانڈھ گرگھ دینے جگایا۔ پھیر تیرا جگاواں چراغ، آپ اپنے ہتھ لکایا۔ صدی میسویں لاواں بھاگ، بھاگاں بھری دے سب دی مائی۔ دھرت مات تیری کھلے آکھ، پڑدا تیرا دے کھلایا۔ جناں چر نہ کہیں بس، اوناں چر دیوے درس بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک وڑایا۔ دھرنی کہے پر بھو جس ویلے آویگا۔ اپنی دیا کماویگا۔ سنت سہیلے نال رلاویگا۔ گر چیلے گنڈھ وکھاویگا۔ ساچے میلیں ست رنگ، میلا اک بناویگا۔ سبجگ سہیلا نظری آویگا۔ لکھ چوراہی نالوں ہو کے ویہلا، میری توڑ نبھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اکو ور، کس بدھ اپنا درس وکھاویگا۔ جس ویلے پر بھ آویگا۔ میرے اُتے چرن لکایاویگا۔ سبجگ انگوٹھا میٹوں لایاویگا۔ میرا رُٹھرا بھاگ مناویگا۔ گھر سکھڑا اک اُچاویگا۔ میرا جگ دا ڈکھرا انت مٹاویگا۔ میرا گھڑا اُجل کراویگا۔ میں ویکھاں تیریاں سوہنیاں پُتراں، جنہاں نوں اپنے نال رلاویگا۔ ایتھے کوئی نہ دے نہ شکر، جو تیرا درشن پاویگا۔ توں کر کے پنچ کدے نہ مگرا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کس ویلے میرے سیس ہتھ لکایاویگا۔ جس ویلے دیا کمائے گا۔

پُرکھ ابناشی پھیرا پائے گا۔ تیرے ول دھیان لگائے گا۔ بچھلا لیکھا جھولی پائے گا۔ سر تیرے ہتھ لکائے گا۔ سمرتھ دیکھ دکھائے گا۔ پھڑ گودی آپ بہائے گا۔ تیرا کٹ کے دُھر دامستک روگ، دُھر سنجوگی میل ملائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تیرا لیکھ لکھائے گا۔ کی پر بھوتوں میرا پلھ کریگا۔ پر تکھ رُپ دھریگا۔ سمرتھ لوکمت وڑیگا۔ مہما اکھ ڈھولا پڑھینگا۔ جن بھگتاں اندر ساچے مندر چڑھینگا۔ گر چیلے وچھڑے پھڑیگا۔ چرن کول اپنے دھریگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کون کرنی ہر جو کریگا۔ تیرا انت کراں گا پلھ، ہر سنگر آپ جنائیا۔ زرگن دھار رُپ سمرتھ، شاہ پاتشاہ ویس وٹائیا۔ لیکھ چکا نو کھنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت وندیاں تیری وند، تیرا سنگ رکھائیا۔ صدی سدیوی آواں لنگھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ تیتوں چاڑھ اگتا رنگ، رنگ ساچا دیاں دکھائیا۔ تیری پوری کراں منگ، آسا آسانال رلائییا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نت نوت جائے ہنڈ، پر بھ سب دی اودھ مکائیا۔ توں پلے بٹھ گنڈھ، تیرا لیکھا دیکھے بے پرواہیا۔ در آ کے پاوے ٹھنڈ، سر تیرے ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پلھ کریگا بن کے والی، دو جہان تیری وڈیائییا۔ میری گود نہ رکھیں خالی، ہر جن دینے نال ملائییا۔ کلجگ میٹنی رین اندھیری کالی، ساچا نور کر رُشنائیا۔ میں تیری گھال گھالی، بیٹھی دھیان لگائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ میری وڈیائییا۔ تیرا پلھ کراں اکو وار، ایکنکار رہیا جنائیا۔ پرگٹ ہو کے والی دو جہان، دوہری تیری دھار بندھائییا۔ گرگھ گرگھ کر تیار، ہر جن ہر بھگت دئے وڈیائییا۔ چار گنٹ دیکھ وچار، دہ دشا بھجو گھلائییا۔ ہر سنگت ساچی کر تیار، سوہنا اکھ بنائییا۔ حکم دئے آپ زرنکار، دُھر سندیسہ دئے سمجھائییا۔ نو پنڈ دا اک دوار، نو کھنڈ دئے سمجھائییا۔ نو کھنڈ دا اک نشان، نو نشان دئے جھلائییا۔ نو نشان دا اک حکمران، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار سدا وڈیائییا۔ سُن دھرنی دُھر دی بات، سو سنگر آپ جنائیا۔ کلجگ اتم دیکھے پُرکھ ابناش، زرگن اپنی دیا کمائییا۔ ہر سنگت رکھے اپنے ساتھ، سگلا سنگ نبھائییا۔ چل کے آئے تیری پوری کرے خواہش، ترسنا میٹے سچ سکھائییا۔ تیرے اتے بہہ کے تیرے نال رہ کے تیتوں سچ کہہ کے جن بھگتاں نال کرے سچ بلاس، سوہلا ڈھولا راگ سنائییا۔ گر اوتار چل کے دیکھن

آون کھیل تماش، ہر جو کی کی کھیل رچایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو کرے تیرا پکھ، زرگن رُپ ہو پر تکھ، والی وارث آپ ہو جائیا۔ دھرنی تیرا حصہ پکھووال، پر بھ پکھ پالن آئیا۔ کھول اٹھ وقت سنہال، سُنہنجی رُت ودھایا۔ کرپا کری دین دیاں، دینن گلے لگایا۔ سبج بنے سچی دھرمسال، دھرم دورا اکو نظری آئیا۔ ایہتے چل کے آون شاہ کنگال، اوچ نیچ مل مل ہر کا ڈھولا گایا۔ باقی لیکھا دیوے آپ بھگوان، بھرم بھلیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ دھن بھاگ پر بھ آیا ٹھا کر، میرے وٹی گھر ودھایا۔ موہے نمائی دتا آدر، مہر نظر اٹھایا۔ بیڑا کرپا پار ڈونگھے ساگر، بھوری بھور نہ کوئے رُٹھایا۔ میں نیتز تگیاں بھگتاں دیوے آدر، گرگھیاں مان وڈیایا۔ اکو مولا زرگن نظری آئے کریم قادر، کرتا بے پرواہیا۔ پڑدا لاه کے ویکھاں چادر، چاروں گنٹ کرے رُشایا۔ بے اگے ہو کے ویکھاں نظری آئے بیٹا تیغ بہادر، جس دارُپ رنگ سمجھ کوئے نہ پائیا۔ بے نیویں بہہ کے ویکھاں سب رُحاں دے اُتے عاشق، معشوق ویکھے سرب لوکایا۔ بے نیتز اُتانہ چک کے ویکھاں اِس دے حکمے اندر گئی آتش، دو جہان نہ کوئے بُجھایا۔ بے چرنی ڈگ کے ویکھاں سری بھگوان نظری آئے خالص، دُجا رلا نہ کوئے رلائی۔ جس میری نندرا لاہی آلس، گر سکھ میری چھاتی بہایا۔ ویکھو سکھو آیا بن کے ثالث، پر بھ میرا سچا ماہیا۔ ایہتے کسے دی چلے نہ کوئے سفارش، جو سر نو اوے سو پار لنگھ لنگھ جائیا۔ اِس دی لکھی کوئی نہ میٹے عبارت، قلم شاہی نہ کوئے وڈیایا۔ اپنا آپ کرے تُعارف، دُجا سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس بھاگ لگایا بھارت، سو نو کھنڈ کرے رُشایا۔ اِس دی کوئی نہ کرے آڑھت، نام سو دے ہٹ نہ کوئے تُلایا۔ میں خوشی ہوئی نمائی میری مٹی جگ جنم دی ڈھارس، شردھا پور کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لجیا لئی رکھایا۔ دھرنی تیری لجیا نہیں لجیا بھگت، بھگت بھگوان وڈیایا۔ تُوں کسے کم نہ آویں بن میرے بھگت، بن بھگتاں بھگوان تیرے اُتے کدی نہ آئیا۔ بے تُوں سمجھیں کم میرا فقط، سری بھگوان اکو حکم نال سمجھایا۔ بنا گرگھیاں گرگھیاں دھرنی تیری کوئی نہ ہووے برکت، تیری گود نہ کوئے سہایا۔ کلج کوڑی دُنیا کردے ایش و عشرط، ویسوارُپ وٹایا۔ جنہاں اپنی میٹی فطرت، تیرا فاتح رہے پڑھایا۔ تُوں ویکھ چوٹی چڑھ کے سخر، کلج چاروں گنٹ رہیا اپنا پلو پھیلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے ذکر، رسنا جہوا

ڈھولا گائیا۔ سو پُرکھ اکال نانک شبد دا گایا اپنی دھاروں آیا اتر، اتر پورب دکھن پچھم سمجھ کوئے نہ آئی۔ نال لے کے آیا گوہند پتر، شبدی روپ انوپ وٹائی۔ گوہند پُرکھ اکال دوہاں کولوں کوئی نہ جاوے نکر، کھنڈا نال رہیا چمکائی۔ کلجک وچ کوئی رہن نہ دیوے بچر، جو جیو ہتیا رہے کمائی۔ غریب نمائیاں آگے کوئی نہ جاوے نچر، شاہ سلطاناں خاک ملائی۔ کوجھیاں کملیاں نتائیاں نمائیاں چکے کچھڑ، پھڑ باہوں گلے لگائی۔ کوئی دے چار کٹ نہ بھٹڑ، آتم برہم سرب سمجھائی۔ گل لاوے بھریاں چکڑ، دُرمت میل دھو دکھائی۔ جن بھگتو گرگھو پرہہ نوں تہاڈا فکر، گوڑھی نیند ڈیرے لائی۔ سورپیر جودھا بلوان صدی بیسویں دھرم مقامے آوے نتر، پڑدا اوہلا دے اٹھائی۔ جس دا کسے نہ چتریا چتر، سو چترکار سب دا لیکھا دے دکھائی۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سارے وینہدے رہ جان بڑ بڑ، کلجک نین اٹھ ویلے انت شرمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار ورن تیرا دھام وڈیائی۔ چار ورن تیرا وچنا ڈنکا، پرہہ ساچا آپ وجائی۔ چار ورن تیرا کنا شنکا، سنسارہے نہ رائی۔ چار ورن تیرا اکو پتا، گو غریب اوچ نیچ سوہا پائی۔ چار ورن تیرا اکو کتا، پُرکھ اکال نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیڑا اک سنائی۔ سچ سنہیڑا سُن لے جگ، جگ جیون داتا دے سنائی۔ کرے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائی۔ سرشٹ سبائی لگی بُجھاوے اگ، امرت میگھ اک برسائی۔ جن بھگتاں بنھے بھگتی تگ، تند نام بندھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لوکمت ویکھ دکھائی۔ چار ورن جانا جاگ، ہر جاگرت جوت جگائی۔ ستجگ ساچے لگنا بھاگ، کلجک بھجنا واہو داہیا۔ ست دھرم دا دیپک جگے چراغ، کوڑی کریا رہن نہ پائی۔ چار ورنناں بننا سجن ساک، ناتا اکو اک رکھائی۔ نو کھنڈ پر تھی دے اک جماعت، اکو پیٹی دے پڑھائی۔ سرب جیاں دا اکو ایک پُرکھ ابناش، دین دیال وڈی وڈیائی۔ آتم پر ماتم سب نے گاؤنی گاتھ، آتم پر ماتم میلا سچ سبھائی۔ کلجک اتم میٹے اندھیری رات، دُھر داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار ورن رہیا سمجھائی۔ چار ورن تیرا ناتا، دو جہاناں والی آپ بندھائیندا۔ خوشی منائے دھرتی ماتا، جس اُپر بہہ کے محکم سنائیندا۔ گر اوتار کہن شاہ پاتشاہ، پپر پیغمبر صفت صلاحندا۔ بھگت بھگوان آگے کرن ارداسا، نیوں نیوں سپس جھکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ بھگت نرائن نر، دھرنی

دا، دُھر مستک ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میل اکِ ملاوانگا۔ اچرج کھیل وکھاوانگا۔ سجن سہیل بن
 کے آوانگا۔ دھام نویل ڈیرہ لاوانگا۔ گر چیل پنڈھ مکاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سو بھا پاوانگا۔ پر بھو ساچا
 کون گھر سہائینگا۔ جس ویلے مات آئینگا۔ زرگن رُپ وٹائینگا۔ حاضر حضور نظری آئینگا۔ منصور وانگ پھیر نہ سولی چڑھائینگا۔ شمس تبریز وانگ نہ کھل
 لہائینگا۔ کپیر وانگ نہ جل رُڑھائینگا۔ پر ہلاد وانگ نہ تھم تپائینگا۔ دھرو وانگ نہ جنگل گھلائینگا۔ کی کرپا، اپنی مہر نظر نال ترائینگا۔ کی پھیر وی پائینگا
 پیتا، کلجگ انت انت رُلائینگا۔ سانوں پورا کرا نچا، در تیرا اکو نظری آئینگا۔ جے تیرے ہو کے جوئی پیئے کیٹ وٹشا، پر بھ تیرا نام نہ کوئے دھیائے گا۔
 سانوں نہیں لوڑ سورگ ہشتا، بہشت سورگ تیرا بھگت کدی نہ جائے گا۔ جنھ رکھیا تیرا ایشا، سو انت تیری جوت مل جائے گا۔ اگی آسو دا سچا پروشا،
 پتیر میثور سب اُتے دیا کمائے گا۔ ایہہ دُھر دی کرائے لکھتا، گرگھ لیکھ کلجگ انت دکھائے گا۔ بانی بودھ دا بن کے بلتا، بختاور اپنا تھم منائے گا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، منسا سب دی پور دکھائے گا۔ دھرنی کہے میری آسا پوری، نو نو چار وٹی ودھائیا۔ میں دوئے جوڑ
 کھڑی حضور، ہر درشن اکو پائیا۔ پر بھ میری کٹ دتی مجبوری، مشکل کوئی رہن نہ پائیا۔ میرے اُتے سنگت بہہ کے میتوں دتی دھوڑی، میری خاک
 خاک لیکھے لائیا۔ نہ مان رہیا مغروری، ابھمان نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ میرا لیکھا لیکھے لینا پا،
 میرے مہروان مہروانا۔ میں در نمائی بیٹھی سپس جھکا، میرے سور پیر مرد مردانہ۔ میری دینی تقدیر مٹا، میرے کاتب قلم مارنہار نشانہ۔ میرا زنجیر دینا
 تڑا، لیکھا چکا شرع چھری ایمانا۔ میرا مندر دینا سہا، چار ورتاں میل ملانا۔ میرا کھنڈر دینا وساء، گرگھ ساچے نال رلانا۔ میرا اندھیرا دینا چکا، زرگن نور
 جوت پرکاش کر بھانا۔ میتوں میرا تیرا بھلے نہ ناں، توں میرا میں تیرا ناتا جڑیا سہری بھگوانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر آ کے دتا ور،
 میری منسا ٹیا نشانہ۔ منسا پوری کری دھول، دھرنی دھرت دئے وڈیائیا۔ نور الہی اکیو اول، اینکار پھیرا پائیا۔ پورا کیتا قول کول، بے پرواہ سہج سکھدائیا۔
 جن بھگتاں اندر جائے مول، مولا رُپ وٹائیا۔ پار کرے بھوجل، شوہ دریا نہ کوئے رُڑھائیا۔ پاوے سار جل تھل، مہینل کھوج کھوجائیا۔ گھر دکھائے

اچل، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ گرگھ وڈیائی تیری بل، بل تیرا اکو نظری آئیا۔ ائی اسوسب دا سوال ہو یا حل، جگت چوراسی کئی پھاہیا۔ پر بھ ملن دا اکو پھل، آون جاون رہن نہ پائیا۔ رل مل ڈھولا گاؤ سیری بھگوان، ڈھر دا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ڈھر دادان، بے بے جیکار دو جہان گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو در دوار آ کے جس جس جس نال مل کے رہے گائیا۔

* ۲۲ اسو ۲۰۲۰ پکرمی منگل سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ستجگ کہے پر بھ بخش دات، پڑکھ اکال تیری سرنائیا۔ سچ پریتی دے نات، بدھاتے اپنی دیا کمائیا۔ چار ورن بنا سجن ساک، ساچا سنگ رکھائیا۔ گھٹ اندھیرا کھول تاک، مہر نظر اٹھائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، بھيو ابھید جنائیا۔ کلجگ اتم کے واٹ، مارگ ساچا اک سمجھائیا۔ سچ پریتی جڑے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ ساچا ناتا جوڑ پر بھ، ہر جو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چار ورن میل جھب، جھگڑا جگت دوت مٹائیا۔ امرت جھرنا دے نبھ، رس اکو اک دکھائیا۔ جگت بندھن تھے حد، گھر تیرا نظری آئیا۔ آتم پر ماتم کایا مندر اندر گائے چھند، انحد راگی راگ الایا۔ سرتی شبدی مل کے ملے سچا اند، رس اکو جھولی پائیا۔ کروٹ لے سوامی بدل اپنی کنڈ، بے نظیر نظر نین اٹھائیا۔ جگ چوکڑی گئی ہنڈھ، تیرا ویلا گیا آئیا۔ پھری دروہی نو کھنڈ، نو نو چار رہے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، در تیرے سپس جھکائیا۔ ستجگ کہے پر بھ دین دیال، پتپر میثور تیری سرنائیا۔ کرپا من میرا سوال، خالی جھولی رہیا دکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیری سچ سچ دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جس گھر منگن شاہ کنگال، راج راجان دھیان لگائیا۔ سو در ویکھ سیری بھگوان، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت نت تیرا راہ تکان، نج نیز نین اٹھائیا۔ توں ویکھ پر بھ جو آن، مہروان دیا کمائیا۔ ساچا دے اک گیان، آتم انتر بوجھ بھجھائیا۔ کوڑا

لہنا چھکے جگت جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، میری ساچی دھار بندھائیا۔ سَجگ کہے میری دھار بٹھ، پر بھ وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ ساچا راگ سناکن، دُھر دی بانی بودھ اگادھ سمجھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اٹھ، نچ نیتز دے گھلایا۔ آپ بنا اپنے جن، سر سمر تھ ہٹھ ٹکایا۔ تیرے اگے من تن، تن من تیرا رُپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، میری آسا پور کرائیا۔ سَجگ کہے میں تیرا بچھ، پر بھ ملے چرن سرنائیا۔ اِکو پنجن کرنا سچا، ساچی سکھیا دے درڑایا۔ ہر بھگت تیرا کوئی نہ رہے کچا، جس ملیا بے پرواہیا۔ جگت زنجیری لاه رتا، شرع شریعتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرا قلعہ کوٹ اِکو سنا، ہوڑا نرگن سرگن رُپ وٹایا۔ ہاہا کہے تینوں ہچھا، پٹی ہنگ برہم سمجھایا۔ دوہاں مل کے آتم پر ماتم ناتا جڑے سکا، ساچا بندھن اِکو پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک دکھایا۔ ساچی سکھیا دے گیان، چار ورن ملے وڈیائیا۔ ساچا مندر دکھا مکان، در گھر ساچے خوشی دکھایا۔ ساچا نادشبد وجے دُھنکان، دُھن انادی راگ الائیا۔ ساچا پوجا پاٹھ دے ایمان، سمرن سچا اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ساچا مارگ جگت جنایا۔ ساچا مارگ دس پر بھ آپ، اپنی دیا کمایا۔ نت نوت رہے تیرا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ مٹے رین اندھیری رات، ساچا چند اِک چکایا۔ توں میرا میں تیری ذات، نرگن نرگن انس بنس سر بنس رُپ وٹایا۔ میل ملا کملاپات، ناتا ساچا سنگ نبھایا۔ سَجگ ساچی دے دات، داتار تیری وڈیائیا۔ چار ورن بنے اِک جماعت، چاروں گنٹ خوشی دکھایا۔ سرشٹ سبائی ناری پُرش بٹھ نات، ناتا تن نال ملایا۔ اندر کھول بند تاک، دوہاں دینا نام جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ سَجگ تیری دھار چلاوانگا۔ نرگن نر ویر رُپ وٹاوانگا۔ چار ورن گنڈھ پواوانگا۔ ساچا سنگ آپ نبھاوانگا۔ نام مردنگ شبد سناوانگا۔ کارج انند اِک دکھاوانگا۔ سرتی شبدی بیڑا بٹھ، کھیوٹ کھیٹا رُپ دکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دیواں اِکو چھند، سوہلا ساچا راگ الاوانگا۔ سوہنگ ساچا راگ پر بھ الائے گا۔ مہاراج اپنی دیا کمائے گا۔ شیر سنگھ رُپ بن کے، دو جہاناں بھے دکھائے گا۔ وشنوں وشنو بھنڈار بھر کے، دو جہاناں آپ ورتائے گا۔ بھگوان ساچے تخت چڑھ کے، بے جیکار سرب کرائے گا۔ سَجگ تیرا مارگ دھرت اُپر دھر کے،

دھرنی دھول آپ سمجھائے گا۔ چار ورن جگت ناتا کرن سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان بے بے کر کے، سچ و ہارا اک و کھانیا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھ کے، در تیرے لکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ریتی آپ چلائے بن مندر مسیتی، آتم پر ماتم ساچی بوجھ بھجائیا۔ آتم پر ماتم دس کے پتی، پتپر میثور دئے جنائیا۔ سرت سوانی جنائے نارستی، دھیرج جت اک درڑائیا۔ دوہاں کھیل کرے پڑھ سمر تھی، سمر تھ اپنی دھار چلائی۔ نام گانا بٹھے ہتھیں، ڈوری تند نہ کوئے تڑائیا۔ پپا پر یتم مل کے خوشی و کھائے سکھی، ساچا منگل اکو گائیا۔ دوہاں والگے کدے نہ تھی، جو پڑھ اکال چرن دھیان لگائیا۔ آد جگاد گر اوتار پیر پیغمبر ساچی دے کے گئے متی، شبد سندی سے جگت سنائیا۔ گھر وچ گھر ملاؤ اٹھی، آخر اپنا بھیو مٹائیا۔ دولت دھن داج سچا لو نام ہٹی، دوجی دست کم کوئے نہ آئی۔ پریم پریتی اندر کھٹو کھٹی، کھٹا کئے جگت لو کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا مارگ سری بھگوان آپ لگائیا۔ تیرا مارگ لگے جگ، جگ جیون داتا آپ لگائیا۔ سر شٹ سبائی اکو بٹھے تگ، تندن تند اک و کھانیا۔ چار ورن اک سنائے چھد، چھند اکو اک سمجھائیا۔ چار کٹ اک و کھائے حد، حدود اور نہ کوئے سمجھائیا۔ میل ملائے جو پورب جنم کرم ہوئے اڈ، ناتا جگت جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جان رتی رتی، رتی رت سو بھاپائیا۔ ستجگ تیری برہم مت، پار برہم دئے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چلے سچا رتھ، رتھ رتھو ہی آپ اپنی سیو کمائیا۔ رل مل سارے آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گاؤ ناگتھ، گا گا شکر منائیا۔ جگت و ہار وچ سنسار پڑھ نار اکو نام کرے وس، واسطہ پڑھ اکال اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ لوکمت مار جھات شبد اگئی دئے دات، داتا دانی آپ و کھانیا۔

* ۲۲ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی ناظر سنگھ دے گرہ پکٹو وال ضلع لدھیانہ *

ست دھرم ہوئے پرکاش، سچ سچ دیوے پر بھ وڈیائیا۔ کوڑا اندھ جائے وناس، ابناشی کرتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء پائے ساچی راس، نرگن گوپی کاہن اپائیا۔ جن بھگتاں سے سدا پاس، نراکار نرویر اپنا سنگ رکھائیا۔ جنم جنم کرم کرم دی پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ آتم

پر ماتم دیوے ساتھ، گھر سجن سنگ نبھایا۔ ساچی پوجا دے اکو پاٹھ، منتر انتر اک جنایا۔ سرور نہائے ساچے تاٹ، گھاٹ اکو اک چڑھایا۔ اون جاون مکاوے واٹ، لکھ چوراسی پنڈھ مکایا۔ سنجگ ساچی دیوے دات، دست امولک آپ ورتایا۔ سوہنگ نام وڈ کرامات، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاہیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، اکو نور ظہور کر رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک لگایا۔ ساچا مارگ سچ سنوٹھ، ست ستوادی آپ لگایا۔ جن بھگتاں میلے ڈھر سنوگ، گھر میلا سچ سُبھایا۔ نام اگنی دیوے چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی رُپ وٹایا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، دُرمت میل دھوایا۔ لیکھ چُکائے ہر کھ سوگ، چنتا غم نہ کوئے رکھایا۔ ہو سہائی لوک پر لوک، دو جہاناں دیکھ وکھایا۔ سچ لگائے نگارے چوٹ، شبد انادی دُھن اُپجایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، کوڑ اندھیارا دے گویا۔ سرشٹ سبائی کڈھ کھوٹ، سچ سچ اک وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام جنائے ڈھر سلوک، ڈھر دی بانی بان نرالا تیر لگایا۔ ست دھرم دیوے ستواد، ست ستوادی دیا کمائیدا۔ ویکھے کھیل برہم برہما، برہمانڈ بھیو چُکائیدا۔ جس رچنا رچی آد، سو جگ چوکڑی حکم ورتائیدا۔ دو جہان سنائے ڈھر داناد، شبد سندیسہ راگ الائیدا۔ سنت سہیلے سجن کاڈھ، گرگھ اپنے رنگ رنگائیدا۔ آتم پر ماتم کایا مندر اندر کرے لاڈ، پریم پریتی ساچی ریتی اک سمجھائیدا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت رُپ وٹائیدا۔ سرتی شبدی رچ کے کاج، گھر سویمبر اک وکھائیدا۔ دوہاں مل کے بنے دھرم سماج، ساچا منگل سوہلا اکو راگ سنائیدا۔ تیرا میرا بنیا ساتھ، جگت وچھوڑا پنڈھ کٹائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دست امولک دیوے دات، سنجگ ساچی دھار آپ جنائیدا۔ ست سنوٹھ دھیرج دیوے دان، اگیان اندھیر مٹایا۔ دھرم جھلائے اک نشان، برن ورن سرناہیا۔ مندر وکھائے ڈھر مکان، سچکھنڈ ساچے ہوئے رُشانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سپس جھکان، در بیٹھے الکھ جگایا۔ درویش ہو کے منگن دان، بھگت سنت خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ داتا دانی وڈ مہروان، دیونہار اک اکھوایا۔ سنجگ تریتا دوپر نرگن سرگن کھیل کر مہان، مہما کتھ کتھ دے پرگٹایا۔ سنجگ ساچے تیرا لیکھا دیوے آن، انڈ ٹھری اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی دست ملے سنگر مت، من مت کوڑی کریا دے مٹایا۔ دھیرج جت ست دھرم، دھرم آتما آپ جنائیدا۔ نہکرمی

کرے اپنا کرم، کایا کپڑ ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں کھول ہرن پھرن، نیتز نین اکھ جنائیندا۔ اندر وڑ کے آئے پھرن، باہروں روپ رنگ رکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ صاحب سنگر ترنی ترن، تارنہارا ایکنارا اپنی دیا کمانیندا۔ ناتا توڑ برن ورن، ذات پات ڈیرہ ڈھائیندا۔ سرب جیواں دیوے اکو سرن، سانجھا پیر ہر اکھوائیندا۔ مورکھ موڑھے جھوٹھے دھندے مرن، گرگھ گرگھ اکو بوجھ بوجھائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سد منگو اکو سرن، آد جگاد جگ چوکڑی جو جن چرن کول کول چرن اکو رنگ وکھائیندا۔ - - - کایا اندر خواہش دو، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ اک بندھن جگت موہ، اٹھے پھر سنگ نبھائیا۔ اک خواہش بن زرموہ، راہ تگے بے پرواہیا۔ کرپا کر جس نال اپنی خواہش دیوے چھوہ، سو خواہش خالص روپ وٹائیا۔ در آ کے سنن اگئی سو، اکھ پر تکھ بھيو چکائیا۔ کون دھار کایا مندر اندر کرے ٹوہ، ویکھے اندھٹھا تھانیا۔ جس پریم پریتی وچ ملے لو، لوکائی پرکاش بیٹھن سیس بھکائیا۔ سو خواہش ویکھے اوہ، جس کایا اندر خواہش خواہش وچ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتر اچھیا اک جنائیا۔ انتر اچھیا منزل محبوب، محدود نظری آئیا۔ نظری آئے ثابت ثبوت، صدق صبوری دئے نبھائیا۔ بھاگ لگائے کایا کلبوت، کلمہ اک جنائیا۔ نظری آئے نقشہ عروج، در گھر ساچے خوشی منائیا۔ چٹھ کے پیکھت منزل مقصود، مقصد اپنا حل کرایا۔ ساچی خواہش دیوے اپنا اک ثبوت، انتر انتر اک لو لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ڈونگھی بھوری گھر گوری کھائیا۔ انتر خواہش سچ پُرکھ، پیکھت جگت لوکائیا۔ نیتز خواہش ہر درس، سرون سنن جس بے پرواہیا۔ من خواہش ہوئے ہرن پھرن، اکو اک نبھائیا۔ کون کھیل کرے کرنی کرن، کرتا اپنا بھيو چکائیا۔ کس مندر کس دوار کس گھر کس گرہ آئے وڑن، دروازہ کون کھلائیا۔ کون نام کون رام کون شام کون اکھر وکھر آئے پڑھن، صفتی صفت صلاحیا۔ ہرجن آسا لیکھا چکے مرن وڑن، پاربرہم پر بھ سری بھگوان اکو نظری آئیا۔ جگت آسا گرگھ کدے نہ سرن، مایا ممتا موہ نہ کوئے رکھائیا۔ ہرجن آسا کھیل ویکھ کرنی کرن، قدرت قادر ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آسا خواہش خواہش خالص خالص ثالث دئے سمجھائیا۔ خواہش ثالث دیوے دلیل، اشارہ اک لگائیا۔ چل کے ویکھ کون وکیل، دھر قانون سمجھائیا۔ جس دی ایٹھے اتھے سدا منظور آپیل، بری خانہ دئے پرگٹائیا۔ اوہ ساول سندر چھیل چھیل، کس خواہش وچ لوکمت پھرے واہو

داہیا۔ خواہش کہے نظر نہیں آؤندا بستر نیل، نیلا نیلی دھاروں پار نہ کوئے دکھایا۔ خواہش کہے نہیں اوہ جس مارے بھیل، مگٹ بین کول نین بے پرواہیا۔ خواہش کہے نہیں اوہ جن راون ماریا نال سین، سینا پتی رام روپ وٹایا۔ سچ خواہش دیکھے اپنے نین، نج نیز اکھ گھلایا۔ بھگت آشا سنت خواہش رل مل در ساچے منگن بہن، گھر بہہ کے خوشی منایا۔ اگئی خواہش رسنا کوئی نہ سکے کہن، نکئی خواہش جیو جنت سارے ڈھولا گایا۔ ساچی خواہش چکاوے لہن دین، پورب جنم لیکھا جھولی پانیا۔ جو خواہش سچ دست آئے لین، تس لال امولک لبھے نام ندھان، بن قیمت ہتھیں آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انتر خواہش انتشکرن شدھ و شیش، ست گن ست منگ منگایا۔

* ۲۲ اسو ۲۰۲۰ بکرمی بی بی بھگوان کور دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ *

جن بھگتاں پر بھ دیوے مان، انتر آشا پور کرایا۔ امنگیا دیوے دھر دادان، نام امولک دست جھولی پانیا۔ آناشکت دیوے شبد گیان، نرگن اپنا بھیو چکایا۔ در گھر ساچے کر پروان، مہر نظر نین تکایا۔ جنم کرم کٹ جہان، جیون اپنے لیکھے پانیا۔ سچ دوار سچھنڈ انتم کھڑے آن، بن سیوک سیو کمانیا۔ جس جن رسنا جھوٹی دند انتر آتم دھیان رکھ گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تہناں ایہتے اوتھے ویلے انت دکھ نہ لاگے رانیا۔

* ۲۲ اسو ۲۰۲۰ بکرمی سادھو سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ہر سنگت لیکھے لگی سیوا، پورب لیکھا نال ملایا۔ امرت پھل دیوے میوہ، رس مٹھا چرن پریت جنایا۔ گر سکھ پچیاں بچھے کر کے ہیوا، گر داتا آیا پھیری پانیا۔ جس صفت کردی رہی رسنا جھوا، جگ چوکڑی صفت صلاحیا۔ پرگٹ ہو الکھ ابھیدا، بھیو انتر رہیا جنایا۔ گر گھ وڈا دیوی دیوا، دیوت سر سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا لیکھے وچ لگایا۔ ہر سنگت تیری سیوا اپار، اپر اپاری دیکھ دکھایا۔ جس دی مسل نہ ملے وچ

سنسار، مثال دے سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ اک اک سکھ وچ دُھر دادھریا آپ پیار، روم روم خوشی منائیا۔ پلک اکھ پر تکھ کر دیدار، دیدِ عیدِ خوشی منائیا۔ کٹ کے منزل آیا پروردگار، ہر دل عزیز بن کے پھیرا پائیا۔ آوندے جاندے ویکھے گرسکھ میت مُرار، نٹھے پھردے واہو داہیا۔ اکو آس پر بھ ملے میت مُرار، متر پیارا نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہے میں در آیاں سب دی کراں سنبھال، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ شاہ ہو کے در بھگتاں بناں کنگال، کنگالوں شاہ روپ دکھائیا۔ زرگن میلا سرگن کر پروان، نام پروانہ اک جنائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجک بنا اٹھاراں بھگت کسے نہ ملیا بھگوان، لکھ چوڑاسی آئی گئی اٹھ اٹھ لوکمت پھیرا پائیا۔ جنہاں ملیا سو کوک گئے پکار، اچی اچی راگ الا ئیا۔ کلجک ویلا انتم رکھو یاد، یادداشت گئے سمجھائیا۔ زرگن ہو کے زرویر زرنکار سچ سنے فریاد، عدالت اکو گھر لگائیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجک جنہاں تھوڑی تھوڑی دیندا رہیا داد، کلجک انتم سارے بھانڈے پورے دئے کرائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کاڈھ، کاڈھ اپنی دئے سمجھائیا۔ زردھن ہو کے کرے لاڈ، سردھن روپ دکھائیا۔ کھیوٹ بن چلائے جہاز، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ سیوک بن مارے آواز، گرگھ آپ جگائیا۔ آو ویکھو دُھر سماج، سچ سمگری دئے جنائیا۔ جس گرہ جس گھر جس مندر اکو آتم پر ماتم ہووے کاج، دوجا سگن نہ کوئے منائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جن بھگتاں نال اک رواج، ریتی بدل کدے نہ جائیا۔ سچ دوارا ویکھو بھاج، بن کے سچے پاندھی راہیا۔ جس گرہ مندر اندر گر اوتار پیر پینمبر خوشیاں نال کرن ناچ، ڈھولا گیت ام گائیا۔ اوس گھر داساچے در دانرائن زردالو سواد، انرس اپنا دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت لہنا لینا لیکھے لئے لگائیا۔ ہر سنگت آسا منسا پور، پوری اچھا آپ کرائیا۔ جنم مرن دُکھ ہو یا دُور، جم ڈنڈ سیس نہ کوئے لگائیا۔ پر بھ ٹھا کر پایا حاضر حضور، بھو ساگر لئے ترائیا۔ نام پیالہ دے کرے مخور، خماری اکو اک چڑھائیا۔ جن بھگتاں نام کرے مشہور، مشہوری اپنے نام نال کرائیا۔ چار کنت بخشے سچا نور، نور نورانہ بے پرواہیا۔ در آیاں پچھلے بخشے سرب قصور، اگے بھرم نہ کوئے بھلائیا۔ جن بھگتو کلجک انتم ویلا پاربرہم پر بھ بنیا آپ مزدور، بن چاکر سیوک سیوک کمائیا۔ تہاڈے اندروں کوڑا کرکٹ رہیا ہونجھ، نام بہارا ہتھ اٹھائیا۔ پھڑ پھڑ پتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، ساچی ویدیا اک سمجھائیا۔ مایا متا کڈھے ہوئے غرور، نام سرور اک چڑھائیا۔ سب دی آسا منسا کرے پور، دردی دردیاں درد وندا ئیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت ہوئے سہانیا۔ ہر سنگت تیری آسا پئی، پر بھ پورن آشا آپ کرائیا۔ جس دا کوئی بھیو نہ پاوے
سنّ سادھی سنی، اندر وڈ نظر کسے نہ آئی۔ جیہنوں لبھدے پھردے وڈ وڈ گئی، گیان شاستر رہے درڑا ئیا۔ سو گرگھ دوارے صاف کرن آیا کایا کئی، ماٹی
بانڈی پوچ پچائی۔ مہروان ہو کے سنجے گھر سنائے ڈھنی، ڈھن اپنا نام جنایا۔ سرت سوانی نہ رہے بُنھی، ہو چھی مت دے گوائیا۔ پریم پٹولا سرتے دیوے
چُٹی، اوڈھن اِکو اک رکھائی۔ گرگھ گرگھ تیری چوٹی کدے نہ جائے مٹی، سیس جگدیش اپنا ہتھ رکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر
سنگت دے وڈیائی۔ ہر سنگت تیرا سوہنا گھر، پر بھ ساچی بنت بنایا۔ جس گرہ آ کے جائے وڑ، اپنا پھیرا پائی۔ پریم پریتی اکھڑ لے پڑھ، سچا نام جنایا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن تیرا لیکھا لیکھے پائی۔ لیکھا لیکھے پائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ سرب جیاں بن مائی
باپ، پتا پوت گود سہانیا۔ سچ سندیہ اِکو آکھ، اکھڑ وکھڑ کرے پڑھائی۔ زرگن نور کر پرتکھ، پاربرہم پر بھ بھیو گھلائی۔ ہر سنگت ہو یا پر بھ دس، گرگھ
گرگھ بیٹھے گھیرا پائی۔ پریم پریتی اندر بن ڈھا ہیوں گیا ڈھٹھ، آپ اپنا بل گوائیا۔ اندر وڑ کے سچ پیار دی لائے سٹ، ٹھوکر اِکو نام رکھائی۔ سو گرگھ
گرگھ چرنیں جائے ڈھٹھ، جس اندر مندر بہہ کے اپنا حکم جنایا۔ بن کھادھیاں پیتیاں بن رسنا جہوا دیوے سچا رس، رس امرت اِک چکھائی۔ جوتی جوت
سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت و سورے دیوے متھ، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ ہر سنگت سیوا ہوئی قبول، سو سنگر دیا کما ئیا۔ دھوڑی ٹکا مستک لائے
دھول، دھر دی رکھ دے دکھائی۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج کردا آیا سولیوں سول، کلج انتم سول کنڈا کوئے رہن نہ پائی۔ اگے رائے دھرم منگے نہ کوئے
محول، لیکھا لین کوئے نہ آئی۔ نظری آئے آپ محبوب، مُجبت اپنے نال نبھائی۔ پنجاں دتا آن ثبوت، جو سچکھنڈ بیٹھے سو بھا پائی۔ بے شک ساڈا نہیں
رہیا کلبوت، کایا ماٹی جگت ملائی۔ گھر ملیا اُچ عروج، محل اٹل ہوئی رُشائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت سیوا اپنی
جھولی پائی۔ ہر سنگت سیوا ہوئی پروان، پر بھ پورن پر ماتما آپ جنائیدا۔ ہر سنگت میلا نہیں کوئی جگت دیوان، دیوانیاں کملیاں رملیاں میل ملاوا آپ
ملائیدا۔ آتم پر ماتم دے احوال، حال اپنا آپ سمجھائیدا۔ رل مل جنہاں گھالی گھال، تنہاں گرگھیاں اُتوں گھولی گھول گھمائیدا۔ کر کرپا حل کیتا سوال،

زیر زبر رُوپ نہ کوئے رکھائیندا۔ آپے ویکھ مریداں حال، خوشی خوشی نال وڈیائیندا۔ دوس رین پریم پریتی وجدا رہیا تال، ڈورُو ڈنکا شبد نال رکھائیندا۔ آتم پر ماتم کہندی رہی دین دیال، واہوا تیرا بھیو سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت جگت نمائیاں ویکھیا حال، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ لہجیاں کوئی نہ سکے بھال، چاروں کُنٹ دہ دشا سنگ نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرگھ گرگھ لائے لڑ، چیتن جڑ دوویں پھڑ اپنے گھر بہائیندا۔

* ۲۲ آسو ۲۰۲۰ پکرمی سرجن سنگھ دے گرہ بکھووال ضلع لدھیانہ *

سنگر کرپا گرگھ تردا، دو جہان ملے وڈیائیا۔ لیکھا چکے جنم مرن دا، آون جاون رہن نہ پائیا۔ لہنا دیوے پورب جنم دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایہو پھل ساچی سرن دا، دو جہان ہوئے سہائیا۔ مانس جنم ساچا ویلا پوڑے چڑھن دا، نام ڈنڈا ہر جو ہتھ پھڑائیا۔ وقت سہنجنا آتم پر ماتم ملن دا، بن جگدیش ملنی نہ کوئے کرائیا۔ لیکھا چکے چوراسی جون پھرن دا، مات گرہ نہ کوئے بھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشنہار اک سرنائیا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ ملدا، ملنی ہر نہ کوئے کرائیا۔ گر سنگر بھیو جانے ساچے دل دا، دلبر داتا وڈ وڈیائیا۔ ورتے کھیل اگمی تل دا، تلیک اکو مستک لائیا۔ گرگھ پریت صدق صبوری اتوں کدے نہ ہلدا، لکھ چوراسی نینا ڈولے سرب لوکائیا۔ سری بھگوان صاحب سلطان مہروان جس نوں ملدا، سو جگت ناتا دئے تڑائیا۔ لیکھا چکے اندر لگی سل دا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دئے سرنائیا۔ بن سنگر پورے ملے نہ مندر، گھر وجے نہ نام ودھائیا۔ اندھیرا چکے نہ ڈوگھے کندر، ساچا دیپ نہ کوئے رُشنائیا۔ بھاگ لگے نہ اندھیرے کھنڈر، ست نظر کوئے نہ آئیا۔ من بٹھے نہ کوئی بندر، واسنا جگت نہ کوئے مکائیا۔ نین شرمائے نہ کوئے سوریہ چندر، جوتی نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنگر پورا سدا سہائیا۔ بن سنگر پورے کوئے نہ رکھے لاج، لاجونت نہ کو اکھوایا۔ بن سنگر پورے کوئی نہ بدلے سماج، ساچی دھار نہ کوئے پرگٹائیا۔ بن سنگر پورے ڈھر دا

کوئی نہ کرے راج، گرگھ رعیت نہ کوئے بنایا۔ بن سَنگَر پورے کوئی نہ بنے سچا سادھ، سچی سادھنا ہتھ کسے نہ آیا۔ بن سَنگَر پورے کوئی نہ کرے کاج، کرنی کرتا اپنی آپے دئے جنایا۔ بن سَنگَر پورے کوئی نہ مارے آواز، پورب جنم دے سوئے آپ اٹھایا۔ بن سَنگَر پورے کوئی نہ کرے محن ماگھ، چرن دھوڑ اشان وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی ہر جن دیوے مان وڈیایا۔ بن سَنگَر پورے کوئی نہ کرے سیوا، چاکر رُپ نہ کوئے وٹایا۔ بن سَنگَر پورے کوئی نہ لائے مستک تھیوا، جوت للاٹ نہ کوئے رُشانیا۔ بن سَنگَر پورے کوئی نہ کھولے بھید ابھیوا، انھو پرکاش نہ کوئے کرایا۔ بن سَنگَر پورے کوئی نہ لاوے لیکھے گایا رسنا جہوا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، آد جگادی اِکو نر، نر نرائن شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال اکھوایا۔

* ۲۲ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سَنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ *

دھرم ساگم پیا بھوگ، وٹی جگت ودھایا۔ کرم ساگم چلیا روگ، دینن دیا کمایا۔ سچ ساگم دسیا جوگ، چار ورن سمجھایا۔ ہر ساگم دھرم سنجوگ، دھرم سنجوگی میل ملائی۔ نر ساگم درس اموگھ، نر ہر نرائن کرایا۔ نام ساگم شبد چوٹ، سو سَنگَر آپ لگایا۔ منمگھ ساگم کوڑی کریا کھوٹ، پنچ تت ہلکایا۔ گر سگھ ساگم لوک پرلوک، وشن برہما شوگن گندھرب سُرپت اند رہے جس گایا۔ بھگت ساگم دھرم سلوک، ساچا ڈھولا نام سنائی۔ بھگت بھگوان ساگم جن بھگت دوارے آپے پنچ، جگ وچھڑے میل ملائی۔ آتم پر ماتم ساگم سارے رہے لوچ، بن سَنگَر پورے لوکات نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہہلنک نرائن نر، مہاراج شیر سَنگھ وشنوں بھگوان، بھگت ساگم کر پروان، مہروان دے دان، کر دھیان ہر سنگت در آئی دھرم دے لیکھے اپنے گھر لگایا۔

* ۲۲ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی عدالت سنگھ دے گرہ آندلُو ضلع لدھیانہ *

کھج کہے پر بھ ساچے پتا، سو پڑکھ زرنجن تیری سرنایا۔ چوتھا جگ میں بال نکا، نیوں نیوں لاگاں پائینا۔ تیرے حکم دا کیتا ساچا ہتا، بن ہتکاری سیو کمائیا۔ لکھ چوراسی کوڑی کریا لایا نکا، مستک اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا نام صاحب کیتا بھکا، کوڑ گڑیارا رسنا نال لگائیا۔ سچ سچ نالوں سب دا بدلایا چتا، اپنی دھار دتی ورتائیا۔ کریا کھیل اک انڈھا، انڈھڑی کار کمائیا۔ جیو جنت رس کوئی نہ جانے مٹھا، کوڑا ریٹھا سرب لوکائیا۔ میرا پر بھ جی میٹوں دے دے حصہ، تیرے اگے میری عرضیو۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، میری نسا پور کرائیا۔ صاحب سنگر میرے دین دیال، ہر ٹھاکر تیری سرنایا۔ میں چھوٹا نڈھا بال نادان، بالی بڈھ اکھوائیا۔ توں شاہ پاتشاہ سچا سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ آد جگادی حکمران، دو جہان سندیس سنایا۔ وشن برہما شو کرن دھیان، نت نوت بیٹھے دھیان لگائیا۔ گر اوتار دین گیان، جگ چوڑی سیو کمائیا۔ لیکھا لکھ شاستر سمرت وید پڑان، گیتا گیان بھو گھلایا۔ کھانی بانی دھر فرمان، سچ سندیسہ مات سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو تیری اوٹ رکھائیا۔ پاربرہم پر بھ میں تیرا سچا سیو ادار، جگ ساچی سیو کمائیا۔ سرشٹ سبائی کیتی خوار، چاروں گنٹ پئے ڈھائیا۔ ناتا تھامیت مرار، یاری یار نہ کوئے نبھائیا۔ نو نو چار کیتا دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا، سادھ سنت روون دھاہاں مار، ساچی منزل ہتھ کسے نہ آئی۔ گھر گھر اندر واڑ دتا ہنکار، کام کرودھ لوبھ موہ نال رلائی۔ آسا ترسنا کر شنکار، مایا ممتا کری گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، میں ساچی سیو کمائیا۔ دیکھ پر بھ میرا زور، تیرے حکمے اندر کھیل کرائیندا۔ لکھ چوراسی کیتی ٹھگ چور، گھر گھر ٹھگی اک دکھائیندا۔ پنچ وکارا پاوے شور، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیندا۔ بھاگ نہ لگے کایا گور، دیکھ جوت نہ کوئے جگائیندا۔ تیرے نال سرتی سکے نہ کوئی جوڑ، میں ادھ وچکار کھڑکے سب دا پنڈھ مکھائیندا۔ ساچی سکھیا کایا گھر وچوں دیواں ہوڑ، کوڑا کھیل اک دکھائیندا۔ آسا ترسنا بٹھ کے ڈور، ساچی تندری تند بندھائیندا۔ کریا کھیل ہور دا ہور، ہر جو تیرا حکم سیس لکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دینا ایہو ساچا ور، تیرا چھوٹا پت منگ منگائیندا۔ کھج کہے پر بھ دیکھ میری پھلواری، کھج انت مہکائیا۔ دھیرج تھانز ناری، نر نرائن

نظر کسے نہ آیا۔ ست دے نہ جگت کواری، من مت دے دُہایا۔ جیو جنت ہوئے وِ بھاری، کوڑا ناتا جوڑ جُڑایا۔ مایا ممتا لا اڈاری، بھجّجن واہو داہیا۔ جگت وِ دیا وڈ گیان بنی سنساری، دُهن آتمک راگ نہ کوئے سُنایا۔ آتم پر ماتم لائے نہ کوئی یاری، جگت یارانے رہے ہنڈایا۔ گھر دِپک جوت نور نہ کوئے اُجیاری، مندر سچ نہ کوئے رُشَنایا۔ ملیا میل نہ ہر نرنکاری، نرگن سرگن لیکھا پور نہ کوئے کرایا۔ نو کھنڈ ست دِپ آپ وہائی وینہدی دھاری، بھوجل پار نہ کوئے کرایا۔ اُٹھ ویکھ پر بھ میری وڈی تاری، ترے گن مایا رہیا جنایا۔ پنجاں تتاں لٹ دن دہاڑی، دوس رین اِکو رنگ وکھایا۔ تیرے چرن نہ کوئی جُھہائے داہری، مستک اِکا دھوڑ نہ کوئے لایا۔ من مت سب نوں کرے خواری، گرمت ہتھ کسے نہ آیا۔ ہوئے پرکاش نہ بہتر ناڑی، اگنی اگت نہ کوئے بُجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، میں تیرا تھم سندیہ پور کرایا۔ ویکھ پر بھ آکے اپنا چھوٹا پُت بلوان، جس نوں کجک کہے لوکایا۔ میں اپنا جُھلایا نشان، لکھ چوڑا سی تھم منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے گیان، میں سب نوں دتا بھلایا۔ سر سرور تیر تھ تھ جو کر کے آون اشان، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا کرے نہ کوئے دھیان، انتر آتم لو ساچی نہ کوئے لایا۔ نو کھنڈ پر تھمی میرا تھم میں تھمران، تیرے تھم نال سو بھاپایا۔ کوئی سمجھ نہ سکے مسلہ اِنجیل قرآن، کایا کعبہ کھوج کوئے نہ پانیا۔ اُٹھ ویکھ میرے دین دِیال، ثابت رہن نہ دتا کوئی ایمان، عمل سچ نہ کوئے کمایا۔ گھر گھر وڈیا دے حرام، جگت شیطان کرے لڑایا۔ کوڑی کر یا کیتا نظام، تھم اِکو اِک ورتایا۔ سادھاں سنتاں دے کے کھ لگام، چاروں کُنٹ رہیا بھوایا۔ تیرا نور نظر کسے نہ آئے بھگوان، بھرم بھلائی جگت لوکایا۔ واہو میرے صاحب تُوں مینوں دتا دان، میں جگت جیواں دتا ورتایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھایا۔ سنجگ کہے پر بھ مینوں تیری اوٹ، تیرے سہارے کھیل کرایا۔ گھر گھر اندر بھریا کھوٹ، کھوٹی بُدھ سرب وکھایا۔ کسے تن نہ لگے نام چوٹ، شبد نگارہ ناد نہ کوئے سُنایا۔ بے شک رسنا باہروں گاؤندے ہتی دند ہونٹ، انتر آتم رام نظر کسے نہ آیا۔ سُن سادھی لا کے بیٹھے رہن خاموش، پڑدا دُئی نہ کوئے چُکایا۔ دوئے بند کر کے ویکھن لوچ، لوچا پوری نظر کوئے نہ آیا۔ سب دے اندر ساچی رہن نہ دتی سوچ، سمجھ سمجھ دی دتی گویا۔ ویکھ پر بھ ہن نہ رہیں خاموش، تیرے اگے فریاد سُنایا۔ اُٹھ کے ویکھ چوڑاں

لوک، صدی چوڑھویں دئے ڈھانیا۔ چوڑاں طبق ہونی موت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے اگے سپس جھکانیا۔ صاحب سنگر میرے دین دیاں، وڈ وڈے ٹھاکر تیری سرناٹیا۔ لوکات ویکھ جگت دھر مسال، کوڑا ڈنکا وجے واہو داہیا۔ نیتز روون شاہ کنگال، اُوچ نیچ رہے گر لائیا۔ ساچا متر ملے نہ کوئی جہان، جگت چلتر سو بھاپائیا۔ چاروں کُنٹ دسے بیابان، نو نو ویرانی اِکو چھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے سچا ور، میں تیرا تھم پورا دیواں کرانیا۔ تھم دے میرے بھگوان، وڈ سچے بھوپ سلطانا۔ چاروں کُنٹ ویکھ جھلے نشان، کوڑی کرپا ہوئی مرد مردانہ۔ صدق صوری ست دھرم رہیا نہ کوئے ایمان، چاروں کُنٹ گرہ گرہ گھر گھر ہوئے حراما۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، میں کیتا کھیل مہانا۔ کھیل مہان پر بھ کیتا آ، تیرا تھم سپس اِکانیا۔ نو نو چار کھیڑا دتا ڈھاہ، جت بُرج کوئے رہن نہ پائیا۔ اندرے اندر جھگڑا دتا دکھا، فیصلہ حق نہ کوئے کرانیا۔ سب دا بدلہ دتا چکا، چوکٹہ ہو کے سیو کمائیا۔ اگھاں ہندیاں جگت اندھا دتا بنا، تیرا نور نظر کسے نہ آتیا۔ دین مذہب ذات پات وچ بنا دتا رکھا، حد تیری پار نہ کوئے کرانیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ چھپر چھٹاں ہیٹھ تیرا ناؤں دتا دھرا، کایا مندر اندر کھولن کوئے نہ آتیا۔ ساچا ڈنکا کوڑ پر دھان کر کے دتا وجا، نو کھنڈ اِکو تھم ورتائیا۔ دھرت دھول بکا دتا سہا، ساکھیات تیری کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، میرا لہنا میری جھولی پائیا۔ لہنا دے ابناشی اچت، دیونہار اِک اکھوائیا۔ اٹھ ویکھ میری سہنجی رت، چاروں کُنٹ کوڑی بھل بھلواری رہی مہکانیا۔ شاباش کہو واہو میرے پُت، دے مان وڈیائیا۔ میں نیتز کھول اگھ لواں پُت، سری بھگوان تیرا درشن پائیا۔ امرت جام دینا آکے گھٹ، رس اِکو منگ منگائیا۔ میرا لیکھا جاوے لوکات وچوں مک، مکے کھیل پرانیا۔ اپنی گودی لینا چک، گھر ساچے سگن منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، چھوٹا بالا سپس جھکانیا۔ سُن بالے چھوٹے لال، سو صاحب آپ جنائیا۔ تیرا لیکھا ویکھے دین دیاں، دیاندھ پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا لوے بھال، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ ترے گن مایا ویکھنہار جنجال، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ تیری کرنی ویکھ کمال، سر تھکی دیوے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اتم ویکھے بے پرواہیا۔ اتم لہنا تیرا چکاوانگا۔ نیتز نیناں آپ دکھاوانگا۔ دُھر دا دینا

جھولی پاوانگا۔ ساچا گیت اک سناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک تیرا لیکھا اپنی بدھ نال مُکاوانگا۔ تیرا لیکھا پر بھ مُکائے گا۔ حساب کتاب سب توں منگ منگائے گا۔ چار جگ دی دھار اپنے ہتھ رکھائے گا۔ سَتجک تریتا دواپر کلجک جگ چوکڑی جو کردے رہے کار، کرتا قیمت آپے پائے گا۔ شبد سندیسہ جو سناؤندے رہے وارو وار، سو صاحب سَنگُر ویکھ دکھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائے گا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ کلجک تیری آئی انتم وار، ہر جو لیکھا دئے مُکائیا۔ تیرا ویکھ کھیل جگت سنسار، دیوے ویلے انت وڈیائیا۔ پہلوں گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیتز نیناں دئے دکھال، ویکھو جگت لوکائیا۔ ساچے نام کرے نہ کوئی بھال، شبدی گرو نہ کوئے منائیا۔ انتر آتم وچے نہ کوئے تال، شبد اناد نہ کوئے سنائیا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کوئی جنجال، جاگرت جوت نہ کوئے رُشنائیا۔ مُریداں مُرشد بچھے نہ کوئی حال، حالت دیوے نہ کوئے بدلایا۔ سرگن بنے نہ کوئے دلال، زرگن بیٹھا مکھ چھپایا۔ کلجک تیرے نال رل کے ڈورُو ڈنکا وچے تال، ہتھ نگارہ اک اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ نر نریشا اینکار اک اکلّا ایکا وار جنائیا۔ کلجک تیری آئے واری، انتم انت سچ جنائیا۔ بھيو گھلائے گر اوتاری، پیر پیغمبر بوجھ بُجھایا۔ اٹھو ویکھو جگت سنساری، چاروں گنٹ اندھیرا چھایا۔ ساچا میت نہ کوئے ونجاری، نام ہٹ نہ کوئے گھلایا۔ کام کرودھ دے بن وپاری، کوڑی کرپا رہے کمائیا۔ ساچے مندر چڑھے نہ کوئے اٹاری، محل اٹل سو بھا کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک تیرا انتم لیکھا گر اوتاراں پیر پیغمبراں نیتز نیناں دئے دکھایا۔ نیتز نین ویکھن آن، گر اوتار پندھ مُکائیا۔ چاروں گنٹ دے ویران، سچ پھلواری نظر کوئے نہ آئیا۔ اک دُوجے ول کرن دھیان، نیتز نین اٹھ ملائیا۔ ویکھو مات دے نہ کوئی گیان، ساچا دھیان نہ کوئے رکھایا۔ ساچے مندر کوئی نہ ملے آن، آتم پر ماتم جوڑ نہ کوئے جڑایا۔ سنا جہوا ہتی دند سارے گان گان، گا گا جیواں جنتاں رہے سنائیا۔ سادھاں سنتاں اندر وڈیا اک شیطان، اٹھے پہر کرے لڑایا۔ ہوئے ہنگتا بنی دُکان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجک تیرا لہنا دیوے بے پرواہیا۔ کلجک تیرا انت ویکھن آون گے۔ گر اوتار پیر پیغمبر در سچے سو بھا پاؤن

گے۔ جو لوکات دے کے گئے ور، سو اپنا لیکھا انت چکاؤن گے۔ جنہاں جیواں جنتاں دتا بھو ڈر، سو بھے بھیانک اپنے گھر وکھاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا انت چکاؤن گے۔ لیکھا انت چکائے آپ، ہر وڈا وڈا وڈیا نیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیون ساتھ، بن ساتھی سنگ نبھانیا۔ جو سندیسہ پر بھ دتا آکھ، سو کلجک پور کرائیا۔ انتم تھے ایس دانات، لوکات رہن نہ پانیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ جگ چوکڑی تیری راس، منڈل منڈپ ناچ وکھانیا۔ سب دی پوری کر آس، آساوند تیری سرنا نیا۔ جنم کرم دی میٹ پیاس، ترسنا بھکھ گوانیا۔ داتے دانی سر بگن طاس، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ رکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اکو وار سنانیا۔ سری بھگوان کہے کرو صلاح، سو صاحب آپ جنانیا۔ کلجک چھوٹا پت جھولی رہیا ڈاہ، منگ اپنی رہیا منگانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہس کے کہن پاربر ہم تیرا چھوٹا پت گو بند اک ملاح، کلجک بیڑا ویکھ وکھانیا۔ باقی سارے کر گئے نانہہ، ہاں وچ ہاں نہ کوئے ملا نیا۔ جو دھا سور پیر بلوان پُرکھ اکال اگے سیس جھکا، دوئے جوڑ پیا سرنا نیا۔ تیرا تھم سچے شہنشاہ، دو جہاناں اپنے سیس رکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا اک ور، بے پرواہ اپنا تھم ورتانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے آکھ، پر بھ اک گو بند ہتھ وڈیا نیا۔ سنگھ روپ ساکھیات، لوکات آیا پھیرا پانیا۔ چار ورن بنا کے آیا اک جماعت، امرت آتم جام پیا نیا۔ کوڑی کرپا کر کے آیا گھات، کھنڈا کھڑگ نام چکائیا۔ میٹ کے آیا اندھیری رات، ساچا نور چند وکھانیا۔ ڈھر دس کے آیا گاتھ، پُرکھ اکال تیری پڑھانیا۔ لیکھ لکھ کے آیا بھوکھت واک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ کلجک انتم اترے اپنے گھاٹ، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ سمرا تھ، زرگن داتا جوت رُشانیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق بھيو چکائیا۔ سچ روپ بنائے خالص خاص، خالصہ اپنا ناؤں جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بن گو بند جو دھا نظر کوئے نہ آنیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گو بند سچا سور پیر، پُرکھ اکال تیرا پت اکھوانیا۔ کلجک کوڑے ایہو کٹے زنجیر، ایہدے ہتھ صاحب اک کرپان پھڑانیا۔ سب دی بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی دے سمجھانیا۔ ایہدی سب توں نرالی تصویر، مصور کوئی سمجھ نہ سکے رانیا۔ اوسے ویلے اٹھ کھلوتے عیسیٰ موسیٰ محمد پیر، نیتز نین آکھ گھلانیا۔ محمد نیتز رو ہو یا دلگیر، اچی کوک کوک سنانیا۔ میری ہڈیں لگی پیر، میرا انگ

انگ دکھ سہہ نہ سکے رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ پر بھ وڈیا نیا۔ محمد کہے مار دہا، بہڑی بہڑی میرے خدایا۔ میں بھلا وچ جہاں، دو جہاناں والی تیری سرنیا۔ میں گوہند آگے جھولی دیواں ڈا، خالی پٹو اک رکھایا۔ میری اُمت ظلم قہر دتا کما، ستم اک کرایا۔ چھوٹے بالے نہیاں بیٹھاں دتے دبا، ایسے کارن کلجک اپنی جڑ رہیا اکھڑایا۔ میتوں بن گوہند کوئی نہ سکے بچا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس جھکایا۔ اُچی کوئی کہن واہوا، گوہند گردیو سوامی اِکو نظری آیا۔ جو آوندی وار وچ سنسار فتح ڈنکا آیا وجا، بے جیکار اک کرایا۔ اُس دے ہتھ لیکھا دینا پھڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سارے بیٹھے سیس جھکایا۔ سری بھگوان کہے میں دیا کماوانگا۔ سور پیر اک اٹھاوانگا۔ جو دہا دو جہان جناوانگا۔ اک پرلو کال دکھاوانگا۔ سچ سلوکا اِکو راگ سناوانگا۔ کسے نال نہ کرے دھوکھا، کوڑی کریا میٹ مٹاوانگا۔ کلجک نوں اِکو دیوے اپنا موقع، مکمل حال سناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اک کراوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُن سندیس، کلجک اٹھ کے بھجا واہو داہیا۔ دوئے جوڑ پر بھ آگے ہویا پیش، دُور دُراڈا بیٹھا سیس جھکایا۔ میتوں ڈر آوے اوس کولوں جس دے سرتے رکھے صاحب نے کیس، نام دسمیش دہ دشا بھے رہیا جنا نیا۔ جس دے بھے وچ پھر دے ملا شیخ، مسانک نظر کوئے نہ آئیا۔ اتم پھرے دروہی چوڈاں لوک، مسد حق نہ کوئے پڑھانیا۔ اُس دا لیکھا اِکو ٹھیک، وڈھ گھٹ نہ کوئے کرا نیا۔ اوہ کالے اُتے پا کے گیا لیک، لیکھا لیکھ نہ کوئے مٹانیا۔ گوہند سب دا سانجھا پیر لاشریک، ذات پات بھو نہ کوئے دکھانیا۔ اِکو منگے سچ پریت، نیچاں اُچاں گیا سمجھانیا۔ کلجک اتم میرا کھیل ہوئے انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند لیکھا اِکو ہتھ پھڑانیا۔ کلجک کہے میرے پر بھ میت، پنے پنے میری نمسکاریا۔ چار گنٹ میں پھر کے ویکھیا مندر مسیت، شو دوالے مٹھ کھوج کھوجانیا۔ بن گوہند گر گھ گر سکھ ساچی دسی نہ کسے نیت، نیتوان نظر کوئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال تیرے نال ہرجن وِرا کرے پریت، باقی بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ اِکو صاحب تیری اڈیک، نیتز نین اٹھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دھر دا ور، ویلے انت منگ منگانیا۔ کلجک تیری آسا منسا کراں پور، پوری اچھیا آپ کرا نیا۔ جوتی جلوہ دھر کے نور، گوہند شبد دیاں وڈیا نیا۔ شبد گوہند حاضر

حضور، حضرت اپنا نام رکھایا۔ تیرا ہونجھے کوڑا کرکٹ کوڑ، چار کٹ کرے صفائی۔ مان تان توڑے غرور، غربت اتم دے کھپایا۔ محمد دامعاف نہ کرے قصور، جناں چر چوڑاں طبق نال لے کے چوڑاں وار نہ سیس جھکایا۔ رسنا بول کہے میں اوہو پڑھاں سبق، جو گوہند دے سمجھایا۔ اُمت ول پچھا پھیر نہ دیکھاں پرت، پرتیندھ نظر نہ آیا۔ اگے کوئی نہ رہے فرق، فرقہ میرا صدی چوڑھویں لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اپنے ہتھ رکھایا۔ محمد کہے سُن پروردگار، بے پرواہ تیری سرنا یا۔ تیرے حکمے اندر کھیل کیتا کرتا، قُدرت چار کٹ نچایا۔ کلجک نال ناتا جوڑ وچ سنسار، رل مل اپنی خوشی منایا۔ سرشٹ سبائی کر کے دھواں دھار، دین اسلام اکو ڈنک وجایا۔ سارے بردے کر غلام، شرع زنجیر گل پوایا۔ نو کھنڈ پر تھی نظری آئے اک اسلام، رام کرشن نظر کوئے نہ آیا۔ کلمہ پڑھاؤ اک کلام، کائنات اکو رنگ رنگایا۔ دُھر سندیسہ دیو پیغام، جبرائیل میکائیل اسرافیل عزرائیل بھجو واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے حکمے اندر جگت سیو کمایا۔ سُن محمد سچ سندیس، سو صاحب آپ جنائندا۔ تیرا کیتا تیری کرنی لئی دیکھ، تیرا لیکھا تیری جھولی پائیندا۔ پاربرہم پتپر میثور پچھلا پورا کرے لیکھ، اگے اپنا حکم ورتائیندا۔ زرویر پُرکھ پُرکھ اکال دین دیال زریکھ کھیلے کھیڈ، چار ورن اکو رنگ رنگائیندا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی اندر وڈ کے دیوے اپنا بھیت، پڑدا دُئی دویت چکائیندا۔ جس نے اپنے لختے جگر کیتے بھیت، سو تیری اُمت لیکھا نہ منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی لا دربار، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ کلجک کہے پر بھ میری نال محمد یاری، یاری یاری نال نبھایا۔ ایہدی اُمت لگے میٹوں پیاری، جو چُھری کرد ہتھ اٹھایا۔ ذبح کرے تیرے جیوتن من ہوئے دُکھیاری، دُکھی کوک دین دُہایا۔ پاربرہم پتپر میثور کیوں سٹا پیر پساری، تیری اکھ نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے بیننتی دوئے جوڑ سٹایا۔ سری بھگوان پیاہس، خوشی نال سٹائیندا۔ محمد ایتھے تیرا میرا کوئی نہ چلے وس، گوہند لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اُس دی چرنی جا کے ڈھٹھ، ستمکھ تیرے نظری آئیندا۔ جس نے تیرے پچھے بنس سر بنس لیکھے لائی رت، رتی رت دیکھ وکھائیندا۔ اُس دے کھنڈا کھڑگ چمکے ہتھ، دو جہان سیس نہ کوئے اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال پہلوں دے لئی اپنی وتھ، ہُن دتی وتھ منگن

کدے نہ جانیدا۔ ساچا مارگ دتا دس، ایکنکارا آپ سمجھانیدا۔ کلج کوڑی کریا جڑ دینی پٹ، لوکات کھیڑا جھوٹھا ڈھاہندا۔ جن بھگت سہیلے لئے رکھ، گر چیلے میل ملائیدا۔ دین دیال ہو کے کھولے اٹھ، نیتز لوچن پڑا لائیدا۔ نظری نور آئے پرکھ، ساکھیات بھیو چکانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ دوارے دھر دربارے ساچی کرنی کرتا پڑکھ اپنی کار کمانیدا۔ کلج کہے محمد اٹھ، کیوں بیٹھا ڈھیریاں ڈھاہیا۔ گوہند کولوں جا کے پچھ، کی لیکھا تیرا لکھانیا۔ بے تیرے اُپر جاوے تھ، مہر نظر ٹکانیا۔ تیرا میرا دوہاں دا بینڈا جاوے مک، جھگڑا چکے جگت لوکانیا۔ اسیں چرناں بیٹھاں جائے لگ، جتھے آد جگاد ملے سرناہیا۔ سانوں کوئی نہ سکے پچھ، لیکھا منگن کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ سب نوں رہیا سناہیا۔ کلج سُن انت سندیسہ، سو پڑکھ زرنجن آپ جناہیا۔ محمد تیرا دیکھے لیکھا، ہر وڈا وڈا وڈیاہیا۔ پندراں کنگ ویرہ سو ویرہ بکرمی نوں بھگت دوار کڈھے بھرم بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹانیا۔ تخت نواسی پڑکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جوت پرکاشی ساچے دھام سوہے وڈ زریشا، زرنان بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان درسد کے کرے پتا، ہتکاری دیکھ دکھانیا۔ سچج تریتا دوار پر کلج کیتا قول کرو چیتا، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ پاربرہم پتر میثور ٹھا کر سوامی پروردگار سب دا بنے نیتا، دو جہان سری بھگوان شاہ سلطان راج راجان نوجوان حکم ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا بھیو آپ گھلانیا۔ دھر دا بھیو کھولے بھگوان، اپنے ہتھ رکھے وڈیاہیا۔ سمت سمتی ہو پردھان، اگم اگمڑی کار کمانیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پری لوء دھرنی دھرت آکاش پرکاش دیکھ دکھانیا۔ دھر سندیسہ زرنیشا ایکنکار ایکا دیوے سو، سو پڑکھ زرنجن بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم برہم پاربرہم ایش جیو ہنگ برہم بھیو گھلائے آپے اندر ہو، ہوکا اکانام جناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چوتھے جگ لہنا دینا نیتز نیناں صاحب سنگر سچ سوامی آد جگادی انترجامی پڑکھ اکال آپ جناہیا۔ سب دا لیکھا مکے مات، ست ستوادی آپ مکانیا۔ لیکھا منگے حساب کتاب، ہی کھاتہ پھول پھولانیا۔ حقیقت جانے حق جناب، لاشریک ویس وٹانیا۔ سب دی دیکھے سرب آداب، نمو سیس کون

جھکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی ہو مہروان، لیکھا دیوے ہر گھٹ
آن، بچیا کوئے رہن نہ پائی۔

* ۲۳ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی گلاب کور دے گرہ بُرج حکیمان ضلع لدھیانہ *

شبد گرو سدا سچ ایک، آد جگاد کھیل کھلائیندا۔ جگ چوکڑی بخشے ٹیک، دو جہاناں اوٹ جنائیندا۔ جن بھگتاں کرے بدھ بیک، دُرمت میل
دھوائیندا۔ جن سنتاں ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی ت نہ کوئے دکھائیندا۔ گرگھاں نج نیز لئے پیکھ، پڑدا دُئی دوت چکائیندا۔ گرگھاں لہنا دیوے
پورب لیکھ، جنم کرم جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگ جگنتر گر شبدی اکو اک ساچی سیو کمائیندا۔ شبد
گرو وڈ بلوان، وڈا وڈ وڈیائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھے جیو جہان، آتم پر ماتم برہم پار برہم پڑدا دے اٹھائی۔ دھر سندیسہ نر نریشا نرگن دھار
دیوے آن، سرگن کرے سچ پڑھائی۔ بھاگ لگائے کایا مندر اندر کایا مائی ت ت مکان، بھگت دوارے سو بھاپائی۔ نرمل دیا باقی جوت جگ مہان، گھٹ پرکاش
کرے رُشائی۔ شبد دُھن سنائے سچی دُھنکان، انحد نادی راگ الائیا۔ امرت آتم دیوے پین کھان، ترسنا بھکھ مٹائی۔ سنت سہیلے لہے آن، گر چیلے میل
ملائی۔ کر کرپا بخشے اک دھیان، اشٹ دیو سوامی اکو نظری آئی۔ سرتی شبدی میلا ساچے کاہن، گھر بنسری نام سنائی۔ سچ سندیسہ دیوے دھر پیغام، کلمہ اکو
اک پڑھائی۔ بھيو چکائے سچ امام، لاشریک وڈی وڈیائی۔ من مت بدل دیوے نظام، گرمت ساچی دے پرگٹائی۔ لیکھا جانے کایا کھیڑا نگر گرام، جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائی۔ ساچی وست نام دات، سنگر شبدی جھولی پائیندا۔ جن بھگتاں میٹ
اندھیری رات، نرگن ساچا چند چکائیندا۔ انتر انتر سنائے گاتھ، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ کرپا کر پُرکھ سمرا تھ، ساچا مارگ اک جنائیندا۔ بن سہانک
اناتھاں ناتھ، داسی داس روپ وٹائیندا۔ پار اتارے ساچا گھٹ، پین اکو اک دکھائیندا۔ گرگھاں گرگھاں چرن پریتی بندھائے سچا نات، سگلا سنگ آپ

ہو جائیں۔ جنم کرم دی پوری کرے آس، لیکھا دُھر دا جھولی پائیندا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی کٹ پھاس، پھاسی گل نہ کوئے لکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، گر شد وڈی وڈیائیا۔ نت نوت کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر بھيو کوئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران صفت کرن وچ سنسارا، گیتا گیان انجیل قرآن ساچا سوہلا ڈھولا کھانی بانی رہی سنائیا۔ بھگت بھگوان کرے پیارا، انتر آتم دیوے سہارا، شبدي وجے اک نگارہ، نوبت اپنے نام سنائیا۔ گرہ مندر کرے اجیارا، امرت بخشے ٹھانڈا ٹھارا، کوڑا میٹے اندھ اندھیارا، دیا باقی کملا پاتی اکو اک جگائیا۔ درس دکھائے نوری دھارا، نظری آئے اینکارا، روپ رنگ نہ کوئی دسے ظاہرا، انہو اپنا بھيو چکائیا۔ سنگر شد سمجھ نہ سکے چيو گوارا، سرشٹ سبائی من واسنا کوڑی کرپا ہویا ہنکارا، سچ سچ ست ستواد نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ویکھے تھاول تھانیا۔ ہر جن ویکھے بال، بردھ جوان اوستھا جو بن اکو رنگ رنگائیا۔ اندر باہر کپت ظاہر مہروان دسے نال، زرگن سرگن سگلا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر بھال، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ امرت آتم جام دے پیال، رس مٹھا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن میلا اک اکیلا کایا مندر ساچے اندر ہری دوار آپ کرائیا۔ ہری دوار ساچا کھیڑا، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ نظری آئے پر بھ نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ کوڑی کرپا چکائے جھیرا، جھگڑا انت رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم گھلا وکھائے ویہڑا، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سو گرگھ کہے پار برہم ٹوں میرا میں تیرا، تیرا میرا بھيو کوئے نہ آئیا۔ ساچے مندر سچ سنگھاسن سچ سوامی تیرا ڈیرہ، ہوں چرن کول بیٹھا سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ویکھے تھاول تھانیا۔ ہر جن تیری وڈیائی وڈ، سو سنگر آپ جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی رہے تیری جد، وشو روپ اک سمجھائیا۔ جگت کوڑ گڑیار جوٹھ جھوٹھ مکے حد، ساچا مارگ اکو نظری آئیا۔ شد اناد بودھ اگادھ گھر گھر وچ سنے ند، باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ تیرے انتر پُرکھ سمرتھ، ہر جو ڈیرہ بیٹھا لائیا۔ پوری کرنہارا آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ دپیک جوت کر پرکاش، اندھ اندھیارا دے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گرگھ ساچے لئے پھر، کایا مندر اندر گھر پوڑے چڑھ، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن اکو ایک اینکار سوہا

پایا۔ سنگر نانک ہر گھٹ پرگٹ، کھیڑا خالی نظر کوئے نہ آیا۔ سنگر پورا کدے نہ جائے مرگھٹ، مسان مڑھی گور ڈیرہ نظر نہ آیا۔ منصور صیاد نہیں کوٹ برہمنڈ سنگر ہٹ، بن ہٹوانا جگت چلائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ نت نوت انتر آتم پریم پریتی رنگورٹ، ساچی ملے ست وڈیائیا۔ تس صاحب آگے کر ڈنڈاوت جوڑو ہتھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گھر بیٹھیاں دُور رہندیاں دھیان لگاؤندیاں سب دی پوری کرے آس، آسا ترسنا پور کرایا۔ سنگر پورا منن مناؤن دی کوئی نہ رکھے پیاس، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو پریتی پریتم منگ منگائیا۔ نیتز کھول گرگھ ویکھو سداوسے تہاڈے ساتھ، اندر باہر سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جو گرگھ ہر دے دھیائے، تس راتیں سٹیاں جگائے، جاگدیاں آگے ہو کے پھیرا پائے، رُپ انیک ویس انت وٹائیا۔ ساچا چشمہ ساچے نگر، گھر کایا آپ جنائیا۔ سادھ سنت جس دے بھجے پھر دے مگر، چاروں کُنٹ بھججن واہو داہیا۔ بن سنگر پورے دے کرشما کوئی نہ کرے پوری سدھر، آسا منسا پور نہ کوئے کرائیا۔ بچھلی کہانی ویکھے غریب نمانے تارے پدر، جگت سداے دے وڈیائیا۔ جو گرگھ چل کے آئے ادھر ادھر، بیٹھیاں پورن کار کرائیا۔ زرگن دھار زوریر پُرکھ اکال ترے گن مایا وچوں باہر آئے نتر، پنچ تت بھيو ابھید گھلایا۔ سرب سوامی سب دا مٹر، سانجھیا وڈی وڈیائیا۔ گرگھ گر سکھ تیری چوٹی چڑھ کے بیٹھا سخر، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ گرگھیں نالوں سنگر نوں بھتا فکر، ہر گھٹ ہر تھاں تارنہارا آوے جاوے واہو داہیا۔ رسنا جہوا جس دا کیتا ذکر، سو ظاہر ظہور اپنی دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے دھام ساچا چرن ساچا کول ساچا رُپ ست سرُپ اکیو ایک دے جنائیا۔ ساچا نگر کھیڑا سچ پیار، پریم پریتی ہر ہر بھائیا۔ ویکھنہارا دُھر دی دھار، کایا منڈل برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ ست ستوادی وجا وناہارا اگم ستار، سُر تال اپنے ہتھ رکھائیا۔ دیونہارا گوجھ گیان، بھيو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ جو گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت رکھن سچ دھیان، تہاں میلے سچ سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمیں انسا چرن ٹکائے آن، شبد جھلائے نشان، مردنگ وجائے نام مہان، مہما اکتھ پُرکھ سمرتھ دے وتھ، لیکھا ہتھو ہتھ لہنا دینا سب دا جھولی پایا۔ سنگر ست پُرکھ اکال، اکنکار وڈی وڈیائیا۔ گرو رُپ پنچ تت جلال، سنگر جس نوں حکمے وچ پھرائیا۔ لوکات آکے دیوے دُھر دا اک گیان، سچ سندیسہ گیت سنائیا۔ نش اکھر کر

پردھان، جیواں جنتاں دے دکھائیا۔ من نساگر گرو کوئے نہ ہووے پردھان، پنچ تت چولا کم کسے نہ آئیآ۔ کایا مائی جس دے اندر وڑے شیطان، نال شرع کرے لڑائیآ۔ سنگر ساچا آد جگاد جگاد جگتر سدا مہروان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش جیو جنت کھانی بانی اکو نظر نین ویکھ دکھائیآ۔ ست سرُپ ست شبد، شاہ پاتشاہ حکم منائیآ۔ جس پنچ تت اندر آ کے وڑے اُس دا ہووے ادب، گرو روپ وٹائیآ۔ شبد جس اندر رکھے قدم، سو تن تت سو بھاپائیآ۔

* ۲۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکری دھنٹا سنگھ دے گرہ ڈھے پی ضلع لدھیانہ *

آد جوت نورانی اک، ایککارا ہر اکھوائیندا۔ آد شاہ سلطانی اک، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ آد ٹھکرانی اک، ڈھر فرمانا سچ پرگٹائیندا۔ آد سچ مکانی اک، سچھنڈ ساچے سو بھاپائیندا۔ آد شبد ڈھن بانی اک، انراگی راگ سنائیندا۔ آد وشن برہما شو دانی اک، وست امولک آپ ورتائیندا۔ آد ترے گن مایا پنچ تت نشانی اک، نر نرکارا بھيو چکائیندا۔ آد چارے کھانی رچنارچے اک، انڈج جیرج اُتبیج سیتیج ونڈ ونڈائیندا۔ آد چاروں کُنٹ کھیل کرے پر بھ اک، چارے بانی راگ الائیندا۔ آد روس سوریہ چن کرے پرکاش اک، منڈل منڈپ سو بھاپائیندا۔ آد دھرنی دھرت دھول زمیں اسمان پرگٹ کرے اک، اکل کل دھاری اپنی کھیل دکھائیندا۔ آد لکھ چوڑاسی جیو جنت بھیس وٹائے اک، بھید اپنے ہتھ رکھائیآ۔ آد حکم سندیس نر نریش دیوے اک، نام ندھانا اک جنائیآ۔ آد نرگن سرگن لیکھا دتا لکھ، اپر مپر اپنا کھیل کرائیآ۔ آد ترے گن مایا پنچ تت مندر اندر جوتی نور دھریا بھیکھ، ویس اولٹا روپ وٹائیآ۔ آد نرگن نرگن کیتا ہت، پاربرہم برہم اپنی ونڈ ونڈائیآ۔ آد بن قلم دوات لیکھا دتا لکھ، ایش جیو جوڑ بڑائیآ۔ آد ڈھر دا نام شاستر سمتر وید پُران دتا لکھ، بودھ اگادھ کر پڑھائیآ۔ آد جگ چوکڑی کرے ہت، سنجگ تریتا دو پر کلجک ونڈ ونڈائیآ۔ آد گر اوتاراں پیر پیغمبراں بنے مت، ساچا مٹر اک اکھوائیآ۔ آد دو جہاناں بن کے سچا پت، پتا پُرکھ اکال اپنا ناؤں دے سمجھائیآ۔ آد نر ویر ہو کے ہر گھٹ و سیاچت، در در گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی آپ کمائیآ۔ آد کھیل وڈ برہماد، برہمانڈ روپ وٹائیآ۔ آد حکم شبد ناد، ڈھن راگ اک

جنائیا۔ آد روپ سدا وساد، سَمیل بے پرواہیا۔ آد نام بودھ اگادھ، کلمہ سچ سچ سمجھائیا۔ آد کھیل سنت سادھ، سچ سندیسہ اک الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ونڈ آپ ونڈائیا۔ آد پُرکھ ونڈے ونڈ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ آد پُرکھ کھیل برہمنڈ، زرگن سرگن دھار چلائیآ۔ آد پُرکھ نواسی جیرج انڈ، اُتبیج سیتیج سوبھاپائیا۔ آد پُرکھ نور رو چند، اندھ اندھیر اپنی دھار دکھائیا۔ آد پُرکھ سورا سربنگ، راج راجان بے پرواہیا۔ آد پُرکھ دھر دا اند، نچ رس روپ جنائیا۔ آد پُرکھ اگئی چھند، ساچا ڈھولا گائیا۔ آد پُرکھ دو جہان ہوئے سدا بخشند، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ آد پُرکھ رچنارچ ہنگ برہم، لکھ چوراسی رنگ رنگائیا۔ آد پُرکھ زرگن ہو کے گر اوتار پیر پیغمبر روپ ہو کے پئے جم، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈائیا۔ آد پُرکھ شبد دھار دیوے بنھ، آتم پر ماتم میل ملائیآ۔ آد پُرکھ سد بلہاری کہے دھن دھن، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد اپنی رچنا آپ رچائیآ۔ آد پُرکھ سچ سوامی سوبھاونت وڈی وڈیائیآ۔ آد پُرکھ انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھے بے پرواہیا۔ آد پُرکھ اگئی بانی، ڈھولا سوبھلا شبد کرے شنوایا۔ آد پُرکھ شاہ سلطانی، شہنشاہ اکو نظری آئیآ۔ آد پُرکھ نوجوانی، نوجو بن اپنا روپ وٹائیآ۔ آد پُرکھ کھیل مہانی، خالق خلق رہیا دکھائیا۔ آد پُرکھ زرگن نور جوت نورانی، ساچا چند اک چکائیآ۔ آد پُرکھ لیکھا جانے چارے کھانی، خالص اپنی دھار وچ لکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان وڈی وڈیائیآ۔ آد پُرکھ پارس روپ، کچن سونا آپ بنائیندا۔ آد پُرکھ ست سروپ، ستوادی رنگ رنگائیندا۔ آد پُرکھ بن کے بھوپ، حکمران اکو حکم منائیندا۔ آد پُرکھ گرہ مندر ویکھے دہ دشا چار کوٹ، گھر اندھیرا دور کرائیندا۔ آد پُرکھ ناتا توڑ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ سنجم اکو راہ دکھائیندا۔ آد پُرکھ کرپال ہو کے جس اُپر جائے ٹھ، تس لوکات بھگت روپ دکھائیندا۔ اندر وڑ کے آد پُرکھ لئے پچھ، منزل ساچی سوبھاپائیندا۔ جنم کرم میٹ ڈکھ، سکھ آتم اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ مہر نظر رکھ کرتار، ہر کرتا ویکھ دکھائیآ۔ آد پُرکھ بھینو نیار، سمجھ سکے نہ کوئے رائیا۔ جگ جگ کردے گئے سرب وچار، اوچو اوچ دھیان لگائیآ۔ لیکھا لکھ کے گئے بن لکھار، لیکھ انک کوئی کر نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ آد پُرکھ پُرکھ آد آد ناد اناد، انحد شبد دھنی دھن

راگ اک اُچھائیندا۔ رسنا جھوا بن ہتی دند دے سواد، سواس سواس آسا منسا پور کرانیندا۔ دھرم دوار رنج رنج کاج، وکھ وکھائے ڈھر سماج، سچ سمگری اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد انت انت اپنی کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لیکھے لائیندا۔ آد پُرکھ پر بھ بنائے بنت، گھٹن بھننہار وڈی وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ساچے سنت، ست سرُپ اک سمجھائیا۔ وجے ودھائی گرکھ بھگت، بھگون اپنا راگ سٹائیا۔ ناتا تٹے کوڑ کڑیا ر جگت، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ آسا ترسنا مٹے حرص، مرض طیب دے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھیلے کھیل ہر رگھرائیا۔ کھیلے کھیل ہر کرتارا، ہر کرتا بھو چکائیندا۔ آد پُرکھ کر پسارا، جگ چو کڑی ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتار سیوادارا، پیر پیغمبر نال ملانیندا۔ شبد سرُپی شاہو بھوپئی چھوٹا چھوٹا تھوڑا تھوڑا سب نوں دیندا رہیا لارا، واک بھوکھت بن اپنی لکھت سرب جنائیندا۔ کلجگ انت نو نو چار ہوئے دھواں دھارا، ساچا چند نہ کوئے چکائیندا۔ کرے کھیل آگم اپارا، ہر پُرکھ اپر پیر سوامی اپنی کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ورتاوے مات، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچی دات، دست امولک جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم گاؤنی گاتھ، درگاہ ساچی سچ پڑھائیا۔ نانک گو بند اکو جوتی دا جلوہ گئے آکھ، آتم سوبلا ڈھولا اکو اک سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جس جن کھولے اپنا تاک، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ بند کواڑی کھولے تاک، طاقت گرکھ دے جنائیا۔ کوڑی کریا مٹے حالات، حل اپنا سوال کرانیا۔ گرکھ گر سکھ پر بھ ملن نوں رہن بے تاب، پریم پیالہ جام پیا۔ ہر جن گرو جنہاں ہووے آفتاب، سچ طلوع روپ وٹائیا۔ کرے روشن اک محراب، جس حجرے دے سائینا۔ نظری آئے اک نواب، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جس نوں سجدہ کر کے پیر پیغمبر کرن آداب، گر اوتار نمو نمو سیس جھکائیا۔ سو صاحب سب دا آپ جناب، جواب جلی سب توں منگ منگائیا۔ اپنا آپ لیکھا دیو حساب، گر اوتار پیر پیغمبر آو چل سرنائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ بند کیتی کھولو کتاب، کتب خانہ اکو دے سمجھائیا۔ لکھ کے دسو کلجگ انتم کس کس دی رکھو تسیں لاج، کون گرکھ لئے پرنائیا۔ دیوے حکم شاہ نواب، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، دُھر فرمانا حکم جنایا۔ دُھر فرمانا سُن کے اک ایک، رُوپ نظر نہ آئی۔ چار کُنٹ دہ دشا سارے رہے ویکھ، نیتز نین اکھ گھلایا۔ پار برہم پر بھ دھریا
 اپنا بھیکھ، جوتی نُور کرے رُشانیا۔ کلجگ اتم کھیلنہارا کھید، بن کھلاری پھیرا پائی۔ جن بھگتاں دیوے اپنا بھیت، باقی سمجھ کسے نہ آئی۔ کوڑی کر یا جگت
 وکارا دسے کھیت، من واسنا بھجے واہو داہیا۔ بن گرگھ کسے پت ڈالی بھل موالے نہ بسنتی چیت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 صاحب صاحب تیری سرنائی۔ آد پُرکھ تیرا کھیل اپارا، جگ چوکڑی ناچ نچائی۔ گر اوتار سیوادارا، پیر پیغمبر بن ملنگ، ایکا گھمر رہے پائی۔ ہتھ تھیہرا
 پیون بھنگ، سُنیہرا اکو اک جنایا۔ غفلت وچ ویکھن تارے چند، کہن ملیا بے پرواہیا۔ منزل چڑھ نہ گیا پندھ، گھر نظر کوئے نہ آئی۔ جگت واسنا ہوئی
 گند، ست سرُوپ نہ کوئے دکھایا۔ بن ویکھیاں بن پیکھیاں ایویں پاؤندے ڈنڈ، پُرکھ اکال دین دیاں نظر کسے نہ آئی۔ اندروں سرت سوانی دسے سب
 دی رنڈ، باہر جگت کنت سارے رہے ہنڈائی۔ بن سنگر پورے نچ آتم نہ دیوے کوئے اند، ست سرُوپ وچ نہ کوئے سمائی۔ تیرے در سواں اکو منگ
 رہے منگ، مانگت بن کے جھولی ڈاہیا۔ آد وجایا اک ند، برہماد کری شنوائیا۔ کلجگ اتم ویلا رہیا لگھ، بھججا جائے واہو داہیا۔ سچ لہے نہ کسے پلنگ، سکھ
 آسن سو بھا کوئے نہ پائی۔ چاروں کُنٹ ہنکار وکار دسے ہنگ، برہم رُوپ نظر کوئے نہ آئی۔ کرپا کر سری بھگوان، مہروان مہر نظر اٹھائی۔ کلجگ اتم جن
 بھگتاں دیواں ساچا دان، لکھ چوراسی خالی ہتھ پھرایا۔ جنہاں انتر دیواں دُھر نشان، سوہنگ ست سرُوپ سمجھائی۔ سو گرگھ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ
 وشنو بھگوان دی بے سارے گان، تہناں سچھنڈ ملے وڈیائی۔ کھان پین بھوگ پشو پنچھی جیو جنت سرب کرن کمان، ایتھے اوتھے دیوے مان نہ کوئے
 وڈیائی۔ صاحب سنگر تھ جس دیوے اپنا گیان، سو جی ہوئے پروان، جیو ساچے لیکھے لائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن
 نر، جگ جنم دا لیکھا پورب سرب چکائے آن، ارب کھرب جنم جنم آتم آتم پر ماتم برہم پار برہم ویکھ دکھائی۔

* ۲۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ گجر وال ضلع لدھیانہ *

آد پُرکھ سمرتھ اک، ہر کرتا وڈ وڈیاں۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، نرگن سرگن ویکھ وکھانیا۔ نام ندھان دے کے وتھ، ساچی سکھیا اک
 درڑاں۔ دُھر دی دیوے اگئی مت، گر شبد کرے پڑھانیا۔ نرگن نور جوت کر پرگٹ، اگیان اندھیر چُکایا۔ امرت آتم دے کے رس، رسنا رس سرب
 تجانیا۔ ناد سنا سچا اندھ، ساچی دُھن اک اُچانیا۔ جام پیائے اکو مد، اٹھے پہر خمار رکھانیا۔ کرپا کر دے در پنچ تت روپ بنائے بھگت، بھگون اپنے رنگ
 رنگانیا۔ دیوے مان اُپر جگت، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے چائیں چانیا۔ جن بھگت ہر سجن ایک،
 اینکار دیا کمائندا۔ نت نوت بخشے ساچی ٹیک، چرن پریتی اک سمجھائندا۔ آتم پر ماتم کرو سچا ہیئت، ساچا سنگ رکھائندا۔ نچ نیتز لوچن لئے پیکھ، دوئے
 نین اگھ نہ کوئے رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگت سہیلے آپ اٹھائندا۔ ہر بھگت سہیلے دیوے مان، صاحب
 سنگر وڈی وڈیاں۔ لکھ چوراسی وچوں کر پچان، نرگن سرگن لئے پرگٹانیا۔ انتر آتم دے گیان، برہم و دیا اک سمجھانیا۔ دھرم وکھائے دُھر نشان، سچکھنڈ
 نواسی آپ جھلایا۔ کرپا کر وڈ مہربان، مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مارگ اکو اک وکھانیا۔ جن بھگتاں مارگ
 دیوے سچ، سچ سچ دیوے سمجھانیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچ، تن تتوت ویکھ وکھانیا۔ پریم پیار اگئی دیوے رس، رس اکو اک ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ویکھے تھاؤں تھانیا۔ ہر جن ویکھے پار برہم، پر بھ اپنی دیا کمائندا۔ نہکرمی کرے سچ کرم، کوڑی کرپا کرم
 کاند ڈیرہ ڈھاہندا۔ سچ وکھائے اکو دھرم، آتم پر ماتم میل ملائندا۔ ناتا توڑ ورن برن، ذات پات اوچ نیچ دین مذہب نہ کوئے وکھائندا۔ ست ستوادی
 دیوے اکو ساچی سرن، سرنگت اک ہو جائندا۔ لیکھ چکاوے آون جاون مرن ڈرن، بھے بھو سرب گوانندا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر سنت سری بھگونت
 آپے آئے ورن، نر نرائن اپنا پھیرا پائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائندا۔ ساچی سکھیا سری
 بھگونت، جن بھگتاں آپ جنانیا۔ اکو نام ساچا منت، منتر اکو اک درسانیا۔ اکو صاحب سلطان ساچا کنت، لکھ چوراسی جیو جنت رہیا پرناںیا۔ اکو دھام

سہائے سوبھاؤنت، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دی مہما گنت، دو جہان رہے جس گائیا۔ سو ہر جن بنائے ساچی بنت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، آتم پر ماتم پر ماتم آتم سوہنگ روپ ست سروپ ساچا بھوپ اکو نور ظاہر ظہور گہر گکھیہر بے نظیر نرگن نرویر نرکار نرکار اپنا رنگ دکھائیا۔

* ۲۳ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی ہر نام سنگھ دے گرہ مہماں سنگھ والا ضلع لدھیانہ *

سنگر کرپا گرسکھ مان، دو جہان ملے وڈیائیا۔ گر کرپا جگ دیوے دان، دست امولک جھولی پائیا۔ سنگر کرپا ملے شبد نشان، ڈھر دی دھار بو جھ بھجائیا۔ گر کرپا آتم پر ماتم لئے پہچان، پردہ ڈئی دوت چکائیا۔ سنگر کرپا ست سنگر ملے آن، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ گر کرپا گرسکھ ملے چرن دھیان، سرن سچ سرنائیا۔ نرگن سرگن بن وچولا کھیل کرے مہروان، پاربرہم بے پرواہیا۔ گرسکھ گرسکھ کر پہچان، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ انتر انتر دے گیان، سرتی سرت شبد ملائیا۔ راگ سنا اگئی ڈھنکان، ڈھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ امرت سچ کرائے پان، نجھہر جھرنا اک جھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھ اکو رنگ دکھائیا۔ سنگر کرپا گرسکھ رنگ، گرسکھ نام وجے ودھائیا۔ آتم سچ سہائے پلنگ، سہنجی ڈیرہ لائیا۔ انحد ناد وجائے مردنگ، انراگی راگ الائیا۔ ست سروور امرت دھار دکھائے گنگ، امرت اکو اک چوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ اندر جاوے لنگھ، جگت دوار پنڈھ مکائیا۔ گرسکھ اندر سنگر لنگھے، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سچ پریتی اکو منگے، پریم ریتی رہیا جنائیا۔ ساچا دیوے پرماندے، نجماند کرے رسائیا۔ آتم سناے ساچا چھندے، پر ماتم سوہنگ روپ سمجھائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھے، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ نرگن نرگن وسے سنگے، سرگن سرگن سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر مہین کرے چنگے، جس سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سنگر پورا گرسکھ میت، سجن اک اکھوائیا۔ گرسکھ سچا بنائے سنگر ریت، ساچی سیو کمائیا۔ دوہاں مل کے کایا مندر اندر کعبہ بنے مسیت، گرو دوار مندر روپ وٹائیا۔ گرسکھ گر دوویں مل کے انتر

گاؤن گیت، رسنا جہوا ہٹی دند نہ کوئے ہلایا۔ صفت صلاحی اک دوجے نوں کہن ٹھیک، گرسکھ کہے واہوا گرو تیری وڈیایا۔ سنگر کہے گرسکھ تیری پریت، پریم ڈوری تند بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھ ساچے اپنے سنگ رکھایا۔ سنگر رکھے گرسکھ سنگ، سد اپنے انگ لگایا۔ گرسکھ منگے دھوڑی منگ، گھر ساچے جھولی ڈاہیا۔ سنگر دیوے شبد اند، انرس امگ وکھایا۔ گرسکھ کہے میرا مکا پنڈھ، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ سنگر کہے میرا چڑھیا چند، لوکمت کرے رُشایا۔ دوہاں مل کے بنے سوہنگ چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ دوہاں مل کے ست دھرم دی بچھے اگو گنڈھ، لوکمت سکے نہ کوئے کھلایا۔ گرسکھ کہے پر بھ میرے سینے پائی ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسایا۔ سنگر کہے میرے انگیکار ہویا انگ، انگن میرا دتا سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چوکڑی بھگت بھگوان سنت سجن کر پروان، گرسکھ گرسکھ دے دے دان، دست امولک کایا گوکک جھولی نام سدا اند ٹھ بھرایا۔

* ۲۳ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی بابو سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیہلوں ضلع لدھیانہ *

گر اوتار پیر پیغمبر دے بھرواسا، لکھ چوڑا سی جیو جنت گئے سمجھایا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دے دلاسا، دھر دی ساچی سچ آواز سنایا۔ کلجک انت سیری بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی کھیل کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء گگن گگنتر پاوے راسا، دو جہان بھو چکایا۔ وشن برہما شو ترے گن مایا پنچ تت دستہارا بھو خلاصہ، انجھو اپنی کار کمایا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان ساچی پاوے راسا، نرگن نرگن سرگن سرگن گوپی کاہن نچایا۔ ساچا نوری چند جوتی جوت کرے پرکاشا، اندھ اندھیر مٹایا۔ جن بھگت دوار ہر نرکار کرپا دھار ساچے گرہ کرے واسا، ہر مندر روپ وٹایا۔ جگ جنم کرم دھرم ورن برن جو رہیا پیاسا، امرت میگھ اک برسایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سناوندے گئے گیت، جیو جنت جگت پڑھایا۔ شاستر سمرت دسندے رہے ریت، دھر سندیسہ اک سمجھایا۔ کھتری

براہمن شوڈر ویش چار کُنٹ دہ دشا لہدے رہے مندر مسیت، شوڈوالے مٹھ کھوج کھوجا گیا۔ صاحب سنگر شبد سوامی آد جگاد نیت نوت وسے دھام
 انڈیٹھ، محل اٹل اُچ منار اکو اک جنایا۔ کرپاندھان ٹھاکر سوامی ہو مہربان جن بھگت کایا کرے ٹھانڈی سیت، نجھہر دھار امرت رس بوند سوانتی اک
 چوایا۔ زرگن سرگن وسنہارا اوچ نیچ راؤ رنک ہست کیٹ، چارے کھانی بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی نیت نوت لئے جیت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دھر دے
 حکم نال راج راجاناں شاہ سلطاناں دیونہارا دھر دی بھیکھ، بھچھیا اچھیا جھولی آپ بھرایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا
 شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے دس، دھر سندیسہ اک سنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن روپ آئے نس، آوند ا جاندا نظر کسے نہ آیا۔ کرے کھیل
 پرگٹ ہو سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کما گیا۔ نو نو چار کھیرا کرے بھٹھ، جوتی اگنی لنبو ایکا لایا۔ آتم پر ماتم مارگ دیوے دس، دہ دشا کرے سچ پڑھایا۔ جن
 بھگتاں اندر کایا مندر ڈو گھی بھوری جائے وس، بجر کپائی کُنڈا توڑ تڑایا۔ ساچے سنتاں دیوے امرت رس، بوند سوانتی جام پیایا۔ گرگھاں بخشے ست
 دھیرج جت، جوگ اک جنایا۔ گرگھاں لیکھے لائے رت، رتی رت اپنی جھولی پانیا۔ نو نو چار ورن چار دیوے اکومت، برہم ودیا کرے پڑھایا۔ کوڑی
 کریا ہوئے ہنگتا مایا ممتا دیوے کڈھ، نام کھنڈا ہتھ اٹھایا۔ نو دوار کر پیار ہر جن پار کرائے حد، گھر دسواں بوجھ بھجھایا۔ دھن اناد بودھ اگادھ شبدی
 راگ سنائے انحد، دھن آتمک اک اُجایا۔ امرت آتم ست سرور وچوں پیائے اگنی مد، اٹھے پہر نمار رکھایا۔ مہروان مہر نظر نال گھر اپنے لئے سد،
 گرہ مندر خوشی منایا۔ سرتی شبدی میل ملا کے اک سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا ناواں جنایا۔ زرگن زرگن بیٹھے انگ، انگیکار اک اکھوایا۔ آتم پر ماتم وسے
 سنگ، سگلا سنگ نبھایا۔ سچ دوار چرن کول ہر سرنائی بہن سچ، گھر ساچے خوشی منایا۔ بن مکیوں کعبیوں ہو جائے جج، بن مندر مسیت ٹھاکر پروردگار
 نظری آیا۔ بن کپڑ اوڈھن پڑدا دیوے کج، سر اپنا ہتھ لکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے
 گئے بول، دو جہاناں ناد سنایا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے آپ اڈول، سرشٹ سبائی دے ڈلایا۔ دین مذہب ذات پات دا دیکھے آن گھول،
 چار کُنٹ دہ دشا دیکھے لڑایا۔ نام ندھان سری بھگوان جیو جنت سادھ سنت نام کُنڈے دیوے تول، جگت ترازو نظر کوئے نہ آیا۔ اندر وڑ کے پوڑے

چڑھ کے جن بھگتاں کُنڈا دیوے کھول، بند دروازہ پڑدا آپ اُٹھایا۔ نرگن نرور پُرکھ اکال دین دِیال سُرتی شبدی جائے مَوَل، مَوَلا اپنا رُوپ وکھایا۔ جگ چو کڑی گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کیتا قول، سو صاحب سَنگر انتم توڑ نبھایا۔ دیوے وڈیائی دھرنی دھرت دھول، چرن کول اُپر آپ اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے سنا، دُھر دی دھار جگت جنایا۔ کَلجگ انتم پاربر ہم پتر میثور جاوے آ، نرور پُرکھ پھیرا پانیا۔ شبد سرُوپی شاہو بھوئی چاروں کُنٹ بنے ملاح، دہ دشا بیڑا آپ تراپا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے اک صلاح، ڈھولا گاؤ بے پرواہیا۔ کھانی بانی دُھر سندیسہ دئے جنا، بودھ اگادھ اک پڑھایا۔ قُدرت قادر ویکھے ویکھنہارا دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ پڑدا دئے اُٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا گئے کھ، کھیا لیکھ نہ کوئے مٹایا۔ کَلجگ انتم پتر میثور کسے نہ پئے دس، نیتز ہین ہوئے لوکایا۔ گھر گھر پرگٹ ہووے کوڑی دس، امرت رس نہ کوئے چکھایا۔ گھر وچ سٹا کروٹ بدلے مکھ بھوا کے اپنی پٹھ، نیتز نین نہ کوئے ملاپا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے جوگ، جگت جوگیشر اک جنایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دُھر سنجوگ، پروردگار سچّی سرناپا۔ جس دا کلمہ نبی رسول گر اوتار پیر پیغمبر گان سلوک، سوہلا ڈھولا راگ الاپا۔ سو سوامی سچّی تس صاحب دی رکھو اوٹ، اوڑک اکو نظری آپا۔ ساچا نام دو جہان لگائے چوٹ، نگارہ اپنے ہتھ اُٹھایا۔ راہ تگن لوک پرلوک، کوٹن کوٹ برہمنڈ دھیان لگایا۔ گر گھر وِ رلے بھگت جن پر بھ ملن دا رکھن شوق، کَلجگ انت جگت لوکائی نیتز اکھ نہ کوئے گھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول سچّی، سچّی ساچن گئے جنایا۔ کَلجگ انتم آوے نٹھ، سچکھنڈ نواسی پھیرا پانیا۔ کَلجگ کوڑی کِریا ویکھے بھٹھ، کَلجھ چوڑا سی دھیان لگایا۔ پھول پھولائے مندر مٹھ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ چوڑاں لوک ویکھے ہٹ، چوڑاں طبقات پڑدا دئے چکایا۔ چوڑاں وِ دیا ویکھے نٹھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انتم دس، دہ دشا و بے ودھایا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں آئے رکھن، نرگن سرگن ویس وٹایا۔ ساچا مارگ چار ورنّاں آئے دس، برن اٹھاراں کرے پڑھایا۔ کھیلے

کھیل اتر پورب پچھم دکھن، دہ دشا اپنا رنگ رنگایا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لے مکھن، گرگھ سچے باہر کڈھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زوریر اپنی دیا کمایا۔ زرگن زوریر پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کھیل کھلایا۔ رپ دھر اکال دیال، مہروان نظر اک اٹھایا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ دو جہاناں پائے آن، سیس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ شبد سندیسہ دیوے دھر فرمان، نام ندھانا اک جنایا۔ سرشٹ سبائی نظری آئے اکو کاہن، بنسری نام دُھن سنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیایا۔ ہر وڈا وڈا سنگر پُرکھ اکال، دو جہان رہے جس گایا۔ جوتی نور جلوہ جلال، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ آد جگاد بنے دلال، جگ چوکڑی شبدی رپ وٹایا۔ جن بھگتاں وسے سدا نال، ساچے سنتاں وچھڑ کدے نہ جایا۔ گرگھیاں لیکھے لائے کیتی گھال، کیتی گھال تھایں پائیا۔ گرگھیاں ترے گن مایا توڑے جنجال، جیون جگت جگت جنایا۔ کایا مندر اندر دکھائے اکو اک پئی دھر مسال، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ویکھے تھاوں تھانیا۔ ہر جن انتم ویکھنہارا، ہر جو وڈا وڈا کھوئیندا۔ کلجگ انتم لے اوتارا، وڈا اوتاری ویس وٹانیندا۔ شبد اگئی بول جیکارا، بے جیکار اکو اک سنائیندا۔ دو جہاناں سچ بھنڈارا، نام ندھان آپ ورتانیندا۔ کھتری براہمن شور ویش کرے پیارا، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈانیندا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ جو دیندا رہیا لارا، سو انتم ویکھ وکھانیندا۔ لوک پرلوک لگا ونہارا اکھاڑا، دو جہان ناچ نچانیندا۔ ویکھے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اک سہارا، چرن کول کول جنانیندا۔ ساچے سنتاں دیوے اک ادھارا، صدق صبوری جھولی پانیندا۔ گرگھیاں کھول بند کواڑا، نچ نیتز درس کرانیندا۔ گرگھیاں اک جنائے پار کنارا، منج دھار نہ کوئے رڑھانیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کل انت دیا کمایا۔ لیکھا جان سرب سنسار، سرشٹی ایشٹ پھول پھولایا۔ درشٹ ہوئی گناہ گار، ویشیش رپ نہ کوئے جنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زوریر زرنکار اپنی کار کمایا۔ اپنی کار کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیندا۔ ست دھرم دا سچ نشان، صاحب سلطان اک جھلانیندا۔ بودھ اگادھ برہم گیان، بن پنڈت آپ پڑھانیندا۔ آتم پر ماتم جیا دان،

وست امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انت سری بھگونت ہر جن ساچے میل ملائیندا۔ ملن کو گر ایکو ایک، آد جگاد وڈی وڈیاںیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ وکار نہ کوئے ہلاکنا۔ نچ نیز کایا انتر لئے ویکھ، تن مندر سو بھاپنا۔ دو جہاناں بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا بنے دئے لگائیا۔ ناتا جوڑ پتا بیٹ، پوت سپوتا گود سہائیا۔ ست ستوادی کرے سچا ہیبت، آپ اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو ہر جن لئے ترائیا۔ تارن کو پر بھ ٹھاکر سوامی، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ نر نر نکارا انتر جامی، انتر گت سب دی پھول پھولائیندا۔ جگ چوکڑی شبد اناد بولنہارا بانی، آد جگاد گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ پڑھائیندا۔ سر سرور امرت رس نچھر دیونہارا ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی آپ پکائیندا۔ شبد سرت نوجوان میل ملاوے شبد ہانی، در گھر ساچے سگن آپ منائیندا۔ آتم پر ماتم پد نربانی، آپ دکھائے سچ مکانی، محل اٹل اکو اک رُشنائیندا۔ جس گھر وسے شاہ سلطانی، دو جہاناں ٹھکرانی، ڈنکا نوبت نام اک سنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت بنائے دھر درگاہ دی پڑانی، پار برہم پر بھ اپنا رنگ رنگائیندا۔ رنگ رنگاون کو پر بھ ایکا، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے دسے اپنا بھیتا، بھيو ابھیدا دئے گھلائیا۔ من ہنکاری جو لے کے بیٹھا ٹھیکا، تس دا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ مات گر بھ دا گر گھ کرائے چیتا، پچھلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ کرم کانڈ دا کڈھ بھلیکھا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ اپنے ملن دی دسے ساچی ویتا، بدھ اکو اک جنائیا۔ نر نرائن ویکھو نیتن اپنا نیتا، گھر بھوپت رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھوپت ویکھو اپنا راجا، گھر مندر سو بھاپنا۔ کھیلے کھیل غریب نوازا، گھر گمبھیر وڈی وڈیاںیا۔ اسو گھوڑا گمی تازا، شاہ سوارا ہر نر نکارا دو جہاناں رہیا دوڑائیا۔ نر گن سر گن سر گن نر گن رچ کے کاجا، سچ سویمبر وڈا ڈمبر لوکمت آپ کرائیا۔ بھوپت بن کے شاہ نواہا، ویکھنہارا پُن صواہا، چيو جنت کایا انتر لیکھا سب دا ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہردان مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے ٹھاکر، پر بھ اپنی دیا کمائیا۔ پار کرائے بھوجل بھوساگر، بھے بھو رُپ نظر کوئے نہ آئیا۔ جنہاں دیوے در گھر سچے آدر، عادت پچھلی دئے بدلایا۔ سو گر گھ گر سکھ سور پیر بہادر، جس سر اپنا ہتھ رکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے

لئے جگانیا۔ جگانہارا آد پڑکھ، آلس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ نہ کوئی سوگ نہ جانے ہرکھ، دُکھ روگ سنتاپ نیڑ کوئے نہ آئیا۔ نہ ناری نہ دسے مرد، نرگن نور جوت رُشانیا۔ نہ ٹھنڈا نہ تانا ہووے سرد، اگنی تت نہ کوئے تپانیا۔ نہ کھنڈا کھڑگ نہ روپ وٹائے کرد، چھری کنڈھ نہ کوئے چلانیا۔ پر بھ کا کھیل سدا اسپرج، بن ہر سمجھ کوئے نہ آئیا۔ صاحب سنگر دین دیال سرشٹ سبائی گیا ورج، دُھر سندیسہ اک سنایا۔ جیو جنت سادھ سنت بن سنگر پورے جرم کرم دالا ہے نہ کوئی قرض، لہنا سکے نہ کوئے چکانیا۔ جس ویلے پر بھ ملے دوئے جوڑ کرو عرض، عرضی آرزو آگے اک رکھانیا۔ سدا سوامی ونڈنہارا درد، دُکھیاں دُکھ ویکھ وکھانیا۔ نت نوت کسے دا ہون نہ دیوے حرج، جو جن بیٹھے دھیان لگانیا۔ جن بھگتاں ملن دی پر بھ نوں غرض، نت نت اپنا ویس وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی فرد پھول پھولانیا۔ ساچی فرد پھول کے تئے، بن اکھراں اکھ رہیا پڑھانیا۔ کلج اتم نو کھنڈ پر تھی جیواں جنتاں پیندے دھکے، سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ کوئی رسول نبی ملے نہ مدینے تئے، مگروں مقبریاں مڑ کے پھیر کوئے نہ آئیا۔ کوئی ٹھا کر مندر مسیت لہے، مسد حل نہ کوئے کرائیا۔ کوئی اٹھسٹھ تیر تھ پھر دے بھجے، دوس رین واہو داہیا۔ کوئی ڈونگھی کندر وڑ کے سچے، آپ اپنا بھیکھ وٹانیا۔ کوئی رسنا جہوا پڑھ پڑھ اچی اچی گئے، انتر سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، نو نو چار پھول پھولانیا۔ نو نو چار پھولنہارا، اینکار اک اھوانیندا۔ آد جگاد جس پسارا، جگ چوکڑی دھار بندھانیندا۔ لیکھا جانے تیئی اوتارا، بھگت اٹھاراں حکم ورتانیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھول کواڑا، ساچا نغمہ اک جنانیندا۔ نانک گوہند بول جیکارا، شبدری ڈنکا فتح اک سنانیندا۔ رسنا جہوا سارے کرن تیرا وستھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کرنی آپ کمانیندا۔ کرنی کرنہار گوہند، پاربرہم وڈی وڈیانیا۔ ہر جن میٹے سگلی چند، چنتا چکھا نہ کوئے تپانیا۔ دست اموک دیوے گہر گمبھیر گنی گہند، نام کھنڈا جھولی پانیا۔ مان تئے سُرپت اند، کروڑ تینتیس سیمس جھکانیا۔ وشن برہما شو کہن پر بھو بخشند، بخشش اپنی اک ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تس بھے رہن کوئے نہ پانیا۔ بھے بھیانک ہووے دُور، بھادی نیڑ کوئے نہ آئیا۔ صاحب سنگر جس نظر آئے حضور، گھر وچ گھر میل ملانیا۔ سد خوشیاں نال آکھے میرا پینڈا مُکا نیڑے دُور، پاندھی روپ نہ

کوئے وٹائیا۔ چرن کول ڈھیہہ کے آکھے میرا معاف ہو یا قصور، دھرم رائے نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ویکھن کو پر بھ آیا ٹھاکر، زرگن زوریر وڈی وڈیائیا۔ کلجگ ٹوہوے ڈونگھا ساگر، جگت کھائی پھول پھولائیا۔ جودھا سوربیر بن بہادر، بلدھاری اپنا حکم ورتائیا۔ صدق صبوری آپ نبھا صابر، سچ بھروسہ اک وکھائیا۔ ڈھر درگاہی وڈے پرواہ شبد اگمی بن کے جابر، جگت ظلم دئے مٹائیا۔ آد جگادگر اوتار پیر پیغمبر جس نوں کہندے قابل، قابلیت سب دی ویکھ وکھائیا۔ سرگن زرگن زرگن سرگن جس نوں نیا بابل، سو بابل زرگن نور نور الاہیا۔ بے سمجھ مور کھ موڑھ مگدھ آنجان جس نوں کہندے پاگل، سو سنگر سچا اپنا کھیل رہیا کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ دیون کو ہر ایک مان، مہروان اکھوائیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن دھیان، چرن چرنودک مستک ٹکا اک وکھائیا۔ شبد اگمی دئے بان، ساچے پوڑے لئے چڑھائیا۔ کایا مندر ڈھر مکان، مقامے حق دئے سمجھائیا۔ جس گرہ ملے مہروان، سو مکان سو بھاپائیا۔ درس کرے سچ محبوب آن، محبت اکو اک جنائیا۔ نوری جلوہ ویکھ بھگوان، بھگت سجن لئے انگڑائیا۔ درگاہ ساچی ملے کاہن، بنسری اپنا نام سنائیا۔ وچھڑی سیتا ملے رام، سرتی منگلاچار جنائیا۔ ساچا جھلے چھتر نشان، ست ستوادی آپ وکھائیا۔ ساچا ڈھولا بھگت بھگوان دوویں مل کے گان، سوہنگ سو بے جیکار کرائیا۔ کایا مندر اندر وڈ کے اک دؤبے دی کرن پچان، دوویں رل کے اکھ اکو اک ٹھلائی۔ اک منگے اک بنے ندھان، اک کھولے اک دیوے گیان، گیان گرو اپنی دیا کمائیا۔ اک بولے نال زبان، اک بولے شبد ناد ڈھکان، دوہاں مل کے گھر ساچے و بے ودھائیا۔ اک چرنی ڈگ کے منگے دان، اک دیونہارا نوجوان، دوہاں مل کے دست امولک اپنا رنگ وٹائیا۔ اک کہے توں سہری بھگوان، اک کہے توں میرا بھگت چتر سجان، دوہاں مل کے اپنی دھار بندھائیا۔ اک کہے توں میرا مہروان، اک کہے توں میرا نشان، سنت کنت اکٹھے ہو کے اپنی خوشی وکھائیا۔ اک کہے میٹوں تیرا مان، اک کہے توں میری جان، دوہاں رل مل بیخ ت کا یا بت دتا بنائیا۔ اک کہے میٹوں تیری آن، اک کہے میں دیواں فرمان، دوویں مل کے کہن آد جگاد جگ چوکڑی بھگت بھگوان جھلدا رہے نشان، دوجا رہن نہ کوئے پائیا۔ سو صاحب کلجگ انت ساچا دیوے اگمی دان، کایا مندر اندر آپ ٹکائیا۔ جے کوئی لبھن جائے وچوں جہان، نو کھنڈ پر تھی

ہتھ کسے نہ آیا۔ پر بھ کا کھیل سدا مہان، جگ چوکڑی کار کما آیا۔ ہر بھگت سہیلے لہے آن، چاروں کُنٹ پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت دیوے نام ور، وست اپار کرپا دھار اینکار اکو اک جھولی پایا۔

* ۲۴ آسو ۲۰۲۰ بکرمی سرون سنگھ دے گرہ پنڈ رام گڑھ سرداراں ضلع لدھیانہ *

سچکھنڈ دوارے سچ سلطان، شاہ پاتشاہ اپنا کھیل کرائیا۔ سو پڑکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پڑکھ نرنجن ویس وٹا آیا۔ اینکار بن بلوان، آد نرنجن نور دھرائیا۔ ابناشی کرتا ٹھکران، سری بھگوان نشان جھلایا۔ پاربرہم پر بھ بن پردھان، نرنجن نرویر اپنی کار کما آیا۔ محل اٹل اچ مکان، درگاہ ساچی سو بھا پایا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ نرنجن نور نور اُجیارا، جوتی جوت جوت رُشائیندا۔ کھیلے کھیل اُچ منارا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ لاشریک پروردگارا، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ بولنہار شبد جیکارا، بے جیکار اک سنانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار اک دربار سو پڑکھ نرنجن آپ لگائیندا۔ سچکھنڈ لگائے ہر دربار، درگاہ ساچی و بے ودھائیا۔ تخت نواسی بیٹھ اینکار، اکل کل دھاری اپنا حکم ورتا آیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ حکم ورتا آیا۔ وشن برہما شو سندیسہ دیوے ڈھر گیان، نام پاتر اک جنایا۔ جگ چوکڑی ویکھے مار دھیان، سبجگ تریتا دواپر کلجگ آپ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی سچ سنگھاسن پڑکھ ابناشن سچکھنڈ دوار اک سہایا۔ سچ دربار لگا ام، نیز نظر کوئے نہ آیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بے انت بے پرواہیا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں رکھایا۔ نرنجن نرنجن بن ٹھکران، سرگن سرگن رعیت دکھایا۔ آد جگاد بن کے کاہن، جگ جگادی ویکھ دکھایا۔ ست ستوادی ست نشان، سچ دوارے آپ جھلایا۔ کرے کھیل نوجوان مرد مردان، جو دھا سورپیر وڈ وڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ڈھر دربارا اک سہایا۔ ڈھر دربارا

گیا لگ، درگاہ ساچی وجے ودھایا۔ تخت نواسی سورا سرگ، شہنشاہ سچا آسن لایا۔ دو جہان ویکھے نٹھ نٹھ، نرگن پاندھی پندھ مکایا۔ ساچا مارگ جگ چوکڑی گیا دس، دھر سندیسہ حکم منایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، بھیو ابھیدا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ شاہو بھوپ سچا سکدارا، دھر دی دھار آپ جنایا۔ شبد اگم بول جیکارا، ساچا ناد اک اُپجایا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے خبردارا، لوک پرلوک نین اگھ کھلایا۔ نو نو چار دیوے اک سہارا، بے پرواہ اپنا بھیو رہیا کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی دھار آپ جنایا۔ دھر دی دھار جانے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیا یا۔ جگ چوکڑی پیٹے وچ سنسار، انتم کوئے رہن نہ پانیا۔ سیوا کر گرو اوتار، پیر پیغمبر حکم سیس ٹکایا۔ لیکھا لکھ لکھ گئے وچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان جگت درڑایا۔ پیر پیغمبر انجیل قرآن دے کے گئے بیان، بھیو ابھیدا جگت کھلایا۔ کھانی بانی تیر انیلا مار کے گئے بان، آر پار کنارہ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ رسنا جہوا بتی دند بول کے گئے زبان، آتم پر ماتم سچ سندیس سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا سچ پسارا، تخت نواسی اینکارا، اکل کل دھاری اکو سوبھایا۔ تخت نواسی ساچے تخت چڑھ، سو پُرکھ نرنجن حکم سنایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سچا ڈھولا ناواں لینا پڑھ، سو میرانش اکھر روپ وٹانیندا۔ اُچ منار کھیل اپار کرنی کرتا رہیا کر، قدرت قادر اپنا حکم ورتانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک سہانیندا۔ ساچا مندر سوبھاؤنت، سچکھنڈ وجے اک ودھایا۔ آپ سہائے سری بھگونت، بھگون بیٹھا آسن لایا۔ آد جگادی بن کے کنت، سچ سہنجی اک ہنڈایا۔ دیونہارا ساچا منت، منتر اپنا نام جنایا۔ لکھ چوراہی بناونہارا بنت، گھٹ گھٹ بیٹھا سوبھایا۔ بودھ اگادھ مہما اگنت، ننت نوت کرے پڑھایا۔ دیوے مان ساچے بھگت سنت، کنت لئے ملا یا۔ گڑھ توڑنہارا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے درسایا۔ لیکھا مکائے مایا مت، موہ وکار کوئے رہن نہ پانیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کوئی آد انت، سو پُرکھ بدھاتا سچکھنڈ ساچے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرویر اپنی دھار دکھایا۔ نرویر پُرکھ سدا نرکارا، نرکار وڈی وڈیا یا۔ جگ چوکڑی کھیل کرے اپار، کرتا کرنی اپنی دے جنایا۔ نرگن سرگن ہو اُجیار، جوتی جوت جوت رُشایا۔ شبد اناد پچی دھکار، انادی

ناد سنایا۔ دیا باقی کملا پاتی اِکو بال، پیر پیغمبر گر اوتار دے وڈیایا۔ امرت آتم سچ پیالہ دیوے پیال، جام اِکو اک وکھایا۔ اندر باہر گپت ظاہر نت نوت چلے نال، زرگن سرگن سرگن زرگن اپنی کھیل کھلایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشانیا۔ لیکھا جان سچکھنڈ سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اِک وکھایا۔ مہروان ہو دِیال، ایکا بخشنہار سچّی سرنایا۔ جس دا کھیل بے مثال، مُسل سکے نہ کوئے بنایا۔ شاستر سمرت وید پُران تِس دا دین احوال، مارگ جیو جنت جنایا۔ جس دے پچھے کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر گھالن گئے گھال، وشن برہم شو در سیس جھکائیندا۔ سو صاحب سنگر پُرکھ اکال مرد مردانہ کھیل کرے کمال، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار پرگٹ ہو سچّی سرکار، دُھر فرمانا سچّا رانا شبد انادی برہم برہادی دو جہاناں اِک ترانہ بن رسنا جہوا آپ سنائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سرشٹ سبائی دا اِکو کنت سری بھگوان، دُجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زرویر زراکار زرنکار مورت اکال اکل کل اپنی کھیل وکھائیندا۔ اکل کل دھاری بے عیب نور، نور نورانہ ڈگگایا۔ مقامے حق کر ظہور، جلوہ اِکو اِک وکھایا۔ آد جگاد ساچی تور، کائنات کرے پڑھایا۔ ایکا نام رس رہے مخور، منزل مقصود اِکو ڈیرہ لایا۔ نت نوت مُرید مُرشد سدا حضور، حضرت اپنا نور رُشانیا۔ سرب کلا پر بھ بھر پور، دُوجے در منگن کدے نہ جایا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ساچے تخت بیٹھا رہے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ ہر کرتا وڈ مہروان، مہر نظر نین اُٹھائیندا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، زرگن سرگن ساچا راہ چلائیندا۔ شبد اگئی دے کے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ انتر آتم ویکھے آن، گرہ مندر کھوج کھوجائیندا۔ دھرم وکھائے اِک نشان، ست نشانہ ہتھ اُٹھائیندا۔ سرب جیاں پر بھ وکھائے اِک مکان، کایا کپڑ سو بھا پائیندا۔ جس گرہ وسے سری بھگوان، نچ نیز نظری آئیندا۔ سرشٹ سبائی اِکو دتے سچ ایمان، عامل سچّا نام کرائیندا۔ کھتری براہمن شو در ویش دیونہارا مان، ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ دین مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تخت سو بھا پائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ سری بھگوان، ساچی رچنا آپ رچایا۔ اپنی اچھیا کر بلوان، ست دلارا شبدی جایا۔ اِکو گھر کھول اگم دکان، پوت سپوتے دے وڈیایا۔

پوت سپوتا کر پردھان، سر سمرتھ ہتھ ٹکائی۔ وشن برہما شو کر پروان، ترے گن مایا جھولی پائی۔ ترے گن کھیل کرے نوجوان، پنچ تت کرے گڑمائی۔ پنچ تت کر پردھان، چارے کھانی ونڈ ونڈائی۔ چارے کھانی جگت نشان، لکھ چوڑاسی رُپ دھرائیا۔ لکھ چوڑاسی دے گیان، شبد بودھ اگادھ دُھن اپنی اک سمجھائی۔ ساچی دُھن دُھر فرمان، چارے بانی رہی گائی۔ چارے کُنٹ ہوئے پردھان، چارے جگ ویکھ دکھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن ہو کے کر کر گئے کھیل مہان، مہما اکھ کھ سٹائی۔ اتم کوک پکار کہہ کے گئے سرب جیاں دا اک بھگوان، پُرکھ اکال پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ وسے ساچا مندر ست ستوادی اک سہائی۔ ست ستوادی ساچا بنک، بنک دواری آپ سہائیدا۔ نہ کوئی راؤ نہ کوئی رنک، راج راجان نہ کوئی ویس وٹائیدا۔ نہ کوئی آد نہ کوئی انت، بھو ابھید نہ کوئے جنائیدا۔ نہ کوئی پاندھانہ کوئی پنڈت، لکھ لکھ لیکھ نہ کوئے مکائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربار ہر نرنکار، جوتی دھار نور نورانہ وڈ مہروانا دُھر ترانہ اکو راگ سٹائیدا۔ دُھر ترانہ شبدی راگ، انراگی آپ سٹائی۔ دو جہان اُتجے سب نوں ویراگ، ویراگی رُپ لئے وٹائی۔ سوئی سوانی جائے جاگ، نیتز نین اکھ گھلایا۔ لوک پرلوک بچھاونہارا آگ، امرت میگھ اک برسایا۔ آتم پر ماتم بناونہارا ساک، سچن اکو اک درسایا۔ دُرمت میل دھوونہارا داغ، سنگر پورا شبد وڈی وڈیائی۔ گھر جوت دیپ جلاونہارا چراغ، اندھ اندھیر دے مٹائی۔ ڈونگھی بھوروں لئے کاڈھ، سرتی شبد نال بدلایا۔ آتم سیجا کرنہارا لاڈ، سچ سہنجی اک دکھائی۔ نت نوت سدا سہیلا سب دی رکھنہارا یاد، اُٹھل اُٹھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں سُننہار فریاد، سچ عدالت اک دکھائی۔ لیکھا جان برہم برہما، برہمانڈ کھوج کھوجائی۔ جس رچنا رچی آد، سو کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھائی۔ سچ سلطان وڈ مہروان نرگن نر ویر سوانگی ورتے اپنا سوانگ، سمجھ سکے نہ کوئے رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آد جگاد جگ چو کڑی جس دی رکھدے گئے تاگھ، نچ نیتز دھیان لگایا۔ نو کھنڈ ست دیپ ست دھرم سچ سچ جگائے اک چراغ، کوڑ اندھیرا دے گوائیا۔ لہنا دینا چکائے ورن برن گوت ذات پات، دین مذہب اکو رنگ دکھائی۔ چار ورن اٹھاراں برن سرن سرنائی بٹھے ساچانات، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائی۔ دُھر سندیسہ نر نریشا سرب جیاں سٹائے اکو گاتھ، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے سچ پڑھائی۔ انتر آتم پر ماتم ست گردیو دیوے شبدی

دات، انترجامی اپنی بوجھ بُجھانیا۔ جس دا لیکھا جگ چوکڑی لکھ کے گئے نال قلم دوات، شاہی کاغذ گنڈھ پوانیا۔ سو صاحب سلطان سچکھنڈ ساچے بیٹھا
 کھیل کرے تماش، سنگر اپنا سانگ ورتانیا۔ سنجگ تریتا دوپر کلجگ پوری کرے آس، نراسا کوئے رہن نہ پانیا۔ بھگتاں پیتا ٹھانڈا پیتا سد سے پاس، گھر
 مندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اپنا کھیل کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل بھگوان، ہر کرتا
 آپ کرائیندا۔ ست دھرم دا اک نشان، ست ستوادی آپ اٹھانیندا۔ دُھر سندیسہ دئے گیان، اینکار اکو وار سرب سمجھانیندا۔ وشن برہما شو کرو دھیان،
 وڈ دھیانی نین نکانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکتھے ہو کے ویکھو آن، پتپر میثور اپنی دھار چلانیندا۔ نیوں نیوں سجدہ سپس کرو سلام، جگدیش جگدیشر اکو گھر
 سو بھاپانیندا۔ جس نوں کہندے گئے وڈ امام، سو مہروان اپنی کار کمانیندا۔ جس دا آد جگاد منتر ستنام، فتح ڈنکا جگت وجانیندا۔ جس دے گرہ مندر اندر ایکا
 نور جوت چمکے بھان، سورج چند رُپ نہ کوئے وٹانیندا۔ جو لکھ چوراسی سدا سدا بن کے رہے سچا کاہن، بنسری اپنے نام سنانیندا۔ جو ہر گھٹ وسیا رام،
 بیٹھا سچ سنگھاسن کر بسرام، اپنی کھیل وکھانیندا۔ جس نوں نانک نرگن کہندے سنگر پردھان، سو سنگر اپنی کار کمانیندا۔ جس نوں گر گو بند سنگھ کہا پُرکھ
 اکال، سو جوتی شبدی اپنا تیج ورتانیندا۔ تس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے وچ جہان، کوٹن کوٹ دھیانی پڑھ گئے وید پُران، شاستر انجیل قرآن کھانی بانی کہن
 کوئے نہ آئیندا۔ مت ہوئی حیران، انتر آتم قفل توڑ پڑدا لاہ، ویکھ ساچا رنگ نہ کوئے رنگانیا۔ من واسنا سارے مارن دھاہ، متتا رہی گرلا، دھیرج دھیر
 نہ کوئے رکھانیا۔ نو دوارے ستھر بیٹھے وچھا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہو یا حلکا، آساتر سنا ڈین رہی کھا، پلو سکے نہ کوئے چھڈانیا۔ آتم پر ماتم مل کے ناتا
 نہ لیا جڑا، شبدی گر نہ بنیا ملاح، شہادت دین کوئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے وفا، جلوہ نور بھلیا خُدا، رحمت کرے نہ کوئے ادا، جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن، سچ دوار اک اکلآ آپ سہانیا۔ اک اکلآ سہائے دوار، وجے اکو نام ودھانیا۔ الکھ
 اگوچر اگم اتھاہ محم دیوے پُرکھ اکال، دو جہان آپ سنانیا۔ اکتھے ہو گرُو اوتار، پیر پیغمبر نیڑے آو واہو داہیا۔ لوکات نیتزیناں کلجگ کرنی دیاں وکھال،
 چاروں کُنٹ ہوئی بے حال، ست سنتو کھ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوٹھ جھوٹھ شو دوالے مٹھ مندر گرُو دوارے وجے تال، ست دھرم بیٹھا مکھ چھپانیا۔ گر کا

شبد کسے نہ دسے نال، خالی بُت رہے گر لائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند پڑھدے سُنْدے دسن نام، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کایا کھیڑا بنیا کام گرام، ست ستواد نہ کوئے صلاحیا۔ ترے پنج نو در بدلن والا نظام، کوڑ راجا کوڑی پر جا آسا ترسنا من رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر اں حکم اشارے نال رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، سری بھگوان آپ جنائیدا۔ لوکات کلجک جیو ویکھو پرتکھ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیدا۔ پتا پوت تٹانت، بھین بھائی سنگ نہ کوئے نبھائیدا۔ چار کُنٹ دہ دشنا سیاست رہی نچ، گر کھ سچ نہ کوئے پرنائیدا۔ ڈھر دانام بن غلام بول کلام جو کلجک جیواں آئے دس، سو من چت دھیان نہ کوئے لگائیدا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گھر گھر کھلیا ہٹ، بن ونجارا کلجک اپنی ہٹ چلائیدا۔ ساچی دسے نہ برہم مت، راجا پر جانا ست نہ کوئے جنائیدا۔ لیکھا چکلیا تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنائستی دُور ڈراڈی رہی تھ، کلجک جیو ننگا ہو کے اندر تاریاں لائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لوکات راہ اک دکھائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارو جھات، ہر جھاک اپنی جنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھو کائنات، کلمہ نبی نہ کوئے دھیائیا۔ کسے ملے نہ آب حیات، امرت رس بھر پیالہ جام نہ کوئے پیائیا۔ مندر اندر کایا اندھیری رات، نوری چند نہ کوئے چکائیا۔ ساچے پتن ملے نہ ماہی گھاٹ، نینا نوکا پار نہ کوئے کرائیا۔ دُرمت میل دیوے نہ کوئی کاٹ، نرمل سیر نہ کوئے پیائیا۔ جھگڑا پیادین مذہب ذات پات، سچی ذات سمجھ کسے نہ آئیا۔ میرا ناؤں لہدے وچوں الف یے لغات، ساچا پڑدا کھول، درس کوئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند کرن بات، باطن نور ظہور سمجھ کوئے نہ جائیا۔ آؤ ویکھو نیتز کھول جگت تماش، کلجک اپنا ناچ رہیا نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی، کلجک راسی رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ہوئے حیران، نیتز نین سرب شرمائیا۔ سب نوں بھلیا ڈھر فرمان، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید پُران، پرانی پران نہ کوئے صلاحیا۔ چار ورن ہوئے حیران، اٹھ دس پنڈھ نہ کوئے چکائیا۔ عالم علما کر کر تھکے گیان، کایا گرہ کعبہ سچ محلا نظر کسے نہ آئیا۔ بانی تیر نرالا مارے بان، بجر کپاٹی سکے نہ کوئے تڑائیا۔ کایا مندر اندر سچا ہر مندر سکے نہ کوئے پچھان، چاروں کُنٹ بھجن واہو داہیا۔ ساچا رہیا نہ کسے ایمان، صدق صبوری دھرم نہ کوئے رکھائیا۔ گر دودار مندر مسجد شودوالے مٹھ کوڑا پین

کھان، خالص رنگ نہ کوئے دکھائیا۔ اتم بھسم ہونا وچ جہان، مٹی کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب نوں رہیا دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سچ سچ، جگت جھولی آئے پائیا۔ کلجک اتم ہوئی بچھ، کرنی کرتا سارے گئے بھلائیا۔ دھرم دواروں گئے رس، کوڑی کریا ناتا لیا بھڑائیا۔ ماں پتر سکے نہ کوئی بچھ، وبھار کرے لڑائیا۔ امرت پیوے نہ کوئی گھٹ، جام رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ نرمل جگے نہ کوئی جوت، اگیان اندھیر نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا کھیل سمجھ کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن وچار، در گھر ساچے متا پکائیا۔ چاروں گنت کوڑ ہويا پردھان، ڈورؤ ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ در در گھر گھر نچدا پھرے شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ ثابت دسے نہ کوئے ایمان، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ مسد بھلیا حق قرآن، بانی گرو نہ کوئے پرنائیا۔ آتم انتر نہ کوئے گیان، چوڑاں ودیا پھرے واہو داہیا۔ چوڑاں طبق سچ نہ دسے کوئی نشان، چوڑاں لوک و بے نہ سچ دکھائیا۔ وشن برہما شوئین نہ اُپر اٹھان، لوچن بیٹھے بند کرائیا۔ تیرا کھیل سری بھگوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ وشن کہے میں دے دے تھکا دان، برہما کہے جگ چوڑی تیرا کھیل سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ شکر کہے میں ہتھ ترسول لے کے سب دی کردار رہیا کلیان، چاروں گنت ڈورؤ واہیا۔ کال کہے مینوں تیرا حکم پروان، موت لاڑی کہے میں نار کان، لکھ چوڑاں رہی پرنائیا۔ دھرم راج کہے میں لیکھا منگاں آن، بچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ چتر گپت کہے میں ویکھدا رہیا دو جہان، دوس رین دھیان لگائیا۔ پاربرہم پتر میثور بن تیرے بھگتاں کوئی نہ ملیا تینوں آن، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کر کرپا وڈ سنگر مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجک کوڑی اگن بلے جہان، پنچ تت رہی جلائیا۔ ہر گھٹ واسی پُرکھ ابناشی شبد سروپی دے اک گیان، ریتی سب دی دے بدلایا۔ یتنی کرا دے چتر سنگھ سجان، کایا ٹھانڈی سیتی سو بھاپائیا۔ اوچ نیچ جھگڑے سرب مٹ جان، آتم برہم ہر گھٹ نظری آئیا۔ نچ نیتز سب نوں دے دھیان، جگت لوچن لیکھا دے مکائیا۔ تیرے امرت سروور گھر گھر وچ کرن اشان، دُرمت میل دھوائیا۔ ویس انیکا تیرا گوپی کاہن، سیتا رام عیسیٰ موسیٰ محمد بن پیغام سنایا۔ نانک گوہند تیری شان، صاحب سنگر والی دو جہان، تیرا آد جگادی قلعہ اک نشان، دو جہاناں دے وڈیائیا۔ کلجک لیکھ مکاؤنا آن، گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت چرن کول دینا مان، جوٹھ جھوٹھ رہے نہ کوئے اہمان، مہروان سر اپنا ہتھ لکائیا۔

آد جُگاد جُگ چو کڑی صاحب سوامی سرب جیاں دا اک بھگوان، تُوہ بن دُو جَا نظر کوئے نہ آئیآ۔ تیری خلقت تیری مخلوق، تیرے ہتھ سرب سلوگ، دُبدھا روگ دُئی دُویت جھگڑا دے مٹائیآ۔ اپنے نام دھرم کرم دا دے سنجوگ، کوڑی کریا مٹے وجوگ، سکھی ہوئے مات لوک، بھومی دھرنی دھرت دھول گھر ساچے خوشی منائیآ۔ نت نوت تیرے اُتے سدا مان، پتپر میثور مہروان، جن بھگت تیتھوں منگدے گئے دان، نانک نرگن سنگر کہہ کے گیا پنچ تت زبان، سُرپت دا پیر بے نظیر ویکھنہارا شاہ حقیر، جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، سو تسبیح مالا نام ندھان کایا مندر اندر مکان سچ شبد دے گیان، انکت انک اشک اشک نش اکھر دئے سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لکھ چوڑا سی دے ور، سرن سرنائی تیری سرب جان پڑ، اٹھے پھر دوس رین انتر آتم پر ماتم تیرا دھیان لگائیآ۔

* ۲۴ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی سری رام دے گرہ مقصود ڈرا ضلع لدھیانہ *

سکھنڈ نواسی پُرکھ سمرتھ، سو سنگر آپ جنائیآ۔ گر اوتار پیر پینمبر سارے لو تک، نیتز لوچن نین اٹھائیآ۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سکھیا دے دے گئے تھک، دُھر سندیسہ نام جنائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کلج رین اندھیری مس، ساچا چند نہ کوئے چکائیآ۔ وست امولک ست ستوادی چلائے کوئی نہ ہٹ، دھرم ونجارا نظر کوئے نہ آئیآ۔ مانس مانگھ مانس ناٹ بہتر اُبلے رت، رتی نام رت نہ کوئے رنگائیآ۔ آتم پر ماتم کسے نظر نہ آئے برہم مت، بھرے بھلی سرب لوکائیآ۔ چار گنت دہ دشا جگت واسنا رہی نٹھ، من مت دئے دُہائیآ۔ امرت آتم گھر سرور ساچا رس دیوے نہ کوئی جھٹ، نچھر دھار نہ کوئے وہائیآ۔ جوت نرنجن سچ پرکاش کایا مندر نہ جگے لٹ لٹ، اگیان اندھیر نہ کوئے چکائیآ۔ سرتی شبدی بنے نہ کوئی ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیآ۔ آون جاون لکھ چوڑا سی کسے نہ کئے واٹ، چل چل تھکے پاندھی راہیا۔ دھرم کنارہ نظر نہ آوے کوئی گھاٹ، پتن بیٹھے چاروں گنت ڈیرہ لائیآ۔ گر کاشد وسے نہ کسے ساتھ، خالی بُت کایا دئے دُہائیآ۔ ساچے منڈل نظر نہ آئے راس، گھر گوپی کاہن ناچ نہ کوئے نچائیآ۔ نچ آتم کوئی نہ کرے

واس، جگت دوارے ڈھونڈن نور خدائیا۔ ساچی جوت نہ نور کوئی آفتاب، محبوب رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ مد پیالہ نہ دیوے کوئی آب حیات، آبرو سارے بیٹھے مٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دالیندے گئے خواب، سو خالص روپ پروردگار سانجھیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دو جہان لیکھا دسدے گئے حساب، بے انت کہہ کے دوئے جوڑ پئے سرنائیا۔ سو دین دیال پڑکھ اکال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار گر اوتار پیر پیغمبر سرب اٹھال، نیز نیناں کلجک دھار دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرو وچار، سری بھگوان آپ جنائندا۔ لکھ چوراسی اندر ویکھو مار دھیان، سچ سچ روپ نظر نہ کوئے دکھائندا۔ گر کاشد ملے نہ کسے گیان، رسنا جہوا ہتی دند پڑھ پڑھ ہر دے ہر نہ کوئے دسانندا۔ سچ دھرم محل اٹل جھلے نہ کوئے نشان، جگت نشانہ چاروں گنت نظری آئندا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ میلے آن، دئی دویتی پڑدات نہ کوئے اٹھائندا۔ ساچا ناد سنائے نہ کوئے ڈھنکان، دھن آتمک راگ نہ کوئے لائندا۔ تیر انیالا مارے نہ کوئی بان، ساچا چلہ ہتھ نہ کوئے اٹھائندا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ شرع شریعت ہوئی شیطان، جیو جنت جگت گر لائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار گر اوتار پیر پیغمبر اشارے نال دے سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو تک، ہر طاقت آپ جنائیا۔ ویکھو بھگتاں کوئی نہ دیوے حق، جگت جیو کرن لڑائیا۔ منزل چڑھدے گئے تھک، ملے صاحب نہ بے پرواہیا۔ اچی کوک پکار کرن نال ہتھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، پڑکھ اکال تیری وڈیائیا۔ تیرے چرن کول بہہ کے ویکھئے تیرے نین، لوکمت دھیان لگائیا۔ چار ورن دے نہ کوئی ساک سجن سین، سکلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ ناتا تٹا بھائی بھین، پتا پوت نہ کوئے وڈیائیا۔ کوڑ محل اندر جوٹھی جوٹھی کریا وچ رہن، سچ سچ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ شوہ دریاے اپنی کرنی ویہن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا ساچا ور، تیرے ہتھ پر بھو وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو خیران، ہر جو سچ سچ جنائیا۔ لوکمت اسیں دس کے آئے شرع سچ ایمان، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ کے آئے بیان، شہادت تیرا نام رکھائیا۔ بن صاحب سنگر گر شبد سوامی ساچے نہ کوئی کلیان، کائنات بیڑا کوئے نہ پار کرائیا۔ کلجک انت دے کوڑ طوفان، ٹحفہ گھر گھر رہیا پچائیا۔ مایا ممتا

ہوئے ہنگتنا نال ملا شیطان، اٹھ اٹھ بھجے واہو داہیا۔ من منوآ بنیا بلی بلوان، بل اپنا رہیا دکھایا۔ بدھی وچاری ہوئی آنجان، بیٹھی سیس جھکایا۔ بن صاحب سنگر پاربرہم پتہر میثور تیری کرپا کوئی نہ کرے دھیان، انتر آتم لو کوئے نہ لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ سری بھگوان رہیا دس، گر اوتار پیر پیغمبر اں آپ جنایا۔ ویکھو کلج جیواں خالی ہتھ، ساچی دست نظر کوئے نہ آیا۔ کوڑی کرپا ہوئے ہنگتنا برج انتم جانا ڈھٹھ، لوکات رہن نہ پانیا۔ ناتا تے تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول جیکار، نعرہ اکو اک سنایا۔ توں صاحب سنگر پروردگار، شاہ پاتشاہ تیری سرنایا۔ ہوں بالک برخوردار، سیوادار یاچک تیری سیو کمایا۔ جگ چوکڑی نت نوت لوکات لے اوتار، حکم سندیسہ نام ندھان لکھ چوڑاسی جیو جنت سمجھایا۔ توں صاحب سلطانا وڈ مہروانا حکمران، تیرا حکم نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج نو سو چرانوے چوکڑی جگ تیرا کھیل مہان، خالق خلق سد دکھایا۔ دھر سندیسہ دیندے رہے تیرے نام بھگوان، بھگوان تیری اوٹ جنایا۔ مقامے حق وسے نوجوان، نوبت اپنے نام وجایا۔ سچکھنڈ وسے وڈ بھوپت بھوپ راج راجان، سیس جگدیش تاج اک ٹکایا۔ جس دے حکمے اندر کھیل ہوئے مہان، شبدی سٹ سٹ دلارا دو جہاناں اپنی کار کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری اک سرنایا۔ پُرکھ اکال دین دیال، در تیرے اک عرضویا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل کمال، سمجھ سمجھ وچ کدے نہ آیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن رہیں دلال، نت نوت ویس وٹایا۔ بھاگ لگاوندارہیں کایا دھر مسال، ناڈ بہتر کر رُشنایا۔ آتم پر ماتم بنائے اپنا لال، لالن ساچا رنگ چڑھایا۔ دپیک دیا باقی جوتی اکو بال، جوت زرنجن آد زرنجن نال ملایا۔ امرت آتم ٹھانڈا سیر دین پیال، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شبد سروپی ساچی سیو کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے آکھن، واہوا پر بھو تیری وڈیایا۔ تیرے حکمے اندر تیرا دے کے آئے بھاشن، دھر سندیسہ نام سنایا۔ بھو جنایا پاربرہم پُرکھ ابناشن، دیوت دیو تیری مہما جس سنایا۔ کھیلیا کھیل پر تھی آکاشن، گگن منڈل تیرا رنگ رنگایا۔ لہنا دینا چکا ذات پاتن، آتم پر ماتم اکو نور سمجھایا۔ درس دکھا ظاہر باطن، گھت شنید دھار سمجھایا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، نرِگن نرُویر پُرکھ اکال دین دِیال لوکمت ویکھ اپنی دھر مسال، نرِگن اپنا پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال صاحب سمرتھ، ڈھر سندیسہ اِک سنانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جوڑو اِکو اگے ہتھ، ساچی بندنا اِک سمجھانیدا۔ رسنا کہو پر بھو ساڈا نہیں کوئی وس، کلجک ویلا اتم آئیندا۔ چاروں گنٹ اندھیرا مس، تیرا ناؤں چند نہ کوئے چکائیندا۔ سادھاں سنتاں رہیا نہ دھیرج جت، ست سنتو کھ دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ پھری دروہی تیرتھ تھ، اٹھسٹھ ساچا نیر نہ کوئے جنائیندا۔ نام نہ دسے کوئی ہٹ، کوڑی کرپا دوارا سو بھاپائیندا۔ سرشٹ سبائی آتم گیان ملے نہ کوئی مت، گر کا شبد انگ سنگ نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا ور، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سو، سو پُرکھ نرِجن تیری وڈ وڈیائیا۔ تڈھ بن لوکمت کرے نہ کوئی لو، اندھیرا اندھ نہ کوئے گوائیا۔ سچ آتم پر ماتم جائے نہ کوئی چھوہ، انگیکار نہ کوئے اکھوائیا۔ بن تیری کرپا دُرمت میل کوئی نہ لوے دھو، نرِمل رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ تیری مہر نظر ساچی دست اموک ڈھو آ دیوے ڈھو، نام بھنڈار اِک ورتائیا۔ کایا مندر اندر لکھ چوڑا سی لے جوہ، نرِگن اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی مت جوٹھ جھوٹھ مایا ممتا ہوئے ہنگتا لے کھوہ، پھڑ شتوہ دریا دے رُڑائیا۔ نچھر امرت جھرنا ساچا رس دے چو، بوند بوند آپ ٹپکائیا۔ تیرے جوگا تڈھ بن کوئی نہ جائے ہو، گر اوتار گئے سنانیا۔ کلجک اتم اٹھ غریب نمائیاں کر موہ، جو تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر مارن نعرہ، اُچی کوک کوک سنانیا۔ سچ خدائے پروردگارا، لاشریک تیری سرنائیا۔ محبان بیدوبی خیر یا اللہ تیرا اُچ منارا، محفل اِکو نظری آئیا۔ سچ پیغمبر نوری ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُشنائیا۔ طوبی طوبی کرے سرب سنسارا، عیسیٰ موسیٰ محمد سارے بیٹھے بھلائیا۔ شرع شریعت جگت ایمان بن تیرے دسے کوارا، چوڈاں طبق سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ بن ساچے حکمے کایاتت ہو یا اندھیارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچے بھگت رہے کوک، درگاہ ساچی کوک سنانیا۔ پاربر ہم کیوں سٹا گھوک، گوڑھی نیند اٹھ نہ کوئے کھلائیا۔ کلجک مایا رہی پھوک، جیواں جنتاں رہی جلائیا۔ پھرے دروہی پنج بھوت، گھر گھر رووے نیتر مارن دھائینا۔ کوئی نہ دسے سچ سپوت، پتا گود نہ کوئے سہائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ورتی بھوکھ، آسا ترسانہ کوئے میٹ مٹائیا۔ ہوئے ہنگتا لگا دوکھ، دُکھ

بھجن تیری اک سرنائیا۔ ساچی دے نہ کوئی گکھ، جو جننی ہر جن سچا جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچے سنت مارن طعنہ، اکو اک جنائیا۔ کتھے گئیوں سری بھگوانا، اپنا گکھ چھپائیا۔ کھجک کوڑی کرپا ہوئی پردھانا، چاروں گنت اپنا ڈنک وجائیا۔ ست دھرم نہ کوئی نشانہ، پرگت تیری کوئی نہ پائیا۔ نو نو چار ہو یا شیطانا، چار گنت لڑائیا۔ اٹھ جودھے سوربیر مرد مردانہ، پر بھ تیری اکو اوٹ رکھائیا۔ تیرا منتر آتم کوئی نہ گائے گانا، اجپا جاپ سمین سکے نہ کوئے بنائیا۔ دھن آتمک کسے نہ اُتے ترانہ، دھنی ناد نہ کوئے شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد تیرا دھیان لگائیا۔ گرگھ سارے رہے آکھ، دوئے جوڑ تیری سرنائیا۔ پر بھ پرگٹ ہو ساکھیا، نر ہر اپنا پھیرا پائیا۔ کھجک انتم ویکھ اندھیری رات، چاروں گنت نور نظر کوئے نہ آئیا۔ دہ دشا دے ڈونگھا کھات، پھڑ باہوں باہر نہ کوئے کڈھائیا۔ ساچی ملے نہ کوئی جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش پندھ نہ کوئے مکائیا۔ سچ پریتی کوئی نہ بٹھے نات، ناتا بدھاتا تیرا نہ کوئے جڑائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند سارے کردے بات، ہر دے ہر جو نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد تیری ملے سرنائیا۔ گرگھ ساچے مارن دھوا، بہڑی بہڑی رہے گر لائیا۔ کیوں سنگر بیٹھوں گکھ چھپا، تڈھ بن سکھ نہ کوئے دکھائیا۔ کھجک انت بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ چار ورنناں دے اک صلاح، ساچی سکھیا دھراک سمجھائیا۔ نانک نرگن تیرا اکو منتر گیا گا، چاروں گنت سرب سمجھائیا۔ گوہند اکو فتح ڈنکا گیا وجا، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ کھجک جیو بھلے پُرکھ اکال تیرا راہ، رہبر بن کے پھیرا پائیا۔ ڈبڈے پاتھر دے ترا، پاہن اپنا چرن چھہائیا۔ انتم ویلا رہیا آ، آتم پر ماتم وچھوڑا دے کٹائیا۔ سرتی شبدی جوڑ جڑا، ٹٹی گڈھ آپ پوائیا۔ ساچے گھوڑے لے چڑھا، اسو اکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گرگھ منگن تیری چرن سرنائیا۔ منگھ سارے پاون روؤا، نو نو چار خوشی منائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کام کرودھ کھجک انتم ویکھے ہولا، رنگن اپنا رنگ رنگائیا۔ رسنا پھکا بولن بولا، سنگر نام نہ کوئے دھیائیا۔ کوڑی کرپا بیخ ت کا یا جل بھرن ڈولا، سچ لگیا رہے سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ نظر نہ آئے کسے موؤا، بن موؤا خوشی منائیا۔ رسنا کہن چنگا ہو یا پر بھ کیتا ہر جو اولہا، سانوں سمجھ دتی نہ رانیا۔ کام کرودھ ساڈا بنے وچولا، مڑ مڑ جوئی جون بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھجک انتم تیرا ناؤں بھلی

جگت لوکانیا۔ منتمکھ بہہ خوشی مناؤن، رسنا جہوا اپنا راگ الایا۔ اگے سانوں پچھن والا کون، سنگر گرو نظر کوئے نہ آئی۔ جے کوئی سنت بھگت گئے سمجھاؤن، اگوں دین ڈرائیا۔ اٹھ سادھا تیری بھٹانگے دھون، پر بھ دتا بل بے پرواہیا۔ جگت واسنا کوڑی وگی پون، سنگدھی ست نظر کوئے نہ آئی۔ کرپا مہروان پُرکھ سوامی آپ آئے سمجھاؤن، بے سمجھاں سمجھ دئے پائی۔ جو تیرے نالوں بھلے اتم تیرے ہون، ملے صاحب سچی سرنایا۔ سنگر گودی ٹھانڈی نیند سون، اگنی تت نہ لاگے رانیا۔ من نوں دین نہ بھون، مہروان مہروان مہر نظر دے اٹھایا۔ جے رام بن کے ماریا روں، تیرا گھٹ کچھ نہ جائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، توں صاحب سرب گوسائینا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر اکلھ، پر بھ ساچے سچ جنایا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، پر بھ تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوں بھاوے توں لوں رکھ، لکھ چوڑا سی تیری جگت لوکانیا۔ جے تیتوں پچھا دے کے گئے نٹھ، مکھ بھوا بھجن واہو داہیا۔ توں مہربان ہو کے اینہاں دے اپنی اکھ، جو تیتوں رہے بھلایا۔ ہر دے ہو کے ہر جو وس، ہر مندر دے دکھایا۔ امرت جھرنا دے رس، بوند سوانتی مکھ چوایا۔ پاربرہم تیری کرپا اوہ سارے تیرے چرنی جان ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا کوئے رہن نہ پائی۔ نانک نرگن سرب جیاں دے کے گیا اکو مت، کھتری براہمن شودر ویش چار ورن بنو بھائی بھانیا۔ گو بند امرت آتم گیا جھٹ، دئی دوتی دور کرانیا۔ سرب جیاں دی اکو مت، سری بھگوان ملو چائیں چانیا۔ دوس رین اٹھے پہر گھر گبھیہر گا دو جس، جس جن تیری بنت بنایا۔ کر کرپا پُرکھ سمرتھ، تیری اکھ دئے کھلایا۔ تیرے نالوں نہ ہووے وکھ، گھر ساچے سو بھاپایا۔ اکے مندر گر مکھ گر سکھ سنگر نال جانا وس، سنگر شبد دو جا ہو نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار گنٹ دہ دشا سرشٹ سبائی اکو ناد جنایا۔ سنگر شبد سدا مہروان، پنج تت کم کسے نہ آئی۔ بن سنگر شبد نہ دو جا کوئی دھیان، سنگر سوامی اکو نظری آئی۔ سنگر شبد سہائی ہووے دو جہان، ایٹھے اوٹھے لئے ترانیا۔ لہنا دینا چکاوے آون جان، لکھ چوڑا سی پھند کٹانیا۔ سمرو سمرو سمرن اک بھگوان، سمرت روگ سوگ دکھ مٹانیا۔ گھر ٹھا کر ملے آن، دور ڈراڈا پنڈھ مکانیا۔ ٹھا کر ملیاں روپ بھگت بنے بھگوان، بھگوان بھگت اکو گھر بہہ کے

خوشی منائی۔ دوویں مل کے ساچا گیت اگئی گان، سوہلا ڈھولا اک سنائی۔ توں میرا تیرا دوجا دے نہ کوئے نشان، نشانہ سوہنگ رُپ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرشٹ سبائی دیونہارا سچا ور، گر کاشد وساؤ گھر وچ گھر، بھے بھیانک دوجا چکاؤ ڈر، بھیانک نظر کوئے نہ آئی۔

* ۲۴ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی بابو رام دے گرہ مقصودڑا ضلع لدھیانہ *

جگت و وہار رہیا بیت، مان ابھمان نظر کوئے نہ آئیندا۔ جنہاں ملے پر بھ سجن سنگر میت، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ تنہاں بھگتاں انتر آتم ہوئے ٹھنڈا سیت، اگنی تت نہ کوئے جلائیندا۔ آد جگد جگ پوکڑی نت نوت ساچی ریت، پتر میثور دکھیاں درد دکھ وندائیندا۔ ہرجن کایا ہر مندر بہہ کے گائے گیت، سچ مسیت اکو اک سہائیندا۔ پتر میثور تیس بخشے اگنی پریت، ناتا بدھاتا اک جڑائیندا۔ لیکھا چکائے ہست کیٹ، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ چھتر جھلائے شبدی سیس، جگدیش سو بھاپائیندا۔ پچھلا جیون پچھلی آیو جو پچھے گئی بیت، اگے سکھ ساگر رُپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اک اٹھائیندا۔

* ۲۴ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی بشن سنگھ دے نال گردوارا راڑے والا ضلع لدھیانہ *

امرت دیو نام شردائی، جس پیتیاں ترسنا رہے نہ رانیا۔ آتم پر ماتم وچھوڑا چکے جدائی، گھر میلا سچ سبھائی۔ رس پی وجے ودھائی، دُھن آتمک انادی راگ الائی۔ ملے میل شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہی، نرگن نرویر نراکار جوڑ جڑائی۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا ہووے تباہی، پنچ وکار رہن نہ پائی۔ دُرمت میل دُھے چھائی، نرمل ست سرُپ نظری آئی۔ سو جام سنت سہیلے دینا پیائی، جس پیتیاں انتر آتم سکھ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں دینا نام شردائی، ٹھانڈا سپر اکو اک جام پیائیندا۔ نام شردائی دیو چنگی، دست جھولی اک پائی۔ پنچ تت کایا جائے رنگی، رنگ

چلوں اکو نظری آئی۔ پاربرہم برہم بنے سنگی، گھر ساچا سنگ نبھائی۔ شبد اناد و بے مردنگی، انحد دُھن اُپجائی۔ جگت دوارا پار جائے لنگھی، نو دوار ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوت پرکاش ہووے ننگی، پڑدا کوئے رہن نہ پائی۔ امرت دھار ملے اننگی، نجھہر جھرن اِک جھرائیا۔ شبد سہیلا بنے سچا ست سنگی، سرتی اپنے نال ملائی۔ ٹھانڈی دھار وہائے اگمی گنگی، جگت سرتی نین شرمائی۔ پی پیالہ من مت بُدھ رہے نہ اندھی، اگیان اندھیر دُور کرائیا۔ اکو سُنے سُنائے ساچا چھندی، ڈھولا اگمِ اِلاہیا۔ اگے رہے نہ کوئی پابندی، لیکھا منگن کوئے نہ آئی۔ ساچی ملے اِک سنگدھی، دُرمت میل ڈیرہ ڈھاہیا۔ امرت جام سنت سہیلی سبجن اِک پلندی، سچ پیالہ ہتھ اُٹھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا در، گھر سچے اِکو آس رکھائی۔ نام شردائی ملے اٹھ، توٹ رہن نہ پائی۔ امرت جام رس آوے گھٹ، انرس اپنا رنگ رنگائی۔ کوڑ وِکار کدھے کُٹ، نکھی دھار اِک جنائی۔ سچ پرکاش اندروں پئے پُھٹ، جوتی نور ظہور رُشنائیا۔ صاحب سَنگر وکھائے گھ، جو بیٹھا گھ چھپائی۔ سانک ست کر میٹے دُکھ، درد دُکھ بھے بھجن دیا کمائی۔ امرت جام پی بولن سُنن دی ہو جائے چپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منگنہارا سچ ور، وست اِکو اِک منگ منگائی۔ نام شردائی دیو دان، وست امولک اِک وکھائیدا۔ جس پیتیاں انتر آتم ہوئے گیان، جگت اندھیر دُور کرائیدا۔ سچ سروور سر اشان، کاگ ہنس روپ وٹائیدا۔ نرگن دیا باقی جوت جگے مہان، گھر مندر اندر سو بھا پائیدا۔ تس گرہ امرت رس ملے مہان، سورس صاحب سَنگر شہنشاہ ہتھ پھڑائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا منگو اگمی ور، جس ملیاں سَنکھ ساگر روپ وٹائیدا۔ سچ پریم سچّی شردائی، شردھا پور اِک جنائیدا۔ جس پیتیاں نہ من رہے سو دائی، سنسا روگ سرب وٹائیدا۔ گھر وچ گھر وچے ودھائی، گرہ مندر سو بھا پائیدا۔ نور ظہور کرے رُشنائی، کملا پاتی کھیل کھلائیدا۔ سو پیالہ سچ دینا پیائی، جس پیتیاں رس ٹک کدے نہ جائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منگنہارا سچا ور، سچ پیالہ اِکو اِک وکھائیدا۔ نام شردائی ساچی مد، مدھر دُھن دے اُپجائی۔ کوڑی کرپا پار کرے حد، سچ مندر دے وکھائی۔ جتھے گر سَنگر دوویں رہے سچ، خوشیاں گیت گو بند الائی۔ سو گرہ بن کیوں کھیوں کرائے جج، حجرہ اِکو اِک وکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منگنہارا اِک ور، ساچا رس بن رسنا دینا ورتائی۔ ساچا رس امرت اپار، ہر سنتن ہتھ پھڑائی۔ گھر گسپھر بھر بھنڈار، اتوٹ

اٹھ ورتائیا۔ ساچے سنت سدا کرن پیار، مہر نظر نین اٹھائیا۔ بھلا بھٹکا جے کوئی آئے دوار، تِس آسا منسا پور کرائیا۔ پھر دا تُردا جوتی دھارا در آیا بھکھار، منگے منگ بے پرواہیا۔ کرپا کر سنت پیار، سجن دینی اک وڈیائیا۔ راڑے والا گرو گرو دوار، گر ویکھے شہنشاہیا۔ انتر انتر دیو آدھار، منتر منتر شبد جنائیا۔ دوجی رسنا کرو وچار، مٹی دند نال ملانیا۔ گھروں پیالہ امرت شردائی دینا پیال، باہروں منگن کوئے نہ جائیا۔ بنک دوار سوہے سچی دھر مسال، گرہ مندر خوشی دکھائیا۔ در مانگت پھرے کنگال، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ سنت سنگر سدا دیال، دیاوان اکھوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، منگنہارا سچ ور، وست اموک اکو منگ منگائیا۔

* ۲۴ سو ۲۰۲۰ پکرمی بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیرکھ ضلع لدھیانہ *

گر اوتار پیر پیغمبر آو نیڑے، سچکھنڈ نواسی پُرکھ اکال رہیا جنائیا۔ لوکات ویکھو جھیرے، دھرت دھول دے دہائیا۔ کوڑی کرپا وسدے کھیرے، ست دھرم نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج دیوے اپنے گیرے، چار گنت رہیا بھوائیا۔ جوٹھ جھوٹھ لگے ڈیرے، سچ سچ نظر کوئے نہ آئیا۔ سرشت سبائی ترے گن مایا آئی گھیرے، پلو سکے نہ کوئے چھڈائیا۔ ست است نہ کوئی نکھیرے، برہم مت نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر فرمانا رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آو کول، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ کلج ویکھو وچدا ڈھول، ڈنکا ڈورو کوڑ سنائیا۔ سچ دوار جو آئے کھول، سنجگ تریتا دوار کلج پھیرا پائیا۔ دھر دی بانی شبد اگم جو آئے بول، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان شبد لکھائیا۔ چار گنت دہ دشا سرشت سبائی کرے نہ کوئی اڈول، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر سندیسہ اک الایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو آ، زرنگن زرنگن رہیا جنائیا۔ نیز لوچن نین لوگھلا، پردہ روپ نہ کوئے دکھائیا۔ کلج انتم ساچا دسے نہ کوئے ملاح، بیڑا کندھ نہ کوئے اٹھائیا۔ چار گنت اندھیرا رہیا چھا، چند نور نہ کوئے رُشائیا۔ کوئی نہ جے ہرکاناں، ہردے ہر نہ کوئے وسائیا۔ کوئی کھاوے سور کوئی کھاوے گاں، ذبح

جُھری ہتھ اٹھایا۔ اپنا آپ سکے نہ کوئی چچان، برہم پاربرہم میل نہ کوئے ملائیا۔ راج راجان شاہ سلطان سچ کرے نہ کوئے نیاں، عدل ہتھ کسے نہ آئیا۔ ماواں پُتراں پریتی دے کوئی نہ، جھگڑا پیا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ا بھیدا آپ کھلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ گھر، سو صاحب آپ جنایا۔ مندر اندر ویکھو چڑھ، گرہ اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا نام بن جگت ترسنا کوئی نہ رہیا پڑھ، من واسنا چاروں کُنٹ دے دہائیا۔ سادہ سنت جیو جنت ادھ وچکارے سارے رہے اڑ، پاندھی پندھ نہ کوئے مکائیا۔ ملے میل نہ کوئے زرائن نر، نر ہر انگ نہ کوئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پڑدا لینا چک، پروردگار بے پرواہ آپ جنایا۔ نو نو چار اندھیرا گھپ، ست پرکاش نہ کوئے دکھائیا۔ جگت گیان دھرم نشان سرشٹ سبائی گیا چھپ، ست ستواد نظر کوئے نہ آئیا۔ غریب نمائیاں جگت نتائیاں سکے نہ کوئی بچھ، شاہ سلطان سچ سچ ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہرا اک سٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو میت، ست پُرکھ زرنجن آپ جنائیدا۔ لکھ چوراسی صاف دے نہ کوئے نیت، نیتیان سنگ نہ کوئے رکھائیدا۔ رسنا جہوا ہتی دند مندر مسجد شودوالے مٹھ گاؤندے گیت، انتر آتم پریم نہ کوئے لگائیدا۔ امرت رس کوڑا ہویا پیٹھ، دُرمت میل دُور نہ کوئے کرائیدا۔ ست سوامی انترجامی ہر سنگر وے نہ کسے چیت، چت وت ٹھگوری سرب رکھائیدا۔ در در گھر گھر جگت بھنڈار منگدے سارے بھیکھ، وست امولک نام جھولی کوئے نہ پائیدا۔ کلج انتم سارے ویکھو چوتھے جگ نیڑے آئی تاریخ، وار تھت سرب دین گواہیا۔ سبجگ تریتا دواپر کلج جس دی رکھدے گئے اڈیک، سو مہروان حکم ورتائیا۔ اپنی ہتھیں زرویر پُرکھ کرے آپ تصدین، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیا ئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ویکھن جگ، صدی بیسویں دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی جگت وکار لگی اگ، ست دیپ رہے گر لائیا۔ کسے مُرشد نہ ملے مکے کعبے کراؤناج، حضرت نور نہ کوئے رُشائیا۔ کسے رام نہ ملے مندر شودوالے مٹھ، کاہنا بنسری سچ نہ کوئے وجائیا۔ نانک گوبند چار کُنٹ دہ دشا کسے نہ آوے ہتھ، سنمگھ روپ نہ کوئے دکھائیا۔ نیتز روون تیر تھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنائستی دے دہائیا۔ وشن برہما شو واہو داہی رہے تھ، آپ اپنا پندھ مکائیا۔ نیتز رو اپنا

حال رہے دس، پاربرہم پر بھ سس جھکایا۔ سری بھگوان ساڈے کچھ نہیں وس، کلج اپنا تھم ورتایا۔ جگت جیواں کوڑی پائی نتھ، پھڑ ڈوری تند ہلایا۔
 انتر رہن نہ دتا تیرے نام رس، کوڑی وکھ اک بھرایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو سچا مارگ آئے دس، جیو جنت گئے جھلایا۔ جگت پریتی کرن اکھ، آتم
 میل نہ کوئے ملایا۔ بن ونجارے کھولن ہٹ، سوڈا نام نہ کوئے وکایا۔ رسنا جہوا گا گا گاتھ، جگت جیو کرن پڑھایا۔ ملے میل نہ پڑکھ سمراتھ، ساچی سمجھ
 نہ کوئے سمجھایا۔ سارے ہوئے انت بے بس، بے پرواہ تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بے انت تیری وڈیایا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ جگت وبار، سچکھنڈ بیٹھے سارے دین ڈہایا۔ صدی چوڈھویں آئی ہار، ہر ہر ہر دے نام نہ کوئے وسایا۔ بیس پیسے ہون خوار، جگت
 خواری پچھے بھجے واہو داہیا۔ ساچا متر ملے نہ میت مرار، سجن نظر کوئے نہ آیا۔ آتم پر ماتم دئے نہ کوئے آدھار، پاربرہم برہم بھو نہ کوئے کھلایا۔
 آتم بی کوئی نہ ویکھے سچ وبار، بھل بھلو اڑی پت ڈالی ساچے نام نہ کوئے مہکایا۔ گلشن کھڑے نہ کوئے گلزار، کلی کلی نہ کوئے مہکایا۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑی
 کریا رہی جھکھ مار، ساچا منتر سمجھ کوئے نہ پایا۔ چاروں کُنٹ دسے و بھچار، نہر کنت نہ کوئے ہنڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا
 ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھولی رہے اڈ، سچکھنڈ دوارے سس جھکایا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ تیری
 سرنایا۔ دروہی خدائے ساڈے خالی ہتھ، وست سنگ نہ کوئے جنایا۔ کلج انتم کھیڑا ہندا دسے بھٹھ، اگنی لنبو پنچ تت اکو لایا۔ ساچی ہتھ کسے نہ آوے
 برہم مت، من مت رہے پر نایا۔ ناڈ بہتر سب دی ابلے رت، امرت کھ سوانتی بوند امیوں رس نہ کوئے چوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اکو دینا ساچا ور، تھہ بن اور نہ کوئے سہایا۔ کلج ویکھ پر بھو اندھ گھور، گر اوتاراں رہیا جنایا۔ اٹھو ویکھو سادھ سنت بنے چور، کلج ٹھگی رہے
 کمایا۔ رسنا جہوا پا پا شور، جیواں جنتاں رہے جنایا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ سکے جوڑ، چھسکی لو نہ کوئے لگایا۔ پنچ وکارا کوئی نہ سکے ہوڑ، کام کرودھ لو بھ موہ
 ہنکار نہ ڈیرہ ڈہاہیا۔ ماس پنکھی پنچھی ہوئے ڈھور، دیوت روپ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا جنایا۔ گر
 اوتار پیغمبر ویکھو اگ لگی، ترے گن اپنا ت جنایا۔ کوڑی کرپا جگت ویرا گن پھرے بھجی، چاروں کُنٹ پھیرا پایا۔ من واسنا سرشٹ سبائی بدھی، ترسنا سکے

نہ کوئے بُجھایا۔ کوٹن کوٹ گرو بن بن کلجک انت ہنڈاون گدی، شاہ پاتشاہ سچ سلطانا گدیدار نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اں کلجک اتم رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی ویکھ حالت، ہوکا دے دے گئے سنایا۔ پاربرہم تھہ بن کوئی نہ کرے سچ عدالت، دو جہان مارگ کوئی نہ لایا۔ لوکمت دین مذہب ذات پات پائی بغاوت، جھگڑا کرے سرب لوکایا۔ تیرا نام کسے در نہ ہوئے سخاوت، مہروان مہر نظر نہ کوئے اٹھایا۔ کایا انتر من واسنا سب نوں لگی علامت، گر منتر جاپ نہ کوئے جپایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو ہر کا نام دے کے آئے امانت، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھایا۔ کلجک کوڑی کرپا کیتی وچ خیانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، نرور اپنی دیا کمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیز کھول ویکھو وسماد، وسمادی آپ جنایا۔ جگ چوکڑی کھیلیا کھیل وچ برہما، برہمانڈ رہیا جنایا۔ بودھ اگادھا شبد سنایا وسماد، کھانی بانی روپ دکھایا۔ اتم پر ماتم ساچی سکھیا دتی سادھ، سادھنا اکو اک رکھایا۔ بن رسنا جہوا مارا لگی آواز، سوئی سرتی شبد اٹھایا۔ نرگن سرگن رچ کے کاج، کرنی کرتا آپ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس دکھایا۔ کلجک ویکھو کوڑ مردنگ، ڈنکا اکو اک وجایا۔ گھر گھر اندر بیٹھا لنگھ، جگت دوارے سو بھاپایا۔ بن ہر نامے سارے کیتے ننگ، شبد دوشالہ ہتھ نہ کوئے اٹھایا۔ چاروں کُنٹ ننگی دسے کنڈ، مہر نظر کوئے نہ پانیا۔ بن ہر کنت جگت ڈہاگن نارہوئی رنڈ، سہاگ نظر کوئے نہ آیا۔ نیز رووے جیرج انڈ، اُتج سبتج رہی گر لایا۔ نیر وہائے کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ دے ڈہایا۔ پرگٹ ہو سورے سر بنگ، پاربرہم تیری سر نایا۔ بن تیرے کوئی نہ دیوے انند، انند اتم نہ کوئے دکھایا۔ جگت جیواں تھی گنڈھ، آپ اپنا میل ملایا۔ لکھ چوراسی چکے پندھ، آون جاون رہن نہ پانیا۔ ڈھر دا ڈھولا سنا اکو چھنڈ، چار ورن میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچا رنگ اک رنگایا۔ ساچا رنگ چاڑھ اگم، اگم اگڑے تیری سر نایا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی چم، چم درشتی دے بدلایا۔ ہرکھ سوگ نہ رہے غم، چنتا ڈکھ نہ کوئے جنایا۔ بھو کھلا ہنگ برہم، پاربرہم تیری سر نایا۔ کرتا پڑکھ کرے اپنا کم، کرنی کرتا اپنا پھیرا پانیا۔ سنت سہیلے ویکھ جن، بھگت بھگوان لئے اٹھایا۔ جو رسنا جہوا کہندے پر بھو دھن دھن، انتر اتم دھیان لگایا۔ تنہاں ٹھا کر ہو کے بیڑا بٹھ، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹایا۔

ویلے انت دیوے نہ کوئی ڈن، لیکھا منگے نہ کوئی رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سارے بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر نیڑے آکے گئے جھک، سجدہ سیس جگدیش کرائیا۔ سری بھگوان پُرکھ ابناشی پروردگار ساڈا پینڈا گیا مگ، ویلا انتم نیڑے آئیا۔ ساڈے کولوں کچھ
 نہ بچھ، ساڈی چلے نہ کوئے چترائیا۔ کلجک جیواں بھاگ گئے نکھٹ، جو پر بھ تینوں گئے بھلائیا۔ اکو پرگٹ کر اپنا ست، گو بند شبد روپ وٹائیا۔ دو جہاناں
 شیر ہو کے بک، بھبک اپنا نام لگائیا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے بھگت بھگوان گودی چک، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجک کوڑی دھارا بدل دے رُخ، ست
 ستوادی ساچا رُخ جنائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار ترے گن مایا دے کھ، کھنڈا کھرگ اک چکائیا۔ گر کھ گر سکھ جو پورب جنم گئے رُٹھ، انتم اپنا میل
 ملائیا۔ امرت جام دے گھٹ، نخبھر جھرنارس وکھائیا۔ تیری دھاروں پین اٹھ، ناتا توڑ پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک انتم دینا
 ور، گھر تیرے الکھ جگائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، دیاندھ دیا کمائیا۔ سنت سہیلے ویکھاں لال، گر کھ گر سکھ گود اٹھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت
 جوت کراں رُشنائیا۔ لیکھ چکاواں شاہ کنگال، بھوپت بھوپ اک سرنائیا۔ گر شبد ہو کے بناں دلال، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ بھے چکاواں انتم کال، مہاکال،
 نہ کوئے ڈرائیا۔ کایا مندر اندر گھر وچ گھر وکھاواں سچی دھر مسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ جس مندر اٹھے پہر و بے تال، شبد انادی انحد راگ سنائیا۔
 ساچا امرت جام دیاں پیال، رس اکو اک وکھائیا۔ دیا دیک جوتی بال، گھر ساچے کر رُشنائیا۔ آپے پچھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر اں منے آپ سوال، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 سارے گئے من، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ کلجک انتم سری بھگوان دے ڈن، ڈنکا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کوڑی کرپا بھانڈا دے بھن، بھے بھو اک وکھائیا۔
 ساچا راگ سناکن، شبد انادی آپ پرگٹائیا۔ ڈبدا بیڑا دے بنھ، صاحب اپنے کندھ اٹھائیا۔ نوری چاڑھ اکو چند، دو جہان کرے رُشنائیا۔ گیت سنا گئی
 چھند، ساچا ڈھولا اک درڑائیا۔ جس سمتر آون جاون مکے پنڈھ، لکھ چوراسی گیڑ رہن نہ پائیا۔ پریم پریتی انتر آتم آئے اند، رس اکو اک وکھائیا۔ سچ
 دوارے منگی منگ، خالی جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی

دیکھو کھت، دُھر دا لیکھا آپ جنایا۔ سارے کہہ کے آئے واک بھوکت، بھوش سمجھ کوئے نہ پانیا۔ نو کھنڈ ست دیپ برہمنڈ کھنڈ اڈیکاں کرے نت، نو ت بیٹھا دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ پرگٹ ہوئے ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار جنایا۔ آپ سہائے بسنتی رت، پت ڈالی سرب مہکایا۔ جن بھگتاں آ کے لئے بچھے، دکھیاں دکھ لئے ونڈایا۔ برہوں ویراگ جو گئے سک، تنہا امرت میگھ برسایا۔ جو دھیان کر کے بیٹھے ماتا گھ، تنہ دیکھے چائیں چانیا۔ جو رسنا جہوا گاؤندے اُجل کرے گھ، دُرمت میل دئے دھوایا۔ سنت سہیلے گرگھ گودی لئے چک، آپ اپنے انگ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے دیو لیکھ، سو سنگر آپ جنایا۔ لوکات ساڈا سُنجا ہویا دیس، سانجھووال سنگ نہ کوئے رکھایا۔ کرپا کرے نر نریش، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ حکم سنائے وشن برہم شو مہیش، دُھر دی دھار آپ جنایا۔ دو جہاناں لئے دیکھ، پُری لوء آکاش دھرت دھول پھول پھولایا۔ جن بھگتاں کر ساچا ہیت، ہتکاری دیا کمایا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ بودھ اگادھی شبد انادی دتے اگئی کھڈ، انجھو اپنی کار جنایا۔ چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر جومات دتے بھج، دُھر دا ڈھولا راگ سنایا۔ تنہاں انتر وڈ کے مانی سیج، سیج سہنجی سوبھا پانیا۔ جوتی نور دتا تیج، شبدی دھار ناد سنایا۔ سو صاحب سنگر آد پُرکھ اپر مہر سوامی نرگن سب نوں رہیا دیکھ، بن نیتنیں اکھ گھلایا۔ کلجگ انتم کوڈا رہن نہ دیوے بھیکھ، بھیکھادھاری دئے مٹایا۔ وشنوں خبردار کرے اُتے سٹا باشک سیج، سانگو پانگ دئے ہلایا۔ برہمے اندر وڈ کے دیوے بھیت، اپنا برہم لینا جگایا۔ شکر تیری ترسول کرے رن کھیت، بھومی بیٹھی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچی سرنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیو بیان، پُرکھ اکال دین دیاں آپ جنائندا۔ کلجگ لوکات چھڈی دھر مسال، بچھے دھیان نہ کوئے رکھائندا۔ ابناشی کرتے اپنی چوراسی آپ سنبھال، ڈوری اپنے ہتھ اٹھایا۔ صدی یسویں سارے ہوئے کنگال، غریبی گھر گھر پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا دے دکھال، لیکھ پیکھ تیرا سدا گن گانیا۔ سری بھگوان دتے بول، انبولت راگ جنایا۔ سچ دست نہ کسے کول، خالی بھانڈے نظری آیا۔ پار برہم پر بھ تولنہارا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ لکھ چوراسی وچوں گرگھ تھوڑے بیٹھے اڈول، جنہاں ہر جو رہیا بھو چکایا۔ اندر باہر گپت ظاہر توں

میرا میں تیرا سدا و جاؤندے رہے ڈھول، ڈھولا راگ اِکو اِک گایا۔ ہر کا بھیو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، راسی رت وِج کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا ڈھر دا ور، شبد دِلاسا اِک جنایا۔ شبد دِلاسا دیوے آپ، سرب رہیا جنایا۔ کلج انتم ویکھ کھیل تماش، نرگن نرگن پھیرا پانیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا کلمہ پڑھدے رہے جاپ، رسنا بول کہندے رہے باپ، پتا نورو نور خدایا۔ صدی چو دھویں سب نوں دیوے جواب، پچھلا لیکھا لہنا جھولی دیوے پانیا۔ اگے ہو کرے حساب، حاصل ضرب اپنے انک بنایا۔ نرگن نرگن دیونہار سچ خطاب، شبد گرو پر سدھ اِک کرایا۔ جس نوں نیوں نیوں سجدہ سارے کرن آداب، نیترا آکھ سکے نہ کوئے اُٹھایا۔ شبد اگم مارے آواز، دو جہاناں دے جگایا۔ لکھ چوراسی ویکھے رچیا کاج، انڈج جیرج اُتہج سیتج پھول پھولایا۔ جن بھگتاں جنائے اِک سماج، ڈھر دی سکھیا سچ درڑایا۔ ہر سرنائی ڈگنا بھاج، کلج پیڈا پنڈھ مکانیا۔ ملے وڈیائی لوکماں، درگاہ ساچی رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج انتم ویکھ دکھایا۔ کلج انتم ویکھ نرنکار، نرگن سرگن رہیا سمجھایا۔ سرشٹ سبائی کرو وچار، بدھیوان آکھ گھلایا۔ غفلت آلس نندرا دیو اتار، ڈئی دوتی پڑا لاہیا۔ مجلس کرو سچ دربار، درگاہ ساچی سو بھاپانیا۔ کوڑی خصلت دیو نوار، اصلیت وچوں نظری آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دھام اِک سمجھایا۔ ساچا دھام دے بھگونت، کلج انت انت جنایا۔ سرشٹ سبائی اِکو کنت، نر ہر نرائن اکھوایا۔ جگ چو کڑی دیوے منت، منتر اپنا نام سمجھایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم میل ملایا۔ دوجے در نہ جاوے منگت، دیونہار سدا اکھوایا۔ جس دا بھیو نہ پاوے کوئی ملا پنڈت، شیخ مسانک انت کہن نہ آیا۔ سو صاحب کھیل کھلاوے جیرج انڈت، اُتہج سیتج خوشی منایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دکھائے کھڑ، لوکماں ریتی نیتی چاروں کُنٹ سچ سچ نظر کوئے نہ آیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھو ساڈی ہوئی بس، اِکو تیری اوٹ رکھایا۔ آؤندے سارے مارگ آئے دس، ڈھر سندیسہ اِک سنایا۔ کلج انت سری بھگونت ہوئے پرگٹ، نرگن نرگن نوری جوت کرے رُشنا یا۔ شبد اگم گاوے گتھ، بانی بودھ اگادھ جنایا۔ کلج کوڑی کرپا دیوے متھ، مایا متا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جن بھگتاں کھول نرگن آکھ، نچ نیترا نور کرے رُشنا یا۔ اگلا بھیت جائے دس، پڑا

دُئی دَویت چُکائی۔ پریم پریتی اندر جاؤ پھس، فیصلہ کرے حق خُدا ئیا۔ امرت آتم لوورس، اٹھسٹھ تیرتھ لبھن کوئے نہ جائیا۔ گھر پیر پیغمبر ویکھو سمرتھ، نچ گھر بیٹھا ڈیرہ لائی۔ لہنا چکاوتت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بدھ سنگ کدے نہ جائیا۔ اکو لو برہم مت، برہم و دیا شبد پڑھائی۔ سچ پریتی ہونا وس، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا راگ سنائی۔ پتیر میثور سرب سوامی بدن کرو دوائے جوڑ ہتھ، مان ابھمان نظر کوئے نہ آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ ویکھ حق، حقیقت تیری جھولی پائی۔ بن پاندھی راہی مارگ گئے تھک، سارے کہن رہبر اکو بے پرواہیا۔ آد جگاد کرنی کرتا رکھے اپنے ہتھ، جگ چوکڑی گیڑے اندر بھوئی۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں ساچا مارگ دیوے دس، ڈو نگھی بھوری کایا کوری پار کرائیا۔ گھر نرمل جوت کر پرگٹ، اندھ اندھیرا دئے مٹائی۔ ست سرؤپی دے رس، ترسنا بھکھ گوائیا۔ سرت سوانی پوری آس، شبد ہانی جوڑ جڑائی۔ لگے بھاگ کایا پر بھاس، پت ڈالی آپ مہکائی۔ لیکھے لائے جن سواس، جو ہر ہر نام دھیائی۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس بنائے اپنے داس، داسی داس ساچی سیو لگائی۔ سو کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھ، اگم اتھاہ وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج انت سری بھگوانت، گر اوتار پیر پیغمبر لیکھ چکائے ساچے سنت، گر گھ گر سکھ نراسارہن کوئے نہ پائی۔

* ۲۵ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی نچھتر سنگھ دے گرہ پنڈ دبرجی ضلع لدھیانہ *

ہر جن ملے پر بھ سجن ساک، سچھنڈ نو اسی دیا کمائیندا۔ لوکمت وڈیائی وڈ وڈ بھاگ، مہروان پر بھ مہر نظر اٹھائیندا۔ انتر آتم اُپجاوے اک ویراگ، برہوں چوٹ نرالی آپ لگائیندا۔ بند کواڑی کھولے تاک، بجر کپائی توڑ تڑائیندا۔ شبد سنائے ساچا ناد، دُھن انادی آپ اُپجائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، دپیک دیا ڈمگائیندا۔ جگ جنم جگت پت لئے راہ، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ نچ نیتز کھول اٹھ، نرگن اپنا میل ملائیندا۔ ساچا مارگ دُھر دا دس، پاندھی اپنے گھر بنائیندا۔ کوڑی کریا کھیڑا کرنا بھٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم ملاؤنا پُرکھ سمرتھ، گھر ساچے خوشی دکھائیندا۔ اکو ڈھولا ساچا نام گاؤنی گاتھ، اکھر

وکھر آپ پڑھائیندا۔ سدا سہیلا بن سوامی وسے ساتھ، ہر جن ساچا سنگ نبھائیندا۔ رین اندھیری میٹے رات، گھر ساچا چند چمکائیندا۔ نام بھنڈارا دے دات،
 مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ لیکھا چکے ذات پات، جس جن اپنا رنگ رنگائیندا۔ دین مذہب سٹے ڈوگھے کھات، بھيو ابھیدا جس کھائیندا۔ چار ورن جنائے اک
 جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش گھر ساچے آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد نرائن نر، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔
 بھگتاں نیاں اینکار، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی بن سیوادر، ساچی سیوا آپ کمائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، ہر جن میلے سچ سبھائیا۔ ناتا توڑ کوڑا
 سنسار، بدھاتا اپنے نال جڑائیا۔ گان سنائے اگمی دھار، ساچا ڈھولا راگ الائیا۔ امرت آتم جام پیال، اگنی تت دے بھجائیا۔ گھر دیک جوتی اکو بال،
 اگیان اندھیر دے مٹائیا۔ گھر وچ گھر وکھا سچ دھر مسال، ساچا مندر دے سہائیا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ ست سرپ بن دلال، بیڑا
 اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت جانا ہر سچا سچن، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ چرن دھوڑ
 کرائے اگمی مجن، دُرمت کگا میل دھوائیندا۔ آتم پر ماتم سوہنگ دے سچا بھجن، سرتی شبد میل ملائیندا۔ جگ چوکڑی بیڑا آئے بنھن، مہروان مہر نظر
 اٹھائیندا۔ پنچ وکارا کرن آئے کھنڈن، کھنڈا کھرگ نام چمکائیندا۔ توڑن آئے چوراسی بندھن، بندگی اکو نام سمجھائیندا۔ دیون آئے پرماندن، نج آتم رس
 چکھائیندا۔ دین دیال بن بخشدن، بخشش اپنی آپ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی دوجے در نہ جائے منگن، شبد بھنڈاری آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، ہر جن ساچے بھيو چمکائیندا۔ ہر جن میل سچ در، گھر ساچے وے ودھائیا۔ کرپا کر نرائن نر، نر ہر اکو اکھ کھائیا۔ ساچے مندر آپ
 وڑ، گھر گھر وچ بول بولائیا۔ اگمی ڈنڈے جائے چڑھ، آوند ا جاندا نظر کسے نہ آئیا۔ سچ محلے صاحب کھر، سوچھ سرپ درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اپائیا۔ ہر جن اپائے وچوں لکھ چوراسی، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم کٹ جم دی پھاسی، فیصلہ اکو حق سنائیا۔
 ہر جن ہر بھگت سیو کرے پر بھ بن کے داس داسی، نرگن نر ویر ہوئے سہائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسی، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے جن بھگت، سری بھگوان دے وڈیائیا۔ لیکھے لا بوند رکت، جوتی نور کرے رشنائیا۔ پورب

لہنا دیوے قرض، لیکھا لوکمت چُکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائی۔ دیوے وڈیائی سدا جگ چار، جگ چو کڑی خوشی منائی۔ بھگتاں بھر بھگتی بھنڈار، وست امولک جھولی پائی۔ دُھر دانام دس گفتار، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ رسنا جہوا بول جیکار، مٹی دند صفت صلاحیا۔ بھیو کھلئے ٹوں میرا میں تیرا یار، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رُپ وکھائی۔ کایا مندر اندر کھول کواڑ، پڑدا دئی دویت چُکائی۔ کر پرکاش دُھر دی دھار، بن تیل باقی دیک ڈمگائی۔ اگئی برکھے امرت دھار، جھرنا نچھر اک جھرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت وکھائے خوشی بہار، خزاں رُپ نہ کوئے وٹائی۔ بھگت جناں پر بھ بے پرواہیا، بے پرواہی وچ رکھائیندا۔ ناتا توڑ ترے گن مایا، مایا متا موہ مٹائیندا۔ سمر تھ پُرکھ سر دیوے ٹھنڈی چھایا، مہر ہتھ اُپر ٹکائیندا۔ جنم جنم وچوں بدلے کایا، کایا کوڑی کنچن رُپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن اپنا بھیو چُکائیندا۔ ہر جن بھیو کھلئے آپ، گھر مندر سو بھا پائی۔ ست جنائے اکو جاپ، سوہنگ ڈھولا راگ سنائی۔ ناتا جڑے پتا باپ، پوت سپوتا گود سہائی۔ دوہاں ملے اکو ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے وٹائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے آکھ، اچی کوک کوک سنائی۔ بن سری بھگوان کوئی نہ چلے ساتھ، سگلا سنگ نہ کوئے بنائی۔ آد جگاد جگ چو کڑی سرب جیاں اک رکھنا تھ، رگھت اکو نظری آئی۔ دیونہارا دُھر دی دات، نام خزانہ جھولی پائی۔ سناونہار اگئی بات، شبد اناد دُھن کرے شنوئی۔ پوری کر نہارا خواہش، خالص رُپ دے وکھائی۔ لیکھے لائے ہڈ ماس، ناڑی رت اپنی جھولی پائی۔ اک جنائے اجپا جاپ، بن سواس سواس چلائی۔ ساچا تھاپن جگ جگ تھاپ، جن بھگت دے اٹھائی۔ کر کھیل رسول پاک، پروردگار ہوئے سہائی۔ زرگن زرویر بن کے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائی۔ کر کرپا جس دا کھولے تاک، تس اپنی بوجھ بُجھائی۔ جن بھگتاں نت نوت دیونہارا دات، نام ندھان سری بھگوان ساچا جھولی پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے آپ ترائی۔ ہر جن تارے دیا کر، دیاوان وڈی وڈیائی۔ ویکھ وکھائے ساچے گھر، گھر مندر سو بھا پائی۔ جنم کرم چُکائے ڈر، ورن برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ لیکھے لائے سیس دھڑ، تتوت اپنا رنگ رنگائی۔ حکم سنائے ساچے پوڑے چٹھ، چوٹی اکو ڈیرہ لائی۔ ہر سنت سہیلے گرو گُر چیلے آتم پر ماتم سوہنگ شبد لینا پڑھ، زرگن سرگن اکو رُپ نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا وڈیائی۔ ہر کا

نام پڑھنا ایک، آد جگاد ہر رکھائیندا۔ جگ چوکڑی کرے بدھ بیک، نرمل روپ انوپ درسائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنچ تت اگن نہ کوئے تپائیندا۔ سنجادے نہ کایا کھیت، راکھا ہر جو نظری آئیندا۔ جن بھگتاں کر کے اپنا ہیت، پریتم پریتی توڑ نبھائیندا۔ کلجگ اتم کھیلے کھید، خالق خلق ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، ہتکاری پھیرا پائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ برہمنڈ برہمانڈ رہیا ویکھ، نیتز لوچن نین اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان آپ ملائیندا۔ بھگت بھگوان جائے مل، ملنی ہر جگدیش کرانیا۔ دھرم دواریوں نہ جائے ہل، لکھ چوراسی ناتا دئے تڑائیا۔ بحر کپائی توڑ سل، سکھ ساگر روپ وچ سائیا۔ نظری آئے مستک تل، جوت لاٹ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن میلانے ملائیا۔ ہر جن میل ملانے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بند دوارا کھول در، دروازہ اکو اک سہائیا۔ سنت سجن لئے پھڑ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ لیکھا چکا سیس دھڑ، نرمل جوت جوت رُشنائیا۔ اتم لے کے جائے اپنے گھر، گرہ مندر سو بھاپائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوارے جائے وڑ، محل اٹل سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر جو اپنے رنگ رنگائیا۔ ہر جن رنگ رنگے انمول، کرتا قیمت کوئے نہ لائیندا۔ صاحب ستگر ست ستوادی بن کے تول، ساچا کنڈا نام ہتھ اٹھائیندا۔ نرگن نرگن بن وچولا، جوتی شبدری میل ملائیندا۔ اتم پر ماتم گا ڈھولا، سوہنگ راگ سناائیندا۔ پکڑ اٹھا پڑدا اوہلا، ستمگھ اپنی دھار جناائیندا۔ پریم پریتی کھیلے ہولا، لال گلالا رنگ رنگائیندا۔ دیوے وڈیائی ہر جن اپر دھولا، دھرنی دھرت دھول آپ سہائیندا۔ پنچ وکار پائے کوئی نہ رولا، ہاہاکار نہ کوئے لائیندا۔ جن بھگتاں صاحب سوامی ملے آپ مول، ہر گھٹ مولیا لکھ چوراسی اندر نظری آئیندا۔ سنت سجن کدے نہ پاون رولا، انتر اتم سُن سادھ نین موند سرب دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ہر بھگت ہری دوار ہر کرتار ہر مندر آپ بہائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہہکرمی نیشکام اپنا کرم کمائیندا۔

* ۲۵ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ پدی ضلع لدھیانہ *

سچھنڈ سچ دربار، سو پُرکھ زرنجن سو بھاپائیا۔ سچ در گرو اوتار، چرن کول منگن سرنائیا۔ سچ در گاہ پیر پیغمبر کرن پیار، سجدہ سیس جگدیش جھکانیا۔ اُچی کوک کرن پکار، بن رسنا جہوار ہے سنائیا۔ کرپا کر سر جنہار، بے انت بے پرواہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء تیرا آکار، کرنی کرتے تیری سچ سرنائیا۔ جگ چوکڑی پیٹے وچ سنسار، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ اپنا پنڈھ مُکائیا۔ نت نوت کرے کھیل اپر اپار، اپر مہر سوامی اپنی دھار چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سچھنڈ دوارے سارے سنان، اُچی کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ اکال کر دھیان، بے پرواہ اپنی نظر اٹھائیا۔ سر شٹ سبائی دسے نہ کوئی گیان، ہر کا نام جھولی کوئی نہ پائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ہوئے بے ایمان، صدق صبوری نظر کوئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑا سی گھٹ گھٹ اندر وڑیا کوڑ شیطان، شرع کرے اک لڑائیا۔ تیرا نور ظاہر ظہور کرے نہ کوئی پہچان، بے پہچان تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا ڈھولے سارے گان، سنگر شبد راگ نہ کوئے الا ئیا۔ اٹھسٹھ تیر تھ نہاون جگت جیو جہان، کایا انتر سچ سروور اشان نہ کوئے کرائیا۔ گردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ لبھدے پھرن بھگوان، گھر وچ گھر پڑا چک پر میثور درس کوئے نہ پائیا۔ تیل باقی لے کے دیک جگاوندے پھرن وچ شمشان، کایا کوری ڈو نگھی بھوری جوت زرنجن نہ کوئے جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، صلح کل تیری سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ وڈ امام، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کلمہ تیرا کلام، نبی رسول گئے جس گائیا۔ دھر سندیسہ دے عوام، چار گنٹ کر جنائیا۔ کلجگ انت چاروں گنٹ دسے حرام، ست نظر کوئے نہ آئیا۔ پنچ وکار سارے بنے غلام، ملا شیخ ثابت نظر کوئے نہ آئیا۔ دھر دا بھلیا اک پیغام، پیغمبر بھے سر نہ کوئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار در کھلو، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ سری بھگوان پرگٹ ہو، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی کلجگ ساچی دسے نہ کوئی لو، نو نو چار اندھیرا چھائیا۔ دُرمت میل سکے نہ کوئی دھو، سر سروور بیٹھے کھ بھوائیا۔ درس دکھائے نہ کوئی آگے ہو، بجر کپائی پڑا کوئے نہ لایا۔ امرت دھارا نخبھر دیوے نہ کوئی چو، بوئند سوانتی کھ چوائیا۔ آد زرنجن تیرا نور ساچی جوت دسائے نہ

کوئی سو، سو بھاؤنت تیرا ناد نہ کوئے وجایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا جگت لوکائی موہ، مُجّت تیری توڑ نہ کوئے نبھایا۔ آتم پر ماتم گھر وچ گھر سکے نہ چھوہ، جگت وچھوڑا پا کے دئے ڈہایا۔ سری بھگوان وڈ مہروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں جوگا ہو، ہوکا دے کے رہے جنایا۔ پیر پیغمبر سارے کہن، بن رسنا راگ الایا۔ پروردگار ویکھ اپنے نین، بے نظیر نظر اٹھایا۔ کوڑی کریا کل وینہدی جھوٹھے وہن، ساچا آتم پر ماتم نظر کسے نہ آیا۔ اگھ کھلے نہ کسے عین، نُفطہ نوُن نہ کوئے مٹایا۔ حمزہ سکے نہ کوئے کہن، الف یے مکی سرب پڑھایا۔ نظر نہ آئے کوئی ساک سین، سجن بیٹھے کھ بھوایا۔ انجیل قرآن کوک کوک نیتز نیناں پاوے وین، چاروں کنٹ دئے ڈہایا۔ ناتا تھائی بھین، ساچا میت نظر کوئے نہ آیا۔ مایا رانی گھر گھر وڑ گئی ڈین، سادھاں سنتاں رہی کھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مُرید مُرشد ویکھ دکھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے بھاکھ، بھاکھیا اپنی رہے جنایا۔ پرگٹ ہو سرب گنتاس، بے انت تیری وڈیایا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان سارے رہے آکھ، آخر تیری اوٹ تکایا۔ نو کھنڈ پر تھی زرگن سرگن تیری چلدی رہی شاخ، گر گر شبدی روپ وٹایا۔ ست مارگ چلن دی دسدے رہے جانچ، ڈھر سندیسہ نام سٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے اپنا گھر، گھر انتم پھیرا پانیا۔ پیر پیغمبر کہن میرے محبوب، مُجّت تیری نظر کسے نہ آیا۔ چوڈاں طبقاں دے کے آئے سچ ثبوت، صاحب سلام اکو آپ بلایا۔ اُچ محلّا تیرا دس کے آئے عروج، عرش فرش ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، زرگن زرویر زراکار اپنی لوکمت ویکھ لوکایا۔ اوتار گرو سارے کہندے، دوئے جوڑ واسطہ پانیا۔ پر م پُرکھ تیری چرنیں ڈھینہدے، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ سچ دوارے کٹھے ہو کے بہندے، گھر اکو متا پکایا۔ جگ جگ تیرا بھانا آئے سہندے، کھ کھ شکر منایا۔ انتم ویکھ کجگ دھار کجگ جیو ڈو نگھی ویہن وہندے، بن تیرے سکے نہ کوئے بچایا۔ شاستر سمتر وید پُران پڑھ پڑھ مُلا شیخ مسانک پنڈت پاندھے کہندے، انتر آتم گیان گوجھ نہ کوئے جنایا۔ انتم سب دے مکن والے پینڈے، پاندھی رہن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کجگ انتم ویکھ دکھایا۔ گر اوتاراں سُن کے بات، پیر پیغمبر ڈھولے گانیا۔ نال اٹھے بھگت اٹھاراں اکو ذات، زرگن نور روپ پرگٹایا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش،

ابناشی کرتے تیری سرنایا۔ ہوں بالک تیرے داس، بن یاچک سیو کمایا۔ سچ میننتی اک ارداس، درگاہ ساچی اک عرضویا۔ اٹھ ویکھ کھیل تماش، خلق خدائے رہی گرا لایا۔ سچ وست کسے نہ پاس، خالی ہتھ دے ڈھایا۔ پنج تت خالی پنتلا ہڈ ناڑی ماس، نو دوارے نورس کم کسے نہ آیا۔ ساچے مندر ساچا دیپ کرے نہ کوئے پرکاش، گھٹ نور نہ کوئے دکھایا۔ اُچ محل چڑھ کے تیرے مندر وڑ کے درشن کر کے سارے آئے آکھ، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ اٹھ مہروان مار دھیان کلجک جھات، بند تاکی پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیایا۔ بھگتاں ویکھ اٹھے سنت، سچکھنڈ ساچے وجے ودھایا۔ پاربرہم توں اکو کنت، لکھ چوڑاسی رہیا پرنایا۔ تیری دھار جیو جنت، چارے کھانی وجے ودھایا۔ چارے بانی تیری بنت، پراپنتی مدھم بیکھری راگ سنا یا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت سارے لکھ کے گئے سند، دُھر دا لیکھا لیکھ جنا یا۔ سری بھگوان سب نوں دیوے آتم انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی سدا بخشند، بخشش اپنے ہتھ رکھایا۔ دوئے جوڑ نمسکار کرے بندنا بند، بندگی ڈنڈوت اکو اک جنا یا۔ کرپا کر دُئی دویت ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹایا۔ پُرکھ اکال اک سنا ساچا چھند، دو جہان لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم تیرا راگ الایا۔ سنتاں ویکھ اٹھے گرگھ، اپنا بل پرگٹایا۔ کرپا کر پر بھو اسیں تیرے مانکھ، منس ذاتی لکھ چوڑاسی وچوں ملی وڈیایا۔ لوکات آکے سانوں بچھ، تیرے ویراگ اندر بیٹھے دھیان لگایا۔ بھگتی گن نہیں ساڈے کول کچھ، وست اموکھ ہتھ نہ کوئے رکھایا۔ مہروان سری بھگوان لوکات ساڈے نال نہ رس، کروٹ بدل کھڑا دے دکھایا۔ زویر تیرا اُجل ویکھئے کھ، ست سروپی تیرا نور نظری آیا۔ آون جاون مٹے دُکھ، جنم کرم نظر کوئے نہ آیا۔ پھیرا پا ابناشی اچت، چیتن اپنا روپ پرگٹایا۔ دیاں ہو کے سوامی تھ، مہروان مہر نظر تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اک عرضویا۔ گرکھاں ویکھ گر سکھ جاگے، جاگرت جوت کرے رُشایا۔ ہر سرنائی آون بھاگے، منزل منزل پنندھ مُکایا۔ رسنا گاون گیت سہاگے، ساچا چھند بند بنا یا۔ پاربرہم تڈھ بن سوارے کوئی نہ کاچے، کرتے قیمت کوئی نہ پانیا۔ غریب نمائیاں توں ہی نوازیں، سر اپنا ہتھ لگایا۔ جگ چوکڑی ساجن ساچیں، کلجک اتم لیکھا دے مُکایا۔ کوڑی کرپا لگے راجن راجے، سچ سلطان سچ دھرم نہ کوئے دکھایا۔ اتم سب دی رکھے کوئی نہ لاجے، شرم حیا

گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بن تیرے کوئی نہ پکڑے واگے، بے مہاری پھرے لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نام دے و جا کے گئے واہے، جگ چوکڑی راگ سنائیا۔ نام ندھان دے کے گئے داہے، وست امولک اک وکھائیا۔ اتم کہہ کے گئے کل اتم پرگٹ ہووے شاہ پاتشاہ وڈ مہاراجے، مہان بیدوبی خیر یا اللہ الہی نور بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جو ساجن ساہے، شبدی سوت دے وڈیائیا۔ وشن برہما شو جس دے حکمے اندر پھرن بھاجے، نت نوت سیو کمائیا۔ ترے گن مایا پنچ تت جس بنائے بھانڈے، لکھ چوڑاسی گھاٹ گھر وکھائیا۔ جگت واسنا کھول وکھائے نو دروازے، آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگنا جگت پر کرتی بندھن پائیا۔ گھر وچ گھر بہہ کے اپنا کھیل کرے بودھ اگادھے، شبد انادی ناد سنائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاشے، دیا باقی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ گر سکھاں ویکھ اٹھی دھرنی، دھرت دھول دے دہائیا۔ تھہ بن میری رکھیا کسے نہ کرنی، چاروں گنت ہوئے نہ کوئے سہائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کوڑی کریا لٹنی، جھگڑا دین مذہب وکھائیا۔ تیری دھار بے پرواہ ساچی سچ کسے نہ پڑھنی، مایا ممتا بیڑا رہی ڈبائیا۔ غریب نواز شاہ سلطان میں ڈگاں تیرے چرنیں، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اپنیاں بھگتاں کھول اکھ ہرنی پھرنی، سچ نیتز کر رشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ دھرنی ویکھ اٹھیا ساگر، صاحب سنگر تیرے اگے میننتی اک سنائیا۔ لکھ چوڑاسی تیرا روپ کایا گاگر، ڈونگھی بھوری ویکھ وکھائیا۔ تیرے امرت کتے نہ ملے آدر، تیرا نور نور نہ کوئے پرگٹائیا۔ توں کریم کرتا سچا قادر، قدرت تیرے ہتھ نظری آئیا۔ مہروان مہروان مہروان کلجگ اتم دے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ توں صاحب سلطان جو دھا سور پیر وڈ بہادر، شہنشاہ تیری وڈی وڈیائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، دئی دوتی ڈیرہ ڈھاہیا۔ سارے رل کے تیرے نام دے بنیے جگت سو داگر، وچ اکو اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دوجی حاجت ہو رہن نہ پائیا۔ ساگر ویکھ اٹھے لوک پر لوک، دو جہان دین دہائیا۔ سری بھگوان تیرا بھانا سکے نہ کوئی روک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گا کے گئے سلوک، سچ سندیسہ تیرا ناد الایا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے اپنی موع، موجودہ بھیو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ شبد اگئی اک اٹھائے فوج، لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈاں اٹبج سیتج حکم منائیا۔ جس دوارے کوئی نہ سکے

پہنچ، تیس مندر بہہ کے اپنا حکم جنا گیا۔ جس دی کوئی سوچ نہ سکے سوچ، سو صاحب سنگر اپنی کار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سری بھگوان تیرے چرن ملے سرنا گیا۔ لوک پر لوک ویکھ، برہمنڈ کھنڈ دین ڈہانیا۔ پاربرہم تیرا دیکھئے بھیکھ، نو نو چار اکھ ٹھلایا۔ کون مندر کون گھر کون گرہ کون نگری کون دوار و میں دیس، کون منزل ڈیرہ لایا۔ کون شبد کون ناد کون دُھن کون راگ کون کلمہ دیس اپدیش، کون کائنات دیس سمجھایا۔ کون امرت کون جام، کون دیویں سچا نام، کون روپ دُھر پیغام، دُھر سندیسہ اک سنایا۔ کون دھار پرگٹ رام، کون دھار نرگن شام، کون دھار نور الہی پروردگار، کون دھار نانک گوہند کر اجیار، دو جہاناں ڈنکا اک سنایا۔ کون دھار سانجھ یار، کون کریں خبردار، کون کھول کواڑ، نیز تین اکھ جنا گیا۔ کون تیز کٹار، کون لکھ چوڑاسی کریں سنگھار، کون گرگھ وچوں لئیں ابھار، مہروان مہروان پر بھ مہر نظر اٹھایا۔ کون کلج کوڑی کرپا کریں پار، کون جوٹھ جھوٹھ ماریں مار، کون ہوئے ہنگتا گڑھ دیں نوار، سچ سچ اکو مندر نظری آیا۔ کرپا کر سرجنہار، آکے ویکھ اپنا سنسار، چاروں کنت ہاہاکار، راو رنگ سارے دین ڈہانیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وشن برہما شو کھلوتے اٹھ، گل پتو واسطہ پانیا۔ سری بھگوان ٹھاکر ہو کے ٹٹھ، دیاوان تیری اوٹ تکایا۔ تیری سرشٹی تیری درشٹی تیری اشٹی تیرے نالوں گئی رٹھ، ساڈی چلے نہ کوئے چترایا۔ جو دھا سور پیر بن کے لوکمت جا کے بچھ، بلدھاری اپنا بل پرگٹایا۔ چاروں کنت ویکھ اندھیرا ہویا گھپ، سورج چند دوویں بیٹھے کھ شرمایا۔ منڈل منڈپ سچ ستار ہوئے چپ، نور ظہور نظر کوئے نہ آیا۔ سارے کرن دھیان کون ویلا پر بھ لوکمت کرے اپنا رخ، ست ستوادی پھیرا پانیا۔ دُور دُراڈا نیڑے جائے ڈھک، نیرن نیر نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ وشن برہما شو ویکھ حال، شبد سورائے انگڑایا۔ اکو بولے بول کمال، بن رسنا جہوا گانیا۔ دو جہان پر بھو تیری دھر مسال، تیری رچنا تو ہے بھانیا۔ میں بالا نڈھا تیرا بال، سد چلاں حکم رضایا۔ جگ چو کڑی حکمے اندر کھائے کال، کال گراس اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن نرگن ہو سہانیا۔ شبد سُت کہے میرے بھگوان، پتا پُرکھ اکال توں اک اکھوائیندا۔ جگ چو کڑی جھلایا تیرا نشان، دو جہان حکم منائیندا۔ دُھر دا بن حکمران، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ وشن برہما شو دے گیان، ساچی سکھیا

اک درڑائندا۔ گر اوتار کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائندا۔ پیر پینمبر دے کلام، کلمہ اِکو اک سمجھائندا۔ جگ چو کڑی ہو پردھان، دُھر دا لیکھا آپ
 وکھائندا۔ اکھر وکھر کر گیان، شاستر سمتر وید روپ جنائندا۔ رسنا جھوا مٹی دند کر کلیان، سرشٹ سبائی مات پڑھائندا۔ جگ جگ سب نوں کہہ کے آیا
 وِچ جہان، پنج تت چولا تیرا ہنڈائندا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں بھگتاں سنتاں دتا بیان، بچیا کوئی نظر نہ آئندا۔ کھج انت سِری بھگونت پرگٹ ہووے
 نوجوان، دو جہاناں نوبت اپنے نام وجائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گر شبدی منگ منگائندا۔ شبد کہے میرے پُرکھ
 اکال، اُٹھ سچن سچے ماہیا۔ میں وی وساں تیرے نال، نت نوت چرن دھیان لگائیا۔ کھج انتم تیرا دیکھاں کھیل کمال، کرتا پُرکھ تیری وڈیائیا۔ لوکمت
 بنا سچّی دھر مسال، دھر م دوارا اِکو نظری آئیا۔ جس گھر وسے شاہ کنگال، اوچ پِچ ذات پات کوئی رہن نہ پائیا۔ اِکو اُتجے تیرا نام، سمرن ابھیا سچ دے
 سمجھائیا۔ سب دی اچھیا پورن کام، نر اساکوئے رہن نہ پائیا۔ ساچا نور پرکاش کر اگئی بھان، جس دار کیکھ رنگ نظر کوئے نہ آئیا۔ اُٹھ ویکھ اپنا جہان،
 چاروں کُنٹ کھج اگن رہیا لائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کوڑی کرپا چاڑھ طوفان، سادھاں سنتاں رہیا ڈبائیا۔ صدق صبوری سچ رہن نہ دتا کسے ایمان، دھیرج جت
 نہ کوئے جنائیا۔ قسماں کھا کھا بعلے رکھ رکھ شریعت وِچ قرآن، بغلگیر دستیاب دست نہ کسے ملایا۔ تڈھ بن کوئے نہ توڑے شرع زنجیر، نیتز روون شاہ
 حقیر، حقیقت سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ مہروان اپنی دکھا اک تصویر، بے نظیر اپنا نور کر رُشنائیا۔ جس دی مالا تسبیح پھیر دے گئے پیر فقیر، سو من کا منکا دے
 بھوائیا۔ چوٹی چڑھ کے مل اخیر، آخر اپنا میل کرائیا۔ مہر نظر نال بدل دے تقدیر، تدبیر اِکو وار سمجھائیا۔ تیرے ہتھ نام شمشیر، جگت وکارا کوڑا اِکو وار مار
 مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سب بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرے چرن دھیان گیا لگ، جو اُچھیا سوچھے رہیا دھیائیا۔ کرپا
 کر سورے سرگ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ کر کر تھکے مکے کعبے جج، حضرت نظر کسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے پھر پھر تھکے مٹھ، اگنی تت نہ کوئے
 بُجھائیا۔ بن صاحب سنگر کوئی نہ دیوے برہم مت، چوڈاں وِدیا رہی گر لائیا۔ کھج انتم ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی دھار وکھائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ست
 ستوادی اپنا راہ جنائیا۔ سرب جیواں دے اِکو مت، بُدھ مت بیک کرائیا۔ اپنے ویکھن دی دے اگھ، نچ لوچن کر رُشنائیا۔ تیرے نال مل کے تیرے

گاؤن جس، صفت صلاحی ڈھولا گائیا۔ تیرے پریم پیار اندر تیرے چرن کول جاؤن وس، گھر مندر اکو سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، آد جگادی برہم برہادی شبد انادی سب تیرے درتے بیٹھے سپس جھکائیا۔ ٹھاکر سوامی تیرے درتے بول الکھ، مانگت بھکھک خالی جھولی رہے ڈاہیا۔ وست امولک دے سمرتھ، اتوٹ اٹھ اک ورتائیا۔ جن بھگتاں لینا تیتھوں حق، پچھلی کیتی جھولی دے بھرائیا۔ تیرا نام لے کے تیرا گایئے جس، دوجی اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تیرے نال مل کے خوشیاں نال جاییئے ہس، سوہنگ ہنسا اکو روپ وٹائیا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اک دوجے نوں دیئے دس، بھيو ابھیدا رہن کوئے نہ پائیا۔ توں میرا میں تیرا رس، بن رس رسیے دوویں کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ ساچی وست دے اپار، اپر پر تیری وڈیائیا۔ اکو آد جگاد سچ دوار، جس گھر بیٹھے سپس جھکائیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد دھر دی وست دے بھنڈار، اٹھے پہر دوس رین ناد دُھن وجے اک شنوائیا۔ محل اٹل اُچ منار دیا دپیک جوتی دے بال، سوہے تیری پتی دھر مسال، دھرم دوارا اکو سو بھاپائیا۔ سرتی شبدی کرے بھال، ملے سنگر دین دیاں، اندر کرے سچ رکھوال، بن راکھا ٹھگاں چوراں دیوے دھکا لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ مہروان مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ شبدی سوت آپ سمجھاؤندا اے۔ وشن برہا شو اکھ کھلاؤندا اے۔ ترے گن مایا پنچ تت نال ملاؤندا اے۔ گر اوتار پر پینمبر آپ سمجھاؤندا اے۔ چارے کھانی ویکھ وکھاؤندا اے۔ چارے بانی پھول پھولاؤندا اے۔ چارے جگ گیر چکاؤندا اے۔ زرگن سرگن ویس وٹاؤندا اے۔ شبد ناد دُھن اُچاؤندا اے۔ جگت ویراگ اک وکھاؤندا اے۔ انت تیاگ آپ کراؤندا اے۔ بن سہاگ کنت ہنڈاؤندا اے۔ کھول جاگ نیز اپنے نال ملاؤندا اے۔ جگ چوکڑی پکڑنہارا واگ، شاہ سوار اسو اپنا اک دوڑاؤندا اے۔ کلجگ انتم آوے بھاگ، نہکلنک روپ وٹاؤندا اے۔ سمبل نگر بنے اک سماج، جوتی شبدی آپ پرناؤندا اے۔ سبجگ سچ بنائے جہاز، بیڑا اپنا نام چلاؤندا اے۔ جن بھگتاں مارے آواز، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھاؤندا اے۔ کرپا کر غریب نواز، غریب نمانے کو جھے کملے گلے لگاؤندا اے۔ چار ورن بنا اک جماعت، پتی ساچی نام پڑھاؤندا اے۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، شاہی کاغذ سنگ نہ کوئے رکھاؤندا اے۔ کوٹن کوٹ جگ

چو کڑی جانن والا حالات، حالت اپنی نہ کسے سمجھاؤندا اے۔ ایہتھے اوتھے کدے نہ پائے وفات، فتویٰ سب دے اُتے لاؤندا اے۔ پیر پیغمبراں دیونہارا
 آبِ حیات، ساچا رس اک چواؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرؤیر نرکار نرکار کل انتم ویس وٹاؤندا
 اے۔ کل انتم ویس وٹایا اے۔ جوتی جامہ رُپ دھرایا اے۔ رُپ رنگ نہ کوئے دکھایا اے۔ اولیا پیر شیخ سمجھ کوئی نہ آیا اے۔ نرؤیر ہو کے کھیلے کھیڈ،
 خالق خلق رہیا سمجھایا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نے دتے بھیج، سو انتم ویکھن آیا اے۔ جوتی جلوہ اکو تیج، شبدی ناد دُھن شنوایا اے۔ لکھ چوراسی
 گھٹ گھٹ اندر مانے تیج، آتم پر ماتم میل ملایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا راہ دکھایا اے۔ نرگن
 نرؤیر راہ جناؤندا اے۔ دو جہاناں آپ سمجھاؤندا اے۔ دُھر داشد اک پڑھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی بھو کھلاؤندا اے۔ آتم راس وند وندؤندا اے۔ ہنگ
 برہم پڑدا لاہندا اے۔ نہکرمی کرم کماؤندا اے۔ دھرنی دھرت دھول سو بھاپاؤندا اے۔ عرش فرش ڈیرہ لاؤندا اے۔ مدھ دھار کھیل رچاؤندا اے۔ نیتز
 نین نظر کسے نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دی اچھیا پور کر اؤندا اے۔ سب دی اچھیا پور کر اویگا۔
 ۹۰۳ پر بھ داتا اکو آویگا۔ سرب گیاتا آپ اکھواویگا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی اپنی دھار درڑاویگا۔ سنجگ دیوے سچ گیان، ست
 ستوادی اکو تحم ورتاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سہیلے گرکھ چیلے سنتاں میلے گر سکھ اپنے نال رلائے گا۔ نال رلا
 بنائے سنگ، ہر سنگت رُپ وٹایا۔ کایا چولی چاڑھ اگئی رنگ، دُرمت میل دئے دھوایا۔ راتیں سُنٹیاں دِنے جاگدیاں کایا مندر اندر جائے لکھ، آتم سیجا
 چڑھ سو بھاپایا۔ اٹھے پہر وجامردنگ، سُرتی سنگر چرن لگایا۔ امرت دھار سروور اکو وار نہائے گنگ، دوجی وار نہاون گرکھ کوئے نہ جانیا۔ آون جاون
 لکھ چوراسی کٹے چھند، جم کی پھاسی دئے تڑایا۔ گھر آتم پر ماتم دیوے اک انند، پار برہم برہم میلا سنج سُبھایا۔ دوویں مل کے گاؤن سوہنگ چھند، تُوں
 میرا میں تیرا نرگن نرگن ہوئے نہ کدے جڈایا۔ چار ورن اٹھاراں برن سنجگ اکو پئے گنڈھ، ڈوری تند نام بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد دُھر دی آسا، پوری کرے پُرکھ ابناسا، نرگن سرگن رہے نہ کوئی نراسا، نر اچھت اچھیا سب دی پور کرایا۔ جن

بھگتیاں دے سچ بھروسا، ساچا ناتا اک جڑائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سروپی داسی داسا، بن سیوک پالک دوویں دھار وچ سنسار، گڑکھاں کر پیار، آتم پر ماتم اپنا میل ملائیا۔

* ۲۵ آسو ۲۰۲۰ بکرمی بگا سنگھ دے گرہ پنڈنت ضلع لدھیانہ *

سچھنڈ نو اسی عدل کرے کرتار، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی آد جگاد جس دی دھار، دو جہاناں محکم ورتائیندا۔ نرگن سرگن روپ جس دا آکار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیندا۔ شبد ناد بودھ اگادھ جس جیکار، دھر دانرہ اک پرگٹائیندا۔ آتم پر ماتم جس دا وبار، متوتت کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا روپ سنسار، لوکات رنگ رنگائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا کرن جیکار، سولہا ڈھولا راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ ساچے آسن لائیندا۔ ساچا عدل کرے نرکار، نرگن وڈا وڈو ڈیائیا۔ دو جہاناں پاوے سار، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما لے اٹھال، لیکھا منگے تھاؤں تھانیا۔ ترے گن ویکھے جگت جنجال، دہ دشا بھیو چکائیا۔ پنچ تت ویکھے حال بے حال، نو نو چار رہیا گرا لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے دلال، سچجگ تریتا دوا پر کجگ سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ سچ عدالت کرے بھگوان، ہر وڈا وڈو ڈیائیا۔ دھرم نشانہ ویکھے وچ جہان، کون رہیا ہتھ اٹھائیا۔ صدق صبوری ویکھے ایمان، دھرم جت کون درڑائیا۔ شبد دھن نام بانی کلمہ ویکھے کلام، کایا مندر اندر بن رسنا جہوا کون گائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں و دیا ویکھے دکان، ساچی دست امولک نام کون ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء ویکھے مار دھیان، روس سورج چند منڈل منڈپ دیوت سُر کون بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ ساچے سوبھا پائیا۔ سچ عدالت کرے بھگونت، بے انت بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی ویکھے جیو جنت، سادھ سنت پڑدا رہیا اٹھائیا۔ کون ناربن سہاگن ہر جو ہنڈائے اکو کنت، آتم سچ سہنجی سوبھا پائیا۔ کون کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، دُرمت میل دھوائیا۔ کون توڑے گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم روپ

سماںیا۔ کون میل ملاوے ساچی سنگت، چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاہیا۔ کون بنے بودھ اگا دھا پنڈت، دُھر سندیہ دے سناںیا۔ کون کرے کوڑی کریا کھنڈت، کھنڈا کھڈگ نام چکائییا۔ کون نام چکائے تیز پرچنڈت، چلے تیر کمان شستر کون اٹھائییا۔ کون در درویش بھکاری بنے منگت، در در گھر گھر الکھ جگائییا۔ کون لیکھا چکائے دوزخ بہشت جت، نرک سُرگ لیکھا کوئی رہن نہ پائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی پھول پھولائییا۔ سچ عدالت کرے پاربرہم، برہم ویتا کھیل کھلائیندا۔ کون رسنا جہوا گائے دما دم، کون گوڑھی نیند آلس نندرا وچ سماںیندا۔ کون شبد ہلارے چڑھے اگئی پینگھ، دو جہاناں پار کرانیندا۔ کون وجائے ہنکاری بین، مایا متناں رلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے گھر سو بھا پائیندا۔ سچ عدالت کرے مہروان، پاربرہم وڈی وڈیائییا۔ چار کُنٹ ویکھے مار دھیان، نو ست پھیرا پائییا۔ کلجگ انت ہو پردھان، نام پردھانگی اک رکھائییا۔ سرشٹ سبائی اندر باہر گپت ظاہر کرنہارا پچھان، بند تاکی پڑدا دے اٹھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑی کریا ویکھ وکھائییا۔ سچ عدالت راجن راجا، بھوپت بھوپ آپ کرائیا۔ کھیلے کھیل غریب نوازا، بھو ابھیدا سمجھ کوئے نہ پائییا۔ شبد اگئی اسور کھے تازا، سچ سنگھاسن آسن لائییا۔ دو جہان وجائے اپنا نام واجا، دُھن راگ اک سناںیا۔ نرگن سرگن رچ رچ کاجا، جگ چوکڑی ویکھ وکھائییا۔ کلجگ انتم کھیل تماشا، نر نرائن ویکھن آئییا۔ نو کھنڈ پر تھمی کوڑی پیندی راسا، جوٹھ جھوٹھ گوپی کاہن نچائییا۔ ساچا نور نہ کوئے پرکاشا، جوتی جوت نہ کوئے چکائییا۔ نج گھر مندر کرے کوئی نہ واسا، نو دوارے بھجن واہو داہیا۔ کروٹ لے بدلے نہ کوئی پاسا، گوڑھی نیند سٹی سرب لوکائییا۔ انتم کرے نہ کوئی بند خلاصا، بندی خانہ نہ کوئے تڑائییا۔ جگت و بھچار بنیا ہاسا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ جنائییا۔ سچ عدالت کرے پر بھ میتا، پاربرہم وڈی وڈیائییا۔ کلجگ کوڑی ویکھے ریتا، مندر مسیتاں دین دُہائییا۔ نام ندھان کسے نہ پیتا، مد پیالے سارے ہتھ اٹھائییا۔ ہر جو ہر نہ وسیا چیتا، چیتن رُپ نہ کوئے وکھائییا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھدے گیتا، اٹھ دس پنڈھ نہ کوئے مُکائییا۔ انجیل قرآن کوئی نہ بدلے نیتا، آب حیات لکھ نہ کوئے چوائیا۔ کھانی بانی تن من ٹھانڈا کلجگ جیو کوئی نہ کیتا، ترے گن اگنی پنچ ت رہی جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیس اک سنایا۔ سچ عدالت کرے گوہند، گھر گبھیر وڈی وڈیایا۔ سرشٹ سبائی ویکھے ساگر سندھ، چاروں گنٹ لہر لہرایا۔
گرگھ ورا نظری آوے شبد انادی ہند، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ جس مانس ہو کے پر بھ دی و سری چند، تس چنتا چکھا دے تپایا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچ عدالت کرے مرد، مردانہ مرد بے انت بے پرواہیا۔ کلجگ انتم کوڑی کرپا کھوے کرد، خالی ہتھ
وکھایا۔ غریب نمائیاں جگت نمائیاں ونڈے درد، دکھیاں درد جھولی پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چار جگ دی کھول وکھائے فرد، فرد سب نوں دے
لگایا۔ کلجگ نیز کھول ویکھو سب دا ہویا حرج، کھتری براہمن شوڈر ویش ست دھرم نہ کوئے رکھایا۔ بن ہر نامے کوڑی کرپا رہے غرق، شوہ دریا پار نہ
کوئے کرایا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ پیا فرق، بھو سکے نہ کوئے چکایا۔ اپنے گھر کایا مندر اندر کوئی نہ آوے پرت، باہروں لبھن نور خدایا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دی دھار آپ جنایا۔ سچ عدالت کرے ٹھانڈے دربار، ڈھر درگا ہی کھیل کھلایا۔
حکمی حکم ورتے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، پُرکھ اکال سچ سنگھان سوہا پائیندا۔ حکم دیوے ایکو وار، ایکنکار آپ
سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کٹھے ہوو آں، گرہ مندر اک سہائیندا۔ اپنا اپنا دیو انت بیان، کلجگ جیوکیوں گر لائیندا۔ ثابت رہیا نہ مات ایمان، دھرم
جت نہ کوئے رکھائیندا۔ شبد نالوں ودھ بل دھریا شیطان، در در گھر گھر اپنا پھیرا پائیندا۔ کلجگ جیواں جنتاں گر اوتارو پیر پیغمبرو تہاڈا بھلیا گیان،
ہردے اشٹ نہ کوئے وکھائیندا۔ جا کے اپنے بھگتاں کرو پہچان، گرگھ کیہڑا نظری آئیندا۔ اُس دی شہادت دیو آں، سری بھگوان منگ منگائیندا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکم حاکم اک سمجھائیندا۔ گر اوتار کلجگ انتم ویکھن آوندے، زرگن زرگن پھیرا پائیا۔ کوڑی
کرپا ویکھ سرب پچھتاوندے، اک دوجے ول دھیان لگایا۔ انجیل قرآن گیتا گیان اک دوجے نال جھگڑا پاوندے، خالص روپ نہ کوئے وکھایا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ محل سوہا پائیا۔ سچ عدالت کرے گھر گبھیرا، بے انت بے انت بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی
کرپا بدلے چیرا، سچ دستار سپس اک لگایا۔ بھگت بھگوان آپ پرگٹائے اپنا ہیرا، کرتا قیمت آپے پائیا۔ ہر جن ہر جن بدل دیوے تقدیرا، تسیج مالا نام گل

وِج پائیا۔ ہتھ پھڑائے اگمی اک شمشیرا، کھنڈا کھڑگ روپ وٹائیا۔ اکو حکم ورتائے امیر وزیراں، شاہ حقیراں اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے اک عدالت بیٹھا سو بھاپائیا۔ سچ عدالت کرے سنگر پورا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ کلج کوڑی کرپا ہوئے کوڑا، نام بہارا اک لگائیا۔ پورب قول کرے پورا، لکھت بھوکھت لیکھے لائیا۔ جن بھگتاں نظری آئے حاضر حضورا، حضرت اپنا ولس وٹائیا۔ ساچے سنتاں دیوے نام ناد اگمی تورا، تورت اپنا راگ سنائیا۔ گرکھاں بھانڈا خالی کرے بھر پورا، ساچی دست دے ٹکائیا۔ گرکھاں کایا چولی چاڑھے رنگ گوڑھا، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ سچ عدالت کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلج کوڑ گڑیا کر کے ناس، سچ سچ مارگ دیوے لائیا۔ نو کھنڈ پر تھی اکو پاوے راس، نرگن نرگن گوپی کاہن نچائیا۔ ست دیپ اکو دست دیوے راس، نر ہر اپنا نام کایا مندر وِج ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج انت سچ عدالت اک دکھائیا۔ سچ عدالت لگے سچکھنڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ لگائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھے کھیل برہمنڈ، اینکارا ور بھنڈ پھول پھولائیا۔ آد نرنجن چاڑھ نور اگمی چند، ابناشی کرتا کرے سچ رُشنائیا۔ سری بھگوان سورا سربنگ، پار برہم پر بھ اپنا بھيو چکائیا۔ برہم دوارے منگے منگ، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ کرپا کر سورے سربنگ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جگ چو کڑی سارے گئے لنگھ، انتم کلج ویلا آئیا۔ ترے گن مایا گھر گھر مارے ڈنگ، ڈسنی بیٹھی روپ وٹائیا۔ سرت سوانی بن شبد ہانی سب دی ہوئی رنڈ، سچ کرے نہ کوئے گڑمائیا۔ پھری دروہی بھیکھ بکھنڈ، اندھ اندھیرا اکو چھائیا۔ صاحب سنگر تیرا کوئی نہ گاوے چھند، گیت گوہند نہ کوئے الا ئیا۔ پاندھی بن کے کسے نہ مکیا پندھ، بجھے پھرن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچا تخت توہے سہائیا۔ ساچے تخت چڑھ بھگوان، چڑھدی کلا آپ جنائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو ترے گن مایا پنچ تت کرو دھیان، سب دا لیکھا لیکھے پائیدا۔ شاستر سمرت وید پُران سنو فرمان، انجیل قرآناں حکم منائیدا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شودر ویش سب نوں مٹا پئے اک بھگوان، ایشٹ دیو گریو سوامی پروردگار سدا نہکرمی اکو نظری آئیدا۔ بودھ اگادھ پڑھے بانی، کلمہ کلام دے نشانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا عدل آپ کمائیدا۔

سری بھگوان کرے پر بھ عدل، اپنے ہتھ رکھے وڈیا نیا۔ کوڑی کریا کرے قتل، قاتل مقتول روپ وٹا نیا۔ کلج نظام دیوے بدل، بدلہ لوے تھاواں تھانیا۔ جن بھگت وکھائے اپنی منزل، جگت دوار پندھ مکا نیا۔ کرے پیارا ہر دل، عزیز اپنے رنگ رنگا نیا۔ کایا مندر اندر جائے مل، باہر کھوجن کوئے نہ جائیا۔ سری بھگوان اپنے حکم وچ کرے نہ ڈھل، نام نگارے ساچی چوٹ لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نو نو چار کرے رُشنا نیا۔ عدل کرے پر بھ شاہ نواب، دستگیر وڈی وڈیا نیا۔ کوڑی کریا دئے عذاب، فتویٰ سب دے اُتے صادر دئے کرایا۔ گرگھ ورلے ملے خطاب، جس مخاطب ہو کے اپنا بھیو چکا نیا۔ ساچا حجرہ وکھائے اک محراب، کایا کعبہ کھول وکھایا۔ تس گرہ مندر سیس سجدہ جھکے جناب، علی عالیشان بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جگ چوکڑی جس دی کوئی نہ جانے بنیاد، نیاد سمجھ کوئے نہ پانیا۔ سو کلج اتم سرب سنے فریاد، جو دین دنی بیٹھ سرب رہے گر لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حکم آپ ورتا نیا۔ عدل عدالت کرے نہ ہکام، نہ ہکرمی کرم کمائیندا۔ پکڑ پچھاڑے جو کرن حرام، جگت شیطان رہن کوئے نہ پائیندا۔ شبد اگئی تیر انیلا مارے بان، ساچے چلے آپ چڑھائیندا۔ کوڑی کریا شوہ دریائے روڑھے طوفان، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیندا۔ سچ سچ کرے پردھان، لوکات دھرت دھول گود بہائیندا۔ ساچے بھگت کر پروان، بھگوان اپنا بھیو چکا نیا۔ دُھر دا کھیل دتے مہان، مہما کتھ کتھ سمجھائیندا۔ جگ جنم وچھڑیاں کر کرپا میلے آن، آون جاون پتت پاون لکھ چوڑا سی پندھ مکائیندا۔ سچ عدالت وچ کسے دا ہون نہ دیوے نقصان، حقوق حقیقت سب دی جھولی پائیندا۔ لگیا رہے نہ کوئی بے ایمان، جگت شیطان سرب اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہر اپنی کار کمائیندا۔ سچ تخت عدالت بہہ کے، بہہ بھانتی حکم سنا نیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو اتم آئے کہہ کے، سو لیکھا پور کرایا۔ بھگت بچن بھگوان چرنی ڈھیہ کے، ایتھے اوتھے ہوئے سہانیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت ہوئے ہوکیاں نال سہکے، ست ست نظر کوئے نہ آ نیا۔ سنگر سنگر ساچی کھیل رچائے آپ اپنے آگے ڈھیہ کے، مان ابھمان نظر کوئے نہ آ نیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کلج تیری اتم ور، سچھنڈ دوارے عدالت اک لگایا۔ سچھنڈ دوارے لگی عدالت، عالمین آپ لگائیندا۔ کلج اتم رہن نہ دیوے کوئی بغاوت، جھگڑا جوٹھ جھوٹھ وٹائیندا۔

دین مذہب کرے نہ کوئی عداوت، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ نام بھنڈار کرے سخاوت، سخی سرور اِکو نظری آئیندا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے علامت، ست ست ورتائیندا۔ اِکو پُرکھ اکال پروردگار سچا رام وکھائے صحیح سلامت، سچھنڈ دوارے سوبھا پائیندا۔ بھگت سنت گرگھ گر سکھ ہر جن لوک مات کر اپنی امانت، انتم اپنے لیکھے لائیندا۔ منمگھتا کوڑی کریا رائے دھرم راہ وچ کرے ممانت، اگے لنگھ کوئے نہ جائیندا۔ بن سنگر پورے شبد گر داتے کوئی نہ کرے شانت، اگنی تت برہوں روگ جگت جوگ نہ کوئے مٹائیندا۔ کر کرپا جس جوڑے اپنائت، سمرتھ پُرکھ دیوے ساتھ، نام جنائے اگئی گاتھ، انتر آتم پوجا پاٹھ گھر سرور نہائے ساچے تاٹ، آن باٹ لیکھا کوئی رہن نہ پائیندا۔

* ۲۵ آسو ۲۰۲۰ پکرمی ہر بنس سنگھ دے گرہ پنڈ اجوڈ ضلع لدھیانہ *

پُرکھ اکال تیری اوٹ، گر اوتار منگ منگائیا۔ نرویر پُرکھ تیری نرمل جوت، آد جگاد سدا رُشنائیا۔ تیرا کھیل لوک پرلوک، دو جہان تیرا رُپ نظری آئیا۔ جگ چو کڑی دیونہارا نام سلوک، دُھر سندیسہ اِک سمجھائیا۔ نرگن سرگن دیوے سروت، ساچا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنا ویس وٹائیا۔ پیر پیغمبر کہن خُدا، خالق تیرا نور نظری آئیا۔ مہروان نہ ہو جُدا، جُز ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جگ چو کڑی مارگ سدھا، دو جہان سمجھائیا۔ اپنے ملن دی دس اگئی بدھا، جگت رسول کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھکائُن سیس، در بردار رُپ وٹائیا۔ کرپا کر شہنشاہ جگدیش، جگت مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چوتھے جگ ساڈا لیکھا گیا بیت، باقی نظر کوئی نہ آئیا۔ خالی ہوئے مندر مسیت، شو دوالے مٹھ نہ کوئے وڈیائیا۔ من واسنا ہوئی پنچ، سچ سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹ، ورن برن دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ سنگر شبد رسنا جہوار ہے گھسیٹ، ساچی منزل سمجھ کوئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا لگئی پریت، پریت ناتا سکے نہ کوئے جڑائیا۔ ہردے وسے کسے نہ چیت، چت وت ٹھگوری سب نوں پائیا۔ در تیرے منگدے اِکو بھیکھ، بن بھکاری جھولی ڈاہیا۔ صدی چو دھویں تیری اڈیک، پروردگار ہو سہائیا۔ صدی یسویں آئی تاریخ، گر

اوتار نین اٹھایا۔ بھیو کھول لاشریک، شرکت پچھلی دے گویا۔ دُور دُراڈے نظری آنزدیک، بن پاندھی پندھ مکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ پیر پینمبر طوبی طوبی کرن ہائے، ہوکا اکو اک رکھایا۔ چار کُنٹ رہے گُرائے، ساتک رُپ نہ کوئے وٹایا۔ کلمہ نبی گئے بھلائے،
 رسول سمجھ کوئے نہ پانیا۔ مُلا شیخ رہے گُرائے، کایا کعبہ کھوج کوئے نہ پانیا۔ اُچی کوک اللہ میاں رہے ہلائے، نیز مؤند دھیان لگایا۔ سچ پریتی کر کوئی نہ
 لاگے پائے، ہنگتا گڑھ نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ تیری سرناپا۔ گُرا اوتار کہن وڈ پرتپالک، نرگن اپنی
 دیا کمایا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھ خالق، خالی ہتھ دئے دُہایا۔ نظر نہ آوے کوئی ثالث، سچ انصاف نہ کوئے کمایا۔ بن تیرے چار ورن کوئی نہ کرے خالص،
 خالص رُپ نہ کوئے وٹایا۔ کوڑی کریا مگر لگی آس، نندرا اکھ نہ کوئے کھلایا۔ من واسنا ہوئی جہالت، دُرمت میل نہ کوئے دھوایا۔ ساچی کرے نہ کوئی
 عبادت، نور نظر کسے نہ آیا۔ کجگ انتم قیمت پائے نہ کوئی لکھی عبارت، انجیل قرآن دین دُہایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سارے کرن نہ کوئی سفارش، آگے ہونہ
 کوئے جھڈایا۔ نو کھنڈ پر تھی ودھی نالش، نعرہ اپنا رہی لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان پھیرا پانیا۔ گُرا اوتار کہن بول، بولی تیری
 سمجھ کسے نہ آیا۔ دو جہان ویکھ تول، تول بن کے بے پرواہیا۔ سچ وست نہ کسے کول، خالی کایا بھانڈے دین وکھایا۔ کوڑی کریا وجے ڈھول، دُھن راگ نہ
 کوئی سنایا۔ لکھ چوڑا سی کایا گٹھری ویکھ پھول، مایا ممتا پنڈ بندھایا۔ نام مدھانے ویکھ وِروں، چھاچھ رُپ نظری آیا۔ پڑدالاہ کے ویکھ اوہل، کام کرودھ
 لو بھ موہ ہنکار ہوئے ہلکانیا۔ پریم پریتی کر کے ویکھ چوہل، منمکھ بیٹھے کھ بھوایا۔ سرشٹ سبائی انت ہوئی انھول، غفلت گوڑی نیند سوائیا۔ ملے وڈیائی
 کسے نہ دھول، دھرنی دھرت دئے دُہایا۔ گُرا اوتار آکھن پر بھ کر پورا قول، جو انتم ویلے دتا سمجھایا۔ تیرا بھیو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول،
 اکھشتری بھاؤ نہ کوئے سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن اپنا بل دھرایا۔ نرگن بل دھار، بھڑی بھڑی رہے گُرائیا۔ خالی ہتھ
 پھرن گُرو اوتار، در تیرے واہو داہیا۔ پنچ تت ناتا جھٹیا جگت سنسار، رُپ رنگ ریکھ نظر کوئے نہ آیا۔ انتم لگیا تیرے چرن دوار، سچ بھومکالی اک
 سرناپا۔ نر ویر پُرکھ ہو مددگار، حکم اپنا اک ورتایا۔ عددان وِچ گنتی گُرو اوتار، شبدان وِچ جگت پڑھایا۔ مُشتتتاں وِچ سادھ سنت چھڈے ڈال، دُھر

سندیسہ ستم منائیا۔ کرپا کر دین دیال، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ انتم سب دے سرتے کوکے کال، ڈورُو ڈنکا رہیا وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ کھیل بے پرواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرن یاد، ظاہرا پیر دھیان لگائیا۔ پروردگار سن فریاد، بے نظیر تیری سرنائیا۔ ساچا کلمہ دے داد، دولت اکو وار ورتائیا۔ کوڑی کرپا مٹے واد وواد، سچ سچ ہوئے رُشنائیا۔ زرگن سرگن رکھ لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پر ماتم رچ کاج، گھر ساچا سگن منائیا۔ اندر وڈ کے مار آواز، رسنا جہوانہ کوئے ہلائییا۔ تیرے درتے آئے بھاج، بن کے پاندھی راہیا۔ کلجگ بدل دے رواج، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سبجگ رچ دے سچا ساج، ساجن بن کے ہر رگھرائیا۔ چار ورنناں بنے اک سماج، سمجھ سب دی دے بدلاییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، واہوا ہتھ تیرے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے لوچ، پر بھو تیری اوٹ ٹکائیا۔ سوچیاں کسے نہ آوے سوچ، اپنی سوچ ساڈی جھولی پائیا۔ نت نوت درشن منگیئے روز، روزہ بانگ کوک تیرے نام شنوائیا۔ مد پیالہ دے کر مدہوش، بن خاموش سن سادھ سمائیا۔ اتتم تیرا ویکھیے جوش، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا کھیل تماشا، خالق خلق سمجھ کوئے نہ پائیا۔ تیری نظر نہ آوے پیندی راسا، گوپی کاہن ناچ نہ کوئے نچائیا۔ گردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ ساچا دیپ نہ کوئے پرکاشا، نت نوت تیل باقی دیپ کرن رُشنائیا۔ اپنا بھو کھول پُرکھ سمرا تھا، در تیرے منگ منگائیا۔ کایا مندر بجر کپائی توڑ تاکا، کُنڈا اپنی ہتھیں لاہیا۔ امرت جام پیا اکو بائا، جیون مرن وچ نک کدے نہ جائیا۔ ہو سہائی سگلا سا تھا، ایہتے اوتھے سنگ نبھائیا۔ زرگن زرگن جڑے ناتا، بدھاتا اپنی گنڈھ پوائیا۔ کرپا سری بھگوان من عرضوئی ساڈا آکھا، آخر تیری اوٹ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے وجے نام ودھائیا۔ گر اوتار کہن اڈول، اڈل تیری سرنائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ کل سٹی پی انھول، بھولا بھاؤ نہ کوئے جنائیا۔ کرپا سنگر سوامی اپنا در کھول، مندر سچا دے دکھائیا۔ جس گھر بن ڈھولک چھینے وجے ڈھول، بن تند تنبور راگ سنائیا۔ جتھے بن باٹیوں ملے امرت پائل، رس سچا دے چکھائیا۔ جس دوارے اُلٹا ہووے نابھ کول، قول پورا کر خدائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی سچی سو بھا پائیا۔ تیرے برہوں وچھوڑے وجن اگے بول، نکھی نکھی دھار رکھائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، کل انتم ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداسے، گل پلُو لئے پائیا۔ سجدہ سبب جھکا پڑھن نمازے، در بردارُپ وٹائیا۔ کون ویلا پر بھ سواریں کا جے، کرتے اپنا پھیرا پائیا۔ کون دیس جس نگر بہہ کے سا جن سا جیں، سبج اپنا رنگ رنگائیا۔ کون کوٹ پھریئے بھاجے، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ کون میلیں وڈ وڈ راجے، بندھن کون دیویں پائیا۔ کون نگر سا جن سا جیں، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، جگ چو کڑی منگے تیری سرنائیا۔ جگ چو کڑی ہوئی مانگت، در بھکھاری رُپ وٹائیا۔ کرپا کر پر بھو انجانت، انجھو اپنی دھار وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چو راسی جیو جنت تیرے کول رکھ کے گئے امانت، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، صحیح سلامت اپنا پھیرا پائیا۔ پھیرا پا پر بھو پر بھ آپ، نرِگن نرُویر ویس وٹائیا۔ کر کر تھکے پوجا پاٹھ، سمرن گانتری منتر نال رلائیا۔ پھر پھر تھکے آٹھ ساٹھ، دہ دشا واہو داہیا۔ لہ لہ تھکے تیری جوت للاٹ، نورِ نظر کونے نہ آئیا۔ وک وک تھکے کلجک ہاٹ، تُدھ بن قیمت کونے نہ پائیا۔ سوں سوں تھکے جگت رات، بن تیرے شبد اگھ نہ کونے گھلائیا۔ بہہ بہہ تھکے جگت جماعت، ساچی پٹی نام نہ کونے پڑھائیا۔ لکھ لکھ تھکے نال قلم دوات، اپنا لیکھا سکے نہ کونے گنائیا۔ کلجک انتم صاحب ستگر کر اک حمایت، کامل مُرشد پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی کر کفایت، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر کلجک تیرا ویکھن سویمبر، کس بدھ اپنی راس رچائیا۔ سری بھگوان بولے ایک، ایکنار آپ جنائندا۔ سچ دوارے لو ویکھ، بے پرواہ پڑدا لاہندا۔ نرِگن ہو کے دھارے بھیکھ، جوتی جاتا نور چکانندا۔ سچ دوارے کرے ہییت، سچ پریتی اک وکھائندا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ چکانندا۔ نرُویر پُرکھ دھار بھیکھ، ویس اوٹرا آپ سمجھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر کلجک انت سری بھگونت آپ بٹھے اپنے لڑ، کئی چھٹ کدے نہ جائیا۔ ساچی بٹھے پریم کئی، کرپا کر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اپنی وئی، نار سہنجی رُپ وکھائیا۔ سچ شنگار کرائے سرون کئی، سو صاحب دے وڈیائیا۔ نام خزانہ دیوے وڈا دھنی، دھن دولت جھولی پائیا۔ نرِگن نور چاڑھے چٹی، چند سورج بیٹھن لکھ شرمائیا۔ کرے پرکاش نیتزہن ائی، نرِگن نور اک چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر پر بھ لئے تک، تقوا اکو اک جنائندا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و سب دا ویکھاں حق، ناحق حکم نہ کوئے مٹائندا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آد جگاد کدے نہ جائے تھک، جگ چو کڑی اپنا حکم ورتائندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمر تھ، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں پر گٹائندا۔ جگ چو کڑی جس چلایا رتھ، سو رتھو ہی اپنی چال بدلائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو مارگ گئے دس، انتم لیکھا سب دا پور کرائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری انتم ور، کلکاتی میٹ مٹائندا۔ کلکاتی ویکھ قصابی، کائنات کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کرپا ہتھ چھری رہے اٹھائی، تکھی کرد روپ وٹائیا۔ آتم پر ماتم نالوں ہوئی جدائی، جگت رنڈیا روپ وٹائیا۔ سجن ملے نہ سچا ماہی، انگیکار انگ نہ کوئے لگائیا۔ نیتز روون زارو زار نین گرلاون دین دھائی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئی۔ تہاڈی عرض کراں منظور، مہروان آپ جنائندا۔ کلؤ کال کیتا مجبور، مشکل سب دی حل کرائندا۔ اپنا بدل دیواں دستور، دست بدست ساچا کھیل کرائندا۔ کوڑی کرپا رہن نہ دیواں کوئی مغرور، مغرور ہو کے ویکھ دکھائندا۔ نیتز روون غریب نمانے مزدور، تنہاں مشکل حل نہ کوئے کرائندا۔ جگت دھناڈھ بھانڈے کر بھر پور، گھر مایا ممتا موہ لپٹائندا۔ ناتا جڑیا کوڑو کوڑ، ساچا نام ونج نظر کسے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا ویکھ دکھائندا۔ سب دا لیکھا پور کراوانگا۔ بھرم بھلیکھا میٹ مٹاوانگا۔ ساچا نیتا بن کے آوانگا۔ دیس پردیسا کھوج کھوجاوانگا۔ وشن برہما شو مہیش اٹھاوانگا۔ گنپت گنیش آپ سمجھاوانگا۔ کوڑی کرپا نیتز پیکھ، لوچن نین اک درڑاوانگا۔ جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاہ کے بھیکھ، سچ سچ محل بناوانگا۔ جس گرہ اکو نام لین چیت، چار گنٹ اکو راہ دکھاوانگا۔ ہر سنگر کرے ساچا ہیت، سوامی بن کے میل ملاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دا ہر گھٹ جھولی پاوانگا۔ لہنا دینا مکائے پر بھ ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ دھر سندیسہ کھ لکھ لیکھ، شبد ترانہ دئے جنائیا۔ اٹھو ویکھو اپنا دیش، کلجگ انتم پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن سرن، سرنگت تیری سرنائیا۔ صاحب کرتا توں کرنی کرن، بے انت تیری وڈیائیا۔ کلجگ انت سنجگ گھاڑن آئیوں گھرن، بن باڈھی سیو کمائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا آئیوں پھرن، نام

ڈوری تند ہتھ اٹھایا۔ جن بھگتاں اندر ساچے پوڑے آئیوں چڑھن، پڑدا وچوں دویت اٹھایا۔ ساچا ڈھولا آئیوں پڑھن، سوہنگ نام سٹھایا۔ کھولن آئیوں ہرن پھرن، نج نیز کر رُشٹایا۔ بخشش آئیوں پریت چرن، مستک ککا دھوڑی لایا۔ حاکم بن کے سب دے آگے آئیوں اڑن، تیرا سیس نہ کوئے نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینی مان وڈیایا۔ مان وڈیائی ہر کا نام، سو سنگر آپ جنایا۔ اچھت کرے پورا کام، مہر نظر اٹھایا۔ ساچی سکھیا دیوے جیو جہان، لکھ چوراہی کر پڑھایا۔ دھیرج جت ست دیوے ایمان، سنوٹھ اکو اک دکھایا۔ کلمہ نبی رسول دے کلیان، کلام اکو دے جنایا۔ دھر سندیسہ دے پیغام، پیر پیغمبر حکم ورتایا۔ کلج اتم کون در جھک کرے سلام، سیس جگدیش تیری جھولی پائی۔ توں سرب جیاں دا اک بھگوان، جوتی جاتا نور رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر کلج اتم منگ منگایا۔ کلج اتم سارے منگدے، پر بھ در تیرا اکو نظری آیا۔ بن بھکاری انت نہ سنگدے، سنگل شرع رہے کٹایا۔ پریم پریتی اندر چولی رنگدے، رنگ چلوں اک چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ سلطان تیرا سندیس سچا بھایا۔ سچ سندیس دے پر بھ ایک، اکل کل دھاری آپ جنایا۔ سچ دوارے لہیئے تیرا بھیکھ، بھوش تیری جھولی پائی۔ تیرا نور مستک رکھ، تیرا ظہور سچ رُشٹایا۔ تیرا خزانہ بھر پور سب دی ٹیک، ٹیکھی سارے بیٹھے لایا۔ توں دیونہار وڈ نریش، شہنشاہ اکو اک اھوایا۔ کر کرپا اندر وڑ کے جن بھگتاں دے دے بھیت، کیوں بیٹھا کھ چھپایا۔ اپنی سہا سہنجنی سچ، اتم جوتی نور رُشٹایا۔ شبد اگئی دے بھج، دھر سندیسہ اک سٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در مانگت منگ منگایا۔ در مانگت منگے بھجھیا، بھاونہ اندرے اندر چھپایا۔ صاحب سنگر پوری کرے اچھیا، بن رسنا جہوا بولے لیکھے لایا۔ شبد سوامی دھر دی سکھیا، ناؤں نرنکار اک درڑایا۔ ہر کا نام کدے نہ جاوے بھٹیا، اوچ نیچ اکو رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا دیکھ دکھایا۔ کوڑی کریا پایا زور، کلج ڈنکا اک وجایا۔ سنت سادھ بنے چور، ٹھگی گرو دوار دکھایا۔ ملا شیخ حرام خور، دھیاں بھیناں نین تکایا۔ کام کرو دھ سب نے رکھی لوڑ، انتر اتم رام گئے بھلایا۔ باہروں رسنا جہوا اٹھیں میٹ سرتی لیندے جوڑ، کایا مندر ساچے پوڑے چڑھ کے درس کوئے نہ پائی۔ بتی دند کہندے شبد فرنا

پھرے پھور، نچ نیز نین نہ کوئے گھلایا۔ بھیکھادھاری سیج بناؤندے سولاں روڈ، آتم سیجا سیج سہنجی پُرکھ ابناشی میل نہ کوئے ملائیا۔ بن اسوار چڑھدے گھوڑ، چکرورتی روپ وٹائیا۔ شبد اگئی اسو چڑھ کے کوئی نہ پئے دوڑ، دو جہاناں منزل پندھ مکائیا۔ ڈونگھی کندر وڑ وڑتے بھورے بھور، بھوری نام ہتھ کسے نہ آئیا۔ مورکھ تے اندھ گھور، گدھ انجان سمجھ نہ آئیا۔ کرپا کرے جس آپ لیکھ چکائے مور تور، ترت اپنا میل ملائیا۔ شبد کھنڈے بیچ وکارا دیوے ہوڑ، نیرن نیر رہن نہ پائیا۔ کلج انت سری بھگونت جن بھگتاں ملن دی رکھی اپنی لوڑ، باقی چھڈی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ ہر جن تارے آپ پر بھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، گر سکھ اپنی گود بہائیا۔ پوجا پاٹھ سمرن مکاسب، جس ثابت سنگر نظری آئیا۔ جگت دوار کی حد، گھر اکو سو بھاپائیا۔ پر بھ سرنائی بہنا سیج، درگاہ ساچی دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے جگائیا۔ ہر جن جگائے جاگرت جوت، جوتی جاتا دیا کمائیا۔ دئی دویت دُرمت میل کڈھ کھوٹ، امرت رس اک بھرائیا۔ آسا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نین اکھ گھلایا۔ آتم پر ماتم دیوے اکو موچ، اند اند وچوں پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے ترائیا۔ ہر جن تارے آپ سوامی، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی انتر جامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ شبد سنائے اگئی بانی، شاستر سمرت وید پُران کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ شبد ملاوا سرتی ہانی، سرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ تیرتھ ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر دپیک جوت جگائے نورانی، محل اٹل کرے رُشائیا۔ دیوے سرنائی شاہ سلطانی، شہنشاہ در اپنے لئے بہائیا۔ گرکھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت تیری لکھن پڑھن دی کئے غلامی، صاحب سنگر اپنا میل ملائیا۔ اندر وڑ کے بولے سچی بانی، توں میرا میں تیرا راگ الائیا۔ دوہاں ملی اک نشانی، بھگت بھگوان بھگوان بھگت اکو روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سر ہتھ لکائے نت نوت روز، راج راجان دیا کمائیا۔ شبد اگئی آپے کرے کھوج، اپنی دست گرکھاں جھولی پائیا۔ جن بھگتاں ملن دا پر بھ جی رکھے شوق، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ کلج اتم دین دیاں کرپاندھان نگر کھیڑے آ اجنود، ہر بنس انس سر بنس لئے پرنائیا۔ جس دے اندر وڑ کے مانے اپنی موچ، مفت اپنا گھر وسائیا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پر بھ دا کھیل کوئی نہ سکے سوچ، سمجھ وچ کدے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ پر بھ ایکا ٹھا کر، ٹھوکر اپنا نام لگاندا۔ پار کرائے کلج ساگر، ڈونگھی بھوری پنڈھ مکائندا۔ ایہتے اوتھے دیوے آدر، دو جہان اکو رنگ رنگائندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان ویکھ دکھائندا۔ بھگت بھگوان کرائے درس، دید اکو اک جنائیا۔ جنم جنم دی میٹ حرص، ہوس دے نبھائیا۔ کرم کرم دا کر ترس، مہر نظر اٹھائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی کھ چوائیا۔ گرسکھ تیری میٹے تڑپ، جگت وچھوڑا پچھلی پیڑ رہن نہ پائیا۔ سچ پریتی اندر رہن نہ دیوے کوئی فرق، فیصلہ اکو وار سنائیا۔ پچھلا لیکھا سارا کیتا ترک، طاقت اکو سنگر و شبد سمجھائیا۔ گرگھ گرسکھ منزل چڑھدا کدی نہ جاوے اٹک، جس پٹھ اے سنگر پورا ہتھ لکائیا۔ ادھ وچکاروں کدی نہ آوے پرت، آگے جائے واہو داہیا۔ کرپا کرے سور پیر ہر سنگر مرد، مردانگی اکو اک رکھائیا۔ لوکمت جس دی منظور کیتی عرض، آگے طرز سکے نہ کوئے بدلایا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے اک دوجے دی پوری کرن عرض، بن بھگت بھگوان جگت مارگ نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ تیرا ہون نہ دیوے حرج، جنم جنم دا حرجانہ دے چکائیا۔ پورے سنگر دا ایہو کھیل اسچرج، دین دنی دوویں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکک نرائن نہ، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دتا آتم انتر اکو دان، تس دست ٹھگ چور یار وچ سنسار لٹ کوئی نہ جائیا۔

* ۲۶ آسو ۲۰۲۰ بکرمی مدن لال دے گرہ و شکرما پری لدھیانہ *

سنگر داتا وڈ پیرن پیر، سری بھگوان دیا کمائیا۔ جن بھگتاں کٹ شرع زنجیر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ہوئے ہنگتا کڈھ پیر، سائتک ست ست ورتائیا۔ امرت جام پیالہ بخش نیر، رس اکو اک چکھائیا۔ بجر کپاٹی پڑدا چیر، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ پھڑ کے چوٹی چاڑھ اخیر، آخر اپنے انگ لگائیا۔ ایہتے اوتھے نہ ہوئے دلگیر، سکھ ساگر روپ سمجھائیا۔ لہنا دینا چکا شاہ حقیر، اوچ نیچ اکو گھر بہائیا۔ مہر نظر کر بدلی تقدیر، دوجی کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ آون

جاون کٹے بھیرے، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں مارگ اکو دے، سچ سندیسہ نام جنائیا۔ آتم پر ماتم لگائے نینہ، پریتی اکو گھر دکھائیا۔ امرت برسے دُھر دا مینہ، میگھلا بیٹھا مکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ بھگتاں دسے اشٹ اک، ایکنکار کر پڑھائیا۔ ہر جن سکھیا لے سکھ، گھر ساچے سیس جھکائیا۔ زرگن ہو کے سرگن اندر وڑے وچ، وچلا پڑدا دے اٹھائیا۔ دھام دکھائے ساچا نچ، نچ دوارے سو بھاپائیا۔ پریم رس وچ جائے بھج، بھنرا روپ وٹائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں ملن نوں گیا گجھ، آوے جاوے وارو وار بے پرواہیا۔ سارے کارج اکو وار کر دے سدھ، لوکمت نہ کوئے ترسائیا۔ اپنی انتر دس کے بدھ، شبد اناد دے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے رنگ رنگائیا۔ بھگتاں دس اک سہارا، چرن کول دیوے وڈیائیا۔ جگت جگ پارکنارہ، نینا نوکا نام چڑھائیا۔ محل اٹل دکھائے اُچ منارا، درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ دیا باقی اک اُجیارا، نرمل جوت کرے رُشنائیا۔ سدا دکھائے ٹھانڈا دربارا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ مہروان مہروان مہروان بن نرنکارا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آون جاون گیڑ نوارا، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن دیوے اکو مان، چرن سرن سچی سرنائیا۔ درشن دیوے اک دھیان، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ نام سمجھائے اک گیان، توں میرا میں تیرا ساچا سجن اک اکھوائیا۔ مندر دکھائے اک مکان، جس گھر گھر گھر وچ وسے ماہیا۔ جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں ملے آن، بن پاندھی سچا راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن دیوے نش اکھر ایک، تن اکھر روپ وٹائیا۔ من تن جنائے جگت ٹیک، آتم پر ماتم اشٹ اک بنائیا۔ زرگن زرگن لے دیکھ، سرگن سرگن میل ملائیا۔ کر کھیل اچن اچیت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ اندر وڑ کے دسے بھیت، باہروں بول نہ کوئے جنائیا۔ پیا پریم کرے پریم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت دیوے وڈیائیا۔ ہر بھگت تیرا متر مات، سری بھگوان اک اکھوائیا۔ جس نے دتی دُھر دی دات، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ کوڑی کرپا چھڈ نات، ساچا بندھن اکو پائیندا۔ جن بھگتاں مل سچ جماعت، دوجا پنٹھ نہ کوئے دکھائیندا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دین دین اپنے گلے لگائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ آتم

سیجا آتم پر ماتم کرے بھوگ بلاس، ساچا رس اکو اک جنائندا۔ سرب گناں پر بھہ ہوئے طاس، گونتا اپنی کار کمانندا۔ راہ تنگ تیرا پر تھی آکاش، گنگ منڈل دھیان لگائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن شاباس، جس جن شہنشاہ اپنے رنگ رنگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن اپنی گود اٹھائندا۔ ہر جن گودی لئے چک، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ آون جاون پینڈا جائے نک، پاندھی راہی رہن کوئے نہ پائیا۔ گھر سجن دیوے نکھ، دکھ درد دئے گوائیا۔ گرگھ باہروں مانس دسے منکھ، اندر آتم پر ماتم روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن بھے بھو بھرم مٹائیا۔ بھے بھو ہووے دور، نیرن نیر رہن نہ پائیا۔ جس سنگر نظری آئے حاضر حضور، حضرت داتا وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم داناتا توڑ کوڑ، سچ گھر سچ دئے پرنائیا۔ پریم پریتی انتر نور، بخشش بخشیش وچوں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ہر اپنے گھر وسائیا۔ ہر جن وسنا گھر اگم، جس گرہ ملے وڈیائیا۔ سنگ نہ جائے کایا مائی چم، متوت میل نہ کوئے ملائیا۔ پون سواس نہ کوئی دم، رسنا جہوار روپ نہ کوئے دکھائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا چکھانہ کوئے جلائیا۔ مات پتا نہ جننی جن، پتر دھی روپ نہ کوئے وٹائیا۔ دولت مال خزانہ نہ کوئی دھن، جگت جاگیر ویکھ کوئے نہ پائیا۔ محل اٹل جگت منار نہ کوئی چھپر چھن، چار دیوار بنت نہ کوئے بنائیا۔ بدھ مت نہ کوئی من، دہ دشا اٹھ اٹھ بھجے کوئی نہ واہو داہیا۔ نرمل نرور جوت پرکاش سری بھگون، سچ دوارے بیٹھا آسن لائیا۔ سو پرکھ اکال جن بھگت چڑھائے ساچا چن، دو جہان کرے رُشائیا۔ اتم بیڑا آپے بنھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ سچھنڈ دوار بہہ کہے دھن دھن، دھن گرگھ تیری چترائیا۔ جس صاحب سنگر شبد سوامی ہر گھٹ انتر جامی لیا من، جگ منسا دور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر جن دیوے اک ور، گھر گھر وچ دوس رین رین دوس اکو خوشی دکھائیا۔

* ۲۶ اَسُو ۲۰۲۰ پکرمی گُردیو سَنگھ دے گرہ لُدھیانہ *

سَنگَر شد سدا ملاح، بیڑا پتن پار کرائیندا۔ جگ جنم دا لہنا دئے چُکا، نِت نوت ویکھ وکھائیندا۔ ساچی سکھیا دئے درڑا، نام ندھان بوجھ بُجھائیندا۔ ساچے مارگ دیوے پا، راہ اِکو اِک وکھائیندا۔ دُئی دویتی پڑدا دئے چُکا، اندھ اندھیر رہن نہ پائیندا۔ ساچے مندر دئے چڑھا، جس گھر اپنا آسن لائیندا۔ جنم جنم دی وچھڑی آتمائے ملاء، پر ماتم اپنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ جنم کرم دے وچھڑے جگ، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے کرپا کر دھرنی اُتے لئے لہ، دھول دیوے وڈیائیا۔ سنساروگ میٹے ہب، ہر اپنا بھيو چُکائیا۔ کوڑ کڑیارا میٹ حد، گھر اِکو اِک وکھائیا۔ جس گھر وجے نام ند، راگ اناد الایا۔ سو محلے لئے سد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا تھم ورتائیا۔ ساچا تھم دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سب دا لیکھا رہیا وچار، بن ہر نین نظر کسے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم ہونیا، نرگن اپنا کھیل کھلائیندا۔ ہر جن سچے پاوے سار، پورب لیکھ آپ ورتائیندا۔ جگت دلدری دیوے تار، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کر گوبند، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جنم جنم دی میٹ چند، کرم کرم داروگ گوائیا۔ امرت دھار دے کے سندھ، ساگر سوبھا پائیا۔ گن دے گنی گہند، گھر گمبھیر بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پورب لیکھ جنم اودھوت، خاک دھوڑی تن رمائیا۔ لہدا پھریا چار کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ ورولدرا رہیا سچ جھوٹھ، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کار کمائیا۔ اودھوت بھسمی لا آسن، آس اِک رکھائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، تن مائی لیکھے پائیا۔ نرگن سرگن بن ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ اِکو ٹیکاں تو ہے ماتھن، دوسر سپس نہ کوئے نوائیا۔ گھرمات پتا چھڈے ساتھن، سکھ سچ نہ کوئے ہنڈائیا۔ اپنا آپ کیتا گھاتن، جیوت جنم سکھ نہ کوئے وکھائیا۔ اِکو ویکھاں تیرا پتن، جس گھر وسیں بے پروائیا۔ کرپا کر آویں رکھن، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سدھ رہیا سمجھائیا۔ سُن سدھ صدق سچ، ہر صابر آپ جنائیندا۔ کایا مائی بھانڈا بھنئیے کچ، انت کوئے رہن نہ پائیندا۔

نانک تپا گلیں باتیں گیا ہس، اپنا بھیو نہ کسے جنایندا۔ چک کے بھوری گیا نس، آپ اپنا پنڈھ مکائیندا۔ توں بہنا کر کے ہٹھ، زرگن اکو بوچھ بھجائیندا۔ تیرا جنم جائے وٹ، وٹا اپنا نام لگائیندا۔ پُرکھ اکال کلجگ اتم کھولے ہٹ، بن ونجارا سیو مکائیندا۔ لوکات وچوں تیری کرنی لئے لبھ، پچھلی کیتی جھولی پائیندا۔ پہلی وار نانک پیار اندر تیتوں جاوے چھڈ، در تیرے نہ چرن ٹکائیندا۔ دُوبی وار کر کرپا آوے بھج، سری بھگوان اپنا سنگ بھائیندا۔ جگت بھوت پچھلی تچ، آگے نام ندھان جھولی پائیندا۔ چرن کول بہہ کے جانا سچ، سجدہ اکو سیس کرائیندا۔ اکھ زرنجن پچھے بولیا سچ، اکھ پرکھ اپنی دھار دکھائیندا۔ مہروان ہو کے پار کرائے حد، حد آتم پد پر ماتم پر ماتم آتم پر ماتم اپنا روپ دکھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، زرویر نہکلنک لہنا دینا پورب جنم کسے نہ دیوے چھڈ، سب دی نسا آسا پور کرائیندا۔

* ۲۶ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی زرنجن سنگھ دے گرہ اُچی آبادی لدھیانہ *

شاہ پاتشاہ ہر زرنکار، سچھنڈ تیری وڈیائیا۔ حکمے اندر چل آئے دربار، در تیرے پھیرا پائیا۔ شد سٹ اٹھ کہے میرے سر جنہار، مہروان تیری وڈ وڈیائیا۔ زرگن زرگن کر کے سیوا پر اپار، زرویر تیری سرن تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ نو اسی مہر نظر اٹھائیا۔ وشنوں آیا پر بھہ حکم دوار، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ نیتز نین رہیا اٹھال، دو جہان دیکھ دکھائیا۔ چار گنٹ دسے کنگال، ساچی دست ہتھ نہ کوئے رکھائیا۔ نیر وہا ہوئے بے حال، بہیل ہو رہیا جنائیا۔ کرپا کر وڈ پرتپال، اک تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ برہما آئے چل دوار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پار برہم تیرا انت نہ پارادار، ہوں مورکھ کہن کچھ نہ پائیا۔ جگ چوکڑی بنیا رہیا سیوادار، زرگن سرگن سیو مکائیا۔ رچ رچ ویکھیا جگت سنسار، تیری رچنا تیرے وچ سائیا۔ دہ دشا دسے دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گرہ ملے تیرے نام وڈیائیا۔ شکر کہے پر بھ تیرا کوئی نہ جانے مول، بے انت تیری وڈیائیا۔ میرے ہتھ سونبھے ترسول، تریلوک بھیو کوئے نہ

آئی۔ نو نو چار تیرا بدلیا دے اصول، اصلیت روپ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ رکھائی۔ ترے گن مایا آئی نیڑے، نیتز نیناں نیر وہائی۔ پاربرہم پر بھ تڈھ بن چکائے نہ کوئی جھپڑے، جھگڑا پیاسرب لوکائی۔ نو کھنڈ پر تھی ست دھرم نہ کسے کھیڑے، ست دیپ رہے گر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ پنچ تت مارے دہا، در اکو کوک سنائی۔ کرپا کر بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی گئے وہا، تیری سیوات کمائیا۔ کلجگ اتم گیا آ، چاروں کٹ اندھیرا چھائی۔ ساچا ملے نہ کوئے ملاج، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائی۔ بھگت کہن پر بھ آئے پاس، در تیرے الکھ جگائی۔ کرپا کر سرب گنتاس، گنوت تیری وڈیائی۔ کلجگ اتم سارے ہوئے نراس، نربل ہو کے تیرا دھیان لگائی۔ تڈھ بن جوتی نور نہ ملے کوئی پرکاش، نو نو چار اندھیرا چھائی۔ جھگڑا پیادات پات، دین مذہب کرے لڑائی۔ ساچی دے نہ کوئی جماعت، چار ورن رہے گر لائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در آیاں خالی جھولی دے بھرائیا۔ سنت جن در آ منگن، دوئے جوڑ واسطہ پائی۔ سرشٹ سبائی ہوئی ننگن، نام اوڈھن سیس نہ کوئے لکائی۔ کایا چولی چڑھے نہ رنگن، ڈرمت میل نہ کوئے دھوئی۔ انحد ناد و بے نہ کوئی مردنگن، ڈھن آتمک راگ نہ کوئے سنائی۔ گیت گو بند کوئی نہ گاوے چندن، آتم پر ماتم ڈھولا نہ کوئے سنائی۔ پھری دروہی وچ ورجھنڈن، برہمنڈ رہے گر لائی۔ نیتز رووے جیرج انڈن، اُتبیج سیتج دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری آس رکھائی۔ گرگھ کہن پر بھ تیری اوٹ، تیرے در ملے وڈیائی۔ کلجگ اتم لکھ چوڑا سی بھریا کھوٹ، کوڑا ناتا نہ کوئے تڑائی۔ نربل نور نظر نہ آئے نرور تیری جوت، جاگرت نور نہ کوئے رُشائی۔ رسنا جھوا مٹی دند سب دے پڑھدے دسن ہونٹ، انتر آتم لو پر ماتم سکے نہ کوئے لگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگن آئی۔ گر سکھ کہن پر بھ سُن پکار، سنگر تیرے ہتھ وڈیائی۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، نوری چند نہ کوئے چکائی۔ گر کاشب سارے گئے وسار، وسریا بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار لیکھا لکھ کے گئے بن لکھار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نال ملائی۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ چل کے آئے چار وید، پر بھ رو رو حال سنائیا۔ ساڈا کوئی نہ پاوے بھید، پڑدا سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ کلج کوڑی کرپا رہے کھید، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہو یا ہلکائیا۔ کرپا کر وڈ نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک دے دے تھکے سندیس، کلجک جیو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ اتم ساڈی چلے کوئی نہ پیش، در تیرے آ کے الکھ جگائیا۔ جوں بھاوے توں لینا ویکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، مہر نظر اُٹھائیا۔ شاستر سمتر گھت وہیر، در ٹھانڈے بیٹھے آئیا۔ کرپا کر بے نظیر، نظر نین اک اُٹھائیا۔ کلجک کوڑی کرپا جگت بھجھا زنجیر، سنگل سکے نہ کوئے تڑائیا۔ پڑھ پڑھ کاغذ قلم شاہی ورقے دتے چیر، بجر کپائی پڑدا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ رسنا گا گا پنڈت پاندھے باہروں دیندے دھیر، اندر امرت سیر نہ کوئے پیائیا۔ کلجک انت ہوئے دلگیر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سدا سہیلے ہونا سہائیا۔ وید پُران کہے کتاب، شاستر سمتر نال ملائیا۔ توہے سنگر اک آداب، سجدہ سپس جھکائیا۔ کلجک ساڈا رہیا نہ کوئے خطاب، خالص روپ نہ کوئے جنائیا۔ احباب بن کے وجائے نہ کوئے رباب، سچ ستار نہ کوئے ہلائیا۔ ساڈا لیکھا رکھ اپنے کول حساب، بہی کھاتہ پھول پھولائیا۔ اسپس کلجک انت سارے دین آئے جواب، ساڈی چلے نہ کوئے پتڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جوں بھاوے توں اپنا کھیل کھلائیا۔ گیتا دوارے آئی نٹھ، اٹھ دس رہی سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی تٹا دھیرج جت، ست نظر کوئے نہ آئیا۔ ہو خیران میری ماری گئی مت، پر بھو سمجھ کوئی نہ پائیا۔ تیرا کوئی نہ گاوے جس، تیرا نام نہ کوئے دھیائیا۔ کوڑی کرپا پریم لگایا رس، نچھر رس جھرنا بوند سوانتی کھ نہ کوئے چوائیا۔ دروہی میری ہوئی بس، میرے رام میرے کاہن اپنے چرن بخش اک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ انجیل قرآن آئی دوڑ، مسدہ اپنا رہی سنائیا۔ چوڈاں طبق رس مٹھا ہو یا کوڑ، چوڈھویں چند نہ کوئے چکائیا۔ چوڈاں و دیا پر بھ تیتوں سکی نہ بہڑ، نو نو چار پھرے واہو داہیا۔ کرپا کر اتم ویکھ کر کے غور، کلجک جگت اندھیرا چھائیا۔ ٹھگ چور یار مچاون شور، حرام خور بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سرتی شبدی کوئی نہ بٹھے ڈور، کلمہ حق نہ کوئے درڑائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گھور، نوری نور نہ کوئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، اپنا اسم اعظم عظیم پروردگار اِکو دے جنائیا۔ شبد بانی

در گئی آ، آ کے حال سنائی۔ کرپا کر بے پرواہ، پاربرہم تیری وڈیائی۔ میں سچ سندیہ دیاں سنا، لوکماں بھیو گھلایا۔ نانک گو بند مات آیا کاکا، کاکا مستک اکو لایا۔ سرشٹ سبائی آیا سمجھا، گر شبد منو اکو جس وچ وڈی وڈیائی۔ کلجک جیو ہر کانام گئے جھلا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ کوٹن کوٹ مارگ رہے لگا، بن بن پاندھی جگت راہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، گھر تیرے ملے وڈیائی۔ سچ دوار ویکھ آئے گر، نمو نمو سپس جھکایا۔ پُرکھ اکال تیرا لیکھا ڈھر، دو جہان تیری وڈیائی۔ وشن برہما شو کروڑ تیتسا ویکھے سُر، پت تیرا دھیان لگایا۔ کلجک انتم چاروں گنٹ آئی تھر، دہ دشا نام بھنڈار نہ کوئے ورتایا۔ ڈونگھے وہن رہے رڑھ، منجھدار کشتی پار نہ کوئے کرایا۔ اپنیاں کرماں ول تگے کوئی نہ مڑ، نیترنین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ پنجاں تتاں نال گئے جڑ، پنچم پنچ کری گڑمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب سنگر اپنا بھید جنایا۔ در ٹھانڈے آئے اوتار، دوئے جوڑ سپس جھکایا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک پر بھ ویکھیا تیرا سنسار، تیرے حکمے اندر پھیرا پائیا۔ زرگن سرگن کردے رہے پیار، سچ پریتی اک سمجھایا۔ تیرا نام شبد بول جیکار، ڈھر سندیہ آئے سنایا۔ شبد اگئی بودھ اگادھی بن لکھار، کاتب ہو کے قلم چلایا۔ شہادت دیوے کہانی بانی انجیل قرآن، وید پُران گیتا گیان جگت درڑایا۔ اُچ اگم اتھاہ بے پرواہ تیری دسدے آئے شان، شہنشاہ اکو اک اھوایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا کلمہ سچ کلام، کائنات کرے پڑھایا۔ جس دا دین مذہب اسلام، ذات پات کھیل مہان، اوچ پنچ بھیو دکھایا۔ تیرے آگے کریئے اک پرنام، پُرکھ ابناشی ہو مہروان، گھٹ گھٹ و اسی گھر گھر دسیں پردھان، سچ پردھانگی آپ کمایا۔ صدی ییسویں سارے ہوئے خیران، چوڈاں طبق نین شرمان، چوڈاں لوک تیرا دھیان، چوڈاں و دیا لیکھ لکھے شیطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ نہ کوئے تکایا۔ جودھے سوربیر بلوان، زرگن روپ والی دو جہان، ست سرپ سدا مہروان، مہر نظر اک اٹھایا۔ اٹھ پر بھ ویکھے سچے دربار، تیری رچنا رچی آئی دوار، زرگن سرگن کر وبار، دوئے جوڑ کرن نمسکار، منگن منگ بن بھکھار، در درویش اپنا روپ وٹایا۔ سری بھگوان دسے ایک، اینکار رہیا جنایا۔ شبد سٹ سچ ساچی ٹیک، وشن برہما شو دے سمجھایا۔ ترے پنچ کھولاں انتم بھیت، بھیو ابھیدا آپ سمجھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورا کراں لیکھ، لکھت بھوکھت جو گئے لکھایا۔ بھگت بھگوان بن کے لواں ویکھ، لوکماں ویس وٹایا۔

ساچے سنتاں وکھاواں اگتا دیس، جس گھر دیا باقی اک رُشنا یا۔ گرگھاں کراں ساچا ہیئت، آتم پر ماتم جوڑ جڑا یا۔ گرگھاں نظری آواں نیتن نیت، نج نیز نظر کھلایا۔ سچ سوامی بن کے کھولاں بھیئت، انجھو اپنا بھاؤ جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کما یا۔ شبد ست میں آوند ہاں۔ زرگن نور روپ پرگٹا وندا ہاں۔ محل اٹل اک سہا وندا ہاں۔ ساچے مندر ڈیرہ لا وندا ہاں۔ اندر دیپ اک جگا وندا ہاں۔ بن میپ کھیل کھلا وندا ہاں۔ جس دی رکھ کے بیٹھے اڈیک، سو آسا پور کرا وندا ہاں۔ کجگ انتم آئی تاریخ، طریقہ سب نوں آپ سمجھا وندا ہاں۔ پر بھ دامارگ سدا باریک، تکھی دھاروں آپ پرگٹا وندا ہاں۔ دوجا دے نہ کوئے شریک، لاشریک ہو کے کھیل رچا وندا ہاں۔ گر اوتاراں دیواں بھیکھ، ساچی بھجھیا نام ورتا وندا ہاں۔ ترے گن پنچ تت ناتا جوڑاں ٹھیک، کایا ٹھیکر روپ وکھا وندا ہاں۔ جن بھگتاں آتم کراں اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھا وندا ہاں۔ ساچے سنتاں گھر مندر وکھاواں سیت، ساچا حجرہ اک سہا وندا ہاں۔ گرگھاں کر سچ پریت، اوج پنچ بھيو چکا وندا ہاں۔ گرگھاں کایا کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بچھا وندا ہاں۔ کجگ انتم بدلاں ریت، ریتوان آپ سدا وندا ہاں۔ کسے در نہ منگاں بھیکھ، اپنی کرنی آپ کما وندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دی جھولی پا وندا ہاں۔ شبدی ست سچ جنا وانگا۔ وشنوں لہنا ویکھ وکھا وانگا۔ برہے پڑا آپ چکا وانگا۔ شکر ہتھ ترسول وکھا وانگا۔ ترے گن مایا پھول پھولا وانگا۔ پنچ تت اپنا رنگ وکھا وانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنگ رلا وانگا۔ آد جگاد شبدی ڈھولا وے مردنگ، نام ندھان اک پرگٹا وانگا۔ جن بھگتاں لا کے انگ، انگیکار آپ ہو جا وانگا۔ سنتاں دے کے بنجانند، انند انند وچوں پرگٹا وانگا۔ گرگھاں آون جاون چکا پنندھ، ساچے مارگ آپ لگا وانگا۔ گرگھ گان ساچا چھند، سوہنگ راگ اک سمجھا وانگا۔ محم ورتاواں وچ ورتھنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجا وانگا۔ دو جہاناں اکو چھند، تیرا میرا لہنا دین مکا وانگا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی آپ اکھوا وانگا۔ سب دی آسا منسا پوری کر کے منگ، منگلا چار اک کرا وانگا۔ سچکھنڈ دوار وے ڈھر مردنگ، تال بے تال آپ وکھا وانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در آیاں لیکھے لا وانگا۔ سچکھنڈ جو آئے دوار، وشن برہما شو گرو اوتار پیر پیغمبر نال ملا یا۔ ترے پنچ دیواں اک آدھار، بھگت بھگونت پنچ سوار، ساچے سنت پار اتار، گرگھ میل وچ سنسار،

گرسکھ اپنے رنگ رنگا۔ کلج کوڑی کریا کر خوار، جوٹھ جھوٹھ دیوے مار، ہوئے ہنگتا گڑھ دیوے نوار، ساچی سکھیا دیوے آپ کرتار، کرتا پُرکھ آپ سمجھایا۔ جس دا لیکھا سدا رہے جگ چار، گر اوتار سیوادار، پیر پیغمبر برخوردار، بالے نڈھے اپنے حکم نت نوت رہیا گھلایا۔ کلج انت سری بھگوان کرے کھیل اگم اپار، جودھا سور پیر بلی بکار، بل اپنا آپ پرگٹایا۔ آسا ترسنا سب دی دے نوار، اسو گھوڑے چڑھ شاہ سوار، دو جہاناں سری بھگوانا نرگن جوت بن ورن گوت شبد اناد وچ برہما دُھن راگ دے سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ در ٹھانڈے سارے بنو میت، گر اوتار پیر پیغمبر اکو حکم منایا۔ اکو ویکھو مندر مسجد شودوالا مٹھ مسیت، گر دوار اکو روپ دکھایا۔ بن رسنا شبدی دھار بولو ٹھیک، اچی کوک کوک سٹنایا۔ دوئے جوڑ کہو پر بھ تیرا ویلا آیا ٹھیک، کلج اتنم راہ تکایا۔ چار جگ ایہو منگدے رہے بھیکھ، بن سوالی در کری عرضویا۔ ستجگ ساچی دسئی اک پریت، چار ورن اٹھاراں برن اوچ پنچ اکو اک کرایا۔ سرب جیاں دا سانجھا دس گیت، جس وچ ہندو مسلم سکھ عیسائی جھگڑا کوئی رہن نہ پایا۔ پرگٹ ہو لاشریک، ساچی شرع دے درسایا۔ رل مل گایے تیرا گیت، پیر پیغمبر گر اوتار اکو نام دھیایا۔ لیکھا چھٹے مندر مسیت، کایا مندر سو بھاپایا۔ جس دوارے اٹھے پہر و سیں چیت، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ گھر سجن مل میت، باہر کھو جن کوئے نہ جایا۔ جن بھگتاں دس پریت، ساچے سنتاں دے سمجھایا۔ کروٹ لے بدل لا پٹھ، آپ اپنا گھ بھوایا۔ تیرے در توں منگدے بھیکھ، بھچھیا جھولی دے پایا۔ پر بھ تیری بھینا پنچ تت سیس، متوت نظر کوئے نہ آئی۔ نرگن ہو کے نرگن پڑھیے تیری حدیث، حضرت تیرا نام دھیایا۔ اکو چھتر جھلے تیرے سیس، دو جاتانی نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچ سلطان صاحب سنگر پُرکھ اکال اکو نظری آئی۔

* ۲۶ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی گرمیت سنگھ دے گرہ پنڈ ہردو پھر الا ضلع جالندھر * *

آد جگاد تیرا کھیل نرنکار، نرگن نرؤیر سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری دھار، لوک پر لوک تیرا راہ تکانیندا۔ دو جہان تیرا پسار، دھرت دھول آکاش پرکاش سو بھا پائیندا۔ وشن برہما شو کرن پکار، دیوت سُر سہس جھکائیندا۔ نرگن سرگن کھیل کھیلین گرو اوتار، پیر پیغمبر ولس وٹائیندا۔ بھگت بھگوان کر پیار، نت نوت پھیرا پائیندا۔ بودھ اگادھ شبد ناد دے دان، سنت ساجن میل ملائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر پچان، گرگھ سجن آپ اٹھائیندا۔ سچ پریتی اک گیان، گرگھ سچے آپ سمجھائیندا۔ چار کٹ دہ دشا دیکھے آن، نیتز لوچن نین اٹھ کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچھنڈ نواسی سچ محلّا، تیرا اکو نظری آئیندا۔ صاحب سلطان و سیں سدا اگلا، آد جگاد سو بھا پائیندا۔ دیک پک جوت دھر پرکاش آپے بلا، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچ دوار پُرکھ ابناش سچھنڈ نواسی آپے ملا، شاہ سلطان سچ اپنا ناؤں رکھائیندا۔ دھر سندیس نر نرنکار اینکار ایک گھلا، دو جہان برہمنڈ آپ سنائیندا۔ جگ چو کڑی کرے کھیل اچھل اچھلا، ول چھلدھاری بھيو کوئے نہ پائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جوتی شبدی آپے رلا، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ کوٹن کوٹ دھر دھر روپ پھڑائے اپنا پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنی دھار چلائیندا۔ سچ سنگھاسن اینکار، پُرکھ اکال اک سہائیا۔ تخت نواسی ہو اُجیار، پُرکھ ابناشی سو بھا پائیا۔ جوت پرکاشی نرگن دھار، متوت نہ کوئے وڈیائیا۔ منڈل راسی کھیل اپار، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ شبد سوامی پون ہلار، دھنی ناد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے پُرکھ اگم، ہر اگڑی کار کمائیندا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج بیڑا دیوے بنھ، نر ہر اپنے کندھ اٹھائیندا۔ دھر فرمان سچ نشان شبد گیان دیوے من، من آتما دوویں آپ سمجھائیندا۔ جوتی نور ظاہر ظہور چاڑھے اپنا چن، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ شبد اگادھ بودھ سنائے بن کن، گھر گھر وچ راگ الائیندا۔ بھانڈا بھرم دُئی دوتی کوڑا ٹھیکر دیوے بھن، نام کھنڈا اک چکائیندا۔ کرے پرکاش نیتز اٹھ، دیکھنہارا جننی جن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، قدرت قادر دیکھ دکھائیا۔ محل

اٹل اُچ منار، روشن ضمیر اکو اک درسایا۔ تخت نواسی پروردگار سانجھیا، لاشریک بیٹھا ڈیرہ لایا۔ حق حقیقت پاوے سار، سچ توفیق دُھر دی دھار، تعارف زرگن زرگن دے کرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ مَلا اُچ اٹلا اکو اک دکھایا۔ ساچی کار کرے بھگونت، بھگون اپنا کھیل کرایا۔ پرگٹ ہو جگا جگنت، جگ کرنی دے سمجھایا۔ سرب جیاں دا اکو منت، آتم پر ماتم کرے پڑھایا۔ میل ملائے وچھنی نارکت، گھر سبج نظر آئی۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، بسن بنواری آپ رنگایا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے سمجھایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، آتم و دیا دے سمجھایا۔ لیکھا جان جیرج انڈج، اُتبھج سبتج ویکھ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈایا۔ وڈا ہر گھر گھیر، بھو کوئے نہ پائیدا۔ جگ چوکڑی چوٹی چڑھ کوئی نہ ویکھے اخیر، چرن کول سرب دھیان لگائیدا۔ گر اوتار پیر پینغمبر بن کے گئے حقیر، شہنشاہ اکو نظری آئیدا۔ جس دی کھچ نہ سکے کوئی تصویر، مَصور ہتھ کوئے نہ پائیدا۔ جس دی سمجھ سکے نہ کوئے تدبیر، بھو ابھید نہ کوئے گھلائیدا۔ جس دا جلوہ بے نظیر، جگت نیز نین درس کوئے نہ پائیدا۔ جس دے ہتھ نام شمشیر، شاہ سلطان کھنڈا اک چکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی درگاہ سو بھاپائیدا۔ سچ محلے چڑھ بھگوان، بھگون اپنی دیا کمایا۔ تخت نواسی نوجوان، بھوپت بھوپ وڈی وڈایا۔ دو جہاناں راج راجان، شہنشاہ اکو اک اھوائیا۔ ست ستوادی گن ندھان، دُھر سندیسہ اک جنایا۔ پُریاں لوآں ویکھے مار دھیان، برہمنڈ کھنڈ نیز رہیا اٹھایا۔ وشن برہما شو دے گیان، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرایا۔ فُدرت قادر دیوے دان، دست امولک آپ ورتایا۔ زرگن بن کے سچا کاہن، لکھ چوڑاسی گوپی آپ پرناپا۔ زوریلے سچا رام، ہر گھٹ سیجا رہیا ہنڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو ابھیدا اپنے ہتھ رکھایا۔ بھو ابھیدار کھے ہتھ بھگوان، شاستر سمرت وید پُران سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جگ چوکڑی نت نوت صفتی ڈھولے سارے گان، گا گا شکر منایا۔ گر اوتار پیر پینغمبر پر بھ چرن کرن دھیان، نیز لوچن نین اٹھ گھلائیا۔ خالی جھولی نہ کلنک منگن دان، در درویش لکھ جگایا۔ سبج تریتا دوپر کجگ بیتیا وچ جہان، کجگ اتم جہالت بیٹھی ڈیرہ لایا۔ چاروں گنٹ بے ایمان، بیوہ روپ نظری آئی۔ صدق صبوری نہ کوئے ایمان، سبج سنگ نہ

کوئے نبھایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گھر گھر چڑھیا طوفان، نو نو چار رہیا رڑھایا۔ نیر نین اگھ نظر نہ آئے کسے بھگوان، کلج گورھی نیند سوانیا۔۔۔۔۔

آتم پر ماتم مل کے کوئی نہ پئے ہس، سوہنگ ہنسا روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا ڈھر دی اک درڑایا۔ ساچی سکھیا دسے دسے گیت، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیدا۔ جگ چوکڑی گئی بیت، کلج ویلا انتم آمیندا۔ جن بھگتاں دسے اگئی ریت، ریتوان کھیل کھلائیدا۔ جس نوں جیو جنت سادھ سنت لبھدے شودوالے مٹھ مندر مسیت، سو سنگر سچا جن بھگتاں اندر ڈیرہ لائیدا۔ ہر پر بھ ٹھا کر کرو اک پریت، زرنجن ہو کے دسے چیت، جگ ٹھگوری کوئی نہ پائیدا۔ نظری آئے سدا اتیت، آد جگادی ٹھانڈا سیت، اگئی تیت آپ نبھائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہان آپ پڑھائیدا۔ دو جہان سو پُرکھ ناؤں، ہر کرتا آپ جنایا۔ وشن برہما شو سارے رل کے گاؤ، کروڑ تیتیسا سُرپت اند نال ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شکر مناؤ، گھر وجے سچ ودھایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اشٹ گردیو سوامی اک مناؤ، منسا آسا پور کرائیا۔

چار گنت اٹھ اٹھ نسا کوڑی حرص مٹاؤ، ہوس سب دی دے سمجھایا۔ عرش فرش پر م پُرکھ پر ماتم ایکا پاؤ، پار برہم بے پروایا۔ سر سرور تیر تھ چرن دھوڑی سچ نہاؤ، دُرمت میل دے دھوایا۔ ساچا ڈھولا رل مل گرہ مندر اندر کایا گاؤ، گھر گھر وجے ودھایا۔ نت نوت نچ نیر درشن پاؤ، دوئے لوچن بند دکھایا۔ ہنس روپ بنو کاؤں، کاک ہنس روپ وٹایا۔ سنگر صاحب سلطان کلج انتم پکڑے باہوں، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ ایٹھے اوتھے دو جہان کرے سچ نیاؤں، دھرم دوارے عدالت اک لگایا۔ سدا سہیلا اک اکیلا دیوے ٹھنڈی چھاؤں، مہروان سر اپنا ہتھ لگایا۔ کرے پیار جوں پتراں ماؤں، درگاہ ساچی دیوے تھاؤں، سبکھنڈ ساچے آپ بہایا۔ تس صاحب سنگر پُرکھ اکال دین دیال لاگو پاؤں، جس ملیاں دوجی اوٹ رہن کوئے نہ پائیا۔۔۔۔۔ اٹھو دیکھو چھیتی دیکھ، ایکنکار رہیا جنایا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی پر بھ نے سدھی دتی اپنی لکھت لیکھ، دوجا وچولا نہ کوئے بنایا۔ جس نوں نو نو چار لبھدے پھر دے کوٹن کوٹ دھر کے بھیکھ، چار گنت دہ دشا پھیرا پائیا۔ سو صاحب سوامی کلج انتم کرن آیا ہییت، ہتکاری زرنجن اپنا نور کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر کایا مندر سچ محلے وڑ کے رہیا کھید، سرتی شبدی جوڑا اک جڑایا۔ جوتی نور دیوے اگئی تیج، روس نین شرمایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک درساہیا۔ ساچا مارگ رہیا دس، دہ دشا رہیا سمجھایا۔ جیو جنت سادھ سنت کلجگ انتم کھیل پُرکھ سمرتھ، چارگنٹ سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جگ چو کڑی چلاونہارا رتھ، بن رتھواہی پھیرا پانیا۔ بودھ اگادھ شبد اناد بانی کہے اکھ، کتھنی کتھ کوئے نہ سکے رانیا۔ سرشٹ سبائی دیکھنہارا دپھرج جت، ست سنتو کھ پڑا رہیا اٹھایا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ثابت رہی نہ کسے مت، من مت رہی ہلکایا۔ لگی اگ پنچ تت، امرت میگھ نہ کوئے برسایا۔ وانگ سوان چارگنٹ دہ دشا رہے نٹھ، بھجن داہو داہیا۔ امرت ملے نہ کسے رس، بوند سوانتی کھ نہ کوئے چوانیا۔ کوڑی کریا گئے پھس، جگت جنجال نہ کوئے کٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلو چھڈا گئے نٹھ، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آہیا۔ لہنا انت چکھا اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمناسرستی رہی کھ چھپایا۔ اللہ رانی نک نہ رہی نٹھ، کنت سہاگ نظر کوئے نہ آہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اکو اک سمجھایا۔ سچا راہ سونو جگ جگت، جگ کرتا آپ جنایا۔ پر بھ ملن دا اکو وقت، مانس جنم سو بھاپانیا۔ سری بھگوان جگ جگ آپ ادھارے ساچے بھگت، بھگوان اپنا ویس وٹانیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، نارٹی ہڈ سو بھاپانیا۔ زوریر ہو کے آوے پرت، پر م پُرکھ پر بھ اپنا کھیل کھلایا۔ انتر آتم دیوے درس، بند کوڑی کُنڈا لاہیا۔ پنچ وکارا دیوے جھٹک، نام کھنڈا اک چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہبر پھیرا پانیا۔ ساچا رہبر گیا آ، پروردگار نور الاہیا۔ لوک پر لوک دو جہاناں بن ملاح، ساچا بیڑا رہیا چلایا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت دیوے اک صلاح، دھر دانام کرے پڑھایا۔ آتم پر ماتم میللا لو ملا، جگت وچھوڑا پندھ مکانیا۔ گھر مندر دیپک جوت لو جگا، اگیان اندھیر مٹانیا۔ گھر امرت میگھ لو برسسا، نچھر جھرننا اک جھرائیا۔ گھر پڑا لو اٹھا، کھ نقاب نظر کوئے نہ آہیا۔ گھر سجن لو منا، غصہ گلانہ کوئے دکھایا۔ دوئے جوڑ پو سرنہا، سرنگت اک سمجھایا۔ پُرکھ ابناشی بے پرواہ، بے انت وڈ وڈیایا۔ چرنی ڈگیاں بخشتے سرب گناہ، مہر نظر بخشیش اکو وار جھولی پانیا۔ دُبدیاں تارے پھڑ پھڑ بانہہ، پار کنارے آپ لگایا۔ کرے کرائے سچ نیاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک سمجھایا۔ سنجگ راہ دسے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمائیدا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت اٹھ بال آنجان، بالی بدھ آپ سمجھائیدا۔ کلجگ کوڑی کریا ناتا تے وچ جہان، تھر کوئے رہن نہ پائیدا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر سارے منگن دان، سری بھگوان اگے

جھولی ڈاہندا۔ پتیر میثور دیونہارا نوجوان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ رل مل سارے سچھنڈ دوارے گاؤ اک بھگوان، دوجا ناؤں نہ کوئے وڈیاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا بھجو آپ گھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤ نام اپار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ چار جگ دا پچھلا لہنا دیو وسار، اگلا دینا دئے جنائیا۔ رل مل سارے کرو پیار، دین مذہب ذات پات نہ کوئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار مٹو سچا یار، جگ چوکڑی یاری اک ہنڈھائیا۔ نت نوت بنے مددگار، دستگیر سر اپنا ہتھ لکائیا۔ دوئے جوڑ کرو نمسکار، سجدہ اکو پُرکھ کرائیا۔ دیوے دھر دی اگئی سچّی دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ ایکا نعرہ بول جیکار، جے جیکار دئے سنائیا۔ چرن پریتی سچ پیار، ساچی ریتی اک دکھائیا۔ کھیل انڈیٹھی دتے نرنکار، نرگن اپنا پڑدا لاہیا۔ پچھلی پیتی بھلو وچ سنسار، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچھنڈ سارے رل مل کے بولو سوہنگ شبد اک جیکار، لکھ چوراسی لوکمت آپے سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آدجگاد تہاڈے کولوں چلائے وبار، اتم تہاڈی نیتی نال دئے بدلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے ول تنگن، نیوں نیوں اٹھ اٹھائیا۔ ہوئی ہوئی آگے پچھے بھجن، بھجیاں راہ نظر کوئے نہ آئیا۔ جدھر دیکھن پُرکھ اکال کھلوتا سجن، بانہہ اکو اک اٹھائیا۔ سبجگ تیتا دواپر کھج پورا قول کرے جو کیتا بچن، بچن سب دا دیکھ دکھائیا۔ جس کا یا پنج تت دتی کنچن، سو گڑھ توڑنہار بے پرواہیا۔ اپنا اپنا پچھلا سارے رل کے دسو بھجن، کی گیت گوہند لوکمت سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا منگے تھاوں تھانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں آکھن، ہوئی ہوئی رہے سنائیا۔ آو رل مل سارے نیئے ساتھن، پچھلا لیکھا دئے مکائیا۔ کوٹن کوٹ جگ پچھوں پر بھ نرگن ہو کے آیا آکھن، آخر اپنا حکم سنائیا۔ پر م پُرکھ دے سارے بنو داسن، در درویش روپ وٹائیا۔ دوئے جوڑ نمونیک ماتھن، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ اکو نور الہی ذاتن، دوجا روپ نہ کوئے دکھائیا۔ جس دا جلوہ دیکھو باطن، سو ظاہر ظہور خدائیا۔ رل مل سوہنگ ست دیو بھاشن، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ پچھلے چولے سب دے پاٹن، کسلی گل کسے رہن نہ پائیا۔ کھج کوڑی کرپا کھلے جھاٹن، پٹی سپس نہ کوئے گندائیا۔ ملے میل نہ ماہی پاتن، نیتز روون مارن دھامینا۔ ساچا دیکھو اکو گھاٹن، جس در بیٹھا بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر وگر اوتار و تہاڈے کولوں کراوے اُدھگھاٹن، ساچا مارگ نیہہ رکھائیا۔ اپنا اپنا دینا بھاشن، بھاشا اکو

اک سمجھانیا۔ پچھلا چھڈنا بول بلاسن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل اک درڑانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے خیران، ہر جو کی کھیل ورتانیا۔ سَتجگ تریتا دوا پر کلجگ تھوڑا تھوڑا دسدا رہیا نشان، اشارے ماتر اشارہ لگانیا۔ اسیں دس کے آئے کو آخر نہہکٹنک پرگٹ ہووے بلی بلوان، بھیو کہن کوئے نہ پانیا۔ ویکھو سارے نکلے نڈھے بالے گر اوتار پیر پیغمبر جس اکٹھے کیتے آن، محکم اکو اک سنانیا۔ پچھلا لیکھا جگ چوکڑی منگے نوجوان، دو جہان منگ منگانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن صلاح، اکو متا پکانیا۔ رل مل سارے سپس دیو جھکا، نیوں نیوں لاگو پانینا۔ پاربرہم تیری منینے سدا رضا، بھانا اکو سپس لکانیا۔ جگ چوکڑی سیوا آئے کما، بن سیوک سیو کمانیا۔ تیرا نام آئے جپا، رسنا جہوا بتی دندگیت سنانیا۔ انت سندیسہ آئے سنا، دُھر دا ڈھولا راگ الاانیا۔ کل کلکی جاوے آ، نرگن نرور پھیرا پانیا۔ نہہکٹنک ناؤں لئے دھرا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیانیا۔ وڈ امام پھیرا لئے پا، محفل اپنی آپ لگانیا۔ پتا پُرکھ اکال جوت لئے جگا، نرگن نور نور رُشنانیا۔ دو جہاناں لیکھا منگے آ، لگیا کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دی دھار سمجھ کوئے نہ پانیا۔ ہر کی دھار سمجھ سکے نہ کوئی، کاغذ قلم شاہی رہی گر لانیا۔ جگت جہان ملے نہ ڈھوئی، ودوان رہے روانیا۔ سوئی سرت اٹھائے نہ کوئی، نیز اٹھ نہ کوئے کھلانا۔ دُرمت میل سکے نہ کوئے دھوئی، نرمل روپ انوپ جنانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سکھیا اک درسانیا۔ ساچی سکھیا دیوے بھگوان، ہر جو اپنی دیا کمائندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، سچ پردھانگی اک دکھائندا۔ سَت شد کر بلوان، چاروں کُنٹ آپ دوڑائندا۔ محکم دیوے حکمران، دُھر سندیسہ اک الاانندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر بچان، آتم پر ماتم بھیو چکانندا۔ گر گمھ گر سکھ کر پردان، جگت وچھوڑا دُور کرائندا۔ ساچے سنتاں دے گیان، انتر آتم بو جھ بُجھائندا۔ بھگت بھگوان اکو مندر بہہ خوشی منان، دُجا در نہ کوئے سہائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ اٹھائندا۔ ہر جن اٹھائے آپ پر بھ، ٹھا کر سوامی دیا کمانیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، مطلب اپنا حل کرائیا۔ مارگ اگمی اکو دس، دست اپنا ہتھ ملائیا۔ ہر دے انتر آتم وس، پر ماتم بو جھ بُجھائیا۔ پریم پریتی اکو رس، جھرنا نام جھرائیا۔ جگت وکار پچھے جائے سٹ، بیٹھے مکھ

بھوایا۔ گرگھ گر سنگر مل پے ہس، گھر وجے نام ودھایا۔ پر بھہ ویکھن دی کھلے اکھ، دوئے لوچن کم کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجک جیواں نالوں کر کے اڈ، ہرجن اپنا رنگ رنگایا۔ ہرجن مارگ دسیا آپ، پر بھہ اپنی دیا کمایا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جاپ، سوہنگ ڈھولا شبد سنایا۔ کوٹ جنم دا دسے نہ کوئی پاپ، پورب لہنا دئے مکایا۔ آگے پرکھ اکال بنے سجن ساک، سگلا سنگ نبھایا۔ ناتا توڑ کایا مائی خاک، خالق اپنے رنگ رنگایا۔ بجر کپائی توڑ تاک، طاقت اپنی دئے سمجھایا۔ نظری آئے ساکھیاں، ست سرپ ویس وٹایا۔ شبد اگمی کرے بات، سچ کہانی اک جنایا۔ میٹے رین اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشنا یا۔ گر سیکھ گرگھ ہرجن ہر بھگت آگے رہے نہ مات کمذات، جگت سہاگن وڈ بھاگن آپ بنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دکھائے اک گھر، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ جن بھگت دکھائے اک گھر، گھر گھر وچ میل ملایا۔ بھے بھو چکا ڈر، بھانڈا بھرم بھو بھنایا۔ زرگن سرگن پلو پھر، ساچا جوڑا جوڑا جڑایا۔ زراکار زرادھار اندر جائے وڑ، آپ اپنا گھ چھپایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ جن بھگتاں اک دکھایا۔ بھگتاں دکھائے راہ اوہ، جو ہتھ کسے نہ آیا۔ کلجک انت بن سری بھگوان کوئی نہ سکے ٹوہ، کایا ٹوکری جگت کھاری سرتے سارے رہے اٹھایا۔ ہوکا دیندے ہو ہو، ہو ہو رہے سمجھایا۔ مایا رانی کھوہ کھوہ، خالق خلق رہے ستایا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ جائے چھوہ، خالی کیتی سرب لوکایا۔ کرپا کرے پر بھہ جس کھیل رچایا چھبھی پوہ، چھبہر اپنے نام لگایا۔ سادھاں سنتاں کولوں وست ساری لئی کھوہ، خالی ہتھ رہیا دکھایا۔ جن بھگت گرگھ گر سیکھ سنت دے بانہہ سرہانے جان سوں، ستیاں مات نہ کوئے اٹھایا۔ کلجک انت سری بھگونت پرکھ ابناشی تہاڈے جوگا گیا ہو، اپنا تن تہاڈی بھیٹ چڑھایا۔ ڈھر دا نام دیوے ڈھو آ ڈھو، ست ستوادی جھولی آپ بھرایا۔ اکو دسے آتم پر ماتم کرنا موہ، دوجی ہو نہ کوئے پڑھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے سمجھایا۔ ہرجن کہن پر بھہ تیری وڈیائی، مہر نظر اک اٹھایا۔ دھن بھاگ ساڈی کٹی جدائی، جز اڈ کوئے رہن نہ پانیا۔ چرن کول اُپر دھول دتی سرنائی، سچکھنڈ جوتی میل ملایا۔ تیرے نام وجے اک ودھائی، واحد اکو راگ الا یا۔ تیرے نال ہووے گڑمائی، گھر ساچے سگن منایا۔ کایا مندر اندر اکو گھر وسے دھی جوانی، سوہرے پیسے اکو در سو بھ پانیا۔ نت نوت پر بھ

تیرا درشن کریئے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹایا۔ جے وچھڑیں تے نکلن ہائیں، دھیرج دھیر نہ کوئے دھرایا۔ توں پتا توں سچی مائی، ہوں بالک سدا گوسائینا۔ سدا سدا سد دیویں ٹھنڈیاں چھائیں، شہنشاہ مہر نظر اٹھایا۔ ویلا رکھ یاد جس ویلے گوہند بوٹا پٹیا کاہی، نال قلم دتی بنایا۔ دھرنی دھرت رو کے دتی دہائی، چرن چھے چائیں چائینا۔ دھن بھاگ توں پھر دا آیا میرا ماہی، محبوب اکو نظری آیا۔ کلجک میری دُرمت میل دھویں چھائی، شہنشاہ اپنے نال لیا گیا۔ میری کٹ گل وچ کوڑی پھائی، نام کھنڈا اک چلایا۔ گوہند قلم پھڑ کے لکھیا بن شاہی، دھرنی اُتے اکو لیکھ پائیا۔ تیری میٹاں انت جدائی، ظاہر ظہور نظری آیا۔ تیرے نال تیرے بھگتاں دیواں صلاحی، جو تیری لُج پت رکھن تھاوں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک جنایا۔ دھرنی کہے میرا وڈ بھاگ، ہر وڈ بھاگی پایا۔ میری کو جھی کملی دی رکھے لاج، سر مہر ہتھ ٹکایا۔ کلجک انتم ساجن لوے ساز، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دے امولک داج، نام خزانہ اٹ ورتایا۔ شہد اگئی مار آواز، سوئے ستے لئے جگایا۔ اپنے ملن دی دتے جاچ، ہر دے اپنا نور پرگٹایا۔ جو گرگھ گرگھ گر کا شبد اک اکھڑ لئے واچ، تِس ساچا وصل دئے دکھایا۔ سکھ گرگور سکھ دوہاں دا اکو جاچ، بھگت بھگوان مل کے سوہنگ روپ بنایا۔ ہنگ کہے پر بھ میرا باپ، سو کہے ہنگ پوت اک اُججایا۔ بنا ہنگ میرا کوئی نہ کرے جاچ، ناؤں نرنکار نہ کوئے وڈیایا۔ ہنگ کہے بنا باپ میری کوئی نہ رکھے پات، لجاوان سر ہتھ نہ کوئے ٹکایا۔ اک دُوبے نوں دوویں دین ساتھ، اکلام کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کریا کھیل ساچے ہر، ساچا منتر اکو نام پڑھایا۔ سچ منتر سُن سندیس، دو جہان نین اکھ رہے کھلایا۔ راہ تنگ وشن برہم مہیش، چاروں کُنٹ دھیان لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ دی اگئی کھید، سمجھ کوئے نہ آیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجک اپنا کھول نہ دسیا بھیت، ہوئی ہوئی رہیا سمجھایا۔ کلجک انتم پرگٹ اپنی دھاروں اچن اچیت، جٹیا بنا پتا مائیا۔ اک گوہند کیتا ہیت، باقی چھڈی سرب لوکائیا۔ سمبل وڈ کے رہیا کھید، ساچی کھیل اک کرائیا۔ سچ سُنیہرا رہیا بھیج، دُھر سندیہہ اک الا گیا۔ جن بھگتو سنتو سُنٹیاں جاگدیاں تھانوں لوں ویکھ، گھٹ گھٹ اندر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، راہ اپنا اک درسایا۔ جن بھگت تیری کراں بھال، بھالاں سرب لوکائیا۔ نرگن ہو کے بن دلال، ساچی سیو کمائیا۔ جلوہ نوری دے جلال،

جاگرت جوت کراں رُشنا ئیا۔ ساچا عمل دس کراواں اعمال، علما بن کے کراں حق پڑھائیا۔ جگ چوکڑی پورا کر سوال، فقرہ اکو نام پر گٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگتاں بھیو چکائیا۔ ہر بھگت کہے میں تیرا میت، پر بھ تیری سرن رکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں تیرا گرتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ بھگت کہے میں لبھن نہ جاواں مندر مسیت، شودوالے مٹھ نہ پھیرا پائیا۔ سنگر کہے میں تیرے گھر آواں ٹھیک، دو جہاناں بن کے پاندھی راہیا۔ گر سکھ کہے میں بن تیرے کراں نہ کوئے پریت، ناتا توڑاں سرب لوکائیا۔ سری بھگوان کہے میں تیری چٹے اُتے پاواں اک لیک، جگ چوکڑی سکے نہ کوئے مٹائیا۔ بھگت کہے پر بھ میں دیکھاں تیری ریت، ریتوان تیری اوٹ تکائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت میں پہلوں تیرا گاواں گیت، خوشیاں ڈھولا اک سٹائیا۔ بھگت کہے پر بھ تیرے آگے میرا سپس، تیرا تیری بھیٹ چڑھائیا۔ بھگوان کہے میں سچ جگدیش، ناتا تیرے نال رکھائیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے بنیا دو آ دئیوں سفر دو آ صفر ایل کے ہوئے بیس، بیس بیس رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن بھگت دیوے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پر بھ میرا وڈا، اُچ آگم اتھاہ اکھوائیندا۔ سری بھگوان کہے بھگت میرا بچہ نڈھا، جس بن میرا لوکماں راہ نہ کوئے چلائیندا۔ بھگت کہے میرا پتا پُرکھ اکال سچا، سچ کہانی اک سٹائیندا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں لوں لوں اندر رچا، بن بھگتاں میدوں اندر وڑن جات نہ کوئے سکھائیندا۔ بھگت کہے پر بھ میں تیرا بچہ، بچن تیری جھولی پائیندا۔ سری بھگوان کہے پت ہچھا، ہچھی طرح آپ سمجھائیندا۔ دوہاں دا مل کے بنیا سوہنگ سچا، ست سروپ روپ وٹائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند جس بولیا پُرکھ سمر تھا، سو سمر تھا دیا کمائیندا۔ کوٹ جنم دی لیکھے لگے پوجا پاٹھا، جو جن سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رسنا گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دیونہار ساچا میت، بھگت بھگوان دسے ریت، میل ملائے بن مندر مسیت، جوں کچے کوٹھے پر بھو پر ماتا ملیا گر میت، متر پیارا اکو نظری آئیا۔

* ۲۷ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی گرینگن سنگھ دے گرہ ہر دو پھر الا ضلع جالندھر * *

ہرجن چولا پُرکھ اکال رنگا، رنگ انڈیٹھ چڑھانیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے چنگا، چنگی طرح بنت بنانیا۔ پنج تت بنایا سارنگ سارنگا، گھر ناد دُھن اُپجائیا۔ بودھ اگادھ سنائے مردنگا، سُر تال آپ وجانیا۔ اپنے ملن دادسیا ڈھنگا، انتر بوُجھ اک بُجھانیا۔ چرن لگایا بُکھاننگا، جو چل آوے سرانیا۔ بھيو چُکایا ہنگ برہما، برہم ایکا وار دکھانیا۔ ہر ست دتا مٹماں، رس اِکو لکھ چوانیا۔ کر پیار کھڑا چنماں، مہر نظر اٹھانیا۔ مٹھا کیتا کوڑا تئماں، امرت رُوپ پرگٹانیا۔ دو جہان سب نے سنا، سری بھگوان کھیل رچانیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت پُنا، ویکھے سرب لوکانیا۔ جن بھگت وڈیائی جانے گُنا، گُونتا بے پرواہیا۔ ویکھ دکھائے وچ چولی جنا، نرگن نرگن پڑدا لاہیا۔ نام سنائے سچ سرون کُنا، سوہنی آواز لگانیا۔ من کا منکا پھیرے منا، من واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھاگ لگائے پنج تت تئا، تن مائی سو بھاپانیا۔ گڑھ ہنکار کوڑا بھٹا، سچ دیوے وڈیانیا۔ ویکھ خیران ہووے دھٹا، دھرو پرہلاد دھیان لگانیا۔ سری بھگوان اچھل اچھلا، کی اسپرج کھیل رچانیا۔ کھج انت غریب نمائیاں دیوے بھلاں، بھال کر بے پرواہیا۔ میل ملائے کر کے اپنا ہلا، بدھ اور نہ کوئے سمجھانیا۔ بھگوان کدے رہے نہ کلا، بھگتاں سدا سنگ نبھانیا۔ پر بھ ویراگی بن کے پھرے جھلا، جھلک اپنی اک درسائیا۔ سنت جن پھڑاوے پلا، پلو اپنے گنڈھ پوانیا۔ کھج ہونے وچ جلاں تھلاں، اُچے پر بت دُو گھئی کھائی ویکھن جانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن دیوے مان وڈیانیا۔ بھگوان کہے میرا رنگ انوکھا، بن بھگتاں سمجھ کوئے نہ پانیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں دیواں مَوّقع، مہروان ہو مہر نظر اٹھانیندا۔ نرمل پرکاش کر جوتا، جوتی نور نور ڈگمگانیندا۔ بھاگ لگایا چمڑی پوشا، ہڈ ناڑی لیکھے لائیندا۔ اندر وڑ کے دیواں ہوکا، اُچی کوگ کوگ سنائیندا۔ جن بھگت تیرے نال پر بھ کدے نہ کرے دھوکھا، لکھ چوڑاسی بھرم بھلانیندا۔ اک دکھائے اپنی اوٹا، اشٹ گردیو اِکو نظری آئیندا۔ کر کرپا انتر رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، کوڑی کرپا باہر کڈھانیندا۔ نام نگارے لائے چوٹا، دوہرا تال وجانیندا۔ رُوپ دکھائے مانک موتا، موتی ہیرا لال جوہر پٹا لکھ شرمائیندا۔ کھول دکھائے اپنا گوشہ، گنٹ اپنا پڑدا لاہندا۔ پریم پریتی اندر ہو مدہوشا، مدھر دُھن راگ سنائیندا۔ آسا منسا پور کرے لوچ لوچا، لوچن اپنے نال ملانیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے

دیا کمانیدا۔ دیا کما چاڑھے رنگ، رنگ رتڑا رُوپ وٹانیدا۔ اندر باہر وسے سنگ، سگلا سنگ نبھانیدا۔ جنم جنم دی کٹ بھکھ ننگ، نام وست جھولی پانیدا۔
 مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، درگاہ ساچی لیکھے لائیدا۔ چرن پریتی اک اند، اند اند وچوں سمجھانیدا۔ گیت سہاگی اکو چھند، سوہنگ ڈھولا راگ لائیدا۔
 بھگت بھگوان دوویں مل کے دو جہان چمکے اکو سیتل چند، جس چند وچ اماوس رُوپ نظر کدے نہ آئیدا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سدا بخشند،
 مہروان مہر نظر اٹھانیدا۔

* ۲۷ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ ہر دو پھرالا ضلع جالندھر *

بھگت کہے پر بھ تیرا سہارا، سچ تیری سرنائیا۔ تُوہ بن کرے نہ کوئی پیارا، جگت ناتا کوڑ نظری آئیا۔ سچ دے نہ کوئی کنارہ، نینا نوکا پار نہ کوئے
 لنگھائیا۔ جگت واسنا جگت اکھاڑا، کوڑی کرینا ناچ نچائیا۔ گھر گھر چور پنچم دھاڑا، دوس رین لٹن واہو داہیا۔ بھرم بھلائے پُرکھ نار، نار پُرکھ سمجھ کوئے نہ
 آئیا۔ تیرا منگے نہ کوئی درس دیدارا، جگت پیار پتر دھی رکھائیا۔ جس کرپا کر جنم دتا سنسارا، تس سنگر بیٹھے سرب اپنا کھ بھوائیا۔ جن بھگت اکو منگے تیرا
 دوارا، دوجی آس نہ کوئے رکھائیا۔ تُوں صاحب ٹھاکر میلنہارا، مہروان بے پرواہیا۔ اندر باہر سانجھ یارا، سگلا سنگ نبھائیا۔ کلج ویکھ دھواں دھارا، تیرے
 چرن منگی سرنائیا۔ ہاو بھاؤ دا اک نظارہ، ہر مندر دے دکھائیا۔ جس گھر دیا باقی جگے نیارا، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ امرت ملے ٹھنڈا ٹھارا، ساتک ست
 کرائیا۔ شبد اگمی دئے ہلارا، سچ جھولا اک جنائیا۔ تیرے چرن کول سد بلہارا، بلہاری گر گوسائینا۔ تیرا میرا میرا تیرا اکو رُوپ اپارا، ست سروپ نظری
 آئیا۔ جس ویلے گاواں تیرا نعرہ، انتر آتم دُھن اُچھائیا۔ اوسے ویلے تُوں کہیں تُوں میرا میں تیرا پیارا، سوہنگ دھارا اک جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں
 بھگوان تیرا انت نہ پاراوارا، جس انتشکرن انترگت دتا بدلایا۔ سُن بھگت ایہہ تیری وڈیائی، پر بھ سیوک رُوپ وٹانیا۔ جنم کرم دا لہنا رہیا چُکائی، وست
 پچھلی پرانی جھولی پانیا۔ تیرے پیار اندر جھلی نہ جائے جدائی، دُور دُراڈا آوے ماہیا۔ اندر وڑ کے وجائے ودھائی، واحد اپنا راگ سنائیا۔ خوشی ہووے

بے پرواہی، پردہ ہر جن آپ اٹھایا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے در کھڑ کے مکھ ویکھے چائیں چائیں، نور نورانہ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگت تیرا مندر اک سہانیا۔ بھگت کہے پر بھ مندر تیرا، میرے وچ نہ کوئے چترانیا۔ میں ویکھاں تے گھپ اندھیرا، توں ویکھیں نور نظری آئی۔ تیری کرپا میرا بچھے بیڑا، میری آسا تیری سرنایا۔ دھن بھاگ میرا وسائیں کھیڑا، کٹھاں کلی سو بھاپانیا۔ تیرے آگے بیننتی نہیں کوئی جھیرا، جھگڑا نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا پیار اکو میرا، میرا پیار تیرے وچ سمایا۔ بے پرواہ شہنشاہ تیرا وڈ جیرا، جگ چوکڑی جھلدا رہیں جدانیا۔ کر کرپا جس اک وار لیاں اپنے نیڑا، دور ڈراڈا پنڈھ چکانیا۔ سو گرگھ کہے میں آیا وچ گھیرا، چار کنت راہ نظر کوئے نہ آئی۔ پہریدار بنیا میرا سنگھ شیرا، شہنشاہ ہو کے چاکر روپ وکھانیا۔ جنم کرم دا چکاوے پھیرا، پھیرا کوڑی کرپا کھنچھل دے کڈھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان کر ساچی مہرا، محبت اپنے نال رکھانیا۔ سُن بھگت کی کراں، کرتا پڑکھ جنانیا۔ تیرے کولوں سدا ڈراں، ڈر کے تیری سیو اک کمانیا۔ پہلوں اپنا آپ ہراں، ہر جن دیواں پھیر وڈیانیا۔ جن بھگتاں پچھے آپ مراں، مر کے بھگتاں جیون دیاں بنانیا۔ زرگن ہو کے اندر وڑاں، سرگن محل سو بھاپانیا۔ سورپیر ہو کے اُپر چڑھاں، منزل منزل پنڈھ مکانیا۔ پریم پیار اندر ساچا ڈھولا پڑھاں، گرگھ تیرا جس سنانیا۔ جے رُٹھیں آگوں ہو کے پھڑاں، پچھا مکھ نہ کدے بھوانیا۔ لیکھ چکا نو دراں، در دسویں کھیل وکھانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سکھیا اک سمجھانیا۔ بھگت کہے سُن بھگوان، میں سچ سچ جنانیا۔ توں پتا پڑکھ بلوان، کی تیری وڈیانیا۔ جے بالاں ملیں آن، تیرا احسان کوئے نظر نہ آئی۔ تیرا کھیل سدا مہروان، غریب نمانیاں گلے لگانیا۔ پھر گودی چکلیں آن، کوجھے کملے لئیں اٹھانیا۔ پریم پریتی اندر اپنا دیویں گیان، ساچی ریتی اک سمجھانیا۔ دھرم دوار وکھا نشان، ست ستوادی اک جھلانیا۔ جن بھگتاں نال مل کے بنیں بھگوان، بھگوان بھگت روپ وٹانیا۔ اک دو اک نشان، سوہنگ روپ انوپ نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کھیل کرے ساچا ہر، اپنی کھیل اپنے وچوں پرگٹانیا۔

* ۲۷ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی نسا سنگھ دے گرہ ہر دو پھر الا ضلع جالندھر *

بھگوان کہے میں بھگتاں وس، اپنا بل نہ کوئی رکھائیا۔ بھگت کہے پر بھ تیرا رس، سائیک ست سرُپ نظری آئیا۔ زرگن زرگن کھیل کرے سمرتھ، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ دُھر دامارگ اِکو دس، دہ دِشا دے سمجھائیا۔ دست اموک دیوے ہتھ، پاربرہم پر بھ دیا کمائیا۔ کر و سیرا گھٹ گھٹ، نور جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں شبد ڈوری پانٹھ، تندری ڈور اپنے ہتھ رکھائیا۔ نام دُھن بول اکھ، اکھ زرنجن بھو چُکائیا۔ زرگن نور کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جن بھگت کہے میرا لیکھے لگے سواس، اِک تیرا نام دھیائیا۔ جگ جنم دی پوری کرنی آس، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ رل مل کرے بچن بلاس، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ کایا چولا پہن لباس، پنج تت بنک دوار سہائیا۔ جس اندر کھیل پر تھی اکاش، گنگن منڈل رُپ نظری آئیا۔ کرپا کر سرب گنتاس، گُونت تیری سرنائیا۔ ساچا نور کر پرکاش، آپ اپنا دے بھجھائیا۔ میرے نال مل آپا رس، گوپی کاہن رُپ دھرائیا۔ سجن ہو کے گا گاتھ، ساچا ڈھولا راگ الا ئیا۔ زرگن زرگن آوے اِک آواز، پاربرہم برہم اپنا بھو چُکائیا۔ کر کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی دیا کمائیا۔ جن بھگت رہے سد تیرے پاس، جگت ناتا نہ کوئے جنائیا۔ سمرن جانے پوجا پاٹھ، اِشٹ گردیو توں ہی اِک نظری آئیا۔ تیرے نالوں وچھڑی ملے تیری ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے رکھائیا۔ توں ہی پتا توں ہی مات، ہوں بالک مانگوں اِک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ہر جو تیرے چرن ملے سرنائیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ بھرواس، بھرواسا اِکو اِک جنائندا۔ ویکھ وکھا دُور جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ وچ پر بھاس، ڈونگھی کندر پھول پھولا ئیندا۔ لیکھے لا پون سواس، رسنا جہوا قیمت پائیندا۔ بن سہائی انا تھاں ناتھ، دین دِیال دین اپنے گلے لگائیندا۔ جگ چوکڑی بچھنہارا وات، کلجگ اتنم پھیرا پائیندا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چکائیندا۔ جن بھگت دوارے ہوئے داس، بن سیوک سیوک کمائیندا۔ راتیں سٹیاں جائے آکھ، بن رسنا جہوا کوک بلائیندا۔ گرگھ اٹھ ویکھ کھول تاک، بند کوڑی کُنڈا لائیندا۔ ست سرُپ نظری دے ساتھ، ندر نہالی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لگائیندا۔ بھگت کہے سُن میرے بھوپ، بھوپت تیری وڈیائیا۔ نت ویکھاں چارے کوٹ، دہ دِشا نظری آئیا۔ تیرا میرا تانا پیٹا سوت،

سو تر دھاری تیری سر نایا۔ آپ بنا سچ سپوت، کپوت روپ نہ کوئے دکھایا۔ میتوں تیرے ملن دی بھوکھ، دوجی ترسن نہ کوئے رکھایا۔ گھر آ کے دیویں سکھ، زرگن اپنا پنڈھ مکایا۔ جرم کرم دا بیٹیں دکھ، لکھ چوڑا سی پنڈھ مکایا۔ اپنی گودی لئیں چک، پتا پوت دینی وڈیایا۔ میرا اجل کر لکھ، امرت سیر اک چوایا۔ درس دے کیوں بیٹھا لگ، پڑا اپنا دے اٹھایا۔ مہروان ہو کے تھ، مہر نظر نین اکھ کھلایا۔ امرت جام دے گھٹ، نخبھر جھرنا رس چوایا۔ ہوئے پرکاش ساچی جوت، اندھ اندھیر رہن نہ پانیا۔ تیرے نالوں وچھڑی تینوں ملے جوت، انت پر بھ تیرے وچ سمایا۔ سدا ویئے تیرے سچکھنڈ دوارے کوٹ، اون گون پھیرا کوئی رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ساڈی منسا پوری کر لوچ، لوچن نیتز نین سد تیرا درشن پانیا۔ بھگت جن تیرا سدا درس، ہر درسی آپ جنائیندا۔ کرپاندھان کرے ترس، ٹھا کر سوامی دیا کمائیندا۔ پروردگار میٹے حرص، ہوس ہور نہ کوئے رکھائیندا۔ اکو راگ سنائے تال طرز، ناد دھن اک اُچھائیندا۔ جنم مرن دی میٹے حرص، مردار روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اچرج لیلا آپ رچائیندا۔ پرگٹ ہو مردانہ مرد، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، درد دکھ بھے بھنجن اپنا ناؤں دھرائیندا۔ سب دا لیکھا پورب ویکھے کھول فرد، فرد جرم سب دے اپر لگائیندا۔ جو جن سچ دوار ہر زرنکار آگے دوئے جوڑ کرن عرض، تنہاں آرزو کر منظور جھولی پائیندا۔ زرگن سرگن مل کے بھگت بھگوان دوہاں پورا ہووے فرض، دور نیڑے فاصلہ وچ کوئے نہ پائیندا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے کدی حرج، حرجانہ اپنے کھاتے وچوں پور کرائیندا۔ کسے کولوں لین نہ دیوے قرض، گھروں بھنڈارا نام ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن سرگن زرگن بھگت بھگوان جگت نشان دو جہان مہروان روپ دکھائیندا۔

* ۳۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی کچھمن سنگھ (للیاں والا) دے گرہ سلطان ونڈ قطعے امرتسر *

ستگر دیک سدا پرکاش، آد جگاد رشنایا۔ گر سکھ پنگا سدا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ شمع پنگا دوویں کدے نہ ہون ناس، پریم پریتی وچ سمایا۔ پریم پریتی ڈھر دی خاص، ستگر ہتھ وڈیایا۔ ستگر سرن گر سکھ رہا اس، گھر ساچے وجے ودھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سدا سدا

سہایا۔ سنگر دیکھ نرمل جوت، نور نورانہ اک اکھوائیندا۔ گرسکھ میلا ساچی گوت، ورن برن نہ کوئے رکھائیندا۔ دوہاں مل کے بنے کایا کوٹ، گھر مندر سوہا پائیندا۔ پریم پیار دی وجے چوٹ، شبد نگارہ ناؤں رکھائیندا۔ لیکھا کھلے لوک پرلوک، بھيو ابھید جنائیندا۔ سچ سنا اگمی سلوک، آتم پر ماتم بوجھ بھجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ سنگر دیکھ ایکا ایک، ایکناک آپ پر گٹائیا۔ گرگھ پنگا سدا ٹیک، آد جگاد سرنائیا۔ دوہاں مل کے بنے لیکھ، جگت جگ وڈیائیا۔ دو جہاناں وسے دیس، گھر ساچے خوشی منائیا۔ آتم پر ماتم کہے آدیس، پر ماتم آتم سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سنگر کرپا ست پرکاش، برہمنڈ کھنڈ اجیاریا۔ گرگھ سہیلا ویکھے کھیل تماش، نرگن سرگن رنگ رنگا رہیا۔ دوہاں مل کے پئے راس، بلاس بھوگ سچ سہنجی آتم آپ سہا رہیا۔ دو جہاناں حکم خاص، خالص اپنا نام سمجھا رہیا۔ جگت وچھوڑا کر ناس، ڈھر دا میلا میل ملا لیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نور ڈگمگا رہیا۔ سنگر دیکھ مٹائے اندھ، اندھیر رہن کوئے نہ پائیا۔ گرگھ مل کے مکے پندھ، پاندھی روپ نہ کوئے دکھائیا۔ دوہاں مل کے بنے چھند، سوہنگ روپ وٹائیا۔ کھیلے کھیل سورس رنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دیکھ جوت نور پتنگ، شبد شمع بن ہرکھ سوگ غما اپنا آپ دے تجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنے نال رکھائیا۔ سنگر دیکھ سدا نرالم، نراکار پر گٹائیا۔ گرگھ کھیل دکھرا عالم، علما بھيو کوئے نہ پائیا۔ دوہاں مل کے اکو کال، جگت وہار دے سمجھائیا۔ نگر کھیڑا وسے گرامن، گرہ مندر خوشی منائیا۔ سچ پریتی پکڑے دامن، ضامن اک اکھوائیا۔ رین اندھیرا میٹ شامن، ساچا چند نور چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیکھ اک پر گٹائیا۔ سنگر دیکھ اگمی نور، دیا باقی نظر کوئے نہ آئیا۔ ہر جن مل مل ہوئے بھرپور، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ دوہاں مل کے آئے سرور، رس اکو اک دکھائیا۔ پینڈا مکے نیڑا دور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جس نوں موسیٰ لہے اُپر کوہ طور، سو گرہ مندر اندر پڑدا دے اٹھائیا۔ جس دے پچھے عیسیٰ ہويا مجبور، چاروں گنٹ بھجے واہو داہپا۔ جس دالہے محمد ظہور، نیتز لوچن نین اٹھ اٹھائیا۔ جس دے پچھے سولی چڑھیا منصور، شمس تبریز پٹھی کھل لہائیا۔ جس دے پچھے گر اوتار آ آ گئے پور، بیڑے لوکات پار اتار کرائیا۔ جس دے پچھے گر گر اپنا بیخ ت تاتا توڑدے رہے کوڑ، سچ وست بھیٹ کرائیا۔ جس دے

پچھے بن دے رہے مزدور، لوکمت سیو کمائیا۔ سو صاحب سنگر اک اکلّا حاضر حضور، زرگن نور جوت رُشائیا۔ جن بھگتاں آسا کرے پور، سنسا روگ رہیا گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر وجے نام ودھائیا۔ سنگر دپیک بن باقی تیل، نت نوت ڈگمگائیندا۔ گرسکھ وچھڑے لئے میل، میل ملاواں اکو گھر جنائیندا۔ دوہاں مل کے رنگ بنے گرو چیل، چیل گرو اکو دھار سائیندا۔ مہروان سجن سہیل، سگلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نور اک پرگٹائیندا۔ سنگر دپیک اگم نور، جگ چوکڑی آپ رکھائیندا۔ گرسکھ میلا ہوئے ضرور، ظاہر ظہور نظری آئیندا۔ دوہاں مل کے بیڑا بھرے پور، دو جہاناں اکو رُپ ویس وٹائیندا۔ سرب کلا پر بھ بھر پور، خالی بھنڈارے آپ بھرائیندا۔ پتر سگھڑ بنا مور کھ موڑھ، ساچے دھندے آپے لائیندا۔ ناتا توڑ کوڑو کوڑ، کوڑی کریا شوہ دریا سٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دپیک اک دکھائیندا۔ ساچا دپیک کر پرکاش، سنگر وجے نام ودھائیا۔ کرم کانڈ روگ سوگ چنتا دکھ جائن وناس، لیکھ آتم اک وڈیائیا۔ منڈل منڈپ گونپی کاہن پائے راس، نٹ نوٹا سوانگی سوانگ اک رچائیا۔ شبد سرت آتم پر ماتم برہم پار برہم پوری کرے آس، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ زرگن سرگن وسے ساتھ، نام جنائے اگمی گاتھ، شبدی بودھ اگادھ پڑھائیا۔ جوں بھادے توں لئے راکھ، نیز کھول دکھائے آنکھ، امرت دیوے ساچا رس، نہجھ جھرنا اک جھرائیا۔ لہنا دینا ہتھو ہتھ، سگل وسورے جائن لٹھ، کرپا کرے پُرکھ سمرتھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ پندھ مکائے نٹھ نٹھ، ویکھ دکھائے تیرتھ اٹھسٹھ، جگت وکارا کرے بھٹھ، دو جہاناں والی چاروں کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ ہرجن لیکھے لائے رت، آتم دیوے برہم مت، ست سنوتھک دھیرج جت گھر اکو اک وڈیائیا۔ بن رسنا دیوے رس، ہنس مکھ پئے ہس، تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلائییا۔ دوہاں مل کے بنے جس، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ سنگر دپیک دُھر دی لو، برہمنڈ کھنڈ کرے رُشائیا۔ سنگر پریم گرگھ جائے چھوہ، زرگن سرگن میلا سہج سُبھائیا۔ دوہاں مل کے کھیل کرے سوہنگ سو، زرگن سرگن سرگن زرنگ اپنا رنگ دکھائیا۔ اپنے جہا آپے ہو، آپے ویکھے چائیں چائیا۔ اپنا ج آپے بو، پت ڈالی پُھل پُھلو اڑی آپ مہکائیا۔ آپے راکھا بن کے جائے سوں، آلس نندرا غفلت رُپ آپے دئے گوائیا۔ آپے

لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت لئے جوہ، بلدھاری آپ اپنا بل پر گٹائیا۔ آپے نو کھنڈ پر تھمی ویکھے بھوں، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ آپے ہر گھٹ اندر آتم سیجا جائے سوں، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ آپے جن بھگتاں جوگا ہو، ہوکا اپنا نام سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیپ اک جگائیا۔ ساچا دیپ جگے جگ ایک، آد پُرکھ دئے جگائیا۔ آد جگاد جس دی ٹیک، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ ست نور نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کوئے جلائی۔ سرب کرے بدھ بیک، بیسی روپ دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت اپنے رنگ رنگائیا۔ گرگھ دیکھ ویکھ پر بھ، آد جگاد رُشایا۔ جگ چوکڑی جس نوں رہے بھ، دو جہان دھیان لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آگے کوئی نہ جانے حد، حدود سمجھ سکے نہ کوئی رایا۔ سارے ڈھولے گاؤندے چھند، ڈھر داراگ الایا۔ در درویش منگاں رہے منگ، الکھ نرنجن آگے الکھ جگایا۔ سری بھگوان چاڑھنہارا رنگ، رنگ رنگیلا بے پرواہیا۔ کلج انت کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ آپ دکھایا۔ گرگھیاں دے اک اند، اند اند وچوں پر گٹایا۔ لہنا چکا سورج چند، چند نور اک رُشایا۔ بھيو کھلا ہنگ برہم، پاربرہم گود بہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرگھ اکو نور چکایا۔ اکو نور چمکے گردیو، ہر سوامی وڈی وڈو ڈیایا۔ صاحب سنگر الکھ اھیو، انھو پرکاش اکو نور کرے رُشایا۔ سو سنگر لیکھے لائے سیو، جس دا لیکھا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ بیٹھا رہے سدا دھام نہکیو، نہچل اپنا آسن اک سہایا۔ دیونہارا اگنی میو، پھل اکو اک ورتایا۔ جس کھیل کیا ہیہم، کُنٹ اپنی دھار بندھائیا۔ سو چک کے آیا ڈھر دا نیم، گرگھ وچھڑے لئے ملایا۔ بچھلا دیوے دینا دین، اگلا لیکھا اپنی گودی رہیا دکھایا۔ درس دکھائے نیتز نین، نین متوالہ اکو اک جنایا۔ آتم درسی رسنا کچھ نہ سکے کہن، کہن کتھن وچ سنگر وکدی نہ آئی۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت سنت سہیلے سدا سنگ رہن، آد جگاد وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دیپ کرے رُشایا۔ ساچا دیپ جائے جگ، گھر وچے نام ودھایا۔ جنم کرم دی بھجھے اگت، سائتک ست روپ دکھایا۔ ہنس روپ وٹائے گت، کاگوں ہنس وٹایا۔ سوہنگ شبد اگنی چھند، گیت گوہند آپ سنایا۔ بن آتم پر ماتم دوجا اور نہ کوئے اند، اند اکو گھر دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیپ کر رُشایا۔ سنگر دیکھ نہ ہووے الوپ، ہوا پون نہ

کوئے بُجھائیا۔ چنتا روگ نہ ہر کھ سوگ، غم وچ کدے نہ آئیا۔ اکو درس پُر کھ اکال لیا لوچ، لوچن نین دھیان لگائیا۔ اکو سوچے ساچی سوچ، کون ویلا پر بھ ملے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان دیا کمائیا۔ دیپک کہے میں تیرا دیپ، دیا باقی کم کوئے نہ آئیا۔ آد جگاد تیری سیکھ، سکھیا صاحب سنگر موہے بھائیا۔ تیرے اُتے میٹوں پر تیت، پر تیندھ اک بنائیا۔ تیرا ڈھولا گاواں گیت، میں میرا وچوں چکائیا۔ لیکھا چکھیا مندر مسیت، گرودوار مٹھ تیرا گھر نظری آئیا۔ جس گھر وسیں سدا اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرے چھتر جھلے سیس، جگدیش تیری سرنائیا۔ ساچا کلمہ اک حدیث، حضرت نام صفت صلاحیا۔ جس دی کردے سارے اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ سو کرن آیا پریت، پر تیم اپنا ویس وٹائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے نکی جہی جھیت، جس وچوں آر پار اپنی دھار جنائیا۔ جو کرنی کرتا سو ہووے ٹھیک، دوجا سکے نہ کوئے اٹائیا۔ سچ پرکاش ہوئے دیپ، جوتی نور شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان بے پرواہیا۔ کون دیپک جگے جگ، انت اندھیرا دئے چکائیا۔ کون درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدا لاہیا۔ کون کنارہ ویکھے پار حد، کون برہمنڈ کھنڈ لوک پر لوک چرناں ہیٹھ دباہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا شبد گر سوامی، جوتی جاتا آپ جنائیدا۔ گر کا نام اگنی بانی، شبد سندیسہ راگ الائنیدا۔ دھر دارس امرت ٹھنڈا پانی، نجھہر جھرنا سرب جھرائینیدا۔ ست ستوادی ست کہانی، ست پُر کھ زرنجن اپنے وچ چھپائینیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سنگر اپنی دیا کمائینیدا۔ صاحب سنگر ٹھانڈا ٹھار، اگنی تت نہ کوئے دکھائیا۔ سرب جیاں کرے پیار، پر تیم پریتی اک سمجھائیا۔ زرگن زرگن زرگن پاوے سار، سار پائے تھاؤں تھانیا۔ بیس پیسا ہو تیار، جگت جگدیش ویکھ دکھائیا۔ ہر جن ساچے لئے اُبھار، پریم اُچھالا اک دکھائیا۔ گرہ مندر گھر بنک سوہے دوار، جس مندر صاحب سنگر دیوے چرن چھہائیا۔ سو گر کھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت اُدھرے پار، جس پار برہم دئے سمجھائیا۔ سنگر دیپک سدا اُجیار، دوس رین تھت وار گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ گر کھ سچ دیپک ویکھ ہو یا نہال، جس دا نور ظاہر ظہور نظری آئیا۔ شبدی ہو کے بنے دلال، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ کلجک انت اولڑی چال، کرتا پُر کھ آپ رکھائیا۔ جوت سروپ لہجیاں کوئی نہ سکے بھال، کرپا

اندر گرگھاں نظری آئیآ۔ پچھلی دیوے نہ کوئی مشال، مسل اپنی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ اکو دیک دتا بال، چراغ چراگاہ کرے سرب رُشائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں چرن دکھائے سچّی دھر مسال، جس در مستک لگے نام ٹکا، دُرمت میل مٹے چھاہیا۔

* ۳۰ اَسو ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

گر اوتار پیر پیغمبر رہے سوچ، درگاہ ساچی سچھنڈ دھیان لگائیآ۔ جگ چوکڑی خوشیاں وچ مانی مَوچ، مانس مانس بیٹھے سپس جھکائیآ۔ کلج انتم بیتدی دے اودھ، ویلا وقت رہیا وہائیآ۔ سبجک تریتا دواپر کلج جس دی دسدے آئے کھوج، بھيو کہن کوئے نہ پائیآ۔ جس دا کلمہ نماز روزہ رکھدے رہے روز، رازق رحیم وڈی وڈیائیآ۔ نت نوت جس درشن پائے لوچ، لوچن نین اکھ گھلایآ۔ جس دا مست پیالہ پی ہندے رہے مدہوش، مُفت اپنا جام دکھائیآ۔ جس دی یاد اندر بیٹھے رہے خاموش، اپنی دسی نہ کوئے چترائیآ۔ جس دے حکم اندر گن اوگن دس کے آئے دوش، نردوش جیو جنت جگت سمجھائیآ۔ جس نوں کہندے رہے صاحب سلطان رُوپوش، پیشینگوئی سمجھ کسے نہ آئیآ۔ جس دا کھیل پنج تت کایا اندر دیکھدے رہے پوش، تن خاکی ماٹی جگت ہنڈائیآ۔ جس دا حکم ورتدا رہیا لوک پرلوک، طبق سبق اک پڑھائیآ۔ جس دانام ندھان پڑھدے رہے سلوک، نش اکھر اکھر رُوپ وٹائیآ۔ جس دے دواریوں منگدے رہے وست امولک مُکتی موکھ، مہردان مہر نظر اٹھائیآ۔ تس دے حکمے اندر شاستر سمرت وید پُران لیکھا لکھ تھکے رہیا نہ کوئی جوش، جوشیلاپن نہ کوئے جنائیآ۔ جس دی دھار اندر جگت وبار ہندا رہے بہت، لوکمت کھیل کرائیآ۔ جس دی نت نوت رکھدے رہے اوٹ، انتر باہر دھیان لگائیآ۔ جس دانام نگارہ وچدی رہی چوٹ، تن رباب رُوپ بنائیآ۔ جس دانام سندیسہ دیندے رہے ہوک، اُچی کوک کوک الائیا۔ جس دا بھنڈارا اک تھوک، بن گر اوتار پرچون ہٹی جگت چلایآ۔ سو صاحب سچ سوامی سب دے اُتے لائے دوش، نردوش اکو اک آپ اکھوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سب دی ماری ہوش،

ہوشیاری کوئی رہن نہ پایا۔ اکو پرکاش پاربرہم پر بھ نرمل جوت، جگت دیوالی ڈیرہ ڈھاہیا۔ رام کہے میرا رام کوٹ، گھر مندر کرے رُشانیا۔ جس رام بنایا
 بن رام سوچ، سمجھ اپنے وچ سمانیا۔ سو پُرکھ اکال ہو دیال کلج انت گرگھ سنت ویکھے اپنے لوچ، بن نیناں لہنا دین دے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر کہن
 رام دیوالی، رام نظر نہ آئیا۔ رام کہے ویکھ اپنے نین میرے ہتھ خالی، پر بھ اپنی دست اپنی جھولی پائیا۔ اچرج کھیل کری نرالی، نرناکار ساکار دتا بھلایا۔
 بن بھگت سچ دپیک نہ کوئے دیوالی، دیا بتی تیل کم کسے نہ آئیا۔ انتم سب دی ہوئے چالی، چالان فارم بیس میسا رہیا بھرائیا۔ پندراں کنگ چار جگ دے
 راجے بن بھکاری، گر اوتار پیشوا نظر کوئے نہ آئیا۔ سارے کہن پر بھ اک اوتاری، دو جہان جس دی دیوالی، بن پرکاش خالی روپ نظر کوئے نہ
 آئیا۔ سو سنگر صاحب سرب پرتپالی، پرتپالک اپنی دھار جنایا۔ اکو نور جوت جگائے نرالی، ظہور اپنا آپ پرگٹایا۔ ہر جن ہر بھگت اکو وار بن سوالی، دو
 جہاناں بھنڈار اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نین اٹھایا۔ رام کہے میرا ایدھیا دیپ، سنگر ہتھ
 رُشانیا۔ پچھلی کہانی پچھے گئی بیت، اگے سمجھ کوئے نہ آئیا۔ کون کھیل کرے ہر جگدیش، جگدیش اپنا حکم ورتایا۔ من مت بدھ لوکات بھرم بھلانی
 بیس بیس، سب دی کمی مان وڈیایا۔ ساچی سکھیا نہ دتے حدیث، حد حدود ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ساچا نور کر رُشانیا۔ ساچا نور دیپ پرکاش، پرکاش ہر گھٹ نظری آئیا۔ بھگت بھگوان ونڈے راس، دست امولک جھولی پائیا۔ سچ رام جس وسے پاس، سو
 رام رام لبھن کدے نہ جائیا۔ کر کرپا جس پوری کرے آس، سو نراسا روپ نہ کوئے دکھایا۔ سنگر دیپ سدا پرکاش، اندھ اندھیر روپ نہ کوئے وٹایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس نام دیوالی دکھائے آپ، تس دیوانے جگت دیوالی مول نہ بھائیا۔ رام کہے میں ویکھے دیوانے، دیا بتی
 جنہاں گل کرایا۔ اک نام مست مستانے، گھر اپنے رنگ رنگایا۔ منگن منگ در بھگوانے، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ شاہ پاتشاہ والی دو جہانے، در تیرا اکو
 نظری آیا۔ ناتا چھٹے جگت یارانے، ساک سجن سنگ نہ کوئے نبھایا۔ راگ تیرا نام ترانے، ثریا مکھ شرما یا۔ نین شرمان رو سس بھانے، سور یہ چند مکھ
 بھوایا۔ کر کرپا جس دتا دانے، داتا دیو آپ ورتایا۔ سو تیرا کھیل ویکھے بھانے، مہما اکھ کھ درڑایا۔ تیرا نور اک پہچانے، بے پہچان نظری آیا۔ جن

بھگتاں ہو مہروانے، مہر نظر لکایا۔ گھر میلا شاہ سلطانے، شہنشاہ اکو ویکھ وکھانیا۔ تس گرہ ہر دیپ جگے مہانے، جوتی جوت جوت نور رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تنہاں دیوالی بن دیکھ دیا کایا مائی ڈمگایا۔ جنم کرم میننتی منظور، پورب لیکھا لیکھے پانیا۔ اگے بخشے دھر دا نور، گھر سرور خوشی وکھانیا۔ گھاٹا کر کے آپ پور، پوری اچھیا پور وکھانیا۔ ساچی بھچھیا دے ضرور، جو اچھیا اچھیا وچوں پرگٹانیا۔ ساچا لیکھ دھر دا لکھیا حضور، دھر دی دھار سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سہنجنی خوشی منانیا۔

* پہلی کنگ ۲۰۲۰ پکرمی جیٹھووال دربار وچ *

سنگر کھیل سورے سرنگ دا، شاہ سوار شہنشاہ وڈی وڈیانیا۔ آر پار دو جہان جو سنگر لنگھدا، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلا گیا۔ سو مہروان دھرتی اُتے آ کے کدے نہ سنگدا، دُور نیڑے مرید مُرشد ویکھے تھاول تھانیا۔ کایا چولی کوٹن جو جن دُور رنگدا، سچ نیز نیرن نیر نظری آ گیا۔ جو مالک آتم سچ پلنگ دا، اٹھے پہر گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اوہ سنگر بیاس راوی چناب پیراں نال کدے نہ لنگھدا، ست سروپ روپ انوپ وکھانیا۔ ایہو کھیل سچے انند دا، انند انند وچوں پرگٹانیا۔ جس دا لیکھ بیان کوئی بند نہ بناوے چھند دا، مچھندگی اور نہ کوئے رکھانیا۔ جگ جنم کرم مہروان مہرنگہ نال گنڈھدا، ہتھیں گنڈھ نہ کوئے وکھانیا۔ کھیل وکھا سہاگی رنڈ دا، گھر خوشی اک پرگٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لکایا۔ گوہند لنگھیا دو جہان، ادھ وچکار سکے نہ کوئے اٹکایا۔ چار گنٹ دہ دشا جو انتر آتم کرے دھیان، تس ملے سچ سبھانیا۔ شاہ سوارا نوجوان، جگت ویس پنج تت وکھانیا۔ انتر ست سروپ مہروان، شبد روپ وٹانیا۔ دیا باقی گھر گھر ویکھے جوت جگا مہان، نور ظہور کر رُشانیا۔ بے عیب خدائی بن کے پروردگار سانجھیا، دُور نیڑے سارے رہیا ترانیا۔ جگت بیاس نہ کوئی وچار، جگت ستنج نہ کوئی پیار، جگت راوی نہ کوئے آدھار، سب دی بھادی اپنے ہتھ رکھانیا۔ جس دا لیکھ اکو وار ہوئے مساوی، مسلسل روپ نہ کوئے وٹانیا۔ سنگر نہ لوے تے نہ دیوے تقاوی، تقوی اکو اک جنانیا۔ جس دا لیکھ نہ کوئی لکھے کاوی، بے اتھاہ

صفت صلاح باہرا رُوپ وٹائیا۔ سو سَنگَر دُور دُراڈا گھر وِچ گھر ملے جا، جگت نیز نظر کسے نہ آئیا۔ اندرے اندر اپنا لیکھا دئے لکھا، لیکھا کھے بن قلم شاہیا۔ سو سَنگَر پارِ کنارے سارے رہیا کرا، تٹ اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند گُر گُر سِکھ گوہند گوہند گُر سِکھ رُوپ وٹائیا۔

حکمران سچ حکم کردا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ حکمے اندر نوری جوت دھردا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ حکمے اندر شہنشاہ بندا، شاہ پاتشاہ آپ اکھوایا۔ حکمے اندر تخت چڑھدا، سچ سَنگھاسن سوہا پائیا۔ حکمے اندر سیس جگدیش تاج دھردا، تخت نواسی اک ہو جائیا۔ حکمے اندر آد جگاد کھیل کردا، جگ چوکڑی ویکھ دکھائیا۔ حکمے اندر گُر اوتار پیر پیغمبر گھلدا، وِش برہاشو سمجھائیا۔ حکمے اندر لکھ چوراسی گھاٹن گھردا، ترے پنج میلا سچ سُبھائیا۔ حکمے اندر لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ رچدا، رچنا اپنی آپ رچائیا۔ حکمے اندر گھٹ گھٹ نرگن نور دھردا، جلوہ گر وڈی وڈیائیا۔ حکمے اندر جگ جگ ویس کرے نر ہر دا، ہر کرتا بھو کوئے نہ پائیا۔ حکمے اندر گُر اوتار پیر پیغمبر بنائے بردا، در ٹھانڈا اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، حکمران اکو نظری آئیا۔ حکمران دا سُن کے حکم، چار جگ دے حاکم بھے رکھائیا۔ جس دی نرگن دھاروں بن کے آئے سخم، سو اپنی تاثیر ویکھے بے پرواہیا۔ چولا ہنڈاؤندے رہے پنج تت بھوتن، سرگن رُوپ انُوپ وٹائیا۔ پھردے رہے چار کُنٹ دہ دِش بہرُوپن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ حکم اک ورتائیا۔ حکمے اندر آئے در، گھر بیٹھے سیس جھکائیا۔ حکمے اندر لئے پھڑ، حکم اکو اک رکھائیا۔ حکمے اندر گئے مر، حکمے اندر جوت رُوپ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ حکمے اندر آئے درویش، در بیٹھے الکھ جگائیا۔ حکمے اندر ہوئے پیش، عدالت ساچی پھیرا پائیا۔ حکمے اندر ویکھیا اک نریش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حکمے اندر آوے ڈر، بھے اکو نظری آئیا۔ حکمے اندر گُر اوتار پیر پیغمبر صلاحواں رہے کر، اک دُو جے ول دھیان لگائیا۔ دُھر دا ڈاکو چور وڑیا ساڈے گھر، جس دا گھرا کھوج سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ سُنیاں جاگدیاں سارے لئے

پھڑ، بچیا کوئے رہن نہ پائیا۔ چاروں گنٹ ویکھو کدھر جائیے چڑھ، اُپر تھلے اکو نظری آئیا۔ اپنی کرنی کرتب سارے گئے ہر، ہر کا بھیو سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل رہیا رچائیا۔ بھیتی ہو کے آیا نیڑے، دُر ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ وسنہارا ساچے کھیڑے، کُنڈی کھڑکی سب دی رہیا کُھلائیا۔ ویکھن آیا چار جُگ دے دُنی جھیرے، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ دین مذہب کھیڑے کھیڑے، کلمہ کلام شبد نام کون جنائیا۔ کون بٹھ بٹھے بیڑے، تُلّا چپو کون ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پراہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوبے دل رہے تک، نینویں نظر دھیان لگائیا۔ ساڈا نیڑا کرنا ایس نے حق، حقیقت جس دی ڈھولا گائیا۔ چار جُگ دی کرنی کولوں کرتا پُرکھ گیا اک، اکل کل دھاری اپنی کھیل ورتائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی جو آئے دس، دہ دشا لحم ورتائیا۔ سو کُجگ انت پلو جُھڈا سب توں گئی نس، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کُجگ جیو سادھ سنت جگت گُگرم وچ گئے پھس، فیصلہ حق نہ کوئے کرائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کرپا پائی نتھ، چاروں گنٹ رہی بھوائیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی ہر رگھرائی پُرکھ اکال دین دیال کوئی نہ جائے ڈھٹھ، مستک کُگا دھوڑی خاک نہ کوئے رمائیا۔ جگت وچار کوڑ وہار ہو کے بیٹھے اڈ، سانجھا روپ نظر کوئے نہ آئیا۔ بن دُہاگن کنت سہاگی بیٹھے چھڈ، سچ سہنجنی سو بھا کوئی نہ پائیا۔ انتم سب دی مکی حد، حاصل نظر کوئے نہ آئیا۔ سری بھگوان نوجوان شبد نشان پنج تت کایا کسے لاؤن نہ دینا اج تیج، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل رہیا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دُوبے نوں دسن، اُچی کوک نہ کوئے سنائیا۔ سری بھگوان کسے نہ دیوے نس، دو جہان بیٹھا گھیرا پائیا۔ سب دے خالی کیتے ہتھن، وست نظر کوئے نہ آئیا۔ اپنا بھانا آیا ورتن، پچھلا لیکھا لیکھ چُکائیا۔ کُجگ انتم آیا پرتن، پرتیندھ اک ہو جائیا۔ گر کُجگ سنت سہیلے آیا پُرکھن، نام کسوٹی ہتھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں دین آیا درشن، دید عید چند کرے رُشنائیا۔ جُگ جنم دی میٹن آیا حرصن، ہو س ہور رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کرو صلاح، ویلا انتم گیا آئیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جوتی جامہ لیا پا، پاربرہم پر بھ اپنا نور دھرائیا۔ رل مل سارے ساچا سو بلا گیت اگئی لوو گا، بن رسنا جہوا اُچی کوک سنائیا۔ اکو ڈھولا گاؤ توں ہی نوری اک خُدا، جلوہ گر

بے نظیر تیری سچ سرنایا۔ سرن سرنائی لاگو پاؤں، پیر پیغمبر فدا ہو قربان، جگت کربلا جس دی مشال نظر کوئے نہ آئی۔ دوئے جوڑ کرو پرنام، سجدہ اِکو اِک سلام، تیرا حکم مہروان، محبوب تیری اوٹ تکایا۔ تیرا کلمہ نبی کلام، تیرا مندر جھلے نشان، دو جہان و بے تیری ودھایا۔ ہوں بالک بال آنجان، در منگیئے اِکو دان، کرپا کر سیری بھگوان، مہر نظر بن نین جھولی پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، گھر سچ ملے وڈیایا۔ سارے در تے منگو منگ، مانگت بن بھکاری۔ صاحب سلطان سورے سربنگ، تیرے چرن کول نمسکاری۔ جگ چوکڑی گئی لنگھ، آئی کلجگ انتم واری۔ سرشٹ سبائی ہوئی ننگ، چاروں کنت گڑیاری۔ سچ نہ و بے کوئی مردنگ، ساچا راگ نہ کوئے ڈھنکاری۔ ساچا نیر نہ دھارا گنگ، امرت سیر نہ کوئے بھہاری۔ ساڈی کرنی سب دی ہوئی بند، تیری جوت ہوئی اُجیاری۔ تیرے در گھر گبھیر تیرا ڈھولا گایئے چھند، سوہنگ روپ ست جیکاری۔ نرویر پُرکھ دے اِک انند، آد جگاد جگ جگتر شاہ پاتشاہ تیری سرداری۔ ساڈا اگلا گیا پندھ، بچھلی توڑ نبھایاری۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرے چرن کول بلہاری۔ و دے سیری بھگوان، در تیرے الکھ جگایا۔ توں کرتا قادر مہروان، بے نظیر تیری شہنشاہیا۔ بن یاچک منگے دان، پیر پیغمبر گر اوتار جھولی ڈاہیا۔ ساڈا لیکھا کئے دو جہان، پاندھی رہن کوئے نہ پانیا۔ چار جگ دا تیرا گیان، پر بھ ٹھا کر تیری جھولی پانیا۔ تیری خلقت ہوئے پروان، خالق تیرے ہتھ وڈیایا۔ ثالث بن آپ بھگوان، آلس نندرا دے مٹایا۔ خالص روپ گرگھ کر پردھان، سر اپنا ہتھ لکایا۔ ست ستوادی دے نشان، نشانہ اِکو نظری آئی۔ دو جہان کرن پرنام، سجدہ سیس اِک جھکایا۔ تخت نواسی نوجوان، شہنشاہ تیری اوٹ تکایا۔ ساڈا اِکو وار آخری لے بیان، قلم شاہی لیکھا دے مکایا۔ تیری لہر دا چڑھیا اِک طوفان، طوبی طوبی سارے رہے سنایا۔ اسیں تیرے در تے بالے بن کے آئے مہمان، مہمان نوازی تیرے گھر وچ اِکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، گھر ساچے منگ منگایا۔ سب نے رل کے منگی منگ، مانگت رہے گر لایا۔ لئے انگڑائی سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ رہیا سنایا۔ سبجگ تریتا دوپر کلجگ سب نے مانیا انند، اِشٹ دیو جگت منایا۔ ڈھولے گا گا ڈھر دے چھند، جیو جنت پڑھایا۔ نانا جوڑ جیو پنڈ، پنج تت تن ہنڈایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیس اِک سنایا۔ ڈھر سندیس سنوگر

اوتار، پیر پیغمبر آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی جس دی کردے رہے وچار، اندر باہر دھیان لگائیا۔ جس نوں منڈے رہے نرگن زرویر نراکار، پروردگار
 بے پرواہیا۔ سو انتم کل سب نوں لئے سنبھال، اپنی گودی آپ اٹھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ کرے اپنے بھال، ہر گھٹ ویکھے تھائیں تھائیا۔ جگت دلالی کرے
 نہ کوئی دلال، ثالث اکو اک دکھائیا۔ کرے کھیل پر بھوکمال، قابلیت سب دی اپنی جھولی پائیا۔ جس دی اکھراں نال دے کے آئے مشال، سونش اکھر
 اپنی سیوا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن توہے توفیق، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سیس جھلے چھتر
 تیرے جگدیش، جگدیش تیری سرنائیا۔ اسیں دسیا نشانہ نکا نکا بیس بیس، بھو سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جے پتہ ہندا توں ساڈے خالی کرنے کھیس، لہنا دینا اپنی
 جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ سری بھگوان کہے پر بھ ایک، ایکناکار آپ جنائیا۔ دھن
 بھاگ تھانوں دتی ٹیک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چار جگ نہیں کوٹن جگ گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، لوکات سیو لگائیا۔ نوری نرگن دے کے تیج، تیج چک
 دھار ملاییا۔ گھر مندر بہہ سہائی تیج، آتم پر ماتم گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ
 کھلوتے، گل پلؤ اکو پائیا۔ پر بھو تیرا بھو نہ کوئی کھولے، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے پت پوتے، پتا پڑکھ اکال تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ نہ کوئی جانے وڈے
 چھوٹے، چار جگ دی چوکڑی اکو ویر نظری آئیا۔ تیرے حکمے اندر بٹھ لنگوٹے، لوکات گئے واہو داہیا۔ تیرے نام دے پھڑ کے سوٹے، جگت جیواں
 جنناں بھے جنائیا۔ کوڑی کرپا کردے رہے ٹوٹے، نام کھنڈا تیرا چکائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا کوٹھے، گھر مندر سو بھاپائیا۔ تیرے درشن جگ چوکڑی
 نین لوچے، لوچن تیرا دھیان رکھائیا۔ تیرے آؤن دے دسدے گئے موقعے، بیس یسا اک جنائیا۔ دو جہان کوئی نہ رہے وچ دھوکھے، ڈھکھدی کہانی
 آئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و سونو اک دلیل، ہر سنگر آپ جنائیا۔
 صدی یسویں انتم سب دی اک اپیل، اپر پر سوامی ویکھ دکھائیا۔ اکو نرگن بنے وکیل، وکلا نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سری بھگوان تیرا ویکھ دربار، سب بیٹھے سیس جھکائیا۔ پتہ نہیں کی کرے کرتار، کرتا پڑکھ اپنی کل ورتائیا۔ جس نے چار جگ

دے اِکٹے کر گُر اوتار، اِکو ڈوری تند بندھائیا۔ سر سکے نہ کوئی اُٹھال، نیتز نین چرن دھیان رکھائیا۔ بھیس اُوٹرا کر گوپال، بے مثال کار کمائیا۔ چلے اِگم اُوٹری چال، سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے خوشی منائیا۔ در گھر ساچے خوشی مناؤندا اے، پر م پُرکھ پر بھ مہروان۔ دُھر دا تھم اِک سناؤندا اے، دو جہاناں تھمران۔ نو نو چار پچھوں پھیرا پاؤندا اے، جُگ کرتا ہو پردھان۔ سب دا لہنا مول چکاؤندا اے، دیونہار نوجوان۔ اگلا مارگ آپ دکھاؤندا اے، سرشٹ سبائی دے گیان۔ دُھر دا بھانا آپ ورتاؤندا اے، نہ کوئی میٹے وِچ جہان۔ گر اوتار پیر پیغمبراں اپنی گود بہاؤندا اے، پچھلا لیکھ چُکائے آن۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویس وٹائے سری بھگوان۔ سری بھگوان ویس وٹاؤندا اے، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ زرگن نور جوت دھراؤندا اے، سمرتھ پُرکھ نظر کسے نہ آئیا۔ اپنا تھم آپ ورتاؤندا اے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دھام اُوٹے سوبھا پاؤندا اے، تخت نواسی اِک شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بلاؤندا اے، دُھر سندیسہ دیوے آن۔ کل کلکی اپنا ناؤں دھراؤندا اے، جو دھا سوربیر بلوان۔ ڈنکا اِکو اِک سناؤندا اے، سچ جھلائے دُھر نشان۔ تھت وار اِک دکھاؤندا اے، گر اوتاراں پیر پیغمبراں منگیا پورا کرے دان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کار آپ کماؤندا اے۔ ساچی کار کمائے اِک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد جس دی ٹیک، صاحب سلطان سچا شہنشاہیا۔ کلجگ انت اُوٹرا بھیس، ویس کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ رُوپ رنگ نہ کوئی رکھ، تتوتن نہ کوئے جنائیا۔ زرویر ہو کے کھیلے کھید، خالق خلق پھیرا پائیا۔ گر اوتار جس دتے بھیج، بھجن بندگی کلمہ مات سمجھائیا۔ سو آتم انتر لے ویکھ، نج رُوپ پڑدا لاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اِک سناؤندا اے۔ دُھر سندیسہ دیون جوگ، وڈ جوگیشتر دیا کمائندا۔ آد جگاد جُگ چوکڑی جس دا اِکو اِک سنجوگ، دوجا ناتا نہ کوئے بنائندا۔ پردانشیں در بردا کھ نقاب لاه دیوے درس اموگھ، جلوہ نور ظہور جوتی جاتا ڈگمگائندا۔ لیکھا جان لوک پرلوک، نام سنا سچ سلوک، سوبلا ڈھولا راگ ناد دُھن اِکو اِک اُچائندا۔ جس دا کھیل کوئی نہ سکے سوچ، سوچ سمجھ باہر گپت ظاہر اپنی دھار چلائندا۔ سو صاحب پُرکھ اکال آپے جانے اپنی مَوَج، مُفلِس شاہ اپنا کھیل کھلائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ

کمانبندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رل کے کہن اسیں لایئے زور، زور اور آگے اکو عرض سنایا۔ اسیں اوہ جنہاں لوکمت دتا تور، ثرت اپنا حکم منایا۔ کلج انت نہیں ہو، ہوکا دے کے دئے سنایا۔ کی ہو یا جے تیری سرشٹی ہو گئی ٹھگ چور، پر بھو تیتوں گئی بھلایا۔ اسیں انت ایسے کارن تیرے ہتھ وچ دے کے آئے ڈور، اپنے ڈے بات نہ کوئے رکھایا۔ تیرا منتر فرنا دس کے آئے پھور، فورن تیرا حکم سیس جگدیش ٹکایا۔ تیرا مندر محل اٹل دس کے آئے نال غور، گھر گمبھیر اچھی طرح سمجھایا۔ تیری سرشٹی دی تیتوں لوڑ، اسیں بیٹھے پلو چھڈایا۔ اٹھ دیکھ جا چڑھ کے گھوڑ، اسو اپنالے دوڑایا۔ اسیں ایٹھے بیٹھے مار تاڑی مچایئے شور، تیری کرنی دیکھ خوشی منایا۔ اپنیاں بھگتاں جائیں بہر، جو تیرا بیٹھے دھیان لگایا۔ کوڑ وکار اوہناں کولوں ہوڑ، جا کے سیوادار بن اپنی سیو کمانیا۔ سانوں اکو تیرے ملن دی لوڑ، توں مل پیا پچھا کوئے یاد نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سیس نوا یا۔ گر اوتار کہا تساں سچ، پر بھ سچن سچے بھایا۔ پہلوں دکھاواں تہانوں جو مارگ آئے دس، لوکمت جیو جنت راہ چلایا۔ کدھر گئی تہاڈی پوجا پاٹھ، سمرن دھیان کون لگایا۔ کون کوئے گیا تیر تھ تاٹ، کنارہ سروور سو بھاکون پایا۔ کدھر گئے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن ہٹ، پنج تت ترے گن کر کے آئے پڑھایا۔ جے اوس ویلے اکو بیننتی کر کے نام دسدے پُرکھ سمر تھ، جھگڑا کوئی رہن نہ پایا۔ میں اپنی چالاکی اندر تہانوں اشاریاں نال دتا دس، تہاڈی سمجھ وچوں اپنی سمجھ باہر رکھایا۔ ہن کٹھے ہو کے کہندے پر بھو تیرے وس، اک تیرا دھیان لگایا۔ لوکمت دیکھو دین مذہب ذات پات ادھ وچکار مار کے بیٹھے وٹ، بتا بتا وند وندایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، اٹھیں دیکھیا حال، اکھاں نال دئے دکھایا۔ پر بھو سانوں دیکھن دی نہیں لوڑ، سارے کوک کوک سنایا۔ جدھر دیکھئے ماس ڈھور، چم درشٹی دھیان لگایا۔ دروہی خدائے دی ہوئے چور، ٹھگی تیرے نال کمانیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ حرام خور، ہر کارو پ نظر کسے نہ آیا۔ جگت واسنار ہے لوڑ، آسا ترسنا نال ملا یا۔ تیرے نال پریتی کوئی نہ سکے جوڑ، چرن منگے نہ کوئے سرنایا۔ اپنا بیڑا آپے رہے روڑھ، کلج پچھوں دھکے رہیا لگایا۔ اسیں نیتر تک کے دیکھیا نال غور، دہ دشا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیری سچ ملے سرنایا۔ پُرکھ اکال کہے میں سچ سناوانگا۔ پہلوں کر کے تہانوں وس، سب دا

واسطہ اپنے نال رکھاوانگا۔ پندراں کنگ سب نے دکھاؤنے خالی ہتھ، تال ہتھاں نال وجاوانگا۔ چرن کول اکو جانا ڈھٹھ، اشٹ اکو اک سمجھاوانگا۔ اکو نام
 لینا رٹ، رٹا دو جہان چکاوانگا۔ اکو کھول دھر داہٹ، بن ونجارا ہٹ دکھاوانگا۔ بچھلا لہنا دینا کٹ، آگے مارگ اک لگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل اک رچاوانگا۔ ساچا کھیل اک رچاوانگا۔ در دربار اک سہاوانگا۔ نر نرنکار اک اکھواوانگا۔ تن شنکار اک
 جنداوانگا۔ سیس تاج اک لگاوانگا۔ گرو مہاراج اک اکھواوانگا۔ رکھ لاج، پیج دھراوانگا۔ مار آواز بھگت اٹھاوانگا۔ ساجن ساز ویکھ دکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سو بھا پاوانگا۔ گھر ساچا اک سہاوانگا۔ نرگن نور پرگٹاوانگا۔ شہنشاہ اپنا روپ دکھاوانگا۔ ست سروپ بھيو
 چکاوانگا۔ چارے کوٹ پھول پھولاوانگا۔ سب دے خالی کر ٹھوٹھ، بھنڈارا اکو اک بھراوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 سچ دربار آپ سہاوانگا۔ سچ دربار پر بھ لگائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بلائے گا۔ بیچ دھار اک جنائے گا۔ پنچم مکھ آپ صلاحیکا۔ پنچم ڈکھ آپ گوائے گا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لہنا دھر دا اپنی جھولی پائے گا۔ ساچا لہنا دھر دی دھار، ہر کرتا اپنے لیکھے لائیا۔ پنجاں
 پیاریاں دے پیار، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ سچھنڈ دا سچ وہار، لوکمت لئے پرگٹائیا۔ راشٹریت جو دے کے آیا تلوار، طرح طرح سمجھائیا۔ سو بھگت سہیلا
 وچھڑیا یار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ پندراں کنگ ڈھیہہ کے پئے چرن دوار، مستک لگا دھوڑی لائیا۔ راجندر پرشاد کہے پکار، پنے پنے تیری سرنائیا۔ تریتے
 جگ دالتھا ادھار، کلجگ انتم خوشی دکھائیا۔ کرپا کر ہر کرتا، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ سچ دھرم دا تیرا راج، تیرے چرن ملی سرنائیا۔ اچی کوک سناواں
 آواز، پریم گیت اکو گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا لیکھا تیرے چرناں وچ لگائیا۔ تیرا لیکھا سری بھگوان، تیرے
 چرن بھیت کرائیا۔ پندراں کنگ دوس مہان، تیرا گیت خوشیاں نال سناائیا۔ دوئے جوڑ بندنا کراں آن، نرگن نرگن تیرے در سیس نوائیا۔ تیرے آگے
 دھراں کرپان، کرپاندھ تیرے ہتھ پھرائیا۔ شاہ بھدیکھن رکھیا مان، تیکھن ترکھا جگت چکائیا۔ اکو نظری آئیوں رام، رام رام روپ دکھائیا۔ پیچت تیری
 نہ آئی پہچان، جگت وہار سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جس ویلے میرے چھٹے پران، پران اپنی جھولی پائیا۔ ڈھائی سکنت پہلوں دتا گیان، سو جھ سمجھ اک بھجھائیا۔

اگھاں میٹیاں میری اِکو وار ہوئی تیتوں پرنام، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ توں اِشارے نال کہا بال اَنجان، اُٹھ اُنگی لیا لگائیا۔ لے کے گیوں سچ مکان، سچھنڈ ساچے بے پرواہیا۔ اوتھے دیکھے تیرے پروان، پنج بیٹھے سو بھاپائیا۔ میں جا کے کری پرنام، واہوا تیرے نام وئی ودھائیا۔ اوہناں کہا بول پنا زبان، سچ سندیس سنائیا۔ تیرا لیکھا گیا وِچ جہان، بھائیاں نال رلیا بھائیا۔ پندراں کنگ اسمان نرگن ہو کے لوکات دیکھن جانا بھگوان، نرور کون دھار کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لہنا دینا جھولی آپے پائیا۔ پندراں کنگ بیس پیسا آویگا۔ پُرکھ ابناشی اگلا پچھلا سب دا حال سمجھاویگا۔ گھٹ گھٹ واسی، ساچی منڈل راسی راس رچاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ کر داسن داسی، محکم اِکو اِک ورتاویگا۔ جن بھگتاں اِک وار کر بند خلاصی، بندی خانہ توڑ تڑاویگا۔ اگے جا کوئی نہ کرے بد معاشی، نیکی بدی اپنا محکم ورتاویگا۔ نرگن سرگن بن کے ساتھی، سگلا سنگ رکھاویگا۔ جس نوں کوئی سمجھ نہ سکے پوجا پاٹھی، سو اِکو نام درڑاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ہر بھگت لہنا دینا دو جہان بن کرمی اِکو سرنی وِچ مُکاویگا۔ سرن وِچ مکے لہنا، لیکھا مگے کوئے نہ رائیا۔ سنگر پورے اِکو کہنا، دو جہان وجے ودھائیا۔ بن ساکوں بنے سجن سینا، سگلا سنگ رکھائیا۔ جن بھگتاں بھگوان نال رل کے بہنا، رل مل اِکو در سو بھاپائیا۔ ایہہ وقت نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ پھیر نہیں رہنا، کلجگ انت اِکو ایکا وار دیا کمائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوں بھگوان جس نے کہنا، تس دیوت سرُ وِشن برہما شو سارے لاگن پائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل اِک رچائیا۔ نو سو پُرانوںے چوکڑی جگ پچھوں رعایت، پُرکھ اکال اِک رکھائیا۔ جگ جگ گراوتار پیر پیغمبراں کولوں کر کے کفایت، جن بھگتاں جھولی رہیا بھرائیا۔ نہ کوئی شرع نہ شرائط، شریعت اور نہ کوئے دکھائیا۔ اِکو محکم اِکو نام اِکو کلمہ اِکو ہدایت، پر بھ لگو اِک سرنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنو اِک جماعت، ضامن ہووے بے پرواہیا۔ جن بھگتو بھگت دوارے وِچ تہاڈے اُتے کرے عنایت، عالم عالمین سمجھ کوئے نہ آئیا۔ حرف حروف طلبا طالب نہ کرے کوئی تعریف، تشریح دے نہ کوئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب مصاحب اِکو نظری آئیا۔ سنگر پورا پُرکھ اکال، اکال پُرکھ دیاوان اکھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دین دیاں، دیناں ندھ سکھ ساگر رُپ وٹائیندا۔ لوکات

سچھنڈ بنا سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اک وکھائیندا۔ بھگت بھگوان ویکھ لال، گرگھ گر سکھ رنگ رنگائیندا۔ چوں جگاں نالوں وکھری چال، اوٹڑی آپ کرائیندا۔ اگی اسو کھیل پکھووال، پکھ دھرتی اسو آپ رکھائیندا۔ تن کنگ دے دان، پُرکھ نار بھيو چکائیندا۔ نار پُرکھ اک بھگوان، بھگوان اپنا پڑدا لائیندا۔ پُرکھ نار اک گیان، شبد ناد اک سناائیندا۔ نار پُرکھ اک نشان، سنگر شبد بن ہتھاں ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل کنگ تن، ترے لوک لئے جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دن رہے گن، اٹھے پہر حساب لگائیا۔ کون ویلا پر بھ پر گئے اپنا چنھ، چانن کرے نور رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ سچ وڈیائی پُرکھ نار، گھر ساچے آپ رکھائیندا۔ سنجگ داست وبار، ساچی دھار آپ بندھائیندا۔ دُھر درگاہ دا دھرم نشان، استری پُرکھ آپ پھرائیندا۔ سچا کھتا ہتھ دواں کر پروان، مہما اکھ آپ لکھائیندا۔ آپ رہے وچ درمیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک چار چار ونڈ ونڈائیندا۔ اک اگے چار سچے چار کھتے۔ مہروان وچ پھتے۔ چار کُنٹ اکو لہے۔ دہ دشا سب نوں سدے۔ دو جہان آپے بھتے۔ شبد روپ نرگن گتے۔ شاہ سوار سنگر سچے۔ کر نمسکار گرگھ دوئے بدھے۔ پنج پیار پریم رس مدھے۔ ہر سنگت پیار جگ چار حدے۔ کلغیدھر نرگن زویر اوتار، جو دھا سور پیر صاحب سلطان اکو پھتے۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے سیوادار، کھلے اندر آون بھتے۔ کرے کھیل آپ کرتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکنگ نرائن نر، اپنی دھار وچوں آپے اگے ودھے۔

* ۳ کنگ ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر *

صاحب سنگر ویکھ رنگ، سچھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ لوکماں سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ ویس وٹائیا۔ جن بھگت دوار آپے لنگھ، گھر ساچے سو بھا پائیا۔ وشن برہما شو ویکھ نجن وانگ مانگ، آپ اپنا تال اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و جاون مردنگ، سد نام ڈھولا گائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ دے اند، اند اکو اک در سائیا۔ نین شرمائن سورج چند، دھرت دھول دھیان لگائیا۔ چار جگ کہن ساڈی پوری ہوئی منگ، پر بھ لیکھا رہیا لگائیا۔ چار وید کہن سانوں

پائے ٹھنڈ، امرت میگھ برسایا۔ چار ورن کہن ساڈا مکے پندھ، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ چار کھانی کہے میرا مکے رنڈیا پارنڈ، کنت سہاگی اک ہنڈایا۔ چار بانی کہے میرا سوہے سچا چھند، دُھر دی دھار بندھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک سہایا۔ سچ دوارا ویکھ مات، دو جہان خوشی منائیدا۔ سچھنڈ دوارا پڑا لاه قنات، پڑا اوہلا آپ چکائیدا۔ تھر گھر ویکھے اک پر بھات، شبدي گر سو بھا پائیدا۔ گر اوتار پیر پینغمبر اُپر اٹھاون ہاتھ، بن ہتھاں ہتھاں نال سمجھائیدا۔ وشن برہما شو اُچی گائُن گاتھ، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیدا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال رہے بھاگ، بن بن پاندھی پندھ سرب مُکائیدا۔ زرگن زرویر پُرکھ اکال دین دِیال ست سوامی جگائے چراغ، دیا باقی کملا پاتی اکو نُور وکھائیدا۔ مہروان نُوجوان سری بھگوان جن بھگتاں دھووے داغ، دُرمت میل دُور کرائیدا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ زمیں اسمان کھیل مہان، پُرکھ پُرکھو تم زرویر آپ کرائیدا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ چڑھائیدا۔ ساچا رنگ ویکھ لوک، پر لوک رہے جس گائیا۔ رل مل گاؤن اک سلوک، سوہلا اکو گائیا۔ نظری آئے زریل جوت، پرکاشوان بے پرواہیا۔ آد جگاد جس دی اکو گوت، ورن برن نہ کوئے رکھایا۔ نت نوت نہ ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے جنایا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن بھوگے بھوگ، سچ سنوگ اپنا اک ہنڈایا۔ کرے کرائے بے پرواہے دیوے درس اموگھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کما یا۔ گر اوتار پیر پینغمبر سچھنڈ ویکھ برہمنڈ، سارے خوشی منایا۔ نو نو چار وچ سنسار انتم وار انتم گئے لگھ، چو کڑ اپنا پندھ مکایا۔ زرگن سرگن لگھ چو راسی جیو جنت سادھ سنت گائُن ڈھولا چھند، گیت گو بند اک الائیا۔ سو پرگٹ ہو یا سورا سربنگ، جس دارُپ رکھ نہ کوئی رنگ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نُور الاہیا۔ ستجگ تریتا دوار پرکھ کھانی بانی جس نے ونڈی ونڈ، دُھر دی دھار شبد اناد آپ سمجھایا۔ سو کلجگ انتم پرگٹ ہو سورا سربنگ، وجائے اک نام مردنگ، دو جہاناں ست نشانہ وڈ مہروان جھلایا۔ - - - - دو جہان ہو اکتھے، در اکو ویکھ وکھایا۔ سری بھگوان کھیل کوئی نہ جانے سمرتھے، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ اپنی ونڈ وچ برہمنڈ نو کھنڈ آپے رکھے، جیو جگت سمجھ کوئے نہ آیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کھانی بانی چارے گنٹ رہے ہکے بکے، حق حقیقت نظر کسے نہ آیا۔ گر اوتار پیر پینغمبر سادھ سنت جس نوں لہ لہ تھکے، سو شاہ پاتشاہ اپنا بھو اپنے وچ چھپایا۔

جس دی پوجا پنج تت کا یا کرے مدینے مکے، گردر مندر مسجد شودوالے مٹھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجک صاحب سنگر جو زرگن پت رکھے، سرگن سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا اک کھلائیا۔ لوکمت دا ویکھ محلہ، دو جہان خوشی منائیا۔ کلجک انتم کھیل اولہ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ زرگن زرویر پُرکھ اکال دین دیال پریم پریتی اندر ہو کے جھلا، ہرجن ساچے ویکھے تھاؤں تھانیا۔ نردھن سردھن پھڑائے اپنا پلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی ویکھو کرے کرتار، سمجھ کوئے نہ آئیا۔ پہلی کنگ ہو تیار، قدم اپنا اک اٹھائیا۔ دو کنگ زرگن سرگن دھار، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دا پورب لہنادے اُدھار، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ سنت بھگت گرگھ گرسکھ سارے منگدے گئے دیدار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کرپا پر بھ بخشنہار، بخشش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نج نیز دے دیدار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ بھگت بھگوان ایکنکار، ایکا وار جنائیا۔ سارے رہنا خبردار، بے خبر خبر پُچائیا۔ دھرت ہووے شرمسار، دھرنی دھول نیز اگھ نہ کوئے اٹھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دھواں دھار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بن بھکھار، در درویش بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ کلجک انت سری بھگونت صدی یسویں دے دیدار، دیدہ دانستہ بھیو ابھید پردانشیں اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک وڈیائیا۔ دیونہار وڈیائی آپ، پاربرہم پر بھ دیا کمائیدا۔ سنت سہیلے رکھ کے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیدا۔ جو زرگن ہو کے چار جگ انت گیا آکھ، سو پر ماتم اپنا بھیو چکائیدا۔ کلجک ویکھ اندھیری رات، پُرکھ ابناشی اپنا پھیرا پائیدا۔ سچ پریتی بندھانات، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائیدا۔ سچ دھرم دا ڈوگھا کھات، گرہ مندر آپ وکھائیدا۔ جوں بھاوے توں لوے راکھ، مہروان سر اپنا ہتھ لکائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا آپ جنائیدا۔ آو لیکھا دستاں ایک، سری بھگوان آپ جنائیا۔ وشن رکھی پچھلی ٹیک، پر بھ ملے تیری سرنائیا۔ برہمے منگیا اپنا ہیئت، برہم اپنی انس بنائیا۔ شکر کہا میں ویکھاں کھیت، تیرا نام شستر اک چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید دے جنائیا۔ آوو ویکھو پنج تت، ترے گن اپنا آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، کلجک ویلا انتم آئیا۔ گر اوتار پیر

پینمبر اپنی پوری کرو منگ، مانگت پچیا کوئے نظر نہ آئی۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ رہیا سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری سرن ملے سرنا یا۔ شبد کہے پر بھ دے دات، تیرے آگے اک عرضو یا۔ میری دھا روں نکل تیاں اک جماعت، وشن برہما شو رنگ رنگا یا۔ وشن برہما شو ترے گن مایا دتا ساتھ، رجو طمعو ستو میل ملا یا۔ ترے گن کہے تریلو کی کھیل تماش، مہروان تیری سرنا یا۔ ترلو کی کہے زرگن سرگن سرگن زرگن تیری دھا راک جماعت، گھر میلا سہج سبھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کما یا۔ سارے کہے کہے گئے آکھ، اچی کوک کوک سنا یا۔ پاربرہم تیرا کھیل تماش، سمجھ کسے نہ آئی۔ ہر گھٹ اندر رکھیں واس، لکھ چوڑا سی رہیا سما یا۔ جگ چوڑی کریں ناس، حکمی حکم اک بھوایا۔ دو جہان منڈل منڈپ پر تھی آکاش پادیں راس، گوپی کاہن آپ نچا یا۔ سبجگ تریتا دوا پر کلجگ جن بھگتاں پوری کر آس، آسا تیرے آگے رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگا یا۔ وشن برہما شو گر اوتار سارے بولن، شبدی نعرہ اک لگا یا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کلجگ انتم پورا تول آئیوں تولن، بن تولا بے پرواہیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں سنت سہیلے آئیوں مات ورو لن، آپ اپنی سیو کما یا۔ سچ دوار ہر زرنکار زرگن دھا ر آئیوں کھولن، خالق خلق دے سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے خوشی منایا۔ خوشی کرن دا اکو وقت، جگ چوڑی آپ جنا یا۔ ملے وڈیائی وچ جگت، جگھیون داتا ہوئے سہایا۔ کلجگ انتم زرگن روپ آوے پرت، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ کرے کھیل ییسویں برس، برسی اپنے رنگ رنگا یا۔ دیوے وڈیائی اُتے دھرنی ماٹی فرش، خاک کنچن روپ وٹایا۔ جگ جنم دی لاہے حرص، سر اپنا ہتھ لکایا۔ کنگ تن کر کے ترس، تار ستار اک ہلایا۔ سب دی پوری کرے لکھت پڑھت، بن قلم شاہی حساب جو اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ تن کنگ پر بھ کی کچھ وادھا، گر اوتار پچھ پچھایا۔ کوئی نہ دس کے گیا پیو دادا، شاستر سمرت وید سمجھ کسے نہ پائیا۔ کوئی نہ گا کے گیا راگاں ناداں، رسنا جہوا ونڈ نہ کوئے ونڈا یا۔ کوئی نہ سناے اچی آوازا، رسنا جہوا بول الا یا۔ کلجگ انتم کس بدھ کنگ تن ہووے درس وڈ بھاگا، وڈ بھاگی دے وڈیا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھایا۔ کھانی بانی شاستر

سمرت وید پُران سارے پئے بول، اُچی کوک کوک سُنایا۔ ساڈے نال کیوں ماریا رول، اپنا پڑدا آپ چھپایا۔ اسیں تے رہے انھول، چار جگ پر بھ تیری سمجھ کوئے نہ آئی۔ اسیں کاغذ شاہی قلم نال تولدے رہے تیرا تول، بہڑی خدائے تیرا ترازو ہتھ کسے نہ آئی۔ توں زرگن زرویر پُرکھ اکال سچھنڈ نو اسی پُرکھ ابناشی بیٹھا رہوں اڈول، اپنی کرنی اپنے وچ چھپایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ شرع شریعت دین مذہب ذات پات اسیں کردے رہے گھول، تیرے چرناں گھولی گھول نہ کوئے گھمایا۔ کلجگ اتم ویکھ مار جھات وچوں سب دے پول، اپنا بھار نہ سکے کوئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیایا۔ ہتھ وڈیائی تیرے پر بھ، در تیرے آس رکھایا۔ اپنا بھو دس سب، پڑدا اوہلا رہن نہ پایا۔ کون کوٹ کون کنارہ کون حد، کون مندر کون دوار ڈیرہ لایا۔ کون شبد کون نام کون ند جائے وچ، کون راگ الاپا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماپا۔ تن کنگ دا سُنو حال، سو صاحب آپ جنایا۔ زرگن سرگن کیا پیار، زرگن سرگن اپنی دھار دکھایا۔ پہلی کنگ ایکنکار، دوجے سرشٹ رچی سنسار، تیجے کرم کانڈ کر پیار، تیاں میلا سچ سُبھایا۔ تے ڈگے در دوار، بن اکھاں روون زارو زار، دھوڑی ٹگا مستک لایا۔ کرپا کر آپ زرنکار، ساچا دس اک وہار، تیرے نال ہووے پیار، ناتا نظر کوئے نہ آئی۔ مارگ اکو دے سکھال، میلا ہوئے دین دیال، جھگڑا چکے کال مہاکال، ساچی ملے اک سرناپا۔ توں آپے سانوں لینا بھال، نہ ویکھیں شاہ کنگال، اوچ نیچ سمجھ کوئے نہ پایا۔ مُرشد ہو کے سُنیں حال، سنگر ہو کے بنیں دلال، کرتا ہو کے لسین سنہال، تیرے آگے اکو ارداس سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان مہر نظر اٹھایا۔ تیاں دیواں اکو رنگ، رنگ راتا دیا کماپا۔ جوت شبد پنچ تت دیواں نال سنگ، سگلا سنگ بناپا۔ زرگن دھار و جا مردنگ، تال اکو اک سُنایا۔ سچ دوارا آپے لنگھ، نین اکو اک گھلایا۔ اپنے لوچن دوویں کر کے بند، تیجا لوچن گرگھیاں جھولی پایا۔ چار جگ کوئی سمجھ نہ سکے ہر کا انند، انند انند وچوں رس دکھایا۔ آد پُرکھ پر بھ ونڈ کے اپنی ونڈ، جھولی اپنی وچ چھپایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھایا۔ جوت شبد تت کر وچار، پر بھ آگے سپس جھکایا۔ نماں نماں تیرا اجیار، ایش چو روپ اکھوایا۔ پاربرہم تیرا برہم پسا، جیو جنت وڈیایا۔ پر ماتم تیرا آتم آدھار،

اک تیری اوٹ رکھائیا۔ کرم کانڈ نال کرتیار، پر کرتی بندھن دیویں پائیا۔ نو دوار محل اُسار، نو در دیویں جگت دکھائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگنا کام
 کرودھ لوبھ موہ ہنکار اندر دیویں واڑ، حکم حاکم اک منائیا۔ سچ دس پریتم پیارے سجن کس گرہ مندر کریں سانوں پیار، آپ اپنا درس دکھائیا۔ جس گھر
 وسن ٹھگ چور یار، دوجی دھار اوٹھے نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پر بھ مہر نظر اٹھائیا۔ مہروان پر بھ
 پُرکھ سمرتھ، دین دیال دیا کمائیندا۔ ساچی دیوے اگئی وتھ، نظر کسے نہ آئیندا۔ گھر وچ گھر کراں دکھ، پڑدا اوہلا آپ چکائیندا۔ تس مندر اندر جاواں
 وس، جس دا دروازہ نظر کسے نہ آئیندا۔ نرگن نور کراں پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی
 سکھیا اک درڑائیندا۔ سچ دس پر بھ کیہڑا گھر، جس گھر ویکھیں چائیں چائینا۔ ساڈی جھولی پا دے ور، وست اٹل آپ ورتائیا۔ باقی سب دا چکے ڈر، بھ
 نظر کوئے نہ آئیا۔ تیری سرنی جاییے پڑ، سرنگت اک رکھائیا۔ مہروان مہروان پر بھ کرپا کر، پُرکھ ابناشی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اچے ٹلے ویکھے چٹھ، گھر
 درشن تیرا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سُن لو میت، ہر سنگر آپ
 جنائیا۔ نرگن سرگن چلاواں ریت، ریتوان آپ اکھوائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجک ونڈاں ونڈ ٹھیک، لکھ چوراسی نال ملائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان
 انجیل قرآن نال دیواں بھیکھ، گر اوتاراں پیئمبراں جھولی پائیا۔ بھگتاں سنتاں میٹ اندھیرا تاریک، نماں نور دیاں چکائیا۔ تھوڑا تھوڑا ہو کے ویکھاں
 نزدیک، باقی اپنا آپ چھپائیا۔ نکئی نکئی دس کے چرن پریت، دُور دُراڈا بیٹھا کھ بھوائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں وچ کرن میری اڈیک، لبھیاں ہتھ کسے نہ
 آئیا۔ نکاں نال کڈھدے پھرن لیک، رو رو منگن در تے بھیکھ، بھچھیا جھولی نہ کوئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا آپ
 وڈیائیا۔ سچ دس پر بھو اپنا بھيو، در بیٹھے منگ منگائیا۔ چار جگ کون کرن تیری سیو، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرا ویکھن دھام نہچل نہکیو، محل اٹل تیرے
 خوشی منائیا۔ تیرا ناؤں گاؤں تیرے نال مل کے رسنا جہو، گیت گو بند الا ئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر
 اٹھائیا۔ سُنو بھيو اگم اتھاہ، نرگن نرگن آپ جنائیندا۔ چار جگ دا لیکھ دیاں سمجھا، بن سمجھوں سمجھ کرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران دیاں لکھا، دُھر

سندیسہ اک الائنیدا۔ انجیل قرآن کہانی بانی مارگ دیاں لگا، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں چار جگ وچ تھوڑے لوواں اٹھا، جنہاں اپنا بھيو جنائیندا۔ تینی اوتار انگل لوواں لا، بھگت اٹھاراں اشارہ اک دکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جوتی نور دیاں چکا، دُور نشانہ اک دکھائیندا۔ نانک نرگن میل اکو سچ سُبھا، گوہند اپنا پوت بنائیندا۔ شبدي دھار نال ملا، اکاون باون رنگ چڑھائیندا۔ چار جگ وچ بونجا دیواں رکھ ہتھ اکھ گھلا، باقی نظر کسے نہ آئیندا۔ جو آیا سو گیا گا، گاونہارا روپ نہ کوئے دکھائیندا۔ نکی نکی سیوا لا، ترلوکی ناتھ آپ بنا، چرناں ہیٹھ آپ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان اپنی دیا کمائیندا۔ ہائے پر بھو ایہہ کی کیتا، دروہی تیرے نام خُدا ئیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بونجا نال لائی پریتا، باقی چھڈی سرب لوکائیا۔ کوٹن کوٹ چيو تیرے ہست کیتا، اوچ پنچ جونی جون رہیا بھوئیا۔ کلمہ کلام دُھر نام دے کے شبد حدیثا، حضرت کیوں بیٹھا مکھ بھوئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، اپنا بھيو دے جنائیا۔ سُنو بھيو سِری بھگوان، سو ساچا آکھ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن اپنا دان، دیواں وست جھولی پائیا۔ لوکات بنا کے جان جگت نشان، پنچ تت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوڑی اکو ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوڑی دیواں جوگ، ساچی ونڈ آپ ونڈائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کوئے ستائیا۔ اکو تھم لوک پرلوک، دو جہاناں آپ سنا ئیا۔ اکو نام سچ سلوک، سوبلا ڈھولا راگ الائیا۔ اکو نور اکو جوت، اکو دیپ کرے رُشنا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر پر بھ تیری کی، سارے دین دُہائیا۔ تُدھ بن سکے نہ کوئی جی، جیون کم کسے نہ آئیا۔ تیرے دوار یوں میٹنی اسماں لیہ، لیکھا کوئی نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ در گھر ساچے دیواں مان، سو صاحب آپ جنایا۔ جگ چوڑی پیٹے وچ جہان، نو نو چار پنڈھ مکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن بھکھاری منگن دان، در دوارے سیس جھکایا۔ کلجگ انتم پرگٹ ہو سِری بھگوان، پُرکھ ابناشی پھیرا پایا۔ سب دا منگیا کراں پروان، مہر نظر نین اٹھایا۔ بن کے آواں والی دو جہان، نرگن نور کراں رُشنا ئیا۔ باون باون کر پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ساچی سکھیا سمجھائے ایک، اینکار ملے وڈیائیا۔ بونجا ملے دُھر دی ٹیک، اکونجا اکونجا اک

نال ترا گیا۔ اک اک دا کو دیس، سچھنڈ ساچے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اک اک دا اولٹرا بھیس، سمجھ سوچ سکے نہ کوئی رانیا۔ اک اک دُھر دا کھید، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھانیا۔ مہر نظر اک اٹھانگا، سو صاحب سچ جنانیا۔ زرگن سرگن دوویں دھار تجاوانگا، آپ اپنا مول چُکائیا۔ اتم اکو روپ پرگٹاوانگا، تیجے نین کراں رُشنائیا۔ دُھر دا نام اک سناوانگا، سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ تھت وار اک وڈیاوانگا، وجے لوکمت ودھانیا۔ دو آصفرا پندھ مُکاوانگا، زیر زبر دے کوئی ناہیا۔ مڑھی گور پندھ مُکاوانگا، کر کے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا زور اک جناوانگا، ہتھ لے کے دو جہاناں شاہیا۔ ٹھگ چور اکو مہر نظر نال تراوانگا، جو آئے چل سرناہیا۔ پوجا پاٹھ نہ کوئی کراوانگا، مہر نظر نال پار کراہیا۔ گرگھ اکو روپ بناوانگا، ساچے گھر کر گڑمانیا۔ بھگت بھگوان ہو پرناوانگا، دُھر سنجوگی میل ملاہیا۔ ساچی سچ اک ہنداوانگا، گھر بن کے پر بھو ماہیا۔ زرویر ہو کے ویکھ وکھاوانگا، پندھ مُکاواں بن کے راہیا۔ دُور دُراڈا چل کے آوانگا، سچ سندیس سناواں چائیں چانہیا۔ کلج سُنہنجی رُت سہاوانگا، جس دا لیکھا سمجھ سکے کوئی ناہیا۔ چار جگ دے وچھڑے میل ملاوانگا، پھڑ اٹھاواں اپنی بانہیا۔ امرت جام اک پیوانگا، دُھر دا بن کے سچ گوسایا۔ پوری اچھیا کام کراوانگا، بھجھیا پا اگم اتھاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھانیا۔ کنگ تن تگن دو جہان، اگے پچھے دھیان لگانیا۔ دوہاں وچ وسے سری بھگوان، مہروان اپنا ڈیرہ لایا۔ مات لوک وچوں دوآبہ کیتا پردھان، دو جہاناں والی اپنی گود بہانیا۔ سچ محرابا اک مکان، سچ محبوب اکو روپ وکھانیا۔ بھاگا آیا سری بھگوان، بن قداماں پندھ مُکانیا۔ چراغ جگیا شمع دان، گرگھ نور کر رُشنائیا۔ غریب نمانا بن کے بنیا آپ مہمان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ لگانیا۔ سُن سندیس پر بھ کا سچا، سارے خوشی منانیا۔ وشن برہما شو کہن اچھا، پر بھ تیرے ہتھ وڈیانیا۔ گر اوتار کہن پر بھ جن بھگت تیرا بچہ، بچپن تیری جھولی پانیا۔ جنہاں پچھے لوکمت جاویں بھجا، زرویر اپنا ویس وٹانیا۔ بن مکے کعبیوں کرائیں جہا، کریں قبول جج مہر نظر اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھیل نہیں ایہہ میری ریت، ریتوان جنائندا۔ گرگھ ویکھو کردے پریت، جنہاں اتم انت لین کوئے نہ جائندا۔ تہاڈی سکھیا گر اوتارو پیر پیغمبر و سارے بھل گئے ہو گئے نیچ، اتم ذات نہ کوئے وکھائندا۔

کھج انتم جن بھگتاں میرے نال گنڈھ تیج، پیچی گنڈھ نہ کوئے گھلائیندا۔ چار جگ جوئی جی رهندي گئی جھیت، جس پچھے کبیر جلاہا کوک سنایندا۔ اس دے وچ پر بھ پریم پیار دی دھار رکھی اتیت، آر پار نہ کوئے نظری آئیندا۔ سارے کہن ویکھ ویکھ پر بھ جو کچھ کہا ٹھیک، کوڑا کچھ نظر نہیں آئیندا۔ کھج جیو بنے ڈھیٹھ، جوٹھ جھوٹھ گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ سچ نام دی منگے نہ کوئی بھیکھ، در بھکھاری نظر کوئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی لہنا پور کر آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ واہ، واہوا تیری وڈیائی۔ پر بھ جو ساڈا چکیا دعویہ، داعویدار کوئی نظر نہ آئی۔ چوتھے جگ دا کچا رہ گیا آوا، ساچی بھٹھی تیت نہ کوئے تپائی۔ ناتا تپا پتراں ماواں، سچ پریت نہ کوئے لگائی۔ کھج جیو ہنس بدھی ہوئی کاواں، کاگ رہے گر لائی۔ درگاہ ساچی کسے نہ دے لکانا، چٹا کاغذ نظری آئی۔ انتم روون اُتے رکھ کے باہواں، پھڑ بانہہ پار نہ کوئے لگائی۔ تنہاں گرگھیاں سد بل بل جاواں، جو تیرا نام دھیائی۔ جو رستے مل کے بیٹھے راہواں، دھرم نشانے ہتھ اٹھائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ گر اوتار کہن جنہاں اٹھائے نشان، نشانہ لوکمت جنائی۔ تیری کھیل سری بھگوان، سمجھ ساڈی وچ نہ آئی۔ اسیں بن کے آئے کاہن، لوکمت پھیرا پائی۔ دین مذہب بنا کے آئے ودھان، جگت ریتی مات چلائی۔ کھج انتم سُن کے اک فرمان، فُرنے سب دے بند ہو جائیا۔ پیغمبراں بھلیا تیرا کلام، کلمہ یاد رہیا نہ رائی۔ تینوں ویکھ وڈا امام، سر سلام رہے جھکائی۔ تیرا اگئی سُن پیغام، پیر پیغمبر سیس جھکائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ ہتھ نشان ست رنگ، رنگ راتا خوشی منائی۔ جگ جنم جس نوں گئے لنگھ، پار کنارہ اکو نظری آئی۔ مانس جنم نہ ہو یا بھنگ، جتی مات لوکائی۔ مل سنگر پایا انند، انند انند وچوں پرگٹائی۔ درگاہ ساچی چڑھے چند، دو جہان ہوئے رُشائیا۔ دھرنی دھرت دھول پئی ٹھنڈ، مائی خاک خوشی منائی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ کیتی پر بھ تیری سیوا، نو سو پُرانوں چوکڑی جگ پچھوں ہتھ آئی۔ چار جگ نظر نہ آئیوں وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر سب تیرا دھیان لگائی۔ تُو نہ دیوے اگئی میوہ، امرت رس نہ کوئے چکھائی۔ ساچا لائے نہ مستک تھیوا، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیا۔ کرپا کریں بن گایاں رسنا جہوا، اندر وڈ کے پوڑے چڑھ کے مندر کھڑ کے

اپنا درس دکھانیا۔ مہروان پر بھ الکھ ابھیوا، الکھ اگوچر دیا کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیا نیا۔ نو نشان کہن پر بھ میرے میت، تیرے چرن کول سرنا نیا۔ پنجاں بنا نہ سوہے ریت، پنچ پنچاں تیری وڈیا نیا۔ پنچے میت مل گاؤن گیت، پنجاں تیاں دینا جنا نیا۔ سچ سچ ویکھن انڈیٹھ، انڈیٹھری دھار پڑدا لاہیا۔ جنہاں مل کے ہوئے ٹھنڈے سیت، اگنی تت نظر نہ آئیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، گھر مندر درشن پائیا۔ سو دینی اک پریت، پریتوان تیری سرنا نیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان بے پرواہیا۔ جگت نشانیو رکھنا یاد، ڈھر درگاہی آپ جنا نیندا۔ تہاڈے نال مل کے وجے میرا ساز، بھگتاں تال آپ بلا نیندا۔ ایہتھے اوتھے خوشیاں نال بھگت بھگوان نال مل کے ہویا کاج، آگے وچھوڑا نظر کوئے نہ آئیندا۔ اس توں وڈا ہور نہ کوئی دوار، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر نیز لوچن نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دا سچ وبار، لوکمت آپ کر ائیندا۔ سچکھنڈ دی پر بھ نے لئی سوچ، گرگھ بھگت دے جنا نیا۔ اُتے چڑھ کے کوئی نہ کھوجی کھوج، منزل پندھ نہ کوئے مکائیا۔ اندروں اسیں سارے رہے لوچ، پر بھ پڑدا دے گھلایا۔ زرگن روپ ہو کے مانئے موج، روگ سوگ چنت مٹائیا۔ سری بھگوان وڈ مہروان بیٹھا آپ خاموش، سنی جائے چائیں چانیا۔ پہلوں چار جگ دامیٹ پچھلا روس، پھیر آگے جھولی دے بھرائیا۔ پہلوں آلیوں ڈگے گودی چکے بوٹ، پھر ساچی چوگ دے چگائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، شبد دُھن شنوائیا۔ پر بھ دا ویکھو اکھاں ساہمنے چوج، چوجی پریتم اکو اک کرانیا۔ درشن کرونت نوت روزے وچ روز، روزہ کایا کعبہ اک دکھانیا۔ آپ بیٹھے رہو بن نردوش، دوشی پر بھ نوں لو ٹھہرائیا۔ جو تہاڈے پچھے ہویا بے ہوش، آپ اپنا گیا گوانیا۔ ہور کرو جے ہووے روس، رُسیاں پر بھ ملے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان نظر اٹھانیا۔ نظر تیری نہیں منظور، بھگت ساجن آکھ سنا نیا۔ جگ چوکڑی لارے لاؤندا رہوں ضرور، دھوکھے باز روپ وٹائیا۔ اسیں اکٹھے ہو کے سارے تیرے اُتے لاؤنا قصور، فتویٰ اکو اک جنا نیا۔ تیتوں لہدے لہدے ہوئے مجبور، توں ہتھ کسے نہ آئیا۔ گلاں باتاں نال نہیں منگنی تیری دھوڑ، جناں چر مستک ٹکا آپ نہ لاویں شاہیا۔ چار جگ جے بنے رہے موڑھ، ہن مورکھ مت دینی تیری جھولی پائیا۔ جے سرب کلا پر بھ بھر پور، کیوں بیٹھا پڑدا پائیا۔ پچھے وسدرا ہوں دُور، ہن اندر

واڑتیوں کُڈا لینا بند کرایا۔ کلج مٹے اندھیرا بخشیں اپنا نُور، نُور نُورانہ نُور دھرایا۔ تیتوں ہون نہیں دینا مفرور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ سری بھگوان کہے بول سچ، آد جگاد سچ جنائندا۔ کلج انتم آیا نٹھ، زرگن ہو کے ویس وٹائندا۔ سرگن ناتا دتاج، پنچ تت چولا نہ کوئے رکھائندا۔ جن بھگتو تہاڈی سیجا چڑھیا سچ، بہہ آسن سو بھا پائندا۔ تہاڈا درشن کراں رنج، اپنا درس خوشیاں نال دکھائندا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی اچھیا پور کرائندا۔ اچھیا پر بھ کر دے پوری، پاربرہم تیری سرنائیا۔ سرشٹی ناتا تے کوڑی، کوڑ گڑیا را رہن کوئے نہ پائیا۔ مستک کُلا دے دھوڑی، چرن چرنودک کھ چوایا۔ مایا متا رہے نہ کوئی مغروری، نون سو اکھر دے پڑھایا۔ آد جگاد صاحب دستوری، تیرا تھم اکو اک نظری آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب چھی پھر دے بھوری، سیلی ٹوپی اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان ہوئے سہایا۔ سُنو بھگت میرا بھگتی رنگ، سو سنگر آپ چڑھایا۔ سچھنڈ دا سچا چند، گرگھ اکو نظری آئی۔ پر م پُرکھ دا اگئی چھند، سنت سہیلا گایا۔ جرم کرم دا چلیا رنڈ، کنت سہاگی میل ملائی۔ جگت دوار جانا لگھ، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکایا۔ اپنا دیوے پرمانند، نجانند آپ جنایا۔ سب دی پوری کرے منگ، مانگت جھولی دے بھرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان سدا سدا سہایا۔ کنگ تن کہے سُن میری کرنی، پر بھ تیرے آگے جنایا۔ میری منزل کسے نہ چڑھنی، کلج جیو دین دہایا۔ میری و دیا کسے نہ پڑھنی، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سرنائیا۔ تن کنگ کہے میں بنیا قاتل، کوڑی کریا قتل کرایا۔ جن بھگتاں اندر دھام بناواں مقدس باطن، بیٹل روپ وٹایا۔ ماہی بن کے آیا پاتن، بیڑا اک اٹھایا۔ پریمی ہو کے بنیا ساتھن، سگلا سنگ نبھایا۔ درویش ہو کے آیا آکھن، اٹھو لوک خدایا۔ جس دی لہجی کسے نہ ذاتن، ذات وچ کسے نہ آئی۔ جس دا روپ انوکھا باطن، سو اپنا نُور کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں بھاکھن، بھيو کہن کوئے نہ جائیا۔ سو پرگٹ ہو یا پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا ویس وٹایا۔ جن بھگت دوارے پاوان آیا راسن، گر اوتار پیر پیغمبر نال رلائی۔ وشن برہما شو سارے جاچن، ہر جو اچرج کھیل رچایا۔ جن بھگت دوارے بیٹھے شاستر سمرت کوئی نہ واچن، بن

پڑھیاں ہر جو ملیا بے پرواہیا۔ پنج وقت نہ پڑھن نمازن، سندھیا پوجا پاٹھ نہ کوئے کرایا۔ گائتری منتر کوئی نہ آکھن، جپ جیو نہ کوئے جنایا۔ اکو کہن پر بھ توں میرا میں تیرا دوجا دسے جگت وناسن، ابناشی اکو پُرکھ جنایا۔ جس دا چڑھیا سچا گھاٹن، سو گھاٹا پورا دئے کرایا۔ اگلی پچھلی میٹ کے واٹن، اپنے نال لئے ملائیا۔ بند کواڑی کھول کے آیا جھاکن، اندر وڑ کے درس دکھائیا۔ امرت ہو کے مارن آیا ٹھاٹھن، سرور اپنا نام جنایا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ تن کنگ کہے میرے اُتے سب نے کرنا غصہ، کلجک غصے بھری لوکائیا۔ سچ دساں تاں میٹن مُکا، اگوں رہے ڈرائیا۔ جس نے سب دا بھٹنا ٹوپی حُقہ، چوداں طبق دئے ہلایا۔ جس نے کلجک انتم بن ہر نامے خالی گھلنا سکا، ساتھی نظر کوئے نہ آئیا۔ سو صاحب شیر ہو کے اکو بکا، بھبک نام رہیا لگایا۔ جس نے لکھ چوڑاسی جیو جنت حکمے اندر ٹنگنا پٹھا، رائے دھرم سیو لگایا۔ جس نے لیکھ چکاؤنا کلجک کھادھا کٹھا، سو سور پیر پھیرا پائیا۔ جس نے میل ملاؤنا گوبند پُرکھ اکالی پُتا، پتیر میثور ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ تن کنگ کہے میٹوں مارن پتھر، چار کُنٹ ہتھ اٹھائیا۔ بھڑی کسے نظر نہ آوے جس سچ وچھائی ستھر، یارڑا اکو دھیان لگایا۔ جس نوں لبھدے پھردے وچوں اکھر، سو اکھراں وچوں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلجک کوڑی کر یا سب نوں پی کسر، اعشاریئے نال آگے بندے رہے اڈائیا۔ جس دے چرن و سیرا کرنا بصر، وچھرت لئے ملائیا۔ اُس نوں سارے گئے بسر، بن بھگتاں نظر کسے نہ آئیا۔ جس نوں کہندے پدر پسر، پاربرہم بے پرواہیا۔ سو پھردا ادھر ادھر، نرگن اپنا روپ وٹائیا۔ بھج کے آئے گرکھ ویکھے جدھر، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ ملے وڈیائی سب نوں وڈی نالوں بدر، غریب نمانے رہیا ترایا۔ جس نے کھیل کرائی باز نال تتر، سو ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ شبدی روپ ہو کے بنیا متر، جوتی نور کر رُشنائیا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھا سخر، جگت سکھیا ہتھ کسے نہ آئیا۔ جگ چوڑی گرکھاں کردار ہے فکر، انتم اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اٹھائیا۔ پس کہے سُن کنگ تن، ڈر بھے نہ کوئے جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے دس کے گئے چنھ، سو چانن رہیا کرایا۔ پرگٹ ہووے گھڑی پل وچ چھن، چھن بھنگر اپنی دھار جنایا۔ جس دو جہان چرناں ہیٹھ لئے من، گنتی وچ کدی نہ آئیا۔ جس کھیل رچایا رات دن، سورج چند ہم وچ بھوائیا۔ جوتی جوت سرور ہر،

آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرایا۔ سمت بیس کہے نہ ہو دیکر، کنگ تن تیری وڈیاں۔ اٹھ دیکھ ظاہر اپیر، شہنشاہ اکو پھیرا پائیا۔ جس شرع کٹنے زنجیر، کھنڈا تیز کٹار چلائیا۔ جس نے گرگھ گرسکھ میلنے انت اخیر، اپنا گھر دے جنایا۔ جس دا جلوہ بے نظیر، نظر نین نہ کوئے تکایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لہنا دے مکایا۔ کنگ کہے بیس بیس میں ہو یا خوش، سنیا تیتھوں عجب حوالہ۔ میرا اجل کرے کھ، پرگٹ ہو یا دین دیا۔ جن بھگتاں میٹے ڈکھ، گھر اک دکھائے سچی دھر مسالا۔ اجل کرے مات کھ، پھر اٹھائے اپنے لالا۔ اگلا لیکھا چکے اٹارخ، دس ماس کرے پرتپالا۔ اپنی گودی لئے چک، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مارگ اک سکھالا۔ کنگ تن نہ سوچ وچار، پر بھ دیونہار وڈیاں۔ کل کلکی لے اوتار، زرگن آیا ویس وٹایا۔ درگھر ساچے پاوے سار، در مندر کھوج کھوجایا۔ جن بھگتاں دیوے قرض ادھار، پورب لہنا رہیا مکایا۔ اٹھ خوشیاں نال گائے منگلاچار، ساڈی مل کے رت سہایا۔ اوہ دیکھ گرو اوتار، بیٹھے خوشی منایا۔ نیز کھول کر دیدار، پیر پیغمبر سیس جھکایا۔ اٹھ اپنی دیکھ اگھاڑ، وشن برہما شو جھولی ڈاہیا۔ اٹھ کے دیکھ چاروں طرف بھگتاں نال کرے پیار، بھگون اپنے رنگ رنگایا۔ مل کے ساچا گایا منگلاچار، گیت اکو اک سمجھایا۔ تو ہی تو ہی رہے اچار، بھوایں نظر کوئے نہ آیا۔ دوہاں مل کے بنیا اک زرنکار، زرگن سرگن دے سمجھایا۔ سوہنگ شبد اگم اپار، بن پڑکھ اکال جاپ نہ کوئے جپایا۔ کنگ تن سب دے اندر دیوے واڑ، دروازہ باہروں دیوے بند کرایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ کرایا۔ شبد کہے میں سن کے گل، ہو یا آپ خیرانا۔ بیس یسا کنگ تن نہ دل چھل، میرے نال وچ جہانا۔ میں وسنہارا نہچل دھام اٹل، جو دھاسور بیر بلوانا۔ جگ جگ گرو اوتار پیر پیغمبروں دیواں گھل، ساچا دے دھر فرمانا۔ کلج انتم پر بھ دے محم نال جن بھگتاں اندر دوارا لوں مل، پچھلا چھڈاں آپ ٹکانا۔ ہالی بن کے واہواں مل، بیچاں پنج بن کر سانا۔ امرت لاواں اکو پھل، رس ملے دو جہاناں۔ پر بھ نال ملن داسب نوں دستاں ول، اکو مار تیر نشانہ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سری بھگوانا۔ شبد کہے کی میرے وس، پر بھ وڈا وڈا وڈیاں۔ جگ چوکڑی جو مارگ دیوے دس، سچ سیوا سد کمایا۔ کلج انت گرو اوتار پیر پیغمبر سارے کر دے اگے ہتھ، جھولی اگے رہے دکھایا۔ کرپا کر پڑکھ سمرتھ، پار برہم پر بھ ویس وٹایا۔ نو کھنڈ پر تھمی کھیٹرا ہندا

دسے بھٹھ، کلج بھٹھی اگن تپایا۔ دھیرج رہیا نہ کوئی جت، ست سنتو کھ نہ کوئے رکھایا۔ سادھاں سنتاں ماری گئی مت، متلاشی تیرا نظر کوئے نہ آیا۔ کام کرودھ ہوئے وس، مایا متا انگن لئی لگایا۔ سچ دوارپوں رہے نٹھ، اپنی پٹھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تھہ بن نظر کوئے نہ آیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے سُت دُلا رے، تیرا شبدری رُوپ وٹایا۔ گوہند رہیا تیرے سہارے، میرا رُوپ گوہند آپ پرگٹایا۔ پتا پوت وسے اک محل منارے، گھر اکو وجے ودھایا۔ اٹھ لاڈلے میرے دُلا رے، سر تیرے ہتھ لکایا۔ جگ چوکڑی دتے لارے، لوکمت کھیل رچایا۔ کلج اتنم بیس پسا واجاں مارے، اُچی کوک کوک سُنایا۔ ویکھ پر بھو تیرے بھگت لاڑے، تیرا بیٹھے دھیان لگایا۔ چار جگ دے رہے کوارے، کنت سچ نہ کوئے ہنڈایا۔ کر بینتی کڈھن ہاڑے، نیتز نیناں نیر وہایا۔ کلج اتنم آوندے جانڈے جاڑے، سردی روگ سرب ستایا۔ جناں چہ نہ ملیں پریتم پیارے، سائتک ست نہ کوئے ورتایا۔ آکے ویکھ گھر ہمارے، لیف تلالی نظر کوئی نہ آیا۔ ڈکھ بھکھ نے سارے ساڑے، روگ سوگ رہے جلائی۔ وسدے گھر سرب اُجاڑے، کُلی لکھ سو بھا کوئے نہ پایا۔ نیتز روون پُرکھ نارے، بردھ بال دین دُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیری سیوا اک لگایا۔ شبد سُت کہے سُن میرے باپ، پُرکھ اکال تیری سرنا۔ میٹوں دس دے اوہ جاپ، جس جھیاں تیرے نالوں وچھڑ کوئی نہ جایا۔ کوٹ جنم دا اترے پاپ، جس تیرا سندیسہ دیواں سُنایا۔ اوہ ہووے پاکی پاک، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ تُوں درشن دینا ساکھیاں، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ میں تیرے نام دی دساں گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھایا۔ تُوں میری بناؤنی جماعت، چار ورن سنگ رلایا۔ میں تیرا دساں حالات، دُھر دا بھو اک کھلایا۔ سیری بھگوان کہے سُن میری بات، سچ سُننہہرا اک جنایا۔ میں امرت دیواں آب حیات، رس اکو اک چوایا۔ تُوں جا کے گرگھیاں گرگھیاں ساچے سنتاں بھگتاں آکھ، نہہکنک کل نرگن نور جوت کرے رُشایا۔ اتنم تہاڈی بچھے وات، اتنم اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیس اک سُنایا۔ شبد سُت کہے میں سُناؤندا ہاں۔ اُچی کوک کوک الاؤندا ہاں۔ سنت بھگت اکتھے آپ کراؤندا ہاں۔ گرگھ گرگھ نال ملاؤندا ہاں۔ تیرا دھرم نشان اک دکھاؤندا ہاں۔ نواں کھنڈاں کھوج کھوجاؤندا ہاں۔ ستاں دیپاں پڑدا لاہندا ہاں۔ گرگھ ساچے پھڑ جگاؤندا

ہاں۔ گوہند میلا سچ ملاؤندا ہاں۔ پنچم رنگ بسنت چڑھاؤندا ہاں۔ ناری پُرش اِکو مان دواؤندا ہاں۔ سچے کبھے آپ رکھاؤندا ہاں۔ لگے بدھے گر اوتار بناؤندا ہاں۔ پیر پیئمبر تیری سیوا لاؤندا ہاں۔ وشن برہما شو پھرن بجھے، دُھر دا حکم آپ مناؤندا ہاں۔ شاستر سمرت وید پُران ہون ننگے، سب دا پڑدا انت اٹھاؤندا ہاں۔ تیرے درتوں سب کوئی اِکو وار منگے، ساچی سکھیا اِک سمجھاؤندا ہاں۔ کنگ تن و جا مردنگے، نگارہ اِکو راگ وکھاؤندا ہاں۔ پچھے جگ چو کڑی جو لنگھے، اینہاں وچوں گرگھ آپ ملاؤندا ہاں۔ چاہے چنگے چاہے مندے، پر بھ تیری جھولی پاؤندا ہاں۔ تیرے نال پریتی ہنڈے، دوجا اشٹ نہ کوئے وکھاؤندا ہاں۔ تیرا امرت کرے ٹھنڈے، اٹھسٹ نہاؤن نہ کوئے نہاؤندا ہاں۔ جو نہ تینوں ویکھن اوہ دو جہاناں اندھے، اوہناں دوزخ وچ بھواؤندا ہاں۔ لکھ چوراسی آندے گندے، رائے دھرم کولوں بھناؤندا ہاں۔ تھی لوکات کوئی نہ گنڈھے، جوُن اجوئی ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے وچھڑے تیتوں ملاؤندا ہاں۔ شبد سٹ تیتوں مان دواوانگا۔ تیرے میلے اپنے رنگ رنگاوانگا۔ گر چیلے اِکو گھر وساوانگا۔ سجن سہیلے سچھنڈ دوارے لے کے جاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آپ اپنا لیکھا آپے پور کراوانگا۔ سُن کے شبد سیری بھگوان، گر اوتار لین اگٹا ایا۔ پر بھ جی اِکو وار کیوں دتا سب نوں دان، تیری بھگتی کردا نظر کوئی نہ آیا۔ اسیں جو لکھدے آئے گیان، ساڈا گیان کوئی سمجھ سکے نہ رانیا۔ تیرا انوکھا ویکھیا ودھان، وادھا اپنے ہتھ رکھانیا۔ ساڈے نین ویکھ شرمان، پلک سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ کریں کی کھیل مہروان، کرتا حکم کی ورتانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہیا درٹانیا۔ تخت بیٹھا آپ مالک، پُرکھ ابناش وڈی وڈیانیا۔ جس رچن رچائی بن کے خلق خالق، سو مخلوق ویکھے بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ دُھر دی عدالت، سو عدل اِکو اِک رہیا کمانیا۔ آد جگاد جو رہے صحیح سلامت، صاحب سنگر سچا ماہیا۔ اوہ گر اوتاراں پیر پیئمبراں دی کوئی نہ لئے ضمانت، مہر نظر کر بریخانے وچوں بری آپ کرا نیا۔ پر بھ سچے نوں نہیں ممانت، جوں بھاوے توں لئے چلانیا۔ جن بھگتاں بن کرنیوں اپنا نام دیوے امانت، بند تاکی کھول اندر دے لکانیا۔ حکم نال سب نوں کرے ممانت، ٹھگ چور یار اندر لنگھ کوئے نہ جانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں رہیا سمجھانیا۔ گر اوتار پیر پیئمبر وٹساں میری رکھی اوٹ، لوکات پھیرا پانیا۔

میری دھار لے کے زرگن جوت، سرگن کری رُشناہیا۔ شد گئی اگمی چوٹ، تن نگار رباب وجاہیا۔ ہتھ جوڑ منگدے رہے موکھ، دھیان اِکو اِک لگاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دئے سمجھایا۔ گر اوتار تُسیں میرے وس، جگ چوکڑی سیو کمایا۔ جیواں جنناں مارگ دس، میرا راہ دکھایا۔ کلج انتم پرگٹے اِک پُرکھ سمرتھ، پر بھ اپنا پھیرا پاہیا۔ اوہ کیہدا راہ دیوے دس، سب دامالک آپ اکھوایا۔ کس دے اگے ڈاہوے ہتھ، منگن کس دوارے جائیا۔ جس نے سب دی کرائی بس، بستہ بٹھ کے اگے پچھے لئے لایا۔ سو مہروان جس دل مہر نظر کر کے پئے ہس، تس دو جہاناں پندھ مُکایا۔ جس چھوہے نال ہتھ، تس ملے مان وڈیایا۔ جس مستک چرن کول دیوے رکھ، تس اپنی جوت جوت سماہیا۔ جس دے گھر دوارے آوے نٹھ، اُس دے گر اوتار پیر پیغمبر رل کے سارے جس لو گاہیا۔ ایہہ ویلا پھیر نہیں آونا ہتھ، کٹھیاں سب نوں دتا کرائیا۔ چار جگ دا واری واری گایا جس، سو ڈھولا اِکو وار سناہیا۔ جن بھگتاں مل کے لو اپنا رس، رس اِکو اِک جنایا۔ باہر کوئی نہ جاوے نس، ڈوری اپنے ہتھ پھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لوکمت ویس وٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ سمرتھ، تیرے ہتھ تیری وڈیایا۔ اسیں خوشی ہوئے تیرا سُن کے جس، گر گھ سارے تیتوں رہے دھیایا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی اشٹ دیو منایا۔ تیرے چرن جوڑ کے نات، اپنا ساک سجن بیٹھے بنایا۔ ایہہ نہیں سُن دے کسے دی بات، اپنی سمجھ بیٹھے گواہیا۔ اِکو تیرا درشن رہے جھاک، جھاک اپنی بیٹھے مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرا وچھوڑا رہن نہ پاہیا۔ سری بھگوان کہے میں کی دساں، وس میرے کچھ نظر نہ آہیا۔ بھگتاں کولوں کدھر نٹھاں، راہ کھہرا بیٹھے بند کرائیا۔ جے اینہاں توں پچھے ہٹاں، میری دو جہان و بے نہ کوئے ودھایا۔ جے اینہاں دے اندر وساں، دیکھ دیکھ سڑ کے مرے لوکایا۔ جے بھگتاں دی چرنیں ڈھٹھاں، تاں اپنی خوشی وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبراں رہیا سمجھایا۔ پیر پیغمبر کہن پر بھو تیرا کھیل اپار، پروردگار سمجھ کوئے نہ آہیا۔ اسیں مندے رہے توں ساڈا یار، دوجی یاری نہ کسے لگایا۔ سانوں دسدا رہوں گفرتار، کلمہ کلام اِک پڑھایا۔ اسیں بولدے رہے نال زبان، کاغذ قلم کر لکھایا۔ دروہی کلج انتم دیکھ کے ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھایا۔ بن بھگتاں رنڈ جا پے بھگوان، بھگوان سرن

کوئی نہ جائیو۔ سارے خالی دسدے مسیت مندر مکان، شو دوالے مٹھ رہے گر لائیو۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل کی ورتائیو۔ گر اوتارو کی ورتے کھیل، ہر سنگر آپ جنائیو۔ جن بھگتاں دھکے نال میٹوں لیا میل، لوکمت اپنا بل پر گٹائیو۔ سارے کہن ساتھوں جھلی نہیں جاندی کوڑی جیل، بن تیرے چین کوئے نہ آئیو۔ در توں سکے نہ کوئی دھکیل، کٹھے ہو کے بیٹھے ڈیرہ لائیو۔ چار جگ دی کہانی کتھا وارتا تھیوری ہوئی فیل، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیو۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا ویس رہیا وٹائیو۔ پر بھ ویس وٹاویں کیوں، گر اوتار رہے جنائیو۔ پر بھ سیس نو اویں کیوں، بے پرواہ تیری وڈی سچی شہنشاہیا۔ پر بھو گر گھیاں نام دھیاویں کیوں، آد جگاد سب تیرا ڈھولا گائیو۔ پر بھو ساچے سنتاں سنگ نبھایوں کیوں، نرگن سرگن اپنی پریت لگائیو۔ پر بھ گر گھیاں میل ملاویں کیوں، دو جہاناں پنڈھ مکائیو۔ پر بھ گر گھیاں رنگ چٹھایوں کیوں، رنگ اگٹرا آپ رنگائیو۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا دے سچ ور، بھو ابھیدا دے گھلایو۔ بھگتاں میلا کارن ایس، بن بھگتاں میری کرے نہ کوئے وڈیائیو۔ سنتاں وساواں اک دیس، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیو۔ گر گھیاں دیواں اپنی ٹیک، بن گر گھیاں میرا سنگ نہ کوئے نبھائیو۔ گر گھیاں دیواں بدھ بیک، بن بیکسی بدھ میری سمجھ کسے نہ پائیو۔ ایسے کر کے دھراں بھیکھ، نت نوت ویس وٹائیو۔ جگ چو کڑی لکھدا رہیا لیکھ، کلجگ انتم پور کرائیو۔ سنت بھگت گر گھ گر سکھ اپنے نال بھج، لوکمت جنم دوائیو۔ خوشیاں نال اوہناں اندر وڑ کے ہنڈا وے سچ، کملاپتی سو بھاپائیو۔ گر گھ ناری خوش ہوئے ویکھ، چاو گھنیرا اک پر گٹائیو۔ ایہو پر بھ دا سچا ہیٹ، آد جگاد جگ چو کڑی اپنی کار کمائیو۔ آگے پھر سمجھ نہیں آونی کھید، پچھلا لیکھا پڑھ پڑھ سارے سر لین ہلایو۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیو۔ تن کنگ کہے میں سب نوں دیکھاں، کون دوارے ڈیرے لائیو۔ ویہ سو ویہ کہے میں سب نوں پیکھاں، نین اگھ گھلایو۔ شبد کہے میں سب نوں کراواں چیتا، گر اوتار پیر پیغمبر بھل کوئے نہ جائیو۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا پورا کرن آیا لیکھا، جو لکھ لکھ مات دے کے آئے گواہیا۔ بھگت کہن پر بھ ساڈا بن کے آیا نیتا، نرگن نر ویر پھیرا پائیو۔ سنت کہن ساڈا ویریا جے نہ ایہنوں چیتا، پچھلی کہانی یاد کرائیو۔ گر گھ کہن سانوں بناون آیا بیٹا، پتا گوبند نال ملائیو۔ گر سکھ کہن سد بن کے آیا کھیوٹ کھیتا، بیڑا بنے دئے لگائیو۔ سری بھگوان کہے میرا اولٹا ویسا، سمجھ کوئے نہ

پایا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر جو بولی اُتے میتھوں لیندے رہے ٹھیکا، انتم سب دی نیاد پور کرایا۔ باقی اوٹ ہور کوئی نیتز نین نہ پیکھا، خالی دوارا نظر کوئے نہ آیا۔ سب دا پورا کیتا حصہ، قصہ کہانی دتی مُکایا۔ اگے چلائے اپنا سکہ، سدھی طرح سمجھایا۔ جس نوں کہندے پر بھ جو نکا، سو وڈا وڈی دئے وڈیایا۔ اگے کسے نوں لہے نہ وچوں پتھراں اٹاں، جل وچوں نظر کسے نہ آیا۔ جس ملے تِس کا یا قطع، جتا اکواک دکھایا۔ باقی رس کرے پھکا، رس دیوے نام وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ تن کنگ کہے دیکھو میں بڑا دلیر، سارے میٹوں دیو و دھایا۔ ویہہ سو ویہہ کہے میں لیاندا گھیر، جیہڑا قابو کسے نہ آیا۔ جن بھگت کہو اساں پھڑیا شیر، جس دی بھک کوئی جھل نہ سکے رانیا۔ ہر سنگت کہو بھاگ لگا پنڈ ہیر، جتھے گرگھ لال آسن لایا۔ جس گج نال کر کے اپنی مہر، میل ملایا سچ سبھایا۔ دوآبے وچوں گرگھیاں باہوں پھڑ کے لہنا دتا نیر، دینا کوئے رہن نہ پایا۔ اگے نہ کوئی جھگڑا نہ جھیر، جھنجٹ دھرم رائے نہ پایا۔ باہوں پھڑ کے کٹھے کر کے سارے لئے نکھیر، اپنے اگے لایا۔ ایہو پر بھ دا اگلی گیز، سمجھ سوچ سکے کوئی نہ رانیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت نو کھنڈ پر تھمی دے اندھیر، گرگھ گھر وچ بیٹھے دیپ جگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کنگ تن نہیں تیری وڈیائی، سو صاحب آپ جنائندا۔ جن بھگتاں لگ نیوں نیوں پائی، جنہاں ملن ہر جو پھیرا پائندا۔ ویہہ سو ویہہ اٹھ گا و دھائی، تیرا لیکھا لیکھے لائندا۔ کرے کھیل بے پرواہی، بے پرواہ اپنا ویس وٹائندا۔ جن بھگتاں رنگ رہیا رنگائی، بن لاری ساچے چولے آپ رنگائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائندا۔ سارے کہن پر بھ اسیں نہیں مندے، سچ سچ جنایا۔ تیرے کھیل ول چھل دے، جگ چوکڑی دھار بندھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو سندیسے گھل دے، لوکات ناد سنایا۔ سو سارے تیرے کولوں ڈردے، تیرا بھے دکھایا۔ کی کارن تیرے پچھے دین مذہب لڑدے، کی تیتوں ونڈیاں ہتھ وچ آئی۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت تیرے بردے، کیوں بیٹھا کھ بھوایا۔ اپنی مہر آپے کر دے، مہروان تیری سرنایا۔ دوئے جوڑ ہاڑے کڈھدے، ہوکا لے لے رہے سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ منگی منگ سچ در، سو پُرکھ زرنجن آپ جنایا۔ گو بند منگیا انتم ور، ڈھر سندیسہ اک الایا۔ پُرکھ اکال تیرا پلویا پھڑ، پھڑیا پلوی نہ

کوئے جھڈایا۔ کلجگ انتم آؤنا نرائن نر، نر ہر اپنا حکم ورتایا۔ سمبل نگر بہنا وڑ، ساچا مندر سوہا پایا۔ ساچا ڈنک و جاؤنا چڑھ، شبدی کھنڈا ہتھ چکایا۔ تیرا میرا اکو در، دوارا اکو نظری آیا۔ توں کرپا دینی کر، میں کھیلاں کھیل سبایا۔ سرشٹ سبائی اندر وڑ، گھٹ گھٹ اپنا آسن لایا۔ گرگھ گر سکھ لواں پھڑ، جگ وچھڑے جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنایا۔ گوہند تیرے ہتھ نہیں اوہ طاقت، گوہند گوہند آپ جنایا۔ پنجاں پیاریاں کر سواگت، جو تیرا نور نظری آیا۔ پہلوں اینہاں نال ہو مخاطب، تعارف اپنا دے جنایا۔ پھیر کر جگت عدالت، در ساچے نال بہنایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سنایا۔ پنچ پیارے ویکھاں روپ، آپ اپنا نور پرگٹایا۔ اندر بن کے ساچا بھوپ، باہر جگت کھیل وڈیایا۔ تانا پیٹا اکو سوت، اکو رنگ رنگایا۔ ڈنک و جا چار کوٹ، دہ دشا کراں شنوایا۔ کوڑی کرپا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سنسہرا اک سنایا۔ پنچ پیارے بولن غصے، اپنا بول جنایا۔ تیرے نالوں اسیں رُسے، کیوں ڈھنیا بیٹھوں مکھ بھوایا۔ تیرے بنا سانوں کوئی نہ بچھے، ملے نہ مان وڈیایا۔ کلجگ کوڑی کرپا کٹھے، پٹھی کھل لئی لہنایا۔ تیرے نالوں پریتی کدے نہ تھے، ایہو منگ منگایا۔ صاحب سنگر سوامی تھے، تیرے آگے ارداس سنایا۔ پنجاں نال پنچ وکار کر سچے، سوچم اک سمجھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے چرن سپس نوایا۔ چرن سپس نوایا تیرے، پر بھ مگے منگ ایک۔ ساڈے من چاؤ گھنیرے، ملی ساچی ٹیک۔ دُور دُراڈے آئے نیرے، گر سنگر لئے پیکھ۔ بھاگ لگایا گھر دے کھیڑے، گھر گھر وچ دتا بھیت۔ پنجاں اُتے جو کیتی مہرے، مہر وان کرپا آپ دیکھ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، اپنے پورے کر دے لیکھ۔ لیکھ پورے کر کرتا، پنچم منگ منگایا۔ گوہند بنیا نال بھگھار، بھجیا اکو چائیں چانیا۔ جس ویلے لئیں کل کلکی اوتار، کل کلکی ویس وٹایا۔ شبدی ڈنک و جا ستار، دو جہان کریں شنوایا۔ چار جگ دے وچھڑے دیویں تار، پھڑ باہوں گلے لگایا۔ گوہند قرضہ دئیں اُتار، دھر دا لہنا جھولی پانیا۔ پنجاں دیویں اک پیار، پنچم لیکھا دئیں سمجھایا۔ سچکھنڈ دا تیرا سچ وبار، ست ستوادی تیری سچی شہنشاہیا۔ سنجگ تیری کھیل اپر اپار، بن ست پُرشاں نظر کسے نہ آیا۔ تیرا سوہنا لگے دربار، درگاہ ساچی وجے ودھانیا۔ جتھے بھگت رہن چوبدار، دوجا

نظر کوئے نہ آئیا۔ اکیاں دینا دُھر دامن، مان اپنے نال بنائیا۔ جنہاں ہتھ ہون نشان، نشانے تیرے نام جھلائیا۔ اُپر لیکھ ہووے سوہنگ مہاراج شیر سنگھ
 وشنوں بھگوان، بے جیکار سنگت ڈھولا گائیا۔ گوہند سورا سیوا کرے آن، در ساچے الکھ جگائیا۔ پنج پیارے پھیر خوشی منان، اکیاں بیڑا لئیں ترائیا۔ اپنا
 بنائیں اک ودھان، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ لکھ کے سرشٹ سبائی دئیں گیان، اکھراں نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا
 سیس ہتھ ٹکائیا۔ ساچا سیس بٹھے چیرا، چار جگ تیری وڈیائیا۔ لکھ چوڑا سی وچوں اتم ہیرا، گرگھ تیرا نظری آئیا۔ جس دی بدلی آپ تاثیرا، ماتا دُدھ تاثیر
 رہن نہ پائیا۔ کی ہویا بے رودا سے دتا اک کسیرا گرگھ تیرے کوٹن کوٹ کنگن رہے ہنڈائیا۔ کی ہویا دروپتی دتا اک لیڑا، تیرے بھگت کوٹن کوٹ چیر
 چرناں ہیٹھ دبا ئیا۔ کی ہویا پرہلا د کٹی بھیرا، تیرے ہرجن کوٹن کوٹ جگ جنم دے لیکھے رہے مکائیا۔ کی ہویا کسیر کٹیا زنجیرا، تیرے گرگھ شرع شرانٹی
 سارے ڈیرے رہے ڈھائیا۔ کی ہویا نامے چھپر چھایا گنی گھیرا، کلج اپنے بھگتاں بھگت دوار دتا بنائیا۔ کی ہویا تیتوں مندے رہے پیر فقیرا، سجدے کر کر
 جگت منائیا۔ کی ہویا تیرے پچھے کڈے رہے بھیرا، پٹھیاں کھلاں رہے لہائیا۔ کی ہویا تیرے پچھے ڈبڈے گئے نیرا، اُچے ٹلے پر بت دھکے لائیا۔ پرہ
 ساتھوں کلج اتم سکھیا نہ جائے کوئی تکبیرا، تسبیح مالا ہتھ نہ کوئے اٹھائیا۔ ہو کے وڈا پیر ظاہرا، کیوں نکیاں نکیاں گلاں وچ دئیں بھوئیا۔ بے اکو تیرا
 لائے نعرہ، پچھے رہ کی جائیا۔ توں دو جہاناں و سین باہرا، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ تیرا محل اٹل اُچ منارا، سکھنڈ ساچے و بے ودھائیا۔ جس دا بنیوں پریتم
 پیارا، سو پریت کس دے نال ہور لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سرن تیری سرنائیا۔ ساچی سرن اک جناوانگا۔ اکیاں
 اکو مان دواوانگا۔ دُھر دی لکھیاں پور کروانگا۔ نکیاں نکیاں گلاں مٹاوانگا۔ سنسار سارے دی سکھیاں، اکو سکھی وچ چھپاوانگا۔ لہنا چکا نکیاں رکھیاں، لیکھا اپنا
 اک درڑاوانگا۔ دُھر درگا ہوں دے کے بھیجاں چٹھیاں، گر اوتاراں سیو لگواں گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، رُو حان اپنیاں آپے جتیاں،
 اتم اپنے وچ ملاوانگا۔ سچ دس کی تیرا وہار، ہر جو کی تیری پتھرائیا۔ اکیاں نال کی کریں کار، کرتے پُرکھ بھیو دینا گھلائیا۔ درتے منگیئے بن بھکھار، بھکھک
 جھولی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ اکیاں دیا کماوانگا۔ چیرے سب دے سیس

بنھاوانگا۔ جگ جنم دے وچھڑے ویرے، آپ ملاوانگا۔ پریم پیار دے بھ کیرے، ہتھیں مینہدی رنگ چڑھاوانگا۔ لیکھا چکا شاہ حقیرے، سچ محل آپ بٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے کھیل کھلاوانگا۔ پر بھ چیرے کون بندھاویگا۔ کی اپنا حکم ورتاویگا۔ ساچا روپ کی سمجھاویگا۔ چاروں کُنٹ کی جناویگا۔ سچ بیکنٹھ کی جناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کس گھر اپنا بھیو چکاویگا۔ بھگت دوارے بھیو چکاوانگا۔ چیرے ست رنگ رنگاوانگا۔ تیاں اکو رنگ چڑھاوانگا۔ ست لوک دی ست بھومکا، گرگھیاں چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ ہن ویلا رہیا نہیں سون دا، خوشیاں ہو کے سوہنی دست جھولی پاوانگا۔ لیکھا چلنا وقت نجوم دا، دھر حکم اک سناوانگا۔ کھہرا پھٹے کوڑے قانون دا، سچ قانون اک بناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ ست رنگ دے چیرے اگی، تن تن ملے وڈیاںیا۔ ست دیپ دی ساچی سکھی، ہر سنگر دے بناںیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کوئی مُنی رکھی، شاستر سمرت وید پُران بھیو کوئے نہ پانیا۔ ایہہ کھیل کرے انڈٹھی، جو گو بند گیا سمجھانیا۔ پروردگار ہر کی جانے چٹھی، واچن والا واچ سکے نہ کوئی رانیا۔ ایہو دھار اگنی تکھی، چیر پھاڑ سرب کرائیا۔ ویکھ وکھائے بکرمی متی، بیس بیس خوشی جناںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار کنگ ساڈھے نوں وجے اگلا دیوے پھیر بیان، قلم بند دے کرائیا۔

* ۴ کنگ ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر *

ساچا پیر ارکھے سر، سری بھگوان دے وڈیاںیا۔ بھگت بھگوان بنائے دھر، دھر دا میلا میل ملاںیا۔ کر کے قول نہ جائے پھر، کیتا قول توڑ نبھانیا۔ سرشٹ سبائی دے سے ہو یا چر، پر بھ دا گھڑی پل نظر کوئے نہ آںیا۔ نو نو چار پچھوں آیا اپنے پڑ، بے پرواہ پھیرا پانیا۔ چار جگ دی پچھلی بھلواری گئی کھڑ، پت ڈالی آپ مہکانیا۔ امرت میگھ جھرنارہیا جھر، بوند سوانتی اک چوانیا۔ ہر جن دیوے گھر تھر، تھر گھر اکو اک سمجھانیا۔ کوڑی کر یا گیڑا جاوے گڑ،

گیڑنہار آپ بھوایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا چیرا دیوے بٹھ، بندنا اکو اک سمجھایا۔ کر پرکاش نیز اٹھ، جوتی نور نور رُشنا یا۔ دھرم دوار دا سچا چن، صاحب سنگر آپ چمکایا۔ کوڑی کر یا میٹ واسنا من، ممتا موہ دے گوائیا۔ نام اموک دے کے دھن، سچ خزانہ ہتھ پھڑایا۔ جگت وکارا لائے ڈن، اکو رنگ دے چڑھایا۔ لیکھا جانے جننی جن، بھیو ابھید آپ کھلایا۔ کر وسیرا بن چھپر چھن، ساچا مندر دے سہایا۔ گیت گاؤن گندھرب گن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہر نظر اٹھایا۔ چیرا بٹھے سپس سمرتھ، دیوے مان وڈیایا۔ مہما جنائے بودھ اگادھ اکھ، لیکھا لکھت سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پورب لہنا دیوے ہتھ، لیکھا سب دا پور کرایا۔ اگلا مارگ اکو دس، دو جہان دے سمجھایا۔ زرگن ہو کے سرگن وس، سرگن زرگن محم چلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ بٹھے چیرا دین دیاں، دیاندھ وڈی وڈیایا۔ سچ دوارا سوہے سچی دھرمسال، گھر ساچے خوشی منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وجاؤن تال، تلوڑا وچے شہنشاہیا۔ سرشٹ سبائی دو جہان سارے ہون خوشحال، خوشی اپنا رنگ رنگایا۔ جگت بھکھیاں نکلے کال، دُکھیاں درد دے گوائیا۔ مُریداں بچھے آ کے حال، مُرشد داتا پھیرا پائیا۔ گرگھیاں وسے آپ نال، سچا سنگ نبھایا۔ شبد بنائے اک دلال، سوڈا اپنے ہٹ وکایا۔ لیکھا چکا شاہ کنگال، رنگ اکو اک چڑھایا۔ حقیقت دے حق حلال، حالت سب دی پھول پھولایا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے جنایا۔ جنم جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال جھولی پائیا۔ پھل لگائے سچے ڈال، پت ڈالی سو بھاپایا۔ لکھ چوڑا سی وچوں بھال، بونجا بونجا ویکھے سچ سبھایا۔ در دوار کھیل کمال، پنج پنج ویس کرے گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک وڈیایا۔ بٹھ کے چیرا سرتے سوہنا، سوہنی بنت بنایا۔ جن بھگتاں جوگا آپے ہونا، ہونی بھگتاں چرناں ہیٹھ رکھایا۔ ساچی سیجا چڑھ کے سوہنا، گرگھ انتر آتم ڈیرہ لایا۔ پریم پریتی نال موہنا، موہنی روپ نہ کوئے دکھایا۔ کوڑی کر یا پھڑ کے کوہنا، کھنڈا کھڑگ نام چمکایا۔ پنج وکارا نیڑ نہ چھوہنا، شہنشاہ اپنا محم ورتایا۔ گرگھ گر سکھ انت کال کدے نہ رونا، روندیاں ہسڈیاں اپنی گود بہایا۔ اندر وڑ کے ڈوگھی بھوری سب دی ٹوہنا، میٹے لگی سرب شاہیا۔ ساچا نیچ اکو بونا، بن کرسانا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان وڈی وڈیایا۔ چیرا بٹھ کے ویکھے لوک پرلوک، دو

جہاناں کھیل جنائیندا۔ آد جگاد جس دی اوٹ، اوڑک اپنا پڑدا لاہندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ بھاگ لگائے اگئی کوٹ، ساچا مندر اک
 سہائیندا۔ جن بھگتاں کٹ سنساروگ، سوگ چنتا آپ مٹائیندا۔ دُھر دا دیوے اکو جوگ، جوگیشتر اپنے نال ملائیندا۔ میل ملاوا دُھر سنجوگ، جگت وچھوڑا
 پنڈھ مکائیندا۔ انتر آتم دے کے چوگ، آسا ترسنا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے آپ وڈیائیندا۔ چیرا بٹھ کے سر
 تاج، تخت نواسی دیا کمائیا۔ دیونہارا دُھر دا داج، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ پنج تت کایا کر کے کاج، نرگن نرگن سو بھاپائیا۔ سرگن مار اک آواز، شبدي تار
 ستار ہلایا۔ کرے کھیل گرو مہاراج، مہما اکھ کتھی نہ جائیا۔ غریب نمائیاں لئے نواز، نوازش اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلنی توڑا سوہوے سر تاج، دو جہاناں محکم
 ورتائیا۔ شبد اگئی اکو باز، برہمنڈ کھنڈ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ بٹھے چیرا رنگ انوکھا، سو صاحب سنگر
 آپ رنگائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں نال کرے نہ دھوکھا، ساچی لگی توڑ نبھائیا۔ جگ چوکڑی دا لیکھا لیکھ پورا کر کے پوتھا، پُستک اپنی نہ کوئے بنائیا۔ جس
 دے نال چار ورن کرے کوئی نہ روسا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ چار دیواری لبھے کوئی نہ کوٹھا، گھر وچ گھر ایکا در دکھائیا۔ جتھے
 صاحب سنگر سوتا، سوت جاگت اپنی دھار دکھائیا۔ بھيو گھلائے لوک پرلوکا، دو جہان پڑدا لاہیا۔ نام سنائے اک سلوکا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درٹائیا۔ سُن کے چیرے چڑھیا چا، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ دوئے جوڑ پیا سرنا، نیتز نیناں نیر
 وہائیا۔ پر بھ میرا لہنا دے بتا، کی میری چترائیا۔ میں کچا تند ہتھ لگا آ، شہنشاہ تیری سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور،
 مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ مہروان سری بھگوانا، بھيو ابھید گھلائی۔ تیرا کھیل جگت مہانا، چوکڑی تیرا راہ تکائیا۔ آد پُرکھ جس ویلے شبد سُت بدھا گانا، ہر سچ
 پریتی ڈوری پائیا۔ اک توں ہو کے دو دوہاں روپ نوجوانا، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرگن ونڈ ونڈائیا۔ نرگن پتا
 نرگن پوت، نرگن دیونہار وڈیائیا۔ نرگن دھاگا نرگن سوت، نرگن تانا رہیا تنائیا۔ نرگن کھیل کرے اودھوت، تتوت نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لہنا دے جنائیا۔ ساچا لیکھا دس بھگونت، تیرے آگے اک ارداس۔ کس بدھ وڈیائی دیویں وچ جپو

جنت، لوکات کریں کھیل تماش۔ تیرا بھیو نہ جاناں آد انت، شاہ پاتشاہ پُرکھ ابناش۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، کراں میننتی تیرے پاس۔ ٹھا کر سوامی بول ایک، ایکنکار آپ جنایا۔ جس ویلے شبد سُت بندھائی ٹیک، تھر گھر دتی مان وڈیایا۔ زرگن ہو کے زرگن پوت جایا ایک، سُت دُلا را رُپ وٹایا۔ زرویر ہو کے کھولیا بھیت، پڑدا آپ اُٹھایا۔ تُوں میرا میں تیتوں لواں ویکھ، دُجا نظر کوئے نہ آئی۔ رُپ رنگ نہ کوئی ریکھ، متوت نہ کوئے جنایا۔ پریم پریتی بدھا بھیت، ہت اپنا آپ دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو دئے سمجھایا۔ ساچا بھیو دئے زرنکار، زرگن اپنی دیا کمایا۔ سُت شبد نال جو ہویا پیار، پریم پریتی آپ بنایا۔ دوہاں وچ جو دے اگئی دھار، سو تانا پیٹا سوتر رُپ وٹایا۔ بن شبد پر بھ کسے نہ بدھی سر دستار، ہتھ چیرا نہ کوئے اُٹھایا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم ویلا آئی۔ سوشد گرو کر تیار، پنچت چولا ناتا دتا تجایا۔ پرگٹ کر آپ کرتار، کرتا پُرکھ رہیا سمجھایا۔ جویں میں تیرے نال کیتا پیار، آد دتی مان وڈیایا۔ تُوں اتم کلجگ کھیل کر زرنکار، زرگن زرویر رہیا سمجھایا۔ میرے بھگتاں دے دیدار، لوکات خوشی دکھایا۔ ست دھرم دی لے دستار، دست اپنے ہتھ اُٹھایا۔ جس دا جگ چوکڑی کوئی نہ جانے وہار، سمجھ سمجھ وچوں کسے نہ آئی۔ سو کھیل کرے اگم اپار، اپر میر اپنی دھار چلائی۔ دو اک دامیلا کر سنسار، دو آ ایکا جوڑ جڑایا۔ زرگن سرگن ہو تیار، سرگن زرگن وچ سہایا۔ زرگن وچوں زرگن ہوئے باہر، ایکا اپنا انک بنایا۔ دو اک دا سچ وہار، ست ستوادی آپ سمجھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان دیا کمایا۔ شبد سُت پھر ساچا چیرا، پار برہم پر بھ آپ جنایا۔ جس دے نال بدل جائے سرب تاسشیرا، پچھلا لیکھ رہن نہ پایا۔ نظری آئے وڈ پیرن پیرا، بے پرواہ ملے سرنائی۔ لیکھا چکے شاہ حقیرا، شہنشاہ اِکو رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرایا۔ ساچا کھیل کرے گوہند، گہر گبھیر وڈی وڈیایا۔ پیرے تیری لاپے چند، چنتا نظر کوئے نہ آئی۔ پُرکھ اکال دی اِکو بند، شبدی سُت اکھوایا۔ جس دا کھیل کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ رہیا سمائی۔ جس دھار اپائی جیرج انڈ، اُتھج سیتج دھار پرگٹایا۔ سو کھیل کرے سربنگ، سور پیر سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنایا۔ ساچی کرنی گردیو سوامی، ہر گھٹ واسی آپ

جنائندا۔ آد پُرکھ پر بھ انترجامی، بھيو ابيدا بھيو گھلائندا۔ جس نوں پنہج نہ سکے کوئی بانی، کلمہ کلام سمجھ کوئے نہ پائندا۔ سو کرے کھیل شہنشاہِ سلطانی، حکم ہر جو آپ ورتائندا۔ دیونہارا دھر فرمانی، سچ سندیسہ اک الائندا۔ سُت دُلارا نوجوانی، شبدي پوت اٹھائندا۔ تیرا لیکھا دو جہانی، نرگن نرور آپ سمجھائندا۔ ساچی سیوا اک سمجھانی، سکھیا اکو اک درڑائندا۔ بھگتاں دینی دھر نشانی، وست امولک تیری جھولی پائندا۔ میں تیرے اُتے کری مہروانی، تیرے اتوں جن بھگتاں مہروان رُوپ دکھائندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائندا۔ شبد کہے میرے سنگر پیارے، پر م پُرکھ تیری سرنائیا۔ میں ویکھاں تیرے سچ و ہارے، و وہاری تیرا سنگ رکھائیا۔ کرپا کر آپ نر نکارے، نرگن تیری اک سرنائیا۔ گرگھ دس مات پیارے، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے پکارے، اُچی کوک کوک سنائیا۔ جنہاں نام دے لیکھے اُتے چاڑھے، سو اکو رُوپ نظری آئیا۔ ہر سنگت وچ نہ کوئی چنگے نہ کوئی ماڑے، اُچی نیویں ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ کرے کھیل آپ کرتارے، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال جن بھگت سدا رکھے پیارے، بن سوتیلی ماں ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری سچ سرنائیا۔ سُن سُت میرے لاڈلے پوت، پتا پُرکھ آپ جنائیا۔ میرا پریم دھاگا سوت، وٹنا اکو نام چڑھائیا۔ ساچا تانا تنیا بن کایا کلبوت، تندی ڈوری نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ سمجھائیا۔ سُت دُلارا کہے پر بھ میرے ٹھاکر، تیری اوٹ اک تکائیا۔ میں کلج ویکھیا ڈونگھا ساگر، رُڑھدی جائے سرب لوکائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دے نہ کوئی سو داگر، ونج ونجارا رُوپ نہ کوئے دکھائیا۔ گر اوتار پیر پنیمبر دیوے کسے نہ کوئی آدر، سارے بیٹھے کھ بھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں بھيو چُکائیا۔ اٹھ شبد میرے لال، ہر سنگر آپ جنائیا۔ آ دکھاواں تینوں اک دھر مسال، سچ دوار مات پرگٹائیا۔ جس گھر گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت ترے گن مایا توڑ جنجال، پنچ تت خوشیاں رہے جنائیا۔ سب توں بھے چُکيا کال مہاکال، پُرکھ اکال اکو اوٹ تکائیا۔ گھر دیک دیا دھر دا بیٹھے بال، جگت اندھیرا رہے مٹائیا۔ رل کے اپنا ساریاں اکو کیتا سوال، سوالی بن کے پھیرا پائیا۔ جے پر بھو دین دیاں، دینن اپنے گلے لگائیا۔ جگ چوکڑی تیرے پچھے ہندے رہے بے حال، جگت جگ دکھڑے مات اٹھائیا۔ انت کنت

بھگونت اپنی گودی لئے سوال، سویا پھیر نہ کوئے اٹھائیا۔ میں اکو مارگ آیا سکھال، ساچا راہ جنائیا۔ سُت شبد اوہ بھگت لینے بھال، جو سوہنگ نام دھیائیا۔ اوہناں اندر وڑ کے بیٹھا آپ پرتپال، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سُت شبد لئی اونگھ، نیتز نین کھلایا۔ ہے پر بھو میں راتیں سُنٹیاں لوکمت ویکھی پیندی گونج، تیرا ناؤں رہے دھیائیا۔ ٹھاکر میرے نیتز دیویں پونجھ، میری نرمل اکھ کرائیا۔ میٹوں دیویں آد سوچھ، جیہڑی تیرے وچ سمائیا۔ میٹوں دس بھو گوچھ، جس دا لیکھا ہتھ کسے نہ آئیا۔ میں تک کے ویکھیا بھگتاں اندر نہیں دوج، دویت نیڑ کوئے نہ آئیا۔ پریم پریتی اندر گئے جھوچھ، بن کھنڈیوں تلواروں اپنا سپس کٹایا۔ میں اوہناں دا ویکھاں جا عرونج، جس گھر بیٹھے ڈیرہ لایا۔ بے شک میں آدی تیرا پوت، بن بھگتاں تیتوں ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے پریم دا سچا سوت، جن بھگتاں سر چیرے دین لکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ میرے بھگت نہ صلاح، صفت وچ کدے نہ آئیا۔ جنہاں دا پر بھو بنیا آپ ملاح، اوہناں دی مہما کہن کتھن وچ نہ آئیا۔ اٹھ جا کے اوہناں دا درشن پا، جو بیٹھے اک دھیان لگایا۔ میٹوں بناون انت اک گواہ، شہادت تیری دین بھگتایا۔ باقی سب توں کھسڑا لیا چھڈا، پلو گنڈھ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ڈلارے رہیا جنائیا۔ شبد سُت کہے میں جاواں بن کے سنگر، ست تیرا حکم سپس لکایا۔ میل ملاواں لیکھا ڈھر، ڈھر لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جو تیرے نال گئے جڑ، مڑ اوہناں تیرے وچ ملایا۔ جنہاں کول تھوڑی تھڑ، تنہاں پندراں کنگ پوری دیواں کرائیا۔ تیرے چرن لگ کے میرا پلو پھڑ کے گرگھ کوئی نہ جاوے رڑھ، بیڑا ساچا کندھ اٹھایا۔ اکو وار بھراں پور، حاضر حضور سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سرنائیا۔ صاحب سنگرؤ میں جاندا ہاں۔ لوکمت پھیرا پاندا ہاں۔ کھ چوڑا سی ویکھ وکھاندا ہاں۔ بھگت سہیلے اٹھاندا ہاں۔ نیتز لوچن پیکھ پیکھ، پڑدا اوہلا دُور کراندا ہاں۔ پورب کرم دی ویکھ ریکھ، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاندا ہاں۔ اندر وڑ کے دستاں بھیت، ساچا پڑدا آپ کھلاندا ہاں۔ پُرکھ اکال تیرا بھیکھ، جوتی نور اک سمجھاندا ہاں۔ راہ دستاں ساچے دیس، سچکھنڈ مارگ اک وکھاندا ہاں۔ ملے سرنائی نر نریش، نر نرکار اکو اک وڈاندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دانا ساچا ور، سچ تیری سیو کماندا ہاں۔ سچ سیوا کی

کمانینگا۔ جن بھگتاں کی سمجھانینگا۔ ساچے سنتاں کی جنانینگا۔ گرکھاں کی پڑھانینگا۔ گرکھاں کی راہ دکھانینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا بھو کی درڑانینگا۔ پر بھو میں ساچی سیو کماوانگا۔ جن بھگتاں آپ اٹھاوانگا۔ ساچے سنتاں اٹھ کھلاوانگا۔ گرکھاں گود بہاوانگا۔ گرکھاں چوگ چُگاوانگا۔ تیرا دے کے اکو جوگ، ساچے مارگ اِک لگاوانگا۔ آتم رس اگمی بھوگ، رسنا بھجر بھجرنا اِک جھراوانگا۔ تیرا دسّ کے اِک سلوک، تیرا گیت گو بند جناوانگا۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، مندر اِک اِک سہاوانگا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی نور ڈگمگوانگا۔ ساچی دسّ کے دُھر دی اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال سمجھاوانگا۔ لہنا چُکا ہرکھ سوگ، ست سرُپ وچ ملاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا اِکو نام سمجھاوانگا۔ میرا نام کی سمجھانینگا۔ کی پٹی مات پڑھانینگا۔ کی کھاتہ کھتی پھول پھولانینگا۔ کی رتی رت رنگ رنگانینگا۔ کی دیا پتی جوت جگانینگا۔ کی بن کے کملاپتی ویکھ دکھانینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرکھ ساچے کوں اٹھانینگا۔ میں سیوادار بن کے جاوانگا۔ جن بھگت دوارے پھیرا پاوانگا۔ سوئے تے آپ اٹھاوانگا۔ وچھڑے رُسے آپ ملاوانگا۔ جنم جنم دے غصے میٹ مٹاوانگا۔ برہوں وچھوڑے کٹھے، ساچے رنگ رنگاوانگا۔ جو تیری دھاروں تے، پھڑ تیرے نال ملاوانگا۔ امرت جام پیا کے گھٹے، رس اِکو اِک دکھاوانگا۔ پریم پریتی وچوں بھٹے، جڑ اپنے ہتھ لگاوانگا۔ تیرے گرکھ پت ڈال ہون اُچے، اوچ اگم اتھا تیرا بھو جناوانگا۔ لکھ چوڑا سی وچوں کر کے سچے، سوہنگ نام اِک پڑھاوانگا۔ پنچ وکار مٹا کے کتے، در ساچا صاحب دکھاوانگا۔ جنہاں ایہتے اتھے دو جہان کوئی نہ پچھے، پھڑ کے تیری گود بہاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ تیری سیو کماوانگا۔ سیوا کرنی اِک سچ، ست سنگر آپ سنانیدا۔ جن بھگتاں ویکھ مائی کچ، کایا کپڑ بھو چکانیدا۔ اوہناں اندر جا کے رچ، لوں لوں تیرا درس دکھانیدا۔ میری پریتی اندر پھس، پریم پیار اِک سمجھانیدا۔ من مت بدھ کر اپنے وس، جگت وکارا ڈیرہ ڈھاہندا۔ سچ میرا مارگ دسّ، دہ دشا اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اِک درڑانیدا۔ پر بھو میں جا کے دساوانگا۔ جن بھگتاں سنگ خوشیاں نال غمی رلا کے ہساوانگا۔ چاروں کُنٹ واہو داہی اٹھ اٹھ نساوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا نام سنیہڑا دساوانگا۔ دسّ

گیت، پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ سَتِج ساچی چلے ریت، سَت ستوادی کرے پڑھائیا۔ کایا مندر اندر کعبہ دکھاؤنا اک مسیت، مسد سب دا حل کرائیا۔ شووالا مٹھ درس دکھاؤنا آپ اتیت، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ کوڑی کایا مٹھا کر بیٹھ، امرت رس اک بھرائیا۔ آتم پر ماتم بناؤنا میت، مٹر پیارا اک جنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا گاؤنا گیت، واہوا کرنی سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہیہڑا اکو اک سنائیا۔ سچ پر بھو تیرا اک سندیسہ، میں اپنی جھولی پائیا۔ ٹھا کر سوامی ملے نریشا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ میں جا کے کماواں اپنا پیشہ، پیشتر گرگھاں دیا کمائیا۔ سری بھگوان تہاڈا رکھیا چنیا، چیتن پریم پریتی اندر ہتکاری روپ وٹائیا۔ تہاڈے ملن لئی گھلیا پت جیٹھا، شبدی گو بند گرو روپ وٹائیا۔ نال اتر کے آیا ہیٹھاں، لوکمت ڈیرہ لائیا۔ نرگن ہو کے کھیلے کھیڈا، سرگن اندر دھار سمجھائیا۔ حکمے اندر مینوں بھیجا، دُھر فرمان سنائیا۔ جا بھگتاں اندر وچھا میری سیجا، میں آواں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لگائیا۔ میں سیوا آیا کرن مات، شبد گرو رہیا جنائیا۔ جن بھگت دیکھ اک جماعت، میری خوشی دُون سوائیا۔ پچھلی مٹی اندھیری رات، اگے چند اکو نظری آئیا۔ ٹساں میرا دینا ساتھ، میں ساتھی بن کے سیوا کمائیا۔ رل کے گاؤنی اکو گاتھ، سوہنگ شبد پڑھائیا۔ آد پُرکھ سب توں پہلوں مینوں دسی جاچ، پھر وشن برہما شو دتا سمجھائیا۔ نو سو پُرانوے چو کڑی پچھوں مار آواز، بھگت بھگوان رہیا جگائیا۔ جس سوہنگ نال وشنوں بھگوان اپنا آپ دتا داج، وادھو دست جھولی پائیا۔ نر ویر ہو کے کرے کاج، کرتا پُرکھ کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے سنو جن بھگت، سری بھگوان دیا کمائیا۔ میری سیوا اکو لائی مُفت، جن بھگتاں فکر دے گوائیا۔ تہاڈے پچھے آیا پرت، پار برہم بے پرواہیا۔ ہن اگے دینا کسے دارتا نہیں دھرت، گرگھ اکو کڈے لئے تلائیا۔ میرے نال کروکھت پڑھت، میں اگے لیکھا دینا پُچائیا۔ آد جگاد میری دُھر دی سچی شرط، شرع وچ کدے نہ آئیا۔ کلجک وچ مینوں دیکھ لو کر کے پرکھ، میرے اندر ونڈ رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ بھگت جن کہن شبد گرو کن سن، تیرا سندیسہ خوشی منائیا۔ بے شک ٹوں ساڈے کول آیا تر، سری بھگوان تیری سیوا لائیا۔ پہلوں ساڈے نال جُڑ، اپنا مان تجائیا۔ اندر وڈ اندھیرے گھر، دُونگھی بھوری پھیرا پائیا۔ اپنا راگ سنائیا، تال

اک وجائیا۔ پھیر دسیں میں اوہ جیہڑا واسی اندر پُر، پُری لوء آیا تجائیا۔ دو جہاناں بنیا رہیا چور، ٹھگی سب دے نال کمائیا۔ کجگ انتم اوہناں پکڑیں ڈور، جو سوما امرت رہے وہائیا۔ جنہاں نوں لارا دے کے گیا چھوڑ، تنہاں انتم میل ملائیا۔ اسیں پھیر دیکھئے کر کے غور، اپنا دھیان لگائیا۔ کی اوہو ماہی گیا بہرے، جیہڑا گھڑا گیا چھپائیا۔ جے تینوں ساڈی لوڑ، ساڈے اندر وڑ کے پڑا دے چُکائیا۔ پریم پریتی اپنے نال جوڑ، جوڑی بن کے خوشی منائیا۔ پھیر اسیں دسیئے پُرکھ اکال تیرے نال سانوں دیوے تور، ترت اپنا حکم چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی شبد گرو اکو روپ پرگٹائیا۔ شبد گرو کہے میں روپ وٹاؤندا ہاں۔ دھر دا لیکھا اک جناؤندا ہاں۔ دس دسمیش درد ونداؤندا ہاں۔ نر نریش اک اکھواؤندا ہاں۔ پنج تت مچھ داہڑی رلا کے کیس، کیس گڑھ گنڈھ پواؤندا ہاں۔ انتم میٹ کے اپنی ریکھ، ریکھ وچ سماؤندا ہاں۔ ہن آیا ساچے دیس، ساچے نگر ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ جن بھگتو تہاڈے کول رہاں ہمیش، آون جاون پنڈھ مکاؤندا ہاں۔ کوئی راج راجان شاہ سلطان مینوں لئے نہ دیکھ، پھڑیاں ہتھ کسے نہ آؤندا ہاں۔ ایسے کر کے جوتی جامہ دھریا بھیکھ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماؤندا ہاں۔ بے شک توں اپنی کار کماؤندا ایں۔ نرگن نرور پُرکھ اکال اکھواؤندا ایں۔ گوہند نور دھار جوت پرگٹاؤندا ایں۔ شبد کٹار تیز اٹھاؤندا ایں۔ کلغیدھر پھیرا پواؤندا ایں۔ جناں چر اندر نہ جائیں وڑ، سانوں صبر سنتو کھ کوئی نہ آؤندا اے۔ کرپا کر نہ لئیں پھڑ، پلو اپنے نال بندھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بن دیکھیاں بن پرکھیاں سانوں چین کوئی نہ آؤندا اے۔ جن بھگتو تہانوں دساں اپنی پرکھ، پارکھو آپے بن کے آئیا۔ اندر باہر میرا درس، دید عید چند چکائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے ترس، گرکھ تھوڑے باہر کڈھائیا۔ جنم جنم دی میٹ حرص، انتم اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، صاحب سنگر آپ سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھے تھوڑے، سری بھگوان دئے سمجھائیا۔ شبدی گوہند نال جوڑے، نرگن سرگن میل ملائیا۔ اگنی چاڑھ اپنے گھوڑے، شاہ سوار دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن دیوے مان وڈیائیا۔ ہر جن مان وڈیائی دیوے آپ، دیونہار ہر رگھرائیا۔ دھر دا چیرا لے کے آوے ساتھ، بن ساتھی سگلا سنگ نبھائیا۔ دو اک چلائے راتھ، بن رتھو، ہی

دیکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن دیوے مان وڈیانیا۔ ساچا چیرا ہووے تیار، ترے بھون دھنی آپ بنائیندا۔ ترلوکی کر کے آپے باہر، ظاہرا دھار ویس وٹائیندا۔ ترے گن مایا دے پچھاڑ، ڈنکا اکو نام و جائیندا۔ سنت سہیلے گرو چیلے لئے ابھار، ہر جن میلے میل ملائیندا۔ سچ دوارے کر پیار، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ ست دھرم دی بٹھ دستار، دست اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا جانے دھر دا کاہن، جگت کاہن سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ دھر دا کاہن ایکنکار، اکل کلا اکھوانیا۔ آد جگادی کر پیار، جگ چوکڑی دیکھ وکھانیا۔ نرگن سرگن بٹھے دھار، سرگن نرگن دے وڈیانیا۔ جگ چوکڑی کھیل سنسار، سنجگ تریتا دواپر کھج آپ ہنڈانیا۔ حکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر سیوا لائیا۔ حکمے اندر دے دیدار، بھگت بھگوان لئے جگائیا۔ جگ چوکڑی دیکھنہار، نیز لوچن نین کھلایا۔ کھج اتنم کھیل اپار، اپر مہر سوامی آپ کرائیا۔ انتر جامی سر جنہار، ہر گھٹ دیکھے تھاول تھانیا۔ شبد دلارا کر تیار، پوت سپوتا سیوا لگائیا۔ بھگت سہیلے لئے اٹھال، سویا کوئے رہن نہ پائیا۔ بیس پیسائرت سنجال، آلس نندرا دے گوائیا۔ کرے کھیل گر گوپال، گو بند بن کے سچا ماہیا۔ ہر جن دیکھے اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے چیرے بٹھے بن دلال، دھرم دلالی اک کمانیا۔ ساچے چیرے بٹھے پریم، پریم اپنی دیا کمانیا۔ بھگت دوار چکائے نیم، قسم اکو وار کھوانیا۔ جس نے دھیان لگایا کٹ ہم، سو اپنا رنگ وٹانیا۔ جس دی سیوا کرے کا مدھین، بیٹھی سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ دھر دا سروپا، پرتپالک آپ دوائیا۔ شبد گر بنا گواہ، ویلا وقت دے سہانیا۔ سنجگ مارگ اکو لاء، رہبر اکو اک وکھانیا۔ دو جہاناں حکم دے سنا، شبد سنگیت ڈھولا گانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لالن اپنے رنگ رنگانیا۔ ساچے رنگے رنگراتا، رنگنہارا دیا کمانیا۔ کرے کھیل پُرکھ بدھاتا، بے انت وڈی وڈیانیا۔ کھج انت دیکھن آیا تماشا، نرگن نر ویر پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک دلاسا، سر اپنا ہتھ لٹکائیا۔ ہر گھٹ اندر کرے واسا، ہر جن اپنے نال ملائیا۔ نرمل نور جوت پرکاشا، اگیان اندھیر چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتاں میلے اپنے در، در دروازہ اک کھلایا۔ در دروازہ دیوے

کھول، کھلی آواز لگائیا۔ شب اگمی اکو بول، انبولت راگ سنائیا۔ سچ نگار وجائے ڈھول، دو جہان کرے شنوائیا۔ گرگھ توله اپنے تول، ساچا کنڈا اک اٹھائیا۔ کرے کھیل اک انمول، انملڑی وست آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں اندر جائے مول، مولا روپ نظری آئیا۔ پریم پریتی دیوے پاہل، امرت رس اک کھوائیا۔ کر پرکاش اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیا۔ کیتا کرے پورا قول، قول اقرار سب دی جھولی بھرائیا۔ گو بند گرنہ جائے ڈول، اڈل اکو اک اکھوائیا۔ سر سے ندی دا پورا کرے بول، زبان زبان نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، اکیاں اکو رنگ دکھائیا۔ اکیاں رنگ رنگے دستار، دستگیر دیا کمائیندا۔ حضرت کرے اک پیار، حضوری اپنی وچ وڈیائیندا۔ وچھڑ نہ جائے دھر نرنکار، جگت نرنکار نظر کوئے نہ آئیندا۔ سچھنڈ دا سچ پیار، لوکمت آپ پرگٹائیندا۔ لوکمت بول جیکار، بے جیکار دو جہان دکھائیندا۔ اکو دوس ہوئے اُجیار، جس تھت اپنا رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، وست اپار کر تیار، گرگھ

مرید کہن مُرشد آقا، عقل وچ کسے نہ آئیندا۔ نرگن نور نور پرکاشا، ظہور اک پرگٹائیندا۔ دھر دا سنائے اگمی ساکہ، پچھلی ساکھی آپ بھلائیندا۔ ساچے مندر کھولے تاکا، بند کواڑی جگت دکھائیندا۔ جو دھا سور پیر ہو کے مارے ڈاکا، بل اپنا آپ دکھائیندا۔ دو جہاناں زوریر ہو کے کھچے خاکہ، مہروان اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مرید کہن مُرشد ویکھ، آد جگادی نظری آئیا۔ پروردگار ساچی ٹیک، لاشریک سہائیا۔ باطن ظاہر لئے ویکھ، دید عید چند رُشنائیا۔ ساچے کعبے کرے ہیئت، کیول اپنی دھار بندھائیا۔ نیتز ویکھے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ درگاہ ساچی کھیلے کھیلے، خالق خلق دے جنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے بھیج، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ مرید کہن مُرشد پیر، پر م پُرکھ اک اکھوائیندا۔ آد جگادی دستگیر، دستیاب اک ہو جائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، ہر گھٹ اندر ویکھ دکھائیندا۔ ساچی

بناونہار آپ تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لہیاں ہتھ نہ آوے کسے تصویر، موصوّر مبادل رنگ نہ کوئے چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اکو اک کمائیندا۔ مرید کہن مرشد بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمانیا۔ نوری نور اک خدا، خودی روپ نہ کوئے وٹانیا۔ دو جہاناں کھیل رہیا کھلا، خالق خلق دئے وڈیانیا۔ رہبر بن کے جائے آ، بے عیب پھیرا پانیا۔ دھر دا لیکھا دئے سمجھا، درگاہ ساچی دیونہار وڈیانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھانیا۔ مرید کہے میرے مرشد میت، تیرے آگے اک بینتیا۔ صدی چوڈھویں دیکھئے تیری ریت، لوک پرلوک سو بھاؤنتیا۔ نت نوت رکھدے گئے اڈیک، انتم آسا پور کرنتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب سلطان وڈ بے انتیا۔ مرید کہے میرے مرشد الکھ، الکھ تیری سرانیا۔ نرگن ہو کے مارگ دس، سرگن سچ پڑھانیا۔ تیرے نالوں تیرے ہوئے وکھ، پلو ہتھ نہ کوئے وکھانیا۔ سرشٹ سبائی بھانڈے سکھ، تیرا نور نظر کوئے نہ پانیا۔ انتر آتم وس کے دس، پر ماتم بھو چکانیا۔ کون کوئے گیوں نٹھ، اپنا کھ چھپانیا۔ لہ لہ تھکے تیر تھ تھ، گر در مندر مٹھ پھیرا پانیا۔ سو دا وکے کسے نہ ہٹ، ہٹی نام نہ کوئے چلانیا۔ تیرے نالوں ڈور سب دی گئی کٹ، ٹٹی گنڈھ نہ کوئے بندھانیا۔ جگت سوانگی کھیل نٹ، نو آ اپنا سانگ ورتانیا۔ منکا منکا مالا میری رہے رٹ، رٹا من کا سکے نہ کوئے مکانیا۔ دھر دا لاہا سکے نہ کوئی کھٹ، مایا متا ہوئی ہلکانیا۔ دئی دویتی میٹے نہ کوئی پھٹ، پٹی نام نہ کوئے بندھانیا۔ تیرے آگے واسطہ رہے گھت، دوئے جوڑ پر بھ سرانیا۔ ساڈی پوری کر آس، نراسا کوئے رہن نہ پانیا۔ در تیرے ہوئے داس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہروان تیری وڈیانیا۔ مرشد کہے سُن مرید، مرداروچ دیاں جیوانیا۔ آد جگادی میری اک تو فین، ٹخفہ سب دے گھر پہنچانیا۔ اندھ اندھیرے میٹ تاریک، ساچا نور کراں رُشائیا۔ مارگ دسٹاں اک باریک، دھار سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جس دی پیر پیغمبر کردے گئے اڈیک، سو مہروان ویکھ وکھانیا۔ سچ بندھائے سچ پریت، ست ستوادی جوڑ جڑانیا۔ کلمہ ڈھولا سوہلا دسے گیت، گہر گمبھیر آپ جنانیا۔ تتوت کرے ٹھانڈا سیت، اگنی آگ نہ کوئے تپانیا۔ ویکھ وکھائے ہست کپٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاہیا۔ کرے کھیل آپ جگدیش، جگدیشر ہتھ وڈی وڈیانیا۔ پرگٹ ہو بیس بیس، بسمل اپنی دھار سمجھانیا۔ ساچا کلمہ اک حدیث، حضرت

ہو کے رہیا پڑھائیا۔ باقی خالی کیتے کھیس، چاروں کُنٹ کُنٹ گُرا لایا۔ چھتر جُھلے نہ کسے سیس، شہنشاہ رُوپ نہ کوئے دکھایا۔ پچھلا لیکھا رہیا بیت، آگے پڑا دئے اُٹھایا۔ کرے کھیل پر بھ انڈیٹھ، اندھڑی کار کما لایا۔ رل مل گاؤنا سچا گیت، صاحب سلطان رہیا سمجھایا۔ لیکھا چکے جگت مسیت، کعبہ اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ مُرید کہے میرے مُرشد سنگ، ساچا بندھن پانیا۔ مہروان ہو اندر لنگھ، سچ مُصلّا ہیٹھ وچھایا۔ وُضو کر کے لے اند، دُرم ت میل دھوایا۔ پریم پریتی چاٹھ چند، جوت نور رُشائیا۔ اُچی کوک دے بانگ، صدا سدا اکو نام رکھایا۔ سچ ملن دی رکھ تانگھ، آسا اک پرگٹایا۔ اُٹھن بیٹھن دانہ کوئی رہے سانگ، اُنگی کن وچ نہ کوئے رکھایا۔ چھاتی اُتے ہتھ کوئی نہ مانگ، گھٹے ٹیک نہ کوئے منایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُریداں مُرشد رہیا سمجھایا۔ مُرشد کہے مُریداں لیکھ، ایکا بات سمجھایا۔ نچ محرابے اپنا ماہی لینا ویکھ، دُوجے در منگن نہ جانیا۔ زرویر زراکار دھار اپنا بھیکھ، بھیکھا دھاری پھیرا پانیا۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، مونڈ منڈایا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ وسنہارا ساچے دیس، دیس سانجھا اکو اک سمجھایا۔ جس دوارے وشن برہما شو پیر پیغمبر کرن آدیس، گر اوتار سیس جُھکایا۔ تس محل بیٹھا رہے ہمیش، سچ گرہا اپنے نام بندھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مُرید کہے میرے مُرشد وڈ، وڈ شہنشاہ سلطانا۔ سب دے نالوں کر اڈ، ہتھیں بنھ اگمی گانا۔ ساچا مارگ اک دس، رہبر بن سنا ترانہ۔ پچھلی مکے جگت حد، آگے ملے سچ مکانا۔ تیرے پریم دے گایے چند، سنسا چکے وچ جہانا۔ انتر اُتےجے اک اند، رس چھٹے پینا کھانا۔ جگت رنڈیا مکے رنڈ، ملے میل سری بھگوانا۔ جگ جنم دی مٹی گنڈھ، گنڈھنہار صاحب سلطانا۔ گھر ساچے پاٹھنڈ، آب حیات کھ پیانا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے در سیس جُھکایا۔ در سیس جُھکیا تیرے، پروردگار تیری سرنا لیا۔ عارف بیٹھے لاکے ڈیرے، صدق صبوری نال رکھایا۔ کون ویلا مکاویں جھیرے، جھگڑا کوئے رہن نہ پانیا۔ پھڑ کے چاڑھیں اپنے بیڑے، نینا نوکا اکو اک دکھایا۔ اسیں رل مل کہیے مُرید مُرشد تیرے، مُردے زندہ دیویں کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھایا۔ مُردے ہوئے گھر زندہ، زندگی تیرے ہتھ پھڑایا۔ لیکھا چکے جیو پنڈا، پنڈ پیڑ رہن کوئے نہ پانیا۔ اکو نور نینے تیری پندا، سُت انادی ناؤں

دھرائیا۔ اپنا کھول اگئی چندا، کیوں بیٹھا تاکی لائیا۔ تُوں گھر گمبھیر ساگر سندھا، مچھلی بن نیر کیوں رہیا تڑپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سر ساچے ہتھ ٹکائیا۔ سُنو مُریدو ساچی بات سب، آد آپ اک جنائیا۔ جس نوں کہندے ربی اُل رب، رحمت سدا کمائیا۔ سو مُرشد تہانوں رہیا لبھ، مُرید لبھن کتے نہ جائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دب، آپ اپنا کھیل رچائیا۔ دو جہاناں لنگھ کے حد، گھر ساچے پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر چھڈ، چھڈی سرب لوکائیا۔ ساچے صوفی کرے اڈ، منسوخی پچھلی دتی کرائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، دیوے مان وڈیائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، آخر اپنا درس دکھائیا۔ دے کے جاوے پورا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ دُجے ول نہ لینا تک، نیترا اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ تہاڈے اندر نراکار ہو کے جاوے وس، وصل اکو اک دکھائیا۔ میٹے زین اندھیری مس، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ بن کلیوں بن کلاموں بن کاغذ قلم شاہی تہاڈا گاوے جس، جس اپنے نال رلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ دیا کمائیا۔ مُرید کہے تُوں مُرشد کیہرا، کون صورت رُپ وٹائیا۔ چار جگ پیر پیغمبراں چلدا رہیا جھیرا، جھگڑا سکے نہ کوئے مکائیا۔ گھلا کرے کوئی نہ ویہڑا، بتا حد نہ کوئے جنائیا۔ شرع شریعت لایا ڈیرہ، لاشریک سمجھ کوئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ دے اندھیرا، ساچا نور نہ کوئے رُشنائیا۔ پروردگار کہے میں بٹھاں اکو بیڑا، دو جہاناں آپ چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ مُرید کہن مُرشد سُن لے ساڈی گل، ایکا اکو وار جنائیا۔ ویکھیا تُوں ہویا بھگتاں ول، دیویں مان وڈیائیا۔ جگ چو کڑی تیرا اچھل چھل، ول چھل دھاری تیری سمجھ کوئی نہ پائیا۔ کلجگ انتم پورب جنم دا دیویں پھل، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ پھول بھلاویں جل تھل، مہینل پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ بھگتاں تارن والے بھگوان، تیرے اگے اک عرضوئی۔ ویکھیں ہندو مُسلم سکھ عیسائی کر کے چھڈ نہ جائیں وچ جہان، جہالت پچھلی ساڈی جھولی پائیا۔ ساڈا سب دا تیرے اتے ایمان، عامل کامل پیر اکو نظری آئی۔ در درویش منگدے دان، بردے بن سیس جھکائیا۔ سُن کے پر بھو تیرا فرمان، ساڈی سُر ت سُر ت رہی نہ رانیا۔ پتیر میثور پُرکھ سوامی بھگت اکلے تار جائے نہ آن، انہونی کار کمائیا۔ اسیں تے نہ رہیے بال آنجان، بالی بدھ رُپ وٹائیا۔ کر کرپا وڈ مہروان، در

تیرے منگ منگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا رہیا جنایا۔ صوفی مُرید مُرشد ویکھو اکو رنگ، دستگیر ظاہر اپیر
پینمبر انت اخیر آپ جنائندا۔ سب دا میل کرے اکو سنگ، سگلا سنگ آپ رکھائندا۔ گھٹ دوار مندر اندر محل اٹل جاوے لنگھ، آؤندا جاندا نظر کسے نہ
آئندا۔ پورب کرم لینا ویکھ مُسلم ہندو سکھ عیسائی پائی گنڈھ، زوریر اپنا جوڑ جڑائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار یاری
اپنے سنگ رکھائندا۔ چار یاری لئی جگا، جاگرت جوت جنایا۔ بھگتاں وچ لئی رلا، رلا رہن کوئے نہ پائیا۔ نوری روپ دس کے اللہ، الہی عالمین سمجھایا۔
پندراں کنگ سب نوں کر دیوے تسلّا، تسلی بخش جواب اکو اک سنایا۔ سب دا پورا کرے پلا، جھولی سب دی ویکھ دکھایا۔ چار جگ دا دیونہارا پھلا، وست
امولک آپ ورتایا۔ کی ہويا پر بھ ویکھ اِکلا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتایا۔ ہر گھٹ اندر بیٹھا آسن ملا، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ کرے کھیل جلا تھلا،
اچے ٹلے پر بت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈوگھی کندر زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈا تہج سیج اپنا رنگ دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، پاربرہم بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل اولّا، آد پُرکھ ابناشی آپ کرایا۔ جوتی دھار ہر گھٹ رلا، شبدی ناد دُھن شنوایا۔ پریم پریت
پھڑائے پلا، پلو گنڈھ آپ بندھایا۔ دُھر سندیس اکو گھلا، نو نو کرے پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اِک
سمجھایا۔ ساچی سکھیا دیوے سانجھا پیر، پاربرہم پر بھ دیا کماندا۔ جس نے بٹھنے سی اگئی چیر، چیرے اپنے آپ پر گٹائندا۔ چار ورن بناؤنے بھین بھائی
سکے ویر، وارتا اپنی آپ سمجھائندا۔ کلج بدلی جس تقدیر، تاثیر اپنی وچ بھرائندا۔ کوڑی کریاکٹ زنجیر، شرع حدیث اِک سمجھائندا۔ چوٹی چاڑھ پھڑ
انچیر، آخر اپنا میل ملائندا۔ ویس وٹائے بے نظیر، نظر اکو اِک بدلائندا۔ ہتھ پھڑ تیز شمشیر، کوڑی کریا پار کرائندا۔ ورن برن ہون نہ دیوے کوئی دگیر،
سانجھووال اِک اکھوائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم کٹ کے کوڑی بھیر، ساچا راہ اِک دکھائندا۔ شاہ پاتشاہ سچے عادل شاہ، عدالت
تیری اکو بھایا۔ تیرے چرن کول منگیئے پناہ، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ چاروں کُنٹ جگت ویکھیے مندر مسجد شودوالے مٹھ بنی قتل گاہ، چُھری قصائی جوٹھ
جھوٹھ جگت ہتھ اٹھایا۔ تیرا ہر دے نام سکے نہ کوئی وساء، واسطہ سچ نہ کوئے جنایا۔ ٹھگ چور یار بن کے لاون دا، ٹھگی تیرے نال کمایا۔ توں کیوں ستا

بے گمراہ، تیری غفلت مُریداں مُرشد کدے مات نہ بھائی۔ چیتن ہو کے نین گھلا، اگھ اپنی پڑدا لاپیا۔ سرشٹ سبائی بھری مات گناہ، ست سرُپ نہ کوئے سائی۔ انتم ہندی دے سے فنا، پار کنارہ نظر کسے نہ آئی۔ رہبر بن اک خُدا، خالق خلق ویکھ چائیں چانیا۔ تیرے بردے تیتھوں ڈردے تیرا راہ رہے تکا، تقوا تیرے اُتے اُٹائی۔ زرویر ہو کے پھڑ بانہہ، پکڑ باہوں گلے لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہر نظر آپ اُٹائی۔ مہر نظر آپ اُٹاوانگا۔ زرویر ہو کے ویکھ دکھاوانگا۔ کلجگ کوڑا قہر مٹاوانگا۔ بھيو اچھیدا اپنا تھم ورتاوانگا۔ ہو کے گبھیر گہر کھیل دکھاوانگا۔ جس نوں کہندے لاہور، تِس اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جس دا سمجھیا نہ کسے کوئی طور، طبع اپنی آپ جناوانگا۔ جس منزل سکيا کوئی نہ بہر، تِس مندر سوبھا پاوانگا۔ جس چڑھیا نہ کوئی گھوڑ، سو سو آپ دوڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سلطان اک اکھواوانگا۔ سچ سلطان اک اکھواوانگا۔ کلجگ نام اک پرگٹاوانگا۔ آب حیات جام پیاوانگا۔ ساچی عادت اک درساوانگا۔ عبادت اکو اک پڑھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سانجھا پیر اک اکھواوانگا۔ سانجھا پیر پر بھو اکھوائے گا۔ گہر گبھیر ویس وٹائے گا۔ جن سر سر تھم ورتائے گا۔ بن زنجیر بٹھ لیائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائے گا۔ ساچی کرنی پر بھ کماویگا۔ کل انتم ویکھن آویگا۔ ساچا بنک دوار سہاویگا۔ ڈنک اکو نام و جاویگا۔ راؤ رنک میل ملاویگا۔ بھگت بھگونت آپ اُٹاویگا۔ ساچے سنتاں جوڑ جڑاویگا۔ گرکھاں لانگ، انگیکار گود بہاویگا۔ گر سکھاں بنا بنت، ساچی دھار اک جناویگا۔ لگھ چوڑاسی بن کے کنت، کنت کنتوہل سوبھا پاویگا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درساویگا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ودیا اکو نام پڑھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سیس جگدیش ہتھ اُٹاویگا۔ سیس جگدیش ہتھ اُٹائے گا۔ کھیل ویکھ بیس بیس، باہمی تبادلہ آپ کرائے گا۔ کلجگ ستجگ ستجگ کلجگ دوویں اک دُجے دی متن حدیث، حضرت اپنا میل ملائے گا۔ پر بھ ملن دی اگے کوئی نہ لائے فیس، فیصلہ اکو وار کرائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مُرید مُرشد اپنے گھر بہائے گا۔ مُرید مُرشد بھگت بھگوان اکو دھار، دھرنی دھرت دھول دے وڈیائی۔ کرپاندھ ٹھاکر سوامی کھیل کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائی۔ سنت ساجن گُرگھ گُر سکھ ہر جن ساچے لئے اُبھار، بھيو اچھیدا اچھیل اچھیدا آپ کھلایا۔ ست ستوادی

برہم برہمادی شبد گرو آد جگادی سیس بنھے دستار، مہروان نوجوان سر اپنا ہتھ رکھانیا۔ دُھر دا دیوے اکو دان، صدق صبوری سچ ایمان، دھرم گنڈھ آپ پوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگی چیرے بے نظیرے لاتصویرے گنی گہیرے اپنے نال ملانیا۔ اگی کہن اوہ کیہڑی اگی، اک وار دے سمجھانیا۔ در تیرے تے منگی بھجھی، بھجھیا دیدے ماہیا۔ تیری دھار سب توں نکھی، سمجھ کسے نہ آنیا۔ پتیدی جائے ویہویں متی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑانیا۔ میری اگی ایکو اک، دوئے دھار مات چلانیا۔ جس دا لیکھا گوبند گیا کھ، کھت بھوکھت سر سے وچ رڑھانیا۔ تس دا کھیل کسے نہ آئے دس، لکھ چوراسی نیتز بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان بے پرواہیا۔ ساچی سکھی دسے آپ، پر بھ اپنی دیا کمانیا۔ جنہاں پُرکھ اکال مائی باپ، پتا پوت گود اٹھانیا۔ جنہاں اکو آتم پر ماتم دتا جاپ، دوجی کری نہ کوئی پڑھانیا۔ جنہاں نظری آیا ساکھیا، نیتز نیناں درس کرائیا۔ تنہاں پار کرائے جگت جماعت، ساچا میلا سہج سُبھانیا۔ دُھر درگاہی دیوے دات، وست اگم آپ ورتانیا۔ ملے وڈیائی کائنات، نو نو چار وجے ودھانیا۔ جگ جنم دی پوری آس، ترسنا میٹ مٹانیا۔ سمرتھ ہو کے دیوے ساتھ، مہما اکھ پڑھانیا۔ کھیوٹ ہو چلائے راتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان بے پرواہیا۔ مہروان کرے کھیل کرتار، ہر کرتا دیا کمانیا۔ جگ چوکڑی دا لاپے ادھار، قرضہ مقروض جھولی پانیا۔ اکیاں بٹھ سچی دستار، دستا گرگھ دئے بنانیا۔ دو اک داسدا پیار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹانیا۔ اک دو داسنا جھار، جگت نیتز نظر کسے نہ آنیا۔ دو اک داسدا اختیار، دو جہاناں حکم ورتانیا۔ اک دو دا کھیڈ اپار، نرگن سرگن کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بندھن اکو اک رکھانیا۔ اگی کہن پر بھ ایکنکار، ہتھ تیرے وڈیانیا۔ ساری سکھی تیرے چرن دوار، دوجا دھام نہ کوئے دکھانیا۔ پریم پریتی تیری نکھی دھار، کھنڈا کھڑگ پوہ نہ سکے رانیا۔ نیتز پیکھی تیری جوت نر اکار، نر ویر روپ نظری آنیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ملے تیری سرانیا۔ ساچی سکھی کراں تیار، طاقت اپنی وچ لکانیا۔ چار ورن دا اک پیار، چار جگ دی گنڈھ بندھانیا۔ چار بانی دا اک جیکار، چارے کھانی دیاں جنانیا۔ چار کُنٹ دا اک ادھار، چار یاری ویکھ دکھانیا۔ چوتھے گھر دیواں واڑ، پہلا ہلارا اک

جنائیا۔ جس دے پچھے زلدے گئے جگت سنسار، جگ چوکڑی ڈھونڈ ڈھونڈ ڈھونڈیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ سو مہروان کرپا کر کے دیوے ایکا وار، مہر نظر اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر رکھے ہتھ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کمائیا۔ مُردے مُرید مُرشد دیوے جوال، جوانی جو بن نال ملائیا۔ سب دا حل کرے سوال، سوالیاں جھولی دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان۔ سچکھنڈ نو اسی ہو آپ مہروان۔ جگت اُداسی میٹ جہان۔ جم کی پھاسی توڑے کان۔ گرگھ سواسی بچائے آن۔ منڈل راسی کھیل مہان۔ ساچی گھاٹی چاڑھے بھگوان۔ کایا بائی امرت پیائے آن۔ آتم پر ماتم بن کے ساتھی، بھاگ لگائے مندر مکان۔ نرگن جوت اک پرکاشی، پرکاشوان ہووے نوجوان۔ آلس نندرا در تون ناسی، کوڑی کرپا مٹے نشان۔ جن بھگتاں دکھاوے اک پر بھاتی، پر بھ کرپا کرے مہان۔ جس دی نانک نرگن گائی آرتی، سو آرتی گرگھیاں گائے ہو مہروان۔ جس دا علم کوئی نہ سمجھے اُردو ہندی گرگھیاں فارسی، عبارتی وچ کھیا نہ جائے جہان۔ سُنو تَعارنی، کھیل کرے بھگوان سفارشی، اپنا نام نال رکھائیا۔ بھارتی بنے اک ودھان، مہابلی دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مُرید مُرشد لئے پھڑ، پھڑ اپنے نال ملائیا۔ مُرید کہے جے میٹوں پھڑنا، تیتوں سچ دیاں جنائیا۔ میں تیری چھاتی اُتے چڑھنا، بل تیرا تیرے وچوں کڈھائیا۔ اپنے حق بدلے تیرے آگے اٹنا، بھے بھو نہ کوئے رکھائیا۔ جے پر بھو توں غصہ کرنا، میٹوں پہلوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے آگے منگ منگائیا۔ مُرشد کہے مُرید آکول، تیرے نال میری وڈیائیا۔ میں تیرا منٹاں بول، اپنا بول تیری جھولی پائیا۔ دوہاں وچ پریم پریتی دا مچیا رہے گھول، کشتی ہندی رہے واہو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وجاون ڈھول، ڈنکا اکو ہتھ اٹھائیا۔ سچ دوارا دیواں کھول، خالق خلق دیاں سمجھائیا۔ تیرے نال کدے نہ ماراں رول، رول دیواں سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار دئے جنائیا۔ جگت رو لیں کیوں بن کے مولا، مولوی تیرے تیتوں رہے بھلائییا۔ غریباں کولوں کیوں کریں اوہلا، جنہاں اندر تیری دھار دھار وچ تار نہ کوئے ہلائییا۔ جنہاں دے ہتھ انجیل قرآن پھڑایا ڈولا، تیری ڈولی چک کے بھجے جانڈے واہو داہیا۔ اوہناں دے سر وچ مار پولا،

پاگل تیتوں بیٹھے بھلایا۔ جیہڑے تیرا گیت گاؤندے ڈھولا، ڈھول بن کے مل ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، مرید تیرے اگے منگ منگایا۔ واہ مرید میرے مرشد، مرشد مریداں رہیا بنایا۔ میں تیرا ہر دا دیکھیا شدھ، شودر دیکھی جگت لوکایا۔ تیرے اندر وڑ کے بھیو کھلاواں گجھ، گجھی رمز لگایا۔ توں میدوں لیا بھجھ، میں پڑا دتا اٹھایا۔ جو کچھ سو تیری جھولی پایا شدھ، دتی مان دڈیایا۔ ملا شیخ مسانکاں اودھ گئی پگ، پختہ لحم اک سنایا۔ اگے کوئی نہ سکے اٹھ، سر سکے نہ کوئی چکایا۔ پاربرہم پتر میثور غریب نمائیاں اُپر گیا تھ، تلبا نام بیڑی جگت ساگر اکو رہیا چلایا۔ در در گھر گھر جا کے اوہناں لئے پچھ، جو بیٹھے دھیان لگایا۔ پھڑ باہوں کہے اٹھ لاڈلے پت، کھتری براہمن شودر ویش ذات پات مذہب ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ اپنی گودی لئے چک، چک گودی خوشی دکھایا۔ جنم کرم دی میٹے بھکھ، بھکھیاں سکھ اُپجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگے بدلے اپنا رُخ، رخصت سب دی بند کرایا۔

* ۵ سنگ ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر ضلع جالندھر *

گرگھ خواہش رہی کوک، کوک کوک سنایا۔ تیرے وچھوڑے دتا پھوک، تن مائی بھسم کرایا۔ بے پرواہ کیوں سٹا گھوک، کروٹ اپنی نہ کوئی بدلایا۔ لہ لہ تھکے چارے کوٹ، دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ کی پتا بن کے بھلے پوت، پتت ادھاری تیتوں رحم کوئی نہ آئی۔ تھہ بن لاہے نہ کوئی ساڈی بھوک، بھکھیاں بھکھ نہ کوئے گوانیا۔ کی ہو یا بے تیتوں سکھ، ساڈا دکھ تیری درد نظری آئی۔ مہروان ہو چھپایا گھ، نیتز نین نہ کوئے اٹھایا۔ بے شک توں وڈا ہو کے جائیں رُس، ہوں بالک نکلے تیرا دھیان لگایا۔ جناں چر نہ گودی لئیں چک، رویئے پیٹئے آکھئے سُنئے دینئے اک دُہایا۔ گھر گسپہر بے نظیر اپنی غفلت وچوں اٹھ، پردہ اپنا دے چکایا۔ غریب نمائیاں آ کے پچھ، پچھلا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ جے تیرے کول نہیں کچھ، سانوں اکو وار دے سمجھایا۔ رسنا بول کہہ دے ناتا تھاپو پت، پتا پوت گنڈھ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ گرگھ ویکھ جگت

نمانے، لہ لہ تھکے دھرت سبایا۔ توں سٹا بانہہ دے سرہانے، اکھ پلک نہ کوئے گھلایا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ وہانے، بیٹی جگت لوکایا۔ لکھ چوڑاسی بھوں بھوں رسنا جہوا کھا کے کھانے، کھا کھا شکر نہ کوئے منایا۔ سبجگ تریتا دواپر کلجگ منڈے رہے تیرے بھانے، بھانا تیرا سر ٹکایا۔ توں بنیا رہوں بے پہچانے، پہچان وچ کسے نہ آئی۔ سنے سنائے گاوندے رہے تیرے گانے، تیرے گھوں سُن کے بول خوشی نہ کوئے منایا۔ بن دے رہے نمان نمانے، نتان نتانے رُوپ وٹایا۔ کلجگ انتم ٹھو کراں کھا کھانکے بالے بنے وڈے سیانے، سمجھ تیرے وچوں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ملنا سبج سُبھایا۔ لہ لہ تھکے جنگل جوہ، پہاڑ ٹلے پر بت پھیرا پائیا۔ پٹھے لٹکے وچ کھوہ، کھلڑی تن تیرے بھیٹ چڑھایا۔ تیری آواز نہ نکلی اک ہو، انا ہو اللہ ہو تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ بے پرواہ ہن توں آئیوں ساڈی جوہ، چاروں کُنٹ گھیرا رہے پائیا۔ جناں چر نہ کہیں میں تہاڈا رُوچ، رُوچ ہو بہو تیرا نظری آئی۔ جے سانوں شہادت دیویں میرے درتے کھلوتا دھرو، دھرو کوئی نہ ملی وڈیایا۔ تیرے چرن نہیں تگنے نہ تگنا منہ، مکھ چرن اکو نظری آئی۔ جناں چر اندر وڈ کے ساڈے نال نہ جاویں چھوہ، شہنشاہ سانت کوئے نہ آئی۔ اسیں تیری کسے کولوں نہیں سُننی سوہ، پر تکھ ہو کے درس دینا دکھایا۔ بالک بن بنے ممنوع، مُجّت تیرے نال رکھایا۔ تیرا آفتابے نور سدا طلوع، غروب رنگ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ لہ لہ تھکے چار جگ، تیتوں لجا ذرا نہ آئی۔ روٹی کاٹھ کھانا چگ، ترسنا ترپت اک کرایا۔ لوکمت پھر دے رہے لگ لگ، پڑا اپنے اُپر پائیا۔ کلجگ انتم پریم پریتی اندر گئے اٹھ، تیرا بل نال رلایا۔ لگیا رہن نہیں دینا اندر کایا گٹھ، پڑا اپنا دے چکایا۔ وچھڑیاں کولوں وچھوڑا بچھ، وچھوڑے کولوں بچھ جدا ئیا۔ سسے اُتے ہوڑا بچھ، ہوکا دیوے لوکایا۔ ہاہا کہے میں گیا ہس، ہر کا بھیو کوئی نہ آئی۔ پر بھو ہنگ تیرا مڈھ، برہم تیری شاخ چلایا۔ بن ہنگ برہم توں رہیں ٹنڈ، تیری شاخ پت ڈالی نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، جس گھر وجے سدا ودھایا۔ لہ لہ تھکے آئی تھکاوٹ، سنسا دور نہ کوئے کرایا۔ زرگن تیری سرگن دیکھ بناوٹ، بیخ ت نیتز نین تکایا۔ جگت پیار سارے دیندے دعوت، پراوہنا چاری جگت لوکایا۔ گھر کدی کسے نہ سدیا صحیح سلامت، صاحب سنگر بے پرواہیا۔ کلجگ انت غریب نمانیاں نوں اکو

لائی علامت، اولٹری ریت دتی سمجھائی۔ جناں چر باہوں پھڑ ایٹھے اوتھے نہ دئیں ضمانت، سر ہتھ رکھ نہ ہوئیں سہائی۔ اسیں تیری جھولی پئی تیری امانت، امانت وچ کریں خیانت تیری ہووے نہ کوئے وڈیائی۔ مورکھ موڑھ مگدھ نہ ویکھ اگیانت، گیان تیرا چرن ملے سرنائیا۔ بے شک نرگن نرور توں بے پہچانت، پہچان اپنی جن بھگتاں آپ دوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا سچ گھر، جس گھر بہہ کے تیرا درشن پائی۔ لہ لہ تھکے تینوں بھال، بھالیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ راجے رانے کر کنگال، در درویش در در دھکے کھائی۔ بن تیرے حل نہ ہو یا سوال، سوالی بیٹھے ڈیرہ لائی۔ جگ چو کڑی پیٹے کال، کال نگارہ سب دے سرتے گیا وجائی۔ سچ ملی نہ کسے دھر مسال، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائی۔ گو بند کہا مریداں پچھے مرشد حال، وڈ داتا وڈ وڈیائی۔ سو ویلا وقت سہنجنا ہو یا تیرے نال، سو بھاونت رت تیری سہائی۔ اٹھ ویکھ اپنے لاڈلے لال، لالی مستک رہے چڑھائی۔ کی ہو یا جے جگت کنگال، کنگالی غریبی تیری وڈی وڈیائی۔ جے لگی پریتی نبھے تیرے نال، دو جہاناں دی شہنشاہی ساڈے کم کسے نہ آئی۔ تیرا در سچھی دھر مسال، دھرم دوارے خوشی وکھائی۔ آپر بھ دے اپنا جمال، نوری درس اک درسائی۔ تن مائی خاکی تیری جھولی دتا ڈال، تیری ذاتی تیری ذات وچ چھپائی۔ نہ کوئی جانے علم صفاتی، نہ کوئی بھو چکائے نباتاتی، جے توں مل جائیں اک جماعتی، اکھر پڑھن کوئی نہ جائیا۔ لہنا دینا چکھے سندھیا پر بھاتی، واہ وڈے صاحب نکیاں منیں آکھی، تیری گھل جائے اندروں تاکی، ساقی اکو نظری آئی۔ لہنا کوئی نہ رہے باقی، توں ہی پتا توں بنیں ماتی، مٹے رین جگت اندھیری راتی، چند چاندنی اک چمکائی۔ جن بھگتاں دی ایہو خواہشی، ملے میل پڑکھ ابناشی، کایا منڈل پوے راسی، جگ جنم دی مٹے اداسی، ساچا ساتھی اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دھر دی اگئی داتی، داتا دیاوان ہو مہروان مہبت اپنے نال رکھائی۔

نہ بدل نہ اوہ بدلی، بدلہ دیوں آپ پر بھ آئی۔ دو جہاناں بن کے عدلی، عدالت اک سمجھائی۔ جتھے قتل گاہ نہ کوئی قتلی، مقتول روپ نہ کوئے
 دکھائی۔ اوہ دھار اگنی تپتی، پڑیدار بھیو دکھائی۔ بھے بھیانک جنائے خطری، خطرہ میٹے جگت لوکائی۔ سچ دواویوں آپے اتری، پچھم دشا پھیری پائی۔ گرگھ
 ڈپکا کے کایا بدلی، کایا کایا وچوں دکھائی۔ نور نورانی دھار شکتی، شکل اگم جنائی۔ جگ جنم دی جنہاں لیکھے لگی بھگتی، تنہاں بھگوتی سیو کمائی۔ ایہہ کھیل
 کرے پر بھ عرشی، عرشی پر یتھ ہتھ وڈیائی۔ جوتی نور کرائے درسی، اگم دھار پر گٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 گرگھ رہے اڈول، پڑا پڑی گیر بھوائی۔ ناویں جنم ٹھگ چور، چوری پچھے گیا ڈول، دھیرج دھیر دھیر نہ کوئے دھرائی۔ ایسے کارن سنگر پرگٹ ہو یا کول،
 آپ اپنا روپ وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن دھر دا لیکھا رہیا جنائی۔ پرگٹ ہو کے آئے نیڑے، نظریں
 روپ دکھائی۔ اندر وڑ کے بنھے بیڑے، باہروں کھیڑے رہیا ڈھاہیا۔ جنہاں کہا پر بھ تیرے تیرے، تیرا میرا بھو چکائی۔ سنگھ تارا بنیا پھیر شیرے، جس
 ویلے شیر سنگر نظری آئی۔ اوکھے گھاٹ آپے بہڑے، بہڑی سنے ڈھائی۔ پھڑ چڑھائے اپنے پوڑے، پوڑا ڈنڈا اک لگائی۔ گرگھ گر سکھ ہر جن بھگت وینہدی
 دھار کدے نہ روڑھے، ڈبدے لئے ترائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اٹھائی۔ گرگھ پیار
 سنگر شنگار، اٹھاراں بھار بناپت سیو لگائی۔ حکمے اندر کر تیار، تیاری اکو روپ سمجھائی۔ سنگر اتوں آپا وار، اپنی وست جان پرائی۔ صاحب سنگر اپنی بھینٹا
 لئے چاڑھ، گھر دیوے مان وڈیائی۔ شبد شہید شہادت اکو وار، دوجی دھار تلوار نہ کوئے اٹھائی۔ اجمیر شہر نہیں اوہ انج دی مہر، جس مہر وچ گرگھ نگری
 سو بھاپائی۔ تھوڑا جہا ہیر پھیر، شبد وچوں شبد لئے پرگٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن سنگر بن گرگھ پیار دوجا شنگار آد جگاد نہ کسے
 کرائی۔

* ۵ کنگ ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ سُرخ پُر *

سجھنڈ نواسی دُھر فرمان، دو جہان خوشی منائیندا۔ پرگٹ ہووے شبد گرو بلوان، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ نرگن نور جوتی جوت جگے مہان، آکاش پرکاش سوبھا پائیندا۔ سجھنڈ دوار سہائے سچ مکان، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ دُھر دادیوے اک گیان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آپ پڑھائیندا۔ وشن برہما شو کرن دھیان، نیتز لوچن نین سرب کھائیندا۔ ترے پنچ درتے منگے دان، سچ بھکھاری روپ دکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں کرن سلام، سجدہ سیس جھکائیندا۔ پروردگار تیرا الہی پیغام، پیغام اکو سوبھا پائیندا۔ نرگن سرگن ہو پردھان، ساچی بھجھیا اک ورتائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ کرائیندا۔ لکھ چوراسی آتم پر ماتم کھول مکان، پاربرہم برہم اپنا بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر سندیسہ اک پرگٹائیندا۔ دُھر سندیسہ ہر نرنکار، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ دکھائیا۔ اینکارا جودھا سوربیر بلکار، بلدھاری ویس وٹائیا۔ آد نرنجن نور اجیار، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ سری بھگوان سچ نشان دے ہلار، دھرم نشان اک اٹھائیا۔ پاربرہم پر بھ ویکھے کھول کواڑ، لکھ چوراسی انتر آتم تاکی لاہیا۔ پائے سار بہتر ناڈ، پنچ تت پڑدا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دُھر سندیسہ کلجگ انت، سو سنگر آپ جنائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگونت، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے آد انت، جگ کرتا بھيو چکائیا۔ پکڑ اٹھائے ساچے سنت، ہر جن میلے سچ سُبھائیا۔ نام جنائے نیا منت، من کا منکا آپ بھوائیا۔ ناتا جڑائے نارکنت، آتم پر ماتم سوبھا پائیا۔ چولی چاڑھے رنگ بسنت، کایا اتر کدے نہ جائیا۔ مہا جنائے آپ اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ دُھر فرمانا دیوے آپ، پر بھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے جاپ، سو پُرکھ نرنجن حکم ورتائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ستجگ تریتا دواپر کلجگ آتم پر ماتم سچا پاٹھ، پوجا اشٹ دیو گر سوامی اکو اک سمجھائیا۔ کایا ت سرور اکو تیرتھ تاٹ، گھاٹ کنارہ دے جنائیا۔ محل اٹل نرمل نور جوت پرکاش، دیا باقی کملا پاتی اک کائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا ہر نرنکار و سے ساتھ، نت نوت اپنا سنگ نبھائیا۔ کلجگ

انت میٹے اندھیری رات، پتہ میثور اپنا پھیرا پائیا۔ دیوے سہارا انا تھاں ناتھ، دین دیال دین اپنے گلے لگایا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ نرگن سرگن چلائے راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک درٹایا۔ سچ سندیسہ اینکار، اک اگلا آپ جنائیندا۔ کلجگ انت کرے خبردار، بے خبر خبر آپ سناکیندا۔ وشن برہما شو نیز اکھ لو اگھاڑ، لوچن سب دے آپ کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار گنٹ دہ دشا کرو وچار، سرشٹ سبائی ساچا ہر روپ نظر کوئے نہ آکیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گئی ہار، ہر کارو پ نیز نین درس کوئے نہ پائیندا۔ چارے بانی چارے کھانی کر کر تھکی گیان، آتم پر ماتم میل نہ کوئے ملاکیندا۔ اٹھسٹھ تیر تھ جیو جنت کر کر تھکے اشان، دُرمت میل نہ کوئے دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ نر نریشا اینکار اک درٹاییندا۔ دُھر فرمانا سُنو میت، جگ چو کڑی رہیا جنایا۔ آد پُرکھ دی اگئی ریت، کوئی سمجھ سکے نہ رانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے ٹھیک، شبد نشانہ اک جنایا۔ صدی چو دھویں جائے بیت، چو داں طبق دین دُہایا۔ چو داں لوک نہ رہن اتیت، ست سروپ نہ کوئے سمایا۔ کرے کھیل پر بھو انڈیٹھ، ہر کرتا وڈ وڈایا۔ لکھ چو راسی ویکھے کوڑا ریٹھ، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولایا۔ پھرے دروہی مندر مسیت، شو دوالے مٹھ گرو دوار دین دُہایا۔ ساچی صدق صبور ی رہے نہ کوئی نیت، نیتیان ساچا مارگ کوئے نہ لایا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا من سب دا کرے پیت، انتر آتم بوجھ نہ کوئے بوجھایا۔ جھگڑا پئے اوچ نیچ، ذات پات کرے لڑایا۔ چار ورن کھتری براہمن شو در ویش سچ کرائے نہ کوئے پریت، ناتا اک نہ کوئے جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا اک سمجھایا۔ دُھر فرمانا دسے بیس بیس، صدی بیسویں بھیو چکایا۔ ساچا کلمہ نظر نہ آئے کوئی حدیث، حضرت کرے نہ کوئے پڑھایا۔ چار گنٹ دہ دشا پر کھنہارا سب دی نیت، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ چھتر جھلے نہ کسے سیس، راج راجان شاہ سلطان بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ اک سناکیندا۔ کرے کھیل پر بھ اچھل اچھل، ول چھل دھاری کھیل کھلائیندا۔ جوتی شبدی آپے رل، نرگن نرگن اپنی کار کمائیندا۔ سچ سنگھاسن ہے مل، سمبل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ پاوے سار جل تھل، اچے

ٹلے پر بت کھوج کھوجا نیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انتم بھیو چکانیندا۔ کلجگ انتم ڈھر سندیسہ، سو پُرکھ
 زرنجن آپ جنایا۔ کوڑی کریا میٹے ویسا، کلکاتی رہن نہ پانیا۔ ست سرُپ ہوئے پرویشا، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیا یا۔ چار ورن اکو اک سندیسہ، ست
 فرمانا آپ سمجھانیا۔ پُرکھ اکال دین دیال نیتز لوجن ہر بھگتاں پیکھا، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اکھ اگوچر اگم اتھا کھیلے کھیڈا، بن کھلاری پھیرا پانیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر جس نوں منڈے گئے اپنا نیتا، زرنکار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انتم اپنا حکم جنایا۔
 کلجگ حکم دیوے ٹھا کر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لکھ چوراسی دیکھے ڈونگھے ساگر، بھوری دھار پار نہ کوئے کرایا۔ ساچے در ملے نہ کسے آدر، چار گنٹ ہوئے
 ہلکانیا۔ سچ پرکاش نہ کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ اندھیرا چھانیا۔ زرنل کرم کرے نہ کوئی اجاگر، ڈرمت میل نہ کوئے دھوانیا۔ سور پیر دسے نہ کوئی بہادر،
 جو ہر مندر چڑھ کے ہر جو درشن پانیا۔ من واسنادہ دشا پھر دے بانز، بندرا بن سمجھ کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، دیکھے خلق خدایا۔ خلق خدائی دیکھے مخلوق، پروردگار بے پرواہیا۔ نو نو چار نہ کوئے سلوک، ورن برن پئی لڑانیا۔ پھری دروہی چارے کوٹ،
 چو داں طبق رہے گر لایا۔ نظر نہ آئے کوئی سچا پوت، پتا گود نہ کوئے سہانیا۔ گھر گھر دسے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کریا ڈیرہ لایا۔ مایا ممتا لگی بھوگھ، ترسنا
 روگ رہیا ستانیا۔ آتم پر ماتم مل کے پائے کوئی نہ سوگھ، سکھ آتم نظر کوئے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر
 گھٹ دیکھے تھاؤں تھانیا۔ کلجگ انتم دیکھن آیا، پار برہم وڈی وڈیا یا۔ نو کھنڈ پر تھی ترے گن مایا، پنج تت اگنی رہی جلا یا۔ ساچا مندر نہ کوئے سہانیا۔ گیت
 گو بند نہ کوئے لایا۔ ساچے مندر چڑھ کے درس کسے نہ پایا، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے رہے گایا۔ پرمانند نہ کوئے سما یا، نجمانند رس نہ کوئے چوانیا۔ بھانڈا
 بھرم نہ کوئے بھٹایا، دئی دوتی نہ کسے مٹانیا۔ دھن آتمک راگ کسے نہ گایا، انحد راگ نہ کوئے سنانیا۔ آتم جوت نہ کسے رُشنا یا، دیا باقی نظر کوئے نہ
 آیا۔ کملا پاتی سچ نہ کوئے ہنڈایا، لکھ چوراسی نیتز رووے مارے دھانینا۔ پُرکھ ابناشی گھر درس کسے نہ پایا، نج نیتز نین اٹھ کھلایا۔ جگت و اسنا جگت ہلکایا،
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ اپنا پھیرا پانیا۔ ہر گھٹ دیکھے ہر گوپال، بے پرواہ کھیل کھلانیندا۔ لکھ چوراسی

وچوں گُرمھ ملے لال، جس جن اپنا بھیو چُکائیندا۔ چارے کھانی وچوں بھال، ساچے ہانی شبد میل ملائیندا۔ ست سرُوپی بن دلال، دو جہاناں ونج کرائیندا۔ حقیقت جان حق حلال، لاشریک کھوج کھوجائیندا۔ کایا مندر اندر سچّی دھر مسال، دھرم دوارا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کُجگ انت سری بھگونت دُھر فرمانا ساچا رانا ایککارا آپ جنائیندا۔ کُجگ انت سری بھگوان، دو جہان شبد جنائیا۔ وشن برہما شو دئے گیان، سُرپت اند کروڑ تیتیس کرے پڑھائیا۔ گر اوتار کرو دھیان، وڈ دھیانی دھیان وکھائیا۔ پیر پیغمبر کلمہ دے کلام، سچ پیغام اک سمجھائیا۔ آد جگاد ظاہر ظہور اک امام، پروردگار نورِ الاہیا۔ وسنہارا حق مقام، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ دوار سچ مکان، ست ستوادی سو بھاپائیا۔ تھر گھر کھول اک دکان، گھر گھر وچ دئے وڈیائیا۔ شبدی سوت کر بلوان، سچ دوارے دئے لکائیا۔ دُھر سندیسہ نوجوان، سو پُرکھ زرنجن آپ سمجھائیا۔ کُجگ انت نو کھنڈ پر تھمی ست دیپ ویکھ مار دھیان، اتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتبیج سیتج اپنا تھم ورتائیا۔ آتم پر ماتم بن سب دا کاہن، گوپی اکو نور نظری آئیا۔ دھرم وکھا دُھر نشان، دو جہاناں آپ جُھلایا۔ ساچا دس اک اسلام، منتر سچ اک پڑھائیا۔ کوڑی کرپا چھڈ دیو جہان، مایا ممتا ہوئے ہنگتا کم کسے نہ آئیا۔ بھکھانگتا کرے پروان، غریب نمائیاں ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کُجگ انتم ویکھ وکھائیا۔ کُجگ انتم کھیل کرتار، کرتا پُرکھ آپ کرائیندا۔ جوتی جامہ لے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ سمبل وسے دھام نیار، بھیو ابھیدا سمجھ کوئے نہ آئیندا۔ شبد سندیسہ دیوے ایکار، زرنیشا تھم ورتائیندا۔ دیس پردیساں کرے خبردار، آلس نندرا سرب گوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کُجگ انتم ویکھ وکھائیندا۔ کُجگ انتم ویکھے حال، چیو جنت رہے گر لائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ ڈنک وجائیا۔ سننگر شبد دسے نہ کسے نال، کایا مندر خالی دین دُہائیا۔ ویلے انت کرے نہ کوئی پرتپال، سپیس ہتھ نہ کوئے لکائیا۔ بن ہر نامے سارے ہوئے کنگال، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہیا اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھو کھولو اُٹھ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ مات لوک جو مارگ آئے دس، جگ چوکڑی راہ جنائیندا۔ کُجگ چیو سارے گئے نٹھ، رہبر نظر کوئے نہ

آئیندا۔ دھیرج جت نہ تیر تھ تھ، اٹھسٹھ نیز نیناں نیر وہائیندا۔ گنگا گوداوری جمناسرتی نیز نیر رووے اٹھ، ساتک ست نہ کوئے ورتائیندا۔ سادھاں
 سنتاں رہیا نہ دھیرج جت، ست سروپ نہ کوئے سائیندا۔ ناڑ بہتر گھر گھر اہلی رت، امرت میگھ نہ کوئے برسائیندا۔ ہردے پر بھوکے نہ جائے وس،
 وصل حق نہ کوئے کرائیندا۔ امرت آتم نچھر جھرنائے نہ کوئی رس، مدھرا رس سرب پان کرائیندا۔ سری بھگوان نوجوان مہروان سب دے نالوں ہويا
 وگھ، گھر میلانہ کوئے ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر اں کلجگ انتم کھیل آپ دکھائیندا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر ویکھو مار دھیان، نو نو چار اندھیرا چھائیا۔ سرشٹ سبائی بھلا ڈھر گیان، سکھیا سچ نہ کوئے سمجھائیا۔ چاروں گنٹ کوڑ پر دھان، جوٹھ جھوٹھ
 کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو اچھیدا آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ لوکمت، اک دوجے ول نین
 اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پر تھمی چار گنٹ ساچی دے نہ کوئی جماعت، پٹی نام نہ کوئے پڑھائیا۔ لیکھا لکھ کے آئے جو قلم دوات، کاغذ شاہی نال رلائیا۔
 مورکھ گدھ انجان ڈھر دی سنے نہ کوئی بات، گر منتر پر بھ ہردے شبد نہ کوئے وسائیا۔ من واسنا نار ہوئی کمذات، گر مت بیٹھی گھ چھپائیا۔ کوڑی کریا
 ڈونگھا بھریا کھات، مورکھ ڈگن واہو داہیا۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کوئی ساتھ، پاربرہم برہم میل نہ کوئے ملائیا۔ ساچے پتن پار اترے نہ کوئی گھاٹ، ماہی
 ملے نہ بے پرواہیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ مایا ممتا بھوگ بلاس، گھر سہاگی کنت نہ کوئے ہنڈائیا۔ جگت واسنا ویکھن راس،
 سرتی شبدی گوپی کاہن نہ کوئے نچائیا۔ صاحب سوامی کسے دے نہ پاس، گھر میت نظر کوئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے اداس، ہو کالے
 لے رہے سٹائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناش، پاربرہم پر بھ تیرے ہتھ وڈائیا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے داس، جگ چوکڑی ایکا سیو کمائیا۔ تیرا سندیسہ دے
 کے آئے خاص، خواہش اپنی نال ملائیا۔ کلجگ انتم پر گٹ ہووے شاہو شتاباس، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا
 ساچا ور، ہر جو تیرے در سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، نمسکار نمو نمو سجدہ سیس جھکائیا۔ پاربرہم پتر میشور پروردگار ساڈا پینڈا گیا مک،
 کلجگ انتم ویلا آئیا۔ مہروان سری بھگوان تیرا بھانا کدے نہ جائے رُک، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ دو جہان تیری رکھ کے بیٹھے اوٹ، کلجگ انت پُرکھ

اکال آوے پھیرا پائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت نور رُشناپیا۔ دھرم دوارے سے اِکو کوٹ، دیوے بنک سچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرے در پر بھ الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاہیا۔ نچھر دھار پرگٹ ہو پر تکھ، بیس بیسا تیرا راہ تکائیا۔ نرگن رُپ پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں دے اپنی وتھ، وست امولک اِک ورتائیا۔ کلجگ انتم مارگ دس، سنجگ ساچا راہ چلائیا۔ کوڑی کرپا دے متھ، نام مدھانا اِکو پائیا۔ سچ دوار کھول ہٹ، بن ونجارا ہٹ چلائیا۔ چار ورنناں اِکو نام دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ ہر گھٹ سوامی ہر دے ہر گھٹ وس، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ امرت آتم دے رس، نچھر جھرنا اِک جھرائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ کایا مندر اندر کر واس، سرتی شبدی میل ملاییا۔ آتم سیجا کر بھوگ بلاس، آتم پر ماتم اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در بیٹھے سپس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، صدی میسویں دھیان لگائیا۔ چوڈاں طبق ہوئے حیران، چوڈاں لوک رہے گر لائیا۔ چوڈاں و دیا ملے نہ کسے بھگوان، چوڈس چند نہ نور رُشناپیا۔ اِک چار دا سمجھے نہ کوئی گیان، ایکنکار تیرا بھیو کوئے نہ پائیا۔ چوتھے بدھے نہ کوئی آن، چارے بانی چار کھانی سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ داتے جودھے سور پیر نوجوان، تخت نواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ اِک رکھائیا۔ منڈل راسی تیرا کھیل مہان، تھر گھر واسی تیری اِک سرنائیا۔ پُرکھ ابناشی تیری آن، سچھنڈ نواسی تیری اوٹ اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دے ساچا ور، کلجگ انتم جیو جنت سادھ سنت ساچے مارگ دے لگائیا۔ کلجگ بھلے جیو گوار، ہر دے ہر نہ کوئے وسائیا۔ چار کُنٹ دھواں دھار، جگت اندھیرا رہیا چھائیا۔ گر کے شبد نہ کوئے پیار، اِشٹ دیو نظر کسے نہ آئیا۔ گر در مندر مسجد شو دوالے مٹھ جگت سیاست کرے ہاہاکار، بھگت وراثت ہتھ کسے نہ آئیا۔ کرپا کر کرپا دھار، کرپا بندھ تیری اِک سرنائیا۔ تیرے وچھڑے تیتھوں یار، آتم پر ماتم گنڈھ نہ کوئے پائیا۔ کرپا کر ٹھا کر سوامی بند کوڑی کھول کوڑا، بجر کپاٹی کُنڈا لاہیا۔ امرت رس دے ٹھانڈا ٹھار، نچھر جھرنا اِک جھرائیا۔ انحد شبد وجا سچّی دھنکار، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ گھر مندر دیا باقی دے بال، نرگن جوتی جوت رُشناپیا۔ اپنا گھڑا نرگن نر ویر دے دکھال، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ تَدھ بن سوہے نہ کوئی کایا مندر سچّی دھر مسال، کعبہ حُجرہ محراب تیرا نور نظر نہ آئیا۔

جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، مورکھ گدھ دے پڑھائیا۔ پاربرہم کی تیری مایا، بے انت تیری وڈیائیا۔ کلج جیو جگت بھلایا، تیرا ناواں رسنا جہوا کہن کوئے نہ پائیا۔ کوڑی مایا ممتا وچ رلایا، ہوئے ہنگتا گڑھ تڑائیا۔ ساچی سنگتا دے میل ملایا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ آتم پر ماتم نہ کسے سمجھایا، پاربرہم پر بھ اپنا رنگ چڑھائیا۔ ساچا ناتا نہ کسے بندھایا، پُرکھ بدھاتا اپنا گھر دکھائیا۔ کوڑی کرپا جگت گایا، دھندا جھوٹھا جھولی پائیا۔ ساچا بندہ نہ بندگی لایا، بندنا اک نہ کوئے درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ منگی منگ تیرے دربار، دوئے جوڑ اک عرضوئیا۔ کرپا کر پر بھ سرجنہار، ایتھے اوتھے دو جہان لے ڈھوئیا۔ سرشٹ سبائی کر پیار، دُئی دویت ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو مندر دے دکھال، کعبہ اکو گھر نظری آئیا۔ سچ دوار سوہے سچی دھر مسال، جس دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ در منگن شاہ کنگال، اوچ نیچ رہن کوئے نہ پائیا۔ شبد گرو بن دلال، جگت دلالی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ناتا توڑ کال مہاکال، جن بھگت دے جنائیا۔ زرگن ہو کے چل نال، سرگن اپنی انگلی لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جیواں بھلیاں بھرم بھلیکھا دے کڈھائیا۔ سری بھگوان پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ آپ جنائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و جگ چوکڑی چلایا تہاڈا رتھ، سنجگ تریتا دوا پر کلج آپ ہنڈائیا۔ نام ندھان دیندا رہیا وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی مارگ دس، دہ دشا شبد پڑھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ دتار س، نیر سیر روپ وٹائیا۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، نو نو چار پندھ مُکائیا۔ کلج انت اندھیرا ویکھ اندھ، اندھکار ہو یا سرب لوکائیا۔ وشن برہما شو اُچی کوک سناون اپنا چھند، ڈھولا راگ اک جنائیا۔ کرپا کر پر بھو بخشند، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ترے گن مایا پیا پھند، تیج تیت سکے نہ کوئے تڑائیا۔ آتم تیری دے رند، پر ماتم کنت نہ کوئے ہنڈائیا۔ تٹی سکے نہ کوئی گنڈھ، گنڈھنہار کیوں بیٹھا گھ چھپائیا۔ در دوارے منگی اکو منگ، کلج اتم آونا بے پرواہیا۔ ویس وٹاونا سورے سربنگ، شہنشاہ اپنی دھار جنائیا۔ لوآں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھ، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ سچ سہنجنی سچ وچھاونی پلنگ، پاوا چول نظر کوئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی بے پرواہی انتر آتم گاونا اکو چھند، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ کلج کوڑا گیا ہنڈھ، سنجگ ساچا پریم مارگ اک لگائیا۔ کوڑی کرپا دُور کرنا گند، امرت رس اک

چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، لکھ چوڑاسی دے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی انت سمجھاوانگا۔ زرگن زرویر ویس وٹاوانگا۔ ساچے در سو بھا پاوانگا۔ نر نرائن اِک اکھواوانگا۔ وشن برہما شو مہیش نال ملاوانگا۔ گر اوتاراں آپ جگاوانگا۔ لہنا سب دی جھولی پاوانگا۔ جن بھگتاں دس اپنا بھیت، پڑا دُئی دویت اٹھاوانگا۔ آتم پر ماتم کر کے ہیئت، ساچا مارگ اِک چلاوانگا۔ نظری آواں نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکاوانگا۔ دُھر دی اگمی کھیل، خالق خلق آپ سمجھاوانگا۔ شبد سندیسہ اِکو بھج، چاروں کُنٹ بھرم چکاوانگا۔ جوتی چمکے نوری تیج، ساچا دیپ اِک رُشناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کھج لیکھا پور کر اوانگا۔ کھج لیکھا انت مُکائے گا۔ پر بھ اپنی دیا کمائے گا۔ کل کلکی ویس وٹائے گا۔ نہکلنک ناؤں رکھائے گا۔ شبد ڈنک اِک وجائے گا۔ دوار بنک اِک سہائے گا۔ شبد جیکار اِک لگائے گا۔ راج راجان شاہ سلطان آپ اٹھائے گا۔ جیو جگت جہان آپ جگائے گا۔ دھرم نشان اِک جھلائے گا۔ ست رنگ رُپ اِک دکھائے گا۔ ایکو اِگی مل کے پائے گا۔ ساچی سکھی سچ دکھائے گا۔ دھار تکھی دھار رُپ دکھائے گا۔ انڈھی کار کمائے گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو لکھ کے دتی چٹھی، تس لیکھا لیکھے لائے گا۔ کرے کھیل بیس پیسی، صدی بیسویں جانے اپنی متی، متر پیارا اِکو نظری آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا تھم اِک ورتائے گا۔ دُھر دا تھم ورتے جگ، جگھیون داتا آپ ورتائیا۔ کھج کوڑ گڑیارا جائے بھج، لوکمت رہن نہ پائیا۔ سنجگ ساچا دھرت مات دی گودی جائے سچ، بالا نگا رُپ آپ وٹائیا۔ سری بھگوان کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ست ستوادی دیوے اِکو وتھ، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ پر بھ سرنائی جائے ڈھٹھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کھج دُور دُراڈا جائے نٹھ، نیتز رووے نیر وہائیا۔ سری بھگوان کر کرپا دوہاں دا کرے اِک اِکھ، گھر ساچے لئے ملائیا۔ اِک دُوبے دی لوو مت، مت بھید دے مُکائیا۔ چارے جگ میری رت، رتی رت وچوں پرگٹائیا۔ انت وچھوڑا بیس بیس کٹ، چنتا سوگ نہ کوئے جنائیا۔ پر بھ سرنائی جانا وس، چرن کول ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ کھج انتم ہو خیران، پر بھ ساچے رہیا جنائیا۔ میرا محمد نال نشان، مہروان تیری سرنائیا۔ صدی ویہویں میلا انتم کر جہان، دو جہاناں والی دیا کمائیا۔ ساچے میاں تیری رحمت وڈ رحمان، رحم اِکو موہے بھائیا۔ صدق صبوری دے ایمان، عالم علما

کر اک پڑھائیا۔ تیرا کلمہ کائنات کلام، چوڑاں طبق شریعت تیرا نور نظری آئیآ۔ توں صاحبِ اخلاقی اک امام، اتھاقی ملیا بے پرواہیا۔ گستاخی ویکھ نہ کوئے
 نشان، معانی تیرے درتے پائیآ۔ ساقی بن کے دے جام، آبِ حیات پیالہ مکھ لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر
 سندیسہ اک سنائیآ۔ دُھر سندیسہ راج راجان، شاہ پاتشاہ آپ جنائیآ۔ صدی ییسویں کھیل مہان، بیس پیسا آپ کرائیآ۔ لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن
 دوویں دھار دکھائیآ۔ کلجگ لیکھا چکے آن، چار کُنٹ رہن نہ پائیآ۔ اکو وار تھت دوس کرے مہان، کنگ پندراں دے وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے
 ہون آن، در گھر ساچے سو بھاپائیآ۔ سب دے سنے آپ بیان، عدالت عدل اکو لائیآ۔ چار جگ دا لیکھا ویکھے آن، سبجگ تریتا دواپر کلجگ بھل کوئے نہ
 جائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زر نر نکار وڈی وڈیائیآ۔ زر نر نکار وڈیائی وڈ، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی اپنی
 دھاروں کڈھ، دھار دھار وچوں پرگٹائیندا۔ انتم حکمے اندر لے سد، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ شبد سرُپی پار کرے حد، حدود اپنی جھولی پائیندا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری انتم ور، نہہکنک نرائن زر، پُرکھ اکال دین دیال اکو ایک تھم ورتائیندا۔ پُرکھ
 اکال تھم ورتنت، وارتا سب دی ویکھ دکھائیآ۔ ٹھا کر سوامی صاحب بھگونت، بھگون اپنا بھویو چکائیآ۔ گرگھ ویکھ ساچے سنت، ست ستوادی آپ جگائیآ۔ گڑھ
 توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم کرے پڑھائیآ۔ چار ورن بنا ساچی سنگت، سنگ اپنا آپ رکھائیآ۔ دُوجے در کوئی نہ جاوے منگت، جس جن اپنا نام دان جھولی
 دیوے پائیآ۔ ہر کا بھو نہ جانے کوئی پنڈت، شاستر سمرت سمجھ کوئے نہ پائیآ۔ آد جگاد اک اکھنڈت، برہمنڈ کھنڈ ویکھے چائیں چائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن میلا سبج سبھائیآ۔ ہر جی میلے گھر گمبھیر، گونتا وڈ وڈیائیآ۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سریر، اگنی تت بُجھائیآ۔
 امرت بخشے نچ نیر، سیر اکو مکھ چوائیآ۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، اوچ نیچ رنگ رنگائیآ۔ درس دکھائے بے نظیر، نظر نظر نال ملائیآ۔ چوٹی چاڑھے پھڑا خیر، ادھ
 وچکار نہ کوئے رکھائیآ۔ بدل دیوے آپ تقدیر، تدبیر اپنی دے جنائیآ۔ در درویش پیغمبر پیر، حضرت بیٹھے سیس بُجھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن میلے پھڑ پھڑ اپنی بانہیا۔ ہر جن میلے سچ دوار، درگاہ ساچی ملے وڈیائیآ۔ پورب جنم دا لہنا دینا دے نوار، لیکھا

اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجک انتم ویکھنہار آپ کرتار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان لئے اٹھال، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ سنت سہیلے رکھے نال، جگک اپنا سنگ نبھائیا۔ گرگھ ویکھے دُھر دے لال، لالن اکو رنگ چڑھائیا۔ گرسکھاں کرے سدا پرتپال، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ مُریداں مُرشد دیوے جلوہ نُور جلال، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ کلجک انتم کھیل کرے بے مثال، بے پرواہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگک چوکڑی نو نو چار انتم ڈیرہ رہیا ڈھاہیا۔ نو نو چار کئے پندھ، لوکمت رہن نہ پائیا۔ ست ستوادی ستجگ دھار بنائے اگئی بنت، ستجگ ڈھولا اکو گائیا۔ چار ورن پوری کرے منگ، گر اوتار پیر پیغمبر آسا منسا پور کرائیا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ اکو مارگ دئے دکھائیا۔ آتم برہم اک انند، پاربرہم میلا سچ سُبھائیا۔ جگک جنم دی ٹٹی گنڈھ، بندھن اکو نام رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سہیلے لئے پھڑ، کایا پوڑے ساچے چٹھ، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ محل اٹل ٹھا کر سوامی، گھر گھر وچ سو بھاپائیندا۔ بودھ اگادھ شبد اناد سنائے بانی، رسنا جہوا بتی دند نہ کوئے ہلائیندا۔ امرت رس نچھر جھرنا دیوے ٹھنڈا پانی، سر سروور اک نہائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیوے دُھر نشانی، تیر نرالا انیالا اک چلائیندا۔ آون جاون دو جہان ہر جن چکے کانی، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ دیونہارا پد نربانی، نربان پد اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجک تیری انتم ور، ہر بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگتاں رنگ چاڑھے انمول، اٹل ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ساچے کنڈے دیوے تول، نام ترازو اکو اک دکھائیا۔ بند کوڑی تاکی کنڈا دیوے کھول، دُئی دوتی پڑدا دئے اٹھائیا۔ ہر گھٹ سوامی ہر دے انتر آتم جائے مَوَل، مَوَل اپنی سیو کمائیا۔ پورب جنم کرم لیکھا پورا کرے کیتا قول، قول اقرار کیتا بھل کدے نہ جائیا۔ دیوے وڈیائی پُر دھرنی دھرت دھول دھول، مہروان سر اپنا ہتھ لکائیا۔ ہر کا بھو کوئی نہ پاوے پنڈت پاندھا رول، رولا پاوے سرب لوکائیا۔ گرگھ ورا جانے جس سنگر اندر وسیا کول، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔ امرت دھار سچ پیائے اگئی پائیل، رس مٹھا اک دکھائیا۔ سچ پریتی گھولی گھول، گھول گھمائی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک درڑائیا۔ دُھر سندیسہ ہر کا نام، ہری ہر نرائن آپ جنائیندا۔ امرت آد جگادی اک جام، سچ پیالہ رس دکھائیندا۔ نرگن سرگن پورن کرے کام، نشکام اپنی سیو

کمانیندا۔ آتم پر ماتم دیوے اک آرام، سچھنڈ دوارا آرام گاہ اک سہانیندا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت کرے پروان، نام پروانہ اکو اک وکھانیندا۔ کر کپا جس دیوے اپنا گیان، سو گرگھ دوجی کُتب پڑھن کتے نہ جانیندا۔ چو داں و دیا ہون خیران، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چار ورنناں دیوے اکو و، چار کُنٹ اکو رام اکو نام اکو کام اکو پیغام مُرشد مُرید سُنید دید عید چند نور اک چکمانیندا۔

* ۷ کنگ ۲۰۲۰ بکرمی امر سنگھ جیٹھووال دے نوت جیٹھووال دربار وچ *

بھگت سہیلا ہر نرنکار، ہری ہر ہر دوارے سو بھا پانیندا۔ نت نوت پاوے سار، جگ چوکڑی ویکھ وکھانیندا۔ درشن دے آگم اپار، الکھ اگوچر دیا کمانیندا۔ گھر مندر دیکھ جوتی بال، اگیان اندھیر مٹانیندا۔ آتم پر ماتم سے نال، سگلا سنگ جنانیندا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جیون جگت اک سمجھانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے ویکھ وکھانیندا۔ بھگت بھگوان ٹھانڈا در، گھر گھر وچ جنایا۔ جس مندر سوامی جائے وڑ، تس بنک ملے وڈیایا۔ نرگن نوری جوت دھر، دھرنی دھرت دھول سہانیا۔ کرتا پڑکھ پر بھ کرنی کر، اکل کل دے جنایا۔ روگ سوگ چنتا و جوگ ہر، ہر جو بیڑے نام چڑھایا۔ جنم مرن بھے چکے ڈر، بھے بھیانک ڈیرہ ڈھاہیا۔ شبد اگئی باہوں پھڑ، بھو ساگر لے ترانیا۔ لے کے جائے ساچے در، درگاہ ساچی خوشی منانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگتن سنگ سدا رنگ راتا، پار برہم بے پرواہیا۔ چرن کول سچ بندھے ناتا، گھر میلا سچ سبھانیا۔ دھر دھام دی سنائے گاتھا، سکھ رام روپ جنایا۔ بودھ اگادھی دسے پاٹھا، پوجا سمرن اک درڑانیا۔ لیکھا جانے اتا تھ اتا تھ، دین دیا آپ کمانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن مینا بے پرواہیا۔ بھگتن مینا بن کے آپ، پر بھ اپنی دیا کمانیندا۔ دھر درگاہی سچا جاپ، سو سنگر آپ جنانیندا۔ کوٹ جنم دے اتار پاپ، دُرمت آپ دھوانیندا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، گھر چند نور چکمانیندا۔ پار برہم برہم بنائے سجن ساک، سگلا سنگ رکھانیندا۔ شبد اگئی چاڑھ راتھ، بن رتھواہی ویکھ وکھانیندا۔ پار اتار اپنے گھاٹ، ڈو نگھی بھوری ڈیرہ ڈھاہندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں پیکھ ویکھ دیال، دیکھیا اپنی دئے جنائیا۔ بدھ بیک ویکھ گھر دھرم سچی دھرمسال، دھرم
 دوارا اک جنائیا۔ دُھر دا لیکھ جانے آپ پرتپال، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ جگ چوکڑی وپس کمال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن ہر
 دیوے مان وڈیائیا۔ وڈیاون کو پر بھ ایک سوامی، ہر وڈا وڈا اکھوائیندا۔ آد جگاد انترجامی، دُھر دی بانی راگ الائیندا۔ شبد انادی اکھ کہانی، بدھ مت بھيو
 کوئے نہ آئیندا۔ سچھنڈ دی ست نشانی، ست ستوادی آپ پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمائیندا۔ جن بھگت پر بھ
 ویکھے ایک، ایککار وڈی وڈیائیا۔ ساچی دے کے دُھر دی ٹیک، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ لیکھا جانے الکھنا لیکھ، الکھ اگوچر اپنا بھيو چکائیا۔ وسنہارا
 انڈھڑے دیس، دیس دستر سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے میل ملائیا۔ بھگت ملائے بھاء بھگتی،
 بھگون اپنا رنگ رنگائیندا۔ پھڑ اٹھائے آد شکتی، شاہ پاتشاہ حکم ورتائیندا۔ پنج تت چکے نہ کوئی ارتھی، عرشی پریتم کھیل کھلائیندا۔ صاحب سلطان پر م پُرکھ
 جن بھگت جنائے اک برسی، رت رتڑی نال رلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل بھگتاں انتر، آتم
 پر ماتم آپ کرائیا۔ پون سواسی ساچا منتر، شبدی شبد جنائیا۔ ہر گھٹ کھیل کرے بدھ انتر، انتر انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ سو بھنیک گگن گگننتر، گرہ منڈل
 گوپی کاہن راس وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کرے کھیل صاحب ستگر، ست ستوادی
 ویکھ وکھائیندا۔ جنم کرم دا لیکھا دُھر، دُھر درگاہی جھولی آپ بھرائیندا۔ بن نیتز لوچن ویکھے کر کے غور، گہر گبھیر کھوج کھوجائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے
 گھور، ساچا چند نور چکائیندا۔ زرگن سرگن پکڑے ڈور، ڈوری تند اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں ویکھے لوڑ، لوکمت زرگن سرگن ہو کے
 آئیندا۔ جوت سروپی آئے دوڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ویکھن کو پر بھ آئے ٹھاکر، شاہ
 پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جگت جہان دُونگھا ساگر، وڈ بھوری پھول پھولائیا۔ لیکھ چکا کایا گاگر، پنج تت مائی خاکی سو بھاپائیا۔ ونج کرائے اک سو داگر، وست
 امولک نام ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد ہوئے سہائیا۔ آد جگاد ہوئے سہاتک، صاحب ستگر ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ پُرکھوتم ساچا

نایک، نایکا دیکھے چائیں چائیا۔ شبد انادی کر ہدایت، حدیث ساچی اک جنائیا۔ جن بھگتاں کرے سدا حمایت، سچ رفیق نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگر اک اکھوائیا۔ ہر سنگر اکھوائے اک پر بھ، بھو کوئے نہ پائیندا۔ آر پار کنارہ نہ کوئی حد، وڈا چھوٹا سمجھ کسے نہ آئیندا۔ بن ہر کرپا کوئی نہ سکے لبھ، کوٹن کوٹ لوکمت بن بن پاندھی چاروں کنٹ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بھو آپ چھپائیندا۔ اپنا بھو رکھے اوہلے، بے انت وڈی وڈیائیا۔ گرگھ ورلے پڑدا کھولے، جس جن ساچی بو جھ بھجائیا۔ نام کنڈے ساچے تولے، بن کے تولا دھر درگاہیا۔ زرگن ہو کے آتم مولے، پر ماتم رنگ چڑھائیا۔ دھر دوار ساچا کھولے، گھر وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن دیونہار وڈیائیا۔ ہر جن وڈیائی مات جنم، جنم کرم پر بھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا چکا ورن برن، ورن آتمک اک سمجھائیندا۔ کرتا پڑکھ بن کے کرنی کرن، کاریا کرم آپ سمجھائیندا۔ سنگر سرنائی ساچے چرن، سچ چرنودک امرت گھ چوائیندا۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، دید عید اکو نور رُشائیندا۔ پنچ وکار مول نہ لٹن، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ گرگھ پوڑے ساچے چڑھن، سنگر ساچا میل ملائیندا۔ مل کے ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دیونہارا دان، سرن اکو گھر وکھائیندا۔

* ۱۱ کنگ ۲۰۲۰ بکرمی ماہلا سنگھ دے نوٹ جیٹھووال دربار وچ *

ہر درشن ترسن لوک پرلوک، دو جہان دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھن اوٹ، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ کون ویلا پر بھ دیوے سچ سلوک، دھر فرمانا نام جھولی پائیا۔ ساچا مندر سہائے قلعہ کوٹ، بنک ملے اک وڈیائیا۔ نردوشیاں اپر کوئی نہ لاوے دوش، مہر نظر نین تکائیا۔ نو نو چار بیٹھا رہیا خاموش، اچی کوک نہ کوئے الائیا۔ کلج اتم اپنی پوری کرے لوچ، آسا اکو اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دینا دھر جوگ، ساچی سکھیا سچ پڑھائیا۔ جنم کرم ملاوا دھر سنجوگ، دیوے وجوگی روپ کٹائیا۔ گھر دیوے درس اموگھ، گرہ مندر پھیرا پائیا۔ دست اگم چنگائے چوگ، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ دو جہان رکھن آس، آسا اپنی آپ پرگٹایا۔ کون ویلا پر بھ کرپا کرے ابناش، ابناشی اپنا بھو چُکایا۔ سچ دوارے آ کے پاوے راس، گھر مندر خوشی منایا۔ چرن کول دیوے بھرواس، بھرواسا اپنا اک بندھایا۔ آد جگاد کوئی نہ ہووے نراس، جس سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ کلج اتم جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خواہش اپنے نال ملایا۔ جگت اندھیر کر پرکاش، ساچا نور جوت رُشٹایا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے اداس، غمی خوشی نال ملایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اک اٹھایا۔ لوک پر لوک تگن راہ، نیتز نین اٹھایا۔ کون ویلا پر بھ درشن دیوے آ، دید عید چند رُشٹایا۔ کون وقت پر بھ بنے سچ ملاج، ساچا بیڑا کندھ اٹھایا۔ کون ویلا پر بھ نور جوتی جلوه دے درسا، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ کون وقت پر بھ گھر مندر ہے ڈیرہ لا، سچ سنگھاسن سو بھاپایا۔ کون ویلا پر بھ آلس نندرا دے مٹا، نج نیتز اک کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ لوک پر لوک رہے جھک، سپس جگدیش چرن رکھایا۔ کون ویلا پر بھ پینڈا جاوے مک، صاحب سنگر دے سمجھایا۔ تیرا نشانہ نہ جاوے اک، تیر انداز تیری وڈیایا۔ سچ محلے ہے اٹھ، پڑا رہن کوئے نہ پانیا۔ دس بھو کیوں بیٹھا چپ، سن سادھ نہ کوئے چترایا۔ تیرے کولوں رہے بچھ، بے پہچان دے سمجھایا۔ کس کارن بیٹھوں لگ، زرگن اپنا کھ بھوایا۔ بھگت بھگوان ویکھ لاڈلے ست، در تیرے سو بھاپایا۔ لوک پر لوک ہووے اجل کھ، دو جہان ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی سرنایا۔ لوک پر لوک کہن پر بھ ایک، ایک کار تیری سرنایا۔ سنت سہیلے آ کے ویکھ، بے پرواہ پھیرا پانیا۔ تیرے نال کرن ہیئت، نت نوت دھیان لگایا۔ برہوں ویراگ وچھوڑے کیتا چھیک، چھنی اپنا آپ کرایا۔ آ بھرا گے دیس، اگم پڑکھ تیری وڈیایا۔ تیرا گھڑا لیتے پیکھ، نیتز نین ریحھایا۔ تیری گودی لیتے کھید، بن مالک روپ سخایا۔ تیتوں مل کے کھولیتے بھیت، پڑا اوہلا کوئے رہن نہ پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ تیری شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ میرے سلطان، لوک پر لوک رہے جس گایا۔ آد جگادی نگہبان، زرویر پڑکھ تیری سرنایا۔ ست پڑکھ زرنجن نوجوان، بے نظیر تیری رُشٹایا۔ سچھنڈ نواسی ساچے کاہن، کول نین سو بھاپایا۔ مقامے حق بی پھر امام، آمد تیری سچی بھایا۔ وڈ شاہو بھوپ وچ جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو

دینا ساچا ور، شہنشاہ تیری وڈیائیآ۔ شہنشاہ میرے راج راجان۔ بھوپت بھوپ وڈ سلطان۔ ست سرؤپی مرد مردان۔ اکھ اگوچر نوجوان۔ تخت نواسی
 حکمران۔ شبد انادی تیرا فرمان۔ درگھر ساچے درشن دینا آن۔ زرگن زرویر رُپ وکھان۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ملے
 میل سری بھگوان۔ سری بھگوان پُرکھ اکال، اکل کل تیری وڈیائیآ۔ لوک پرلوک کرن سوال، در سوالی جھولی ڈاہیا۔ ویکھ مُرشد مُریداں حال، محبوب
 مُجبت اپنی توڑ نبھائیآ۔ صاحب سَنگر تیری گھالن رہے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیآ۔ ست پریتی نبھے نال، گھر میلا سچ سُبھائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیآ۔ شاہ پاتشاہ سچ بھگوان، جن بھگتاں آپ جنائندا۔ لوک پرلوک رل مل ڈھولا گان، صفتی سوبلا
 راگ سبھائندا۔ کلجگ اتم کر پچان، بے پچان میل ملائندا۔ انڈٹھری دست دے دان، امولک جھولی آپ بھرائندا۔ ساچی گوک کھول ڈکان، جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائندا۔ ساچی سکھیا بھگت بھگوان گر سکھ، ہر سَنگر سچ جنائیآ۔ ڈھر دا لیکھا دیوے
 لکھ، پورب لیکھا اپنی جھولی پائیآ۔ سرب جیاں دا سانجھا پت، لکھ چوڑاسی ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سنت سہیلے کر کے ہت، ہتکاری میل ملائیآ۔ لکھ چوڑاسی سرشٹی
 جت، ہار سب دی جھولی پائیآ۔ جن بھگتاں لیکھ انوکھا لکھ، دھوکھا دغا نہ کوئے کمائیآ۔ موچھا دیوے نہ کوئی سکھ، صاحب سَنگر اتم آپے ہووے سہائیآ۔
 پچھلے متراں لئے بچھ، اگے پتراں دے وڈیائیآ۔ پر بھو ہتھ سب کچھ، کمی کوئی رہن نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ہر جن اپنے لیکھے لائیآ۔ ہر جن لیکھے لائے آپ، نہ ہر اپنے رنگ رنگائندا۔ ایتھے اوتھے بن کے باپ، پتا پوت گود سہائندا۔ ست دھرم دا سچا جاپ،
 ست ستوادی آپ جپائندا۔ کوٹ جنم اتار پاپ، پت پُنیت آپ دکھائندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نہ، مہاراج شیر
 سنگھ وشنو بھگوان، دیونہارا ڈھر دا دان، جم پھاس آپ کٹائندا۔

* ۱۲ کنگ ۲۰۲۰ بکرمی سنت ہر بھجن سنگھ کھجالا دے نال اچل نگر بٹالا ضلع گرداسپر *

جگت سنساریاں جگت میلا، کھیلے کھیل جگت لوکانیا۔ سنتاں سنگ سنت سہیلا، ست ستوادی ست سرُپ سمانیا۔ بھگتاں میل بھگت سوہے ویلا، سہنجی گھڑی سوہا پانیا۔ اشٹ درِشٹ کھلا ویلا، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈانیا۔ نہ کوئی گرو نہ کوئی چیلا، مُرید مُرشد رُپ نہ کوئے دکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ سوہنا ویلا ہوئے سہنجنا، وجے سچ ودھانیا۔ سنت دوارے سنت مجنا، دُرمت میل نظر کوئے نہ آنیا۔ شبد انادی برہم برہادی سنگر اکو گجنا، نام ندھان دُھن راگ شنوایا۔ برہم وشن کھیل سورا سر بگنا، نت نوت آپ کرا نیا۔ سنت مل سنت باہر واسنا مول نہ بھجنا، انتر آتم کھوج کھوجانیا۔ انتر یامتا وچوں انتر جامی لبھنا، سنگر سورا بے پرواہیا۔ کایا کپڑ نہ پڑدا ڈھکنا، اوڈھن جگت نہ کوئے دکھانیا۔ لاؤنا کوئی نہ اج پجنا، بھيو ابھیدا دیو سمجھانیا۔ کس مندر بہہ کے سبنا، کس گرہ اپنا ڈیرہ لایا۔ کون کنت سہاگی گھر اپنا سدنا، سٹی ویکھ جگت لوکانیا۔ بن مکے کعبیوں کرنا ججنا، مُرشد نور نورانہ درشن پانیا۔ میل ملاوا اُپر شاہ رگنا، گھر ساچے خوشی رکھانیا۔ کون منزل کون کوٹ کون دشا کون مندر کون دوار کون گرہ کون قدم کون چرن آگے لنگھنا، کون تاکی کُنڈا بند پردہ اک اٹھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا گھر وچ گھر، کون محل ڈیرہ لایا۔ اپنی دسو سچ کہانی، دوسر کہن کوئے نہ پانیا۔ مانس ہو کے بنی ساچی رانی، کیوں بھرے بھلی لوکانیا۔ امرت آتم پینا ٹھنڈا پانی، نچھر رس جھرنا اک جھرانیا۔ گھر میں امر اپد محل اٹل وچ نشانی، دیا باقی کون رُشانیا۔ بودھ اگادھ کون سنی اگئی بانی، رسنا جہوا بتی دند راگ راگنی نال نہ کوئے رلایا۔ کون پیر ملیا شاہ سلطانی، کون انگیکار اکھوانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھنہارا اپنا گھر، کس گھر بہہ کے اپنا کنت منانیا۔ سرشٹ سبائی گئی سوں، گوڑھی نیند جگت دکھانیا۔ سنگھڑ سبجی سوانی کون دوارے رہی بھوں، آپ اپنا بل رکھانیا۔ کس کارن انتر آتم اُپجیا گوں، آسا کون ودھانیا۔ کون سناوے دھر دا ناؤں، نر نرکار کون ملانیا۔ کون پھرے اگئی باہوں، پنج تت نظر کوئے نہ آنیا۔ کون دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر مہر ہتھ ٹکانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنت سوانی دس سنگر ہانی کون گرہ بیٹھا سچ وچھانیا۔ سنگھڑ سبجی سوانی کون، سجن کون رنگ رُپ وٹانیا۔ کون سہیلیاں آئے دس،

کنت ملیا بے پرواہیا۔ کون اُچ منار آئے سن، سچ دوارے سو بھاپایا۔ کون آتم پر ماتم مل مل آئے ہسن، ہنس مکھ اپنی خوشی جنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اک ور، کس بدھ اپنا کنت منایا۔ کون بدھ منیا کنت، دسو سکھی کر پیار۔ کون چڑھیا رنگ بسنت، اتر نہ جائے وچ سنسار۔ کون مہما سنی اگنت، لکھن پڑھن توں باہر۔ کون دھام سو بھاؤنت، نرمل دیپ جوت اُجیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا سچا گھر، جس گھر ملے کنت بھتار۔ دس سکھی اوہ کیہڑا میت، جو آسا پور کرایا۔ سچ سناوے کیہڑا گیت، کون راگ الایا۔ اکو دھام اگم اتھاہ دکھائے بن مندر مسیت، شو دوالا مٹھ گردر نظر کوئے نہ آیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت نرگن نرور رہے ٹھنڈا سیت، سیتل اپنی دھار جنایا۔ اندر باہر گیت ظاہر نرگن سرگن بنا سچا میت، متر پیارا اکو اک نظری آیا۔ اُسدے ملن دی دس ریت، کون گلی کون کوچا کون محلا کون منزل کون پوڑا کون ڈنڈا کون دوار دے چڑھایا۔ کون سکھیا لئی سیکھ، کون دوارے ملی بھیکھ، کون گھر مٹی ترسنا تریکھ، اگنی تت رہن نہ پایا۔ سچ کنت کون سیجا کرے پریت، بیٹھا رہے اتیت، نظر نہ آئے ہر اندھ بٹھ، دوئے لوچن کم کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اک در، کس بدھ ملے سچا ماہیا۔ کس بدھ پایا سچا ماہی، بن سکھڑ سبھی رانی۔ کون بدھ ملیا بے پرواہی، آتم پر ماتم کھیلے کھیل بن بن ہانیاں ہانی۔ سچ دھام دی دس نشانی، جتھے وسے پُرکھ سلطانی۔ بخشے چرن دھیانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا اک در، جس گرہ ملے مرد مردانی۔ جس دا کنت رنگیلا شہنشاہ سو پُرکھ نرنجن اٹھے پہر کملیاں کوجھیاں گلے رہیا لگائی، دوس رین گھڑی پل نہ ونڈ ونڈایا۔ جاگرت جوت دیکھے تھاؤں تھائیں، آلس نندرا نہ کوئے رکھایا۔ گھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت وچوں آپ اپنے لئے اٹھائی، جس نال اپنا ناتا جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا گھر، تے اپنے سنگ رکھایا۔ دسو کنت سہاگی رنگا، رنگ رلیاں مانے بے پرواہیا۔ وسے کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ بگلا، اچی چوٹی ڈیرہ لایا۔ اٹھے پہر گاوے چار منگلا، گیت گو بند الایا۔ شرع شریعت رسی تند نہ کوئی سنگلا، ڈوری بندھن نہ کوئے بندھایا۔ سد سماوے پرماندنا، اند اند وچوں پرگٹایا۔ سچ سوامی سورا سرنگنا، صاحب سلطان ہر رگھرایا۔ جس سکھی اوس چرن کری بندنا، بن بندگیوں لیکھے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

بچھنہارا اوہ گھر، جس گھر ناری نر نرائن مل کے خوشی منائیا۔ کون دوارے ملے ناری، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ بن نیز لوجن نین کرے دیداری، درس اکو اک پائیا۔ بن مد پیالے پیتیاں چڑھی رہے خُماری، رس اکو نظری آئیا۔ جس ملیاں مایا ممتا ہوئے ہنگتا جوٹھ جوٹھ کوڑی کر یا مٹے بیماری، روگ سوگ چنتا دکھ کوئے رہن نہ پائیا۔ سو منزل دسو سچ اٹاری، کون کُنڈا تاکی باری کھڑکی رہیا لگائیا۔ کس بدھ نر مل جوت کرے اُجیاری، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بچھنہارا سچا گھر، جس گھر مل کے ملن دی دوجی آس رہے نہ رائیا۔ متھا ٹیکنا اکو متھا، مستک سیس جھکائیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے سٹائے اپنی کتھا، اکتھ کہانی آپ جنائیا۔ امیوں رس دیوے اکو رسا، رس رسیا مکھ چوائیا۔ سوہنگ روپ ہو کے آتم پر ماتم وسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کرے پرکاش کوٹن رو سسا، جوت نر گن دے وڈیائیا۔ تیر نرالا جس سٹنگر کسا، نکھی مکھی دھار دکھائیا۔ جگت وکار تِس چرن دوارے ڈھٹھا، کوڑی کر یا میٹ مٹائیا۔ سنت جناں مل سنت اک دوجے نوں کہن اچھا، اچھی طرح سمجھائیا۔ جگت بندھن بٹھ نہ کوئی رسا، پریم ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ چو کڑی سب دی کرے رچھا، رچھک دیاوان دیندھ ٹھا کر سوامی الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے نظیر شاہ حقیر راؤ رنک اوچ نیچ شاہ سلطان اکو گیت بن تقدیر تدبیر لکیر تصویر گنی گہیر اپنی اک جنائیا۔

* ۱۴ کنگ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

سچ سگھاسن ہر جو سچے، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھرن بجے، اٹھ اٹھ واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ایکا سدے، سچ سندیسہ نام جنائیا۔ کرے کھیل سورا سر بگے، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ سچ دوار آؤنا بدھے، بندگی اکو اک درسائیا۔ اپنی وست چک لے آؤنا کندھے، دھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ سچ نگارہ اکو وجے، توں ہی توں ہی راگ الا ئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کر آؤنا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچ دوار اک سہاؤنا، ساچے دھام سو بھا پائیا۔ ساچا وقت آپ سہاؤنا، دیوے وار تھت وڈیائیا۔ روپ انوپ آپ پرگٹاؤنا، شاہو

بھوپ بن سچا شہنشاہیا۔ دھر فرمانا اک جناؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جگ چوکڑی پندھ مکاؤنا، کلجگ انتم وکھ وکھائیا۔ دھر دا بھيو ا بھید گھلاؤنا، پار برہم
 پر بھ پڑ دا دے اٹھائیا۔ ساچا مارگ اک جناؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، سو صاحب آپ
 کرائیا۔ زرگن دھار جوت نور پرگٹ، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سچ دوارے بہے سچ، ہر سجن سو بھاپائیا۔ چار جگ دے وچھڑے لئے سد، صدا ا کو نام سٹائیا۔ پار
 کرائے پچھلی حد، مارگ اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کرنی کرے
 کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہار، زرگن سرگن کھیل کرائیا۔ لیکھا جان دھر دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ مان دے گر اوتار، پیر پیغمبر
 بوجھ بھجھائیا۔ سٹاؤندا رہیا سچا گفتر، نام سندیسہ اک الایا۔ جناؤندا رہیا اپنی وار، گیت گو بند اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل آپ جنائیا۔ ساچی کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جگ چوکڑی چلاونہارا رتھ، زرگن سرگن وکھ وکھائیندا۔ کلجگ انتم
 ہو پرگٹ، جوتی جامہ روپ دھرائیندا۔ ساچا نور کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ دو جہاناں اکو راس، منڈل منڈپ آپ پوائیندا۔ کھیلے کھیل پر تھی
 آکاش، گگن منڈل سو بھاپائیندا۔ زرگن زرگن دیوے ساتھ، سرگن سرگن بوجھ بھجھائیندا۔ میٹے رین اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چڑھائیندا۔ چار
 ورن بنائے اک جماعت، چارے کھانی پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگونت،
 ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ اپنا ویس وٹائیا۔ پورن جوت سری بھگونت، بھگون اپنی دھار رکھائیا۔ آد جگاد مہما گنت، لیکھا لکھ سکے
 کوئی نہ رانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، دھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ دھر دی دھار کر پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل
 کھلائیندا۔ سچ دوار کھول ہٹ، بن ونجارا ونج وکھائیندا۔ ویس دھر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیندا۔ دو جہاناں کر کے وس، لو آں پُریاں برہمنڈاں
 کھنڈاں محکم ورتائیندا۔ بھگت سہیلے مارگ دس، گر چیلے بوجھ بھجھائیندا۔ سنت سجن دیوے رس، گھر جھرنارس امرت اک جھرائیندا۔ گرگھاں رکھے دے کر
 ہتھ، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ گرگھاں کھولے اپنی اکھ، نج نیزہ درس کرائیندا۔ لہنے پاناڑی رت، رتی رت آپ مہکائیندا۔ جانہارا مت گت، گت مت

اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ کرے کھیل دین دیاں، دینن دیکھے چائیں چائینیا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ترے گن مایا میٹ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشائیا۔ چار جگ دا حل کرے سوال، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کجگ جو گھالن گئے گھال، تہناں کیتی گھال لیکھے پائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال، بن سگی سنگ نبھائیا۔ شبد اناد وجائے تال، انادی راگ سنائیا۔ ایہتے اوہتے کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ شبد سروپی بن دلال، ساچا ونج اکو ہٹ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان بے پرواہیا۔ مہروان ہر کرتا پُرکھ، وڈ پُرکھو تم اک اکھوائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے وکھائیندا۔ جن بھگتاں کرے سدا ترس، دیاوان آپ ہو جائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، دُرمت میل دھوائیندا۔ ساچی کرے کھت پڑھت، بن قلم شاہی گنڈھ پوائیندا۔ اپنے ملن دی دتے شرط، لاشریک آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار آپ وکھائیندا۔ ساچی دھار وکھائے ایک، اینکار وڈی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ٹیک، پاربرہم برہم دیکھے چائیں چائینیا۔ نرگن سرگن دھار بھیکھ، سرگن نرگن بوجھ بُجھائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ سچ محلے کھیلے کھیل، خالق خلق سچا شہنشاہیا۔ شاہو بھوپ بن نریش، دہ دشا حکم ورتائیا۔ جن بھگتاں کرے اپنا ہیت، بن ہتکاری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھار آپ جنائیا۔ ساچی دھار دتے بھگوان، بھگون اپنی دیا کمائیندا۔ جس دا ملے نہ کوئی نشان، سو نشانہ اک جھلائییندا۔ جس دا رکھدے سارے مان، سو ابھمانی میٹ مٹائیندا۔ جس دا گاؤندے سارے گان، سو گیت گوہند آپ الائیندا۔ جس نوں کہندے مرد مردان، سو مردانگی آپ کمائیندا۔ جس دا نور بے پہچان، نیتر نین نظر نہ آئیندا۔ جس نوں کہندے نرگن روپ سری بھگوان، ست سروپی پھیرا پائیندا۔ سو کھیلے کھیل نوجوان، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دا دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ انتم اودھ پگی آن، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جامہ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائیندا۔ نو نو چار دیکھے مار دھیان، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ گر اتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے بیان، پورب لیکھا سب دا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کماندا۔ ساچی کرنی کمائے ایک، اکل کل دھاری دیا کمائیا۔ ہر جن ساجن لئے پیکھ، نیز لوچن نین اک گھلایا۔ پاربرہم
 پر بھ وکھائے سہنجنا دیس، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیا۔ بھوپت بھوت بن نریش، نر نرکار سو بھاپائیا۔ ڈھر دا دیوے سچ سندیس، سُننہہڑا اکو نام جنائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر در گھر ساچے سارے ہوئے پیش، پیشی اکو گھر بھگتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا پڑدا آپ
 اٹھایا۔ ڈھر دا پڑدا دیوے کھول، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ شبد انادی اکو بول، جگ وچھڑے لئے ملایا۔ نرگن سدے اپنے کول، در دوارا اک سمجھایا۔
 ویکھے آپ بیٹھ اڈول، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی دے
 سندیس، ہر سدا نام جنائیا۔ پُرکھ ابناشی دھریا بھسیا، پاربرہم روپ انوپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آکے ویکھو سمبل دیسا، محل اٹل کری رُشائیا۔ نرگن
 دھار دو جہاناں نیتا، شہنشاہ اکو اک اھوایا۔ جس دا آد جگاد کوئی نہ جانے پیشہ، انت کہن کوئے نہ آئی۔ جس اُپجائے وشن برہما شو ہمیشا، گنپت اپنا رنگ
 وکھایا۔ جس پرگٹائے کروڑ تیتیس، سُرپت اند مان رکھایا۔ جنھ گر اوتار پیر پیغمبر دتا نیندا، سدا اکو گھر جنائیا۔ سو صاحب سلطان پُرکھ ابناش دو جہان
 وینہدا، بن اکھاں ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سچ محلے سچ دوار سچ سنگھاسن محل اٹل اگم اتھاہ ہندا، بھومکا نظر کسے نہ آئی۔ ست سندیس اکو کہندا، سچ ساچی آپ
 جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا تیری بھگوان، پر بھ ساچے سچ بھائی۔ تیرا سُنیا اک
 فرمان، وٹی گھر ودھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا راہ تکان، بیٹھے دھیان لگایا۔ کون ویلا سدے آپ مہروان، مہر نظر اٹھایا۔ جا کے سجدہ کریئے سلام،
 سیس جگدیش جھکایا۔ اس نوں منیئے اک امام، پروردگار اک اھوایا۔ جس دا کلمہ حق کلام، کائنات کرے پڑھایا۔ جس دا منتر ستنام، نام ست اک
 رکھایا۔ سو کھیل کرے وچ جہان، دو جہاناں والی پھیرا پائیا۔ جس دا جھلے اک نشان، ست رنگ وٹی ودھایا۔ تس نوں منیئے اگئی کاہن، آد جگاد لکھ
 چوراسی گوپی رہیا ہنڈائیا۔ اُس دے چرن کریئے دھیان، چت چرن کول اک رکھایا۔ سو دیوے سچا مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، آد جگاد اک اھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، پر بھ تیرے اگے عرضوایا۔ جگ چو کڑی تیرے در توں لین، بھکھک

بھکیا جھولی پائی۔ آد جگاد بھانا تیرا سہن، اپنی چلے نہ کوئے چترائی۔ تیرے ہتھ لہن دین، دیونہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ تیرے در منگ پر بھ، گھر سجن اک منگائی۔ سنت ساجن اپنے لے لہ، گرگھ پڑدا لاہیا۔ پار کرا جگت حد، سچ
 دوارے سد بہائی۔ نام و جا اگمی ند، سرتال نہ کوئے رکھائی۔ لکھ چوڑا سی نالوں کر اڈ، اڈری اپنی کار کمائی۔ بھاگ لگا کایا مائی ہڈ، ماس ناڑی کر رُشنائیا۔ سنت
 سہیلے تیری ید، وشو تیری دھار نظری آئی۔ ساچا جام پیامد، امرت رس اک چکھائی۔ تیرے دوارے بہن سچ، سگلا سنگ رکھائی۔ پڑدا اینہاں لینا کج، جو
 بیٹھن سیس نوئی۔ تیرا ناؤں پڑکھ سرتھ، سرتھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ شاہ
 پاتشاہ پر بھ دین دیال، در تیرے اک عرضیائی۔ کرپا کر وڈ کرپال، تیرے ہتھ سرب وڈیائی۔ ہوں بالی بدھ بال آنجان، توں داتا تیرا انت کہن کوئے نہ
 پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے خوشی دکھائی۔ تیرا گھر سوہنا چنگا، چنگی طرح نظری آئی۔ نام اگمی اکو رنگا،
 رنگ رنگیلے تیرے ہتھ وڈیائی۔ دُھر دھام وجے اوہ مردنگا، جس دی کلی ستار ہتھ نہ کسے پھڑائی۔ سُن کے آوے اوہ اندا، اند اند وچ رکھائی۔ ملے
 میل سورے سربنگا، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ لیکھا چکے جیرج اندا، اُتہج سیتج پنڈھ مکائی۔ توں تئیاں دیویں گنڈھا، گنڈھنہار اکھوائیا۔ جگ چوڑی بھلنہار
 بندہ، اُبھل تیرے چرن ملے سرنائیا۔ توں دین دیال صاحب بخشدا، بخشش اکو جھولی پائی۔ پت پت کر اوگن بھریا بندہ، کوڑی کریا دُرمت دھوائیا۔
 نام پھیر اگمی کھنڈا، کھڑگ اکو اک چکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے خوشی رکھائی۔ تیرا گھر لگے سوہنا، پر بھ
 اچھی بنت بنائی۔ نہ ہسنانہ کوئی رونا، دُکھ سکھ نہ کوئے سمائی۔ نہ آلس نندرانہ کوئی سونا، جاگرت روپ نہ کوئے وٹائی۔ راگ ناد نہ کوئی گاؤنا، سرتال نہ
 کوئے رکھائی۔ نہ کوئی اُنجا پون پونا، ٹھنڈی دھار نہ کوئے رکھائی۔ ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی شبد انادی تیرا روپ اکو آؤنا، جوتی جوت جوت
 رُشنائیا۔ ساچا در دو جہان سہاؤنا، گھر ساچے خوشی دکھائی۔ جگ چوڑی لہنا جھولی پاؤنا، در تیرے منگ منگائی۔ ساچے سجن نال ملاؤنا، جنہاں ملیاں وچھوڑا
 کوئے نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائی۔ ساچی سکھیا دے دے میت، متر پیارے تیری

سرنائیا۔ ست ستوادی تیری ویکھئے ریت، لوکات وجے ودھائیا۔ رل مل اکو گایئے گیت، ساچا ڈھولا صاحب گائیا۔ تیرے چھتر جھلے سیس، جگدیش تیرا
 دھام سو بھاپائیا۔ مان ملے ہست کیٹ، اوچ نیچ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھو دینا جنائیا۔ ساچا بھو دتے بھگوان، بھگوان
 اپنی دیا کمائیدا۔ پندراں کنگ دوس مہان، ہر کرتا آپ پر گنائیدا۔ تخت نواسی کھیل کرے دو جہان، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دربار اک سہائیدا۔ سچ دربار لگائے مات، ماتر بھومی دئے وڈیائیا۔ چار ورن دی اک جماعت، سو پڑھ نرنجن آپ
 پر گنائیا۔ ڈھر دی وست دیوے دات، انملڑی جھولی پائیا۔ میٹے کل اندھیری رات، ساچا چند نور رُشنائیا۔ رسنا دتے اکو گاتھ، ساچا سوہلا ڈھولا آپ
 پڑھائیا۔ لہنا دیوے مستک ماتھ، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ نام چڑھائے ساچے راتھ، بن رتھو ہی سیو کمائیا۔ سچ نہائے تیر تھ تاٹ، سروور اکو اک پر گنائیا۔
 بھو چکائے ذات پات، آتم پر ماتم دئے سمجھائیا۔ نظری آئے اک اکانت، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کرے کھیل ساکھیات، نرویر پڑھ ویس وٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے گوپال، پر بھ وڈا وڈا وڈیائیا۔ چار جگ دے وچھڑے یار، گرگھ اپنے نال
 ملائیا۔ سب دی سرت لئے سنبھال، سرتی شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ ساچا کھیل کرے کمال، قدرت قادر دئے جنائیا۔ ویکھو حقیقت حق حلال، لاشریک
 دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سو بھاپائیا۔ سچ دربار مات لگے، لگا ونہارا آپ لگائیا۔ ہر بھگت لگائے اپنے آگے، اگا بچھا
 اپنی ونڈ ونڈائیا۔ بھگت دوار ساچی حدے، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ نام نگارہ اکو وجے، دو جہان کرے شنوائیا۔ ساچے تخت ہر جو سچے، سو بھاؤنت سو بھاپائیا۔
 گر اوتار آون بھجے، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ دوویں ہتھ سب نے بدھے، بندنا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ
 کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کرنی آپ جنائیدا۔ اک پنچ دا سچ وبار، دو آصفرا جوڑ جڑائیدا۔ بیس بیس دا قرض اتار، پندراں پندراں رنگ
 رنگائیدا۔ پندراں بیس ایکنکار، اپنی کل ورتائیدا۔ دوہاں وچولا سر جنہار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا آپ ملائیدا۔ ساچا میلا ویہہ
 سد پندراں، ہر دیونہار وڈیائیا۔ جس بھو گھلایا مسجد مندرائیں، شودوالے مٹھ پڑدا لاہیا۔ جس پڑدا لاہیا ڈو گھی کندرا، گھر گھر وچ ویکھ دکھائیا۔ جن بھگتاں

توڑیا بجر کپائی جندرا، پڑدا دتا آپ چُکایا۔ سو لیکھا رکھے نہ کوئی گندھلا، نرمل سدا دئے کرایا۔ پُرکھ ابناشی کدے نہ ہووے اندھلا، جگ ویکھے تھاواں
 تھانیا۔ بھگت دوار بنا بنگلا، گھٹ بھیتڑ ڈیرہ لایا۔ سچ پرکاش کر اگئی چندنا، نوری جوت ڈگمگایا۔ جن بھگت جنائے اکو بندنا، بندگی دُھر دی آپ سمجھایا۔
 ساچا دیوے ست اندنا، اند اند وچوں رکھایا۔ کوڑ وکارا وچوں کڈھنا، جوٹھ جھوٹھ دئے تجایا۔ سو بھگت بھگوان در ساچے سدنا، جس اپنا رنگ رنگایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچایا۔ اپنی کھیل رچ کے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ بھگت بھگوان تھاپن تھاپ، دیوے مان
 وڈیایا۔ ست سروپی بخشے جاپ، جیون جگت جنایا۔ کنارہ دکھائے اکو گھاٹ، پتن میلا بے پرواہیا۔ کلجک میٹ اندھیری رات، ستجک سچا چند چکایا۔ سچ
 سہنجنی چڑھے پر بھات، پندراں کنگ خوشی منایا۔ پر بھاتوں آئے مڑ کے رات، رین اپنا رنگ دکھایا۔ بھنڑی کہے میری پوری خواہش، پر بھ آسا پور
 کرایا۔ نرگن آیا بن کے ساتھ، سرگن سنگ نبھایا۔ منڈل بہہ کے پاوے راس، گوپی کاہن نچایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس اگے کرن ارداس، سو عدلی
 ویس وٹایا۔ جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خالص اپنی دست جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پورب لیکھا لیکھے لایا۔ پورب لیکھا
 لائے لیکھے، لیکھا لکھنہار کرتارا۔ نرگن سرگن آپے ویکھے، پڑدا کھول بند کوڑا۔ جگ چوکڑی رکھے چیتے، بُھل نہ جائے اُبھل گرو کرتارا۔ جن بھگتاں
 کرے ساچا ہیتے، ناتا توڑ سرب سنسارا۔ نرگن سرگن کھیل کھیڈے، کل کلکی لے اوتارا۔ شبد سندیسہ اکو بھیجے، دو جہاناں کرے خبردارا۔ پر بھ جو وسے
 ساچے دیسے، سمبل نگر نیارا۔ میل ملاوا دس دسمیتے، جوتی شبدی دھارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل آپ کرتارا۔ ساچی کھیل
 کھیلے کرتارا، قُدرت ویکھے چائیں چانیا۔ سہنجنی رت سوہے ساچی تھت وار، ملے مان وڈیایا۔ گر گھ ساچے لئے اٹھال، سگلا سنگ نبھایا۔ کرپا کر دین
 دیال، دیالتا اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیایا۔ دیوے مان گر گھ میت، گر سنگر دیا کمانیدا۔ ویہہ سو پندراں
 جنہاں نال چلائی ریت، ریتوان کھیل کھلائیندا۔ ساچا ناتا بنھ پریت، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائیندا۔ رل مل اینہاں نال گایا گیت، سانجھیوال آپ اکھوائیندا۔ بھیو
 چکا مندر مسیت، ساچا دھام اک دکھائیندا۔ جس گھر وسے آپ اندیٹھ، سو مندر سو بھاپائیندا۔ تنہاں دیوے نال وڈیائی آپ جگدیش، جنہاں اپنے رنگ

رنگائیندا۔ سچ دستار بندھائے سیس، سیس اپنی جھولی پائیندا۔ زرگن سرگن بن کے دو آ زیرو انک بنائے بیس، بیس اپنی کار دکھائیندا۔ سچ دھرم جنائے
 حدیث، دھر سندیسہ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک اگی آپ پرگٹائیندا۔ ایک اگی جائے جنا، بل باون بھیو چکائیا۔ ساچی
 سکھی دئے سمجھا، سکھیا اگو اک درڑائیا۔ دھاروں تکھی دئے دکھا، آپ اپنے مارگ لائیا۔ نکیوں وڈی دئے بنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اگی گرگھ کر تیار، ترے بھون دھنی آپ جنائیندا۔ ست ست دا اک وبار، ووباری کار کمائیندا۔ ست ست دا
 اک اکھاڑ، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ ست ست دا اک یار، ست پرکھ زرنجن سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ
 کمائیندا۔ ساچی کرنی پاوے اک ایسا، اکل کلا وڈیائیا۔ سچ سنائے دھرم حدیثا، حضرت اگو بو جھ بھجھائیا۔ اندر وڑ کے بدلے سب دی نیتا، نیتوان آپ ہو
 جائیا۔ بخشے چرن کول پریتا، پریتی اگو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نور خدائیا۔ نور خدائی ہوئے سمل، سمل اپنی
 دھار چلائیندا۔ لیکھا جان الہی ال، الابت ویکھ دکھائیندا۔ جس نوں سارے مندے تل، سوتل اپنا نور چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، اکیاں سر سری دستار بندھائیندا۔ سری دستار بنھے چیرا، چیرے جگت لوکائیا۔ بھگتاں دیوے ساچی دھیرا، دھرم اک سمجھائیا۔ چار
 ورن امرت پیائے اگو سیرا، ٹھنڈی ٹھار دھار وھائیا۔ ست دھرم دانھے کلیرا، گھر ساچے سگن منائیا۔ شرع شریعت توڑ زنجیرا، نو در کرے گڑمائیا۔ چوٹی
 چاڑھے پھڑ اخیرا، آخر اپنی بو جھ بھجھائیا۔ سو بھاؤنت سہائے ہست کیرا، اوچ نیچ نظر نہ آئیا۔ ستجگ ساچی بنھے بیرا، زرگن نیہہ دھرائیا۔ کلج مارگ چھکے
 بھیرا، گرگھ باہر کڈھائیا۔ تکھی رکھائے کھی تیرا، تیر انداز ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ اگی سکھ وند
 اپار، ست ست نال ملائیندا۔ سچے کھے ایک دھار، آگے اپنا نور چکائیندا۔ پچھے نہ کوئی دئے ادھار، ستمکھ اپنا بھیو گھلائیندا۔ چیرے بنھے سچے دستار،
 ہیرے گرگھ آپ پرگٹائیندا۔ ویرے وچھڑے میلے یار، ساچا میلا آپ کرائیندا۔ نیلے والا ہو اسوار، ساچے در سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ چڑھائیندا۔ ساچی پگڑی چڑھے رنگ، ہر کرتا آپ چڑھائیا۔ چار جگ دی پوری منگ، انتم دئے کرائیا۔ گو بند رکھ اپنے سنگ،

لہنا جھولی پائیا۔ دیونہارا اک اند، اند اند وچوں جنائیا۔ مل کے گاوے سچا چھند، بھگت بھگوان راگ الاپیا۔ اگلا مکے سب دا پنڈھ، پچھ یاد کوئے نہ آپیا۔
 کر کرپا اپنے نال گنڈھ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا دیوے مان وڈیائیا۔ گرگھ ائی بنھن
 پگ، ہر سنگت اک بنائیا۔ کرے کھیل اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنی دیا کمائیا۔ بھگتاں وچ جائے سچ، ہر سبج وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آ کے حج،
 گھر ساچے خوشی منائیا۔ ائی درباری دیکھن جگت جہانوں کیتے اڈ، پر بھ اڈری دھار بندھائیا۔ دھرم نشانہ دتا گڈ، چووی ہتھ جھلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ائی سکھ ائی درباری، سبج تیری دھار جنائیندا۔ ایکا ائی سچ وباری، ساچی سکھی آپ پرگٹائیندا۔ شبد کھنڈا تیز
 کٹاری، نام دھاری ہتھ پھڑائیندا۔ کھیلے کھیل اگم اپاری، ہر کرتا کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سرتے
 رنگ پگڑی انوکھا، ہر سنگر آپ رنگائیا۔ جن بھگتاں نال نہ کیتا دھوکھا، دُھر دی وست جھولی پائیا۔ سچ سُنھنا سہاوے آپ موقع، مکمل اپنی کار کمائیا۔
 جس دی رکھدے آئے اوٹا، سو لگی توڑ نبھائیا۔ میل ملائے ساچی جوتا، نرگن جوت نورُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ۱۰۲۲ ۱۰۲۲
 ور، ساچی کھیل آپ دکھائیا۔ ساچی کھیل کرے نرکار، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ اکیاں نال اک وبار، ایکناکار آپ رچائیندا۔ کمرکسا کرتیار، ڈھائی گز دوپٹا تن
 بندھائیندا۔ رنگ کیسری اکو چاڑھ، کیس گڑھ لہنا تیرا جھولی پائیندا۔ دُھر دی بنے سچ سرکار، وڈ سرکاری تھم ورتائیندا۔ پھیر بولے اک جیکار، ساچا ڈھولا
 آپ الائیندا۔ گر اوتارو آؤ دربار، پیر پیغمبر آپ منگائیندا۔ پنجے اٹھو دیو دیدار، پنچم پڑدا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی
 کھیل آپ دکھائیندا۔ ساچی کھیل کرے گو بند، گو بند وڈ وڈیائیا۔ سب دی میٹے پچھلی چند، چنتا چکھا رہن نہ پائیا۔ داتا دانی گنی گہند، گھر گمبھیر اکھوایا۔
 جن بھگت بنا اپنی بند، بندی پٹی رنگ چڑھائیا۔ جیو جنت کرن بند، نندیانندک کھ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن دیوے مان
 وڈیائیا۔ اکیاں سر دستار بندھاویگا۔ ست دھرم دی کار کماویگا۔ تن تن وند وند اوویگا۔ چن اپنا اک سمجھاویگا۔ بھن بھن کھیل کھلاویگا۔ گن گن لیکھے لاویگا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کماویگا۔ تن تن دا بنے راگ، ہر سنگر ڈھولا گائیا۔ تن تن دا بنے سہاگ، ہر سنگر جوڑ جڑائیا۔ تن

تِن دا کھیل آد، تِن تِن جُگاد دے سرنایا۔ تِن دن دا کھیل تماش، بھے بھیانک دے سرنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا رنگ آپ
 دکھایا۔ تِنّاں رنگ چڑھے لال، ہر لالن آپ رنگائیندا۔ تِنّاں سونا کچن ڈھالے ڈھال، پارس رُپ دکھائیندا۔ تِنّاں سوہا ویس کر شاہ بنائے کنگال، کنگالوں
 شاہ دکھائیندا۔ تِنّاں چٹا نُور دے جمال، ست سرُپ نظری آئیندا۔ تِنّاں پیلا ویس بنے دلال، سچ دلالی مات کمائیندا۔ تِنّاں نیلا رنگ دکھائے زمیں اسمان،
 ساچی کار آپ سمجھائیندا۔ تِنّاں کالا چیر بندھائے سری بھگوان، کالی دھاروں پار لنگھائیندا۔ کالا لال مل کے چٹے نال دین بیان، تِنّاں اکو گنڈھ پوائیندا۔ چٹا
 کہے میرا سندیسہ کرو پروان، دُھر دی دھار اک جنائیندا۔ نیلی دھاروں پار آئے بھگوان، پڑدا اوہلا آپ چُکائیندا۔ کالی رین اندھیری میٹے وِچ جہان، ست
 ستوادی چند چکائیندا۔ آد انت مدھ تِنّاں مل کے بنے اک نشان، نشانہ اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ہرجن ساچے آپ سمجھائیندا۔

* ۱۵ کنگ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وِچ *

ست پُرکھ ہر سچ سلطانا، ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ ست پُرکھ ہر نُور نُورانہ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ست پُرکھ ہر راج راجانا، شاہو بھوپ ویس
 وٹائیندا۔ ست پُرکھ ہر مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔ ست پُرکھ ہر سوربیر بلوانا، جودھا اکو اک ہو جائیندا۔ ست پُرکھ ہر، جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اپنی کل آپ رکھائیندا۔ ست پُرکھ ہر شاہ پاتشاہ، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ ست پُرکھ ہر بے پرواہ، بے انت بے انت بے انت اک اکھوایا۔
 ست پُرکھ ہر نوجواں، بردھ بال نہ رُپ وٹایا۔ ست پُرکھ وسے سچ تھاں، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی
 آپ کمایا۔ ست پُرکھ ہر شاہو بھوپ، بھوپت بھوپ وڈی وڈیائیا۔ نہ کوئی رنگ نہ کوئی رُپ، رکھ نظر کوائے نہ آئی۔ نہ کوئی دشانہ کوئی کوٹ، حصہ ونڈ
 نہ کوائے ونڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی کھیل ورتایا۔ ست پُرکھ ہر نرگن دھار، نر ویر وڈی وڈیائیا۔

آد جگادی کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سچھنڈ دوار کھول کواڑ، درگاہ ساچی سو بھاپائیا۔ شاہو بھوپ سچا سکدار، سیس جگدیش تاج کائیا۔ حکم دیوے ایکا وار اینکار، دھر فرمانا اک سمجھائیا۔ ویکھے وگے ویکھنہار، دوجا سنگ نہ کوائے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کردا ایک، اینکار وڈی وڈیائیا۔ سچھنڈ دوارے اولٹا بھیکھ، بھیکھادھاری نظر کسے نہ آئیا۔ وسنہارا اکٹڑے دیس، الکھ اگوچر ڈیرہ لائیا۔ دیونہارا سچ سندیس، دھر فرمانا آپ جنائیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جگ چوکڑی سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کر کرتا، اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جاتا ہو اجیار، بھو ابھید آپ کھلایا۔ نارکت بن پیار، سچ سہنجی آپ ہنڈایا۔ سچھنڈ دوارے ہو تیار، سچ سنگھاسن اک سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک چلایا۔ ساچا مارگ زرگن نور، نور نورانہ آپ چلایا۔ پروردگار ظاہر ظہور، بے نظیر کھیل کھلایا۔ درگاہ ساچی سچ دستور، شاہ نواب حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ دھر دی دھار پڑکھ سمرتھ، آد پڑکھ آپ پرگٹائیا۔ کھیلے کھیل آپ اکھ، کتھنی کتھ سکے نہ رائیا۔ زرگن مارگ زرگن دس، زرگن رہبر اک اھوائیا۔ زرگن کھیڑے زرگن وس، زرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ زرگن پریمی پریتی ساچا رس، زرگن میلا سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ساچے گھر خوشی منا، ہر کرتا کھیل کھلایا۔ بالک سٹ اک پرگٹا، شبدی روپ جنائیندا۔ جودھا سوربیر آپ بنا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ ساچی سکھیا اک درڑا، دھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی ابناشی اچت، پاربرہم پر بھ آپ کرائیا۔ سٹ دلارا ویکھ پت، پتپر میثور آپ پرگٹائیا۔ سچھنڈ دوارے سوہے رت، تھر گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دھر دی کار آپ جنائیا۔ دھر دی کار سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سٹ دلارے بال نادان، دے سکھیا سچ سمجھائیندا۔ تیرا کھیل اک مہان، پاربرہم بے انت سوامی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا پڑدا آپ چکائیندا۔ دھر دا پڑدا ہر جو کھول، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سٹ دلارے آکول، ہر سنگر دے سمجھائیا۔ سچ سندیس وجا

ڈھول، شبد انادی اک پرگٹایا۔ دھرم دوار اکو کھول، مارگ اکو لایا۔ ساچے کنڈے تول تول، ترازو اکو ہتھ اٹھایا۔ آد جگاد رہنا اڈول، بھومکا اکو سوہا پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ جنایا۔ دُھر دا لیکھا سچ سندیسہ، سو سنگر آپ جانیندا۔ شبد سُت رہے ہمیشہ، جگ چوکڑی بندھن پانیندا۔ تیرا وسے تھر گھر دیسا، گھر مندر سوہا پانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، ہر کرتا کھیل کھلایا۔ زرگن زرگن کر سنوگ، دُھر سنوگی میل ملایا۔ کر پرکاش نرمل جوت، دپیک دیا اک ٹکانیا۔ سچکھنڈ دوار سہاکوٹ، گرہ مندر خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ پرگٹایا۔ دُھر دی دھار شبدی رنگ، ہر کرتا آپ پرگٹانیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ ویس وٹانیندا۔ نام ندھان اک مردنگ، نر نرائن آپ وجانیندا۔ زرگن زرگن ہو کے سنگ، سگلا سنگ نبھانیندا۔ اگم اتھاہ دیوے انند، انند انند وچوں پرگٹانیندا۔ پوت سپوتا ساچا چند، شبدی نور اک چکانیندا۔ سچکھنڈ دوارے ونڈے ونڈ، ونڈنہارا نظر کسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرانیندا۔ ساچی کرنی آد کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ شبدی سُت دتا ور، وست امولک جھولی پانیا۔ زرگن زرگن گھاڑن گھر، وشن برہما شو بنت بنایا۔ ترے گن مایا ڈوری پھر، بندھن اک دکھایا۔ پنچ تت کھیل نرائن نر، اپ تیج وائے پر تھی آکاش ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدی سُت اکو حکم سنایا۔ شبد سُت سن لال، ہر سنگر آپ جنایا۔ تھر گھر تیری سوہے دھر مسال، سچکھنڈ ڈیرہ اکو نظری آیا۔ زرگن روپ تیرا دلال، سچ دلالی اک کمانیا۔ بے عیب خدائی جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور کرے رُشٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ درڑایا۔ ساچی کرنی ایکا نور، ہر کرتا آپ جنایا۔ سرب کلا کر بھرپور، شبدی سُت دے وڈیایا۔ آد جگاد بیٹھا حضور، حضرت مولا اک سمجھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دست اک ورتایا۔ دُھر دی دست دے کے آپ، پر بھ اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ ناتا جوڑ پتا باپ، پوت سپوتا گود اٹھایا۔ اکو دس سچا جاپ، کرے ست ست پڑھایا۔ ایٹھے اوٹھے پت لئے راہ، مہر نظر نین اٹھایا۔ سچ دوارے رہنا داس، دُھر دی سکھیا اک پڑھایا۔

نیز لوچن کھول آنکھ، اگھ اپنے نال ملائیا۔ تیری جھولی پاواں تیرا حق، حقیقت تیرے نال پرنائیا۔ ساچا مارگ دیواں دس، دو جہاناں ونڈ ونڈائیا۔ برہمنڈ
 کھنڈ تیرا رس، پُری لوء تیرا رنگ چڑھائیا۔ کر پرکاش رو سس، کرن کرن رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر
 سندیسہ اک سنائیا۔ دُھر سندیسہ سری بھگونت، ہر اکو اک جنائندا۔ کھیل کھلاؤنا ناری کنت، نر نرائن آپ سمجھائندا۔ نرگن سرگن بناؤنی بنت، گھاٹ
 گھرن ویکھ وکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ جنائندا۔ دُھر دی دھار آپ جنائندا اے۔ سُت
 شبد سیو لگاؤندا اے۔ وشن برہما شو رنگ رنگاؤندا اے۔ گھر ساچے سو بھاپاؤندا اے۔ ترے گن مایا سنگ رلاؤندا اے۔ پنج تت میلا میل ملاؤندا اے۔ لکھ
 چوراسی گھاٹ گھڑ، بھانڈے آپ بناؤندا اے۔ نرگن سرگن جڑت جڑ، در ساچے آپ سہاؤندا اے۔ ست سرُپی اندر وڑ، گرہ مندر اندر ڈیرہ لاؤندا
 اے۔ دُھر درگاہی دے دے کے ور، گھر اکو اک وکھاؤندا اے۔ ڈوگھی بھوری جائے وڑ، محل اٹل آپ رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد دھار اک وکھاؤندا اے۔ شبد دھار جنایا اے۔ پر بھ اپنا کھیل رچایا اے۔ نرگن سرگن ونڈ ونڈایا اے۔ لکھ چوراسی گود بہایا
 اے۔ کر پرکاش نرمل جوت، نورو نور ڈمگایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک لگایا اے۔ ساچا مارگ
 اک لگاؤندا اے۔ پر بھ ساچی دیا کماؤندا اے۔ سچھنڈ نواسی تھر گھر دوارے، شبدی سُت سمجھاؤندا اے۔ سُن اگم تیرے سہارے، مہر نظر ہر اٹھاؤندا
 اے۔ وشن برہما شو تیرے پنہارے، ساچی سیوا آپ لگاؤندا اے۔ ترے پنج تیرے اکھاڑے، پنج پچیس گنڈھ پواؤندا اے۔ چارے کھانی کھول کواڑے،
 انڈج جیرج اُتبیج سیج تیرا راہ چلاؤندا اے۔ چارے بانی بول جیکارے، پرا پسنتی مدھم بیکھری دھار سناؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، تیرا تھم اک ورتاؤندا اے۔ تیرا تھم اک ورتاویگا۔ نرگن نرور کھیل کراویگا۔ دو جہان ویکھ وکھاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ دھرت بناویگا۔ نرگن نور جوت
 چکاوویگا۔ تیری چوٹ شبد لگاویگا۔ اوٹ اکو اک درساویگا۔ لوک پرلوک آپ سہاویگا۔ سچ سلوک اک پرگٹاویگا۔ دُھر دا جوگ جھولی پاویگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت اک اٹھاویگا۔ شبد سُت اک اٹھایا اے۔ پر بھ ساچا راگ الایا اے۔ وشن برہما شو پرگٹایا اے۔

ترے گن میل سچ سمجھایا اے۔ پنج تت اپنی گنڈھ بندھایا اے۔ لکھ چوڑاسی گھاٹن گھڑ، گھر ساچے آپ اُچھایا اے۔ زرگن ہو کے اندر وڑ، سرگن رنگ
 رنگیا اے۔ شبد اگئی ڈھولا پڑھ، اپنا راگ سنایا اے۔ لیکھا جان سپس دھڑ، کنچن روپ وکھایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 سچا ور، شبد گر تیرا اگو گھر سہایا اے۔ شبد گرو تیرا گھر اک سہاوانگا۔ پاربرہم پر بھ اپنا میل ملاوانگا۔ دپیک دیا اک جگاوانگا۔ تیل باقی نہ کوئی پاوانگا۔
 اندھیری راتی نہ کوئے رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا لحم اک ورتاوانگا۔ تیرا لحم اک ورتاویگا۔ پر بھ سرتے ہتھ نکاویگا۔ زرگن
 سرگن کھیل کھلاویگا۔ وشن بھنڈار اک ورتاویگا۔ برہما برہم روپ ہو جاویگا۔ شکر ہتھ ترسول اٹھاویگا۔ ترے ترے آپ جناویگا۔ ساچے دیس سو بھا پاویگا۔ نر
 نریش اک ہو جاویگا۔ وشن برہم شو سیو لگاویگا۔ تیری نظر نہ آوے رکھ، ریکھا اپنے وچ چھپاویگا۔ دھر دا دے اک سندیس، دھر دی دھار آپ
 پرگٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ ابھیو اک ہو جاویگا۔ لکھ لیکھ اک اکھوائے گا۔ نر نریش دیا کمائے گا۔ ساچے
 دیس ڈیرہ لائے گا۔ سچھنڈ رہے سدا ہمیش، آد جگاد اگو انیک سمائے گا۔ دھرت دھول جل بنب کھیلے کھیل، اگنی تت روپ پرگٹائے گا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائے گا۔ ساچی کرنی آپ کمایگا۔ وشنوں وست اک ورتاویگا۔ برہما بھیو ابھید گھلاویگا۔ چارے وید راہ وکھاویگا۔
 چارے گنٹ نظری پاویگا۔ چوتھے گھر ڈیرہ لاویگا۔ ساچے مندر چڑھ جوت جگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سوت سوت ڈلار تیرا اکھر
 ناد سناویگا۔ شبد سوت تیرا ناد وجائے گا۔ پر بھ اپنا راگ الائے گا۔ بن تندى تند ستار، ساچی کھیل وکھائے گا۔ زرگن زرگن کرے گفتر، گفٹ شنید اپنا راہ
 چلائے گا۔ گھر بن کے سچا یار، یاری اپنی توڑ نبھائے گا۔ مارگ دے وچ سنسار، چار ورن ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا سچا ور، چار ورن آپ درڑائے گا۔ چار ورن دے بھگوان، پہلا زرگن روپ جنائیا۔ دوجا شبد کر پردھان، آپ اپنی کھیل وکھائیا۔ تیجے دوہاں اک
 مکان، گھر ساچے خوشی منائیا۔ چوتھے شاہو بھوپ بن سلطان، شبدی اپنا لحم ورتائیا۔ چار ورن دا کر نہ سکیا کوئی گیان، بھیو ابھید نہ سکے کوئی جنائیا۔
 سچھنڈ رہے بھگوان، تھر گھر سوت شبد دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیا۔ شبد سوت کہا جھک، پر بھ اگے

سپس جھکائی۔ پاربرہم تیرا دیکھاں مکھ، وچھوڑا سہہ سکاں نہ رائیا۔ زرگن میں اُپجیا تیری لکھ، مات پتا میرا نظر کوئے نہ آئی۔ میتوں تیرے بنوں لگے
 ڈکھ، تیرے بنا ڈکھ نہ میرا کٹائی۔ پر بھو میرے کر کرپا گودی چک، بالک گود سہائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچھنڈ
 نواسی تیری اک سرنائی۔ سٹ ڈلارا پیا بول، بن رسنا جہوا منگ منگانیدا۔ پُرکھ ابناشی آد پُرکھ میں وساں تیرے کول، سد چرن دھیان رکھانیدا۔ تیری
 پریتی اندر جاواں مول، مولا اکو نظری آئیندا۔ میرے نال کر پورا قول، در تیرے جھولی ڈاہندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا
 ور، در تیرے سپس نو آئیندا۔ ساچا ور دے بھگوان، در تیرے منگ منگائی۔ نت نوت پاؤنا اپنا دان، جھولی میری سد بھرائیا۔ توں بنیا رہیا کاہن، ہوں
 گوپی روپ وٹائی۔ توں بنیا رہیں شاہ سلطان، ہوں سیوک روپ اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائی۔
 تیرے در جگائی لکھ، لکھ اگوچر تیری سرنائی۔ اپنے نالوں کریں نہ وکھ، دکھری دھار موہے نہ بھائی۔ سر میرے رکھنا ہتھ، سمرتھ تیری وڈائی۔
 تیرے چرن کول جاواں ڈھٹھ، سچ دوارے سو بھاپائی۔ اک واری مہر نظر میرے ول تک اپنی اکھ، آخر اپنا رنگ چڑھائی۔ میری جھولی پا میرا حق، پھیر
 اگلا حکم دینا سٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ سُن سٹ میرے لاڈلے میت، سو پُرکھ زرنجن
 آپ جنائی۔ ہر پُرکھ زرنجن چلائے تیری ریت، رہبر اکو اک اھوائیا۔ اینکار تیرا سہاگی گیت، ساچا ناد ذھن جنائی۔ آد زرنجن سدا انڈیٹھ، ساچا نور نور
 رُشنائیا۔ ابناشی کرتا رکھے ٹھنڈا سپت، سپتل دھار اک وہائی۔ سری بھگوان لگائے سچ پریت، لگی پریت نہ کوئے تڑائی۔ پاربرہم تیری جانے ریت، ریتوان
 آپ اھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر سندیسہ اک سٹائی۔ سُنیا سندیسہ تیرا پر بھ، میرے سنگر موہے بھایا۔ چرن
 دوارے ڈگا جھب، دوئے جوڑ واسطہ پایا۔ اپنے نالوں وچھوڑ نہ دیویں چھڈ، شہنشاہ اپنا حکم ورتایا۔ میں سد وساں تیری حد، باہر حدود نہ کوئے رکھایا۔
 تیری دھاروں اُپجی تیری جد، وشو تیرا رنگ رنگایا۔ سد مندر دیکھاں لنگھ، نت تیرا درشن پایا۔ پُرکھ اکال دین دیال میری اکو منگ، جھولی خالی دے
 بھرایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آس تکایا۔ تیری آس ہوئی منظور، سو سنگر آپ جنائی۔ شبد سٹ تیرا

دستور، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی سد سے نیڑے دُور، دُرادا پندھ نہ کوئے رکھائیا۔ آد جُگاد حاضر حضور گھر سے سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سندیسہ اکو وار، بن کتاں دئے جنائیا۔ سچ سندیسہ آپ سناؤندا اے۔ سری بھگوان حکم ورتاؤندا اے۔ شبد سُت تیرے ہتھ دُور پھڑاؤندا اے۔ دو جہاناں رچنا رچ وکھاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی کایا مائی بھانڈا کچ، کپڑا نگن آپ بناؤندا اے۔ نرگن دھار رکھ سچ، ساچا بنک آپ وڈیاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر تیرا ناد الاویگا۔ پاربرہم پر بھ برہم برہماد ویکھ وکھاویگا۔ بول اگئی اکو راگ، دُھر دی دھار سمجھاویگا۔ گھٹ گھٹ اندر ہو وساد، سہل اپنی کھیل کھلاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ چار جگ وند ونداویگا۔ چارے کھانی آپ پرگٹاویگا۔ چارے بانی راگ الاویگا۔ چارے وید آپ سمجھاویگا۔ چارے ورن وند ونداویگا۔ چار یاری گنڈھ رکھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ ساچی کرنی پر بھو کمائے گا۔ مہروان مہر نظر اٹھائے گا۔ نرگن اپنی وند وندائے گا۔ سرگن ست سرُوپ وکھائے گا۔ ساچی ریت آپ چلائے گا۔ دشا اپنی آپ جنائے گا۔ نام تیرا اک سنائے گا۔ گر اوتار ناؤں دھرائے گا۔ پیر پیغمبر آپ ہو جائے گا۔ سچ سویمبر مات رچائے گا۔ بھر تمبر کھیل کھلائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو تہے اک پرگٹائے گا۔ شبد سُت سچ تیتوں مان دوائے گا۔ سری بھگوان مہر نظر اٹھائے گا۔ دو جہان تیرا حکم ورتائے گا۔ جودھا سور پیر کر بلوان، بل تیرا اک پرگٹائے گا۔ تیرے ہتھ سچ نشان، ست ستوادی آپ جھلائے گا۔ برہم مت تیرا گیان، برہم و دیا سرب درڑائے گا۔ کایا مندر اک مکان، گھر گھر ڈیرہ اکو لائے گا۔ ساچے امرت کر اشان، سرودر اکو اک سہائے گا۔ جگ چو کڑی ناؤں کر پردھان، گر اوتار تیرا بنس سہائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا حکم اک ورتائے گا۔ شبد گرو تیرا ڈنکا پر بھو و جائے گا۔ لوکات کھیل کھلائے گا۔ سچ سلوک اک سنائے گا۔ لوک پر لوک حکم ورتائے گا۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر دی دھار آپ کمائے گا۔ دُھر دی دھار پر بھو کماویگا۔ جگ چو کڑی تیرا کھیل ویکھ وکھاویگا۔ تیرا رُوپ گر اوتار رُوپ پرگٹاویگا۔ پیر پیغمبر ساچا نور نور دساویگا۔ سہجگ تیری

وارا کھج پینڈا کر کے دُور، اتم پاندھی پندھ آپ چکاویگا۔ پرگٹ ہوئے حاضر حضور، حضرت اپنا رنگ دکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر تیرے ہتھ رکھاویگا۔ شبد سُت خوشی مناؤندا اے۔ پر بھ اگے سیس جھکاؤندا اے۔ چار جگ جنم وٹاؤندا اے۔ گر اوتار آپ پرگٹاؤندا اے۔ پیر پیغمبر جوت جگاؤندا اے۔ بھگت میت ناد سناؤندا اے۔ گر گھ گر سکھ آپ اٹھاؤندا اے۔ مُرید مُرشد دے دیدار، دید عید چند چکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکو دینا ساچا ور، در ساچا اک سہاؤندا اے۔ شبد سُت بول جیکارا، اُچی کوک کوک سناؤندا۔ سنجگ تریتا دوپر کھج تیرا کھیل کراں نیارا، زرگن سرگن ونڈ ونڈاؤندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو کے ظاہرا، ظاہرا تیری کل جنائیا۔ تیرے نام دے ادھارا، ساچی سکھیا کراں پڑھائیا۔ ساچا ونج اک وپارا، ساچا ہٹ مات چلاؤندا۔ اوجا دس تیرا دربارا، جیو جنت دیاں سمجھائیا۔ سادھ سنت کر پیارا، پریم پریتی اک دکھائیا۔ بھگت بھگوان دے ہلارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر، شبدی سُت تیرا رُپ دکھائیا۔ زرگن سرگن کر کر سویمبر، لوکات گنڈھ پوائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ اڈمبر، تیری قدرت ناچ نچائیا۔ سرب گھٹاں سوامی ہو بھر تمبر، بھر پوری اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کون ویلا بن پنچ تت کایا اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا ویلا دس بھگوان، تیرے اگے منگ منگائیا۔ شبدی سُت تیرا بلوان، چار جگ سیو کمائیا۔ نو نو کھیل کرے مہان، نو نو چار ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوکڑی ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کمائیا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، اکھڑ وکھڑ کرے پڑھائیا۔ شاستر سمرت لیکھا جان وید پُراں، انجیل قرآن گیتا گیان تیرا رنگ جنائیا۔ کھانی بانی بول بے زبان، رسنا جہوا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جس ویلے اپنا نور جنائیا۔ ساچا ویلا دس بھگونت، سُت دلارا منگ منگائیا۔ بنے سہاگ ساچا کنت، ناری نر نرائن پرنائیا۔ بن پنچ تت کایا چلے تیرا منت، منتر تیرا اکو نظری آئیا۔ شاستر سمرت وید پُراں تیری مہما گانن اگنت، صفتی تیری سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، اپنا ویلا وقت دے جنائیا۔ ساچا ویلا دس کرتار، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ ہوں بھکھ کھڑا تیرے دوار، جاچک جھولی اک دکھائیا۔ شبد سُت تیرا دلارا، توں داتا دیونہار سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی کھلیاں

کھیل وچ سنسار، بن کھلاری کھیل کھلایا۔ پاواں سار گر اوتار، پیر پیغمبر ویکھ وکھایا۔ دُھر دی دیواں اکو دھار، سچ سندیسہ نام الایا۔ قلم شاہی کر تیار، کاغذ بندھن اکو پانیا۔ گھر گھر ہوئے اُجیار، نراکھر کرے رُشانیا۔ لیکھا جان سچی سرکار، شہنشاہ تیرا تھم اک منایا۔ بودھ اگادھا بن لکھار، کاتب اکو نظری آلیا۔ جگ چوکڑی ویکھاں چار، کوٹن کوٹ کایا نو دوارے کھول کواڑ، چار کُٹ ملے وڈیایا۔ ست پُرکھ تیری ساچی دھار، ست ستوادی ست سرُپ نظر کسے نہ آلیا۔ میں منگاں اکیو وار، اینکار تیری سرنایا۔ ساچا دسے نہ میت مُرار، متر رُپ نہ کوئے سکھایا۔ تیرا مندر سوہے دربار، سچکھنڈ وجے سچ ودھایا۔ تھر گھر بیٹھا تیرا ست دُلا، چرن کول دھیان لگایا۔ ساچا دس پر بھو وبار، کون ویلا لئیں کرایا۔ نراکھر تیرا نام میرے نال ہوئے اُجیار، تت نظر کوئے نہ آلیا۔ پنجاں تتاں کر چھٹکار، کھسرا چھٹے جگت لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شد ست جھولی ڈاہیا۔ شد ست ہو نما، پر بھ اگے سپس جھکانیدا۔ شہنشاہ توں شاہ سلطانا، سچکھنڈ نو اسی اکو نظری آئیندا۔ آد جگاد تیرا کوئی نہ جانے اُکانا، تیرا مندر نظر کسے نہ آئیندا۔ سب مندے تیرا ساچا بھانا، بچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگانیدا۔ در تیرے منگ منگی پر بھ ایک، اینکار دے سمجھایا۔ کون ویلا دیویں اپنی ٹیک، بن جگدیش میل ملایا۔ جگ چوکڑی دھر دھر ویکھاں سرگن بھیکھ، گر اوتار رُپ وٹایا۔ انتم ملاں تیری ریکھ، بن تیری ریکھ دھام نظر کوئے نہ آلیا۔ نت نوت کھلاں تیری کھیڈ، کھیل کھلاری تیری موہے بھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن تیرے اگے منگ منگایا۔ پُرکھ ابناشی اک اگلا، آد دیا کمائیندا۔ ست شد ویکھ سچ محلا، سچکھنڈ ساچا سو بھاپائیندا۔ دپیک جوت اکیو بلا، تیل باقی نہ وچ رکھائیندا۔ ست سرُپ پھرائے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ تیری دھار انتر رلا، رُپ رنگ ریکھ نہ کوئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم آپ ورتائیندا۔ شد ست ویکھ اک، اک اوہ وی نظر کسے نہ آلیا۔ ست دُلا نیر کھول تک اک، اوہ وی اک اٹھ نہ کوئے ملایا۔ ساچے ست کر تیار ویکھ اک، اوہ پریتم پیارا ہتھ کسے نہ آلیا۔ سچ لاڈلے ست اُس دے اُتے سب نوں پیا شک، بن گوبند شکر نہ کوئے منایا۔ کر کرپا دیواں تیرا حق، اپنا تھم تیری جھولی پانیا۔ ویکھیں سیوا کردا نہ جائیں تھک، انتھک رہیا درڑایا۔ اپنے انتر

تیتوں رکھاں ڈھک، بن تھکم نہ باہر کڈھائیا۔ نرگن دھار نرگن نالوں ہووے کدی نہ وکھ، دکھری اپنی کار جنایا۔ سرگن مارگ آوے دس، انتم نرگن
 وچ سمایا۔ نرگن ہو کے سرگن گاوے جس، بن سرگن شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی گُر اوتار پیر پینمبر بھگت سنت نظر کوئے
 نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا رہیا درڑائیا۔ شبد سُت آگوں پیا ہس، ہس کے خوشی منائندا۔ میں اکو بھاواں تیرا رس، دُجا
 رس نہ موہے سکھائندا۔ پر بھ جو ویلا اوہ دس، جس ویلے اپنا رنگ چڑھائندا۔ نرگن ہو کے دیویں ساتھ، ساچا سنگ نبھائندا۔ نر ویر ہو کے سر رکھیں
 ہتھ، نر نرکار ہو کے دیا کمائندا۔ دین دیال ہو کے کھولیں اٹھ، پر تھکھ نور نظری آئندا۔ اوہ پر بھو دے حق، گھر بردا منگ منگائندا۔ آد جگاد جگ چو کڑی
 تیرے بچے نہ پئے تیرے تے شک، تیرا شک لکھ چو راسی جھولی پائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ
 منگائندا۔ سُت شبد سُن ویکھ اک، بن اک اک نظری آئی۔ اک کولوں سکھیا سکھ، دوجی اپنی دھار چلائی۔ تیجی دیوے اگئی بھکھ، اپنی کرپا جھولی پائی۔
 چو تھی تیری ریکھ دیوے لکھ، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ پنچویں دھار اپنی پیکھ، تیرے گھر سو بھا پائی۔ اک پنچ کرے ہیئت، نرگن نر ویر روپ جنایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک پنچ دئے جنایا۔ اک اگلا سو پُرکھ نرجن، نر نرکار اکھوائندا۔ دو آنور ہر پُرکھ نرجن، ظہور اکو اک پرگٹائندا۔
 اینکار تیا سجن، گھر ساچے سنگ نبھائندا۔ آد نرجن نرگن جوت دیکھ جگن، سچ محل آپ رُشائندا۔ سری بھگوان پنچم دھار بن کے سجن، شاہ پاتشاہ
 آپ اکھوائندا۔ ابناشی کرتا نیوں نیوں کرے مجن، گھر ساچے سیس جھکائندا۔ پار برہم پر بھ آوے منگن، در الکھ اک سنائندا۔ پنچم مینا اکو سجن،
 دُھر درگا ہی نظری آئندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ درڑائندا۔ اک پنچ کھیل اپار، ہر کرتا آپ جنایا۔ اک اگلا اینکار،
 دُجے شبد روپ سمجھائی۔ تیجا نرگن سرگن کر پیار، چو تھے منزل بھومکا اک دکھائی۔ پنچویں بول سچ جیکار، شبد ناد دُھن شنوائیا۔ اک پنچ دا سچا پیار، آد
 جگاد دئے بندھائی۔ اک وچوں اینکار، اوانکار آکار کرائیا۔ ایڑا اٹھ کھول کرتار، پر تھکھ اپنا درس دکھائی۔ ایڑی ایشٹ اپر اپار، نرگن نر ویر آپ سمجھائی۔
 سسا قلعه کر تیار، سرگن اندر بند کرائیا۔ ہا ہر کا روپ اپار، ہری ہر اپنی دھار بندھائی۔ اکو ٹپی کر تیار، ساچی ونڈن ونڈ ونڈائیا۔ پار برہم برہم کر اُجیار،

ہنگ روپ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنجاں اکھراں دے ادھار، نراکھڑ اپنی کار کمائیا۔ پنجاں اکھراں کر پروان، ہر ایک دیا کمائیندا۔ اکوسکا کر پروان، دو جہاناں کرم بنائیندا۔ اکوسکا کھیل مہان، کرتا قادر آپ دکھائیندا۔ اکوسکا کارن کرے دھیان، ہر کرنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تس گئے مان رکھائیندا۔ اک پنچ دا سن کے گیت، شبد سٹ خوشی منائیا۔ پنجاں نال پر بھ میری پریت، پنچم تیرا روپ نظری آئی۔ اینہاں انتر کھیل انڈیٹھ، تیری دھار سمائی۔ اینہاں بنا نہ بنے گیت، راگ ناد نہ کوئے شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کون ویلا میری آسا پور کرائیا۔ سری بھگوان کہے سچ میتا، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر چلے ریتا، اوڑا ایڑا ایڑی اکو مان رکھائیندا۔ اینہاں اندر رکھے سیتا، سٹ دُلاں بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچا حکم آپ سمجھائیندا۔ سنا باہا رہے دوار، سنا سنگر روپ بنائیا۔ باہا ہنگ برہم کر پیار، صاحب دیکھے چائیں چائیا۔ جگ چوکڑی میتے وچ سنسار، تھر کوئے رہن نہ پائیا۔ سیوا کر کر جان تئی اوتار، بھگت اٹھاراں ویس وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بول جیکار، پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ ناد دُھن شبد ادھار، گر گردیو سوامی اک درڑائیا۔ شبد گرو سرب پیار، سنگر اکو اک درڑائیا۔ نانک گو بند دُھر دی دھار، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ تیرا روپ اپرا پار، پُرکھ ابناشی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوار دا لیکھ رہیا جنائیا۔ آد جگادی دتے لیکھا، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سنا باہا دُھر دا میلا، سچ ساچا اک دکھائیندا۔ اک پنچ دا نرگن سرگن پیشہ، لوکات آپ کمائیندا۔ پنچ اک دا سچا دیسا، سچکھنڈ ساچا سو بھ پائیندا۔ اک پنچ دا سچ نریشا، نر نرکار نظری آئیندا۔ پنچ اک دا سچا میتا، درگاہ ساچی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا کھیل آپ دکھائیندا۔ اک پنچ پر بھ کر پروان، دیوے مان وڈیائیا۔ شبد سٹ تیرا کرم مہان، کرنی سمجھ سکے نہ رائیا۔ تیرا میل سری بھگوان، دوجا ناتا نہ کوئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ سُن دُھر سندیسہ پر بھ، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی کے حد، سچ کنارہ آپ دکھائیندا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلجگ جائے لد، ویلا انت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن نر ویر پُرکھ اکال پرگٹ ہووے جھب، جوتی جاتا ویس وٹائیندا۔ سٹ

دلارے تیتوں لوے لبھ، پھڑ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیندا۔ ساچی کرنی سُن بھگوان، شبد سُت
اگوں جنائیا۔ ساچا دس پر بھو نشان، ویلا وقت ملے وڈیائیا۔ ہوں بالا بالی بڈھ نادان، تیری سمجھ کوئے نہ آئیآ۔ چار جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، کوٹن کال
پھیریاں پائیآ۔ میں منگاں اکو دان، جھولی ڈاہیا۔ کون ویلا ملیں آن، پھڑ باہوں گلے لگائیآ۔ اک پنچ کرے پروان، پروانہ اپنا ہتھ پھڑائیآ۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سری بھگوان دسے بھيو، ابھید آپ جنائیا۔ شبد سُت سچ کرنی سیو، سچ صاحب آپ لگائیآ۔ کرے
کھیل آپ نہکیو، نچل دھام بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پر بھو پر بھ ٹھاکر، ہر سوامی دیا
کمانیندا۔ جگ چوکڑی کھیل لوکمت ڈونگھے ساگر، گر اوتار پیر پیغمبر حکم ورتائیندا۔ پنچ تت کایا سہائے جگت سوداگر، سچا سودا ہٹ وکائیندا۔ سچ دوارے اتم
دیوے آدر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، آپ اپنا بھيو چکائیندا۔ بھيو چکائے سری بھگوان، ہر اپنی دیا
کمائیا۔ نرگن سرگن دوویں روپ ہون پردھان، لوکمت وجے ودھائیا۔ کلجگ اتم نرگن سرگن دوہاں مٹے نشان، صفرا اپنا روپ دکھائیا۔ دئے آگے صفرا
کر پروان، بیس جگت دئے سمجھائیا۔ جس جگت داروہ سری بھگوان، سو اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت شبد دئے
درسائیا۔ سُن شبد اوہ ویلا سچ، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ نرگن کایا جو ہنڈا وے سرگن کچ، سو سرگن کچے بھانڈے بھن وکھائیندا۔ صفرا روپ اپنا مات دس،
دئے نال جوڑ جڑائیندا۔ دئے پچھے بہے ست، صفرا آگے ہو کے کھیل کھائیندا۔ دوہاں میل ملائے کرے کھیل سمرتھ، بیس اپنا انک جڑائیندا۔ سو بیس
ہو وے کسے نہ وس، بیس اپنا رنگ رنگائیندا۔ ویہہ ویہہ تیرا کھیل رکھ، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ اک پنچ دی دیوے وتھ، وست اموکک جھولی پائیندا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی رُترئی آپ مہکائیندا۔ ساچی رُترئی سہائے ایک، اینکار وڈی وڈیائیا۔ اک پنچ دیوے ٹیک،
دوہاں میل پندراں روپ دکھائیا۔ تیرا کرم دوارے لیکھ، سکا اکو سو بھاپائیا۔ ایہہ سکا گر اوتار کنگ دے لکھ کے گیا لیکھ، کلجگ جیو سمجھ کسے نہ آئیآ۔ نرگن
نرور پرکھ اکال تیرا نیتا بنے نیت، نرور اپنی کھیل دکھائیا۔ سُت شبد ویکھنی کھید، ہر کرتا پڑدا دئے اٹھائیا۔ آد دسیا تیتوں بھیت، دوجا سار کوئے نہ پائیآ۔

انتم کرے اپنا ہیئت، ہتکاری وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، اک پنچ تیرا در، در دروازہ دے گھلایا۔ اک پنچ ویلا آپ سہاویگا۔ پنڈراں انک مات جناویگا۔ سکا کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاویگا۔ کنگ رت بسنت سہاویگا۔ بیس بیس ویکھ دکھاویگا۔ جو کچھ رکھیا سو تیری جھولی پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن زیرو صفرا دُوئے نال بیس سمجھاویگا۔ بیس بیسا پر بھو جنا، تیرے ہتھ وڈیائی۔ اس دا بھو دے گھلا، کھلی طرح پر گٹائی۔ کون دوار سے گلا، کون گرہ خوشی منائی۔ کون پھلاوی پھول پھلا، کون پنکھڑی دے مہکائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ شبد سچ سمجھاؤندا ہاں۔ بھو ابھیدا آپ گھلاؤندا ہاں۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نام رکھاؤندا ہاں۔ گر اوتار آپ پر گٹاؤندا ہاں۔ دو تن میل ملاؤندا ہاں۔ تیری رنگ اک رنگاؤندا ہاں۔ ساچا حکم سندیس مناؤندا ہاں۔ نرپت نریش اکو نظری آؤندا ہاں۔ اپنا نام دے کے دھر دا خط، چٹھی بن ڈاک آپ پچاؤندا ہاں۔ تھوڑا تھوڑا مات حق، جھولی پھڑ پھڑ آپے پاؤندا ہاں۔ انتم اپنے خانے گھت، لیکھا سب دا پور کراؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کرنی آپ کماؤندا ہاں۔ اپنی کرنی سچ کماوانگا۔ سچ سچ اپنا بھیت جناوانگا۔ دھر دی دھار آپ سمجھاوانگا۔ جل تھل مہیئل ویکھ دکھاوانگا۔ اچے ٹلے پر بت کھوج کھوجاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لاوانگا۔ نور خدائی اول، ذات اکو سچ سمجھاوانگا۔ امرت نا بھی بھر کے کول، اٹا منہ آپ دکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیت آپ جناوانگا۔ ساچا بھیت اکو کھولانگا۔ بن رسنا جہوا بولانگا۔ جن کنڈے ترازو تولانگا۔ بن دوار دھر دا دوارا کھولانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا رُپ اک ورولانگا۔ تیرا رُپ اک دکھاوانگا۔ تیرا نام اک پر گٹاوانگا۔ کوٹن کوٹ ناد سناوانگا۔ برہم برہما آپ اٹھاوانگا۔ رچ رچ کاج ویکھ دکھاوانگا۔ نرگن سرگن راہ چلاوانگا۔ جو گھریا بھن دکھاوانگا۔ جون اجونی آپ بھواوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا بھو اک درساوانگا۔ ساچا بھو اک درسائے گا۔ گر اوتار اشارہ دوائے گا۔ پیر پیغمبر نعرہ اک سنائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا اپنے ہتھ رکھائے گا۔ لیکھا اپنے رکھے ہتھ، چار جگ دے وڈیائی۔ کلجگ انتم ہو پرگٹ، نرگن نرور پھیرا پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا سندیسہ جائن

دس، سو سجن ویکھ وکھائے گا۔ سچھنڈ نواسی آئے نٹھ، بن پاندھی پھیرا پائے گا۔ ساچے مندر جائے وس، محل اٹل رُشنائے گا۔ اِکو نُور کر پرکاش، دیا باقی ڈگمگائے گا۔ تیری پوری کرے آس، آسا تیری جھولی پائے گا۔ باقی رہے نہ کوئی خواہش، خصوصیت اپنی اک سمجھائے گا۔ چار جگ جو رہے اداس، تنہاں اداسی دُور کرائے گا۔ بن سہیلا وسے پاس، سجن اپنا ڈیرہ لائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، رُت رُتڑی آپ مہکائے گا۔ رُت رُتڑی آپ سہاویگا۔ تیرا لیکھا پور کر اویگا۔ ساچا نُور اک درساویگا۔ ظاہر ظہور وِیس وِٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی لہنا پور کر اویگا۔ شبد سُت کہے پر بھ میرے سنگر، سَت پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا آد جگاد رہے سد دُھر، درگاہ ساچی وِجے ودھائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر تیرا ناؤں ناد گاؤں نال سُر، تال تلواڑا جگت وجائیا۔ تُوں ویکھنہار چڑھ اگئی گھوڑ، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ ہر گھٹ انتر جائیں بھڑ، گرہ گرہ ویکھیں چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، کس ویلے پیس بھڑ، لیکھا چکے بھڑی دُہائیا۔ نرگن ہو کے انتم آوانگا۔ نر ویر ہو کے وِیس وِٹاوانگا۔ جوتی نُور جوت رُشناوانگا۔ ظاہر ظہور پھیرا پاوانگا۔ شبدی چوٹ اک لگاوانگا۔ قلعہ کوٹ پھول پھولاوانگا۔ لوک پر لوک آپ سہاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھاوانگا۔ سورج چند نُور چکاوانگا۔ جیرج انڈ پڑدا لاہوانگا۔ اُتہج سیتج سنگ نبھاوانگا۔ بن سُورا سرنگ، اپنی کار کماوانگا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج گر اوتار پیر پیغمبر جو منگدے گئے منگ، انتم سب دی پور کر اوانگا۔ کلج انتم کوڑی کریا ہوئے بھنگ، سنجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ چار جگ دے وچھڑے گرگھ چاڑھ چند، نُور اِکو اک رُشناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا حکم اک درتاوانگا۔ ساچا حکم اک ورتائے گا۔ نر ویر نرنکار پھیرا پائے گا۔ پُرکھ اکال جوتی نُور ڈگمگائے گا۔ سب دے حل کرے سوال، باقی نظر کوئے نہ آئیگا۔ شبد سُت تینٹوں بناواں دلال، سچ دلالی اک کرائے گا۔ تیرے چلے آپ نال، سکلا سنگ وکھائے گا۔ سچ دوار کھول سچی دھر مسال، در اِکو اک وڈیائے گا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، اُوچ نیچ مان رکھائے گا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت آپ جگائے گا۔ آکے بچھے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائے گا۔ لکھ چوراسی وِچوں بھال، گر سکھ گرگھ آپ اُٹھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائے گا۔ ساچی کرنی دو آصفرا ہو تیار، زیرو اک نال کرے گُٹمائیا۔

ویہ سو اک کر پیار، اکل کل کھیل کھلایا۔ ویہ سو دو ہو اجیار، اجرت منگے تھاؤں تھانیا۔ ویہ سو تن کھول کواڑ، نیتز نین کرے رُشائیا۔ ویہ سو چار
 چوتھے پد ہو خبردار، خبراں دیوے آپ لوکانیا۔ ویہ سو پنج کر پیار، پنجم مینا پنجم میلا سہج سُبھانیا۔ ویہ سو چھ بن چھپر چھن ہویا باہر، چار دیوار نہ کوئے
 رکھانیا۔ ویہ سو ست ست پُرکھ زرنجن اپنی دھار، ست ستوادی لئی پرگٹانیا۔ ویہ سو اٹھ اٹھاں تٹاں کرنا خبردار، دُھر سندیسہ نام جنانیا۔ ویہ سو نو نو
 نکھنڈ پر تھی پاؤنی سار، نو نو اپنا رنگ رنگانیا۔ ویہ سو دس کھیل کرتار، کرتا پُرکھ اپنا پڑدا لاہیا۔ چھوٹے بالے کر پیار، پر م پُرکھ رہیا سمجھانیا۔ ساچی سکھیا
 اک سکھال، مارگ اکو اک درڑانیا۔ اٹھ لاڈلے دُھر دے لال، لالن اپنا رنگ چڑھانیا۔ سرگن بننا مات دلال، سچ دلالی دے دکھانیا۔ جا کے ویکھ سچی
 دھر مسال، دھرم دوار پر بھو جنانیا۔ کھیلے کھیل آپ زرنکار، زرنگن اپنا پھیرا پانیا۔ جگ چوکڑی میرا تكدے رہے وہار، وویاری ہتھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، روداس چمارے تیرا لیکھا پور کرانیا۔ ویہ سو دس دس دھار، دہ دشا ویکھ دکھانیا۔ دسم دواوی کھول کواڑ،
 بند تاکی گندا لاہیا۔ پھڑ کے باہوں بن ہتھاں گرگھ دے واڑ، باہر نکل کوئے نہ جانیا۔ کر پرکاش بہتر ناڈ، جوتی نور نور رُشائیا۔ میٹ مٹائے پنجم دھاڑ،
 ترے گن اپنی جھولی پانیا۔ بنا کے سچا دُھر دا لاڑ، لاڑا اکو اک دکھانیا۔ ساچی سیجا آپ سوال، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ اٹھ ویکھ لاڈلے لال، ہر لالن محکم جنانیا۔
 تیرا شبد گرو دلال، دوجا سنگ نہ کوئے رکھانیا۔ لوکمت تیرا کھ پونجھے نال رومال، نیلی دھاروں پھڑ کے باہر کڈھانیا۔ جتھے نہ کوئی بچے شاہ کنگال، راج
 راجان سو بھا کوئی نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک حقیقت دے وڈیانیا۔ اک اک دا ہویا جوڑ، جوڑا پر بھ جنایا۔ اک اک آیا چڑھ
 گھوڑ، گھوڑا نظر کسے نہ آیا۔ پاربرہم پتیر میثور نوں اپنی پی لوڑ، دوجا سنگ نہ کوئے رکھایا۔ شبد ست تیری کھیل کرے ہور، ہوکا اکو اک سنایا۔ پھڑ کے
 اپنے ہتھ ڈور، زرنگن اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دس اک میل ملایا۔ اک نال ملیا ایکا، ایکنکار وڈی وڈیانیا۔ جن بھگت دتی
 ساچی ٹیکا، ٹیک اکو اک درسائیا۔ جس دا ایٹھے اوٹھے رہیا کوئی نہ لیکھا، کھنہار نظر کوئے نہ آئی۔ زرویر پُرکھ کھولیا بھیتا، بھو اپنا دتا سمجھانیا۔ اٹھ لاڈلے
 ویکھ لا اپنا لیکھا، ست شبد دے دکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اک جگدیش جگدیش نال ملانیا۔ جگدیش نال ملیا

جگدیش، اک اک وٹی ودھائیا۔ پاربرہم دی اچرج ریت، ریتی نظر کسے نہ آئی۔ صدی بیسویں رہی بیت، دو آصفرا صفرا دُوئے وچ رہیا سائیا۔ بھگت بھگوان مل کے گاؤناگیت، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ کرے کھیل انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد ست تیری ساچی ریت، شبدی شبدی رنگ رنگائیا۔ شبد ست اٹھ ویکھ دھیان کر، ہر کرتا آپ جنائندا۔ سری بھگوان دیوے ور، پاربرہم پر بھ اپنی دیا کمائندا۔ نہ بھو چکائے بھے ڈر، بھیانک روپ نہ کوئے دکھائندا۔ ساچا گھاڑن آپے گھر، آپے لیکھے لائندا۔ جس در سچ تیرے ناؤں دا سچ نشانہ جائے چڑھ، تیس ساچا ناتا اک دکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک اک گنڈھ پوائندا۔ اک نال لگا دوا، ایکا دوا جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن آپے ہویا، ہوکا دیوے جگت لوکائیا۔ سرگن سچا نرگن سوہیا، نرگن نظر کسے نہ آئی۔ ساچا نیچ آپے ہویا، پت ڈالی ویکھ دکھائیا۔ نہ جمنے نہ کدے مویا، مات گر بھ نہ پھیرا پائیا۔ نہ ہسیا نہ کدے رویا، ڈکھ درد نہ کوئے ستائیا۔ نہ گھٹیا نہ کسے کھویا، جھٹکا سکے نہ کوئے بنائیا۔ آد جگادی نواں نرویا، پڑکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ ویہ سو باراں بکرمی نیچ ہویا، سچی سنگت بوٹا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرتا کھیل آپ کرائیا۔ اینکار اک پیار، نرگن سرگن کھیل کھلایا۔ ترے گن تیرا سچ پیار، اک تن جوڑ جڑائیا۔ ویہ سو تیراں بکرمی کہے سرب سنسار، ہر کارنگ سمجھ کوئے نہ آئی۔ کلج انت ویکھ وچار، راجے رانیاں دتا اٹھائیا۔ سادھاں سنتاں ویکھے آپ جا گھر بار، ترے گن مایا بیٹھے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اک تن دا سچا کھیل، بکرمی تیراں دے ودھائیا۔ اک تن دا سچا میل، راج جوگ دے سمجھائیا۔ اک تن دا گرو چیل، چیلگر جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ دکھائیا۔ اپنی کھیل نرگن دھار، نرویر آپ کرائندا۔ تن تن دا اک وبار، ترے گن اتنا آپ سمجھائندا۔ جگت وڈیائی وچ سنسار، جگت راجان سو بھاپائندا۔ راشٹریت کرے خبردار، نیچ دست کوڑی جھولی پائندا۔ اپنا آپ ابناشی نہ ملائے نرکار، نرگن اپنا بھو چھپائندا۔ کوڑی کریا کر خوار، ساچی دست اپنے سنگ رکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک تن اپنا رنگ رنگائندا۔ اک چار دا ہویا سودا، پناہٹ و نجارا۔ اک چار دا بنیا موقع، ملیا میل سر جنہارا۔ اک چار دا ویلا اوکھا، نہ کوئی جانے پار کنارہ۔ اک چار دا سب نوں دھوکھا، جگ چوکڑ

جھلا سنسارا۔ اک چار جگ جگ اوٹا، دیونہار آپ نرنکارا۔ اک چار دا ساچا کوٹھا، سچکھنڈ سچ منارا۔ اک چار دانیت نیت روسا، جانہار آپ کرتارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویہہ سو چوڈاں دے ہلارا۔ ویہہ سو چوڈاں اکو چوکا، چار اک نال ملانیا۔ جن بھگتاں گھر گھر دتا ہوکا، اٹھو سجن سچے بھانیا۔ پر بھ ملن دامارگ سوکھا، چوتھے پد دے سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دو آیکے نال ملانیا۔ ایکا ہویا دو وچ، دو آروپ وٹانیا۔ دو تون ہویا اک، اک وچ سمایا۔ جو اک سکھیا لے سکھ، سو گرگھ نظری آتیا۔ اگی پروار دتی بھکھ، پروردگار دیا کمانیا۔ سب دی لیکھ لیکھنی دتی لکھ، نہ کوئی میٹ میٹ مٹانیا۔ چوڈاں لوکاں دے کے پٹھ، پر بھ اپنی کار کمانیا۔ چوڈاں طبقات چھڈے ہت، ہتکاری ہویا سہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا اگی نرگن سرگن آپے پانیا۔ اگی پائے سمت چوڈاں بکرمی بیس، دیوے مان وڈیانیا۔ سچ سنا اک حدیث، اوچ نیچ بھیو چکانیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش گاؤ اکو گیت، ساچا ڈھولا گیا سمجھانیا۔ کایا مندر ویکھو سچ مسیت، کعبہ اکو نظری آتیا۔ گھر سوامی وسے دھام انڈیٹھ، گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اُس نال کرو پریت، پریتم اپنا رنگ چڑھانیا۔ کوڑی کرپا وچ نہ بنو نیچ، برہم روپ سارے نظری آتیا۔ ایکا رنگ وسے ہست کیٹ، پاربرہم نور رُشانیا۔ ساچے در تون منگو بھیکھ، بھجھیا اکو رہیا ورتانیا۔ آد جگاد رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آتیا۔ دو جہاناں لے جیت، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ جس مات چلاؤنی ساچی ریت، اک پنچ سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمانیا۔ اک پنچ دا ڈھر ووارا، ہر سنگر آپ کرانیندا۔ اک پنچ دا اک کنارہ، اکو گھاٹ وکھانیندا۔ اک پنچ دا اک پسار، اکو در بنانیندا۔ اک پنچ دا اک نگارہ، اکو ناد و جانیندا۔ اک پنچ دا اک جیکارا، اکو راگ سنانیندا۔ اک پنچ دا اک بھتارا، اکو کنت ہنڈانیندا۔ اک پنچ دا اک شنکارہ، اکو ویس وٹانیندا۔ اک پنچ دا اک منارا، اکو محل ڈیرہ لائیندا۔ اک پنچ دا جوڑ نیارا، پندراں روپ جنانیندا۔ پندراں اندر سر جنہارا، سچا کھیل کھلانیندا۔ سنجگ تریتا دوپر کلج جنہاں دیندا آیا لارا، تنہاں آسا پور کرانیندا۔ اٹھسٹھ دا ویکھ اکھاڑا، تہ تیرتھ پھول پھولا نیندا۔ پرگٹ ہو کے ڈھر دا لاڑا، ڈھر در گاہی پھیرا پانیندا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ جو بنیا رہیا کوارا، اکو وار ہن اپنے وچ چھپانیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک پنچ مان وڈیانیندا۔ اک پنچ ہو تیار، پندراں دیونہار ودھانیا۔ ویہہ سو

بکرمی کر پیار، پریتم اپنی کھیل کھلایا۔ ساچے سجن آپ اٹھال، اپنا رنگ چڑھایا۔ ناتا توڑ شاہ کنگال، دُور دُراڑے رنگ رنگایا۔ آپ چلے نال نال، آؤندا جاندا نظر نہ آئیا۔ جا کے دیکھے سب دا حال، جو بیٹھے دھیان لگایا۔ تیر تھ تھ کہن پر بھو اسیں ہوئے کنگال، ساڈے کول وست رہی نہ رانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سُن فریاد دین دِیالا، پر بھ اپنی دیا کمائندا۔ کرے کھیل آپ نرالا، سمجھ سوچ نہ کوئے رکھائندا۔ جن بھگتاں پائے انتر مالا، ساچی بھگتی وچ سمائندا۔ دُھر درگا ہی بن دلالا، ساچا وچ اک کرائندا۔ ہٹ کھول حق حلالا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ ساچی کرنی تیر تھ اٹھسٹھ، ہر اپنی دھار ملایا۔ پندھ مُکا نٹھ نٹھ، دیکھے تھاوں تھانیا۔ ساچے جن کر پرگٹ، دیوے مان وڈیایا۔ تربینی دیکھ اک تھ، کنارہ اپنا سو بھاپایا۔ دُھر دی کرنی لئی رکھ، ایکا منگن منگ منگایا۔ دھار گنگا چاڑھ ست دوہاں نال چرن دھول چرن کول وچ آپ نہ رکھے سری بھگوان باہر اپنی کھیل دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی ترے گن اتیتا، تئاں میل ملایا۔ گنگا جمنائستی گاؤن گیتا، خوشیاں راگ سنایا۔ دھن بھاگ صاحب پر بھو ہر ڈیٹھا، گھر آیا پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیاوان دیا کمایا۔ تئاں منگی منگ ایک، دوئے جوڑ سرنایا۔ تیرے پر بھ بھگت لئے دیکھ، جنہاں انتر تیرا نور نظری آیا۔ اینہاں نال ساڈا ہیبت، پریم اکو اک ودھایا۔ جنہاں نال مل کے تیتوں لینے پیکھ، نت تیرا درشن پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوایا۔ تیرے سپس در نو کے، پر بھ اکو منگ منگایا۔ جنہاں درشن دتا سانوں آ کے، جگ جنم دی ترکھا دتی بھجایا۔ تئاں مان دینا پر بھ آپ وڈیا کے، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ درشن کرنا سپس دستار بندھا کے، تئاں اکو وار منگ منگایا۔ تئاں تئاں وچ چٹی اپنی دھار رکھا کے، ساچے در دینی وڈیایا۔ اسیں اوس سرور آئے نہا کے، جتھے تیرے چرن دھوڑ ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ ویہہ سو پندراں ہو مہروان، پر بھ دتی مان وڈیایا۔ دو آ صفر کر پروان، صفر دوئے نال ملایا۔ کرپا کراں آپ مہان، مہر نظر نین اٹھایا۔ ست دھرم دا دیواں دان، سر اپنا ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ تیر تھ تھ دیکھ کنار، پر بھ اپنا کھیل کھلایا۔ اک

چھ جو بنے بھکھار، اچھیا ساچی اک دھرائیا۔ کون ویلا پر بھ آئے نرنکار، نرگن پھیرا پائیا۔ جنم جگ دالاہے ادھار، پورب لیکھ مکائیا۔ ساچا بخشے اک پیار، چرن دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ دوئے جوڑ کرئے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ وشنوں کہے میرا ہوئے نہ سپورن بھنڈار، تڈھ بن بھکھیا نہ کوئے پائیا۔ کرپا سر جنہار، انتم میلے چائیں چائیا۔ ویہہ سو سولاں بکرمی کھیل نیار، ہر کرتار جگ جگ دالاہ ادھار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ سمت سولاں سچ بھنڈار، ہر جو آپ ورتائیا۔ منی سنگھ دا لیکھ اپار، مہروان پور کرائیا۔ ایٹھے اوٹھے دے سہار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پچھے آگے نہ کوئی کنار، جس جن اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر نیہارا سچ وبار، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی اک ست، ست ستواد آپ کرائیندا۔ سیس جگدیش تاج رکھ، رکھیا اپنے ہتھ دکھائیندا۔ گر اوتار جو مارگ گئے دس، سو اک ست ہو کے آئیندا۔ ساچی دھاروں ہو پرگٹ، نرگن نور نور پرگٹائیندا۔ شبد دوارا کھول ہٹ، کوڑا ونج نہ کوئے دکھائیندا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان جن بھگتاں رکھے پت، پتپر میثور دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی آپ کمائیندا۔ سیس رکھ تاج جگدیش، جگدیش خوشی منائیا۔ گر اوتار پپر پیغمبر سارے پڑھن حدیث، بیٹھے دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا دسدے آئے بیس بیس، سو نرگن سرگن ہو کے سفرے وچ سمائیا۔ جس نے دوئے آگے ایک لاکے بناوئی اکیس، اگی اپنا رنگ چڑھائیا۔ اُس دا کلمہ سچ حدیث، پڑھے سرب لوکائیا۔ جگت صدی سدیوی جانی بیت، ثابت کوئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اک اٹھ دا کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ اک اٹھ دات آدھارا، اٹھاں تٹاں بھو چکائیندا۔ اٹھ تت اک جیکارا، ہر شبدی ناد سٹائیندا۔ شبد ناد اک کٹارا، دھر دی دھار آپ دکھائیندا۔ راج راجانا شاہ سکدارا، شہنشاہ اپنی کل ورتائیندا۔ اٹھاں تٹاں ویکھ کوڑا، بند تاکی پڑدا لاہندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کٹارا نام پرگٹائیندا۔ جگت راج دا جھوٹا لہنا، سچ کوڑی کھیل دکھائیا۔ پنچ تت دا انتم گہنا، لہنا انتم اتر جائیا۔ نر نرنکار نرگن سرپ سدا رہنا، آد جگاد سمائیا۔ شاہ بھوپ راج راجان جس دا منن کہنا، سو کہہ کے گیا سمجھائیا۔ شاہ پاتشاہ کسے نہ رہنا، جو آیا سو اٹھ اٹھ جائیا۔ ساچا کھنڈا تیز کٹار نام تلوار گر سکھاں انتر آتم پائے گہنا، باہروں نظر کسے نہ آئیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راج جوگ جگت دوارے جو گیشتر کھیل گیا سمجھایا۔ راج دوارے کھیل نرنکار، نرگن اپنا آپ جنایا۔ جس نے کھڑگ کھنڈا دتی تلوار، سو طلب مگے تھاؤں تھانیا۔ سبناں کرے خبردار، لوکمت نین اکھ گھلایا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گُردر مندر مسجد مٹھ شاہ سلطان کرے بے زار، بے نظیر حکم درڑایا۔ اک اٹھ دی پتی دھار، جل دھار آپ رڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ اک اٹھ کر پیار، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ جگ چار سر اُدھار، چکلیا آپے لاہندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کردے گئے پکار، سو اپنی کار کمائیندا۔ بھگت بھجھیا منگدے رہے جس دوار، سو بھگوان اچھیا پور کرائیندا۔ دُھر دانیتا کر وچار، لیکھا سچ سمجھائیندا۔ ست دھرم دا اک دوار، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ بھگتاں پیتا کر پیار، لوکمت آپ پرگٹھائیندا۔ سچ سنگھاسن کر تیار، آگے پچھے سو بھاپائیندا۔ چوتھی منزل دے آدھار، ہرجن ساچے آپ پچھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر اک سہائیندا۔ سچ دوار بھگت بنا، بھگوان دے وڈیایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دے وکھا، ویکھو لوکمت وٹی ودھایا۔ اک اٹھ دا لیکھا رہیا مُکا، اٹھاراں ویکھے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لہنا رہیا چکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ویکھ ہوئے حیران، ہوئے لے کے رہے جنایا۔ کریا اچرج کھیل بھگوان، پاربرہم پر بھ اپنا پھیرا پائیا۔ ست سرُپ جھلا نشان، ست ستوادی اپنا رنگ رنگایا۔ ساچا مندر بنا مکان، ساچا راہ دتا دکھایا۔ چار ورنال دے گیان، چار گنٹ رہیا سمجھایا۔ چارے جگ کر پروان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک دکھایا۔ ساچی کھیل دکھائے مات، ہر متا اپنے نال پکایا۔ جو لوکمت دے کے آئے اسیں دات، کھجک چو خالی ہتھ رہے دکھایا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑایا۔ من مت ہوئی نار کم ذات، گلکھنی بیٹھی ڈیرہ لایا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کوئے چڑھایا۔ سری بھگوان بھگت بنا اک جماعت، پتی اکو نام پڑھایا۔ دُھر سندیسہ رہیا آکھ، کوڑا جھگڑا چھڈو لوکایا۔ نج نیز کھولو آنکھ، درس پاؤ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ دیوے مان نو اک، اک نو انک بنایا۔ دو آسفرے آگے اک، اک نال نوواں کرے گڑھایا۔ ویہ سو اُنی پائی بھکھ، بھجھیا آپ ورتایا۔ ہندو مسلم سٹی کوئی نہ چے دس، گر اوتار پیر

پینغمبر بیٹھے سپس جھکایا۔ سارے پر بھ تیرے بن سکھ، سنگھ روپ وٹایا۔ آگے لیکھا دینا لکھ، پچھلا لہنا جھولی پانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اٹھایا۔ اک نو ائی نہ مسلم نہ سنی، سو صاحب آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پینغمبر سب دی پر بھ دے وچ سائی دھنی، آواز راگ نہ کوئے سنایا۔ خالی ہوئی جگت کئی، کاجی گگری رووے دے دھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ ورتایا۔ پیر پینغمبر مارن نعرہ، اک نو آپ جنایا۔ پروردگار ہو یا ظاہرا، ظاہرا پیر پھیرا پانیا۔ جس دا حد حدود نہ کوئی دائرہ، دشا ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ آد جگاد جگا جگنتر سب توں وسے باہرا، باہر اپنا آسن لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اک نو دے سجھایا۔ اک نو کہے موہے بیس اڈیک، سرگن صفرا نظری آئی۔ گر اوتار پیر پینغمبر سارے دس کے گئے تاریخ، طریقہ سکیا نہ کوئے سجھایا۔ تھوڑی تھوڑی جتی ملی بھیکھ، سولوکات گئے ورتایا۔ آتم انتر اپنی آپ رکھدے رہے اڈیک، لوچن نین اکھ راہ تکایا۔ کون ویلا پر بھ پریتم کرے پریت، پاربرہم پر بھ پھیرا پانیا۔ سچ دکھائے دیہرا مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آئی۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سنائے اپنا اکو گیت، راگ ناد اک شنوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پینغمبر سارے کہن، کہہ کہہ رہے جنایا۔ پاربرہم پتر میثور کلج انتم ساڈا لہنا آوے لین، لیکھا پچھلا پور کرایا۔ جس نے الف یے سجھائی این، سو غین نقطہ ویکھ دکھایا۔ اُس بن کوئی نہ آوے چین، چاؤ گھنیرا نہ کوئے درٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ گر اوتار سارے ہسن، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ کلج انت سری بھگوان اپنا مارگ آئے دسن، ساڈا لیکھا لیکھے لایا، جن بھگتاں اندر آئے وسن، نرگن اپنا ڈیرہ دے دکھایا۔ کوڑی کریا آئے متھن، نام مدھانا نال لیایا۔ موہ وکارا ہنکارا آئے کڈھن، شبد کھنڈا ہتھ چکایا۔ انتم سانوں آئے سدن، سچ سندیسہ اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، اپنا کھیل اک ورتایا۔ گر اوتار پیر پینغمبر سارے سوچن، جن بھگتاں ویکھ دکھایا۔ پُرکھ اکال دین دیال کون کھولے اکو لوچن، نین اپنا آپ جنایا۔ ویس وٹائے لوک پر لوکن، دو جہاناں سو بھا پانیا۔ سچ جنائے دھر سلوکن، ناؤں اکو سو بھا پانیا۔ ساچی دیوے موکھن، موکش اکو جھولی پانیا۔ ایٹھوں کوئے نہ اٹھائے لوکن، ہر جن اپنی گود اٹھایا۔

کرے پرکاش نرمل جوتن، اندھ اندھیرا دے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہر نظر نین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 رہے تک، نرگن نرگن دھیان لگائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ لوکمت مارگ دے دے گئے تھک، سمجھ سکے نہ جگت لوکائیا۔ کوڑی کرپا کلجگ پائی نکیل نتھ،
 چار ورنناں رہی بھوائیا۔ سب دا کھیڑا دے بھٹھ، گھر نور نہ کوئے رُشائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک
 سمجھائیا۔ ساچی کھیل جنائے بن سمجھ، سمجھاونہار آپ اکھوائیندا۔ چار جگ دی لائی رمز، انتر انتر اپنا پڑدا اٹھائیندا۔ دیکھو ایہہ کی ہویا غضب، گھر گمبھیر
 پھیرا پائیندا۔ نرگن سرگن سرگن ہویا جذب، رُپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ نرگن سرگن کرے ادب، آداب اکو اک سکھائیندا۔ جس نوں
 کوئی دے نہ سکے ضرب، انکڑا کوئی نہ مات بدلائیندا۔ جس دا لیکھا کوئے نہ ارب کھرب، سو پر بھ ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر پیر اوتار منگ منگائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویس آس، شبد گرو دے جنائیا۔ اٹھو سارے کرو قیاس، قسم قسم نہ کوئے
 بنائیا۔ سرب جیاں دا اکو ساک، پر بھ سجن ہر رُگھرائیا۔ رل مل سارے بنو جماعت، اکو اک پڑھائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ لوکمت جو آئے آکھ، حکمے
 اندر سیو کمائیا۔ سو پر بھو دی جھولی پاؤ پر بھ دی دات، اپنے لیکھے نہ کچھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دے کرائیا۔ گر
 اوتار پیغمبر اک دوجے نال کرن صلاح، ساچا متا پکایا۔ سارے مٹو اک ملاح، پاربرہم بے پرواہیا۔ سارے چلو اک راہ، رہبر اک خدایا۔ سارے کرو اک
 دُعا، دوئے جوڑ سیس جھکایا۔ جے مٹئے داتا بے پرواہ، بے پرواہی نظر اٹھایا۔ ساڈا لہنا دینا دے مُکا، لیکھا لیکھے وچ رکھایا۔ ساڈے کولوں منگے نہ گواہ،
 پریم پریتی شہادت دیو بھگتایا۔ جے کوئی دیوے صاحب سزا، نیوں نیوں سیس دیو جھکایا۔ چرن دھوڑی مستک لاؤنی شاہ، آپ اپنا مان مٹایا۔ کلجگ ویلا انتم
 گیا آ، پاندھی بیٹھا اپنا پندھ مُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل انوکھا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس
 نے بنایا سچکھنڈ کوٹھا، نرگن جوت کری رُشائیا۔ جس نے تھر گھر بہایا شبد پتا، پوت اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ سلوک سنایا سلوکا، اکو نادى ناد وجائیا۔ سو کلجگ
 انتم گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال کرے نہ دھوکھا، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ سب نوں اپنے ملن دا دسدا رہیا موقع، مکمل حال

جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کھجگ انتم ویس جنائیا۔ کھجگ انتم ویس وٹائے، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ اپنی کرنی آپ کمائے، کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ دوجانہ کوئی سنگ رلائے، تیجی بنت نہ کوئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے زرنکار، زرنگن اپنا کھیل کرائیندا۔ شاہو بھوپ ہو اُجیار، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی نور کر اُجیار، شبد جوتی ناد وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی بیس سہیلا، ہر ستنگر اک کمائیا۔ آپے جانے اپنا ویلا، تھت وار نہ کوئے دکھائیا۔ صاحب ستنگر بن کے سجن سہیلا، سگلا سنگ رکھائیا۔ جگ چوکڑی نالوں ہو کے ویہلا، کھجگ انتم اپنا لحم ورتائیا۔ نسیا پھرے جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت بیلا، سمند ساگر ڈونگھی کندر ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دا سچ وبار، لوکمت کرے زرنکار، مات لگا اک دربار، درباری اپنی دھار چلائیا۔ سچ دربار ویہ سو ویہ، ہر ستنگر آپ لگائیندا۔ اک پنچ دی رکھ نیہ، پندراں کنگ دوس وڈیائیندا۔ ست دھرم دا پنج بی، آپ اپنی سیو کمائیندا۔ چرن کول دا امرت مینہ، میگھ اک برسائیندا۔ لیکھے لاساڈھے تن ہتھ سیں، سیاں دھرنی دھرت دھول سہائیندا۔ لیکھا جانے جیوت جی، جیون جگت سمجھائیندا۔ پر بھ دا بھانا کوئی جانے کی، بن کرتے قیمت کوئی نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیندا۔ ساچی کھیل ویہ سو بیس، ہر ستنگر آپ کرائیا۔ زرنگن جوت ہر جگدیش، ست پُرکھ زرنجن آپ پرگٹائیا۔ چھتر جھلا ساچے سیں، جگدیش ملے وڈیائیا۔ پنچ تت نہ کوئے حدیث، شبدی راگ اک الائیا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کمائیا۔ چار جگ دے سچے میت، سو پُرکھ زرنجن آپ ملائیا۔ نہ کوئی شودوالا مٹھ مسیت، گُردر نظر کوئے نہ آئیا۔ ستجگ تیری سچ چلائے ریت، ریتیان بے پرواہیا۔ ورن برن مل کے ڈھولا گاؤن گیت، ناؤں اکو اک الائیا۔ ہر چرن ملے پریت، دوجی ونڈ نہ کوئے رکھائیا۔ امرت رس ملے نام میٹھ، جگت رس ڈیرہ ڈھاہیا۔ من واسنا لئے جیت، بُدھ بیک کرائیا۔ ہووے پاک پت پُنیت، پاپی لئے ترائیا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ سچ دوارپوں ملے بھیکھ، ہر ٹھاکر جھولی آپ بھرائیا۔ سب دی بدلے درتے نیت، نیتیان ساچا راہ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ویہ سو ویہ

بکرمی اک دربار دکھائیا۔ ویہہ سو ویہہ لگے دربار، دُھر درباری آپ لگائیندا۔ بھوپ بنے آپ نرنکارا، نرگن زرویر کھیل دکھائیندا۔ تاج پہنے آپ نرنکارا، پنج تت نہ کوئے وڈیائیندا۔ شبدی بولے سچ جیکارا، ساچا سوہلا آپ جنائیندا۔ بھيو اٹھائے اگئی دھارا، سچ سچ جنائیندا۔ وجائے شبد انادی ستارا، تندى تند نہ کوئے ہلائیندا۔ سچ سناوے اکو نعرہ، تُو ہی تُو راگ الائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا پیارا، شبدی سٹ پُرکھ اکال ویکھ دکھائیندا۔ دوہاں میلا ایکا گھر بارا، گھر ساچا سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارا آپ سمجھائیندا۔ سچ دربارا لایا ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ پہلوں دتی بھگتاں ٹیک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھیر دھرنی دھول لئی ویکھ، جو چار جگ بیٹھی دھیان لگائیا۔ پھیر گُر اوتاراں پیر پیغمبراں ویکھی رکھ، جو اپنی رکھ وچوں پرگٹائیا۔ پھیر شبدی سٹ دتا بھیت، بھيو ابھید کھلایا۔ پھیر نرگن سرگن کیتا بھیت، نر نرنکار دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک دکھائیا۔ سچ دربار لگاؤن دی خاطر، ہر خطرہ سرب مٹایا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے چاتر، گرگھ چاترک روپ بنایا۔ دُھر سندیسہ دے کے پاتر، اپنا نام پڑھایا۔ درس دکھائے نوری باطن، جلوہ ظہور جنایا۔ چوٹی چاڑھ کے آخر، اپنا میل ملایا۔ بھيو چکا کرتا قادر، کریم کرم کمایا۔ سوربیر بن بہادر، شبد راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار آپ لگایا۔ سچ دربار لگائے پر بھو پر بھ دینا، دینن دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھ بھینا، بھنڑی رین نال ملایا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی پنڈراں سنگ ٹھانڈا کرے سینہ، کلجگ اگنی تت بُجھائیا۔ بھگت بھگوان وچھوڑا سہہ سکے نہ جوں جل مینا، جل مین لیکھا دئے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک سہائیا۔ سچ دوار سہائے بھگوان، بھگتن دئے وڈیائیا۔ بھگت دوارا کر پردھان، لوکمتا رُشنائیا۔ تس دوارے آئے کاہن، اپنی آس دکھائیا۔ سنت سہیلے کر پروان، گر چیلے میل ملایا۔ دُھر سندیسہ دیوے آن، کرے شبد جنائیا۔ پچھلا لیکھا چکے جہان، اگلا مارگ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو در منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُن سندیسہ، سارے لین انکڑائیا۔ پاربرہم پر بھ تیرا دھام نیارا اکو پیکھا، پیکھ پیکھ خوشی منائیا۔ لوکمتا وسایا اپنا دیسا، بھگت دوار وجے ودھائیا۔ غریب نمائیاں کریں پیتا، راج راجاناں دھکا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے دھیان لگائیا۔ تیرے در لگا دھیان، پر بھ اکو اوٹ تکائیا۔ ویہہ سو

ویہہ بکرمی تیرا نظر آیا نشان، نشانہ اکو رہیا لہرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا خالی دسے میدان، سورپیر بل نہ کوئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، انت تیری آس تکائیا۔ انت آس تکدے آئے، جگ چوکڑی چار۔ ساچی بھکھیا منگدے آئے، سرگن روپ بن سنسار۔ سرشٹ سبائی دسدے آئے، اچی کوک بول پکار۔ تیرے تھم نسدے آئے، بن پاندھی پندھ نوار۔ تیرا ناؤں ڈھولا رڈے آئے، گا گا ساچی وار۔ تیرا چرن سہارا تکدے آئے، نیتز نین اٹھال۔ اپنا کیتا تیری جھولی سڈے آئے، شاہ پاتشاہ سری بھگوان۔ اکو اک منگ منگدے آئے، انتم میلنا اپنے نال۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا ڈھر دا ور، نرگن اپنا درس دکھال۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی آیا کنگ، پندراں تھت وڈیائیا۔ ڈھر دا تھم سُن لو سخت، ہر سنگر آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناشی آیا پرت، نرگن پھیرا پائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کوئے جنائیا۔ مل کے سارے کرو درس، وشن برہما شو نال ملائیا۔ پیر پیغمبر میٹو حرص، ہو س نہ کوئے ودھائیا۔ گر اوتار میگھ امرت دیوے برس، اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نمسکار، اکو کوک سنائیا۔ سری بھگوان تیرا سوہنا لگا دربار، لوکما ت وٹی ودھائیا۔ اسیں سارے ہوئے خبردار، نیتز اکھ کھلائیا۔ جا کے ویکھئے سانجھیا ر، جو سگلا سنگ نبھائیا۔ بن اکھاں کریئے دیدار، بن لوچن نظری آئیا۔ بن ہتھاں چرن دھوڑی لایئے چھار، بن مستک سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، انتم ویلا گیا آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی مناؤن، درگاہ ساچی وٹی ودھائیا۔ رل کے ڈھولا اکو گاؤن، پر بھ ٹھا کر بے پروا ہیا۔ سب دا لیکھا آیا مکاؤن، بچھلا حساب چکائیا۔ اگلا مارگ آیا وکھاؤن، پنٹھ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے در آئے چائیں چاننیا۔ آؤ در دُر دُر ڈراڈے، نیرن نیرا رہیا بلانیا۔ نرگن کرے نرگن لاڈے، سرگن روپ نہ کوئے وکھائیا۔ جس دا کھیل بودھ اگادھے، نام ندھان جنائیا۔ سو پُرکھ اکال مارے واچے، اچی کوک سنائیا۔ سچ دوار آؤ بھاجے، سری بھگوان رہیا بلانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار کرن تیاری، اپنی لے انکڑائیا۔ اٹھو چلیئے وارو واری، اپنی لڑی رہے بندھائیا۔ تیئی اوتار کرن پیاری، پریتی اک بندھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تھم ورتائیا۔ گر اوتار تیار ہو کے، ہوکا اک سناپا۔

تیرے ملن دے آئے موقتے، کٹھا راہ جنایا۔ سُکھ مانیا تیری سبجا سو کے، آسن اک وڈیایا۔ دھن بھاگ توں مات آئیوں بھوں کے، نرگن اپنا پھیرا پایا۔
 اسیں تیرا ناؤں گئے گاؤ کے، شبد راگ ناد سنايا۔ چار جگ لنگھے تیرے ہو کے، ہوکا لے لے وقت لنگھایا۔ صدی یسویں آ کے پہنچے، بے پرواہ دیا کمایا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در اپنے رہیا بلایا۔ در تیرے پر بھ جی آواں گے۔ تیرا درس اولاً پاواں گے۔ پھڑ کے پلا خوشی مناواں گے۔ تیرا
 ویکھ دوار محلا، اپنا رنگ چڑھاواں گے۔ آد جگاد سچھنڈ تیتوں وینہدے رہے اکلا، تیری اکل کلا کھیل وچ سماواں گے۔ کلجگ انتم پر بھ توں وسایا اک محلا،
 محلا اکو اک وڈیاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے محم اندر اپنا قدم اٹھاواں گے۔ ساچا محم ہر جگدیشا، ایکا ایک
 جنایا۔ آؤ ویکھو بیس پیسا، ہر پر بھ جو دھار بندھائی۔ نرگن چھتر جھلائے سپسا، سپس جگدیش تاج لکائی۔ ویکھو اپنے سارے خالی کھپسا، وست نظر کوئے
 نہ آئی۔ کسے گھر بن کے بہے نہ کوئی جیجا، پراوہنا چاری کئی جگت لوکائی۔ ناتا رہ گیا چاچا بھتیجا، پتا پوت ناتا بیٹھا ٹرائیا۔ سری بھگوان دیاوان ہو مہروان
 جن بھگتاں کرن آیا ریحھاں، سر اپنا ہتھ لکائی۔ سچ پریتی اندر آپ پتیجا، دوجی وست لوڑ نہ کوئے رکھائی۔ شبد ست نال لیایا پت گیا، گھر گبھیر دیا
 کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سندیسہ دیوے بے پرواہیا۔ وشنوں کہے اٹھ برہما، چلیئے بن کے پاندھی راہیا۔ برہما کہے شکر اٹھ ویکھئے اپنی
 مائی اماں، جس ساڈی بنت بنایا۔ گر اوتار کہن نرگن نور پیکھئے سری بھگوانا، جس بھگوان اپنی دھار چلائی۔ بھگت کہن چلو درشن پائیے جس اگت بھجھائی
 تھماں، ساتنگ ست کرانیا۔ پیر پیغمبر کہن چلو ویکھئے پروردگار اٹھا، جن بھلائی سرب لوکائی۔ نانک گوہند کہے چلو ویکھئے بن چھپر چھٹا، جو بیٹھا ڈیرہ لائی۔
 سب دے نالوں پچھوں اٹھیا جٹ دھٹا، اچی کوگ رہیا جنایا۔ ویکھو غریب نمائیاں دوارے پر بھ جو متا، منت کڈھن دی لوڑ رہی نہ رانیا۔ جن بھاگ
 لگایا نامے کٹوری چھٹا، سو جن بھگتاں کایا کاسہ رہیا بنایا۔ جس دا حد نہ کوئی بنا، کنارہ نظر کوئے نہ آئی۔ اُس دا چمکے اکو چٹا، شبدی نور ست رُشانی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا دیوے بے پرواہیا۔ سُن کے سدا سارے اٹھے، اٹھ اٹھ دھیان لگایا۔ ٹھاکر سوامی صاحب ٹٹھے، مہر نظر اٹھایا۔
 جگ چوکڑی جو رہیا لکے، کلجگ انتم نور دھرایا۔ سب دے کولوں لیکھا بچھے، بچیا کوئی رہن نہ پایا۔ چلو چلیئے ننگی پیریں پیریں پاؤ نہ کوئی جتے، سری

بھگوان سچا راہ دکھایا۔ پیر پیغمبر بھنو ٹوپی حقے ، نیزہ نڑی کوئی نہ نال رلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ذات پات دین مذہب کوئی نہ بچھے، ساک سجن سین اک بنایا۔ نیویں ہو کے دیکھو ساڈا پر بھونہ ہووے غصے، غصہ ساڈے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہیا دکھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وچوں، اک رہیا دھیان لگایا۔ سری بھگوان کرے کھیل جن اوچ کیتے نیچوں، نیچوں اوچ بنایا۔ اُس دی سکھیا سارے سیکھو، کرے سچ پڑھایا۔ سچ جنائے اک پریتو، پریتم پریت اک جنایا۔ رل مل گاؤ اکو گیتو، گیت ڈھولا اک سنایا۔ درتے سوالی بن کے منگو بھیکھو، اپنی رکھو نہ کوئے چترایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں اپنے گھر بلایا۔ سو پڑکھ نرنجن تیرا دیکھ دربار، وشن برہما شو خوشی منایا۔ ہر پڑکھ نرنجن دیکھ تیرا ووبار، گر اوتار رہے جس گایا۔ ایکنکار دیکھ تیرا جیکار، پیر پیغمبر دھیان لگایا۔ نیتز نین سرب اگھاڑ، چارے کٹ دیکھ دکھایا۔ دو جہاناں وچوں نظری آیا بھگت دوار، جس گھر ہر جو بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ---- جس دے اگے پچھے سچے گھبے جن بھگتاں رکھیا پہرہ، بیٹھے دھیان دھرایا۔ کوئی نظر نہ آوے راہ کھسڑا، گر اوتار پیر پیغمبر کیڑے رستے آیا۔ چاروں کٹ ہر سنگت پایا گھیرا، گھیریا بے پرواہیا۔ جتھے کوڑی کریا نظر نہ آوے کوئی ڈیرہ، جگت واسنا نہ کوئے دکھایا۔ اکو کہن توں میرا میں تیرا، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ پتا کہے میرا پت اکو بتھیرا، ہتے کم کسے نہ آیا۔ پت کہے میرا باپ شیرا، دو جہاناں گرج لگایا۔ دوہاں رل کے گھلا کیتا ویڑا، سمجھ سوچ سکے کوئی نہ رایا۔ اُپروں نیچے آیا لایا ڈیرہ، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پہلوں ڈبیاں تارے بیڑا، اپنے کندھ اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا دروازہ اک بنایا۔ ہر کا دروازہ بن گئے بھگت، تاکی کُنڈا نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی کھانی سمجھے جگت، لکھ چوڑا سی بھرم بھلایا۔ سرگن وچ نرگن آیا پرت، پرتنیدھ اک اکھوایا۔ جگ چوڑی جو رہیا فرق، انتم پورا دئے کرایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو اس دے اُتے کرو کوئی نہ ہرکھ، ایہہ سب دا اک گوسائینا۔ کلجگ انتم کیتا ترس، کوجھے کملے گلے لگایا۔ چار جگ راہ تگدی رہی دھرت، اپنے نین اٹھایا۔ رام چند رو کے ایتھے کر کے گیا ہرکھ، اپنیاں نیناں نیر وہایا۔ کرشن لا کے شرط، مکھی تیر اک جھہایا۔ نانک منگ منگ کے گیا دھرت، دھر اپنی جھولی ڈاہیا۔ گو بند کر کے گیا لکھت پڑھت، نام قلم شاہیا۔ پڑکھ اکال دین دیال کرے کھیل آپ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار

کمائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دروازہ اک سُہائی۔ جن بھگت بنائے اک دروازہ، ہر دردی درد و نڈائی۔ اندر وڑ غریب نوازا، اپنا آسن لایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جس سا جن سا جا، سگلی آپ بنائی۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، نوبت نام وجائی۔ زرگن سرگن رچ رچ کاجا، دو آصفرا ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائی۔ ہر جو ویکھ دروازہ تیرا بند، ہوئے سرب خیرانا۔ تیرے بھگتاں کڈھی اگئی کندھ، جھلیا سچ نشانہ۔ صفت نہ کرے مٹی دند، بولے رسنا نہ کوئی زبانا۔ جنہاں تیرے نال پئی گنڈھ، تنہاں چھٹا جگت نادانا۔ چار جگ ویکھی بیندی نہ کسے ٹھنڈ، کج انت کھیل مہانا۔ توں کٹیا رنڈیا رنڈ، کر مہر سری بھگوانا۔ جن بھگت چڑھا کے چند، روشن کیتا دو جہاناں۔ اسیں آگے ہو کے گایے چھند، راہ تے زمیں اسمانا۔ کر کرپا سانوں اینہاں نال گنڈھ، جنہاں در کریں پروانا۔ چار جگ دی اودھ گئی ہنڈھ، اتم مٹے کوڑ نشانہ۔ جو اپنا نام رہوں ونڈ، بن ہتھیاں دیویں دانا۔ کیوں ساڈے ول کیتی کنڈ، کروٹ بدلی نہ نوجوانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا سلطانا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر نہ کرو روسا، پر بھ رسیاں لئے منائی۔ آد جگاد نہ ہوئے ہوچھا، ہوچھا روپ نہ کوئے وٹائی۔ کی ہویا نو سو چرانوے چو کڑی جگ بچھوں جن بھگتاں دا سُہایا اکو کوٹھا، مندر اپنا ڈیرہ لایا۔ ایٹھے لوڑ نہیں رہی پڑھن دی پوتھا، بن پڑھیاں دے سمجھائی۔ مان دوائے لوک پر لوکا، چرن کول دے سر نائی۔ ساکھیاں پرگٹ ہو کے کرے نہ کوئی دھوکھا، ڈبیاں پار کرانیا۔ شبد نگارے لائے چوٹا، دو جہاناں رہیا جگائی۔ ویہ سو ویہ بکرمی پندراں کنگ پر بھ دے چرن رہے نہ کوئی کھوٹا، کھوٹے کھرے آپے ویکھ وکھائی۔ زرگن روپ زرگن جوتا، زرگن نور نظری آئی۔ زرگن باپ زرگن پت زرگن آگے جی پوتا، دادی نظر کسے نہ آئی۔ پار برہم اپنی کھیل کرن دار کھیا شوقا، شو قین ہو کے آیا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ہر وڈ سلطانا، گر اوتاراں آپ جنائندا۔ سارے اٹھو ویکھو اک نشانہ، سری بھگوان آپ جھلایندا۔ ساچے بھگتاں کر پروانا، پروانگی اپنے ہتھ رکھائندا۔ دھر دا کاہن بن کے کاہنا، ہر اپنی کھیل وکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تہاڈے پچھے اپنی سیوا لائندا۔ اپنی سیوا لگائے آپ، پر بھ اپنی دیا کمائی۔ اٹھ کے چاروں کٹ رہے جھاک، کون دوارے رستہ نظری آئی۔ اپنیاں بھگتاں

دیوے آکھ، سُنو پریم پیار بے پرواہیا۔ چار جُگ جو منگدے رہے دات، اوہ بِنٹھے دھیان لگایا۔ سنجگ تریتا دوا پر کجگ میری اوہ ذات، نُوَر نُوَر وچوں پر گنٹایا۔ لیکھا لکھ دے گئے قلم دوات، لوک مات جگت شاہیا۔ وست منگدے گئے دو ہاتھ، جھولی اپنی آگے ڈاہیا۔ کون ویلا پر بھ پرگٹ ہووے لوک مات، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ درس کریئے ساکھیا، گھر ساچے خوشی منایا۔ مست پیالہ پیائے آب حیات، امرت رس اک چکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیوا آپ کمایا۔ گر اوتارو پیر پیغمبر و پر بھ رستہ رہیا ٹول، اپنی سوٹی ہتھ اٹھایا۔ کون گرگھ تہاڈا رستہ دیوے کھول، تاکی اپنی ہتھیں لاہیا۔ جدھر دیکھاں سارے بِنٹھے انہول، تنہاں بھلی سرب لوکایا۔ پر بھ بہن آئے تیرے کول، بِنٹھے انگ نال انگ لگایا۔ چار جگ تیتوں رہے ٹول، جگ جگ ویس وٹایا۔ تیرا پڑدا رہے پھول، پھولیاں ہتھ کسے نہ آئی۔ توں وسیا رہوں کایا چولے اوہل، نرگن اپنا کھ چھپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ جن بھگتو ساچے سنتو گرگھو گر سکھ، اک رستہ دیو بنا یا۔ تہاڈے کولوں منگے بھکھ، ہر داتا بے پرواہیا۔ جدھر دیکھاں جن بھگت آون دس، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ پیار کرنا میرا ہت، پریتی پریت نال گڑمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھایا۔ جن بھگت کہن پر بھ ویکھ رنگ، اچرج آپ رنگایا۔ آد پُرکھ سورے سربنگ، لال گللا روپ وٹایا۔ کنجن روپ تیرا جیو ایہہ چند، مستک ٹکا اک سہایا۔ پُرکھ اکال دین دیال سوہا ویس ونڈی ونڈ، سوہا اک در وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چٹی دھار پائی گنڈھ، اک اک اپنے رنگ سمایا۔ سوہا کہے چٹی دھار، گھٹ گھٹ گئی سمایا۔ جس نے ایہہ برہم کرنا پسا، پیلے رنگ دے وڈیایا۔ پیلا کہے میرا گو بند میت مرار، نیلی دھاروں پار کرائیا۔ نیلا کہے میرا اسوار، کلجگ شاہی دے دھوایا۔ کلجگ کالا کہے میٹوں پیندی مار، سنگر پورا ڈنڈا ہتھ اٹھایا۔ کرپا کر میرے سانجھے یار، نیلی دھاروں تیرا راہ نکایا۔ نیلے والا کہے میں شاہ اسوار، پیلا سنگ رلا یا۔ پیلا کہے میں چٹے دا اسوار، آگے بچھے سچے کھتے سب وچ رہیا سما یا۔ چٹا کہے میرا اگلا یار، سوہا رنگ رنگایا۔ سوہا رنگ کہے میرا کنجن آدھار، کایا کچ دے وڈیایا۔ کنجن کہے میرا لال سردار، جس نال میری شہنشاہیا۔ لال رنگ کہے میرے پر بھ گرگھیاں اتوں جاواں بلہار، جس دتی مان وڈیایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ویکھ سارے خوشی منان، پندراں کلک رت

سُہایا۔ کون رستہ لنگھئے آن، ملے میل سری بھگوان، درشن کریئے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ گر اوتار پیر پینمبر بولے نال زور، واہوا تیری پر بھ وڈیایا۔ اٹھ سُن لے ساچا شور، تیرے چھوہرے رہے کرایا۔ اپنے ہتھ کھچی ڈور، تک اِکو اِک لگایا۔ در آئے تیرے کول، گھر آ کے خوشی منایا۔ پھیر ساڈا سُنیں بول، تیتوں سُنایے چائیں چانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے چرن اوٹ رکھایا۔ گر اوتارو پیر پینمبر و جن بھگتاں کولوں بچھدا ہاں، اپنا حال سُنایا۔ تہاڈے نال کدے نہ رُسدا ہاں، اینہاں لواں منایا۔ اینہاں نالوں نہ چھٹدا ہاں، تہاڈا رنگ چٹھایا۔ دُنیا توں بہہ کے لگدا ہاں، اپنا پلو چھپایا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن ہو کے بچھدا ہاں، اپنی کار کمایا۔ جے کوئی لہے لگدا ہاں، نظر کسے نہ آئی۔ جے کوئی سدے نیڑے ہو کے ڈھکدا ہاں، جن بھگت دوارے پھیرا پائی۔ جے کوئی بچھے شیر ہو کے بگدا ہاں، دُھر دا حال سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمایا۔ ساچی کرنی کرے پر بھ ایک، ایکنکار وڈی وڈیایا۔ صاحب سنگر دیوے ٹیک، سوامی اپنی دیا کمایا۔ سچ دوار لینا پیکھ، ہر وکھری کار کمایا۔ جن بھگتاں کرے اپنا ہیبت، ہتکاری پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دے وڈیایا۔ لال کنچن دا کھلے دروازہ، ست سفیدی دھار جنایا۔ کرے مہر پر بھ غریب نوازا، مہروان دیا کمایا۔ وشنوں مارے پہلی واجا، اِکو راہ دکھایا۔ سیس جھکا آئے بھاجا، نٹھے واہو داہیا۔ پار برہم دا ویکھ کاجا، ایکا خوشی منایا۔ جس دا سنگھ بٹن بنیا دروازہ، وچ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ وشنوں کہے دھن بھاگ، پر بھ دتی مان وڈیایا۔ رستہ ملیا آ میٹوں لاج، بھنڑی رین خوشی دکھایا۔ بھگت بھگوان ویکھ سماج، بچھلی سدھ بھلایا۔ نو نو چار بچھوں اگڑا رواج، ہر کرتا رہیا چلایا۔ جس دا لیکھا لکھیا نہ کسے قلم دوات، شاہی سمجھ کوئے نہ آئی۔ سو کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے رہیا بلایا۔ وشنوں اندر آ لنگھ، کر چرن دھیان۔ ساچا ویکھ سری بھگوان پلنگ، جتھے بیٹھا نوجوان۔ ست سرُپی چٹھیا رنگ، جھلے اِک نشان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نوجوان۔ وشنوں آ کے وڑیا ویڑے، نیویں نظر رکھایا۔ دھن بھاگ پر بھ تیرے آیا

کھیڑے، میرا کھیڑا دینا وسایا۔ سدا وساں تیرے ڈیرے، چرن ملے سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا جھولی پانیا۔ ویکھ برہے سوہا پیلا رنگ، تیری چٹی دھار ونڈ ونڈائیندا۔ ایس دروازیوں آؤنا لنگھ، تیتوں راہ وکھائیندا۔ آکے ویکھنا اک اند، اند اپنا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا دروازہ آپ کھائیندا۔ برہے دروازہ دینا کھول، اندر سنگھ اپنا کُنڈا لاہیا۔ سنگر آگے دے بیٹھا اڈول، نرگن داتا بے پرواہیا۔ در دوار برہا جائے کول، آگے آؤن ذرا نہ پانیا۔ اُچی کوک کہے بول، تُوں میرا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دے جنایا۔ برہا اندر آکے گیا جھک، اپنا سیس نوایا۔ پرہہ جو میرا پینڈا گیا مک، پچھلا پندھ نہ رہیا رایا۔ بن تیرے ملیا کوئی نہ سکھ، چوڑا سی کھیل کھلایا۔ جنم مرن وچ اکو دکھ، وچھوڑا تیرا نہ موہے بھایا۔ کر کرپا اپنی گودی چک، تیرے چرن دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکایا۔ سری بھگوان ہو دیال، پرہہ اپنی دیا کمانیا۔ برہے تیری سرت لئے سنبھال، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تیرا دھام سہائے اپنے لال، ہر دیوے مان وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لئے بہایا۔ کالا نیلا ویکھ دروازہ، شکر دے وڈیایا۔ آگے پچھے پھرے بھاجا، راہ نظر کوئے نہ آئی۔ سٹ ترسول مارے واجاں، اُچی کوک سٹنایا۔ میری پرہو رکھ لاجا، تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھایا۔ شکر رووے بھولا ناتھ، کنٹھ مالا نظر کوئے نہ آئی۔ ہر جو دس اپنا ساتھ، کون دوارے ڈیرہ لایا۔ نہ کوئی مارگ دے گھاٹ، پاندھی چل چل تھکا راہیا۔ تھہ بن پچھے نہ کوئی وات، سچا بنے نہ کوئی ماہیا۔ ہوں سیوک بنیا انا تھ، انا تھ روپ وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے چرن دے وڈیایا۔ بھولے ناتھ تیری تاکی، نیلی کالی دھار آپ کھائیندا۔ لہنا دینا رہے نہ باقی، لیکھا اپنی جھولی پائیندا۔ چٹی دھار تیرا ساتھی، سنگھ پال نظری آسیندا۔ پرہہ دی من کے اوہ آکھی، اپنا کُنڈا آپ کھائیندا۔ آگے وڑ کے مار جھاک، ہر جو اکو نظری آسیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر آپ بہائیندا۔ پال سنگھ آگوں جائے ہٹ، اپنا قدم آپ اٹھایا۔ شکر چرنی جائے ڈھٹھ، سیس جگدیش نوایا۔ رسنا کہے میرا تٹا ہٹھ، دھیر نہ کوئے دھرائیا۔ جوں بھاوے توں لینا رکھ، پرہہ تیرے ہتھ وڈیایا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، ساچی سکھیا دے درڑایا۔ تیرے دھام گرگھ جائے وس، شاہ پاتشاہ

آپ سُنائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیَا۔ وشن برہما شو اندر لنگھن، اپنا پندھ مُکائیَا۔ چرن پریتی اِکو منگن، دوئے جوڑ سیس جھکائیَا۔ تیرا پر بھو ملے انندن، اندر اِکو اک سمجھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لہنا دے چُکائیَا۔ پچھلا لہنا چُکے انت، ہر سَنگُر آپ چُکائیندا۔ اگے بنائے اپنی بنت، ساچا گھاٹ آپ گھڑائیندا۔ جگ چو کڑی کھیلے کھیل انت، انت کل اپنی آپ پر گٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنے گھر وسائیندا۔ ساچا گھر وسا ایک، ایکنکار دے وڈیائیَا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں سدھی بخشی اپنی ٹیک، چرن کول ملے سرنائیَا۔ اپنی دھاروں اپنے نیتر لے پیکھ، نین نین نال ملائیَا۔ ست سوامی کر کے ہیت، سَنگُر ساچے در بہائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں ہر چرن سچا دروازہ، دُھر در گاہی آپ گھلایَا۔ جو اس در آوے بھاجا، تس اندر لے لنگھائیَا۔ اندر واڑ دکھائے کاجا، ہر کرتا بھو چُکائیَا۔ جس دی سجدہ کر پڑھدے رہے نمازا، سو محبوب نظری آئیَا۔ جس دا حجرہ سہاؤندے رہے محرابا، سو محفل اک لگائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آو نیڑے وسو کول، پر بھ اندر لے لنگھائیَا۔ بھگت دروازہ دتا کھول، تیاں تے کوٹاں دے وڈیائیَا۔ نو دوارے تہاڈی رچنا وجیا ڈھول، سچے کھبے اگے دے دکھائیَا۔ پچھے بیٹھ پر بھو اڈول، بھگت دوار دتا سہائیَا۔ جھوٹھ سچ رہیا وِروں، نام مدھانا اِکو پائیَا۔ دُھر دے کنڈے تولے تول، ترازو اپنے ہتھ اٹھائیَا۔ بیس سال سنہیڑا دیندا رہیا کوئی نہ رہے انھول، اتم لیکھا منگے بے پرواہیا۔ سب دی گٹھری لے پھول، چار جگ گنڈھ گھلایَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبراں آون ہوئی ہوئی، اک دُجے نال صلاح پکائیَا۔ سری بھگوان سچ دوارا رہیا کھولی، خالق خلق رُپ وٹائیَا۔ جن بھگتاں جنائے اپنی بولی، دُجی کرے نہ کوئے پڑھائیَا۔ سرشٹ سبائی جس نے آپ وِروں، نام مدھان رڑکے لوکائیَا۔ جوت جگائے اُپر دھولی، دھرت دھول ویکھ دکھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سُنائیَا۔ تینی اوتار آ کے لاگے، ویکھو بیٹھے سیس جھکائیَا۔ اک دُجے نوں مارن واچے، پُچھ گچھ رہے جنائیَا۔ اندر وڑیئے غریب نوازے، اپنا سیس نوئیَا۔ اتم ساڈی رکھے لاچے، سر اپنا ہتھ لکائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتر نین نین اٹھائیَا۔ نیتر نین ہر اٹھا، اپنا دھیان لگایَا۔ تینی

اوتار ویکھے در دروازے بیٹھے آ، اگھ سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سری بھگوان اشارے نال رہیا سمجھا، لنگھو آگے واہو داہیا۔ اپنی کرنی دیو وکھا، جو لوکمت کھیل رچایا۔ جو رام رام گیا سمجھا، رام ہر گھٹ نظر کسے نہ آیا۔ جو کرشن کاہن گیا وکھا، سو کاہن گوپی سکھی نہ کوئی ہنڈایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہیا جنایا۔ تیئی اوتار کہن اک، اکو وار جنایا۔ تیری سکھیا تیتھوں سکھ، پر بھ کری مات پڑھانیا۔ تیرے در توں لے کے بھکھ، بھجھیا لوکمت ورتانیا۔ تیرا دوارا تیرے در لیکھ، تیری صفت صلاحیا۔ تیرے نال کرنا دسیا ہت، تیری پریتی اک ودھانیا۔ بن تیرے انت کوئی نہ جانے بھیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ کھیل آپ کر، ساڈی چلے نہ کوئے چترانیا۔ تیئی کہن اوتار، اپنا بھو چکانیا۔ اسیں دسیا تیرا وبار، ووباری تیری دھار سمجھانیا۔ جگ چوکڑی بول جیکار، تیرا نام ناد شنوانیا۔ کلجگ انتم ساڈے دسیاں سارے گئے ہار، بھرے بھلی سرب لوکانیا۔ مندر شودوالے مٹھ دھواں دھار، ساچا نور نہ کوئے رُشانیا۔ بھے بھو کرے نہ کوئی جیو گوار، من مت نہ کوئے مٹانیا۔ کلجگ انتم صدی ییسویں اسیں گئے ہار، چت نظر کوئے نہ آتیا۔ تیرا کیتا تیرا دتا پُرکھ اکال تیری جھولی دتا ڈار، اپنا کھہرا لیا چھڈانیا۔ توں جان اپنے نال سنسار، تیرا سنسار تیری جھولی پانیا۔ سانوں اپنا بخش اک دیدار، زرگن نور نور رُشانیا۔ اسیں گایے تیری وار، نام صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈا لہنا دے چکانیا۔ آگے آو عیسیٰ موسیٰ محمد نال، نالیش اپنی نال تکانیا۔ نیتز ویکھو جو مارگ آئے سکھال، کلمہ نبی کر پڑھانیا۔ رسول دے نہ کوئی دلال، حقیقت سمجھے نہ کوئے لوکانیا۔ چوڈاں لوک ہوئے بے حال، چاروں گنٹ رہی گُرائیا۔ شرع چھری کیتا حلال، تکھی دھار رہی وکھانیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، کال نگارہ رہیا وجانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، اپنا اسم دے سمجھانیا۔ پیر پیغمبر ویکھو جو دسیا سجدہ، لوکمت سلام جنانیا۔ چار گنٹ رہیا کوئی نہ بردا، بندگی سچ نہ کوئے کمانیا۔ اپنی کرنی کلجگ جیو مردا، ساچی وست ہتھ نہ کوئے رکھانیا۔ کوڑی کرپا کوڑے پوڑے چڑھدا، چڑھ چڑھ ویکھے جگت لوکانیا۔ ساچے حجرے کوئی نہ وڑدا، درس نور نظر کوئی نہ پانیا۔ چوڈاں صدیاں محمد کی کچھ رہیا کردا، اپنا لیکھا دے جنانیا۔ عیسیٰ دے کھیل اپنا بردا، سیوک سیوک کمانیا۔ ویکھ کھیل ناری زردا، و بھچار کرے لوکانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا منگ منگانیا۔ موسیٰ کہے میری

ہوئی مُشکل، مُشتبہ نظری آیا۔ عیسیٰ کہے میری نظر نہ آئے کسے شکل، تیرا ظہور نہ کوئے رُشنایا۔ سب دی ماری گئی عقل، عقل بےٹھے مکھ بھوآیا۔ تیرے ستم کیتے بے عقل، بیٹل روپ نہ کوئے وٹاآیا۔ بیڑا لگے نہ کوئی پتن، منجھدھار رہے رُٹھایا۔ سب نوں بھلیا اپنا وطن، یاد آوے نہ سچا ماہیا۔ کوڑا ہويا ہیرا رتن، انت قیمت نہ کوئے پانیا۔ میں دس کے گیا ہتھیرا پتن، پھاسی اپنے گل لٹکایا۔ اتم آئے پُرکھ سمرتھن، پروردگار پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ محمد کہے پروردگار تیرا کلام، میں کلمہ آپ جنایا۔ میں تیتوں کر سلام، سجدہ پھیر جگت سکھایا۔ الف یے لکھ قرآن، قلم شاہی میل ملایا۔ تیتوں من اک امام، اسم اعظم اک سمجھایا۔ در بن تیرا غلام، ساچی سیو کمایا۔ دے کے آیا اک پیغام، دُھر سندیسہ مات سُنایا۔ صدی چو دھویں کوئی نہ کرے حرام، حرام خور روپ نہ کوئے دھرایا۔ دروہی میری سارے بھل گئے کلام، میرا کلمہ یاد کسے نہ آیا۔ میں تیرے آگے دیواں کی بیان، میری اُمت کر کے سُنّت ست روپ نہ کوئے دھرایا۔ چاروں گنٹ کوڑ پر دھان، سچ روپ نہ کوئے دکھایا۔ میتوں اتم آئی ہان، میرا بل کم کسے نہ آیا۔ پر بھ میتوں دتا اپنی جھولی پالے دان، میرا کھسڑا دے جُھڈایا۔ تیرا اسم تیرا اسلام، تیرا اعظم نور رُشنایا۔ تیرا صدق تیرا سلام، پروردگار تیری جھولی پایا۔ تیرا مذہب تیرا ایمان، تیرا دین تیرے ہتھ پھڑایا۔ میں اکو وار کراں سلام، صدی چو دھویں سیس جُھکایا۔ آگے لیکھا تیرے ہتھ تمام، میرا حکم رہیا نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پروردگار کہے بول، کلمہ اک جنایا۔ ویکھ محمد نیتز کھول، صاحب سلطان رہیا جگایا۔ تیری اُمت کوڑی کریا وجائے ڈھول، ڈھولا سچ نہ کوئے سُنایا۔ مکہ کعبہ جنہاں پچھے آئیوں کھول، سو حاجی بن کے حج نہ کوئے کرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لہنا اپنی جھولی پانیا۔ اپنی جھولی پالے لہنا، پروردگار میرے سلطانا۔ اکو مناں تیرا کہنا، دُجا ہور نہ کوئی خیالا۔ تیرے چرناں ملے بہنا، ہووے میرا راہ سکھالا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کر وڈ مہروانا۔ مہروان کرپا کر کرے بختیش، بخشش اپنی آپ جنایا۔ تیرا کلمہ جھولی پئی حدیث، حضرت اپنے لیکھے لایا۔ خوشی منائی بیس بیس، بستر سب دا گول کرایا۔ تہاڈا نشانہ ہويا ٹھیک، ٹھیکر کوڑے بھن دکھایا۔ صدی سد یوی آئی بیس، ہر طاقت اپنی لئے پرگٹایا۔ آگے مارگ لائے ٹھیک،

لیکھا سب دادے جنایا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی بنائے اک پریت، ناتا اکو اک جنایا۔ سب دی رسنا گائے اکو گیت، رسنا رس اک دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے جھک، اپنا سیس نوایا۔ بھگت اٹھاراں نیڑے آئے ڈھک، کپیر جلاہا دھیان لگایا۔ دھرو پرہلا دکھے پر بھہ سانوں پچھ، در تیرے سیس نوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اٹھاراں بھگت آؤ در، در دروازہ آپ کھلایا۔ تہاڈا پورا ہویا ور، کرے آپ بے پرواہیا۔ ساچے بھگتاں باہوں لو پھڑ، آپ اپنا میل ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لہنا رہیا مکایا۔ کپیر کہے دھن وڈ بھاگ، وڈ بھاگی ہر پایا۔ تیرے گھر جگیا چراغ، گرگھ نظری آیا۔ جنہاں دھوتے دُرمت میل داغ، اپنا رنگ چڑھایا۔ میل ملایا بن کے کنت سہاگ، ساچی ناری روپ وٹایا۔ سچ پریتی گئی لاگ، اکو گھر سہایا۔ اینہاں نال سانوں ماری آواز، سگلا سنگ بنایا۔ لنگھ کے تیرا دوار دیکھیا گرو مہاراج، مہما تیری اکھ وڈیایا۔ تیرا بیڑا بھریا دیکھ جہاز، سارے بیٹھے سیس نوایا۔ تیرے سیس تے تک کے تاج، تخت زمیں اسمان رہے نیر وہایا۔ تیرا دیکھ سچا سماج، ساڈا پچھلا بھرم گویا۔ تیرا سوہنا سچا کاج، چار ورنال رنگ رنگیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے دے اک ور، جن بھگتاں پلو دے بندھایا۔ بھگتاں نال پلو بندھ، بندگی اک جنایا۔ سارے کہو دھن دھن، دھن پاربرہم تیری سرنایا۔ بھگتاں نال بھگت گئے من، اٹھاراں چوکا ونڈ ونڈایا۔ اٹھاراں چار بہتر گئے بن، سری بھگوان ونڈ ونڈایا۔ بہتر کہن دو وچوں دے بھن، مورکھ اٹھے ساڈے وچ رہن نہ پانیا۔ دوگھٹ ستر چڑھن چن، چند چاندنی نور رُشانیا۔ ستر کہن چار جگ دے چارے بھ کن، چارے ہور نال ملایا۔ چہتر دے اپنا دھن، دھن تیری وڈیایا۔ پنجاں کوئی نہ لاوے سنھ، پنچ پیریدار اکھوایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ بھگت سارے گئے مل، ہر بھگتاں وچ سمایا۔ نہ کوئی منسا رہی دل، دلیل نظر کوئے نہ آیا۔ نہ کوئی پڑا رہیا سل، دوتی رنگ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ گر دس آئے آگے، نانک گوبند وٹی ودھایا۔ ایکا جوتی نور جگے، نورو نور نور رُشانیا۔ شبد اناد دُھن وچے، دو جہان ہوئے شنوایا۔ دیکھے کھیل سور سربگے، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ نانک نرگن دھار کہے میں لکھ کے آیا پنچم پنچے، پنجاں ملے وڈیایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، پنچم

اپنے در ملایا۔ نانک نرگن کہے پنج پروان، پنجاں رنگ رنگایا۔ پنج ہون راج راجان، شاہ پاتشاہ دے وڈیایا۔ پنج در تیرے پردھان، پنچم حکم اک ورتایا۔
 پنج سوہن در دربان، درویشی روپ وٹایا۔ پنجاں ملیا اک بھگوان، صدی ویہویں نظری آیا۔ اینہاں سد وڈ مہروان، گھر اپنے لئے ملایا۔ سچکھنڈ بیٹھے کر
 دھیان، تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم ورتایا۔ سری بھگوان ہو دیال، اپنی خوشی دکھایا۔ حکم دیوے اٹھ سنگھ پال، تیرا
 ویلا گیا آئیآ۔ سورن سنگھ لینا نال، اپنی انگلی لائیآ۔ بالا چھوٹا آپ اٹھال، منجیتے لینا اٹھایا۔ جگدیشا ویکھ ہوئے خوشحال، خوشیاں وچ سمائیآ۔ اپنی انگریزی لئے
 گرد دیال، بل باون خوشی منائیآ۔ دھن بھاگ سچ دوار سوہے سچی دھر مسال، پر بھ بھگتاں دے وڈیایا۔ اوتھے ویکھاں شاہ کنگال، اکو دوارے سو بھاپایا۔
 جنہاں دانانک کرے حل سوال، بھجھیا اکو اک ورتایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیایا۔ پنج پروانے گئے اٹھ، ہر پنچم آپ
 اٹھایا۔ پُرکھ ابناشی آپے ٹٹھ، سچ سندیسہ شبد سنایا۔ نیڑے آکے ویکھو جھک، پر بھ اپنا کھیل رچایا۔ گر اوتاراں کولوں لو پچھ، سچ سندیسہ رہیا جنایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک دکھایا۔ پنچے اٹھن کرن تیاری، اپنا راہ تکایا۔ چلو ملیئے نر نرائن نرنکاری، جوت سرپ جوت نظری آئیآ۔
 جس دا گھلا دھرم دواری، سچکھنڈ روپ وٹایا۔ جگے جوت اپر اپاری، نرگن نور نور رُشنائیآ۔ اُس دے چرن کرے نرسکاری، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ ساچا
 بول اک جیکاری، تو ہی تو ہی نام دھیائیآ۔ جا کے دسیئے سنگت ساری، ہر سنگت اک سمجھایا۔ ویکھو نکیاں وڈیاں ملی سرداری، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیآ۔
 اُچ اٹل اک اٹاری، پر بھ دتی مان وڈیایا۔ نہ کوئی دُکھ نہ بیماری، سنساروگ نظر نہ آئیآ۔ نہ کوئی رات دوس نہ کوئی گھڑی پل پنہاری، نہ کوئی پُرکھ نہ
 کوئی ناری، سچ سہنجنی نہ کوئی ہنڈائیآ۔ نہ کوئی پتر دھی کرے پیاری، نہ کوئی مات گود سہائیآ۔ نہ کوئی چند سورج اوتاری، دیا باقی نہ کوئے ٹکائیآ۔ نہ کوئی چپو
 دسے سنساری، و بھچار نہ کوئے کمائیآ۔ نہ کوئی ٹھگ چور یاری، کوڑا ہٹ نہ کوئے چلایا۔ جدھر ویکھئے جدھر تکیئے نظر آئے ایکنکاری، نرگن نر ویر
 بے پرواہیا۔ تہاڈے وینہدیاں ساڈے نال لگائی یاری، پھر کے انگلوں گھر لے جایا۔ ویکھو اندر رووے نیتر زاری، کروڑ تیتیس نال رلائیآ۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنجاں دیوے مان وڈیایا۔ پنج کہن پر بھو اسیں تیرے پیارے، سچکھنڈ بیٹھے دھیان لگائیآ۔ بن اکھاں ویکھئے سچ نظارے، تیرا

نیں اک تکایا۔ کلج انتم تیرے سوہن سچ دوارے، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لایا۔ چل کے آئے گر اوتارے، پیر پینمبر پھیرا پایا۔ کھلے ویہڑے اپنے چرناں لئے بہالے، دیویں مان وڈیایا۔ اشاریاں نال آپ اٹھالے، دُھر دی دھار اک پرگٹایا۔ سب نوں پچھیں پچھلے احوالے، حالت سب دی ویکھ وکھایا۔ انتم سارے بنے کنگالے، تیرے آگے سیس جھکایا۔ ساڈے نکلے مات دیوالے، دیوانی دعوہ خارج دے کرایا۔ تیری اوٹ اک گوپالے، گوہند تیری سچ سرنایا۔ تیری عدالت ویکھ ہوئے نہالے، گھر خوشی خوشی منایا۔ ساڈے پورے کریں سوالے، جو بیٹھے دھیان لگایا۔ ملے مان سنگھ پالے، پریم پریتی سوہا پایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتایا۔ پنج پروانے آگئے گھر، پنجاں ملے وڈیایا۔ نانک زرگن دیوے ور، ہر جو میل ملایا۔ دوہاں جوڑا گیا جڑ، اپناشی کرتا ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیایا۔ نانک کہے گوہند ڈلار، جوتی جوت جوت روپ وٹایا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال، پتا اک اکھوایا۔ پُرکھ اکال کہے میرا سُت ڈلار، گوہند نظری آئی۔ گوہند کہے میرا ناتا وچ سنسار، پنج تت کایا جگت ہنڈایا۔ پنج تت کہے میں ہونا چھار، تھر کوئے رہن نہ پایا۔ چھار کہے میں کراں پیار، پر بھ چرن دھوڑی لگا لایا۔ دھوڑ کہے میں ویکھاں دھار، آدرش اک وکھایا۔ زرگن زرگن سانچے دیواں ڈھال، اپنی بھٹھی اک تپایا۔ گوہند وچوں گوہند دیاں نکال، سو گوہند شبد روپ اکھوایا۔ گوہند پتا گوہند بنے بال، گوہند گوہند آپ سہایا۔ گوہند رت گوہند ویکھے آن، گوہند بھل بھلوڑی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا لیکھے لایا۔ گوہند کہے گوہند سُت، شبد گوہند روپ وٹایا۔ کلج انتم لینا پچھ، پاربرہم تیری سرنایا۔ تیرے دوارے بیٹھے جھک، نیتز نین دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے وڈیایا۔ شبد کہے میرا گوہند روپ، گوہند میرے رنگ سہایا۔ گوہند کہے میں ست سروپ، پاربرہم وچ لکایا۔ پاربرہم کہے میرا کو پوت، سُت ڈلارا نظری آئی۔ سُت کہے میں چاروں کُٹ، ہر سنگر ویکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمایا۔ گوہند کہے میرا گوہند بھگوان، تیرے ہتھ وڈیایا۔ ستھر اتے متگیا دان، یارڈا پنج ہنڈایا۔ کون ویلا میری آسا کریں پروان، اپنے لیکھے لایا۔ توں ٹھا کر ہو کے دتا دان، اکو ڈھنیا وچ رکھایا۔ بیس پیسا ہو پردھان، تیرا لہنا جھولی پایا۔ سمبل سوہے اک

مکان، ساچے مندر دئے وڈیاں۔ شبدی ڈنک وجائے آن، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ ساچے بھگتاں کر پچان، گرگھ تیرے نال ملاں۔ چار جگ دامیٹ نشان، سبجگ تیری دھار بندھائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دے گیان، ست دیپ دئے سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی پُرکھ اکال، اکو ایشٹ دئے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیاں۔ گوہند کہے پر بھ میرے ٹھاکر، تیرے ہتھ وڈیاں۔ کلج ویکھ ڈونگھا ساگر، تیری اوٹ تکائیا۔ تھہ بن دئے نہ کوئی آدر، سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ ظلم ظالم تے لیکھے لایا تیغ بہادر، تیغ شمشیر تیرا نام نظری آئیا۔ گوہند بنیا پریم سو داگر، ساچا ونج ہٹ چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سو دھار تلوار میرے ہتھ پھرائیا۔ سری بھگوان کیتا قول، گوہند آپ جنایا۔ کلج اتنم اُپر دھول، تیرے ہتھ پھرایا۔ کراں کھیل اک انھول، سمجھ سکے کوئی نہ رایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیواں مان وڈیاں۔ گوہند سُن دھر فرمان، سری بھگوان آپ جنایا۔ جیہڑی تلوار وچوں نکلی مات میان، جگت جلا دھتھ اُٹھائیا۔ جو تیغ بہادر سیس سوہی کرپان، تس دیوے مان وڈیاں۔ اوس کرپان دار ہے نشان، تیرے ہتھ دئے پھرائیا۔ صدی میسویں سچ نشان، شاہ سلطان دئے دکھائیا۔ راشٹر پت بنے نادان، دھر دی سمجھ کوئے نہ آئیا۔ ایسے کر کے کھچی وچوں میان، نگی کر کے لے کے گیا آئیا۔ جس نے کلج میٹنا انت نشان، سب دی جڑ دیوے اُکھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک تلوار جس تیغ بہادر کیتا پیار، تیغ بہادر خونئی دھار گرگھاں رنگ چڑھائیا۔ اوہ دھار تلوار نہ کوئی کھنڈا، جو راجندر پرشاد پھرائیا۔ اوہ کھیل پر بھ برہمنڈا، پار برہم آپ کرائیا۔ سنگر نکیاں نکیاں کدے کرے نہ ونڈاں، اپنی حد نہ کسے جنایا۔ جس داسب توں اُچا ڈنڈا، گرگھ پوڑے اوس رکھائیا۔ جس نے آد جگاد جگ چوکڑی شاہ سلطاناں وڈھنیاں کنڈاں، تس اُپر سوہنگ لیکھ لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ اٹھ دس دی اک تلوار، ہتھ جگت راجان دکھائیا۔ کوئی بھیو نہ پاوے سنسار، سمجھ سکے نہ کوئی رانیا۔ تس ملے مان مہان، جو تیغ بہادر سیس کائیا۔ تیغ بہادر نال چھوہ کے ہوئی پروان، ملی مان وڈیاں۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سو ست کرپان ویہہ سو ویہہ پکرمی کر دھیان، شبدی کھنڈا سورا سر بنگا گوہند ہتھ پھرائیا۔ اٹھ گوہند لے لے کھنڈا، ہر کھڑگ دھار دکھائیا۔ جگت جہان ویکھ اندھا، تیرا نور نظر کسے نہ آئیندا۔

جس بھلا کے بندی خانے پایا بندہ، سو تیری بندگی کرن کوئی نہ آئیندا۔ گردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ سادھ سنت تیرے نام دا اکٹھا کردے چندہ، تیرا چند نور نہ کوئے چکائیندا۔ تیرا پریم پیار تچ کے کوڑی واسنا کلج جیو ہویا گندہ، کوڑی کریا باہر نہ کوئے کڈھائیندا۔ ہوئے ہنگتا وچا جندا، بن بھگتاں دروازہ کوئی نہ کھول وکھائیندا۔ توں میرا میں تیرا دوہاں مل کے گایا چھندا، پئی نانک نام پڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار جگ دا پچھلا لہنا اپنی جھولی پائیندا۔ پچھلا لہنا جھولی پا، شبد گو بند سچ سنایا۔ نہکرمی اپنے مارگ لا، دوہاں دئے سمجھایا۔ شبدی گر اک بنا، گو بند روپ وٹایا۔ گو بند کھنڈا نام چکا، برہمنڈاں دئے ڈرایا۔ ساچی ونڈا اک ونڈا، لکھ چوراسی دیکھ وکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ کلج لہنا جھولی پاؤندا اے۔ پاونہار پچھلا لیکھا مول نکاؤندا اے۔ دیکھنہار سرب سنسار، ویہہ سو ویہہ بکرمی حکم الاؤندا اے۔ پندراں کنگ کر اجیار، پنج پیارے نال ملاؤندا اے۔ سچھنڈ نواسی اینکار، راشٹریٹ نین نیر وھاؤندا اے۔ راجندر رووے زاروزار، راج راجاناں کولوں ہر جو اپنا لکھ چھاؤندا اے۔ گو بند دیوے اک سہار، ڈھر دی ونڈا آپ ونڈاؤندا اے۔ جن بھگتاں کر پیار، ساچا چھندا گیت سناؤندا اے۔ سوہنگ ست ڈھنکار، ست جوت دے نال ملاؤندا اے۔ پر م پڑکھ اینکار، ورن گوت دا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ دین مذہب پار کنار، چار ورنان اکو گھر بہاؤندا اے۔ محل اٹل کر اجیار، بھگت بھگونت دیکھ وکھاؤندا اے۔ بند تاکی کھول کواڑ، سنت ساجن آپ جگاؤندا اے۔ آلس نندرانہ کوئے ہلار، گر لکھ گر گر گود سہاؤندا اے۔ دیوے پریم ہلار، گر سکھ ساچی بوجھ بوجھاؤندا اے۔ کرائے ونج وپار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ تیرا سچ وہار چلاؤندا اے۔ سنجگ وہار چلے پر بھ ست، ست ستوادی آپ جنایا۔ اگی درباری لئے رکھ، اینکار وڈی وڈیایا۔ اینہاں پچھے ہر سنگت پورا دیوے حق، مہر نظر اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ اکیاں سیس بدھی دستار، ہر دستہ اک بنایا۔ دیکھے آپ شاہ اسوار، شہنشاہ اپنا پھیرا پایا۔ قلعہ بنی اگمی دیوار، ہر جن گھیرا اک رکھایا۔ کوئی اندر نہ آوے باہر، باہروں اندر نہ کوئے لنگھایا۔ جس حکم کرے کرتار، سو درشن سچا پایا۔ وشن برہما شو ہوئے بلہار، پر بھ لیکھا انت چکایا۔ تینی اوتار کرن نمسکار، ساڈا پو گنڈھ وکھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر دیدار، لکھ لکھ شکر رہے منایا۔ نانک نرگن بول جیکار، پنچم لیکھا

رہے جنایا۔ گوہند بول اک اکال، ساچا سوہلا رہیا گیا۔ کرپا کر دین دیال، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اٹھ ویکھ میرے لال، تینوں لال دیاں جنایا۔ سنجگ تریتا
دواپر کلجک جو گھالاں آئے گھال، تنہاں اپنے گھر بہایا۔ ایہتھے اوتھے دو جہان وجے تال، ادھ وچکار نہ کوئے تڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، کلجک تیری اتم ور، لوکمت بھگت دوار آپ سہایا۔ بھگت دوارا لوکمت، پر بھ اپنا آپ سہایا۔ پہلی وار لیکھا لکھ کے نال قلم دوات، جگت شہادت اک
جنایا۔ سنجگ ساچی دے کے دات، وست امولک آپ ورتایا۔ جن بھگتاں اتم پت لئے راکھ، نرگن ملے سچ سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار وڈیایا۔ پندراں کنگ نہ کوئی کرم، نہہرمی کرم کمائیدا۔ سرشٹ سبائی بھلیکھا بھرم، ہر کا بھو کسے نہ آئیدا۔
سرشٹ سبائی مرن جنم، جنم مرن کھیل کھلائیدا۔ گرگھ ورلے سجن ترن، جس جن اپنی دیا کمائیدا۔ جس ویلے پر بھ دا لڑ پھرن، پلو جگت جھڈائیدا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں آپ جنائیدا۔ جن بھگت جگت وچوں جائے مر، جس ویلے سنگر درشن پائیا۔ مر کے مرن دا چکے
ڈر، گھر اکو نظری آئیا۔ سمرتھ سوامی پلو لئے پھر، گرگھ اپنے نال رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ مروتو روپ جنایا۔ بھگت جن
جگ جانو مردا، مری سرب لوکایا۔ بن سنگر جو پھردا تڑدا، پنج تت کم کسے نہ آئیا۔ آگے پچھے ویکھو بیڑا رڑھدا، سری بھگوان رہیا رڑھایا۔ جو پندراں
کنگ سری بھگوان نال جڑدا، تس جوڑی بنے بے پرواہیا۔ ایہہ جگت جہان کھید چکی پڑدا، جگ پیسے جگت لوکایا۔ جس نے بھو پایا سنگر گر دا، تس چھٹی
جگت لوکایا۔ تس اندر فرنا اکو پھردا، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ جگت مان وڈیائی ویکھ کدے نہ جھردا، دکھ سکھ روپ سماپا۔ ایہہ لہنا دینا چکے اندر پڑدا، پر
اند آپ جنایا۔ پندراں کنگ لیکھا دھر دا، ہر ملنی آپ کرائیا۔ لیکھا چکیا تال سردا، سرتی شبد وچ سماپا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن
بھگتاں اکٹھے کر کے پہلی وار اپنا میل ملاپا۔ پندراں کنگ دا بھو انوکھا، اکل کلا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا تکرے رہے موقع، چار جگ دھیان
لگایا۔ اوس نوں سمجھنا ہن نہیں سوکھا، بھو ابھید سمجھ کوئے نہ آئیا۔ جو پر بھ اک وار لا کے ڈھونڈا، گوہند ڈھنیا وچ رکھایا۔ جے کوئی لہے پٹنا پاؤنڈا،
نظری نظر کسے نہ آئیا۔ جے کوئی اپنا کایا مندر کر کے صاف رکھے چوونکا، گھر آکے بہے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن

دیوے مان وڈیائیا۔ پندراں کنگ رہیا تک، تگنی اک بھوایا۔ جس نے میرے لیکھے لائی رت، اُس دی رت دیاں سمجھایا۔ دو نیہاں بیٹھاں دتے دب، بھگت دوارے ملے وڈیائیا۔ دواں پرگٹ کراں جھب، چھبھی پوہ رت سہایا۔ اگی اکٹھے لوں سد، جنہاں سر دستار بندھایا۔ انتر دے کے امرت مد، اکو رس دیاں دکھایا۔ جن بھگت سداواں ساچی بد، ساچے بنس دیاں وڈیائیا۔ گو بند سوت رہن نہ دیواں اڈ، گرگھ اُنگی دیاں پھڑایا۔ جنہاں تہاڈے چچھے لیکھے لائی رت ماس ناڑی ہڈ، تنہاں ہولا بھار دیاں دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ کرایا۔ پندراں کنگ صدی بیس، ہر سنگر دھار چلایا۔ جس دی کوئی نہ کرے ریس، نقلی روپ نہ کوئے وٹایا۔ جن بھگتاں آتم رہیا جیت، جت ہار اپنی جھولی پائی۔ بچھنڈ دی ساچی ریت، ستجک ساچا راہ دکھایا۔ پر بھ ملے بن مندر مسیت، شودوالا مٹھ نہ کوئے جنایا۔ رل مل گاؤ اکوگیت، دین مذہب نہ کوئے لڑایا۔ اوچ نیچ کرو سچ پریت، چھوٹا وڈا نہ کوئے اکھوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوئے سہایا۔ جن بھگت کہن پر بھ کی دیکھیا تیرا، تیری سمجھ کوئی نہ آیا۔ پندراں کنگ سارے کہندے رہے آئے نیڑا، رسنا جہواگیت سنا یا۔ سرشٹ سبائی اُجڑنا کھیڑا، وسدا کوئی نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سب داسندا دئے چکایا۔ سُنو بھگتو لا کر کن، ہر کرتا آپ جنائیدا۔ جنہاں پر بھ دا کہنا لیا من، تنہاں منسا پور کرائیدا۔ باقی سرشٹ سبائی دیوے ڈن، ہر ڈنڈا ہتھ اٹھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیدا۔ ساچی کرپا ہری کرنی، ویہہ سال کری جنایا۔ جو نہ آئے پر بھ دی سرنی، بیٹھے کھ بھوایا۔ سو سرشٹی مری اپنی مرنی، اگے لیکھا کوئے نظر نہ آیا۔ سو اترے پار جنہاں پر بھ کرپا اپنی کرنی، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیوندے جیوندے گرگھ لئے جگایا۔ سو گرگھ سدا جیون، ملے مان وڈیائیا۔ امرت رس ساچا پیون، ترسنا بھکھ گوا یا۔ پر بھ سرنائی تھیون، گھولی گھول گھمایا۔ دوئے جوڑ نیر تیناں نیون، ہنکاری روپ نہ کوئے دکھایا۔ ساچا نیچ اکو پیون، پریم پریتی ہل چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لئے ترا یا۔ جگت جہان جانو مریا، جس بھلیا بے پروا ہیا۔ اگے ملے نہ کوئی دریا، ایہتے ہووے نہ کوئے سہایا۔ اگنی ہون جانو سڑیا، مڑھی گور دبا یا۔ جوئی وچوں نکلے جوئی وڑیا، دکھ روگ نہ کوئے مٹایا۔ مائس جنم جس نے ہریا، ہر جو گیا

بھلایا۔ جن بھگتو سو جانو مریا، جس بھلیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُردے جیوندے دوویں آپ جنایا۔ سو گرگھ جیوندا جگ، جس ملے جگت وڈیایا۔ سنگر میٹے گنی اگ، کوڑی ترسنا دے گویا۔ گھر کرائے اپنا حج، جُھرے ساچے سو بھاپایا۔ مندر دکھائے اگنی حد، در دروازہ اک گھلایا۔ درس کرائے رنج رنج، دید عید چند رُشایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، سو گرگھ جائے بچ، رائے دھرم نہ دے سزایا۔ جگت جہان دیکھو دُبداء، منج دھار پئی لوکایا۔ کایا سورج دیکھو چھپدا، رین اندھیری چھایا۔ ایہتے اوتھے کوئی نہ بچھدا، جنہاں بھلیا بے پرواہیا۔ ناتا تھے پیو پت دا، بنا پتا پُرکھ اکال سنگ نہ کوئے نبھایا۔ ایہہ کھیل پُرکھ اُلے رُخ دا، مات گر بھ اگنی ہون تپایا۔ جو سنگر سرنائی جھکدا، تِس اپنے گلے لگایا۔ اُس دا جیوندیاں ہی پندھ مکدا، مریاں جیون نہ کوئے رکھایا۔ سری بھگوان انتم اکو بچھدا، دوجا نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پندراں کنگ شاہ پاتشاہ بنے سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر بن کے مالک، پندراں کنگ دے وڈیایا۔ سرشٹ سبائی بن کے خالق، ہر خلقت دیکھ وکھایا۔ نرگن ہو کے آیا ثالث، ثالثی سچ کما یا۔ دیکھو جن بھگت کڈھے خالص، خالص خالصہ رُپ بنایا۔ ویہویں صدی بنا کے بالک، پتا پوت گود اٹھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرگھ ساچے لئے پرگٹایا۔ خالص خالصہ بنیا ایک، پر بھ سنگر آپ بنایا۔ جس نوں دتی ہر جو ٹیک، سر اپنا ٹکایا۔ تِس بدھی ہوئی بیک، من ممتا موہ چکایا۔ ترے گن نہ لائے سیک، بھانڈا بھرم بھٹایا۔ سو سنگر اکو پیکھ، اکو گھر سو بھاپایا۔ رت سہنجی مولے چیت، پت ڈالی رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلج انتم شہنشاہ اک اکھوایا۔ شہنشاہ ہر دو جہاناں، والی پر بھ اکھوایا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دا دانا، نام اگم جھولی پائی۔ ایہتے اوتھے بن بھگوانا، سری بھگوان ہوئے سہایا۔ ناتا توڑ جگت زمانہ، ضامن اپنی وچ رکھایا۔ پندراں کنگ دوس مہانا، سری بھگوان خوشی منایا۔ در آیاں کرے پروانا، بچھے رہندیاں نال رلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ کھیل کھلایا۔ شاہ پاتشاہ سور پیر سورا، سو پُرکھ نرنجن اک اکھوایندا۔ آد جگادی شبدی پورا، نادی تورا ناد الایندا۔ کوڑی کریا ہونجھ کوڑا، گرگھ محل آپ وکھایندا۔ شبد بھنڈار کر بھر پورا، اتوٹ اٹ رکھایندا۔ رنگ امولک چاڑھ گوڑھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کمایندا۔ دیکھو

سُرِشٹی کوڑی مردی، مددی نظر کوئے نہ آیا۔ بھین بھائی نہ کوئی دردی، پتا پت نہ کوئے سہایا۔ پنخ تت کا یا سب دی سڑدی، تھر نظر کوئے نہ آیا۔ بن سَنگَر پورے آتم پر ماتم گھر کوئی نہ وڑدی، اگے بچھے پندھ نہ کوئے مُکانیا۔ چار جگ ایسے گلوں ڈردی، لگھ چوڑاسی گیڑ نہ پھیر بھوایا۔ دوئے جوڑ گُرگھ آتما ہاڑے کڈھدی، نیتز نیناں نیر وہایا۔ پر بھ میں تیرے در دی بردی، بن نمانی سیو کمایا۔ میرے کولوں کھجگ چو کوڑے ورج دیں، ناتا اپنے نال جڑایا۔ میں چاہندی تیرے نال مل جائے مرضی، مرض جنم مرن دی رہن نہ پایا۔ بے میرا چولا پانا توں سپیں بن کے درزی، سوئی دھاگا تیرے ہتھ نظری آیا۔ ویکھیں سانوں بھگت نہ بنائیں فرضی، فیصلہ اکو وار دے سنا یا۔ ایہہ کھیل تیرا اسچرجی، اچرج کھیل وڈی وڈیا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پندراں کنگ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں تیرے نال ملا یا۔ نو سو چرانوے چو کڑی کہے میری رت سہیلی، جس سچن اک ملا یا۔ بھنڑی رین کہے میں ہو کے ویہلی، مسمکھاں کولوں پلا جھڈایا۔ جن بھگت دوارے آ کے بنی چیلی، آپ اپنا مان مٹایا۔ گو بند کہہ کے گیا پر بھ مان دواوے جھیور چھیمبے نائی تیلی، تلک اپنا نام لگایا۔ سو سچن آ کے ویکھیا بیلی، البیلڈا اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ بھنڑی رین کہے سُن کنگ پندراں، اک پنخ وچ ملی ودھایا۔ میں پھر پھر تھکی مسجد مندراں، ماہی نظر کتے نہ آیا۔ سادھاں سنتاں اندر وچیا جندرا، تاکی سکے نہ کوئے کھلایا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ویکھ کے آئی دُنگھے کندراں، ٹلے پر بت پھیرا پایا۔ من واسنا بھوندے وانگ بندراں، دہ دشا اٹھ اٹھ دھایا۔ بھلی رلی آ کے بھگت دوار ویکھیا بنگلا، پر بھ بیٹھا بے پرواہیا۔ جاں درشن پایا نظری آیا رنگلا، جس نوں گو بند کہندا ماہیا۔ جس نے توڑنی شرع سنگلا، ڈوری نام بندھایا۔ میں وی رل کے گاواں منگلا، جن بھگتاں نال سُر تال ملا یا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل دکھایا۔ بھنڑی رین دی سُن کے گل، پندراں کنگ گلو کڑی اپنی پایا۔ ویکھ سوامی سب نال کردا چھل، اچھل چھلدھاری سمجھ کسے نہ آیا۔ سارے کہندے پندراں کنگ اٹھ کے جانا چل، بن کے پاندھی راہیا۔ پاربرہم پر بھ کہے میرا مارن جواون دا اکو ول، توڑنا وچھوڑنا جوڑنا اپنی کھیل دکھایا۔ جس جوڑاں سو وسے نہچل دھام اٹل، سد زندہ رُپ دکھایا۔ جس وچھوڑاں تِس دھکا لگے دُنگھی ڈل، لگھ چوڑاسی جون بھوایا۔ سو چوندیاں جگ گئے مر، جنہاں مُرشد ملیا نہ سچا ماہیا۔ سو مردے

مردے گئے تر، جنہاں سَنگَر گلے لگانیا۔ دوہاں وِچ آپے کھڑ، کھڑویں کھیل وکھانیا۔ کسے دا سِیس لگے لیکھے دھڑ، لیکھا کسے دا کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پندراں کنگ دا وِوہارا جس نال کھیل کرے گرو اوتارا، جس دا میل پیر پینمبر یارا، جس دا وِشن برہما شو لے ہلارا، جس دا جگ چوکڑی رہیا ادھارا، اتم کلج وِہار کرائیا۔ آوتکو ویکھو اک نظارہ، بھگتاں نال سُہایا بھگت دوارا، جگت بھگتی بیٹھی چرناں بیٹھاں آسن لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ بھگت کہن ساڈے سر دستارے، ہر سَنگَر آپ بندھائیا۔ تئاں کولوں ترے گن رو رو کڈھے ہاڑے، چوتھا چٹی دھارے لے ملائیا۔ چٹی اگے مار مارے، اگے پچھے دوویں پنڈھ مکائیا۔ ست ست دے ست جیکارے، ست پُرکھ زرنجن آپ سنائیا۔ ست دھرم دا اک دوارے، ہر پُرکھ آپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو بھگت ہوئے پیارے، جنہاں بھگتی بھاؤ بھاؤنی آپ جنائیا۔ بھگتی بھاؤ تنہاں جانیا، جنہاں جنایا آپ۔ سچا رنگ تنہاں مانیا، جنہاں پڑھیا اگئی جاپ۔ درس پایا تنہاں بھگوانیا، جنہاں بھو کھلایا آپ۔ پندراں کنگ تنہاں پچھانیا، جنہاں پُرکھ اکال ملیا باپ۔ سو گرگھ بنے پروانیا، شمع ہوئی اندھیری رات۔ متمگھ ویکھ جیو شیطانیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بنائے اک جماعت۔ سچ جماعت بنائے بنواری، پندراں کنگ دے وڈائیا۔ اکیاں سردار سرداری، سَنجگ ساچی دھار بندھائیا۔ ست ست دی کھیل نیاری، ست پُرکھ زرنجن آپ وکھانیا۔ سنتاں پچھے نو دواری، در دروازہ کھول وکھانیا۔ نو ست دی لگی یاری، سولاں گنڈھ پوائیا۔ سولاں اندر کھیل نیاری، زرنگن سرگن دے سمجھائیا۔ کلج اتم پتیر میثور پاوے ساری، پُرکھ اکالا ویس وٹائیا۔ چار جگ قرضہ لاپے ادھاری، پورب لیکھا دے مکائیا۔ گرگھ ناتا چھڈو جیو سنساری، سنسار سنسار روپ نظری آئیا۔ راجے رانے بنے وگاری، ہر جو پھڑ وگاری تھم سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچی شہنشاہی اک کمائیا۔ شہنشاہ ہر دو جہان، زرنگن اک اکھوائیندا۔ گوبند ہتھ دیوے کمان، تھکران آپ بنائیندا۔ سَنجگ سچ کر بلوان، بلدھاری آپ پرگنائیندا۔ دھر سندیسہ دے فرمان، ساچا تھم منائیندا۔ جن بھگتاں مٹی آن، گرگھیاں میل ملائیندا۔ سنتاں چلنا نال، گرگھیاں انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تھم آپ ورتائیندا۔ ساچا تھم ایکو اکی، اینکار جنائیا۔ ست دھرم دی ساچی سکھی، ستاں رنگاں

رنگ رنگا گیا۔ ذات پات نال جائے نہ بھٹی، چندال روپ نہ کوئے دکھایا۔ جدھر ویکھو تنہاں اندر دھار چٹی، ترے گن مایا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ پر م پُرکھ دی دھر دی چٹھی، گوہند وایج کے رہیا سنا گیا۔ ایہہ کھیل کھنڈیوں نکی، جگت نیز نظر نہ آ گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ ساچا اک سمجھایا۔ ساچا مارگ لگا اک، اک پنج وڈیا گیا۔ پندراں کنگ کردے ہت، ہر جن لئے سمجھایا۔ دھر دا لیکھا اگلا لکھ، پچھلا پندھ مکا گیا۔ صاحب سنگر دا بن کے سکھ، سکھ ملے نہ جگت لوکا گیا۔ اکیو روپ ہر گھٹ آئے دس، اکو رنگ لئے رنگا گیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے دئے وڈیا گیا۔ اکی سکھ رنگ ست، ست تن وٹی ودھایا۔ تن ست دا کوت، ہر تنو آپ پرگٹا گیا۔ ست تن اکو مت، گومت آپ جنا گیا۔ پنج پنج ساچے وت، پت ڈالی دئے مہکا گیا۔ پندراں کنگ دے کے حق، وصیت دئے کرایا۔ گوہند چیلیاں کرے فک، پوت سپوت سوہا پائیا۔ ساڈھے سینتی سال دیوے اپنا رس، رس اپنے وچوں پرگٹا گیا۔ جس ویلے کرنی ہووے بس، مستک اگے دیوے لایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دھارا دئے چلایا۔ ساچی دھار چلائے اگم، اگٹری کار کمانیدا۔ جے کوئی کہے بھیو جانا ہم، ہمارا بھیو کسے نہ آئیندا۔ جے کوئی کہے جاناں پر بھو دا کم، کرنی ہتھ نہ کسے پھڑائیندا۔ جے کوئی کہے میں وڈا جن، پر بھ کوٹن کوٹ جننی بن کے جن اپنی لکھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگت آپ وڈیا ئیندا۔ ہر بھگت وڈیا ئے بٹھ کے چیرا، سر سپس نال سہا گیا۔ ہر سنگت ساری بنائے ہیرا، مانک موتی لکھ شرمایا۔ ست دھرم دا اک کلیرا، گانا سگن دئے بندھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن دیوے مان وڈیا گیا۔ دیوے وڈیا ئی سنگر آپ، صدی ییسویں ہوئے سہا گیا۔ دُکھ درد میٹ سنتاپ، روگ سوگ دئے گوا گیا۔ چنتا دُکھ مٹائے بن کے مائی باپ، پتا پوت گود اٹھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے بھاکھ، سب دی بھاکھیا پور کرایا۔ اتنم لہنا دینا ساکھیا، صاحب سنگر آپ چکا گیا۔ اگے بنا اک جماعت، ساچی کرے نام پڑھایا۔ نرگن سرگن بنا داس، داسی داس روپ دکھایا۔ جن بھگتاں وسے سدا پاس، ہر جو وچھڑ کدے نہ جانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیا گیا۔ شاہ پاتشاہ بنیا بھوپا، بھوپ اکو نظری آ گیا۔ کھیلے کھیل بن رنگ روپا، ست سروپا ست ستوادی روپ وٹا گیا۔ دہ دشا لیکھا جانے چارے کوٹا، اپنی دھار جنا گیا۔ جن

بھگتاں خالی بھرے ٹھوٹھا، وست اموک اک ورتائیا۔ جگ جنم دا بیٹھا روٹھا، رُٹھرا لئے ملائیا۔ پریم پیار دا جو جن بھگھا، تس انتر آتم درس دکھائیا۔
 اکیاں اندر ہر جو لکا، لگوں کھیل رچائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر سارے کہن ساڈا پینڈا مُکا، تیرے درتے سپس جھکائیا۔ سری بھگوان کہے سب دا بوٹا سکا،
 ہریا سنج نہ کوئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہردان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پینمبر لاون انگوٹھا، اشٹام اپنا آپ بھرائیا۔ تیرے
 دوارے ہوئے نہ کوئی جھوٹھا، سچ سچ تیری سرنائیا۔ صدی بیسویں سب دا مودھا ٹھوٹھا، خالی پیالے رہے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اپنے چرناں لینا رکھائیا۔ چرن کول لینا رکھ، ملے سرن سرنائیا۔ تیرے نالوں نہ ہوئے دکھ، میرے بے پرواہیا۔ بلدی رہے تیرے نال اکھ، اکھ اکھ
 نال ملایا۔ ساڈا لہنا دے دے حق، حق اپنا منگ منگایا۔ تیرا درشن لئے تک، دیدار اکو نظری آیا۔ تیرا ویکھ دوارا لنگھ، بھگوان ساچے خوشی منایا۔ لکھ
 چوراسی چھڈ کے جگت، گھر سچا تیرا بھایا۔ پندراں کنگ آیا وقت، ویلا رت نال سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیویں بھگت وڈیایا۔
 بھگت وڈیائی کر وڈا، صفت دیاں جنائیا۔ پار کر کے جگت حداء، ہر جن ساچے رہیا اٹھائیا۔ جام پیالہ دے کے امرت مداء، ست سرور رہیا دکھائیا۔ ایتھے
 اوتھے رکھ کے لجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نرگن ہو کے آئے بھجا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئی لجا، حیا حیاتی وچوں کڈھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ اگی کہو سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی بے، دو جہان شبد
 شنوائیا۔ سری بھگوان کہے میرا بھگت سدا سد رہے، مرے نہ جمے پھیرا پائیا۔ نت نوت میری چرنی ہے، گھر ساچے سو بھاپائیا۔ اکو نام دھر دالئے، دوجی
 کرے نہ کوئے پڑھائیا۔ ہر سرنائی ساچی ڈھے، مان ابھمان مٹائیا۔ جن بھگتاں وچ رل کے ہے، منمکھ سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان سچا، سچی کرے پڑھائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت بچہ، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ بھگت کہے میرا
 بھگوان وڈا، وڈی تیری سرنائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت نڈھا، جس نال مل کے خوشی منایا۔ بھگت کہے بھگوان دیوے سدا، انتر آتم آواز لگائیا۔ بھگوان
 کہے میں بھگتاں بدھا، جگ جگ اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت کہے بھگوان رکھے لجا، پندراں کنگ رت سہایا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں پریم اندر بدھا، اپنا آپ

نہ کچھ دکھایا۔ دوہاں مل کے دتی گنڈھا، گنڈھ اک دوجے نال پوایا۔ بھگت بھگوان دوہاں وچوں کوئی نہ ہووے رنڈا، جوڑی رہ کے خوشی منایا۔ بھگوان روپ بن کے بندہ، بندہ بندگی دئے جنایا۔ بندہ ہو کے بنے اندھا، دیوے ہر بھلایا۔ ایسے کر کے صاحب سنگر جن بھگتاں کھولے کُنڈی چندا، بجر کپاٹی پڑا آپ اٹھایا۔ اٹھے پہر درشن دیندا، زرگن نور جوت رُشایا۔ شبد وچ سب کچھ کہندا، کھمے آپ جنایا۔ جن سنتیاں راتیں گھر وچ بہندا، در اپنا پھیرا پانیا۔ جس ویلے جن بھگتاں دیکھے پاسہ ڈھندا، پھڑ باہوں لئے اٹھایا۔ آؤ دیکھو بھگت کول بھگوان رہندا، جس ساچی بنت بنایا۔ سب دا بھانا سرتے سہندا، سر اپنے بھار اٹھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کجگ تیری اتم ور، پندراں کنگ کھول در، در دروازہ بھگت دتے بنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہرکنک بلی بلوان، ست اٹھائے اک نشان، دو جہاناں آپ بھلایا۔ در سنگت کرے پروان، لیکھا کئے جیو جہان، مندر چڑھ کے سچ مکان، منزل اتم آپ مکایا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت خوشی وچ سدا سمان، روگ سوگ نہ کوئے رکھایا۔ جنہاں ملیا سیری بھگوان، تنہاں دیوے ساہمنے سب دے دان، چوری یاری ٹھگی نہ کوئے کمایا۔ نہ سمجھن جیو شیطان، شرع من نال کرے لڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا ختم کر میدان، آگے ڈنکا فتح گو بند دئے وجایا۔

* ۱۶ کنگ ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

تیرے درتے آ کے پڑھ سو، ست ملی وڈیایا۔ زرگن تیرے جوگے گئے ہو، زرگن دھار روپ دکھایا۔ اپنا بل بیٹھے کھو، بلدھاری روپ نہ کوئے رکھایا۔ نیترنین رہے رو، چھہبر اک لگایا۔ سب کچھ پر بھ نے لینا کھو، دسے دست پرائیا۔ کرے پرکاش اگئی لو، زرگن نور کر رُشایا۔ جن بھگتاں سنگ آپے ہو، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیایا۔ تیرے در آ کے پڑھ نرنجن، سنی سچ ودھایا۔ نیتر ملیا اکو انجن، گرگھ دیکھے پانیا۔ سنگر جانیا اکو سجن، سگلا سنگ نبھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، واہوا تیری وچدی رہے ودھایا۔ ایکنکار تیرا دوارا، شاہ پاتشاہ سو بھاپانیا۔ آ کے دیکھیا پہلی وارا، لوکمت خوشی جنایا۔ سچ سنگھاسن کر تیارا، شبدی ونڈ ونڈایا۔ شبدی گرو بول جیکارا، اکو ناد سنایا۔

مل کے کہے توں میرا میں تیرا یارا، یاری یارے نال نبھائیا۔ سکھیاں منگل ویکھ اکھاڑا، گیت گوبند نال سناٹیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اپنی دیا کماٹیا۔ دیا کما زرنجن آد، آد پڑکھ سلطانا۔ جگ چوکڑی تیرا ناد، آپ وجائے نوجوانا۔ آد انت ہر کھیل وساد، نیتز نین نظر کوئے نہ آنا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے گرہ ملے نشانہ۔ پاربرہم تیرا ویکھ در، سارے خوشی منائیا۔ زرنجن نور لئیے پھڑ، پریم ڈوری تند
 بندھائیا۔ اس دی ودیا لئیے پڑھ، جو سکھیا رہیا جنائیا۔ جیوت سب کچھ لئیے کر، مر تو لو تھ کم کسے نہ آئی۔ سچ دوارپوں ملے ور، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ابناشی کرتا کہے کھیل اول، سو پڑکھ زرنجن آپ کرائیا۔ کرے کھیل اک اکل، جگ چوکڑی ویس
 وٹائیا۔ کلجگ انت سندیس گھلا، دھر دی بانی بان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ سر ہتھ لکائے آپ
 مہروان، وجے نام ودھائیا۔ سچھنڈ دوار ویکھیا آن، لوکات سو بھاپائیا۔ چاروں گنت بھگت سو بھاپان، گھر بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہر زرنکارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ زرنجن نور تیرا اُجیارا، در گھر ساچے سو بھاپائیا۔ چرن کول ملے سہارا، بوند
 امرت مکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ ویکھ وکھائیا۔ ویکھیا رنگ ہر جو تیرا، در آ کے نین اگھاڑیا۔ دھرم دوارے لگا ڈیرہ،
 سیجا ساچی سو بھاپا رہیا۔ آتم پر ماتم بٹھے بیڑا، سیس پٹو نام سواریا۔ اک وکھائے ساچا کھیڑا، محل اٹل سو بھاپا رہیا۔ لیکھ چکائے تیرا میرا، زرنجن اکو نظری
 آ رہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جو اپنا کھیل کھلا رہیا۔ ہر جو تیرا ویکھیا کھیل، لوکات سو بھاپائیا۔ جن بھگتاں کیتا ساچا میل، بن
 بھگتیوں بھگت بنائیا۔ زرنجن بن کے سجن سہیل، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در دتی مان وڈیائیا۔ تیرا در ویکھیا آ، کلجگ
 اتم پھیرا پائیا۔ پر بھ دسے سچ ملاج، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ زرنجن سرگن دیوے اک صلاح، ساچی سکھیا آپ سمجھائیا۔ ساچا درشن لو پا، ہر درسی درس
 دکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے در خوشی منائیا۔ ساچا در ویکھیا تیرا، اک پنج وٹی ودھائیا۔ بھگت دوار سوہے ڈیرہ، ساچے مندر
 ملے نام وڈیائیا۔ لکھ چوراسی اٹا گیڑا، جیو جنت دے بھوائیا۔ بھيو چکائے تیرا میرا، میرا تیرا نور در سائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی

کرنی آپ کمائی۔ ساچی کرنی ویکھ کرتار، گھر ساچے خوشی منائی۔ تیرا ویکھیا اک دربار، لوکات سو بھاپائی۔ ایکا اکی کر تیار، اینکار اپنے رنگ رنگیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائی۔ ساچی کھیل کرے زرنکار، زرنگن وڈا وڈا وڈیائیندا۔ سچھنڈ دوارا ویکھ تیرا دربار، درگاہ ساچی سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر دا لیکھا جھولی پائیندا۔ دُھر دا لیکھ پر بھ تیرے ہتھ، دیونہار وڈیایا۔ زرنگن مارگ دے دس، سرگن نال ملایا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں کھولے اک اکھ، اکھر اکھ دے پڑھائی۔ پریم پریتی نالوں کوئی نہ دے وکھ، وکھری دھار نہ کوئے جنائی۔ بھگت دوارے جن بھگتاں اکو جہا حق، دوتی رُپ نہ کوئے دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی در غریب نواز، غیرت اپنے وچ چھپائی۔ جھکڑا کرے سرب سماج، جیو جنت رہے گر لایا۔ سپس دے نہ کسے تاج، جگدیشتر رُپ نہ کوئے وٹائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اکو اک دکھائی۔ سچ دوارا چرن کول، سو صاحب آپ پرگٹائیندا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، ست دو جوڑ جڑائیندا۔ نورِ الہی بن کے اول، عالم اپنا رنگ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک زرائن زر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، دست امولک اپنی دات جھولی آپ بھرائیندا۔

۱۰۷۱

۱۰۷۱

* پہلی نگھر ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

نمسکار نمو دیو سوامی، پروردگار بے پرواہیا۔ آد جگادی شاہ سلطانی، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ زرنگن نور جوت نورانی، زرویر پُرکھ وڈ وڈیایا۔ شبدی شبد بودھ اکادھ کھیل مہانی، خالق تیرا نور ظہور اک رُشنائیا۔ وشن برہما شو کرن چرن دھیانی، دوئے جوڑ سپس جھکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر ناؤں زرنکارا پڑھن اگئی بانی، ڈھولا سوہلا اکو راگ الایا۔ سو پُرکھ زرنجن وڈ مہروان تیرا مندر سچا پد زربانی، ہر پُرکھ زرنجن تیری اوٹ اک رکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے اکھ جگائی۔ نمسکار نمو دیو پر بھ ٹھاکر، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ دین دیال گہر گبھیر گن ساگر، بے انت تیری

وڈیاں۔ پُرکھ اکال کرتے قادر، مہروان بے نظیر رحمت تیری اِکو بھایا۔ ست سرُوپی ست ستوادی برہم برہمادی نوری چادر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے سیس جھکایا۔ نمو دیو پر بھ ایک، اینکار اوٹ رکھایا۔ جگ چوکڑی تیرا بھیکھ، زرگن سمجھ کوئی نہ آیا۔ جگ چوکڑی رہیا ویکھ، انہو پرکاش کرایا۔ بے پرواہ کسے نہ دیوے بھیت، ابھیو اپنے وچ چھپایا۔ سبج تریتا دوپر کلج زرگن سرگن تھوڑا تھوڑا کیتا ہیبت، گر اوتار پیر پیغمبر اشارے نال اٹھایا۔ لوکات مار جھات پُرکھ اکال کھیل اگئی کھید، بن کھلاری چال چلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ نمسکار نمو دیو پر بھ، پُرکھ اکال تیری سرنا یا۔ نت نوت تیری کسے نہ لہجی حد، حدود سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ زرگن سرگن اپنی دھاروں کڈھ، پرکاش پرکاش نال پرگٹایا۔ سچھنڈ دوارے بہہ کے سب دا پڑدا رہوں کج، تھر گھر سوامی شبدی رنگ رنگایا۔ سچ دوارے مقامے حق لاشریک سچ توفیق اک کرائے اگئی ج، حضرت جلوہ نور درسایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرا ویکھ وکھایا۔ نمسکار نمو دیو پر بھ سجن، شہنشاہ تیری سرنا یا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر پنچ تت بھانڈے بھجن، تھر کوئے رہن نہ پانیا۔ کوٹن کوٹ لوکات مار جھات زرگن تیری دھار لہجن، کھوجت کھوجت تھکی لوکایا۔ چرن دھوڑی کوئی نہ کرے مجن، سچھنڈ دوار مستک ٹکانام نہ کوئے لگایا۔ ٹھاکر ہو کے آویں پڑدے کجن، صاحب ہو کے دیا کمایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوایا۔ نمسکار گر دیو سوامی چرن کول گئے جھک، سیس جگدیش نوایا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیا گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا پینڈا گیا ٹک، پاندھی نظر کوئے نہ آیا۔ جوت سرُوپ زرگن وکھا اپنا کھ، سو اپنی گود لے بہایا۔ سرگن ہو کے تیرا ناؤں وڈیائی پنچ تت کایا کھ، رسنا جہوا مٹی دند صلاحیا۔ گہبان ہو کے انتم پچھ، بے پرواہ جھلی نہ جائے تیری جدایا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ بیٹھا رہوں لگ، تیری سمجھ کسے نہ آیا۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال نوری دھاروں زرویر آپ اٹھ، مات پتا گود نہ کوئے سہایا۔ کر پرکاش پُرکھ ابناش ساچی جوت، نورو نور نور رُشایا۔ تیرا وسے دھام اولٹا سچا قلعہ کوٹ، مندر اِکو سو بھا پانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تھدہ بن نظر کوئے نہ آیا۔ نمسکار گردیو سوامی، تیرے چرن کول بردا، دوئے جوڑ سیس

جھکائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن درویش ہاڑے کڈھا، نیز نیناں نیر وہایا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے آگے کوئی نہ اڑدا، سپس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا کھیل سپس دھڑ دا، آتم پر ماتم اپنی ونڈ جنایا۔ دو جہان تیرا ناؤں نام ست پڑھا، نراکھرا کھشتر نال ملایا۔ سرگن تیرے برہوں وچھوڑے اندر مردا، نت نوت بیٹھا دھیان لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا بھانا جردہ، چرن کول مگے سرناہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در درویش بیٹھے دھیان لگایا۔ نمسکار نمودیو محبوب، محبت تیری اکو بھائیا۔ محل اٹل ویکھ تیرا عروج، عرش فرش دوویں رہے شرمایا۔ مقامے حق تیرا محفوظ، چار کٹ دہ دشا نظر کسے نہ آہیا۔ تھہ بن تیرا دیوے نہ کوئے ثبوت، پڑا سکے نہ کوئے اٹھایا۔ پیر پیغمبر صفت کر کے آئے پنج تت کلبوت، کایا کعبہ دئے جنایا۔ پروردگار تیرے ہتھ حق حق، لاشریک تیری سرناہیا۔ مہروان تیری توفیق، تھفہ دے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ رہے فریق، فرقہ نظر کوئے نہ آہیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت اکو کر پڑھایا۔ ویکھ کھیل اپنا بیس، بستری بیٹھے گول کرائیا۔ دُور دُراڑے آئے تیرے نزدیک، بن پاندھی پندھ مکایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوبند جو دسیا ٹھیک، ٹھوکر سارے رہے کھایا۔ پُرکھ اکال تیری کوئی نہ جانے لیک، لکیر فقیر جگت لوکایا۔ ست سوامی انترجامی تھہ بن بنے نہ کوئی میت، متر پیارا نظر کوئے نہ آہیا۔ جگ چوکڑی جھوٹھی ویکھی پریت، مرید مُرشد گئے جھلایا۔ ساچا ملیا نہ کوئی طیب، بہتر ناڑی پھول نہ کوئے پھولایا۔ اندر وڑ کے ویا نہ کوئے نزدیک، دُور دُراڑے ناتا رہے جڑایا۔ چوڈاں صدیاں تیری کردے رہے اڈیک، چوڈاں طبق دھیان لگایا۔ دھن بھاگ بے پرواہ دتی سانوں اک توفیق، تیرے چرن کول سیو کماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سپس نواہیا۔ سپس نواہیا در پروردگار پردہ نشین، گھ نقاب دے اٹھایا۔ ساڈا پچھلا چکا یقین، یک مُشت بیٹھے ڈیرہ ڈھاہیا۔ آگے رہیے سدا ادھین، عدل عدالت تیری اکو بھائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے مسکین، مُشکل تیری جھولی پائیا۔ نورِ الہی یا مبین، بے پرواہ تیری سرناہیا۔ تیرے کلمے کدے نہ ہوئے توہین، کائنات سمجھ کوئے نہ آہیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے سین، این اٹھ نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈا تیرا نظری آہیا۔ در ٹھانڈا تیرا دربار، درگاہ ساچی خوشی منایا۔ پُرکھ اکال ایکنکار، آد زرنجن تیری رُشناہیا۔ ابناشی کرتے تیری دھار، سری بھگوان سمجھ

کوئے نہ پائیا۔ پاربرہم تیرا وہار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در وڈا ملے وڈی وڈیائیا۔ در وڈا اکنکار، سچھنڈ خوشی منائیندا۔ جلوہ گر شاہکار، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ دوجا کرے نہ کوئی آدھار، اکل کل دھاری اپنی کھیل دکھائیندا۔ گر اوتار در منگن بن بھکار، نیتز نین نیر سرب وہائیندا۔ کرپا کر سرجنہار، ست سوامی تیرا انت کوئے نہ آئیندا۔ سچھنڈ دوار کھول کواڑ، تھر گھر شبدي رنگ رنگائیندا۔ نو نو چار آئی ہار، چوتھا جگ ڈیرہ ڈھائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران کرن پکار، گیتا گیان چرن کول سیس جھکائیندا۔ انجیل قرآن روون زارو زار، کھانی بانی دھیر نہ کوئے دھرائیندا۔ چرن دھوڑی منگن تیری اوتار، گر دس جھولی ڈھائیندا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکائیندا۔ جگ چوکڑی جو لیکھا دسیامات وہار، بوہاری راہ نہ کوئے دکھائیندا۔ اتم سارے آئے ہار، ہر جو تیری اوٹ سرب تکائیندا۔ پچھلا لہنا دینا دتا نوار، باقی لیکھ نہ کوئے دکھائیندا۔ کٹھے ہوئے تیرے دربار، در اکو سچا نظری آئیندا۔ اکاون باون بھکھیا منگن وست دے آپ نرنکار، نرگن نرگن آسا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، آسا سب دی پور کرائیندا۔ آسا پر بھو کردے پوری، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ تیرا روپ اکو نوری، نور نورانے تیری جوت سوائیا۔ تیرا در اکو حضور، حضرت وڈے وڈی تیری وڈیائیا۔ چار جگ دی ٹٹی سرب مغروری، مفلس بیٹھے دھیان لگائیا۔ لوکات تیرے نام دی کر کے آئے مزدوری، بن مزدور سیو کمائیا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراسی دس کے آئے کوڑی، کوڑی کریا بندھن نہ کوئے دکھائیا۔ پُرکھ اکال دی سارے منگو چرن دھوڑی، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو مستک ٹکے رہے لگائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ بچھوں تیتوں اکو ضرورت پی ضروری، ظاہر اپنی کل دھرائیا۔ موسے تٹا مان جلوہ کوہ طور، عیسیٰ آس بیٹھا گوائیا۔ محمد چرن کول ہویا مشکوری، مشکل میری حل کرائیا۔ نانک چک کے موڈھے بھوری، تیرا بیٹھا دھیان لگائیا۔ گوبند کہے پر بھ پُرکھ اکال اُتے ڈوری، پتا پوت گنڈھ پوائیا۔ جگ چوکڑی کہن ابناشی کرتا شبد اگئی چڑھ کے آوے گھوڑی، گھوڑا اسو شاہ سوارا اک دوڑائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، وڈ صاحب سچ گوسائینا۔ صاحب سچ گوسائیں میت، متر پیارے تیری اوٹ رکھائیا۔ پندراں کنگ سب نے چھڈی پچھلی ریت، مندر مسیت گردوار شودوالے مٹھ گر اوتار پیر پیغمبر پھیر کوئے نہ آئیا۔ تیرے نام دا گایئے اکو گیت، دوجی

اور نہ کوئے پڑھائیا۔ تیری دھار سدا ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کوئے تپائیا۔ تیرا کھیل پر بھو جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں ویکھیا مان ملدا
 اکیاں وچوں اکیس، ایکا اگی گوبند رنگ رنگائیا۔ نیتز روپے راگ چھتیس، سُرستی مارے اچی دھامنا۔ گن گندھرب ویکھن لا کے نیجھ، دُور دُراڈے نین
 اٹھائیا۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جگ پچھوں پُرکھ اکال جن بھگتاں پوری کیتی آپ ریجھ، پھڑ اپنے نال ملایا۔ دُور دُراڈا چل کے بھگت دوار لنگھیا اک
 دلیر، دہ دشا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کردے رہے اڈیک، لکھ لکھ لیکھا گئے سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے یسا بیس، کل کلکی پھیرا پائیا۔ لیکھا
 جانے ہست کیٹ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم لئے جیت، پاربرہم برہم اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں چھتر جھلائے سیس، سیس دستار
 جگدیش آپ رکھائیا۔ نیچوں کرے اوچ اوچوں کرے نیچ، نیچ اوچ دوویں چرناں وچ رکھائیا۔ پاربرہم پتر میثور پُرکھ اکال دین دیال سرب سوامی آپے
 وسے ادھ وچکار نیچ، وچلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت نیتز نظر نہ آئے نیکن نیک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ
 سچے شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر ٹھاکر پر بھ، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ چار جگ دی پچھلی چگی حد، حد د تیری وچ بیٹھے ڈیرہ لایا۔ سچ دوارے لئے سد، صدا اپنا نام
 جنائیا۔ انتم پڑدا اکو کج، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ لوکات کر کے آئے جج، کایا کعبہ جُبرہ اک سہائیا۔ اٹاں گارا پتھر پچھے آئے چھڈ، ٹھکراں مارے جگت لوکائیا۔
 بن مُرشد مُرید کوئی نہ سکے لہج، بن سَنگر گُرسکھ ملن کوئے نہ آئیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ کرے جج، بن تیری رحمت درس کوئے نہ پائیا۔ مہروان ہو جس
 اپنے دوارے لئیں سد، دیویں مان وڈیائیا۔ تس دا پورا ہووے جج، مکہ کعبہ دوویں نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور،
 گھر ساچے وچے ودھائیا۔ وچے ودھائی گھر سچے ایک، ایکنکار تیری شنوائیا۔ سارے کریئے تیری ٹیک، سیس جگدیش چرن جھکائیا۔ دین مذہب وچوں کر
 بیکی، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ نچ نیتز اپنی اٹھ ویکھ، دوئے لوچن بند وکھائیا۔ اندر وڑ کے دس بھیت، باہروں سمجھ کوئے نہ پائیا۔ نرگن تیری اگنی کھیڈ،
 خالق خلق دے جنائیا۔ تیری سُنجنی مانئے سچ، سوبھاؤنت آسن لایا۔ لوکات گر اوتار پیر پیغمبر بنا کے دتے بھیج، دُھر سندیسہ جھولی پائیا۔ جیواں جنناں
 سادھاں سنناں لکھ چوراسی لکھ کے آئے لیکھ، قلم شاہی کاغذ نال ملایا۔ اکو پُرکھ اکال پروردگار کرنا ہییت، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ نیچ تت کایا سب دا

ہووے کھیت، رن بھومی دو جہان دے جنایا۔ بھگت بھگوان مانن اک دوجے دی سچ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، جاگرت جوت کرے
 رُشنایا۔ پر بھ تیرا سب کچھ لیا دیکھ، لکھ چوراسی جگت لوکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در بیٹھے آسن لایا۔ در تیرے
 آسن گیا لگ، گر اوتار پیر پیغمبر رہے جنایا۔ در گاہ ساچی تیرا جج، سچکھنڈ تیرا نور نظری آئی۔ اگلا مارگ اکو دس، رل مل سارے تیرا اکو نام دھیایا۔ کرپا
 کر پڑھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سد رہیے تیری سرنایا۔ تیری سرنائی منگیئے اک، خالی
 جھولی رہے دکھایا۔ اگلا لیکھا پھیر لکھ، پچھلی مٹی شاہیا۔ چاروں کنت آئے دس، دہ دشا تیری رُشنایا۔ تُو اپنا کھیل کیتا زور نال ہک، حقیقت اپنے نال
 رلایا۔ چوتھے جگ دے کے پٹھ، کروٹ اپنی لئی بدلیا۔ چار جگ جو لیکھا آئے لکھ، بن سمجھوں پور کرائیا۔ تیرے کولوں سارے ہوئے تیج، ڈردے
 بیٹھے نین شرمایا۔ ساڈی کرنی ساڈے وچوں لئی کھچ، خالق اپنے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سد منیئے تیری
 رضایا۔ سری بھگوان ہو مہروان، ہر کرتا آپ جنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، وڈ دھیانی آپ اٹھائندا۔ نو نو چار چکی کان، کلجگ انتم لیکھ مکائندا۔
 پرگٹ ہو سری بھگوان، سب دا لیکھا جھولی پائندا۔ بیس بیسا بن پردھان، سچ پردھانگی آپ کمائندا۔ اکیاں دیوے اکو مان، اینکارا دیا کمائندا۔ اوچ تیج
 سرب مٹ جان، ذات پات نہ کوئے دکھائندا۔ دین مذہب نہ کوئی کان، شرع شریعت نہ ونڈ ونڈائندا۔ رسنا جہوانہ کوئی کلام، اسم اعظم اک دکھائندا۔
 دھر سندیسہ دے پیغام، ساچی و دیا آپ پڑھائندا۔ نظری آئے اک امام، نوبت اپنا نام سنائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بردے کر غلام، حکمے اندر آپ
 بہائندا۔ جھک جھک سارے کرن سلام، سجدہ اکو اک دکھائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا ایشٹ آپ درساہندا۔
 ساچا ایشٹ پڑھ اکال، تیج نہ کوئے وڈیایا۔ آد جگادی دین دیال، دیناں ناتھ دیکھ دکھایا۔ سچ دوار سچی دھر مسال، ساڈھے تن ہتھ دیوے مان وڈیایا۔
 آتم پر ماتم کرے سنبھال، سدا سہیلا سنگ رکھایا۔ بھگت بھگوان کدے نہ کھائے کال، مہاکال نیڑ نہ آئی۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے
 سمجھایا۔ کرے کھیل بے مثال، مسل اپنے ہتھ دکھایا۔ جگ چوکڑی جو گھالاں رہے گھال، تنھاں کیتی گھال لیکھے لایا۔ چوتھے جگ سب دا کر حل

سوال، زیرو صفرانرگن سرگن دؤے نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈو نگھی رچنا اپنے وچ چھپائیا۔ ڈو نگھی رچنا سری بھگوان، ہر رچنا کرتا دھرتا اپنے وچ رکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نام ندھانا دے کے چھوٹا جہاگیان، چھوٹی کٹیا کایا مندر وچ وسائیندا۔ شبد اگئی دے بیان، حکمے اندر آپ پھرائیندا۔ بے کوئی منگن آوے دان، نکلی چٹنگی بھر کے جھولی پائیندا۔ سو لوکمت ہووے پردھان، لگھ چوڑاسی جیو جنت سمجھائیندا۔ اندرے اندر منگدار ہے دان، دؤے جوڑ واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دست امولک دُھر دی دات آپ ورتائیندا۔ دُھر دی دات آپ ورتتا، ورتمان اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی کھیل سری بھگوانتا، بھگوان اپنی دھار رکھائیا۔ لگھ چوڑاسی جیو جنتا، جیونٹی ہست کرے پڑھائیا۔ شبد اگئی نام اکو منتر منتا، منتو اپنا دئے سمجھائیا۔ لگھ چوڑاسی ناری کنتا، کنت کنتوئل اک اکھوائیا۔ بے پرواہی رنگ بسنتا، بسن بنواری آپ رنگائیا۔ بودھ اگادھا ہو کے پنڈتا، ساچا اکھر دئے سمجھائیا۔ کھیلے کھیل جیرج انڈجا، اتبھج سبتج سو بھاپائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر کر پروار اکٹھا، اک اڈمبر سچ سویمبر دتا دکھائیا۔ سچ سویمبر بیس پیسا، ہر اکو اک جنائیا۔ پنڈراں کنگ سب دا خالی کر کے کھیسا، کفنی چولی الفی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بن رسنا جہوا سارے پڑھن حدیثا، اچی اچی ڈھولا گائیا۔ ہسن روون دوویں تال مارن چیکاں، دو جہان سمجھ کوئے نہ آئیا۔ خوشی کہے میں رکھدی رہی اڈیکاں، بیٹھی راہ تکائیا۔ غمی کہے لیکھا چکھیا چاچا بھتیجا، پڑکھ اکال پتا اکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں اُپر آپ پتیجا، پتیر میثور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی ایکا اکی، ایککار آپ بنائیا۔ گو بند کہہ کے گیا کھنڈیوں نگھی، والوں نکلی نظر نہ آئیا۔ سری بھگوان ہو مہروان اپنے نیتز پیکی، بھیکھنی سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ اچرج کھیل پر بھو کل کھیدی، سمجھ سکے کوئی نہ رانیا۔ خالی رہ گئے سوڈھی ویدی، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ مورکھ گدھ موڑھ انجانے بنے بھیدی، جنہاں اندر وڑ کے پڑدا دتا چکائیا۔ پنڈراں کنگ نو سو پُرانوے چوکڑی دا وبار کیتا نال چھیتی، شہنشاہ اشارے نال جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ گر لگھ سجن یار چہریئے، چتکار پر بھو جنائیا۔ بھگتی پیار دوویں بیٹی بیٹے، تیری پھوڑھی اُتے سوائیا۔ جگت پتا کوئی نہ ویکھے، بھگت

بھگوان دے جنائیا۔ برہوں وچھوڑے اندر دوویں لیٹے، دُکھ لگا بے پرواہیا۔ پاربرہم پر بھ بھگتاں اندر خوشیاں نال لیٹے، ساڈی بات نہ پُچھے کوئی رائیا۔ جس ویلے چرینا آ کے کول بیٹھے، دوویں رو رو رہے سنائیا۔ تیرے پر بھو نوں ساڈے بھلے چیتے، غریب نمائیاں بیٹھا انگ لگائیا۔ ساڈا کرے کوئی نہ ہیتے، ہتکاری ہوئے سہائیا۔ رِوداس تینوں لکھن ڈاہیا سب دے لیکھے، تیری قلم وچ چترائیا۔ تکھی نوک مارے نیزے، دو جہاناں سل لگائیا۔ ساڈا سنیہڑا اُس کول بھیجے، دُکھیاں درد سنائیا۔ امرت برسے اپنا میگھے، مہر دھار وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دے جنائیا۔ رِوداس اندر آیا دھیان، گرگھ خوشی منائیا۔ روندیاں لکھاں اک بیان، پر بھو دیاں جنائیا۔ جس دے اُتے قلم شاہی کرے گیان، سو کاغذ نظر نہ آئیا۔ تارا سنگھ گزگا کنارے بال نادان، ڈھائی سال بیٹھا گھ چھپائیا۔ جس ویلے براہمن کسیرا ملیا آن، اُس ویلے اِکو اُنگی درشن نظری آئیا۔ درشن دیکھ ہو یا نہال، واہو پر بھو تیری وڈیائیا۔ غریب نمائیاں رہیا سرت سنبھال، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ ساڈا لیکھا تیتوں کدی نہ آیا خیال، بیٹھا آپ بھلائی۔ سری بھگوان ہو مہروان، شبدی دھار دتا جنائیا۔ زرگن ہو کے آواں وچ جہان، رِوداس نال تیرا میل ملائی۔ جس اُتے لکھیا جائے میرا نشان، سو نشانہ رسنا تیر چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرنی رکھ ہتھ کرتا، ہر کرتا دیا کمائندا۔ گرگھ اُٹھے اُٹھ بلدھار، بلدھاری تھکم جنائندا۔ اندرے اندر ہوئے گفتار، رسنا جہوانہ کوئے ہلائندا۔ لیکھا لکھنا سر جنہار، ست ستوادی آپ جنائندا۔ در آ ویکھ ڈٹھا دربار، سچ سنگھاسن ہر جو سوبھا پائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ گھلائندا۔ پر بھ ہتھ پھڑیا ورقہ، ورقہ ورقہ پترے نال ملائی۔ پریم پیار دی کر کے برکھا، میگھلا اِکو دھار جنائیا۔ بھگت بھگوان کر کے ترسا، رحمت آپ جنائیا۔ زرویر زراکار زرنکار لاہ کے پڑدا، سچکھنڈ دوارے بن لکھیوں لیکھ لیکھا اکھراں نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار آپ وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی رِوداس چمیار، گرگھ سنگھ سنگھ روپ وٹائیا۔ کلج انت کر پیار، پر م پُرکھ سر اپنا ہتھ لگائیا۔ سچکھنڈ دا سچ وبار، شبد اشارے نال جنائیا۔ جو گرگھ آئے چل سچے دربار، سری بھگوان اپنے پریم نال بہائیا۔ لکیر نہیں تقدیر میٹی جہان، تدبیر اپنی اک دکھائیا۔ تصویر بنی نوجوان، لا تعریف آپ سنائیا۔ اگے پچھے سارے اِکو چھے

نظری آن، وڈا چھوٹا نہ کوئے جنا۔ نرگن سرگن دوویں رُوپ پر سدھ وچ جہان، بن رُوپ سرگن توں نرگن نظر کسے نہ آئی۔ چھوٹے بالے دوویں کرلان، بھگتی پیار مارن دھامنا۔ بھگتی پیار دا سچ وبار، ناری پُرکھ دے سمجھائی۔ نار پُرکھ ہر دی دھار، نرگن جوت وچ رُشنائیا۔ پچھنہارا سنت سہیلا میت مُرار، اپنی خواہش خواہش وچوں پرگٹائی۔ کیوں لگ کے بیٹھوں سرجنہار، اپنا نور چھپائی۔ سچ سرُوپ دے دیدار، تیجے نیتز تیرا ست نظری آئی۔ پاربرہم پتر میثور اگوں کہے نال پیار، بن رسنا جہوا جنا۔ چھبھی پوہ کراں سچ وبار، ہر سنگت سچ دوارے ساچے حکم بہائی۔ اگی کھیسے مکھ کرتار، پچھے سنگت سگلا سنگ رکھائی۔ سب دے وچ پھرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائی۔ اک اک بھل سب دے اتوں دیوے دار، اتول اتل آپ تُلائی۔ صدی بیہویں مل پائے نرکار، جگ چوکڑی جو گرکھ بیٹھے دھیان لگائی۔ کل ادھرے وچ سنسار، ملے مان دھن جنیندی مائی۔ دوویں رُوپ کرتار، پیار بھگتی گنڈھ دکھائی۔ پیار بھگتی توں وسے باہر، دھار دھرم اک جنا۔ دھرم دی گوہند پاوے سار، دُوبے سمجھ کسے نہ آئی۔ اگلا دتے پھیر وبار، فریب کرے نہ بے پرواہیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، سانجھیا ویس وٹائی۔ لائن سطر نہیں قطار، کرتا قدرت رنگ رنگائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سچھنڈ دی ساچی دھار، لوکات دے وکھال، وکھرا اپنا کھیل کھلائی۔ اکھراں وچوں سرشٹی نرگن رہی بھال، درشت اپنی نظر کسے نہ آئی۔ جنہاں اُپر ہویا آپ کرپال، کرپاندھ اپنا میل ملائی۔ چھبھی پوہ لکھ چوراسی جم کی پھاسی مات گربھ دس دس ماسی سب داٹے جنجال، جیوندیاں جاگدیاں ویکھدیاں سُندیاں بن بھگتیوں پار کرائیا۔ ایسے کارن آیا آپ کرتار، جگ جگ دالاہے سروں ادھار، قرضہ مقروض اپنا ادا کرائیا۔ بیس بیس ہر جگدیشا سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پھڑ کے باہوں دیوے تار، تارنہارا اک ہو جائیا۔ اگلا لیکھا لکھن توں باہر قلم کاغذ شاہی تے رہے شرمائی۔ ہر سنگت تیرا اُچ منار، محل اتل اک رُشنائیا۔ بھگت دوارا جگت سدھار، سرت نرت ترت اکال مورت اپنے نال ملائی۔ جنم کرم دھرم ورن برن سب دی آسا نسا پورت، پورب لیکھا لہنا دینا جھولی پائی۔ اکیاں اگی اگو وار دتے مہورت، دو اک نرگن سرگن نرگن اپنا انک جنا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان کرے کھیل انت کل دھاری، کل اپنی کل ورتائی۔

* ۲ گھر ۲۰۲۰ بکری جیٹھووال دربار وچ *

زرگن زرویر پر بھ تیرانا، نردھن سردھن دے وڈیاں۔ اتم کرے گرگھ ذاتا، لیکھا چکے جگت لوکانیا۔ نام اگم دیوے داتا، داتا دانی جھولی پانیا۔
 بودھ اگادھ سنائے گاتھا، دھر دی سچ پڑھانیا۔ کوڑی کریا میٹے زین اندھیری راتا، ست ستوادی چند چکانیا۔ جن بھگتاں بن کے پنا ماتا، پوت سپوت گود
 اٹھانیا۔ جنم جنم دی پوری کرے خواہشا، آسا ترسنا میٹ مٹانیا۔ گھر گوپی کاہن منڈل منڈپ سرتی شبد وکھائے راسا، نوآ اپنا سوانگ ورتانیا۔ اک اکیلا سدا
 نوپلا پُرکھ سمرتھ سے پاسا، بے پرواہ وچھڑ نہ جانیا۔ ہوئے سہائی دین دین ناتھ انا تھاں، دیناں ناتھ دیا کمانیا۔ بھو ابھیدا اگم اتھا کھولے اک خلاصہ،
 خصوصیت اپنی دے جنانیا۔ سنجک تریتا دواپر کلجک چلون ہارا لکھ چوراسی راتھا، رتھ رتھو ہی اکو نظری آئی۔ دو جہان سچ وکھائے تیرتھ تاٹا، گھاٹ اکو سو بھا
 پانیا۔ زرگن سرگن پوری کرے وانا، پاندھی نظر کوئے نہ آئی۔ نور جوت پرکاسا، پرکاشوان نور الاہیا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاسا، گنگن منڈل سو بھا پانیا۔ رو
 سس سورج چن ستار ویکھے تماشا، تماشین کھیل کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے رنگ رنگانیا۔ ساچے گھر رنگ اولا، سچکھنڈ
 نو اسی آپ رکھانیا۔ پُرکھ اناشی اک اکل، بے پرواہ ڈیرہ لایا۔ سچ سنگھاسن دھر دامل، جگت نیتز نظر کسے نہ آئی۔ دھر سندیس آد جگاد گھلا، گر اوتار کر
 پڑھانیا۔ پیر پیغمبر پھڑائے پلا، بھگت بھگوان انگ لگایا۔ سنت ساجن زرگن سرگن رلا، جوتی شبدی جوڑ جڑانیا۔ گرگھ گرگھ وکھائے نہچل دھام اٹلا، اوچو
 اوچ سو بھا پانیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، جل تھل مہینل رہیا سماںیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیاںیا۔
 جوت شبدی وڈیائی وڈ، جگ چوکڑی رہے جگ گانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا راہ رہے تک، تقوا اوٹ اکو اک رکھانیا۔ تیرے ہتھ حقیقت حق، حقوق
 ونڈیں بے پرواہیا۔ سورج چن کوہ کروڑی چل چل گئے تھک، تیرا پندھ نہ کوئے مکانیا۔ زرگن سرگن تیرا ناؤں زرنکار پڑھ پڑھ گئے اک، رسنا جہوا ہتی
 دند ڈھولے گانیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ متھے گئے گھس، تیرا مستک لگا جوت للاٹ نظر کوئے نہ آئی۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ مٹی نہ وٹ، بنا
 سکے نہ کوئے ٹڑانیا۔ چوداں لوک چوداں طبق رہے نس، سارے بھجن اٹھ اٹھ واہو داہیا۔ پوری ہوئی نہ کسے آس، آسا سب دی نال ملانیا۔ اچی کوک

پکار کہہ کے گئے پُرکھ ابناش، نرگن آوے بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کرے داسی داس، دُھر دا تھم اک ورتایا۔ بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا جن بھگتاں کرے بند خلاص، بندی خانہ توڑ تڑایا۔ انتر آتم پر ماتم دیکھے مار جھات، تاکی بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کما نیا۔ ساچی کرنی کرے نرکار، نرگن ایکو ایک کھیل کرانیندا۔ لہنا دینا پورب سب دی جھولی دیوے ڈار، نیز لوچن نین دیکھ وکھانیندا۔ شبد اگئی بول جیکار، دو جہاناں نعرہ اک سنانیندا۔ وشن برہما شو کر کے خبردار، دُھر سندیسہ راگ سمجھانیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے دھار، دُھر دی دھار آپ وکھانیندا۔ ساچے تخت بیٹھ سر جنہار، سر سر اپنا ہتھ لکانیندا۔ تھم دیوے ایکا وار، ایکنکار آپ جنانیندا۔ سارے بردے بنو غلام، امام اکو نظری آئیندا۔ در سجدہ کرو سلام، نون سو اکھر اک درڑانیندا۔ چار جگ دی پچھلی کیتی ہوئی حرام، سبجگ ساچا راہ جنانیندا۔ ایکو اشٹ سری بھگوان، درشٹ سب نوں آپ وکھانیندا۔ پنج ت کوئے نہ دسے کاہن، نرگن گھنٹیا اکو نظری آئیندا۔ کایا چولی کوئی نہ دسے رام، رمیا اکو سو بھا پانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اپنی ونڈ ونڈانیندا۔ ہر کرتا وڈا کھیل اولا، عالمین کرایا۔ دست گیر دست بدست پھڑائے پلا، ہست کیٹ بھیو چُکایا۔ سچ دوارے ایکو کھلا، خالق خلق دیکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جنم دا لہنا رہیا چُکایا۔ جگ جنم دا لہنا مات، ہر متر پیارا آپ چُکایا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی دات، دست امولک جھولی پانیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ساچا نور دے درسایا۔ اک سنانے اگئی گاتھ، دُھر سندیسہ راگ الا نیا۔ نرگن نرگن و سے ساتھ، سرگن سرگن جوڑ جڑایا۔ ساچی سیجا بھوگ بلاس، آتم انتر دیکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ دوارے اک وڈیا نیا۔ سچ دوارے سو بھا و انت، سو سوامی کھیل کرانیندا۔ دُھر درگاہی اکو کنت، نر نرائن نظری آئیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، سادھ سنت آپ پرنا نیندا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھانیندا۔ ملاحیج مسانک بن کے پنڈت، ساچی سکھیا آپ درڑانیندا۔ دُو بے در نہ جائے منگت، دیونہار ویس وٹانیندا۔ لیکھا جان جیرج انڈج، اُتھج سیتج جوڑ جڑانیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کما نیندا۔ ساچی کرنی سچھنڈ دوار، نرگن سرگن دیا کما نیا۔

وِشَن برہما شو بن بھگھار، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ چرن کول کرن نمسکار، نیز روون مارن دھاپیا۔ کرنی کر سرجنہار، شاہ پاتشاہ تیری شہنشاہیا۔ کلجگ انتم ہوئے خوار، جگت سماج پئی لڑائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی وِ بچار، ساچا راہ نہ کوئے درسائیا۔ بھرے جھلا سرب سنسار، بھانڈا بھرم نہ کوئے بھٹائیا۔ تیرا کرے نہ کوئی پیار، پریتی پریتم توڑ نہ کوئے نبھائیا۔ تیرا کرے نہ کوئی دیدار، دید عید چند نہ کوئے چمکائیا۔ غفلت وِچ سٹا سنسار، نیز اگھ نہ کوئے کھلائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن اچی کوک کرن پکار، نعرہ اکو اک جنائیا۔ طوبی طوبی پروردگار، سچ توفیق توہے خدائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، نرگن نرگن منگ منگائیا۔ نرگن منگے نرگن دان، نرگن نرگن جھولی پائیا۔ نرگن سکھی نرگن کاہن، نرگن گوپی رہیا ہنڈائیا۔ نرگن مندر نرگن مکان، نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ نرگن نادشبد دھنکان، نرگن ساچا راگ سنائیا۔ نرگن پین نرگن کھان، نرگن آسا ترسنا ویکھ وکھائیا۔ نرگن کھیل دو جہان، نرگن لگھ چوڑاسی ڈیرہ لائیا۔ نرگن نرگن سکے نہ کوئے پچھان، بے پچھان بیٹھا لگھ چھپائیا۔ کلجگ انتم نرگن نرگن کرے پروان، سرگن سرگن دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ نرگن کہے میرے داتار، نرگن تیری آس رکھائیا۔ آتم کہے پرما تم یار، پر م پڑکھ تیری وڈیائیا۔ لوکات وِچھڑی تیری دھار، تڈھ بن سکے نہ کوئے ملایا۔ آدیکھ مٹر پیار، مہروان نین اٹھائیا۔ لگھ چوڑاسی اندر وڑ کے رووے زارو زار، بن نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ آتم گراوے مارے دھار، کوک کوک جنائیا۔ پڑکھ ابناشی بے پرواہ، تیری اگھ نہ کوئے کھلائیا۔ جگ چوڑی پیتے وِچ جہاں، کلجگ انتم گیا آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے بیاں، لیکھا لکھ کے قلم شائیا۔ کلجگ انتم آوے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ جوتی جامہ ویس وٹا، کل کلکی روپ درسائیا۔ ساچی سکھی لئے پرنا، پر م پڑکھ بے پرواہیا۔ انتر گنڈھ دے بندھا، توڑ سکے نہ کوئے لوکائیا۔ ساچا چھند دے سنا، میرا تیرا ڈھولا گائیا۔ انند کارج دے کرا، انند انند وِچ رکھائیا۔ لگھ چوڑاسی کوڑی کریا گنڈھ دے مُکا، جنم مرن مات گربھ پھیر نہ آئیا۔ ساچی سکھیا دے درڑا، چار ورن آپ سمجھائیا۔ جنہاں ملے پڑکھ بے پرواہ، نرگن سرگن لئے جگائیا۔ ایہتھے اوتھے بن ملاح، بیڑی نینا نوکا پار کرائیا۔ کوٹ جنم دے بخش گناہ، پُنیت پتت پاک اکو روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، آتم اپنا رنگ رنگایا۔ آتم سُن پر ماتم بول، زرگن دھار آپ جنائیندا۔ نت نوت وساں تیرے کول، سہنجنی سچ نہ کوئے جنائیندا۔ جگ چوکڑی تولاں پورا تولاں، نام کنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ سچ سنداواں اکو ڈھول، دُھن انادی ناد الایندا۔ سچ دوارا اپنا کھول، پڑدا اکو اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر آپ تکائیندا۔ مہر نظر تے آپ، اپنی دیا کمایا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پُرکھ وڈی وڈیایا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جاپ، دوجا نظر کوئے نہ آیا۔ زرگن زرگن سبجن ساک، سرگن ناتا پنچ تت نظری آیا۔ جس انتر دیوے اپنا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ سو چڑھے ساچے راتھ، ساچی ڈولی اک بہایا۔ پار اُتارے اپنے گھاٹ، منج دھار نہ کوئے رڑھایا۔ اگے جا کے پچھے وات، پچھلا لیکھا دئے مُکایا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت کوئی رہے نہ نار کم ذات، کلکھنی روپ نہ کوئے وٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے لئے ترایا۔ تارن کو گر ایک سوامی، پار برہم پر بھ دیا کمائیندا۔ آد جگادی انتر جامی، جگ کرتا ویکھ وکھائیندا۔ سرتی شبدی میلا ہانی ہانی، ساچی جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ دو جہاناں اکٹھ کہانی، بن رسنا جہوا آپ سناکیندا۔ چرن سروور ٹھنڈا پانی، امرت رس جام پیائیندا۔ آون جاون چکے کانی، کاکھ کاکھ مُکاستک کوڑی شاہی میٹ مٹائیندا۔ لیکھا چکے چار کھانی، انڈج جیرج اُتبج سیتج پنڈھ مُکائیندا۔ بھیو کھلے چار ہانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا نام سمجھائیندا۔ جس جن بخشے چرن کول دھیانی، تس اپنے رنگ رنگائیندا۔ جیوندیاں جگ دیوے امر اپد سچ نشانی، نشانہ اکو اک درسائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہر سنگت وٹھو آپ قُربانی، تن مائی خاک بھیٹ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی ریتی آپ وکھائیندا۔ ساچی ریتی سبجگ دھار، ست ستوادی آپ جنایا۔ چار ورن دا اک پیار، کھتری براہمن شودر ویش نہ ونڈ ونڈایا۔ جگت سماج کر خوار، دُھر دی آواز اک الا یا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن ساچے ویکھ وکھایا۔ ہر جن ویکھے سنگر سچ، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ ساڈھے تن کروڑ اندر رہیا رچ، لوں لوں اکو نور نظری آئیندا۔ گھٹ امرت دیوے رس، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ بھیتر جائے وس، باہروں نظر کوئے نہ پائیندا۔ دُور دُراڈا آوے نٹھ، بن پاندھی پنڈھ مُکائیندا۔ لیکھے لا بہتر ناڑی رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ جانہارا مت گت، گت مت اپنی جھولی پائیندا۔ سنت سہیلے

سجّٰن رکھ، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ کوڑی کریا نالوں کر کے وکھ، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ شبد اگئی چاڑھ رتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سکھیا اک وکھائیندا۔ ساچی سکھیا لوکمت، سنجگ دھار آپ بنائیا۔ اکو اوٹ پُرکھ سمراتھ، دوجا نظر کوئے نہ آئیا۔ سادھ سنگت لیکھا تیرے ہتھ، ملا شیخ پنڈت پاندھا گرتھی ملے نہ کوئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وہارا سب نوں دئے جنائیا۔ اک وہارا ساچا کھیل، ہر خالق خلق جنائیا۔ ناری پُرش جگت میل، آتم پر ماتم دُھر دی دھار سمجھائیا۔ لیکھا جان گرو گُر چیل، چیل گرو دئے وڈیائیا۔ کرے کھیل آپ نوئل، سجّٰن سُہیل سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پر ماتم کر پروان، تن مائی خاکی دیوے دان، جگت ناتا پُرکھ بدھاتا گُرکھ ساٹھا سگلا سنگ بندھپ بندھن وچ بندگی آپ رکھائیا۔ بھگت بھگوان ساچے کھیڑے، سچ مندر سو بھاپائیا۔ دوہاں چکے جگت جھیڑے، جھکڑا اور نہ کوئے جنائیا۔ رل مل بیٹھے اکو بیڑے، پاتن ماہی بنیا بے پرواہیا۔ سچ کنارے لگن ڈیرے، تٹ اکو سو بھاپائیا۔ کدی نہ آوے وچ گھمن گھیرے، تارنہار دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی کٹے گیڑے، گیڑا اپنے نال رکھائیا۔ لیکھے چکن میرے میرے، تیرا توں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان ہوئے سہائیا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ، ہر کرتا اپنا آپ رنگائیا۔ دوہاں سُہنجنی سچ پلنگ، گھر آتم سو بھاپائیا۔ گرہ و بے نام سچ مردنگ، تال اکو اک رکھائیا۔ گیت اگئی دُھر دا چھند، سوہلا اک سمجھائیا۔ ست ستوادی سچ انند، رس اکو اک رکھائیا۔ جگ جنم دامیٹ پندھ، پتن دیکھے بے پرواہیا۔ آتم پر ماتم پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اکو نظری آئیا۔ من واسنا توڑ گھمنڈ، ریتی نیتی دئے جنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، ساچا دیپ ڈگگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن میلا سچ سُبھائیا۔ بھگت بھگوان بہن اکٹھے، سچ دوار و بے ودھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ساچے متے، صلح کل صلح اکو اک رکھائیا۔ پریم پریتی اندر ہون پکے، ناتا سکے نہ کوئے تڑائیا۔ لکھ چوڑا سی جیو جنت ہکے بکے، حقیقت سمجھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگت بھگوان اک محل، سچ محفل نام لگائیا۔ سدا سدا سد رہے اٹل، اُچ اگم اتھا رہیا سُہائیا۔ جوتی شبدی دھار رل، نرگن دیکھے بے پرواہیا۔ کرے کھیل

پرگٹ کلجگ اپنی کل، کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ اچھل اچھل، بھيو ابھیدا اپنے وچ رکھائیا۔ جن بھگتاں اوتوں جائے بل بل، بلہاری خوشی منائیا۔ نو نو چار ہويا سوال حل، لیکھا لیکھے لئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ساچے لئے اٹھائیا۔ بھگت بھگوان کھیل انڈٹھ، جگت نیز نظر نہ آئیندا۔ نرگن نرگن کرے ہت، سرگن سرگن میل ملائیندا۔ کر کھیل ابناشی اچت، چیتن دھار آپ سمجھائیندا۔ سچ سہنجنی سوہے رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ جنم کرم دی لاہے بھکھ، ترسنا روگ نہ کوئے ستائیندا۔ ناتا توڑ مات گر بھ کھ، کھ چوراسی پنڈھ مکائیندا۔ ساچی گودی اپنی چک، دو جہاناں شکر منائیندا۔ نرگن دھاروں نرور اٹھ، نر نرکار کھیل کھائیندا۔ جن بھگت میتا آپے لئے پچھ، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ سنت سہیلا کدے نہ جائے لگ، پڑدا اوہلا نہ کوئے وکھائیندا۔ نیواں ہو کے ویکھے نیڑے ڈھک، دُور دُراڈا پنڈھ چکائیندا۔ اُجل کرے بھگتاں گھ، دُرمت میل مات دھوئیندا۔ آتم انتر دیوے سکھ، باہروں نظر نہ کوئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی آپ مکائیندا۔ بھگت بھگوان کرنی کر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ست ستوادى کھول در، در درویش ڈیرہ لائیا۔ دُھر سندیس اکھر پڑھ، نر اکھر رہیا جنائیا۔ ساچے پوڑے محلے چڑھ، مندر اکو اک سہائیا۔ ست سروپی ہر جو کھڑ، ست ستوادى درس وکھائیا۔ جن بھگتاں بٹھائے اپنے لڑ، پلو اپنی گنڈھ رکھائیا۔ ساچا ڈھولا لئے پڑھ، میرا تیرا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی بھگت بھگوان، دو جہاناں سو بھاپائیندا۔ کلجگ اتم ہو پردھان، دُھر فرمانا حکم سنائیندا۔ سچ سندیسہ اک گیان نام ندھانا جھولی پائیندا۔ کوڑی کر یا میٹے شیطان، سنساروگ سرب مکائیندا۔ امرت آتم رس پین کھان، ترسنا بھکھ نہ کوئے ودھائیندا۔ چرن کول اک دھیان، ایشٹ درشت اک پرگٹائیندا۔ سچ بھومکا دس استھان، مندر اکو اک وکھائیندا۔ ناد اناد سنائے کان، انحد راگی راگ الائیندا۔ کرپا کر نوجوان، بردھ بال ویکھ وکھائیندا۔ رکھشش رکھیا کرے آن، بخشش اپنی آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں سنگ نبھائیندا۔ بھگتاں سنگ نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کوئے تڑائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے جوڑ، جوڑی اپنے نال رلائی۔ نام چڑھائے ساچے گھوڑ، شبدي ڈور ہتھ پھرائیا۔ آپے ویکھے کر کے غور، گہر گہیر پڑدا دے چکائیا۔ دُور دُراڈا جائے بہر، نیرن نیرا نظری آئی۔ جنم جنم

دی مٹائے اوڑ، ترسنا بھکھ گوائیا۔ بھگت سہیلا بن کے وسے کول، گر چیل وند وندائیا۔ بھاگ لگائے اُپر دھرنی دھول، دھرت دھول خوشی وکھائیا۔ ہر گھٹ سوامی جائے مول، مولا اپنا کھیل وکھائیا۔ بھگت بھگوان دھر داتول، لوکمت پورا دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن سچے لئے ملائیا۔ ہرجن ملاوا بھگوان بھگت، دیونہار وڈیائیا۔ ویکھ وکھائے سرشٹ سبائی جگت، جگھیون داتا پھیرا پائیا۔ نرگن نرؤیر نرنکار ساچی دھار بن کے آئے پرت، پر ماتم اپنی کار کمائیا۔ بھگت بھگوان رہن نہ دیوے کوئی فرق، فیصلہ اکو ہتھ رکھائیا۔ جگ چوکڑی لگدی رہے شرط، شرع دھرم نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت لئے ترائیا۔ ہر بھگت تارے بن مت، متر پیارا روپ وکھائیا۔ دھر درگا ہی بن کے سچا پت، پتا پوت گود اٹھائیا۔ نرگن ہو کے کرے سرگن ہت، ہتکاری ویس وٹائیا۔ شترو ہو کے وسے چت، من ٹھکوری کوئے رہن نہ پائیا۔ داتا ہو کے دیوے بھکھ، بھجھیا اکو اک ورتائیا۔ سنگر ہو کے ویکھے سکھ، سکھیا ساچی اک سمجھائیا۔ مہروان ہو کے لیکھا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کوئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت لئے ترائیا۔ بھگت جتاں پر بھ تارن آیا، چرن کول دئے سرنائیا۔ دُور دُراڈے پھیرا پایا، نیرن نیرا نظری آئیا۔ جگت ترسنا ڈیرہ ڈھاہیا، مایا ممتا موہ چکائیا۔ ساچی سنگت نال ملایا، سنگ وسے بے پرواہیا۔ اپنا رنگ نام چڑھایا، اتر کدے نہ جائیا۔ جنم جنم دا پنڈھ مکایا، پاندھی بنیا شہنشاہیا۔ بھگت بھگوان گھر اکو اند رکھایا، اند اند منگل اپنا راگ جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد دیا کمایا، سندھ ساگر روپ سائیا۔

* ۷ گھر ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر *

شاہ پاتشاہ شہنشاہ جبر، ظاہر ظہور نظر نہ آئیا۔ جگ چوکڑی رکھ اپنا صبر، بے صبر کرے لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا بٹر، جیاں جتاں سنگ رکھائیا۔ لیکھا جان مڑھی گور قبر، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ نرؤیر پُر کھ اکو بٹر، بھبک اپنے نام لگائیا۔ امرت رس دیوے مدھر، جھرنا اکو سچ جھرائیا۔ لیکھا

جانے زمیں آسمان امبر، ڈونگھے ساگر پھول پھولائیا۔ سرب کلا آپے بھر تمبڑ، بھر پور رہیا سرب ٹھائینا۔ لکھ چوراسی جانہارا جھنجٹ، جگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ان رنگ، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پری لوء دو جہان زرگن سرگن دیکھے لکھ، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ ست ستوادی برہم برہادی آد جگادی شبد سہنجنی سچ دیکھے اک پلنگ، پاوا چول ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ نام ندھان نوجوان سورا سربنگ وجائے سچ مردنگ، ناد دھن اک شنوائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی نہکرمی بھگت بھگونت وسے سنگ، ست ستوادی اپنا جوڑ جڑائیا۔ پتہر میثور دین دیال دیکھ وکھائے برہم ہنگ، ہنگ برہم بھیو چکائیا۔ گیت گوپند شبد اناد دھن راگ سنائے چھند، انولت اپنا بول الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ شہنشاہ پاتشاہ دو لھو دو لھو، بھوپن بھوپ کھیل کھلائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی زرگن سرگن بنھنہارا ست اصول، اصلیت اصل وچوں آپ پرگٹائیندا۔ سچ سندیس دھر فرمانا کر نہارا آپ قبول، حکم حاکم اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جاتا پڑکھ بدھاتا نور الایا اک محبوب، سچ عروج سو بھاپائیندا۔ جگ چوکڑی لیکھ لکھت قلم شاہی دے نہ سکے کوئے ثبوت، ساکھیات ہتھ کسے نہ آئیندا۔ نو نو چار دہ دس وسنہارا چارے کوٹ، گرہ مندر اندر بھگت دوارے سو بھاپائیندا۔ نت نوت کر کر ہت مرید مرشد بھگت بھگوان ناتا توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ صاحب سنگر آپ درٹائیندا۔ سنت سہیلا گرو گرو چیللا غریب نمائیاں اُپر ٹٹھ، مہروان دین دیال اپنی دیا کمائیندا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن اندر بیٹھا لگ، نیتز لوچن نین جیو جنت نظر کسے نہ آئیندا۔ کلج انت سری بھگونت زر ہر نرائن اگنی کنت اجل کرے کھ، گرگھ سجن آپ اٹھائیندا۔ جنم کرم پورب جگت میٹ دکھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ شاہ پاتشاہ ہر راجن راج، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی ساجنہارا سانج، رچنارچ رچ وکھ وکھائیا۔ نت نوت کر نہارا کاج، کرتا پڑکھ اپنی کرنی آپ کمائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلج دیونہارا دات، وست امولک جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑ نہارا نات، ناتا بدھاتا اک رکھائیا۔ شاستر سمتر وید پرائن گیتا گیان انجیل قرآن کھنہارا قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جڑائیا۔ کوڑی کر یا مایا ممتا ہوئے ہنگتا میٹنہارا اندھیری رات، ساچا چند نور

اک چمکایا۔ آتم پر ماتم بودھ اگادھی دسنہارا گاتھ، ساچا ڈھولا اکو راگ سنایا۔ چار ورن پڑھاونہارا اک جماعت، نش اکھر اکھر اپنا آپ جنایا۔ دوس رین رکھنہار پر بھات، اٹھے پہر اکو رنگ رنگایا۔ وسنہارا اک اکانت، سچھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دوارے نظری آئی۔ لکھ چوڑاسی اندر مارنہارا جھات، گھٹ گھٹ اندر کایا مندر ساڈھے تن ہتھ بنک بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جن بھگتاں سنتاں بچھنہارا وات، لیکھا جان مستک ماتھ، پورب لہنا جھولی پائی۔ کھیلنہارا کھیل تماش، دیکھنہارا پر تھی آکاش، گگن منڈل اپنی راس رچایا۔ کرنہارا نور پرکاش، بننہارا داسی داس، سیوک ساچا روپ وٹایا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، جنم جنم مٹاپیاس، آسا ترسنا دیوے ڈیرہ ڈھاہیا۔ سنگر شبد سوامی انترجامی نہکامی نہکرمی سداوسے پاس، اگلا بچھلا وچھوڑا دیوے پندھ کٹایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کسے وچ نہ آوے خواہش، خواہش سب دی پور کرایا۔

* ۷ گھر ۲۰۲۰ بکرمی بنتا سنگھ دے گرہ پنج گرائیں ضلع گرداس پُر *

ست ستوادی دھر داٹکا، ست پُرکھ نرنجن آپ لگائیدا۔ خوشی منائے پہلا پُت سنجگ نکا، گھر ساچے سو بھاپائیدا۔ پُرکھ اکال دین دیال وراکو دتا، وست امولک جھولی پائیدا۔ جن بھگتاں کرنا ساچا ہتا، ساچی سکھیا اک درڑائیدا۔ دین دیال سب داپتا، پُرکھ پُرکھوتم اکو نظری آئیدا۔ دو جہان جس دا قہ، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دبا ئیدا۔ کرے کھیل سدا انڈٹھا، کھانی بانی بھو نہ کوئے رکھائیدا۔ آپے جانے اپنی وار تھتا، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا نام کہانی گاؤندے قہ، سو سب دا لیکھا اپنے وچ چھپائیدا۔ نرگن سرگن آد جگاد دیونہارا حصہ، ساچی ونڈ آپ ونڈائیدا۔ نام امولک رس دیوے اکو مٹھا، پُرکھ ابناشی اپنی دیا کمائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیدا۔ خوشی منائے چھوٹا پُت، پہلا اپنا رنگ رنگایا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، نرویر ہوئے سہایا۔ کلجک وچوں سہائی سنجگ رت، رتڑی اپنے نام مہکایا۔ پر م پُرکھ پر بھ گیا ٹھ، دینن اپنا بھو چکایا۔ سنت سہیلے گودی چک، گرگھ رہیا جگایا۔ اندر وڑ کے رہیا پچھ، باہروں نظر کسے نہ آئی۔ جگ جنم دی لاسے بھکھ،

ترسنا روگ مٹائیا۔ اُجل کرے مات ککھ، ککھ صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ سَتجگ کہے میرا سوہنا رنگ، سری بھگوان آپ رنگائندا۔ نام وجائے اک مردنگ، نرگن سرگن آپ سنانندا۔ برہنڈ کھنڈ آپے لنگھ، مندر اندر ڈیرہ لائندا۔ ککھ چوڑا سی سچ پلنگ، آتم پر ماتم آپ ہنڈائندا۔ بھگت سہیلا بن کے سنگ، میت مُرارا متر ہو جائندا۔ نرگن نُور چاڑھ چند، جگت اندھیرا آپ مٹائندا۔ گیت سہاگی سنا چھند، ساچا منتر اک درڑائندا۔ گھر مندر دے اند، اند اند وچوں پرگٹائندا۔ میری پوری کر منگ، آسا ترسنا میٹ مٹائندا۔ ست دھرم دا بیڑا بندھ، ہر جو اپنے کندھ اٹھائندا۔ جگ چوکڑی ٹٹی گنڈھ، ڈوری اپنی تند بندھائندا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش رحمت اک دکھائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکھائندا۔ سَتجگ کہے میرا ٹھا کر ایک، جس دتی مان وڈیائیا۔ آد جگادی اُس دی ٹیک، جگ چوکڑی ہوئے سہائیا۔ نر ویر پُرکھ لکھے لیکھ، لیکھا جانے بن قلم شاہیا۔ ساچا کرے اکو ہیت، ہتکاری بے پرواہیا۔ سچ دھرم دی لایخ، جڑ اکو اک جنائیا۔ شبد اگئی سنگر بھیج، سچ سندیسہ رہیا سنایا۔ ہر کا نام کوئی نہ سکے و سچ، قیمت سکے نہ کوئے گنایا۔ کوڑی کرپا میٹے بھیکھ، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کرو آدیش، سَتجگ ساچا راہ جنائیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ سیوا لا وشن برہم ہمیش، گنپت حکم سنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں سجدہ کرن آدیس، چرن کول دھوڑی لکھا مستک لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سَتجگ کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھر وٹی نام ودھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن پایا پھیرا، بے پرواہ نظر کسے نہ آیا۔ ہر پُرکھ نرنجن لایا ڈیرہ، جوتی جاتا ڈمگائیا۔ ایکنکارا وڈ وڈیرا، آد انت کوئی کہن نہ پائیا۔ آد نرنجن میٹنہار اندھیرا، اکو نُور کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا دیوے گیڑا، جگ چوکڑی آپ بھوائیا۔ سری بھگوان میٹے جھیرا، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہیا۔ پار برہم کہے میں تیرا توں میرا، برہم اپنا رنگ دکھائیا۔ ساچا وسے مندر کھیڑا، بنک ملے وڈیائیا۔ جس گھر وسے صاحب سنگر اکو چیرا، گر چیلارُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ سَتجگ کہے موہے چڑھیا چاؤ، گھر ساچے وٹی ودھائیا۔ داتا ملیا بے پرواہو، پار برہم سچ سکھائیا۔ پھڑ پھڑ مارگ پائے راہو، رہبر اکو نظری آیا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے بھگت بھگوان چلائے اپنے بھاؤ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ نتھوایاں دیوے

ساچا تھاؤں، غریب نمانے گلے لگائیا۔ گرگھ بنائے ہنس کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگائیا۔ بن سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ لکائیا۔
 ایٹھے اوتھے پتا ماؤں، گود سہنجی رہیا اٹھائیا۔ لیکھا جانے نگر گراؤں، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنا
 رنگ دکھائیا۔ سنجگ کہے پر بھ ملیا ٹھا کر، سر میرے ہتھ لکائیا۔ لیکھ چُکائے کلجگ ڈونگھا ساگر، گھر گمبھیر بے پرواہیا۔ چھوٹے بالے دیوے آدر، مہر نظر
 نین اٹھائیا۔ کرپا کرے کریم قادر، ہر کرتا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سنجگ کہے میرا میلا جگت، سو سترگر
 آپ کرائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لہ بھگت، بھگوان اپنا سنگ رکھائیا۔ آتم پر ماتم دیونہارا شکت، شکتی اکو اک جنائیا۔ آد جگاد نہ سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ
 کوئے جنائیا۔ زرگن سکے کوئی نہ پرکھ، سرگن سمجھ کوئی نہ آئیا۔ کرپا موہے دتا درس، نج نیتز نین اٹھ کھلایا۔ چھوٹے بالے میل ملایا اپنا پرت، پار برہم
 پر بھ پڑدا رہیا اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی لاؤندے گئے شرط، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ سو سوامی رہن نہ دیوے فرق، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد ویکھے تھاؤں تھانیا۔ سنجگ کہے میرا رنگ رنگیلا، پر بھ اکو نظری آئیا۔ کلجگ اتم بنیا سچ وسیلہ، زرگن اپنا
 پھیرا پائیا۔ کرنا پیا نہ کوئی وکیلا، سچ عدالت اکو رہیا سمجھائیا۔ جس نوں کہندے سوہا پیل لال نیلا، سو نیلی دھاووں پار ڈیرہ بیٹھا لائیا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی بے پرواہیا۔ سنجگ کہے میرا ٹھا کر سوامی، شہنشاہ اپنی دیا کماندا۔ سرب جیاں گھٹ انتر جامی،
 در در گھر گھر ویکھ دکھائیا۔ ست دھرم سنائے اگئی بانی، ڈھر داراگ آپ الائندا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اتبج سیتج پھول پھولائندا۔ لکھ
 چوڑاسی دیوے دانی، داتا اکو نظری آئندا۔ تیر نرالا مارے کانی، انیلا آپ چلائندا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، سر سرور اک دکھائندا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد سد اپنا سنگ نبھائندا۔ سنجگ کہے میرا سنگی ایک، ایکنکارا نظری آئیا۔ چرن کول جس بخشئی ٹیک، سر بیٹھا
 ہتھ رکھائیا۔ بدھ مت جس کیتی بیک، من واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پر ماتم جس کھیلی کھیڈ، خالق خلق روپ نظری آئیا۔ نت نوت جو دھارے بھیکھ،
 زرگن سرگن پھیرا پائیا۔ بھگت بھگوان جو کرے ہییت، ہتکاری سد اکھوائیا۔ رت سہنجی سدا مولے چیت، خزاں روپ نہ کوئے دکھائیا۔ تس صاحب

کراں آدیس، نیوں نیوں لاگاں پائینا۔ دُور دُراڈا نیڑے ہو کے لواں ویکھ، نیز لوچن نین اکھ گھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 سچا ور، نت نوت اپنا راہ جنایا۔ سنجگ کہے پر بھ دسے راہ، مارگ اکو اک سمجھائیندا۔ ست پُرکھ زرنجن بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سنت سُہیلے
 لئے جگا، آلس نندرا میٹ مٹائیندا۔ شبد اشارے نال لئے سمجھا، رسنا جہوا بٹی دند نہ کوئے ہلائیندا۔ ویکھنہارا سمند ساگر جل اسگاہ، اُچے ٹلے پربت پھول
 پھولائیندا۔ درڑا ونہارا اپنا ناں، ناؤں زرنکارا آپ جنائیندا۔ بننہارا پتا ماں، پوت سپوتے گود بہائیندا۔ بناونہارا ہنس کاں، کاگوں ہنس آپ اڈائیندا۔ دیونہارا
 ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ لکائیندا۔ کلج اتم لہنا رہیا مُکا، سنجگ ساچا رنگ رنگائیندا۔ ساچا سوہلا رہیا گا، سوہنگ ڈھولا آپ جنائیندا۔ بن وچولا رہیا ملا، دُور
 دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ پڑدا اوہلا رہیا چُکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوہلا پائیندا۔ سنجگ کہے پر بھ میرا سوامی،
 صاحب ستگر نظری آئی۔ آد جگاد جس دی اکھ کہانی، رسنا جہوا کتھ نہ سکے رائیا۔ جگ چوکڑی جس دی سدا جوانی، جو بن متا بے پرواہیا۔ حکمے اندر جس
 دے چارے کھانی، چارے بانی ڈھولا گائیا۔ چرناں بیٹھاں جس دے ست سروور ساگر امرت پانی، جل دھرتی خاک رہی راہ تکائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ
 پد زبانی، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ہو سہایا۔ سنجگ کہے میرا بھگوان، بھگوان
 اکو نظری آئی۔ کلج اتم دتا دان، دات امولک میری جھولی پائیا۔ ست دھرم دا بنائے کاہن، بنسری نام ہتھ پھڑائیا۔ دھرم دکھائے اک نشان، شاہ
 سلطانا آپ جھلایا۔ گر اوتاراں پیر پینمبراں لئے بیان، پچھلا لیکھا رہیا چُکائیا۔ اگے رہی نہ کسے آن، سیس سکے نہ کوئے اٹھایا۔ سارے چرنیں ڈگے آن،
 دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ میں ننھا بچہ ویکھ ہویا خیران، ہر کا بھو کوئے نہ پائیا۔ چُپ چُپیتے سارے سُنن فرمان، بن فرماں بردار سیو کمائیا۔ توں ہی توں ہی
 ڈھولا سارے گان، میں ممتا چکی سرب لوکائیا۔ نیز لوچن درشن اکو نین پان، کول نین نظری آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا
 ور، موہے بالے رہیا سمجھایا۔ بالا کہے پر بھ دیوے سدا، دُھر دا حکم آپ جنایا۔ حکمے اندر دو جہان بدھا، لوک پرلوک اپنا بندھن رہیا سہایا۔ سنجگ تیرا
 پڑدا کجا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ اپنی دھاروں اٹھیا بچہ، بچپن پر بھ دی جھولی پائیا۔ پُرکھ اکال بچن دیوے سچا، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جن بھگت کوئی نہ رہے

کچا، ڈوری تیرے ہتھ پھڑائی۔ دوئے جوڑ کر نمسکار کہے اچھا، واہوا تیری وڈ وڈیائی۔ ساچا مارگ موہے دستا، جن بھگتاں میل ملائی۔ بھگتاں وچ بہہ کے لوکمت و سالا، اڈرا ڈیرہ نہ کوئے لگائی۔ دُور دُراڈا ویکھ کے نٹھاں، بن پاندھی پندھ مُکائی۔ دوئے جوڑ چرنی ڈھٹھاں، نیوں نیوں سیس جھکائی۔ دھن بھاگ جس ملیا پر بھ تتاں اٹھاں، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے مندر بہہ کے ہساں، جس گھر وجے تیری ودھائی۔ چار گنت دہ دشا نو کھنڈ پر تھی ہوکا دے دے دستاں، اچی کوک کوک سٹائی۔ کوڑ گڑیاری پاواں غشاں، سرتی سرت دیاں بھوئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا سچا ور، مارگ سچا اک درڑائی۔ سنجگ کہے پر بھ ہویا دیال، دین دیال دیا کمائی۔ سچ دوارا دسیا اک دھر مسال، ساچا دھرم دے جنائی۔ جس گھر غریب نماںیاں ہوئے پرتپال، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں ملے وڈیائی۔ جتھے اکو مان بردھ بال، وڈا چھوٹا نہ کوئے رکھائی۔ جس گھر وسن شاہ کنگال، روپ اکو نظری آئی۔ سو دوار سنجگ لینا بھال، پُرکھ ابناشی دتا جنائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دتا سچا ور، سچ سندیسہ آپ الائی۔ سنجگ کہے موہے ملے دوار، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ نظری آوے سانجھیا، لاشریک نورِ الاہیا۔ ساچا کعبہ دے دکھال، حُجرہ اکو اک سمجھائی۔ جلوہ دیوے نورِ جلال، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ جوتی جگے بے مثال، مسل سکے نہ کوئی سمجھائی۔ سو مندر ویکھاں سچی دھر مسال، دھرم دوارا سو بھاپائی۔ نو کھنڈ پر تھی وچوں کراں بھال، اتر پورب پچھم دکھن ویکھ دکھائی۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ویکھاں حال، گھر گھر اپنی الکھ جگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا ساچا ور، موہے مارگ اک سمجھائی۔ پر بھ جی مارگ دسیا مات، شبد سندیسہ اک سٹائی۔ جن بھگتاں تیرا نبھے ساتھ، دوجا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ سچ دوارے پڑھنی گاتھ، پوجا اکو اک دکھائی۔ پتن ملے ماہی گھاٹ، بے پرواہ نظری آئی۔ ڈوگھے ساگر پچھے وات، جگت بھوری باہر کڈھائی۔ پچھلی میٹ اندھیری رات، تیرا ساچا چند چکائی۔ جن بھگتاں نال کرائے بات، باطن اپنا بھیو جنائی۔ نظری آئے ساکھیات، ساکھی ساچی دے سٹائی۔ لیکھا جانے کائنات، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دتا اک ور، سنجگ سچ سچ سمجھائی۔ سنجگ کہے پر بھ تیری سکھیا، سچ سوامی جھولی پائی۔ چار ورن تیرا نورِ دسیا، چار گنت تیری رُشنائی۔ ذات پات دین مذہب تیرا نظر نہ آیا حصیا، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ہر گھٹ انتر دے سٹا دے کر پٹھیا، تیری کروٹ سکے نہ

کوئے بدلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے ناؤں دا پڑھدے چٹھیا، بن چٹھی رسین گھر گھر ہوکا گئے سنائیا۔ جگت جہان دسں متھیا، تھر رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان لیکھا اکو لکھیا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھو ابھیدا دئے کھلائیا۔ سنجگ کہے پر بھ کھولے بھید، انھو اپنی دھار جنائیا۔ سمجھ نہ سکے چار وید، پُران اٹھاراں سیس نوائیا۔ زرگن زرگن کھیلے کھید، سرگن سرگن دیکھ دکھائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر بھیج، بھجن بندگی ناؤں سندیسہ اک سنائیا۔ کنت بن کے ہنڈاؤندا رہیا سچ، ناری اپنا رنگ رنگائیا۔ کھجگ انتم نوری تیج، جوتی جلوہ کرے رُشنائیا۔ آد جگادی رہے سدا ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ سنجگ ساچے دئے سندیس، دھر سنہیڑا اک سنائیا۔ پُرکھ اکال وڈ نریش، دو جہاناں نظری آئیا۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، مونڈ منڈائے نہ بے پرواہیا۔ لیکھا جانے مٹاشخ، پیر پیغمبر غوث قطب مسانک دیکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنجگ تیرا رنگ جنائیا۔ سنجگ تیرا رنگ اولّا ہر سنگر آپ بنایا۔ جن بھگت پھڑائے اکو پلا، بھگتی گنڈھ نام پوایا۔ سچ سندیس دھر دا گھلا، ساچا نام منتر اک درڈایا۔ محل اٹل اکو ملا، اُج گم اتھا ڈیرہ لایا۔ جوتی شبدری دھار رلا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کوئے دکھایا۔ تیر تلوار نہ کوئے بھلا، نیزہ ہتھ نہ کوئے چکایا۔ کرے کھیل اچھل اچھلا، ول چھلدھاری اپنا پھیرا پایا۔ سچ پرکاش دپیک بلا، تیل باقی نہ کوئے کایا۔ بھگت بھگوان دوارے کھلا، خالق خلق نظر کسے نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، سنجگ پیتا ٹھانڈا پیتا بھگتن ریتا اکو راہ دکھایا۔ سو پُرکھ کہے سُن سنجگ بال، بالی بڈھ جنائیا۔ دین دیاں کہے سُن بھگت جوان، جو بن تیرا اکو نظری آئیا۔ ست دوارا دھر مسال، سچکھنڈ نواسی دئے سمجھائیا۔ چھتئی جگ جس دی کردے رہے بھال، جگ چوکڑی نین اٹھائیا۔ گر اوتار جس دا دیندے رہے احوال، پیر پیغمبر لیکھ لکھائیا۔ جس نوں منڈے رہے کال دیاں، مہاکال ناؤں وڈیائیا۔ سو لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن اپنی کار کمائیا۔ سنجگ ساچے دیوے دان، سچ نام آپ ورتائیا۔ بھگت بھگوان کر پروان، پروانہ اکو ہتھ پھڑائیا۔ برہمنڈ کھنڈ خوشی منان، پُری لوء راگ الا ئیا۔ وشن برہما شو راہ تکان، نیتز نین بیٹھے اٹھائیا۔ سنجگ تیرا منگیا ملے دان، پُرکھ اکال دیا کمائیا۔ جن بھگت تیرا بھگوان ہویا رکھوال، دو جگ نظر کوئے نہ آئیا۔ جگت وچولا بنیا آن، بے پہچان پھیرا پائیا۔ پر بھ سرنائی سچا دھرم ایمان، ذات پات دین مذہب سب دی ذات ذاتی نور اک خدائیا۔ جس

دی کدے نہ ہوئے وفات، مڑھی گور نہ کوئے دبایا۔ سو سَتجگ دیوے دات، سو بھگتاں وسے ساتھ، سو دوہاں لیکھا رکھے اپنے ہاتھ، بن ہتھاں سب نوں بندھن پائی۔ رل مل دو جہان برہمنڈ کھنڈ گر اوتار پیر پینمبر کر سجدہ نمسکار نمو نمو کہن شاباس، شہنشاہ تیری وڈ وڈیایا۔ توں کرتا پُرکھ پوری کر نہارا آس، آسا اصل وچوں اصلیت اپنی دین جنایا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تیرا کھیل تماش، دیکھنہارا سمجھ کوئے نہ پائی۔

* ۸ گھر ۲۰۲۰ بکری مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دیا ضلع گرداس پُر *

سَتجگ کہے میں تیرا بردا، بالا نڈھا دھیان لگایا۔ پُرکھ اکال چاکر تیرے در دا، دوس رین سیو کمایا۔ سرن سرنائی اکو پڑدا دوجی اوٹ نہ کوئے رکھایا۔ نت نوت تیتھوں ڈردا، نیترا کھ نہ کوئے اٹھایا۔ تیرا ڈھولا ساچا پڑھدا، دُھر داراگ الایا۔ ساچے بھگتاں پو پھڑدا، پھڑ اپنی گنڈھ بندھایا۔ ساچی ترنی مات تردا، سرور اکو ویکھ وکھایا۔ ساچے پوڑے نرگن چڑھدا، محل اٹل ویکھ وکھایا۔ نہ جیوندا نہ کدے مردا، تیری گود سو بھاپایا۔ توں صاحب سلطان پر بھ لیکھا جانے گھر گھر دا، در در اپنا پڑدا لایا۔ تیرا کھیل نر ہر دا، نرائن تیری شہنشاہیا۔ تیرا بھانا کوئی نہ جھلدا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ سچ سنگھاسن گرگھ ورا ملا، جس سر اپنا ہتھ لکایا۔ دُھر سندیس اگئی گھلدا، گر اوتار پیر پینمبر کر پڑھایا۔ جوتی شبدی دھار رلدا، نور ظہور اک وکھایا۔ کرپں کھیل چھن پل دا، گھڑی ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ دپک اکو تیرا بلدا، لکھ چوراسی کرے رُشایا۔ ہوں سیوک چاکر خاک تیرا ہاں بردا، واری گھولی گھول گھمایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ سَتجگ سُن لاڈلے پُت، سو سَتگر آپ جنایا۔ تیری سوہوے مات رُت، رُت رُتڑی اک مہکایا۔ کھجگ کوڑ وکارا کڈھ کٹ، نو نو چار رہن نہ پائیا۔ جوٹھی جھوٹھی جڑ پُٹ، سچ سچ بوٹا اک وکھایا۔ ہر بھگت جو بیٹھے رُٹھ، تنہاں میرے نال ملایا۔ اُجل کر مات گھ، گیت گو بند اک سُنایا۔ سفل کر جننی گھ، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سُنایا۔ سَتجگ کہے میرے نرکار، ہتھ تیرے وڈیایا۔ نردھن ہوواں سیو ادار، سردھن ساچی سیو کمایا۔

ساجا بخش اک بھنڈار، وست اتوٹ اٹوٹ ورتائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ سیوا کر کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر ولس وٹائیا۔ تیرے ناؤں دا بول جیکار، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ تیرا مارگ دس سنسار، ساچی سکھیا اک جنائیا۔ محل اٹل اُچ منار، سچھنڈ ساچا گئے وکھائیا، اُچی کوک کر پکار، رسنا جہوا بٹی دند گئے ہلایا۔ تیرا انت نہ پایا کسے پاراوار، بے انت تیری وڈیائیا۔ میں بالک نڈھا تیرے در کھڑا بھکھار، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کریا کر سر جنہار، سمرتھ سر میرے ہتھ لکائیا۔ نوکھنڈ پر تھی ست دیپ چاروں کُنٹ کر وچار، دہ دشا دھیان لگائیا۔ کلج دسے رین اندھیار، ساچا چند نہ کوئے چکائیا۔ ناتا تٹا پُر کھ نار، و بچار کرے لوکائیا۔ پتا پوت نہ کوئے پیار، ماتا گود نہ کوئے سہائیا۔ سرشٹ سبائی ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کوئے رکھائیا۔ شاہ سلطاناں آئی ہار، راج راجان بیٹھے ڈیرہ ڈاہیا۔ کوڑی کریا ہوئی پردھان، مایا متاناچ نچائیا۔ در در گھر گھر پھرے شیطان، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ ثابت دسے نہ کوئے ایمان، دھرم دوار سو بھا کوئے نہ پائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ روون زارو زار، نیتز نیئاں نیر وہائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ انجیل قرآن ڈگی منہ دے بھار، بھار سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ کھانی بانی سکے نہ کوئے وچار، بدھی بیٹھی اپنا آپ گوائیا۔ من منسا رہی لکار، جگت اپنا بل جنائیا۔ سادھ سنت ہوئے خوار، تیرا نور نظر کسے نہ آئیا۔ اُچے ٹلے پر بت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر رہے بھال، کایا مندر کھوجن کوئے نہ آئیا۔ تڈھ بن حل کرے نہ کوئے سوال، پنڈت پاندھے بیٹھے حساب لگائیا۔ لکھ چوڑا سی سر تے کوکے کال، کلج ڈورو ڈنک نگارہ رہیا وجائیا۔ کریا کر دین دیاں، ٹھاکر سوامی تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے بے حال، صدی ییسویں اکھ نہ کوئے اٹھائیا۔ جگت اولڑی دسے چال، نرالی دھار نہ کوئے سمجھائیا۔ کریا کر آپ مہروان، مہر نظر اک تکائیا۔ میں بالا نڈھا تیرا بال، پوت سپوتا روپ وٹائیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ مُرشد ویکھ مریداں حال، دید عید چند چکائیا۔ جو تیرے پچھے تیری گھال دے رہے گھال، تنہاں گھال لیکھے لائیا۔ پرگٹ ہو شاہ نواب، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرا لیا خواب، انتم بیٹھے آس تکائیا۔ سجدہ سیس کیتا آداب، جھک جھک سلام بلائیا۔ اپنا محلّا ویکھ اُچ محراب، محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک دینا سچا ور، سنجگ بیٹھا جھولی ڈاہیا۔ سُن سُن نوجوان، سو پُر کھ نرنجن

آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن ہوئے مہروان، محبان بیدو اپنی اکھ گھلائیا۔ اینکار کرے تیرا دھیان، دو جہاناں والی ویکھ دکھائیا۔ آد زرنجن ساچا چاڑھے بھان، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا دیوے دان، نام امولک جھولی پائیا۔ سری بھگوان دکھائے نشان، دھرم نشانہ اک اٹھائیا۔ پاربرہم کرے پردھان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آتم پر ماتم دیوے اک گیان، ساچی سکھیا سچ درڑائیا۔ کلجگ انتم ویکھے آن، سنجگ تیری دھار بندھائیا۔ بھگت بھگوان ملائے جہان، زرنجن سرگن لئے جگائیا۔ نو کھنڈ پر تھی ویکھے اک میدان، شاہ پاتشاہ اپنا بل دھرائیا۔ ساچا نام کرے پردھان، سو پُرکھ زرنجن ڈھولا گائیا۔ ہنگ برہم کرے کلیان، کلمہ اکو اک جنائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ دئے سمجھائیا۔ وشن برہما شو سپس جھکان، کروڑ تیتیس لاگے پائینا۔ گر اوتار سُنن فرمان، پیر پیغمبر ڈھولا راگ الائیا۔ تیرا وچولا بنے آپ بھگوان، بھگوان اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دتے میت، متر پیارا دیا کمائیندا۔ سنجگ تیرا ساچا گیت، سو پُرکھ زرنجن آپ سمجھائیندا۔ لیکھا مکے مندر مسیت، جس جن اپنی بوجھ بھجھائیندا۔ زرنجن وسے سرگن چیت، جگت ٹھگوری نہ کوئے رکھائیندا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوج نیچ ویکھ دکھائیندا۔ ترے بھون دھنی سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ سچ بندھائے اک پریت، پریتی اکو اک دکھائیندا۔ صدی یسویں جائے بیت، بیٹی کہانی اپنی جھولی پائیندا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، جگت نیز نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ بسیٹھ، ست ستوادی اپنے رنگ رنگائیندا۔ سچ دواویوں دیوے بھیکھ، نام اگتا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ سنجگ کہے میرے صاحب سنگر، پر بھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری چرن پریتی گئی جڑ، لگی پریت نہ کوئے تڑائیا۔ میرا لیکھا تیرے نال دھر، دوجا سمجھ سکے کوئے نہ رائیا۔ چڑھ کے آونا ساچے گھوڑ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ کلجگ انتم پی تیری لوڑ، راہ تگے تیرا نور الہیا۔ پاربرہم پر بھ جانا بھڑ، بھڑی بھڑی گرکھ گر سکھ ہر جن سنت رہے سنائیا۔ مٹھا کرنا ریٹھا کوڑ، امرت پھل روپ دکھائیا۔ نیز ویکھنا کر کے غور، گھر گمبھیر تیری سرنائیا۔ کوڑی کر یا ڈیرہ ڈھاؤنا ٹھگ چور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ تیرا منتر پھرے پھور، فرنا سب دا بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے وجے نام ودھائیا۔ سنجگ سُن لال نکے، صاحب سنگر آپ

جنائیا۔ تیرے مارگ کرے سدھے، سدھ صادق آپ پڑھائیا۔ دُھر دے لیکھ جس نے لکھے، لیکھا سکے نہ کوئے مٹائیا۔ جگ چوکڑی سَتجگ تریتا دواپر کجگ
آپ نَحٹھے، دوجا سنگ نہ کوئے رکھائیا۔ سچ سندیس نر زرش گُر اوتار پیر پینمبر دیوے چٹھے، لوکمت کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا مارگ دئے لگائیا۔ ساچا مارگ دینا لا، پر بھ ہتھ تیرے وڈیائیا۔ نر گن ہو کے بن ملج، سر گن بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساچا منتر
دے درڑا، آتم پر ماتم اک پڑھائیا۔ ساچا سوہلا دے سنا، رسنا جہوا خوشی منائیا۔ پڑدا اوہلا دے چکا، بجر کپائی کُنڈا لاہیا۔ امرت سیر نیر جام دے پیا، تر سنا
بُھکھ مٹائیا۔ ست سرُپ دس کرا، جوتی جلوہ نُور رُشنائیا۔ گھر مندر ساچے ڈیرہ لا، نو دوارے پندھ چُکائیا۔ سوئی سرتی سرب جگا، شبد ہلونا اک دکھائیا۔
جگ رُٹھڑے لے منا، سر اپنا ہتھ لکائیا۔ جن بھگتاں کھڑے دے سہا، سو بھاؤنت تیری وڈیائیا۔ جنم کرم دے دُکھڑے دے گوا، پورب لہنا جھولی پائیا۔
جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ سَتجگ سُن ساچے سجن، پر بھ دیونہار وڈیائیا۔ کوڑی کرپا بھانڈے بھجن،
جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ نام نگارے گھر گھر وجن، گُر شبدی تال سنائیا۔ سنت سہیلے ساچے گجن، اُچی کوک راگ الائیا۔ گُرکھ نام چڑھے رنگن، ہر
رنگے بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان سہائے انگن، گھر اکو نظری آئیا۔ انحد ناد و بے مردنگن، دُھن آتمک ناد شنوائیا۔ مستک لگا نوری چندن، جوت للاٹ
کرے رُشنائیا۔ کوڑی کرپا ڈھاہے کندھن، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ چار ورن جنائے اکو بدن، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑا سی توڑے پھندن، پھاسی جم
کی نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تس دیکھے چائیں چائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ تیری اوٹ، میں اکو
آس تکائیا۔ آلیوں ڈگا تیرا بوٹ، تھدہ بن سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ تیرے نام نگارے لگے چوٹ، سوئی سرتی لے انگڑائیا۔ اپنی آپ سمجھالے ہوش،
ہو چھی مت گوائیا۔ تیرے نام دا پڑھ کے کوش، بُھلے جگت پڑھائیا۔ کیوں اندر وڑ کے بیٹھا رہوں خاموش، اپنا پڑدا دے اٹھائیا۔ راہ تگن تیرا لوک
پر لوک، دو جہان دھیان لگائیا۔ نر گن سر گن سُننا اپنا سلوک، ساچا سوہلا راگ الائیا۔ تیرے مندر بہہ کے مانیے مَوَج، ٹھا کر ٹھا کر دوارا اکو بھائیا۔ تیرے
درشن لوچن رہے لوچ، نیتز اکھ دھیان لگائیا۔ پار برہم پر بھ گھر ساچے پنہنج، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا

ور، تَدھ بن سنگ نہ کوئے نہجائیا۔ سنجگ تیرا سگلا ساتھ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ کرپا کرے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ پُرکھ اپنی دیا کمائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، بھيو اہجد کھلائیندا۔ سچ سچ تیرے ہتھ، ہر کرتا آپ پھڑائیندا۔ جن بھگتاں اندر جانا وس، ساچا مندر اک دکھائیندا۔ پریم پیار دا پینا رس، پھکا رس نہ کوئے جنائیندا۔ ساچا ناؤں بولنا ہس، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، دوجا نظر کوئے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان مل کے گاؤن جس، جس وید پُران نہ صفت صلاحندا۔ تیری اکو کھولے اگھ، نج نیز دیا کمائیندا۔ سب دا لیکھا پورا کرے حق، حق حقیقت ویکھ دکھائیندا۔ کوڑی کرپا نکیل پائے نک، چاروں کنت آپ بھوائیندا۔ انتم شتوہ دریائے دیوے سٹ، پُرکھ ابناشی دھکا لائیندا۔ ست دھرم دا کھول ہٹ، سنجگ تیرا راہ چلائیندا۔ چار ورنال اکو مت، گرمت سچی آپ درڑائیندا۔ ہر سرنائی بٹھونت، ایشٹ دیو سوامی اکو نظری آئیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان پت لئے رکھ، مہروان پر بھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ سنجگ ست ستوادی گاؤنا جس، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ پوری کرے ہر جو اس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ دیوے اک ور، نام امولک ساچی گولک ہر کرتا آپ پوائیندا۔

* ۸ گھر ۲۰۲۰ بکرمی نورنگ سنگھ سندر سنگھ دے گرہ دیا ضلع گرداس پُر *

پُرکھ اکال تیرا بھنڈار اٹھ، سنجگ ساچا خوشی منائیا۔ سیوا کراں بن کایا بت، نرگن تیری دھار سمائیا۔ تن جگ جو بیٹھا رہیا چپ، اچی کوک نہ راگ الائیا۔ سنت سہیلے سجن لوواں پچھ، لکھ چوراسی گھر گھر پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں کراں اُجل کھ، دُرمت میل دھواں شاہیا۔ تیرے چرن کول کراں رُخ، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ آؤ ویکھو جو بیٹھا لگ، نر نرائن نظر کسے نہ آئیا۔ ٹھا کر سوامی ہو کے گیا ٹھ، امنگی دولت رہیا ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں سجدہ کرن جھک، نمو نمو رہے جنائیا۔ میں اُس دا بنیا لاڈلا پت، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جنم جنم دی میری لتھی بھکھ، ترسنا نیز کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا نانا گیا چھٹ، ملیا میل بے پرواہیا۔ میرے وچ ڈئی دوتی رہے کوئی نہ پھٹ، ذات پات رہن کوئے نہ پائیا۔ امرت جام ملے اکو گھٹ، نیر سپر

گھج چوانیا۔ ہونے پرکاش ساچی جوت، اندھ اندھیرا دئے مکانیا۔ سُن نام سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا ایکا گانیا۔ وجے لوک پرلوک، وشن برہما شو رہے جس
 گانیا۔ راگ ناد شبد دُھن لاون اکو چوٹ، سُر تال نہ کونے رکھانیا۔ سنگر پورا پُرکھ اکال اکو ملیا بُہت، بُہتی دیوے مان وڈیانیا۔ جن بھگتاں ویکھے بیٹھ
 خاموش، رسنا جہوا مٹی دند نہ کونے ہلانیا۔ کایا مندر اندر گھر گھر مانے مَوَج، سچ سَنگھاسن سو بھاپانیا۔ جگ چوکڑی کسے وِچ نہ آیا سوچ، سوچ سوچ تھکی
 سرب لوکانیا۔ لیکھا جانے لکھن پُشکر کروچ، سان سلمل جنبو اپنا تھم ورتانیا۔ کُشا دیوے نہ کوئی دوش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے
 کھیل سچا شہنشاہیا۔ سَنجگ کہے موہے ملیا ایک، ایکنکار دیا کمانیا۔ ساچی بخش چرن ٹیک، ٹکا مستک اک لگانیا۔ کوڑی کریا مٹے بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ
 پانیا۔ لہنا دینا چکے مَلا شیخ، مسانک پیر دستگیر دست نہ کونے ملانیا۔ لیکھا چکے کھیل تمچ ال نیک، نوری جلوہ نور رُشانیا۔ سجن صاحب سنگر پروردگار اک
 آدیش، نعرہ اکو اک سنایا۔ نچ نیتز لوچن نین بے پرواہ لیا ویکھ، پردانشیں پردہ رہیا اٹھانیا۔ اندر وڑ کے دسیا بھیت، باہروں رمز نہ کونے لگانیا۔ زرگن ہو
 کے کھیلے کھید، خالق خلق ویکھ وکھانیا۔ شبد سندیسہ رہیا بھج، کلمہ نبی رسول درڑانیا۔ انتر آتم سب دی مانے سچ، سچ سَنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جوتی جلوہ اگمی
 تچ، نور ظہور اک درسانیا۔ سچ دوارے لاوے دُھر دی میخ، مستک ٹکا اکو اک وکھانیا۔ تس اگے چلے نہ کوئی کسے دی پیش، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سپس
 جھکانیا۔ تس دے چرن کول ٹیک منگے شیش، وشن برہما شو نیتز نیناں نیر وہانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پُرکھ دیونہار وڈیانیا۔ سَنجگ
 کہے پر بھ پایا میت، ہر وڈا وڈ وڈیانیا۔ جس دی ویکھی اچرج ریت، جگ چوکڑی رہے جس گانیا۔ جس دی آد جگاد نہ بدلے نیت، نیتیان اکو نظری
 آنیا۔ جس دا کھیل ہست کیٹ، اوچ پنچ رہیا سامانیا۔ جس دا مندر سدا اتیت، کھیرا ڈھٹھ نہ بھٹھ وکھانیا۔ جس دی ست ستوادی پریت، جھوٹھی دھار نہ
 کونے چلانیا۔ جو دُور دُراڈا ہر گھٹ سے نزدیک، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ جس نوں لہدے مندر مسیت، شو دوالے مٹھ راہ نکانیا۔ سو بھگتاں انتر سے
 سدا ٹھیک، کایا کوڑا ٹھیکر بھن وکھانیا۔ من واسنا لئے جیت، من کا منکا آپ بھوانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیانیا۔ سَنجگ
 کہے پر بھ پایا ٹھاکر، گھر دوارے وٹی ودھانیا۔ میرا نرمل کرم کرے اجاگر، مہر نظر اک اٹھانیا۔ ساچا ونج کرائے بن سو داگر، سو دا سچ نام وکانیا۔ بھاگ

لگائے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ خوشی دکھائی۔ نظری آئے کریم قادر، کرتا پڑکھ بے پرواہیا۔ غریب نماںیاں دیوے آدر، کوجھیاں کملیاں گلے لگائی۔ پار کرائے کلج ڈونگھے ساگر، بھوری کوری نہ کوئے رڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر میرے ہتھ لگائی۔ سنجگ کہے میرا سوامی آپ، پر بھ اپنی دیا کمائندا۔ آد جگاد جس دا وڈ پرتاپ، سد پرتاپی ویکھ دکھائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنجگ تریتا دواپر کلج جس دا جیدے جاپ، سو نام ندھانا جھولی پائندا۔ لوک پر لوک برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈج اتبج سبج جس توں رہے کانپ، سو بھے بھیانک اپنا روپ دکھائندا۔ نت نوت جس نوں کھندے رسول پاک، سو پاک پوت اپنی دھار سمجھائندا۔ جس دا لیکھا لگھ چوراسی ماٹی خاک، سو خالق خلق ویکھ دکھائندا۔ جس دا گھٹ گھٹ اندر وجاتا، سو بجر کپاٹی کڈا آپ کھلائیندا۔ جس دی آتم پر ماتم ذات، پار برہم برہم روپ آپ پر گٹھائیندا۔ سو پڑکھ نرنجن بنیا سگلا ساتھ، ساچا سنگ آپ نبھائندا۔ لیکھا جانے گپت ظاہر باطن بات، بیٹل اپنا راہ دکھائندا۔ شبد اگم سنائے گاتھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نہ کوئے ورڑائندا۔ ساچا پتن جنائے گھٹ، گنگا گوداوری جمنا سرتی ڈیرہ ڈھائیندا۔ جنم کرم دی میٹے واٹ، آون جاون پنڈھ مکھائندا۔ چرن پریتی اکو دات، ست ستوادی جھولی پائندا۔ جن بھگتاں پچھے نرگن وات، سرگن اپنا انگ بنائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائندا۔ سنجگ کہے پر بھ رنگ چاڑھے گوڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ساچی بخشے چرن دھوڑا، لگا مستک نام لگائی۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، بدھسین دئے وڈیائی۔ جوتی جاتا بخشے نورا، اندھ اندھیر دئے مٹائی۔ امرت آتم دیوے سچ سروا، نجھہر جھرنا اک جھرائیا۔ شبد اناد و بے انحد تورا، تریا بیٹھی کھ شرمائی۔ کوڑی کریا کرکٹ ہونجھے کوڑا، کایا مندر کرے صفائی۔ گڑھ ہنکار توڑ غروا، غربت کوڑی دئے مٹائی۔ سرب کلا بن بھر پورا، ہر گھٹ اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پڑکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ سنجگ کہے ملیا شہنشاہ، پاتشاہ اکو نظری آئی۔ سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لا، تھر گھر شبدی رنگ دکھائی۔ سُن اگمی کھیل کرا، دھواں دھار پار کرائیا۔ سچ محل اک وسا، محفل اپنا نام سمجھائی۔ جگ چو کڑی پنڈھ مکا، سنجگ تریتا دواپر کلج ڈیرہ ڈھائی۔ نو نو چار ویکھ دکھا، لیکھا جانے تھاؤں تھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا ڈھولا گئے گا، اچی کوک کوک سنائی۔

سو رہبر بنیا آپ خُدا، بے نظیر ویس وٹائیا۔ لوک پر لوک ہوئے سہا، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ ساچا مارگ دے لگا، راہ اِکو اِک دکھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش دے صلاح، اُوچاں نیچاں کرے پڑھائیا۔ گرگھ سنت سہیلے لے جگا، آلس نندرا دے مٹائیا۔ گر چیلے لے ملا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن اپنی دھار چلائی۔ سنجگ کہے نرگن ملاپ، پر بھ ملیا بے پرواہیا۔ جس دی رُپ رنگ نہ کوئی ذات، اذاتی رُپ نہ کوئے دکھائیا۔ صُح شام سندھیانہ کوئی پر بھات، دوس رین نہ ونڈ ونڈائیا۔ سمنڈ ساگر نہ کوئی کھات، دھرت دھول نہ کوئے جنائیا۔ ترے گن مایا رکھے نہ کوئی دات، پنج تت نہ رنگ رنگائیا۔ ایکنکارا اِک اِکلا آد جگادی کملاپات، کول نین نظری آئی۔ جس دی صفت کرے نہ کوئی لکھات، اکھر دے نہ کوئے وڈیائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے کھیل تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنجگ ساچے اِکو راہ چلائی۔ سنجگ کہے پر بھ ملیا پیر، پیر پیراں نظری آئیندا۔ مقامے حق لاشریک دست گیر، دست اپنا آپ ملائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، حقیقت سب دی کھوج کھوجائیندا۔ صدی چو دھویں بدلے تقدیر، تدبیر اپنی اِک بنائیندا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، شریعت اپنی اِک سمائیندا۔ اصلیت دے بے نظیر، نظریہ اپنا اِک اپائیندا۔ وڈ داتا گنی گیسر، گھر گمبھیر اپنی کار کمائیندا۔ ناتا توڑ جگت سریر، شریر رُپ نہ کوئے وٹائیندا۔ لہجہ پھرن جگت فقیر، فقرہ حق نہ کوئی الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سنجگ تیرا رنگ رنگائیندا۔ سنجگ تیرا رنگ اپار، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ دیوے وڈیائی وچ سنسار، سنساروگ سرب مٹائیا۔ سنت بھگونت میلے آن، نرگن سرگن ساچا سنگ بنائیا۔ گیت سنائے دُھر دا گان، گوہند اِکو کرے پڑھائیا۔ دھرم جُھلائے سچ نشان، چاروں گنٹ نظری آئی۔ شبدي دیوے اِک گیان، ساچی سکھیا اِک دکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی ہوئے خیران، ہر کا بھيو کوئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابناشی چتر سگھڑ بن سجان، کوجھے کملے لے اُٹھائیا۔ تیر نرالا مارے بان، انیالا آپ چلائی۔ من واسنا میٹے شیطان، شرع کرے نہ کوئے لڑائیا۔ ثابت دے اِک ایمان، پروردگار قدم بوسی اِک سمجھائیا۔ دُھر سندیسہ سچ فرمان، مقامے حق کرے شنوائیا۔ سچ دوارے دے پیغام، اِلهام اِکو اِک جنائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے نام، بنام اسم سکے نہ کوئے سمجھائیا۔ سو پُرکھ اگم کرے کھیل مہان، سچکھنڈ نواسی وڈی وڈیائیا۔ سنجگ ساچے تیرے وچ اِکو اپنا ناؤں

کرے پردھان، پردھانگی اِکو ہتھ پھڑائی۔ چھٹی راگ ہون حیران، چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ دیکھن ساتھی نظر کوئے نہ آئی۔ انجیل قرآن نین شرمان، اگھ سکے نہ کوئے اُٹھائی۔ وید پُران کرن دھیان، چرن کول ملے وڈیائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لہنا پور کرائیا۔ سنجگ کہے پر بھ دے دات، ہتھ تیرے وڈیائی۔ مل نظری آئے تیری ذات، دوجا روپ نہ کوئے دکھائی۔ اِکو گیت جنائے چھند، ساچا سوہلا اک الائی۔ میرا خوشی ہوئے بند بند، بندگی تیری موہے بھائی۔ ساچے دوارے پئے ٹھنڈ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، تریتا دواپر کلجگ تیری سیو نہ کوئی کمائی۔ تیرے اگے اِکو منگ، بن مانگت جھولی ڈاہیا۔ جن بھگتاں دے سچا سنگ، منمکھ نظر کوئے نہ آئی۔ تیرا چمکے نوری چند، ظہور تیری رُشائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا نام ور، در تیرے الکھ جگائی۔ تیرے در الکھ جگدیش، جگدیش تیری سرنائیا۔ اِکو دیکھاں چھتر تیرے سیس، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائی۔ دو جہان منگن تیری پریت، دوجا اشٹ نہ کوئے منائی۔ نو کھنڈ پر تھی گائے تیرا گیت، لکھ چوراسی تیرا ناؤں دھیائی۔ لیکھا چکے مندر مسیت، شو دوالا مٹھ کا کعبہ اک بنائی۔ سچ دوار یوں دینی بھیکھ، بھجھیا اپنا نام ورتائی۔ تیرا دوارا دے اتیت، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ نظری آئے اِکو میت، سجن سچا سچا ماہیا۔ تیتوں بھگت کہن بیٹھو بیٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچ ور، تیری وجے نام ودھائی۔ پُرکھ اکال دین دیال، اپنی دیا کمائی۔ سنجگ ساچے ساچے لال، تیری ساچی سچ سہائی۔ دھرم دوار سچی دھر مسال، ہر مندر دئے دکھائی۔ جتھے پوہ نہ سکے کال، مہاکال نین شرمائی۔ ترے گن مایا نہ کوئی جنجال، پنج تت نہ کوئے لڑائی۔ زرگن دے سدا نال، وچھوڑا رہن کوئے نہ پائی۔ سو مندر دیاں دکھال، جس گھر دے سچا ماہیا۔ سیوا کری آپ مہان، زرگن اپنا پھیرا پائی۔ پرگٹ کر وچ جہان، سچ نشان دتا جھلایا۔ بہتر ستر کر پروان، چھتر اِنک جوڑ جڑائی۔ اندر باہر بیٹھ سری بھگوان، ساچا مندر دتا سہائی۔ تیری پریتی نبھے نال، لگی اپنے نال اتم توڑ نبھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا ساچا راہ جنائی۔ سنجگ سُن ہو یا خوشحال، گھر ساچے خوشی منائی۔ کرپا کری آپ کرپال، مہروان مہر نظر اُٹھائی۔ سچ دوار دتا دکھال، منزل منزل آپ چڑھائی۔ نظری آئے اِکو کاہن، لکھ چوراسی گوپی رہیا ہنڈائی۔ سچ دھرم جھلے نشان، دوجی ونڈ نہ کوئے ونڈائی۔ ساچے بھگت در بیٹھے سو بھاپان، نیتز لوچن

نین اِکو درشن پائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا سچا گان، دوجا نعرہ نہ کوئے الا ئیا۔ اِکو اوٹ پُرکھ اکال تکان، دوجا سنگ نہ کوئے دکھائیا۔ جس دی گُر اوتار پیر پیغمبر
گھال دے گئے گھال، سو صاحب سچا اِک منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر دے سمجھائیا۔ سَتجگ مندر ویکھ ایک، اِیکنا رہیا
جنائیا۔ جس دوارے زرگن دھریا بھیکھ، بھیکھا دھاری ویس وٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی کرے اگمی کھید، خالق خلق آپ جنائیا۔ جس گُر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج،
اتم اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اِک درسائیا۔ سچ دوارا ویکھ سوہنا، سَتجگ ساچا خوشی منائیندا۔ نہ ہسنا نہ کوئی رونا،
خوشی غم نہ کوئے وڈیائیندا۔ نہ میلا نہ کپڑ دھونا، دُرمت میل رنگ نہ کوئے چڑھائیندا۔ نہ جاگنا نہ کوئی سونا، آلس نندرا نہ کوئے دکھائیندا۔ پُرکھ ابناشی
گھٹ گھٹ واسی اِکو نظری آونا، نیتز نین آپ اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ محل اِک سہائیندا۔ سچ محل پر بھ جو
چنگا، چنگی طرح ویکھ دکھائیا۔ اٹھے پہر اِک اندا، اند منگل اِکو اِک سنائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر جس دوارے بہہ کے گاؤن تیرا چھندا، سپس جگدیش رہے
جُھکائیا۔ جس منزل بن بندگیوں پار ہووے بندہ، بندھن سارے دے تڑائیا۔ جس گرہ پچھلا دُور رہ جائے کنڈھا، پار کنارہ اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت
سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچا در دکھائیا۔ سَتجگ کہے سچا دربار، سچ دوارے و بے ودھائیا۔ جس گھر وسے آپ زرنکار، زرگن
بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں کرے پیار، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ ساچا مارگ دے سکھال، سکھیا اِکو اِک سمجھائیا۔ اِکٹھے کر شاہ کنگال، اوچ نیچ جوڑ جڑائیا۔
سرب جیاں دا بن دلال، ساچی سیوا آپ کمائیا۔ حقیقت دسو اِک حلال، حق سب دی جھولی پائیا۔ سَتجگ ویکھ چھوٹے بال، بالی بدھ رہیا سمجھائیا۔ بن
بھگتاں تیرے چلے کوئی نہ نال، خالی دسے جگت لوکائیا۔ گھر گھر وڈیا کوڑ شیطاں، دوس رین کرے لڑائیا۔ سادھ سنت ہوئے بے ایمان، سچ دھرم نظر
کوئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے دین گیان، اندر وڑ کے من کا منکا نہ کوئے بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
سَتجگ سچے رہیا سمجھائیا۔ سَتجگ کہے پر بھ میری ہو چھی مت، سمجھ سمجھ وچ نہ آئیا۔ اِک جناؤنا اپنات، تنو اِکو اِک درسائیا۔ میرے اندر بہتر ناڑی کسے نہ
اُبلے رت، جو تیرا نام دھیائیا۔ ماڑے چنگے اپنے کھاتے لینے گھت، جو چرن کول سپس نوائیا۔ میل ملاؤنا ہس ہس، دیناں ناتھ دینن گلے لگائیا۔ مہروان ہو

کے تئیں اپنی اکھ، آخر اپنے گھر بہانیا۔ تیرے نالوں تیرا کدی نہ ہووے وکھ، وکھری دھار نہ موہے بہانیا۔ نت نوت گاؤندے رہیے تیرا جس، پر بہ
وڈے تیری وڈ وڈیانیا۔ ویکھیں دے وچھوڑا نہ جائیں نٹھ، تیری جھلی نہ جائے جدانیا۔ جگ جگ جن بھگت تیرے ملن دا کر کے ہٹھ، اپنیاں کھلاں گئے
لہانیا۔ کبیر جولاہے مارگ دتا دس، پر بہ مداسچ گوسائینا۔ پہلوں ہوو اوہدے وس، پھر وس اپنے لو کرانیا۔ ایہتھے سماں نہ کرنی بس، بے سمجھ رہے سنانیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا ور، دوجے در منگن کوئے نہ جانیا۔ سنجگ کہے میرے داتے داتار، ہتھ تیرے وڈیانیا۔ کرپا کر
آپ زرنکار، زرنگن تیری سرنانیا۔ سرشٹ سبائی لے اٹھال، چھن بھنگر روپ وٹانیا۔ ساچا مارگ دے سکھال، آتم انتر کر پڑھانیا۔ آکے دیکھ مریداں
حال، مرشد اپنا پھیرا پانیا۔ کجک کوڑا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنانیا۔ سچ دکھا سچ دھر مسال، دھرم دوارا اکو نظری آنیا۔ جس گھر وسن شاہ کنگال،
راؤ رنک ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نام سندیہ اک سنانیا۔ نام سندیہ سُن سنجگ، جگ کرتا آپ جنانیا۔ لکھ
چوراسی وچوں گرکھ چنگ، چون اپنی مات سمجھانیا۔ پرگٹ ہویا جو بیٹھا لگ، پڑدا اوہلا آپ مٹانیا۔ سچ دوارے دسی اکو سچ، نام سچ کر رُشنانیا۔ اندر وڈ کے
لپا بچھ، ڈونگھی بھوری پھول پھولانیا۔ کوڑی کرپا پینڈا گیا نک، جن بھگتاں رنگ رنگانیا۔ جوٹھ جوٹھ بوٹا گیا سک، سچ سچ پھل بھلوڑی آپ مہکانیا۔
زرنگن دھاروں زرویر پُرکھ اٹھ، زراکار ہوئے سہانیا۔ سنت سہیلے ساچے سُن، سنگر صاحب لے جگانیا۔ سچھل کرا جننی ککھ، دیونہارا آپ وڈیانیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ لکانیا۔ سر ہتھ رکھ پر بہ، اپنی دیا کمائیا۔ سنت سہیلے سجن لبھ، اپنے گھر وسانیا۔ بھگت دوارے بھگت سد،
سدا نام جنانیا۔ جنم کرم دی کمی حد، گھر اکو دیکھ دکھانیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، چرن کول دے سرنانیا۔ لیکھے لامائی ہڈ، رتی رت سو بہا پانیا۔ وشو بنا اکو
جد، بنس اپنا لے سہانیا۔ پچھلی کیتی کر کے رو، آگے مارگ اکو لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سورا سر بگ، انگ سنگ سدا
سہانیا۔ انگ سنگ سدا سہائی، سو پُرکھ زرنجن دیا کمائیندا۔ بھگت بھگوان لے ملائی، ملنی جگدیش آپ دکھائیندا۔ سنجگ گیت گاؤنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا
اک درڑائیندا۔ دوہاں میلا ساچے تھائیں، تھان تھنتر اک دکھائیندا۔ بھگت دوار وچے ودھائی، وادھا اپنا نام پائیندا۔ دادی دادا بن کے پتا مائی، پوت

سپوت اپنی گود سہانیدا۔ سنت کنت بھگت بھگونت پھڑ کے باہیں، پار کنارے آپ لگانیدا۔ گرگھ گر سکھ ویلے انت کوئے نہ مارے دھاپیں، ست سرپ سچ اپنے وچ سہانیدا۔ سچھنڈ دوارے دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، سر اپنا ہتھ لگانیدا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہر کرے سچ نیائیں، عدالت اکو اک لگانیدا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہی، بے پرواہ اپنا حکم ورتانیدا۔

* ۹ گھر ۲۰۲۰ بکری جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ضلع گرداس پڑ * *

ستجگ کہے پر بھ دیوے جنم، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ ست بنائے میرا کرم، ست ستوادی ہوئے سہایا۔ کوڑی کریا رہے نہ بھرم، ساچی سکھیا اک سمجھایا۔ بخشش کرے اپنی سرن، سرنگت اک درڑایا۔ ناتا توڑے ورن برن، ذات پات نہ کوئے رکھایا۔ کرپا کرے ہر کرنی کرن، کرتا پڑ کھ سچا شہنشاہیا۔ ساچی سکھیا دیوے اکو نام پڑھن، چوواں و دیا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لوک پر لوک سجدے کرن، دو جہان سیس جھکایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے موہے مان وڈیایا۔ ستجگ کہے میرا ہوئے نواس، لوکات و بے ودھایا۔ کھیڑا و سے جگت پر بھاس، جنگل جوہ خوشی منایا۔ ڈوگھے ساگر کھیل سرب گنتاس، گونتا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں پوری کر آس، کوڑی ترسنا میٹ مٹایا۔ درس دکھائے ساکھیات، زرگن اپنا روپ وٹایا۔ شبد اگمی سنائے بات، باطن اپنا حال جنایا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نرمل سچا چند چمکایا۔ خوشی منائے پر تھمی آکاش، گگن منڈل و بے ودھایا۔ درگاہ ساچی پے راس، گوپی کاہن ناچ نچایا۔ ساچے مندر ہاس بلاس، سچھنڈ ساچے خوشی دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ لکایا۔ ستجگ کہے موہے ملے مان، سری بھگوان ہوئے سہایا۔ دھر درگاہی دیوے اک گیان، نام سندیسہ سچ سنایا۔ چرن کول بخشے آپ دھیان، دوجی اوٹ نہ کوئے جنایا۔ ہر گھٹ سوامی ہوئے جانی جان، گرہ مندر کھوج کھوجایا۔ پون پانی سیو کمان، اگنی تت نہ لاگے رایا۔ امرت ملے پین کھان، رس اکو اک دکھایا۔ ساچا ڈھولا بول پنا زبان، بن دنداں دئے جنایا۔ دھرم دکھائے اک نشان، شاہ پاتشاہ آپ جھلایا۔ بھوپت نظری آئے راج راجان، راجن راج

اک ہو جائیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دیوے سچا ور، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیو۔ سنجگ کہے پر بھ ہوئے دِیال، دین اپنی دیا کمائیو۔ اپنے گھر اُپجاوے چھوٹا لال، پتا پوت گود اُٹھائیو۔ برہمنڈ کھنڈ وکھائے سچی دھر مسال، دھرنی دھرت دھول سو بھاپائیو۔ سیوا لائے بالک موہے آنجان، ساچی مت اک جنائیو۔ لیکھا جانے چتر سنگھڑ سُجان، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیو۔ سچ دوار دسے مکان، نرمل نور جوت رُشائیو۔ چاروں کُنٹ ویکھے مار دھیان، نو نو چار کھوج کھوجائیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دیوے سچا ور، نچ نیتزنن اٹھ کھائیو۔ سنجگ کہے پر بھ نیتز کھولے، خلق دے وڈیائیو۔ نرگن سرگن اندر بولے، دُھر اگئی راگ الائیو۔ بھاگ لگائے ساچے چولے، دیوے جگت مان وڈیائیو۔ آپ چُکائے پڑدے اوہلے، دُئی نظر کوئے نہ آئیو۔ ساچے کُنڈے نرُویر تولے، نر اکار ویکھ وکھائیو۔ سدا سدا سدا سدا سے کولے، پار برہم بے پرواہیو۔ آد جُگاد رہے اڈولے، اڈل کدے نہ جانیو۔ جگ چو کڑی جس دے بنے رہے گولے، نیت نوت سیو کمائیو۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے گاؤندے ڈھولے، سچ سندیسہ راگ الائیو۔ سو صاحب سلطان ہو مہروان میرا پڑدا آپے کھولے، بند تاکی کُنڈا لاهیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر دیوے مان وڈیائیو۔ سنجگ کہے پر بھ پت لئے رکھ، مہروان دیا کمائیو۔ نرُویر ہو کے کھولے اٹھ، آخر اپنا میل ملایو۔ دو جہان دسے پرتکھ، ست سرُپ ویس وٹائیو۔ سچا مارگ دیوے دس، کلج کوڑی کریا میٹ مٹائیو۔ جوٹھ جھوٹھ کھیڑا کرے بھٹھ، سچ سچ کرے رُشائیو۔ چار ورنان دیوے اِکو رس، کھتری براہمن شودر ویش رنگ رنگائیو۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا چرن کول بیٹھاں دیوے جھس، لوکمت باہر کڈھائیو۔ کر پرکاش ساچے سس، رو اِکو اک چمکائیو۔ مہما سُنائے اپنی اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رانیو۔ دھرم دوارا کھولے ہٹ، سوڈا اِکو نام وکائیو۔ لیکھ چُکائے تیرتھ اٹھسٹھ، سچ سرودر اک نہائیو۔ لکھ چوڑا سی دیوے برہم مت، برہم و دیا کرے پڑھائیو۔ ناڈ بہتر نہ اُبلے رت، بوند رکت ویکھ وکھائیو۔ دُور دُراڈا آوے نس، نچ گھر ساچے پھیرا پائیو۔ جن بھگتاں سر رکھے دے کر ہتھ، سمرتھ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیو۔ میں چرن کول ہر سرنائی جاواں ڈھٹھ، دھوڑی لگا مستک اِکو لائیو۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دیوے سچا ور، میری آسا پور کرائیو۔ سنجگ کہے پر بھ پورے آسا، آسا نسا وچ سمائیو۔ سچا دیوے اک بھرواسا، ملے مان وڈیائیو۔ بھاگ لگائے کایا کاسہ، ساچی وست وچ لکائیو۔

پہلا پُت نہ ہوئے نراسا، سدھراں اپنی راس بنایا۔ اگلا دتے بھیوِ خلاصہ، انھو اپنا راگ جنایا۔ چار جگ دا بچھلا پورا کرے کھاتہ، کلجگ انتم ڈیرہ ڈھاہیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ مکی واٹا، گر اوتار پیر پیغمبر رہے سنایا۔ سب نوں آیا ہار پاسا، جت نظر کوئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے سچا ور، سر میرے ہتھ رکھایا۔ سنجگ کہے پر بھ دسنا بول، انبولت راگ جنایا۔ تیرے نام دا وجے ڈھول، دو جاکیت نہ کوئے سنایا۔ آتم پر ماتم کرنا چوہل، گھر میلا سچ سبھایا۔ بجر کپاٹی پڑدا دینا کھول، گر گھ ساچے بو جھ بھجھایا۔ امرت آتم دینی پاہل، رس اکو اک دکھایا۔ آتم سیجا وسنا کول، مندر ساچے سو بھا پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اک عرضویا۔ در تیرے عرضوی ارداس، نمو نمو سیس جھکائی۔ کرپا کر سرب گنتاس، گنونت تیری وڈیائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے خاص، خواہش اپنی نال ملایا۔ کلجگ انت نرگن نور جوت کرے پرکاش، نر نرائن ویس وٹایا۔ جس دانہ کوئی پتا نہ کوئی مات، آد انت کہن کوئے نہ پائی۔ روپ رنگ رکھ نہ کوئی ذات، دین مذہب نہ ونڈ ونڈایا۔ جس دی صفت لکھ نہ سکے قلم دوات، شاہی کاغذ روون مارن دھاینا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکڑی کسے نہ جانی سچ پر بھات، گھڑی پل ونڈ نہ کوئے ونڈایا۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبر اں شبد اگئی دیونہارا دات، پنج تت کایا چولے دے لکائی۔ جو وشن برہما شو دیونہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھایا۔ سو صاحب ملے کملاپات، سنجگ سچا اکو دھیان لگایا۔ میری پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے سچا ور، گھر ساچے خوشی منایا۔ سنجگ کہے پر بھ دیوے ڈھولا، ساچا راگ اک جنایا۔ کلمہ نبی رسول اکو بولا، کائنات کرے پڑھایا۔ نر ویر پرکھ بن وچولا، ڈھر دا میل لے ملایا۔ سچ دوارا جس نے آد جگاد کھولا، گر اوتار پیر پیغمبر کرے پڑھایا۔ جس دوارے کوڑی کرپا کوئی نہ پائے رولا، نعرہ حق حق اکو اک سمجھایا۔ سو شبد سوامی انترجامی سب دا مولا، نہ معلوم نظر کسے نہ آئی۔ گو بند نال کر کے گیا قولا، کیتا قول بھل کدے نہ جائی۔ کرے کھیل اُپر دھولا، دھرت دھول دے وڈیائی۔ جس نوں کہندے بھالا بھولا، بھیو ابھیدا دے کھلایا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی نرگن سرگن جن بھگت اٹھائے ڈولا، بن کہار سیو کمائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے سچا ور، نت نوت اپنا درس کرائیا۔ سنجگ کہے پر بھ ملے سجن، گھر ساچے وجے ودھایا۔ چرن دھوڑ کرائے

مجن، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی آئے پڑدے کجن، کوجھے کملے گلے لگائیا۔ سنت سہیلے درتے منگن، گر چیلے رنگ چڑھائیا۔ بھگت بھگوان رکھے انگن، گرہ مندر خوشی دکھائیا۔ مستک ٹکا لگائے ساچے چندن، چند چاندنی نور رُشنائیا۔ اکو دیوے پرمانندن، نجانند کرے رسائیا۔ کوڑ وکارا کرے کھنڈن، نام کھنڈا کھڑگ چکائیا۔ گرگھ گرگھ ہر جن ہر بھگت مانس جنم نہ ہووے بھنگن، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے دُھر داور، میری جھولی دئے بھرائیا۔ سنجگ کہے پر بھ ملے گھر گمبھیر، گنونت وڈی وڈیائیا۔ جس دا امرت ٹھانڈا نیر، سپر اکو لکھ چوایا۔ کلج جیواں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ چار ورنان نظری آئے اک تصویر، طالب کرے سرب لوکائیا۔ چوٹی چاڑھے پھڑ پھڑ اخیر، ادھ وچکار نہ کوئے اٹکائیا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، لاشریک میل ملائیا۔ نظری آئے اکو ظاہر ایپر، پاربرہم بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا سدا بے نظیر، نظر نیتز جگت دیکھن کوئے نہ پائیا۔ جس نوں لبھدے جگت فقیر، صوفی بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے موہے ور، میرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سنجگ کہے پر بھ ملے ماہی، محبوب اکو نظری آئیا۔ دو جہان بنے راہی، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ کلج کوڑی میٹے شاہی، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ ساچی سکھیا دئے سمجھائی، دُھر سندیسہ آپ جنائیا۔ کرم کانڈ دی کٹے چھاہی، جنم جنم دا لیکھ چکائیا۔ بھگت بھگوان اٹھائے پھڑ پھڑ بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ سر رکھے ٹھنڈی چھائیں، اگنی تت نیڑ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دیوے سچا ور، در اپنا اک جنائیا۔ سنجگ کہے پر بھ کھول دروازہ، در تیرے وچے ودھائیا۔ ٹوں صاحب دیال غریب نوازا، دینن دیویں مان وڈیائیا۔ تیرے گھر اگنی واجا، چھتتی راگ سمجھ نہ آئیا۔ جگ چوڑی رچ رچ کاجا، کرنی اپنی کار کمائیا۔ زرگن سرگن ہو کے آویں بھاجا، گر اوتار ویس وٹائیا۔ دو جہاناں بن کے راجا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر داور، تیرے اگے اکو منگ منگائیا۔ سنجگ کہے تیری منگ انوکھی، اکو آس رکھائیا۔ تیرے نام دی پڑھاں پوتھی، دوجا اکھر نہ کوئے جنائیا۔ تیرے نام دی لواں جھونکی، سچ پیار ودھائیا۔ تیرا ڈھولا لوک پرلوکی، دو جہاناں دیاں سنائیا۔ چڑھکے ویکھاں تیری چوٹی، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سری بھگوان میرے وچ آئے نہ واسنا کھوٹی، کوڑا کرم نہ کوئے بنائیا۔ تیری نرمل ویکھاں جگدی جوتی، جوتی نور

اک رُشانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرا نام سچا راگ الاِیَا۔ سَتجگ کہے پر بھ دے دے راگ، انراگی بوجھ بُجھائیَا۔
 کوڑی کرپا جائے تیاگ، مایا ممتا رہن نہ پائیَا۔ ہوئے ہنگتا بُجھے آگ، امرت میگھ اک برسائیَا۔ سوئی سُرقتی کھلے جاگ، نیتز نین اگھ اُٹھائیَا۔ نظری آئیں
 ساکھیات، شہنشاہ اپنا نُور جنائیَا۔ مہر نظر نال کھول تاک، پڑدا دُئی دے اُٹھائیَا۔ تیرے نام دا پوجا پاٹھ، سمرن اِکو دے سمجھائیَا۔ جوگ ابھیاس دینی دات،
 چرن کول ملے سر نائیَا۔ کھجگ مٹے اندھیری رات، تیرا نام چند نظری آئیَا۔ جدھر دیکھاں چاروں کُنٹ و سیں پاس، وچھوڑا کوئی رہن نہ پائیَا۔ میں بالا نڈھا
 تُوں میرا مائی باپ، پتا پوت گود سہائیَا۔ میں تیرے بھگتاں دیکھاں تیری ذات، جو تیرے رنگ سمائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا
 سچا ور، سد منگاں چرن سر نائیَا۔ سَتجگ کہے پر بھ دے دے سرن، سرنگت اِکو نظری آئیَا۔ تیرے دوارے سچا مرن، مر جیوت رُپ وٹائیَا۔ نیتز کھول
 اپنا ہرن پھرن، دوئے لوچن کم کسے نہ آئیَا۔ تیرا ناؤں جیو جنت آتم پر ماتم سارے پڑھن، پاربرہم برہم تیری کرے شنوائیَا۔ تیرے پوڑے سارے
 چڑھن، منزل اِکو دے دکھائیَا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھاؤنا اِک گھر، جس گھر تُوں ہی تُوں نظری آئیَا۔ سچ گھر دکھاں سوامی،
 سَتجگ درتے منگ منگائیندا۔ جس گرہ سناں تیری اگئی بانی، دُو جا راگ نہ کوئے الاِیندا۔ سَت دھرم دے نشانی، سَت ستوادی تیرا رنگ موہے بھائیندا۔
 امرت سرور ملے ٹھنڈا پانی، رس اِکو اِک نظری آئیندا۔ لیکھا چکے تیری کھانی، چارے بانی تیرے وچ دیکھ دکھائیندا۔ تیرا محل اٹل اچل اُچ پد نربانی،
 نربان پد اِکو سو بھاپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے سِیس نوائیندا۔ در تیرے سِیس گیا جھک، میرے صاحب
 سچ سُلطانا، میری ترسنا میٹ بُکھکھ، سچ بھنڈار دے دانا، سفل کرا دھرت مات دی گکھ، کوڑی کرپا مٹے نشانہ۔ تیرا ناؤں ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار
 سمجھانا۔ میں تیری دھاروں اُچیا تیرا پت، سَتجگ جو دھا سور پیر بلوانا۔ تیرے بھگتاں لواں پُچھ، لوکماں دیکھاں مار دھیانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرے در کھڑا بن نمانا۔ سَتجگ کہے میرے سَتگر مپت، ہر صاحب تیری سر نائیَا۔ میں چلاواں تیری ریت، ساچی سکھیا جگت
 سمجھائیَا۔ کایا مندر مسجد شُودوالا مٹھ کعبہ اِک مسیت، مثلاً تیرا نام جنائیَا۔ ہر گھٹ نظری آئیں آپ اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جگت واسنا کوئی نہ

کرے پلٹ، پاکِ پاک تیری سرنائیا۔ صدی چوڑھویں رہی بیت، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے راہ تکائیا۔ اتم سب دا لیکھا کرے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر دے
 بھٹائیا۔ جو چٹے اُتے کھچ کے گئے لیک، کالی دھار بنت بنائیا۔ سو دُور دُراڈے ویکھن نیڑے ہو نزدیک، نچ نیتز دھیان لگائیا۔ پاربرہم پتپر میثور پروردگار
 سچ پریت، سچ سرنائی اک جنائیا۔ مقامے حق تیری حدیث، حضرت پڑھن سُنن کوئے نہ جائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیری کردے گئے تعریف، تُعارف کیتا
 جگت لوکائیا۔ صدی چوڑھویں رہی بیت، پتی کہانی تیری جھولی پائیا۔ لکھ چوڑاسی بدلی نیت، نیتیاوان نظر کوئے نہ آئیا۔ کر کپا پر بھ میری جھولی پابختیش،
 بخشش تیرے دوارے نظری آئیا۔ ست دھرم تیری جنداواں حدیث، نام کلمہ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا دُھر دا ور،
 تیرے نام وجے ودھائیا۔ ساچا نام دس بھگوان، سبجگ اپنی منگ منگائیا۔ لکھ چوڑاسی سناواں تیرا گان، گھر گھر پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے ملاواں آن، جگ
 وچھڑے نال رلائییا۔ اک رکھاواں تیری آن، دوجی اوٹ نہ کوئے جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں لیکھا ہوئے پروان، پروانہ تیرے ہتھ وکھائییا۔ میں بالا
 نڈھا تیرا بچہ اک نادان، بچپن تیری جھولی پائیا۔ ست دھرم دا دے گیان، ساچی سکھیا اک سمجھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سُنن تیرا فرمان، وشن
 برہما شو دھیان لگائیا۔ بیس پیسے ہر جگدیشے تیری کرے نہ کوئے پہچان، بے پہچان نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا
 ور، دھرم دوارا سے گھر، بھے بھو بھیانک رہن کوئے نہ پائیا۔ بھے بھو بھیانک ہوئے دُور، تیرے وجے نام ودھائییا۔ نظری آئی حاضر حضور، ہر گھٹ
 بیٹھا ڈیرہ لائییا۔ سبجگ کہے میں بناں تیرا مزدور، بن چاکر سیو کمائییا۔ تُوں دینی اپنی دھوڑ، رحمت سچ کمائییا۔ میں تیرا نام کراں مشہور، دوس رین راگ
 الائیا۔ تُوں بھر بھنڈارا بھرپور، اتوٹ اٹوٹ ورتائییا۔ جے بھلاں میرا معاف کریں قصور، پہلوں رہیا بھل بخشائییا۔ دو جہان زمیں اسمان تیرا نظری آئے
 نور، نوری اسم اکو اک جنائیا۔ تیرا بھل نہ جاواں دستور، سر رکھنا ہتھ لگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا توڑ مان غرور، غربت غفلت
 غنیم اپنی جھولی پائیا۔

* ۹ گھر ۲۰۲۰ پکری جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع گرداسپور *

زرگن نور پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیا۔ گر اوتار جوڑن ہتھ، نیوں نیوں چرن لاگن پائینا۔ پیر پیغمبر کہن ہوئے بے بس، تیری سمجھ کوئی نہ آئی۔ وشن برہما شو رہے ڈھٹھ، نیتز نیناں نیر وہائی۔ جگ چوکڑی سر چرناں اُتے رہے رکھ، مان ابھمان دوویں مٹائی۔ ترے گن کہے میرا کھیڑا ہویا بھٹھ، بھٹھیالا اکو نظری آئی۔ پنج تت کہن ساڈی دے نہ کوئی مت، تیری دھار نہ کوئے جنائی۔ ہڈ ماس کہے اُلی رت، رتی رت روپ نہ کوئے وٹائی۔ ست سوامی تیرا کوئی نہ گاوے جس، وید پُران رہے گر لائی۔ شاستر سمرت رہے نٹھ، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ انجیل قرآن نیویں ہوئی اگھ، پر تکھ روپ نہ کوئے دکھائی۔ کہانی بانی کرے کوئی نہ پکھ، نیتز اگھ نہ کوئے کھلایا۔ نو کھنڈ پر تھی بھانڈے سکھ، لکھ چوڑاسی سار کوئے نہ آئی۔ نیتز روون تیر تھ تھ، اٹھسٹھ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ تیرا رنگ نظر نہ آئے مندر مسجد شودوالے مٹھ، تیرا نوری چند نہ کوئے چکائی۔ کھجک سب دا کھیڑا کیتا بھٹھ، جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن اپنی دیا کمائی۔ گر اوتار منگن منگ، در ساچے لکھ جگائی۔ پیر پیغمبر ہوئے ننگ، الفی تن نہ کوئے ہنڈائی۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کوئی سنگ، سکلا سنگ نہ کوئے نبھائی۔ نج گھر ملے نہ کوئی اند، انتر میل نہ کوئے ملائی۔ بھانڈا بھرم بھو ڈھاہوے نہ کوئی کندھ، ست سر روپ نہ کوئے دکھائی۔ رسنا جہوا پتی دند گا گا تھکی چھند، شہنشاہ انگ نہ کوئے لگائی۔ سادھ سنت ستے دے کر کنڈ، کروٹ سکے نہ کوئے بدلایا۔ لکھ چوڑاسی سرت سوانی ہوئی رنڈ، نر ہر کنت نہ کوئے ہنڈائی۔ مانس جنم سب دا دے بھنگ، امر اپد نہ کوئے سہائی۔ کوڑی کریا کیتا کھنڈ کھنڈ، برہمنڈ پئی ڈھائی۔ دھیرج دیوے نہ کوئی جیرج انڈ، اُتبیج سبتج سر ہتھ نہ کوئے لگائی۔ کرپا کر سورے سر بنگ، شاہ پاتشاہ تیری سر نائی۔ جوتی جوت سر روپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے سچا ور، صاحب سلطان پھیرا پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے اڈیک، نج نیتز دھیان لگائی۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنی ویکھ اگئی تاریخ، تاریخ سارے گئے جنائی۔ سبتج تریتا دوا پر کھجک زرگن در توں منگدے گئے بھیکھ، سرگن اکو آس تکائی۔ کھجک اتم پر گٹ ہووے لاشریک، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائی۔ آد جگاد ظاہر ظہور نظری آئے اکو میت، متر پیارا اک اکھوئی۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کر کایا ٹھنڈی سپت، امرت میگھ نام بر سائی۔ لیکھا جان

ہست کیٹ، اوچ نیچ گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے رہے جوڑ، بندنا اکو سیس جھکائیا۔ پُرکھ اگڑے آپے بہڑ، بن ناڑی چڑی پھیرا پائیا۔ لکھ چوڑاسی ریٹھا ہویا کوڑ، تھد بن امرت رس نہ کوئے بھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انتم کل کوئی نہ سکے بہڑ، سارے تیرے چرن بیٹھے دھیان لگائیا۔ شبد اگمی چڑھ گھوڑ، شاہ سوارے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری آس رکھائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سو پُرکھ زرنجن حکم ورتاؤندا اے۔ ہر پُرکھ زرنجن شبد الاؤندا اے۔ ایککارا ڈنک و جاؤندا اے۔ آد زرنجن نور دھراؤندا اے۔ ابناشی کرتا ویکھن آؤندا اے۔ سری بھگوان پھیرا پاؤندا اے۔ پاربرہم پر بھ اپنا روپ وٹاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ جگاؤندا اے۔ گر اوتار لیکھ مُکاؤندا اے۔ پیر پیغمبر مُلاشیخ چرن لگاؤندا اے۔ اپنی دھار جانے قمچ انا لحت، لاشریک کھیل کھلاؤندا اے۔ مقامے حق لئے پیکھ، بن اکھاں نین ملاؤندا اے۔ زرویر پُرکھ زراکار سوامی سب نال کرے ہیئت، ہتکاری اپنا گھر وساؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر آپ جناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر سمجھایا اے، شبدی ڈھولا راگ الائیا۔ ڈھر دا لکھیا لیکھ پور کرایا اے، پاربرہم بے انت سوامی اپنی دیا کمائیا۔ چارے کھانی چارے بانی ویکھے بے پرواہیا اے، بے عیب پڑا رہیا اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دین ڈھایا اے، اٹھ دس اپنا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا آپ جناؤندا اے۔ زرنجن زرویر پُرکھ سمجھاؤندا اے۔ وشنوں و شو دھار جناؤندا اے۔ برہمے برہم اک وکھاؤندا اے۔ شکر ہتھ ترسول اٹھاؤندا اے۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ پنچم بوٹا جڑ اکھڑاؤندا اے۔ دو جہاناں پھیرا پاؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ چرن ٹکاؤندا اے۔ پُری لوء آکاش ویکھ وکھاؤندا اے۔ دھرت دھول کر پرکاش، زمل جوتی جوت ڈمگاؤندا اے۔ گوپی کاہن ویکھ راس، منڈل منڈپ سو بھا پاؤندا اے۔ لیکھا جان پر تھی آکاش، سمند ساگر و رول وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم پر بھ اکو دھیر دھراؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈاہن جھولی، پر بھ چرن دھیان لگائیا۔ جگ چو کڑی تیری کھیلی ہولی، نام گُلا رنگ رنگائیا۔ اگمی بولی بولی، انحد شبدی تار ستار وجائیا۔ بھاگ لگایا

بیچت کایا چولی، لوکمت و بٹی ودھائی۔ اتم تیرے دوارے رکھی اپنی ڈولی، متر پیارے تیرا دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تده بن نظر کونے نہ آئی۔ تده بن نظر نہ آئے کو، پاربرہم تیری وڈیائی۔ لگھ چوراسی اندر آپے ہو، گھٹ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لایا۔ اتم پر ماتم جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگایا۔ سچ مجبت دتے موہ، محبوب اپنی گنڈھ پوایا۔ گھر ساچے کرے لو، پرکاش اکو نظری آئی۔ گر اوتار پیر پیغمبر چوتھے جگ اپنی کرنی سارے بیٹھے کھوہ، تیرے چرن کول اکو آس تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا ڈھر دا ور، در منگن بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہو مہروان، پر بھ اپنی دیا کمائیندا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ نشان، در گاہ ساچی آپ جھلائیندا۔ مقامے حق نوجوان، نوبت اپنے نام سنائیندا۔ شرع شریعت اک ایمان، کلمہ ساچا سچ پڑھائیندا۔ ساچا منتر سنو پیغام، ڈھر سندیسہ آپ الائیندا۔ جگ چوکڑی میتے وچ جہان، کلجگ اتم ویلا آئیندا۔ شاستر سمتر دین بیان، گیتا گیان بھو کھلائیندا۔ وید ویاسے منگیا دان، خالی جھولی آگے ڈاہندا۔ عیسی دے کے گیا پیغام، میرا حضرت میرا باپ میرے بچھے پھیرا پائیندا۔ محمد بن کے گیا غلام، بردا بن بن سیو کمائیندا۔ نیوں نیوں سجدہ کرے سلام، صاحب اکو اک سنائیندا۔ ڈھر دا کلمہ بول کلام، کائنات آپ جنائیندا۔ میرا صاحب اک امام، عالمین سو بھاپائیندا۔ کلجگ اتم دیکھے آن، صدی چوڈھویں ویس وٹائیندا۔ ڈھر در گاہی حکمران، ساچا حکم آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لیکھا کڈھ وکھائیندا۔ سب دا لیکھا دتے کھول، پاربرہم وڈی وڈیائی۔ نانک زرگن تیرا پورا کرے بول، رسنا جہوا ڈھولا گائی۔ سچکھنڈ نواسی تولے اپنا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھایا۔ سچ دوارے بیٹھا آپ اڈول، ڈولے سرب لوکائی۔ چار ورن پیا گھول، برن اٹھاراں کرے لڑائی۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہر کا نام نہ دے کسے کول، خالی بت رہے گر لائی۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گرودوار وچدے ڈھول، انحد راگ نہ کونے سنائی۔ سادھاں سنتاں اندر پول، سرتی شبد نہ کونے ملایا۔ اندر وڈ کے مارن رول، ظاہرا رپ نہ کونے دھرائیا۔ گو بند کھنڈے امرت چھگی پائل، پہلا دوجا تیجا چوتھا گھر اکو نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہیا جنائی۔ پرکھ ابناشی گھر گسپہر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے بن سریر، متوت بھو چکائیندا۔ بھوپت بھوپ وڈ پیرن پیر، بے نظیر ویس

وٹائیندا۔ بدلتھار سرب تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گو بند تیرے بستر دیکھے پہرے چیر، نیلی دھاروں پار کرائیندا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھ اخیر، اُپر اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ دُھر دا لیکھا دسے آپ، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی دُھر دا باپ، شاہ پاتشاہ رہیا سمجھائیا۔ نرگن نورِ نرور پُرکھ پاکی پاک، پتت پُنت رہیا دکھائیا۔ دو جہاناں سبجَن ساک، ناتا بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لوکمت گئے آکھ، سو لیکھا پور کرائیا۔ نو کھنڈ پر تھی دیکھے کھیل تماش، ست دیپ پڑا لاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دی آسا پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پوری آسا، کر نہار اک اکھوائیا۔ کرے کھیل سرب گنتسا، گنوتا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم دیکھن آئے آپ تماش، جوتی نور ویس وٹائیا۔ لکھ چوراہی کرے ہاسا، کلجگ جیو سمجھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں اندر کر کے واسا، اتم پر ماتم دئے سمجھائیا۔ جوتی جاتا ہو پرکاشا، پرکاش اِکو اک دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو سندیسہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال نرگن روپ وٹایا ویسا، جوتی جامہ نظر کسے نہ آئیندا۔ سمبل و سیا اِکو دیسا، بھيو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، ساچا تھم آپ الائیندا۔ جگ چو کڑی رکھے چیتا، سنجگ تریتا دوا پر کلجگ بھل کدے نہ جائیندا۔ تیئی اوتاراں دیکھے کیتا، بھگت اٹھاراں بھيو گھلائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے پیتا، ہتکاری پھیرا پائیندا۔ نانک گو بند نرگن پیکھا، نر نرنکار اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا تھم آپ سنائیندا۔ ساچا تھم دیوے بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سارے دیکھو آن، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کھیلے کھیل نوجوان، دین دِیال پھیرا پائیا۔ دھرنی دھرت دھول سہائے آن، ساچا نور کر رُشنائیا۔ شبد اگمی اک بان، دو جہاناں آپ اُڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ بنائیا۔ دُھر دی دھار دسے بھگونت، بھگوان اپنی دیا کمائیا۔ آد جگاد جگ چو کڑی جس نوں مندے رہے کنت، سو کنت کنتویل پھیرا پائیا۔ کلجگ مایا پائے بے انت، جیو جنت سمجھ سکے کوئے نہ رانیا۔ گر کھ ور لے آپ اٹھائے سنت، جس جن اپنی بوجھ بُجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، دُھر دانام دئے سمجھائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اٹھو دیکھو کلجگ

انت، انتشکرن سب دادے دکھائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی منت، منتو سارے اپنا حل کرائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ نہ کوئے بسنت، در در گھر گھر کپڑے بیٹھے رنگائیا۔ ناتائے نہ جیرج اندج، اُتہج سبتج پھند نہ کوئے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں گھر اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو گھر، سچھنڈ نواسی آپ جنائندا۔ جس گرہ بہہ کے دیوے ور، مہروان حکم ورتائندا۔ جن بھگتاں پھڑے آپ لڑ، لڑ بھگتاں آپ پھڑائندا۔ کایا مندر ساچے پوڑے چڑھ، محل اٹل ویکھ دکھائندا۔ توں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ڈھولا پڑھ، سوہنگ اکو راگ سنائندا۔ کرتا پڑکھ کرنی کر، ہر ساچی کار کمائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک سمجھائندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو آ، رہبر اکو اک خدائیا۔ ساچا مارگ رہیا لگا، دین مذہب نہ کوئے جنائیا۔ ذات پات نہ ونڈ ونڈا، ورن برن نہ کوئے رکھائیا۔ نرمل جوتی جوت کرے رُشنا، گھر گھر دیک آپ دکھائیا۔ بجر کپائی کُنڈا دیوے لاه، دُئی دُیتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ انحد نادی راگ دے سنا، دُهن آتمک کر شنوائیا۔ امرت آتم جام دے پیا، نچھہر جھرنا آپ جھرائیا۔ ہر گھٹ نظری جائے آ، لکھ چوراسی رہیا سمائیا۔ سرشٹ سبائی اک چپائے ناں، ناؤں نرنکارا اکو اک درسا ئیا۔ کلمہ نبی رسول دے پڑھا، سچ اصول آپ بتائیا۔ ساچے جُبرے اُچ محرابے محبوب نظری جائے آ، بے پرواہ اکو اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا کوئی لکھے نہ قلم شاہ، کاغذ رووے مارے دھاپنا۔ سو پیر پیغمبراں سجدہ رہیا کرا، اسلام اکو اک سمجھائیا۔ اُس دے سارے بنو وفا، وفاداری اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم لیکھا اک جنائیا۔ انتم لیکھا دے سے ایک، ایککار حکم ورتائندا۔ کلجگ انتم چھڈنا سب نے بھیکھ، بھیکھادھاری آپ جنائندا۔ سبتجگ ساچی رکھنی ٹیک، ٹیک اکو اک جنائندا۔ پڑکھ اکال کرنا ہیئت، دوجا اشٹ نہ کوئے بنائندا۔ لکھ چوراسی سُنجا دے کھیت، نو کھنڈ پر تھی ست دیپ پھول پھولائندا۔ آتم پر ماتم کوئے نہ کرے ہیئت، ہتکاری نظر نہ آئندا۔ صدی بیسویں کھیلے کھیڈ، ہر خالق خلق روپ وٹائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سبتجگ ساچی دھار جنائندا۔ سبتجگ دھار دے سے پر بھ ست، ست ست جنائیا۔ چار ورن دیوے مت، برہم مت اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں کھول اپنی اکھ، نچ نیتز کرے رُشنا ئیا۔ سچا مارگ دُھر دادس، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ چو داں و دیا کھیڑا کرے بھٹھ، بھگت بھگوان دے

سمجھائی۔ لہنا دینا جانے تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ ویکھ دکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہیڑا اک گھلایا۔ سچ سنہیڑا دیوے گل، ہر پیغام بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کرے ول چھل، اچھل چھلدھاری اپنا کھیل رچایا۔ ویکھنہارا جل تھل، مہیئل ڈوگھے ساگر پھول پھولایا۔ جوتی شبری گیا رل، پنچ تہ نظر کوئے نہ آئی۔ سچ پرکاش گیا بل، تیل باقی نہ کوئے کائی۔ کلجگ انتم میٹے سل، سبجگ ساچی دھار بندھائی۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں صدی پیسویں پچھلا دتا پھل، آگے لیکھا کوئے رہن نہ پائی۔ ہر چرن دوارا لینا مل، ملے دُھر سچی سرنایا۔ امرت پینا ٹھنڈا جل، آب حیات گھ چوائیا۔ اکاون باون جانا رل، پنچ اک وجے ودھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا سب دا لیکھے لایا۔ گر اوتار جھکاون سیس، پر بھ تیری وڈ وڈیایا۔ تیرا کھیل نر ہر جگدیش، جگ جیون داتے سمجھ کوئے نہ پائی۔ ساڈے خالی ہوئے کھیس، خالی ہتھ رہے دکھائی۔ صدی چو دھویں رہی بیت، بتی کہانی نظر کسے نہ آئی۔ مٹھا ہو یا کلجگ کوڑا ریٹھ، تڈھ بن رس نہ کوئے بھرائیا۔ تیری سارے کرن اڈیک، نیز لوچن نین اٹھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لوکات وساونا ساچا گھر، بن مالک بے پرواہیا۔ بے پرواہ بن مالک، پیر پیغمبر رہے جنایا۔ صاحب سلطان ساچے خالق، خلق تیری جھولی پائی۔ تیتوں نہ ندرانہ کوئی آلس، غفلت روپ نہ کوئے وٹایا۔ دو جہاناں بن ثالث، سچ ثالثی آپ کمائی۔ تیری نظری آوے اکو عدالت، عدل تیرے ہتھ وڈیایا۔ تیرے گھر کرے نہ کوئی وکالت، وکلے بیٹھے گھ شرمایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ انتم کسے نہ کرے کوئی سفارش، تعارف نظر کوئے نہ آئی۔ کلجگ جیواں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لکھی بھلی عبارت، نش اکھر اکھر سمجھ کوئے نہ پائی۔ پنڈت پاندھے ملا شیخ مسانک گرنتھی پننتھی تیرے نام دی لیندے آڑھت، ساچا سو دا ہٹ نہ کوئے دکائی۔ کوئی نہ جانے تیرا کھیل معرفت، محبوب تیری سار کسے نہ آئی۔ مایا ممتا ڈگے ڈوگھی غارت، باہر سکے نہ کوئے کڈھائی۔ بھرے بھلے وڈ وڈ عارف، علما چلے نہ کوئے پترایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا گھر، جس گھر بہہ کے خوشی منایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پر بھ کھول دروازہ، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ تکایا۔ آد جگاد جگ چو کڑی توں ساجن ساچا، ساجنہار تیری وڈیایا۔ شبد اگئی تیرا سُنڈے رہے واجا، سُر تال نہ کوئے دکھائی۔ نرگن سرگن رچدا رہوں کاجا، گر اوتار پیر پیغمبر میل

ملائیا۔ اندر وڑ کے ماردا رہوں واجاں، سٹیاں آپ اٹھائیا۔ کلج انتم رکھ لاجا، تیری اک سرنائیا۔ شوہ دریاے ڈبدا دسے جہازا، بیڑا پار نہ کوئے کرائیا۔
 نظر نہ آئے شاہ نوابا، جگت جگدیش سمجھ کوئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے تیری گاتھا، دوس رین ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو
 دینا سچا ور، تھدہ بن آس نہ کوئے پور کرائیا۔ سری بھگوان کہے میں آوانگا۔ زرگن نور جوت جگاوانگا۔ قلعہ کوٹ بنک سہاوانگا۔ شبد نگارے چوٹ لگاوانگا۔
 لکھ چوراسی کڈھاں کھوٹ، ساچا مارگ اک پرگٹاوانگا۔ جن بھگتاں پرگٹ کر نرمل جوت، جوتی نور اک چکاوانگا۔ لہنا دینا چکا ورن گوت، برہم اکو اک
 سمجھاوانگا۔ پریم کرے نہ کوئی کایا مائی پوش، آتم آتم نال ملاوانگا۔ سزائے نہ کسے نردوش، دوشی منتمکھ آپ بناوانگا۔ نو سو پُرانوے چوکڑی جگ جو بیٹھا
 رہیا خاموش، سو کھول کے حال سناوانگا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر مندر اک وڈیاوانگا۔ ہر مندر پرہ
 وڈیائے گا۔ جس گرہ اپنا چرن نکائے گا۔ سچ دوارا سو بھاپائے گا۔ بھگت بھگوان ویکھ دکھائے گا۔ جگت نشان اک جھلائے گا۔ لکھ چوراسی آن اکو پائے گا۔ دو
 جہاناں ایمان اک سمجھائے گا۔ ڈھر دارام نظری آئیگا۔ کاہن اکو رنگ دکھائے گا۔ پیغام اکو اک سنائے گا۔ نام اکو اک چپائے گا۔ کان اکو اک رکھائے گا۔
 بان اکو اک لگائے گا۔ دھیان اکو اک جنائے گا۔ شان اکو اک ودھائے گا۔ بلوان اکو اک اکھوائے گا۔ بھگوان اکو نظری آئیگا۔ سیس جگدیش تاج
 سہائے گا۔ لیکھا جانے بیس اکیس، زرگن سرگن ونڈ ونڈائے گا۔ جگ چوکڑی آپے جیت، ہار سب دے گلے بندھائے گا۔ سچھنڈ دوارے بیٹھ اتیت،
 ترے بھون دھنی اپنی کار کمائے گا۔ جن بھگتاں کایا کر ٹھانڈی سیت، امرت دھار جام پیائے گا۔ چرن کول جنائے پریت، دھرنی دھرت دھول وڈیائے گا۔
 جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دیوے نام ور، ساچی دھارا آپ دکھائے گا۔ ساچی دھارا چلے جگ، ہر کرتا آپ چلائییا۔ جن بھگتاں درشن
 دیوے اُپر شاہ رگ، جگت دوارا پندھ مکائییا۔ جنم کرم دی میٹ کے ترسناگ، سائنک ست ست ورتائییا۔ پھر پھر ہنس بناگت، کاگوں ہنس روپ وٹائییا۔
 نرمل جوتی جائے جگ، جس اپنی دیا کمائییا۔ کوڑی کرپا پار حد، نو دوار ڈیرہ ڈھاہیا۔ گھر سچ سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائییا۔ جن بھگتاں میٹ پندھ،
 گھر اپنے لئے بہائییا۔ نج آتم دیوے انند، پرمانند وچ سمائییا۔ سنجگ ساچا چاڑھ چند، کلج اگیان اندھیر مٹائییا۔ خوشی کر بند بند، بندگی اکو اک سمجھائییا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر جگ چو کڑی جو منگدے رہے منگ، تنہاں آسا پور دکھایا۔ جن بھگتاں ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، سر اپنا ہتھ ڈکایا۔ نام کھنڈا چند پر چند، دوہری دھار آپ چکایا۔ ناتا توڑ بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کریا دے گویا۔ بھیو کھلا ہنگ برہم، پار برہم لئے ملایا۔ لیکھے لا جننی جن، دیوے وڈیائی دھنّ جنیندی مایا۔ گرکھ گر سکھ بیڑا دیوے بنھ، بن کھیوٹ کھیٹا پار کرایا۔ کسے نظر نہ آئے نیز اٹھ، دوئے لوچن ویکھن کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا مارگ اک پرگٹایا۔ سچا مارگ لاوے اینکار، اکل کل وڈی وڈیایا۔ سبج ساچا لئے اٹھال، چوتھے جگ لے انکڑایا۔ تریتا دوا پر کجگ پیتیا کال، اتم تیری واری آیا۔ پڑکھ ابناشی ہوئے دیال، سر تیرے ہتھ ڈکایا۔ نیز کھول کر جمال، جلوہ اکو دے جنایا۔ حقیقت جھولی پائے حق حلال، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ مات لوک بن دلال، جن بھگتاں میل ملایا۔ کجگ کوڑی کریا کر حلال، نکھی چھری دھار وہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سبج ساچے آپ اٹھایا۔ سبج ساچا گیا اٹھ، پر بھ چرن لئے انکڑایا۔ پڑکھ ابناشی گیا ٹھ، مہروان دیا کمایا۔ کیتا پیار لاڈلے پت، پتا پوت خوشی جنایا۔ میری سہائے سہنجی رت، رت رتڑی آپ مہکایا۔ میرے کول نہیں کجھ، نام بھنڈارا جھولی دیوے پانیا۔ دھرت مات دی سفل کراواں گکھ، ککھڑی بھاگ لگایا۔ جن بھگتاں ابل کراں ککھ، دُرمت میل دھوایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دیاں سکھناں گئے سکھ، سو سنگر ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچایا۔ سبج کہے میں بال نادان، پر بھ تیری اوٹ تکایا۔ دھر دادے اک گیان، جگت کراں نہ کوئے پڑھایا۔ نظری آئے تیرا مکان، سنگھاسن تیرا سو بھاپایا۔ حکم دیویں حکمران، حکمی حکم اک جنایا۔ چرن بندنا کراں آن، دوئے جوڑ بندگی اک تیرے در توں پانیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، تیرا ڈھولا گاواں چائیں چانیا۔ سبج سُن لا کر کن، ہر کرتا آپ جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہنا لیا من، مناسب دی پور کرایا۔ سیس جھکا رسنا کہو دھنّ دھنّ، دھنّ تیری وڈیایا۔ جس کجگ اندر چاڑھیا سچا چن، نوری چند جوت رُشنا یا۔ روس دوویں ہوئے اٹھ، اندھ اندھیرا سکے نہ کوئے مٹایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھایا اک گھر، جس گھر ملے مان وڈیایا۔ سبج کہے پر بھ دے پیار، پر م پڑکھ تیری سرنا یا۔ درشن کراں گرو اوتار، جو در تیرے بیٹھے

سپس جھکائی۔ جلوہ ویکھاں پیر پیغمبر یار، جو یاری تیرے نال نبھائی۔ ابناشی کرتا کہے سُن بال آنجان، دُھر دی دھار آپ جنایا۔ جا کے ویکھ نوجوان، گرگھ تیرا راہ تکائی۔ سچ پریتی منگن دان، جھولی خالی رہے دکھائی۔ اوہناں جا کے کر پہچان، آپ اپنا ویس وٹائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دیوے اک ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ ور دتا پر بھ آپ سوامی، صبا سچ جنایا۔ پُرکھ اکال انترجامی، انترگت سرب بُجھائی۔ آد جگاد سدا نہکامی، نہکرمی نظری آئی۔ جگ چوکڑی بودھ اگادھ سنائے بانی، دُھر دی دھار آپ پرگٹائی۔ کھج انتم گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے نشانی، نشانہ اکو اک جنایا۔ پرگٹ ہووے شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنا پھیرا پائی۔ جس داد سے نہ کوئی ثانی، لاثانی واحد اکو نظری آئی۔ اُس دی سارے گاؤں کہانی، کتھنی کتھ کتھا سنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نر ویر نر اکار نر ہر اپنا ویس وٹائی۔ ویس وٹائے نر ہر نرائن، نر اکو نظری آئیندا۔ رسنا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ انت کوئے نہ پائیندا۔ پر بھ سرنائی سارے ڈھن، سپس آگے نہ کوئے اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب دا چکائے لہنا دین، پورب لیکھا ویکھ دکھائیندا۔ بھگت بھگوان محل اٹل اُچ مکان اکٹھے رہن، گھر اکو اک سہائیندا۔ سنگر بن کے آیا لین، گرگھ انگ لگائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے وینہدی ویہن، واہوا پار نہ کوئے کرائیندا۔ لاڑی موت کھائے ڈائن، رائے دھرم حکم سمجھائیندا۔ گرگھ گر سکھ ہر جن ہر بھگت سنت سہیلے گر وگر چیلے پُرکھ اکال چرنی بہن، سچ دوارا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکٹک نرائن نر، لیکھا جانے دھر دربار، وڈ درباری اپنی کرنی آپ کمائیندا۔

* ۱۰ مگھ ۲۰۲۰ ہکرمی گرچن سنگھ دے گرہ نینا شالا ضلع گرداسپر *

گر اوتار سپس جھکا، ہر چرن ڈیرہ لائی۔ پیر پیغمبر کہن پینڈا مُکا، پندھ نظر کوئے نہ آئی۔ لوکات تیرا نور کسے نہ دسا، چاروں گنٹ اندھیرا چھائی۔ سرشٹ سبائی بُھلیا ناؤں ایکا پتا، پُرکھ اکال نہ کوئے منائی۔ چار گنٹ کوڑ ہتا، سچ سچ نہ کوئے سمجھائی۔ پریم پریتی امرت رس ہو یا پھکا، سر سرور دھار نہ

کوئے وہائیا۔ من منوآ نہ کسے جتا، بدھ بیک نہ کوئے کرائیا۔ ہر کا مندر کسے نہ ڈٹھا، کعبے حج نہ کوئے جنائیا۔ کوڑی کریا جیو جہان پسا، کلج چلی اک
 چلائیا۔ ساچا ج نہ کسے بیجا، پت ڈالی نہ کوئے مہکائیا۔ کام کرودھ لو بھ موہ ہنکار سب کرن ریجھا، زرگن تیرا نام ندھان نہ کوئے گائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچا ور، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ گر اوتار ٹیک متھا، پچھلا لہنا آگے لکائیا۔ پیر پیغمبر چرنی ڈھٹھا، بلہین دے ڈہائیا۔ نو کھنڈ
 پر تھی کوڑی کریا اڈے گھٹا، کھیہ ماٹی نظری آئی۔ دین مذہب داپیارٹا، ذات پات کرے لڑائیا۔ تیرے گھر دا دیوے کوئی نہ پتہ، سادھ سنت بیٹھے کھ
 چھائیا۔ سچ سچ ہوئی ہتا، کلج کوڑی چھری رہیا چلائیا۔ سچ سوانی پیر پیغمبر تیرا کوئی نہ لے کے آوے بھتا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ نج نیت درشن پائے
 کوئی نہ اکھاں، دوئے لوچن رہے شرمائیا۔ جگت وکارا کھیڑا ہویا بھٹھا، ترے گن گنی تن تپائیا۔ پاربرہم تیری کوئی نہ لئے متا، من مت دے ڈہائیا۔
 تیرے پریم کوئی نہ رتا، رتی رت رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ کلج و بہن ڈو نگھی ڈگے کھڈا، پھر باہوں باہر نہ کوئے کرائیا۔ اکو چرن دوارا تیرا چھڈا، نو کھنڈ
 پر تھی رووے مارے دھاہیا۔ تیرا نام شہنشاہ شیر اکو بگا، دو جہاناں بھبک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، لہنا سب دا
 ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار لگ چرن، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر منگ سرن، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ وشن برہما شو سارے ڈرن، سر سکے نہ کوئے
 اٹھائیا۔ کلج جیو جنت سادھ سنت گنی سڑن، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ برہوں وچھوڑے تیرے مرن، جن بھگت دھیان لگائیا۔ کوڑی کریا منمکھ
 کرن، کرتے تیری سار کسے نہ پائیا۔ لیکھا چکے نہ ورن برن، چار اٹھاراں دین ڈہائیا۔ ساچا ڈھولا کوئی نہ پڑھن، انتر آتم دھیان لگائیا۔ کایا مندر کوئی نہ
 وڑن، مندر مسجد شو دوالے مٹھ بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، گھٹ مستک ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار رکھ
 آس، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر بن کے داس، بن سیوک سیو کمائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلج زرگن سرگن تیرا کھیل تماش، خالق خلق تیری
 وڈیائیا۔ لکھ چوراسی نور پرکاش، جوت زرنجن ڈگمگائیا۔ پونی پون پون سواس، منڈل راسی راس رچائیا۔ کھیلے کھیل پر تھی آکاش، گنگن منڈل رنگ رنگائیا۔
 شاہ پاتشاہ شہنشاہ توہے شاباش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلج انت گر اوتار پیر پیغمبر صدی یسویں سارے ہوئے نراس، آسا سکے نہ کوئے ودھائیا۔ نردھن

ہو کے آئے تیرے پاس، دوئے جوڑ سپسِ نوائیا۔ تیری کرنی تیرے ہاتھ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ کلج کوڑی کریا ست دھرم دا کیتا گھات، سچ سچ نظر
 کوئے نہ آئیآ۔ تڈھ بن دیوے نہ کوئی نجات، مہر نظر نہ کوئے اٹھائیآ۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، نوڑی چند نہ کوئے چکائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچا دے اک ور، وجے تیرے نام ودھائیآ۔ گر اوتار کہن بول، اُچی کوک کوک سنائیآ۔ پیر پیغمبر وجاون ڈھول، ڈنکا تیرا نام لگائیآ۔
 سچ دوارا ہر جو کھول، پروردگار تیری سرنائیا۔ نام اگے کنڈے تول، ساچا تولا بن کے پھیرا پائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت وِ رول، نام مدھانا اِکو پائیآ۔ کوڑی کریا
 رہی کھول، سمند ساگر رہی تپائیآ۔ نردھن دے نہ کوئے اڈول، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، تڈھ بن سار کوئے نہ پائیآ۔ گر
 اوتار کہن پر بھ ویکھ مات، کلج انت پی ڈہائیآ۔ پیر پیغمبر کہن سب نوں بھلی تیری ذات، تیرا نور نظر نہ آئیآ۔ ساڈا لیکھا لکھیا قلم دوات، لکھ چوڑاسی گئی
 بھلائیآ۔ ست ست دی کرے کوئی نہ بات، جوٹھ جوٹھ چاروں گنٹ ڈیرہ لائیآ۔ تیرے بھگتاں تیرے سنتاں دیوے نہ کوئی نجات، سر ہتھ نہ کوئے
 لگائیآ۔ بھل بھلواری ویکھ اپنا باغات، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سب دا لیکھا دے چکائیآ۔ گر اوتار
 کہن پر بھ تیری اوٹ، دوجا نظر کوئے نہ آئیآ۔ پیر پیغمبر کہن ہوں تیری جوت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج تیری کردے رہے
 سوچ، سوچ وچ کسے نہ آئیآ۔ تیرے درشن نوں نیز لوچن رہے لوچ، انتر انتر دھیان لگائیآ۔ پُرکھ اکال دین دیاں کیوں بیٹھا ہو خاموش، آپ اپنا لکھ
 چھپائیآ۔ راہ تگن لوک پر لوک، دو جہان اکھ اٹھائیآ۔ لکھ چوڑاسی جیو آلیوں ڈگے بوٹ، تڈھ بن گلے نہ کوئے لگائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، اِکو دے سچا ور، نرگن اپنا پھیرا پائیآ۔ گر اوتار منگن منگ، در جھولی اک دکھائیآ۔ پیر پیغمبر ہوں سنگ، سگلا سنگ نبھائیآ۔ پُرکھ اکال ٹٹی گنڈھ،
 گنڈھنہار تیری وڈیائیا۔ دین دیاں چاڑھ چند، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ کلج کوڑی کریا جائے ہنڈھ، لوکماں رہن نہ پائیآ۔ جیو جنت تیرا نام گائے بتی دند،
 رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، جگت اندھیرا دے گوائیا۔ کروٹ لے کے ستا دے کر کنڈ، آپ اپنا لکھ دکھائیآ۔ تیرے پریم دا ملے
 انند، انند اِکو نظری آئیآ۔ لیکھا چکے ہنگ برہم، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیری دھاروں پئے جم، انتم تیرے وچ سمائیآ۔ نرور پُرکھ بیڑا بٹھ، نرکار تیری

اوٹ تکایا۔ آد جگادی بن کے جھنی جن، ساچی گود لے سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دکھاؤنا اک در، در دروازہ آپ کھلایا۔ گر اوتار کہن پر بھ تیرا پیار، پر م پڑکھ تیری سرنایا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، لاشریک تیری وڈیایا۔ زوریر ہو خبردار، بے خبر خبر آپ سنایا۔ چو داں طبق ہوئے بے دار، چو داں لوک دین ڈہایا۔ چو داں و دیا ہوئی خوار، تیری سار کسے نہ پایا۔ چو دس چند ہو یا اندھیار، جوتی نور نہ کوئے رُشایا۔ ساچا کوئے نہ ونج و پار، دُھر داہٹ نہ کوئے کھلایا۔ چاروں کُنٹ ٹھگ چور یار، نو نو اپنا پھیرا پایا۔ تیرا مندر دسے نہ کوئے دربار، درگاہ ساچی نظر کسے نہ آیا۔ ساچا حج نہ کرے کوئی دیدار، حضرت روپ نہ کوئے دکھایا۔ کرپا کر سرجنہار، صاحب سلطان تیری سرنایا۔ انجیل قرآن کرے پکار، پُران اٹھاراں دین ڈہایا۔ گیتا گیان کرے وچار، چارے وید منگ منگایا۔ بانی کوئے کوئے کوئے و جاں رہی مار، شاہ پاتشاہ اپنا درس دکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اگتا ور، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آیا۔ گر اوتار کہن پر بھ سجن سچ، سچ تیری سرنایا۔ پیر پیغمبر کہن سانجھے یار سچ، سچ تیری وڈیایا۔ اٹھ ویکھ کوڑی کر یا نو کھنڈ پر تھی رہی نچ، مکھ گھنٹ بیٹھی پایا۔ سادھ سنت مایا متا کوئی نہ سکیا نچ، ہوئے گڑھ اکو نظری آیا۔ کام واسنا ناڑی ناڑی گئی رچ، ناڑ بہتر رہی گر لایا۔ ترے گن مایا لگی آنج، اگنی تت نہ کوئے مٹایا۔ تیرا ناؤں کسے نہ سکے بھاس، بھاکھیا سچ نہ کوئے سمجھایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات سارے آئے آکھ، سچ سندیسہ اک سنایا۔ کلج انت سری بھگونت اکو آوے کملاپات، کول نین پھیرا پایا۔ جس دا دین مذہب نہ کوئی ذات، روپ رنگ رکھ نہ کوئے دکھایا۔ سرشٹ سبائی دیوے دات، نام امولک جھولی پایا۔ سچ دھرم سناوے گاتھ، آتم پر ماتم راگ الا یا۔ لہنا دین چکائے پورب مستک ماتھ، کرم دھرم ویکھے تھاوں تھانیا۔ کلج مٹے اندھیری رات، کوڑ اماوس نظر نہ آیا۔ جن بھگتاں کھولے اپنا تاک، بجر کپائی توڑ تڑایا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، ساچا نور اک درسایا۔ پورا کرے بھوکھت واک، بے پرواہ وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اکو گھر، جس گھر تیرا نور نظری آیا۔ گر اوتار کہن پر بھ ٹھاکر، شہنشاہ تیری سرنایا۔ پیر پیغمبر کہن کرتے قادر، قدرت تیری سو بھاپایا۔ جودھے سور پیر وڈ بہادر، مہابلی تیری اوٹ تکایا۔ نرمل کرم کر اجاگر، لکھ چوراسی دُرمت میل دھوایا۔ نام ونجارے بن سو داگر، سو دا اکو ہٹ وکایا۔ سرت سوانی کر اگاگر، برتی

اپنے نال جڑائیا۔ بھاگ لگا کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ دے وڈیائیا۔ سچ کما ڈھر دا عادل، عدلی تیرا راہ تکائیا۔ کلج کوڑا مٹے بادل، سنجگ سچا نور وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا گھر، جس گھر بہہ بہہ خوشی منائیا۔ گر اوتار کہن پر بھہ سوامی، تیرا ناؤں وچے ودھائیا۔ پیر پیغمبر کہن شاہ سلطانی، شہنشاہ تیرا رنگ نظری آئیا۔ چار جگ تیری کئی مات غلامی، سرگن ہو کے سیو کمائیا۔ تیرے نام دی پڑھی کلامی، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ تیرا مقامے و سیا حق امامی، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا چار کھانی، انڈج جیرج اُتھج سبج پھیرا پائیا۔ تیرا امرت پینا ڈھر دا پانی، آب حیات بوند سوانتی کھ چوائیا۔ بودھ اگادھ سنی اگئی بانی، دُھن انادی ناد جنائیا۔ آتم پر ماتم ملیا اکو ہانی، سچ سہنجی سو بھاپائیا۔ کلج انت سری بھگونت نو کھنڈ پر تھی ہونی ویرانی، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ تڈھ بن بنے کوئی نہ بانی، رہبر راہ نہ کوئے وکھائیا۔ تیرے نام دی سارے گا گائے کہانی، کہہ کہہ شکر منائیا۔ تیرا پد اک زربانی، سچکھنڈ و سیں شہنشاہیا۔ ساچی دے ست نشانی، دو جہاناں نظری آئیا۔ کلج مٹے پریشانی، ڈکھیاں ڈکھ دے گوائیا۔ جن بھگتاں نیڑ نہ آئے شیطانی، مرید مرشد لے ترائیا۔ من منو آنہ ہوئے حرامی، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ تیرا کلمہ اک کلامی، کائنات کر پڑھائیا۔ تیرا نام گن ندھانی، گونتا نظری آئیا۔ توں رام رحیم رحمانی، رحمت تیری اکو بھائیا۔ سنجگ تیرا دو پر کلج دیندے گئے سرب بیانی، لیکھا قلم بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا اپنا گھر، جس گھر تیرا انت نوت درشن پائیا۔ گر اوتار کہن پر بھہ اُچ گم اتھاہ، اتھاہ تیری وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ زرگن ہو کے سرگن دے صلاح، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے بیٹھے منگ پناہ، سپس جگدیش رہے جھکائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ بھری گناہ، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ سب نوں بھلیا تیرا ناں، ناؤں زرنکارا رسنا جہوا سکے نہ کوئے گائیا۔ ناتا جڑیا پتراں ماں، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دکھاؤنا ڈھر دادر، در مندر اکو نظری آئیا۔ گر اوتار کہن تیری اوٹ اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن تیرا جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور سمجھ کوئے نہ پائیا۔ زرگن ہو کے بن دلال، سرگن بیٹھے پندھ مکائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ حال، حالت سب دی دے بدلایا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر زشائیا۔ بھگت بھگوان اٹھا اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا چکا شاہ کنگال، اوچ

پنج اکو گھر بہانیا۔ غریب نہانیاں کر پرتپال، پرتپالک تیری وڈی وڈیا نیا۔ دھرم بنا اک سچی دھرمسال، دوارا اکو اک وکھانیا۔ امرت پیا دھر دا جام، چار
 ورن ترکھا بُجھانیا۔ نظری آئے اکو رام، اکو کاہن سنگ بنانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی لینی کر، کرتا پُرکھ تیری سرنا نیا۔ گر
 اوتار کہن ہر کرنی کرتے، قدرت تیرا راہ تکانیا۔ پیر پینغمبر کہن ہوں تیرے بردے، بن سیوک سیو کمانیا۔ جگ چوکڑی مگتے در دے، در در الکھ جگانیا۔
 تیری مہر نال دو جہان تردے، آون جاون پنڈھ مکانیا۔ تیرے کھیل گھر گھر دے، گرہ گرہ بیٹھا آسن لانیا۔ تیرے کولوں وشن برہما شو کوٹن کوٹ
 ڈردے، اکھ سکے نہ کوئے اٹھانیا۔ تیرے دوارے بن تیری کرپا کوئی نہ وڈدے، دُور دُراڈے بیٹھے راہ تکانیا۔ تیرے پوڑے کوئی نہ چڑھدے، تیری
 منزل ہتھ کسے نہ آنیا۔ گر اوتار پیر پینغمبر تیرے ناؤں دا ڈھولا پڑھدے، تُوں ہی تُوں ہی راگ الا نیا۔ آد جگاد تیرا بھانا جردے، سد بھانے وچ سما نیا۔ کر
 کرپا ٹھا کر سب دے ڈکھڑے ہر دے، ہردے اپنا ڈیرہ لانیا۔ دو جہان اڈیکن چر دے، نو سو چرانوے چوکڑی دھیان لگانیا۔ ویکھئے کھیل اگئی پر دے،
 پتا پوت گود اٹھانیا۔ تیری سرنائی سارے پھر دے، بن بن پاندھی راہیا۔ گرگھ ورلے سنت سہیلے تیری سرن ڈگدے، مان ابھمان دوویں جگت گوانیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دھر دا گھر، زہر زرائن تیرا مندر سچ سہنجنا نظری آنیا۔ سچ سہنجنا مندر تیرا، تیرے ہتھ وڈیا نیا۔ آد
 جگاد نہ ہوئے اندھیرا، جوتی دیک نور رُشانیا۔ وسدا رہے سدا کھیڑا، سچکھنڈ وچ ودهانیا۔ کلج انتم بنھ بیڑا، بے پرواہ تیری سرنا نیا۔ تھہ بن خالی دوارا
 کیڑا، جس گھر نظر نہ آنیا۔ جن بھگتاں کٹ چوراسی گیڑا، گیڑا اپنے وچ وکھانیا۔ آون جاون جنم مرن کرم کانڈ چکے جھیرا، پر کرتی نظر کوئے نہ آنیا۔
 زرگن سرگن رل مل اک دُوبے نوں کہن تُوں میرا میں تیرا، تیرا میرا اک سروپ دوجا روپ نہ کوئے وٹانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، نہہکنک زرائن زہر، زرگن زرویر کر اپنی مہرا، مہر نظر اک اٹھانیا۔

* ۱۰ گھر بکری ۲۰۲۰ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتو وال ضلع گردار پُر *

شاہ پاتشاہ سورے سرنگ، شہنشاہ تیری وڈیاں۔ نرمل نور پرکاش سچھنڈ، درگاہ ساچی سچ رُشائیا۔ بے پرواہ تیرا اگئی چند، بے نظیر نظر کسے نہ آئی۔
 گر اوتار پیر پیغمبر منگاں رہے منگ، دوئے جوڑ دھیان لگائیا۔ چرن کول تیرے اک اند، اند اند وچوں درسائیا۔ سچ سُنھنجی سوہے پلنگ، پاوا چول بنت
 نہ کوئے بنائی۔ دو جہاناں مکا پندھ، در تیرا اکو نظری آئی۔ نیز نہال درشن پائیں ٹھنڈ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ مل پریتم ڈھولا گایا چھنڈ، ست ستوادی
 راگ الائیا۔ زویر پُرکھ نرکار سوامی جوتی دھار جوت گنڈھ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ جگ چوکڑی گئی لنگھ، سبج تریتا دواپر کلج اپنا پندھ مکاریا۔ صاحب سنگر
 دین دیال پر م پُرکھ پر بھ لا انگ، انگیکار اپنی گود بہائیا۔ ناتا تے جھوٹھ بکھنڈ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ جھلیا نہ جائے رنڈیا رنڈ، کنت سہاگی تیری
 بے پرواہیا۔ سچ دوار ویکھیا لنگھ، مقامے حق تیری رُشائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا نور نظری آئی۔ تیرا نور بے نظیر
 بے پرواہ، بے عیب تیری وڈیاں۔ ست ستوادی سچ ملاح، رہبر مارگ اک دکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بیٹھے دھیان لگا، قرآن انجیل اکھ گھلایا۔ پیر
 پیغمبر جھک جھک سجدے سپس رہے نوا، دوئے جوڑ بندنا اک سنائی۔ برہمنڈ کھنڈ در منگدے رہے پناہ، نیز نیناں نیر وہائیا۔ روس رہے شرما، نوری چند
 نہ کوئے چکائیا۔ لکھ جوڑا سی بھری انت گناہ، پتت پُنیت نہ کوئے کرائیا۔ کرپا کر آپ خد، خودی غفلت دے گوائیا۔ تیرا صدقہ نوجوان، سچ صبوری
 دے سمجھائیا۔ ثابت دے نہ کوئی ایمان، علما نظر کوئے نہ آئی۔ کلمہ بھلیا تیری کلام، کائنات گھ بھوائیا۔ کرپا کر وڈ امام، آمد اپنی اک دکھائیا۔ تیرے
 بردے بنے غلام، در درویش سیو کمائیا۔ کلج انتم صدی چو دھویں ویکھ آرام، دھیرج جت نظر کوئے نہ آئی۔ چاروں گنٹ کوڑ نشان، سچ سچ نہ کوئے
 وڈیائیا۔ ملا شیخ مسانک بے ایمان، بیوہ ہوئی سرب لوکائیا۔ کرپا کر سری بھگوان، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ کسے نظر نہ آئے سیتا رام، سرتی شبد نہ کوئے
 ملائی۔ بنسری سنائے نہ کوئی کاہن، سکھیاں منگل کوئی نہ گائیا۔ ڈھر دا دیوے نہ کوئے پیغام، دید شنید نہ کوئے دکھائیا۔ منتر بھلیا ست نام، نام ست نہ
 کوئے پڑھائیا۔ ڈنکا فتح نہ کوئے جہان، نو نو چار دے ڈھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے در تے منگن دان، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کلج انتم ویکھ آن،

بے پرواہ اپنا ویس وٹائیا۔ جودھے سُریر بلوان، تیری اِکو آس تکائیا۔ جگ جگ لیکھا لکھ لکھ دسدے رہے وِچ جہان، ناتا جوڑ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، پر بھ صاحب سچے گوسائینا۔ صاحب ساچے متر پیارے، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہارے، کلج تیرے چرن ڈیرہ لائیا۔ دین مذہب ذات پات نو کھنڈ پر تھی دسن کوڑ پسرے، ساچا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ کلج سادھ سنت لوکات رہے کوارے، ہر جو کنت نظر کسے نہ آئیا۔ سنجگ تریتا دو پر کلج جیواں جتناں تیرے دیندے رہے لارے، گر اوتار پیر پیغمبر لیکھ لکھائیا۔ کل کلکی انتم لے اوتارے، مہابلی ویس وٹائیا۔ شبد اگمی بول جیکارے، دو جہاناں دئے سنائیا۔ وشن برہما شو کر پنہارے، ساچی سیوا آپ لگائیا۔ سنت سہیلے آپ اٹھالے، گر چیلے میل ملائیا۔ جن بھگتاں وسے سدانالے، ہر جو وچھڑ کدے نہ جائیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگالے، اوچ نیچ رہن نہ پائیا۔ گر گھ گر سکھ آپے بھالے، لکھ چوڑاسی وچوں پھول پھولائیا۔ مُرشد ہو کے بچھے حالے، مُرید اپنے گلے لگائیا۔ نرگن سرگن بنے دلالے، جگ ساچی سیو کمائیا۔ حقیقت ویکھے حق حلالے، حاضر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے وجے نام ودھائیا۔ گر اوتار کہن پر بھ کرپا کر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ نرگن رُوپ مات دھر، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکال اپنی کرنی کر، کرتے تیری اِک سرنائیا۔ نہ بھو چکا بھے ڈر، بھیانک رہن کوئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان اپنے پھڑ، آلس نندرا دے مُکائیا۔ کایا مندر ساچے پوڑے چڑھ، ڈونگھی بھوری ویکھ دکھائیا۔ نام اگما ڈھولا پڑھ، رسنا جہوا کوئے نہ گائیا۔ نرگن نُور جوت دھر، گھر سچ ہوئے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دے ور، دین دِیال تیری سرنائیا۔ جو تیری سرنی جائے پڑ، ایتھے اوتھے ملے وڈیائیا۔ بھاگ لگا کایا گڑھ، بنک اِکو اِک سمجھائیا۔ تیرا لیکھا نرائن نہ، نہ ہر سمجھ کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرا سچا نام دھیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن رسنا کہن، نرگن اگے نرگن منگ منگائیا۔ پتر میثور ساک سجن سین، ست پُرکھ نرنجن ناتا اِک بندھائیا۔ نظری آویں اِکو نین، دوئے لوچن بند دکھائیا۔ محل اٹل ساچے تیرا رہن، سچکھنڈ دوار چھڑ چھن نہ کوئے چُھھائیا۔ سورج چن نہ کوئی لین دین، منڈل منڈپ نظر کوئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دھر دا ور، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ اپنا لیکھا دس بھگونت، در تیرے آس رکھائیا۔ تیری مہاسدا

بے انت، جگ جگ کہن کوئے نہ پائیا۔ بودھ اگادھے دُھر دے پنڈت، سچ سچ تیری پڑھائیا۔ کلج کوڑی کریا کر کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ مارگ دس جیرج انڈج، اُتھج سبتج آپ سمجھائیا۔ لکھ چوراسی تیرے در ہوئے منگت، دوجا ایشٹ نظر کوئے نہ آئیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دے جنائیا۔ چار ورن بنا ساچی سنگت، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کوئے ونڈائیا۔ اوچ نیچ نہیہ اکو پننگت، راؤ رنگ مل مل سو بھاپائیا۔ دُھر دا دے سچ انندت، انند اکو اک وکھائیا۔ دھرم دوارے بنے بنت، گھرن بھنہنہار تیری سرنائیا۔ لیکھا چکے دوزخ بہشت، جت تیرا چرن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اکو ور، گھر ویکھئے چائیں چائیا۔ سری بھگوان رہیا دس، سو صاحب آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو نس، نرگن اپنا پنندھ مکائیا۔ بھگتاں اندر سری بھگوان رہیا وس، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ امرت دیوے دُھر دارس، بھجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد نرالا تیر مارے کس، بجر کپاٹی پار کرائیا۔ آتم سیجا ہے سچ، سچ سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ راگ سنائے دُھر انحد، آتمک اکو کرے شنوائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، محل اٹل سو بھاپائیا۔ سُرَت سوانی مار آواز، ساچے ہانی میل ملائیا۔ سچ دوارے رچ کے کاج، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا دیس ماجھ، دو جہان سمجھ کوئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو راہ تنگن غریب نواز، چاروں کنت دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھيو ابھیدا آپ گھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو نٹھ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل اکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ایکنکار ہو یا وس، نرگن سرگن بندھن پائیا۔ آد نرنجن کر پرکاش، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ ابناشی کرتا داسی داس، بن سیوک سیو کمائیا۔ سری بھگوان پائے راس، منڈل منڈپ گوپی کاہن نچائیا۔ پار برہم پر بھ کھیل تماش، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا پاس، وچھوڑا سہہ سکے نہ رائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے کوٹن کوٹ پر تھی آکاش، کوہ کروڑی چلت پنندھ نہ کوئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا بھيو رہیا چکائیا۔ ساچا بھيو کھولے پر بھ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو باپ، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا کردے آئے جاپ، جو جگ جیون داتا اپنی کھیل رچائیا۔ نرگن ہو کے سرگن بھگتاں وسیا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ نام اگنی چاڑھ راتھ، بن رتھوا ہی سیو کمائیا۔ اک جنائے پوجا پاٹھ، توں میرا میں تیرا راگ لائیا۔ سروور نہائے تیر تھ تاٹ، چرن کول

اک جنائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، گھر جوتی نور کرے رُشنائیا۔ میل ملاوا کملاپات، گھر سجن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ دئے جنائیا۔ ساچا راہ بھگت دوار، ہر بھگون آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناشی کرے پیار، ساچا ساتھی اکو نظری آئیا۔ اندر وڈ سرجنہار، سچ سگھاسن ڈیرہ لائیا۔ شبد اگمی بول جیکار، ڈھولا اکو اک سنائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا یار، آتم پر ماتم دئے بُجھائیا۔ پار برہم برہم کرے خبردار، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچا دھرم سنگر چرن پیار، دوجا راہ نہ کوئے جنائیا۔ لکھ چوراسی دسے نار، پُرکھ اکال اکو کنت نظری آئیا۔ دوئے جوڑ سرگن زرگن کرو نمسکار، نیوں نیوں لاگو پائینا۔ جس دامندر اُچ منار، ٹلا نظر کسے نہ آئیا۔ دیا باقی بلے اگم اپار، ابناشی کرتا اپنا نور رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دیوے نام وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز رہے پیکھ، لوچن نین نین اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی دھریا بھیکھ، لوکمت ویس وٹائیا۔ کسے نظر نہ آئے روپ رکھ، رنگ دسے نہ کوئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیبت، ہتکاری ویکھ دکھائیا۔ زرگن ہو کے سرگن رہیا کھید، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ شبد سندیسہ اکو بھج، سچ سنیہڑا رہیا گھلائیا۔ ابناشی کرتا جن بھگتاں مانے ساچی سچ، سچ سُنجنی اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد بھگتاں انگ لگائیا۔ جن بھگتاں کرے انگیکار، انگن اپنا اک جنائیندا۔ سچ دوارے کر پیار، پریم پریتی اک سمجھائیندا۔ انتر آتم دے آدھار، پر ماتم دھیر بندھائیندا۔ کوڑی کریا جگت نوار، ساچی وست اک ورتائیندا۔ بجر کپاٹی کھول کواڑ، گھر مندر اک سہائیندا۔ امرت بوئد سوانتی ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک کر کر پار، ایڑا پنگل کھ بھوائیندا۔ انحد ناد سچی دھنکار، انراگی راگ الائیندا۔ گھر سکھیاں منگلپار، ہر گیت گو بند الائیندا۔ پڑھن سُنن دی نہیں کوئی وار، وار تا اپنی اک جنائیندا۔ جس ملیا پُرکھ کرتار، سو شودوالے مٹھ کایا مندر اندر ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اکو راہ جنائیندا۔ بھگتاں اندر بھگون وسیرا، سُنجناساک درسائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ من منو آدیوے گیرا، گیرا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پنچ وکارا چکے جھیرا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے ہلکائیا۔ اکو دسے سنچھ سویرا، گھڑی پل وند نہ کوئے وندائیا۔ بھگت بھگون اک دُوبے نوں کہن ٹوں میرا میں تیرا، دوجا سنگی نظر کوئے نہ آئیا۔ بن بھگتاں و سسے نہ کوئی

کھیڑا، بن کھیڑے سری بھگوان ڈیرہ کوئی نہ لایا۔ ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی گھلا رکھے ویہڑا، آد جگادی اپنی کھیل رچایا۔ بن تیری کرپا ٹھاکر
تیوتوں دیکھے کیہڑا، نیتزین اکھ نہ کوئے گھلایا۔ لکھ چوڑاسی بھرم بھلائے کر کر ہیرا پھیرا، اچھل اچھل تیر اول چھل سمجھ کوئے نہ پانیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن کرے اپنی مہرا، مہروان اپنی دیا کمایا۔ مہر کرے پر بھ اُپر بھگت، ہر بھگون دے وڈیایا۔ آپ پر گٹائے وچ جگت، جاگرت
جوت کرے رُشانیا۔ زرگن دیوے ساچی شکت، شکت اپنا نام جنایا۔ لیکھے لائے بوند رکت، رتی رت سو بھاپانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
جن بھگتاں دے وڈیایا۔ جن بھگت وڈیائی دیوے وڈا، سو صاحب دیا کمایا۔ کرے کھیل بڈھا نڈھا، جو بن اپنا رنگ رنگایا۔ پریم پریتی اندر بدھا، بھجا
پھرے واہو داہیا۔ جن بھگتاں دیوے دھر داسدا، نام سندیسہ اک سنایا۔ دُور کرائے لوک لجا، پڑدا دُئی دویت چُکایا۔ گھر مندر اندر کایا کعبے کرائے ساچا
ججا، حضرت اکو نظری آیا۔ ایہتے اتھے دو جہان جس پڑدا کجا، سو بے پرواہ پھیرا پانیا۔ سچ پریتی انتر مدھا، مدرس نہ کوئے دکھایا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ سمجھایا۔ جن بھگت سمجھائے پار برہم، پر بھ وڈا وڈ وڈیایا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کانڈ ڈیرہ
ڈھاہیا۔ بھانڈا بھنے بھو بھرم، بھيو ابھید گھلایا۔ لیکھا چُکائے ورن برن، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ رکھائے اکو سرن، اوچ نیچ مان دوایا۔ بھگت بھگوان
ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ سچا راگ الایا۔ اک دُوبے دے اندر وٹن، آوندا جاندا نظر کوئے نہ آیا۔ جیونداں جگ جن بھگت مرن، مریاں سچھنڈ سو بھا
پانیا۔ ادھ وچکار کتے نہ اٹن، وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل ملایا۔ جن
بھگتاں کرے میل ملاوا آپ، پر بھ اپنے رنگ رنگایا۔ کوٹ جنم اتار پاپ، دُرمت میل دھوایا۔ کایا مائی دیکھ خاک، پنچ تت لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔
ترے گن مایا کر پاک، پتت پُنیت رُپ وٹایا۔ شبد اگئی دے دات، گھر بھنڈارا دے دکھایا۔ چرن کول سچانات، پُرکھ بدھاتا آپ جڑایا۔ کلجک میٹ
اندھری رات، سنجگ سچا چند چکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن اپنی گنڈھ پوانیا۔ جن بھگتاں پائے نام گنڈھ،
گنڈھنہار ہر اکھوانیندا۔ اندر وڑ کے پائے ٹھنڈ، باہروں نظر کسے نہ آیندا۔ دین دیال صاحب بخشند، بخشش اپنی آپ کرانیندا۔ گر لگھ گر سکھ رسنا جہوا بتی

دند کوئی نہ لائے گند، سوہنگ ڈھولا ڈھر دا بولا آتم مولا آپ جنائندا۔ شبد وچولا چکا پڑدا اوہلا اُلٹا نابھ قولہ، امرت جھرنا اک جھرائندا۔ ڈھر درگاہی بن کے تولہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر جن ساچے آپ جگائندا۔ جن بھگتاں کھولے آپ جاگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دپیک جوت جگائے چراغ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ کایا اندر لائے بھاگ، گھر مندر کر رُشنائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ آتم پر ماتم رچ رچ کاج، گھر میلا سچ سُبھائیا۔ سُر ت سوانی دیوے داج، شبد بھنڈار جھولی پائیا۔ سنگر تیرا چلائے اک رواج، چار ورنائ اک سرنائیا۔ مَلا شیخ مسانک پنڈت گیانی دھیانی ہر کے نام دالئے نہ کوئی بیان، سوڈے ہٹ نہ کوئے وکائیا۔ کرپا کرے آپ مہاراج، مُجبت اپنے نال رکھائیا۔ سوت جاگت مار آواز، ڈھر سندیسہ دئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رچ کے کاج، اپنا بندھن دیوے پائیا۔ جن بھگتاں بندھن پائے ڈور، نام تندن ہتھ اُٹھائیا۔ اندر وڈ اندھیرے گھور، سنگر پورا ویکھ وکھائیا۔ شبد سوامی بٹھے پنچے چور، چوری یاری ٹھگی گُرگھ تیرے اندر کرن کوئے نہ آئیا۔ بے پرواہ ویکھے کر کے غور، گہر گبھیر دھیان لگائیا۔ کوڑی کرپا کڈھے کھوٹ، کھوٹی واسنادئے مُکائیا۔ نام نگارے لاچوٹ، چوٹی اپنی لئے چڑھائیا۔ ۱۱۳۔

کر پرکاش نرمل جوت، گھر دپیک دئے لکائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ہووے موہت، مُجبت اکو گھر وکھائیا۔ سرشٹ سبائی سب نوں دسے خاموش، جن بھگتاں مل مل جگ جگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن سجن لئے ترائیا۔ ہر جن تارے ٹھا کر سوامی، صاحب سنگر وڈ وڈیائیا۔ پر م پُرکھ پر بھ انتر جامی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چکا چارے کھانی، چارے بانی پنڈھ مُکائیا۔ ایکا دیوے پد نربانی، نربان پد آپ سمجھائیا۔ دھرم دوار سچ نشانی، ہر کرتا آپ درسائیا۔ جن بھگتاں جائے وٹھو قُربانی، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ پار برہم پتپر میثور وڈ وڈے تیری مہروانی، مہروان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لیکھا پور کرائیا۔ جن بھگتاں لیکھا کرے پورا، پر بھ پور رہیا سرب ٹھائیا۔ گُرگھ تیرا لہنا نہ رہے ادھورا، حد حدوڈ اپنی پار کرائیا۔ درگاہ ساچی کرے منظورا، منظوری اکو وار سنائیا۔ گُرگھ گُرسکھ ہر جن ہر بھگت رنگ چاڑھے گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ پتھر سنگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، جو جن آئے سرنائیا۔ جنہاں لائے مستک دھوڑا، تنہاں دُرمت میل دھوائیا۔ آتم

دیوے ست سرور، سرتی شبد نال ملایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سرن اک رکھایا۔ ساچی سرن بھگت بھگونت، ہر کرتا آپ جنایا۔ میل ملاوا نارکت، گھر وجے نام ودھایا۔ لیکھا مکے وچ جیو جنت، درگاہ ساچی سو بھاپایا۔ جوت ملاواں جوتی انت، جوتی جوت وچ سمایا۔ ہر بھگت تیرا نالا پتھ، مارگ سمجھ کسے نہ آیا۔ تیری مہماندر گر اوتاراں پیر پیغمبراں لکھے گرنتھ، اکھر اکھر جوڑ جڑایا۔ تیرے نام دا جیو جنت و جاوندے سنگھ، ویلے سندھیا دُھن اُچھایا۔ تیرا میلانت سری بھگونت، بھگون اپنی گود اٹھایا۔ سچکھنڈ دوار بنا تیری بنت، چرن کول دے سرنا یا۔ کھہڑا چھڈ دے بہشت جنت، گرگھ تیرے کم کسے نہ آیا۔ اوس دوار در جا کر مننت، جس ملیاں آد جگاد جگ چوکڑی تیرے وجے نام ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، زرگن زوریر پڑھ اکال کھیل کرے بے انت، بے وفارپ نہ کوئے دکھایا۔

* ۱۱ گھر ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتوال *

ست کہے میں ویکھیا ست، ست تیری سرنا یا۔ ست کہے میں ویکھیا ت، تتو تیری وڈیا یا۔ ست کہے میں ویکھیا پت، کملاپت پر بھ اکو نظری آیا۔ ست کہے میں ویکھیا رس، تیرا امرت دُھر دی دھار بے پرواہیا۔ ست کہے میں ویکھیا پڑکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ست کہے میں گھر گیا وس، گرہ مندر وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اپنا رنگ رنگایا۔ ست کہے میرا سنگر ست، سو پڑکھ زرنجن نظری آیا۔ آد جگاد دیوے دُھر دی مت، پاربرہم برہم سمجھایا۔ جن بھگتاں اندر جائے وس، سچ سنگھاسن ڈیرہ لایا۔ جنم جنم دی پوری آس، آساوند آپ کرایا۔ زرگن سرگن بن کے داسی داس، گرہ سیوک سیوا سچ کما یا۔ ساچی دیوے نام راس، وست بھنڈارا اک ورتا یا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اپنا وچ ٹکایا۔ ست کہے میں ویکھیا جوگ، ہر چرن ملے وڈیا یا۔ ست کہے میں ویکھیا بھوگ، پر بھ انتر سچ ملایا۔ ست کہے میرا ہویا سنجوگ، ہر کرتا جوڑ جڑایا۔ ست کہے میرا وسیا کوٹ، گھر مندر سو بھاپایا۔ ست کہے گھر جگی جوت، زرگن نور نور رشنا یا۔ ست کہے میں ہویا موہت، جن بھگتاں پریم

ودھائی۔ ست کہے میں سُنی سلوک، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اکو نام جنایا۔ ست کہے میں جانیا ست
 سوامی، ست درشن نظری آئی۔ جن بھگتاں دیوے اک نشانی، نام نشانہ ہتھ پھڑائی۔ آون جاون لکھ چوراسی چکائے کانی، چارے کھانی پنڈھ مکائی۔ مندر
 دکھائے اک لاثانی، اُچ اٹل نظری آئی۔ در دوار دیوے مانی، مہروان سر اپنا ہتھ لگائی۔ ست پر بھ پر بھ دی ست کہانی، ست نام اک سمجھائی۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اپنا روپ دکھائی۔ ست کہے میں ست جاتا، سری بھگوان اکو نظری آئی۔ سرب جیاں دسے پت ماتا، لکھ
 چوراسی گود سہائی۔ سچ سچ دیوے داتا، داتا دانی دیا کمائی۔ آتم پر ماتم پڑھائے گاتھا، اکھر دکھر آپ جنایا۔ اپنی رکھے اتم ذاتا، ورن گوت نہ کوئے رکھائی۔
 بیٹھا رہے اک اکانتا، گھر سچے ڈیرہ لائی۔ ست کہے میں ست پچھاتا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، موہے اکو بو جھ بھجھائی۔ ست دیکھیا گھر
 بھگت، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائی۔ بھرے بھلا جیو جگت، جگت ہتھ کسے نہ آئی۔ لہدے پھردے مرنی مُت، مریاں مُت نہ پار کرائی۔ صاحب سنگر ہو دیال
 جن بھگتاں کرپا کرے مُت، مُفلس اپنے گلے لگائی۔ لکھ چوراسی اپنی کرنی رہے بھگت، پھاسی جم نہ کوئے کٹائی۔ نظر نہ آئے اکال مورت، مورتی سچ نہ
 کوئے درسایا۔ سنے ناد نہ کوئی تورت، دُھن وجے نہ کوئے شنوائیا۔ بدھی ہوئی مورکھ موڑھت، ست چلے نہ کوئے چترایا۔ ابناشی کرتا جن بھگتاں آسا
 پورت، ترسنا کوڑی میٹ مٹائی۔ چولی چاڑھے رنگ گوڑھت، لال گلالا آپ رنگائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اکو گھر سمجھائی۔ ست
 کہے میں دیکھ برہما، برہما وشن دھیان لگائی۔ شکر کرے تیری یاد، اندر وڑ دھیان لگائی۔ گر اوتار کرن فریاد، پیر پیغمبر حال سنائی۔ لوک مات بن تیرے
 ست ہو یا برباد، اُجڑیا کھیڑا نہ کوئے وسائی۔ تیرے انتر نہ کوئے وساد، بسمل روپ نہ کوئے وٹائی۔ جگت واسنا سارے رہے بھاج، بھجھیاں پنڈھ نہ کوئے
 مکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ست تیرا روپ نظری آئی۔ ست کہے میں دیکھیا کھیڑا، سچ رنگ نہ کوئے رنگائی۔ چار
 ورن پیا جھیڑا، جھگڑا سکے نہ کوئے چکائی۔ دُبدے سار کوئی نہ تارے بیڑا، کنارہ پار نہ کوئے دکھائی۔ آون جاون کٹے کوئی نہ گیرا، پھاندن پھند نہ کوئے
 کٹائی۔ کلج جیو کرن میرا میرا، تیری سمجھ کسے نہ آئی۔ سو پڑکھ زرنجن اُچے ٹلے چڑھ کے دیکھیں کر کے وڈا جیرا، آپ اپنا بھو چھپائی۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، سَت سچ سنتاں جھولی پائیا۔ سَت کہے میں بھگتاں جوگا، در تیرے منگ منگائیا۔ اُچی کوک دیواں ہوکا، در تیرے الکھ جگائیا۔ ناتا تے لوک پر لوکا، جگت جہان نہ کوئے دکھائیا۔ جو تیرا نام گاؤن سچ سلوکا، تنہاں ناتا دینا ملایا۔ تیرے ملن دامائس مانکھ مانو جنم اِکو مَوَق، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ میرے نال نہ کریں دھوکھا، دُھر داتے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اِک ور، سد تیرا راہ تکائیا۔ سَت کہے پر بھ کر مہر، مہر نظر اُٹھائیا۔ تُوں گرو میں تیرا چیر، بن چیلہ سیو کمائیا۔ دُور دُراڈے نہ کرنی دیر، نیرن نیرا نظری آئیا۔ نو نو چار پچھوں آیا تیرا گیر، گیرے گڑدی دیکھی سرب لوکائیا۔ ہر بھگت سہیلے ساچے میل، ملنی اپنے ناؤں کرائیا۔ میں خوشیاں نال چڑھاواں تیل، گیت سہاگی تیرا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدا دے چکائیا۔ سَت کہے میرا اِکو دعوہ، پر بھ تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں ہووے سچ ملاوا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ہنس روپ دیکھاں کانواں، کاگ نظر کوئے نہ آئیا۔ تنھ بلہاری صدقے جاواں، جو پر بھ تیرا نام دھیائیا۔ دھن جنیندیاں ہوون ماواں، سفل لکھ لکھڑی بھاگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ سَت کہے میرا ناتا جوڑ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں پئی میتوں لوڑ، ناتا ٹٹیا سرب لوکائیا۔ در آیا نہ دیویں ہوڑ، مہروان نہ دھکا لائیا۔ خالی ہتھ کچھ نہیں کول، مان تان نہ کوئے وڈیائیا۔ تیرے نام دا و جاواں اِکو ڈھول، ڈنکا تیرا ہتھ اُٹھائیا۔ بن بھگت کسے نال نہ سکاں بول، سانجھ پیار نہ کوئے رکھائیا۔ اتم آیا تیرے کول، ڈردا ڈردا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ سَت کہے میں تیرا سَت، سَت اپرا دھی نظر کوئے نہ آئیا۔ نہ کایا نہ کوئی بُت، بُتخانے ڈیرہ نہ کوئے دکھائیا۔ نہ بہار نہ کوئی رُت، پت ڈالی نہ کوئے مہکائیا۔ نہ غمی نہ ہوواں خوش، سد تیرے رنگ سمائیا۔ اِکو بھو رہیا پچھ، دوئے جوڑ سیس نوائیا۔ کون ویلا پر بھ گودی لویں چک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ کلج وچ میتوں تیرے ملن دی رہی بھکھ، پھڑ باہوں نہ کوئے ملایا۔ جدھر دیکھاں دے دُکھ، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ اپنا بل دھار کے آیا اُٹھ، ناتا توڑ جگت لوکائیا۔ میں دیکھیا پر بھ بھگتاں اُتے رہیا سٹھ، دین دیال دیا کمائیا۔ جے دات دیوے میتوں کچھ، میری قسمت دے بدلایا۔ میں بھگتاں نال مل کے ہو جاواں چپ، اُچی کوک نہ کوئے جنائیا۔ جگ وچھڑے جے میلے پُت،

کیوں پتا موہے بھلایا۔ بھگتاں نال سوہے میری رت، تیری پھلواری اک مہکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اکو ور، سد تیرے رنگ سمانیا۔ ست کہے تیرا بھگت اپار، اپر میر تیری وڈیانیا۔ جس دا لیکھ رہے جگ چار، جگ چوکڑی ملے وڈیانیا۔ جس دا لیکھا لکھے سر جنہار، دوسر ہتھ نہ کسے پھڑانیا۔ میں وارنے جاواں بلہار، بلہاری گر سنگر تیری سرناٹیا۔ کر کرپا موہے تار، تار نہار بے پرواہیا۔ میں گھول گھمائی آپا دتا وار، لیکھا نظر کوئے نہ آتیا۔ سری بھگوان کر پیار، سچ اشارے نال جنانیا۔ ست توں وسناست دوار، ست دوارا بھگت رہے بنانیا۔ جس دی چھٹی جگ کردے رہے وچار، وچر سکے کوئے نہ رانیا۔ سو مندر بنیا ہر نرنکار، نرگن بیٹھا آسن لایا۔ جن بھگتاں کرے سچ پیار، ست تیرا دیوے جوڑ جڑانیا۔ دوہاں مل کے کرنا اک وہار، وہاری آپ جنانیا۔ ست جگ جگ ست دی چلے کار، ہر کرتا آپ کرانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا لیکھ جانے دھر دربار۔

* ۱۱ گھر ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ کتووال ضلع گرداس پُر *

ست دیوے پر بھ ایکو دان، وڈ داتا دیا کمانیدا۔ بھگتاں نال کر پروان، سر تیرے ہتھ رکھانیدا۔ جگ چوکڑی سادھ سنت تینوں لبھدے بیابان، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ سرب کھوج کھوجانیدا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ تیرا لبھدے پھرن نشان، تیرا روپ نظر کسے نہ آئیندا۔ رسنا جہوا بتی دند شاستر سمتر وید پُران دین تیرا گیان، تیری سمجھ کوئے نہ پائیندا۔ تیر تھ تٹ نہا نہا دُرمت میل سرب دھوان، تیرا ست رنگ نہ کوئے رنگانیدا۔ نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑا سی جیو ہوئے انجان، بالی بدھ سرب گر لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا وسیرا اک گھر، جن بھگت دوارے آپ رکھانیدا۔ سُن ست پُرکھ سمتر دسے، ہر کرتا بھجو چکانیا۔ جگ چوکڑی تینوں لبھ لبھ تھکے، ستجگ تریتا دوا پر کلجگ ویکھ دکھانیا۔ پیر پیغمبر کہہ کے گئے ایکا مدینے مکے، مکہ کعبہ کایا سمجھ کوئے نہ پانیا۔ پنڈت پاندھے پڑھ پڑھ تھکے، کھوجت کھوجت ویکھ دکھانیا۔ جگت جیو تیرے بنے نہ مات سکے،

سجّٰن نظر کوئے نہ آئیا۔ کوڑی کر یا اندر پھسے، ست رنگ نہ کوئے رنگائیا۔ مایا متناں ہسے، ہستی اپنی سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ کام کرودھ وکارے اندر ڈھٹھے، بنک سکے نہ کوئے بنائیا۔ ترے گن مایا کیتے تے، امرت میگھ نہ کوئے برسائیا۔ تیرے نال کوئی نہ وسے، کھیڑا سچ نہ کوئے سہائیا۔ کر کرپا پر بھگت تیرے نال کیتے کٹھے، ایکا دو آ جوڑ بڑائیا۔ دوویں بنے پُرکھ اکال دے بچے، بچپن اِکو جیہا دکھائیا۔ سچ دوارے کدے نہ رہن کچے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیری آسا تیری جھولی پائیا۔ ست دوارے تیرا پئے مل، ہر قیمت آپ چکائیا۔ بھگت پریتی جانا گھل، ساچی سکھیا اِک درڑائیا۔ دُھر دے کنڈے جانا مل، ہر تولا اِکو نظری آئیا۔ کوڑی کر یا وچ نہ جانا رُل، خاکی خاک نہ کوئے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ست کہے میں نہ جانا کرم، پر بھ میری سار موہے نہ آئیا۔ میرا ناتا نال نہ کسے ورن، برن گنڈھ نہ کوئے پوائیا۔ دین مذہب سارے لڑن، لوکات پئی لڑائیا۔ سادھ سنت میتھوں ڈرن، بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کلجگ چو رسنا پڑھن، اندر ڈیرہ نہ کوئے لگائیا۔ میری ڈوری نہ کوئی پھرن، پلو گنڈھ نہ کوئے بندھائیا۔ اپنی کرنی سارے بھرن، کرتے تیرا ناؤں بھلائیا۔ دھن بھاگ توں کرپا کر کے لایا اپنے چرن، ہر دتی مان وڈیائیا۔ بھگت سہیلے تیرے درتے کھرن، در ساچے سو بھاپائیا۔ محل اٹل اُچ منارے چڑھن، سچکھنڈ جاون چائیں چائیا۔ جیوندیاں در تیرے مرن، مریاں مرن رہن کوئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دتا اِک ور، میرا لیکھا لیا لگائیا۔ سُن ست ہر سچ سندیسہ، سری بھگوان آپ جنائیا۔ جگ چو کڑی تیرا دُھر دا پیشہ، کرنی کرتا اِک دکھائیا۔ دیوے وڈیائی نر زیشا، نر زائن رہیا سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرنا اِکو پیتا، پریم پریتی جوڑ بڑائیا۔ صدی ییسویں رکھنا چیتا، چیتن تیرا رُپ کرائیا۔ شبد سوامی کھولے بھیتا، انہو آپ درڑائیا۔ آد جگادی توں پُت پللیٹھا، پاربرہم پر بھ اپنی گود بہائیا۔ بھگتاں سنگ تیرا لیکھا، دُجا میت نہ کوئے دکھائیا۔ سچ دوارے کھیلیں کھیڈا، گرہ مندر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا کھیل رہیا رچائیا۔ ست کہے میں ہو یا وڈ بھاگی، پر بھ پایا گھر گسپیر۔ میری دھار سوئی جاگی، ہر بدل دتی تقدیر۔ جن بھگتاں بنیا دُھر دا ساتھی، دُجی کٹی مات زنجیر۔ مل کے گاواں اِکو گاتھی، وڈ داتے اُچے پیر۔ جام پیایا بن کے ساتی، انتر آتم دتی دھیر۔ پڑدا لاه کھولی تاکی، چوٹی چاڑھ دکھایا اخیر۔ میں متاں تیری آکھی، تیرا تھم بے نظیر۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دینی اِکو پاتی، نام ندھان بن کایاتت سریر۔ دُھر دی پاتی لے نام، سو ست گر جھولی پائی۔ جن بھگتاں دے پیغام، سچ سندیسہ اک جنائی۔ اٹھو ویکھو سری بھگوان، شاہ پاتشاہ پھیرا پائی۔ ہر جن ویکھے بال آنجان، بھگت بھگوان رہیا جگائی۔ دوہاں میلا وِچ جہان، جگتی اپنی نال جڑائی۔ بن اکھاں کرو پچان، بن ہتھاں ہتھ ملائی۔ بن رسنا بولو زبان، بن دنداں ڈھولا گائی۔ بن منگیاں ملے دان، خالی جھولی لو بھرائی۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کمائی۔ ست ست دا اک نشان، بھگت بھگوان دئے جھلایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، محل اٹل اک رُشنائی۔ ست پُرکھ کہے تیرا ست نشانہ، سچ دوارے آپ جھلایا۔ ست مرد ست مردانہ، ست مردانگی آپ کمائی۔ ست وِشن برہما شو دیوے نام گیانا، ست سچ کرے پڑھائی۔ ست گر اوتار پیر پیغمبر پھرے بانا، نرگن سرگن رُپ وٹائی۔ ست شاستر سمرت ویدکھے پُرانا، پُران پرانی دئے جنائی۔ ست گیت اک دکھانا، اٹھ دن جوڑ جڑائی۔ ست پڑدا لاه انجیل قرآنا، کایا کعبہ دئے سمجھائی۔ ست شبدی راگ دُھر ترانہ، کھانی بانی بوجھ بُجھائی۔ ست جگ چوکڑی کھیل کرے مہانا، ست ستوادی پھیرا پائی۔ ست ست پھرے اپنا بانا، کل کلکی ویس وٹائی۔ ست وسے اک مکانا، سمبل نگر سو بھاپائی۔ ست ہووے جانی جانا، جانہار اک اکھوائی۔ ست بھگت ست بھگوانا، ست دوہاں وِچ سمائی۔ بن ست نہ کوئی پیمانہ، پیمائش وِچ نہ کسے لیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھگت دوارے نرگن کھڑ، ست ست تیری لائے جڑ، بوٹا نر ویر نرپکھ آپ جھلایا۔

۱۱۳۶

۱۱۳۶

* ۱۱ گھر ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ نواں پنڈ * *

بھگت کہے میری آسا پُنی، پر بھ ترسنا جنم مٹائی۔ سچ پکار درگاہ سنی، سچکھنڈ نواسی ویکھ دکھائی۔ نرگن داتا وڈگن گنی، گھر گمبھیر ویکھ دکھائی۔ نام اِپجائے اگنی دُھنی، دھنّ اند نادی راگ سنائی۔ لکھ چوراسی چھانی پُنی، سنت سہیلے لئے اٹھائی۔ کوئی بھیونہ جانے رکھی مُنی، جگت تپیشتر دھیان لگائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن پڑدا رہیا چکائی۔ بھگت کہے میری آسا پور، منسا جگت مٹائی۔ شہنشاہ ملیا حاضر حضور، ہر حضرت نظری

آئی۔ کوٹ جنم دے مُعاف کرے قصور، مہر نظر نین اُٹھائی۔ پندھ مٹاوے نیڑا دُور، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاہیا۔ ناتا توڑے کریا کوڑ، سچ سچ دے سمجھایا۔
 چتر بنائے مورکھ موڑھ، ساچا نام کرے پڑھایا۔ امرت دیوے اک سرور، نچھر جھرنارہیا جھرائیا۔ ہنگتا گڑھ توڑ غرور، نون سواکھر اک سمجھایا۔ جوتی
 جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں سدا سہایا۔ جن بھگت کہے پر بھ پایا ٹھاکر، گھر وٹی نام ودھایا۔ لگا بھاگ کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ
 خوشی دکھایا۔ ونج کرایا دُھر سوداگر، نام امولک ہیرا اک جنایا۔ ست ستوادی شبد اگئی دتی چادر، اوڈھن اکو اک دکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھایا۔ بھگت کہے پر بھ پایا گھر مندر، گرہ اکو نظری آئی۔ کریا پرکاش اندھیری کندر، ڈو نگھی بھور کری رُشنائیا۔ بجر کپائی
 توڑ جندر، زندگی زندگی وچوں بدلایا۔ محل بنا اُجڑیا کھنڈر، میرا کھیڑا دتا وسایا۔ من منو آنہ بھوے بندر، دہ دشانہ اُٹھ اُٹھ دکھایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیا کمایا۔ جن بھگت کہے تن چاؤ گھنیرا، من وے نام ودھایا۔ لیکھا چکلیا تیرا میرا، دُئی دویٹی ڈیرہ ڈھاہیا۔ اُلٹا دتا ہر جو
 گیار، گھر گھر وچ دے دکھایا۔ تیج وکارا مکا جھیرا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کوئے لڑایا۔ سوامی دسیا نیرن نیرا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جن بھگتاں ویکھ دکھایا۔ جن بھگت کہے پر بھ پایا بے انت، بے انت وڈی وڈیایا۔ گھر سجن ملیا کنت، نار سہاگن خوشی منایا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو
 جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نام سمجھائے اپنا منت، منتر اکو اک درڑایا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی و دیا دے سمجھایا۔ مانس جنم نہ
 ہووے کھنڈت، کوڑی کریا میٹ مٹایا۔ ناتا توڑ جیرج اندج، اُتبیج سیتی پندھ مکایا۔ میل ملا اپنی سنگت، سنگت دُھر دا اک سنایا۔ جوتی جوت سرپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لئے اُٹھایا۔ جن بھگت کہے میرا چکلیا اندھیرا، اندھ رہن نہ پانیا۔ سری بھگوان وسایا ساچا کھیڑا، تن کھڑکی آپ کھلایا۔
 آتم سیجا نظری آیا اکو پر میرا، پریتم بیٹھا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی بنھنہارا بیڑا، کھیوٹ کھیٹا اپنے کندھ اُٹھایا۔ سچکھنڈ دوارے جس دا ڈیرہ، درگاہ
 ساچی سو بھاپایا۔ جن بھگتاں ملے وچ کلج اندھ اندھیرا، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سنت سہیلے انگ لگایا۔ بھگت کہے گھر
 آیا رام، رمیا اپنی دیا کمایا۔ نظری آیا سچا کاہن، گھنٹیا اپنی دھار سمجھایا۔ ست سرپ دیوے جام، امرت رس اکو اک دکھایا۔ بھاگ لگائے نگر گرام،

بنک دوارے وجے ودھائیا۔ محل وسائے عظیم اُشان، عالیشان اِکو نظری آئیآ۔ ساچا دیوے دُھر دانام، سُرَت سوانی کرے پڑھائیا۔ سچ سندیسہ دے پیغام، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ نظری آیا اک امام، پروردگار نورِ الٰہیآ۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ویکھ وکھائیا۔ دھرم جنائے اک نشان، گر اوتار پیرِ پیغمبر ویکھن چائیں چائیا۔ مندر سہائے اُچ مکان، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ جن بھگتاں ملے آن، زرگن سرگن رُوپ وٹائیا۔ سچ پریتی دے گیان، بودھ اگادھ کرے پڑھائیا۔ بن ہر نامے انت سارے پچھتان، پسچاتاپ کرے لوکائیا۔ جس بھگت ہر پر بھ ٹھا کر ملیا آن، تس لیکھا منگے کوئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جن بھگت اگلا پچھلا لیکھا چکے، چوڑاسی گیڑ رہن نہ پائیا۔ رائے دھرم درتے جُھکے، پتر گُپت نہ لیکھ وکھائیا۔ پُرکھ ابناشی انتم اپنی گودی چکے، شبد بانے لئے بٹھائیا۔ ادھ وچکار کتے نہ رُکے، درگاہ ساچی جاوے واہو داہپا۔ ملے میل ابناشی اچتے، جوتی جوت وچ سمائیا۔ اُجل کرے مات کھے، مکھ اُجل آپ رکھائیا۔ جننی لیکھے لائے کھے، ہر جن سچے جو اُپجائیا۔ مورکھ مگدھ انجان گوڑھی نیندے رہ جان سٹے، ہر کانام نہ کوئے دھیائیا۔ انتم لکھ چوڑاسی گیڑا گیڑ وچ سٹے، کولہو چچی چک بھوائیا۔ بن سیری بھگوان ماں پُت کسے کوئی نہ بچھے، سگلا سنگ نہ کوئے نبھائیا۔ پار برہم پتر میثور جو تیرے نالوں رُسے، دو جہاناں ملے سزائیا۔ جے کوئی بھگتاں کولوں بچھے، جن بھگت کہن پر بھ ملیا ہر گوسائینا۔ آد جگاد جگ چو کڑی زرگن زرویر کدی نہ ہووے غصے، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ جنم کرم دے جو امرت بھنڈار دے بھکھے، تہناں دُھر دا جام پیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت اپنی گود اٹھائیا۔ جن بھگت اٹھائے اپنی گود، مات پت رُوپ وٹائیا۔ ہر جن ہر دا دیوے سودھ، ست ستوادی دھار وکھائیا۔ نیتز کھول لوچن لوچ، نچ درشن آپ وکھائیا۔ آتم پر ماتم جنائے کھوج، برہم پار برہم بھو مٹائیا۔ جنم کرم دا میٹے بوجھ، پر کرتی بندھن نہ کوئے رکھائیا۔ کوڑی کریا مٹائے سوچ، سوچ اِکو پر بھ سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا درس، لیکھا کوئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں لیکھا جائے مک، آد انت رہن نہ پائیا۔ سیری بھگوان انتر آتم دیوے سکھ، سکھ اپنا اک سمجھائیا۔ اندر وڈ کے ویکھے جُھک، نیکن نیکا نظری آئیآ۔ جگت وکارا کڈھے کٹ، نام کھنڈا کھڑگ چکائیا۔ جنم مرن دا میٹے ڈکھ، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ انت کنت سیری بھگونت

بھگت کہے آ میرے لاڈلے سُت، سُت ڈلارے مل مل خوشی منائیا۔ نرگن سرگن دو جہان مولے ساچی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، ہر جن ہر بھگت اُلٹامات گر بھ نہ ہووے رُخ، جوئی جوُن نہ کوئے بھوایا۔

* ۱۱ گھر ۲۰۲۰ بکرمی ڈرگا دیوی دے گرہ پنڈ گجرات *

جنم کرم دی مٹی حرص، پر بھ ہستی ہستی وچ ملایا۔ بن کرم کانڈ کیتا ترس، رحمت آپ کمائیا۔ تریتے جگ رہی تڑپ، پر بھ ملے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا سب دا پور کرایا۔ جگ تریتا رکھی آس، تریا تریمت دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ میٹے پیاس، اگنی اگت بھجھایا۔ جنم کرم دا کٹے پھاس، فیصلہ اک سنایا۔ درشن کر رگھپت رگھناتھ، رگھونس دھیان لگایا۔ سکھی سہیلی میرا ساتھ، گھر ساچے سیو کمائیا۔ جنک سوتری بچھے وات، وارتا آپ سمجھایا۔ ملیا میل کملاپات، بے پرواہ ہوئے سہایا۔ تیری بچھے پھیر وات، واسطہ اپنے نال رکھایا۔ مانس جنم ملے دات، جگ چوکڑی روپ وٹایا۔ کلجگ انتم بنھے نات، ناتاچرن کول جنایا۔ بھو گھلائے گجھ مٹائے اندھیری رات، چند نور چکایا۔ نظری آئے دھر دانا تھ، انا تھان لئے اٹھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، انتم لائے نرگن ساچے لڑ، گھر اکو اک وسایا۔ گھر وسے گھر میلا رام، گھر گھننیا نظری آیا۔ گھر ماٹی گھر نگر کھیڑا چام، گھر بنک دے سہایا۔ گھر دیوے ست ستوادی ساچا نام، ساچی سکھیا اک پڑھایا۔ گھر میلے پر م پڑھ بھگوان، بھگوان اپنی دیا کمایا۔ سکھی سہیلی ہوئے پروان، سنگر چیلی روپ وٹایا۔ لیکھا جانے ملی بلوان، بلدھاری ہوئے سہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنم جنم دا لیکھا کرم کرم دانیتا نیرن نیرا ہو کے آپ چکایا۔

* ۱۱ گھنٹہ ۲۰۲۰ یکرمی گرگھ سنگھ دے گرہ پنڈ گوارا *

سچکھنڈ سوہے سچ دربار، درگاہ ساچی وجے ودھانیا۔ سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطان، ست ستوادی سوہا پانیا۔ ہر پُرکھ زرنجن نوجوان، مرد مردانہ ڈیرہ لایا۔ اینکارا وڈ بلوان، جودھا سوربیر نظری آئی۔ آد زرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈمگائی۔ ابناشی کرتا سچ نشان، ست پُرکھ زرنجن آپ اٹھانیا۔ سری بھگوان ویکھے مار دھیان، انھو اپنی دھار چلایا۔ پاربرہم ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کمائی۔ سچ سندیسہ دیوے والی دو جہان، دُھر دا حکم آپ ورتایا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، بے پرواہ رہیا جنایا۔ شبد ڈلارا ٹھکران، بھوپن بھوپ اک اھوانیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھیلے کھیل مہان، پُری لوء آکاش ویکھ دکھانیا۔ دھرنی دھرت دھول کر پروان، لیکھا جانے تھاؤں تھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کمائی۔ سچکھنڈ دوارے سچ دربار، ہر کرتا آپ لگایا۔ اک اکلایا اینکارا، اکل کل اپنی کھیل کھلایا۔ مقامے حق نور اُجیارا، جلوہ اکو اک درسائی۔ لاشریک پروردگار، بے عیب نور خدایا۔ کھیلے کھیل گم اپارا، الکھ اگوچر وڈی وڈیایا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، دُھر سندیسہ اک سنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے ڈیرہ لایا۔ سچکھنڈ دوار سچ سنگھاسن، سو پُرکھ زرنجن آپ سہانیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشن، ہر کرتا سوہا پانیا۔ لیکھا جان پر تھمی آکاشن، گگن گگنتر کھوج کھوجانیا۔ وشن برہما شو پوری کرے آسن، آسا ترسنا میٹ مٹانیا۔ سچ جنائے کھیل تماشن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل سچکھنڈ، سچ ساچا دیا کمائیدا۔ آد جگادی نوری چند، زرنجن زوریر آپ چکائیدا۔ ست ستوادی دُھر دا چھنڈ، ساچا ڈھولا آپ الائیدا۔ زرنجن زوریر کر وند، حصہ اپنا آپ رکھائیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیدا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل اول، ہر کرتا آپ کرائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل کرے رُشانیا۔ دپیک جوتی آپے بلا، باقی تیل نہ کوئے رکھانیا۔ شبد سندیسہ زرنجن گھلا، گھر ساچے کرے پڑھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارا اک لگایا۔ سچ دربارا گیا لگ، سچکھنڈ وجے اک ودھانیا۔ کرے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ گر اوتار لئے سد، سچ سندیسہ اک الائیا۔ پیر پیغمبر آونا بھج، بن پاندھی پنڈھ مکانیا۔ مقامے حق کرناج، حقیقت اکو دے جنایا۔ رل

مل سوہنا گاؤنا چھند، ساچا راگ اک سمجھایا۔ گھر لینا پرمانند، پر م پُرکھ رہیا ورتایا۔ جگ چوکڑی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوایا۔
 سب دے چولے دے رنگ، رنگ اولٹا اک چڑھایا۔ سچ وکھائے سچ پلنگ، پاوا چول نہ کوئے رکھایا۔ نام وجائے اگئی مردنگ، تار ستار نہ کوئے ہلایا۔
 لیکھا جانے جیرج انڈ، اُتبیج سبتج ویکھ وکھایا۔ جگ چوکڑی مُکا ونہارا پندھ، زرگن سرگن سو بھاپایا۔ سبتجک تریتا دوا پر کلجک رہیا لنگھ، ویلا اتم دے دہایا۔
 نو کھنڈ پر تھی ست دیپ لکھ چوڑا سی جیو جنت ننگ، اوڈھن نظر کوئے نہ آیا۔ آتم انتر ہوئی رنڈ، ہر جو کنت نہ کوئے ہنڈایا۔ دُور دُراڈا گیا کسے نہ پندھ،
 اچے ٹلے پر بت چڑھ چڑھ تھکے جیو لوکایا۔ دُئی دوتی بھرم بھلیکھا کسے نہ ڈھائی کندھ، بھانڈا بھونہ کوئے چکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچھنڈ ساچے تھم ورتایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، ہر کرتا تھم جنایا۔ چاروں گنٹ ویکھو جھیرے، دین مذہب کرے لڑایا۔
 ست دھرم ڈبڈے ویکھو بیڑے، چپو نام نہ کوئے لگایا۔ ناتے تھے تیرے میرے، میرا نظر کوئے نہ آیا۔ چاروں گنٹ گھپ اندھیرے، جوتی چند نہ
 کوئے چکایا۔ مایا ممتاپائے جیڑے، شرع زنجیر نہ کوئے کٹایا۔ کوڑی کرپا آئے گھیرے، پلو سکے نہ کوئے بھنڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، سچ دربارے لیکھا رہیا جنایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات مارو دھیان، سو پُرکھ زرنجن صاحب سلطانا آپ جنائیدا۔ لکھ چوڑا سی بھلیا ہر گیان، شاستر
 سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی رنگ نہ کوئے رنگائیدا۔ پنچ وکارا در در گھر گھر پھرے شیطان، کوڑی کرپا ڈیرہ کوئی نہ ڈھاندا۔ ملا شیخ
 مساتک پنڈت پاندھے ثابت رہیا نہ کسے ایمان، صدق صبوری نہ کوئے ہنڈائیدا۔ نظری آئے نہ دُھر دا کاہن، گوپی رُپ نہ کوئے وٹائیدا۔ سیتا سرتی
 شبدی رام نہ کرے پرنام، رمیا رُپ نہ کوئے وکھائیدا۔ دین دُئی دوویں ہوئے بے ایمان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ
 جنائیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیدا۔ کلجک اتم کھیل ویکھو پر تکھ، بھيو ابھیدا آپ کھائیدا۔ پھری دروہی تیر تھ تٹ، گنگا
 گوداوری جمناسرتی سیر نیر نیر تیناں دسے وہائیدا۔ کوک کوک پکارن مندر مسجد مٹھ، شودوالے دھیر نہ کوئے رکھائیدا۔ گر دوارے نام نہ وکے ساچا
 ہٹ، جگت سیاست ناچ نچائیدا۔ منکا منکا سادھ سنت مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کوئے بھوائیدا۔ بہتر ناڈ ابلے سب دی رٹ، امرت میگھ نہ کوئے

برسائیندا۔ کوڑا گڑیا را گھر گھر گیا وس، وصل سچ نہ کوئے کرائیندا۔ جو مارگ لوکمت آئے دس، بن عامل عمل نہ کوئے کمائیندا۔ سبجگ تریتا دو پر کھجگ تینی اوتار چلایا رتھ، بھگت اٹھاراں سنگ وکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد شرع شریعت آئے دس، کلمہ نبی رسول نہ کوئے سمجھائیندا۔ کھانی بانی دے کے آئی مت، گر مت جھولی نہ کوئے وکھائیندا۔ پیر پیغمبر سرگن زرگن ہو کے آئے نٹھ، پنج تت چولا نظر کسے نہ آئیندا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گھٹ، ساچا نور نہ کوئے چوکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا تھم آپ ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو وچار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کھ چورا سی بھلی وچ سنسار، سنسار ساگر ترن کوئے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، چوڈاں ودیا ہوئی ہلکائیا۔ چوڈاں لوک روون زارو زار، اچی کوک کوک سنائیا۔ چوڈاں طبق ہوئے خوار، پروردگار ملے نہ سچا ماہیا۔ حق حقیقت نہ سکے کوئی وکھال، پڑدا سکے نہ کوئے اٹھائیا۔ شبدی گر دے نہ کوئے دلال، ساچا ونج نہ کوئے کرائیا۔ اچے ٹلے پربت جنگل جوہ اجاڑ ڈونگھی کندر رہے بھال، پر بھو بھالیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نیتز ویکھو سارے ہوئے کنگال، رتی نام ہٹ نہ کسے وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو سن، ہر وڈا وڈ جنائیا۔ کھجگ انتم کوڑی کرپا اکو گن، نو کھنڈ پر تھمی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کوئی نہ سنے دھر دی دھن، انحد ناد نہ کوئے وجائیا۔ سارے چوٹیاں بیٹھے من، سیس جگدیش نہ کوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھا ونہارا سچا گھر، سچ دربارے دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پورب ویکھو لیکھا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کیتا قول کرو چیتا، اقرار بھل کدے نہ جائیا۔ پرکھ اکال سب نے کہا دھر درگا ہی نیتا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکڑی زرگن سرگن کرے پیتا، ہتکاری پھیرا پائیا۔ سنگر ہو کے کھیلے کھیڈاں، گر گر اپنی بوجھ بھجھائیا۔ اندر وڑ کے دیوے بھیتا، دئی دوتی پڑدا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہیا جنائیا۔ سن سندیسہ گر اوتار، پیر پیغمبر لین انگڑائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھی سرجنہار در در گھر گھر راہ نکائیا۔ تیرا ناؤں بھلیا پروردگار، پاربرہم تیرا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ کوڑی کرپا گئے ہار، جٹ روپ نہ کوئے وٹائیا۔ قلم شاہی لیکھا لکھ لکھ آئے جہان، کاغذ تیرے نام وڈیائیا۔ پڑھ پڑھ سارے ہوئے بے حال، بیوہ دے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ندھ بن دوجا بھار نہ کوئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پر بھ

سرنائی گئے ڈھٹھ، جھک سجدہ سیس جھکانیا۔ بن ہتھھاں جوڑن ہتھ، بن مستک دھوڑی کٹا لایا۔ زرگن روپ کہن پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیایا۔ تیرے حکمے اندر لوکمت مارگ آئے دس، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ انتم کہہ کے آئے پُرکھ اکال سب دامائی باپ، پتا اکو اک جنایا۔ جگ چوکڑی ویکھے کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹایا۔ زرگن سرگن پوری کرے آس، آسا ترسنادے بُجھانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا نظری آئی۔ سری بھگوان کہے ویکھو ایک، اینکارا رہیا جنایا۔ جس دی سارے دس کے آئے ٹیک، سو بُھلیا بے پرواہیا۔ بدھی دسے نہ کسے بیک، من مت دئے دُہانیا۔ ترے گن مایا لایا سیک، اگنی تت رہیا جلائی۔ کلج ویکھ کوڑا بھیکھ، بھرے بُھلی سرب لوکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر دا لیکھا آپ درڑایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن رسنا کہن، واہوا تیری پر بھو وڈیایا۔ اسیں نیز لوچن ویکھیا نین، چاروں گنٹ اٹھ کھلایا۔ ناتا ٹٹا ساک سین بھائی بھین، پتا پوت نہ کوئے وڈیایا۔ کوڑی کریا کوڑے وہن وہن، ساچا راہ نہ کوئے دکھایا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ملے نہ کسے بہن، جگت واسنا چاروں گنٹ رہی دوڑایا۔ مایا رانی کھائے ڈان، گھر گھر پھیرا پانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا دُھر دا ور، تُدھ بن سار کوئے نہ پانیا۔ تُدھ بن سار نہ پائے کوئے، گر اوتار رہے جنایا۔ پر م پُرکھ پر بھ تیرے ہوئے، تُدھ بن نظر کوئے نہ آئی۔ سَتجگ تریتا دو پر کلجگ تیرے نام دے دتے ڈھوئے، وست امولک جگت ورتایا۔ کلجگ چو بیٹھے کھوئے، لال امولک ہیرا ہتھ کسے نہ آئی۔ بن دماں رہے روئے، نیز نیناں نیر وہانیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سب تیری آس رکھانیا۔ تیری آس بیٹھے تک، ہر صاحب سچن سلطانا۔ جگ چوکڑی گئے تھک، تیرا دے دے نام گیانا۔ کلجگ انتم سب نوں پیا شک، بُھلیا پار برہم سری بھگوانا۔ کوئی نہ جانے حقیقت حق، چاروں گنٹ کوڑ پر دھانا۔ لیکھا چکھیا تت اٹھ، اپ تیج وائے پر تھی آکاش من مت بُدھ نہ کوئے گیانا۔ ست رہے نہ کسے تیر تھ تٹ، اٹھسٹھ ملے نہ کوئے مانا۔ سادھاں سنتاں دھیرج جت نہ رہیا ہتھ، ست سنتو کھ نہ کوئے دکھانا۔ تیری کوئی نہ جانے متگت، تیرا درس نہ کوئے پانا۔ سچ سچ پر بھ تیتوں رہے دس، ہوں بالک بال آنجانا۔ جو کچھ تیرا سو تیرے وس، کر کرپا وڈ مہروانا۔ زرگن لوکمت ہو پرگٹ، کلجگ پہر اگنی بانا۔ دُھر دا کھول ساچا ہٹ، چار ورنان کر پروانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا اگئی ور، ملے سچ تیرا پروانہ۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے آکھ، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ بھوکھت واک جو آئے بھاکھ، بھاکھیا بھاشا وچ سناٹیا۔ کر کرپا پر بھ کھول تاک، بند کوڑی کُنڈا لاپیا۔ کوڑی کرپا میٹ ذات پات، کملاپات اِکو نُور کر رُشناٹیا۔ دین مذہب بنا سچن ساک، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ کلجک جیواں ویکھ حالات، حالت سب دی دے بدلایا۔ بن تیرے کلمے تیرے نام سب دی ہوئی وفات، فتوے سب تے رہیا لگایا۔ مہروان سچ پیالہ پیا آب حیات، حیاتی سب دی دے بدلایا۔ دروہی تیرے نام خُداے طوبی کرے کائنات، دوئے جوڑ سپیس جھکائیا۔ کرپا کر سچ محراب، محبوب اپنا نُور کر رُشناٹیا۔ تیرا لیکھا لکھیا نہ جائے کسے وچ باب، ونڈ سکے نہ کوئے ونڈائیا۔ توہے سجدہ اک آداب، نمو نمو سپیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، لوکمت ویکھیں چائیں چائیا۔ لوکمت پر بھ ویکھ آ، کلجک اندھیرا چھائیا۔ زرویر پُرکھ کل پھیرا پا، بے انت تیری وڈیایا۔ نو سو چُرانوے چوکڑی جگک بیٹھے پنڈھ مُکا، سکی واٹ پرائیا۔ جوتی جامہ ویس وٹا، نُور و نُور کر رُشناٹیا۔ دُھر دا ڈھولا اک سنا، سچا راگ الائیا۔ بن کے تولا شہنشاہ، دو جہان کنڈے دے چڑھائیا۔ پڑدا اوہلا دے مٹا، ستمگھ اِکو نظری آتیا۔ بھگت بھگوان لے جگا، جاگرت جوت کر رُشناٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بردے منگن دُعا، خالی جھولی رہے دکھایا۔ بن تیرے کلجک کرے نہ کوئی شفا، مریض بنی سرب لوکایا۔ پُرکھ اکال دین دِیال صاحب سچن ہو سہا، سہانک اِکو نظری آتیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اُٹھ ویکھ اپنا در، راہ تئے جگت لوکایا۔ راہ تئے تیرا لکھ چوڑاسی، چار کُنٹ دھیان لگایا۔ کون ویلا پر بھ کرپا کرے پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا دیا کمایا۔ آون جاون کٹے جم کی پھاسی، دُھر دا لیکھا دئے مُکایا۔ زمرل جوت نُور نُور ہووے پرکاشی، اندھ اندھ گوائیا۔ تیرا بھو نہ پائے کوئی پنڈت کاشی، گیانی دھیانی سار کسے نہ آتیا۔ کوڑی کرپا تیرے ناؤں کر دے ہاسی، مسخرے تیرا نالک سمجھ کوئے نہ پائیا۔ شبد اگئی چڑھ تازی، اسو اِکو اک سہائیا۔ سولاں کلیاں آسن ساجی، اچھیا سولاں پور کرائیا۔ دُھر درگاہی وڈ نوابی، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ بن تیرے ہوئے اُداسی، غمی چنتا رُپ وٹایا۔ سُنجا دسے منڈل راسی، گوپی کاہن نہ کوئے نچایا۔ کرپا کر شاہو شاباسی، پُرکھ اکال تیری سرناٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری رکھ کے آئے اتم آسی، آسا سب دی پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا دُھر دا ور، جس ملیاں توٹ رہے نہ رانیا۔

دے ور سچے بھگونت، بھگون تیرے چرن سپس نواہیا۔ آد جگادی ساچے کنت، کنت کنتوہل تیری سرناہیا۔ جگ چوکڑی پیتے بے انت، کوٹن کوٹ کال وہاہیا۔ تیری مہما لکھ لکھ تھکے اگنت، انت کہن کوئے نہ پانیا۔ تیرا دھیان لگان ساچے سنت، انتر آتم ویکھ وکھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تھدہ بن راجن راج نظر کوئے نہ آہیا۔ سری بھگوان ہو دیال، دیندھ آپ سمجھانیا۔ سچھنڈ دوار ویکھو سچّی دھر مسال، در اکو اک جنانیا۔ ایختے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، اوچ نیچ نہ کوئے جنانیا۔ ترے گن مایا نہ کوئی جنجال، پنج تت روپ نہ کوئے وٹانیا۔ اکو جوت بے مثال، نورو نور ڈگمگانیا۔ نظر نہ آئے کال مہاکال، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سارے سنو اک سوال، وڈ سوالی آپ سمجھانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اکو حکم منانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو چرن کول، ہر سنگر آپ جنانیدا۔ جھگڑا چھڈو دھرنی دھول، دھر دا بھو آپ کھلانیدا۔ سب نے نیا نور خدائی اول، عالمین سو بھاپانیدا۔ سب نے پینی دھر دی پول، امرت آب حیات لکھ چوانیدا۔ سارے میرے نور گئے مول، مولا اکو سو بھاپانیدا۔ رل مل کرو اکو قول، اقرار نامہ آپ جنانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچھنڈ دوارے سچ حکم ورتانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو اقرار، اک اکلآ آپ جنانیدا۔ دین مذہب نہ کوئے وہار، ذات پات نہ کوئے رکھانیدا۔ نرگن نور نرگن دھار، نرگن جوتی نرگن جوت جاتا اکو سو بھاپانیدا۔ نرگن مندر ہوئے اُجیار، نرگن آسن اک سہانیدا۔ نرگن شہنشاہ سکردار، بھوپت بھوپ اک اکھوانیدا۔ نرگن حکم کرے جگ چار، گر اوتار حکمے اندر پھرانیدا۔ نرگن لیکھا جانے وشن برہما شو وارو وار، نت نوت اپنا کھیل کھلانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لینا مول چکانیدا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پورب لیکھا دیو چھڈ، چوتھے جگ انت رہن نہ پانیا۔ سچھنڈ دوارے دین مذہب نہ کوئی اڈ، دھرم اسلام نہ کوئے سمجھانیا۔ پچھلا ناتارہ گیا کایا مائی ہڈ، آگے نورو نور جوت رُشانیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دی توڑنہارا حد، سچ حدود اک وکھانیا۔ سچ حدود وکھائے ہر، ہر کرتا دیا کمانیدا۔ پر م پُرکھ دا پکڑو لڑ، پلو اکو نام بندھانیدا۔ توں میرا میں تیرا کلمہ نام ڈھولا لینا پڑھ، دوجا راگ نہ کوئے سنانیدا۔ ساچی الفی پاؤنی گل، تن خاکی آپ سمجھانیدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا اپنے ہتھ وکھانیدا۔ گر اوتار کہن سچ، سچ تیری وڈیانیا۔ پیر پیغمبر منن ہس، در بیٹھے

سپس جھکائی۔ ہر گھٹ اندر توں ہی رہیا وس، تیرا نور خلق خدائیا۔ ساڈی پوری ہوئی آس، صدی چودھویں خوشی منائیا۔ صدی بیسویں آئے تیرے پاس، سچھنڈ ساچا ویکھ وکھائیا۔ در دوارے رل مل پائی اکو راس، گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگت وساونا ساچا گھر، اُجڑیا کھیڑا ویکھ بے پرواہیا۔ کلج کھیڑا رہیا اُجڑ، چاروں کُنٹ پی دُہائیا۔ جگت جیو بنے بچڑ، چھری کرد قصائی ہتھ اُٹھائیا۔ ہتھیں مارن تیرے پتر، اپنا بچہ ذبح نہ کوئے کرائیا۔ نرگن دھاروں پُرکھ اکال اتر، تیتوں جنمے کوئے نہ پتا مانیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے مل کے مناون شکر، شکر یہ تیرا ادا کرائیا۔ جن بھگتاں چک اپنے کچھڑ، ساچی گودی لے بہائیا۔ اُجل کر مات کھڑ، دُرمت میل دھوائیا۔ مات گر بھ اُلٹے پھیر نہ ہون رُکھڑ، لکھ چورا سی پندھ مُکائیا۔ اکو سرن تیری ہر جھکن، دوجا اشٹ نہ کوئے منائیا۔ دو جہاناں پینڈے کن، نو نو چار ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیرے بوٹے کدے نہ سکن، بھل بھلو اڑی مات مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر جن ویکھے چائیں چائیا۔ آپر بھو پر بھ ٹھا کر سوامی، سوبھاؤنت تیری سرنائیا۔ زوریر پُرکھ گھٹ انترجامی، مہروان وڈی وڈیائیا۔ بھرم مٹا چار کھانی، چارے بانی دے سمجھائیا۔ پراپسنٹی مدھم بیکھری نہ کسے پہچانی، پردہ سکے نہ کوئے اُٹھائیا۔ در در گھر گھر شبد ملاوا کر سرت سوانی، نارکت روپ وٹائیا۔ گھر مندر جگے جوت نورانی، اندھ اندھیر گوائیا۔ شبدی شبد اگم سنا دُھر دی بانی، بان انیالا تیر چلائیا۔ لیکھے لگے جیو پرانی، پران اپنی جھولی پائیا۔ تھہ بن سنگر پورے بھگتاں آئی ہانی، سر ہتھ نہ کوئے کائیا۔ کلج کوڑی کریا من کھتا مارے کانی، تکھی دھار وکھائیا۔ تھہ بن دیوے نہ کوئے پد زبانی، ساچے گھر نہ کوئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، ہر جن ساچے لے ملائیا۔ تھہ بن کرے نہ کوئی میلا، پر بھو مالک نظر کوئے نہ آئیا۔ تیرا روپ گرو گر چیلا، سنگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلج انتم تیرے ملن دا ویلا، بہڑی بہڑی کر رہے گر لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے چرن لے سرنائیا۔ جن بھگتاں بن پر بھ میت، متر پیارے تیری آس رکھائیا۔ اندر وڈ کے دس گیت، باہر کوئے نہ کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے اتیت، ترے گن لیکھا دے مُکائیا۔ کایا ہوئے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، گھر پر میشور نظری آئیا۔ درشن پاواں میٹھلو میٹھ، لکھ پڑدا آپ اُٹھائیا۔ تیری کوئی نہ جانے ریس، تیری سار کسے نہ آئیا۔ جگ

چو کڑی تیرا راہ رہے اڈیک، نیر نین اٹھ گھلایا۔ کلج انت آئی تاریخ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے بھگت تیرا
 دھیان لگایا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سکھنڈ نواسی دھر فرمان سناؤندا اے۔ شبد اگئی راگ الاؤندا اے۔ آتم پر ماتم آپ جگاؤندا اے۔ بھگت
 بھگوان ویکھ دکھاؤندا اے۔ ساچا دیوے اک گیان، اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ زرگن ہو کے ویکھے آن، سرگن تیرا پندھ چکاؤندا اے۔ سچ دوارے
 دیوے مان، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہندا اے۔ امرت بخشے آتم پین کھان، ترسنا بھکھ گواؤندا اے۔ ساچے مندر کر پروان، سچ سنگھاسن آپ بہاؤندا اے۔
 نظری آئے نوجوان، بردھ بال نہ روپ وٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ویکھ دکھاؤندا اے۔ جن بھگتاں دیا کماؤندا
 اے۔ پر بھ اپنے رنگ رنگاؤندا اے۔ سچ مردنگ نام سناؤندا اے۔ نجاند اند پر گٹاؤندا اے۔ جوتی نور چند چکاؤندا اے۔ بند بند خوشی کراؤندا اے۔
 کوڑی کریا کر کے کھنڈ کھنڈ، خالص اپنے نال ملاؤندا اے۔ جگ جنم دامیٹ پندھ، دھام ساچے آپ وساؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، جن بھگت دوارے پھیرا پاؤندا اے۔ جن بھگت دوارے آؤندا اے۔ نت نوت ویکھ دکھاؤندا اے۔ سنجگ تریتا دوا پر کلج آپ ہنڈاؤندا اے۔ اپنے
 ملن دی کر کے بدھ، سنگ ساچا آپ رکھاؤندا اے۔ ہر جن کارج کر کے سدھ، ردھ سدھ چرناں ہیٹھ دباؤندا اے۔ لیکھا جان جیو پنڈ انڈ، برہمنڈ کھوج
 کھوجاؤندا اے۔ انت بنا نادی بند، ست اپنی گود اٹھاؤندا اے۔ دین دیال ہو بخشند، کلج اتم ویکھن آؤندا اے۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گسپیر کھیل
 رچاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں پڑدا لاہندا اے۔ جن بھگتاں پڑدا جائے لٹھ، جگ چھٹی پندھ مکایا۔
 نظری آئے پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا نور رُشانیا۔ چرن کول جائن وس، سچ دوار ملے وڈیایا۔ مہروان مہروان مہروان کرپا کرے کرتا پُرکھ ہو پرتکھ، پُرکھ
 پُرکھوتم ہوئے سہایا۔ ہرکھ سوگ چنتا غم ڈکھ جائن نس، سکھ انتراک اُپجایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں اندر جائے وس،
 زرگن زرگن زرگن روپ وٹایا۔ بھگتن اندر وسے آپ، ہر جو اپنی دیا کماؤندا اے۔ بھگتاں اندر دسے جاپ، انبولت راگ سناؤندا اے۔ بھگتاں اندر کرے پاٹھ، رسنا
 جہوانہ کوئے ہلایا۔ بھگتاں اندر ویکھے گھاٹ، سر سروور اک پر گٹایا۔ بھگتاں اندر کھولے ہاٹ، بن ونجارا ہٹ چلایا۔ بھگتاں اندر دیوے دات، انملٹی

دات آپ ورتائیا۔ بھگتاں اندر کھولے تاک، بجر کپائی پڑدا دے اُٹھائیا۔ بھگتاں اندر امرت بوند دیوے سوانت، ساتک ست ست کرائیا۔ بھگتاں اندر بیٹھا رہے اِکانت، اڈول ڈل کدے نہ جائیا۔ بھگتاں اندر مل کے دیوے اپنا ساتھ، بن سنگی سنگ نبھائیا۔ بھگتاں اندر نیوں نیوں ٹیکے اپنا ماتھ، مستک سپس جھکائیا۔ بھگتاں اندر کھیل پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں ہو کے وس، بن چاکر چاک سیوک سیو آپ کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، اپنی آپ جوت دھر، نہکلنگ نرائن نر، کھیلے کھیل سرب گنتاس، گونتا پر بھ بے انتا بے عیب اتھاہ اپنی کار ہر کرتا ہر کرتا آپ کمائیا۔

